ब्रह्मसूत्रीयप्रतिपाद्यार्थदर्शनं

निर्घण्टपत्रम् ।

व्यासाधिकरणार्थदर्शनं निर्घण्टपत्रम्।

समन्वयाख्यप्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे।

तस्याध्यायस्य द्वितीयपादे।

उक्ताध्यायस्य तृतीयपादे ।

उक्ताध्यायस्य चतुर्थपादे ।

उक्ताध्यायस्य चतुर्थे पादे ।

उक्ताध्यायस्य द्वितीयपादे।

उक्ताध्यायस्य तृतीयपादे।

उक्ताध्यायस्य चतुर्थपादे।

इति चतुर्थाध्यायस्य समाप्तम् ॥

ओं परमात्मने नमः ।

सन्ध्ये सृष्टिराह हि ॥ १ ॥

अतिक्रान्ते पादे पञ्चाग्निविद्यामुदाहृत्य जीवस्य संसारगतिप्रभेदः प्रपञ्चितः, इदानीं तस्यैवावस्थाभेदः प्रपञ्च्यते । इदमामनन्ति 'स यत्र प्रस्वपिति' इत्युपक्रम्य 'न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्त्यथ रथान् रथयोगान् पथः सृजते' इत्यादि । तत्र संशयः किं प्रबोध इव स्वप्नेऽपि पारमार्थिकी सृष्टिराहोस्विन्मायामयीति । तत्र ता-

---

ओं वेदव्यासाय नमः ।

सन्ध्ये सृष्टिराह हि । उक्तवैराग्यसाधनत्वंपदार्थविवेको वाक्यार्थज्ञानसाधनमस्मिन् पादे निरूप्यत इति पादयोः [illegible] माह । अतिक्रान्त इति । साधनविचारत्वादेवास्य पादस्य साधनाध्याये सङ्गतिः । अस्मिन् पादे न स्थानतोऽपीत्यतः प्रागुद्देशत्वेन प्रथम जिज्ञासितत्वंपदार्थोऽवस्थाद्वारा विविच्यते, तदारभ्यापादसमाप्ति विशेषणतत्पदार्थविवेकः, तत्र पूर्वं जाग्रदवस्था [illegible] निरूपिता तदनन्तरभाविनीं स्वप्नावस्थां [illegible] विषयीकरोति तत्र स्वप्ने रथादिसृष्टिश्रुतेस्तद्भावोऽस्त्येव [illegible] सदम् पूर्वपक्षमुत्थापयति । तत्र संशय इत्यादिना । स्वप्नरथादयो जाग्रद्रथादिवत् व्यावहारिकसत्यताका उत शुक्तिरजतवत् प्रातीतिका इति संशयार्थः । आरम्भणाधिकरणे प्रपञ्चस्य पारमार्थिकत्वनिषेधादिति मन्तव्यम् । अत्र पूर्वपक्षे जाग्रवत् स्वप्नाध्यासस्य विवेकासिद्धिः

तत् प्रतिपद्यते संध्ये सृष्टिरिति । संध्यमिति स्वप्नस्थानमाचष्टे वेदे प्रयोगदर्शनात् 'संध्यं तृतीयं स्वप्नस्थानम्' इति । द्वयोर्लोकस्थानयोः प्रबोधसंप्रसादस्थानयोर्वा संधौ भवतीति संध्यम् तस्मिन् संध्ये स्थाने तथ्यरूपैव सृष्टिर्भवितुमर्हति । कुतः, यतः प्रमाणभूता श्रुतिरेवमाह 'अथ रथान् रथयोगान् पथः सृजते' इत्यादि । स हि कर्तेति चोपसंहारादेवमेवावगम्यते ॥

निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च ॥ २ ॥

अपि चैके शाखिनोऽस्मिन्नेव संध्ये स्थाने कामानां निर्मातारमात्मानमामनन्ति 'य एष सुप्तेषु जागर्ति कामं कामं पुरुषो निर्मिमाणः' इति । पुत्रादयश्च तत्र कामा

[illegible] प्राणोत्पन्नरथादिसृष्टेः [illegible] विवेकात् स्वयंज्योतिष्ट्वसिद्धिरिति फलम् । सुषुप्तेः [illegible] जागरितलोकानुभवे सति यावत्कालं [illegible] इदं लोकं [illegible] परलोकं [illegible] संधौ भवति, सोऽयं लोकद्वयसंधौ भवतीति संध्यः स्वप्नः । तथा च श्रुतिः 'तस्मिन् संध्ये स्थाने तिष्ठन्नेते उभे स्थाने पश्यतीदं च परलोकस्थानं च' इति अथ वा [illegible] प्रबोधस्थानं प्रबोधसंप्रसा[illegible] । [illegible] परलोकश्च, [illegible] लोकद्वय[illegible] [illegible] लोकद्वय[illegible] पापपुण्यादि[illegible] [illegible] । न [illegible] [illegible] किन्तु [illegible] । स हि कर्तेति ।

किञ्च [illegible] प्राणनिर्मितत्वात् [illegible] । अपि चैत्यादिना । [illegible] । [illegible]-

अभिप्रेयन्ते काम्यन्त इति। ननु कामशब्देनेच्छाविशेषा एवोच्येरन्, न, 'शतायुषः पुत्रपौत्रान् वृणीष्व' इति प्रकृत्य 'अन्ते कामानां त्वा कामभाजं करोमि' इति प्रकृतेषु तत्र पुत्रादिषु कामशब्दस्य प्रयुक्तत्वात्। प्राज्ञं चैनं निर्मातारं प्रकरणवाक्यशेषाभ्यां प्रतीमः। प्राज्ञस्य हीदं प्रकरणं 'अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मात्' इत्यादि। तद्विषय एव च वाक्यशेषोऽपि—

'तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते।
तस्मिँल्लोकाः श्रिताः सर्वे तदु नात्येति कश्चन'॥

इति प्राज्ञकर्तृका च सृष्टिस्तथ्यरूपा समधिगता जागरिताश्रया तथा स्वप्नाश्रयापि सृष्टिर्भवितुमर्हति। तथा च श्रुतिः 'अथो खल्वाहुर्जागरितदेश एवास्यैष इति यानि ह्येव जाग्रत्पश्यति तानि सुप्तः' इति स्वप्नजागरितयोः समानन्यायतां श्रावयति। तस्मात् तथ्यरूपैव सन्ध्ये सृष्टिरित्येवं प्राप्ते प्रत्याह॥

मायामात्रन्तु कार्त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात्॥३॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति। नैतदस्ति यदुक्तं सन्ध्ये सृष्टिः पारमार्थिकीति। मायैव सन्ध्ये सृष्टिर्न पर-

---

ना। यः सुप्तेषु करणेषु आत्मा [illegible] [illegible] [illegible]: । [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible]रिति॥

[illegible] प्रातीतिकाः [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible]। [illegible]

सार्थगन्धोऽप्यस्ति । कुतः कार्त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् । न हि कार्त्स्न्येन परमार्थवस्तुधर्मेणाभिव्यक्तस्वरूपः स्वप्नः । किं पुनरत्र कार्त्स्न्यमभिप्रेतं, देशकालनिमित्तसम्पत्तिरबाधश्च । न हि परमार्थवस्तुविषयाणि देशकालनिमित्तानि अबाधश्च स्वप्ने सम्भाव्यन्ते । न तावत् स्वप्ने रथादीनामुचितो देशः सम्भवति, न तावत् संवृते देहदेशे रथादयोऽवकाशं लभेरन् । स्यादेतत्, बहिर्देहात् स्वप्नं द्रक्ष्यति देशान्तरितद्रव्यग्रहणात् । दर्शयति च श्रुतिः 'बहिर्देहात् स्वप्नं बहिःकुलायादमृतश्चरित्वा स ईयतेऽमृतो यत्र कामम्' इति । स्थितिगतिप्रत्ययभेदश्च नानिष्क्रान्ते जन्तौ सामञ्जस्यमनुभवतीति । नेत्युच्यते, न हि सुप्तस्य जन्तोः क्षणमात्रेण योजनशतान्तरितं देशं पर्येतुं विपर्येतुं च ततः सामर्थ्यं सम्भाव्यते । क्वचिच्च प्रत्यागमनवर्जितं स्वप्नं श्रावयति 'कुरुष्वहं शय्यायां शयानो निद्रयाभिप्लुतः स्वप्ने पञ्चालानभिगतश्चास्मिन् प्रतिबुद्धश्च' इति । देहाच्चेदपेयात् पञ्चालेष्वेव प्रतिबुध्येत तानसावभिगत इति कुरुष्वेव तु प्रतिबुध्यते । येन चायं देहेन देशान्तरमश्नुवानो मन्यते तमन्ये पार्श्वस्थाः शयनदेश एव पश्यन्ति । यथाभूतानि

ऽविद्या ईश्वरात्मकदेहेन ऽपि स्थिता रथाद्याकारा भातीति सूत्रभाष्ययोः रथाद्यविद्ययोरभेदग्रहणाभिप्रायेण वर्ति प्रमातर्बाध्यत्वरूपस्य व्यावहारिकसत्यत्वस्य निरास इत्यर्थः । कार्त्स्न्यं व्याचष्टे पारमार्थिकी, तत्त्वमपि परमार्थवस्तुनो ज्ञापकत्वेन कार्यस्य धर्मः स्वत्वज्ञापकः तदभावं स्वप्ने विरुध्यते । न तावदित्यादिना । संवृते देहे, पर्येतुं गन्तुं,

चायं देशान्तराणि स्वप्ने पश्यति न तानि तथाभूतान्येव भवन्ति, परिधावंश्चेत् पश्येज्जाग्रद्वद्भूतमर्थमापद्येत्। दर्शयति च श्रुतिः 'अन्तरेव देहे स्वप्नं स यत्रैतत् स्वप्न्याचरति' इत्युपक्रम्य 'स्वे शरीरे यथाकामं परिवर्तते' इति। अतश्च श्रुत्युपपत्तिविरोधाद्बहिः कुलायश्रुतिर्गौणी व्याख्यातव्या 'बहिरिव कुलायादमृतश्चरित्वा' इति यो हि वसन्नपि शरीरे न तेन प्रयोजनं करोति स बहिरिव शरीराद्भवति इति। स्थितिगतिप्रत्ययभेदोऽप्येवं सति विप्रलम्भ एवाभ्युपगन्तव्यः, कालविसंवादोऽपि च स्वप्ने भवति रजन्यां सुप्तो वासरं भारते वर्षे मन्यते तथा मुहूर्तमात्रवर्तिनि स्वप्ने कदाचिद्बहून् वर्षपूगानतिवाहयति। निमित्तान्यपि च स्वप्ने न बुद्धये कर्मणे वोचितानि विद्यन्ते, करणोपसंहाराद्धि नास्य रथादिग्रहणाय चक्षुरादीनि सन्ति, रथादिनिर्वर्तनेऽपि कुतोऽस्य निमेषमात्रेण सामर्थ्यं दारूणि वा. बाध्यन्ते चैते रथादयः स्वप्नदृष्टाः प्रबोधे, स्वप्न एव चैते सुलभबाधा भवन्ति आद्यन्तयोर्व्यभिचारदर्शनात्, रथोऽयमिति हि कदाचित् स्वप्ने निर्धारितः क्षणेन मनुष्यः सम्पद्यते, मनुष्योऽ-

---

विपर्ययमागम्, आपद्यते प्रबुद्धो जनः, ग्रामं स्वाम् प्राप्तोऽस्मीति शेषः। एतत् स्वप्नं यथा स्यात् तथा यत्र काले स्वप्नस्थानमेता चरति तदा स्वशरीरे य-थेष्टं चरतीत्यर्थः। बहिरिवेति कुलायस्थानात् बहिरिवाख्य आत्मा चरित्वा यत्र कामं यथेष्टमोयते विहरतीत्यर्थः। कुलायात्। देहात्। देहाभिमानहीनत्वगुणेन बहिरदेहस्थोऽपि विहरतीत्यर्थः। एवं सति स्थितिगत्योः प्रत्ययः स्वप्ने प्रतीत्यर्थः विप्रलम्भः, विप्रलम्भ

यमिति वा निर्धारितः [illegible]। स्पष्टं चाभावं रथादीनां स्वप्ने श्रावयति शास्त्रं 'न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति' इत्यादि। तस्मान्मायामात्रं स्वप्नदर्शनम्॥

सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः॥ ४॥

मायामात्रत्वात् तर्हि न कश्चित् स्वप्ने परमार्थगन्धः इति, नेत्युच्यते। सूचकश्च हि स्वप्नो भवति भविष्यतोः साध्वसाधुनोः। तथा हि श्रूयते 'यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति। समृद्धिं तत्र जानीयात् तस्मिन् स्वप्ननिदर्शने' इति। तथा 'पुरुषं कृष्णं कृष्णदन्तं पश्यति स एनं हन्ति' इत्येवमादिभिः स्वप्नैरचिरजीवित्वमावेद्यत इति श्रावयति। आचक्षते च स्वप्नाध्यायविदः 'कुञ्जरारोहणादीनि स्वप्ने धन्यानि खरयानादीन्यधन्यानि' इति, मन्त्रदेवताद्रव्यविशेषनिमित्ताश्च केचित् स्वप्नाः सत्यार्थगन्धिनो भवन्तीति मन्यन्ते तत्रापि भवतु नाम सूच्यमानस्य वस्तुनः सत्यत्वं, सूचकस्य तु स्त्रीदर्शनादेर्भवत्येव वैतथ्यं बाध्यमा-

---

योग्यदेशाभावमुक्त्वा कालाभावमाह। कालेति। [illegible] रात्रिसमयेऽपि [illegible] भवति इति भावः [illegible]॥

पूर्व[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible]। [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible] [illegible]-दर्शनादिति भावः। [illegible] [illegible] [illegible] सं-

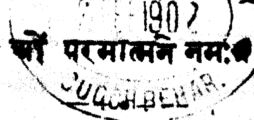
नत्वादित्यभिप्रायः । तस्मादुपपन्नं स्वप्नस्य मायामात्रत्वम् । यदुक्तमाह हीति तदेवं सति भाक्तं व्याख्यातव्यं यथा लाङ्गलं गवादीनुद्वहतीति निमित्तमात्रत्वादेवमुच्यते न तु प्रत्यक्षमेव लाङ्गलं गवादीनुद्वहति, एवं निमित्तमात्रत्वात् सुप्तो रथादीन् सृजते स हि कर्तेति चोच्यते न तु प्रत्यक्षमेव सुप्तो रथादीन् सृजति । निमित्तत्वं त्वस्य रथादिप्रतिभाननिमित्तमोदत्रासदर्शनात् तन्निमित्तभूतयोः सुकृतदुष्कृतयोः कर्तृत्वेनेति वक्तव्यम् । अपि च जागरिते विषयेन्द्रियसंयोगादादित्यादिज्योतिर्व्यतिकराच्चात्मनः स्वयंज्योतिष्ट्वं दुर्विवेचनमिति तद्विवेचनाय स्वप्न उपन्यस्तः, तत्र यदि रथादिसृष्टिवचनं श्रुत्या नीयेत स्वयंज्योतिष्ट्वं न निर्णीतं स्यात् । तस्माद्रथाद्यभाववचनं श्रुत्या रथादिसृष्टिवचनं भाक्तमिति व्याख्येयम् । एतेन निर्माणश्रवणं व्याख्यातम् ।

---

४. [illegible]ऽङ्कुरदर्शनद्वारा कर्तृदर्शननिमित्तत्वं [illegible] प्रति कुम्भकारस्ये-[illegible] स्वप्नकर्तृत्वं [illegible] इत्याह । यद्युक्तमित्यादिना । तथा च स्वप्न रथकर्तृत्वं [illegible] नास्तीति वेदार्थविद्भिरिति भावः । श्रुतितात्पर्यविरोधाच्च न स्वप्नसृष्टिरित्याह । अपि चेति । व्यतिकरः सङ्करः, [illegible] इत्यर्थः। जागरितादविवेकादिति भावः [illegible] म् । तस्मादिति । एतेनेति भाक्तत्वेनेत्यर्थः । [illegible] चेदत्रापि [illegible] किं श्रुतिविदः [illegible] सिद्धः, [illegible] त्याह । यद्यपीत्यादिना । [illegible] तथा, [illegible] [illegible] । न केवलं [illegible] जीवस्य [illegible] किन्तु [illegible] रथादीनीति । जीवोऽसौ [illegible]

यदप्युक्तं 'प्राज्ञमेनं निर्मातारमामनन्ति' इति, तदप्यसत्, श्रुत्यन्तरे 'स्वयं विहत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा प्रस्वपिति' इति जीवव्यापारश्रवणात्। इहापि च 'य एष सुप्तेषु जागर्ति' इति प्रसिद्धानुवादाज्जीव एवायं कामानां निर्माता संकीर्त्यते, तस्य तु वाक्यशेषेण 'तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म' इति जीवभावं व्यावर्त्य ब्रह्मभाव उपदिश्यते, 'तत्त्वमसि' इत्यादिवदिति न ब्रह्मप्रकरणत्वं विरुध्यते। न चास्माभिः स्वप्नेऽपि प्राज्ञव्यापारः प्रतिषिध्यते, तस्य सर्वेश्वरत्वात् सर्वास्वप्यवस्थास्वधिष्ठातृत्वोपपत्तेः। पारमार्थिकस्तु नायं सन्ध्याश्रयः सर्गो वियदादिसर्गवदित्येतावत् प्रतिपाद्यते। न च वियदादिसर्गस्याप्यात्यन्तिकं सत्यत्वमस्ति, प्रतिपादितं हि 'तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः' इत्यत्र समस्तस्य प्रपञ्चस्य मायामात्रत्वम्। प्राक् तु ब्रह्मात्मत्वदर्शनात् वियदादिप्रपञ्चो व्यवस्थितरूपो भवति, सन्ध्याश्रयस्तु प्रपञ्चः प्रतिदिनं बाध्यत इत्यतो वैशेषिकमिदं सन्ध्यस्य मायामात्रत्वमुदितम्॥

[illegible] इत्युक्त चाह । तस्य त्विति । एवं हेतोः श्रुतिविरुद्धत्वं नि-रस्य स्थितोक्तमङ्गीकरोति । न चास्माभिरिति । नहि हेतुविदः [illegible] [illegible] जीवद्वारिकं पारमार्थिकत्वमिति विवक्षया व्य-वहारकाले [illegible] इत्याह । पारमार्थिकस्त्विति । द्वितीये हेतौ [illegible] । न चेति । सर्वोऽपि [illegible] वि-शेषोऽस्य [illegible] प्रातिभासिकत्व[illegible] । मायेति ॥

ओं परमात्मने नमः ।

सन्ध्ये सृष्टिराह हि ॥ १ ॥

अतिक्रान्ते पादे पञ्चाग्निविद्यामुदाहृत्य जीवस्य संसारगतिप्रभेदः प्रपञ्चितः, इदानीं तस्यैवावस्थाभेदः प्रपञ्च्यते । इदमामनन्ति 'स यत्र प्रस्वपिति' इत्युपक्रम्य 'न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति अथ रथान् रथयोगान् पथः सृजते', इत्यादि । तत्र संशयः किं प्रबोध इव स्वप्ने-ऽपि पारमार्थिकी सृष्टिराहोस्विन्मायामयीति । तत्र ता-

---

ओं वेदव्यासाय नमः ।

सन्ध्ये सृष्टिराह हि । उक्तवैराग्यसाध्यस्त्वंपदार्थविवेको वाक्यार्थज्ञानसाधनमस्मिन् पादे निरूप्यत इति पादयोर्हेतुहेतुमद्भावमाह । अतिक्रान्त इति । साधनविचारत्वादेवास्य पादस्याप्यध्याये सङ्गतिः । अस्मिन् पादे न त्वमर्थोऽपीतरतः प्राधान्येन प्रथम जिज्ञासितत्वंपदार्थोऽवस्थाद्वारा विविच्यते, तदारभ्यपादसमाप्ते-र्विधेयतत्पदार्थविवेकः, तत्र पूर्वं (गत्यागतिचिन्तया जाग्रदवस्था निरूपिता तदनन्तरभाविनी स्वप्नावस्था विचार्यते तत्र स्वप्ने रथादिसृष्टिश्रुतेस्तद्वाक्योपन्यास इदं यद्वत् पूर्वपक्षस्य बीजमस्ति । तत्र संशय इत्यादिना । जाग्रद्वादिवत् व्यावहारिकसत्यता उत शुक्तिरजतवत् प्रातीतिकी इति संशयार्थः । आरम्भाधिकरणे प्रपञ्चस्य पारमार्थिकत्वनिषेधा-दिति मन्तव्यम् । अत्र पूर्वपक्षे जाग्रद्वत् स्वप्नाज्जीवस्य विवेकासिद्धिः

वत् प्रतिपत्तव्यं सन्ध्ये सृष्टिरिति। सन्ध्यमिति स्वप्नस्थानमाचष्टे वेदे प्रयोगदर्शनात् 'सन्ध्यं तृतीयं स्वप्नस्थानम्' इति। द्वयोर्लोकस्थानयोः प्रबोधसम्प्रसादस्थानयोर्वा सन्धौ भवतीति सन्ध्यं तस्मिन् सन्ध्ये स्थाने तथ्यरूपैव सृष्टिर्भवितुमर्हति। कुतः, यतः प्रमाणभूता श्रुतिरेवमाह 'अथ रथान् रथयोगान् पथः सृजते' इत्यादि। स हि कर्तेति चोपसंहारादेवमेवावगम्यते॥

निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च ॥ २ ॥

अपि चैके शाखिनोऽस्मिन्नेव सन्ध्ये स्थाने कामानां निर्मातारमात्मानमामनन्ति 'य एष सुप्तेषु जागर्ति कामं कामं पुरुषो निर्मिमाणः' इति। पुत्रादयश्च तत्र कामा

[illegible] प्राप्नोतीत्यवस्थावतः विवेकात् स्वयंज्योतिष्ट्वसिद्धिरिति फलम्। पूर्वोक्तः [illegible] लोकानुभवे सति वासनामात्रेण इदं लोकं [illegible] परलोक[illegible]रूपः सन्धौ भवति, सोऽयं लोकद्वयसन्धौ भवतीति सन्ध्यः स्वप्नः। तथा च श्रुतिः 'तस्मिन् सन्ध्ये स्थाने तिष्ठन्नेते उभे स्थाने पश्यति इदं च परलोकस्थानं च' इति [illegible] [illegible] प्रबोध[illegible] दर्शि[illegible]। [illegible] परलोक[illegible], [illegible] लोक[illegible] [illegible] लोक[illegible] [illegible] [illegible]। न [illegible] [illegible] कर्तेति।

किन्तु [illegible] [illegible]। अपि चैकेत्यादिना [illegible] [illegible]। [illegible]-

अभिप्रेयन्तो कामयन्त इति । ननु कामशब्देनेच्छाविशेषा एवोच्येरन्, न, 'शतायुषः पुत्रपौत्रान् वृणीष्व' इति प्रकृत्य 'अन्ते कामानान्त्वा कामभाजं करोमि' इति प्रकृतेषु तत्र पुत्रादिषु कामशब्दस्य प्रयुक्तत्वात् । प्राज्ञं चैवं निर्मातारं प्रकरणवाक्यशेषाभ्यां प्रतीमः । प्राज्ञस्य हीदं प्रकरणं 'अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मात्' इत्यादि । तद्विषय एव च वाक्यशेषोऽपि–

'तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते ।
तस्मिंल्लोकाः श्रिताः सर्वे तदु नात्येति कश्चन' ॥

इति प्राज्ञकर्तृका च सृष्टिस्तथ्यरूपा समधिगता जागरिताश्रया तथा स्वप्नाश्रयापि सृष्टिर्भवितुमर्हति । तथा च श्रुतिः 'अथो खल्वाहुर्जागरितदेश एवास्यैष इति यानि ह्येव जाग्रत्पश्यति तानि सुप्तः' इति स्वप्नजागरितयोः समानन्यायतां श्रावयति । तस्मात् तथ्यरूपैव स्वप्नेऽपि सृष्टिरित्येवं प्राप्ते प्रत्याह ॥

मायामात्रन्तु कार्त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् ॥ ३ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्ति यदुक्तं सन्ध्ये सृष्टिः पारमार्थिकीति । माययैव सन्ध्ये सृष्टिर्न पर-

---

ना । यः सुप्तेषु जागर्ति तदेव शुक्रं ... श्रुतोऽर्थः । स्वप्नस्य जाग्रद्दृष्टैः समानदेशत्वश्रुतेरभेदप्रतीतेश्च तस्मात् तात्त्विकत्वमित्याह । स्वप्नो जाग्रद्वदिति ॥

कारणाद्यः प्रातीतिकाः स्वाप्नरथादयो बुद्धिवृत्तिवत् मिथ्या दृष्टत्वा-च्छुक्तिरजतादिवदिति सिद्धान्तयति । तत्र पञ्चस्वादिना । विवक्षितमित-

मार्थगन्धोऽप्यस्ति । कुतः? कार्त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् । न हि कार्त्स्न्येन परमार्थवस्तुधर्मेणाभिव्यक्तस्वरूपः स्वप्नः । किं पुनरत्र कार्त्स्न्यमभिप्रेतं, देशकालनिमित्तसम्पत्तिरबाधश्च । न हि परमार्थवस्तुविषयाणि देशकालनिमित्तान्यबाधश्च स्वप्ने सम्भाव्यन्ते । न तावत् स्वप्ने रथादीनामुचितो देशः सम्भवति, न तावत् संवृते देहदेशे रथादयोऽवकाशं लभेरन् । स्यादेतत्, बहिर्देहात् स्वप्नं द्रक्ष्यति देशान्तरितद्रव्यग्रहणात् । दर्शयति च श्रुतिः 'बहिर्देहात् स्वप्नं बहिःकुलायादमृतश्चरित्वा स ईयते अमृतो यत्र कामम्' इति । स्थितिगतिप्रत्ययभेदश्च नानिष्क्रान्ते जन्तावसमञ्जसः स्यादिति । नेत्युच्यते, न हि सुप्तस्य जन्तोः क्षणमात्रेण योजनशतान्तरितं देशं पर्येतुं विपर्येतुं च ततः सामर्थ्यं सम्भाव्यते । क्वचिच्च प्रत्यागमनवर्जितं स्वप्नं श्रावयति 'कुरुष्वहमद्य रात्र्यां शयानो निद्रयाभिप्लुतः स्वप्ने पञ्चालानभिगतश्चास्मि प्रतिबुद्धश्च' इति । देहाच्चेदपेयात् पञ्चालेष्वेव प्रतिबुध्येत तानसावभिगत इति कुरुष्वेव तु प्रतिबुध्यते । येन चायं देहेन देशान्तरमश्नुवानो मन्यते तमन्ये पार्श्वस्थाः शयनदेश एव पश्यन्ति । यथाभूतानि

ऽविद्यादिदोषवत्त्वेन जीवोऽपि स्रष्टा रथादीनां भवतीति सूत्रभाष्ययोः स्वप्नाविद्ययोरभेदविवक्षया मायामात्रपदेन इति [illegible] स्याप्याकारिकत्वात् [illegible] नित्य [illegible] । कार्त्स्न्यं [illegible] व्याचष्टे [illegible] तत्कार्त्स्न्यं परमार्थवस्तुनो व्यावर्तकस्य कार्यस्य धर्मः [illegible] संवृतं स्वप्ने विरुद्धेति । न तावदित्यादिना । संवृते स्वल्पे, पर्येतुं गन्तुं,

चायं देशान्तराणि स्वप्ने पश्यति न तानि तथाभूतान्येव भवन्ति, परिधावंश्चेत् पश्येज्जाग्रद्वदर्थमाकलयेत्। दर्शयति च श्रुतिः 'अन्तरेव देहे स्वप्नं स यत्रैतत् स्वप्न्यया चरति' इत्युपक्रम्य 'स्वे शरीरे यथाकामं परिवर्तते' इति। अतश्च श्रुत्युपपत्तिविरोधाद्बहिःकुलायश्रुतिर्गौणी व्याख्यातव्या 'बहिरिव कुलायादमृतश्चरित्वा' इति। यो हि वसन्नपि शरीरेण तेन प्रयोजनं करोति स बहिरिव शरीराद्भवति इति। स्थितिगतिप्रत्ययभेदोऽप्येवं सति विप्रलम्भ एवाभ्युपगन्तव्यः, कालविसंवादोऽपि च स्वप्ने भवति रजन्यां सुप्तो वासरं भारते वर्षे मन्यते तथा मुहूर्तमात्रवर्तिनि स्वप्ने कदाचिद्बहून् वर्षपूगानतिवाहयति। निमित्तान्यपि च स्वप्ने न बुद्धये कर्मणे वोचितानि विद्यन्ते, करणोपसंहाराद्धि नास्य रथादिग्रहणाय चक्षुरादीनि सन्ति, रथादिनिर्वर्तनेऽपि कुतोऽस्य निमेषमात्रेण सामर्थ्यं दारूणि वा. बाध्यन्ते चैते रथादयः स्वप्नदृष्टाः प्रबोधे, स्वप्न एव चैते सुलभबाधा भवन्ति आद्यन्तयोर्व्यभिचारदर्शनात्, रथोऽयमिति हि कदाचित् स्वप्ने निर्धारितः क्षणेन मनुष्यः सम्पद्यते, मनुष्योऽ-

---

निवर्तितुमागन्तुं, नाशयति प्रसुप्तो जनः, पाण्डवाद् गतोऽस्मीति शेषः। एतत् स्वप्नं यथा स्यात् तथा यत्र काले स्वप्न्यया चरति तदा स्वशरीरे य-थेष्टं चरतीत्यर्थः। बहिरिवेति कुलायाच्छरीराद् बहिरिवामृत आत्मा चरित्वा यत्र कामं स ईक्षते विहरतीत्यर्थः। गुणवाद। यो हीति। देहाभिमानहीनत्वगुणेन बहिष्ठत्वेऽपि विहरतीत्युक्त इत्यर्थः। एवं सति शरीरबहिर्भावः न वास्तवः इत्यर्थः: विप्रलम्भो, विभ्रमः

यमिति वा निर्धारितः श्वेन इव । अतश्चाभावं रथादीनां स्वप्ने श्रावयति शास्त्रं 'न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति' इत्यादि । तस्मान्मायामात्रं स्वप्नदर्शनम् ॥

सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः ॥ ४ ॥

मायामात्रत्वात् तर्हि न कश्चित् स्वप्ने परमार्थगन्ध इति, नेत्युच्यते । सूचकश्च हि स्वप्नो भवति भविष्यतोः साध्वसाध्वोः । तथा हि श्रूयते 'यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति । समृद्धिं तत्र जानीयात् तस्मिन् स्वप्ननिदर्शने' इति । तथा 'पुरुषं कृष्णं कृष्णदन्तं पश्यति स एनं हन्ति' इत्येवमादिभिः स्वप्नैरचिरजीवित्वमावेद्यत इति श्रावयति । आचक्षते च स्वप्नाध्यायविदः 'कुञ्जरारोहणादीनि स्वप्ने धन्यानि खरयानादीन्यधन्यानि' इति, मन्त्रदेवताद्रव्यविशेषनिमित्ताश्च केचित् स्वप्नाः सत्यार्थगन्धिनो भवन्तीति मन्यन्ते तत्रापि भवतु नाम सूच्यमानस्य वस्तुनः सत्यत्वं, सूचकस्य तु स्त्रीदर्शनादेर्भवत्येव वैतथ्यं बाध्यमा-

---

योग्यदेशाभावमुक्त्वा कालाभावमाह । बाधेति । अत्र रात्रिसमयेऽपि [illegible] बाधो भवति इति भावः ॥

पूर्वपक्षानुसारेण [illegible] उपाधिरिति [illegible] नन्वस्थितोऽयमर्थः यतो न स्यादिति [illegible] आचष्टे । मायेत्यादिना । मन्त्रे च देवतानुग्रह[illegible] वा स्वप्नाः [illegible] स्वप्नाः [illegible] आह । तत्रापि भवतु नामेति । [illegible] दर्शनादिति भावः । यथा [illegible] मंत्रादिजीवना[illegible] ते-

त्वादित्यभिप्रायः । तस्मादुपपन्नं स्वप्नस्य मायामात्रत्वम् । यदुक्तमाह हीति तदेवं सति भाष्यं व्याख्यातव्यं यथा लाङ्गलं गवादीनुद्वहतीति निमित्तमात्रत्वादेवमुच्यते न तु प्रत्यक्षमेव लाङ्गलं गवादीनुद्वहति, एवं निमित्तमात्रत्वात् सुप्तो रथादीन् सृजते स हि कर्तेति चोच्यते न तु प्रत्यक्षमेव सुप्तो रथादीन् सृजति । निमित्तत्वं च स्वप्ने रथादिप्रतिभानानिमित्तमोदत्रासदर्शनात् तन्निमित्तभूतयोः सुकृतदुष्कृतयोः कर्तृत्वेनेति वक्तव्यम् । अपि च जागरिते विषयेन्द्रियसंयोगादादित्यादिज्योतिर्व्यतिकराच्चात्मनः स्वयंज्योतिष्ट्वं दुर्विवेचमिति तद्विवेचनाय स्वप्न उपन्यस्तः, तत्र यदि रथादिसृष्टिवचनं श्रुत्या नीयेत स्वयंज्योतिष्ट्वं न निर्णीतं स्यात् । तस्माद्रथाद्यभाववचनश्रुत्या रथादिसृष्टिवचनं भाक्तमिति व्याख्येयम् । एतेन निर्माणश्रवणं व्याख्यातम् ।

---

४. स्वप्नोपलब्धरथादेः स्रष्टुर्निमित्तत्वं नतु [illegible] प्रति कुम्भकारस्येव साक्षात् स्रष्टृत्वं बाधव्यभावाभ्यामुपपत्त्यादिनाह । यदुक्तमित्यादिना । तथा च स्वप्नस्य स्रष्टृत्वं मुख्यं नास्तीति हेतुर्निर्धारित इति भावः । श्रुतिवाक्यविरोधाच्च न स्रष्टृत्वमित्याह । अपि चेति । व्यतिकरः संकरः, स्वप्ने तु तद्रहितत्वेनेत्यर्थः । जागरिते दुर्विवेचमिति भावः । फलितमाह । तस्मादिति । एतेनेति भाक्तत्वेनेत्यर्थः । द्वितीयसूत्रोक्तप्राज्ञकर्तृत्वपक्षेऽपि स्वप्नस्य किं श्रुतिसिद्धः उत प्राज्ञस्य कर्तृत्वात् सिद्धः, नाद्य इत्याह । यदुक्तमित्यादिना । [illegible] द्वितीयं [illegible] निषेधं [illegible] सर्वं [illegible] हेतुं [illegible], येन [illegible] जीवबुद्धिस्था येन [illegible] स्वरूपचैतन्येन च [illegible]र्थः । न केवलं [illegible] जीवस्य स्रष्टृत्वं [illegible] किन्तु [illegible] इत्याहेति । जीवोक्तौ [illegible]

यदप्युक्तं 'प्राज्ञमेनं निर्मातारमामनन्ति' इति, तदप्यसत् श्रुत्यन्तरे 'स्वयं विहत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा प्रस्वपिति' इति जीवव्यापारश्रवणात्। इहापि च 'य एष सुप्तेषु जागर्ति' इति प्रसिद्धानुवादाज्जीव एवायं कामानां निर्माता संकीर्त्यते, तस्य तु वाक्यशेषेण तदेव शुक्रं तद्ब्रह्मेति जीवभावं व्यावर्त्य ब्रह्मभाव उपदिश्यते, 'तत्त्वमसि' इत्यादिवदिति न ब्रह्मप्रकरणत्वं विरुध्यते। न चास्माभिः स्वप्नेऽपि प्राज्ञव्यापारः प्रतिषिध्यते, तस्य सर्वेश्वरत्वात् सर्वास्ववस्थास्वधिष्ठातृत्वोपपत्तेः। पारमार्थिकस्तु नायं संध्याश्रयः सर्गो वियदादिसर्गवदित्येतावत् प्रतिपाद्यते। न च वियदादिसर्गस्याप्यात्यन्तिकं सत्यत्वमस्ति, प्रतिपादितं हि 'तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः' इत्यत्र समस्तस्य प्रपञ्चस्य मायामात्रत्वम्। प्राक् च ब्रह्मात्मदर्शनात् वियदादिप्रपञ्चो व्यवस्थितरूपो भवति, संध्याश्रयस्तु प्रपञ्चः प्रतिदिनं बाध्यत इत्यतो वैशेषिकमिदं संध्यस्य मायामात्रत्वमुदितम्॥

करणविरोधं इत्यत आह। तस्य त्विति। एवं हेतोः श्रुतिविरुद्धत्वं नि-रस्य द्वितीयमङ्गीकरोति। न चास्माभिरिति। तर्हि हेत्वसिद्धिः स्वप्नस्य [illegible] व्यावहारिकं पारमार्थिकं चेति विकल्प्य व्य-वहारकाले [illegible] इत्याह। पारमार्थिकमिति। द्वितीये दृष्टान्त [illegible] इत्याह। न चेति। [illegible] वि-शेषोऽस्ति [illegible] इत्याह। प्रागिति॥

पराभिध्यानात् तु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ ॥ ५ ॥

यद्यपि स्यात् परस्यैव तावदात्मनोऽंशो जीवोऽग्नेरिव विस्फुलिङ्गः, तथैवं सति यथाग्निविस्फुलिङ्गयोः समाने दहनप्रकाशनशक्ती भवतः एवं जीवेश्वरयोरपि ज्ञानैश्वर्यशक्ती, ततश्च जीवस्यैश्वर्यवशात् साङ्कल्पिकी स्वप्ने रथादिसृष्टिर्भविष्यतीति, अत्रोच्यते। सत्यपि जीवेश्वरयोरंशांशिभावे प्रत्यक्षमेव जीवेश्वरविपरीतधर्मत्वं, किं पुनर्जीवस्येश्वरसमानधर्मत्वं नास्त्येव न नास्तीति, विद्यमानमपि तु तत् तिरोहितं, अविद्यादिव्यवधानात्। तत्पुनस्तिरोहितं सत् परमेश्वरमभिध्यायतो यतमानस्य जन्तोर्विधूतध्वान्तस्य तिमिरतिरस्कृतस्येव दृक्शक्तिरौषधवीर्यादीश्वरप्रसादात् संसिद्धस्य कस्यचिदेवाविर्भवति न स्वभावत

पूर्वं ब्रह्मप्राधान्यात् सृष्टो मायेत्युक्तं, इदानीं जीवप्राधान्यात् [illegible] इति शङ्कां कृत्वा परिहरन् सूत्रं व्याचष्टे। यद्यपीत्यादिना। [illegible] हि [illegible] वृत्तिः [illegible] जीवस्य [illegible] प्रत्यक्षमिति परिहारार्थः। ननु विपरीतधर्मत्वाज्जीवस्येश्वरत्वं नास्त्येवेति शङ्कते। किमिति। नास्त्येवेति न किन्त्वस्त्येव, तत्तु परमेश्वरप्रसादात् कस्यचित् व्यज्यत इत्याह। न नास्तीति। विधूतध्वान्तस्य निध्यायतः संसिद्धस्य [illegible] इत्यर्थः। [illegible] देहं त्यक्त्वा [illegible] [illegible] भवति। जीवस्यैव [illegible] इति [illegible] [illegible]। यद्येति। परमात्मनि [illegible] [illegible] [illegible]

एव सर्वेषां जन्तूनां, कुतस्ततो हि ईश्वरात्तेऽस्य जीवस्य बन्धमोक्षौ भवतः, ईश्वरस्य स्वरूपापरिज्ञानाद्बन्धः तत्स्वरूपपरिज्ञानात् मोक्षः। तथा च श्रुतिः 'ज्ञात्वा देवं सर्वपाशापहानिः क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममृत्युप्रहाणिः। तस्याभिध्यानात् तृतीयं देहभेदे विश्वैश्वर्यं केवल आप्तकामः' इत्येवमाद्या।

देहयोगाद्वा सोऽपि ॥ ६ ॥

कस्मात् पुनर्जीवः परमात्मांश एव सन्तिरस्कृतज्ञानैश्वर्यो भवति युक्तं तु ज्ञानैश्वर्ययोरतिरस्कृतत्वं विस्फुलिङ्गस्येव दहनप्रकाशयोरिति। उच्यते सत्यमेवैतत्, सोऽपि तु जीवस्य ज्ञानैश्वर्यतिरोभावो देहयोगाद्देहेन्द्रियमनोबुद्धिविषयवेदनादियोगाद्भवति। अस्ति चात्रोपमा यथाग्नेर्दहनप्रकाशनसम्पन्नस्याप्यरणिगतस्य दहनप्रकाशने तिरोभवतः, यथा वा भस्मनाच्छन्नस्य, एवमविद्याप्रत्युपस्थापितनामरूपकृतदेहाद्युपाधियोगात् तदविवेकभ्रमकृतो जीवस्य ज्ञानैश्वर्यतिरोभावः। वाशब्दो जीवेश्वरयोरन्यत्वाशङ्काव्यावृत्त्यर्थः। नन्वन्य एव जीव ईश्वरादस्तु तिर-

---

पादिकं यदैश्वर्यं इति 'विदेहे' भवति तद्भोगानन्तरं ज्ञानात् केवलो द्वैतशून्य आप्तकामः पूर्णानन्दो भवतीति मन्त्रार्थः ॥

ज्ञानैश्वर्यतिरोभावे देहाभिमानो हेतुरिति सूत्रार्थं वदन्, शङ्कितमाक्षेपमाह । कस्मादिति । अनावरणं ज्ञानैश्वर्ययोः शक्तिमत्त्वं

स्यात्, तज्ज्ञानैश्वर्यत्वात् किं देहयोगकल्पनया । नैतदेवम्, न ह्यन्यत्वं जीवस्येश्वरादुपपद्यते 'सेयं देवतैक्षत' इत्युपक्रम्य 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य' इत्यात्मशब्देन जीवस्य परामर्शात् । 'तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो' इति च जीवायोपदिशतीश्वरात्मत्वं, अतोऽनन्य एवेश्वराज्जीवः सन् देहयोगात् तिरोहितज्ञानैश्वर्यो भवति, अतश्च न साङ्कल्पिकी जीवस्य स्वप्ने रथादिसृष्टिर्घटते । यदि च साङ्कल्पिकी स्वप्ने सृष्टिः स्यात् नैवानिष्टं कश्चित् स्वप्नं पश्येत् । न हि कश्चिदनिष्टं सङ्कल्पयते । यत्पुनरुक्तं जागरितदेशश्रुतिः स्वप्नस्य सत्यत्वं ख्यापयतीति न तत्साम्यवचनं सत्यत्वाभिप्रायं स्वयंज्योतिष्ट्वविरोधात्, श्रुत्यैव च स्वप्ने रथाद्यभावस्य दर्शितत्वात्, जागरितप्रभववासनानिर्मितत्वात् तु स्वप्नस्य तत्तुल्यनिर्भासत्वाभिप्रायं तत् । तस्मादुपपन्नं स्वप्नस्य मायामात्रत्वम् ॥

तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ॥ ७ ॥

स्वप्नावस्था परीक्षिता सुषुप्तावस्थेदानीं परीक्ष्यते । त-

भा भवति । अत्यन्त इत्यादिना । जीवस्येश्वरत्वश्रौतस्वाभाव्ये [illegible]ात्म-कत्वाभावत्वे [illegible] निरस्यति । यदित्यादिना । यद्येऽस्या लोकादेः जगत्त्वे ख्यापतीत्यात्मनः स्वप्रकाशत्वमयुक्तं स्यात् प्रातिभासिकत्वं स्वाप्नोपेन्द्रियव्यापारत्वं [illegible] दर्शितं [illegible] विख्याति जागद्वासनादिनिर्मितत्वं स्वप्न ख्यापनतुल्यताभिप्रायमित्यर्थः ॥

एवं जाग्रत्स्वप्नोपरमे सति [illegible] स्वप्र-कात्मा; [illegible] स्वयंज्योतिःत्वं विचार्य प्रतियोग्य[illegible] ॥

श्चैताः सुषुप्तविषयाः श्रुतयो भवन्ति । क्वचित् श्रूयते 'तद्यत्रैतत्सुप्तः समस्तः सम्प्रसन्नः स्वप्नं न विजानात्यासु तदा नाडीषु सृप्तो भवति' इति । अन्यत्र तु नाडीरेवानुक्रम्य श्रूयते 'ताभिः प्रत्यवसृप्य पुरीतति शेते' इति । तथान्यत्रापि नाडीरेवानुक्रम्य 'तासु तदा भवति यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन पश्यत्यथास्मिन् प्राण एवैकधा भवति' इति । तथान्यत्रापि 'य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिन् शेते' इति । तथान्यत्र 'सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति स्वमपीतो भवति' इति । तथा 'प्राज्ञेनात्मना सम्परिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन वेद नान्तरम्' इति च । तत्र संशयः । किमेतानि नाड्यादीनि परस्परनिरपेक्षतया भिन्नानि सुप्तिस्थानानि आहोस्वित् परस्परापेक्षतयैकं सुप्तिस्थानमिति । किन्तावत् प्राप्तं भिन्नानीति । कुतः एकार्थत्वात् । न ह्येकार्थानां

स्वप्नावस्थापरीक्षानन्तरं सुषुप्तिं विचारयति । तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च । तदेतत् स्वप्नं यथा स्यात् तथा । यत्र काले सुप्तः सुषुप्तः समस्तो निरस्तबाह्यकरणो मनोव्यापाराभावात् सम्यक् प्रसन्न इत्यर्थः । स्वापे नाडीस्थानत्वमुक्त्वा नाडीपुरीततो नाडीपरमात्मनोश्च समुच्चयश्रुती आह । अन्यत्रेति । परमात्मस्थानश्रुतीराह । तथान्यत्रेत्यादिना । नाडीपुरीतदुभयत्र सप्तम्युक्तेः विकल्पश्रुतेश्च संशयमाह । तत्रेति । पूर्वपक्षे स्वापस्थानविकल्पाभ्यासेन ब्रह्मात्मैक्यानिर्णयः सिद्धान्ते नाडीभिः पुरीततं गत्वा तत्र ब्रह्मण्येव शेत इति समुच्चयात् तन्निर्णय इति विवेकः । एकप्रयोजनार्थत्वं व्रीहियवयोरिव नाड्यादीनामेकार्थत्वम् स्वापरूपार्थं निरपेक्षस्थानत्वम् कुत इत्यत आह । नाड्यादीनामिति । इति प्राप्ते सतीवा-

क्वचित् परस्परापेक्षत्वं दृश्यते [illegible] । नाड्या-
दीनां । केवलता श्रूयते 'नाडीषु सृप्तो भवति पुरी-
तति शेते' इति च तत्र तत्र सप्तमीनिर्देशस्य तुल्यत्वात् ।
ननु नैवं सति सप्तमीनिर्देशो दृश्यते 'सता सोम्य तदा स-
म्पन्नो भवति' इति नैष दोषः, तत्रापि सप्तम्यर्थस्य गम्य-
मानत्वात् । वाक्यशेषे हि 'तथावतमेवो जीवः सदुपस-
र्पति' इत्याह । 'अन्यत्रायतनमलब्ध्वा प्राणमेवोपश्रयते'
इति प्राणशब्देन तत्र प्रकृतस्य सत उपादानात् । आयत-
नञ्च सप्तम्यर्थः, सप्तमीनिर्देशोऽपि तत्र वाक्यशेषे दृश्यते,
'सति सम्पद्य न विदुः सति सम्पद्यामहे' इति । सर्वत्र च
विशेषविज्ञानोपशमलक्षणं सुषुप्तं न विशिष्यते । तस्मादे-
कार्थत्वान्नाड्यादीनां विकल्पेन कदाचित् किञ्चित् स्थानं
स्वापायोपसर्पतीत्येवं प्राप्ते प्रतिपद्यते तदभावो नाडी-

[illegible] इति भावार्थः । [illegible] : [illegible]
इत्याह । नैष दोष इति । [illegible] जीवो [illegible]
प्राणाख्यं [illegible] इत्यर्थः । [illegible]
[illegible] । कदाचित् [illegible] नाड्यादीनां [illegible]
[illegible] इति पूर्वपक्षार्थः । [illegible] । एवं
प्राप्त इति । [illegible] पुरीतत् [illegible] : । [illegible]
तदा पुरीतत्स्थानं न [illegible]
[illegible] इत्याह । [illegible] । [illegible]
[illegible] इति भावः । [illegible] नाड्यादीनामेक-
[illegible] । न [illegible] । [illegible] :
[illegible] [illegible] [illegible],

आत्मनि चेति । तदभाव इति तस्य प्रकृतस्य स्वप्नदर्शनस्याभावः सुषुप्तमित्यर्थः, नाडीष्वात्मनि चेति समुच्चयेनैतानि नाड्यादीनि स्वापस्थानानि श्रूयन्ते न विकल्पेनेत्यर्थः । कुतः तच्छ्रुतेः । तथा हि सर्वेषामेवैषां नाड्यादीनां तत्र तत्र सुप्तिस्थानत्वं श्रूयते तच्च समुच्चये संगृहीतं भवति, विकल्पे ह्येषां पक्षे बाधः स्यात् । नन्वेकार्थत्वाद्विकल्पो नाड्यादीनां व्रीहियवादिवदित्युक्तम् । नेत्युच्यते, न ह्येकविभक्तिनिर्देशमात्रेणैकार्थत्वं विकल्पश्चापतति, नानार्थत्वसमुच्चययोरप्येकविभक्तिनिर्देशदर्शनात् प्रासादे शेते पर्यङ्के शेत इत्येवमादिषु, तथेहापि नाडीषु पुरीतति ब्रह्मणि च स्वपितीत्युपपद्यते समुच्चयः, तथा च श्रुतिः 'तासु तदा भवति यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन पश्यत्यथास्मिन् प्राण एवैकधा भवति' इति समुच्चयं नाडीनां प्राणस्य च सुषुप्तौ श्रावयति, एकवाक्योपादानात् । प्राणस्य च ब्रह्मत्वं समधिगतं 'प्राणस्तथानुगमात्' इत्यत्र । यत्रापि निरपेक्षा इव नाडीः सुप्तिस्थानत्वेन श्रावयति 'आसु तदा नाडीषु सृप्तो भवति' इति तत्रापि प्रदेशान्तरप्रसिद्धस्य ब्रह्मणोऽप्रतिषेधान्नाडीद्वारेण ब्रह्मण्येवावतिष्ठत इति प्रतीयते । न चैवमपि

यथाभावो ग्रहणसाधनत्वात् समुच्चय, तथेहापि नाडीपुरीतती जीवस्य संचारद्वारा ब्रह्मणैव सुषुप्तिरिति समुच्चय इत्यर्थः । नाडीनां प्राणस्य च [illegible] वाक्योपादानाच्च समुच्चय इत्याह एकवाक्येति । आधारत्वमात्रं [illegible] न निरपेक्षत्वं अतो न समुच्चयस्य [illegible] बाध इत्याह । न चैवमपीति । समुच्चयेऽपीत्यर्थः । अत्र नाडीषु [illegible] नाडीषु भोक्तुः

नाडीषु सप्तमी विरुध्यते, नाडीभिरपि ब्रह्मोपसर्पणं कृत एव नाडीषु भवति । यो हि गङ्गया सागरं गच्छति गत एव स गङ्गायां भवति । अपि चात्र रश्मिनाडीद्वारात्मकस्य ब्रह्मलोकमार्गस्य विवक्षितत्वान्नाडीस्तुत्यर्थं सुप्तिसङ्कीर्तनं, नाडीषु सुप्तो भवतीत्युक्त्वा 'अतस्तं न कश्चन पाप्मा स्पृशति' इति ब्रुवन् नाडीः प्रशंसति । ब्रवीति च पाप्मस्पर्शाभावे हेतुं 'तेजसा हि तदा सम्पन्नो भवति' इति । तेजसा नाडीगतेन पित्ताख्येनाभिव्याप्तकरणो न बाह्यान् विषयानीक्षत इत्यर्थः । अथवा तेजस इति ब्रह्मण एवायं निर्देशः, श्रुत्यन्तरे 'ब्रह्मैव तेज एव' इति तेजःशब्दस्य ब्रह्मणि प्रयुक्तत्वात्, ब्रह्मणा हि तदा सम्पन्नो भवति नाडीद्वारेण अतस्तं न कश्चन पाप्मा स्पृशतीत्यर्थः । ब्रह्मसम्पत्तिश्च पाप्मस्पर्शाभावे हेतुः समधिगतः, 'सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते अपहतपा-

---

सुप्तं विवक्षिता रश्मिसम्बन्धनाडीरूपमार्गस्तुत्यर्थत्वादित्याह । अपि चेति । पित्तेन विषयेन्द्रियसम्बन्धाभावे सुखदुःखयोरभावात् तद्धेतुधर्माधर्म-पाप्मास्पर्श इत्यर्थः, अपहतपाप्मब्रह्मसम्पत्त्या वा पाप्मास्पर्श इत्याह । अथ वेति । अस्मिन् व्याख्याने [illegible] । एवञ्च सतीति । तासु तदा [illegible] प्राण एवैकधा भवतीति श्रुतः [illegible] । नाडीब्रह्मणोर्गुणप्रधानभावेन सुप्तौ समुच्चयस्तु पुरीतद्ब्रह्मणोरपीत्याह । तथेत्यादिना । [illegible] पुरीतति शेत इत्युक्तं, तथा च नाडीद्वारा पुरीततं गत्वा ब्रह्मणि शेत इति समुच्चयः सिद्ध इत्याह । तथा नाडीभिः [illegible] भवति प्राज्ञेन [illegible] इति [illegible] । [illegible] । किञ्च प्रकृतद्वयोरि[illegible] [illegible], नाड्यादीनान्तु ब्रह्मणि[illegible]

ममा ह्येष ब्रह्मलोकः' इत्यादिश्रुतिभ्यः। एवञ्च सति प्रदेशान्तरप्रसिद्धेन ब्रह्मणा सुषुप्तिस्थानेनानुमतौ नाडीनां चयः समाश्रितो भवति। तथा पुरीततोऽपि ब्रह्मप्रक्रियायां सङ्कीर्तनात्। तदनुगुणमेव सुषुप्तिस्थानत्वं विज्ञायते 'य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिन् शेते' इति हृदयाकाशे सुषुप्तिस्थाने प्रकृते इदमुच्यते 'पुरीतति शेते' इति। 'पुरीतदिति हृदयपरिवेष्टनमुच्यते, तदन्तर्वर्तिन्यपि हृदयाकाशे शयानः शक्यते पुरीतति शेत इति वक्तुं, प्राकारपरिक्षिप्तेऽपि हि पुरे वर्तमानः प्राकारे वर्तत इत्युच्यते। हृदयाकाशस्य च ब्रह्मत्वं समधिगतं 'दहर उत्तरेभ्यः' इत्यत्र। तथा नाडीपुरीतत्समुच्चयोऽपि ताभिः प्रत्यवसृप्य पुरीतति शेत इत्येकवाक्योपादानादवगम्यते। सत्याश्रयोश्च प्रसिद्धमेव ब्रह्मत्वमेतासु श्रुतिषु 'त्रीण्येव सुषुप्तिस्थानानि सङ्कीर्तितानि नाड्यः पुरीतद्ब्रह्म च' इति, तत्रापि च द्वारमात्रं नाड्यः पुरीतच्च, ब्रह्मैव त्वेकं अनपायि सुषुप्तिस्थानम्। अपि च नाड्यः पुरीतद्वा जीवस्योपाध्याधार एव भवति, तत्रास्य करणानि वर्तन्त इति। न ह्युपाधिसम्बन्धमन्तरेण स्वत

सुषुप्तजीवाधारत्वाभावात् न विकल्प इत्याह। अपि च नाड्य इति। उपाधिभिर्बुद्ध्यादिभिर्नाडीपुरीतत्सूपहितजीवाश्रयत्वं परम्परया वाच्यं, तदपि सुषुप्तौ न सम्भवति उपाधिलयादित्यर्थः। ननु ब्रह्मापि जीवस्य न मुख्यं स्थानं अभेदादित्यत आह। ब्रह्माधारत्वमिति। जीवस्य ब्रह्मणाऽभेदेनाधस्थानं नाडीपुरीतोऽस्तु जीवोपाधेर्जीवस्य स्थितिरेव न सम्भवतीत्यका-

एव जीवस्याधारः कश्चित् सम्भवति, ब्रह्मव्यतिरेकेण स्वमहिमप्रतिष्ठितत्वात्। ब्रह्माधारत्वमप्यस्य सुषुप्ते नैवाधाराधेयभेदाभिप्रायेणोच्यते कथं तर्हि तादात्म्याभिप्रायेण यत आह 'सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति स्वमपीतो भवति' इति। स्वशब्देनात्माभिलप्यते स्वरूपमापन्नः सुषुप्तो भवतीत्यर्थः। अपि च न कदाचिज्जीवस्य ब्रह्मणा सम्पत्तिर्नास्ति स्वरूपस्यानपायित्वात्, स्वप्नजागरितयोस्तूपाधिसम्पर्कवशात् पररूपापत्तिमिवापेक्ष्य तदुपशमात् सुषुप्ते स्वरूपापत्तिर्विवक्ष्यते, अतश्च सुषुप्तावस्थायां कदाचित् सता सम्पद्यते कदाचित् न सम्पद्यत इत्ययुक्तम्। अपि च स्थानविकल्पाभ्युपगमेऽपि विशेषविज्ञानोपशमलक्षणं तावत् सुषुप्तं न क्वचिद्विशिष्यते तत्र सति सम्पन्नस्तावदेकत्वात् न विजानातीति युक्तं 'तत्केन कं विजानीयात्' इति श्रुतेः। नाडीषु पुरीतति च शयानस्य न किञ्चिद्विज्ञाने कारणं शक्यं विज्ञातुं भेदविषयत्वात्, 'यत्र वान्यदिव स्यात् तत्रान्योऽन्यत्

र्थस्थानत्वाभावात् न विकल्प इत्यर्थः। सुषुप्तौ जीवस्य भेदकोपाधिलया-जीवब्रह्मणोरभेदस्य विकल्पो न युक्त इत्याह। अपि चेति। किञ्च नाड्यादीनां स्थानत्वपक्षे तु सम्प्रसादेनापि सुप्तं न विशिष्यत इति वक्तव्यं तच्च वक्तुं न शक्यत इत्याह। अपि च स्थानेति। भेदाभावो हि भेदज्ञानाभावे हेतुः, नाडीपुरीततस्तु जीवस्य भेदकत्वात् भेदविज्ञाने कारणं नास्तीत्यर्थः। द्वैतावस्थायामपि द्वैतज्ञाने हेतुं वक्ति। भेद भेदेति। इत्युक्तत्वात् दूरत्वं सामान्यविशेषोपाधिकं वा। तस्मात् ... प्रत्यक् ... । द्वितीयमनूद्य दूषयति। कथाश्रितमभेदेति।

श्येत्' इति श्रुतेः। ननु भेदविषयस्याप्यतिदूरादिकारणम-विज्ञानं स्यात्। बाढमेवं स्यात् यदि जीवः स्वतः परिच्छि-न्नोऽभ्युपगम्येत यथा विष्णुमित्रः प्रवासी स्वगृहं न पश्य-तीति, न तु जीवस्योपाधिव्यतिरेकेण परिच्छेदो विद्यते, उपाधिगतमेवातिदूरादिकारणमविज्ञाने इति यद्युच्येत तथाप्युपाधेरुपशान्तत्वात् स्वपित्येव सम्पन्नो न विजानातीति युक्तम्। न च वयमिह तुल्यवत् नाड्यादिसमुच्चयं प्रतिपाद-यामः, न हि नाड्यः सुषुप्तिस्थानं पुरीतच्चेत्यनेन विज्ञानेन किञ्चित् प्रयोजनमस्ति, न ह्येतद्विज्ञानप्रतिबद्धं फलं किञ्चित् श्रूयते, नाप्येतद्विज्ञानं फलवतः कस्यचिदङ्गमुप-दिश्यते, ब्रह्म त्वनपायि सुषुप्तिस्थानमित्येतत् प्रतिपादयामः, तेन तु विज्ञानेन प्रयोजनमस्ति, जीवस्य ब्रह्मात्मत्वावधार-णं स्वप्नजागरितव्यवहारविमुक्तत्वावधारणञ्च। तस्मादात्मैव सुषुप्तिस्थानम्॥

अतः प्रबोधोऽस्मात्॥ ८॥

यस्माच्चात्मैव सुषुप्तिस्थानं अत एव कारणात् नित्यवदे-वास्मादात्मनः प्रबोधः स्वापाधिकारे शिष्यते, कुत एतदा-

---

उपाधिभिन्नस्यैव नाड्यादौ स्वापे कतिपयखण्डिकरणावस्थानप्रसङ्गात् सुषुप्ति-व्याघातः स्यात्। उपाधिवदेव त्वन्यत् न जीवस्य स्थितयोगात् ब्रह्मण्येव स्वाप आत्मन्येव इत्यर्थः। एवं विकल्पं निरस्य नाडीपुरीतोर्ब्रह्मणा सह तच्चसमुच्चयमयुक्तमन्तर्णेन द्वयवत् तुल्यप्रधानत्वेन समुच्चयमुपसंहरति। न च वक्तव्यमित्यादिना॥

किञ्च मन्त्रव: सङ्कावाक्योपसंहारोपक्रमश्रुतेर्ब्रह्मैव सुषुप्तिस्थानमित्याह

गादित्यस्य प्रश्नस्य प्रतिवचनावसरे 'यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्त्येवमेवैतस्मादात्मनः सर्वे प्राणाः' इत्यादि, 'सत आगम्य न विदुः सत आगच्छामहे' इति च। विकल्प्यमानेषु तु सुषुप्तिस्थानेषु कदाचित् नाडीभ्यः प्रतिबुध्यते कदाचित् पुरीततः कदाचिदात्मन इत्यशासिष्यत्। तस्मादप्यात्मैव तु सुषुप्तिस्थानमिति॥

स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः॥ ९॥

तस्याः पुनः सत्सम्पत्तेः प्रतिबुध्यमानः किं य एव सत् सम्पन्नः स एव प्रतिबुध्यते उतान्यो वेति चिन्त्यते। तत्र प्राप्तं तावत् अनियम इति। कुतः, यदा हि जलराशौ कश्चिज्जलबिन्दुः प्रक्षिप्यते जलराशिरेव स तदा भवति, पुनरुद्धरणे स एव जलबिन्दुर्भवतीति दुःसम्पादं, तद्वत् सुप्तः परेणैकत्वमापन्नः सम्प्रसीदतीति न स एव पुनरुत्थातुमर्हति, तस्मात् स एवेश्वरो वान्यो वा जीवः प्रतिबुध्यत इत्येवं प्रा-

---

सूत्रकारः। अतः प्रबोध इति। नाडीपुरीततोः स्वाप्स्थानापादकत्वाच्च गमनात् न सुषुप्तिस्थानमित्यर्थः, तस्मादुपाधिलये जीवस्य ब्रह्माभेदादौपाधिक एव भेद इति विवेकाद्वाक्यार्थप्रतिपत्तिरिति सिद्धम्॥

स एव कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः। सुषुप्तौ उपाधिविनाशात् कर्मानुस्मरणादेर्दर्शनाच्च संशये अनन्यत्वात् ब्रह्मणो जीवस्योत्थानमनियमेन सुषुप्त्युत्थानमनियतमुक्तं। ब्रह्मादन्यस्याप्युत्थानसम्भवेन सुषुप्तस्य नापादिस्थानत्वन्यायादिना निःशेषकर्मानुष्ठानविधेयत्वं इति पूर्वपक्षमाह। तस्याः पुनरित्यादिना। पूर्वपक्षे प्राज्ञैक्यं सुषुप्तौ वा-ऽनुष्ठानविध्यनुपपत्तिः, सिद्धान्ते तु कर्मानुस्मरणादिना सिद्धजीवस्योत्थानमिति

ते इदमाह। स एव तु जीवः सुप्तः स्वाप्ययं गतः पुनरुत्ति-ष्ठति नान्यः। कस्मात्, कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः। विभज्य हेतून् दर्शयिष्यामि, कर्मशेषानुष्ठानदर्शनात् तावत् स एवो-त्थातुमर्हति नान्यः। तथा हि पूर्वेद्युरनुष्ठितस्य कर्मणोऽप-रेद्युः शेषमनुतिष्ठन् दृश्यते, न चान्येन सामिकृतस्य कर्म-णोऽन्यः शेषक्रियायां प्रवर्तितुमर्हति अतिप्रसङ्गात्, तस्मा-देक एव पूर्वेद्युरपरेद्युश्चैकस्य कर्मणः कर्तेति गम्यते। इतश्च स एवोत्तिष्ठति यत्कारणमतीतेऽहन्यहमदोऽद्राक्षमिति पूर्वानुभूतस्य पश्चात् स्मरणमन्यस्योत्थाने नोपपद्यते, न ह्यन्यदृष्टमन्योऽनुस्मर्तुमर्हति। 'सोऽहमस्मि' इति चात्मा-नुस्मरणमात्मान्तरोत्थाने नावकल्पते। शब्देभ्यश्च तस्यैवोत्था-नमवगम्यते 'तथा हि पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्रवति बुद्धान्तायैव' 'इमाः सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एतं ब्रह्म-लोकं न विन्दन्ति'। 'त इह व्याघ्रो वा सिंहो वा वृको वा वराहो वा कीटो वा पतङ्गो वा दंशो वा मशको वा यद् यद्भव-न्ति तत्तदा भवन्ति' इत्येवमादयः शब्दाः स्वापप्रबोधाधिकारे

[illegible] इति फलं ईश्वरो वेत्तु-

[illegible] । 'न कश्चिदेकनियमः' इति पूर्वपक्षः । ज्ञानं विना मुक्त्यनु-

[illegible] बुद्ध्युपहितो जीवः सुषुप्तौ कारणात्मना स्थि-

[illegible] उत्तिष्ठतीति सिद्धान्तयति ।

[illegible] । [illegible] ' [illegible] [illegible]-

[illegible] । [illegible] ।

[illegible] इति । [illegible] । [illegible] प्रति

पठिता नान्यस्मिन्नुत्थाने सामञ्जस्यमीयुः । कर्मविद्याविधयश्चैवमेव समञ्जसाः स्युः, अन्यथा हि कर्मविद्याविधयोऽनर्थकाः स्युः, अन्योत्थानपक्षे हि सुप्तमात्रो मुच्यत इत्यापद्येत, एवं चेत् स्यात् वद किं कालान्तरफलेन कर्मणा विद्यया वा कृतं स्यात् । अपि चान्योत्थानपक्षे यदि तावच्छरीरान्तरे व्यवहरमाणो जीव उत्तिष्ठेत् तत्रत्यव्यवहारलोपप्रसङ्गः स्यात् । अथ तत्र सुप्त उत्तिष्ठेत कल्पनानर्थक्यं स्यात्, यो हि यस्मिन् शरीरे सुप्तः स तस्मिन्नोत्तिष्ठति, अन्यस्मिन् शरीरे सुप्तोऽन्यस्मिन्नुत्तिष्ठतीति कोऽस्यां कल्पनायां लाभः स्यात् । अथ मुक्त उत्तिष्ठेत् अन्तवान्मोक्ष आपद्येत, निवृत्ताविद्यस्य च पुनरुत्थानमनुपपन्नम् । एतेनेश्वरोत्थानं प्रत्युक्तं, नित्यनिरस्ताविद्यत्वात् । अकृताभ्यागमकृतविप्रणाशौ च दुर्निवारावन्योत्थानपक्षे स्याताम्, तस्मात् स एवोत्तिष्ठति नान्य इति । यत्पुनरुक्तं 'यथा जलराशौ प्रक्षिप्तो जलबिन्दुर्नोद्धर्तुं शक्यते एवं सति सम्पन्नो जीवो नोत्पतितुमर्हतीति तत्परिह्रियते । युक्तं तत्र विवेककारणाभावाज्जलबिन्दोरनु-

नियतं गमनं यथा भवति तथा प्रति जीवमसाधारणानि कारणानीति कृतार्थं न विद्वदविद्यावत्त्वात् सुप्तोत्थाननियम इत्यर्थः; एवं पूर्वप्रबोधे भवति स एव तदोत्तरप्रबोधे अन्योऽस्तीत्यर्थः । विधिं व्याचष्टे । अन्यथेति स एवोत्तिष्ठतीति नियमाभावेऽनर्थकं सुप्तमात्रस्य मोक्षात् । अ चेत्स्यादित्यादिना । अन्योत्थाने सुप्तादेर्न पूर्वकर्मकार्यमित्यकृताभ्यागम पूर्वकृतजीवकृतकर्मनाशश्च तदर्थः । पूर्वपक्षयुक्तं दृष्टान्तं वैषम्येण दूषयति यत् पुनरित्यादिना । जलबिन्दावप्यस्ति विवेचनं प्राप्तकारणाभावः तत्र

कारणं, इह तु विद्यते विवेककारणं, कर्म च विद्या चेति वैषम्यम् । दृश्यते च दुर्विवेचनयोरपि अत्यन्तसजातीययोः क्षीरोदकयोः संसृष्टयोर्हंसेन विवेचनम् । अपि च न जीवो नाम कश्चित् परस्मादात्मनोऽन्यो विद्यते यो जलबिन्दुरिव जलराशेः सतो विविच्येत, सदेव तूपाधिसम्पर्काज्जीव इत्युपचर्यत इत्यसकृत् प्रपञ्चितम् । एवं सति यावदेकोपाधिगता बन्धानुवृत्तिस्तावदेकजीवव्यवहारः, उपाध्यन्तरगतायां तु बन्धानुवृत्तौ जीवान्तरव्यवहारः, स एवायमुपाधिः स्वापप्रबोधयोर्बीजाङ्कुरन्यायेनेत्यतः स एव जीवः प्रतिबुध्यत इति युक्तम् ॥

मुग्धेऽर्धसम्पत्तिः परिशेषात् ॥ १० ॥

अस्ति मुग्धो नाम यं मूर्छित इति लौकिकाः कथयन्ति, स तु किमवस्थ इति परीक्षायामुच्यते, तिस्रस्तावदवस्थाः शरीरस्थस्य जीवस्य प्रसिद्धाः जागरितं स्वप्नः सुषुप्तमिति । चतुर्थी शरीरादपसृप्तिः, न तु पञ्चमी काचिदवस्था जीवस्य

करोतीति मत्वा दृष्टान्तमाह । दृश्यते चेति । प्रज्ञाभेदाच्च जीवस्य जल-बिन्दुवैलक्षण्यमित्याह । अपि चेति । अभेदे 'स आत्मा बोधिष्यति' इति चिदात्मनः स्वत एकत्वात् उपाधिभेदेन जीवभेदादिमित्याह । एवं सतीति । सुषुप्तेः सुषुप्तिकाले [illegible] बुद्ध्युपाधिभेदादेकजीवस्य व्यवहारो न स्यादित्यत आह । स एवायमिति । सूक्ष्मरूपेणावस्थितो लिङ्गशरीरोपाधिरित्यर्थः ॥

अवस्थात्रयवादाक्षेपं निरस्य मूर्च्छां विशेषयति । मुग्धेऽर्धसम्पत्तिः परिशेषात् । मूर्च्छा प्रसिद्धावस्थान्तर्भवति न वा पञ्चमावस्था वेति अवस्था-चतुष्टयविरहे [illegible] तदेकत्वात् [illegible] प्रसिद्धिभ्योऽतिरिक्त

श्रुतौ स्मृतौ वा प्रसिद्धास्ति, तस्माच्चतसृणामेवावस्थानामन्यतमावस्था मूर्च्छेत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। न तावन्मुग्धो जागरितावस्थो भवितुमर्हति, न ह्ययमिन्द्रियैर्विषयानीक्षते। स्यादेतत् इषुकारन्यायेन मुग्धो भविष्यति, यथेषुकारो जाग्रदपि इष्वासक्तमनस्तया नान्यान् विषयानीक्षते एवं मुग्धो मुसलसम्पातादिजनितदुःखानुभवव्यग्रमनस्तया जाग्रदपि नान्यान् विषयानीक्षत इति। न, अचेतयमानत्वात्। इषुकारो हि व्यापृतमना ब्रवीति इषुमेवाहमेतावन्तं कालमुपलभमानोऽभूवमिति, मुग्धस्तु लब्धसंज्ञो ब्रवीति अन्धे तमसि अहमेतावन्तं कालं प्रक्षिप्तोऽभूवं न किञ्चिन्मया चेतितमिति। जाग्रतश्चैकविषयासक्तचेतसोऽपि देहो विध्रियते, मुग्धस्य तु देहो धरण्यां पतति, तस्मात् न जागर्ति नापि स्वप्नान् पश्यति, निःसंज्ञकत्वात्। नापि मृतः, प्राणोष्मणोर्भावात्। मुग्धे हि जन्तौ मृतोऽयं स्यात्, न मृत इति संशयाना ऊष्मास्ति नास्तीति हृदयदेशमालभन्ते निश्चयार्थं, प्राणोऽस्ति नास्तीति च नासिकादेशं, यदि प्राणोष्मणोरस्तित्वं नावगच्छन्ति ततो मृतोऽयमित्यध्यवसाय दहना-

---

अवस्थाभेदबुद्धिवेद्यज्ञानाभावविशेषत्व किञ्च न सुषुप्तिरेव मूर्च्छेति प्रत्यभिज्ञानात् सुषुप्त्यन्तर्गता मूर्च्छेति दृष्टान्तसङ्गत्या पूर्वपक्षयति। सिद्धान्तयति। पूर्वपक्षे प्रसिद्धावस्थान्तः प्रवेशाज्ञानो मूर्च्छायाः विवेकार्थं यत्नाविफलः फलं, सिद्धान्ते पृथगवस्थाज्ञानमिति भेदः। परिशेषं दर्शयन् सिद्धान्तयति न तावदित्यादिना। जाग्रदपि जाग्रदवस्थोऽप्येतदर्थः। इदं सिद्धवत्कृत्य जाग्रं देहधारणत्वं तस्यास्ति न मुग्धस्येति वैलक्षण्यमाह दूषयति। नेत्यादिना। मूर्च्छाया जाग्रत्त्वं दृष्टान्त व्यवस्थितमा भेदमाह। नापीत्यादिना

दारण्यं नयन्ति, अथ तु प्राणमूष्माणं वा प्रतिपद्यन्ते ततो नायं मृत इत्यध्यवसाय सञ्ज्ञालाभाय भिषज्यन्ति। पुनरुत्थानाच्च न दिष्टं गतः न हि यम गतो यमराष्ट्रात् प्रत्यागच्छति। अस्तु तर्हि सुप्तः निःसञ्ज्ञत्वात् अमृतत्वाच्च। न, वैलक्षण्यात्। मुग्धः कदाचिच्चिरमपि नोच्छ्वसिति सवेपथुरस्य देहो भवति भयानकञ्च वदनं विस्फारिते नेत्रे, सुप्तस्तु प्रसन्नवदनः तुल्यकालं पुनः पुनरुच्छ्वसिति निमीलिते अस्य नेत्रे भवतः, न चास्य देहो वेपते, पाणिपेषणमात्रेण च सुप्तमुत्थापयन्ति, न तु मुग्धं मुद्गरघातेनापि। निमित्तभेदश्च भवति मोहस्वापयोः, मुसलसम्पातादिनिमित्तत्वान्मोहस्य श्रमनिमित्तत्वाच्च स्वापस्य। न च लोकेऽस्ति प्रसिद्धिः मुग्धः सुप्त इति। परिशेषादर्द्धसम्पत्तिर्मुग्धतेत्यवगच्छामः निःसञ्ज्ञकत्वात् सम्पन्नः इतरस्माच्च वैलक्षण्यादसम्पन्न इति। कथं पुनरर्द्धसम्पत्तिर्मुग्धता इति युज्यते यावता सुप्तं प्रति तावदुक्तं श्रुत्या 'सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति अत्र स्तेनोऽस्तेनो भवति नैनं सेतुमहोरात्रे-

---

प्राणमूष्माणं वा प्राप्य। दिष्टं मरणम्। सुप्तिमूर्च्छयोः किञ्चित्साम्येऽपि मुग्धे वैलक्षण्यान्न सुप्तत्वमित्याह। नेति। लक्षणभेदमुक्त्वा निमित्तभेदमाह। निमित्तेति। प्रसिद्धिविरोधमाह। न चेति। उक्तवैलक्षण्याभ्यामर्द्धसम्पत्तिः यैः सुषुप्तिधर्मैरसम्पन्नो मुग्धः सुप्तो न भवति, यैर्मरणावस्थाधर्मैरसम्पन्नो मृतोऽपि न किन्तु अवस्थान्तरं गत इति सूत्रार्थः। अत्र [illegible] सम्पत्तिरर्द्धेति आक्षेपः शङ्कते। कथमिति। यत् सुप्तं प्रति ब्रह्मसम्पन्नत्वं श्रुतं तद्युक्तमभावाभिप्रायं। उपाधिभावश्च मुग्धस्यापि एव इति मतः; तस्मात् [illegible]। सुप्तकाले

तरतो न जरा न मृत्युर्न शोको न सुकृतं न दुष्कृतम् इत्या-
दि । जीवे हि सुकृतदुष्कृतयोः प्राप्तिः सुखित्वदुःखित्वप्रत्य-
योत्पादनेन भवति, न च सुखित्वप्रत्ययो दुःखित्वप्रत्ययो वा
सुषुप्ते विद्यते, मुग्धेऽपि तौ प्रत्ययौ नैव विद्येते, तस्मादुपा-
ध्युपशमात् सुषुप्तवन्मुग्धेऽपि कृत्स्नसम्पत्तिरेव भवितुमर्हति
नार्धसम्पत्तिरिति । अत्रोच्यते न ब्रूमो मुग्धेऽर्धसम्पत्ति-
र्जीवस्य ब्रह्मणा भवतीति, किं तर्हि अर्धेन सुषुप्तपक्षस्य
भवति मुग्धत्वमर्धेनावस्थान्तरपक्षस्येति ब्रूमः । दर्शिते च
मोहस्यापत्त्या साम्यवैषम्ये । द्वारं चैतन्मरणस्य यदास्य
सावशेषं कर्म भवति तदा वाङ्मनसे प्रत्यागच्छतः यदा तु
निरवशेषं कर्म भवति तदा प्राणोष्माणावपगच्छतः, तस्मा-
दर्धसम्पत्तिं ब्रह्मविद इच्छन्ति । यत्तूक्तं न पञ्चमी काचि-
दवस्था प्रसिद्धास्तीति, नैष दोषः, कादाचित्कीयमवस्थेति
न प्रसिद्धा स्यात्, प्रसिद्धा चैषा लोकायुर्वेदयोः । अर्धस-
म्पत्त्यभ्युपगमाच्च न पञ्चमी गण्यत इत्यनवद्यम् ॥

कर्मक्षये पुनरुत्थानं कथमित्याशङ्क्य तत्कार्याभावात् [illegible] इत्याह ।
जीवे हीति । अन्यथा कर्तृत्वधर्म [illegible] परिहरति । न ब्रूम इति ।
मुग्धत्वं हि सुषुप्तसाम्येन निःसंज्ञत्वादिधर्मेण [illegible] भवति,
मरणसाम्येन कम्पादिना [illegible] । दर्शितेऽपि सुषुप्ति-
वैषम्ये [illegible] । द्वारं चेति । अप्रसिद्धिशङ्कां [illegible] ।
प्रसिद्धा चेति । आयुर्वेदो वैद्यशास्त्रं । प्रसिद्धैव कथं [illegible]
[illegible] इत्याह । अर्धेति । सुषुप्तिमरणयोः [illegible]
[illegible] ॥

सर्वैरिन्द्रियैः [illegible] इति विचारयोः [illegible]
[illegible] प्राप्तं तस्य निर्विशेषत्वात् । न स्थानतोऽपि परस्यो-
भयलिङ्गं सर्वत्र हि । तर्हि [illegible] पदार्थजिज्ञासोपरमानन्तरं तत्[illegible]-

न स्थानतोऽपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि ॥ ११ ॥

येन ब्रह्मणा सुषुप्त्यादिषु जीव उपाध्युपशमात् सम्पद्यते तस्येदानीं स्वरूपं श्रुतिवशेन निर्धार्यते । सन्त्युभयलिङ्गाः श्रुतयः ब्रह्मविषयाः 'सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धः सर्वरसः' इत्येवमाद्याः सविशेषलिङ्गाः, 'अस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घम्' इत्येवमाद्याश्च निर्विशेषलिङ्गाः । किमासु श्रुतिषु उभयलिङ्गं ब्रह्म प्रतिपत्तव्यमुतान्यतरलिङ्गं, यदाप्यन्यतरलिङ्गं तदापि सविशेषमुत निर्विशेषमिति मीमांस्यते । तत्रोभयलिङ्गश्रुत्यनुग्रहात् उभयलिङ्गमेव ब्रह्मेत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, न तावत् स्वत एव परस्य ब्रह्मण उभयलिङ्गत्वमुपपद्यते, न ह्येकं वस्तु स्वत एव रूपादिविशेषोपेतं तद्विपरीतञ्चे-त्यभ्युपगन्तुं शक्यं विरोधात् । अस्तु तर्हि स्थानतः पृथिव्याद्युपाधियोगादिति, तदपि नोपपद्यते । न ह्युपाधि-योगादप्यन्यादृशस्य वस्तुनोऽन्यादृशः स्वभावः सम्भवति । न हि स्वच्छः सन् स्फटिकोऽलक्तकाद्युपाधियोगादस्वच्छो

ब्रह्मविचारकाण्डावतरणसङ्गतिमाह । येनेति । निर्विशेषत्वं सविशेषत्व-योरुभयं विरुध्यते ब्रह्मणि बाधिता उभयलिङ्गाः श्रुतयः संशयबी-जत्वेन वर्णोभयार्थः । यथा चित्रवस्तुनि वर्णोभयरूपं स्वरूपं तथा श्रुतिप्रामाण्यादुभयरूपं ब्रह्म अस्त्विति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षः । निर्विशे-षैकरूपमेव ब्रह्मेति सिद्धान्तयति । एवमिति । किमुभयरूपत्वं स्वतः उत स्थानतो निर्गुणस्य सर्वगन्धत्वादिविशेषः उपाधितः सन्ः आद्योऽस्तु स्वतः सविशेषमेव ब्रह्मेति, तत्राद्यं निरस्य द्वितीयं शङ्कया दूषयति । अस्तु तर्हीति । स्थानमुपाधिः, ब्रह्मणि विशेषः स्थानतः औपाधिक-

भवति, [illegible] उपाधीनामविद्याप्रत्युपस्थापितत्वात्। अतश्चान्यतरलिङ्गपरिग्रहेऽपि समस्तविशेषरहितं निर्विकल्पकमेव ब्रह्म प्रतिपत्तव्यं न तद्विपरीतम्। सर्वत्र हि ब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनपरेषु वाक्येषु 'अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययम्' इत्येवमादिष्वपास्तसमस्तविशेषमेव ब्रह्मोपदिश्यते ॥

न भेदादिति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् ॥ १२ ॥

अथापि स्यात्, यदुक्तं निर्विकल्पकमेकलिङ्गमेव ब्रह्म नास्य स्वतः स्थानतो वोभयलिङ्गत्वमस्तीति, तन्नोपपद्यते। कस्मात्, भेदात्। भिन्ना हि प्रतिविद्यं ब्रह्मण आकारा उपदिश्यन्ते 'चतुष्पात् ब्रह्म' 'षोडशकलं ब्रह्म' 'वामनीत्वादिलक्षणं ब्रह्म' 'त्रैलोक्यशरीरवैश्वानरशब्दोदितं ब्रह्म' इत्येवंजातीयकाः, तस्मात् सविशेषत्वमपि ब्रह्मणोऽभ्युपगन्तव्यम्। ननूक्तं नोभयलिङ्गत्वं ब्रह्मणः संभवतीति। अयमप्यविरोधः, उपाधिकृतत्वादाकारभेदस्य, अन्यथा हि निर्विषयमेव भेदशास्त्रं प्रसज्येतेति चेत्। नेति ब्रूमः।

तादृक् स्फटिकलौहित्यदर्शनम्। उपाधेः सम्बन्धेऽपि तत्कृतं लिङ्गमिति द्वयं ब्रह्मणि उपाधीनां मिथ्यात्वात् तत्कृतो विशेषो मिथ्येति लिङ्ग वा-[illegible]। उपाधीनामिति। इतोऽपि निरस्यति। [illegible]। सर्वस्य विशेषस्य कल्पितत्वादित्यर्थः। निषेधश्रुतेश्चेत्याह। सर्वत्र हीति॥

भिद्यत इति भेदो विशेषः, विशेषश्रुतावपि विशेषश्रुतिः [illegible]-रूपत्वं स्यादिति शङ्कां व्याचष्टे। अथापि स्यादिति। पूर्वोक्तं विरोधं स्मारयति। ननूक्तमिति। भेदश्रुतिप्रामाण्यार्थमौपाधिकरूपभेदस्वीका-

कुतः? प्रत्येकमतद्वचनात्। प्रत्युपाधिभेदं हि अभेदमेव ब्रह्मणः श्रावयति शास्त्रम् 'यश्चायमस्यां पृथिव्यां तेजोमयोऽमृतमयः पुरुषो यश्चायमध्यात्मं शारीरस्तेजोमयोऽमृतमयः पुरुषोऽयमेव स योऽयमात्मा' इत्यादि। अतश्च न भिन्नाकारयोगो ब्रह्मणः शास्त्रीय इति शक्यते वक्तुं, भेदस्योपासनार्थत्वादभेदे तात्पर्यात्॥

अपि चैवमेके ॥ १३ ॥

अपि चैवं भेददर्शननिन्दापूर्वकमभेददर्शनमेवैके शाखिनः समामनन्ति—

"मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानास्ति किंचन।
मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति" इति॥

तथान्येऽपि 'भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा सर्वं प्रोक्तं त्रिविधं ब्रह्ममेतत्' इति समस्तस्य भोग्यभोक्तृनियन्तृलक्षणस्य प्रपञ्चस्य ब्रह्मैकस्वभावतामधीयते, कथं पुनराकारवदुपदेशिनीष्वनाकारोपदेशिनीषु च ब्रह्मविषयासु श्रुतिषु सतीष्वनाकारमेव ब्रह्मावधार्यते न पुनर्विपरीतमित्यत उत्तरं पठति॥

राद्विरोध इति भावार्थः। विश्वोपाधिगत एव रूपभेदो ब्रह्मण्युपचर्यते ध्यानार्थमुपाधियोगात् क्वचिदपि स्वरूपवत्तया ब्रह्मणो भेदो नास्तीति। भावे ऽप्यविरोधसिद्धिः किमिति भेदमुक्त्वा दूषयति। नेति सूत्र इति॥

भेदनिन्दापूर्वकमभेदोक्त्या निर्विशेषं तत्त्वमिति कथमर्थोऽयम्। अपि चेति। भोक्ता जीवो भोग्यं शब्दादि तयोः प्रेरितारमीश्वरं च मत्वा स्थितं ये तत् प्रोक्तं सर्वं त्रिविधं ब्रह्मैवेति ज्ञात्वा [illegible]। द्विविधश्रुतीषु सतीषु निर्विशेषत्वे किं नियामकमिति शङ्कते। कथं पुनरिति॥

अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात्॥१४॥

रूपाद्याकाररहितमेव हि ब्रह्मावधारयितव्यं न रूपादिमत्। कस्मात् तत्प्रधानत्वात्। 'अस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घं', 'अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं', 'आकाशो वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म, दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः सबाह्याभ्यन्तरो ह्यजः, तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यमयमात्मा ब्रह्म सर्वानुभूः' इत्येवमादीनि हि वाक्यानि निष्प्रपञ्चब्रह्मात्मतत्त्वप्रधानानि नार्थान्तरप्रधानानीत्येतत्प्रतिष्ठापितं 'तत्तु समन्वयात्' इत्यत्र। तस्मादेवंजातीयकेषु वाक्येषु यथाश्रुतं निराकारमेव ब्रह्मावधारयितव्यं, इतराणि त्वाकारवद्ब्रह्मविषयाणि वाक्यानि न तत्प्रधानानि उपासनाविधिप्रधानानि हि तानि, तेष्वसति विरोधे यथाश्रुतमाश्रयितव्यं, सति तु विरोधे तत्प्रधानान्यतत्प्रधानेभ्यो बलीयांसि भवन्ति इति। एष विनिगमनायां हेतुः येनोभयास्वपि श्रुतिषु सतीष्वनाकारमेव ब्रह्मावधार्यते न पुनर्विपरीतमिति का तर्हि आकारवद्विषयाणां श्रुतीनां गतिरित्यत आह॥

तत्परातत्परविरोधे तत्परं बलवदिति भावो निराकारं ब्रह्मेत्याह अरूपवदेवेति। उपासनापरवाक्येषु आकारे तात्पर्याभावेऽपि द्वैतादिवत् स्वरूपाकारसिद्धिमाशङ्क्य निष्प्रपञ्चपरश्रुतिविरोधान्नैवमित्याह। तेन वक्तीति॥

प्रकाशवच्चावैयर्थ्यात् ॥ १५ ॥

यथा प्रकाशः सौर्यश्चान्द्रमसो वा वियद्व्याप्यावतिष्ठमानोऽङ्गुल्याद्युपाधिसम्बन्धात्तेषु ऋजुवक्रादिभावम्प्रतिपद्यमानेषु तद्भावमिव प्रतिपद्यते एवं ब्रह्मापि पृथिव्याद्युपाधिसम्बन्धात् तदाकारमिव प्रतिपद्यते, तदालम्बनो ब्रह्मण आकारविशेषोपदेश उपासनार्थो न विरुध्यते, एवमवैयर्थ्यमाकारवद्ब्रह्मविषयाणामपि वाक्यानां भविष्यति, न हि वेदवाक्यानां कस्यचिदर्थवत्त्वं कस्यचिदनर्थवत्त्वमिति युक्तं प्रतिपत्तुं प्रमाणत्वाविशेषात् । नन्वेवमपि यत् पुरस्तात् प्रतिज्ञातं नोपाधियोगादप्युभयलिङ्गत्वं ब्रह्मणोऽस्तीति तद्विरुध्यते, नेति ब्रूमः । उपाधिनिमित्तस्य वस्तुधर्मत्वानुपपत्तेः, उपाधीनां चाविद्याप्रत्युपस्थापितत्वात् । सत्यामेव च नैसर्गिक्यामविद्यायां लोकवेदव्यवहारावतार इति तत्र तत्रावोचाम ॥

कल्पितद्वैते वाक्यानामर्थवत्त्वात् परपक्षयुक्तयो दुर्बला इत्याह । प्रकाशवच्चेति । रूपाकारवाक्यानामुपाधिकल्पितसर्वगन्धत्वादिनार्थवत्त्वं किमिति वर्ण्यते वैयर्थ्यमेवोच्यताम् । तत्राह । न हि वेदवाक्यानामिति । नन्वेवमपीति ब्रह्मणोऽलौकिकरूपत्वाङ्गीकारेण सूत्राणां व्यवस्थिते व्यपीड्यर्थः । उपाधीनां कल्पितत्वादौपाधिकस्य वस्तुत्वानुपपत्तेर्वस्तुतः अरूपत्वमिति पूर्वमुक्तं संप्रति तत्र निर्विशेषत्वं मिथ्या सविशेषत्वमित्युच्यत इत्याभ- रूपत्वाङ्गीकारेऽपि न पूर्वापरविरोध इत्याह । नेति ब्रूम इति । इतस्य मिथ्यात्वे ज्ञानेन बाधादुपासनादिव्यवहारो न स्यादित्याशङ्क्य बाधात् प्रागेव इत्याह । सत्यामिति ॥

आह च तन्मात्रम्॥ १६॥

आह च श्रुतिश्चैतन्यमात्रं विलक्षणरूपान्तररहितं निर्विशेषं ब्रह्म 'स यथा सैन्धवघनोऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नो रसघन एवैवं वा अरेऽयमात्माऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव' इति। एतदुक्तं भवति, नास्यात्मनोऽन्तर्बहिर्वा चैतन्यादन्यद्रूपमस्ति, चैतन्यमेव तु निरन्तरमस्य स्वरूपं, यथा सैन्धवघनस्यान्तर्बहिश्च लवणरस एव निरन्तरो भवति न रसान्तरन्तथैवायमपीति॥

दर्शयति चाथो अपि स्मर्यते॥ १७॥

दर्शयति च श्रुतिः पररूपप्रतिषेधेनैव ब्रह्म निर्विशेषं 'अथात आदेशो नेति नेति', 'अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधीति', 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' इत्येवमाद्या। बाष्कलिना च बाह्वः पृष्टः सन्नवचनेनैव ब्रह्म प्रोवाचेति श्रूयते 'स होवाचाधीहि भगवो ब्रह्मेति स तूष्णीं बभूव तं ह द्वितीये वा तृतीये वा वचन उवाच ब्रूमः

यतः श्रुतिश्चिन्मात्रमाह अतश्च विशेषो मिथ्येति सूत्रार्थमाह आह चेति। सैन्धवघनो लवणपिण्डः॥

किञ्च श्रुतिस्मृत्योः परनिषेधेन ब्रह्मोपदेशात् निष्प्रपञ्चं ब्रह्मेत्याह। दर्शयति चेति। अथ इतोऽनन्तरं [illegible] नेति उपदेशः क्रियत इत्यर्थः। अधि अन्यत् इतः पुनरधीहि भो इति शिष्यं आकारितं तं द्वितीये तृतीये च प्रश्ने तूष्णीम्भावं त्यक्त्वा उवाच। उपशान्तो निरुक्तः। [illegible] अस्य तूष्णीम्भावस्य [illegible] मौनव्रत [illegible] पार्थिकः। [illegible] अयं [illegible] भवतीत्यादिवत्। ननु इन्द्रियवेद्यम्। अस्तु परोक्षं न स्वप्रकाशत्वादित्यर्थः। एवंभूतगुणादि

खलु त्वन्तु न विजानासि उपशान्तोऽयमात्मा' इति । तथा स्मृतिष्वपि परप्रतिषेधेनैवोपदिश्यते-

"ज्ञेयं यत् तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वाऽमृतमश्नुते ।
अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तन्नासदुच्यते" ॥

इत्येवमाद्यासु । तथा विश्वरूपधरो नारायणो नारदमुवाचेति स्मर्य्यते-

"माया ह्येषा मया सृष्टा यन्मां पश्यसि नारद ! ।
सर्वभूतगुणैर्युक्तं नैवं मां ज्ञातुमर्हसि" ॥ इति ।

अत एव चोपमा सूर्य्यकादिवत् ॥ १८ ॥

यत एव चायमात्मा चैतन्यस्वरूपो निर्विशेषो वाङ्मनसातीतः परप्रतिषेधोपदेश्योऽत एव चास्योपाधिनिमित्तामपारमार्थिकीं विशेषवत्तामभिप्रेत्य जलसूर्य्यकादिवत् इत्युपमोपादीयते मोक्षशास्त्रेषु—

'यथा ह्ययं ज्योतिरात्मा विवस्वानपो भिन्ना बहुधैकोऽनुगच्छन् ।
उपाधिना क्रियते भेदरूपो देवः क्षेत्रेष्वेवमजोऽयमात्मा' इति ।

गन्धादिभिर्युक्तं मां मूर्तिमन्तं पश्यसीति यत्सा माया अत एव सर्वतो भगवानिति मां द्रष्टुं नार्हसि वस्तुतो हि तातीतत्वादित्यर्थः ॥

किञ्च यथा जलाद्युपाधिकल्पितः सूर्यचन्द्रादेर्भेदचलनादिर्धर्म एवमात्मन इति दृष्टान्तः । सूत्रेऽपि निर्विशेषं लक्ष्यमित्याह । अत एव चोपमेति । जलबिम्बत्वाकारेण सूर्यस्याभासत्वद्योतनाय सूर्यकेति क-प्रत्ययः । यथायं ज्योतिर्मयो विवस्वान् स्वतः एकोऽपि घटभेदेन भिन्नः

"एक एव तु भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः।
एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत्" ॥

इति चैवमादिषु। अत्र प्रत्यवस्थीयते ॥

अम्बुवदग्रहणात् तु न तथात्वम् ॥ १९ ॥

न जलसूर्यादितुल्यत्वमिहोपपद्यते तद्वदग्रहणात्। सूर्यादिभ्यो हि मूर्तेभ्यः पृथग्भूतं विप्रकृष्टदेशं मूर्तं जलं गृह्यते तत्र युक्तः सूर्यादिप्रतिबिम्बोदयः न त्वात्माऽमूर्तो न चास्मात् पृथग्भूता विप्रकृष्टदेशाश्चोपाधयः, सर्वगतत्वात् सर्वानन्यत्वाच्च। तस्मादयुक्तोऽयं दृष्टान्त इति। अत्र प्रतिविधीयते ॥

वृद्धिह्रासभाक्त्वमन्तर्भावादुभय सामञ्जस्यादेवम् ॥ २० ॥

युक्त एव त्वयं दृष्टान्तः विवक्षितांशसम्भवात्, न हि दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः क्वचित् किञ्चिद्विवक्षितमंशं मुक्त्वा सर्वसारूप्यं केनचिद्दर्शयितुं शक्यते, सर्वसारूप्ये हि दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभावोच्छेद एव स्यात्। न चेदं स्वमनीषिकया जलसूर्यकादिदृष्टान्तप्रणयनम्। शास्त्रप्रणीतस्य त्वस्य प्र

न्योऽनुगच्छन् बहुधा क्रियते एवमजोऽयमात्मा देवः स्वप्रकाश एकोऽप्युपाधिना मायया क्षेत्रेष्वनुगच्छन् भेदरूपः क्रियत इति योजना ॥

दृष्टान्तदृष्टान्तानर्थक्यमाशङ्कासूत्रम्। अम्बुवदिति। आत्मनो रूपत्वात् दूरस्थोपाध्यभावाच्च मायया बुद्ध्यादिषु प्रतिबिम्बभेदो न युक्त इत्यर्थः ॥

दृष्टान्तस्य विवक्षितांशसत्त्वेन सार्थकत्वमाह। वृद्धिह्रासेति। दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरपि नौकूपादानः प्रति-

जलमात्रमुपन्यस्यते किं पुनरत्र विवक्षितं सारूप्यमिति। तदुच्यते। वृद्धिह्रासभाक्त्वमिति। जलगतं हि सूर्यप्रतिबिम्बं जलवृद्धौ वर्धते जलह्रासे ह्रसति जलचलने चलति जलभेदे भिद्यत इत्येवं जलधर्मानुविधायि भवति, न तु परमार्थतः सूर्यस्य तथात्वमस्ति, एवं परमार्थतोऽविकृतमेकरूपमपि सत् ब्रह्म देहाद्युपाध्यन्तर्भावात् भजत इवोपाधिधर्मान् वृद्धिह्रासादीन्, एवमुभयोर्दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः सामञ्जस्यादविरोधः॥

दर्शनाच्च॥ २१॥

दर्शयति च श्रुतिः परस्यैव ब्रह्मणो देहादिषूपाधिष्वन्तरनुप्रवेशं—

पुरश्चक्रे द्विपदः पुरश्चक्रे चतुष्पदः।
पुरः स पक्षी भूत्वा पुरः पुरुष आविशत्'॥

इति, 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य' इति च। तस्माद्यु-

बिम्बं स्वबुद्ध्या कथं कल्प्यत इत्याह। न चेदमिति। श्रूयते न कल्प्यत इत्यर्थः। श्रुतदृष्टान्तस्य सूर्यकादिवत् दृष्टान्तप्रपञ्चनेन किं फलमित्यत आह। यावतेति। आत्मनो निर्विशेषत्वं फलमित्यर्थः। अविरोध इति न वैषम्यमित्यर्थः। आत्मा प्रतिबिम्बशून्यः नीरूपद्रव्यत्वात् वायुवत् इत्यनुमाने आकाशे व्यभिचारः। अल्पजले विदूराकाशप्रतिबिम्बदर्शनात् उपाधिरूपवत्त्वमपि क्वचिदनपेक्षितमिति भावः॥

प्रवेशश्रुतेर्योग्यतानुमानबाध इत्याह सूत्रकारः। दर्शनाच्चेति। द्विपदः पुरो मनुष्यादिदेहांश्चक्रे चतुष्पदः पुरः पशून् कृत्वा पुरमनुरागाद्यभिव्यक्तेः पुरस्तात् स ईश्वरः पक्षी लिङ्गशरीरी भूत्वा पुर एतानि शरीराण्याविशत् स च प्रविष्टोऽपि पुरुषः पूर्ण एवेत्यर्थः। तैत्तिरीयके लिङ्गस्य

ऽभिमतम् अत एवोपमा सूर्यकादिवदिति । तस्मात् निर्विकल्पकैकलिङ्गमेव ब्रह्म नोभयलिङ्गं न विपरीतलिङ्गं चेति सिद्धम् । अत्र केचित् द्वे अधिकरणे कल्पयन्ति, प्रथमं तावत् किं प्रत्यस्तमितप्रपञ्चमेकाकारं ब्रह्म उत प्रपञ्चवदनेकाकारोपेतमिति, द्वितीयन्तु स्थिते प्रत्यस्तमितप्रपञ्चत्वे किं सल्लक्षणं ब्रह्म उत बोधलक्षणं उतोभयलक्षणमिति । अत्र वयं वदामः सर्वथाप्यानर्थक्यमधिकरणान्तरारम्भस्येति । यदि तावदनेकलिङ्गत्वं परस्य ब्रह्मणो निराकर्तव्यमित्ययं प्रयासः तत्पूर्वेणैव न स्थानतोऽपीत्यनेनाधिकरणेन निराकृतमित्युत्तरमधिकरणं प्रकाशवच्चेत्यव्यर्थमेव भवेत् । न च सल्लक्षणमेव ब्रह्म न बोधलक्षणमिति शक्यं वक्तुं, विज्ञानघन एवेत्यादिश्रुतिवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । कथं वा निरस्तचैतन्यं ब्रह्म चेतनस्य जीवस्यात्मत्वेनोपदिश्येत । नापि बोधलक्षणमेव ब्रह्म, न सल्लक्षणमिति शक्यं वक्तुं, 'अस्तीत्ये-

पक्षाद्युपाधेः परित्वं मन्तव्यम् । एवं प्रतिबिम्बभावेन भेदादेः कल्पितत्वात् निर्विशेषं ब्रह्मेति स्वमतमुपसंहरति । तस्मादिति । एकदेशिव्याख्यामुत्थापयति । अत्रेति । न स्थानतोऽपीत्याद्यमधिकरणं, तत्र ब्रह्मणो निष्प्रपञ्चत्वे स्थिते किंलक्षणं ब्रह्मेति सन्देहे प्रकाशवच्चेत्यादि द्वितीयमधिकरणं प्रवृत्तं न सद्रूपमेव ब्रह्म किन्तु प्रकाशरूपं चिद्रूपम् । कुतः, अवैयर्थ्यात् । सत्यं ज्ञानं सदेव सोम्येदमग्र आसीदिति हि सर्वं ब्रह्मपर्यवसानादिति पूर्वपक्षे सिद्धान्तः । आह च तन्मात्रं सन्मात्रं ब्रह्म । श्रुतिराह ज्ञानस्य सत्तानतिरेकादिति । इदं द्वितीयाधिकरणं दूषयति । अत्र वयमिति । द्वितीयाधिकरणस्य किं ब्रह्मणोऽनेकरूपत्वनिरासः फलं उत बोधरूपत्वनिरासः आहोस्वित् सत्तानिरास इति विकल्प्य सर्वथाप्यानर्थक्यं प्रपञ्चयन् आद्ये गतार्थतामाह । यदि ता-

प्रलयश्च' इत्यादिश्रुतिवैयर्थ्यप्रसङ्गात्, कथं वा निरस्तसत्ताको बोधोऽभ्युपगम्येत। नाप्युभयलक्षणमेव ब्रह्मेति शक्यं वक्तुं, पूर्वाभ्युपगमविरोधप्रसङ्गात् सत्ताव्यावृत्तेन बोधेन बोधव्यावृत्तया च सत्तयोपेतं ब्रह्म प्रतिजानानस्य तदेव पूर्वाधिकरणप्रतिषिद्धं सप्रपञ्चत्वं प्रसज्येत। श्रुतत्वाददोष इति चेत्, न, एकस्यानेकस्वभावत्वानुपपत्तेः। अथ सत्तैव बोधः बोध एव च सत्ता नानयोः परस्परव्यावृत्तिरस्ति इति यद्युच्येत तथापि किं सल्लक्षणं ब्रह्म उत बोधलक्षणं उतोभयलक्षणमित्ययं विकल्पो निरालम्बन एव स्यात्, सूत्राणि त्वेकाधिकरणत्वेनैतान्यभिनीतानि। अपि च ब्रह्मविषयासु श्रुतिष्वाकारवदनाकारप्रतिपादनेन विप्रतिपन्नास्वनाकारे ब्रह्मणि परिगृहीते अवश्यं वक्तव्येतरासां श्रुतीनां

दिति। नहि द्वितीय इत्याह। न चेति। ब्रह्मणो बोधरूपत्वनिरासे जडत्वादात्माभेदश्रुतिबाधश्च स्यादित्याह। कथं वेति। न तृतीय इत्याह। नापीति। सत्तानिरासे बोधस्य तुच्छत्वं च स्यादित्याह। कथमिति। न च बोधस्य सत्तानतिरेकात् तुच्छतेति वाच्यम्। सद्बोधपदयोर्वाच्यानतिरेके पर्यायत्वप्रसङ्गात्। एवं सिद्धान्तं फलाभावेन दूषयित्वा पूर्वपक्षं दूषयति। नापीति। प्रसङ्गमेवाह। सत्तेति। व्यावृत्तत्वं भिन्नत्वम्। भिन्नयोरेकरूपत्वसिद्धान्तविरोधात् भिन्नोभयरूपत्वप्रपञ्चात्मकत्वप्रसङ्गः। उभयश्रुतिबलादुभयात्मकमिति शङ्कते। श्रुतत्वादिति। एकात्म्यम् परस्परं भिन्नसत्ताबोधयोरैक्याभेदसङ्घा श्रुतिशतेनापि न शक्यमित्याह। नेति। सद्बोधयोर्भेदोऽस्ति न वा आद्ये श्रुतेरपि भिन्नार्थत्वानुपपत्तेर्न पूर्वपक्षोत्थानमित्याशयम्। सत्यमिति द्वितीयं शङ्कते। अथ सत्तैवेति। सद्बोधपदयोरर्थाभेदेऽपि पर्यायोपि पर्याप्तस्वरूपकार्यैकी-

गतिः, तादर्थ्येन प्रकाशवच्चेत्यादीनि सूत्राणि अर्थवत्तराणि सम्पद्यन्ते । यदप्याहुः आकारवादिन्योऽपि श्रुतयः प्रपञ्चप्रविलयमुखेनानाकारप्रतिपत्त्यर्था एव न पृथगर्था इति तदपि न समीचीनमिव लक्ष्यते । कथं ये हि परविद्याधिकारे केचित् प्रपञ्चा उच्यन्ते 'यथा युक्ता ह्यस्य हरयः शता दशेत्ययं वै हरयोऽयं वै दश च सहस्राणि बहूनि चानन्तानि च' इत्येवमादयः ते भवन्तु प्रविलयार्थाः, 'तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यम्' इत्युपसंहारात् । ये पुनरुपासनाधिकारे प्रपञ्चा उच्यन्ते 'यथा मनोमयः प्राणशरीरो भारूपः' इत्येवमादयो न तेषां प्रविलयार्थत्वं न्याय्यं स क्रतुं कुर्वीतेत्येवंजातीयकेन प्रकृतेनैवोपासनविधिना तेषां

कारादिरित्यर्थः । व्यवस्थार्थस्य पूर्वपक्षत्वं न स्यात् सिद्धान्तत्वात् । किञ्चात्र संशयोऽप्ययुक्त इत्याह । तथापीति । एकाधिकरणमध्ये ... कथं भेदानीत्यत आह । सूत्रार्थीति । अन्यथा ... अर्थवदिति । अवश्यापेक्षितगतत्वेनोत्तरसूत्राणां पूर्वैकवाक्यत्वादधिकरणभेद इति भावः । आकारश्रुतीनां कल्पिताकारो गतिरिति व्याख्यातम्, प्रपञ्चविलयवादिनस्तु 'मनोमयः प्राणशरीरः सत्यकामः' इत्याद्याकारश्रुतीनां तदितराकारप्रविलयो गतिरित्याहुः । मनोमय इति कोऽर्थः, मनोऽतिरिक्तोपाधिशून्य इत्यर्थः । एवं वा शरीरपदेन प्राणातिरिक्तोपाधिनिषेधान्मनसोऽप्यभावसिद्धिः एवं सर्वे शब्दा अनाकारब्रह्मपरा एवेति तन्मतमनूद्य दूषयति । यदपीत्यादिना । किं सर्वप्रकरणस्थानामाकारशब्दानां निषेधपरत्वमुतोपासनाप्रकरणस्थानामपि नाद्य इत्यङ्गीकरोति । ये हीति । अस्य जीवभावं प्राप्तस्येश्वरस्य दश हरयो दि-ग्यथा हरणाद्धयेन्द्रियाणि प्राणिभेदापेक्षया शतानि सहस्राणि च सेनानीश्वरात्पृथग्नास्तीत्याह । अयमिति । ईश्वर एव हरय इत्यर्थः । द्वितीय

सम्बन्धात्। श्रुत्या चैवंजातीयकानां गुणानामुपासनार्थत्वेऽवकल्प्यमाने न लक्षणया प्रविलयार्थत्वमवकल्पते। सर्वेषां च साधारणे प्रविलयार्थत्वे सति 'अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात्' इति विनिगमनकारणवचनमनर्थकं स्यात्। फलमप्येषां यथोपदेशं क्वचित् दुरितक्षयः क्वचिदैश्वर्यप्राप्तिः क्वचित् क्रममुक्तिरित्यवगम्यत एवेति। अतः पार्थग्र्यमेवोपासनावाक्यानां ब्रह्मवाक्यानां च न्याय्यं नैकवाक्यत्वम्। कथं चैषामेकवाक्यताऽध्यवसीयत इति वक्तव्यम्। एकनियोगप्रतीतेः प्रयाजदर्शपूर्णमासवाक्यवदिति चेत्, न, ब्रह्मवाक्येषु नियोगाभावात्। वस्तुमात्रपर्यवसायीनि हि ब्रह्मवाक्यानि न नियोगोपदेशीनीति एतद्विस्तरेण प्रतिपादितं 'तत्तु समन्वयात्' [वेदा० अ० १ पा० १ सू० ४] इत्यत्र। किंविषयश्चात्र नियोगोऽभिप्रेयत इति वक्तव्यम्, पुरुषो हि नियुज्यमानः कुर्विति स्वव्यापारे कस्मिंश्चित् नियुज्यते। ननु द्वैतप्रपञ्च-

---

दर्शयति। ये पूर्वत्रेति। मनोमयादिशब्दानां मुख्यवृत्त्या गुणपरत्वसम्भवे निषेधपरत्वमपि न युक्तं चाह। श्रुत्या चेति। निराकाराणामाकारश्रुतिवैयर्थ्यं सति ब्रह्मणः साकारत्वेऽन्यत्र किं विनिगमकमिति शङ्कोत्थानाद्रूपवदादिश्रुतीनां निराकारतात्पर्यनिर्णायकमिति कथनार्थमिदं सूत्रमर्थवत् भवति। सर्वश्रुतीनां निषेधार्थत्वे तु शङ्कानुत्थानात् विनिगमकसूत्रं व्यर्थमापद्येताह। सर्वेषां चेति। अनुपासनार्थवाक्यानां स्वार्थे फलाभावात् सफलनिषेधवाक्यशेषत्वमित्याशङ्क्य तत्र श्रुतत्वात् फलान्वयं दर्शयत्याह। फलमपीति। ... नैकवाक्यत्वमित्याह। कथमिति। ... एकेति। यथा फलवत् दर्शपूर्णमासनियोगैक्यात् प्रयाजवाक्यानामेकवाक्यता तथा ब्रह्मबोधकानां प्रपञ्चप्रविलयविषयक एको नियोगरूपो

प्रविलयो नियोगविषयो भविष्यति, न ह्यप्रविलापिते हि द्वैतप्रपञ्चे ब्रह्मतत्त्वावबोधो न भवतीत्यतो ब्रह्मतत्त्वावबोधप्रत्यनीकभूतो द्वैतप्रपञ्चः प्रविलाप्यः यथा स्वर्गकामस्य यागानुष्ठानमुपदिश्यते, एवमपवर्गकामस्य प्रपञ्चप्रविलयः, यथा च तमसि व्यवस्थितं घटादितत्त्वं अवबुभुत्समानेन तत्प्रत्यनीकभूतं तमः प्रविलाप्यते, एवं ब्रह्मतत्त्वमवबुभुत्समानेन तत्प्रत्यनीकभूतः प्रपञ्चः प्रविलापयितव्यः। ब्रह्मस्वभावो हि प्रपञ्चो न प्रपञ्चस्वभावं ब्रह्म तेन नामरूपप्रपञ्चप्रविलापनेन ब्रह्मतत्त्वावबोधो भवति इति। अत्र वयं पृच्छामः कोऽयं प्रपञ्चप्रविलयो नाम, किमग्निप्रतापसम्पर्कात् घृतकाठिन्यप्रविलय इव प्रपञ्चप्रविलयः कर्तव्यः, आहोस्विदेकस्मिन् चन्द्रे तिमिरकृतानेकचन्द्रप्रपञ्चवदविद्याकृतो ब्रह्मणि नामरूपप्रपञ्चो विद्यया प्रविलापयितव्य इति। तत्र यदि तावद्विद्यमानोऽयं प्रपञ्चो देहादिलक्षण आध्यात्मिको बाह्यश्च पृथिव्यादिलक्षणः प्रविलापयितव्य इत्युच्यते स पुरुषमात्रेणाशक्यः प्रविलापयितुमिति तत्प्रविलयोपदेशोऽश

[illegible] नियोगविषय इत्यर्थः। नेति। विषयं वदन्ते। ननु द्वैतेति। प्रत्यनीकं प्रतिबन्धकम्। ननु प्रपञ्चविलये ब्रह्मणोऽपि लयः स्यादभेदादित्यत आह। ब्रह्मस्वभावो हि प्रपञ्च इति। कारणं हि कार्यस्य स्वरूपं अतः कार्यनाशेऽपि कारणस्य न लयः घटनाशेऽपि मृद्वर्णादिवदित्यर्थः। प्रपञ्चस्य [illegible] [illegible] विधिरिति विकल्पद्वयं दूषयति। तत्र यदि तावदिति। [illegible] [illegible] सुषुप्त्यादिना च [illegible] [illegible] [illegible]

यविषय एव स्यात्, एकेन चादिमुक्तेन पृथिव्यादिप्रविलयः कृत इतीदानीं पृथिव्यादिशून्यं जगदभविष्यत्। अथाविद्याध्यस्तो ब्रह्मण्येकस्मिन्नयं प्रपञ्चो विद्यया प्रविलाप्यत इति ब्रूयात्, ततो ब्रह्मैवाविद्याध्यस्तप्रपञ्चप्रत्याख्यानेनावेदयितव्यं 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि' इति। तस्मिन्नावेदिते विद्या स्वयमेवोत्पद्यते तया चाविद्या बाध्यते ततश्चाविद्याध्यस्तः सकलोऽयं नामरूपप्रपञ्चः स्वप्नप्रपञ्चवत् प्रविलीयते। अनावेदिते तु ब्रह्मणि ब्रह्मविज्ञानं कुरु प्रपञ्चप्रविलयञ्चेति शतकृत्वोऽप्युक्ते न ब्रह्मविज्ञानं प्रपञ्चप्रविलयो वा जायेत। नन्वावेदिते ब्रह्मणि तद्विज्ञानविषयः प्रपञ्चविलयविषयो वा नियोगः स्यात्, न, निष्प्रपञ्चब्रह्मात्मत्वावेदनेनैवोभयसिद्धेः, रज्जुस्वरूपप्रकाशनेनैव हि तत्स्वरूपविज्ञानमविद्याध्यस्तसर्पादिप्रपञ्चप्रविलयश्च भवति, न च कृतमेव पुनः क्रियते। नियोज्योऽपि च प्रपञ्चावस्थायां योऽवगम्यते जीवो नाम स प्रपञ्चपक्षस्यैव वा स्यात् ब्रह्मपक्षस्यैव

गत्यविषयोऽयं विधिः, किन्तु मुक्तादिमुक्त्या सर्वमुक्तिः स्यादित्यर्थः। द्वितीयमनूद्य दूषयति। अथेत्यादिना। उपदेशजन्यज्ञानादेवाविद्यातत्कार्यप्रपञ्चध्वंससिद्धेर्नियोगो व्यर्थ इत्यर्थः। किञ्च ब्रह्मज्ञानादौ विधिः किं ब्रह्मज्ञानोत्पत्तेः प्राक्, पश्चाद्वा, नाद्यः, असम्भवादित्याह। अनावेदिते त्विति। द्वितीयं शङ्कते। नन्विति। उपदेशादेव ज्ञाते ब्रह्मणि साक्षात्कारतद्बाधयोः सिद्धेर्विधिवैयर्थ्यं सिद्धस्य विधिना कर्तुमशक्यत्वाच्च। नेति। एवं विषयाभावात् नियोगाभाव उक्तः नियोज्याभावात् तदभावमाह। नियोज्योऽपीति प्रपञ्चान्तर्भूतो ब्रह्म वेत्यर्थः, आद्ये जीवनाशाद्विध्ययोगः द्वितीये

वा प्रथमे विकल्पे निष्प्रपञ्चब्रह्मात्मत्वप्रतिपादनेन पृथिव्यादिवज्जीवस्यापि प्रविलापितत्वात् कस्य प्रपञ्चप्रविलये नियोग उच्येत कस्य वा नियोगनिष्ठतया मोक्षोऽवाप्तव्य उच्येत। द्वितीयेऽपि ब्रह्मैवानियोज्यस्वभावं जीवस्य स्वरूपं जीवत्वं त्वविद्याकृतमेवेति प्रतिपादिते ब्रह्मणि नियोज्याभावात् नियोगाभाव एव। द्रष्टव्यादिशब्दा अपि परविद्याधिकारपठितास्तत्त्वाभिमुखीकरणप्रधाना न तत्त्वावबोधविधिप्रधानाः भवन्ति, लोकेऽपीदं पश्येदमाकर्णयेति चैवंजातीयकेषु निर्देशेषु प्रणिधानमात्रं कुर्वित्युच्यते न साक्षात् ज्ञानमेव कुर्विति। ज्ञेयाभिमुखस्यापि ज्ञानं कदाचिज्जायते कदाचित् न जायते, तस्मात्तं प्रति ज्ञानविषय एव दर्शयितव्यो ज्ञापयितुकामेन, तस्मिन् दर्शिते स्वयमेव यथाविषयं यथाप्रमाणञ्च ज्ञानमुत्पद्यते। न च प्रमाणान्तरेणान्यथाप्रसिद्धेऽर्थेऽन्यथाज्ञानं नियुक्तस्याप्युपपद्यते। यदि पुनर्नियुक्तोऽहमित्यन्यथा ज्ञानं कुर्यात् न तु तज्ज्ञानं किं तर्हि मानसी

नियोज्यादिविरहः। तर्हि ज्ञाने विधिप्रत्ययानां का गतिरित्यत आह। द्रष्टव्यादिशब्दा इति। ननु श्रुतं ज्ञानं यत्र तत्साधनव्यापारविधिः किमिति कल्प्यत इत्याशङ्क्य ज्ञानस्य पुरुषकृत्यसाध्यत्वादित्याह। ज्ञेयाभिमुखस्यापीति। किञ्च ज्ञानविधिवादिना शेषं ब्रह्मज्ञानं वेदान्तैर्वाऽदनीयं विधाज्ञानवाक्ये विधिबोधायोगात्। तथा च वेदान्तैरेव ज्ञानोत्पत्तेर्विध्यानर्थक्यमित्याह। तस्मादिति। तं ज्ञानार्थिनं प्रतीत्यर्थः। ननूत्पन्न ज्ञानमन्यथाकर्तुं विधिरर्थवानिति नेत्याह। न चेति। प्रमाणान्तरैर्निर्दिष्टं प्रमाणप्रमाणादुत्पन्नमपि ज्ञानं तदन्यं कर्तुं विधिनाऽन्यथा कर्तुं इष्टत इत्यत आह। यदीति। अन्यथाधीः कविनाऽश्वा चेत् क्रियेत

मा क्रिया स्वयमेव चेदस्योत्पद्येत तत्प्राप्तिरेव स्यात्, ज्ञानन्तु प्रमाणजन्यं यथाभूतविषयं च, न तन्नियोगशतेनापि कारयितुं शक्यते, न च प्रतिषेधशतेनापि वारयितुं शक्यते, न हि तत्पुरुषतन्त्रं वस्तुतन्त्रमेव हि तत्, अतोऽपि नियोगाभावः, किञ्चान्यत् नियोगनिष्ठतयैव पर्यवस्यति आम्नाये यदभ्युपगतमनियोज्यब्रह्मात्मत्वं जीवस्य तदप्रमाणकमेव स्यात्। अथ शास्त्रमेवानियोज्यब्रह्मात्मत्वमभ्याचक्षीत तदवबोधे च पुरुषं नियुञ्जीत, ततो ब्रह्मशास्त्रस्यैकस्य द्व्यर्थपरता विरुद्धार्थपरता च प्रसज्येयातां नियोगपरतायां च श्रुतहानिरश्रुतकल्पना कर्मफलवन्मोक्षफलस्यादृष्टफलत्वमनित्यत्वं चेत्येवमादयो

र्णित क्रियैव चेत् प्राप्तिरेवातो ज्ञानं क्रिया विधितो भावार्थाभिन्नवस्तु- तन्त्रे ज्ञाने विधिर्न चेत्यर्थः । वेदान्तेषु विधिवादिनोऽन्यच्च दूषणमन्यो- न्याह । किञ्चान्यदिति । ब्रह्मात्मैक्ये नियोगे च वेदान्तवाक्यस्य प्रा- माण्ये वाक्यार्थभेदाद्वाक्यभेदो विरुद्धार्थत्वादप्रामाण्यं चेति दूषयति । अथेत्यादिना । किञ्च श्रुतं ब्रह्म न श्रुतो विधिर्वेदान्तेषु तत्कल्पने च कर्मजन्यस्य मोक्षस्यानित्यत्वमनतिशयत्वादिप्रसङ्ग इत्याह । नियोगपरतायां चेति । फलितमाह । अतश्चेति । इदानीं प्रौढवादेन नियोगमङ्गीकृत्य तद्दूषणं करोति । अभ्युपगम्यमानेऽपीति । भिन्नक्रियार्थविषयः शब्दान्तरं यथा यजति ददातीति, तथेहापि वेदोपासीतेति शब्दभेदः । निर्गुणसगुणरूपभेदः प्रकरणभेदः मुक्त्यभ्युदयफलभेद इत्येतैः प्रमाणैर्नि- र्गुणसगुणवाक्ययोर्भावनाविषयभेदान्नियोगभेद इत्यर्थः । कथं तर्हि क्रियाकाण्डे नियोगैक्यं तत्राह । प्रयाजेति । दर्शपूर्णमासयोः स्वर्गकामस्य साङ्गप्रधानाधि- कारात् अङ्गवाक्यानामपूर्वैक्यादेकवाक्यतेत्यर्थः । इहापि निर्गुणसगुणवि-

दोषाः नापि केनचित् परिहर्तुं शक्याः, तस्मादवगतिनिष्ठान्येव ब्रह्मवाक्यानि न नियोगनिष्ठानि, यतश्चैकनियोगप्रतीतेरेकवाक्यत्वमित्युक्तम् । अभ्युपगम्यमानेऽपि च ब्रह्मवाक्येषु नियोगसद्भावे तदेकत्वं निष्प्रपञ्चोपदेशेषु सप्रपञ्चोपदेशेषु वाऽसिद्धं, न हि शब्दान्तरादिभिः प्रमाणैः नियोगभेदेऽवगम्यमाने सर्वत्रैको नियोग इति शक्यमाश्रयितुम् । प्रयाजदर्शपूर्णमासवाक्येषु तु अधिकारांशेनाभेदाद्युक्तमेकत्वं न त्विह सगुणनिर्गुणचोदनासु कश्चिदेकत्वाकारांशोऽस्ति । न हि भारूपत्वादयो गुणाः प्रपञ्चविलयोपकारिणो भवन्ति नापि प्रपञ्चविलयादयो गुणा भारूपत्वादिगुणोपकारिणः परस्परविरोधित्वात् । न हि कृत्स्नप्रपञ्चप्रविलापनं प्रपञ्चैकदेशापेक्षणञ्च एकस्मिन् धर्मिणि युक्तं समावेशयितुम् । तस्मादस्मदुक्त एव विभाग आकारवदनाकारोपदेशानां युक्ततर इति ॥

दर्शयोरेकाधिकारात् नियोगैक्यमस्तु नेत्याह । न त्विहेति । सगुणनिर्गुणविभेदान्वयो विरुद्धार्थयोरङ्गाङ्गिभावायोगाच्च न नियोगैक्यम् । न च निर्गुणविद्यानियोग एकप्रपञ्चगुणविद्यानङ्गीकारादिति भावः । कर्तो विपरीतं पाक्षिकसमायुक्तः, विधयोऽभावात्मविधिरिति, तस्मात् आकारवाक्यानामाकारवद्द्वारा निर्गुणवाक्यैकवाक्यतामतिदक्षत्वात्, किन्तु तेषां कल्पनाकारो गतिकानुपात्तवाक्यविवेकः, निर्गुणवाक्यानाम् परमार्थनिष्ठत्वमित्यस्मदुक्त एव विभागः कार्यौपाधिकत्वं चेति । तस्मादिति ॥

प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः ॥२२॥

'द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे मूर्तं चैवामूर्तं च मर्त्यं चामृतं च स्थितं च यच्च सच्च त्यच्च' इत्युपक्रम्य पञ्च महाभूतानि द्वैराश्येन प्रविभज्यामूर्तरसस्य च पुरुषशब्दोदितस्य माहारजनादीनि रूपाणि दर्शयित्वा पुनः पठ्यते, 'अथात आदेशो नेति नेति न ह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्ति' इति। तत्र कोऽस्य प्रतिषेधस्य विषय इति जिज्ञासामहे, न ह्यत्रेदं तदिति विशेषितं किंचित् प्रतिषेध्यमुपलभ्यते, इतिशब्देन त्वत्र प्रतिषेध्यं किमपि समर्प्यते नेति नेतीति, इतिपरत्वान्नञ्प्रयोगस्य। इतिशब्दश्चायं संनिहितालम्बनः एवंशब्दसमानवृत्तिः प्रयुज्यमानो दृश्यते "इति ह स्मोपाध्यायः कथयति' इत्येवमादिषु। संनिहितं चात्र प्रक-

---

ब्रह्मणो निर्विशेषचिन्मात्रत्व[illegible] वदन्तमाह । प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूय इति । पृथिव्यप्तेजोभूतत्रयं मूर्तं वाय्वाकाशद्वयममूर्तमिति राशिद्वयं कृत्वा भूतद्वयस्यामूर्तस्य सारः '[illegible] हिरण्यगर्भो य एष एतस्मिन् मण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिणेऽक्षिणि पुरुषः' इत्युक्तः, तस्य वासनामयानि सप्तरूपाणि 'तद्यथा माहारजनं वासो यथा पाण्ड्वाविकं यथेन्द्रगोपः' इत्यादिनाभिहितानि निदर्शितानि, तत्र महारजनं हरिद्रा तया लिप्तं वस्त्रं माहारजनं, पाण्ड्वाविकमविलोमजं कम्बलादि । केचित्तु श्रुति[illegible] *तथा [illegible]भूतानि पञ्चीकृतानि मूर्तानि तत्त्वामूर्तरसत्वोक्ता करणात्मा [illegible]रिति व्याचक्षते । अथ [illegible]मानन्तरं, [illegible] निषेधार्थत्वान्नेति नेतीति निषेधेनोपदेशः क्रियत इत्यर्थः । नेतिशब्दार्थमाह । न हीति । एतस्मादात्मनोऽन्यत्परमास्तीति नेतीत्युच्यत इत्यर्थः । [illegible] इति

रचसामर्थ्याद् एवं सप्रपञ्चं ब्रह्मणः तत्र ब्रह्म यस्य ते द्वे रूपे, तत्र कः संशयः उपजायते किमयं प्रतिषेधो रूपे रूपवच्चोभयमपि प्रतिषेधति आहोस्विदेकतरं, यदाप्येकतरं तदापि किं ब्रह्म प्रतिषेधति रूपे परिशिनष्टि आहोस्विद्रूपे प्रतिषेधति ब्रह्म परिशिनष्टि इति। तत्र प्रकृतत्वाविशेषादुभयमपि प्रतिषेधतीत्याशङ्कामहे। द्वौ ह्येतौ प्रतिषेधौ द्विर्नेतिशब्दप्रयोगात्, तयोरेकेन सप्रपञ्चं ब्रह्मणो रूपं प्रतिषिध्यतेऽपरेण रूपवद्ब्रह्मेति भवति मतिः। अथवा ब्रह्मैव रूपवत् प्रतिषिध्यते, तद्धि वाङ्मनसातीतत्वादसम्भाव्यमानसद्भावं प्रतिषेधार्हं न तु रूपप्रपञ्चः प्रत्यक्षादिगोचरत्वात् प्रतिषेधार्हः, अभ्यासस्त्वादरार्थ इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, न तावदुभयप्रतिषेध उपपद्यते शून्यवादप्रसङ्गात्। किञ्चिद्धि परमार्थमालम्ब्यापरमार्थः प्रतिषिध्यते यथा रज्ज्वादिषु सर्पादयः। तच्च परिशिष्यमाणे कस्मिंश्चिद्भावेऽवकल्पते।

सिद्धान्तरीत्या सूत्रार्थः। अत्र निषेध्यविशेषानुपलम्भात् संशयमाह। तत्र कोऽत्रेत्यादिना। अत्र प्रयोगस्य प्रकारवचनो इतिशब्दोऽध्यारोपितवस्तुनि-र्देशकत्वादित्यर्थः। इतिशब्दात् निषेध्यसामान्यमर्पितं विशेषाकाङ्क्षायां प्रकरणात् पदद्वयवाच्यरूपद्वयब्रह्मणश्च निषेध्यत्वलाभात् संशयसङ्गती पूर्वोक्ते। निषेध्यं ब्रह्म नास्ति [illegible] पूर्वपक्षयति। तत्र प्रकृतत्वेति। पूर्वपक्षे तत्पदार्थाभावाद्वाक्यार्थाभेदासिद्धिः, सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति फलं। निर्विशेषब्रह्मनिषेधाद्दर्शनात् सर्वनिषेधो न युक्त इत्यरुच्या पक्षान्तरमाह। अथ वेति। एकस्मिन् पदे निषेधे न कारणमस्ति [illegible]। [illegible] आह। अभ्यासस्त्विति। [illegible] तावत् [illegible]। [illegible]ति। शून्यवादस्य दूषणं प्रसङ्गं प्रकाश। [illegible]ति। [illegible]

ब्रह्मप्रतिषेधे हि कोऽन्यो भावः परिशिष्येत, अपरिशिष्यमाणे चान्यस्मिन् य इतरः प्रतिषेद्धुमारभ्यते तस्य प्रतिषेद्धुमशक्यत्वात् तस्यैव परमार्थत्वापत्तेः प्रतिषेधानुपपत्तिः । नापि ब्रह्मप्रतिषेध उपपद्यते, 'ब्रह्म ते ब्रवाणि' इत्युपक्रमविरोधात्, 'असन्नेव स भवति असद्ब्रह्मेति वेद चेत्' इत्यादिनिन्दाविरोधात्, 'अस्तीत्येवोपलब्धव्यः' इत्यवधारणविरोधात्, सर्ववेदान्तव्याकोपप्रसङ्गाच्च । वाङ्मनसातीतत्वमपि ब्रह्मणो नाभावाभिप्रायेणाभिधीयते, न हि महता परिकरबन्धेन 'ब्रह्मविदाप्नोति परं' 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' इत्येवमादिना वेदान्तेषु ब्रह्म प्रतिपाद्य तस्यैव पुनरभावोऽभिलप्येत, प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरमिति न्यायात् । अतः प्रतिपादनप्रक्रिया त्वेषा 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' इति । एतदुक्तं भवति वाङ्मनसातीतमविषयान्तःपाति प्रत्यगात्मभूतं नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावं ब्रह्मेति । तस्मात् ब्रह्मणो रूपप्रपञ्चं प्रतिषेधति परिशिनष्टि ब्रह्मेत्येव-

---

प्रतिषेधनिर्वाहः । अधिष्ठानमारोपे सत्यमारोपप्रत्ययस्यावधारणात् निषेधस्या- प्यादौ प्रमाणं स्यात् इदमत्र नास्ति इति लोके निषेधस्य साधिष्ठानस्यैव प्रसिद्धदर्शनादित्यर्थः । किञ्च ब्रह्मणि तस्यादित्युपगतस्य भावाभावाभि- धानप्रमितिसद्वादः तुच्छभावस्य अभावनिष्ठेनार्थस्यापलापात् अथवा- ऽनङ्गीकारे ब्रह्मणि तः प्रत्युत सत्यत्वापत्तेः निषेधानुपपत्तिरित्याह । अपरिशिष्यमाणे चेति । अधिष्ठानसत्त्वं विना भ्रान्तिनिषेधयोरयोगात् शून्यवादो न युक्त इत्याशयः पूर्वोदितः पश्चात्कारं दूषयति । नापीति । देहाद्यभिमानवतां लौकिकप्रमाणप्राप्तस्यैव निषेधो युक्तो न वेदान्तप्रमित

गम्यताम्। तदेतदुच्यते। कथमेतावत्त्वं हि प्रतिषेधति इति। प्रकृतं यदेतावत्त्वं परिच्छिन्नं मूर्तामूर्तलक्षणं ब्रह्मणो रूपं तदेव नञ्शब्दः प्रतिषेधति। तद्धि प्रकृतं प्रपञ्चितं च पूर्वस्मिन् ग्रन्थेऽधिदैवतमध्यात्मं च तज्जनितमेव च वासनारूपमपरं रूपममूर्तरसमूर्तं पुरुषशब्दोदितं लिङ्गात्मव्यपाश्रयं माहारजनाद्युपमाभिर्दर्शितं, अमूर्तरसस्य पुरुषस्य चक्षुर्ग्राह्यरूपयोनित्वानुपपत्तेः। तदेतत् सप्रपञ्चं ब्रह्मणो रूपं सविशिताकत्वकेनेति करणेन प्रतिषेधकनञा प्रत्युपनीयत इति गम्यते। ब्रह्म तु रूपविशेषणत्वेन षष्ठ्या निर्दिष्टं पूर्वस्मिन् ग्रन्थे न प्रधानत्वेन। प्रपञ्चिते च तदीये रूपद्वये रूपवतः स्वरूपजिज्ञासायामिदमुपक्रान्तं 'अथात आदेशो नेति नेति' इति। तत्र कल्पितरूपप्रत्याख्यानेन ब्रह्मणः स्वरूपावेदनमिदमिति निर्णीयते, तदास्पदं हीदं समस्तं चायं

ब्रह्मण इति भावः। तदुक्तं वाङ्मनसातीतत्वात् निषेधादेव ब्रह्मेति तन्नाह। वाङ्मनसेति। ब्रह्मणो वाङ्मनसातीतत्वात् निषेधार्थं न चेत् किमर्थं तद्दर्शयितुमाह। प्रतिपादनेति। तदर्थं ब्रह्म बोधयति। तदेतदित्यादिना। 'द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे' इति रूपद्वयस्यैव प्राधान्येन प्रकृतत्वाद्वेति विशेष इत्यर्थः। अन्यादिरत्र प्रकृते पुरुष इति ब्रह्मणः प्राधान्येनोक्तमित्याशङ्क्य पञ्चमी लिङ्गात्मा वासनामयस्य भूतजनितत्वाभावात् स्वरूपवत्त्वानुपपत्तेरित्याह। तज्जनितमेवेति। रूपद्वयोरभेद उक्तः। ननु वासनामयं रूपमेव लिङ्गात्मशब्दितं प्रतिस्वरूपमेव किं न स्यादित्याशङ्क्याह। अमूर्तरसस्येति। रूपद्वयस्यैव प्राधान्येन प्रकृतत्वे फलितमाह। तदिति। प्रतियोगित्वेन कल्पितमित्यर्थः। न चार्थतः प्राधान्यात् ब्रह्मणो निषेधः षष्ठ्या भेदोक्त्या व्यावृत्तत्वात्

नेति नेतीति प्रतिषिध्यते। युक्तं च कार्यस्य वाचारम्भण-शब्दादिभ्योऽसत्त्वात् नेति नेतीति प्रतिषेधनं न तु ब्रह्मणः सर्वकल्पनामूलत्वात्। न चात्रेयमाशङ्का कर्तव्या कथं हि शास्त्रं स्वयमेव ब्रह्मणो रूपद्वयं दर्शयित्वा स्वयमेव पुनः प्रतिषेधति 'प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरं' इति, यतो नेदं शास्त्रं प्रतिपाद्यत्वेन ब्रह्मणो रूपद्वयं निर्दिशति, लोकप्रसिद्धं त्विदं रूपद्वयं ब्रह्मणि कल्पितं परामृशति प्रति-षेध्यत्वाय शुद्धब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनाय चेति निरवद्यं, द्वौ चैतौ प्रतिषेधौ यथासंख्यन्यायेन द्वे अपि मूर्तामूर्ते प्रतिषे-धतः। यद्वा पूर्वः प्रतिषेधो भूतराशिम् प्रतिषेधति उत्तरो वासनाराशिम्। अथवा 'नेति नेति' इति वीप्सेयमितीति यावत् किञ्चिदुत्प्रेक्ष्यते तत्तन्न भव-तीत्यर्थः। परिगणितप्रतिषेधे हि क्रियमाणे यदि नैतत् ब्रह्म किमन्यद्ब्रह्म भवेदिति जिज्ञासा स्यात् वीप्सायान्तु सत्यां समस्तस्य विषयजातस्य प्रतिषेधादविषयः प्रत्यगात्मा ब्रह्मेति जिज्ञासा निवर्तते। तस्मात् प्रपञ्चमेव ब्रह्मणि कल्पितं

...न्तर्निषेधप्रसक्तादिति भावः। किञ्चात्र ब्रह्मणः प्रतिपाद्यत्वात् न निषेध इत्याह। प्रपञ्चमिति चेति। ननु ब्रह्मणि निषिद्धस्याध्यस्तस्य स्थितिस-म्भवात् कथं कल्पितत्वमित्यत आह। तदाश्रयदर्शनेति। उपादाने निषि-द्धस्याध्यस्य न स्थितिरित्यर्थः। यत्तु द्वैतनिषेधे प्रत्यक्षादिविरोध इति तत्राह। युक्तञ्चेति। स्थापितं हि आरम्भणाधिकरणे प्रत्यक्षादेर्व्यव-हारिकं प्रामाण्यं न तत्त्वावेदकत्वमिति अतात्त्विकतो निषेधात् न विरोध इति भावः। ननु वस्तुत्वात् द्वैतवत् ब्रह्मणोऽपि निषेधोऽस्तु, नेत्याह। न त्विति। द्वैतभावाभावसाक्षित्वाद्ब्रह्मणो निषेध इत्यर्थः। न चेत्यादि

प्रतिषेधति परिशिनष्टि ब्रह्मेति निर्णयः। इतश्चैष एव निर्णयः यतस्ततः प्रतिषेधाद्भूयो ब्रवीति 'अन्यत् परमस्ति' इति अभावावसाने हि प्रतिषेधे क्रियमाणे किमन्यत् परमस्ति इति ब्रूयात्। तत्रैषाऽक्षरयोजना नेति नेतीति ब्रह्मादिश्य तमेवादेशं पुनर्निर्वक्ति नेति नेतीत्यस्य कोऽर्थः, न ह्येतस्मात् ब्रह्मणो व्यतिरिक्तमस्तीति अतो नेति नेतीत्युच्यते न पुनः स्वयमेव नास्ति इत्यर्थः। तच्च दर्शयति 'अन्यत् परमप्रतिषिद्धं ब्रह्मास्ति' इति। यदा पुनरेवमक्षराणि योज्यन्ते न ह्येतस्मादिति नेति नेति प्रपञ्चप्रतिषेधरूपादेशनादन्यत् परमादेशनं न ब्रह्मणोऽस्ति इति तदा ततो ब्रवीति च भूय इत्येतन्नामधेयविषयं योजयितव्यम्। अथ नामधेयं 'सत्यस्य सत्यमिति प्राणा वै सत्यं तेषामेष सत्यं इति हि ब्रवीति' इति, तच्च ब्रह्मावसाने प्रतिषेधे समञ्जसं भवति अभावावसाने तु प्रतिषेधे किं सत्यस्य सत्यमित्युच्येत। तस्मा ब्रह्मावसानोऽयं प्रतिषेधो नाभावावसान इत्यध्यवस्यामः॥

स्पष्टार्थम्। यत्रोक्तं निषेध्यं रूपं रूपि ब्रह्म च निदिश्यते इति तत्राह। द्वौ चैतावित्ति। उद्देश्यविधेयार्थानां सङ्ख्यासाम्ये यथाक्रमं सम्बन्ध इति न्यायः 'यथासङ्ख्यमनुदेशः समानाम्' [पा० १।३।१०] इति पाणिनिसूत्रसिद्धः तेनात्र रूपद्वयोद्देशे न निषेधद्वयविधिरित्यर्थः। वीप्सापक्षे सर्वदृश्यनिषेधाज्ज्ञाताज्ञातार्थनिर्देशविशेषमाह। परिगणितेति। मूर्तं नामूर्तं नेत्येवं विषयनिषेधे जिज्ञासा न शाम्यति इत्यर्थः। इतश्चेत्य व्याचष्टे। इतश्चेति। प्रतिषेधानुपपन्नत्वात् ब्रह्मास्तीत्युक्तत्वात् भूयः पुनः परमस्तीति श्रुतिः शाब्दादपि ब्रवीतीत्यर्थः। तच्चेति। अन्यदित्यर्थः। ब्रह्मेत्यर्थः। स्पष्टमन्यत्॥

तदव्यक्तमाह हि ॥ २३ ॥

यत्तत्प्रतिषिद्धात् प्रपञ्चजातादन्यत् परं ब्रह्म तदस्ति चेत् कस्मात् न गृह्यत इति । उच्यते । तदव्यक्तमनिन्द्रियग्राह्यं सर्वदृश्यसाक्षित्वात् आह ह्येवं श्रुतिः 'न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा नान्यैर्देवैस्तपसा कर्मणा वा, स एष नेति नेत्यात्मा अगृह्यो न हि गृह्यते, यत्तदद्रेश्यमग्राह्यं यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयने' इत्याद्या । स्मृतिरपि 'अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते' इत्येवमाद्या ॥

अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ २४ ॥

अपि चैनमात्मानं निरस्तसमस्तप्रपञ्चमव्यक्तं संराधनकाले पश्यन्ति योगिनः । संराधनं भक्तिध्यानप्रणिधानाद्यनुष्ठानम् । कथं पुनरवगम्यते संराधनकाले पश्यन्तीति, प्रत्यक्षानुमानाभ्यां श्रुतिस्मृतिभ्यामित्यर्थः । तथा हि श्रुतिः-

पराञ्चि खानि व्यतृणत् स्वयम्भूः
तस्मात् पराङ् पश्यति नान्तरात्मन् ।
कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्ष-
दावृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन्' ॥ इति ।

नन्वग्राह्यत्वात् ब्रह्म नास्तीति शङ्कानिरासार्थं सूत्रं व्याचष्टे । यत्तत्प्रतिषिद्धादिति । रूपाद्यभावादव्यक्तमिन्द्रियाग्राह्यं न त्वसत्त्वादित्यर्थः । अन्यैर्देवैरिन्द्रियान्तरैर्न गृह्यत इत्यन्वयः ॥

तर्हि कदा ग्राह्यमिति शङ्कोत्तरं सूत्रं व्याख्याति । अपि चैनमिति । अयमर्थः इन्द्रियैर्न गृह्यते अपि तु संराधनेन शास्त्रसंस्कृतमनसेत्यर्थः । भक्तिध्यानाभ्यां प्रत्यगात्मनि चित्तं प्रकर्षेण निधानं स्थापनं प्रणिधानं

ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसत्त्वः ततस्तु तं पश्यति निष्कलं ध्याय मानः' इति चैवमाम्नाया । स्मृतिरपि-

"यं विनिद्रा जितश्वासाः सन्तुष्टाः संयतेन्द्रियाः ।
ज्योतिः पश्यन्ति युञ्जानास्तस्मै योगात्मने नमः ॥
योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम्" । इति-

चैवमाम्नाया । ननु संराध्यसंराधकभावादुपगमात् पराप रात्मनोरन्यत्वं स्यादिति नेत्युच्यते ॥

प्रकाशादिवच्चावैशेष्यं प्रकाशश्च कर्मण्यभ्यासात् ॥ २५ ॥

यथा प्रकाशाकाशसवितृप्रभृतयोऽङ्गुलिकरकोदकप्रभृतिषु कर्मस्वुपाधिभूतेषु सविशेषा इवावभासन्ते न च स्वाभाविकीमविशेषात्मतां जहति, एवमुपाधिनिमित्त एवायमात्मभेदः स्वतस्त्वैकात्म्यमेव, तथा हि वेदान्तेष्वभ्यासेना सकृज्जीवप्राज्ञयोरभेदः प्रतिपाद्यते ॥

अपनमस्कारादिरादिशब्दार्थः । स्वयम्भुरीश्वरः । खानीन्द्रियाणि । पराञ्चि नात्मप्राङ्गाणि कृत्वा व्यतृणत् नाशितवान् । स हि तेषां नाशे यदसमर्थपाहितया सर्जनं तस्मात् तेषां तथा सृष्टत्वात् सर्वो लोकः पराग्रूपमेव पश्यति नान्तरात्मानम् । कश्चित्तु धीरो धीमानावृत्तचक्षुर्निरुद्धेन्द्रियः शुद्धे चेतसि प्रत्यगात्मानं साक्षाद्वै पश्यति मोक्षार्थीत्यर्थः । ततः कर्मणा विशुद्धचित्तो ज्ञानात्मकमन्त्रोक्तदेवं ध्यायंस्तं निष्कलं पश्यतीत्यर्थः । विनिद्राः विगतनिद्राः, तत्र हेतुर्जितश्वासत्व प्राणायामाभिरतत्वं, युञ्जाना ध्यायिनः, योगाराध्यः आत्मा योगात्मा ॥

यथा प्रकाशादयः उपाधिषु भिद्यन्ते न स्वतः एवं प्रकाशवदात्मापि ध्यानादिकर्मण्युपाधौ भिद्यते स्वतस्त्वावैशेष्यमैकरूप्यमेव तत्त्वमस्यादेरभ्यासादिति सूत्रयोजना ॥

अतोऽनन्तेन तथा हि लिङ्गम् ॥ २६ ॥

अतश्च स्वाभाविकत्वादभेदस्याविद्याकृतत्वाच्च भेदस्य विद्ययाऽविद्यां विधूय जीवः परेणानन्तेन प्राज्ञेनात्मनैकतां गच्छति । तथा हि लिङ्गं 'स यो ह वै तत् परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' इत्यादि ॥

उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत् ॥ २७ ॥

तस्मिन्नेव संराध्यसंराधकभावे मतान्तरमुपन्यस्यति स्वमतविशुद्धये । क्वचिज्जीवप्राज्ञयोर्भेदो व्यपदिश्यते 'ततस्तु तं पश्यति निष्कलं ध्यायमानः' इति ध्यातृध्यातव्यत्वेन द्रष्टृद्रष्टव्यत्वेन च 'परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यं' इति गन्तृगन्तव्यत्वेन 'यः सर्व्वाणि भूतान्यन्तरो यमयति' इति नियन्तृनियन्तव्यत्वेन च । क्वचित् तु तयोरेवाभेदो व्यपदिश्यते, 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्रह्मास्मि' 'एष त आत्मा सर्व्वान्तरः' 'एष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः' इति । तत्रैवमुभयव्यपदेशे सति यद्यभेद एवैकान्तः परिगृह्येत भेदव्यपदेशो निरालम्बन एव स्यात्, अत उभयव्यपदेशदर्शनादहिकुण्डलवदत्र

जीवस्य ब्रह्मात्मत्वफलश्रुतिरूपलिङ्गादपि भेद औपाधिक एवेत्याह सूत्रकारः । अतोऽनन्तेनेति ॥

भेदाभेदपूर्वपक्षसूत्रद्वयस्य सङ्गतिमाह । तस्मिन्नेवेति । यथाऽहित्वेनाभेदः, कुण्डलाद्यवस्थाविशेषस्य कुण्डलत्वेन भेदः, तथा जीवस्य ब्रह्मत्वेनाभेदो जीवत्वेन भेदः; यद्वा सूर्यप्रकाशयोरेकतेजस्त्वधर्माविच्छेदेन भेदाभेदवज्जीवपरयोरपि एकेनात्मत्वधर्मेण भेदाभेदौ श्रुतिबलात् स्वीकार्याविति सूत्रद्वयार्थः । कुण्डलत्वं वलयाकारत्वं आभोगत्वं फणाकार-

तत्त्वं भवितुमर्हति यथाहिरित्यभेदः कुण्डलाभोगप्रांशुत्वादीनि च भेदः एवमिहापीति ॥

प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् ॥ २८ ॥

अथवा प्रकाशाश्रयवदेतत् प्रतिपत्तव्यं, यथा प्रकाशः सावित्रस्तदाश्रयश्च सविता नात्यन्तभिन्नावुभावपि तेजस्त्वाविशेषात् अथ च भेदव्यपदेशभाजौ भवतः एवमिहापीति ॥

पूर्ववद्वा ॥ २९ ॥

यथा वा पूर्वमुपन्यस्तं प्रकाशादिवच्चावैशेष्यमिति तथैव तद्भवितुमर्हति । तथा ह्यविद्याकृतत्वाद्बन्धस्य विद्यया मोक्ष उपपद्यते यदि पुनः परमार्थत एव बद्धः, कश्चिदात्माऽहिकुण्डलन्यायेन वा परस्यात्मनः संस्थानभूतः प्रकाशाश्रयन्यायेनैवैकदेशभूतोऽभ्युपगम्येत ततः पारमार्थिकस्य बन्धस्य तिरस्कर्तुमशक्यत्वान्मोक्षशास्त्रवैयर्थ्यं प्रसज्येत । न चात्रोभावपि भेदाभेदौ श्रुतिस्तुल्यवद्व्यपदिशति अभेदमेव हि प्रतिपाद्यत्वेन निर्दिशति, भेदन्तु पूर्वप्रसिद्धमेवानुवदति अर्थान्तरविवक्षया । तस्मात् प्रकाशवच्चावैशेष्यमित्येष एव सिद्धान्तः ॥

त्वं, प्रांशुत्वं दीर्घत्वकुण्डलाकारत्वं उन्नतमुखत्वं आदिशब्दार्थः ॥

सिद्धान्तसूत्रम् । पूर्ववद्वेति । धर्मभेदेन धर्म्यैक्येन वा भेदाभेदस्वीकारे भेदस्य सत्यत्वादभेदज्ञानान्निवृत्तिः स्यात् । ऐकत्वे च भेदाभेदस्वीकारे लोके विरोधः मोक्षोच्छेद इत्यत्रापि द्रष्टव्यं, तस्मात् निष्प्रपञ्चं चिदेकरसं ब्रह्म तत्त्वदर्शनगम्यमिति सिद्धम् ॥

प्रतिषेधाच्च ॥ ३० ॥

इतश्चैष एव सिद्धान्तः यत्कारणं परस्मादात्मनोऽन्यत् चेतनं प्रतिषेधति शास्त्रं 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इत्येवमादि 'अथात आदेशो नेति नेति तदेतत् ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यं' इति च। ब्रह्मव्यतिरिक्तप्रपञ्चनिराकरणात् ब्रह्ममात्रपरिशेषाच्चैष एव सिद्धान्त इति गम्यते ॥

परमतः सेतून्मानसम्बन्धभेदव्यपदेशेभ्यः ॥ ३१ ॥

यदेतन्निरस्तसमस्तप्रपञ्चं ब्रह्म निर्धारितं अस्मात् परमन्यत् तत्त्वमस्ति नास्ति इति श्रुतिविप्रतिपत्तेः संशयः, कानिचिद्वाक्यान्यापातेनैव प्रतिभासमानानि ब्रह्मणोऽपि परमन्यत् तत्त्वं प्रतिपादयन्तीव तेषां परिहारमभिधातुमयमुपक्रमः क्रियते, परमतो ब्रह्मणोऽन्यत् तत्त्वं भवितुमर्हति। कुतः, सेतु व्यपदेशात्, उन्मानव्यपदेशात्, सम्बन्धव्यपदेशात्, भेदव्यपदेशाच्च। सेतुव्यपदेशस्तावत् 'अथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिः' इत्यात्मशब्दाभिहितस्य ब्रह्मणः सेतुत्वं सङ्कीर्तयति। सेतुशब्दश्च हि लोके जलसन्तानविच्छेदकारके

यदुक्तं नेति नेत्यादिश्रुतिभिः ब्रह्मातिरिक्तं वस्तु निषिध्यत इति तदयुक्तम्। सेत्वादिश्रुतिभिर्वस्त्वन्तरास्तित्वभानादित्याक्षिपति। परमत इति। यद्यपि पूर्वत्राप्यभिव्यक्ते सेतुशब्दो विधारकत्वेन गौणो व्याख्यातः तथाप्युन्मानादिश्रुतीनां गतिमजानतोऽयं पूर्वपक्षः, ततोन्मानादिश्रुतीनां मुख्यत्वात् सद्वयं ब्रह्मेति फलं सिद्धान्ते तूक्ताद्वितीयतत्त्वसिद्धिः—

मृदादिप्रचयप्रसिद्धः इह च सेतुशब्दः आत्मनि प्रयुक्त इति लौकिकसेतोरिवातःसेतोरन्यस्य वस्तुनोऽस्तित्वं गमयति 'सेतुं तीर्त्वा' इति च तरतिशब्दप्रयोगात्, यथा लौकिकं सेतुं तीर्त्वा जाङ्गलमसेतुं प्राप्नोति इति गम्यते, एवमात्मानं सेतुं तीर्त्वा अनात्मानमसेतुं प्राप्नोति इति गम्यते। उन्मानव्यपदेशश्च भवति 'तदेतत् ब्रह्म चतुष्पादष्टाशफं षोडशकलं' इति । यच्च लोके उन्मितमेतावदिदमिति परिच्छिन्नं कार्षापणादि ततोऽन्य-दप्यस्ति इति प्रसिद्धं तथा ब्रह्मणोऽप्युन्मानात् ततोऽन्येन वस्तुना भवितव्यमिति गम्यते । तथा सम्बन्धव्यपदेशो भवति 'सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति' इति 'शारीर आत्मा प्राज्ञेनात्मना सम्परिष्वक्तः' इति च, अमितानां च मितेन स-म्बन्धो दृष्टः यथा नराणां नगरेण । जीवानां च ब्रह्मणा सम्बन्धं व्यपदिशति सुषुप्तौ । अतस्ततः परमन्यदमितमस्ति इति गम्यते । भेदव्यपदेशश्चैतमर्थं गमयति, तथाहि 'अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते' इत्यादित्या-

---

-सिद्धिरिति विवेकः । ब्रह्म सद्वयं सेतुत्वात् लौकिकसेतुवत् तीर्यत्वाच्च इत्येतदाह । सेतुं तीर्त्वेति । जाङ्गलं वातभूयिष्ठमिति वैद्यकाः वातप्रचुरो देशो जाङ्गलं, इह तु देशमात्रं ग्राह्यम् । दिशश्चतस्रः कलाः प्रकाशवान्नाम पादः, पृथिव्यन्तरिक्षं द्यौः समुद्र इत्यनन्तवान्नाम पादः, अग्निः सूर्यश्चन्द्रो विद्युदिति ज्योतिष्मान्नाम पादः, चक्षुः श्रोत्रं वाङ्मन इत्यायतनवान्नाम पाद इति चतुष्पाद् ब्रह्म, पादानामष्टौ शफा अस्येत्यष्टाशफं, पादेषु चतसृषु प्रत्येकं चतस्रः कला इति षोडशकलमित्यर्थः । षोडशपणपरिमितं ताम्रं कार्षापणसंज्ञं भवति तद्वत् सद्व

धारमीश्वरं व्यपदिश्य ततो भेदेनाक्ष्याधारमीश्वरं व्यपदि-शति 'अथ य एषोऽन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते' इति। अतिदेशं चास्यामुना रूपादिषु करोति 'तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुष्य रूपं यावमुष्य गेष्णौ तौ गेष्णौ यन्नाम तन्नाम' इति। साव-धिकञ्चेश्वरत्वमुभयोर्व्यपदिशति 'ये चामुष्मात् पराञ्चो लो-कास्तेषां चेष्टे देवकामनाञ्चेत्येकस्य ये चैतस्मादर्वाञ्चो लोकास्तेषां चेष्टे मनुष्यकामनां चेत्येकस्य यथेदं मागधस्य राज्यमिदं वैदेहस्येति। एवमेतेभ्यः सेत्वादिव्यपदेशेभ्यो ब्रह्मणः परमस्ति इत्येवं प्राप्ते प्रतिपद्यते॥

सामान्यात्तु॥ ३२॥

तुशब्देन प्रदर्शितां प्राप्तिं निरुणद्धि। न ब्रह्मणोऽन्यत् किञ्चिद्भवितुमर्हति प्रमाणाभावात्, न ह्यन्यस्यास्तित्वे कि-ञ्चित् प्रमाणमुपलभामहे, सर्वस्य हि जनिमतो वस्तुजातस्य जन्मादि ब्रह्मणो भवति इति निर्धारितं, अनन्यत्वं च का-

ब्रह्म परिमितमित्यादित्यर्थः। सम्बन्धव्यपदेशं नगरवदित्याह। तथा सम्ब-न्धेति। अन्यदमितमिति कल्पनामित्यर्थः। अन्यस्यापि अल्पत्वेन मि-तत्वनियमादिति मन्तव्यं, भेदेनोक्तत्वाच्च घटवदित्याह। भेदव्यपदेशश्चे-ति। अस्याक्षिस्थस्यामुनादित्यस्थेन सहेति यावत्। आधारतोऽतिदेशतश्च भेदमुक्त्वाऽवधितोऽपि तमाह। सावधिकञ्चेति।

सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे। तुशब्देनेत्यादिना। यदन्यत् तत् किं मा-नादिमत् प्रमाणादिमत् वा, नाद्यः मानाभावात्, कार्यस्य ब्रह्मान-न्यत्वनिर्णयाच्चेत्यर्थः। न द्वितीयः मायुत्वसेतुत्वाद्यधारणादित्याह।

रत्वात् कार्यस्य । न च ब्रह्मव्यतिरिक्तं किञ्चिदजं सम्भवति 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं' इत्यवधारणात्, एकविज्ञानेन च सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानात् न च ब्रह्मव्यतिरिक्तं वस्त्वस्तित्वमवकल्पते । ननु सेत्वादिव्यपदेशाः ब्रह्मव्यतिरिक्तं तत्त्वं सूचयन्ति इत्युक्तं नेत्युच्यते । सेतुव्यपदेशस्तावत् न ब्रह्मणो बाह्यस्य सद्भावं प्रतिपादयितुं क्षमते, 'सेतुरि'ति ह्याह न 'पुनरतः परमस्ति' इति । तत्र परस्मिन्नसति सेतुत्वं नावकल्पत इति परं किमपि कल्प्येत, न चैतन्न्याय्यं दृष्टो ह्यप्रसिद्धकल्पना । अपि च सेतुव्यपदेशादात्मनो लौकिकसेतुनिदर्शनेन सेतुत्वाम्नवमुतां प्रसञ्जयता मृद्दारुमयतापि प्रासज्यत न चैतन्न्याय्यं अजत्वादिश्रुतिविरोधात् । सेतुसामान्यात् तु सेतुशब्द आत्मनि प्रयुक्त इति श्लिष्यते, जगतस्तन्मर्यादानाञ्च विधारकत्वं सेतुसामान्यमात्रेण, अतः सेतुरिव सेतुरिति प्रकृत आत्मा स्तूयते । सेतुं तीर्त्वेत्यपि तरतेरतिक्रमासम्भवात् प्राप्त्यर्थ एव वर्तनं, यथा व्याकरणं तीर्ण इति प्राप्त इत्युच्यते नातिक्रान्तस्तद्वत् ॥

न च ब्रह्मव्यतिरिक्तमिति । उक्तानुमानानामागमबाध इति भावः । उक्तं स्मारयित्वा हेतुनामर्थसिद्धिमाह । ननु सेत्वित्यादिना । किं सेतुश्रुत्या परसिद्धिरर्थाद्वा, नाद्य इत्युक्त्वा द्वितीयं शङ्कते । तत्र परस्मिन्निति । सेतुत्वलिङ्गेनाद्वितीयत्वश्रुतिबाधनमन्याय्यमित्याह । न चेति । लिङ्गद्वारा- कल्पितमाह । अपि चेति । विधारकत्वमत्र कल्पितद्वितीयाभावेऽपि युज्यत इति भावः । तीर्णत्वं सेतुरप्यसिद्ध इत्यत आह । सेतुं तीर्त्वेति ॥

बुद्ध्यर्थः पादवत् ॥ ३३ ॥

यदप्युक्तमुन्मानव्यपदेशादस्ति परमिति तत्राभिधीयते। उन्मानव्यपदेशोऽपि न ब्रह्मव्यतिरिक्तवस्त्वस्तित्वप्रतिपत्त्यर्थः, किमर्थस्तर्हि बुद्ध्यर्थः उपासनार्थ इति यावत्। चतुष्पादष्टाशफं षोडशकलमित्येवंरूपा बुद्धिः कथं नु नाम ब्रह्मणि स्थिरा स्यादिति विकारद्वारेण ब्रह्मण उन्मानकल्पनैव क्रियते न ह्यविकारेऽनन्ते ब्रह्मणि सर्वैः पुंभिः शक्या बुद्धिः स्थापयितुं, मन्दमध्योत्तमबुद्धित्वात् पुंसामिति पादवत्। यथा मनआकाशयोरध्यात्ममधिदैवतञ्च ब्रह्मप्रतीकयोराम्नातयोश्चत्वारो वागादयो मनःसम्बन्धिनः पादाः कल्प्यन्ते, चत्वारश्चाग्न्यादय आकाशसम्बन्धिनः आध्यानाय तद्वत्। अथवा पादवदिति, यथा कार्षापणे पादविभागो व्यवहारप्राचुर्याय कल्प्यते, न हि सकलेनैव कार्षापणेन सर्वदा सर्वे जना व्यवहर्तुमीशते क्रयविक्रयपरिमाणानियमात् तद्वदित्यर्थः॥

परिमितत्वमप्यसिद्धमित्याह। बुद्ध्यर्थ इति। वाक्प्राणचक्षुःश्रोत्राणि मनसः पादाः अग्निवाय्वादित्यदिश आकाशस्य पादाः ध्यानार्थं कल्पिताः तद्वत् ब्रह्मण उन्मानमित्यर्थः। लौकिकं दृष्टान्तमाह। अथवेति। पादकल्पनां विनापि व्यवहारः किं न स्यादित्यत आह। नहीति। कार्षापणस्य व्यवहाराय पादकल्पनावत् मन्दधियां ध्यानव्यवहाराय ब्रह्मण उन्मानकल्पनेत्यर्थः॥

स्थानविशेषात् प्रकाशादिवत् ॥ ३४ ॥

इह सूत्रे द्वयोरपि व्यपदेशयोः ¹परिहारोऽभिधीयते। यदप्युक्तं सम्बन्धव्यपदेशाद् भेदव्यपदेशाच्च परमतः स्यादिति। तदप्यसत्। यत एकस्यापि स्थानविशेषापेक्षया एतौ व्यपदेशावुपपद्येते। सम्बन्धव्यपदेशे तावदयमर्थः बुद्ध्याद्युपाधिस्थानविशेषयोगादुद्भूतस्य विशेषविज्ञानस्योपाध्युपशमे य उपशमः स परमात्मना सम्बन्ध इत्युपाध्यपेक्षयोपचर्यते न परिमितत्वापेक्षया। तथा भेदव्यपदेशोऽपि ब्रह्मण उपाधिभेदापेक्षयैवोपचर्यते न स्वरूपभेदापेक्षया प्रकाशादिवदित्युपमोपादानम्। यथैकस्य प्रकाशस्य सौर्यस्य चान्द्रमसस्य वोपाधियोगादुपजातविशेषस्योपाध्युपशमात् सम्बन्धव्यपदेशो भवति उपाधिभेदाच्च भेदव्यपदेशः। यथा वा सूच्याकाशादिषूपाध्यपेक्षयैव तौ भेदव्यपदेशौ भवतस्तद्वत् ॥

उपपत्तेश्च ॥ ३५ ॥

उपपद्यते चात्र ईदृश एव सम्बन्धो नान्यादृशः। 'यथा स्वमपीतो भवति' इति हि स्वरूपसम्बन्धमेनमामनन्ति। स्व-

सम्बन्धभेदौ कल्पितौ न सतद्वितीयत्वसाधकौ इत्याह। स्थानेति। स्थानमुपाधिबुद्ध्यादिः एकस्यैवोपाधिना भिन्नस्योपाधिनाशात्ते सम्बन्ध उपचर्यते। यथा सौरालोकादेरङ्गुल्याद्युपाधिना भिन्नस्योपाधिवियोगे महालोकाद्यात्मना सम्बन्धोपचारस्तद्वत् तथा श्रोत्रचक्षुषोः स्थानयोर्भेदादिरक्तपचुरभेदकल्पमेतदर्थः ॥

सुषुप्तौ सम्बन्धभेदौ किं न स्वाभाविकौ स्यातामित्यत आह। उपपत्तेश्चेति ॥

रूपस्य चानपायित्वात् न नरनगरन्यायेन सम्बन्धो घटते, उपाधिकृतस्वरूपतिरोभावात् तु 'स्वमपीतो भवति' इत्युपपद्यते। तथा भेदोऽपि नान्यादृशः सम्भवति, बहुतरश्रुतिप्रसिद्धैकेश्वरत्वविरोधात्। तथा च श्रुतिः एकस्याप्याकाशस्य स्थानकृतं भेदव्यपदेशमुपपादयति 'योऽयं बहिर्धा पुरुषादाकाशो योऽयमन्तः* पुरुष आकाशो योऽयमन्तर्हृदय आकाशः' इति च॥

तथान्यप्रतिषेधात्॥ ३६॥

एवं सेत्वादिव्यपदेशान् परपक्षहेतूनुन्मथ्य सम्प्रति स्वपक्षं हेत्वन्तरेणोपसंहरति। तथा अन्यप्रतिषेधात् अपि न ब्रह्मणः परं वस्त्वन्तरमस्तीति गम्यते। तथा हि 'स एवाधस्तादहमेवाधस्तादात्मैवाधस्तात् सर्वं तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनः सर्वं वेद ब्रह्मैवेदं सर्वमात्मैवेदं सर्वं नेह नानास्ति किञ्चन यस्मात् परं नापरमस्ति किञ्चित् तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यम्' इत्येवमादिवाक्यानि स्वप्रकरणस्थान्यन्यार्थत्वेन परिणेतुमशक्यानि ब्रह्मव्यतिरिक्तं वस्त्वन्तरं वारयन्ति। सर्वान्तरश्रुतेश्च न परमात्मनोऽन्तरोऽन्य आत्मास्तीत्यवगम्यते।

* स्वरूपेण ब्रह्मणा जीवस्य सम्बन्धो भेदानिरूपितरूपो युज्यते न तु स्वस्वं संयोगादिः वस्तुद्वयाभावात्' तथा भेदोऽपि न स्वत एकत्वश्रुतेरित्यर्थः॥

अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः॥ ३७॥

अनेन सेत्वादिव्यपदेशनिराकरणेन अन्यप्रतिषेधसमाश्रयणेन च सर्वगतत्वमप्यात्मनः सिद्धं भवति, अन्यथा हि तन्न सिध्येत्। सेत्वादिव्यपदेशेषु हि मुख्येष्वङ्गीक्रियमाणेषु परिच्छेद आत्मनः प्रसज्येत, सेत्वादीनामेवमात्मकत्वात्। तथान्यप्रतिषेधेऽप्यसति वस्तु वस्त्वन्तराद्व्यावर्तत इति परिच्छेद एवात्मनः प्रसज्येत। सर्वगतत्वञ्चास्यायामशब्दादिभ्योऽवगम्यते। आयामशब्दो व्याप्तिवचनः शब्दः 'यावान् वायमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाशः', 'आकाशवत् सर्वगतश्च नित्यः' 'ज्यायान् दिवो ज्यायानाकाशात्' 'नित्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोऽयम्' इत्येवमादयो हि श्रुतिस्मृतिन्यायाः सर्वगतत्वमात्मनोऽवबोधयन्ति॥

फलमत उपपत्तेः॥ ३८॥

तस्यैव हि ब्रह्मणो व्यावहारिक्यामीशित्रीशितव्यविभागावस्थायामयमन्यः स्वभावो वर्ण्यते, यदेतदिष्टानिष्टव्यामिश्रलक्षणं कर्मफलं संसारगोचरं त्रिविधं प्रसिद्धं जन्तूनां,

---

ननु द्वितीयाभावे सर्वगतत्वश्रुतिविरोध इत्यत आह। अनेन सर्वगतत्वमिति। द्वितीयं समाश्रित्य सेत्वादिवत् ब्रह्मणोऽल्पता स्यात् यत्रान्यत्पश्यति तदल्पमिति श्रुतेः। किञ्च निरवयवस्य ब्रह्मणः सर्वत्र प्रपञ्चसंयोगात् तत्रैव सर्वगतत्वश्रुतिविरोध इति भावः। अधिष्ठानेनाध्यस्तं जगद्व्याप्तमध्यस्तत्वात् रज्ज्वा व्याप्तसर्पवदिति न्यायः॥

एवं तत्पदलक्ष्यं संशोध्य वाक्यार्थमाह। फलमत उपपत्तेः। निर्विशेषत्वादन्यः स्वभावः फलहेतुत्वाख्यः। इदं सुखं देवादीनां, अन्न॰

किमेतत् कर्मणो भवति आहोस्विदीश्वरादिति भवति विचारणा । तत्र तावत् प्रतिपद्यते । फलमतः ईश्वराद्भवितुमर्हति । कुतः उपपत्तेः । स हि सर्वाध्यक्षः सृष्टिस्थितिसंहारान् विचित्रान् विदधद् देशकालविशेषाभिज्ञत्वात् कर्मिणां कर्मानुरूपं फलं सम्पादयतीत्युपपद्यते कर्मणस्त्वनुक्षणविनाशिनः कालान्तरभावि फलं भवतीत्यनुपपन्नं, अभावात् भावानुत्पत्तेः । स्यादेतत् कर्म विनश्यत् स्वकाल एव स्वानुरूपं फलं जनयित्वा विनश्यति, तत्फलं कालान्तरितं कर्त्रा भोक्ष्यत इति । तदपि न परिशुध्यति, प्राक् भोक्तृसम्बन्धात् फलत्वानुपपत्तेः । यत्कालं हि यत्सुखं दुःखं वात्मना भुज्यते तस्यैव लोके फलत्वं प्रसिद्धम् । न ह्यसम्बद्धस्यात्मना सुखस्य दुःखस्य वा फलत्वं प्रतियन्ति लौकिकाः अथोच्येत कर्मकार्यादपूर्वात्

दुःखं नारकीणां, व्यामिश्रं मनुष्याणां, व्यापारो जन्मस्थितिप्रवाहः संसारः गोचरः आश्रयो यस्य तत् संसारगोचरम् । अत्र कर्मेश्वरयोः फलहेतुत्वश्रुतेः संशयमाह । किमिति । अत्र पूर्वपक्षे फलदातुरीश्वरस्य तटस्थलक्षणस्यासिद्धेर्लक्ष्यासिद्धिः सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति फलभेदः । पूर्वोक्तनिर्विशेषत्वमुपजीव्य फलदातृत्वमपीश्वरस्य नास्ति, इति पूर्वपक्षोत्थानात् सङ्गतिः । यद्यपि सर्वज्ञत्ववत् फलदातृत्वं व्यवहारदशायां सिध्यति तथापि कर्मण एव फलदातृत्वमिति शङ्कानिरासेनोक्तलक्षणार्थनिर्वाहकवाक्यार्थनिर्णयार्थमस्याधिकरणस्यारम्भ इति मत्वा सिद्धान्तं तावदाह । तत्र तावदिति । स्वर्गादिकं विशिष्टदेशकालकर्माभिज्ञदातृकं कर्मफलत्वात् सेवाफलवत् इत्युपपत्तिः । यागादिक्रियाख्यं कर्म तावत् क्षणिकं तत् किं स्वनाशात् फलं जनयति उत फलं उत्पाद्य नश्यति आहोस्विदपूर्वात् फलसिद्धिः,

फलमुत्पद्यत इति, तदपि नोपपद्यते, अपूर्वस्याचेतनस्य काष्ठलोष्टसमस्य चेतनेनाप्रवर्तितस्य प्रवृत्त्यनुपपत्तेः। तदस्तित्वे एव प्रमाणाभावात्। अर्थापत्तिः प्रमाणमिति चेत्, न, ईश्वरसिद्धेरर्थापत्तिक्षयात्॥

श्रुतत्वाच्च ॥ ३९ ॥

न केवलमुपपत्तेरेवेश्वरं फलहेतुं कल्पयामः किं तर्हि श्रुतत्वादपीश्वरमेव फलहेतुं मन्यामहे। तथा हि श्रुतिर्भवति 'स वा एष महानज आत्मान्नादो वसुदानः' इत्येवंजातीयका॥

धर्मं जैमिनिरत एव ॥ ४० ॥

जैमिनिस्त्वाचार्यो धर्मं फलस्य दातारं मन्यते। अत एव हेतोः श्रुतेरुपपत्तेश्च। श्रूयते तावदयमर्थः 'स्वर्गकामो यजेत'

नान्नु इत्याह। अभावादिति। द्वितीयं शङ्कते। स्यादिति। कर्म वा-श्यमारब्धानभिव्यक्तस्वर्गसुखादिमत्त्वे नाम नास्ति इति दूषयति। तद-पीत्यादिना। तृतीयं शङ्कते। अथेति। अपूर्वं किं चेतनमेव फलदा-नाय प्रवर्तते चेतनाधिष्ठितं वा, नाद्य इत्याह। तदपीति। द्वितीये त्वत्-दाभिमतजीवस्याधिष्ठातृत्वायोगात् ईश्वरस्याधिष्ठातृत्वसिद्धिरिति भावः। प्रौ-ढवादेनापूर्वं नास्ति इत्याह। तदस्तित्व इति। क्षणिकयागादेः स्वर्गा-दिहेतुत्वानुपपत्त्या स्यादपूर्वसिद्धिरिति चेन्न, कर्मभिराराधितादीश्वरादेव स्वर्गिणः फलसिद्धेरित्यर्थः। ईश्वरत्वेनापूर्वं न सिध्यतीति भावः॥

'कृता यत्नेऽनुभवताम्' इत्याद्युदाहृताभिः 'स एष एकधीय वरधाः' इत्यादिश्रुतिस्मृतिभिरपूर्वविशिष्टत्वाभिरीश्वरस्यापि फलदातृत्वं कोटार्थ-मित्याह। श्रुतत्वादिति सूत्रकारः। कर्माण्यपेक्ष्य मायावी ददातीत्य-भावः। वसुदानो धनो धनदाता, कर्मणोऽपूर्वस्य वा जडत्वेनोपकरणमा-त्रत्वात् सततम ईश्वर एव फलदातेति सिद्धान्तो दर्शितः॥

इत्येवमादिषु वाक्येषु, तत्र च विधिश्रुतेर्विषयभावोपगमात् यागः स्वर्गस्योत्पादक इति गम्यते, अन्यथा ह्यननुष्ठातृको याग आपद्येत तत्रास्योपदेशवैयर्थ्यं स्यात्। ननु अनुक्षणविनाशिनः कर्मणः फलं नोपपद्यत इति परित्यक्तोऽयं पक्षः, नैष दोषः। श्रुतिप्रामाण्यात्। श्रुतिश्चेत् प्रमाणं यथाऽयं कर्मफलसम्बन्धः श्रुत उपपद्यते तथा कल्पयितव्यः, न चानुत्पाद्य किमप्यपूर्वं कर्म विनश्यत् कालान्तरितं फलं दातुं शक्नोति, अतः कर्मणो वा सूक्ष्मा काचिदुत्तरावस्था फलस्य वा पूर्वावस्थाऽपूर्वं नामास्ति इति तर्क्यते उपपद्यते चायमर्थः उक्तेन प्रकारेण, ईश्वरस्तु फलं ददाति इत्यनुपपन्नं, अविचित्रस्य कारणस्य विचित्रकार्यानुपपत्तेः वैषम्यनैर्घृण्यप्रसङ्गात् तदनुष्ठानवैयर्थ्यापत्तेश्च, तस्माद्धर्मादेव फलमिति॥

पूर्वं तु बादरायणो हेतुव्यपदेशात्॥ ४१॥

बादरायणस्त्वाचार्यः पूर्वोक्तमेवेश्वरं फलहेतुं मन्यते

इदानीं पूर्वपक्षयति। धर्ममिति। विधिश्रुतेरित्यर्थः। तस्य लिङ्-र्थस्य प्रेरणात्मनो यो विषयस्तद्भावावगमाद्यागः स्वर्गसाधनमिति गम्यते। यागस्य तत्साधनत्वाभावे प्रेरणानुपपत्तिरित्यर्थः। अपूर्वद्वारा कर्मणः फलमुपपद्यत इत्युक्त्वा सिद्धान्तं दूषयति। ईश्वरमिति। ईश्वरः किं कर्मानपेक्षः फलं ददाति तदपेक्षो वा, नाद्य इत्याह। अविचित्र-स्येत्यादिना। द्वितीये चेतनसंस्कारत्वात् कटादौ वेतनवत् कर्मापूर्वादेव फलसिद्धेः किमीश्वरेणेति भावः। यत एवं तस्माज्जनककष्टकादिदृष्ट-सम्पत्त्यैव सुखादिजन्मवत् फलं धर्माधर्माभ्यामिति कल्पनलाघवात् तदपेक्षावती ईश्वरेण किमनर्थकेन। अतः ईश्वरानपेक्षात् केवलात् कर्मणः फलमि-त्युक्तमिति॥

सिद्धान्तयति। पूर्वमिति। अचेतनस्य कर्मणः फलः स्वातन्त्र्यायोगात्

केवलात् कर्मणोऽपूर्वाद्वा केवलात् फलमित्ययं पक्षस्तु शब्देन व्यावर्त्त्यते । कर्मापेक्षादपूर्वापेक्षाद्वा यथास्तु तथास्तु ईश्वरात् फलमिति सिद्धान्तः । कुतः, हेतुव्यपदेशात् । धर्माधर्मयोरपि हि कारयितृत्वेनेश्वरो हेतुर्व्यपदिश्यते । फलस्य च दातृत्वेन 'एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते एष उ एवासाधु कर्म कारयति तं यमधो निनीषते, इति । स्मर्यते चायमर्थो भगवद्गीतासु

"यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयार्चितुमिच्छति ।
तस्य तस्याचलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम् ॥
स तया श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ।
लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हितान्" ॥ इति ।

सर्ववेदान्तेषु चेश्वरहेतुका एव सृष्टयो व्यपदिश्यन्ते । तदेव चेश्वरस्य फलहेतुत्वं यत् स्वकर्मानुरूपाः प्रजाः सृजति, विचित्रकार्यानुपपत्त्यादयोऽपि दोषाः कृतप्रयत्नापेक्षत्वादीश्वरस्य न प्रसज्यन्ते ।

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीशङ्करभगवत्पादकृतौ तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ० ॥

सेवादिदृष्टान्तानुवादिस्मृतेर्बलीयस्त्वात् सर्ववेदान्तेष्वीश्वरस्य जगद्धेतुत्वश्रुतेश्चेश्वराधिष्ठितात् कर्मणो जगदन्तःपातिफलसिद्धिरिति सूत्रार्थः ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीगोविन्दानन्दभगवत्पादकृतौ शारीरकभाष्यव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां तृतीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

ओं परमात्मने नमः।

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥

व्याख्यातं विज्ञेयस्य ब्रह्मणस्तत्त्वमिदानीन्तु प्रतिवेदान्तं विज्ञानानि भिद्यन्ते न वेति विचार्यते। ननु विज्ञेयं ब्रह्म पूर्वापरादिभेदरहितं एकमेकरसं सैन्धवघनवदवधारितं, तत्र कुतो विज्ञानभेदाभेदचिन्तावतारः। न हि कर्मबहुत्ववत् ब्रह्मणो बहुत्वमपि वेदान्तेषु प्रतिपिपादयिषितमिति शक्यं वक्तुं, ब्रह्मण एकत्वात् एकरूपत्वाच्च। न चैकरूपे ब्रह्मण्यनेकरूपाणि विज्ञानानि सम्भवन्ति, न ह्यन्यथार्थोऽन्यथा-

---

ओं विघ्नविनाशाय नमः।

मार्तण्डं ध्वान्तनाशाय त्रिलोकस्वामिनं मुदे।

विघ्नेशं विघ्नविध्वस्त्यै प्रणमामि मुहुर्मुहुः॥

ब्रह्मस्वरूपं निर्धार्य तज्ज्ञानसाधनोपासनास्वरूपमाह। सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषादिति। पादसङ्गतिमाह। व्याख्यातमिति। पूर्वपादे तत्त्वंपदार्थविवेकः कृतः इह तत्फलवाक्यार्थज्ञानमानन्दादयः प्रधानस्येति सूत्रेणापुनरुक्तापेक्षितपदलक्ष्यार्थोपसंहारेण निर्धार्यत इति फलफलिभावः सङ्गतिः। सगुणवाक्यार्थविद्याचिन्ता तु तद्विद्यानां चित्तैकाग्र्यद्वारा निर्गुणज्ञानसाधनत्वात् क्रियत इति मन्तव्यं सम्प्रति निर्गुणज्ञानं भेदाभेदविचारविषयत्वेनोक्तमिति तन्मात्रमाक्षिपति। नन्विति। वेद्यभेदाद्विद्याभेदचिन्ता स्यात् ब्रह्मवस्तु वेद्यैक्यात् न चिन्तावसर इत्यर्थः। ब्रह्मैक्येऽपि धर्मभेदाच्चिन्ता इत्यत आह। एकरूपत्वाच्चेति। निर्धर्मत्वादित्यर्थः। एकरूपेऽपि ब्रह्मण्यनेकप्रकारसगुणाभेदबुद्धिः इत्यत आह। न चैकरूप इत्यादिना। पूर्वपक्षे ज्ञानभेदस्यानुपपत्तिरुक्ता चोदनाद्यविशेषाज्ज्ञानाभेद इति सिद्धान्तोऽप्ययुक्त इत्याह। नाप्युक्तेति। एवं पादार-

ज्ञानमित्यभ्रान्तं भवति। यदि पुनरेकस्मिन्नपि ब्रह्मणि बहूनि विज्ञानानि वेदान्तान्तरेषु प्रतिपिपादयिषितानि तेषामेकमभ्रान्तं भ्रान्तानीतराणीत्यनाश्वासप्रसङ्गो वेदान्तेषु, तस्मात् न तावत् प्रतिवेदान्तं ब्रह्मविज्ञानभेद आशङ्कितुं शक्यते, नाप्यस्य चोदनाद्यविशेषादभेद उच्यते, ब्रह्मविज्ञानस्याचोदनालक्षणत्वात्। अविधिप्रधानैर्हि वस्तुपर्यवसायिभिर्ब्रह्मवाक्यैर्ब्रह्मविज्ञानं जन्यत इत्यवोचदाचार्यः 'तत्तु समन्वयात्' [वे० अ० १। पा० १। सू० ४] इत्यत्र। तत्कथमिमां भेदाभेदचिन्तामारभत इति, तदुच्यते। सगुणब्रह्मविषया प्राणादिविषया चेयं विज्ञानभेदाभेदचिन्तेत्यदोषः। अत्र हि कर्मवदुपासना-

---

[illegible] समाधत्ते। तदुच्यत इति। सगुणविद्यास्वेव भेदा[illegible]चिन्ता क्रियते निर्गुणविद्यायां त्वैक्यं सिद्धमिति वाक्यार्थैक्यगुणोपसंहाराभावात् क्रियते वाक्यार्थनिर्णयायेति भावः। पञ्चाग्निप्राण[illegible] वैश्वानरादिविद्या मिथोभिन्ना इति 'नानाशब्दादिभेदात्' इत्यत्र वक्ष्यते। अत्र तु मिथोभिन्नशाखाः किं प्रतिशाखं भिद्यन्ते न वेति नामादिभेदाच्चोदनाविशेषाच्च संशयः। पूर्वपक्षे विद्याभेदाद्गुणानुपसंहार इति सिद्धान्तफलभेदः। पूर्वतन्त्रे शाखान्तराधिकरणपूर्वपक्षसूत्रं 'नामरूपधर्मविशेषपुनरुक्तिनिन्दाऽशक्तिसमाप्तिवचनप्रायश्चित्तान्यार्थदर्शनात् शाखान्तरे कर्मभेदः स्यात्' इति। तत्रोक्ता ये नामादयो विद्याभेदार्थमिहोच्यन्ते अथैष ज्योतिरथैष ज्योतिरेतेन सहस्रदक्षिणेन यजेतेत्यत्र प्रकृतज्योतिष्टोमानुवादेन सहस्रदक्षिणाख्यगुणविधिमाशङ्क्य ज्योतिरिति पदस्य कर्मान्तरनामत्वं ज्योतिष्टोमवचनाभावेनाद्य प्रकरणविच्छेदाच्च ज्योतिष्टोमात् कर्मान्तरं

नां भेदाभेदौ सम्भवतः, कर्मवदेव चोपासनानि दृष्टफलान्यदृष्टफलानि चोच्यन्ते क्रममुक्तिफलानि च कानिचित् सम्यग्ज्ञानोत्पत्तिद्वारेण। तेष्वेषा चिन्ता सम्भवति किं प्रतिवेदान्तं विज्ञानभेद आहोस्वित् नेति। तत्र पूर्वपक्षहेतवस्तावदुपन्यस्यन्ते, नाम्नस्तावद्भेदप्रतिपत्तिहेतुत्वं प्रसिद्धं ज्योतिरादिषु अस्ति चात्र वेदान्तान्तरविहितेषु विज्ञानेषु अन्यदन्यन्नाम तैत्तिरीयकं वाजसनेयकं कौथुमकं कौषीतकं शाट्या-

---

विशिष्टविधायकं विधीयत इति नाम्नः कर्मभेदकत्वमुक्तम्। ज्योतिरादिष्वित्यादिपदेनाध्वर्यवं कौलमिति संज्ञाभेदात् ज्योतिष्टोमात् कर्मभेदो ग्राह्यः। तप्ते क्षीरे दध्ना कठिनमामिक्षा, तत्र द्रवं जलरूपं वाजिनमिति भेदः, "तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिनम्" इत्यत्र वैश्वदेवे आमिक्षायागे वाजिनाख्यगुणविधिः वाजिभ्य इति, वैश्वदेवानुवादादित्यत्र वैश्वदेवे, आमिक्षायागे वाजिनाख्यगुणविधिः वाजिभ्य इति, वैश्वदेवानुवादादित्याशङ्क्यामिक्षां प्रत्युपसर्जनीभूतविश्वेदेवाना वाजिभ्य इत्यनुवादायोगादुत्पत्तिशिष्टामिक्षावरुद्धे कर्मणि वाजिद्रव्यस्यानाकाङ्क्षितत्वाद् विश्वयोगाद्वाजिदेवताको वाजिनयागः कर्मान्तरमिति द्रव्यदेवतास्वरूपभेदात् कर्मभेदः सिद्धान्तितः। आदिपदात् "ऐन्द्रं दध्यैन्द्रं पयः" इति द्रव्यभेदात् यागभेदो ग्राह्यः, एवमिहापि पञ्चाग्निषडग्निरूपभेदात् विद्याभेदो वाजिच्छन्दोगयोः तथा ज्येष्ठश्रेष्ठा वा प्राणाः छान्दोग्ये तद्रहिता वाजिनामिति प्राणविद्याभेदः, कारीरीवाक्याध्ययने तैत्तिरीयकाणां भूमौ भोजनं धर्मविशेषो नान्येषां, अग्न्यध्ययने केषाञ्चिदुपाध्यायायोदकाहरणं धर्मो नान्येषां, अश्वमेधाध्ययनेऽध्यापानयनं केषाञ्चिदेव नान्येषां, न च तान्येव कारीर्यादीनि कर्माणि धर्मविशेषमपेक्षन्ते नापेक्षन्ते चेति युक्तं, अतो धर्मविशेषाच्छाखान्तरे कर्मभेदः प्रतीतस्तथात्रापि मुण्डकाध्ययने केषाञ्चिदेव शिरोऽङ्गारपात्रधारणरूप

यतकमित्येवमादि, तथा रूपभेदोऽपि कर्मभेदस्य प्रतिपादकः प्रसिद्धः 'वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिनम्' इत्येवमादिषु, अस्ति चात्र रूपभेदः, तद्यथा केचिच्छाखिनः पञ्चाग्निविद्यायां षष्ठमपरमग्निमामनन्ति, अपरे पुनः पञ्चैव पठन्ति, तथा प्राणसंवादादिषु केचिदूनान् वागादीनामनन्ति केचिदधिकान्, तथा धर्मविशेषोऽपि कर्मभेदस्य प्रतिपादक आशङ्कितः कारीर्यादिषु, अस्ति चात्र धर्मविशेषः यथा-

---

तत्'नाम्नो'भेदादिति विद्याभेदः स्यात्, पुनरुक्तिरभ्यासः। 'समिधो यजति तनूनपातं यजति' इति यजत्यभ्यासात् प्रयाजानां भेद उक्तस्तथा शाखान्तरेऽभ्यासाद्विद्याभेदः, आदिपदात्[illegible], 'प्रातः प्रातरनृतं ते वदन्ति पुरोदयाज्जुह्वति येऽग्निहोत्रम्' इत्यनुदितहोमस्य [illegible] प्रातर्जुहुयात् 'यथातिथये प्रद्रुताय शून्यायावसथायाहार्यं हरन्ति तादृगेव तत्', इत्युदितहोमस्य च निन्दाश्रुतेर्भेदः, एकस्यैवोदितेऽनुदिते चानुष्ठानायोगात्, तयोरुदितानुदितहोमयोर्नियतप्रायश्चित्ताद्[illegible] कर्मभेदः शङ्कितः, एते निन्दाप्रायश्चित्ते वेदान्तविद्यासु न विद्येते इति चोदाहृते, यथा सर्वशाखाविहितस्य कर्मणो [illegible] कर्म वाऽयमभेदस्तथा सर्ववेदान्ताध्ययनस्थानाद्यपक्षेऽस्ति वेदान्तविद्याभेदः स्यात्, तथा शाखानां सर्वासामेकरूपा समाप्तिर्नोच्यते किन्तु कस्याश्चित् कश्चित् कर्मणि समाप्तिरतः समाप्तिवचनभेदात् प्रतिशाखं कर्मभेदः शङ्कितः, तथा कस्याञ्चिदप्युपनिषद्योङ्कारवाक्ये समाप्तिः कस्याञ्चिदन्यत्रेति विद्याभेदः, [illegible] अर्थवादभेदात् कर्मभेदवद्विद्याभेद इति पूर्वपक्षः सूत्रोक्ता हेतवो दर्शितास्ते केचित् सिद्धान्ते पूर्वपक्षे चात्रोपयुज्यन्त इति। [illegible] कर्मभेदकानि, तत्र नाम्नैव तावत् रूपकथनं[illegible] तत्र [illegible], यत्रेदृश्यात् [illegible] प्रकरणभेदेन [illegible] भेदात् तदपि [illegible] कर्मभेद [illegible] वेदोपाख्यानादिभेदात्

ऽऽथर्वणिकानां शिरोव्रतम् इति, एवं पुनरुक्त्यादयो भेदहेतवो यथासम्भवं वेदान्तान्तरेषु योजयितव्याः, तस्मात् प्रतिवेदान्तं विज्ञानभेद इति। एवं प्राप्ते ब्रूमः सर्ववेदान्तप्रत्ययानि विज्ञानानि तस्मिन् तस्मिन् वेदान्ते तानि तान्येव भवितुमर्हन्ति। कुतश्चोदनाद्यविशेषात्। आदिग्रहणेन शाखान्तराधिकरणसिद्धान्तसूत्रोदिता अभेदहेतव इहाकृष्यन्ते, संयोगरूपचोदनाख्याविशेषादित्यर्थः। यथैकस्मिन्नग्निहोत्रे शाखाभेदेऽपि पुरुषप्रयत्नः तादृश एव चोद्यते जुहुयादिति। एवं 'यो ह वै ज्येष्ठञ्च श्रेष्ठञ्च वेद' इति वाजसनेयिनां छन्दोगानाञ्च तादृश्येव चोदना, प्रयोजनसंयोगोऽप्यविशिष्ट एव 'ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च स्वानां भवति' इति। रूपमप्युभयत्र

विद्याभेदः, 'नित्यमाहुतीर्जुहोति' इति संज्ञया कर्मभेदशङ्काप्राप्तौ सौ संसर्गाविति भिन्नसंज्ञया संवर्गविद्याभेदः स्यात्, नित्याग्निहोत्रप्रकरणात्, प्रकरणान्तरे कुण्डपायिनामयने 'मासमग्निहोत्रं जुहोति' इति श्रुतमग्निहोत्रं प्रकरणान्तरस्थत्वात् कर्मान्तरमिति सिद्धान्तितम्। तथा च वेदान्तभेदे प्रकरणभेदादुपास्तिभेद इति पूर्वपक्षः। सिद्धान्तयति। सर्वेति। सर्ववेदान्ते प्रतीयन्त इति सर्ववेदान्तप्रत्ययानि तैर्विहितानीत्यर्थः। यजनादिभिरग्निहोत्रादिकर्मणां प्रतिशाखं भेदे प्राप्ते शाखान्तराधिकरणसिद्धान्तसूत्रम् 'एकं वा संयोगरूपचोदनाख्याविशेषात्' इति। तत्र चोदनाविधायकः शब्दचोदितः प्रयत्नो वा, तस्याः अविशेषमाह। यथैकस्मिन्निति। एकधात्वर्थहोमविषयप्रयत्नवदुपास्तिप्रयत्नोऽभिन्न इत्यर्थः। यथा स्वर्गादिफलप्राप्तिरविशिष्टा सर्वशाखास्वेका तथा प्राणविद्याऽप्येका फलसंयोगाद्यविशेषात्, तथाऽन्याऽपि विद्या सिध्यति। एवं पञ्चाग्नीति।

तदेव विज्ञानस्य यदुत ज्येष्ठश्रेष्ठादिगुणविशेषणान्वितं प्राणतत्त्वं, यथा च द्रव्यदेवते यागस्य रूपं एवं विद्येयं रूपं विज्ञानस्य तेन हि तद्रूप्यते समाख्यापि सैव प्राणविद्येति, तस्मात् सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं विज्ञानानाम्। एवं पञ्चाग्निविद्यावैश्वानरविद्याशाण्डिल्यविद्यादिषु योजयितव्यं। ये तु नामरूपाद्यो भेदहेत्वाभासास्ते प्रथम एव काण्डे 'न नाम्ना स्यादचोदनाभिधानत्वात्' इत्यारभ्य परिहृताः, इहापि कञ्चिद्विशेषमाशङ्क्य परिहरति ॥

भेदान्नेति चेन्नैकस्यामपि ॥ २ ॥

स्यादेतत् सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं विज्ञानानां गुणभेदान्नोपपद्यते। तथा हि वाजसनेयिनः पञ्चाग्निविद्यां प्रस्तुत्य षष्ठमपरं-

---

पूर्वपक्षहेतुं निराचष्टे। ये त्विति। काठकमित्यादिनाम्ना कर्मभेदो न युक्तः, कुतः अचोदनाभिधानत्वात् काठकादिशब्दानां ग्रन्थनामतया कर्मवाचित्वाभावात्, अतो भिन्नाध्यायशाखापन्नभेदेऽपि तद्विहितं कर्मैक्यमेव, अल्परूपभेदोऽपि न कर्मैक्यविरोधी, धर्मविशेषस्याध्ययनाङ्गं न कर्माङ्गमतो न कर्मभेदकं शाखाभेदे पुनरुक्तिरसिद्धा, निन्दाप्रशंसादर्शनयोरपि न भेदकत्वं तयोर्विधिस्तुतिमात्रत्वात् बहुशाखाध्ययनासमर्थस्यापि स्वशाखानुष्ठानविशेषप्रशंसार्थत्वात्, अन्यतो यथायथमनिर्भेदिका एवं ग्रहणेऽपि कर्मणः कृत्स्नोत्पादिना प्रायश्चित्तं भवति एवं यथाग्निवचनभेदोऽप्यप्रयोजकः रूपं कर्मभेदप्रमाणप्राबल्ये भेदहेतवः परिहृता इत्यर्थः। नहि शाखान्तराधीतैः कर्मैक्यविरोधिविधिभिः पुनरुक्तिरिष्यते चाप। इत्यादीति॥

कृत्स्नोत्पत्तिविधित्वं विधेः पञ्चाग्नीन् वेदेत्यादावुपासनोत्पत्तिविधि-त्वपञ्चाग्न्यादिरूपभेदादुपासनाभेदः शाखादिनाभेदाभिन्नरूपभेदात् कर्म-

मग्निमामनन्ति 'तस्याग्निरेवाग्निर्भवति' इत्यादिना। छन्दोगास्तु तं नामनन्ति, पञ्चसङ्ख्ययैव च उपसंहरन्ति 'अथ ह य एतानेवं पञ्चाग्नीन् वेद' इति। येषाञ्च स गुणोऽस्ति येषाञ्च नास्ति तेषां कथमुभयेषामेका विद्योपपद्येत, न चात्र गुणोपसंहारः शक्यते प्रत्यक्षं तु पञ्चसङ्ख्याविरोधात्। तथा प्राणसंवादे श्रेष्ठाच्चतुरः प्राणान् वाक्चक्षुःश्रोत्रमनांसि छन्दोगा आमनन्ति। वाजसनेयिनस्तु पञ्चममप्यामनन्ति 'रेतो वै प्रजापतिः प्रजायते ह प्रजया पशुभिर्य एवं वेद' इति। आवापोद्वापभेदाच्च वेद्यभेदो भवति वेद्यभेदाच्च विद्याभेदो द्रव्यदेवताभेदादिव यागस्येति चेत्, नैष दोषः, यत एकस्यामपि विद्यायामेवंजातीयको गुणभेद उपपद्यते। यद्यपि षष्ठस्याग्नेरुपसंहारो न सम्भवति तथापि द्युप्रभृतीनां पञ्चानामग्नीनामुभयत्र प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् न विद्याभेदो भवितुमर्हति, न हि षोडशिग्रहणाग्रहणयोरतिरात्रो भिद्यते। पठ्यतेऽपि च षष्ठोऽग्निश्छन्दोगैः 'तं प्रेत'

भेदादित्यविद्याभेदाभिधानार्थत्वान्न पौनरुक्त्यमधिकरणस्येति मन्ता-
शङ्कां व्याचष्टे। क्वचिदित्यादिना। अत्र पृथक् शाखात्वात् कर्मकाण्डानां
मानभेदेऽपि विद्याया विना रूपं दुर्बोधत्वात् पुनरुक्तिगन्धोऽपि नास्तीति मन्त-
व्यम्। षष्ठ तत्र शवस्य दाहार्थमग्निरस्त्येषितः षष्ठो ऽग्निः प्रतिषेधाजि-
भिहकः स छान्दोग्ये उपसंहार्य इति न रूपभेदप्रसङ्ग । न चात्रेति।
यस्तु प्रजननगुणको रेतसो वाजिनामाम्नानाच्छान्दोग्यानामनाम्नानाच्च तत्प्रत्यक्षतः
[illegible] आह। वाकायेति। छान्दोग्ये षष्ठाग्न्यभावप्रतीतिकसामान्यरूप-
भेदो न विद्याभेदविरोधीति परिहरति। नैष दोष इत्यादिना। अग्नीकार

दृष्टमितोऽग्नय एव हरन्ति' इति। वाजसनेयिनस्तु साम्पादिकेषु पञ्चस्वग्निष्वनुवृत्तायाः समिद्धूमादिकल्पनाया निवृत्तये 'तस्याग्निरेवाग्निर्भवति समित् समित्' इत्यादि समामनन्ति स नित्यानुवादः। भवतूपासनार्थ एष वादस्तथापि स गुणः शक्यते छन्दोगैरप्युपसंहर्तुम्। न चात्र पञ्चसङ्ख्याविरोध आशङ्क्यः, साम्पादिकाग्न्यभिप्राया ह्येषा पञ्चसङ्ख्या नित्यानुवादभूता न विधिसमवायिनीत्यदोषः। एवं प्राणसंवादादिष्वप्यधिकस्य गुणस्येतरत्रोपसंहारो न विरुध्यते। न चावापोद्वापभेदाद्वेद्यभेदो विद्याभेदस्याशङ्क्यः कस्यचिद्धर्मस्यावापोद्वापयोरपि भूयसां धर्माणामभेदादवगमात्, तस्मादैकविद्यमेव॥

स्वाध्यायस्य तथात्वेन हि समाचारेऽधिकाराच्च सववच्च तन्नियमः॥ ३॥

यदप्युक्तमाथर्वणिकानां विद्यां प्रति शिरोव्रताद्यपेक्षणाद-

त्यजन्ति। पञ्चमेऽपीति। इतोऽस्माल्लोकादूर्ध्वं लोकान्तरं प्रेतं गतं ज्ञानवन्तोऽग्नये हरन्तीत्यर्थः। ननु छान्दोग्येऽग्निपञ्चकं श्रुतं वाजिभिस्तु समिदादिविशेषः पठ्यते इति रूपभेदस्तदवस्थमत आह। वाजसनेयिनस्त्विति। षष्ठाग्नेरुक्तविरोधस्य चानुवादमात्रत्वेनानुपास्यत्वात् पञ्चाग्नय एवोपास्याः उक्तवन्तीति न रूपभेद इत्यर्थः। सविशेषणत्वाग्न्यादेरुपास्यत्वेन रूपभेद इत्याह। भवत्वपीति। इन्द्रियादीनां प्राणान्यानां वागादिवसिष्ठत्वादिविधिवाक्यात् पञ्चत्वं वस्त्वन्तरकल्पिताग्नीनां विरुध्यते न ह्येतावता विधीयत इत्यर्थः। छन्दोगैर्गौतमाख्याने रेतःपरत्वं संवर्गन्यायविशेषादप्युपसंहारेऽपि न विद्याभेद इत्याह। न चावापेति॥

एवं रूपभेदो न विद्याभेदक इत्युक्त्वा धर्मविशेषोऽपि न भेदक

षां च तदनपेक्षणाद्विद्याभेद इति, तत्प्रत्युच्यते। स्वाध्या-
यस्यैष धर्मो न विद्यायाः, कथमिदमवगम्यते यतस्तथात्वेन
स्वाध्यायधर्मत्वेन समाचारे वेदव्रतोपदेशपरे ग्रन्थे आथर्व-
णिका इदमपि वेदव्रतत्वेन समाख्यातमिति समामनन्ति।
'नैतदचीर्णव्रतोऽधीते' इति चाधिकृतविषयादेतच्छब्दादध्यय-
नशब्दाच्च स्वोपनिषदध्ययनधर्म एवैष इति निर्धार्यते। ननु
'तेषामेवैतां ब्रह्मविद्यां वदेत शिरोव्रतं विधिवद्यैस्तु चीर्णम्'
इति ब्रह्मविद्यासंयोगश्रवणादेकैव सर्वत्र ब्रह्मविद्येति सङ्की-
र्त्यैष धर्मः, न, तत्राप्येतामिति प्रकृतपरामर्शात् प्रकृतत्वं-
च ब्रह्मविद्याया ग्रन्थविशेषापेक्षमिति ग्रन्थविशेषसंयोग्ये-
वैष धर्मः। सववच्च तन्नियम इति निदर्शननिर्देशः। यथा
च सवाः होमाः सप्त सौर्यादयः शतौदनपर्यन्ता वेदान्तरो-
दितत्रेताग्न्यनभिसम्बन्धादाथर्वणोदितैकाग्न्यभिसम्बन्धाच्चा-
थर्वणिकानामेव नियम्यन्ते तथायमपि धर्मः स्वाध्यायविशे-
षसम्बन्धात् तत्रैव नियम्येत, तस्मादप्यनवद्यं विद्यैकत्वम्॥

स्वाह। स्वाध्यायस्येति। गोदानवदध्ययनाङ्गत्वेन शिरोव्रतमाथर्वणि-
कानां स्मृतौ विहितं न विद्याङ्गमित्यर्थः। अधिकाराच्चेति व्याचष्टे।
नैतदिति। एतच्छब्दं मुण्डकमनुष्ठितशिरोव्रतो नरो नाधीत इति
श्रुतेर्मुण्डकाध्ययनाङ्गमेव शिरोव्रतमित्यर्थः। ननु विद्याङ्गत्वेनापि इदं
व्रतं श्रूयतमिति शङ्कते। तेषामिति। सर्वशाखासु ब्रह्मविद्यैकैव चेदियं
संयुक्तं व्रतमपि सर्वत्र स्यान्नेत। न च स्यान्नत इति विद्याभेद इत्यर्थः।
प्रकृतग्रन्थाध्ययनं...प्रकाशकग्रन्थपरो ब्रह्मविद्याशब्द इति
परिहरति। नेति। तस्य शिरोव्रतस्य मुण्डकाध्ययने नियम इत्यत्र
दृष्टान्तमिदं सवाः। सवाः होमाः आथर्वणैः साग्नौ ...
रेकोऽग्निर्देवोऽस्य ... इति यथा नियम्यन्ते
तथेत्यर्थः॥

दर्शयति च ॥ ४ ॥

दर्शयति च वेदोऽपि विद्यैकत्वं, सर्ववेदान्तेषु वेद्यैकत्वोपदेशात् 'सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति' इति, तथैतमेव बह्वृचा महत्युक्थे मीमांसन्त 'एतमग्नावध्वर्यव एतं महाव्रते छन्दोगाः' इति। तथा 'महद्भयं वज्रमुद्यतम्' इति काठके। उक्तस्येश्वरगुणस्य भयहेतुत्वस्य तैत्तिरीयके भेददर्शननिन्दार्थे परामर्शो दृश्यते 'यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते अथ तस्य भयं भवति तत्त्वेव भयं विदुषोऽमन्वानस्य' इति। तथा वाजसनेयके प्रादेशमात्रसम्पादितस्य वैश्वानरस्य छान्दोग्ये सिद्धवदुपादानं 'यस्त्वेतमेवं प्रादेशमात्रमभिविमानमात्मानं वैश्वानरमुपास्ते' इति, तथा सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वे नान्यत्र विहितानामुक्थादीनामन्यत्रोपासनविधानायोपादानात् प्रायदर्शनन्यायेनोपासनानामपि सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वसिद्धिः ॥

किञ्च वेद्यैक्येन निर्गुणब्रह्मविद्यैक्यं तावत् सिद्धमिति, तद्वद्दर्शनात् सगुणविद्यानामपि सर्वशाखास्वैक्यसिद्धिरित्याह सूत्रकारः। दर्शयति चेति। सगुणमप्येकं वेद्यत्वं दर्शयतीत्याह। तथेति। किञ्च शाखान्तरोक्तपदार्थस्य शाखान्तरे सिद्धवत्परामर्शो विद्यैक्यं दर्शयतीत्याह। तथा महद्भयमित्यादिना। एष नर उदरमल्पमप्यन्तरं भेदं यदा यदा पश्यति तदा तस्य संसारभयं भवति, एवं तत्त्वविदोऽपि नरस्य भेददर्शिनस्तदेव तत्त्वं भयहेतुर्भवति, तथा वाजसनेयिभिरुक्तवैश्वानरः प्रादेशमात्रगुणक इति सिद्धवदुपादानं वैश्वानरविद्यैक्यं दर्शयतीत्याह तथेति। किञ्च सर्वेषु वेदान्तेषूक्थादीनां प्रतीकत्वात्मनोपास्यत्वेन अन्यत्रोक्तानां तेषामन्यत्रोपासनार्थमुपादानं भवति, ...

उपसंहारोऽर्थाभेदाद्विधिशेषवत् समाने च ॥ ५ ॥

इदं प्रयोजनसूत्रम् ॥

स्थिते चैवं सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वे विज्ञानानामन्यत्रोदितानां विज्ञानगुणानामन्यत्रापि समाने विज्ञाने उपसंहारो भवति, अर्थाभेदात् । य एव हि तेषां गुणानामेकत्रार्थो विशिष्टविज्ञानोपकारः स एवान्यत्रापि, उभयत्रापि हि तदेवैकं विज्ञानं तस्मादुपसंहारः विधिशेषवत्, यथा विधिशेषाणामग्निहोत्रादिधर्माणां तदेवैकमग्निहोत्रादि कर्म सर्वत्रेत्यर्थाभेदादुपसंहार एवमिहापि । यदि हि विज्ञानभेदो भवेत् ततो विज्ञानान्तरनिबद्धत्वाद्गुणानां प्रकृतिविकृतिभावाभावाच्च न स्यादुपसंहारः, विज्ञानैकत्वे तु नैवमिति ॥ अस्यैव च प्रयोजनसूत्रस्य प्रपञ्चः सर्वाभेदादित्यारभ्य भविष्यति ॥

सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वमैक्यं प्रासङ्गिकेन विध्यतीत्याह । स्थितेति । ब्रह्मविद्यैक्यवद्दहरादिविद्यैक्यमित्यर्थः ॥

सर्वशाखासु विद्यैक्यचिन्तायाः फलमाह । उपसंहार इति । शाखाभेदे समानविद्यायां श्रुता गुणा यथाश्रुति व्यवस्थिता उत एकत्राश्रुताः परत्राप्युपसंहर्तव्या इति सन्देहे विद्यैक्येऽपि तत्र तत्रोक्तैस्तैर्गुणैर्विद्योपकारसिद्धेः शाखाभेदेन गुणा व्यवस्थिता इति प्राप्ते, तत्र विद्यैक्यचिन्तावैफल्यमिति पूर्वपक्षान्तेन फलं व्याचष्टे । स्थितेत्यादिना । गुणानां गुणविभागादेकत्वादुक्ता विद्याशाखान्तरोक्तगुणवत्त्वात् तदभिन्नत्वात् तद्विद्यावदित्यनुमानाद्विद्यैक्ये गुणोपसंहारसिद्धिरित्यर्थः । प्रधानैक्ये तदुपकारकाणामङ्गानामुपसंहारे दृष्टान्तमाह । विधिशेषवदिति । उक्तमेव व्यतिरेकमुखेनाह । यदि हीति । न चान्येद्युरवगतानां गुणानां ततोऽधिके फले प्राप्तिर्गुणान्तरस्य गुणानां विज्ञानान्तरपाठः किं न स्यादित्यत आह । प्रकृतीति । प्रकृतिगुणानां

अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशेषात् ॥ ६ ॥

वाजसनेयके 'ते ह देवा ऊचुर्हन्तासुरान् यज्ञ उद्गीथेनात्ययामेति ते ह वाचमूचुस्त्वं न उद्गायेति तथा' इति प्रक्रम्य वागादीन् प्राणानसुरपाप्मविद्धत्वेन निन्दित्वा मुख्यप्राणपरिग्रहः पठ्यते 'अथ हेममासन्यं प्राणमूचुस्त्वं न उद्गायेति तथेति तेभ्य एष प्राण उदगायत्' इति। तथा छान्दोग्येऽपि 'तद्ध देवा उद्गीथमाजह्रुरनेनैनानभिभविष्याम' इति प्रक्रम्येतरान् प्राणानसुरपाप्मविद्धत्वेन निन्दित्वा तथैव मुख्यप्राणपरिग्रहः पठ्यते 'अथ ह य एवायं मुख्यः प्राणस्तमुद्गीथमुपासाञ्चक्रिरे' इति। उभयत्रापि च प्राणप्रशं-

---

विकारे प्राप्तिर्युक्ता विद्यायास्तु प्रकृतिविकृतिभावाभावादेवं तत्राप्तिरित्यर्थः। नैवमिति गुणानुपसंहारो नेत्यर्थः। उत्तरसूत्रभाष्यमनेन सूत्रेण पौनरुक्त्यं वारयति। अस्त्वेवेति ॥

पूर्वं चोदनाद्यविशेषादुपसंहार उक्तस्तदपवादं सूत्रम्। अन्यथात्वमिति। अत्र वाजिनामुद्गीथब्राह्मणं छन्दोगानामुद्गीथाध्यायश्च विषयमाह। वाजेत्यादिना। 'ते ह देवाः वागादिकरणाः प्राणा अन्योन्यमूचुर्हन्तेदानीमस्मिन् यज्ञे उद्गीथेनौद्गात्रेण कर्मणा एतान्मोह-यित्वा असुरान् गुणागतोऽत्य देवत्वं गच्छाम' इति ते चैवं निर्णीय उद्गीथकर्तारमुपास्यं निर्धारयितुं कृतसंवादाः प्रथमं वाचं परीक्षांचक्रुः। अत्र कासन्यं मुखमध्यस्थं प्राणमुपास्यं निर्धारितवन्त इत्यर्थः। तत्रान्योन्याभिभवात्मकयुद्धे महत्सङ्ग्रामे यो अग्रीकुर्वीत तथा स्वकार्यं कृत तथा प्राणचक्षुःश्रोत्रमनांस्यपि कार्येनासुरपाप्मना पराजितानीति निन्दित्वा आसन्यमाप्य देवाः पूर्ववदुद्गीथमाकुर्वन्तः अनेनोद्गीथेनैतानसुरान् अत्येमेत्यर्थः। भेदाभेदभानाभ्यां संशयमाह। तद्धेति। अत्र पूर्वाधिकरणसिद्धान्तन्यायेनोद्गीथविद्यैक्यं अंशैक्येन विद्यैक्यमिति पूर्वपक्षे भिन्नो गु-

तथा प्राणविद्याविधिरध्यवसीयते। तत्र संशयः किमत्र विद्याभेदः स्यादाहोस्विद्विद्यैकत्वमिति, किन्तावत् प्राप्तं पूर्वेण न्यायेन विद्यैकत्वमिति। ननु न युक्तं विद्यैकत्वं प्रक्रमभेदात्, अन्यथा हि प्रक्रमन्ते वाजसनेयिनः अन्यथा छन्दोगाः 'त्वं न उद्गाय' इति वाजसनेयिन उद्गीथस्य कर्तृत्वेन प्राणमामनन्ति, छन्दोगा उद्गीथत्वेन तमुद्गीथमुपासाञ्चक्रिरे इति तत्कथं विद्यैकत्वं स्यादिति चेत्। नैष दोषः, न ह्येतावता विशेषेण विद्यैकत्वमपगच्छति अविशेषस्यापि बहुतरस्य प्रतीयमानत्वात्। तथा हि देवासुरसङ्ग्रामोपक्रमत्वं असुरात्ययाभिप्राय उद्गीथोपन्यासः वागादिसङ्कीर्तनं तन्निन्दया मुख्यप्राणव्यपाश्रयः तद्वीर्याच्चासुरविध्वंसनमश्मलोष्टनिदर्शनेनेत्येवं बहवोऽर्था उभयत्राप्यविशिष्टाः प्रतीयन्ते। वाजसनेयकेऽपि चोद्गीथसामानाधिकरण्यं प्राणस्य श्रुतं 'एष उ वा उद्गीथः' इति। तस्माच्छान्दोग्येऽपि कर्तृत्वं लक्षयितव्यं, तस्माच्च विद्यैकत्वमिति॥

गोपसंहारः फलं, सिद्धान्ते संसर्गेऽपि विद्यैक्यापवादादनुपसंहार इति, एवं सर्व पूर्वन्यायेन पूर्वपक्षः तदपवादिकी सङ्गतिरिति मन्तव्यं, सत्यविद्यानिरूपणं व्याचष्टे। ननु न युक्तमिति। सत्यमुद्गीथकर्मकर्ता प्राणो वाजिभिरुपास्यः, उद्गायेति कर्तृग्रहात् छन्दोगानान्तूद्गीथशब्दश्च ओङ्कारः प्राणदृष्ट्योपास्यः, ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमित्युपक्रम्य प्राणमुद्गीथमिति कर्मरूपत्वग्रहात्, तथा कर्तृकर्मणोरुपास्ययोर्भेदाद्धि ययोरन्यथात्वं भेद इति सङ्ग्रहार्थः, उद्गीथत्वेनेति ओङ्कारत्वेनेत्यर्थः। अल्परूपभेदो न विद्यैक्यविरोधीति न्यायेन पूर्वपक्षी परिहरति। नैष इति। असुरजयाभिप्रायः असुरजयार्थसंवादः, यथा श्मानं प्राप्य लोष्टो विध्वंसते तथा प्राणं हन्तुमागता असुरास्तद्वीर्येण क्षयमेव गता इति श्रुतस्यार्थः। अल्परूपभेदमङ्गीकृत्यापि विद्यैक्यमुक्त

न वा प्रकरणभेदात् परोवरीयस्त्वादिवत् ॥ ७ ॥

न वा विद्यैकत्वमत्र न्याय्यं, विद्याभेद एवात्र न्याय्यः, कस्मात् प्रकरणभेदात्, प्रक्रमभेदादित्यर्थः । तथा हि इह प्रक्रमभेदो दृश्यते छान्दोग्ये तावत् 'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' इति, एवमुद्गीथावयवस्योङ्कारस्योपास्यत्वं प्रस्तुत्य रसतमादिगुणोपव्याख्यानं तत्र कृत्वा 'अथ खल्वेतस्यैवाक्षरस्योपव्याख्यानं भवति' इति, पुनरपि तमेवोद्गीथावयवमोङ्कारमनुवर्त्य देवासुराख्यायिकाद्वारेण तं प्राणमुद्गीथमुपासाञ्चक्रिरे इत्याह । तत्र यद्युद्गीथशब्देन सकला भक्तिरभिप्रेयेत तस्याश्च कर्तोद्गातर्त्विक् तत उपक्रमश्चोपरुध्येत, लक्षणा च प्रसज्येत, उपक्रमतन्त्रेण चैकस्मिन् वाक्ये उपसंहारेण भवितव्यं, तस्मादत्र तावदुद्गीथावयवं

कोऽपि भाव्योत्याह । भक्तेति । उद्गीथरूपत्वेन प्राणस्योक्तेः मुख्य- त्वादेव मुख्यं कर्तृत्वमुपपद्यत इत्यभिप्रायः ॥

वक्तृविषयरूपभेदात् न विद्यैक्यमिति सिद्धान्तयति । न वेति । अक्षरं विशिनष्टि । उद्गीथमिति । तदवयवमित्यर्थः । पृथिव्यादिरसानां रसतम ओङ्कारः, अष्टमः संख्ययेति गुणानुक्त्वा पुनरप्योङ्कारे प्राणदृष्टि- विधानार्थमाख्यायिका प्रस्तुतेत्याह । रसतमेति । ननु वाजसनेयकवाक्य- स्यार्थैं छान्दोग्योपक्रमस्थोद्गीथपदं सर्वभक्तिलक्षणमस्तु, तावतैव विद्यैक्यादुद्गीथकर्ता प्राण उपास्य इति चाक्षुषाविरुद्ध आह : तत्र यद्युद्गीथेति । ओङ्कारोपास्त्युपक्रमस्य उद्गीथपदे कृत्स्नभक्ति वेति दोषद्वयं स्यादित्यर्थः । ननु विद्याभेदेऽपि वाजसनेयकवत् छान्दोग्ये ततो वरं कर्तृलक्षणात् मुख्यप्राणाद्युपक्रमात् तथा चोपसंहारे कर्तृप्रा- णोपास्तिनिश्चयादुपक्रमेऽपि तथैवेति दृष्टान्तमाह । उपक्रमेति । वाक्यस्योपक्रमो हि वाक्यभेदात् । निर्णीयते । वाजसनेयके सर्वेत्र कृत्स्नाद्य-

ओङ्कारे प्राणदृष्टिरुपदिश्यते। वाजसनेयके तु उद्गीथश-
ब्देनावयवग्रहणकारणाभावात् सकलैव भक्तिरभिधीयते। त्वं
न उद्गायेत्यपि तस्याः कर्त्ता उद्गातार्त्विक् प्राणत्वेन निरूप्यत
इति प्रक्रमान्तरम्। यदपि तत्रोद्गीथसामानाधिकरण्यं
प्राणस्य तदप्युद्गातृत्वेनैव दिदर्शयिषितस्य प्राणस्य सर्वा-
त्मत्वप्रतिपादनार्थमिति न विद्यैकत्वमावहति, सकलभक्ति-
विषय एव च तत्राप्युद्गीथशब्द इति वैषम्यम्। न च प्रा-
णस्योद्गातृत्वमसम्भवेन हेतुना परित्यज्येत उद्गीथभाव-
वदुद्गातृभावस्योपासनार्थत्वेनोपदिश्यमानत्वात् प्राणवी-

इत्यन्येऽपि तेजो इत्यादि येऽर्थविषयः, इह तु प्रकरणेऽक्षरस्योपास्यत्व-
मिति, तत्सामानाधिकरण्योद्गीथपदस्यावयवलक्षणा विनिश्चितेति प्राणदृ-
ष्टिर्भिन्नावयवसंस्कारकत्वादेकार्थतया नैव द्रष्टव्यः। एवं छान्दोग्ये ओङ्कार
उपास्य उक्तः इतरत्र तु प्राण इत्युपास्यभेदाद्विद्याभेद इत्याह। वा-
जेति। यदुक्तं शाखिनामपि प्राणस्योद्गीथरूपत्वश्रुतेरुपास्यैक्यमिति त-
द्दूषयति। यदपीत्यादिना। तत्रोद्गीथ उपास्यतया नोक्तः किन्तूद्गातृत्वं,
किन्तूद्गीथत्वमेव वाजिभिरपि प्राणस्योक्तमित्याशङ्क्याह। न चेति। न
उद्गाता प्राणस्योपास्य इति यदुक्तं तदुद्गीथविशेषणादपि विद्यैक्यमिति
तत्राह। न चेति। एकत्रोद्गाता प्राण उपास्योऽन्यत्रोङ्कार इत्यन्तर-
ङ्गोपास्यरूपभेदे वाक्ये यदि [illegible] नोपास्यैक्य-
मुक्तमित्यर्थः। [illegible] इत्याह। तथा-
हीति। 'त्रि वा एतं यजमाना पशुभिर्वर्धयति [illegible]
हविर्निरूप्य इत्याद्युक्त्वा [illegible] विपक्षे [illegible]
[illegible] कुर्वीत [illegible]
[illegible] विधिविहारे [illegible]
[illegible]

येनैव चोद्गातोद्गायति कर्म करोति इति वाक्यसम्बन्धः। तथा च तत्रैव श्रावितं 'वाचा च ह्येव स प्राणेन चोद्गायत्' इति। न च विवक्षितार्थभेदे गम्यमाने वाक्यच्छायानुसारमात्रेण समानार्थत्वमध्यवसातुं युक्तं, तथा ह्यभ्युदयवाक्ये पशुकामवाक्ये च 'त्रेधा तण्डुलान् विभजेत्', पशुकामवाक्ये च 'ये मध्यमाः स्युस्तानग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्यात्' इत्यादिनिर्देशसाम्येऽप्युपक्रमभेदादभ्युदयवाक्ये देवतापनयोऽध्यवसितः, पशुकामवाक्ये तु यागविधिः, तथेहाप्युपक्रमभेदाद् विद्याभेदः, परोवरीयस्त्वादिवत्। यथा परमात्मदृष्ट्यध्याससाम्येऽपि 'आकाशो ह्येवैभ्यो ज्यायानाकाशः परायणं स एष परोवरीयान्

दर्शकर्मार्थं प्रकृतस्य पुरस्तात् पूर्वं चन्द्रमस उदयमपकीर्त्य [illegible] इ-न्द्रदेवताभ्योऽग्न्यादिभ्यः सङ्कल्पितं चन्द्रमाश्च पश्चादभ्युदेति तर्हि [illegible] कालव्यवधानापराधात् तदेव निरूप्यं हविः प्रकाशादिगुणकेभ्यो विनियोजयेत् यत्र, [illegible] वर्तते तस्मात् कालव्यापित्वात् यजमानः, ये मध्यमादिभावेन त्रेधा भक्तास्तण्डुला दध्यादिकल्पिता निरुप्तास्तान् विभज्याग्न्यादिभ्यो वियोजयेदित्योक्त्वा च दात्राद्युपेताग्न्यादिभ्यो दद्यादेव मित्येभ्यो निर्वपेदिति इत्थम् इतिन श्रावितत्वात् [illegible] श्रुते [illegible] हविषः। अत्र कालापराधे देवतान्तरयुक्तं प्रायश्चित्तरूपं कर्मान्तर कर्म विधीयत इति प्राप्ते तस्य कर्मे वाक्यायनुवादेन विधत्ते इति हविः प्रकृतदेवतावियोगेन तस्यैव दर्शकर्मणि देवतान्तरसम्बन्धविधानं न कर्मान्तरमिति सिद्धान्तितं, एवमभ्युदयवाक्ये कालापराधेनोपक्रमात् देवतान्तरेण हविषः पूर्वदेवताभ्योऽपनयो विनियोगोऽध्यवसितः, पशुकामवाक्ये तु यद्यपि ये मध्यमास्तानग्नये दात्रे पुरोडाशं निर्दिष्टं पशुकामात्

उद्गीथः स एषोऽनन्तः' इति परोवरीयस्त्वादिगुणविशिष्टमुद्गीथोपासनं अक्ष्यादित्यगतहिरण्यश्मश्रुत्वादिगुणविशिष्टोद्गीथोपासनाद्भिन्नं, न चेतरेतरगुणोपसंहार एकस्यामपि शाखायां, तद्वच्छाखान्तरस्थेष्वप्येवंजातीयकेषूपासनेष्विति ॥

संज्ञातश्चेत् तदुक्तमस्ति तदपि ॥ ८ ॥

अथोच्येत संज्ञैकत्वाद्विद्यैकत्वमेव न्याय्यं उद्गीथविद्येत्युभयत्राप्येका संज्ञेति, तदपि नोपपद्यते, उक्तं ह्येतत् नवा प्रकरणभेदात् परोवरीयस्त्वादिवदिति, तदेव चात्र न्याय्यतरं, श्रुत्यक्षरानुगतं हि तत्, संज्ञैकत्वं तु श्रुत्यक्षरबाह्यमुद्गीथशब्दमात्रप्रयोगात् लौकिकैर्व्यवहर्तृभिरुपचर्यते। अस्ति चैतत् संज्ञैकत्वं प्रसिद्धभेदेष्वपि परोवरीयस्त्वाद्युपासनेषूद्गीथविद्येति। तथा प्रसिद्धभेदानामपि अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनां काठकैकग्रन्थपरिपठितानां काठकसंज्ञैकत्वं दृश्यते तथेहापि भविष्यति। यत्र तु नास्ति कश्चिदेवंजाती-

विष्णवे शिपिविष्टाय शृते चरुं ये कौ(?)दृष्टानिन्द्राय प्रदातुं दधंश्र-मिति निर्दिष्टोऽभ्युदयवाक्यशेषोऽस्ति, तथापि यः पशुकामः स्यात् सोऽमावास्यामिष्ट्वा वत्सानपाकुर्यादिति भिन्नं दर्शकर्म समाप्य पुनर्दोहार्थं वत्सापाकरणविध्युपक्रमात् पशुकामस्य यागान्तरविधिरेव न अभ्युदयवाक्येनास्यैक्यमिति तथा प्रकृतेऽपि निर्दिष्टसाम्यं न विद्यैक्यप्रयोजकमित्यर्थः। वत्सानपाकुर्यादित्यादेरिव भेदात् देशान्तरं नवेदमर्थः। सूत्रोक्तं दृष्टान्तं व्याचष्टे। परोवरीयस्त्वादिवदिति। पर इति अकारान्तं परस्मात् परस्मात् परोऽयं वरतर इति परोवरीयानित्येकं पदम्। अनन्तश्च आकाशाख्यः परमात्मा न ह्यतोऽन्यस्योद्गीथस्याप्युक्त इत्यर्थः। आकाशात्मना हिरण्य-

यतो भेदहेतुस्तत्र भवतु संज्ञैकत्वादिभ्य एकत्वं यथा संवर्गविद्यादिषु ॥

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ९ ॥

'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' इत्यत्राक्षरोद्गीथशब्दयोः सामानाधिकरण्ये श्रूयमाणेऽध्यासापवादैकत्वविशेषणपक्षाणां प्रतिभानात् कतमोऽत्र पक्षो न्याय्यः स्यादिति विचारः । तत्राध्यासो नाम द्वयोर्वस्तुनोरनिवर्तितायामेवान्यतरबुद्धावन्यतरबुद्धिरध्यस्यते, यस्मिन्नितरबुद्धिरध्यस्यतेऽनुवर्तत एव तस्मिंस्तद्बुद्धिरध्यस्तेतरबुद्धावपि यथा नाम्नि ब्रह्मबुद्धावध्यस्यमानायामप्यनुवर्तत एव नामबुद्धिर्न ब्रह्मबुद्ध्या निवर्तते । यथा वा प्रतिमादिषु विष्ण्वादिबुद्ध्यध्यास एवमिहाप्यक्षरे उद्गीथबुद्धिरध्यस्येत उद्गीथे वाऽक्षरबुद्धिरिति । अपवादो नाम यत्र कस्मिंश्चिद्वस्तुनि पूर्वनिविष्टायां मिथ्याबुद्धौ निश्चितायां पश्चादुपजायमाना यथार्था बुद्धिः पूर्वनिविष्टाया मिथ्याबुद्धेर्निवर्तिका भवति, यथा देहेन्द्रिय-

---

[illegible] चोदनोपाधिनाम्नोऽपि विद्याभेदकत्वात् भेद इत्यर्थः ॥

संदेहबीजं पूर्वपक्षबीजं च सूचयति । अध्यासेति । [illegible] भेदाद्विद्यानानात्वं वक्तुं [illegible] वक्तव्यम्, [illegible] दुर्निरूपत्वं [illegible] । [illegible] । [illegible] संसर्गा [illegible] । यत्र स्थितिः । [illegible] अपि [illegible] यथा [illegible] संसर्गाश्रयाः [illegible], [illegible] [illegible] ॥

अध्यासेऽपि [illegible] सामानाधिकरण्यं [illegible] । [illegible] इति । [illegible] । [illegible] । [illegible]

सङ्घाते आत्मबुद्धिरात्मन्येवात्मबुद्ध्या पश्चाद्भाविन्या 'तत्त्वमसि' इत्यनया यथार्थबुद्ध्या निवर्त्यते यथा वा दिग्भ्रान्तिबुद्धिर्दिग्याथार्थ्यबुद्ध्या निवर्त्यते एवमिहाप्यक्षरबुद्ध्योद्गीथबुद्धिर्निवर्त्येत उद्गीथबुद्ध्या वाऽक्षरबुद्धिः, एकत्वन्तु अनयोरुद्गीथशब्दयोरनतिरिक्तार्थवृत्तित्वं, यथा द्विजोत्तमो ब्राह्मणो भूमिदेव इति। विशेषणं पुनः सर्ववेदव्यापिन ओंकारस्य ग्रहणप्रसङ्गे औद्गात्रविषयस्य समर्पणं, यथा नीलं यदुत्पलं तदानयेति, एवमिहाप्युद्गीथो य ओंकारस्तमुपासीतेति, एवमेतस्मिन् सामानाधिकरण्यवाक्ये विमृश्यमाणे एते पक्षाः प्रतिभान्ति, तत्रान्यतमनिर्धारणकारणाभावादनिर्धारणप्राप्ताविदमुच्यते। व्याप्तेश्च समञ्जसमिति। चशब्दोऽयं तुशब्दस्थाननिवेशी परपक्षत्रयव्यावर्तनप्रयोजनः। तदिह त्रयः पक्षाः सावद्या इति पर्युदस्यन्ते विशेषणपक्ष एवैको निरवद्य इत्युपादीयते, तत्राध्यासे तावत् या बुद्धिरितरत्राध्यस्यते तच्छब्दस्य लक्षणावृत्तित्वं प्र-

---

[illegible]पर्यकालभेदारोपोऽध्यासः, बाधोऽपवादः, एकत्वं वाच्याभेदः, विशेषणं व्यावर्तकमिति विवेकः। पूर्वसूत्रसमासोक्तोद्गीथावयवत्वमोङ्कारस्य आक्षेप्य विशेषणं सिद्धवत्कृत्य अध्यासादिदर्शितश्चाभेदः सिद्धान्तितः स न युक्त इत्याक्षेपसङ्गत्या पूर्वपक्षयति। तत्रेति। अत्र पूर्वपक्षे पर्यायोक्तसिद्धान्तासिद्धिः फलं सिद्धान्ते तन्निवृत्तिरिति मत्वा सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे। चशब्द इत्यादिना। पक्षत्रयस्य दूषणं प्रतिज्ञाय अध्यासपक्षे दोषमाह। तत्राध्यास इति। यत्रोद्गीथस्य बुद्धिरोङ्कारेऽध्यस्यते तत्रोद्गीथशब्दस्योङ्कारे लक्षणा स्यात् तद्बुद्धिविषयलक्षकत्वात् तथा फलमप्यविहितं कल्पनीयं, प्रतीकोपासने फलस्य कल्पनमिति गौरवं स्यादित्यर्थः। कथं न कल्प्यमिति

सध्यासे फलं कल्प्येत । श्रूयत एव फलं 'आपयिता ह वै कामानां भवतीत्यादि' इति चेत्, न, तस्यान्यफलत्वात् । आप्त्यादिदृष्टिफलं हि तत्, नोद्गीथाध्यासफलम् । अपवादेऽपि समानः फलाभावः मिथ्याज्ञाननिवृत्तिः फलमिति चेत्, न, पुरुषार्थोपयोगानवगमात् । न च कदाचिदप्योङ्कारादोङ्कारबुद्धिर्निवर्तते उद्गीथाद्वोद्गीथबुद्धिः । न चेदं वाक्यं वस्तुतत्त्वप्रतिपादनपरं उपासनविधिपरत्वात् । नाप्येकत्वपक्षः सङ्गच्छते, निष्प्रयोजनं हि तदा शब्दद्वयोच्चारणं स्यात्, एकेनैव विवक्षितार्थसमर्पणात्, न च होतृविषये वाऽऽध्वर्यवविषये वाऽक्षरे ओङ्कारशब्दवाच्ये उद्गीथशब्दप्रसिद्धिरस्ति, नापि सकलायां साम्नो द्वितीयायां भक्तावुद्गीथशब्दवाच्यायामोङ्कारशब्दप्रसिद्धिः, येनानतिरिक्तार्थता स्यात् । परिशेषाद्विशेषणपक्षः परिगृह्यते, व्याप्तेः सर्ववेदसाधारण्यात् । सर्वव्याप्यक्षरमिह मा प्रसञ्जीत्यत उद्गीथशब्देनाक्षरं विशिष्यते, कथं नामोद्गीथावयवभूत ओङ्कारो गृह्येत इति । नन्वस्मिन्नपि पक्षे समाना लक्षणा उद्गीथशब्दस्यावयवलक्षणार्थ

गृह्यते । श्रूयत इति । आप्त्यादीति ओङ्कार आप्तिः समृद्धिरिति, 'स' इति श्रुतं फलं नाध्यासस्येत्यर्थः । उद्गीथोङ्कारयोरन्यतरबुद्ध्यान्यतरबु-द्ध्यादकस्मिन्नन्यतरमिथ्याबुद्धिनिवृत्तिरेव फलम् [illegible] न्तिमात्रत्वादित्याह । न च कदाचिदपीति । भ्रान्तिश्चेत् निवर्तेत न तु निवर्तते इत्यर्थः । किञ्च तत्त्वबोधकवाक्यस्यैवापवादो भवति नेदं वाक्यं तत्त्वपरमित्याह । न चेति । [illegible]ङ्कारोद्गीथशब्दौ पर्यायत्वेन दूषयति । नापीति । [illegible] नास्ति इत्याह । न चेति । [illegible] लोकयति । व्याप्तेरिति । यो [illegible] सर्ववेदव्यापी ओङ्कार इत्योपा- [illegible] अक्षरविशेषणमित्यर्थः ।

त्वात्। सत्यमेवमेतत्, तथाप्यासामपि तु सन्निकर्षविप्रकर्षौ भवत एव, अध्यासपक्षे ह्यर्थान्तरबुद्धिरर्थान्तरे निक्षिप्यत इति विप्रकृष्टा लक्षणा, विशेषणपक्षे त्ववयववचनेन शब्देनावयवः समर्प्यत इति सन्निकृष्टा लक्षणा। समुदायेषु हि प्रवृत्ताः शब्दा अवयवेष्वपि वर्तमाना दृष्टाः पटग्रामादिषु। अतश्च व्याप्तेरोमित्येतस्योद्गीथमित्येतद्विशेषणमिति समञ्जसमेतन्निरवद्यमित्यर्थः ॥

सर्वाभेदादन्यत्रेमे ॥ १० ॥

वाजसनेयिनां छन्दोगानाञ्च प्राणसंवादे श्रैष्ठ्यगुणान्वितस्य प्राणस्योपास्यत्वमुक्तं वागादयोऽपि तत्र वसिष्ठत्वादिगुणान्विता उक्ताः, ते च गुणाः प्राणे पुनः प्रत्यर्पिताः 'यद्वा अहं वसिष्ठाऽस्मि त्वं तद्वसिष्ठोऽसि' इत्यादिना। अन्येषामपि तु शाखिनां कौषीतकिप्रभृतीनां प्राणसंवादेषु 'अथातो निः-

---

अध्यासपक्षे तद्बुद्धिविषयत्वगुणयोगरूपः सम्बन्धः कल्प्य इति विप्रकृष्टा लक्षणा, अवयवलक्षणा तु सन्निकृष्टा अवयवावयविसम्बन्धस्य क्लृप्तत्वात्, पटावयवे दग्धे पटो दग्ध इति लोके प्रयोगाच्च। नामादौ ब्रह्मशब्दस्य लक्षणया ब्रह्मबुद्ध्याध्यासस्य लक्षणयाऽऽश्रिता तत्र प्रतीकोपास्तेर्विधित्वात्, इह तु प्रतीकोपास्तिविधिकल्पने व्याप्त्यादिगुणकोङ्कारे प्राणदृष्टिविधाने च वाक्यभेदः स्यात्, अतः सर्ववेदव्याप्योङ्कारनिरासेनोङ्कारे प्राणदृष्टिविधानार्थं विशेषणमेव समञ्जसं कल्पनालाघवादिति सिद्धम् ॥

सर्वाभेदादन्यत्रेमे। विषयं वक्तुं वृत्तमनुवदति। वाजसनेयिनामिति। वाचो वसिष्ठत्वं गुणः, वाग्मिनः धनलाभदर्शनात्, चक्षुषः प्रतिष्ठा गुणः चक्षुष्मतः पादप्रतिष्ठादर्शनात्। श्रोत्रं सम्पद्गुणकं श्रवणात् वेदार्थसम्पत्तेः। मनस आयतनत्वं गुणः तस्य इन्द्रियद्वारा सर्वभोग्या-

श्रेयसादानमेता ह वै देवता अहंश्रेयसे विवदमानाः' इत्येवंजातीयकेषु प्राणस्य श्रैष्ठ्यमुक्तं न त्विमे वसिष्ठत्वादयो गुणा उक्ताः। तत्र संशयः किमिमे वसिष्ठत्वादयो गुणाः क्वचिदुक्ता अन्यत्राप्यस्येरन्, उत नास्येरन्निति। तत्र प्राप्तं तावन्नास्येरन्निति। कुतः, एवंशब्दप्रयोगात्। तथा 'एवं विद्वान् प्राणे निःश्रेयसं विदित्वा' इति हि तत्र तत्रैवंशब्देन वेद्यं वस्तु निर्दिश्यते, एवंशब्दश्च संनिहितावलम्बनो न शाखान्तरपरिपठितमेवंजातीयकं गुणजातं शक्नोति निर्देष्टुं, तस्मात् स्वप्रकरणस्थैरेव गुणैर्निराकाङ्क्षत्वमित्येवं प्राप्ते प्रत्याह, अस्येरंस्त्विमे गुणाः क्वचिदुक्ता वसिष्ठत्वादयोऽन्यत्रापि, कुतः सर्वाभेदात्। सर्वत्रैव हि तदेवैकं प्राणविज्ञानमभिन्नं प्रत्यभिज्ञायते प्राणसंवादादिसारूप्यात्, अभेदे च विज्ञानस्य कथमिमे गुणाः क्वचिदुक्ता

श्रवणात् । ते च गुणाः प्राणस्य श्रैष्ठ्यं निर्दिश्य वागादिष्वभिहिता इति शाखाद्वयवाक्यार्थः । विषयमाह । अथेत्यादिना । निःश्रेयसस्य श्रैष्ठ्यस्यादानं निर्धारणं प्रस्तुतम् इत्यर्थः । देवता वागादयोऽहंश्रेयसे स्वश्रैष्ठ्याय विवदमानाः । एवंशब्दाच्छ्रैष्ठ्यगुणकप्राणप्रत्यभिज्ञानाच्च संशयमाह । नास्येरन्निति । गुणानामनुपसंहारोपसंहारावेव पूर्वोत्तरपक्षयोः फलम् उद्गीथसविशेषणाद्युपासकस्य सर्ववेदप्रत्ययाविशिष्टं प्राणगुणानामपसंहं एवंशब्दाच्छाखान्तरगुणग्राहकत्वमिति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति । तत्र प्राप्तमिति । यथा वागादयः प्राणश्रैष्ठ्यं विदुस्तथा च यः श्रैष्ठ्यगुणविद्वानुपास्ते स प्राणे श्रैष्ठ्यं विदित्वा स्वात्मा श्रेष्ठो भवति इत्येवंजातीयकविधिवाक्यात् प्राक्प्रकृतं वसिष्ठत्वादिगुणजातमेवंशब्दो गृह्णाति न गुणान्तरमित्यादिश्रुतौ प्राणे विज्ञानमिति । नास्येरन्निति । वाक्य

अन्यत्र नाधीयेरन्। नन्वेवं शब्दस्तावत्तत्र भेदेनैव स्वशाखीयकं गुणजातं विज्ञानाय समर्पयति इतरत्. अत्रोच्यते। यद्यपि कौषीतकिब्राह्मणगतेनैव शब्देन वाजसनेयिब्राह्मणगतं गुणजातमसंशब्दितमसन्निहितत्वात्, तथापि तस्मिन्नेव विज्ञाने वाजसनेयिब्राह्मणगतेनैव शब्देन तस्य शब्दितमिति न परशाखागतमप्यभिन्नविज्ञानावबद्धं गुणजातं स्वशाखागताद्विशिष्यते। न चैवं सति श्रुतहानिरश्रुतकल्पना वा भवति। एकस्यामपि हि शाखायां श्रुता गुणाः श्रुता एव सर्वत्र भवन्ति गुणवतो भेदाभावात्। न हि देवदत्तः शौर्यादिगुणत्वेन स्वदेशे प्रसिद्धो देशान्तरगतस्तद्देशस्यैरविभावितशौर्यादिगुणोऽप्यतद्गुणो भवति. यथा च तत्र परिचयविशेषाद्देशान्तरेऽपि देवदत्तगुणा विभाव्यन्ते एवमभियोगविशेषाच्छाखान्तरेऽप्युपास्या गुणाः शाखान्तरेऽप्युपसंह्रियेरन्। तस्मादेकप्रधानसम्बद्धा धर्मा एकत्राप्युच्यमानाः सर्वत्रैवोपसंहर्तव्या इति॥

नेविज्ञाने तावदेवंशब्देन वसिष्ठत्वादिगुणजातस्य प्राणविद्यासम्बन्धः सिद्धः एवं विद्या कौषीतकिश्रुतौ प्रत्यभिज्ञायते, तथा च गुणानां गुणसंबन्धाभावेनार्थतः प्राप्तानामपि श्रुतगुणैरविरोधात् तद्वैव श्रुतगुणवद् गुणजातं श्रुतयोरुभयोः वसिष्ठत्वाविशेषात् कौषीतकिगतेनैव शब्देन परामृश्यत इत्याह। तथापीति। कौषीतकिश्रुतिस्थः प्राणो वसिष्ठत्वादिगुणकः उपपादयन्नाह। वाजिश्रुतिस्थप्राणवदित्यश्रुतगुणास्तुमाने सति श्रुतहानिरश्रुतकल्पना विरोधादित्यत आशङ्कते। न चैवं सति इति। अपरिगणिता अपि गुणाः श्रुता एवेत्यत्र हेतुमाह। न हीति। फलितमाह। तस्मादिति॥

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥

ब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनपरासु श्रुतिष्वानन्दरूपत्वं विज्ञानघनत्वं सर्वगतत्वं सर्वात्मकत्वमित्येवंजातीयका ब्रह्मणो धर्माः क्वचित् केचित् श्रूयन्ते । तेषु संशयः किमानन्दादयो ब्रह्मधर्मा यावन्तो यत्र श्रूयन्ते तावन्त एव तत्र प्रतिपत्तव्याः किं वा सर्वे सर्वत्रेति । तत्र यथाश्रुतिविभागं धर्मप्रतिपत्तौ प्राप्तायामिदमुच्यते, आनन्दादयः प्रधानस्य ब्रह्मणो धर्माः सर्वे सर्वत्र प्रतिपत्तव्याः, कस्मात् सर्वाभेदादेव । सर्वत्र हि तदेवैकं प्रधानं विशेष्यं ब्रह्म न भिद्यते । तस्मात् सार्वत्रिकत्वं ब्रह्मधर्माणां तेनैव पूर्वाधिकरणोदितेन देवद-

---

आनन्दादयः प्रधानस्य । ब्रह्मणो भेदकत्वात् निर्विशेषत्वाच्च संशयमाह । तेषु संशय इति । पूर्वपक्षे सत्यादिपदानुपसंहारादर्थानवधारणं, सिद्धान्ते त्ववधारणमिति फलम् । प्राणस्य सविशेषत्वाद्गुणः शाखान्तरीयसविशेषत्वादुपसंहारः, ब्रह्मणस्तु निर्विशेषत्वात् शाखान्तरगतपदैरेव प्रतिनिर्दिष्टत्वं नः पदान्तरोपसंहार इति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षः । सिद्धान्तमाह । इदमिति । आनन्दत्वघनत्वसामान्यादिवाचकान्यपि ब्रह्मणि कल्पितानां धर्माणां सर्वशाखासूपसंहारो नाम तद्वाचकानन्दादिपदानामेकवाक्यतयोच्चारणं आनन्दः सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म पूर्णमद्वयमिति तानि च समानाधिकरणानि पदानि विरुद्धधर्मत्यागेन सर्वोपाधिशून्यचैतन्यैकरसवस्तुव्यक्तिं बोधयन्ति । न चैकेनैव पदेन तत्सिद्धेः पदान्तरवैयर्थ्यमिति वाच्यं, एकस्मिन् पदे विरोधाभावेन लक्षणानवतारात् । यद्यपि पदद्वयेऽपि लक्षणाऽवतरति तथाप्यानन्दो ब्रह्मेत्युक्ते दुःखाभावलक्षणापि निरासे [illegible] भवेत् तन्निरासार्थं सत्यज्ञानादिपदानि प्रयोक्तव्यानि । न च [illegible] पूर्णत्वं सत्यादि

दत्तशौर्यादिनिर्दर्शनेन। ननु एवं सति प्रियशिरस्त्वादयोऽपि धर्माः सर्वे सर्वत्र संह्रियेरन्, तथाहि तैत्तिरीयके आनन्दमयमात्मानं प्रक्रम्याम्नायते 'तस्य प्रियमेव शिरो मोदो दक्षिणः पक्षः प्रमोद उत्तरः पक्षः आनन्द आत्मा ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा' इति, अत उत्तरं पठति ॥

प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरुपचयापचयौ हि भेदे॥१२॥

प्रियशिरस्त्वादीनां धर्माणां तैत्तिरीयके आम्नातानां नास्त्यन्यत्र प्राप्तिः यत्कारणं प्रियं मोदः प्रमोद आनन्द इत्येते परस्परापेक्षया भोक्त्रन्तरापेक्षया चोपचितापचितरूपा उपलभ्यन्ते, उपचयापचयौ च सति भेदे सम्भवतः, निर्भेदं तु ब्रह्म 'एकमेवाद्वितीयम्' इत्यादिश्रुतिभ्यः। न चैते प्रियशिरस्त्वादयो ब्रह्मधर्माः कोशधर्मास्त्वेते इत्युपदिष्टमस्माभिः 'आनन्दमयोऽभ्यासात्' इत्यत्र [ब्र०सू० १।१।१२]। अपि च परस्मिन् ब्रह्मणि चित्तावतारोपायमात्रत्वेनैते परिकल्प्यन्ते न द्रष्टव्यत्वेन, एवमपि सुतरामन्यत्राप्राप्तिः प्रियशिरस्त्वादीनाम्। ब्रह्मधर्मांस्त्वेतान् कृत्वा न्यायमात्रमिदमाचार्येण प्रदर्शि-

---

त्वं, सच्चिदानन्दात्मकं सर्वधर्मशून्यमद्वयमविकल्पं ब्रह्मापि विशेष-दर्शने सर्वधर्मनिरासात्। तत्र विशेषदर्शनं यावद्भिः पदैर्भवति तावन्ति पदान्युपसंहर्तव्यानीति भावः ॥

ननु वाक्यभेदेऽप्यानन्दत्वादिधर्माणां सर्वत्र प्राप्तिश्चेद्धि प्रियशिरस्त्वाद्य-नुगतधर्मप्राप्तिरपि स्यादिति शङ्कानिरासार्थं सूत्रं व्याचष्टे। प्रियेति। इष्टदर्शनजं सुखं प्रियं तल्लाभादिजा मोदस्तस्य विद्याद्यतिशये प्रमोद इत्येवं तारतम्यवन्तो धर्मास्तद्वत्त्वेनैव प्राप्नुवन्ति तेषामनन्तब्रह्मस्वरूपाणां ब्रह्म नानुपयोगादिति भावः। तेषां ब्रह्मधर्मत्वं चाभ्युपेत्याह। न

तं प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरिति, स च न्यायोऽन्येष्वपि निर्गुणेषु ब्रह्मधर्मेषूपासनायोग्यतया विभज्यमानेषु नेतव्यः संयद्वामत्वादिषु सत्यकामत्वादिषु च । तेषु हि सत्यप्युपास्यस्य ब्रह्मण एकत्वे प्रकरणभेदादुपासनभेदे सति नान्योन्यधर्माणामन्यत्र प्राप्तिः, यथा च द्वे भार्ये एकं नृपतिमुपासाते चामरेणान्या छत्रेणान्या, तत्र चोपास्यैकत्वेऽप्युपासनभेदे धर्मव्यवस्था च भवति एवमिहापीति । उपचितापचितगुणत्वं हि सति भेदव्यवहारे सगुणे ब्रह्मण्युपपद्यते न निर्गुणे परस्मिन् ब्रह्मणि. अतो न सत्यकामत्वादीनां धर्माणां क्वचिच्छ्रुतानां सर्वत्र प्राप्तिरित्यर्थः ॥

इतरे त्वर्थसामान्यात् ॥ १३ ॥

इतरे त्वानन्दादयो धर्मा ब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनायैवोच्यमाना अर्थसामान्यात् प्रतिपाद्यस्य ब्रह्मणो धर्मिण एकत्वात् सर्वे सर्वत्र प्रतीयेरन्निति वैषम्यं प्रतिपत्तिमात्रप्रयोजना हि त इति ॥

केन इति । ब्रह्मणि विभागवदारोपाद्ऽपि तेषां प्राप्तिः [illegible] आह । एवमपीति । [illegible] ब्रह्मणि प्राप्तिरित्यर्थः । विमर्शं [illegible] आह । ब्रह्मधर्मेष्विति । ब्रह्मधर्मा[illegible] [illegible] विभागवत्त्वादाह । स चेति । [illegible] रिति न्यायात् सत्यकामत्वादीनामप्राप्तिरिति [illegible] [illegible]ऽपि [illegible] तेषां [illegible] आह । [illegible]ति । [illegible] तथाविधि [illegible] ॥

सत्यकामत्वादिधर्मेभ्य आनन्दादीनां वैषम्यं [illegible] आह । इतरे त्विति ॥

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ १४ ॥

काठके पठ्यते 'इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः' इत्यारभ्य 'पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिः' इति । तत्र संशयः किमिमे सर्व एवार्थादयस्ततस्ततः परत्वेन प्रतिपाद्यन्ते उत पुरुष एवैभ्यः सर्वेभ्यः परः प्रतिपाद्यत इति । तत्र तावत् सर्वेषामेवैषां परत्वेन प्रतिपादनमिति भवति मतिः । तथा हि श्रूयते 'इदमस्मात् परमिदमस्मात् परम्' इति ननु बहुष्वर्थेषु परत्वेन प्रतिपिपादयिषितेषु वाक्यभेदः स्यात् । नैष दोषः, वाक्यबहुत्वोपपत्तेः । बहून्येव ह्येतानि वाक्यानि प्रभवन्ति बहूनर्थान् परत्वोपेतान् प्रतिपादयितुं, तस्मात् प्रत्येकमेषां परत्वप्रतिपादनमित्येवं प्राप्ते ब्रूमः, पुरुष एवैभ्यः सर्वेभ्यः परः प्रतिपाद्यत इति युक्तं न प्रत्येकमेषां परत्वप्रतिपादनं, कस्मात् प्रयोजनाभावात् । न ह्यितरेषु परत्वेन प्रतिपन्नेषु किञ्चित् प्रयोजनं दृश्यते श्रूयते वा, पुरुषे त्विन्द्रियादिभ्यः परस्मिन् सर्वान-

---

[illegible]नन्दादयः सर्वत्रोपसंहर्तव्या इति सिद्धे आध्यानाय वाक्यभेदाभेदाभ्यां संशयमाह । काठक इति । पूर्वपक्षे वाक्यभेदाद्विद्याभेदः सिद्धान्ते वाक्यैक्याद्विद्यैक्यमिति फलम् । पूर्वत्र ब्रह्मस्वभावानामानन्दादीनामुपसंहारोक्तेः [illegible] अत्र [illegible]र्थादिपरत्वानामुपसंहारं [illegible] इत्येकवाक्यत्व[illegible] । [illegible] प्रतिपाद्यानां भेदात् वाक्यभेदो न दोष इति पूर्वपक्षः । 'अत' सूत्रं विभज्य प्रतिज्ञाय । [illegible] आचष्टे । पुरुष एवेति । [illegible] पुरुषस्यैव [illegible] प्रतिपाद्यत्वं [illegible] परत्वं तु [illegible] इत्यर्थः ।

यं ज्ञात्वातीते प्रतिपक्षे तस्मिन् प्रयोजनं मोक्षसिद्धिः । तथा च श्रुतिः 'निचाय्य तं मृत्युमुखात् प्रमुच्यते' इति । अपि च परप्रतिषेधेन काष्ठादिशब्देन च पुरुषविषयमादरं दर्शयन् पुरुषप्रतिपत्त्यर्थैव पूर्वापरप्रवाहोक्तिरिति दर्शयति । आध्यानायेति । आध्यानपूर्वकाय सम्यग्दर्शनायेत्यर्थः । सम्यग्दर्शनार्थमेव ह्यत्राध्यानमुपदिश्यते न त्वाध्यानमेव स्वप्रधानम् ॥

आत्मशब्दाच्च ॥ १५ ॥

इतश्च पुरुषप्रतिपत्त्यर्थैवेयमिन्द्रियादिप्रवाहोक्तिः, यत्कारणम्—

'एष सर्वेषु भूतेषु गूढात्मा न प्रकाशते ।
दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ॥' इति-

प्रकृतं पुरुषमात्मेत्याह । अतश्चानात्मत्वमितरेषां विवक्षितमिति गम्यते, तस्यैव च दुर्विज्ञानतां संस्कृतमतिगम्यतां च दर्शयति, तद्विज्ञानायैव च 'यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञ' इत्याध्यानं विदधाति । तद्व्याख्यातमानुमानिकमप्येकेषामित्यत्र [वे० सू० १।४।१] । एवमनेकप्रकार आदरातिशयः श्रुतेः पुरुषे लक्ष्यते नेतरेषु । अपि च 'सोऽध्वनः पारमाप्नोति त-

---

किञ्च 'पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा' इति वेदः परनिषेधलिङ्गेन सर्वाधारत्वलिङ्गेन च पुरुषे तात्पर्यं दर्शयन् पूर्वस्मात् पूर्वस्मादपरस्यापरस्य परत्वोक्तिस्तदर्थेति दर्शयति इत्यर्थः । अपि चेति । कण्ठोक्तेराध्यानाय तत्परत्वध्यानपूर्वकं पुरुषदर्शनार्थैव स्वतः प्रयोजनाभावादिति सूत्रं योजयति । आध्यानायेति ॥

आत्मत्वादिलिङ्गैश्च पुरुष एव प्रतिपाद्य इत्याह । आत्मशब्दाच्चेति । किञ्च 'तद्विष्णोः परमं पदं' 'पुरुषान्न परं किञ्चित्' इत्युपक्रमोपसंहार-

विष्णोः परमं पदम्' इत्युक्ते किन्तदध्वनः पारं विष्णोः परमं पदमित्यस्यामाकाङ्क्षायामिन्द्रियाद्यनुक्रमणात् परमपदप्रतिपत्त्यर्थ एवायमायास इत्यवसीयते ॥

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥

ऐतरेयके श्रूयते 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत् नान्यत् किञ्चन मिषत् स ईक्षत लोकान्नु सृजा इति स इमाँल्लोकानसृजताम्भो मरीचीर्मरमापः' इत्यादि। तत्र संशयः किं पर एवात्मा इहात्मशब्देनाभिलप्यते उतान्यः कश्चिदिति। किं तावत् प्राप्तं न परमात्मेहात्मशब्दाभिलप्यो भवितुमर्हतीति। कस्मात्, वाक्यान्वयदर्शनात्। ननु वाक्यान्वयः सुतरां परमात्मविषयो दृश्यते प्रागुत्पत्तेरात्मैकत्वावधारणात् ईक्षणपूर्वकस्रष्टृत्ववचनाच्च। नेत्युच्यते लो-

---

योरैकरूप्यात् सूत्रस्यवदेकदेशपरत्वेनैकवाक्यत्वनिश्चये सति वाक्यभेदफलभेदकल्पना न युक्ता गौरवादित्याह। अपि चेति॥

आत्मगृहीतिः। मिषत् चलत्। लोकानाह। अम्भ इति। अम्भः स्वर्गः, मरीचयोऽन्तरिक्षलोकः, मरो मर्त्यलोकः, आपः पाताललोक इत्यर्थः। आत्मशब्दस्य ब्रह्मणि सूत्रात्मनि च प्रयोगात् संशयमाह। तत्रेति। अत्र पूर्वपक्षे वाक्यस्य सूत्रोपास्तिपरत्वात् परब्रह्मधर्माणामात्मत्वादीनामैतरेयकेऽनुपसंहारः, सिद्धान्ते ब्रह्मपरत्वादुपसंहार इति फलं, पूर्ववाक्याद्व्यवधानादादिवाक्यानां भावो दर्शितपादकत्वविरुद्रम् तद्वदिहापि प्रजापतिरेवो देवा इति पूर्ववाक्यात् प्रजापतिवाक्याद्वेदप्रकरणादात्मा वा इत्यादिवाक्यस्य न ब्रह्मपरत्वमिति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति। न परमात्मेत्यादिना। वाक्यस्य प्रजापतौ तात्पर्यदर्शनादित्यर्थः। पूर्वपक्षमाक्षिप्य जीववदुत्पत्तिकारात् प्रजापतौ वाक्यान्वय इत्याह। नन्वित्यादिना।

कसृष्टिवचनात्. परमात्मनि हि स्रष्टरि परिगृह्यमाणे महा-
भूतसृष्टिरादौ वक्तव्या लोकसृष्टिस्तदनुपपद्यते, लोकाश्च
महाभूतसन्निवेशविशेषाः। तथा चाम्भःप्रभृतीन् लोका-
नेव निर्दिशति 'अदोऽम्भः परेण दिवम्' इत्यादिना। लोक-
सृष्टिश्च परमेश्वराधिष्ठितेनापरेण केनचिदीश्वरेण क्रियत
इति श्रुतिस्मृत्योरवगम्यते। तथा हि श्रुतिर्भवति 'आत्मै-
वेदमग्र आसीत् पुरुषविधः' इत्याद्या। स्मृतिरपि—

'स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते।
आदिकर्ता स भूतानां ब्रह्माग्रे समवर्तत' ॥ इति।

ऐतरेयिणोऽपि 'अथातो रेतसः सृष्टिः प्रजापते रेतो
देवाः' इत्यत्र पूर्वस्मिन् प्रकरणे प्रजापतिकर्तृकां विविधां
सृष्टिमामनन्ति। आत्मशब्दोऽपि तस्मिन् प्रयुज्यमानो दृश्यते
'आत्मैवेदमग्र आसीत् पुरुषविधः' इत्यत्र।
एकत्वावधारणमपि प्रागुत्पत्तेः स्वविकारापेक्षमुपपद्य-
ते। ईक्षणमपि तस्य चेतनत्वाभ्युपगमादुपपन्नम्।

लोका एव महाभूतानीत्यत आह। लोकाश्चेति। लोकानाम् महाभू-
तैकरूपत्वात् भौतिका एव लोकाः। निर्दिशतीत्याह। तथा चेति।
अम्भो मरीचीर्मरमाप इति कृत्वा व्याचष्टे श्रुतिर्व्याचष्टे। परेण
दिवं, दिवः परस्तादिति। एतच्छब्दोऽम्भसो लोकस्य वाचकः। अन्त-
रिक्षं मरीचयः, मरो मृत्युः पृथिवी, अप आप अधस्ताद् आप इति।
ननु लोकसृष्टिरपीश्वराधीनास्तु नेत्याह। लोकेति। पुरुषविधो नरा-
कारः। आत्मा हिरण्यगर्भः, आपिपीलिकान्तः सर्वलोकस्रष्टा। भूतानां
लोकानामित्यर्थः। प्रकरणादपि लोककर्तुः प्रजापतित्वमित्याह। ऐतरे-
यिणोऽपीति। रेतः कार्यं तस्य सृष्टिः। स प्रजापतिः प्रजापते
रिति। आत्मशब्दोऽपीत्यादिना। किञ्च प्रजाः सृष्टा याः प्रति भोगार्थं

अपि च ताभ्यो गामानयत् ताभ्योऽश्वमानयत् ताभ्यः पुरुषमानयत् ता अब्रुवन् इत्येवंजातीयको भूयान् व्यापारविशेषो लौकिकेषु विशेषवत्स्वात्मसु प्रसिद्ध इहानुगम्यते। तस्मात् विशेषवानेव कश्चिदिहात्मा स्यादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः, पर एवात्मेहात्मशब्देन गृह्यते इतरवत्, यथेतरेषु सृष्टिश्रवणेषु 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः' इत्येवमादिषु परस्यात्मनो ग्रहणं, यथा चेतरस्मिन् लौकिकात्मशब्दप्रयोगे प्रत्यगात्मैव मुख्य आत्मशब्देन गृह्यते तथेहापि भवितुमर्हति। यत्र तु 'आत्मैवेदमग्र आसीत्' इत्येवमादौ पुरुषविध इत्येवमादि विशेषणान्तरं श्रूयते भवेत् तत्र विशेषवत आत्मनो ग्रहणं, अत्र पुनः परमात्मग्रहणानुगुणमेव विशेषणमप्युत्तरमुपलभ्यते 'स ईक्षत लोकान्नु सृजै' इति 'स इमाँल्लोकानसृजत' इत्येवमादि। तस्मात् तस्यैव ग्रहणमिति न्याय्यम्॥

अन्वयादिति चेत् स्यादवधारणात्॥ १७॥

वाक्यान्वयदर्शनात् न परमात्मग्रहणमिति पुनर्यदुक्तं तत्परिहर्तव्यमिति, अत्रोच्यते स्यादवधारणादिति। भवे-

गामानयत् [illegible] तथाऽश्वमानयत् तास्तु [illegible] न [illegible] पुरुषशरीरे आनीते 'ता अब्रुवन् सुकृतं' इति। अयञ्च व्यापारो लोकस्रष्टुः प्रजापतेर्लिङ्गमित्याह। अपि चेति। आत्मशब्दस्य चिदात्मनि [illegible] परमात्मग्रहणमिति सिद्धान्तयति। एवं प्राप्त इति। महाभूतसृष्टिपूर्वकं लोकान् [illegible] श्रुत्यन्तरैकार्थ्य [illegible]॥

पूर्वपक्षबीजमनूद्य दूषयति। अन्वयादिति। 'आत्मा वा इदमेक

दुपपन्नं परमात्मन इह ग्रहणं, जगदुत्पत्तिकारणत्वात्। परमात्मग्रहणं हि प्रागुत्पत्तेरात्मैकत्वावधारणमात्मशब्दश्चात्र, अन्यथा ह्यनात्मत्वं तत् परिकल्प्येत। लोकसृष्टिवचनं तु श्रुत्यन्तरप्रसिद्धमहाभूतसृष्ट्यनन्तरमिति योजयिष्यामि, यथा 'तत्तेजोऽसृजत' इत्येकश्रुत्यन्तरप्रसिद्धवियदादिसृष्ट्यनन्तरमित्ययमेवमिहापि। श्रुत्यन्तरप्रसिद्धो हि समानविषयो विशेषः श्रुत्यन्तरेषूपसंहर्तव्यो भवति। योऽप्ययं व्यापारविशेषानुगमस्तादर्थ्यो भगवानपीत्यादिः सोऽपि विवक्षितार्थावधारणानुगुण्येनैव ग्रहीतव्यः, न ह्ययं सकलः कथाप्रबन्धो विवक्षित इति शक्यते वक्तुं, तत्प्रतिपत्तौ पुरुषार्थाभावात्। ब्रह्मात्मत्वं त्विह विवक्षितम्। तथा ह्यम्भःप्रभृतीनां लोकानां लोकपालानां चाग्न्यादीनां सृष्टिं शिष्ट्वा करणानि कार्यायतनं च शरीरं उपदिश्य स एव स्रष्टा कथं न्विदं मदृते स्यादिति वीक्ष्य इदं शरीरं प्रविवेशेति दर्शयति 'स एतमेव सीमानं विदार्यैतया द्वारा प्रापद्यत' इति। पुनश्च 'यदि

एवाग्र आसीत्' इति 'प्रज्ञानं ब्रह्म' इति चोपक्रमोपसंहारयोरेकात्म-[illegible]निश्चयात्, प्रवेशादिलिङ्गैश्च लोकस्रष्टृत्वादिलिङ्गैश्च [illegible] गृह्यत इति भावः। स परमेश्वरः। एतमेव सीमानं विदार्य [illegible] कृत्वा। एतया ब्रह्मरन्ध्राख्यद्वारा। [illegible] प्रविष्टवानित्यर्थः। [illegible] विना सृष्टि [illegible] व्यापारः कथं, [illegible] सदा [illegible] पदार्थे विचार्य [illegible] योजितमाकाशं ब्रह्म [illegible]। [illegible] व्याख्येयः। प्रथा विदार्य। नैतं [illegible] [illegible] [illegible] विदारणविषयत्वस्यैव; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]।

वाचमभ्याहृतं यदि प्राणेनाभिप्राणितम्' इत्येवमादिना करणव्यापारविवेचनपूर्वकं 'अथ कोऽहम्' इति वीक्ष्य 'स एतमेव पुरुषं ब्रह्म ततममपश्यत्' इति ब्रह्मात्मदर्शनमवधारयति। तथोपरिष्टादपि 'एष ब्रह्मैष इन्द्रः' इत्यादिना समस्तं भेदजातं सह महाभूतैरनुक्रम्य 'सर्वं तत् प्रज्ञानेत्रं प्रज्ञाने प्रतिष्ठितं प्रज्ञानेत्रो लोकः प्रज्ञा प्रतिष्ठा प्रज्ञानं ब्रह्म' इति ब्रह्मात्मदर्शनमेवावधारयति, तस्मादिहात्मगृहीतिरित्यनपवादम्। अपरा योजना, आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात्। वाजसनेयके 'कतम आत्मेति योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुषः' इत्यात्मशब्देनोपक्रम्य तस्यैव सर्वसङ्गविमुक्तत्वप्रतिपादनेन ब्रह्मात्मतामवधारयति, तथा ह्युपसंहरति 'स वा एष महानज आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽभयो ब्रह्म' इति। छान्दोग्ये तु 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्' इत्यन्तरेणैवात्मशब्दमुपक्रम्य 'उदर्के स आत्मा तत्त्वमसि' इति तादात्म्यमुपदिशति। तत्र संशयः तुल्यार्थत्वं किमनयोराम्नानयोः स्यात् अतुल्यार्थत्वं वेति। अतुल्यार्थत्वमिति तावत् प्राप्तं अतुल्यत्वादाम्नानयोः। न

अवधारयतीति। उदर्क उपसंहारः। अनात्मशब्दात्मशब्दाभ्यामुपक्रमात् संशयमाह। तत्रेति। पूर्वपक्षे अनात्मात्मशब्दाभ्यां ब्रह्मात्मत्वदृष्ट्युपास्तिः छान्दोग्ये वाजसनेयके निर्गुणविद्येति भेदाभिप्रायोऽतुल्यार्थोपसंहारः सिद्धान्ते तूभयत्र निर्गुणविद्यैक्यादुपसंहार इति फलभेदः। पदानां जातौ शक्तिग्रहात् [illegible]ऽपि [illegible] निर्विभागत्वादथ जातेर्विशेषः प्रकरणेन तादात्म्योपदेशः [illegible] नेव इति पूर्वपक्षनि-

ह्याम्नानवैषम्ये सत्यर्थसाम्यं युक्तं प्रतिपत्तुं आम्नानतन्त्र-त्वादर्थपरिग्रहस्य। वाजसनेयके चात्मशब्दोपक्रमादात्मत्वोपदेश इति गम्यते, छान्दोग्ये तूपक्रमविपर्ययादुपदेश-विपर्ययः। ननु च छन्दोगानामप्यस्त्येव तादात्म्योप-देश इत्युक्तं, सत्यमुक्तमुपक्रमतन्त्रत्वादुपसंहारस्य न ता-दात्म्यसम्पत्तिः सेति मन्यते, तथा प्राप्तेऽभिधीयते। आत्म-गृहीतिः 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इत्यत्र। छन्दोगाना-मपि भवितुमर्हति इतरवत्, यथा 'कतम आत्मा' इत्यत्र। वाजसनेयिनामात्मगृहीतिस्तथैव। कस्मात्, उत्तरात् ता-दात्म्योपदेशात्। अन्वयादिति चेत्, स्यादवधारणात्। य-दुक्तं उपक्रमान्वयात् उपक्रमे चात्मशब्दश्रवणाभावात् ना-त्मगृहीतिरिति तस्य कः परिहार इति चेत्, सोऽभिधीयते स्यादवधारणादिति। भवेदुपपन्ना ह्यात्मगृहीतिः अवधारणात्। तथा हि 'येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञा-तम्' इति एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानमवधार्य तत्सम्पाद-

---

र्थः । पूर्वेण वाक्यैक्यादर्थादिपरत्वं ब्रह्म विद्यैक्यमुक्तं [illegible] बृहदारण्यकछान्दोग्ययोः [illegible] उपक्रमभेदाद्वाक्यभेदे सति विद्याभेद इति प्रत्युदाहरणसङ्गतिः । न चात्मशब्दो जातिवाचकः आत्मत्वजा-त्यभावात् किन्तु सर्वान्तरवस्तुवाचकः; [illegible] ऽप्युप-क्रमभेदः स्फुट एव वाक्ययोर्भेदादिति भावः । सिद्धान्तयति । भवेदित्यादिना । उपक्रमान्वयादिति [illegible] । [illegible] । [illegible] । [illegible] अनेन जीवेनात्मना इति [illegible] जीवभाव-शब्देन परामर्शः, ततो जीवः [illegible] भवति, इति [illegible] सूत्र ए

ग्नियया सदेवेत्याह, तथाऽऽत्मशब्दोऽपि सत्यं दर्शयति, ष-
ष्ठे सा हि योऽयं मुख्य आत्मा स न विज्ञात इति नैव
सर्वविज्ञानं सम्पद्यते । तथा प्रागुत्पत्तेरेकत्वावधारणं जी-
वस्य चात्मशब्देन परामर्शः, स्वापावस्थायां च तत्सम्भावस-
म्पत्तिकथनं परिचोदनापूर्वकश्च पुनः पुनः 'तत्त्वमसि' इत्य-
वधारणमिति च सर्वमेतत् तादात्म्यप्रतिपादनायामेवा-
वकल्पते न तादात्म्यसम्पादनायाम् । न चात्रोपक्रमतन्त्र-
तोपन्यासौ न्याय्यः, न ह्युपक्रमे चात्मत्वसङ्कीर्तनमनात्म-
त्वसङ्कीर्तनं वास्ति, सामान्योपक्रमश्च न वाक्यशेषगतेन
विशेषेण विरुध्यते विशेषाकाङ्क्षित्वात् सामान्यस्य. स-
च्छब्दार्थोऽपि च पर्यालोच्यमानो न मुख्यादात्मनोऽन्यः स-
म्भवति, यतोऽन्यस्य वस्तुजातस्यारम्भणशब्दादिभ्योऽनृतत्वो-
पपत्तेः आम्नानवैषम्यमपि नावश्यमर्थवैषम्यमावहति.
आहर पात्रं पात्रमाहरेत्यादिष्वर्थसाम्येऽपि तद्दर्शनात् ।
तस्मादेवंजातीयकेषु वाक्येषु प्रतिपादनप्रकारभेदेऽपि प्र-
तिपाद्यार्थाभेद इति सिद्धम् ॥

प्रा अमयात् विज्ञापयन्तीति परिचोदना । यदितिपदेन तत्राप्य उच्यते
न जानीमः, कथं वाचिकप्रत्ययान्तत्वात् । तथा चोपक्रमे तस्मा-
[illegible] यथाऽऽत्मः इत्याकाङ्क्षायां वाक्यं तादात्म्येति निर्णीयत
इत्याह । न चेति । [illegible] तदपि नास्ति
[illegible] अविरोधाभ्यां विरोधेऽपीति न
[illegible] । तत्त्वादेति । [illegible] ।
[illegible] । [illegible] प्रतिपादन
[illegible] प्रतिपादनमिति प्रकारभेदेऽपि
वाक्यार्थैक्यादित्यैक्यमिति कथितमाह । तस्मादिति ॥

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ १८ ॥

छन्दोगा वाजसनेयिनश्च प्राणसंवादे श्वादिमर्यादं प्राणस्यान्नमाम्नाय तस्यैवापो वास आमनन्ति। अनन्तरं च छन्दोगा आमनन्ति "तस्माद्वा एतदशिष्यन्तः पुरस्ताच्चोपरिष्टादद्भिः परिदधति" इति। वाजसनेयिनस्त्वामनन्ति "तद्विद्वांसः श्रोत्रिया अशिष्यन्त आचामन्त्यशित्वा चाचामन्त्येतमेव तदनमनग्नं कुर्वन्तो मन्यन्ते तस्मादेवंविदशिष्यन्नाचामेदशित्वा चाचामेदेतमेव तदनमनग्नं कुरुते" इति। तत्राचमनमनग्नताचिन्तनं च प्राणस्य प्रतीयते। तत् किम्-

कार्याख्यानादपूर्वम्। 'मे किमन्नं किं वासः' इति प्राणेन पृष्टा वागादय ऊचुः 'यदिदं किंचाश्वभ्य आकृमिभ्यस्तत्तेऽन्नमापो वासः' इति सर्वं प्राणिभिर्भुज्यमानं यदिदं प्रसिद्धं श्वादिपर्यन्तमन्नं तत् प्राणस्य तवान्नं आपः आच्छादनमित्युपासकेन चिन्तनीयमित्यर्थः। प्राणसूक्ते विशेषश्रुतिरुक्ता विशेषश्रुतिभेदमाह। अनन्तरं चेति। तस्माद्वा इत्यादि। यस्मादेवंविदोऽशनं कुर्वन्तः श्रोत्रिया एतत् कुर्वन्ति। किं तत्, भोजनात् पूर्वं ऊर्ध्वं चाचामन्ति इति यत् तदद्भिः प्राणं परिदधत्याच्छादयन्तीत्यर्थः। पूर्वोत्तराचमनमन्त्रिणोऽप्यनु प्राणवासस्त्वचिन्तनरूपमनग्नताख्यानं कार्यमिति भावः। तत् तस्मात्, इति उक्तार्थं यस्मात् पूर्वं विद्वांसोऽशनात् प्राक् ऊर्ध्वं चाचामन्तः एतमेवान्नं प्राणं तदेतेनाचमनेन अनग्नमाच्छादितं कुर्वन्तो मन्यन्ते चिन्तयन्ति, तस्मादेवंविदिदानीन्तनोऽप्याचामन्नेवं कुर्यादिति वाक्ययोरर्थः। अनयोर्वाक्ययोरेकार्थत्वात् संशयमाह। तत्रेति। अन्त्यवाक्यतदुपक्रमस्य वाक्यशेषात् निर्णयवदाचामन्ति इति पदस्य विधित्वसन्देहे आचामेदिति वाक्यशेषाद्विधित्वनिर्णय इति दृष्टान्तसंगत्या पूर्वपक्षमाह। किं तावदिति। प्राणोपासनाङ्गविधिविचारात् पादसङ्गतिरिति। पूर्वपक्षे प्राणवि-

भयमपि विधीयते उताचमनमेवोतानग्नताचिन्तनमेवेति विचार्यते। किं तावत् प्राप्तम् उभयमपि विधीयत इति। कुतः उभयस्याप्यवगम्यमानत्वात्। उभयमपि चैतदपूर्वत्वाद्विध्यर्हम्। अथ वाचमनमेव विधीयते, विस्पष्टा हि तस्मिन् विधिविभक्तिः, तस्मादेवंविदशिष्यन्नाचामेदशित्वा चाचामेदिति तस्यैव स्तुत्यर्थमनग्नतासङ्कीर्तनमित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। नाचमनस्य विधेयत्वमुपपद्यते, कार्याख्यानात्, प्राप्तमेव हीदं कार्यत्वेनाचमनं प्रायत्यार्थं स्मृतिप्रसिद्धमन्वाख्यायते। नन्वियं श्रुतिस्तस्याः स्मृतेर्मूलं स्यात्, नेत्युच्यते विषयनानात्वात्। सामान्यविषया हि स्मृतिः पुरुषमात्रसम्बद्धं प्रायत्यार्थमाचमनं प्रापयति, श्रुतिस्तु प्राणविद्याप्रकरणपठिता तद्विषयमेवाचमनं विदधती विदध्यात्। न च भिन्नविषययोः श्रुतिस्मृत्योर्मूलमूलिभावोऽवकल्पते, न चेयं श्रुतिः प्राणविद्यासंयोग्यपूर्वमाचमनं विधास्यतीति शक्यमाश्रयितुं पूर्वस्यैव पुरुषमात्रसंयोगिन आचमनस्येह प्रत्यभिज्ञायमानत्वात्, अत एव च नोभयविधानं, उभयविधाने च वाक्यं भिद्येत। तस्मात् प्राप्तमेवाशिशिषतामशितवतां च उभयत

वाक्यं नापूर्वाचमनविधिपरमनग्नतोपलक्षणमिति कथं सिद्धान्ते तस्या-विधेयत्वात् वाक्यस्योपसंहार इति विवेकः। उभयविधाने वाक्यभेदः आदिमध्यमा पशुमन्त्राश्च। अत एवेति। प्रायत्य चोदनाचमनं यस्मात् तेन प्राचमनमन्यत्र इति स्मृतिः। प्रसिद्धानुवादेनाप्रसिद्धं विधेयमिति न्यायेन सिद्धान्तयति। एतदिति। प्रयतस्य प्रयत्नवतो भावः प्रायत्यं शुद्धिस्तदर्थमित्यर्थः। अन्यथा शुद्ध्यर्थं कार्यत्वेन विहिते स्वकालमदिक्षतया प्राप्ताचमनानुवादे अपूर्वमनग्नताध्यानमेव विधीयत इति सूत्रार्थः।

आचमनमनूद्य 'एतमेव तदनग्नं कुर्वन्तो मन्यन्ते' इति प्राणस्यानग्नताकरणसङ्कल्पोऽनेन वाक्येनाचमनीयास्वप्सु प्राणविद्यासम्बन्धित्वेनापूर्व उपदिश्यते । न चायमनग्नतावाद आचमनस्तुत्यर्थ इति न्याय्यं, आचमनस्याविधेयत्वात्, स्वयं चानग्नतासङ्कल्पस्य विधेयत्वप्रतीतेः । न चैवं सति कस्यचिदाचमनस्योभयार्थताभ्युपगता भवति, प्रायत्यार्थता परिधानार्थता चेति क्रियान्तरत्वाभ्युपगमात्, क्रियान्तरमेव ह्याचमनं नाम प्रायत्यार्थं पुरुषस्याभ्युपगम्यते' तदीयासु त्वप्सु, वासःसङ्कल्पनं नाम क्रियान्तरमेव परिधानार्थं प्राणस्याभ्युपगम्यत इत्यनवद्यम् । अपि च 'यदिदं किं चाश्वभ्य आश्वभ्य आकृमिभ्य आकीटपतङ्गेभ्यस्तत्तेऽन्नमिति अत्र तावन्न सर्वान्नाभ्यवहारश्चोद्यत इति शक्यते वक्तुं, अशब्दत्वादशक्यत्वाच्च, सर्वं तु प्राणस्यान्नमितीयमन्नदृष्टिश्चोद्यते । तत्साहचर्याच्च 'आपो वास' इत्यत्रापि नापामाचमनं चोद्यते, प्रसिद्धानामेवाचमनीयानामपां परिधानदृष्टिश्चोद्यत इति युक्तं

स्मार्तमाचमनं श्रुत्वा नाभ्युक्ष्यते किं त्वनया श्रुत्या विशिष्टं ध्यानमनूद्यत इति गम्यते । नन्विति । श्रुतिस्मृत्योरनयोर्मूलमूलिभावः भिन्नविषयत्वादिति परिहरति । नेति । 'द्विजो नित्यमुपस्पृशेत्' इत्याद्या स्मृतिः । आचमनान्तरविधिमपेक्ष्य मूलमूलित्वं किमर्थं भवति विधिर्विधेयत्वादित्यर्थः । न चैवं स्मृतिरिति । अत एवेति आचमनस्याप्यनुवाद्यत्वादेवेत्यर्थः अपि तु प्राणवासस्त्वध्यानमात्रं प्रकृतः प्राणविद्याङ्गत्वेन विधीयत इत्यर्थः । तस्मादिति । अयमेवेति अपूर्वत्वादित्यर्थः । पूर्वं विधित्सितस्याचमनस्य प्रायत्यादन्यार्थत्वं विरुद्धमित्याशङ्क्याह । न चैवं सतीति आचमनस्य प्रायत्यादन्यार्थत्वमविरुद्धमित्यर्थः । किञ्च यथा पूर्वोक्तैव आचमनीयाभ्यान्नाय

न ह्यर्धवैशसं सम्भवति। अपि चाचामन्तीति वर्तमानापदेशित्वान्नायं शब्दो विधिक्षमः। ननु मन्यन्त इत्यत्रापि समानं वर्तमानापदेशित्वं, सत्यमेव तत्, अवश्यं विधेयत्वमन्यतरस्मिन् वासःकार्याख्यानात् अपां वासःसङ्कल्पनमेवापूर्वं विधीयते नाचमनं पूर्ववत्त्वात् तदित्युपपादितम्। यदप्युक्तं विस्पष्टा चाचमने विधिविभक्तिरिति, तदपि पूर्ववत्त्वेनैवाचमनस्य प्रत्युक्तं, अत एवाचमनस्याविधित्सितत्वादेतमेव तदनमनग्नं कुर्वन्तो मन्यन्त इत्यत्रैव काण्वाः पर्यवस्यन्ति नामनन्ति तस्मादेवंविदित्यादि। तस्मात् माध्यन्दिनानामपि पाठे आचमनानुवादेन एवंविदामित्र प्रकृतप्राणवासोविधित्वं विधीयत इति प्रतिपत्तव्यम्। योऽप्ययमभ्युपगमः क्वचिदाचमनं विधीयते क्वचिद्वासोविज्ञानमिति सोऽपि न साधुः, आपो वास इत्यादिकाया वाक्यप्रवृत्तेः सर्वत्रैवैकरूप्यात्। तस्माद्वासोविज्ञानमेवेह विधीयते नाचमनमिति न्याय्यम्॥

[illegible] तथाप्यपां वासोध्यानं विधीयते, अन्यथाचमनविधौ पूर्वत्र ध्यानविधि[illegible] क्रियाविधिद्वयं [illegible] स्यादित्याह। अपि चेति। अथवेदिति शब्दाभावात् [illegible] सर्वस्य मनुष्यैर्भोज्यमानत्वेन भोक्तृमात्रकर्तृत्वाच्च न [illegible] क्रियाविधिरित्यर्थः। अतश्चाचमनमत्र न विधेयमित्याह। अपि चेति। [illegible] मन्यन्त इत्यत्र [illegible] न विधेयं दोषसाम्यादिति शङ्कते। नन्विति। उभयोरप्यनुवादत्वे वैफल्यादन्यतमैकानुवादेनैकं विधेयं तत्र विधेयवासोध्यानमेव वासःकार्याख्यानमन्यथाख्यानादनर्थत्वाच्चेति समाधानार्थः। पूर्ववदिति [illegible] प्राप्तमित्यर्थः। आचामेदिति न विधिः किन्तु [illegible] [illegible] इत्यत्र [illegible]। अत एवेति। तस्मादेवंविदित्यादिवाक्यमाचामेदिति वाक्यं [illegible] काण्वैरपठनं [illegible]। तर्हि पाठवशान्माध्यन्दिने, आचमनविधिरिति

समान एवं चाभेदात् ॥ १९ ॥

वाजसनेयिशाखायामग्निरहस्ये शाण्डिल्यनामाङ्किता विद्या विज्ञाता, तत्र गुणाः श्रूयन्ते 'स आत्मानमुपासीत मनोमयं प्राणशरीरं भारूपम्' इत्येवमादयः। तस्यामेव शाखायां बृहदारण्यके पुनः पठ्यते 'मनोमयोऽयं पुरुषो भाः सत्यस्तस्मिन्नन्तर्हृदये यथा व्रीहिर्वा यवो वा स एष सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिः सर्वमिदं प्रशास्ति यदिदं किंच' इति। तत्र संशयः किमियमेका विद्याऽग्निरहस्यबृहदारण्यकयोर्गुणोपसंहारश्च, उत द्वे इमे विद्ये गुणानुपसंहारश्चेति। किं तावत् प्राप्तम् विद्याऽभेदो गुणव्यवस्था चेति, कुतः पौनरुक्त्यप्रसङ्गात्। भिन्नासु हि शाखास्वध्येतृवेदितृभेदात् पौनरुक्त्यपरिहारमालोच्य विद्यैकत्वमध्यवसाय एकत्रातिरिक्ता गुणा इतरत्रोपसंह्रियन्ते प्राणसंवादादिष्वित्युक्तम्। एकस्यां पुन

कल्पयित्वान्तं निराकरोति। योऽयमिति॥

समान इति। एवं चाभेदात् शाण्डिल्यत्वेन दृष्टा तस्यामेवाऽऽम्नाता, अन्तर्हृदि व्रीह्यादिवत् सूक्ष्मं चिन्तनीयं [illegible]। [illegible] संशयमाह किमिति। गुणानुपसंहारोपसंहारौ पूर्वोत्तरपक्षयोः फलं, पूर्वत्र [illegible] [illegible] एकशाखायां [illegible] [illegible] विधिवद्[illegible] इत्यर्थः विद्या[illegible] [illegible] पर्यवस्यति। किं तावदिति। [illegible] [illegible] प्राणपञ्चम्यादिभिः [illegible] अधिकारादि[illegible] शाखाभेदे पुनरुक्तिपरिहाराय [illegible]। तथा [illegible]। यथा [illegible] [illegible] कर्तव्य इति 'स क्रतुं कुर्वीत' इति [illegible] गुणविधि [illegible] [illegible]। न [illegible] [illegible]। [illegible]

शाखायामध्येतृवेदितृभेदाभावादशक्यपरिहारे पौनरुक्त्ये न विप्रकृष्टदेशस्थैका विद्या भवितुमर्हति । न चात्रैकमाम्नानं विद्याविधानार्थमपरं गुणविधानार्थमिति विभागः सम्भवति । तदा ह्यतिरिक्ता एव गुणा इतरत्रेतरत्र चाम्नायेरन्, असमानाः समाना अपि तु उभयत्राम्नायन्ते मनोमयत्वादयः, तस्मान्नान्योन्यगुणोपसंहार इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः—यथा भिन्नासु शाखासु विद्यैकत्वं गुणोपसंहारश्च भवति एवमेकस्यामपि शाखायां भवितुमर्हति उपास्याभेदात् तदेव हि ब्रह्म मनोमयत्वादिगुणकमुभयत्राप्युपास्यमभिप्रत्यभिजानीमहे, उपास्यञ्च रूपं विद्यायाः न च विद्यमाने रूपाभेदे विद्याभेदमध्यवसातुं शक्नुमः, नापि विद्याऽभेदे गुणव्यवस्थानम् । ननु पौनरुक्त्यप्रसङ्गात् विद्याभेदोऽध्यवसितः, नेत्युच्यते अर्थविभागोपपत्तेः, एकं ह्याम्नानविद्याविधानार्थं अपरं गुणविधानार्थं इति न किञ्चिन्नोपपद्यते। नन्वेवं सति यदपठितमग्निरहस्ये तदेव बृहदारण्यके पठितव्यं 'स एष सर्वस्येशानः' इत्यादि । यत्तु पठितमेव मनोमयत्वादि तन्न पठितव्यं, नैष दोषः । तद्बलेनैव प्रदेशान्तरपठितविद्याप्रत्यभिज्ञानात् । समानगुणाम्नानेन हि विप्रकृष्टदेशां शाण्डिल्यविद्यां प्रत्यभिज्ञाप्य तस्यामीशानत्वाद्युपदिश्यते, अन्यथा हि कथं तस्यामयं गुणविधिरभिधी-

पुनरुक्तिर्वा स्यात् अतोऽभ्यासाद्विद्याभेदः प्रयाजभेदवदिति भावः, सु-त्रयोर्मिथः दृष्ट्वा कतिपयगुणविधिद्वारोपास्याभेदप्रत्यभिज्ञानादेव उपास्यरूपाभेदात् भिन्नशाखास्विव एकस्यां शाखायामपि विद्यैकत्वमिति

यते। अपि चाम्नायान्तरोपदेशेनार्थवति वाक्ये सत्याति प्रा-प्तांशपरामर्शस्य नित्यानुवादतयाप्युपपद्यमानत्वात् न त-द्बलेन प्रत्यभिज्ञोपेक्षितुं शक्यते। तस्मादन्यासामपि शाखानां विद्यैकत्वं गुणोपसंहारश्चेत्युपपन्नम्॥

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि॥ २०॥

बृहदारण्यके 'सत्यं ब्रह्म' इत्युपक्रम्य 'तद्यत्तत् सत्य-मसौ स आदित्यो य एष तस्मिन्मण्डले पुरुषो यश्चायं द-क्षिणेऽक्षन् पुरुषः' इति तस्यैव सत्यस्य ब्रह्मणोऽधिदैवतम-ध्यात्मं चायतनविशेषमुपदिश्य व्याहृतिशरीरत्वं च सम्पाद्य द्वे उपनिषदावुपदिश्येते, तस्योपनिषदहरित्यधिदैवतं, तस्योपनिषदहमित्यध्यात्मम्। तत्र संशयः किमविभागेनै-वोभे अप्युपनिषदावुभयत्रानुसन्धातव्ये उत विभागेनैका

विद्यान्तरत्वं बोधयति। यद्वेति। योऽयमपकारोऽर्थवादो ... यत्र बहवो गुणाः श्रुतास्तत्र प्रधानविधिरन्यत्र तदनुवादेन गुणविधिरिति नियमादन्यत्रत्यैः प्रधानविधिवदनुवादेन गुणविधिरिति भावः॥

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि। बृहदारण्यके ... परी-पूर्णात्मकं हिरण्यगर्भाख्यं ब्रह्मोपक्रम्य, सत्यं ... च यो-ऽयमादित्यः किं मण्डलं न तत्र स्थाने पुरुषः ... च सदाध्या-त्मविद्यास्थानं ... भूरिति शिरो ... इति व्याहृतयः ... वाह्वादिति व्याहृतिरूपं शारीरकल्पना द्वे उपनिषदौ ... अधिदैवे ... तस्मादिति ... भाव प्रकाशकत्वात् तस्यापि-... प्रकाशादिति ... हन्ति ... विवक्षया ... पूर्व-पक्षयति ... एकत्वात् ... सम्भवात्। नेति। पूर्व-प्रतिज्ञातं नामद्वयानुदानं ... यथा ...

धिदैवतमेकमाध्यात्ममिति। तत्र सूत्रेणैवोपक्रमते यथा शाण्डिल्यविद्यायां विभागेनाप्यधीतायां गुणोपसंहार उक्तः एवमन्यत्रापि तज्जातीयके विषये भवितुमर्हति एकविद्याभिसम्बन्धात्, एका हीयं सत्यविद्याऽधिदैवमाध्यात्मं चाधीता उपक्रमाभेदात् व्यतिषक्तपाठाच्च, कथं तस्यामुदितो धर्मस्तस्यामेव न स्यात्, यो ह्याचार्ये कश्चिदनुगमनादिराचार उदितः स ग्रामगतेऽरण्यगते च तुल्यवदेव भवति। तस्मादुभयोरप्युपनिषदोरुभयत्र प्राप्तिरिति एवं प्राप्ते प्रतिविधत्ते॥

न वा विशेषात्॥ २१॥

नैवोभयोरुभयत्र प्राप्तिः, कस्माद्विशेषात्, उपासनस्थानविशेषोपनिबन्धादित्यर्थः। कथं स्थानविशेषोपनिबन्ध इति उच्यते य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषः इति ह्याधिदैविकं पुरुषं प्रकृत्य तस्योपनिषदहरिति श्रावयति 'योऽयं' दक्षि-

---

स्थानम्। दृष्टान्तसङ्गत्या पूर्वपक्षमाचष्टे। यथेति। यथा विद्यैक्यादुपसंहार उक्तः एवमत्राप्येकविद्यात्वादुपसंहारो भवितुमर्हतीत्यर्थः। तत्र सत्यब्रह्मोपक्रमाभेदस्तावदेतावादित्यपुरुषावन्योन्यस्मिन् प्रतिष्ठितौ, आदित्यरश्मीनां चक्षुषि चक्षुषश्चादित्ये प्रतिष्ठानादिति व्यतिषक्तपाठो सिद्धः; संदेहपाठाभ्यां विद्यैक्यसिद्धिः, विद्यैक्येऽपि किं स्यात् तत्राह। कथमिति। विद्यैक्येऽपि स्थानभेदादुपनिषदोरसङ्करः आदित्यावहृतं दृष्टान्तं च परिहरति। न वेति॥

नानैक्यात् आचारसङ्करो युक्तः, तथा चाचार्यशरीरेऽपि [illegible] पञ्चगव्यादावप्रयोज्यत्वादिति प्राप्ते सिद्धान्तमवतारयति।

क्षन् पुरुषः' इति चाध्यात्मिकं पुरुषं प्रकृत्य 'तस्योपनिष-
दहम्' इति तस्येति चैतत् सन्निहितालम्बनं सर्वनाम त-
स्मादायतनविशेषव्यपाश्रयेणैवैते उपनिषदावुपदिश्येते
कुत उभयोरुभयत्र प्राप्तिः । नन्वेक एवायमधिदैवतमध्या-
त्मं च पुरुषः, एकस्यैव सत्यस्य ब्रह्मण आयतनद्वयप्रतिपाद-
नात् । सत्यमेवमेतत्, एकस्याऽपि त्ववस्थाविशेषोपादाने-
नैवोपनिषद्विशेषोपदेशात् तदवस्थस्यैव सा भवितुमर्हति ।
अस्ति चायं दृष्टान्तः सत्यप्याचार्यस्वरूपानपाये यदाचा-
र्यस्याऽऽसीनस्याऽनुवर्तनमुक्तं न तत्तिष्ठतो भवति, यच्च तिष्ठत
उक्तं न तदासीनस्येति । ग्रामारण्ययोस्त्वात्मस्वरूपा-
नपायात् तत्स्वरूपानुबद्धस्य च धर्मस्य ग्रामारण्यकृत-
विशेषाभावादुभयत्र तुल्यवद्भाव इत्यदृष्टान्तः सः । तस्मा-
द्व्यवस्थाऽनयोरुपनिषदौ ॥

दर्शयति च ॥ २२ ॥

अपि चैवंजातीयकानां धर्माणां व्यवस्थितिं लिङ्गदर्शन-

न वेति । अक्ष्यादित्यायतनस्थावविशिष्टब्रह्मविषयत्वादित्यर्थः । तस्योपनिषदह-
रहमिति च वाक्यद्वयेन तच्छब्दपरामृष्टयोः सन्निहितस्थानविशिष्टयो-
पुरुषयोर्नामद्वयमहरहमित्युपसंहारादनुमानं बाध्यमिति भावः । विशेष-
व्याख्यानद्वारा दृष्टान्तवैषम्येण भिन्नपुरुषभेदात् ...
...दिना । विभिन्नावस्थे दृष्टान्तमाह । अस्तीति । प्रतिष्ठा...
...स्वरूपधर्मान्वितात् विशिष्टे धर्मे प्रकृते दृष्टान्तं नास्ति इत्या-
शयेति ॥

भवति 'तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुष्य रूपं यावमुष्य गेष्णौ तौ गेष्णौ यन्नाम तन्नाम' इति। तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुष्य रूपं कथमस्य लिङ्गत्वं तदुच्यते, अक्ष्यादित्यस्थानभेदभिन्नान् धर्मानन्योन्यस्मिन्ननुपसंहार्यान् पश्यन्निहातिदेशेनादित्यपुरुषगतान् रूपादीनक्षिपुरुष उपसंहरति 'तस्यैतस्य तदेव रूपम्' इत्यादिना। तस्माद्व्यवस्थिते एवैते उपनिषदाविति निर्णयः॥

सम्भृतिद्युव्याप्त्यपि चातः॥ २३॥

'ब्रह्मज्येष्ठा वीर्या सम्भृतानि ब्रह्माग्रे ज्येष्ठं दिवमाततान' इत्येवं राणायनीयानां खिलेषु वीर्यसम्भृतिद्युनिवेशप्रभृतयो ब्रह्मणो विभूतयः पठ्यन्ते। तेषामेव चोपनिषदि शाण्डिल्यविद्याप्रभृतयो ब्रह्मविद्याः पठ्यन्ते, तासु ब्रह्मविद्यासु ता ब्रह्मविभूतय उपसंह्रियेरन् न वेति विचारणायां ब्रह्मसम्बन्धादुपसंहारप्राप्तौ पठति, सम्भृतिद्युव्याप्तिप्रभृतयो विभूतयः शाण्डिल्यविद्याप्रभृतिषु नोपसंहर्तव्याः, अत एव चायतनविशेषयोगात्। तथा हि शाण्डिल्यविद्यायां हृद-

---

उक्तनामक्षण्याद्यायतनभेदो विरुद्धमित्याह। दर्शयति चेति। विद्यैक्ये उपसंहारविधानातिदेशो वृथा स्यात् तस्मादेकविद्यायामपि स्थानभेदेनोक्तगुणानां मिथोऽनिर्देशमनुपसंहार इति सिद्धम्॥

सम्भृतिद्युव्याप्त्यपि चातः। ब्रह्मैव ज्येष्ठं कारणं येषां तानि ब्रह्मज्येष्ठानि, निवीर्यमन्यान्यद्यः, वीर्याणि पराक्रमविशेषा आकाशोत्पादनादयः, तानि च वीर्याणि सम्भृतानि निर्विघ्नं सम्भृतानि, सर्वनियन्तुः कार्ये विघ्नकर्तुरभावात्। तच्च ज्येष्ठं ब्रह्माग्रे देवादुत्पत्तेः प्रागेव दिवं स्वर्गमाततान व्याप्तवत् तदा सर्वव्यापकमित्यर्थः। सर्वप्राणस्य व्या-

यायतनत्वं ब्रह्मण उक्तं 'एष म आत्मान्तर्हृदये' इति तद्वदेव दहरविद्यायामपि 'दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तर आकाशः' इति। उपकोसलविद्यायान्तु अक्ष्यायतनत्वं 'य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते' इति। एवं तत्र तत्र तत्तदाध्यात्मिकमायतनमेतासु विद्यासु प्रतीयते. आधिदैविक्यस्तु मा विभूतयः सम्भृतिद्युव्याप्तिप्रभृतयः. तासां कुत एतासु प्राप्तिः नन्वेतास्वप्याधिदैविक्यो विभूतयः श्रूयन्ते 'ज्यायान् दिवो ज्यायानेभ्यो लोकेभ्य एष उ एव भामनीरेष हि सर्वेषु भूतेषु भाति यावान् वा अयमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाश उभे अस्मिन् द्यावापृथिवी अन्तरेव समाहिते' इत्येवमाद्याः सन्ति चान्या आयतनविशेषवत्योऽपि ब्रह्मविद्याः षोडशकलाद्याः, सत्यमेवैतत् तथाप्यत्र विद्यते विशेषः सम्भृत्याद्यनुपसंहारहेतुः, समानगुणाम्नानेन हि प्रत्युपस्थापिताः सु विप्रकृष्टदेशास्वपि विद्यासु विप्रकृष्टदेशगुणा उपसंह्रियेरन्निति

[illegible] गुणाः [illegible]। [illegible]
[illegible]
[illegible] विद्यासु [illegible]
[illegible] इति पूर्वपक्षः। सिद्धान्तयति। सम्भृतीति। सम्भृ[illegible]
[illegible] सम्भृतिद्युव्याप्ति [illegible]
[illegible]। आध्यात्मिकायतनविशेषयुक्ता [illegible]
[illegible] प्रकृतत्वाभावात् न प्राप्तिरित्याह [illegible]
[illegible]। आधिदैविकत्वा [illegible] आध्यात्मिकायतनत्वा[illegible]
[illegible] सम्भृत्यादीनां प्राप्तिरिति भावः। [illegible]
[illegible] आधिदैविक [illegible] दहरादीनां आयतन [illegible]

युक्तं। सम्भृत्यादयस्तु शाण्डिल्यादिवाक्यगोचराश्च गुणाः परस्परव्यावृत्तस्वरूपत्वान्न प्रदेशान्तरवर्तिविद्याप्रत्युपस्थापनक्षमाः। न च ब्रह्मसम्बन्धमात्रेण प्रदेशान्तरवर्तिविद्याप्रत्युपस्थापनमुच्यते, विद्याभेदेऽपि तदुपपत्तेः, एकमपि हि ब्रह्म विभूतिभेदैरनेकैरनेकधोपास्यत इति स्थितिः, परोवरीयस्त्वादिवद्भेददर्शनात्। तस्माद्वीर्यसम्भृत्यादीनां शाण्डिल्यविद्यादिष्वनुपसंहार इति॥

पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्नानात् ॥२४॥

अस्ति ताण्डिनां पैङ्गिनां च रहस्यब्राह्मणे पुरुषविद्या, तत्र पुरुषो यज्ञः कल्पितः, तदीयमायुस्त्रेधा विभज्य सवनत्रयं कल्पितं, अशिशिषादीनि च दीक्षादिभावेन कल्पितानि, अन्ये च

मिथो गुणवत्त्वाद्युपक्रमात्, तस्मात् कतिपयतमागुणविशिष्टोपास्त्युपक्रमेऽप्युक्तमार्गेण बहुगुणप्राप्तिहेतुत्वाभावात् न प्राप्तिरिति परिहरति । सम्भृत्यादिना । स्थानविशिष्टभेदात् शाण्डिल्यविद्यावत् सम्भृत्यादिगुणविशिष्टस्य ब्रह्मणः शाण्डिल्यादिविद्योक्तगुणविशिष्टब्रह्मणश्च मिथो भेदेन रूपभेदात् सम्भृत्यादीनां नोपसंहार इत्युक्तन्यायानिष्टत्वादस्य न समाशङ्क्य ऐक्यं किञ्चिद्ध्रौव्ये परोवरीयस्त्वादिगुणोपास्तिभिरेकत्वप्रसङ्गत्वानुपास्तिर्भिद्यते तथैवात्रापि ब्रह्मणि विद्याभेदोपपत्तेः ब्रह्मप्रत्यभिज्ञा न गुणप्राप्तिहेतुत्वाच्च । परोवरीयस्त्वादिवदिति । तस्मात् सम्भृत्यादिगुणविशिष्टविद्यान्तरविधिरिति सिद्धम् ॥

पुरुषविद्यायां छान्दोग्यस्थां विद्यामाह । अस्तीति । 'पुरुषो वा यज्ञस्तस्य यानि चतुर्विंशति वर्षाणि तत्प्रातःसवनम्' यानि चतुश्चत्वारिंशद्वर्षाणि तन्माध्यन्दिनं सवनम्' यान्यष्टाचत्वारिंशद्वर्षाणि तत्तृतीयसवनम्' इति सवनत्रयं कल्पितम्, 'स यदशिशिषति यत्पि-

धर्मास्तत्र समधिगताश्चाशीर्मन्त्रप्रयोगादयः। तैत्तिरीयका
अपि कंचित् पुरुषयज्ञं कल्पयन्ति 'तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा
यजमानः श्रद्धा पत्नी' इत्येतेनानुवाकेन। तत्र संशयः कि-
मितरत्रोक्ताः पुरुषयज्ञस्य धर्मास्तैत्तिरीयकेषूपसंहर्तव्याः
किं वा नोपसंहर्तव्या इति। पुरुषयज्ञत्वाविशेषादुपसंहारप्रा-
प्तावाचक्ष्महे नोपसंहर्तव्या इति, कस्मात् तद्रूपप्रत्यभिज्ञाना-
भावात्। तदाहाचार्यः पुरुषविद्यायामिवेति। 'यथैकेषां
शाखिनां ताण्डिनां पैङ्गिनां च पुरुषविद्यायामाम्नानं नैवमि-
तरेषां तैत्तिरीयाणामाम्नानमस्ति, तेषां हीतरविलक्षणमेव
यज्ञसम्पादनं दृश्यते, पत्नीयजमानवेदवेदिबर्हिर्यूपाज्यपश्वृ-
त्विगाद्यनुक्रमणात्। यदपि सवनसम्पादनं तदपीतरविल-
क्षणमेव 'यत्सायं प्रातर्मध्यन्दिनञ्च तानि सवनानि' इति।
यदपि किंचिन्मरणावभृथत्वादिसामान्यं तदप्यल्पीयस्त्वाद्-
वैलक्षण्येनाभिभूयमानं न प्रत्यभिज्ञापनक्षमम्। न
च तैत्तिरीयके पुरुषस्य यज्ञत्वं श्रूयते विदुषो यज्ञस्येति

पासति यत् न रमते ता दीक्षा अथ यदश्नाति यत्पिबति यद्रमते ता
उपसदः अथ यद्धसति यज्जक्षति यन्मैथुनं चरति तानि स्तुतशस्त्राणि
अथ यत्तपोदानादि ता दक्षिणा मरणमेवावभृथः वस्वादिरूपा
मे प्राणा इदं सवनत्रयं यावदायुरनुसन्तनुत इत्याशीः, 'अक्षितमस्य-
च्युतमसि प्राणसंशितमसि' इति मन्त्रत्रयप्रयोगः। षोडशाधिकशत-
वर्षसंजीवित्वं फलमिति दर्शितम्। संशयार्थं शाखान्तरीयपुरुषविद्यामाह।
तैत्तिरीयका इति। तस्य विदुषो यज्ञस्येति षष्ठ्यौ सामानाधिकरण्य-
वैयधिकरण्यसाधारण्यात् संशयमाह। तत्रेति। उपसंहारानुपसंहार-

ह्नि न ह्येते समानाधिकरणे षष्ठ्यौ विद्वानेव यो यज्ञस्तस्येति। न हि पुरुषस्य मुख्यं यज्ञत्वमस्ति व्यधिकरणे त्वेते षष्ठ्यौ विदुषो यो यज्ञस्तस्येति। भवति हि पुरुषस्य मुख्यो यज्ञसम्बन्धः, सत्यां च गतौ मुख्य एवार्थ आश्रयितव्यो न भाक्तः। आत्मा यजमान इति च यजमानत्वं पुरुषस्य निर्ब्रुवन् वैयधिकरण्येनैवास्य यज्ञसम्बन्धं दर्शयति। अपि च तस्यैवं विदुष इति सिद्धवदनुवादश्रुतौ सत्यां पुरुषस्य यज्ञभावमात्मादीनां च यजमानादिभावं प्रतिपित्समानस्य वाक्यभेदः स्यात्। अपि च ससंन्यासामात्मविद्यां पुरस्तादुपदिश्यानन्तरं तस्यैवं विदुष इत्याद्यनुक्रमणं पश्यन्तः पूर्वशेष एवैष आम्नायो न स्वतन्त्र इति प्रतीमः। तथा चैक-

---

वा फलम्। पुरुषमात्रासाधारणगुणप्रत्यभिज्ञानाभावात् सत्त्वादौ विद्या-भेद उक्तः, इह स्वसाधारणाश्चयगुणविशिष्टपुरुषयज्ञरूपैक्यप्रत्यभिज्ञानात् विद्यैक्यमिति प्राप्ते सिद्धान्तयति। नोपसंहर्तव्या इति। तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा यजमानः श्रद्धा पत्नी शरीरमिध्ममुरो वेदिर्लोमानि बर्हिर्वेदः शिखा हृदयं यूपः कामः आज्यं मन्युः पशुस्तपोऽग्निर्दमः शमयिता दक्षिणा वाग्घोता प्राण उद्गाता चक्षुरध्वर्युर्मनो ब्रह्मा इति बहुतरधर्मवैलक्षण्यात् न रूपैक्यप्रत्यभिज्ञेत्यर्थः। वेदः कुशमुष्टिः शमयिता हन्ता दक्षिण[illegible]:। किञ्च छान्दोग्ये त्रिधा विभक्तायुषि सवनत्रयकल्पना, अत्र न सा, ताण्ड्यादाविति वैरूप्यमाह। यदशीति। मरणं तदवभृथो यदश्नाति तदुपसद इति तित्तिरिश्रुतौ वाक्यमपि [illegible] आह। यदपि किञ्चिदिति। [illegible] रूप्यं [illegible]। किञ्च छान्दोग्ये पुरुषयज्ञयोरैक्यं श्रुतं अत्र तु भेद इति वैरूप्यान्तरमाह। न चेति। यद्यपि [illegible]-

मेव फलं उभयोरप्यनुवाकयोरुपलभामहे 'ब्रह्मणो महिमानमाप्नोति' इति। इतरेषामप्याम्नायेषु पुरुषविद्यायाम् आयुरभिवृद्धिफलो ह्यसौ 'प्र ह षोडशं वर्षशतं जीवति य एवं वेद' इति समभिव्याहारात्। तस्माच्छाखान्तराधीतानां पुरुषविद्याधर्माणामाशीर्मन्त्रादीनामप्राप्तिस्तैत्तिरीयके॥

वेधाद्यर्थभेदात्॥ २५॥

कस्यचिदाथर्वणिकानामुपनिषदारम्भे मन्त्रसमाम्नायः 'सर्वं प्रविध्य हृदयं प्रविध्य धमनीः प्रवृज्य शिरोऽभिप्रवृज्य त्रिधा विपृक्तः' इत्यादिः। ताण्डिनां 'देव सवितः प्रसुव यज्ञम्' इत्यादिः। शाट्यायनिनां 'श्वेताश्वो हरितनीलो-

न्यायेन शाखान्तराधिकरणन्यायेन उभयोरैक्यं तथाप्यप्रसिद्धेर्[illegible]भागैरुपसंहारा- सम्भवादिति भेदोक्तेरैक्ये तु यजमानत्वयज्ञत्वविरोधादाशङ्किते [illegible] प्रसिद्धत्वेति वैयधिकरण्यमेव युक्तम्। किञ्च विद्यामन्त्रा[illegible] वेध्यानुवादेन विद्धृदृष्ट्युपहितत्वावेकवाक्यता प्रतीयते तथा तथा वि- [illegible]ङ्गानां च पृथग्विधिविधानात् वाक्यभेददोषः स्यादित्यर्थः। किञ्च मन्त्रादिभ्यो ह्यन्य एवापरे च यदिति मन्त्राधिकृता वेदे; सर्वेषाम् [illegible] दिनेषु समाम्नाने शाखा भूयोऽवच्छेदपर्याप्ति विद्याभिरिति मन्त्रासाध्यः याज्ञवल्क्यं पुरस्तात् प्राक्प्रस्तावानुवाके 'सुपर्णं [illegible] तथै- व विद्युत [illegible]विद्यानुसारेण प्रयोगार्थत्वेन तच्छेषत्वात् यजमानि- क्रियते फलैक्यश्रुतेः, तत्र नामां तु अनन्यविद्याविधिविरहाच्च। उक्तं च वाक्यार्थमिति। विद्याफलभावाच्च। तस्मादिति॥

वेधाद्यर्थभेदात्। देवताभिधानक्रमान् प्रार्थयते। सर्वमिति। ये देवते अङ्गिरोः सर्वमङ्गं प्रविध्य विदारय विशेषतश्च हृदयं भिन्धि धमनीः

ऽसि इत्यादिः। कठानां तैत्तिरीयकाणां च 'शं नो मित्रः शं वरुणः' इत्यादिः। वाजसनेयिनां तु प्रवर्ग्यब्राह्मणं पठ्यते 'देवा ह वै सत्रं निषेदुः' इत्यादिः। कौषीतकिनामप्यग्निष्टोमब्राह्मणं 'ब्रह्म वा अग्निष्टोमो ब्रह्मैव तदहर्ब्रह्मणैव ते ब्रह्मोपयन्ति तेऽमृतत्वमाप्नुवन्ति य एतदहरुपयन्ति' इति। किमिमे सर्वे प्रविध्य' इत्याद्यो मन्त्राः प्रवर्ग्यादीनि च कर्माणि विद्यासूपसंह्रियेरन् किं वा नोपसंह्रियेरन्निति मीमांसामहे। किं तावत् नः प्रतिभाति उपसंहार एवैषां विद्यास्विति। कुतः, विद्याप्रधानाना-मुपनिषद्ग्रन्थानां समीपे पाठात्। नन्वेषां विद्यार्थतया विधानं नोपलभामहे। बाढं, अनुपलभ्यमाना अपि त्व-नुमास्यामहे संनिधिसामर्थ्यात्, न हि संनिधेरर्थवत्त्वे सम्भवत्यकस्मादसावनाश्रयितुं युक्तः। ननु नैषां मन्त्राणां

शिरः प्रवृज्य छेदय शिरश्चाभितो नाशय, एवं त्रिधा विपृक्तो विच्छिन्नो भवतु मे शत्रुरित्यर्थः। हे देव सवितः यज्ञं नत्यर्थं प्रसुव निर्वर्तय इन्द्र-ऽः। उच्चैःश्रवा श्वेतोऽश्वो यस्येन्द्रस्य स त्वं हरितनीलवर्णोऽसीत्यर्थः। सोऽस्माकं शं सुखकरो भवत्वित्यर्थः। अग्निष्टोमो ब्रह्मैव स यस्मिन्नहनि क्रियते तदपि ब्रह्म तत्कारणात् तदहःसाध्यं कर्मोपयन्त्यनुतिष्ठन्ति ते ब्र-ह्मणैव साधनेन ब्रह्मोपयान्ति ते च क्रमेणामृतत्वमाप्नुवन्तीति योजना। मन्त्रादिषु तत्तदुपनिषत्सु पाठेऽपि प्रमाणभावाभावाभ्यां संशयमाह। किमिति। फलं पूर्ववत्। ननु तेषां शेषत्वे मानाभावान्नोपसंहार इति शङ्कते। नन्वेषामिति। मन्त्रादयस्तत्तद्विद्याशेषाः फलवद्विद्यार्थक्षिप्त-त्वात् श्रुतिलिङ्गाद्यभावेऽपि सन्निधेरिति समाधत्ते। बाढमिति। तथा च प्र-दानलिङ्गादिः विद्यानियमे सन्निधिरेवार्थापकमाह। न हीति। अकस्मा-

विद्याविषयं किंचित्सामर्थ्यं पश्यामः, कथं च प्रवर्ग्यादीनि कर्माणि अन्यार्थत्वेनैव विनियुक्तानि सन्ति विद्याशेषत्वमपि प्रतिपद्येरन्निति। नैष दोषः, सामर्थ्यं तावन्मन्त्राणां विद्याविषयमपि किंचित् शक्यं कल्पयितुं, हृदयादिसंकीर्तनात्। हृदयादीनि हि प्रायेणोपासनेष्वायतनादिभावेनोपदिष्टानि तद्द्वारेण च 'हृदयं प्रविध्य' इत्येवंजातीयकानां मन्त्राणां उपपन्नमुपासनाङ्गत्वम्। दृष्टश्चोपासनेष्वपि मन्त्रविनियोगः 'भूः प्रपद्येऽमुनामुनामुना' इत्येवमादिः। तथा प्रवर्ग्यादीनां कर्मणामन्यत्रापि विनियुक्तानां सतामविरुद्धो विद्यासु विनियोगो वाजपेय इव बृहस्पतिसवस्येति। एवं प्राप्ते ब्रूमः, नैषामुपसंहारो विद्यास्विति। कस्मात्? वेधाद्यर्थभेदात्। हृदयं प्रविध्येत्येवंजातीयकानां हि मन्त्राणां

मन्त्रादीनां फलवत्प्रयोजकत्वं सन्निधेरर्थवत्त्वं [illegible] न्त्यत्वं नास्ति सन्निधिरार्त्विज्यं नहि युक्तं इत्यर्थः। ननु पाठ [illegible] विनाऽऽसामर्थ्यं बाधयितुं नहि युक्तं इत्यर्थः। ननु मन्त्राणां विद्यासमवेतार्थप्रकाशनसामर्थ्याभावात् विद्याशेषत्वमिति प्राप्ते। सामर्थ्यमिति। पुरस्तादुपसदां प्रवर्ग्येण प्रचरन्तीति वाक्येन प्रवर्ग्यस्य क्रत्वङ्गत्वं श्रुतं, कथं दोषादेव तत्सहायेन [illegible] न विद्याशेषत्वमित्यत आह। कथं चेति। मन्त्राणां विद्याश्रयत्वेन हृदयनाड्यादिप्रकाशकत्वसम्भवात्। नैष इति। उपास्तिषु मन्त्रप्रयोगः क्वापि न दृष्ट इत्यत आह। दृष्टश्चेति। पुत्रस्य दीर्घायुष्यार्थं छान्दोग्ये त्रैलोक्यस्य कोशत्वेनोपासितस्यैव तत्र पितुः प्रार्थनामन्त्रः। अमुनाऽमुनेति पुत्रस्य त्रिर्नाम गृह्णाति अमुना पुत्रेण सह भूरादिलोकमहं प्रपद्ये न मे पुत्रवियोगः स्यादित्यर्थः। तथाऽन्यत्राप्यन्यविनियुक्तानामपि कर्मणां सन्निधिना विद्यासु विनियोगो न विरुद्ध इत्यत

येऽर्थाः हृदयवेधादयो भिन्नाः, अनभिसम्बद्धास्त उपनिषदुदिताभिर्विद्याभिः न तेषां ताभिः संगन्तुं सामर्थ्यमस्ति । ननु हृदयस्योपासनेष्वप्युपयोगात् तद्द्वारक उपासनसम्बन्ध उपन्यस्तः । नेत्युच्यते, हृदयमात्रसङ्कीर्तनस्यैवमुपयोगः कथञ्चिदुत्प्रेक्ष्येत, न च हृदयमात्रमत्र मन्त्रार्थः । हृदयं प्रविध्य धमनीः प्रवृज्येत्येवंजातीयको हि न सकलो मन्त्रार्थो विद्याभिरभिसम्बध्यते आभिचारिकविषयो ह्येषोऽर्थः । तस्मादाभिचारिकेण कर्मणा मन्त्रं प्रविध्येत्यस्य मन्त्रस्याभिसम्बन्धः । तथा 'देव सवितः प्रसुव यज्ञं' इत्यस्य यज्ञप्रसवलिङ्ग-

---

दृष्टान्तमाह । वाजपेय इति । ब्रह्मवर्चसकामो बृहस्पतिसवेन यजेतेति वाक्येन ब्रह्मवर्चसफले विनियुक्तस्यापि बृहस्पतिसवस्य वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेतेति वाजपेयप्रकरणस्थवाक्येन वाजपेयोत्तराङ्गतया विनियोगवदविरोध इत्यर्थः । यद्येकेन वाक्येन प्रकरणान्तरस्थबृहस्पतिसवस्य प्रत्यभिज्ञानमङ्गत्वविधानञ्च कर्तुमयुक्तं वाक्यभेदप्रसङ्गात्, ततो वाजपेयात् कर्मान्तरमेव बृहस्पतिसवशब्दमङ्गतया विधीयत इति विनियुक्तस्य विनियोग इति भाष्युक्तमयुक्तं, तथापि यथा नित्याग्निहोत्रस्याश्वमेधप्रकरणे वाक्यशेषे रात्रिमग्निहोत्रं जुहोतीति वाक्यात् प्रत्यभिज्ञा, यथा वा दर्शपूर्णमासविकृतौ आज्यभागौ यजतीत्यत्र वाक्ये प्रकृतिस्थाज्यभागयोः पदेन प्रत्यभिज्ञाने वाक्येन विधानं तथात्रापि बृहस्पतिसवपदेन प्रत्यभिज्ञाने वाक्येनाङ्गताविधानं किं न स्यात्, न च साध्यभावार्थविधायकाख्यातपरतन्त्रं नाम पदं न सिद्धकर्म प्रत्यभिज्ञापयतीति वाच्यं, सिद्धसाध्यतया पुनः साध्यत्वविवक्षायाम् अन्यथा सिद्धाख्यातस्यैव प्रसिद्धार्थकानामपारतन्त्र्योपपत्तेः । न चैवं सति कृत्स्नपाठितस्यैवाभ्यासेन नित्याग्निहोत्रस्यैव विधिः स्यादिति वाच्यं, इष्टत्वात् । न च पूर्वतन्त्रविरोधः उत्तरतन्त्रस्य बलीयस्त्वात् । पूर्वतन्त्रस्य स्वतन्त्रपरतन्त्रभावनाभेदे तात्पर्या-

त्वात् यत्तु न कर्मणाभिसम्बन्धः, तद्विशेषसम्बन्धस्तु प्रमाणान्तरा, दनुसर्तव्यः। एवमन्येषामपि मन्त्राणां केषाञ्चिल्लिङ्गेन केषाञ्चिद्वचनेन केषाञ्चित् प्रमाणान्तरेणेत्यर्थान्तरेषु विनियुक्तानां रहस्यपठितानामपि सतां न सन्निधिमात्रेण विद्याशेषत्वोपपत्तिः. दुर्बलो हि सन्निधिः श्रुत्यादिभ्य इत्युक्तं प्रथमे तन्त्रे 'श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां समवाये

च, तथाटेकत्वैः उपस्थितिमात्रकस्य चात्वर्थस्य समुच्चये विनियुक्तस्य: वाक्यैकवाक्यतया विनियोग इति भगवत्पादतात्पर्यमस्ति । विनियुक्तस्य वि- नियोगे सर्वप्रमाणसद्भावप्रदर्शनं सूर्यादित्यादिकं तत्र कर्मणि विनियुक्तस्य सौर्या- दिकेऽपि विनियोगात् । तथा मन्त्रवर्णमात्रस्य विनियुक्तानां विद्याशे- षत्वमिति प्राप्ते निराकरोति । सैन्धवमित्यादिना । विद्या तु हृदयादिमन्त्रे- ऽपि वेधाद्यर्थाभिधानसमर्थमन्त्राणां तत्प्रधानाभिधानसमर्थविधेर्न स- न्निधेर्दुर्बलतया अधिकारादावेव मन्त्राणां विनियोग इत्यर्थः । 'देव सवितः प्रसुव' इति पदविशेषोऽस्ति पर्युदेवादिति वाक्यादनिवर्त्यंशक्ते 'देव' ... त्रोति कर्मणः पुरस्तात् मन्त्रे 'जुहोति' इति वाक्याद्धोमकर्मविनियोगो- ऽप्यन्योऽस्य मन्त्रस्येत्याह । सन्निधेरेवेति । उक्तमर्थं केनापि श्रुत्यादिमिति- दिशति । एवमन्येषामिति । प्रमाणान्तरं प्रकरणादिकम् । ननु लिङ्गादि- भिरन्यत्र विनियुक्तानामपि सन्निधिना विद्यास्वपि 'विनियोगाविरोधादि- त्युक्तं तत्राह । दुर्बलो हीति । तस्मात् सन्निधिप्रमाणेन कुत्रचिदेव परस्य दौर्बल्यं, यतः अर्थविप्रकर्षात्, स्वार्थबोधने परस्य पूर्वप्रमाणापेक्ष- त्वमिति भावः । अयमाशयः एकस्य विनियुक्तस्य निराकाङ्क्षत्वान्न वि- नियोगान्तरं युक्तं परन्तु विनियोजकप्रमाणभेदैः कल्पनाप्रमाणान्तरेण तत्र तत्र गौणाद्यभावाकाङ्क्षत्वादनेन विनियुक्तविनियोगः श्रौतिको यथा खादिरे यूपो भवति खादिरं वीर्यकामस्य यूपं कुर्यात्' इति वाक्याभ्यां क्रतौ वि- नियुक्तस्य वीर्यफले विनियोगः । तत्र प्रमाणद्वयसद्भावात् तत्र न श्रौतिक- ... र्थविनियोगाभावात् । यथा 'तद्यथाहरेरति ...

पारार्थ्यसामर्थ्यविप्रकर्षात्' इत्यत्र। तथा कर्मणामपि प्रवर्ग्यादीनामन्यत्र विनियुक्तानां न विद्याशेषत्वोपपत्तिः, न ह्येषां विद्यादिभिः सहैकार्थ्यं किंचिदस्ति। वाजपेये तु बृहस्पतिसवस्य स्पष्टं विनियोगान्तरं 'वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेत' इत्यपि चैकोऽयं प्रवर्ग्यः सकृदुत्पन्नो बलीयसा प्रमाणेनान्यत्र विनियुक्तो न दुर्बलप्रमाणेनान्यत्रापि

स्तु कचित् इत्यस्याः श्रुतेः ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत इति तृतीयाविभक्तिः श्रुत्यन्यनिरपेक्षा गार्हपत्योपस्थानशेषत्वबोधिका ऐन्द्र्या इन्द्रप्रकाशनसामर्थ्यरूपलिङ्गात्प्रबलाऽपि इन्द्रशेषत्वं बाधते लिङ्गादिस्तु न साक्षाच्छेषत्वं बोधयति किन्त्विन्द्रप्रकाशकत्वं करोति तेन च लिङ्गेनानेन मन्त्रेण इन्द्र उपस्थातव्य इति श्रुतिः कल्पनीया, तथा गार्हपत्यविरोध इति श्रुतिव्यवधानेन शेषत्वबोधकं लिङ्गं भवतीति सार्थबोधकश्रुत्या बाध्यं, तथा लिङ्गेन वाक्यं बाध्यं यथा स्योनं ते सदनं करोमि घृतस्य धारया सुशेवं कल्पयामि तस्मिन् सीदामृते प्रतितिष्ठ व्रीहीणां मेध सुमनस्यमानः इति मन्त्रभागयोः एकं सदनकरणे पुरोडाशासादने च मन्त्रकाशनसामर्थ्यलिङ्गेन श्रुतिद्वारा विनियोगे सति प्रतीतमेकवाक्यत्वं बाध्यते, तत्र कृत्स्नोऽपि मन्त्रः सदनकरणप्रकाशनसामर्थ्यं पुरोडाशासादनप्रकाशनसामर्थ्यं च लिङ्गं कल्पयित्वा विनियोगबोधकम् कल्पयत्यविनियोगबोधकं द्वाभ्यां लिङ्गश्रुतिभ्यां व्यवधानेन श्रुतिं कल्पयितुमक्षमात् दुर्बलत्वात्। न च सामर्थ्यं न कल्प्यमिति वाच्यं, कल्पनस्य विनियोगार्थत्वात्, अत एव मन्त्रस्य तादर्थ्यविनियोगे तत्स्वरूपसामर्थ्यं कल्प्यते तथा वाक्येन प्रकरणं बाध्यं यथा दर्शप्रकरणाम्नातसूक्तवाकोपस्थायिन्द्राग्नी इति वाक्ये मादीनाङ्गत्वबोधकेन प्रकरणप्राप्तदर्शाङ्गत्वबाधकत्वं; प्रधानस्यैवाकाङ्क्षयाङ्गं प्रकरणं तस्याङ्गप्रधानयोरेकवाक्यतासामर्थ्यश्रुतिभिः कल्पनीयानि स्वार्थविनियोगाय मितौ व्यवधानेनाङ्गसामर्थ्यं श्रुत्यो-

विनियोगमर्हति, अन्यप्रमाणविशेषत्वे हि प्रमाणयोरेतदेव स्यात्, न तु बलवद्दुर्बलवतोः प्रमाणयोरन्यप्रमाणविशेषता सम्भवति, बलवद्दुर्बलत्वाविशेषादेव । तस्मादेवंजातीयकानां मन्त्राणां कर्मणां वा न सन्निधिपाठमात्रेण विद्याशेषत्वमाश्रयितव्यं, अरण्यानुवचनत्वादिधर्मसामान्यात् तु सन्निधिपाठ इति मन्तव्यम् ॥

द्वयोः कल्प्यवाक्याद्दुर्बलत्वात् । तथा प्रकरणेन सन्निधिर्बाध्यः । यथा राजसूयप्रकरणे तदन्तर्गताभिषेचनीयाख्यसोमयागविशेषसन्निधिपाठे प्राप्तं शुनःशेपाख्यानादेरभिषेचनीयशेषत्वं बाधित्वा कृत्स्नराजसूयशेषत्वमापादितं सन्निधेः प्रकरणादिकल्प्यत्वेन प्रकरणात् दुर्बलत्वात् तथा सन्निधिना समाख्या बाध्यते । तथा हि पौरोडाशिकसमाख्याते काण्डे आग्नेयपुरोडाशादिकर्मणां क्रमेण मन्त्रा आम्नातास्तत्र दधिपयोदोहनसाद्य सन्निधौ 'शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे' इति मन्त्र आम्नातस्तस्य समाख्याबलेनास्य मन्त्रस्य पुरोडाशपात्रशुन्धनशेषत्वं प्राप्तं सन्निधिना सान्नाय्यपात्रशुन्धनशेषत्वमापाद्यते । पुरोडाशसमाख्याकाण्डे पौरोडाशिकमिति पौरुषसमाख्यायाः काण्डान्तर्गतमन्त्रस्य पुरोडाशपात्रशुन्धनमात्रबोधकत्वेऽपि शेषशेषिभावरूपविनियोगबोधकत्वे सन्निध्याद्यपेक्षत्वेन दुर्बलत्वादिति एवं विरोधे सति श्रुत्यादिभिरेव समाख्या बाध्यते तथा व्यवधानात् चतुर्णां पूर्वबाध्यत्वं परबाधकत्वं परस्पराभावयुक्तिं श्रुतिविरुद्धत्वात् । तस्माद्धृदादिमन्त्राणां विनियुक्तानां मन्त्राणां दुर्बलसन्निधिना न विद्यासु विनियोग इति सिद्धम् । तथा कर्मणामपि कर्मणां विद्योपकारत्वं नास्ति सर्वेषामनुष्ठानं विविक्तं नास्ति इत्यर्थः । अपि चेत् कार्यम् । ननु तर्हि वेदादिवाक्यानामानुपनिषदि पाठः कुत्र वा भवतीत्यत आह । आरण्यकेति । तस्माद्धृदादिमन्त्रकर्मणां विद्याङ्गत्वमयुक्तमिति सिद्धम् ॥

हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात् कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवत् तदुक्तम् ॥ २६ ॥

अस्ति ताण्डिनां श्रुतिः 'अश्व इव रोमाणि विधूय पापं चन्द्र इव राहोर्मुखात् प्रमुच्य धूत्वा शरीरमकृतं कृतात्मा ब्रह्मलोकमभिसम्भवामि' इति । तथाथर्वणिकानां 'तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति' इति । तथा शाट्यायनिनः पठन्ति 'तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्' इति । तथैव कौषीतकिनः 'तत् सुकृतदुष्कृते विधुनुते तस्य प्रियाः ज्ञातयः सुकृतमुपयन्त्यप्रिया दुष्कृतम्' इति । तदिह क्वचित् सुकृतदुष्कृतयोर्हानं श्रूयते क्वचित्तयोरेव विभागेन प्रियैरप्रियैश्चोपायनं क्वचित्तूभयमपि हानमुपायनञ्च । तद्यत्रोभयं श्रूयते तत्र तावत् न किञ्चिद्वक्तव्यमस्ति यत्राप्युपायनमेव श्रूयते न हानं तत्राप्यर्थादेव हानं सन्निपतत्यन्यैरात्मीययोः सुकृतदुष्कृतयोरुपेयमानयोरावश्यकत्वात् तद्धानस्य । यत्र

हानौ तूक्तम् । यथाश्वो रजोयुक्तानि जीर्णरोमाणि त्यक्त्वा निर्मलो भवति तथाहमपि पापं विधूय कृतात्मा निर्मलीकृतचित्तः सन् यथा ग्रहणग्रस्तश्चन्द्रो राहुमुखात् प्रमुच्य भास्वरो भवति तथा शरीरं धूत्वा त्यक्त्वा देहाभिमानशून्यः सन् अकृतं कूटस्थं ब्रह्माख्यं लोकं अभिसम्भवामीत्यर्थः । यथा नद्यः समुद्रं प्राप्य नामरूपे त्यजन्ति तथा ... विद्वान् शुद्धः, साम्यं ब्रह्म, तस्य कृत्यं विदुषः, ... तेनैव विद्यावतैव सुकृतदुष्कृते त्यक्ते इत्यर्थः । ... पूर्वकत्वात् ... इति । यत्र तु

तु ज्ञानमेव श्रूयते न तूपायनं तत्रोपायनं सन्निपतेद्वा वेति विचिकित्सायामश्रवणात् असन्निपातः विद्यान्तरगोचरत्वाच्च शाखान्तरीयस्य श्रवणस्य । अपि चात्मकर्तृकं सुकृतदुष्कृतयोर्हानं परकर्तृकं तूपायनं तयोरसत्यावश्यकभावे कथं हानेनोपायनमाक्षिप्येत, तस्मादसन्निपातो हानावुपायनस्येत्यस्यां प्राप्तौ पठति । हानाविति । हानौ त्वेतस्यां केवलायामपि श्रूयमाणायामुपायनं सन्निपतितुमर्हति तच्छेषत्वात्, हानशब्दशेषो ह्युपायनशब्दः समधिगतः कौषीतकिरहस्ये । तस्मादन्यत्र केवलहानशब्दश्रवणेऽप्युपायनानुवृत्तिः । यदुक्तमश्रवणात् विद्यान्तरगोचरत्वादनावश्यकत्वाच्चासन्निपात इति । तदुच्यते, भवेदेषा व्यवस्थोक्तिर्यद्यनुष्ठेयं किञ्चिदन्यत्र श्रुतमन्यत्र निनीयेत, न त्विह हानमुपायनं वाऽनुष्ठेयत्वेन सङ्कीर्त्यते, विद्यास्तुत्यर्थं [illegible]नयो-

---

त्याग एव श्रुतः तत्र हानोपायनयोः [illegible] त्यस्यां संशयमाह । तत्र त्विति । अत्र पूर्वपक्षे श्रुतिमात्र[illegible] सिद्धान्ते तदुपसंहार इति फलम् । यद्यपि आथर्वणश्रुतौ निर्गुणविद्यायां कर्महानमेव श्रुतं नोपायनं, तथापि कौषीतकिश्रुतौ पर्यङ्कस्थसगुणब्रह्मविद्यायामुपायनं श्रुतमतस्तत्रत्यस्यात्र [illegible] विद्याभेदादनुपसंहार इत्याह । विद्यान्तरेति । किञ्च यथा [illegible] अनुपसंहार उक्तः तथा परैरुपादानं विनापि हानस्य [illegible] अनावश्यकत्वाच्च [illegible] इति दृष्टान्तसङ्गत्या प्राप्ते सिद्धान्तयति । हानौ त्वित्यादिना । उपायनशब्दस्य शेषत्वात् हानशब्दापेक्षितत्वादित्यर्थः । [illegible] विधूतयोः सुकृतदुष्कृतयोः [illegible] पेक्षत्वात् परैरुपादानं वाच्यमिति भावः । विद्याभेदे [illegible] [illegible] । [illegible] इति, [illegible]

सङ्कीर्तनं इदं महाभागा विद्या यत्सामर्थ्यादस्य विदुषः सुकृतदुष्कृते संसारकारणभूते विधूयेते, ते चास्य सुहृद्द्विषत्सु निविशेते इति। स्तुत्यर्थं चास्मिन् सङ्कीर्तने हानानन्तरभावित्वेनोपायनस्य क्वचिच्छ्रुतत्वादन्यत्रापि हानश्रुतावुपायनानुवृत्तिं मन्यते स्तुतिप्रकर्षलाभाय। प्रसिद्धा चार्थवादान्तरापेक्षा अर्थवादान्तरप्रवृत्तिः 'एकविंशो वा इतोऽसावादित्यः' इत्येवमादिषु। कथं ह्येकविंशताऽऽदित्यस्याभिधीयेत अनपेक्ष्यमाणेऽर्थवादान्तरे 'द्वादश मासाः पञ्चर्तवस्त्रय इमे लोका असावादित्य एकविंशः' इत्येतस्मिन्। तथा 'त्रिष्टुभौ भवतः सेन्द्रियत्वाय' इत्येवमादिषु

सूत्रकारः इत्यर्थः। मनु श्रुतत्वादर्थवादेनापि स्तुतिसिद्धावी कि- मर्थमुपायनवाद आनीयते तत्राह। स्तुतिप्रकर्षलाभायेति। अन्यार्थवा- दस्य विभिन्ना सम्बन्धः प्रसिद्धो नार्थवादान्तरेणेत्यत आह। प्रसि- द्धेति। इतो भूलोकादित्यर्थः। श्रेष्ठत्वाच्छिरयोरैक्यात् पञ्च- पदया पुरस्तादुपकल्पनया सेन्द्रियत्वाय त्रिष्टुभौ भवत इत्... आह्वाने, तत्र त्रिष्टुभञ्चन्दोभावत्वात् कथमिन्द्रियात्मकत्वेनेत्य- नुशीत्यं संबाध्यत इत्यर्थः। मन्त्रयोः पुरस्तादयोः उषा भावादनुपसंहार इत्यत आह। विद्यास्तुत्यर्थाश्चेति। विद्वा- नयोः फलं परे प्राप्नुवन्ति विद्यासामर्थ्यादित्युपन्यासपदेनोच्यते ...। मन्त्रवानित्यर्थयोरन्यत्र फलसङ्कारः कथम्। ननु यजमानादि ... पितृ, न, फलप्रवृत्तीति चेत्। न च यथा पुत्रकृतश्राद्धस्य पितृन् फलं ... यथावेति वाच्यं, यत्र फलप्राद्विरत् यत् कर्म विहितं तत्र न फलमिति न्यायेन पितृणां तृप्तये तैव कृतकर्मणो व्यभिचारवचनात्तेऽपि विदुषः फ- ...कालेऽनुद्दृष्टविचरणफलादीनात्। किञ्च विदुषो देहपाते कर्मणोऽ- ...त्वात् यावज्जीवं विदुषो जीवनत्व तदुद्देशेन वा फलं स्यादित्यत आह। ...तीयाभिज्ञ... ... विद्यातात्पर्यापेते इत्यते

वादेष्वपि 'इन्द्रियं वै त्रिष्टुभम्' इत्येवमाद्यर्थवादान्तरापेक्ष दृश्यते। विद्यास्तुत्यर्थत्वाच्चास्योपायनवादस्य कथमन्यदीं कृतं तदुपायनं छन्दोभिरभ्युपयेत इति नातीवाभिनिवेष्टव्यम्। उपायनशब्दशेषत्वादिति च शब्दशब्दं समुच्चारयन् सुत्यदं भेव हानावुपायनानुवृत्तिं सूचयति, गुणोपसंहारविवक्षाय मुपायनार्थस्यैव हानावनुवृत्तिं ब्रूयात्। तस्मात् गुणोप संहारविचारप्रसङ्गेन स्तुत्युपसंहारप्रकारदर्शनार्थमिदं सूत्रम्। कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवदित्युपमोपादानम्। तत्र या भाल्लविनां 'कुशा वानस्पत्याः स्थ ता मा पात' इत्यविशेषेण कुशानामविशेषेण वनस्पतियोनित्वश्रवणे शाट्याय-

---

१ [illegible] इति [illegible]। उपायन[illegible] [illegible] इत्यर्थः। उपायनादेः [illegible] [illegible]। उपायनविवक्षया उपायनस्योपसंहारः [illegible] [illegible] सूचयति इत्यर्थः। विद्याविचार[illegible] [illegible]। [illegible]। शाखान्तरे [illegible]। कुशेति। कुशा [illegible] [illegible] कुशा [illegible] वानस्पत्याः [illegible] [illegible] मा पात [illegible] [illegible]। [illegible] इति [illegible] [illegible] इति [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible]। [illegible] [illegible] इत्यर्थः। [illegible] [illegible]। [illegible]। [illegible]

नां 'औदुम्बराः कुशाः' इति विशेषवचनादौदुम्बर्यः कुशाः प्रतीयन्ते। यथा च क्वचिद्देवासुरच्छन्दसामविशेषेण पौर्वापर्यप्रसङ्गे 'देवच्छन्दांसि पूर्वाणि' इति पैङ्ग्याम्नायात् प्रतीयते। यथा च षोडशिस्तोत्रे केषाञ्चित् कालाविशेषप्राप्तौ 'समयाध्युषिते सूर्ये' इत्यार्चीश्रुतेः कालविशेषप्रतीतिः। यथैव चाविशेषेणोपगानं केचित् समामनन्ति विशेषेण भाल्लविनो यथैतेषु कुशादिषु श्रुत्यन्तरगतविशेषान्वयः। एवं हानावप्युपायनान्वय इत्यर्थः। श्रुत्यन्तरकृतं हि विशेषं श्रुत्यन्तरेऽनभ्युपगच्छतः सर्वत्रैव विकल्पः स्यात् स चान्याय्यः सत्यां गतौ। तदुक्तं द्वादशलक्षण्यां 'अपि तु वा-

---

र्चश्रुतेः कालविशेषधीरित्यर्थः। अथोऽभिरित इत्यर्थः। उपगानं भवति। यथेति। 'ऋत्विज उपगायन्ति' इत्यविशेषश्रुतेः 'नाध्वर्यु-रुपगायति' इति श्रुत्यन्तरादध्वर्युभिन्ना ऋत्विज उद्गायन्ति इत्यर्थः। नु कुशादिवाक्यानामपि विशिष्टश्रुत्यन्तरैकवाक्यताऽभ्युपगम्य- ते तत्राह। श्रुत्यन्तरकृतं हीति। सामान्यविशेषयोः प्रमाणो गतौ सत्यां वाक्यभेदं कृत्वा नाध्वर्युरिति नि- षेधश्रुतेराध्वर्युवर्जयति चेत्येवं सर्वत्र विकल्पो न युक्तः सत्यां गत्या विकल्पे कल्पित इत्यर्थः। विकल्पस्यान्याय्यत्व- त्वात्। तथा हि यदि व्रीहिवाक्यमाश्रीयते तदा यववाक्यस्य प्रामाण्यत्यागः, अनिष्टप्रामाण्यस्वीकारः, कदाचित् यववाक्याश्रयणेऽ- प्रामाण्यस्वीकारः, त्यक्तप्रामाण्यस्वीकारश्चेत्येवं कथञ्चित् यववाक्ये चत्वा- रो दोषा भवन्ति, एवं व्रीहिवाक्येऽपि चत्वारो दोषा इति, एवं विकल्पपरिहाराय भिन्नवाक्ययोरपि एकवाक्यता जैमिनि- मतेनाह। तदुक्तमिति। अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति' न गृह्णाति' इति अन्यत्र सूत्रं 'वाक्यशेषत्वमितरेषां तुल्यत्वात्' इति चान्यत्र सूत्रं, तत्र यदि गृहीतवाक्यं शेषवाक्यं स्यात् तदा प्रत्यक्षत्वात् निषेधोऽनु-

कर्मित्वादितरपर्युदासः स्यात् प्रतिषेधे विकल्पः स्या इति । अथवैतास्वेव विधूननश्रुतिष्वेतेनैव सूत्रेणैतच्चिन्त्य तव्यं किमनेन विधूननवचनेन सुकृतदुष्कृतयोर्हानमभिधी यते किं वाऽर्थान्तरमिति । तत्रैवं प्रापयितव्यं न हा विधूननमभिधीयते, धूञ् कम्पन इति स्मरणात्, दोधूय ध्वजाग्राणीति च वायुना चाल्यमानेषु ध्वजाग्रेषु प्रयोगदर्श नात् । तस्माच्चालनं विधूननमभिधीयते । चालनन्तु सुकृ तदुष्कृतयोः कञ्चित्कालं फलप्रतिबन्धनादित्येवं प्राप्ते

षेधः, यावज्जीवमग्निना होमो नानुष्ठेय इति विकल्पः स्यात्, स च न्यायः । अपि तु यावज्जीववाक्यं प्रति न दीक्षितवाक्यस्य शेषत्वाद्[illegible] इतरपर्युदासार्थकः स्याद्दीक्षितान्यजनकः स्यात् न होमप्रतिषेधक[illegible] । तथा दीक्षितो यावज्जीवं जुहुयादित्येवार्थो न दीक्षितोऽधिकार[illegible] [illegible]न्यस्त्वार्थः । अत्र भगवत्पादैः [illegible] पठितं, [illegible] पर्यु[illegible] [illegible] एव पूर्वसिद्धान्तकृतं [illegible] तु [illegible] [illegible] इति स्थितम् । [illegible] पठितमिमुक्तं [illegible], [illegible] [illegible] वैषमान्ते ये यजामहे इति प्रयोगमनुष्ठिति [illegible], नानूयाजेषु [illegible] [illegible] [illegible] इति प्राप्ते, तत्र [illegible] नित्य[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] नानूयाजेषु [illegible] निषेधात् [illegible] [illegible] । विकल्पः स्यात्, [illegible] ये यजामहे[illegible] [illegible] नानूयाजवाक्यमेकदेशः स्यात्, पर्युदासलक्षणा [illegible] [illegible]दिति यावत् । तथा नानूयाजेष्विति, यजेषु ये यजामह इति प्रयो[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] इति । पूर्वेण [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] इति भेदः । [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] विधूनन[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] पूर्वपक्षात् [illegible] तत्त्वा

प्रतिपत्तव्यं, हानावेवेह विधूननश्रवणेऽनुवर्तितुमर्हति उपाय-
नशब्दशेषत्वात्, न हि परपरिगृहीतयोरात्मीययोः सुकृत-
दुष्कृतयोः परैरुपायनं सम्भवति। यद्यपीदं परकीययोः
सुकृतदुष्कृतयोः परैरुपायनं नाञ्जसं सम्भाव्यते तथापि
तत्संकीर्तनात् तावत् तदानुगुण्येन हानमेव विधूननं नामे-
ति निर्णेतुं शक्यते। क्वचिदपि चेदं विधूननसन्निधावुपायनं
श्रूयमाणं कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवद्विधूननश्रुत्या सर्वत्राप्य-
पेक्ष्यमाणं सार्वत्रिकं निर्णयकारणं सम्पद्यते। न च चालनं

संक्रान्तिवदिति तत्र संक्रान्तिरूपहानिर्वर्णनीया [illegible] निरिति सं-
ग्रहार्थः। तत्र विधूननशब्दस्य कम्पनं मुख्यार्थ इति तावत्पूर्व-
पक्षः। [illegible] पुण्यपापयोर्न सम्भवति [illegible] अभावः
[illegible] विद्यया प्रतिबन्धात् श्रुतिः सा [illegible]
न [illegible] संक्रान्त्ययोगादन्यापेक्षत्वाच्चेति पूर्वपक्षार्थः।
सिद्धान्तयति। हानावेवेति। यदि श्रुतिमात्रं तदोपपत्ति-
[illegible] स्यात्। न च तत्र [illegible] तत्र
[illegible] विदुषः [illegible]
निरिति [illegible] इति वाच्यं, [illegible]
[illegible] एव सुकृत्यादिति भावः।
[illegible] कापि हानिर्[illegible]
[illegible] हानिं विनानुपपन्नं
[illegible] परिहरति। यद्यपीत्यादिना। [illegible]
त्यादिकं [illegible] विधूननस्य हानत्वनिश्चाय-
कमित्यर्थः। क्वचिदपीति। विधूननं [illegible] अर्थः।
न चेति। [illegible]
[illegible] इति। [illegible]
[illegible] इति। [illegible] इति। विधूयेति पदं [illegible]

अजापवत् सुकृतदुष्कृतयोर्गमनं भवति अद्रव्यत्वात्। यथाश्व रोमाणि विधून्वानः अजस्रं रजः सहैव तेन रोमा-ण्यपि जीर्णानि शातयति। 'अश्व इव रोमाणि विधूय पापम्' इति च ब्राह्मणम्। अनेकार्थत्वाभ्युपगमाच्च धातूनां न अरच्चविरोधः। तदुक्तमिति व्याख्यानम्॥

साम्पराये तर्तव्याभावात तथा ह्यन्ये॥२७।

देवयानेन यथा पर्यङ्कस्थं ब्रह्माभिप्रस्थितस्य अध्वनि सुकृतदुष्कृतवियोगं कौषीतकिनः पर्यङ्कविद्यायामामनन्ति 'स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्निलोकमागच्छति' इत्युप-क्रम्य 'स आगच्छति विरजां नदीं तां मनसैवात्येति तत् सुकृतदुष्कृते विधुनुते' इति। तत् किं यथा श्रुतं अध्वन्येव वियोगवचनं प्रतिपत्तव्यं आहोस्विदादावेव देहादुत्सर्पणे ... विचारणायां श्रुतिमामाख्यात् यथा ... साम्पराये' इति ... साम्पराये गमन एव ... पर्यङ्कविद्यासामर्थ्यात् सुकृतदुष्कृतत्यागं भवति इति सिद्धान्ते ...

... ज्ञानजनकमित्यर्थः। यदा ज्ञानबाधकमेवास्तु न च भूत ... इति धातुपाठविरोधलोपकमर्थान्तरस्यादित्याह। अनेकेति। ... विधूनयत्र ज्ञानत्वनिवारकमित्यत्र ... मतुक्तमिति ... व्याख्यानमित्यर्थः। एवं विधूननस्य ज्ञानि-त्वाविद्धैः ... इति सिद्धम्।

साम्पराये। ... अध्वनि ... विधूननस्य ज्ञानजनक ज्ञानस्य नदीतरणात्मकस्य ... रेखाश्च ... देहत्यागात् ... च भवति। ... विर-

तिआप्नोति । हेतुं व्याचष्टे, तर्तव्याभावादिति । न हि विदुषः सम्परेतस्य विद्यया ब्रह्म प्रेप्सतोऽन्तराले सुकृतदुष्कृताभ्यां किञ्चित् प्राप्तव्यमस्ति यदर्थं कतिचित् क्षणानक्षीणे कल्पेयाताम्, विद्याविरुद्धफलत्वात् तु विद्यासामर्थ्येन तयोः क्षयः, स च यदैव विद्याफलाभिमुखी तदैव भवितुमर्हति । तस्मात् प्रागेव सतः सुकृतदुष्कृतक्षयः पश्चात् पठ्यते । तथा ह्यन्येऽपि शाखिनः ताण्डिनः शाट्यायनिनश्च प्रागवस्थायामेव सुकृतदुष्कृतहानिमामनन्ति 'अश्व इव रोमाणि विधूय पापम्' इति 'तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्' इति च ॥

छन्दत उभयाविरोधात ॥ २८ ॥

यदि च देहादपसृप्तस्य देवयानेन पथा प्रस्थितस्य [illegible]ये सुकृतदुष्कृतक्षयोऽभ्युपगम्येत त[illegible]तः पतिते देहे य-

---

[illegible]नदीमध्येऽपि 'तत् सुकृतदुष्कृते विधुनुतः' इत्यत्र तदिति [illegible]त्वा तेनैवं तथा च [illegible]नदीतरणेऽपि कर्म[illegible]नि हेतुत्वेनाह [illegible]र्मक्षय इति पूर्वपक्षः । तत्र विद्यायाः कर्मक्षयहेतुत्वादिति [illegible], विद्वान्ते तदुक्तिरिति भाष्ये विद्यान्तवाति । भाष्यराव [illegible]त्वात् प्राप्तिमत्त्वं । [illegible] कालत्वात् कर्मक्षये [illegible] [illegible]गाद् यानमार्गसंबन्धयोगात्प्रागेव [illegible] इत्यर्थः । [illegible] [illegible]या मध्ये [illegible] । विद्याविरुद्धेति । नदीतरणात्[illegible] [illegible] भाष्यः सर्वविरोधादित्याह । तथाहि । [illegible] [illegible]विरोधात् इति भावः ॥

किञ्च सुकृत[illegible] यथाकामं विद्यासाधनानुष्ठान[illegible] [illegible]कर्मणोः [illegible] हेतुफलभावो विरुध्यते । किञ्च यदि सुकृते [illegible]

यमविद्याभ्यासाङ्गकस्य सुकृतदुष्कृतक्षयहेतोः पुरुषप्रयत्न सेन्यत्वातोऽनुष्ठानानुपपत्तेरनुपपत्तिरेव तद्धेतुकस्य सुकृतदुष्कृतक्षयस्य स्यात्, तस्मात् पूर्वमेव साधकावस्थायां छन्दतोऽनुष्ठानं तस्य स्यात्, तत्पूर्वकञ्च सुकृतदुष्कृतहानमिति द्रष्टव्यं, एवं निमित्तनैमित्तिकयोरुपपत्तिस्ताण्डिशाट्यायनिश्रुत्योश्च सङ्गतिरिति ॥

गतेरर्थवत्त्वमुभयथान्यथा हि विरोधः ॥२९॥

क्वचित् पुण्यपापहानसन्निधौ देवयानः पन्थाः श्रूयते क्वचित् न । तत्र संशयः किं हानावविशेषेणैव देवयानः पन्था सन्निपतेत् उत विभागेन क्वचित् सन्निपतेत् क्वचिन्नेति, यथा तावद्धानावविशेषेणैवोपायनानुवृत्तिकल्पा एवं देवयानानुगः [illegible] अपि भवितुमर्हतीत्यस्यां प्राप्तावाचक्ष्महे । गतेः देवयानस्य [illegible] सा उभयथा [illegible] भवितुमर्हति, [illegible] न त्वविशेषेण, अन्यथा ह्यविशेषेणैवैतस्याङ्गता [illegible] यमाणायां विरोधः स्यात् 'पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः प

[illegible] इति [illegible] । [illegible] इति । तस्मात् [illegible] इति सिद्धम् ॥

[illegible] । क्वचित् [illegible] श्रुतौ निर्गुणविद्या [illegible] श्रुतौ । तत्र [illegible] पूर्वपक्षमाह । [illegible] । [illegible] निर्गुण [illegible] क्वचित् [illegible] तस्मात् [illegible] । [illegible] निर्गुण [illegible] विद्याने [illegible] कथम् । [illegible]

मं साम्यमुपैति' इत्येवमादौ श्रुतौ देशान्तरप्रापणी गतिर्वि व-
क्षित, कथं हि निरञ्जनोऽगन्ता देशान्तरं गच्छेत् गन्तव्यं च
रमं साम्यं न देशान्तरप्राप्त्यायत्तमित्यानर्थक्यमेवात्र गतेर्म-
न्यामहे ॥

उपपन्नस्तल्लक्षणार्थोपलब्धेर्लोकवत् ३०॥

उपपन्नश्चायमुभयथाभावः क्वचिदर्थवती गतिः क्वचि-
ति, तल्लक्षणार्थोपलब्धेः । गतेः कारणभूतो ह्यर्थः पर्यङ्क-
द्यादिषु सगुणेषूपासनेषूपलभ्यते, तत्र हि पर्यङ्कारोहणं
र्यङ्कस्थेन ब्रह्मणा सह संवदनं विशिष्टगन्धादिप्राप्तिश्चेत्ये-
मादि बहुदेशान्तरप्राप्त्यायत्तं फलं श्रूयते, तत्रार्थवती
तिः न तु सम्यग्दर्शने तल्लक्षणार्थोपलब्धिरस्ति । न ह्यात्मै-
त्वदर्शिनामाप्तकामानामिहैव दग्धाशेषक्लेशबीजाना
भोगकर्माशयक्षपणव्यतिरेकेणापेक्षितव्यं किञ्चित्
र्थिका गतिः, लोकवच्चैष विभागो द्रष्टव्यः, यथा
मप्राप्तौ देशान्तरप्रापणः पन्था अपेक्ष्यते नारोग्यप्राप्तौ
हापीति । भूयश्चैतं विभागं चतुर्थेऽध्याये निपुणतर
दयिष्यामः ॥

र्त इत्यत्र प्राप्तौ आनर्थक्यमेवेति तच्च यावद्व्यवहीलक्षणविरोधात् लो-
कार इति सिद्धान्तः । निरञ्जनोऽचलः, साम्यं ब्रह्म ॥
नतु तर्हि सगुणविद्यास्वपि गतौ अर्थं दर्शय आह । उपपन्न
। सा गतिः अर्थ कारणं फलार्थं च तल्लक्षणार्थः ॥

अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् ॥

सगुणासु विद्यासु गतिरर्थवती न निर्गुणायां परमात्मविद्यायामित्युक्तम् । सगुणास्वपि विद्यासु कासुचिद्गतिः श्रूयते यथा पर्यङ्कविद्यायां पञ्चाग्निविद्यायामुपकोसलविद्यायां दहरविद्यायाम्' इति नान्यासु 'यथा मधुविद्यायां शाण्डिल्यविद्यायां षोडशकलविद्यायां वैश्वानरविद्यायाम्' इति, तत्र संशयः किं यास्वेवैषा गतिः श्रूयते तास्वेव नियम्येतोतानियमेन सर्वाभिरेवं जातीयकाभिर्विद्याभिः सम्बध्येतेति । किं तावत् प्राप्तं नियम इति । यत्रैव श्रूयते तत्रैव भवितुमर्हति प्रकरणस्य नियामकत्वात् । यद्यन्यत्र श्रूयमाणापि गतिर्विद्यान्तरं गच्छेत् श्रुत्यादीनां प्रामाण्यं हीयेत

[illegible]

र्वैव सर्वैर्वचनात् । यदि चार्चिरादिकैव गतिरुप-कोसलविद्यायां पञ्चाग्निविद्यायां च तुल्यवत् पठ्यते, तदन्यत्रानर्थकं पुनर्वचनं स्यात् । तस्मात् नियम इत्येवं प्राप्ते पठति । अनियम इति । सर्वासामेवाभ्युदयप्राप्तिफलानां सगुणानां विद्यानामविशेषेणैव देवयानाख्या गतिर्भवितुमर्हति । नन्वनियमाभ्युपगमे प्रकरणविरोध उक्तः, नैषोऽस्ति विरोधः, शब्दानुमानाभ्यां श्रुतिस्मृतिभ्यामित्यर्थः । तथा हि श्रुतिः 'तद्य इत्थं विदुः' इति पञ्चाग्निविद्यावतां देवयानं पन्थानमवतारयन्ती 'ये चेमेऽरण्ये श्रद्धां तप इत्युपासते' इति विद्यान्तरशीलानामपि पञ्चाग्निविद्याविद्भिः समानमार्गतां गमयति, कथं पुनरवगम्यते विद्यान्तरशीलानामियं गतिश्रुतिरिति । ननु श्रद्धातपःपरायणानामेव स्यात् तन्मात्रश्रवणात् । नैष दोषः, न हि केवलाभ्यां श्रद्धातपोभ्यामन्तरेण विद्याबलमेषा गतिर्लभ्यते-

'विद्यया तदारोहन्ति यत्र कामाः परागताः ।
न तत्र दक्षिणा यन्ति नाविद्वांसस्तपस्विनः'॥

श्रुत्यन्तरात् । तस्मादिह श्रद्धातपोभ्यां विद्यान्तरोपल

रोहणं, परागताः परावृत्ताः, कामक्रोधादयो न सन्तीति यावत् । दक्षिणाः केवलकर्मिणः तपस्विनोऽप्यविद्वांसो न यान्ति तत्रार्थः । [illegible]-वादोपहीनं [illegible] । [illegible] । किञ्च विद्यान्तर-[illegible] [illegible] देवयानस्य [illegible] रोह-[illegible] । [illegible] । इत्यर्थः । किञ्च [illegible] [illegible] । तत्र [illegible] [illegible] विदो जनाः' इत्यविशेषेण [illegible]

अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः ॥ ३५ ॥

यथा अक्षरात्परात्परस्य यः आत्मा सर्वान्तरः इत्येवं उषस्तकहोलप्रश्नयोर्निरन्तरयोरेव वाजसनेयिनः समामनन्ति तत्र संशयः, विद्यैकत्वं वा स्याद्विद्यानानात्वं वेति । किं तावत् प्राप्तं विद्यानानात्वं इति, कुतः अभ्याससामर्थ्यात्, अन्यथा ह्यन्यूनातिरिक्तार्थे द्विराम्नानमनर्थकमेव स्यात् । तस्मात् यथाभ्यासात् कर्मभेदः एवमभ्यासात् विद्याभेद इत्येवं प्राप्ते प्रत्याह, अन्तराम्नानाविशेषात् स्वात्मनो विद्यैकत्वमिति । सर्वान्तरो हि आत्मोभयत्राप्यविशिष्टः पृच्छ्यते प्रत्युच्यते च । न हि द्वावात्मानावेकस्मिन् देहे सर्वान्तरौ संभवतः, तदा हि एकस्यापि सर्वान्तरत्वं नावकल्पेत, एकस्य भूतग्रामस्यैव सर्वान्तरत्वं स्यात्, यथा पञ्चभूतसमूहे देहे पृथिव्या आपोऽन्तराः अद्भ्यश्च तेजोऽन्तरमिति सत्यप्यापेक्षिके सर्वान्तरत्वे नैव मुख्यं सर्वान्तरत्वं भवति तद्वत् इत्यर्थः । अथवा भूतग्रामवदिति श्रुत्यन्तर

अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः । यद्यपि [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

निरूपयति यथा 'एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा' इत्येवमादिषु मन्त्रेषु सूत्रमणिरिवैक एव सर्वान्तर आत्मा आम्नायते, एवमनयोरपि ब्राह्मणयोरित्यर्थः । तस्माद्वेद्यैकत्वाद्विद्यैकत्वम् ॥

अन्यथा भेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशान्तरवत् ॥३६॥

अथ यदुक्तमनभ्युपगम्यमाने विद्याभेदे आम्नानभेदानुपपत्तिरिति तत्परिहर्तव्यं, अत्रोच्यते नायं दोषः, उपदेशान्तरवदुपपत्तेः । यथा ताण्डिनामुपनिषदि षष्ठे प्रपाठके 'स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो' इति नवकृत्वोऽप्युपदेशे न विद्याभेदो भवति एवमिहापि भविष्यति । कथञ्च नवकृत्व उपदेशे विद्याभेदो भवति, उपक्रमोपसंहाराभ्यामेकार्थतावगमात्, 'भूय एव मा भगवान् विज्ञापयतु' इति चैकस्यैवार्थस्य पुनः पुनः प्रतिपिपादयिषितत्वेनोपन्यासाच्छङ्कान्तरनिराकरणेन चासकृदुपदेशोपपत्तेः, एवमिहापि प्रश्नरूपाभेदात् । 'अतोऽन्यदार्तम्' इति च परिसमाप्त्यविशेषादुपक्रमोपसंहारौ तावदेकार्थविषयौ दृश्येते । यदेव 'साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म' इति द्वितीयेऽपि प्रश्ने एवकारं प्रयुञ्जानः पूर्व-

---

पूर्वपक्षः, तत्र विद्याभेदे वर्णानुपसंहारः फलं, सिद्धान्ते तूपसंहार इति विवेकः । द्वयोः सर्वान्तरत्वानुपपत्त्या तावद्ब्राह्मणयोरेकवस्तुपरत्वं वि-वम् । तथा च वेद्यैक्याद् विद्यैक्यमिति न विवादः ॥

अन्यथा । ननु विद्यैक्याङ्गीकारे आम्नानभेदानुपपत्तिरिति चेत् । नेत्याह, स एवात्मा सर्वान्तरो भेदेनोक्तो द्वितीये प्रश्नेऽपि, एवं तत्त्वमस्यादावुपदेशाभ्यासवत्

[illegible] दर्शयति। पूर्वस्मिंश्च ब्राह्मणे कार्यकरणव्यतिरिक्त आत्मा [illegible] कथ्यते, उत्तरस्मिंस्तु तस्यैवाशनायादिसंसारधर्मातीतत्वं विशेषः कथ्यते इत्येकार्थतोपपत्तिः। तस्मादेका विद्येति॥

व्यतिहारो विशिंषन्ति हीतरवत् ॥ ३७ ॥

'तद्योऽहं सोऽसौ योऽसौ सोऽहम्' इत्यैतरेयिण आदित्यपुरुषं प्रकृत्य समामनन्ति, तथा जाबालाः 'त्वं वा अहमस्मि भगवो देवते अहं वै त्वमसि' इति। तत्र संशयः किमिह व्यतिहारेणोभयरूपा मतिः कर्तव्या उतैकरूपैवेति। एकरूपैवेति तावदाह, न ह्यत्रात्मन ईश्वरेणैकत्वं मुक्त्वाऽन्यत् किञ्चित् चिन्तयितव्यमस्ति, यदि चैवं चिन्तयितव्यमभिप्रेयेत परिकल्प्येत संसारिणश्चेश्वरात्मत्वमीश्वरस्य च संसार्यात्मत्वमिति, तत्र संसारिणस्तावदीश्वरात्मत्वे उत्कर्षो भवेत्, ईश्वरस्य तु संसार्यात्मत्वे निकर्षः कृतः स्यात्, तस्मादैकरूप्यमेव मतेः, व्यतिहाराम्नायस्त्वैकत्वदृढीकरणार्थ

[illegible]शनायाद्यतीतरूपविशेषकथनार्थत्वात्प्रश्नाभ्यासो न विद्याभेदक इति सूत्रार्थः॥

व्यतिहारः। जीवेश्वरयोर्मिथो विशेषणविशेष्यभावो व्यतिहारः, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ध्येयमिति [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] व्यतिहारश्चिन्त्य [illegible] [illegible] दृढीकरणार्थं [illegible] [illegible] [illegible] पूर्वपक्षः। [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]॥

त्येवं प्राप्ते प्रत्याह, व्यतिहारः। व्यतिहारेणायमाध्यानायाम्नायते इतरवत्, यथेतरे गुणाः सर्वात्मत्वप्रभृतय आध्यानायाम्नायन्ते तद्वत्। तथा हि विशिंषन्ति समाम्नातार उभयोच्चारणेन 'त्वमहमस्म्यहञ्च त्वमसि' इति। तथोभयरूपायां मतौ कर्तव्यायामर्थवद्भवति, अन्यथा हीदं विशेषेणोभयाम्नानमनर्थकं स्यात्, एकेनैव कृतत्वात्। ननूभयाम्नानस्यार्थविशेषे परिकल्प्यमाने देवतायाः संसार्यात्मत्वापत्तेर्निकर्षः प्रसज्येतेत्युक्तम्। नैष दोषः, ऐकात्म्यस्यैवानेन प्रकारेणानुचिन्त्यमानत्वात्। नन्वेवं सति स एव एकत्वदृढीकारः आपद्येत। न वयमेकत्वदृढीकारं वारयामः किं तर्हि व्यतिहारेणेह द्विरूपा मतिः कर्तव्या वचनप्रामाण्यात्, नैकरूपेत्येतावदुपपादयामः, फलतस्त्वेकत्वमपि दृढीभवति। यथा ध्यानार्थेऽपि सत्यकामत्वादिगुणोपदेशे तद्वान् ईश्वरः प्रसिध्यति तद्वत्। तस्मादयमाध्यातव्यो व्यतिहारः समाने च विषये उपसंहर्तव्य इति॥

एकदेशं वारयति। नन्विति। सन्निकर्षेऽर्थन्यायः [illegible], इह तु तस्मादयमोभयाम्नानं [illegible], यद्यपि जलोमयत्वादिवत् जीवात्मनः ध्यानार्थं आरोपेऽपि निकर्षः प्रसङ्गाभावादिति परिहर्तव्य। नैष दोष इति। यद्यपि निकर्षं कृत्वा जीवतादात्म्यध्याने मदुत्कर्षेणानर्थिम प्रवते। नन्वेवमिति। कीर्तिं रूपत्वं त्वदत्वमनभिलष्यते ध्यानपरं वाक्यमिदमेकत्वम्, [illegible] विरोधात् सिध्यति। तमायत्त। न वयमिति। वरं पत्नीवाक्यमयं व्यतिहार उपसंहर्तव्य इत्याह। तस्मादिति।

सैव हि सत्यादयः ॥ ३८ ॥

"स यो हैतन्महद्यक्षं प्रथमजं वेद सत्यं ब्रह्म" इत्यादिना वाजसनेयके सत्यविद्यां सनामाक्षरोपासनां विधायानन्तरमाम्नायते "तद्यत् तत्सत्यमसौ स आदित्यो य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिणेऽक्षन् पुरुषः" इत्यादि। तत्र संशयः, किं द्वे एते सत्यविद्ये किं वैकैवेति। द्वे इति तावत् प्राप्तं, भेदेन हि फलसंयोगो भवति "जयतीमांल्लोकान्" इति पुरस्तात्, "हन्ति पाप्मानं जहाति च" इत्युपरिष्टात्, प्रकृताकर्षणं तूपास्यैकत्वादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। एकैवेयं सत्यविद्येति। कुतः, "तद्यत् तत्सत्यम्" इति प्रकृताकर्षणात्। ननु विद्याभेदेऽपि प्रकृताकर्षणमुपास्यैकत्वा-

---

सैव हि सत्यादयः। स यः कश्चिदधिकारी महद्यशस्यं यक्षं पूज्यं लौकिकेषु प्रथमजमेतद् यद् ब्रह्मेति सत्यं ब्रह्म हिरण्यगर्भाख्यं वेदोपास्ते तस्य लोकजयः फलमित्यर्थः। सत्यमिति [illegible] नामेति, तत्र प्रथमोत्तमाक्षरे सत्ये, मध्यममनृतमक्षरम्, उभयतः सत्येन संपुटितत्वात् सत्यप्रायमेव [illegible] नामाक्षरोपासना सत्यविद्याङ्गत्वेनोक्ता। तत् पूर्वं प्रकृतं सत्यमादाय तत् संस्तुत्य [illegible] योऽध्यात्मादिमण्डलस्थोऽक्षिणि च पुरुषस्तदुपासनमाह [illegible] च नामद्वयध्यानात् पाप्मघ्नः फलमित्यर्थः। अत्र पूर्वोत्तरवाक्ययोः [illegible] प्रकृताकर्षणाच्च संशयमाह। द्वे इति। पूर्वपक्षे [illegible], [illegible] फलम्। यथा [illegible] मतिप्रतिषेधात् [illegible], तथा [illegible] विद्याभेद इति [illegible] पूर्वपक्षमाह। द्वे इति। [illegible], [illegible]। [illegible] च [illegible] ब्रह्म [illegible] तथा च [illegible] विद्यैक्यमिति। [illegible] इत्येवेति। तथा [illegible]

दुपपद्यत इत्युक्तं, नैतदेवं यत्र हि विस्पष्टात् कारणान्तरा-
द्विद्याभेदः प्रतीयते तत्रैतदेवं स्यात्, अत्र तूभयथासम्भवे तद्यत्
तत्सत्यमिति प्रकृताकर्षणात् पूर्वविद्यासम्बन्धमेव सत्यगु-
णत्वाश्रयत इत्येकविद्यात्वनिश्चयः। यत्पुनरुक्तं फला-
न्तरश्रवणात् विद्यान्तरमिति। अत्रोच्यते, तस्योपनिषद-
हरहमिति चाङ्गान्तरोपदेशस्य स्तावकत्वमिदं फलान्तर-
श्रवणमित्यदोषः। अपि चार्थवादादेव फले कल्पयितव्ये सति
विद्यैकत्वे वाक्यशेषेषु श्रूयमाणानि बहून्यपि फलान्यवयवि-
न्यामेव विद्यायामुपसंहर्तव्यानि भवन्ति, तस्मात् सैवेयमेका
सत्यविद्या तेन तेन विशेषेणोपेताऽऽम्नायत इत्यतः सर्व
एव सत्यादयो गुणा एकस्मिन् प्रयोगे उपसंहर्तव्याः। केचि-
त् पुनरस्मिन् सूत्रे इदं वाजसनेयकमक्ष्यादित्यपुरुषविषयं
वाक्यं, छान्दोग्ये च 'अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः
पुरुषो दृश्यते' 'अथ य एषोऽन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते'

शाण्डिल्यविद्यायां [illegible] भिधानमात्रं तथात्र नेत्याह। नैतदिति।
कारणान्तरं प्रकरणभेदादिकम्। एवं विद्याभेदेऽपि तदुपासकानां स्यात्
अत्र तूभयथासम्भवे विद्यैक्यमानात्वं मध्ये [illegible] रूपैकवचनात्
विद्यैक्यनिश्चय इत्यर्थः। [illegible] विद्यैक्यात्
फलं सिद्धं च [illegible]। [illegible] फल-
भेदाविविरिक्ता। [illegible]। [illegible] प्रधानविद्यावे-
व्याप इति [illegible], [illegible] प्रधानफलेनैवाङ्गानां [illegible]
फलश्रुतेः स्तुतित्वम्, [illegible] वेदेति प्रधान-
विद्यार्थविधित्वं [illegible] फलश्रुतेः
स्तुतित्वम्। [illegible] [illegible] निष्फल-
न्यायेन [illegible] फलं श्रुत

इत्युदाहृत्य [illegible] विद्योपदे-शेति कृत्वा सत्यादिगुणान् वाजसनेयिनः छन्दोगानामुपसंहार्यानाचक्षते, तत्र साधु वक्तते । छान्दोग्ये हि कर्मसम्बन्धिनीयमुद्गीथव्यपाश्रया विद्या विज्ञायते, तत्र ह्यादिमध्यावसानेषु कर्मसम्बन्धिचिह्नानि भवन्ति 'इयमेवर्गग्निः साम' इत्युपक्रमे 'तस्य ऋक् च साम च गेष्णौ तस्मात् उद्गीथः' इति मध्ये 'य एवं विद्वान् साम गायति' इत्युपसंहारे, नैवं वाजसनेयके किञ्चित् कर्मसम्बन्धि चिह्नमस्ति, तत्र प्रक्रमभेदात् विद्याभेदे सति गुणव्यवस्थैव युक्तेति ॥

कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ॥ ३९ ॥

'अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरो ऽस्मिन्नन्तराकाशः' इति प्रस्तुत्य छन्दोगा अधीयते 'एष आत्मा ऽपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः' इत्यादि, तथा वाजसनेयिनः [illegible] स वा एष

[illegible] । अपि चेति । [illegible] । तस्मादिति । [illegible] । [illegible] । छान्दोग्ये [illegible] । [illegible] उद्गीथ [illegible] । [illegible] । [illegible] ।

कामादीतरत्र । [illegible]

[illegible]

महानज आत्मा योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिञ्छेते सर्वस्य वशी' इत्यादि, तत्र विद्यैकत्वं परस्परगुणोपसंहारश्च किं वा नेति संशये विद्यैकत्वमिति, तत्रेदमुच्यते । कामादीति । सत्यकामादीत्यर्थः। यथा देवदत्तो दत्तः सत्यभामा भामेति । यदेतच्छान्दोग्ये हृदयाकाशस्य सत्यकामत्वादिगुणजातमुपलभ्यते तदितरत्र वाजसनेयके 'स वा एष महानज आत्मा' इत्यत्र सम्बध्येत । यच्च वाजसनेयके वशित्वाद्युपलभ्यते तदपीतरत्र छान्दोग्ये 'एष आत्माऽपहतपाप्मा' इत्यत्र सम्बध्येत, कुतः आयतनादिसामान्यात् । समानं ह्युभयत्राऽपि हृदयमायतनं समानश्च वेद्य ईश्वरः समानञ्च तस्य सेतुत्वं लोकासम्भेदप्रयोजनमित्येवमादि बहुतरं सामान्यं दृश्यते । ननु विशेषोऽपि दृश्यते छान्दोग्ये हृदयाकाशस्य गुणयोगो वाजसनेयके त्वाकाशाश्रयस्य ब्रह्मणः, इति । न, 'दहर उत्तरेभ्यः' इत्यत्र [ब्र०सू० १।३।१४] छान्दोग्येऽप्याकाशशब्दं ब्रह्मैवेति प्रतिष्ठापितत्वात् । अयन्त्वत्र विद्यते विशेषः, सगुणा हि ब्रह्मविद्या छान्दोग्ये उपदिश्यते "अथ य इहात्मानमनुविद्य व्रजन्त्येतांश्च सत्यान् कामान्" इत्यात्मवत् कामानामपि वेद्यत्वश्र-

---

वे सर्वविद्यानां एकत्वाद्गुणवत्त्वाद्वैऽन्यत्र विद्ययोः सगुणनिर्गुणत्वरूपभेदेन भेदात् निर्गुणविद्यायां गुणोपसंहारस्य फलाभावादनुपसंहार इति परिहरेव भाष्ये विस्तारयति । तत्रेदमित्यादिना । एवं विद्याभेदे स्फुटे कथं गुणोपसंहारस्तत्राह । गुणवन्निर्वर्तित । भिन्नविद्याश्रयाणामपि गुणानामायतनादिसाम्येन निर्गुणत्वे गुणवत्त्वानां स्तुत्यर्थमुपसंहारो युक्तः स्तुतिमात्रं स्तुत्याभिप्रायत्वात्, अत्र कश्चित् दृष्टान्तः स्तुतेः कथं

वचनात्, वाजसनेयके तु निर्गुणमेव परं ब्रह्मोपदिश्यमानं दृश्यते "अत ऊर्ध्वं विमोक्षायैव ब्रूहि" "असङ्गो ह्ययं पुरुषः" इत्यादिप्रश्नप्रतिवचनसमन्वयात्, वशित्वादि तु तत्स्तुत्यर्थमेव गुणजातं वाजसनेयके सङ्कीर्त्यते। तथा चोपरिष्टात् 'स एष नेति नेत्यात्मा', इत्यादिना निर्गुणमेव ब्रह्मोपसंहरति। गुणवतस्तु ब्रह्मण एकत्वाद्विभूतिप्रदर्शनायायं गुणोपसंहारः सूत्रितो नोपासनायेति द्रष्टव्यम्॥

आदरादलोपः॥ ४० ॥

छान्दोग्ये वैश्वानरविद्यां प्रकृत्य श्रूयते 'तद्यद्भक्तं प्रथममागच्छेत्तद्धोमीयं स यां प्रथमामाहुतिं जुहुयात् तां जुहुयात् प्राणाय स्वाहा' इति। तत्र पञ्च प्राणाहुतयो विहिताः, तासु च परस्तादग्निहोत्रशब्दः प्रयुक्तः 'य एतदेवं विद्वानग्निहोत्रं जुहोति' इति,

"यथेह क्षुधिता बाला मातरं पर्युपासते।
एवं सर्वाणि भूतान्यग्निहोत्रमुपासते"॥ इति च।

तत्रेदं विचार्यते किं भोजनलोपे लोपः प्राणाग्निहोत्र-

योग्यत्वात्। यद्यपि [illegible], निर्गुणब्रह्मणा [illegible] एव तथापि मोक्षप्रकरणोक्तैर्वैश्यं निर्गुणब्रह्मैक्येन [illegible] [illegible] महाभिराज्ञितानामपि [illegible]॥

आदरादलोपः। अत्र भुक्ताग्निहोत्रस्य [illegible]। तदेवं विचार्यत इति। वैश्वानरोपासनाङ्गभूताग्निहोत्रस्य [illegible] किं प्राणाग्निहोत्रमपि लुप्यत [illegible]। पूर्वपक्षे भोजनलोपेऽपि

होत्रलोपः इति, 'तद्यद्भक्तं' इति भक्तागमनसंयोगात्, भक्तागमनस्य च भोजनार्थत्वात् भोजनलोपे लोपः प्राणाग्निहोत्रस्येति, एवं प्राप्ते न लुप्येत इति तावदाह, कस्मात् आदरात्। तथा हि वैश्वानरविद्यायामेव जाबालानां श्रुतिः "पूर्वोऽतिथिभ्योऽश्नीयात् यथा वै स्वयमहुत्वाऽग्निहोत्रं परस्य जुहुयादेवं तत्" इत्यतिथिभोजनस्य प्राथम्यं निन्दित्वा स्वामिभोजनं प्रथमं प्रापयन्ती प्राणाग्निहोत्रे आदरं करोति। या हि न प्राथम्यलोपं सहते नतरां सा प्राथम्यवतोऽग्निहोत्रस्य लोपं सहेतेति मन्यते। ननु भोजनार्थभक्तागमनसंयोगात् भोजनलोपे लोपः प्रापितः। न, तस्य द्रव्यविशेषविधानार्थत्वात्। प्राकृतेऽग्निहोत्रे पयःप्रभृतीनां द्रव्याणां नियतत्वादिहाप्यग्निहोत्रशब्दात् कौण्डपायिनामयनवत् तद्धर्मप्राप्तौ सत्यां भक्तद्रव्यकतागुणविशेषविधानार्थमिदं वाक्यं तद्यद्भक्तमिति, अतो गुणलोपे च न मुख्यस्येत्येवं प्राप्ते भोजनलोपेऽप्यद्भिरन्येन वा द्रव्येणाविरुद्धेन प्रतिनिधानन्यायेन प्राणाग्निहोत्रस्यानुष्ठानमित्यत उत्तरं पठति ॥

न्तरेण प्राणाग्निहोत्रानुष्ठानं, सिद्धान्ते तल्लोप इति भेदः। ननु तद्भक्तमिति वाक्यद्वयेन भोजनार्थभक्तमनूद्य तल्लोपविधिरिति होम-लोपविधानाद्भोजनलोपे सदा भक्तान्वितहोमलोप इति सिद्धान्ती ह्यते। तत्राहेति। निर्गुणलोपार्थलोपेऽपि मुख्यंगुणवल्लोपे भवनलोपेऽपि प्राणाग्निहोत्रस्यादरेण श्रुतिनिर्दिष्टार्थमलोप इति दृष्टा-न्त पूर्वपक्षमेव परिहरति। एवं प्राप्त इति। एवं तद्दिति सर्व प्राणाग्निहोत्रगतस्मार्तधर्मा तत्कर्त्राविशेषः।

उपस्थितेऽतस्तद्वचनात् ॥ ४१ ॥

उपस्थिते भोजने तस्मादेव भोजनद्रव्यात् प्रथमोपनिपतितात् प्राणाग्निहोत्रं निर्वर्तयितव्यं, कस्मात् तद्वचनात्। तथा हि "तद्यद्भक्तं प्रथममागच्छेत् तद्धोमीयम्" इति सिद्धवद्भक्तोपनिपातपरामर्शेन परार्थद्रव्यसाध्यतां प्राणाहुतीनां विदधाति, ता अप्रयोजकलक्षणापन्नाः सत्यः कथं भोजनलोपे द्रव्यान्तरं प्रतिनिधापयेयुः। न चात्र प्राकृताग्निहोत्रधर्मप्राप्तिरस्ति, कुण्डपायिनामयने हि 'मासमग्निहोत्रं जुहोति' इति विध्युद्देशगतोऽग्निहोत्रशब्दस्तद्वद्भावं विधापयेदिति युक्ता तद्धर्मप्राप्तिः, इह पुनरर्थवादगतोऽग्निहोत्रशब्दो न तद्वद्भावं विधापयितुमर्हति। तद्धर्मप्राप्तौ चाभ्युपगम्यमानायामग्न्युद्धरणादयोऽपि प्राप्येरन् न

भक्तं चारयित्वा परिचरति । न चेत्यादिना । यथा कुण्डपायिनामयने मासाग्निहोत्रे अग्निहोत्रवद्भावादग्निहोत्रधर्माणां पयोद्रव्यादीनां प्राप्तिस्तद्वदिहापि प्राणाहुतीनामग्निहोत्रवद्भावात् पयोद्रव्यादीनामत्र प्राप्तौ सत्यां भोजनार्थभक्तद्रव्यविधिनापवादः कृतः, अतो भक्तविधेरपवादार्थत्वात् भोजनलोपे भक्ताभावप्रयुक्तस्य लोपेऽपि [illegible] लोपः, अपवादाभावे तद्धर्मप्राप्तपयआदिना तस्य निष्पन्नत्वादिति प्राप्तिनिर्णयः । 'गुणलोपेन मुख्यस्य' इति जैमिनिन्यायम् । [illegible] [illegible] निर्वर्तयेदिति निर्णयः [illegible] निर्वर्तयेदिति [illegible] [illegible] [illegible] लोपेऽपि [illegible] न लोप इत्यर्थः । [illegible] [illegible] । प्रति

चास्ति लोपः, अभ्युपगमे तावद्धोमाग्निहोत्रत्वाभावाद्, न चायमग्नौ होमः भोजनार्थताव्याघातप्रसङ्गात्, भोजनार्थोपनीतद्रव्यसम्बन्धाच्चास्य एवैष होमः। तथा च जाबालश्रुतिः 'पूर्वोऽतिथिभ्योऽश्नीयात्' इति स्वाम्यादीनामेवेमां होमनिवृत्तिं दर्शयति। अत एव चेहापि साम्पादिकान्येवाग्निहोत्राङ्गानि दर्शयति 'उर एव वेदिर्लोमानि बर्हिर्हृदयं गार्हपत्यो मनोऽन्वाहार्यपचन आस्यमाहवनीयः' इति। वेदिश्रुतिश्चात्र लक्षणमात्रोपलक्षणार्था द्रष्टव्या, मुख्याग्निहोत्रे वेद्यभावात् तदङ्गानां चेह सम्पिपादयिषितत्वात्। भोजनेनैव च संततकालेन संयोगाभावादग्निहोत्रकालावरोधसम्भवः, एवमन्येऽप्युपस्थानादयो धर्माः केचित् कथञ्चिद्-

---

निर्भिन्नार्थः। विद्यानयति। उपस्थित इति। तद्वचनादिति, तद्धोमीयमिति तत्पक्षेण भोजनार्थं विद्यमानमग्निहोत्रमिति होमविधानादित्यर्थः। सिद्धवदनुवादोपनिपातः प्रकरणप्रतिपादनं, तत्र तत्पक्षेण परामर्शो नेत्यर्थः। धार्मिक विधिविलाङ्गतीनामानवलोपे लोप एव न द्रव्यान्तरादेयकत्वं, यथा कलामनुष्ठानवत्वनार्थितस्य नोदोषनस्य कतलोपे लोपो न द्रव्यान्तरप्रयोगकत्वं तथापि कथितमाह। ना इति मधुपर्कमन्त्रहोमवदृत्विग्व्याख्यानादिरिति तदाह। न चास्येति। तद्भावो नित्याग्निहोत्रत्वं धर्मकाङ्क्षानुसरणं श्रुतिमेनोपपत्तेरित्यर्थः। धर्ममात्रत्वे होममाह। तद्धर्मत्वाद्येति। अत इति तद्धर्ममात्रप्रयोजनेनेत्यर्थः। प्रभौ तत्पाहुर्नं इवा बार्हिष भावः। उपस्थानमिति होमाङ्गमिति यच्चान्दाने वेद्यां बर्हिः स्तृणीयादिति विदधनं बहिषयुते तदाह। वेदिश्रुतिरिति। मध्याग्निहोत्रकालानुसरणवदुपादानाभावादुपस्थानादीनामपि न सार्थकत्वमिति तदाह।

पद्यते। तस्मात् भोजनपक्ष एवैते भोजनद्रव्येणैतद्दर्शो-मात् पञ्च होमा निर्वर्तयितव्याः। यत्पुनरादरवचनं तत्तु भोजनपक्षे प्राथम्यविधानार्थं, न त्वस्य वचनस्यातिभारः। न त्वनेनास्य नित्यता शक्यते दर्शयितुं, तस्माद् भोजनलोपे लोप एव प्राणाग्निहोत्रस्येति॥

तन्निर्धारणानियमस्तद्दृष्टेः पृथग्ध्यप्रतिबन्धः फलम्॥ ४२॥

सन्ति कर्माङ्गव्यपाश्रयाणि विज्ञानानि 'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' इत्येवमादीनि, किं तानि नित्यान्येव स्युः कर्मसु पर्णमयीत्वादिवत् उतानित्यानि गोदोहनादिवदिति विचारयामः। किं तावत् प्राप्तं नित्यानीति। कुतः प्रयोगवचनपरिग्रहात्, अनारभ्याधीतान्यपि ह्येतान्युद्गीथादिद्वा-

---

भोजनेनेति। उपस्थानपरित्यागादतोऽन्यस्याभावात् [illegible] एवा-व। एवमिति। तस्मात् [illegible] भोजनद्रव्येणैव होम [illegible] प्राणाय स्वाहा इत्यादयो मन्त्राः। ननु [illegible] [illegible] कथं कुर्यात् [illegible] इति वचनेन [illegible] न शक्नोति। [illegible] [illegible]। न [illegible] [illegible]। [illegible] भोजन [illegible]॥

तन्निर्धारणेत्यत्र। [illegible] [illegible]। नित्यानीति। [illegible] [illegible] [illegible] नित्यं प्रयु-ज्यते, [illegible] [illegible] [illegible] गोदोहनवदनित्यम्, [illegible] [illegible] [illegible] तथा

रेव क्रतुसम्बन्धात् क्रतुप्रयोगवचनेनाङ्गान्तरवत् संस्पृश्यन्ते। यत्त्वेषां स्ववाक्येषु फलश्रवणं "आपयिता ह वै कामानां भवति" इत्यादि, तद्वर्तमानापदेशरूपत्वादर्थवादमात्रम् अपापश्लोकश्रवणादिवत् न फलप्रधानं, तस्मात् 'यथा यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृणोति' इत्येवमादीनामप्रकरणपठितानामपि जुह्वादिद्वारेण क्रतुप्रवेशात् स्वप्रकरणपठितवन्नित्यता, एवमुद्गीथाद्युपासनानामपीत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। तन्निर्धारणानियम इति। यान्येतान्युद्गीथादिकर्मगुणयाथात्म्यनिर्धारणानि "रसतम आप्तिः समृद्धिर्मुख्यः प्राण आदित्यः" इत्येवमादीनि नैतानि नित्यवत् कर्मसु नियम्येरन्, कुतः, तद्दृष्टेः। तथा ह्यनियतत्वमेवंजातीय-

---

कर्मस्वङ्गाश्रयादिकफलादुपासनानामनङ्गत्वे नानित्यास्मीति संगत्यर्थः, पूर्वपक्षे उपासनानां प्रयोगनित्यत्वं, सिद्धान्ते त्वनित्यत्वमिति फलभेदः। [illegible] नित्यत्वं निरूप्य कर्माङ्गोपास्तीनां नित्यत्वमिति प्रत्युदाहरणदृष्टान्तेन पूर्वपक्षमाह। किं तावदिति। उपासनानि कर्माङ्गानि अफलत्वे सति कर्माङ्गाश्रितत्वात् पर्णत्वादिवत्, तथा चाङ्गत्वात् प्रयोगविधिना नित्येन प्रयुज्येरन् इति प्राप्ते सिद्धान्तमाचष्टे। यानीत्यादिना। उद्गीथादयः कर्मणां गुणाः अङ्गानि तेषां याथात्म्यं रसतमत्वादिकं तन्निर्धारणान्युपासनानि यानि तानि कर्मसु नियमपर्णमयीत्वादिवन्न नियम्येरन्नित्यर्थः। एषां कर्माङ्गत्वे तद्वी-नस्याविदुषः कर्म न स्यादङ्गलोपात्, तस्माद्विदुषोऽपि कर्मकर्तृत्व-[illegible] इत्याह। तद्दृष्टेरिति। [illegible] तां चेद्विद्वान् प्रयोगाण प्रधानत्वं [illegible] [illegible] कर्मप्रयोगोऽस्तीत्याह। [illegible] पृथक् फलवत्त्वेन कर्माङ्गत्वाभा-[illegible]

कानां दर्शयति श्रुतिः "तेनोभौ कुरुतो यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद' इत्यविदुषोऽपि क्रियाभ्यनुज्ञानात्, प्रस्तावादिदेवताविज्ञानविहीनानामपि प्रस्तोत्रादीनां याजनाध्यवसानदर्शनात् प्रस्तोतुर्या देवता प्रस्तावमन्वायत्ता तां चेदविद्वान् प्रस्तोष्यसि तां चेदविद्वानुद्गास्यसि तां चेदविद्वान् प्रतिहरिष्यसि' इति। अपि चैवंजातीयकस्य कर्मव्यपाश्रयस्य विज्ञानस्य पृथगेव कर्मणः फलमुपलभ्यते, कर्मफलसिद्धिप्रतिबन्धः तत्समृद्धिरतिशयविशेषः कश्चित् "तेनोभौ कुरुतो यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद नाना तु विद्या चाविद्या च यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवति" इति। तत्र नाना त्विति विद्वदविद्वत्प्रयोगयोः पृथक्करणात् वीर्यवत्त-

---

यश्चैवं वेदोपास्ते यश्च न वेद तावुभौ कर्म कुरुत एव तथापि तु विद्याविद्ययोर्नानात्वं भिन्नफलत्वम्। दृष्टं हि मणिविक्रये पामरवणिजोः वणिक्पामरयोः फलवैषम्यं, तस्माद्यदेव कर्म विद्ययोपासाङ्गभावज्ञ श्रद्धयाऽऽस्तिक्यबुद्ध्योपनिषदा रहस्यदेवताध्यानेन करोति तदेव कर्मफलातिशयवदित्यर्थः। कर्मणो वीर्यवत्त्वं नाम फलवत्त्वं विद्याहीनस्यापि बाध्यमानं विद्यया समत्वं निष्फलमिति भावः। नास्ति लोकादिदृष्टान्तेषु कर्मसमृद्धातिरिक्तलोकादिफलश्रुतेश्च नानुपपत्तिस्त्वं। तथेति। यथा विदुषे कल्पन्ते भोगाय कल्प्या भवन्ति भूम्यादयो लोकाः आवृता व्यवस्थार्थाः। तथा हि श्रुत्यन्तरे इति फलश्रुतेरर्थवादमात्रत्वे स्तुतिपरत्वं स्यात्, सा न युक्ता, कर्मसमृद्ध्या फलपरत्वसम्भवात्। यथा जातपुत्रादिकर्मणाम्, प्रयाजादीनां कर्मफला-भावात् आत्मलाभाभिभूतिफलश्रुतेरर्थवादस्तुतिपरत्वं, तद्वदपि सर्वप्रस्तोत्रादीनामङ्गत्वबोधकं प्रमाणं नास्ति तथापि तेषु फलश्रुतेः स्तुतित्वं,

रमिति च तरप्प्रत्ययप्रयोगात् विद्याविहीनमपि कर्म वीर्यवदिति गम्यते, तथाऽनित्यत्वे विद्याया उपपद्यते, नित्यत्वे तु कथं तद्विहीनं कर्म वीर्यवदभ्यनुज्ञायेत, सर्वाङ्गोपसंहारे हि वीर्यवत् कर्मेति स्थितिः । तथा लोकसामान्यादिषु प्रतिनियतानि प्रत्युपासनं फलानि शिष्यन्ते "कल्पन्ते ह्यस्मै लोका ऊर्ध्वाश्चावृत्ताश्च" इत्येवमादीनि । न चेदं फलश्रवणमर्थवादमात्रं युक्तं प्रतिपत्तुं, तथा हि गुणवाद आपद्येत, फलोपदेशे तु मुख्यवादोपपत्तिः, प्रयाजादिषु त्वितिकर्तव्यताकाङ्क्षस्य क्रतोः प्रकृतत्वात्तदर्थे सति युक्तं फलश्रुतेरर्थवादत्वं, तथाऽनारभ्याधीतेष्वपि पर्णमयीत्वादिषु, नहि पर्णमयीत्वादीनामक्रियात्मकानामाश्रयमन्तरेण फलसम्बन्धोऽवकल्पते, गोदोहनादीनां हि प्रकृताप्प्रणयनाद्याश्रयलाभादुपपन्नः फलविधिः । तथा बैल्वादीनामपि प्रकृत-

---

तेषामक्रियात्वे क्रियासम्बन्धं विना फलहेतुत्वानुपपत्तेरतस्तेषां फलार्थक्रियापेक्षितत्वात् क्रतोश्च जुह्वादिद्रव्याकाङ्क्षितत्वात् पर्णमयी जुहूरित्यादिवाक्येनैव प्रकृतद्रव्यापर्णस्य जुहूद्वारा सम्बन्धे कृते क्रतुसम्बन्धे युक्तं फलश्रुतेरर्थवादत्वमिति भावः । अक्रियात्मकगोदोहनादेरपि फलश्रुतिरर्थवादः स्यादत आह । गोदोहनादीनां त्विति । यदाऽपःप्रणयनेन पशुकामस्य सतो गोदोहनेन अप्प्रणयनकामस्य कार्यमिति फलार्थविधिरेव नार्थवादः, गोदोहनादेः क्रतुनाकाङ्क्षितत्वेनाकाङ्क्षाभावात्, स्वरूपेण निराकाङ्क्षक्रत्वाश्रितत्वया स्वफलसाधनत्वसम्भवात् । तथा खादिरत्वेन निराकाङ्क्षक्रतुयूपसम्बन्धित्वे बैल्वमन्नाद्यकामस्य खादिरं वीर्यकामस्येति फलार्थविधिरेवायं । पर्णमयीत्वादिषु फलविधिः किं न स्यादत आह । नहीति । इहविधौ रूपादिवन्निराकाङ्क्षत्वार्थः । उक्तमेवार्थं स्फुटयत्यत आह । वाक्येनेति । जुह्वाः प्रकृतिः स्वा-

व्यपाश्रयत्वाभावादुपपन्नः फलविधिः, न तु पर्णमयीत्यादिष्वेवंविधः कश्चिदाश्रयः प्रकृतोऽस्ति, वाक्येनैव तु क्रत्वाश्रयतां विवक्षित्वा फले च विधिं विवक्षतो वाक्यभेदः स्यात्, उपासनानान्तु क्रियात्मकत्वात् विशिष्टविधानोपपत्तेः कर्माश्रयाणां फलविधानं न विरुध्यते, तस्मात् यथा क्रत्वाश्रयाण्यपि गोदोहनादीनि फलसंयोगादनित्यान्येवमुद्गीथाद्युपासनान्यपि इति द्रष्टव्यम्। अत एव च कल्पसूत्रकारा नैवंजातीयकान्युपासनानि क्रतुषु कल्पयाञ्चक्रुः॥

प्रदानवदेव तदुक्तम्॥ ४३॥

वाजसनेयके "वदिष्याम्येवाहमिति वाग्दध्रे" इत्यत्राध्यात्मं वागादीनां प्राणः श्रेष्ठोऽवधारितोऽधिदैवमग्न्यादीनां वायुः। तथा छान्दोग्ये 'वायुर्वाव संवर्गः" इत्यत्राधिदैवमग्न्यादीनां वायुः संवर्गोऽवधारितः 'प्राणो वाव संवर्गः' इत्यध्यात्मं वागादीनां प्राणः। तत्र संशयः, किं पृथक्त्वेमौ वायुप्राणा-

---

पेक्षत्वादनेनैव वाक्येन क्रत्वङ्गतया जुहूपर्णतासम्बन्धो विधेयः फलाविराकाङ्क्षं जुह्वाश्रितत्वं तस्यैव प्रकृतिः इत्यत्र फलसंयोगो विधेय इति वाक्यभेद इत्यर्थः। पर्वतादिवैलक्षण्यमुपासनानामाह। उपासनानां त्विति। स्वयं क्रियादिविशिष्टत्वेन विधानोपपत्तिरित्यर्थः। तस्मादिति अक्रत्वावेदकप्रमाणाभावादित्यर्थः। अत एवेति अनङ्गत्वादेवेत्यर्थः। तस्मादङ्गोपासनानामपि कर्मोपकार इति सिद्धम्।

प्रदानवदेव तदुक्तम्। वायुप्राणयोर्भेदाभेदवाक्याभ्यां संशयमाह। तत्रेति। यथा कर्माङ्गानां तत्पृथक्त्वोपसंयोगात् फलभेदाद्भिन्नकर्माणि-त्वसङ्गः प्रयोगभेदः, एव तु वायुप्राणयोः स्वरूपभेदात् तत् तत्प्रयोग-

पृथगनुचिन्त्यौ स्यातामुतापृथगेवेति। अपृथगिति तावत् प्राप्तं, तत्त्वाभेदात्, न ह्यभिन्ने तत्त्वे पृथगनुचिन्तनं न्याय्यम्। दर्शयति च श्रुतिरध्यात्ममधिदैवतञ्च तत्त्वाभेदं 'अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्' इत्यारभ्य। तथा "त एते सर्व एव समाः सर्वेऽनन्ताः' इत्याध्यात्मिकानां प्राणानामाधिदैविकीं विभूतिमात्मभूतां दर्शयति। तथान्यत्रापि तत्र तत्राध्यात्ममधिदैवञ्च बहुधा तत्त्वाभेददर्शनं भवति। क्वचिच्च 'यः प्राणः स वायुः' इति विस्पष्टमेव वायुं प्राणञ्चैकीकरोति। तथोदाहृतेऽपि वाजसनेयिब्राह्मणे "यतश्चोदेति सूर्यः' इत्यस्मिन्नुपसंहारश्लोके 'प्राणाद्वा एष उदेति प्राणेऽस्तमेति' इति प्राणेनैवोपसंहरन्नेकत्वं दर्शयति। "तस्मादेकमेव व्रतं चरेत् प्राण्याच्चैवापान्याच्च' इति च प्राणव्रतेनैवैकेनोपसंह-

---

प्रकरणपक्षैक्याच्च ध्यानप्रयोगैक्यमिति पूर्वपक्षयति। अपृथगिति। 'अग्निर्वाग्भूत्वा' इत्यारभ्य 'वायुः प्राणो भूत्वा नासिके प्राविशत्' इत्यभेदं दर्शयतीत्यर्थः। 'यतश्चोदेति सूर्योऽस्तं यद' इति मन्त्रे सूत्रात्मकवायुर्वाच्यः वायुस्थाने प्राणः। तदेत्येकत्वं तयोर्दर्शयतीत्याह। तथेति। किञ्च यदि वायुप्राणयोः पृथक् विधानं स्यात् तर्हि ध्यानाङ्गव्रतभेदोऽपि स्यात् एकं तु प्राणापाननिरोधात्मकव्रतैक्यश्रुतेर्ध्यानैक्यमित्याह। तस्मादिति, एतैक्यञ्च प्रकरणत्वादित्यर्थः। किञ्च वायुप्राणौ सत्त्वगौ भेदेनोपक्रम्य परत्राह्यात्मके संवर्गभेदैक्यश्रुतेः प्रयोगैक्यमित्याह। तथेति। महात्मनः इति द्वितीयवाक्यवचनम्। चतुरश्चतुःसंख्याकान् अग्न्यर्कचन्द्रादकान् वाक्चक्षुःश्रोत्रमनोरूपानेको देवः, कः प्रजापतिः, जगार ग्रीर्णवानित्यर्थः। न भवतीति भेदर्शनात् दोषः। यथा 'अग्निहोत्रं जुहोति' इत्युत्पन्नाग्निहोत्रस्यैकस्यैव उदितानुदितादिकालभेदेन सायं प्रातःकालभेदेन प्रयोगभेदस्तथा 'अथातो भवति य एवं वेद' इत्यु-

एवमेतदेव द्रढयति । तथा छान्दोग्येऽपि "महात्मनश्चतुरो देव एकः कः स जगार" इत्येकमेव संवर्गं गमयति न ब्रवीत्येक एवैषां चतुर्णां संवर्गोऽपरोऽपरेषाम्, तस्मादपृथक्त्वमुपगमनस्येत्येवं प्राप्ते ब्रूमः । पृथगेव वायुप्राणावुपगन्तव्याविति, कस्मात् पृथगुपदेशात् । आध्यानार्थो ह्ययमध्यात्माधिदैवविभागोपदेशः सोऽसत्याध्यानपृथक्त्वेऽनर्थक एव स्यात् । ननूक्तमपृथगनुचिन्तनं तत्त्वाभेदादिति, नैष दोषः, तत्त्वाभेदेऽप्यवस्थाभेदादुपदेशभेदवशेनानुचिन्तनभेदोपपत्तेः । श्लोकोपन्यासस्य च तत्त्वाभेदाभिप्रायेणाप्युपपद्यमानस्य पूर्वोदितध्येयभेदनिराकरणसामर्थ्याभावात् । "स यथैषां प्राणानां मध्यमः प्राण एवमेतासां देवतानां वायुः" इति चोपमानोपमेयकरणात् । एतेन व्रतोपन्यासो व्याख्यातः । एकमेव व्रतमिति चैवकारो वागादिव्रतनिवर्तनेन प्राणव्रतप्रतिपत्त्यर्थः, भग्नव्रतानि हि वागाद्युक्तानि "तानि मृत्युः श्रमो भूत्वोपयेमे" इति श्रुतेः न वायुव्रतनिवृ-

---

पत्तावाः संवर्गविद्याया एकत्वेऽप्युपास्यवायुप्राणयोरूपभेदात् प्रयोगभेद इत्युत्सूत्रं सिद्धान्तयति । पृथगेवेति । 'तौ वा एतौ द्वौ संवर्गौ' इत्युपास्यभेदवाक्यस्य प्रयोगभेदपरत्वाद्वाक्यादेव भेदसिद्धिरित्यर्थः । पूर्वपक्षबीजमनूद्य निरस्यति । ननूक्तमित्यादिना । यथा यत्तथा प्रधानभूतसंवर्गगुणविशिष्टोपास्यभेदवाक्यविरोधादुपास्यवायुतत्त्वाभेदवचनं न प्रयोगैक्यापादकमिति भावः । श्लोकोदाहरणस्य बोधितत्वात्तदभेदाभिप्रायेण मातापुत्रौ । ततोऽध्यात्माधिदैवावस्थाभेदेनोक्तध्येयभेदस्य निरासे 'यतश्चोदेति' इति श्लोकस्य न सामर्थ्यमित्याह । श्लोकेति । अस्य सामर्थ्यं विवृणोति । सामर्थ्येति । श्लोकोपन्यासवदुपमानोपमेयभावोऽपि तत्त्वाभेदाभिप्रायेणेत्याह । एतेनेति । तत्रैवकाराद्वायुव्रतनिवृत्तिः प्राप्ता

त्यर्थः। 'अथातो व्रतमीमांसा' इति प्रस्तुत्य तुल्यवद्वायुप्राणयोरभग्नव्रतत्वस्य निर्धारितत्वात्। "एकमेव व्रतं चरेत्" इति चोक्त्वा 'तेनो एतस्यै देवतायै सायुज्यं सलोकतां जयति' इति वायुप्राप्तिं फलं ब्रुवन् वायुव्रतमनिवर्तितं दर्शयति, देवता त्वत्र वायुः स्यात् अपरिच्छिन्नात्मत्वस्य प्रेप्सितत्वात् पुरस्तात् प्रयोगाच्च, "सैषानस्तमिता देवता यद्वायुः" इति। तथा "तौ वा एतौ द्वौ संवर्गौ वायुरेव देवेषु प्राणः प्राणेषु" इति भेदेन व्यपदिशति "ते वा एते पञ्चान्ये पञ्चान्ये दश सन्तस्तत्कृतम्" इति च भेदेनैवोपसंहरति, तस्मात् पृथगेवोपगमनं, प्रदानवत् यथा "इन्द्राय राज्ञे पुरोडाशमेकादशकपालमिन्द्रायाधिराजायेन्द्राय स्वराज्ञे" इत्यस्यां

एवैको ध्येयो भातीत्यत आह। एकमेवेति। वदनदर्शनादीनि वाक्चक्षुरादीनां व्रतानि अमृत्युना भग्नानीत्युक्त्वा प्राणस्याभग्नव्रतत्वं निर्धारितं, तथा ज्वलनतापादीन्यग्न्यादित्यादीनां व्रतानि भग्नानीत्युक्त्वा वायोरभग्नव्रतत्वं निर्धारितं, "स यथैषां प्राणानां मध्यमः प्राणः स्थिर एवमेतासां देवतानां वायुर्म्लोचन्ति ह्यन्या देवता न वायुः सैषानस्तमिता देवता यद्वायुः" इति श्रुतेः, अतो भग्नव्रतनिरासार्थ एवकारो न वायुव्रतनिरासार्थ इत्यर्थः। अत्रैवार्थे लिङ्गमाह। एकमिति। एकारस्यार्थः तेन व्रतेन वायोः सायुज्यं समानदेहत्वं सलोकतां च जयतीत्यर्थः। अन्यत्र वायुप्राप्तिं श्रुतेत्यत आह। देवतेति। तस्मात् तत्त्वाभेददृष्ट्या व्रतैक्यमिति स्थितं, सम्प्रति पूर्वोक्तं पृथगुपदेशं विवृणोति। तथा तौ वा इति। दृष्टान्तं व्याचष्टे। प्रदानवदिति। त्रयः पुरोडाशा अत्र सन्तीति त्रिपुरोडाशिन्यामिष्टौ किं सह प्रदानमुत भेदेनेति सन्देहे पूर्वपक्षमाह। सर्वेषामिति। सर्वेषां देवानामभिप्रायेण प्रापयन् स्वीकरणार्थमिति, अत्र वषट्कारं वषट्कारावृत्तेरेवाभावात्। यदा सर्वदेवार्थं युगपदवदानं कार्यमिव तेनास्य वषट्कारमिति। अवदानस्यैकत्वे हि एकार्थमवदाते

त्रिपुरोडाशिन्यामिष्ट्यां "सर्वेषामभिगमयन्नवद्यत्यच्छम्बट्कारम्" इत्यतो वचनादिन्द्राभेदाच्च सहप्रदानाशङ्कायां राजादिगुणभेदात् याज्यानुवाक्याव्यत्यासविधानाच्च यथान्यासमेव देवतापृथक्त्वात् प्रदानपृथक्त्वं भवति, एवं तत्त्वाभेदेऽपि आध्येयांशपृथक्त्वादाध्यानपृथक्त्वमित्यर्थः । तदुक्तं सङ्कर्षे "नाना वा देवता पृथग्ज्ञानात्" इति [जै० सू०] । तत्र तु द्रव्यदेवताभेदात् यागभेदोऽपि विद्यते नैवमिह विद्याभेदोऽस्ति उपक्रमोपसंहाराभ्यामध्यात्माधिदैवोपदेशेष्वेकविद्याविधानप्रतीतेः, विद्यैक्येऽपि त्वध्यात्माधिदैवभेदात् प्रवृत्तिभेदो भवति, अग्निहोत्र इव सायंप्रातःकालभेदादित्यभिप्रेत्य प्रदानवदित्युक्तम् ॥

हवींषि येषां योगानन्तरं तथा तथा स्युरिति भावः । एवं सहप्रदानश्रुतेरैक्याच्च पुरोडाशानां सहप्रक्षेपे प्राप्ते पृथक्प्रक्षेप इति सिद्धान्तमाह । राजेति । राजाधिराजस्वराजगुणभेदेन त्रिविधदेवताभेदादित्यर्थः । किञ्चाध्वर्युणा यजेति प्रैषानन्तरं होत्रा यो मन्त्रः पठ्यते सा याज्या, अनुब्रूहि इति प्रैषानन्तरमन्त्रः पुरोऽनुवाक्या तयोर्व्यत्यासोऽस्ति, तत्र याज्यानुवाक्ये प्रथमपुरोडाशप्रदाने या याज्या सा द्वितीयप्रदाने पुरोऽनुवाक्या, या च पूर्वमनुवाक्या सा पश्चाद्याज्येति व्यत्यासमन्वाहेति श्रुत्या विधानात्, यथान्यासं प्रदेयपृथक्त्वमित्यर्थः । याज्येति । सङ्कर्षे देवताकाण्डम् । या नाम्नोऽवभासते, नानैव देवता राजादिगुणभेदेन भेदावगमादिति सूत्रार्थः । दृष्टान्ते देवताभेदात् कर्मभेदवत् विद्याभेदः स्यात् इत्यत आह । तत्र त्विति । कर्मोत्पत्तिवाक्यगतदेवताभेदः कर्मभेदे हेतुः, इह त्वध्यात्मादौ भवति न एवं भेदेन तु उपासनैकत्वेन प्राणविद्यायाः पश्चात् कृतवायुप्राणभेदो न भेदकः, अग्निहोत्र इव कालादिद्रव्यभेद इत्यर्थः । तर्हि केनांशेन प्रदानदृष्टान्त इत्यत आह । विद्यैक्येऽपीति । अवस्थाभेदो देवताभेदः प्रवृत्तिभेदश्चेत्यंशे दृष्टान्त इत्यर्थः ॥

लिङ्गभूयस्त्वात्तद्धि बलीयस्तदपि ॥४४॥

वाजसनेयिनोऽग्निरहस्ये 'नैव वा इदमग्रे सदासीत्' इत्यस्मिन् ब्राह्मणे मनोऽधिकृत्याधीयते 'षट्त्रिंशतं सहस्राण्यपश्यदात्मनोऽग्नीनर्कान् मनोमयान्मनश्चितः' इत्यादि, तथैव 'वाक्चितः प्राणचितश्चक्षुश्चितः श्रोत्रचितः' कर्मचितोऽग्निचितः इति पृथगग्नीनामनन्ति साम्पादिकान्, तेषु संशयः किमेते मनश्चिदादयः क्रियानुप्रवेशिनस्तच्छेषभूता उत स्वतन्त्राः केवलविद्यात्मका इति। तत्र प्रकरणात् क्रियानुप्रवेशे प्राप्ते स्वातन्त्र्यं तावत् प्रतिजानीते, लिङ्गभूयस्त्वादिति। भूयांसि हि लिङ्गान्यस्मिन् ब्राह्मणे केवलविद्यात्मकत्वमेषामुपो-

---

लिङ्गभूयस्त्वात्। अग्नेः प्राक् 'इदं सर्वं नैव सदासीन्नासदासीदिव प्रजापतिर्मनः सृष्टवान्। तन्मन आत्मानमैक्षत तीक्ष्णपूर्वकमग्नीनपश्यत्' इति मनोऽधिकृत्य पठन्ति इत्यर्थः। पुरुषायुषः शतसंवत्सरान्तर्गतैः षट्त्रिंशत्सहस्रैरहोरात्रैरवच्छिन्नतया मनोवृत्तीनामनन्तानामपि षट्त्रिंशत्सहस्रत्वं। ताभिरिष्टकात्वेन कल्पिताभिर्मनसैव सम्पादिता अग्नयो मनश्चितस्तानर्कान् पूज्यान्मनोमयान्मनोवृत्तिजन्यान् सम्पादितात्मनः स्वस्य सम्बन्धित्वेन मनोऽपश्यत्, तथा वाक्प्राणादयोऽपि स्वस्वप्रतिरूपानग्नीनपश्यन्नित्याह। तथैवेति। प्राणो घ्राणं, कर्मेन्द्रियैर्हस्तादिना चितः कर्मचितः, अग्निचितस्तु पूर्वे का अपि [illegible] प्रकरणाः [illegible] तेऽग्नयः [illegible] उत प्राधान्यद्योतकलिङ्गादिभूयस्त्वात् पुरुषार्था वेति संशयमाह। तेष्विति। केवलविद्यात्मकाः क्रियादिकं विना भावनामया इत्यर्थः। एकवाक्यतालाभात् श्रुत्यादिप्रमाणयोरपि प्रयोगभेदोऽस्तु, इह तु मनश्चिदाद्यग्नीनां प्रकरणात् क्रत्वङ्गत्वेनैकप्रयोगत्वमिति प्राप्तस्य सिद्धान्तमुपक्रमते। स्वातन्त्र्यमित्यादिना। पूर्वपक्षे भावनामयीनां [illegible]

[illegible] 'तद्यत् किंचेमानि भूतानि मनसा संकल्पयन्ति तेषामेव सा कृतिरिति तान् हैतानेवंविदे सर्वदा सर्वाणि भूतानि चिन्वन्त्यपि स्वपते' इति चैवं जातीयकानि । तद्धि लिङ्गं प्रकरणाद्बलीयः, तदप्युक्तं पूर्वस्मिन् काण्डे 'श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां समवाये पारदौर्बल्यमर्थविप्रकर्षात्' इति [जै०सू०] ॥

पूर्वविकल्पः प्रकरणात् स्यात् क्रियामानसवत् ॥४५॥

नैतद्युक्तं स्वतन्त्रा एतेऽग्नयोऽनन्यशेषभूता इति पूर्वस्य क्रियामयस्याग्नेः प्रकरणात् तद्विषय एवायं विकल्पविशेषोपदेशः स्यान्न स्वतन्त्रः । ननु प्रकरणाल्लिङ्गं बलीयः, सत्यमेव तत्, लिङ्गमपि त्वेवं जातीयकं न प्रकरणाद् बलीयो

क्रियाङ्गभूता [illegible] [illegible] [illegible] सिद्धान्ते [illegible] फलं, तत्र सर्वाण्येवमनोवृत्तिभिर्नित्या सदाग्नयः चीयन्त इति [illegible] इति सर्वभूतानि [illegible] मनसा [illegible] तेषामेवाग्नीनां सा कृतिः [illegible] लिङ्गं, क्रियाङ्गत्व [illegible] सिद्धान्तदर्शनादित्याह । तद्यदिति । एवंविदे स्वपते जाग्रतेऽपि तदीयाग्नीन् भूतानि सर्वदा चिन्वन्ति इति लिङ्गान्तरं, क्रियाङ्गत्व [illegible] [illegible] [illegible]रतुतीयस्थानस्याबोधादित्यर्थः । [illegible] [illegible] लिङ्गं एवंजातीयकपदेनोक्तम् ॥

एवं सिद्धान्तद्वयक्रम्य पूर्वपक्षयति । पूर्वेति । पूर्वोक्तेष्टकाभिः [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] विकल्पि[illegible]भेदोपदेशः [illegible]प्रकारभेदोपदेशः क्रियाङ्गत्वं [illegible] [illegible] [illegible] हि विधियाक्यस्थं लिङ्गं प्रकरणाद्बली

भवति, यच्चार्थदर्शनं तत् साम्पादिकाग्निप्रशंसारूपत्वात् । अन्यार्थदर्शनमप्राप्तायामन्यस्यां प्राप्तौ गुणवादेनाप्युपपद्यमानं न प्रकरणं बाधितुमुत्सहते । तस्मात् साम्पादिका अप्येतेऽग्नयः प्रकरणात् क्रियानुप्रवेशिन एव स्युः, मानसवत्, यथा द्वादशरात्रस्य दशमेऽहन्यविवाक्ये पृथिव्या पात्रेण समुद्रस्य सोमस्य प्रजापतये देवतायै गृह्यमाणस्य ग्रहणासादनहवनाहरणोपह्वानभक्षणानि मानसान्येवाम्नायन्ते, स च मानसोऽपि ग्रहकल्पः क्रियाप्रकरणात् क्रियाशेष एव भवति, एवमयमप्यग्निकल्प इत्यर्थः ।

अर्थवादस्य बाऽप्यप्रकृतार्थेति । सर्वमिति । न द्वितीय इत्याह । लिङ्गमिति । मानसाग्निविध्यर्थार्थवादस्य लिङ्गस्य स्वार्थप्रकाशनासामर्थ्यात् दौर्बल्यमित्यर्थः । प्रत्यक्षक्रियापदं आचष्टे । तस्मादिति । ननु अक्रियारूपाग्नीनां ध्यानमयानां कथं क्रियाङ्गत्वं तत्राह । मानसवदिति । द्वादशाहस्यान्त्याहं वै तत्सा मध्यस्थदशरात्रस्यैव रात्रादिषु प्रवर्तितव्यं, तद्वर्णयामैव तैर्गतदेशाभस्य मध्यादिनाहुतेयस्य कदोषैरनुष्ठीयमानत्वात्, दशरात्रस्य दशमेऽहन्यविवाक्येऽहनि मानसग्रहः श्रूयते, अनया त्वा पात्रेण समुद्रं रसया प्राजापत्यं मनोग्रहं गृह्णाति इति अनया रसया पृथिव्या पात्रेण समुद्रं त्वा प्रजापतिदेवताकं मनोग्रहं गृह्णाति इति पदः सोमरसः, मनसा रसत्वेन भावितमध्वर्युर्गृह्णाति इत्यर्थः । अत एवास्य ध्यानितया विविक्ताव्योच्चारणाभावादविवाक्यसंज्ञा । तत्र ग्रहणं नाम सोमपात्रस्योपादानं, पश्चात् खरस्थाने स्थापनमासादनं, सोमस्य होमो हवनं हुतशेषादानं, आहरणं ऐन्द्रभक्षणार्थमृत्विजां मिथोऽनुज्ञाकरणमुपह्वानं, ततो भक्षणमित्येतानि मानसान्येवेत्यर्थः । स च मानसो ग्रहो द्वादशाहादहरन्तरे [illegible] द्वादशाहस्याविरोधात् नाहरन्तरमिव, प्रकरणादविवाक्यस्याङ्गमिति विज्ञानमयाह । स चेति । अस्य: कल्पनामकार: ॥

अतिदेशाच्च ॥ ४६ ॥

अतिदेशश्चैषामग्नीनां क्रियानुप्रवेशमुपोद्बलयति 'षट्त्रिंशत सहस्राण्यग्नयोऽर्कास्तेषामेकैक एव तावान् यावानसौ पूर्वः' इति । सति हि सामान्येऽतिदेशः प्रवर्तते ततश्च पूर्वेणेष्टकाचितेन क्रियानुप्रवेशिनाऽग्निना साम्पादिकानग्नीनतिदिशन् क्रियानुप्रवेशमेवैषां द्योतयति ।

विद्यैव तु निर्धारणात् ॥ ४७ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । विद्यात्मका एवैते स्वतन्त्रा मनश्चिदादयोऽग्नयः स्युः न क्रियाशेषभूताः, तथा हि निर्धारयति 'ते हैते विद्याचित एव' इति 'विद्यया हैवैत एवंविदश्चिता भवन्ति' इति च ।

दर्शनाच्च ॥ ४८ ॥

दृश्यते चैषां स्वातन्त्र्ये लिङ्गं तत्पुरस्ताद्दर्शितं 'लिङ्गभूयस्त्वात्" इत्यत्र [ब्र० सू० ३।३।४४] । ननु लिङ्गमप्यसत्यामन्यस्यां प्राप्तावसाधकं कस्यचिदर्थस्येत्यपास्य तत्प्रकरणसामर्थ्यात् क्रियाशेषत्वमध्यवसितमिति, अत उत्तरं पठति ॥

केचित्त्वत्र भाष्ये दृष्टान्तपक्षो विस्तरपरः, तथापि दर्शनेऽन्य- [illegible] मानसप्रत्यक्षातिदेशप्राप्तमध्याहृत्यादिना [illegible] । मनश्चि-दादीनां क्रियाङ्गत्वे प्रकरणमुक्त्वा लिङ्गमाह । अतिदेशश्चेति । क्रिया-ङ्गत्वादग्न्याद्यतिदेश इत्यर्थः ॥

सिद्धान्तमाह । विद्येति ॥

श्रुतिलिङ्गवाक्यैः प्रकरणं बाध्यमिति समुदायार्थः ॥

श्रुत्यादिबलीयस्त्वाच्च न बाधः ॥ ४९ ॥

नैवं प्रकरणसामर्थ्यात् क्रियाशेषत्वमध्यवसाय स्वातन्त्र्यपक्षो बाधितव्यः, श्रुत्यादिबलीयस्त्वात् । बलीयांसि हि प्रकरणात् श्रुतिलिङ्गवाक्यानीति स्थितं श्रुतिलिङ्गसूत्रे, तानि चेह स्वातन्त्र्यपक्षं साधयन्ति दृश्यन्ते, कथं, श्रुतिस्तावत् 'ते हैते विद्याचित एव' इति, तथा लिङ्गं 'सर्व्वदा सर्व्वाणि भूतानि चिन्वन्त्यपि स्वपते' इति, तथा वाक्यमपि 'हैवैत एवंविदश्चिता भवन्ति' इति, 'विद्याचित एव' इति हि सावधारणेयं श्रुतिः क्रियानुप्रवेशेऽमीषामभ्युपगम्यमाने बाधिता स्यात् । नन्वबाह्यसाधनत्वाभिप्रायमिदमवधारणं भविष्यति । नेत्युच्यते, तदभिप्रायतायां हि विद्याचित इतीयता विद्यास्वरूपसङ्कीर्तनेनैव कृतत्वादनर्थकमिदमवधारणं भवेत्, स्वरूपमेव ह्येषामबाह्यसाधनत्वमिति । अबाह्यसाधनत्वेऽपि मानसग्रहवत् क्रियानुप्रवेशशङ्कायां तन्निवृत्तिफलमवधारणमर्थवत् भविष्यति । तथा 'स्वपते जाग्रते चैवंविदे सर्व्वदा सर्व्वाणि भूतान्येतानग्नीन् चिन्वन्ति' इति सातत्यदर्शनमेषां स्वातन्त्र्ये एवावकल्पते । यथा साम्पादिके वाक्प्राणमये अग्निहोत्रे 'प्राणं तदा वाचि जुहोति वाचं तदा प्राणे जुहोति'

तत्रावधारणश्रुतिरन्यथासिद्धिं शङ्कते । नन्वबाह्येति । विद्याचित इतिपदेनैवाबाह्यसाधनत्वस्य लब्धत्वादवधारणं व्यर्थमित्याह । नेति । तर्हि कथमवधारणं तत्राह । अबाह्येति । लिङ्गं व्याचष्टे । तथेति । अग्नीनां सर्वकालव्याप्तिर्वैतानत्वे दुर्घटेत्याह । कथेति । न । [illegible] । [illegible] यथा [illegible] तथाग्नीनां [illegible] भवितव्यम् । [illegible] दर्शयति तत्र सर्वदा

इत्युक्त्वा उच्यते 'एते अनन्ते अमृते आहुती जाग्रच्च स्वपंश्च सततं जुहोति" इति । तद्वत् क्रियानुप्रवेशे तु क्रियाप्रयोगस्याऽल्पकालत्वात् न सातत्येनैषां प्रयोगः कल्पेत । न चेदमर्थवादमात्रमिति न्याय्यं, यत्र हि विस्पष्टो विधायको लिङादिरुपलभ्यते युक्तं तत्र सङ्कीर्तनमात्रस्यार्थवादत्वं, इह तु विस्पष्टविध्यन्तरानुपलब्धेः सङ्कीर्तनादेवैषां विज्ञानानां विधानं कल्पनीयं, तच्च यथासङ्कीर्तनमेव कल्पयितुं शक्यत इति सातत्यदर्शनात् तथाभूतमेव कल्प्यते, ततश्च सामर्थ्यादेषां स्वातन्त्र्यसिद्धिः । एतेन "तद्यत् किञ्चेमानि भूतानि मनसा सङ्कल्पयन्ति तेषामेव सा कृतिः" इत्यादि व्याख्यातं । तथा वाक्यमपि "एवंविदे" इति पुरुषविशेषसम्बन्धमेवैषामाचक्षाणं न क्रतुसम्बन्धं मृष्यते । तस्मात् स्वातन्त्र्यपक्ष एव ज्यायानिति ॥

अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत् दृष्टश्च तदुक्तम् ॥ ५० ॥

इतश्च प्रकरणमुपमृद्य स्वातन्त्र्यं मनश्चिदादीनां प्रतिपत्तव्यं यत्क्रियावयवान्मनआदिव्यापारेष्वनुबध्नाति 'ते मनसैवाधीयन्त मनसैवाचीयन्त मनसैव ग्रहा अगृह्यन्त मनसा-

---

सर्वभूतानि सदा मनोवृत्त्या चिन्वन्ति इति व्याख्येयं पूर्ववत् तथा विधिकल्पनात्, तथा विधिवाक्यस्थत्वाभिहितं प्रकरणानुवादित्वात् । न चेदमित्यादिना । एतेनेति विधित्वमेषामर्थः । वाक्यं विवृणोति । तच्चेति ।

सम्प्रत्युपास्ते मनोवृत्तिषु क्रियाङ्गानां दीक्षादीनामनुबन्धः सुष्ठु क्रियते तद्बलात्तुपपन्नाग्नीनां पुरुषार्थत्वं क्रतुप्रवेशे ऽङ्गानां विज्ञानेन सम्पा-

ऽस्तुवन् मनसाऽशंसन् यत्किञ्चिद् यज्ञे कर्म क्रियते यत्किञ्चिद् यज्ञीयं कर्म मनसैव तेषु तन्मनोमयेषु मनश्चित्सु मनोमयमक्रियत इत्यादिना। सम्पत्फलो ह्ययमनुबन्धः, न च प्रत्यक्षाः क्रियावयवाः सन्तः सम्पदा लिप्सितव्याः। न चात्रोद्गीथाद्युपासनवत् क्रियाङ्गसम्बन्धात् तदनुप्रवेशित्वमाशङ्कितव्यं श्रुतिवैरूप्यात्, न ह्यत्र क्रियाङ्गं किञ्चिदादाय तस्मिन्नदो नामाध्यसितव्यमिति वदति, षट्त्रिंशतन्तु सहस्राणि मनोवृत्तिभेदानादाय तेष्वग्नित्वं ग्रहादींश्च कल्पयति पुरुषयज्ञादिवत्। सङ्ख्या चेयं पुरुषायुषस्याहःसु दृष्टा सती तत्सम्बन्धिनीषु मनोवृत्तिष्वारोप्यत इति द्रष्टव्यं, एवमनुबन्धात् स्वातन्त्र्यं मनश्चिदादीनाम्। आदिशब्दादतिदेशाद्यपि यथासम्भवं योजयितव्यं, तथा हि 'तेषामेकैक एव तावान्

ऽदनानुपपत्तेरित्याह। इत्यादिनेति। ते अग्नयः आधीयन्त तेषामाधानं मनसैव कृतमित्यर्थः। कालस्यावच्छेदस्य नियमादध्वर्यव इत्यादेरध्याहार्यः। यज्ञाः पात्राणि, अस्तुवन् उद्गातारः स्तुवन्ति अशंसन् होतारः शंसन्ति, किं बहुना यत्किञ्चित् यज्ञे कर्मोपादुपकारकं यज्ञीयं यज्ञस्वरूपोत्पादकञ्च तत्सर्वं मनोमयं कृतमिति सूत्रार्थः। पूर्वपक्षिणमुद्भावनया क्रियानङ्गत्वेऽप्युद्गीथवदानक्रियाङ्गीभवितव्यं इत्याशङ्क्याह। न चात्रोद्गीथेति। अङ्गावबद्धमनोऽध्यासः श्रुतिवैरूप्यं स्फुटयति। न हीति। अनङ्गत्वेऽपि वाक्यबलस्वरूपं पुरुषस्य प्रयत्नवत्तानवच्छ्वं स्वातन्त्र्यमित्यर्थः। अनारभ्याधीतोऽतिदेशो न भवति किन्तु विकल्पार्थं इत्यत आह। न चेति। एकस्मिन् काले परोक्षप्रत्यक्षयोर्विकल्पो भवति यथा व्रीहियवयोरत्र तु क्रियानुष्ठानानुष्ठानां कालभेदात् न विकल्प इत्यर्थः। अत एव समुच्चयोऽपि निरस्तः। यदुक्तं क्रियाङ्गत्वबाधकं नास्तीति इति तत्राह। अत्र इति। एते अङ्गबाधकमार्हमाह। शुभादीनि चेति।

यावानसौ पूर्वः' इति क्रियामयस्याग्नेर्माहात्म्यं ज्ञानमयानामेकैकस्यातिदिशन् क्रियायामनादरं दर्शयति। न च सत्येव क्रियासम्बन्धे विकल्पः पूर्वेणोत्तरेषामिति शक्यं वक्तुम्। न हि येन व्यापारेणाहवनीयधारणादिना पूर्वः क्रियाया उपकरोति तेनोत्तरे उपकर्तुं शक्नुवन्ति। यत्तु पूर्वपक्षेऽप्यतिदेश उपोद्वलक इत्युक्तं सति हि सामान्येऽतिदेशः प्रवर्त्तेत इति, तदस्मत्पक्षेऽप्यग्नित्वसामान्येनातिदेशसम्भवात् प्रत्युक्तं। अस्ति हि मानसादीनामप्यग्नीनामग्नित्वमिति। श्रुत्यादीनि च कारणानि दर्शितानि। एवमनुबन्धादिभ्यः कारणेभ्यः स्वातन्त्र्यं मनश्चिदादीनां प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत्, यथा प्रज्ञान्तराणि शाण्डिल्यविद्याप्रभृतीनि स्वेन स्वेनानुबन्धे

अनुबन्धातिदेशश्रुतिलिङ्गवाक्येभ्य इत्यर्थः। एवमित्यर्थः इति शेषः। मनश्चिदादीनां स्वातन्त्र्ये क्रियाप्रकरणादुत्कर्षः स्यादित्याशङ्क्य न च इत्याह। इष्ट्येति। एकादशे चिन्तितं [मीमां० न्यायमाला ११।४।२] 'राजा स्वाराज्यकामो राजसूयेन यजेत' इति प्रकृत्यावेष्टिर्नाम काचिदिष्टिराम्नाता। 'आग्नेयोऽष्टाकपालो हिरण्यं दक्षिणा, बार्हस्पत्यश्चरुः शितिपृष्ठो दक्षिणा, ऐन्द्रमेकादशकपालमृषभो दक्षिणा' इति, तस्यां वर्णभेदेन प्रयोगभेदः श्रूयते 'यदि ब्राह्मणो यजेत बार्हस्पत्यं मध्ये निधायाहुतिमाहुतिं हुत्वाभिघारयेत् यदि वैश्यो वैश्वदेवं चरुं मध्ये निदध्यात् यदि राजन्यस्तदैन्द्रमित्यागमैन्द्रं पुरो (?) ब्राह्मणयोर्मध्ये बार्हस्पत्यं चरुं निर्वपेदित्यर्थः। तत्र सन्देहः ... अत्र प्रयोगो भाति मध्ये निधानविधानात् प्रयोगभेदमध्ये निधानायोगादैतदावाद्युत्कर्षं ... च तत्प्रयोगो राजसूयमध्यपाठादावेष्टेः ... वेदो ... न तु ... नतु क्रियायां निधानं ...

नानुबध्यमानानि पृथगेव कर्मभ्यः प्रकरणान्तरेभ्यश्च स्वतन्त्राणि भवन्तीत्यर्थमिति। इष्टावेष्टेः राजसूयप्रकरणपठितायाः प्रकरणादुत्कर्षः, वर्णत्रयानुबन्धाद्ब्राह्मणयज्ञत्वाच्च राजसूयस्य। तदुक्तं प्रथमे काण्डे 'क्रत्वर्थायामिति चेन्न वर्णत्रयसंयोगात्' इति [जै० सू०]॥

न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवत्, न हि लोकापत्तिः॥ ५१॥

यदुक्तं मानसवदिति तत्प्रत्युच्यते, न मानसग्रहसामान्यादपि मनश्चिदादीनां क्रियाशेषत्वं कल्प्यं, पूर्वोक्तेभ्यः श्रुत्यादिभ्यो हेतुभ्यः केवलपुरुषार्थत्वोपलब्धेः, न हि किञ्चित् कस्यचित् केनचित् सामान्यं न सम्भवति, न च तावता यथा स्वं वैषम्यं निवर्तते मृत्युवत्, यथा 'स वा एष एव मृत्युर्य एष एतस्मिन् मण्डले पुरुषः' इति 'अग्निर्वै मृत्युः' इति चाग्न्यादित्यपुरुषयोः समानेऽपि मृत्युशब्दप्रयोगे नात्यन्तसा-

---

मध्यवेष्टौ तत्र प्रयोगः किं न स्यादिति चेत्। न, वर्णत्रयसंयुक्तायां काम्यायामेव [illegible] मध्ये निषादादिलिङ्गस्य [illegible] लिङ्गं [illegible] सति हिरण्यादिका [illegible] दक्षिणा देया, अन्यथा प्रयोगैक्यायोगात्। राजमात्रकर्तृकक्रतुमध्यगतेष्टौ तु वर्णत्रयसंयोगाभावात् मध्ये निषादादिलिङ्गं नास्ति, ततश्च [illegible] भेदेन तन्त्रभेद [illegible] इति सूत्रार्थः॥

अत्र चैकप्रयोगविरुद्धस्य [illegible] काम्येष्टौ च [illegible] ताऽनेन [illegible] काम्येष्टेः [illegible] क्रतुप्रकरणादुत्कर्ष इति सूचितम्। च [illegible] राजमात्रकर्तृकराजसूयक्रतौ वर्णत्रयकर्तृकेष्टेः [illegible] इति [illegible], तथा मनश्चिदादीना- मुत्कर्ष इति भावः। एवं दृष्टान्तं विघटयति। न सामान्यादिति।

स्यापत्तिः, यथा च 'असौ वाव लोकोऽग्निर्गौतमास्यादित्य एव समित्' इत्यत्र न समिदादिसामान्याल्लोकस्याग्निभावापत्तिस्तद्वत् ॥

परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वात्त्वनुबन्धः ५२॥

परस्तादपि 'अयं वाव लोक एषोऽग्निश्चितः' इत्यस्मिन् अनन्तरे ब्राह्मणे ताद्विध्यं केवलविद्याविधित्वं शब्दस्य प्रयोजनं लक्ष्यते न शुद्धकर्माङ्गविधित्वं, तत्र हि—

'विद्यया तदारोहन्ति यत्र कामाः परागताः ।
न तत्र दक्षिणा यन्ति नाविद्वांसस्तपस्विनः' ॥

इत्यनेन श्लोकेन केवलं कर्म निन्दन् विद्यां च प्रशंसन्नेतद्दर्शयति, तथा पुरस्तादपि 'यदेतन्मण्डलं तपति' इत्यस्मिन् ब्राह्मणे विद्याप्रधानत्वमेव लक्ष्यते 'सोऽमृतो भवति मृत्युर्ह्यस्यात्मा भवति' इति विद्याफलेनैवोपसंहारात् न कर्मप्रधानता, तत्सामान्यादिहापि तथात्वं । भूयांसस्त्वग्न्यवयवाः सम्पादयितव्या विद्यायामित्येतस्मात् कारणादग्निनानुबध्यते विद्या न कर्माङ्गत्वात् । तस्मात् मनश्चिदादीनां केवलविद्यात्मकत्वसिद्धिः ॥

अल्पत्वं स्वयुत्पादितत्वेऽप्यस्ये मानसत्वसामान्यं न विरुध्यते विषमयोरपि सादृश्यदर्शनादित्यर्थः ॥

किञ्च पूर्वोत्तरब्राह्मणयोः स्वतन्त्रविद्याविधानात् तन्मध्यस्थस्यापि ब्राह्मणस्य स्वतन्त्रविद्याविधिपरत्वमित्याह । परेण चेति । चितेऽग्नौ लोकदृष्टिविधानं स्वतन्त्रमुपासनं गम्यते पूर्वत्र मण्डलपुरुषोपास्ति-फलवत्त्वाभ्यासेऽपि मानसाग्नयः स्वतन्त्रा इत्यर्थः । नन्वेवं क्रियागुणा बहवः पाठः किमर्थमित्यत आह । भूयांसस्त्विति ॥

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥

इह देहव्यतिरिक्तस्यात्मनः सद्भावः समर्थ्यते बन्धमोक्षाधिकारसिद्धये। न ह्यसति देहव्यतिरिक्त आत्मनि परलोकफलाश्चोदना उपपद्येरन्, कस्य वा ब्रह्मात्मत्वमुपदिश्येत। ननु शास्त्रप्रमुख एव प्रथमे पादे शास्त्रफलोपभोगयोग्यस्य देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽस्तित्वमुक्तम्। सत्यमुक्तं भाष्यकृता, न तु तत्रात्मास्तित्वे सूत्रमस्ति इह तु स्वयमेव सूत्रकृता तदस्तित्वमाक्षेपपुरःसरं प्रतिष्ठापितम्। इत एवाकृष्याचार्येण शबरस्वामिना प्रमाणलक्षणे वर्णितम्। अत एव च भगवतोपवर्षेण प्रथमे तन्त्रे आत्मास्तित्वाभिधानप्रसक्तौ शारीरके वक्ष्याम इत्युद्धारः कृतः। इह चेदं चोदनालक्षणेषूपासनेषु विचार्यमाणेष्वात्मास्तित्वं विचार्यते कृत्स्नशास्त्रशेषत्वप्रदर्शनाय। अपि च पूर्वस्मिन्नधिकरणे प्रक-

---

सर्वविदादीनां पुरुषार्थत्वमुक्तं तदयुक्तं देहातिरिक्तपुरुषाभावादित्याक्षिपति। एक आत्मनः शरीरे भावात्। सिद्धान्तफलमाह। बन्धेति। पूर्वपक्षे तु परलोकार्थकर्मसु मोक्षार्थविद्यायां च अप्रवृत्तिरिति व्यतिरेकमुखेन फलमाह। न ह्यसति इति। व्यतिरिक्तात्मविचारस्य पूर्वतन्त्रे कृतत्वात् पौनरुक्त्यमित्याशङ्क्य तत्रत्यविचारस्याऽपि इदमेव सूत्रं मूलं जैमिनिसूत्राभावादतः न पुनरुक्तिरित्याह। ननु शास्त्रे-त्यादिना। 'यज्ञायुधी यजमानः स्वर्गं लोकमेति' इत्यादिवाक्यस्य भोक्तुरभावादप्रामाण्यमाशङ्क्य [illegible] भोक्तुः [illegible] सूत्रकारवचनं विवृणोति। अत एवेति। तत्र सूत्राभावादेवेत्यर्थः। उद्धारः उपरमः। ब्रह्माधिकरणस्यास्मिन् पादे प्रसक्तप्रसक्तिरित्याह। इह चेति। सार्वत्रिकफलोपायमात्रनिर्णयप्रसङ्गेन तदर्थे आत्मास्तित्वमुच्यते इत्यर्थः। एतत् [illegible] प्रथमसूत्रेऽध्यस्तमाधि-

[illegible] पुरुषार्थत्वं कथितं, कोऽसौ पुरुषो यदर्था एते [illegible] प्रकारा-विदं देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽस्तित्वमुच्यते तदस्तित्वाक्षेपार्थं चेदमाद्यं सूत्रं, आक्षेपपूर्विका हि परिहारोक्तिर्विवक्षितेऽर्थे स्थूणानिखननन्यायेन दृढां बुद्धिमुत्पादयेदिति। अत्रैके देहमात्रात्मदर्शिनो लोकायतिका देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽभावं मन्यमानाः समस्तव्यस्तेषु बाह्येषु पृथिव्यादिष्वदृष्टमपि चैतन्यं शरीराकारपरिणतेषु भूतेषु स्यादिति सम्भावयन्तः तेभ्यश्चैतन्यं मदशक्तिवद्विज्ञानं चैतन्यविशिष्टः कायः पुरुष इति चाहुः, न स्वर्गगमनायापवर्गगमनाय वा समर्थो देहव्यतिरिक्त आत्माऽस्ति यत्कृतं चैतन्यं देहे स्यात् देह एव तु चेतनश्चात्मा चेति प्रतिजानते हेतुञ्चाचक्षते, शरीरे भावादिति। यद्धि यस्मिन् सति भवत्यसति च न भवति तत्तद्धर्मत्वेनाध्यवसीयते यथाग्निधर्मावौष्ण्यप्रकाशौ, प्राणचेष्टाचैतन्यस्मृत्यादयश्चात्मधर्मत्वेनाभिमता आत्मवादिनां, तेऽप्यन्तरेव देहे उपलभ्यमाना बहिश्चानुपलभ्यमाना असिद्धे देहव्यति-

---

कारी चिन्तितम् [illegible] इदमधिकरणं सर्वशास्त्रोपयोगीति [illegible] माह । तदुक्तेति । आक्षेप [illegible] माह । अपि चेति । देहातिरिक्त आत्मास्ति न वेति [illegible] विप्रतिपत्तेः संशये पूर्वपक्ष-माह । अत्रैक इति । यद्यपि [illegible] व्यस्तेषु भूतेषु चैतन्यं न दृष्टं [illegible] । [illegible] तेभ्यो [illegible] चैतन्यं [illegible] । [illegible] ताम्बूल [illegible] मदशक्तिवद् [illegible] । ननु देहः स्वयं न चेतनः [illegible]

रिक्ते धर्मिणि देहधर्मा एव भवितुमर्हन्ति । तस्मादव्यतिरेको देहादात्मन इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः ॥

व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वान्न तूपलब्धिवत् ॥५४॥

न त्वेतदस्ति यदुक्तमव्यतिरेको देहादात्मन इति व्यतिरेक एवास्य देहाद्भवितुमर्हति तद्भावाभावित्वात्, यदि हि देहभावे भावात् देहधर्मत्वमात्मधर्माणां मन्येत ततो देहभावेऽप्यभावादतद्धर्मत्वमेषां किं न मन्येत देहधर्मवैलक्षण्यात्, ये हि देहधर्मा रूपादयस्ते यावद्देहं भवन्ति प्राणचेष्टादयस्तु सत्स्वपि देहे मृतावस्थायां न भवन्ति, देहधर्माश्च रूपादयः परैरप्युपलभ्यन्ते न त्वात्मधर्माश्चैतन्यस्मृत्यादयः । अपि च सति तावद्देहे जीवदवस्थायामेषां भावः शक्यते निश्चेतुं न त्वसत्यभावः, पतितेऽपि कदाचिदस्मिन् देहे देहान्तरसञ्चारेणात्मधर्मा अनुवर्तेरन्, संशयमात्रेणापि परपक्षः प्रतिषि-

---

चेतनः कश्चित् स्वर्गादिभोक्ताऽस्ति तस्यासिद्ध्यात् देहस्य चैतन्यविभ्रम इत्यत आह । न त्वेति ॥

ननु योऽहं जानामीति देहस्य ज्ञातायाः प्रत्यक्षत्वादात्मत्वेन प्रसिद्धानां धर्माणां देहान्वयव्यतिरेकानुभवात् तदन्यात्मनि प्रत्यक्षाभावादप्रत्यक्षस्य अप्रामाणिकत्वाद्देह एवात्मेति प्राप्ते सूत्रस्थ नत्विति न-पदेन सिद्धान्तं प्रतिजानीते । न त्वेतदिति । अनुमानस्य तावत् प्रामा-[illegible] व्यभिचारासिद्धेः । न [illegible]-[illegible] विना च प्रवृत्तिः सम्भवति । तथा च प्राणादयो देहधर्मातिरिक्तात्मकाः देहत्वेऽप्यसत्त्वात् व्यतिरेकेण देहरूपादिवदिति-आह । व्यतिरेक इत्यादिना । [illegible] पश्चात् रूपान्तरे व्यभिचारः, [illegible] विपक्षित्वात्,

च्यते। किमात्मकं च पुनरिदं चैतन्यं मन्यते यस्य भूतेभ्य उत्पत्तिमिच्छन्ति इति परः पर्यनुयोक्तव्यः, न हि भूततत्त्वचतुष्टयव्यतिरेकेण लोकायतिकाः किञ्चित् तत्त्वं प्रतियन्ति। यदनुभवनं भूतभौतिकानां तच्चैतन्यमिति चेत्, तर्हि विषयत्वात् तेषां न तद्धर्मत्वमश्नुवीत स्वात्मनि क्रियाविरोधात्, न ह्यग्निरुष्णः सन् स्वात्मानं दहति, न हि नटः शिक्षितः सन् स्वस्कन्धमधिरोक्ष्यति, न हि भूतभौतिकधर्मेण सता चैतन्येन भूतभौतिकानि विषयीक्रियेरन्, न हि रूपादिभिः स्वं रूपं पररूपं वा विषयीक्रियते, विषयीक्रियन्ते तु बाह्याध्यात्मिकानि भूतभौतिकानि चैतन्येन। अतश्च यथैवास्या भूतभौतिकविषयाया उपलब्धेर्भावोऽभ्युपगम्यते एवं व्यतिरेको-

---

देहेऽवस्थिते सदा रूपत्वाद्यविशेषवत्, ज्ञानत्वाद्यविशेषवत्, नास्तीति न ज्ञानं देहधर्मः। किञ्च एतेन देहगुणाः परैर्दृश्यन्ते [illegible] आह। देहधर्मोऽपि न। किञ्च देहव्यतिरेके तेषामभावस्य [illegible] न देहधर्मत्वनिश्चय इत्याह। अपि चेति। न चानुपलम्भात् तेषामभावनिश्चयः, तथानुपलब्धेरभावत्वात्, तद्ध्यानिनो देहान्तरसंचारस्याप्यनुपलम्भोपपत्तेरिति भावः। उपलब्धिवदिति सूत्रस्थं पदं व्याख्यातुमुपक्रमते। किमात्मकमिति। ननु किं भूतातिरिक्तं तत्त्वान्तरं रूपादिर्वा भूतधर्मः, नाद्यः, रूपादिहानादिप्रसङ्गात् द्वितीयमाशङ्क्य निषेधति यदनुभवनमित्यादिना। देहात्मकभूतानां चैतन्यं प्रति विषयत्वात् कर्तृकर्मविरोधेन विषयस्य कर्तृत्वायोगात् न भूतधर्मत्वं चैतन्यस्येत्यर्थः। किञ्च ज्ञानस्य भूतधर्मत्वे रूपादिवज्ज्ञातृत्वापत्तेर्न तद्धर्मत्वमित्याह न हीति। फलितं सूत्रपदार्थमाह। अतश्चेति। या देहातिरिक्ता उपलब्धिः स एवात्मा चेदभिन्नः कालत्रयेऽभिन्नत्वादिकमाह नित्यत्वं चेति। घटः स्फुरति पटः स्फुरतीति सर्वत्र स्फुरणस्यैकत्वात् नित्या

ऽप्यस्यास्तीत्यभ्युपगन्तव्यः, 'उपलब्धिस्वरूप एव च नः आत्मा' इत्यात्मनो देहव्यतिरिक्तत्वं नित्यत्वञ्च उपलब्धेरैकरूप्यात्, 'अहमिदमद्राक्षम्' इति चावस्थान्तरयोगेऽपि उपलब्धृत्वेन प्रत्यभिज्ञानात् स्मृत्याद्युपपत्तेश्च। यत्तूक्तं शरीरे भावाच्छरीरधर्म उपलब्धिरिति तद्वर्णितेन प्रकारेण प्रत्युक्तम्। अपि च सत्सु प्रदीपादिषूपकरणेषूपलब्धिर्भवति, असत्सु न भवति, न चैतावता प्रदीपादिधर्म एवोपलब्धिर्भवति, एवञ्च सति देहभावे उपलब्धिर्भवति असति च न भवति इति न देहधर्मो भवितुमर्हति, उपकरणत्वमात्रेणापि प्रदीपादिवत् देहोपयोगोपपत्तेः। न चात्यन्तं देहस्योपलब्धावुपयोगो दृश्यते, निश्चेष्टेऽपि ह्यस्मिन् देहे स्वप्ने नानाविधोपलब्धिदर्शनात्। तस्मादनवद्यं देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽस्तित्वम्।

विषयोपरागमात्रे तु नाशभ्रम इत्यर्थः। एवमात्मा देहादिभ्य उपलब्धिरूपत्वादुपलब्धिवदित्युक्तं, किञ्च आद्यन्तावस्थयोर्देहभेदेऽप्यात्मा कालत्रयाभिज्ञानादात्मभेदे च अन्यानुभूते अन्यस्य स्मृतीच्छानुपपत्तेः। स्मरणादिमानात्मा देहादिभ्य इत्याह। अहमिति। निरस्तमप्यभिका-[illegible]भाष्यानुवदति। यत्तूक्तमिति। उपलब्धेर्देहान्वयव्यतिरेकौ न देहधर्मत्वसाधकौ सोपाधिकत्वेन अन्यथासिद्धेरित्यभिप्रायेणाह। अपि चेति। उपलब्धिसाधने देहस्य निमित्तत्वमभ्युपेत्यमित्याह। न चात्यन्तमिति। स्वप्नोपलब्धिर्देहजन्या देहव्यापारं विनापि भावात् [illegible] तदभावेऽपि [illegible] भोगं [illegible] न। आद्यदुप-[illegible]मित्युक्तं, तस्मादुक्तलक्षणात् [illegible] शरीरमिति भेदादात्मवादं [illegible] इत्यभेदवादं [illegible] उपसंहरति। तस्मादिति॥

अङ्गावबद्धास्तु न शाखासु हि प्रतिवेदम् ॥५५॥

समाप्ता प्रासङ्गिकीयं कथा, सम्प्रति प्रकृतामेवानुवर्तामहे। 'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' 'लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीत' 'उक्थमुक्थमिति वै प्रजा वदन्ति तदिदमेवोक्थमियमेव पृथिवी' 'अयं वाव लोक एषोऽग्निश्चितः' इत्येवमाद्या ये उद्गीथादिकर्माङ्गावबद्धाः प्रत्ययाः प्रतिवेदं शाखाभेदेषु विहिताः ते तच्छाखागतेष्वेवोद्गीथादिषु भवेयुः अथवा सर्वशाखागतेष्विति विशयः। प्रतिशाखं च स्वरादिभेदादुद्गीथादिभेदमादायायमुपन्यासः। किं तावत् प्राप्तं स्वशाखागतेष्वेवोद्गीथादिषु विधीयेरन्निति। कुतः, सन्निधानात्। 'उद्गीथमुपासीत' इति हि सामान्यविहितानां विशेषाकाङ्क्षायां सन्निकृष्टेनैव स्वशाखागतेन विशेषेणाकाङ्क्षानिवृत्तेः तदतिलङ्घनेन शाखान्तरविहितविशेषोपादाने कारणं नास्ति, तस्मात् प्रतिशाखं व्यव-

---

अङ्गावबद्धाः। उद्गीथावयवोङ्कारे प्राणदृष्टिः 'पृथिवी हिङ्कारोऽग्निः प्रस्तावोऽन्तरिक्षमुद्गीथ आदित्यः प्रतिहारो द्यौर्निधनम्' इति हिङ्कारादिपञ्चविधे साम्नि पृथिव्यादिलोकदृष्टिः उक्थाख्यशास्त्रे पृथिवीदृष्टिः इष्टकाचिताग्नौ लोकदृष्टिरित्येवं कर्माङ्गाश्रितोपासनेषु तत्तदुद्गीथादिसाधारण्यबुद्ध्या विशेषबुद्ध्या च संशयः। मन्त्रादीनां सर्वशाखाप्रत्ययत्वादुपास्त्यः [illegible] विशेषाश्रितत्वे [illegible] संशयः इत्यत आह। प्रतिशाखञ्चेति। यथा हैमवतीनां [illegible] धर्मा [illegible] न सम्बध्यन्ते तथा प्रतिवेदमुद्गीथादीनां भिन्नत्वादेकस्मिन् वेदे विहितोद्गीथाद्युपासनं वेदान्तरस्थोद्गीथेषु [illegible] न सम्भवन्ति इति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति। समाप्तेति। अङ्गावबद्धास्विति विधया-

स्येति, एवं प्राप्ते ब्रवीति 'अङ्गावबद्धास्तु' इति। तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति, नैते प्रतिवेदं स्वशाखास्वेव व्यवतिष्ठेरन् अपि तु सर्वशाखास्वनुवर्तेरन्. कुतः, उद्गीथादिश्रुत्यविशेषात्, स्वशाखाव्यवस्थायां ह्युद्गीथमुपासीतेति सामान्यश्रुतिरविशेषप्रवृत्ता सती सन्निधानवशेन विशेषे व्यवस्थाप्यमाना पीडिता स्यात्, न चैतत् न्याय्यं, सन्निधानाद्धि श्रुतिर्बलीयसी, न च सामान्याश्रयः प्रत्ययो नोपपद्यते। तस्मात् स्वरादिभेदे सत्यप्युद्गीथत्वाद्यविशेषात् सर्वशाखागतेष्वेवोद्गीथादिष्वेवंजातीयकाः प्रत्ययाः स्युः॥

मन्त्रादिवद्वाऽविरोधः ॥ ५६ ॥

अथवा नैवात्र विरोध आशङ्कितव्यः कथमन्यशाखागतेषूद्गीथादिष्वन्यशाखाविहिताः प्रत्यया भवेयुरिति, मन्त्रादिवद-विरोधोपपत्तेः। तथा हि मन्त्राणां कर्मणां गुणानाञ्च शाखा-न्तरोत्पन्नानामपि शाखान्तर उपसंग्रहो दृश्यते. येषामपि हि शाखिनां 'कुटरुरसि' इत्यश्मादानमन्त्रो नाम्नातः, तेषामप्यसौ

उद्गीथश्रुतिसामान्यस्य अविशेषत्वात् स्वशाखावच्छिन्नव्यक्तिपरत्व-मित्यर्थः। सामान्यश्रुतेः अवच्छिन्नव्यक्तिपरत्वसङ्कोचस्तत्र कर्तव्यः यत्र व्यक्तिमात्रपरत्वे नोपपद्यते, यथा पशुं नानानेकत्र गोश्रुतेः अव-च्छिन्नपशुव्यक्तिपरतया सङ्कोचः, अत्र चानुपपत्त्यभावात् व्यक्तिमात्रप-रत्वम् सर्वशाखोपासनानीति सिद्धान्तयति। एवमिति दृष्टा॥

एवं शाखान्तरविहितोपासनानां शाखान्तरस्थाङ्गसम्बन्धे यः प्रतीतो विरोधस्तमङ्गीकृत्य समाधानमुक्तम्। सम्प्रति विरोध एव नास्ति, शाखान्तर-विहिताङ्गानां शाखान्तरस्थाङ्गिसम्बन्धवदुपासनसम्बन्धोपपत्तेः। यद्यपि यजु-र्वेदिनां 'कुक्कुटोऽसि' इति मन्त्रोऽस्ति, 'कुटरुरसि' इति नास्ति, तथापि तत्तुल्यत्वे-

विनियोगो दृश्यते 'कुक्कुटोऽसि' इत्यश्मादाने 'कुटरुरसि' इति वेति। येषामपि च समिदादय: प्रयाजा नामाम्नातास्ते-षामपि तेषु गुणविधिराम्नायते 'ऋतवो वै प्रयाजा: समानत्र होतव्या:' इति। तथा येषामपि 'अजोऽग्नीषोमीय:' इति जातिविशेषोपदेशो नास्ति तेषामपि तद्विशेषविषयो मन्त्रवर्ण उपलभ्यते 'छागस्य वपाया मेदसोऽनुब्रूहि' इति। तथा वेदान्तरोत्पन्नानामपि 'अग्निर्वै होता वेरध्वरम्' इत्यादिमन्त्राणां वेदान्तरे परिग्रहो दृष्ट:। तथा बह्वृचपठितस्य सूक्तस्य 'यो जात एव प्रथमो मनस्वान्' इत्यस्य 'अध्वर्यवे सजनीयं शस्यम्' इत्यत्र परिग्रहो दृष्ट:। तस्मात् यथाश्रयाणां कर्माङ्गानां सर्वत्रानुवृत्तिरेवमाश्रितानामपि प्रत्ययानामप्यविरोध:॥

अश्मादाने मन्त्रद्वयस्य विकल्पेन विनियोगात् कोऽपि भाष्योक्तोऽर्थ:। स्वाध्यायादिपाठोपात्तकर्मण्युदाहरणमाह। येषामिति। मैत्रायणीया-शाखिन:। केवलविधिवाक्यैराम्नातत्वात् पञ्च सन्तु पञ्चप्रयाजा: प्र-याजा:, समानत्र तुल्यकर्मस्थले, होतव्या इति पञ्चत्वगुणविधानात् गुणि-न: प्राक्तनादविच्छिन्ना: सम्बध्यन्त इति भाव:। गुणश्रुतावाहरति। तथा येषामिति। यजुर्वेदिनामग्नीषोमीय: पशु: श्रुतो नाज इति जातिवि-शेषश्रवणेऽपि तेषामपि मन्त्रस्याजातिविशेषसङ्ग इत्यर्थ:। वेदान्तरोदा-हरणान्तरमाह। तथेति। सामवेदस्थानां यजुर्वेदे परिग्रह इत्यर्थ:। तथेति 'स जनास इन्द्र:' इत्यन्तेनोपलक्षितं सूक्तं सजनीयं तच्च ऋग्वेदस्थ-मृचां कर्मप्रयोगे शंसनं दृष्टमित्यर्थ:। यो जातो जात एव प्रथमो गुणै: श्रेष्ठो मनस्वान् विवेकवान् स इन्द्र एवंविधो हे जनासो जना इति सूक्तार्थ:॥

भूम्नः क्रतुवत् ज्यायस्त्वं तथा हि दर्शयति ॥५८॥

'प्राचीनशाल औपमन्यवः' इत्यस्यामाख्यायिकायां व्यस्तस्य समस्तस्य च वैश्वानरस्योपासनं श्रूयते । व्यस्तोपासनं तावत् 'औपमन्यव कं त्वमात्मानमुपास्से' इति, 'दिवमेव भगवो राजन्निति होवाचैष वै सुतेजा आत्मा वैश्वानरो यं त्वमात्मानमुपास्से' इत्यादि, तथा समस्तोपासनमपि 'तस्य ह वा एतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्धैव सुतेजाश्चक्षुर्विश्वरूपः प्राणः पृथग्वर्त्मात्मा सन्देहो बहुलो बस्तिरेव रयिः पृथिव्येव पादौ' इत्यादि, तत्र संशयः किमिहोभयथाप्युपासनं स्यात् व्यस्तस्य समस्तस्य चोत समस्तस्यैवेति, किं तावत्प्राप्तं प्रत्यवयवं, सुतेजःप्रभृतिषु उपास्से इति क्रियापदश्रवणात्, तस्मात् 'तव सुतं प्रसुतमासुतं कुले दृश्यते' इत्यादिफलभेदश्रवणाच्च व्यस्तान्यप्युपासनानि स्युरिति प्राप्तं, ततोऽभिधीयते, भूम्नः पदार्थोपचयात्मकस्य समस्तस्य वैश्वानरोपासनस्य ज्यायस्त्वं प्राधान्येन अस्मिन्वाक्ये विव-

---

भूम्नः क्रतुवत् । द्युलोकादिषु प्रत्येकं वैश्वानरस्य व्यस्तोपास्तिः एकः पक्षः, समस्तोपास्तिरिति भेदः, आख्यायिका पूर्वमेव व्याख्याता । अत्रोभयत्र विधिकल्पनयोः श्रवणादेकवाक्यत्वोपपत्तेश्च संशयमाह । तत्रेति । 'नैव हि प्रमादयः' इत्यत्र [ब्र०सू०३।३।४८] तद्यत् सर्वमिति प्रक- [illegible] पूर्वपक्षोऽत्रोपादि- [illegible] उपासनानां [illegible] व्यस्तोपा- सनानां विधिश्रुतेः [illegible] समस्तोपास्तिः [illegible]

क्षितं भवितुमर्हति न प्रत्येकमवयवोपासनानामपि, क्रतुवत्,
यथा क्रतुषु दर्शपूर्णमासप्रभृतिषु साकल्येन साङ्गप्रधानप्रयोग
एवैको विवक्ष्यते न व्यस्तानामपि प्रयोगः प्रयाजादीनां नाप्येक-
देशाङ्गयुक्तस्य प्रधानस्य तद्वत्। कुत एतद्भूमैव ज्यायानिति,
तथा हि श्रुतिर्भूम्नो ज्यायस्त्वं दर्शयति एकवाक्यत्वावगमात्,
एकं हीदं वाक्यं वैश्वानरविद्याविषयं पौर्वापर्यालोचनात्प्रती-
यते, तथा हि प्राचीनशालप्रभृतय उद्दालकावसानाः षड् ऋ-
षयो वैश्वानरविद्यायां परिनिष्ठामप्रतिपद्यमाना 'अश्वपतिं
कैकेयं राजानमभ्याजग्मुः' इत्युपक्रम्यैकैकस्यर्षेरुपास्यं द्युप्रभृ-
तीनामेकैकं श्रावयित्वा 'मूर्धा त्वेष आत्मन इति होवाच' इत्या-
दिना मूर्धादिभावं तेषां विदधाति। 'मूर्धा ते व्यपतिष्यत्
यन्मां नागमिष्यः' इत्यादिना च व्यस्तोपासनमपवदति। पुनश्च
व्यस्तोपासनं व्यावर्त्य समस्तोपासनमेवानुवर्त्य 'स सर्वेषु लोकेषु
सर्वेषु भूतेषु सर्वेष्वात्मस्वन्नमत्ति' इति भूमाश्रयमेव फलं दर्श-
यति। यत्तु प्रत्येकं सुतेजःप्रभृतिषु फलभेदश्रवणं, तदेवं सत्यङ्ग-
फलानि प्रधान एवाभ्युच्चिनोतीति द्रष्टव्यम्। तथोपास्य

नाधिकारी तद्विधेयत्वमिति पूर्वपक्षमाह। [illegible]मिति। फलानुक्तौ
पूर्वोत्तरपक्षसिद्धिरेव फलं समस्तम्। सूत्रं व्याचष्टे, [illegible]
[illegible] सुतेजआदिफलभेदः [illegible] इति
यावत्, [illegible] वैश्वानरस्य मूर्धैव सुतेजा इति [illegible] व्यस्तो-
पासनानां समस्तोपासनशेषत्वेन [illegible] प्रधान-
फलकानां [illegible] वाक्यभेदो न युक्त
[illegible]

इत्यपि प्रत्यवयवमाख्यातत्वं पराभिप्रायानुवादार्थं व्यस्तोपासनविधानार्थं, तस्मात्समस्तोपासनपक्ष एव श्रेयानिति । केचित्त्वत्र समस्तोपासनपक्षं ज्यायांसम्प्रतिष्ठाप्य ज्यायस्त्ववचनादेव किल व्यस्तोपासनपक्षमपि सूत्रकारोऽनुमन्यत इति कल्पयन्ति, तदयुक्तं, एकवाक्यतावगतौ सत्यां वाक्यभेदकल्पनस्यान्याय्यत्वात् 'मूर्धा ते व्यपतिष्यत्' इति चैवमादिनिन्दावचनविरोधात्, स्पष्टे चोपसंहारे समस्तोपासनावगमे तदभावस्य पूर्वपक्षे वक्तुमशक्यत्वात्, सौत्रस्य च ज्यायस्त्ववचनस्य प्रमाणवत्त्वाभिप्रायेणाप्युपपद्यमानत्वात् ॥

नाना शब्दादिभेदात् ॥ ५८ ॥

पूर्वस्मिन्नधिकरणे सत्यामपि सुतेजःप्रभृतीनां फलभेदश्रुतौ समस्तोपासनं ज्याय इत्युक्तम्, अतः प्राप्ता बुद्धिरन्यान्यपि भिन्नश्रुतीन्युपासनानि समस्योपास्यन्त इति । अपि च नैव वेद्याभेदे विद्याभेदो विज्ञातुं शक्यते, वेद्यं हि रूपं विद्यायाः द्रव्यदैवतमिव यागस्य, वेद्यश्चैक एवेश्वरः श्रुतिनानात्वेऽप्यव-

---

ननु समस्तोपासनं विद्वांसमर्हति व्यस्तोपासनमेवेति पूर्वपक्षो वक्तव्यः, स च न सम्भवतीत्याह । स्पष्टे चेति । कथं तर्हि सूत्रे ज्यायस्त्वोक्तिरत आह । सौत्रस्येति । व्यस्तोपासनानामप्यविकलफलत्वोक्त्यर्थं तदुक्तिरिति भावः ॥

नानाशब्दादिभेदात् । शाण्डिल्यादिविद्यैक्ये का नाना च, तथा वैश्वानरादिविद्यैक्ये का नाना चेति [illegible] पर्यवसानाय । पर्यवस्यतीति । ... विद्यैक्यमित्यर्थः ।

गम्यते 'मनोमयः प्राणशरीरः' 'कं ब्रह्म खं ब्रह्म' 'सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः' इत्येवमादिषु, तथा 'एक एव प्राणः' 'प्राणो वाव संवर्गः' 'प्राणो वाव ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च' 'प्राणो ह पिता प्राणो माता' इत्येवमादिषु वेद्यैकत्वात्तु विद्यैकत्वं श्रुतं श्रुतिनानात्वमप्यस्मिन् पक्षे गुणान्तरपरत्वात् नानर्थकम्, तस्मात् स्वपरशाखाविहितमेकवेद्यव्यपाश्रयं गुणजातमुपसंहर्तव्यं विद्याकार्त्स्न्यायेत्येवं प्राप्ते प्रतिपद्यते, नानेति । वेद्याभेदेऽप्येवंजातीयका विद्या भिन्ना भवितुमर्हन्ति, कुतः शब्दादिभेदात्, भवति हि शब्दभेदो 'वेद' 'उपासीत' 'स क्रतुं कुर्वीत' इत्येवमादिः, शब्दभेदश्च कर्मभेदहेतुः समधिगतः पुरस्तात् 'शब्दान्तरे कर्मभेदः कृतानु-

---

अपि चेति । विद्यैक्ये वेद्यैक्यमुक्तविद्यायाः श्रुत्यन्तरं प्रापकमिति वेद्यैकत्वाच्च । श्रुतिनानात्वमपीति । पूर्वपक्षफलमाह । तस्मादिति । सिद्धान्ते तु गुणानुपसंहार इति मत्वा सूत्रं योजयति । वेद्याभेदेऽपीति । ननु भिन्नभावार्थवाचकशब्दः शब्दान्तरं यथा यजति ददाति जुहोति इति तस्मिन् शब्दभेदे कर्मणोऽत्यन्तविलक्षणभावनाया भेदो युक्तः कृतानुबन्धत्वाद्धेतोः स्वीकृतविषयत्वाद्भावार्थभेदादिति यावत् । प्रकृते तु वेदोपासीतेत्यादिशब्दार्थयोर्वेदनोपासनयोरभेदात् अतो भेदाभावात् सिद्धगुणकब्रह्मण एकत्वेन विषयतोऽपि भेदाभावात् कथमुपास्तिभेद इति शङ्कते । नन्विति । अत्र सत्ये शब्दभेदोऽप्युपायमात्रमस्ति, विद्यानामपि भेदकत्वमभ्यासादिपदोपात्तगुणादय एव, तथा हि विद्यानामपि गुणकृतावान्तरतया कार्त्स्न्यमस्ति । यथा गोदोहनादिगुणानां क्रत्वङ्गभावनान्वितत्वात्कार्त्स्न्यं तयोर्भिन्नप्रकरणेऽप्युत्पत्तिविशिष्टरूपाभिन्नगुणान्वितत्वात्कार्त्स्न्यं गुणैर्विशिष्टतयोपासनाकलापभेदाद्भावनाभेदः । यथा कालवाचक दिनगणभेदेन रात्रौ भिन्नभेदः तत्र च तत्तत्कालविशिष्टभावनाभेदेन भावनाभे-

बन्धत्वादिति। आदिग्रहणात् गुणादयोऽपि यथासम्भवं भेद-हेतवो योजयितव्याः। ननु वेदेत्यादिषु शब्दभेद एवावगम्यते न यजति इत्यादिवदर्थभेदः सर्वेषामेवैषां मनोवृत्त्यर्थत्वाभेदा-दर्थान्तरासम्भवाच्च तत्कथं शब्दभेदात् विद्याभेद इति। नैष दोषः, मनोवृत्त्यर्थत्वाभेदेऽप्यनुबन्धभेदात् विद्याभेदोपपत्तेः। एकस्यापि हीश्वरस्योपास्यस्य प्रति प्रकरणं व्यावृत्ता गुणाः शिष्यन्ते तथैकस्यापि प्राणस्य तत्र तत्रोपास्यस्याभेदेऽप्यन्या-दृक् गुणोऽन्यत्रोपासितव्योऽन्यादृक् गुणश्चान्यत्रेत्येवमनुबन्ध-भेदात् विधिभेदे सति विद्याभेदो विज्ञायते। न चात्रैको विद्याविधिरितरे गुणविधय इति शक्यं वक्तुं, विनिगमनहेत्व-भावात् अनेकत्वाच्च प्रति प्रकरणं गुणानां प्राप्तविद्यानुवादेन गुणविधानानुपपत्तेः। न चास्मिन् पक्षे समानाः सन्तः सत्य-कामत्वादयो गुणा असकृच्छ्रावयितव्याः। प्रतिप्रकरणं चेदङ्का-मेनेदमुपासितव्यमिदङ्कामेन चेदमिति नैराकाङ्क्ष्यावगमात् नैकवाक्यतापत्तिः। न चात्र वैश्वानरविद्यायामिव समस्तचो-

---

शङ्कते, यथा प्रतिविद्यं फलसंयोगभेदाद्रूपस्य चित्त्वादिरूपस्याभेदा-द्भेद इति कथमत्र। नैष दोष इत्यादिना। यदुक्तम् श्रुतिमात्रात् [illegible] गुणान्तरविध्यर्थमिति तन्न स्यात्। न च [illegible] इति। किन्तु प्राप्तविद्या-नुवादेनाप्राप्तानेकगुणविधाने वाक्यभेदः स्यादित्याह। अनेकत्वाच्चेति। किञ्च विद्यैक्यपक्षे गुणानां पुनः [illegible] न च प्रत्यभिज्ञा [illegible] देव सिद्ध्येत्, विद्यानाम तत्पक्षे तु गुणानामसकृत् श्रवणं प्रसज्येतेत्याह। न चास्मिन् [illegible]

दनाऽपराद्धं यद्बलेन प्रतिप्रकरणमौक्थ्यवयवोपासनानि भूत्वैकशाखतां यायुः। वेदैकत्वनिमित्तं च विद्यैकत्वं सर्वत्र निरङ्कुशं प्रतिज्ञायमाने समस्तगुणोपसंहारोऽशक्यः प्रतिज्ञायेत, तस्मात् सुष्ठूच्यते, नानाशब्दादिभेदादिति। स्थिते चैतस्मिन्नधिकरणे सर्ववेदान्तप्रत्ययमित्यादि द्रष्टव्यम्॥

विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात्॥ ५९॥

स्थिते विद्याभेदे विचार्यते, किमासामिच्छया समुच्चयो विकल्पो वा स्यादथवा विकल्प एव नियमेनेति। तत्र स्थितत्वात् तावत् विद्याभेदस्य न समुच्चयनियमे किंचित्कारणमस्ति। ननु भिन्नानामप्यग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनां समुच्चयनियमो दृश्यते। नैष दोषः, नित्यताश्रुतिर्हि तत्र कारणम्, नैवं विद्यानां काचित् नित्यताश्रुतिरस्ति, तस्मात् न समुच्चयनियमः, नापि

नाना विद्या नानेत्याह। प्रतिप्रकरणमुपास्यादिना। स्वरूपध्यानत्; कर्मैव लौकिक व्यवहारो भवति नैव नरध्याने हर्षशोकमलिनादिफलभेद इत्यर्थः। ननु विद्यानानात्वे सिद्धे पञ्चाग्न्यादिविद्या प्रतिवेदान्तमेकाऽनेका वेति चिन्तायां तत्कथमादौ वा चिन्तया वाच्य। सिद्धे चेति। विद्यानानात्वाधिकरणं प्रागुदाहृतेव सफलं च भावर्जिकमिति भावः॥

विकल्पः। विद्यानां स्वरूपभेदादनुष्ठाननियमाद्योऽन्य सिद्धवत् कृत्य अनुष्ठानप्रकृतिमाह। स्थिते इति। विद्यास्वविशेषः समुच्चयादन्या वकल्पितार्थेति। तथाहंग्रहविद्यासु यथाकाम्यविकल्पो विद्यानानात्वसिद्धात् संशयमाह। किमिति। पूर्वपक्षे यथेष्टानुष्ठाननियमः

विकल्पनियमः विद्यान्तराधिकृतस्य विद्यान्तराप्रतिषेधात्। पारिशेष्यात् याथाकाम्यमापद्यते। नन्वविशिष्टफलत्वादासां विकल्पो न्याय्यः, तथा हि ‘मनोमयः प्राणशरीरः कं ब्रह्म खं ब्रह्म सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः’ इत्येवमाद्यास्तुल्यवदीश्वरत्वप्राप्ति-फला लक्ष्यन्ते। नैष दोषः, समानफलेष्वपि स्वर्गादिसाधनेषु कर्मसु याथाकाम्यदर्शनात्। तस्मात् याथाकाम्यप्राप्तावुच्यते विकल्प एवासां भवितुमर्हति न समुच्चयः। कस्मात् अविशिष्ट-फलत्वात्। अविशिष्टं ह्यासां फलमुपास्यविषयसाक्षात्करण-मेकेन चोपासनेन साक्षात्कृते उपास्यविषये ईश्वरादौ द्विती-यमनर्थकम्। अपि चासम्भव एव साक्षात्करणस्य, समुच्चय-पक्षे चित्तविक्षेपहेतुत्वात्। साक्षात्करणसाध्यञ्च विद्याफलं दर्शयन्ति श्रुतयः ‘यस्य स्यादद्धा न विचिकित्सास्ति’ इति ‘देवो भूत्वा देवानप्येति’ इत्येवमाद्याः। स्मृतयश्च ‘सदा तद्भावभा-विताः’ इत्येवमाद्याः। तस्मादविशिष्टफलानां विद्यानामन्य-

---

वति। तत्र विकल्पादित्यादिना। एकपुरोडाशफलत्वाद्यथा व्रीहियव-योर्विकल्पस्तथा विकल्पनियम एवासां विद्यानां न्याय्यः, तुल्यफलत्वात्। न च फलभूयस्त्वार्थिनः काम्यकर्मसमुच्चयोऽपि दृष्ट इति वाच्यम्, ईश्वरसा-क्षात्कारात् परं फलमेकैकस्य साधनस्योपासीनां साक्षात्कारान्तफल-त्वस्य तुल्यत्वात्, तस्य चैकप्रत्ययतन्त्वे चानल्पाः फलभावाच्चित्तविक्षेपकत्वा-तदविद्याफलत्वादिति विद्यान्तरभाष्यार्थः। सा तु साक्षात्कार एव न स्यात्। साक्षात्करणसाध्यमिति। यस्य तु ईशः, यस्य ईश्वरोऽहमिति साक्षात्कार-स्यादिति विचिकित्सा च नास्ति स ईश्वरो न वेति तत्संशयेश्वरप्राप्तिरित्यर्थः। जीवन्नेव भावनया देवत्वं साक्षात्कृत्य देवपातेरनन्तरं देवान् अप्येति

तमामादाय तत्परः स्यात् यावदुपास्यविषयसाक्षात्करणेन तत्फलप्राप्तिरिति ॥

काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा पूर्वहेत्वभावात् ॥ ६० ॥

'अविशिष्टफलत्वात्' इत्यस्य प्रत्युदाहरणम्, यास्तु पुनः काम्यास्तु विद्यास्तु 'स य एतमेव वायुं दिशां वत्सं वेद न पुत्ररोदं रोदिति स यो नाम ब्रह्मेत्युपास्ते यावन्नाम्नो गतं तत्रास्य कामचारो भवति' इति चैवमाद्यासु क्रियावददृष्टेन।त्मनात्मीयं तत्तत्फलं साधयन्तीषु साक्षात्कारापेक्षा नास्ति ता यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा समुच्चीयेरन् पूर्वहेत्वभावात्, पूर्वस्याविशिष्टफलत्वात् इत्यस्य विकल्पहेतोरभावात् ॥

अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥ ६१ ॥

कर्माङ्गेषु उद्गीथादिषु ये आश्रिताः प्रत्ययाः वेदत्रयविहिताः किं ते समुच्चीयेरन् किं वा यथाकामं स्युरिति संशये

इति सूत्रार्थः । [illegible] इति । [illegible]दिति ॥

काम्यास्तु । सदृश्योपास्तयोऽत्र विषयस्तासु किं विकल्प उत यथाकाममनुष्ठानमिति पूर्ववत् संशये सत्युपास्तित्वाविशेषाद्विकल्प इति प्राप्ते सिद्धान्तयति । अविशिष्टेति । स यः कश्चिदेवं वायुमेव कृत्वेन कल्पितानां दिशां वत्सं वेदोपास्ते नासौ पुत्रमरणनिमित्तं रोदनं रोदिति लभते चिरजीविपुत्रो भवतीत्यर्थः । अदृष्टफलानां साक्षात्कारहेत्वपेक्षेति भावः ॥

[illegible] तथा [illegible]मिति । अङ्गेष्विति ।

यथाश्रयभाव इत्याह । यथैषामाश्रयाः स्तोत्रादयः सम्भूय भवन्त्येवं प्रत्यया अपि, आश्रयतन्त्रत्वात्प्रत्ययानाम् ॥

शिष्टेश्च ॥ ६२ ॥

यथा चाश्रयाः स्तोत्रादयस्त्रिषु वेदेषु शिष्यन्त एवमाश्रिता अपि प्रत्ययाः नोपदेशकृतोऽपि कश्चिद्विशेषोऽङ्गानां तदाश्रयाणां च प्रत्ययानामित्यर्थः ॥

समाहारात् ॥ ६३ ॥

'होतृषदनाद्धैवापि दुरुद्गीतमनुसमाहरति' इति च प्रणवोद्गीथैकत्वविज्ञानमाहात्म्यादुद्गाता स्वकर्मण्युत्पन्नं क्षतं हौत्रात्कर्मणः प्रतिसमादधाति इति ब्रुवन् वेदान्तरोदितस्य प्रत्य-

---

अङ्गाश्रितत्वात् समस्तानां समुच्चयमाह । किमिति । यथा क्रत्वनुष्ठाने तदाश्रिताङ्गानां समुच्चित्यानुष्ठाननियमस्तथा ज्ञानानुष्ठाने तदाश्रितोपासनानां नियम इति सूत्रार्थः । ननु तयोर्धर्मयोर्यथानियम इत्यत्राङ्गाश्रितानां गोदोहनवदनङ्गत्वमुक्तं तत् कथमङ्गानामङ्गवत्समुच्चयं गृह्येतेत्युच्यते । अङ्गाश्रयत्वमात्रम् अयोगविधिवशादुपासनानि नानुष्ठापयेत्, तर्हि तेषां तदाश्रितत्वं व्यर्थमिति मन्वानस्य शङ्केति भावः ॥

तर्हि गोदोहनस्यापि समुच्चयः स्यादित्यत आह । शिष्टेश्चेति । शिष्टिः शासनं विधानमिति यावत् । विहितत्वाविशेषात् समुच्चयोऽङ्गवदित्यर्थः । गोदोहनस्य तु नानुष्ठाननियमः, चमसस्थाने विहितत्वात् तद्विकल्पे सम-सविधित्वेऽप्यवाप्त्यात्, उपासनानां तु न कस्यचिद्वस्तुनः स्थाने विहितत्वमिति समुच्चयनियमेन विध्यत इति भावः ॥

समुच्चये लिङ्गम्, समाहारादिति । 'यश्चोद्गीथः स प्रणवः यः प्रणवः स उ-द्गीथ' इति छान्दोग्ये प्रणवोद्गीथयोरैक्यध्यानविधिरस्ति, तस्य

यस्य वेदान्तरोदितपदार्थसम्बन्धसामान्यात् सर्ववेदोदितप्रत्ययोपसंहारं सूचयतीति लिङ्गदर्शनम् ॥

गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ६४ ॥

विद्यागुणश्च विद्याश्रयं सन्तमोङ्कारं वेदत्रयसाधारणं श्रावयति, तेनेयं त्रयीविद्या वर्तते 'ओमित्याश्रावयत्योमिति शंसत्योमित्युद्गायति' इति । ततश्चाश्रयसाधारण्यादाश्रितसाधारण्यमिति लिङ्गदर्शनमेव । अथ वा गुणसाधारण्यश्रुतेश्चेति । यदीमे कर्मगुणा उद्गीथादयः सर्वे सर्वप्रयोगसाधारणा न स्युर्न स्यात् ततस्तदाश्रयाणां प्रत्ययानां सहभावः, न उद्गीथादयः सर्वाङ्गग्राहिणा प्रयोगवचनेन सर्वे सहप्रयोगसाधारणाः आश्रीयन्ते, ततश्चाश्रयसहभावात् प्रत्ययसहभाव इति ॥

फलार्थवादो ज्योतिष्टोमादित्यादिः । ज्योतिः पवमानस्तवादिना ज्योतिष्टोमनामकं न ग्रहणं कल्प्यते, उद्गाता स्वरादिप्रमादात् अप्रमत्त ज्योतिष्टोमम् कृतात् ज्योतिष्टोमनादनुसमाहारमेव निर्दोषं करोति । किञ्च, ग्रहणानयनेन स्तोत्रोद्गीथस्यैकध्यानस्वादित्यर्थः । ततः किं तत्राह । इति सूत्रस्थिति । सामवेदस्योद्गीथध्यानस्य ऋग्वेदोक्तप्रणवध्यानेऽपि यो दृष्टः स प्रवादानां सर्ववेदान्तविहितोपास्तिसमुच्चये लिङ्गं प्रणवरूपपदार्थसामान्यात्तु वेदान्तरोक्तत्वमात्रस्य तु वेदान्तरोक्तगुणस्यापि समानत्वादित्यर्थः ॥

ओंकारस्य त्रिवेदसाधारण्यादपि तदाश्रितध्यानानां सर्वविद्यासुगामि भवत इति लिङ्गमन्यदाह । गुणेति । तेनोद्गारेण, वेदत्रयोक्तं कर्म प्रवर्तत इत्यर्थः । अन्यदपि लिङ्गमेवं आदरेणतोऽपि आचष्टे ।

न वा तत्सहभावाश्रुतेः ॥ ६५ ॥

न वेति पक्षव्यावर्तनम् । न यथाश्रयभाव आश्रितानामुपासनानां भवितुमर्हति । कुतः, तत्सहभावाश्रुतेः । यथा हि त्रिवेदीविहितानामङ्गानां ग्रहादीनां सहभावः श्रूयते 'ग्रहं वा गृहीत्वा चमसं वोन्नीय स्तोत्रमुपाकरोति स्तुतमनुशंसति प्रस्तोतः साम गाय होतरेतत् यज' इत्यादिना, नैवमुपासनानां सहभावश्रुतिरस्ति । ननु प्रयोगवचन एषां सहभावं प्रापयति । नेति ब्रूमः, पुरुषार्थत्वादुपासनानां, प्रयोगवचनो हि क्रत्वर्थानामुद्गीथादीनां सहभावं प्रापयति, उद्गीथाद्युपासनानि तु क्रत्वङ्गाश्रयाण्यपि गोदोहनादिवत् पुरुषार्थानीत्यवोचाम 'पृथग्घ्यप्रतिबन्धः फलम्' इत्यत्र [वे० सूत्रांशः ३।३।४२]। अयमेव चोपदेशाश्रयो विशेषोऽङ्गानां तदालम्बनानां चोपासनानां यदेकेषां क्रत्वर्थत्वमेकेषां पुरुषार्थत्वमिति । परस्तु लिङ्गद्वयमकारणमुपासनसहभावस्य श्रुतिन्यायाभावात् । न च प्रतिप्रयोगमाश्रयकार्त्स्न्योपसंहारादाश्रितानामपि तथात्वं विज्ञातुं शक्यते,

---

फलैक्याद्वा अनियमादुपास्त्यनियम एवोक्तः, अङ्गवत् समुच्चयनियमे मानाभावादिति सिद्धान्तयति । न वेति । प्रयोगविधिः खलु साङ्गप्रधानानुष्ठानविधायकः न स्वतन्त्राणां संघातक इत्याह । नेति ब्रूम इति । विमतोपासनानि क्रतौ न समुच्चित्यानुष्ठेयानि भिन्नफलत्वाद्गोदोहनवदिति भावः । लिङ्गविशेषं निरस्यति । अयमेवेति । समाहाराद्युपासाधारणत्वमेवोक्तं लिङ्गद्वयमपि मानान्तरापादकं द्योतकं न तत् साधकं प्रमाणाद्यपेक्षत्वादित्याह । परस्त्विति । गुणाधाराध्याय समाप्त द्वितीयो

अतत्प्रयुक्तत्वादुपासनानाम्, आश्रयतन्त्राण्यपि ह्युपासनानि कामम् आश्रयाभावे माभूवन् न त्वाश्रयसहभावे सहभावनियममर्हन्ति तत्सहभावाश्रुतेरेव। तस्मात् यथाकाममेवोपासनान्यनुष्ठीयेरन्॥

दर्शनाच्च ॥ ६६ ॥

दर्शयति च श्रुतिरसहभावं प्रत्ययानाम् 'एवंविद्ध वै ब्रह्मा यज्ञं यजमानं सर्व्वांश्चर्त्विजोऽभिरक्षति' इति। सर्वप्रत्ययोपसंहारे हि 'सर्व्वे सर्व्वविद' इति न विज्ञानवता ब्रह्मणा परिपाल्यत्वमितरेषां सङ्कीर्त्त्येत। तस्मात् यथाकाममुपासनानां समुच्चयो विकल्पो वेति॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ तृतीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः॥

आशङ्कां दूषयति। न चेति। तत्प्रयुक्तत्वाभावे तदाश्रितत्वं कथमित्यत आह। आश्रयेति। इदमेव तेषां क्रत्वाश्रितत्वं यदङ्गाश्रयत्वं न त्वङ्गव्यापकत्वमिति॥

किञ्च विदुषां ब्रह्मणैवान्येषामृत्विजां पालनवचनाच्च सर्वोपास्तीनां सहप्रयोग इत्याह। दर्शनाच्चेति। एवं दार्दर्विहिताङ्गकोऽपि व्याहृतिसोमप्रायविद्यादिविद्यासूत्क्रमेणैवं विस्पष्टं ब्रह्म च दर्शितः॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीगोविन्दानन्दभगवत्पादकृतौ शारीरकव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः॥ ०॥

ओं परमात्मने नमः।

पुरुषार्थोऽतः शब्दादिति बादरायणः ॥ १ ॥

अथेदानीमौपनिषदमात्मज्ञानं किमधिकारिद्वारेण कर्मण्येवानुप्रविशति आहोस्वित् स्वतन्त्रमेव पुरुषार्थसाधनं भवति इति मीमांसमानः सिद्धान्तेनैव तावदुपक्रमते 'पुरुषार्थोऽतः' इति। अतः अस्मात् वेदान्तविहितादात्मज्ञानात् स्वतन्त्रात्

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे आनन्दगिरिकृतटीकैव परिष्कृता।

ॐ परस्मै नमः।

कर्माङ्गदेवताविद्योक्तिप्रसङ्गात् ब्रह्मज्ञानस्य कर्माङ्गत्वमाशङ्क्य परिहरति। पुरुषार्थ इति। परापरब्रह्मविद्यानां गुणोपसंहारोक्त्या परिमाणमवधार्य तासां कर्मानपेक्षाणामेव पुरुषार्थसाधनत्वमवसरप्राप्तौ निरूप्यते, तत्र कर्मानपेक्षाणामपूर्वा का नामेतिकर्तव्यता, नहि तां विना कारकत्वेनैव यद्वा यज्ञादयः अथवादयः शमादयश्च विद्योत्पत्त्युपयोगित्व इतिकर्तव्यता निरूप्यते, तदभिप्रेत्याह। अत इति। फलभेदाभेदौ विना न विद्याभेदाभेदौ, न च तौ विना गुणोपसंहारानुपसंहारौ, तेन प्रागेव विद्यानां पुरुषार्थहेतुत्वे स्थिते सत्यौपनिषदं आत्मज्ञानमधिकृत्य वादिविप्रतिपत्त्या संशयमाह। औपनिषदमिति। अनेन आत्मज्ञानविशेषेण प्राक्तनविद्याविच्छिद्यते, किं फलवत्त्वे स्वतन्त्रमेवेदं फलवदिति साधनाद्[illegible]। पूर्वपक्षे कर्मशेषत्वविधिः, सिद्धान्ते केवलस्य ज्ञानस्य मोक्षसाधनतेति मत्वा पूर्वपक्षमपि इत्यंतु वादो सिद्धान्तमाह। सिद्धान्तेनेति। सूत्रस्थां प्रतिज्ञां योजयति। अस्मादिति। तत्र यथाप

पुरुषार्थः सिध्यतीति बादरायण आचार्यो मन्यते। कुत एतदव-
गम्यते, शब्दादित्याह। तथा हि 'तरति शोकमात्मवित्' 'स यो
ह वै तत्परं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' 'ब्रह्मविदाप्नोति परम्'
'आचार्यवान् पुरुषो वेद तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ
सम्पत्स्ये' इति 'य आत्माऽपहतपाप्मा' इत्युपक्रम्य 'स सर्वांश्च
लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामान् यस्तमात्मानमनुविद्य विजानाति'
'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' इत्युपक्रम्य 'एतावदरे खल्वमृत-
त्वम्' इत्येवं जातीयका श्रुतिर्विद्यायाः केवलायाः पुरुषार्थ-
हेतुत्वं श्रावयति। अथात्र प्रत्यवतिष्ठते॥

शेषत्वात् पुरुषार्थवादो यथाऽन्येष्विति जैमिनिः॥२॥

कर्तृत्वेनात्मनः कर्मशेषत्वात् तद्विज्ञानमपि व्रीहिप्रोक्षणा-
दिवत् विषयद्वारेण कर्मसम्बन्ध्येवेत्यतस्तस्मिन्नवगतप्रयोजने

पृच्छति। कुत इति। सूत्रावयवेनोत्तरमाह। शब्दादित्यस्येति।
प्रमाणम् विवृणोति। तथा हीत्यादिना। सगुणब्रह्मज्ञानस्यापि स्वात-
न्त्र्येण पुरुषार्थहेतुत्वमिति भ्रमं तद्विषयां श्रुतिं च। य आत्मेति। निर्गु-
णविषयं वाक्यान्तरमाह। आत्मेति। अत्र श्रुतिषु विद्याफलयोः साध्य-
साधनत्वं न भातीत्याशङ्क्य तयोरेकपुरुषगम्यत्वश्रवणादेव तद्धेतुत्वावगते-
नाह। केवलाया इति। पूर्वपक्षमवतारयति। अथेति। विद्यात्मज्ञा-
नस्याङ्गत्वाश्रवणे विद्ये फलश्रुतिरर्थवाद इति पूर्वपक्षः॥
पुरुषार्थवाद इत्यन्तं प्रतिज्ञां तस्य हेतुमाह शेषत्वादिति
इति हृदयम्। तत्त्वतां कर्माङ्गकर्तृद्वारा प्रयोगविधिना वैदिकत्वेन-

चात्मज्ञाने वा फलश्रुतिः साऽर्थवाद इति जैमिनिराचार्यो मन्यते। यथान्येषु द्रव्यसंस्कारकर्मसु 'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृणोति यदाङ्क्ते चक्षुरेव भ्रातृव्यस्य वृङ्क्ते यत्प्रयाजानुयाजा इज्यन्ते वर्म वा एतत् यज्ञस्य क्रियते वर्म यजमानस्य भ्रातृव्याभिभूत्यै' इत्येवंजातीयका फलश्रुतिरर्थवादस्तद्वत्। कथं पुनरस्यानारभ्याधीतस्यात्मज्ञानस्य प्रकरणादीनामन्यतमेनापि हेतुना विना क्रतुप्रवेश आशङ्क्यते। कर्तृद्वारेण तद्विज्ञानस्य वाक्यात्क्रतुसम्बन्ध इति चेत्, न, वाक्यविनियोगानुपपत्तेः। अव्यभिचारिणा हि केनचित् द्वारेणानारभ्याधीतानामपि वाक्यनिमित्तः क्रतुसम्बन्धोऽवकल्पते कर्त्रा

नात्मकर्माङ्गकर्त्राश्रयद्वाराभिद्रुत्वात् यजमानसंस्काराञ्जनादिवदिति म-त्वा शेषत्वादित्येतद्व्याचष्टे। कर्त्रेति। तथ्यज्ञानं प्रयोगविधिनाऽऽदेयं साध्यफलोऽभिसम्बन्धे सति कर्माङ्गाश्रयणात् पर्णमयीत्वादिवदिति प्रयोग। अतस्तत्फलस्य कथं मोक्षणादिवत् कर्माङ्गत्वाद्यश्च पुरुषार्थवादे इत्यस्यार्थ-माह। एवञ्च इति। वेदार्थजिज्ञासायां तथा निर्णयार्थं संशयादिप्रति-भासो पूर्वोत्तरौ सिद्धेष दर्शनीयः, गुरुणा च तद्विरासेन तथ्यमाविष्क-रणीयमिति शिष्टाचारं दर्शयितुं जैमिनिपक्षस्य न प्रतिपक्षतया शिष्यस्य तद्योगात्। फलश्रुतेरर्थवादत्वे दृष्टान्तं व्याचष्टे। यथेति। पर्णमयीद्रव्ये यजमानस्याञ्जनादिसंस्कारे प्रयाजादिकर्मसु च क्रमेण फल-श्रुतिरच श्लोकादिना याप फलश्रुतिर्न फलपरा फलवत्कत्वा-त्वात् पर्णतादेः फलयोगाभावादतः अर्थवाद एवेति पर्णमयी-त्वाधिकरणं दर्शितं, तथात्मज्ञानेऽपि फलश्रुतिरर्थवाद एव स्यादि-त्याह। कथमिति। विनियोजकप्रमाणाभावात् आत्मधियोऽनङ्गत्वात् तत्र फलश्रुतिनिर्णयस्य इति शङ्कते। कथमिति। प्रकरणादिना क्रतुसम्बन्धेऽपि कर्तृद्वारा पर्णमयीत्वस्य वाक्यात

तु व्यभिचारि द्वारं लौकिकवैदिककर्मसाधारणत्वात्, तस्माद् तदतिरेकविज्ञानस्य तदनुपपन्नमिति चेत्, न, व्यतिरेकविज्ञानस्य वैदिकेभ्यः कर्मभ्योऽन्यत्रानुपयोगात्, न हि देहव्यतिरिक्तात्मविज्ञानं लौकिकेषु कर्मस्वुपयुज्यते, सर्वथा दृष्टार्थप्रवृत्त्युपपत्तेः, वैदिकेषु तु देहपातोत्तरकालफलेषु देहव्यतिरिक्तात्मविज्ञानमन्तरेण प्रवृत्तिर्नोपपद्यत इत्युपयुज्यते व्यतिरेकविज्ञानम् । अपहतपाप्मत्वादिविशेषणवदसंसार्यात्मविषयमौपनिषदं दर्शनं न प्रयोजकं स्यात् । न, मिथ्यादिसंस्कृ

ऽधिकारोऽपि कर्मद्वारा वेदप्रामाण्यात् अनुपपन्नमिति पूर्वपक्षमाह । कर्मेति । सिद्धान्ती दूषयति । नेति । तदेव विवृणोति । व्यभिचारिद्वेति । तत्त्वदात्मज्ञाने कर्मद्वाराव्यभिचारि द्वारमित्यत आह । कर्मेति । तदव्यभिचारित्वे फलमाह । तस्मादिति । किं देहातिरिक्तात्मज्ञानमात्रस्य कर्माङ्गत्वं विवक्षितम् उत किं वाऽपहतपाप्मत्वादिविशेषितस्यात्मज्ञानस्येति विकल्प्याद्यं पूर्ववादी दूषयति । नेति । तत्र विवक्षितं नैव दूषयत्यत्र न कर्माङ्गं विवेक्तुं शक्यमित्यर्थः । लौकिककर्मभ्योऽपि कर्मत्वात् वैदिककर्मसु कर्मद्वारेणातिरिक्तात्मज्ञानं प्रवर्तेतेति चेत् । न व्यतिरेकविज्ञानस्याह । न हीति । प्रवर्तत इति व्यतिरेकज्ञानापेक्षा नोपदिष्टा । तर्हि वैदिकान्यपि कर्माणि कर्मत्वादितरवत् व्यतिरेकज्ञानानपेक्षाणीत्यत आह । वैदिकेष्विति । पारलौकिकफलकत्वं देहपातोत्तरादि विशेषणम् । द्वितीयमाशङ्कते । अपहतेति । अनुपयोगित्वात् विरोधित्वाच्च तस्य न कर्माङ्गतेति भावः । कर्मापेक्षितं रूपं विरुद्धविशेषणविशिष्टमित्याह । नेत्यादिना । प्राग्दर्शनात्प्रागेव मिथ्याप्रवृत्ता कर्ता भोक्ता इति यदा आत्मादिका भोक्तेति शरीरादिकं भोक्तुरेव भूषणमिति, भोक्तृज्ञानस्य कर्मस्वुपयुज्यमानतो भोक्तृतिरिक्तस्य स्वरूपं न योगिनम्यः । अपहतपाप्मत्वादिविशेषणकस्य भोक्तृत्वानुपपत्तेरतिरिक्तस्य तदुपयोगात्वाभि-

चितस्य संसारिण एवात्मनो द्रष्टव्यत्वोपदेशात्, अपहतपाप्मत्वादिविशेषणस्तु स्तुत्यर्थं भविष्यति। ननु तत्र तत्र प्रसाधितमेतदधिकमसंसारि ब्रह्म जगत्कारणं, तदेव च संसारिण आत्मनः पारमार्थिकं स्वरूपमुपनिषत्सूपदिश्यत इति। सत्यं प्रसाधितं तस्यैव तु स्थूणानिखननवत् फलद्वारेणाक्षेपप्रतिसमाधाने क्रियेते दार्ढ्याय॥

आचारदर्शनात्॥ ३॥

'जनको ह वैदेहो बहुदक्षिणेन यज्ञेनेजे', 'यक्ष्यमाणो वै भगवन्तोऽहमस्मि' इत्येवमादीनि ब्रह्मविदामपि अन्यपरेषु वाक्येषु कर्मसम्बन्धदर्शनानि भवन्ति। तथोद्दालकादीनामपि

न्यायशूराह। अपहतेति। जन्मादिसूत्रमारभ्य तत्र तत्राप्रपञ्चब्रह्मात्मैकता वेदान्तानामुक्ता तत् कथमपहतपाप्मत्वादिकीर्तनस्य स्तुत्यर्थतेति शङ्कते। प्रसाधितमिति। अधिकमिति विशेषणादार्थिकं हेतुं वर्णयति। तदेवेति। संसारिणोऽसंसारीश्वररूपमिति आकूतं मत्वाह। पारमार्थिकमिति। ऐक्ये प्रमाणं पूर्वोक्तं सूचयति। उपनिषत्स्विति। पूर्वपक्षाक्षेपं समाधत्ते। सत्यमित्यादिना। फलद्वारेणेत्यस्यार्थं वेदान्तानां तत् क्रत्वर्थं वेति विचारेणेत्यर्थः। साधितस्यैवाक्षेपसमाधिभ्यां साधनस्य फलमाह। दार्ढ्यायेति॥

किञ्च जनकादीनां विद्यया सह कर्माचरणदर्शनान्नैवैकैव विद्या मोक्षहेतुरतः कर्माङ्गत्वेन विद्यायाः स्वातन्त्र्याभावेन कर्माङ्गत्वं सिद्धमित्याह। आचारेति। सूत्रं व्याचष्टे। जनको हेति। विदेहानामधिपतिर्जनको नाम राजा बहुदक्षिणकेन अश्वमेधेन वा बहुदक्षिणायुक्तेन पुरा ब्रह्मविदोऽपि यागं कृतवान्। कैकेयस्य राज्ञो ब्रह्मविदो

पुत्रानुशासनादिदर्शनात् गार्हस्थ्यसम्बन्धोऽवगम्यते । केवलात् चेत् ज्ञानात् पुरुषार्थसिद्धिः स्यात् किमर्थमनेकायाससमन्वितानि कर्म्माणि ते कुर्य्युः, अर्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्व्वतं व्रजेत् इति न्यायात् ॥

तच्छ्रुतेः ॥ ४ ॥

'यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्य्यवत्तरं भवति' इति च कर्म्मशेषत्वश्रवणात् विद्यायाः न केवलायाः पुरुषार्थहेतुत्वम् ॥

समन्वारम्भणात् ॥ ५ ॥

'तं विद्याकर्म्मणी समन्वारभेते' इति च विद्याकर्म्मणोः फलारम्भे साहित्यदर्शनात् न स्वातन्त्र्यं विद्यायाः ॥

वाक्यमाह । यक्ष्यमाण इति । विद्याऽऽदिनः [illegible]-दीन् भगवन्त इति [illegible] मतं कतिचित् दिनान्य-ध्ययनमिति [illegible] । [illegible] विद्यार्थिनि न कर्मार्था-[illegible]ह । अर्के इति । [illegible] ।
[illegible] । [illegible] द्वितीयेन भाष्योक्तपाठ-[illegible] । [illegible] विद्याकर्म-[illegible]योगात् [illegible] । केवलादिति । [illegible]-[illegible] न कोऽपि [illegible] न्याय-[illegible] । अर्के चेदिति । [illegible] ॥

न केवलं विद्याया लिङ्गादेव कर्माङ्गत्वं, किन्तु [illegible] । तदिति । [illegible] । यदेवेति ।

इतो न स्वतन्त्रा विद्या पुरुषार्थहेतुरित्याह । समन्वारम्भणादिति ।

तद्वतो विधानात् ॥ ६ ॥

'आचार्यकुलात् वेदमधीत्य यथाविधानं गुरोः कर्मातिशेषेणाभिसमावृत्य कुटुम्बे शुचौ देशे स्वाध्यायमधीयानः' इति चैवंजातीयका श्रुतिः समस्तवेदार्थविज्ञानवतः कर्माधिकारं दर्शयति। तस्मादपि न विज्ञानस्य स्वातन्त्र्येण फलहेतुत्वम् । नन्वत्राधीत्येत्यध्ययनमात्रं वेदस्य श्रूयते नार्थविज्ञानम् । नैष दोषः दृष्टार्थत्वात् । वेदाध्ययनमर्थावबोधपर्यन्तमिति स्थितम् ।

नियमाच्च ॥ ७ ॥

'कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं समाः ।
एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे' ॥ इति-

सूत्रं विवृणोति । तमित्यादिना । तं परलोकं व्रजन्तं विद्याकर्मणी समनुगच्छत इति यावत् ॥

तदध्ययनस्य विद्वान्तरमाह । तद्वत इति । तद्व्याकरोति । आचार्येति । तस्य कुलं स्वकुलमुपनयनं कृत्वा तत्समीपमुपगम्य गुरोः शुश्रूषारूपं कर्म विधायातिशेषेण स्थितेन कालेन यथाविधानं पवित्रपाणित्वप्राङ्मुखत्वादिविधानमतिक्रम्य वेदमर्थं स्नानमनन्तरमभिसमावृत्य व्रतविसर्गं कृत्वा दारानाहृत्य कुटुम्बे गार्हस्थ्ये स्थितः शुचौ देशे स्वाध्यायाध्ययनं कुर्वन् कर्माण्यनुतिष्ठन् विहितानि च यथाशक्ति कुर्वाणो ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यत इत्यर्थः । अध्ययनमत्र यथाश्रुतमर्थं स्वीकृत्य प्रवृत्ते । नन्विति । अध्ययनविधेरक्षराग्रहणादिविधिवद्दृष्टार्थत्वादर्थावबोधान्तो व्यापारोऽस्तीति प्रथमे तन्त्रे वर्णितमित्याह । नैषेत्यादिना ॥

इतश्च न केवला विद्या पुरुषार्थहेतुरित्याह । नियमाच्चेति । नियमं विभजते । कुर्वन्निति । इह देहे शतं समाः पुरुषायुषकालं यावज्जीवं तावत्

तथा 'एतद्वै जरामर्यं सत्रं यदग्निहोत्रं' जरया वा ह्येवास्मान् मुच्यते मृत्युना वा' इत्येवंजातीयकाल्लिङ्गादपि कर्मशेषत्वमेव विद्याया इत्येवं प्राप्ते प्रतिविधत्ते ॥

अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं तद्दर्शनात् ॥८॥

तुशब्दात्पक्षो विपरिवर्त्तते। यदुक्तं 'शेषत्वात्पुरुषार्थवादः' इति [ब्र०सू०३।४।२] तन्नोपपद्यते। कस्मात्, अधिकोपदेशात्। यदि संसार्येवात्मा शारीरः, कर्त्ता भोक्ता च शरीरमात्रव्यतिरेकेण वेदान्तेषूपदिष्टः स्यात्ततो वर्णितेन प्रकारेण फलश्रुतेरर्थवादत्वम्, अधिकस्तु शारीरादात्मनोऽसंसारीश्वरः कर्तृत्वादिसंसारधर्मरहितोऽपहतपाप्मत्वादिविशेषणः परमात्मा वेद्यत्वे-

---

जिजीविषेत् शतं कर्माणि कुर्वन्नेवेति नियमविधिः, एवम्भूते त्वयि नरे वर्त्तमाने अशुभं कर्म न लिप्यते, तेन त्वं न लिप्यसे इति यावत्। इतश्च प्रकारादन्यथा प्रकारान्तरं नास्ति यतो न कर्मलेपः स्यादित्यर्थः। नियमान्तरमाह। तथेति। जरामर्यं जरामरणावधिकम्। तदेव विवृणोति। जरयेति। जरादिभिरशक्तिश्चेत् विहितं कर्म त्यजेत् तत्फलेनैव कर्मबन्धविमुच्यतेत्युक्तेरितिशुक्रम्। पूर्वपक्षमनूद्य सिद्धान्तयति। सूत्रमिति।

सूत्रं योजयति। तुशब्दादिति। पक्षविपरिवर्तनमेव पक्षमनूद्य दर्शयति। यदिति। तदनुपपत्तिहेतुं प्रश्नपूर्वकमाह। कस्मादिति। अधिकोपदेशं व्यतिरेकतो दर्शयति। यदीति। यः कर्ता कर्माङ्गं शारीरो वेदान्तवेद्यो भवेत् तर्हि तं न कर्मकाण्डावगतमात्मानं कुतः केवला कृतार्थं फलश्रुतेरर्थवादत्वं स्यात्। न त्वात्मनो [illegible] विनियोगा-
[illegible] इति अ-

नोपदिश्यते वेदान्तेषु। न च तद्विज्ञानं कर्मणां प्रवर्तकं भवति प्रत्युत तत्कर्माण्युच्छिनत्तीति वक्ष्यति 'उपमर्दं च' इत्यत्र [वे० सू०३।४।१६]। तस्मात् पुरुषार्थोऽतः शब्दात्' इति [वे०सू०३।४।१)। यच्चतं भगवतो बादरायणस्य तत्तथैव तिष्ठति न शेषत्व-प्रभृतिभिर्हेत्वाभासैश्चालयितुं शक्यते। तथा हि तदधिकं शारीरादीश्वरमात्मानं दर्शयन्ति श्रुतयः 'यः सर्वज्ञः सर्व-वित्' 'भीषाऽस्माद्वातः पवते भीषोदेति सूर्यः' 'महद्भयं वज्र-मुद्यतम्' 'एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि' 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति तत्तेजोऽसृजत' इत्येवमाद्याः। यत्तु प्रियादिसं-सूचितस्य संसारिण एवात्मनो वेद्यतयानुकर्षणम् 'आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति' 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' 'यः प्राणेन प्राणिति स त आत्मा सर्वान्तरो य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते' इत्युपक्रम्य 'एतं त्वेव ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामि' इति चैवमादि, तदपि 'अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतद् यदृ-

---

त्याह। प्रत्युतेति। बादरायणग्रहणादि व्याचष्टे। तस्मादिति। उक्तात्म-ज्ञानस्य क्रत्वङ्गत्वाभावेन स्वतन्त्रार्थः। अधिकोपदेशादिसूत्रमवतार्य तद्दर्श-नादित्यनेन प्रमाह। तथा हीति। कल्पयोषितं रूपं हित्वाध्यदात्म-रूपमधिष्ठितिमाह तमाह। यत्त्विति। आत्मनस्तु कामायेत्युपक्रम्यात्मा वा अरे द्रष्टव्य इति वाक्यं ब्रह्मोपदिष्टायां सत्यामेव ब्रह्मात्मैक्याभिप्राय-मित्यध्याहार्यमित्याह। यस्येति। यः प्राणेनेत्यादिवाक्यमप्यैक्यपरम् एवम् वाक्यशेषं दर्शयति। योऽशनायेति। य एषोऽक्षिणीत्यादिवाक्य-मपि तदेकार्थत्वेनैवानुगुण्यमाह। परमिति। उक्तैः हेतुः संसा-रिणो यदुदितं ब्रह्म तत्प्रतिपादितायां सत्यामेव ब्रह्मणो जीवस्यात्म-भेदाभावविधिना द्रष्टव्यादिवाक्यमिति कल्पनोपचितत्वात्मरूपं वेदान्तेषु विव-

ग्वेदो यजुर्वेदः' 'योऽशनायापिपासे शोकं मोहं जरां मृत्यु-मत्येति' 'परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते स उत्तमः पुरुषः' इत्येवमादिभिर्वाक्यैः तस्यामेवाधिकोपदिष्टायां नात्मनुभेदाभिप्रायमित्यविरोधः, पारमेश्वरमेव हि शारीरस्य पारमार्थिकं* स्वरूपमुपाधिकृतन्तु शारीरत्वं 'तत्त्व-मसि' 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इत्येवमादिश्रुतिभ्यः। सर्वञ्चैतत् विस्तरेणास्माभिः पुरस्तात् तत्र तत्र निर्णीतम्॥

तुल्यन्तु दर्शनम्॥ ९॥

यदुक्तमाचारदर्शनात् कर्मशेषो विद्येत्यत्र ब्रूमः, तुल्य-माचारदर्शनमकर्मशेषत्वेऽपि विद्यायाः। तथा हि श्रुतिर्भवति 'एतद्ध स्म वै तद्विद्वांस आहुर्ऋषयः कावषेयाः किमर्था वय-मध्येष्यामहे किमर्था वयं यक्ष्यामहे' एतद्ध स्म वै तत् पूर्वे वि-

---

भिन्नमित्युपगमे न कश्चिद् विरोधोऽस्तीति योजना। कुतो जीवब्रह्मैक्य-भिन्नो विरोधः? तत्राह तात्त्विको विरोधो नास्तीत्याह। पारमेश्वर-मिति। प्रातिभासिकस्तु विरोधस्तात्त्विकाभेदाविरोधीति भावः। उपाधीति। जीवस्य तात्त्विकरूपं ब्रह्मैवेत्यत्र श्रुतिमाह। तत्त्व-मिति। अस्मदादिविषयस्य तत्त्वमादिवाक्यैः न [illegible]। सर्वत्रेति॥

यदीक्तं लिङ्गदर्शनं तत्राह। तुल्यन्त्विति। [illegible] [illegible] यदि [illegible]। [illegible] विद्या [illegible] न [illegible]। याज-[illegible]। आदिशब्देन [illegible]। कथं [illegible] तत्राह। एतद्धेति। [illegible] लिङ्गदर्शनं [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible]

द्वांसोऽग्निहोत्रं न जुहवाञ्चक्रिरे एतं वै तमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थाय भिक्षाचर्यं चरन्ति' इत्येवंजातीयका। याज्ञवल्क्यादीनामपि ब्रह्मविदामकर्मनिष्ठत्वं दृश्यते 'एतावदरे खल्वमृतत्वमिति होक्त्वा याज्ञवल्क्यः प्रवव्राज' इत्येवमादिश्रुतिभ्यः। अपि च 'यक्ष्यमाणो ह वै भगवन्तोऽहमस्मि' इत्येतल्लिङ्गदर्शनं वैश्वानरविद्याविषयं, सम्भवति च सोपाधिकायां ब्रह्मविद्यायां कर्मसाहित्यदर्शनं न त्वत्रापि कर्माङ्गत्वमस्ति प्रकरणाद्यभावात्। यत् पुनरुक्तं 'तच्छ्रुतेः' इत्यत्र ब्रूमः॥

असार्वत्रिकी ॥ १० ॥

'यदेव विद्यया करोति' इत्येषा श्रुतिर्न सर्वविद्याविषया प्रकृतविद्याभिसम्बन्धात्, प्रकृता चोद्गीथविद्या 'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' इत्यत्र [छा०]॥

इत्यादिलिङ्गदर्शनस्यान्यथासिद्धिमाह। यक्ष्यमाण इति। तत्रापि विद्यान्तराङ्गं कर्मसाहित्यमन्यथा ब्रह्मविद्यायामपि तत्प्रसङ्गादित्याशङ्क्याह। सम्भवतीति। तर्हि वैश्वानरविद्याया न स्वातन्त्र्यं च कथमस्य कर्माङ्गत्वाङ्गीकारात् तत्राह। न त्विति। येषां ब्रह्मविदामपि कर्म दृश्यते, न तेषां कर्म विधि चोदनालक्षणं तेषामात्माहंममाभिमानाभावे च चोदनाभावात् सर्वं कृतदृष्टार्थमपि तदाभासमात्रमिति भावः। परोक्तां श्रुतिमनूद्य तदुत्तरत्वेन सूत्रमवतारयति। यदिति॥

नाङ्गत्वमाह। यदेवेति। विद्यायुक्तस्य यागादिविषयस्य विशेषाकाङ्क्षस्य सार्वत्रिकत्वनिषेधेन चरितार्थत्वादिति शेषमाह। प्रकृतेति। प्रकृतविच्छेदकाभावाद् ग्राह्यमाह। प्रकृता चेति॥

विभागः शतवत् ॥ ११ ॥

यदप्युक्तं 'तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते' इत्येतत् समन्वारम्भवचनमस्वातन्त्र्ये विद्याया लिङ्गमिति तत्प्रत्युच्यते, विभागोऽत्र द्रष्टव्यः विद्यान्यं पुरुषं समन्वारभते कर्मान्यमिति शतवत्, यथा शतमाभ्यां दीयतामित्युक्ते विभज्य दीयते पञ्चाशदेकस्मै पञ्चाशदपरस्मै तद्वत् । न चेदं समन्वारम्भवचनं मुमुक्षुविषयम् 'इति नु कामयमानः' इति संसारिविषयत्वोपसंहारात्, 'अथाकामयमानः' इति च मुमुक्षोः पृथगुपक्रमात् तत्र संसारिविषया विद्या विहिता प्रतिषिद्धा च परिगृह्यते विशेषाभावात्, कर्माणि विहितं प्रतिषिद्धं च यथाप्राप्तानुवादित्वात् । एवं सत्यविभागेनापीदं समन्वारम्भवचनमवकल्पते । यच्चोक्तं 'तद्वतो विधानात्' इत्यत्र उत्तरं पठति ॥

परकीयं लिङ्गान्तरं दूषयति । विभाग इति । सोऽप्यनुक्तोपसं[illegible]ेन सूत्रं व्याचष्टे । यदप्युक्तमित्यादिना । [illegible] कथं विभाग [illegible] । शतवदिति । समन्वारम्भवचनस्य मुमुक्षुविषयत्वं स्वीकृत्य [illegible] विभागादिकमुक्तम्, इदानीं [illegible] विषयत्वाद्विभागोऽपि न दूषणमित्याह । न चेति । [illegible] विषये [illegible] । अथेति । संसारिविषये [illegible] विद्याद्वाक[illegible] । तत्रेति । [illegible] विहिता विद्या प्रतिषिद्धा च [illegible] । यथा[illegible] यथावि[illegible] । कर्माणीति । [illegible] । एवमिति । [illegible] । यच्चेति । [illegible]

अध्ययनमात्रवतः ॥ १२ ॥

'आचार्यकुलाद्वेदमधीत्य' इत्यत्राध्ययनमात्रस्य श्रवणादध्ययनमात्रवत एव कर्मविधिरित्यध्यवस्यामः। नन्वेवं सत्यविद्यत्वादनधिकारः कर्मसु प्रसज्येत। नैष दोषः, न वयमध्ययनप्रभवं कर्मावबोधनमधिकारकारणं वारयामः किं तर्ह्यौपनिषदमात्मज्ञानं स्वातन्त्र्येणैव प्रयोजनवत् प्रतीयमानं न कर्माधिकारकारणतां प्रतिपद्यत इत्येतावत् प्रतिपादयामः, यथा च न क्रत्वन्तरज्ञानं क्रत्वन्तराधिकारितामपेक्षते एवमेतदपि द्रष्टव्यमिति। यदप्युक्तं 'नियमाच्च' इति अत्राभिधीयते ॥

नाविशेषात् ॥ १३ ॥

'कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेत्' इत्येवमादिषु नियमश्रवणेषु न विदुष इति विशेषोऽस्ति अविशेषेण नियमविधानात् ॥

सूत्रं विवृणोति। आचार्येति। पाठमात्रपूर्वकार्थज्ञानमात्रं अव-धिकमिति समासः सूत्रे। नन्विति। अविद्यत्वात् विद्याहीनत्वादिति यावत्। पाठमात्रपूर्वकज्ञानमात्रेण न कर्मावबोधापेक्षा इत्याह। नैषा-दिना। वेदार्थमात्मज्ञानमपि कर्मावबोधवदधिकारेऽपेक्षितमि-त्याशङ्क्याह। नवेति। पूर्वपक्षन्यायस्याप्यभावादिति भावः। क्रत्व-न्तरज्ञानवत् आत्मज्ञानमपेक्षितं न। यदपीति॥

अविशेषेण नियमविधानमिति व्याचष्टे। कुर्वन्निति॥

स्तुतयेऽनुमतिर्वा ॥ १४ ॥

'कुर्वन्नेवेह कर्माणि' इत्यत्रापरो विशेष आख्यायते। यद्यप्यत्र प्रकरणसामर्थ्यात् विद्वानेव कुर्वन्निति सम्बध्यते, तथापि विद्यास्तुतये कर्मानुज्ञानमेतत् द्रष्टव्यं, 'न कर्म लिप्यते नरे' इति हि वक्ष्यति। एतदुक्तं भवति यावज्जीवं कर्म कुर्वत्यपि पुरुषे विदुषि न कर्म लेपाय भवति विद्यासामर्थ्यादिति। तदेवं विद्या स्तूयते ॥

कामकारेण चैके ॥ १५ ॥

अपि चैके विद्वांसः प्रत्यक्षीकृतविद्याफलाः सन्तस्तदवष्टम्भात् फलान्तरसाधनेषु प्रजादिषु प्रयोजनाभावं परामृशन्ति, कामकारेणेति। श्रुतिर्भवति वाजसनेयिनाम् 'एतद्ध स्म वै तत् पूर्वे विद्वांसः प्रजां न कामयन्ते किं प्रजया करिष्यामो येषां

विद्वद्विषयत्वमुपेत्य परिहारान्तरमाह। स्तुतय इति। एवं तर्हि प्रकरणसामर्थ्यमिति मत्वा सूत्रं विभजते। कुर्वन्नेवेति। विशेषमेव विवृणोति। यद्यपीति। स्तुत्यर्थं कर्मानुज्ञानमित्यत्र वाक्यशेषमनुकूलयति। नेति। तथापि कथं स्तुतिरित्यत आह। एतदिति। एवं कर्म कुर्वत्यपि त्वयि नेतो लेपाभावात् विद्यासामर्थ्यादन्यथा संसारापत्तिरिति यतो न कर्म लिप्यते इति योजना। श्लोकोपसंहरति। तदेवमिति॥

पूर्वपक्षे हेत्वन्तरस्य बाधमाह। कामेति। इतश्च विद्यया न कर्माङ्गतेति सूत्रार्थमाह। अपि चेति। लोकान्तरः कर्मसाधनप्रजादिसाध्यनिर्बन्धादपि विद्यायाः स्वातन्त्र्यमिति हेत्वन्तरमेत्याह। एव इति। येषां नोऽयमात्मायमवरोधः अयमात्मा लोक

नोऽयमात्माऽयं लोकः' इति। अनुभवारूढमेव च विद्याफलं न क्रियाफलवत् कालान्तरभावीत्यसकृदवोचाम, अतोऽपि न विद्यायाः कर्मशेषत्वं नापि तद्विषयायाः फलश्रुतेरयथार्थत्वं शक्यमाश्रयितुम्॥

उपमर्दं च ॥ १६ ॥

अपि च कर्माधिकारहेतोः क्रियाकारकफललक्षणस्य समस्तस्य प्रपञ्चस्याविद्याकृतस्य विद्यासामर्थ्यात् स्वरूपोपमर्दमामनन्ति 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत् केन कं पश्येत् तत् केन कं जिघ्रेत्' इत्यादिना। वेदान्तोदितात्मज्ञानपूर्विकां तु कर्माधिकारसिद्धिं प्रत्याशासानस्य कर्माधिकारोच्छित्तिरेव प्रसज्येत, तस्मादपि स्वातन्त्र्यं विद्यायाः॥

एतच्च वक्ष्यन्ते वयं किं प्रजया करिष्याम इति निश्चित्याग्निहोत्रादि न जुहवाम्बभूवुरित्यर्थः। मोक्षस्याऽदृष्टफलत्वात् कथं तन्निश्चयात् यज्ञादित्यागस्तत्राह। अनुभवेति। यद्यपि कर्मप्रयोगविधिना देवा त्मकस्वर्गाख्येऽपि फलान्तरत्वोक्तिः स्यात् मोक्षोऽपवर्गादिति मत्वाह। अतोऽपीति॥

कर्मकाण्डवैदिकनानाक्लोऽपनायाद्यन्वयः तु यतोऽपि कर्माङ्गत्व-मुक्तमित्यादीनिवैर्वर्णितादिविभागोपमर्दकत्वादपि न कर्माङ्गत्वमित्याह। उपमर्दमिति। इत्यत्राध्येतोर्धीनं कर्माङ्गमिति चकारार्थमाह। अपि चेति। हेत्वन्तरं समुच्चिनोति। कर्मेति। विद्यासामर्थ्यात् प्रपञ्चोपमर्दं कथितमाह। वेदान्तेति। ज्ञानस्य कर्माधिकारविरोधित्वे फलितं निगमयति। तस्मादिति॥

ऊर्ध्वरेतःसु च शब्दे हि ॥ १७ ॥

ऊर्ध्वरेतःसु चाश्रमेषु विद्या श्रूयते, न च तत्र कर्माङ्गत्वं विद्याया उपपद्यते कर्माभावात्, न ह्यग्निहोत्रादीनि वैदिकानि कर्माणि तेषां सन्ति। स्यादेतत् ऊर्ध्वरेतस आश्रमा न श्रूयन्ते वेद इति तदपि नास्ति तेऽपि हि वैदिकेषु शब्देष्ववगम्यन्ते त्रयो धर्मस्कन्धाः 'ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते' 'तपःश्रद्धे ये ह्युपवसन्त्यरण्ये' 'एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति', 'ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत्' इत्येवमादिषु। प्रतिपन्नाप्रतिपन्नगार्हस्थ्यानामपाकृतानपाकृतर्णानां चोर्ध्वरेतस्त्वं श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धं तस्मादपि स्वातन्त्र्यं विद्याया इति ॥

विद्यास्वातन्त्र्ये हेत्वन्तरमाह। ऊर्ध्वरेतःस्विति। विद्याकर्मणोर्नाङ्गाङ्गिभूते मिथो व्यतिरेकित्वादनुगमनमेघवदिति भाष्यं योजयति। ऊर्ध्वेत्यादिना। तत्रापि कथं कर्माङ्गत्वं विद्यायाः [illegible] तत्राह। न चेति। तेषामपि स्नानादिकर्माण्यस्तीत्याशङ्क्याह। न हीति। [illegible] तत्सद्भावेऽपि वैदिकाग्निहोत्राद्यभावात् [illegible] :। शब्दे हीति सूत्रावयवव्याख्यानमाशङ्क्याह। स्यादिति। सूत्रावयवेनोत्तरमाह। तदपीति। कर्मानधिकृतान्धादिविषयं पारिव्राज्यमित्याशङ्क्याह। प्रतिपन्नेति। ऋणापाकरणे [illegible] ऊर्ध्वरेतस्त्वं [illegible] पारि[illegible] इत्याशङ्क्याह। अपाकृतेति। [illegible] श्रुतीति। [illegible] ऊर्ध्वरेतःस्वाश्रमेषु विद्यायाः [illegible] नाह। तस्मादिति। [illegible] ॥

परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि ॥१८॥

"त्रयो धर्मस्कन्धाः" इत्यादयो ये शब्दा ऊर्ध्वरेतसामाश्रमाणां सद्भावायोदाहृताः न ते तत्प्रतिपादनाय प्रभवन्ति, यतः परामर्शमेषु शब्देष्वाश्रमान्तराणां जैमिनिराचार्यो मन्यते न विधिं, कुतः, न ह्यत्र लिङादीनामन्यतमश्चोदनाशब्दोऽस्ति । अर्थान्तरपरत्वञ्च तेषां प्रत्येकमुपलभ्यते, त्रयो धर्मस्कन्धा इत्यत्र तावद्यज्ञोऽध्ययनं दानमिति प्रथमः, तप एव द्वितीयः, ब्रह्मचार्य्याचार्य्यकुलवासी तृतीयोऽत्यन्तमात्मानमाचार्य्यकुलेऽवसादयन् सर्व एते पुण्यलोका भवन्तीति परामर्शपूर्वमाश्रमाणामनात्यन्तिकफलत्वं सङ्कीर्त्यात्यन्तिकफलतया ब्रह्मसंस्थता स्तूयते 'ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति' इति ।

पूर्वाधिकरणावान्तरसङ्गत्या आक्षेपलक्षणां सङ्गतिं विवक्षन्नाक्षिपति । परामर्शमिति । ऊर्ध्वरेतःशब्दितं पारिव्राज्यं शास्त्रेणानुष्ठेयं नेति भ्रान्तिकल्पनामूलत्वाभ्यां सन्देहे पूर्वपक्षयति । कुत इति । अत्र [illegible] धर्मस्कन्धादेरुक्तत्वात् इति [illegible] पादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे पारिव्राजके [illegible] न [illegible], सिद्धान्ते [illegible] प्रामाणिकत्वात् तत्सिद्धिरिति फलभेदः । परामर्शं जैमिनिरिति व्याख्याय हेत्वाकाङ्क्षायामचोदनेति हेतुत्वेन व्याचष्टे । कुत इति । [illegible] इतिवत् [illegible] विधिरिति [illegible] । ब्रह्मसंस्थतादिविधिपरत्वात् वाक्यस्य [illegible] । [illegible] । तत्र ब्रह्मसंस्थतादिविधिपरत्वं [illegible] इत्यादिवाक्यस्य [illegible] । तत्र इत्यादिना । [illegible] विधित्वासम्भवेन परामर्शादन्यत्र विधिकल्पना [illegible] । [illegible] । परामर्शत्वानुपपत्तेः [illegible] [illegible]

ननु परामर्शेऽप्याश्रमा गम्यन्त एव, सत्यं गम्यन्ते, स्मृत्याचार-तस्तु तेषां प्रसिद्धिर्न प्रत्यक्षायाः श्रुतेः, अतश्च प्रत्यक्षश्रुति-विरोधे सत्यनादरणीयास्ते भविष्यन्त्यनधिकृतविषया वा। ननु गार्हस्थ्यमपि सहैवोर्ध्वरेतोभिः परामृष्टं यज्ञोऽध्ययनं दा-नमिति प्रथम इति, सत्यमेवं तथापि यो गृहस्थं प्रत्येवाग्नि-होत्रादीनां कर्मणां विधानात् श्रुतिप्रसिद्धमेव तदस्तित्वं, तस्मात् स्तुत्यर्थ एवायं परामर्शो न चोदनार्थः। अपि चाप-वदति हि प्रत्यक्षा श्रुतिराश्रमान्तरं 'वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुद्वासयते आचार्याय प्रियं धनमाहृत्य प्रजातन्तुं मा व्यवच्छेत्सीर्नापुत्रस्य लोकोऽस्तीति तत् सर्वे पशवो विदुः' इत्ये-वमाद्या। तथा 'ये चेमेऽरण्ये श्रद्धातप इत्युपासते तपःश्रद्धे

करोति। सत्यमिति। तर्हि तद्विषयश्रुतेरन्यथासिद्धत्वात् [illegible] श्रुतेर्विद्या-मत्वाह। अतोऽति। तयोरपि श्रुतिमूलत्वात् विधिश्रुत्यनुमितकल्पना-दिश्यैव तत्कल्पने बाधकाभावमाशङ्क्याह। भविष्यन्तीति। प्रत्यक्षश्रुति-र्वीरहादिश्रुतिः। निराकाङ्क्षत्वात् अवश्यमपि बाधकमन्तं [illegible] कल्पनान्तरमाह। अनधिकृतेति। येऽन्धादयो नित्यादिकर्मानधि-कृतास्तद्विषया। [illegible] सर्वः। [illegible] परामर्शेऽपि [illegible] परामर्शः [illegible] इति। [illegible] नपि [illegible] परामर्शमात्रात् गार्हस्थ्यविधिरपि न [illegible] विशेषमाह। तथापीति। [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] इति। [illegible]

ये ह्युपवसन्त्यरण्ये' इति च देवयानोपदेशो आश्रमान्तरोपदेशः। सन्दिग्धन्त्वाश्रमान्तराभिधानं 'तप एव द्वितीयः' इत्येवमादिषु। तथा 'एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति' इति लोकसंस्तवोऽयं न पारिव्राज्यविधिः। ननु ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेदिति विस्पष्टमिदं प्रत्यक्षं पारिव्राज्यविधानं जाबालानां। सत्यमेवमेतत् अनपेक्ष्य त्वेतां श्रुतिमयं विचार इति द्रष्टव्यम्॥

अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेः॥ १९॥

अनुष्ठेयमाश्रमान्तरं बादरायण आचार्यो मन्यते, वेदेष्वश्रवणादग्निहोत्रादीनाञ्चावश्यानुष्ठेयत्वात्तद्विरोधादनधिकृतानुष्ठेयमाश्रमान्तरमिति इमां मतिं निराकरोति गार्हस्थ्यव-

---

अत इत्यादिवाक्यशेषस्यार्थवत्त्वे वाक्यान्तरस्यापि तद्देवार्थान्तरपरत्वमाह। तथेति। ये विरजामभिगच्छन्ति सूर्यद्वारेण ते विरजाः प्रयान्तीति वाक्यशेषाद्देवयानोक्तिपरं तदित्यर्थः। आश्रमवाचकशब्दाभावाच्चार्थान्तरपरत्वमित्याह। सन्दिग्धं चेति। प्रव्रजन्तीत्याश्रमवाचिशब्ददर्शनादुक्तैव पारिव्राज्यं इत्याशङ्क्याह। तथेति। एवं विदितोऽयमात्मलोको येनेदं साक्षात्कर्तुमिच्छन्तो दुरनुष्ठेयामपि प्रव्रज्यां कुर्वन्तीति स्तुतिर्न तद्विषयो विधिर्वर्तमानोपदेशादित्यर्थः। पूर्वपक्षमाक्षिपति। नन्विति। प्रव्रज्याविधानमङ्गीकरोति। सत्यमिति। तर्हि पूर्वपक्षाविषयत्वायुक्त आसीदं विधानमिति कृत्वा विचारोऽयमित्याह। अनपेक्ष्येति॥

सिद्धान्तसूत्रमवतार्य व्याकरोति। अनुष्ठेयमिति। पूर्वपक्षमनूद्य तन्निराकरणमित्याह। वेद इति। तत्र प्रथमपूर्वकं हेतुमाह। श्रुत इति। उत्तरार्धमाह। अग्न्यात्मा होति। तथैव आत्मार्थमाह।

देवाच्चाश्रमान्तरमवगच्छता प्रतिपत्तव्यमिति समानम्। श्रुतः, माश्रमश्रुतिः, यथा हि गार्हस्थ्याश्रमस्य परामर्शश्रुति-रस्ति 'त्रयो धर्मस्कन्धाः' इत्याद्या, यथैव श्रुत्यन्तरविहितमेव गार्हस्थ्यं परामृष्टमेवमाश्रमान्तरमपीति प्रतिपत्तव्यम्, यथा च शाखान्तरप्रसिद्धयोरेव निवीतप्राचीनावीतयोः परामर्श उप-वीतविधिपरे वाक्ये, तस्मात् तुल्यमनुष्ठेयत्वं गार्हस्थ्येनाश्रमा-न्तरस्य। तथा 'एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति' इत्यस्य वेदानुवचनादिभिः समभिव्याहारः 'ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा-तप इत्युपासते' इत्यस्य च पञ्चाग्निविद्यया। यच्चोक्तं 'तप एव द्वितीयः' इत्यादिष्वाश्रमान्तराभिधानं सन्दिग्धमिति।

यथेति। त्रयो धर्मस्कन्धा इत्यत्रोर्ध्वरेतसः आश्रमाः श्रुत्यन्तरसिद्धा एव परामृश्यन्ते एतद्वाक्यपरामृष्टत्वात् गार्हस्थ्यवदित्यर्थः। [illegible] विधि-पूर्वकत्वे दृष्टान्तमाह। यथेति। निवीतं मनुष्याणां प्राचीनावीतं पितॄ-णामुपवीतं देवानामुपव्ययते देवलक्ष्ममेव तत्कुरुते इत्युपवीतविधिपरे वाक्ये विध्यन्तरसिद्धयोरेव निवीतप्राचीनावीतयोर्यथा परामर्शः तथा-श्रमान्तरपरामर्शः। निवीतं मनुष्याणामित्यादि दर्शपूर्णमासयोः श्रुतं, तत्रो-पवीतं विधीयते यथेतरयोस्तु विधिरर्थवादो वेति संशये तदपूर्वार्थत्वात् मनुष्यशब्दस्य च मनुष्यधर्मत्वाद्विधावारभ्य कर्माणि निवीतं पित्र्ये च प्राचीनावीतमिति प्राप्ते मनुष्याणां क्रियासु लौकिकीषु [illegible]-धारणस्य वा देवार्चनस्य वा निवीतस्य प्राप्तत्वात् प्राचीनावीतस्य च पित्र्ये वाक्यान्तरेण प्राप्तेश्चानुवादेन निवीतविध्यादिः [illegible] [illegible] इति प्राप्ते [illegible], तद्वत् परामर्शमात्रत्वात् [illegible] [illegible] गार्हस्थ्यवदाश्रमान्तरमपि [illegible] [illegible] [illegible]ार्थः। [illegible]। [illegible]। [illegible]-

नैष दोषः, निश्चयकारणाभावात्। त्रयो धर्मस्कन्धा इति हि त्रित्वविधं प्रतिज्ञातं न च यज्ञादयो भूयांसो धर्मा उत्पत्तिभिन्नाः सन्तोऽन्यत्राश्रमसम्बन्धात् त्रित्वेऽन्तर्भावयितुं शक्यन्ते। तत्र यज्ञादिलिङ्गो गृहाश्रम एको धर्मस्कन्धो निर्दिष्टः, ब्रह्मचारीति च स्पष्ट आश्रमनिर्देशः; तप इत्यपि कोऽन्यस्तपःप्रधानादाश्रमधर्मस्कन्धादभ्युपगम्येत 'ये चेमेऽरण्ये' इति वाक्यशेषात् श्रद्धातपोभ्यामाश्रमसङ्कीर्तिः। तस्मात् परामर्शेऽप्यनुष्ठेयमाश्रमान्तरम्॥

विधिर्वा धारणवत्॥ २०॥

विधिर्वायमाश्रमान्तरस्य न परामर्शमात्रम्। ननु विधि-

आश्रमान्तरस्य गार्हस्थ्येन साम्यश्रुतिरस्ति यथा भवति पारिव्राज्यवाक्ये साम्यश्रुतिमाह। तथेति। अत्रेति पारिव्राज्योक्तिः विधेयवाक्यादन्यत्रापि विधेयमित्यर्थः। वाक्यान्तरेऽपि साम्यश्रुतिमाह। ये चेति। अत्रेति वानप्रस्थोक्तिः। विधेयपञ्चाग्निविद्यया सह पाठोक्तिरस्ति तेन तद्वदेव वानप्रस्थमनुष्ठेयमित्यर्थः। परोक्तिमङ्गीकृत्य मतमाह। अपित्वादिना। किं तर्हि त्रयकारणं तदाह। त्रय इति। आश्रमत्रयस्य धर्मस्कन्धत्वेऽपि भिन्नधर्मिणां यज्ञादीनामैक्यमाह। न चेति। एकैक इज्यादिभिरुत्पत्तिविधिभिन्नाः सन्तो बहवो धर्मा नाश्रमसम्बन्धमन्तरेण त्रित्वेऽन्तर्भावयितुं शक्यन्ते। यद्यप्येवमपरः आश्रमसम्बन्धो न स्यात् तर्हि ततो यज्ञादीनां त्रित्वं नैवास्ति अधिकत्वादतः आश्रमत्रयस्य धर्मस्कन्धत्वोक्तात् त्रित्वमेव आश्रमाणामाश्रमत्रयनिर्देशस्येत्यर्थः। कथं तर्हि तेषामाश्रमाणां विभाग इत्याह। तत्रेति। वाक्यान्तरेऽपि लिङ्गमर्थं दर्शयति। ये चेति। परोक्तं निरस्य स्वमतमुपसंहरति। तस्मादिति॥

परामर्शमङ्गीकृत्याश्रमान्तरमनुष्ठेयमित्युक्त्वा विधिरेवायमित्याह। विधि-

स्यादुपपन्ने एकवाक्यताप्रतीतिरुपरुध्येत, प्रतीयते चात्रैकवा-
क्यता पुण्यलोकफलावयवौ धर्मस्कन्धाः, ब्रह्मसंस्थता त्वमृतत्व-
फलेति। सत्यमेतत्, सतीमपि त्वेकवाक्यताप्रतीतिं परित्यज्य
विधिरेवाभ्युपगन्तव्यः, अपूर्वत्वाद्विध्यन्तरस्यादर्शनात् विस्पष्टा-
च्चाश्रमान्तरप्रत्ययात् गुणवादकल्पनयैकवाक्यत्वयोजनानुप-
पत्तेः धारणवत्, यथा 'अधस्तात् समिधं धारयन्ननुद्रवेदुपरि
हि देवेभ्यो धारयति' इत्यत्र सत्यामप्यधोधारणेनैकवाक्यता-
प्रतीतौ विधीयत एवोपरिधारणमपूर्वत्वात्। तथा चोक्तं

वेति। प्रतिज्ञां विभजते। विधिरिति। स्तुत्याधारयोराश्रमयोरुभय-
निर्दिष्टयोर्विध्यभावात् पूर्वपक्षानां विधित्रयवाक्यभेदकल्पनात् वरीयः
तत्र स्वार्थविधानपरविधिकल्पनमिति भावः। ब्रह्मसंस्थस्यैवाश्रमान्तरवि-
न्दया ब्रह्मसंस्थतास्तुतेरेकवाक्यत्वनिश्चयात् तद्भेदेनाश्रमान्तरविधिकल्पन-
मयुक्तमिति शङ्कते। सत्यमिति। एकवाक्यताधीरेव सच सम्प्रति प्रती-
यते चेति। एकवाक्यत्वसम्भवे तद्भेदो न युक्त इत्यङ्गीकरोति। सती-
मिति। वाक्यभेदस्यापूर्वविधेरभावात् समप्रत्ययेन स्तुतिपरत्वेनैकवाक्य-
त्वं नायुक्तमित्याह। सतीमपीति। किञ्च विधियुक्तवाक्यान्तरकल्पनाभा-
वादन्यत्रापि विधिसम्भवोपपत्त्याप्रसक्तावयवज्ञानात् नवपक्षणादिद्वैवा-
र्थेऽपि वाक्ये विधिसामर्थ्यमित्युक्तमाह। विस्पष्टमित्याह। किञ्च उपल-
क्षणाश्रमान्तरमात्रं ब्रह्मा स्तुतिवाक्यसंबन्धानन्वयकल्पनाभावात् वाक्यभेदेन
विधिरेवाभिमतः। विस्पष्टादिति। एकवाक्यताभावेऽपि सम्भवादेवा-
पूर्वार्थविधौ इत्याशयः। धारणवदिति। तत्राधिकरणे स्थितं संक्षिप्य
दर्शयति वा नु तं वाक्यभेदादिति। अधस्तादिति। उदाहरणमात्रमेत-
दोक्तमेव वाक्यभेदाधीस्वरूपात्। पठेति। अतो अर्थविधेः स्तुति
परत्वं सुविधाप्तवैराग्य प्रतिपदा नोच्यते यदा विधेर्योगे तत्र स्तुतिरप्य-
वात् अधिकं धारयन्ननुद्रवेदित्यत्राधोधारणस्य विधित्वमाहुरपरे चेति

शेषत्वमपि 'विधिर्वा, धारणवदपूर्वत्वात्' इति, तद्विवक्षयाऽन्य-परामर्शानुविधिर्विधिरेवेति कल्प्यते। यद्यपि परामर्श एवाय-माश्रमान्तराणां तथापि ब्रह्मसंस्थता तावत्संकीर्तनसामर्थ्यादपू-र्वविधेयाऽभ्युपगन्तव्या। सा च किं चतुर्ष्वाश्रमेषु यस्य क-स्यचिदाहोस्वित् परिव्राजकस्यैवेति विवेक्तव्यं, यदि च ब्रह्म-चार्यन्तेष्वाश्रमेषु परामृश्यमानेषु परिव्राजकोऽपि परामृष्ट-स्ततश्चतुर्णामप्याश्रमाणां परामृष्टत्वाविशेषादनाश्रमित्वानुप-पत्तेश्च यः कश्चिच्चतुर्ष्वाश्रमेषु ब्रह्मसंस्थो भविष्यति अथ न परामृष्टस्ततः परिशिष्यमाणः परिव्राडेव ब्रह्मसंस्थ इति चेत्-

---

तच्छेषात् यद्वत् तद्देवताध्यानविधावप्युपरितनात् समिद्धारणस्यापूर्वत्वात् दैवे होमे वाक्यभेदं कृत्वा तद्विधीयत इत्यर्थः। उक्तेऽर्थे तार्तीयं सूत्र-मुदाहरति। यथेति। उपरि हि देवेभ्यो धारयतीत्यत्रोपरि धारणं विधीयते न वेति सन्देहे धारयतीति वर्तमानोपदेशादुपरि स्तौति हि समिद्धश्रवणेनोपरि समिधः प्राप्तेर्विधायकलिङ्गाभावेन चैव स्तुत्यादेरन-प्राप्तौ च स्तुत्यर्थे समिद्धस्याप्यनुवदतीति वाक्यान्तरेणाप्राप्तविधिविवक्ष-णात् अनुवादो न विधिरिति प्राप्ते उच्यते समिद्धस्योपरिधारणस्याप्राप्तेः प्राग्देवतसमिद्धारणस्य प्राप्तत्वेऽपि यथा उपरि तद्धारणस्य अप्राप्तेरेवं वि-धेः स्तुतिकल्पनादेव विधिरेवायमित्याह। विधिर्वेति। इत्यादिना दार्ष्टान्तिकमाह। तद्वदिति। परामर्शपक्षमेवावलम्ब्याश्रमाणां परा-मर्शेऽपि पारिव्राज्यस्य विधिरेष्टव्योऽन्यथा स्तुत्यनुपपत्तेरित्याह। यद्यपीति। ब्रह्मसंस्थता तावत् स्तूयते तद्विधीयत इति न्यायात् विधेयत्वेऽपि पारि-व्राज्यस्य किं तादृशावस्था तद्धर्मं विचारयति। सा चेति। चतु-र्णामपि निर्णीतत्वात् नेदं विचार्यमिति वत्तु विचार्यैवाह परिव्राजको-ऽपि परामृष्टो न वेति विकल्प्याद्यमनूद्य दूषयति प्रथमपक्षमाश्रित्याह। अ-थेति। परामृष्टस्य विशेषात् चतुर्ष्वाश्रमेषु यः कश्चित् ब्रह्मसंस्थो भविष्य-

स्यादिति, तत्र तपःशब्देन वैखानसग्राहिणा परामृष्टः परिव्राड-पीति केचित्, तदयुक्तम्, न हि सत्यां गतौ वानप्रस्थविशेषणेन परिव्राजको ग्रहणमर्हति। यथात्र ब्रह्मचारिगृहमेधिना-वसाधारणेनैव स्वेन स्वेन विशेषणेन विशेषितावेवं भिक्षुवैखा-नसावपीति युक्तम्। तपश्चासाधारणो धर्मो वानप्रस्थानां कायक्लेशप्रधानत्वात्तपःशब्दस्य तत्र रूढेः, भिक्षोस्तु धर्म इन्द्रियसंयमादिलक्षणो नैव तपःशब्देनाभिलप्येत, चतुर्षु च प्रसिद्धा आश्रमास्त्रित्वेन परामृश्यन्त इत्यन्याय्यं। अपि च भेदव्यपदेशोऽत्र भवति 'त्रय एते पुण्यलोकभाजः एकोऽमृत-त्वभाक्' इति। पृथक्त्वे च व्यपदेशोऽवकल्पते, न ह्येवम्भवति

नेति सम्बन्धः। ब्रह्मसंस्थोऽनाश्रमी कस्मात् न स्यादित्याशङ्क्यानाश्रमि-त्वस्य निन्द्यमानत्वादित्याह। अनाश्रमित्वेति। द्वितीयमनूद्य तमप-न्याय्यमाह। यथेति। पञ्चम्योः सप्तम्यन्तता विचारादृष्टवत्, पूर्वमुक्त-माह। तत्रेति। परिव्राजकस्यापि यमनियमादितपआदिरूपधर्मः। आश्रमाणामेकैकस्यो ऽसाधारणधर्मरूपत्वं नायोगमत्र तद्वारेणोपसंहा-रस्य युक्तत्वात् तपःशब्देन नोभयपरिग्रहणमिति दूषयति। नहीति। किं तर्हि युक्तं तदाह। यथेति। कस्मात्तर्हि तपःशब्दार्थः तमाह। तपश्चेति। नैवा-नग्रहणत्वेऽपि तपःशब्दस्य साधारण्यं किंच स्यादित्याह। तपःशब्दस्येति। तस्य कृच्छ्रादौ रूढेरन्यत्र तद्भावात्तेन वानप्रस्थ एव परामृश्यत इत्यर्थः। कथं तर्हि परिव्राजकधर्मोऽपि तपःशब्देनोच्यतामित्याह। भिक्षोस्त्विति। एवञ्च पूर्वं परिव्राजको नोक्त इत्याह। चतुर्ष्विति। न हि प्रसिद्ध-चतुराश्रमेषु ब्रह्मचारिगृहस्थवानप्रस्थाः। इत्यसुमितिवाक्येऽपि ब्रह्मचारिण-मनाश्रित्य त्रित्वेन इत्याह। अपि चेति। भेदव्यपदेशमपि वक्तुं पृथक्त्वं तमाह। पृथक्त्वे चेति। त्रयो एते पुण्यलोका इत्यत्र भिक्षुरपि परामृष्टश्चेत्तस्य ब्रह्मसंस्थत्वाभावात् अमृतत्वमिति न पुण्यलोकत्वं

देवदत्तयज्ञदत्तौ मन्दप्रज्ञावन्यतरस्तु तयोर्मेधावी इति, भवति ह्येवं देवदत्तयज्ञदत्तौ मन्दप्रज्ञौ विष्णुमित्रस्तु मेधावी इति। तस्मात् पूर्वे त्रय आश्रमिणः पुण्यलोकभाजः परिशिष्यमाणः परिव्राडमृतत्वभाक्। कथं पुनर्ब्रह्मसंस्थशब्दे योगात् प्रवर्त्तमानः सर्वत्र सम्भवन् परिव्राजक एवावतिष्ठेत, रूढ्यभ्युपगमे चाश्रमान्तरादमृतत्वप्राप्तेर्ज्ञानानर्थक्यप्रसङ्ग इति। अत्रोच्यते। ब्रह्मसंस्थ इति हि ब्रह्मणि परिसमाप्तिरनन्यव्यापारतारूपं तन्निष्ठत्वमभिधीयते, तच्च त्रयाणामाश्रमाणां न सम्भवति स्वाश्रमविहितकर्माननुष्ठाने प्रत्यवायश्रवणात्, परिव्राजकस्य तु सर्वकर्मसंन्यासात् प्रत्यवायो न सम्भवति अननुष्ठाननिमित्तः। शमदमादिस्तु तदीयो धर्मो ब्रह्मसंस्थताया उपोद्बलको न विरोधी। ब्रह्मनिष्ठत्वमेव हि तस्य शमदमाद्युपबृंहितम्

विरोधाच्च न तपःशब्देन भिक्षोरपि ग्रहे तद्व्यावर्तनं युक्तमेव इति प्रकृतानां कार्त्स्न्येन परामृष्टत्वात् भेदोक्त्या पृथक्त्वमेवेत्यर्थः। अपृथक्त्वे भेदोक्तिरयुक्तेत्यत्र दृष्टान्तमाह। न हीति। पृथक्त्वे तु तदुक्तिर्युक्तेत्याह। भवतीति। न चावस्थाभेदापेक्षया दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः सिद्धिः अपृथक्त्वेऽपि वाच्यं, यति कर्मणि मन्दप्रज्ञत्वे च ब्रह्मसंस्थता पक्षपातस्य चायोगात् पृथक्त्वमौत्सर्गिकमिति मतोपसंहरति। तस्मादिति। किमेव ब्रह्मसंस्थशब्दो यौगिको रूढो वेति विकल्पमाद्येन परिव्राजकमात्रविषयतेति चोद्यते। कथमिति। द्वितीयं निराह। रूढ्येति। यौगिकत्वपक्षमेव परिहरति। अत्रेति। त्रयाणां ब्रह्मसंस्थत्वमध्येयम् अपि विधिविरोधात् त्याह। तच्चेति। मुख्यः कर्मत्यागिनोऽपि स्वाश्रमकर्माननुष्ठाने प्रत्यवायित्वं तस्य इत्येतत् ब्रह्मसंस्थत्वं स्यादित्याह। परिव्राजकस्येति। तथापि शमदमाद्यनु-

स्वाश्रमविहितं कर्म, यज्ञादि चेतरेषां तदतिक्रमे च तस्य प्रत्यवायः । तथा च 'न्यास इति ब्रह्मा ब्रह्मा हि परः परो हि ब्रह्मा' 'तानि वा एतान्यवराणि तपांसि न्यास एवात्यरेचयत्' 'वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः' इत्याद्याः श्रुतयः, स्मृतयश्च 'तद्बुद्धयस्तदात्मानस्तन्निष्ठास्तत्परायणाः' इत्याद्या ब्रह्मसंस्थस्य कर्माभावं दर्शयन्ति ।

चेदस्ति कुतो ब्रह्मसंस्थतेत्याशङ्क्याह । यमेति । तत्र हेतुः, ब्रह्मेति । यमादेर्ब्रह्मसंस्थताङ्गत्वात् तद्विरोधित्वेत्यर्थः । यज्ञादीनामपि ब्रह्मसंस्थताविरोधेन स्वाश्रमविहितं कर्मेत्याशङ्क्याह । यज्ञेति । तानि हि रागाद्याक्षिप्तानि, न च रागादिमतां ब्रह्मसंस्थेति भावः । शमदमाद्युपेतं ब्रह्मनिष्ठत्वमेव हंसस्य भिक्षोः स्वाश्रमकर्मोक्तं, तदकरणे तस्य प्रत्यवायित्वं स्वपदार्थविवेकार्थमेवेति श्रुतेरित्याह । तदिति । चकारादितरेषामपि तत्तदाश्रमकर्मातिक्रमे प्रत्यवायित्वमकुर्वन् विहितं कर्मैव [illegible] रपि सूच्यते । संन्यासिनः सर्वकर्मत्यागेन ब्रह्मसंस्थत्वमेव स्वाश्रमकर्मत्वम् मानमाह । तथा चेति । न्यासः संन्यासो ब्रह्मेति स्तूयते । तत्र हेतुमाह । ब्रह्मा हीति । हिरण्यगर्भो हि चतुर्मुखेषु परोऽपीह:, तथापि सर्व संन्यासस्तदात्मकत्वादाह । परो हीति । तत्र परत्वे हेतुः, ब्रह्मेति । सतोऽपि हेतुत्वात्परो ब्रह्मात् एव संन्यासरूपत्वात् ब्रह्मेत्यर्थः । तस्य परत्वं स्तौत्यवदति । तानीति । पूर्वोक्तानि यज्ञादीनि यदितराणि तानि ज्ञानहीनान्यवराण्येतानि तपांसि निकृष्टहेतुत्वात् न्यास एवाऽत्यरेचयदतिरिक्तः येनो ब्रह्मसंस्थताद्वाराऽमृतत्वहेतुत्वादित्यर्थः । तत्र संन्यासिनो वाक्यान्तरमाह । वेदान्तेति । शुद्धबुद्धयो विरक्ताः संन्यासयोगात् वेदान्तविज्ञानेन सुनिश्चितार्थाः । सुनय इति यतयस्तत्परायणाः संन्यासिनो मतीत्यर्थः । 'न कर्मणा न प्रजया' इत्याद्या श्रुतयः [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] इति ।

तस्मात् परिव्राजकस्याश्रममात्राद्ब्रह्मसंस्थत्वप्राप्तेर्ज्ञानानर्थक्यप्रसङ्ग इत्येषोऽपि दोषो नावतरति। तदेवं परामर्शेऽपीतरेषामाश्रमाणां पारिव्राज्यं तावद्ब्रह्मसंस्थतालक्षणं लभ्यत एव। अनपेक्ष्यैव जाबालश्रुतिमाश्रमान्तरविधायिनीमयमाचार्येण विचारः प्रवर्तितः, विद्यते एव त्वाश्रमान्तरविधिश्रुतिः प्रत्यक्षा 'ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेत् गृही भूत्वा वनीभवेत् वनी भूत्वा प्रव्रजेत् यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत् गृहाद्वा वनाद्वा' इति। न चेयं श्रुतिरनधिकृतविषया शक्या वक्तुं, अविशेषश्रवणात् पृथग्विधानाच्चानधिकृतानां। 'अथ पुनरेव व्रती वाऽव्रती

विद्यान्तरपरामर्शं व्यावर्तयति। तदिति। 'यथोक्तान्यपि कर्माणि परिहाय' इत्यादिस्मृतिसंग्रहार्थमादिपदम्। उक्तश्रुतिस्मृतितात्पर्यमाह। अत इति। ब्रह्मसंस्थशब्दस्य परिव्राजके रूढिमुपेत्योपसंहरति। तस्मादिति। यथा गृहस्थशब्दस्य यौगिकत्वे सत्यतिप्रसङ्गपरिहाराय आश्रमविशेषे रूढत्वेऽपि न गार्हस्थ्यमात्रात् पुण्यलोकप्राप्तिः किन्तु यथोक्ताग्निहोत्रादिकरणात् तथा परिव्राजकस्यापि ब्रह्मसंस्थस्य वाक्यार्थसाक्षात्कारद्वारैव मुक्तत्वमिति कुतो ज्ञानानर्थक्यमित्यर्थः। एवमेकदेशिमतं प्रत्याख्याय ब्रह्मसंस्थशब्दस्य परिव्राजकविषयत्वे स्थिते संन्यासाभावात् ब्रह्मसंस्थत्वं पारिव्राज्यमितरपरामर्शेऽपि विधेयमिति स्वमतमुपसंहरति। तदेवमिति। विध्यबुद्धिविकासार्थं परामर्शश्रुतिमाश्रित्य कृता चिन्ता। विचारं कृत्वा विचारमुद्घाटयति। अनपेक्ष्येति। यदि वेतरथेति ब्रह्मचर्ये स्थितस्यैव पारिव्राज्योक्त्या गार्हस्थ्ये वैराग्ये इच्छैवोक्ता यदि शब्दार्थः। अयमनधिकृतान्धादिविषयः संन्यासः स्यादिति शङ्कामाह। न चेति। अविशेषश्रुतिरस्ति न ह्यत्र विशेषशब्दोपलम्भोऽस्तीत्यर्थः। इतश्चेदं वाक्यं नानधिकृतविषयमित्याह। पृथगिति। अनधिकृतानां संन्यासश्चेति शेषः। अतो गोदानादिभेद-

वा स्नातको वाऽस्नातको वोत्सन्नाग्निरनग्निको वा' इत्यादिना ब्रह्मज्ञानपरिपाकाङ्गत्वाच्च पारिव्राज्यस्य नानधिकृतविषयत्वम्, तच्च दर्शयति 'अथ परिव्राड् विवर्णवासा मुण्डोऽपरिग्रहः शुचिरद्रोही भैक्षाणो ब्रह्मभूयाय भवति' इति। तस्मात् सिद्धा ऊर्ध्वरेतस आश्रमाः, सिद्धं चोर्ध्वरेतःसु विधानाद्विद्यायाः स्वातन्त्र्यमिति ॥

स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् ॥ २१ ॥

'स एष रसानां रसतमः परमः परार्ध्योऽष्टमो यदुद्गीथः' इयमेवर्गग्निः साम' अयं वाव लोक एषोऽग्निश्चितः' तमिम-

---

व्रतवान्, अव्रती तद्विपरीतः। स्नातको गुरुकुलनिवासनिवृत्तः स्नानानन्तरमपि गुरुशुश्रूषापरः, तद्विपरीतोऽस्नातकः। उत्सन्नेति। उत्सन्नाग्निर्मृतभार्यः पूर्वमेवाग्निपरिग्रहरहितो वा परिव्रजेदिति। अतः ब्रह्मचारिप्रतिपत्तिहीनानामपि सन्न्यासस्य पृथक्क्रमेण वाक्यमनधिकृतविषयमित्यर्थः। सन्न्यासस्य ब्रह्मज्ञानदार्ढ्यार्थत्वं प्रकरणाल्लिङ्गं तेन सन्न्यासिनोऽप्यधिकारसिद्धिरित्यर्थः। पारिव्राज्यस्य ब्रह्मधीदार्ढ्यार्थत्वे श्रुतिं प्रमाणयति। तच्चेति। ब्रह्मभूयाय तत्साक्षात्कारायेत्यर्थः। स्वतन्त्रविद्याधिकरणार्थमुपसंहरति। तस्मादिति। ऊर्ध्वरेतस्त्वं तत्पदार्थः। तेषां प्रमितत्वेऽपि प्रकृते किं आत्मविद्यायाः प्रथमाधिकरणार्थं निगमयति। सिद्धमिति ॥

यदुक्तं वाक्यस्तुतेराश्रमान्तरवदनुष्ठेयतया विधित्वमुक्तं, तर्हि रसतमत्वादीनामङ्गाश्रितत्वेनेयमेव जुहूरित्यादिस्तुतिवत्तया स्तुत्यर्थत्वमित्याशङ्क्य प्रत्याह। स्तुतीति। अधिकरणस्य विषयं वदन् वाक्यानि पठति। स इति। 'एषां भूतानां पृथिवी रसः पृथिव्या आपोऽपामोष-

वोक्यमियमेव पृथिवी' [छा० उ०] इत्येवंजातीयकाः श्रुतयः किमुद्गीथादिस्तुत्यर्था आहोस्विदुपासनविध्यर्था इत्यस्मिन् संशये स्तुत्यर्था इति प्राप्तम्, उद्गीथादीनि कर्माङ्गान्युपादाय श्रवणात्, यथा 'इयमेव पृथिवी जुहूरादित्यः कूर्मः स्वर्लोक आहवनीयः' इत्याद्या जुह्वादिस्तुत्यर्थास्तद्वदिति चेदित्याह । न स्तुतिमात्रमासां श्रुतीनां प्रयोजनं युक्तम्, अपूर्वत्वात्, विध्य-

---

ष्य ओषधीनां पुरुषः पुरुषस्य वाग् वाच ऋचः साम साम्न उद्गीथो रसः" इत्युपक्रम्य श्रूयते 'स एष रसानां पृथिव्यादीनां सामान्तानां मध्ये उत्तरोत्तरसारत्वेनोक्तानामतिशयत्वेन सारो रसतमः परमः परमात्मप्रतीकत्वात् परस्य ब्रह्मणोऽर्द्धं स्थानं तदर्हतीति परार्ध्यः परब्रह्मवदुपास्य इत्यर्थः। पृथिव्याद्यपेक्षयाऽष्टमः कोऽसौ यदुद्गीथो य उद्गीथ ओंकार इत्यर्थः। उद्गीथाद्यङ्गावबद्धश्रुतीरधिकृत्य पर्णमयीत्यादावङ्गाश्रयस्य विध्युपलब्धेस्तथाविधेऽपि स्वर्गो लोक इत्यादौ स्तुत्युपलब्धेश्च संशयमाह। किमिति। अङ्गावबद्धानामपि बह्वीनां स्तुतित्वाभावात् विधेयतया स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थहेतुत्वे सत्यमनङ्गाश्रयधियः स्वतन्त्रतया फलवत्त्वमुपनिषदुक्तवद्याः किं वक्तव्यमित्युक्तेरत्र पादादिसंगतिः। पूर्वपक्षे स्तुतित्वादङ्गधीष्वनुष्ठानासिद्धिः सिद्धान्ते तासां विधेयत्वात् तदनुष्ठानसिद्धिरित्यङ्गीकृत्य संशयमनूद्य पूर्वपक्षयति। स्तुतिमात्रमिति। विमताः प्रत्ययाः स्तुतयः कर्माङ्गोत्कृष्टपदार्थाध्यासप्रत्ययरूपत्वात् स्वर्गो लोक आहवनीय इत्यादिप्रत्ययवदित्यर्थः। जुहूरियमेव पृथिवीति स्तूयते कूर्मश्च नयनतः आदित्य इति आहवनीयोऽग्निः स्वर्गलोक इतिवत् स्तुतिरेवेत्यर्थः। स्तुतिलक्षणात् विधिकल्पनमेव युक्तमनुष्ठानफलाभावादिति परिहरति। नेत्यादिना। विमताः प्रत्ययाः न कर्माङ्गस्तुतयोऽपूर्वार्थत्वात् काम्यकर्मवदित्याह। नेति। विमता धियो न कर्माङ्गस्तुतयो विधिफलवत्त्वात् प्रोक्षणवदित्याह। विधीति। 'वायुर्वै क्षेपिष्ठा

र्थतायां ह्यपूर्वार्थौ विहितौ भवतः स्तुत्यर्थतायां त्वानर्थक्यमेव स्यात्, विधायकस्य हि शब्दस्य वाक्यशेषभावं प्रतिपद्यमाना स्तुतिरुपयुज्यत इत्युक्तम्, 'विधिना त्वेकवाक्यत्वात् स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः' इत्यत्र [मीमांसा]। प्रदेशान्तरविहितानां जुह्वादीनामियं प्रदेशान्तरपठिता स्तुतिर्वाक्यशेषभावमप्रतिपद्यमानाऽनर्थिकैव स्यात्, इयमेव जुहूरित्यादि तु विधिसंनिधावेवाम्नातमिति वैषम्यं। तस्माद्विध्यर्था एवञ्जातीयकाः श्रुतयः॥

भावशब्दाच्च॥ २२॥

'उद्गीथमुपासीत साम्नोपासीताहमुक्थमस्मि' इति [छा० उ०] विद्यादित्यादयश्च विस्पष्टा विधिशब्दाः श्रूयन्ते, ते च स्तुतिमात्रप्रयोजनतायां व्याहन्येरन्। तथा च न्यायविदः स्मरन्ति,

---

इत्यादिवज्जुह्वादिस्तुतीनां स्तुत्यर्थत्वेऽपि कथमानर्थक्यं न स्यादित्याशङ्क्याह। विधायकस्येति। अस्तु तर्हि विधायकशब्दैकवाक्यत्वेनैवोद्गीथादिस्तुतीनामपि सार्थकत्वयाऽर्थवादत्वं तत्र वाच्यं, विश्वजिदादिप्रकरणस्थोद्गीथादिविधिः स्तूयते किं वा तद्रूपाश्रितविधिरिति [illegible] [illegible]र्त्ति। प्रदेशान्तरेति। उद्गीथादिविधेः कर्मप्रकरणस्थत्वेन अवधानाय तत्रोद्गीथादिश्रुतीनामेकवाक्यता। विमता श्रुतो न कर्माङ्गस्तुतयोऽनन्यप्रकरणस्थत्वात् [illegible]वदिति भावः। परोक्तं दृष्टान्तं विघटयति। इयमेवेति। जुहूशब्दप्रकृतं निगमयति। तस्मादिति।

न द्वितीयः, उपास्तिविध्यर्थत्वेन विस्पष्टशब्दयोगे कल्पना स्तुत्यर्थन्यायोगादित्याह। भावेति। [illegible]विधेर्विध्यर्थं वेदार्थकत्वे एवं-

'कुर्यात् क्रियेत कर्तव्यं भवेत् स्यादिति पञ्चमम्।
एतत् स्यात् सर्ववेदेषु नियतं विधिलक्षणम्' ॥ इति।

लिङाद्यर्थो विधिरिति मन्यमानास्त एवं स्मरन्ति। प्रतिप्रकरणं च फलानि श्राव्यन्ते 'आपयिता ह वै कामानां भवति एष लोककामागानस्येष्टे' 'कल्पन्ते हास्मै लोका ऊर्ध्वाश्चावृत्ताश्च' इत्येवमादीनि। तस्मादप्युपासनविधानार्था उद्गीथादिश्रुतयः ॥

मादिवादानां स्यादिति तदीयस्तुतिपरत्वमपि तस्यायुक्तं स्तुत्यपेक्षया विधार्थवाक्यान्तरकॢप्तत्वात् तत्र कर्माङ्गस्तुतिपरत्वं नेति किन्तु कर्तव्यमिति मत्वानो व्याचष्टे। उद्गीथमिति। लिङन्तत्वादिष्वपि लिङादिश्रवणात् उपासीतेत्यादिपदस्य विधिपरत्वमित्याह। तथा चेति। धातूनामनेकत्वेऽपि डु कृञ् करणे भू सत्तायां अस भुवीति त्रीनेव धातून् भावनासामान्यवाचिनः सर्वव्याप्त्यर्थमुदाहरति। कुर्यादिति। आशिष्प्रवर्तका भावना कुर्यादित्युक्ता सैवाशिष्प्रकर्मिका क्रियेतेत्युदाहृता सैव कर्तव्यमिति धात्वर्थोपसर्जनभूताऽभिहितेति भावः। भवेदित्यत्रापि भवेत भवितव्यमित्युदाहार्यं, भवतेरस्तेश्च शाब्द्यपि प्राप्यार्थं भवति तदा पृथगेवोदाहरति। स्यादिति। यथापूर्वमुदाहरणत्रयेऽपि द्रष्टव्यम्। पाठक्रममनुसृत्य पञ्चममित्युक्तम्। एतद्वाक्यमुक्तप्रकारः सर्वधात्वनुगतः श्रेयःसाधनत्वरूपो विधिरर्थो न तु प्रति धातु प्रति प्रत्ययं च भावनाभेदोऽस्तीति मत्वाह। एतदिति। कथं तर्हि लिङन्तत्वादिषु लिङादिश्रवणं नियोगविरोधादित्याशङ्क्योक्तं सर्ववेदे विधिपरा लिङादयोऽपवादादन्यपरत्वमित्यभिप्रेत्याह। लिङादीति। उद्गीथादिश्रुतीनां स्तुत्यर्थत्वाभावे हेत्वन्तरमुक्तमित्याह। प्रतीति। फलवेदकवचनमुपन्यस्यति। तस्मादिति। पूर्वोक्तापूर्वत्वादिहेतुवशादपीत्युक्तम्।

पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषितत्वात् ॥ २३ ॥

'अथ ह याज्ञवल्क्यस्य द्वे भार्ये बभूवतुर्मैत्रेयी च कात्यायनी च' 'प्रतर्दनो ह वै दैवोदासिरिन्द्रस्य प्रियं धामोपजगाम' 'जानश्रुतिर्ह पौत्रायणः श्रद्धादेयो बहुदायी बहुपाक्य आस' इत्येवमादिषु वेदान्तपठितेष्वाख्यानेषु संशयः किमिमानि पारिप्लवप्रयोगार्थान्याहोस्वित् सन्निहितविद्याप्रतिपत्त्यर्थानीति । पारिप्लवार्था इमा आख्यानश्रुतयः, आख्यानसा-

---

उद्गीथादिवन्नेदमाख्यानविषयार्थकत्वं न्याय्यो रसतमत्वादेरिव श्रुतेः । अधुनाऽऽख्यानानामपि विद्यास्तुतेः सकाशात् पारिप्लवार्थत्वं न्यायोऽनुशासनवाक्यशेषत्वादिन्याशङ्क्य परिहरति । पारिप्लवेति । विद्योक्तिपूर्वकमाख्यानसान्निध्यात् विद्यासन्निधेश्च संशयमाह । अथेत्यादि । पारिप्लवप्रयोगे सामान्येन पुत्रामात्यपरिवृताय राज्ञे पारिप्लवमाचक्षीतेत्यादि नानाविधाख्यानकथनं विहितं, अतः तदाख्यानानां तादर्थ्यं निरासेन तत्र तत्र सन्निहितसगुणनिर्गुणवेदविद्यार्थत्वकथनात् पादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे प्रयोगशेषत्वात् आख्यानानां वेदान्तगतानामपि न ज्ञानात् विद्याप्रागल्भ्यसिद्धिः सिद्धान्ते विशेषणात् उपनिषदाख्यानानामवच्छेदात् प्रयोगाशेषत्वात् विद्याप्रागल्भ्यसिद्धिरिति फलमिति पूर्वपक्षयति । पारिप्लवेति । पुष्कलापारम्पर्यदर्शनेन बुद्धिसौकर्यद्वारा च विद्यासेवनं सामर्थ्यं किमादि संविदभिलाषस्तु पारिप्लवस्तु निविरोधे विद्याप्रयोगाविनाभाव आख्यानेति । यथाभिने प्रयाणे सर्वोऽप्युदितादपि सर्वो दायवत्त्वे रक्षताम् इति सर्वोपाख्यानमपि पक्षपाते पूर्वं वा निर्णयता सर्वाणि आविर्भावविनियोगवदाख्यानानां पारिप्लवे पारिप्लवमाचक्षीतेति चोदितानामेवैष विशेषणविशेषो विद्यायां विनियोगः सा [illegible]

शाब्दादाख्यानप्रयोगस्य च पारिप्लवे चोदितत्वात्, ततश्च विद्याप्रधानत्वं वेदान्तानां न स्यात्, मन्त्रवत्प्रयोगशेषत्वादिति चेत् तन्न, कस्मात् विशेषितत्वात्। तथा हि 'पारिप्लवमाचक्षीत' इति हि प्रकृत्य 'मनुर्वैवस्वतो राजा' इत्येवमादीनि कानिचिदेवाख्यानानि तत्र विशेष्यन्ते आख्यानसामान्यात् चेत् सर्वसंग्रहीतिः स्यादनर्थकमेवेदं विशेषणं भवेत्, तस्मान्न पारिप्लवार्था एता आख्यानश्रुतयः॥

तुल्यत्वात् प्रकृते च तदभावात् नैवमित्याह। ततश्चेति। आख्यानानां प्रयोगशेषत्वेऽपि सर्वेषां वेदान्तानाम् अतच्छेषत्वात् युक्तं विद्याप्रधानत्वमित्याशङ्क्याह। मन्त्रवदिति। 'देवस्य त्वा' इत्यादिमन्त्रे कस्यचिद्देवपदस्य समवेतार्थतया प्रयोगशेषत्वे सिद्धे तदेकवाक्यतया पदान्तराणामपि तच्छेषत्ववत् यथाख्यानानां प्रयोगशेषत्वे तदेकवाक्यत्वेन सर्वोपनिषदां तच्छेषत्वात् न विद्याप्रधानतेत्यर्थः। आख्यानश्रुतेर्विशेषोक्त्या तत्परत्वाच्च तथा विद्यादिबोधोऽस्तीति सिद्धान्तयति। तथेत्यादिना। अश्वमेधे प्रथमेऽहनि 'मनुर्वैवस्वतो राजा' इत्याह, द्वितीयेऽहनि 'यमो वैवस्वतः' इति, तृतीयेऽहनि 'वरुण आदित्यः' इत्याद्याख्यानविशेषा वाक्यशेषे [illegible]कात् उपक्रमस्य सङ्कोचो युक्तः। न चोपक्रमस्थसर्वशब्दानुपसंहारस्थविशेषोक्तिर्बाध्येति वाच्यम्, आदौ सर्वाण्याख्यानानि पारिप्लवे शंसतीत्युक्त्वा पारिप्लवमाचक्षीतेति च विधाय मनुर्वैवस्वत इत्यादि वदति तत्र पुनर्विधानं वाक्यशेषस्थाख्यानमात्रस्य कतिपयप्रयोगमात्रेणोपसंहारं व्यावर्त्य [illegible] तथा [illegible] विदधातीति। पारिप्लवार्थानि। आख्यानसामान्यात् पारिप्लवार्था इत्यन्तं सूत्रमिति मत्वाह। आख्यानेति। विशेषणफलं निगमयति। तस्मादिति॥

तथा चैकवाक्यतोपबन्धात् ॥ २४ ॥

भवति च पारिप्लवार्थत्वे आख्यानानां सन्निहितविद्याप्रतिपादनोपयोगितैव आख्या एकवाक्यतोपबन्धनात्, तथा हि तत्र तत्र सन्निहिताभिर्विद्याभिरेकवाक्यता दृश्यते, प्ररोचनोपयोगात् प्रतिपत्तिसौकर्योपयोगाच्च, मैत्रेयीब्राह्मणे तावत् 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' इत्याद्यया विद्ययैकवाक्यता दृश्यते प्रातर्दनेऽपि 'प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मा' इत्याद्यया, 'जानश्रुतिः' इत्यत्रापि 'वायुर्वाव संवर्गः' इत्याद्यया यथा च 'स आत्मनो वपामुदखिदत्' इत्येवमादीनां कर्मश्रुतिगतानामाख्यानानां सन्निहितविधिस्तुत्यर्थता तद्वत्, तस्मान्न पारिप्लवार्थत्वं ॥

अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा ॥ २५ ॥

'पुरुषार्थोऽतः शब्दात्' [वे० सू० ३।४।१] इत्येतदवस्थितम्

नहि कृत्स्नाख्यानान्युपयुज्यन्तेऽतः [illegible] विशेषणत्वेन सर्वेषां म [illegible] ख्यानां नियोगः सर्वाभिविद्याभिर्वोपनिषदाख्यानानि विनियुज्यन्त इत्याह तथा चेति। सूत्रार्थं विवृणोति। भवतीति। एकवाक्यतोपबन्ध विभजते। तथा हीति। प्ररोचनचतुरामञ्जनम्। सन्निहिताभिर्विद्याभिराख्यानानामेकवाक्यतामुपनिषदाह इति। मैत्रेयीति। [illegible] तेऽपि पारिप्लवार्थत्वादर्शनाच्च न, तादर्थ्यं प्रकृताख्यानानामित्याह यथेति। [illegible] इति [illegible]। सन्निहितकर्मविधि स्तुत्यर्थैव सिद्धे [illegible] इति। इत्यादिति॥

[illegible] विद्या [illegible] दर्शितं [illegible] न [illegible] त्वं [illegible] न आत्मेऽपि [illegible] विचारं [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] इति। [illegible] विद्या [illegible]

सम्भवादत इति परामृश्यते, अत एव च विद्यायाः पुरुषार्थहेतुत्वादग्नीन्धनादीन्याश्रमकर्माणि विद्यया स्वार्थसिद्धौ नापेक्षितव्यानीत्याद्यस्यैवाधिकरणस्य फलमुपसंहरत्यधिकविवक्षया ॥

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् ॥ २६ ॥

इदमिदानीं चिन्त्यते किं विद्याया अत्यन्तमेवानपेक्षाश्रमकर्मणामुतास्ति काचिदपेक्षेति, तत्रात एवाग्नीन्धनादीन्या-

---

कर्माण्यन्येनापेक्ष्यन्ते न वेति वादिविप्रतिपत्तेः सन्देहे 'यज्ञेन' इति विविदिषायां विनियुक्तयज्ञादीनां विषयसौन्दर्यबुद्ध्यायां तस्यामनन्वयात् तर्हि मयज्ञानसाध्यमोक्षाख्यस्य यज्ञत्वादपेक्षतेति पूर्वपक्षे 'काष्ठैः पचति' इत्यत्र पाकसाधनज्वालाजनककाष्ठानां पाकहेतुत्वदर्शनात् ज्ञानेच्छाजनकान्तःकरणशुद्धिहेतुत्वेन यज्ञादीनां ज्ञानेच्छाहेतुत्वसिद्धेः साक्षादेव मोक्षान्वये च यज्ञेनेत्यादिकरणविभक्तिभङ्गात्तारम्यमर्थस्यैवोपेयत्वात् नापेक्ष्य इति सिद्धान्तः । एतदभिप्रेत्य संनिकृष्टान्तःकरणपरामर्शयोग्यताभावादतः पदानुपपत्तिमाशङ्क्य सूत्राक्षराणि योजयति । पुरुषार्थ इति । आद्याधिकरणे यथा विद्यायाः स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थहेतुत्वमुक्तं तद्वत् तथैवानूद्यते, तथा चाग्नेयादिवददर्शनात् न पुरुषार्थहेतुत्वं कर्मापेक्षाविरोधीति निरस्तम् । अत्र पादादिसङ्गतिर्व्यक्ता, प्रथमाधिकरणस्यैव [illegible]विषयस्य तस्याः सुगमत्वात्, फलमपि पूर्वोत्तरपक्षयोरुक्तमेवेत्यभिप्रेत्याह । आद्यस्येति । स्वार्थसिद्धावेवानपेक्षा न तु स्वोत्पत्तौ तत्र तदपेक्षाप्रतिपादनमनन्तराधिकरणे निर्दिष्टमुपसंहार इति तत्फलमाह । अधिकेति ॥

ब्रह्मविद्या स्वफले न कर्मापेक्षा प्रमात्वात् सत्यवदित्युक्तं, तर्हि तस्योत्पत्तावपि तदपेक्षा प्रमात्वाविशेषादित्याशङ्क्याह । सर्वेति । अधिकविवक्षामुक्तं व्यनक्ति ब्रह्मविद्याधिकस्य पूर्वाधिकरणस्याभावात् विविदिषाश्रुत्यैव संबन्धमाह । इदमिति । अत्र च स्वतन्त्रपुरुषार्थहेतुत्वोप-

श्रमकर्माणि विद्यायाः स्वार्थसिद्धौ नापेक्ष्यन्ते इत्येवमत्यन्तमे-वानपेक्षायां प्राप्तायामिदमुच्यते, सर्वापेक्षा चेति। अपेक्षते च विद्या सर्वाण्याश्रमकर्माणि नात्यन्तमनपेक्षैव। ननु विरुद्धमिदं वचनमपेक्षते चाश्रमकर्माणि विद्या नापेक्षते चेति नेति ब्रूमः। उत्पन्ना हि विद्या फलसिद्धिं प्रति न किञ्चिदन्यदपेक्षते, उत्पत्तिं प्रति त्वपेक्षते, कुतः यज्ञादिश्रुतेः। तथा हि श्रुतिः 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन' इति यज्ञादीनां विद्यासाधनभावं दर्शयति, विविदिषासंयोगाच्चैषामुत्पत्तिसाधनभावोऽवसीयते। 'अथ यद्यज्ञ इत्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तत्' इत्यत्र च विद्या

विद्योत्पत्तौ यज्ञादीनां शमादीनां च विविदिषावाक्ये विनि-योगोक्तेरस्ति पादादिसङ्गतिः। पूर्वपक्षे यज्ञादीनां विद्याङ्गत्वे तत्-फलेऽपि सम्बन्धः श्रुत्यर्थसिद्धिः, सिद्धान्ते परम्परया ज्ञानाङ्गत्वेऽपि तत्फलान्वये हेत्वभावात्तदसिद्धिः ज्ञानस्यैव तत्तद्धेतुनाभिविहितमोक्षस्य पूर्वपक्षयति। तन्नेति। अपरोक्षधियो ज्ञानमात्र तत्त्वाज्ञाननिवृत्त्या-त्मक ज्ञानहेतुषु सत्सु कर्माद्यभावेन तदुदयादर्शनात् केवलव्यतिरेकाभावे च यज्ञादीनां हेतुत्वकल्पनायोगात् विविदिषाश्रुतेश्च सर्वकामापदेशित्वात् विनियोजकत्वायोगात् ज्ञानस्य फलवद्गुणत्वादपि नान्यापेक्षेति भावः। विविदिषावाक्ये वर्तमानापदेशेऽपि 'यज्ञ पर्यस्तो' इत्यादाविवापूर्व-त्वात् पशुमनकारेण ब्रह्मानुभवकामो यज्ञादीनि कुर्यादिति विध्यनु-गमादावश्यक केवलव्यतिरेकानपेक्षत्वात् विधुरौन्नत्यकल्पनाशक्यायां साक्षाद्व्ययोग न तत्फले ज्ञाने यज्ञान्वयविशेषेणैवाविष्कारणत्वा च तेषामिव्यापरोक्षधीसाधनत्वेऽपि च ज्ञानावलम्बाशात् अन्तःकरणशुद्धिद्वाराऽपि तेषां विनियुक्ता ब्रह्मानुभवसाक्षात्कारापरोक्षज्ञाने

साधनभूतस्य ब्रह्मचर्यस्य यज्ञादिभिः सहपाठाद्यज्ञादीनामपि साधनभावः सूच्यते। 'सर्वे वेदा यत् पदमामनन्ति तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीम्योम्' इत्येवमाद्या च श्रुतिराश्रमकर्मणां विद्यासाधनभावं सूचयति। स्मृतिरपि,

'कषायपक्तिः कर्माणि ज्ञानन्तु परमा गतिः।
कषाये कर्मभिः पक्वे ततो ज्ञानं प्रवर्त्तते'॥

इत्येवमाद्या। अश्ववदिति योग्यतानिदर्शनं, यथा योग्यतावशेनाश्वो न लाङ्गलाकर्षणे युज्यते रथचर्यायान्तु युज्यत एव-

---

पर्य्यवसानस्य रूप्यर्थेऽपि 'पचति काष्ठैः' इतिवत् करणविभक्तिसम्भवात् उत्पत्तौ ज्ञानस्य कर्म्मापेक्षास्तीति सिद्धान्तयति। इदमिति। आपातेन पूर्व्वापरविरोधप्रतीतिं वक्ति। नन्विति। विभागोक्त्या प्रत्याह। नेतीति। उक्तव्यवस्थायां प्रश्नपूर्व्वकं हेतुमाह। कुत इति। हेतुं विवृणोति। तथा हीति। यद्यपि विविदिषासंयोगो यज्ञादीनां श्रूयते, यदि तस्यां विषयीभूतायां तेषामन्वययोगात् इष्यमाणे ज्ञानेऽन्वयोऽभ्युपगम्यते तर्हि ज्ञानस्य मानाधीनत्वात् कर्म्मणां तत्रान्वयासिद्धेः श्रुतत्यागेन तदुपकार्ये बोधे विनियोगो नेष्यते तत्राह। विविदिषेति। बोधहेतुत्वकल्पनायां 'नाकृतकः कृतेन' इत्यादिविरोधः परम्परयापि हेतुत्वे बाधाभावात् श्रुतिप्राप्ता तदुत्पत्तावेवान्वयो यज्ञादीनामित्यर्थः। यज्ञादिश्रुतेरिति वाक्यान्तरमपि पठितव्यमित्याह। यथेति। ननु यज्ञादीनां ज्ञानसाधनत्वे विधानं किमित्याह। अत एवेति। तथैव लिङ्गान्तरमाह। सर्व इति। परम्परया कर्म्मणां धीहेतुत्वे स्मृतिमपि दर्शयति। स्मृतिरिति। उत्पन्नायामपि विद्यायां ज्ञानस्य कर्म्मापेक्षा किं न स्यादित्याशङ्क्य दृष्टान्तमादाय व्याकरोति। अश्ववदित्यादिना॥

आश्रमकर्माणि विद्यया फलसिद्धौ नापेक्ष्यन्ते उत्पत्तौ त्वपेक्ष्यन्ते इति॥

शमदमाद्युपेतः स्यात्तथापि तु तद्विधेस्तदङ्गतया तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात्॥ २७॥

यदि कश्चिन्मन्येत न यज्ञादीनां विद्यासाधनभावो न्याय्यः विध्यभावात्, 'यज्ञेन विविदिषन्ति' इत्येवमादिका हि श्रुतिरनुवादस्वरूपा विद्यास्तुतिपरा न यज्ञादिविधिपरा, इत्थं महाभागा विद्या यत् यज्ञादिभिरेतामवाप्तुमिच्छन्तीति, तथापि तु शमदमाद्युपेतः स्याद्विद्यार्थी 'तस्मादेवंविच्छान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः समाहितो भूत्वाऽऽत्मन्येवात्मानं पश्यति'

ज्ञानोत्पत्तौ बहिरङ्गत्वात्तत्रैवान्तरङ्गमुपदिशति। शमादीति। तत्र व्यासव्याख्यातमाह। यदीति। विद्यासाधकत्वेनापि यज्ञादीनां वर्तमानवाचकेन विधिकल्पनमयुक्तं वाक्यभेदप्रसङ्गात्। अतः शमदमाद्यङ्गिका विद्येति भावः। एवं मताभिप्रायेऽपि केवलं शमदमाद्यनुष्ठेयं न शमदमानपेक्षा विद्येति सूत्रयोजनया परिहरति। तथापीति। विविदिषावाक्यतुल्यतया शमादिवाक्यस्य नास्ति विधिपरतेति शङ्कते। नन्विति। तस्मादेवमात्मानं विदित्वा पापेन कर्मणा न लिप्यते तस्मादेवं विद्यार्थी शमाद्युपेतो भूत्वा विचारेदिति गम्यते विधिरित्याह। येनेति। विध्यभावे तत्प्रशंसैवयज्ञादिवद्विविधिर्विहितत्वमेवः। काण्वपाठे विधिश्रुता माध्यन्दिनपाठे विध्यभावश्रुतापि नाशोत्साह। पश्येदिति चेति। विधिश्रवणाच्च। यज्ञादीति। यज्ञादीनामसाधनत्वप्रसङ्गोऽतोऽनु-पेक्ष्य साधनान्तरापेक्षोऽप्रतिदानीं तदसाधनत्वप्रसङ्गोऽपि न युक्तोऽपि च। यज्ञा-दीनीति। एतत् वारयित्वा परिहरति। नन्वित्यादिना। वर्णाश्रमा-

इति विद्यासाधनत्वेन शमदमादीनां विधानात्, विहितानां चावश्यानुष्ठेयत्वात्। नन्वत्रापि शमाद्युपेतो भूत्वा पश्यतीति वर्त्तमानापदेश उपलभ्यते न विधिः। नेति ब्रूमः, तस्मादिति प्रकृतप्रशंसापरिग्रहाद्विधित्वप्रतीतेः, पश्येदिति च माध्यन्दिना विस्पष्टमेव विधिमधीयते। तस्माद्यज्ञाद्यनपेक्षायामपि शमादीन्यपेक्षितव्यानि। यज्ञादीन्यपि त्वपेक्षितव्यानि यज्ञादिश्रुतेरेव। ननूक्तं 'यज्ञादिभिर्विविदिषन्ति' इत्यत्र न विधिरुपलभ्यत इति। सत्यमुक्तं, तथापि त्वपूर्वत्वात् संयोगस्य विधिः परिकल्प्यते, न ह्ययं यज्ञादीनां विविदिषासम्बन्धः पूर्वं प्राप्तो येनानूद्येत। 'तस्मात् पूषा प्रपिष्टभागोऽदन्तको हीति' एवमादिषु चाश्रुतविधिकेष्वपि वाक्येष्वपूर्वत्वाद्विधिं परिकल्प्य पौष्णं पेषणं विकृतौ प्रतीयेतेत्यादिविचारः प्रथमे तन्त्रे प्रवर्त्तितः। तथा चोक्तं 'विधिर्वा धारणवत्' इति

पूर्ववदेव व्याख्येयम्। न ब्रूम इति। सत्यपि महावाक्यैरनुष्ठानयोग्या-पूर्वार्थविधिरवान्तरवाक्येन क्रियते न तत्र वाक्यभेदो दोषः इत्यत्र पूर्व-तन्त्रसम्मतिमाह। तस्मादिति। दर्शपूर्णमासयोः श्रुतं 'तस्मात् पूषा' इ-त्यादि। तत्र पूष्णः प्रपिष्टभागसम्बन्धः प्रामाणिकः। न च पूषा देवता पिष्टभागो ह्यस्ति दर्शपूर्णमासयोरस्ति तेन तदेकवाक्यतायोगात् कामस्या-स्य एकस्य देवतासम्बन्धस्याविनाभावेन यागविध्युपस्थापकत्वात् व्यवहार-सिद्धये विधिपदमध्याहृत्य प्रकरणादुत्कर्षेण पूषोद्देशेन पिष्टभागः कर्त्तव्य इति विकृतौ उक्तम्: 'पौष्णं पेषणं विकृतौ प्रतीयेताचोदना प्रकृतौ' [जै०सू०] इत्यत्र विचारित इत्यर्थः। अवान्तरवाक्यभेदेन प्रकृतेऽपि प्रतिकर्तो विधिरित्याह। तथा चेति। अयमवधारणैवावान्तरवाक्यस्य

[जै० सू०]। स्मृतिरपि भगवद्गीतास्वपि अनभिसन्धाय फल-मनुष्ठितानि यज्ञादीनि मुमुक्षोर्ज्ञानसाधनानि भवन्तीति प्रप-ञ्चितं, तस्माद्यज्ञादीनि शमादीनि च यथाश्रमं सर्वाण्येवाश्र-मकर्माणि विद्योत्पत्तावपेक्षितव्यानि। तत्राप्येवंविदिति विद्या-संयोगात् प्रत्यासन्नानि विद्यासाधनानि शमादीनि विविदि-षासंयोगात्तु बाह्यतराणि यज्ञादीनीति विवेक्तव्यम् ॥

सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात् ॥२८॥

प्राणसंवादे श्रूयते छन्दोगानां 'न ह वा एवंविदि किञ्चनानन्नं भवति' इति तथा वाजसनेयिनां 'न ह वा अस्या-नन्नं जग्धं भवति नानन्नं प्रतिगृहीतं' इति सर्वमस्यादनीय-मेव भवतीत्यर्थः। किमिदं सर्वान्नानुज्ञानं शमादिवद्विद्याङ्ग

विद्याफलं वाक्यमित्यर्थः। स्मृतिमिति। कर्मणां ब्रह्मविद्योत्पत्ते-श्चित्तशुद्धिद्वारा विद्यार्थत्वे फलितमाह। तस्मादिति। यज्ञादीनामपि श्रुति-स्मृतिभ्यां विद्यार्थत्वे शमादीनां तैश्च विशेषाभावात् यावद्विद्योदय-मविशेषेणानुष्ठानं स्यादित्याशङ्क्याह। तत्रापीति॥

यज्ञादीनां शमादीनां च विद्यार्थत्वाविशेषेऽपि तत्प्रत्यासत्तिभेदात् विद्यार्थिभिः शमादीनामनुष्ठानमपि विद्योदयावधि कर्तव्यमित्याह। सर्वान्नेति। प्राणविदः सर्वान्नानुज्ञानं विधिर्वा न वा इत्युक्त्वा श्रुति-माह। प्राणेति। अन्नमदनीयम्। विषयवाक्यं संदर्शयति। सर्व-मिति। अपूर्वत्वाद्विधिरिति पूर्वपक्षमाह। किमिति। तत्र प्राणवि-दां यः ... सर्वान्नानुज्ञानमवैधमिति

[illegible]

विधीयेत उत स्तुत्यर्थं संकीर्त्यत इति संशये विधिरिति तावत् प्राप्तम्, तथा हि, प्रवृत्तिविशेषकर उपदेशो भवति, अतः प्राणविद्यासंनिधानात् तदङ्गत्वेनेयं नियमनिवृत्तिरुपदिश्यते। नन्वेवं सति भक्ष्याभक्ष्यविभागशास्त्रव्याघातः स्यात्। नैष दोषः, सामान्यविशेषभावाद्बाधोपपत्तेः। यथा प्राणिहिंसाप्रतिषेधस्य पशुसंज्ञपनविधिना बाधः, यथा च 'न कांचन परिहरेत्तद्व्रतम्' इत्यनेन वामदेव्यविद्याविषयेण सर्वस्त्र्यपरिहारवचनेन सामान्यविषयं गम्यागम्यविभागशास्त्रं बाध्यते, एवमनेनापि प्राणविद्याविषयेण सर्वान्नभक्षणवचनेन भक्ष्याभक्ष्यविभागशास्त्रं बाध्येतेत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, नेदं सर्वान्नानुज्ञानं

पूर्वपक्षयति। इतीति। विधिपक्षेऽनुष्ठानविशेषलाभं हेतुमाह। तथा हीति। सर्वान्नानुज्ञानं प्राणविद एव विधीयतामित्याशङ्क्य विधिविरोधाभावमित्याह। अत इति। सर्वान्नस्य प्राणविद्याङ्गं चेत्तर्हि 'न कलञ्जं भक्षयेत्' इत्यादि शास्त्रं विरुध्येतेति शङ्कते। नन्विति। प्राणविद्विशेषविषयं सदिदमिति विरोधं परिहरति। नैषेत्यादिना। उपपत्तिमेव कर्मविषयदृष्टान्तेनोदाहरति। यथेति। तत्रैव विद्याविषयं दृष्टान्तमाह। यथा चेति। 'उपमन्त्रयते स हिङ्कारः' इत्यादिना वाग्व्यापारमैथुनभेदाद्धिङ्कारादिदृष्टिर्विहिता, सा वामदेव्यविद्या तत्रोपगमनं चेह कर्तुं दृष्टान्तयोरर्थं दार्ष्टान्तिके योजयति। एवमिति। विविदिषावाक्ये सर्वापेक्षायामपूर्वत्वात् यज्ञादीनामिवास्य विधित्वमनापद्य न चैवादौ सर्वान्नापूर्वत्वात् विधिरिति मतमनूद्य सूत्राद्धिरेव सिद्धान्तमाह। एवमिति। तत्र हेतुमाह। न हीति। 'अन्न एवैतसौ'

विधीयत इति, न ह्यत्र विधायकः शब्द उपलभ्यते 'न ह वा एवंविदि किंचनानन्नं भवति' इति वर्तमानापदेशात्, न चास- त्यामपि विधिप्रतीतौ प्रवृत्तिविशेषकरत्वयोगेनैव विधिरभ्युप- गन्तुं शक्यते । अपि च श्वादिमर्यादं प्राणस्यान्नमित्युक्त्वा इद- मुच्यते 'नैवंविदि किंचिदनन्नं भवति' इति, न च श्वादिमर्या- दमन्नं मनुष्यदेहेनोपभोक्तुं शक्यते, शक्यते तु प्राणस्यान्नमिदं सर्वमिति विचिन्तयितुं, तस्मात् प्राणान्नविज्ञानप्रशंसार्थोऽय- मर्थवादो न सर्वान्नानुज्ञानविधिः । तद्दर्शयति 'सर्वान्नानु- मतिश्च प्राणात्यये' इति । एतदुक्तं भवति प्राणात्यय एव हि परस्यामापदि सर्वमन्नमदनीयत्वेनाभ्यनुज्ञायते तद्दर्शनात्, तथा हि श्रुतिश्चाक्रायणस्य ऋषेः कष्टायामवस्थायामभक्ष्यभक्षणे प्रवृत्तिं दर्शयति 'मटचीहतेषु कुरुषु' इत्यस्मिन् ब्राह्मणे 'चा- क्रायणः किल ऋषिरापद्गत इभ्येन सामिखादितान् कुल्माषान्

इत्यादाविव वर्तमानापदेशेऽपि अपूर्वत्वाद्विधिरस्त्वित्यत आह । न चेति । शास्त्रान्तरविधिबाधकत्वं स्तुतावसंभवद्विधेरेव लिङ्गं कल्प्यता शास्त्रान्तरविधिना बाधा कल्प्यता विरोधाभावायेत्यादिरर्थः । इत्थं स्तुत्यर्थमेवेदं वचो न विधिरित्याह । अपि चेति । 'आश्वभ्य आकृमिभ्य आकीटपत- ङ्गेभ्यस्तेऽन्नम्' इति श्रवणादशक्यविषयो विधिर्न संभवतीत्याह । न चेति । तर्हि वचनवैयर्थ्यमित्यत आह प्राणान्नमिति ध्येयत्वार्थवा- दत्वमित्याह । शक्यते त्विति । सूत्रार्थे सूत्रमादत्ते । अदर्शनेति । तदव- राधिं व्याकरोति । एतदिति । मटच्योऽशनयः पाषाणवृष्टयो रक्तवर्णाः क्षुद्रपक्षिविशेषा वा तैर्हतेषु कुरुषु सस्यनाशोऽभवदिति शेषः । चाक्रा- यणस्यापत्यं चाक्रायण इति । अपि च दुर्भिक्षे आटिक्या जायया सह पयोधरादिव्यञ्जनया सह देशान्तरं गच्छन् कस्मिंश्चिद् इभ्य- ग्रामे निवसन् इभ्येन हस्त्यारोहेण सामिनोऽर्धभक्षितान् कुल्माषान्

स चानुपानन्तु तदीयमुच्छिष्टदोषात् प्रत्याचचक्षे, कारण-मुक्तोवाच 'न वा अजीविष्यमिमानखादन्' इति 'कामो म उदपानम्' इति च पुनश्चोत्तरेद्युस्तानेव स्वपरोच्छिष्टपर्युषि-तान् कुल्माषान् भक्षयाम्बभूव' इति। तदेवमुच्छिष्टोच्छिष्ट-पर्युषितभक्षणं दर्शयन्त्याः श्रुतेराशयातिशयो लक्ष्यते प्राणा-त्ययप्रसङ्गे प्राणसन्धारणायाभक्ष्यमपि भक्षयितव्यमिति, स्वस्था-वस्थायान्तु तन्न कर्त्तव्यं विद्यावतापीत्यनुपानप्रत्याख्यानाद्ग-म्यते, तस्मादर्थवादो 'न ह वा एवंविदि' इत्येवमादिः ॥

अबाधाच्च ॥ २८ ॥

एवञ्च सत्याहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिरित्येवमादि भक्ष्याभक्ष्य-विभागशास्त्रमबाधितं भविष्यति ॥

कुल्माषान् कुत्सितान् माषान् भक्षितवानित्यर्थः। अनुपानं दत्तमिभ्येनाप्युच्छिष्टं मे पीतं स्यादिति प्रतिषिध्य किमेतेऽप्युच्छिष्टा नेति परेणोक्ते कारणमनुपाननिषेधे कथितवानित्याह। अनुपानमिति। कुल्माषाणामभक्षणे जीवनमेव मे न स्यात् कामः स्वेच्छातो मे तडागादिषु उदकपानं भविष्यतीत्यर्थः। स्वयं खादित्वा शिष्टान् जायार्थमाजहार तया च भर्तृसम्भावनया निहितानुत्तरदिने प्रातरेव भक्षितवानित्याह। पुनश्चेति। कुत्र भक्षणे श्रुतेरभिप्राय इत्यत आह। तदिति। अनुपाननिषेधश्रुतेस्तात्पर्यमाह। स्वस्थेति। सर्वान्नभक्षणस्य निरङ्कुशत्वाभावे फलितमाह। तस्मादिति ॥

तस्यार्थवादत्वे हेत्वन्तरमाह। अबाधाच्चेति। सामान्यशास्त्रविरो-धात् न वक्तारो विशेषविधिरित्युक्तम्, अधुना सामान्यशास्त्रं दर्शयन् तदबाधं बोधयति। एवञ्चेति। स्वस्थावस्थायां भक्ष्याभक्ष्यभेदे सतीति यावत् ॥

अपि च स्मर्यते ॥ ३० ॥

अपि च आपदि सर्वान्नभक्षणमपि स्मर्यते विदुषोऽविदुषश्चाविशेषेण ।

'जीवितात्ययमापन्नो योऽन्नमत्ति यतस्ततः ।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा' ॥ इति ।

तथा 'मद्यं नित्यं ब्राह्मणः सुरापस्य ब्राह्मणस्योष्णामासिञ्चेयुः सुरापास्ते सुराणाः कृमयो भवन्त्यभक्ष्यभक्षणात्' इति च स्मर्यते वर्जनमनन्नस्य ॥

शब्दश्चातोऽकामकारे ॥ ३१ ॥

शब्दश्चानन्नस्य प्रतिषेधकः कामकारनिवृत्तिप्रयोजनः कठानां संहितायां श्रूयते 'तस्माद्ब्राह्मणः सुरां न पिबेत्' इति सोऽपि 'न ह वा एवंविदि' इत्यस्यार्थवादत्वादुपपन्नतरो भवति, तस्मादेवंजातीयका अर्थवादा न विधय इति ॥

आपद्यन्नाद्याभक्ष्यभक्षणानुज्ञाने स्मृतिं संवादयति । अपीति । स्मृतिरपि विद्वद्विषयत्वाभावमाह ॥ अपि चेति । सुरापानवर्जनाद्वारेऽपि च सार्वत्रिकत्वमाह । तथेति । ब्राह्मणो वर्जयेदिति शेषः । जीवितात्ययवता सुरापि तदत्यये पातव्येत्याशङ्क्याह । सुरापस्येति । उष्णां सुरामिति शेषः । आस्यमग्निसमामिति यावत् । अत्यान्तिकप्रायश्चित्तदर्शनात्प्रसक्तेऽपि सा न पातव्येत्यर्थः । इतश्च सा सदा न पेयेत्याह । सुरापा इति । तत्र हेतुमाहाभक्ष्येति । मद्यनिषिद्धादिसर्वानन्नस्यार्थमाह । वर्जनमिति ॥

अतिप्रसङ्गाभावार्थं तस्माच्छ्रुतिमाह । शब्दश्चेति । तस्मात् ब्राह्मणस्य सुरापस्य अत्यान्तिकप्रायश्चित्तदर्शनादिति यावत् । श्रौतनिषेधस्य प्रलोपयोगमाह । सोऽपीति । श्रुतिविहितविद्यमर्थसंदर्भम् अतः षट् आचरेत् । तस्मादिति ॥

विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि ॥ ३२ ॥

'सर्वापेक्षा च' [ब्र०सू०३।४।२६] इत्यत्राश्रमकर्मणां विद्यासाधनत्वमवधारितम्, इदानीं तु किममुमुक्षोराश्रममात्रनिष्ठस्य विद्यामकामयमानस्य तान्यनुष्ठेयान्युताहो नेति चिन्त्यते, तत्र 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति' इत्यादिनाऽऽश्रमकर्मणां विद्यासाधनत्वेन विहितत्वाद्विद्यामनिच्छतः फलान्तरं कामयमानस्य नित्यान्यननुष्ठेयानि, अथ तस्याप्यनुष्ठेयानि न तर्ह्येषां विद्यासाधनत्वं नित्यानित्यसंयोगविरोधादित्यस्यां प्राप्तौ पठति आश्रममात्रनिष्ठस्याप्यमुमुक्षोः कर्तव्यान्येव नित्यानि कर्माणि 'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति' इत्यादिना विहितत्वात्। न हि वचनस्यातिभारो नाम कश्चिदस्ति।

सर्वापेक्षोक्तिः शाखान्तरविरोधे स्तुतिरित्युक्तं, एवं विद्यार्थत्वोक्ति-र्यज्ञादीनां स्तुतिर्नित्यत्वश्रुतिविरोधादित्याशङ्क्याह। विहितत्वाच्चेति। अवहितेन सम्बन्धमाह। सर्वापेक्षेति। अग्निहोत्रादिकर्मणामधिकृत विहितत्वाद्विनियुक्तविनियोगायोगाच्च संशयमाह। इदानीमिति। तत्राग्निहोत्रादीनामुभयार्थत्वोक्त्या स्वतन्त्रपुमर्थहेतुत्वोक्त्या च विद्योपायोपवर्णनात् पादादिसङ्गतिः। पूर्वपक्षे विद्याहेतुत्वोक्तेः स्तुतित्वात् विविदिषावाक्यस्य विवक्षितार्थत्वाभावः, सिद्धान्ते योगपूर्वकन्यायात् कर्मणामुभयार्थत्वसम्भवात् तत्सिद्धिरित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह। तत्रेति। यावज्जीवश्रुतेरमुमुक्षोरपि तान्यनुष्ठेयानीत्याशङ्क्याह। अथेति। विविदिषाश्रुतेर्विद्यार्थत्वेऽपि तेषामवश्यम्भावीत्याशङ्क्याह। नित्येति। आवश्यकत्वाभावात् विद्याकामनायाः काम्यतया कर्मणामनावश्यकत्वं नित्यतया यावज्जीवमनुष्ठेयत्वं च कर्मणामावश्यकत्वे विरुद्धे स्याताम्। अतो विद्योपकारकत्वोक्तिः स्तुतिरेवेत्यर्थः। सिद्धान्तसूत्रमवतार्य व्याकरोति। आश्रमेति। नित्यतया विहितानां विद्यार्थतया विधानं संयोग-

यच यदुक्तं नैवं सति विद्यासाधनत्वमेषां स्यादिति तत्रोत्तरं पठति ॥

सहकारित्वेन च ॥ ३३ ॥

विद्यासहकारीणि चैतानि स्युः विहितत्वादेव 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति' इत्यादिना । तदुक्तं 'सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत्' इति [वे० सू०३।४।२६]। न चेदं विद्यासहकारित्ववचनमाश्रमकर्मणां प्रयाजादिवत् विद्याफलविषयं मन्तव्यं अविधिलक्षणत्वाद्विद्यायाः असाध्यत्वाच्च विद्याफलस्य । विधिलक्षणं हि साधनं दर्शपूर्णमासादि स्वर्गफलसिषाधयिषया सहकारिसाधनान्तरमाकाङ्क्षति नैवं विद्या । तथा चोक्तं 'अतएव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा' इति वे०सू०३।४।२६ । तस्मादुत्पत्तिसाधनत्व एवैषां सहकारित्ववाचो युक्तिः । न

युक्तमित्याशङ्क्याह । न हीति । उक्तमनूद्योत्तरत्वेन सूत्रमवतारयति । यच्चेत्यादिना ॥

नित्यत्वेऽपि विद्यार्थत्वमग्निहोत्रादीनां विधिबलादेष्टव्यमिति व्याचष्टे । विहितेति । विविदिषावाक्यगतानामत्र सूत्र कर्मणो विद्यार्थत्वमुक्तमित्याह । तदुक्तमिति । सहकारित्वोक्त्या फलं प्रत्युपकारित्वभ्रान्त्या-भोक्षं कर्मणामित्याशङ्क्याह । न चेति । साक्षाद्विद्यावत्त्वव्यतिरेकेणैव चोपकारकत्वं न चार्थोत्पन्नत्वादित्याह । असाध्यत्वादिति । अविधिलक्षणव्यतिरेकोदाहरणेन प्रपञ्चयति । विधीति । स्वर्गादेस्तु यागप्रयत्नपूर्वकत्वाद्विधेयोत्पादकत्वात् विहितं दर्शपूर्णमासादि प्रयाजादिभिर्योग्यतोत्पत्तिरपेक्ष्यते नाविहिता विद्योत्पत्तिः, तथापि कथमसाध्यफलत्वेन विद्यायां सर्वापेक्षावचनव्याकोप इत्यत आह । तथा चेति । कथं तर्हि सहकारित्ववचनं तत्राह । तस्मादिति । यज्ञादिभिः सह शुद्धिद्वारा विद्या उत्पाद्यत इत्याशयः इत्यभिप्रेत्य यज्ञ

चात्र नित्यानित्यसंयोगविरोध आशङ्क्यः, कर्माभेदेऽपि संयोगभेदात्। नित्यो ह्येकः संयोगो यावज्जीवादिवाक्यकल्पितो न तस्य विद्याफलत्वं, अनित्यस्त्वपरः संयोगः 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति' इत्यादिवाक्यकल्पितः, तस्य विद्याफलत्वं यथा एकस्यापि खादिरस्य नित्येन संयोगेन क्रत्वर्थता अनित्येन संयोगेन पुरुषार्थता च तद्वत् ॥

सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात् ॥ ३४ ॥

सर्वथाप्याश्रमकर्मत्वपक्षे विद्यासहकारित्वपक्षे च त एवाग्निहोत्रादयो धर्मा अनुष्ठेयाः, त एवेत्यवधारयन्नाचार्यः किं ज्ञापयति, कर्माभेदमिति ब्रूमः। यथा कुण्डपायिना-

---

कारित्वोक्तिरित्यर्थः। परोक्तशङ्कामनूद्य सन्नाह। न चेति। संयोगभेदं विवृणोति। नित्यो हीति। तुल्यबलश्रुतिद्वयेन पृथगेव सम्बन्धविधिः संयोगभेदः तस्मादुभयार्थत्वमविरुद्धमित्यर्थः। एकस्य तूभयत्वे संयोगपृथक्त्वमित्यत्र जैमिनिसम्मतमुदाहरणेन दर्शयति। यथेति। बैल्वो वा खादिरो वा पालाशो वा यूप इत्येको नित्यः संयोगस्तेन क्रत्वर्थस्य खादिरत्वस्य खादिरं वीर्यकामस्येत्यपरः संयोगोऽनित्यस्तेन पुरुषार्थतेत्येकस्य खादिरत्वस्योभयार्थत्वे संयोगपृथक्त्वं हेतुस्तथा कर्मस्वभेदेऽपि संयोगभेदादुभयार्थत्वमित्यर्थः ॥

ननु प्रकरणान्तरस्थेभ्यो नित्यकर्मभ्यो भिन्नान्येव कर्माणि विविदिषावाक्ये विद्यासंयुक्ततया विधीयन्ते प्रकरणभेदस्य भेदकत्वात् तत्कथं तस्योभयत्वं तत्राह। सर्वथेति। प्रतिज्ञां व्याचष्टे। सर्वथापीति। एवकारव्यावर्त्यं शङ्कया दर्शयति। त एवेतीति। भेदग्रहनिरस्तं व्यतिरेकदृष्टान्तेन स्पष्टयति। यथेति। कुण्डपायिनामयनगताग्निहोत्रस्य प्रकरणभेदादग्निहोत्राद्भिन्नत्वात् कर्मान्तरत्ववत् विविदिषन्तीति विद्यासं-

भवति 'मासमग्निहोत्रं जुहोति' इत्यत्र नित्यादग्निहोत्रात् कर्मान्तरमुपदिश्यते नैवमिह कर्मभेदोऽवगन्तव्यः। कुतः? उभयलिङ्गात् श्रुतिलिङ्गात् स्मृतिलिङ्गाच्च। श्रुतिलिङ्गं तावत् 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति' इति सिद्धवदुत्पन्नरूपाण्येव यज्ञादीनि विविदिषायां विनियुङ्क्ते न तु 'जुहुयात्' इत्यादिवदपूर्वमेषां रूपमुत्पादयतीति। स्मृतिलिङ्गमपि 'अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः' इति विज्ञातकर्तव्यताकमेव कर्म विद्योत्पत्त्यर्थं दर्शयति। 'यस्यैते चत्वारिंशत्संस्काराः' इत्याद्या च संस्कारप्रसिद्धिर्वैदिकेषु कर्मसु तत्संस्कृतस्य विद्योत्पत्तिमभिप्रेत्य स्मृतौ भवति, तस्मात् साध्विदमभेदावधारणम्॥

युक्ततया विहितानामपि कर्मणां प्रकरणभेदादेव कर्मान्तरत्वशङ्कायां दृष्टान्ते जुहोतीति होमविधिश्रुतेर्वाक्यशेषस्य चानुपपत्त्या विशेष-णादग्निहोत्रवद्धर्मवाक्यात् पारतन्त्र्याद्यभावात् च भेदः। सर्वापे-तद्रूपवत्कर्म विना अर्थाहृतनैमित्तिकाग्निहोत्रपदार्थवैलक्षण्यादाम्ना-तानां वाजिनोऽग्निहोत्रवदस्यापि कर्मान्तरत्वमस्त्वेवेति प्राप्तम्। विवि-दिषावाक्येन विधिवशात् प्रवृत्तानामेव यज्ञादीनां यज्ञादिपदैरनुवादात् विद्यासंयोगमात्रं विधीयते तेषामिति न कर्मान्तरत्वम्। प्रश्नपूर्वकं यज्ञद्वारा वेदनार्थं स्वीकरोति। तत इत्यादिना। प्रसिद्धवर्णित संस्कारत्वप्रसिद्धिरपि तेषां विविदिषाविनियोगेन प्रायोऽस्यानुपकारकत्वा-वेदयन्ती कर्माभेदं सूचयतीत्याह। यस्येति। गर्भाधानादयः षोडश-चात्वारिंशत्संस्काराः चत्वारश्च, पञ्च महायज्ञाः, सप्त सोमसंस्थाः, सप्त हविःसंस्थाः, सप्त पाकसंस्थाः, अनसूया सर्वभूतेषु दया, मार्दवं, क्षमा, शमः, दमः, शौचं, अकार्पण्यम्, अस्पृहत्वम्, कामक्रोधलोभमोहत्यागश्चेत्यष्टा-चत्वारिंशत्संस्काराः। कर्माभेदे ब्रह्मयोगे भविष्यतीत्याह। इत्यादिना॥

अनभिभवञ्च दर्शयति ॥ ३५ ॥

सहकारित्वस्यैवैतदुपोद्बलकं लिङ्गदर्शनं अनभिभवञ्च दर्शयति श्रुतिर्ब्रह्मचर्यादिसाधनसम्पन्नस्य रागादिभिः क्लेशैः 'एष ह्यात्मा न नश्यति यं ब्रह्मचर्येणानुविन्दते' इत्यादिना, तस्माद्यज्ञादीन्याश्रमकर्माणि च भवन्ति विद्यासहकारीणि चेति स्थितम् ॥

अन्तरा चापि तु तद्दृष्टेः ॥ ३६ ॥

विधुरादीनां द्रव्यादिसम्पद्रहितानां चान्यतमाश्रमप्रतिपत्तिहीनानामन्तरालवर्तिनां किं विद्यायामधिकारोऽस्ति किं वा नास्तीति संशये नास्तीति तावत् प्राप्तं, आश्रमकर्मणां विद्याहेतुत्वावधारणात् आश्रमकर्मासम्भवाच्चैतेषामित्येवं प्राप्ते

नित्यानि कर्माणि अतः पुण्यलोकावाप्तिफलान्यपि ज्ञानकामेनानुष्ठितानि ज्ञानार्थानीत्युक्तम् इदानीं ब्रह्मचर्यादीनामाश्रमकर्मणां क्लेशतनूकरणेन विद्योदये हेतुत्वेऽपि लिङ्गमाह। अनभिभवञ्चेति। तस्य तात्पर्यं पूर्वमेवावतारितं कथयति। सहकारित्वस्येति। उभयविधाधीनत्वमुपबृंहयति। तस्मादिति ॥

आश्रमकर्मणां विद्योपायत्वे अनाश्रमकर्मणां नैवमिति कथानं प्रत्याह। अन्तरेति। अनाश्रमिणो विधुरादीन् विषयीकृत्य तेषां कर्मस्वनधिकारे विद्याधिकारे संशयमाह। विधुरेति। अनाश्रमकर्मणा-मज्ञविद्याहेतुत्वेऽपि पादादिसङ्गतिः। पूर्वपक्षे यथा विधुरकर्मणां विद्याहेतुत्वासिद्धिः तथैवाश्रमकर्मणामपि विद्याहेतुत्वासिद्धिः। सिद्धान्ते त्वाश्रमिवदनाश्रमकर्मणां विद्यासिद्धिरिति फलम्। संशयमनूद्य पूर्वपक्षमाह। नास्तीत्यादिना। विविदिषावाक्ये यज्ञादिषु प्रत्येकं करण-

दृष्टत्वात्, [illegible] विद्यायामधिकारो [illegible] रैक्ववाचक्नवीप्रभृतीनामेवं-भूतानामपि ब्रह्मवित्त्वश्रुत्युपलब्धेः ।

अपि च स्मर्यते ॥ ३७ ॥

संवर्तप्रभृतीनां च नग्नचर्यादियोगादनपेक्षिताश्रमकर्मणामपि महायोगित्वं स्मर्यते इतिहासे । ननु लिङ्गमिदं श्रुतिस्मृतिदर्शनमुपन्यस्तं का नु खलु प्राप्तिरिति सोऽभिधीयते ।

विशेषानुग्रहश्च ॥ ३८ ॥

तेषामपि विधुरादीनामविरुद्धैः पुरुषमात्रसम्बन्धिभिर्ज

[illegible] आश्रमकर्माभावेऽपि सर्वसाधारणधर्माणां दानादीनां सद्भावात् [illegible] विधुरादीनामपि विद्याधिकारः [illegible] विद्या-साधनत्वे [illegible] विद्यावति [illegible] पूर्वपक्षमनू-द्य । [illegible] विद्यावति । [illegible] । [illegible] । [illegible] महेश्वरे [illegible] । [illegible] ।

[illegible] दर्शयति । [illegible] । [illegible] विद्यायामनाश्रमिणामधिकारो [illegible] । [illegible] रैक्वादीनां विद्यावत्त्वात् [illegible] विद्याधिकारः [illegible] । [illegible] विद्योत्पत्तिरिति [illegible] इति ।

[illegible] ।

पोपवासदेवताराधनादिभिर्धर्मविशेषैरनुग्रहो विद्यायाः सम्भवति। तथा च स्मृतिः—

'जप्येनैव तु संसिध्येद्ब्राह्मणो नात्र संशयः।

कुर्यादन्यन्न वा कुर्यान्मैत्रो ब्राह्मण उच्यते'॥

इत्यसम्भवदाश्रमकर्मणोऽपि जप्येऽधिकारं दर्शयति। जन्मान्तरानुष्ठितैरपि चाश्रमकर्मभिः सम्भवत्येव विद्याया अनुग्रहः। तथा च स्मृतिः—

'अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम्'।

इति जन्मान्तरसञ्चितानपि संस्कारविशेषाननुग्रहीतॄन् विद्याया दर्शयति। दृष्टार्था च विद्या प्रतिषेधाभावमात्रेणाप्यर्थिनमधिकरोति श्रवणादिषु, तस्माद्विधुरादीनामप्यधिकारो न विरुध्यते॥

कालेऽस्तीत्यत आह। तथा चेति। मैत्रो मित्रे भवः सर्वभूताहिंसको दयावानित्यर्थः। किञ्च ऐहिकफलेषु कर्मस्वानन्तर्यस्याचोदितत्वाद्-नियतकालत्वे ऐहिककर्माभावेऽप्यामुष्मिकैरेव कर्मभिर्विद्या भविष्यतीति उत्तमं व्याख्यान्तरमाह। जन्मान्तरेति। जन्मान्तरे सञ्चितकर्मणां विद्याहेतुपाकत्वे मानमाह। तथा चेति। अनेकेषु जन्मसु सञ्चित-संस्कारैः सिद्धः सम्यगुपरिपाकवानित्यर्थः। यथाऽपि तु जन्मन्यधीत-वेदो वर्णविशेषाधिकारी, तथाऽपि जन्मान्तराध्ययनधर्मसंस्कारादि-विशिष्टो विद्याधिकारी वाचक्नव्यादिवदित्याह। दृष्टार्थेति। अविद्यानि-वृत्तेर्दृष्टफलत्वात् नियमापेक्षाभावात् विधःतन्निषेधस्याभावमात्रेण तत्र श्रवणे प्रवृत्तिरित्यर्थः। श्रुतिस्मृतिभ्यः अविरुद्धमर्थमुपसंहरति। तस्मा-दिति॥

अतस्त्वितरज्ज्यायो लिङ्गाच्च ॥ ३९ ॥

अतस्त्वन्तरालवर्तित्वादितरदाश्रमवर्तित्वं ज्यायो विद्यासाधनं श्रुतिस्मृतिसंदृष्टत्वात् श्रुतिलिङ्गाच्च 'तेनैति ब्रह्मवित् पुण्यकृत् तैजसश्च' इति। 'अनाश्रमी न तिष्ठेत दिनमेकमपि द्विजः। संवत्सरमनाश्रमी स्थित्वा कृच्छ्रमेकं चरेत्' इति च स्मृतिलिङ्गात्॥

तद्भूतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमातद्रूपाभावेभ्यः ॥ ४० ॥

सन्त्यूर्ध्वरेतस आश्रमा इति स्थापितम्, तांस्तु प्राप्तस्य कथंचित्ततः प्रच्युतिरस्ति नास्ति वेति संशयः, पूर्वधर्मेष्वनुष्ठानचिकीर्षया रागादिवशेन वा प्रच्युतोऽपि स्यात् विशेषाभावात्।

[illegible] विद्योत्पत्तौ वेदान्त[illegible]-[illegible]। अतस्त्विति। विद्याया [illegible]-[illegible] तथा [illegible]। कथ इति। [illegible] विद्याहेतुत्वं ज्यायस्त्वम्। [illegible] श्रुति-[illegible]। स्मृतीति। तेन [illegible] ब्रह्मविदेति ग-[illegible] ब्रह्म प्राप्नोति, स च पुण्य[illegible] कर्म करोतीति [illegible]-[illegible]। तेजसि [illegible] तैजसत्वम्। पुण्यकृत्त्वाभि-[illegible]। [illegible] विद्याहेतुत्वमिति। अनाश्रमीति।

अनाश्रमित्वं कथंचिद् विद्याहेतुत्वं [illegible], तत्तु [illegible] कर्म [illegible]। तद्भूतस्येति। यथा [illegible]।

दित्येवं प्राप्ते उच्यते। तद्भूतस्य तु प्रतिपन्नोर्ध्वरेतोभावस्य न कथञ्चिदप्यतद्भावो न ततः प्रच्युतिः स्यात्, कुतः, नियमातद्रूपाभावेभ्यः। तथा हि 'अत्यन्तमात्मानमाचार्यकुलेऽवसादयन्' 'अरण्यमियादिति पदं ततो न पुनरेयादित्युपनिषत्' इति—

'आचार्येणाभ्यनुज्ञातश्चतुर्णामेकमाश्रमं।

आविमोक्षात् शरीरस्य सोऽनुतिष्ठेद्यथाविधि' ॥

इति चैवंजातीयको नियमः प्रच्युत्यभावं दर्शयति। यथा च 'ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेत्' 'ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत्' इति चैवमादीन्यारोहरूपाणि वचांस्युपलभ्यन्ते नैवं प्रत्यवरोहरूपाणि, न चैवमाचाराः शिष्टा विद्यन्ते। यत्तु पूर्वधर्मस्वनुष्ठानचिकीर्षया प्रत्यवरोहणमिति, तदसत्, 'श्रेयान् स्वधर्मो

तस्य कर्मविषयत्वात् किं विद्याहेतुर्न वेति संशये विदुषस्तस्य तदहमित्याह। तार्त्तीति। कथञ्चिद्रागादुद्रेकादित्यर्थः। सा चानवती न वेति विमर्शः। अवरोहतां बुद्धिपूर्वप्रच्युतानां कर्म यथोक्तविद्याहेतुर्नेत्युक्ता पादादिवत्कृतिः। पूर्वपक्षे पूर्वोक्ताश्रमित्वस्य सार्थसिद्धिः, सिद्धान्ते प्रत्य-न्तरप्रायश्चित्तकत्वात् तदसिद्धिरिति पूर्वपक्षं पूर्वपक्षयति। पूर्वेति। पूर्वाश्रमोक्तधर्मादिधर्मः कुलेन धर्मोऽनुष्ठातुमिति तच्चिकीर्षया रागद्वेषवशेन च प्रत्यवरोहोऽपि प्रायश्चित्तः स्यात्, तथा चानाश्रमि कर्म निन्दितमपि यथा विद्यासाधनत्वम्, तथा प्रत्यवरूढस्यापि कर्म विद्याहेतुराश्रमावरोहोऽनुष्ठानादारोहयोरन्यतरत्वात् तदारोहवदित्यवरोहस्य प्रायश्चित्तत्वादित्यर्थः। सिद्धान्तसूत्रमवतार्य व्याकरोति। एवमिति। उत्तराश्रमं प्राप्तस्य पूर्वाश्रमप्राप्तिरप्रामाणिकीत्यत्र प्रमाणं हेतुत्रयमाह। कुत इति। तत्र नियमं व्याचष्टे। तथा हीति। अरण्यमित्येकान्तोपक्रमणमुपदेशस्य तदियात् गच्छेदिति, पदं प्रात्मना गमनं तस्मात् अरण्याद् न पुनरियात् पुनरागमनं तु न प्रत्यवरोहेदित्युपनिषद्रहस्यमि-

विगुणः परधर्मात् स्वनुष्ठितात्' इति स्मरणात्, न्यायाच्च यो हि यं प्रति विधीयते स तस्य धर्मो न तु यो येन स्वनुष्ठातुं शक्यते, चोदनालक्षणत्वाद्धर्मस्य। न च रागादिवशात् प्रच्युतिः, नियमशास्त्रस्य बलीयस्त्वात्। जैमिनेरपीत्यपिशब्देन जैमिनिबादरायणयोरत्र संप्रतिपत्तिं शास्ति प्रतिपत्तिदार्ढ्याय।

न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तदयोगात्॥४१॥

यदि नैष्ठिको ब्रह्मचारी प्रमादादवकीर्येत किं तस्य 'ब्रह्मचार्यवकीर्णी नैर्ऋतं गर्दभमालभेत' इत्येतत् प्रायश्चित्तं स्यादुत नेति। नेत्युच्यते, यदप्यधिकारलक्षणे निर्णीतं प्रायश्चित्तं

कर्म। स्वार्थमपि नियमं कथयति। न्यायाच्चेति। [illegible]त्ययमाह। धर्ममिति। तद्रूपमप्यनुष्ठातुं शक्नोति। यथा चेति। अभावं भ्रष्टाचाराभावं आचष्टे। न चेति। [illegible] च्युतिविरोधेन दूषयति। वर्णयति। [illegible] न्यायाच्चेति। यस्तु रागादिवशात् प्रच्युतोऽस्तीति तत्राह। न चेति। नतोऽन पुनरित्यादि नियमशास्त्रम्। बलीय इत्यत्र प्रमाणत्वं आचष्टे। जैमिनेरपीति। अपिशब्दसूचितमर्थमाह। [illegible] प्रतिपत्तीति॥

[illegible] प्रमादात् [illegible] प्रायश्चित्तमस्तीति [illegible] पूर्वपक्षमाह। न चेति। [illegible] किं नास्ति प्रायश्चित्तं [illegible] संशयमाह। यदीति। प्रमादादि[illegible] प्रायश्चित्तं [illegible] [illegible] विधिवदवकीर्णे [illegible] [illegible]

अवकीर्णिपशुश्च तद्वदाधानस्याप्राप्तकालत्वादिति तदपि न नैष्ठिकस्य भवितुमर्हति। किं कारणम्,

'आरूढो नैष्ठिकं धर्मं यस्तु प्रच्यवते पुनः।
प्रायश्चित्तं न पश्यामि येन शुध्येत् स आत्महा'॥

इत्यप्रतिसमाधेयपतनस्मरणात्, छिन्नशिरस इव प्रतिक्रियानुपपत्तेः। उपकुर्वाणस्य तु तादृक्पतनस्मरणाभावादुपपद्यते तत् प्रायश्चित्तम्॥

विद्याहेतुरित्युक्त्वा पादादिसङ्गतिः। पूर्वपक्षे प्रमादीनामूर्ध्वरेतसामात्यन्तिकादधःपातात् शुद्ध्यसिद्धिः, सिद्धान्ते तेषामपि प्रायश्चित्तेन पतनस्याभावात् शुद्धिसिद्धिरित्युपेक्ष्य पूर्वपक्षसूत्रमवतार्य व्याख्याति। उच्यत इति। तदेव पदाध्याये निर्धारितं प्रायश्चित्तमुदाहरति। अवकीर्णीति। ब्रह्मचार्यवकीर्णी नैर्ऋतं पशुं होमार्थसाधनं कर्तव्यं, किं वा लौकिकेऽग्नौ वाग्निषु तत्कर्मेति सन्देहे पूर्वाधिकरणे यदाहवनीये जुहोति तेन सोऽस्याभीष्टः प्रीतो भवतीत्याहवनीयस्य सर्वहोमार्थत्वादाहवनीये तावद्भवनहोमाः कार्या इति प्राप्ते उपनयनोऽन्येनादधीतेति कृतदारस्याग्न्याधानविधानादुपनयनकाले दाराभावादाधानस्याप्राप्तकालत्वात् आहवनीयाभावात् लौकिकाग्नावुपनयनहोमा इति राद्धान्ते, ब्रह्मचारी चावकीर्णी चैव तस्य भार्या स्यात् ततोऽन्याधानमिति प्रतिपक्षवृत्तौ निराकर्तुमतिदेशाधिकरणमवकीर्णिपशुश्चेति। उपनयनकाले लौकिकाग्नौ होमवदवकीर्णिपशुश्च तत्रैव होतव्यः। आधानस्य भार्यापरिग्रहोत्तरकालत्वात् पूर्वं च अभावादित्यक्षरार्थः। पूर्वपक्षेऽपि परपरिग्रहात् ... अन्यथा ... धानाभावादित्यर्थः। यदर्थिकारणके निर्णीतमधिकारिकं प्रायश्चित्तं तदपि नैष्ठिकस्य भवितुं नार्हतीति व्याख्या। ... किमित्यादिना। किंचि-दपि प्रायश्चित्तवचनं ब्रह्मचारिविषयमुपकुर्वाणस्यापि तद्-योगात् ... समाधेयप्रतिवचनमेवेत्युक्तिः॥

उपपूर्वमपि त्वेके भावमशनवत्तदुक्तम् ॥ ४२ ॥

अपि त्वेके आचार्या उपपातकमेवैतदिति मन्यन्ते यन्नैष्ठिकस्य गुरुदारादिभ्योऽन्यत्र ब्रह्मचर्यं विशीर्यते न तन्महापातकं भवति गुरुतल्पादिषु महापातकेष्वपरिगणनात्। तस्मादुपकुर्वाणवन्नैष्ठिकस्यापि प्रायश्चित्तभावमिच्छन्ति ब्रह्मचारित्वाविशेषादवकीर्णित्वाविशेषाच्च अशनवत्, यथा ब्रह्मचारिणो मधुमांसाशने व्रतलोपः पुनः संस्कारश्चैवमिति। ये हि प्रायश्चित्ताभावमिच्छन्ति न तेषां मूलमुपलभ्यते, ये तु भावमिच्छन्ति तेषां ब्रह्मचार्यवकीर्णीत्येतदविशेषश्रवणं मूलम्। तस्माद्भावो युक्ततरः। तदुक्तं प्रमाणलक्षणे, 'समा विप्रतिपत्तिः स्यात् शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात्' इति प्रायश्चित्ताभाव-

---

विद्यान्नयति। उपपूर्वमिति। उपपदं पूर्वं [illegible] पातकस्य तदुपपूर्वमिति व्याचष्टे। अपि त्विति प्रायश्चित्तभावं [illegible] प्रकृतम्। एवकारार्थमाह। नेति। नैष्ठिक[illegible]ऽपि प्रायश्चित्तवचने [illegible] उपपातकत्वाभाव[illegible] [illegible]दिति [illegible] [illegible]। तस्मादिति। [illegible] [illegible]। अशनवदिति। प्रायश्चित्तं न [illegible]। ये हीति। प्रायश्चित्त [illegible] [illegible]भावात् न [illegible] इत्यर्थः। [illegible] [illegible] [illegible]। ये त्विति। [illegible] प्रायश्चित्तनिषेधार्थ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] प्रायश्चित्तनिषेधार्थ[illegible] [illegible] [illegible] प्रायश्चित्तं [illegible] [illegible]

उपपातकमेवं सति यत्नगौरवोत्पादनार्थमिति व्याख्यातव्यम्। एवं भिक्षुवैखानसयोरपि वानप्रस्थो दीक्षाभेदे कृच्छ्रं द्वादश-

---

प्रायश्चित्ताभावयोरिति भावः। उक्तं चैवं यववराहाधिकरणसम्मतिमाह। तदुक्तमिति। यववराहयोरार्याः उपानच्छाविषये यववराह-शब्दार्थौ प्रियङ्गुकृष्णशकुनिपक्षो वा दीर्घशूकशूकरपक्षो वेति सन्देहे पूर्वपक्षमाह। यवेति। केचिद्दीर्घशूके यवशब्दं प्रयुञ्जते, प्रियङ्गुषु चापरे, वराहशब्दमपि शूकरे केचिदाहुः, कृष्णशकुनौ चान्ये, तेन प्रयोगसाम्यात् यथा तुल्या विकल्पेन प्रतिपत्तिः स्यादित्यर्थः। सिद्धान्तमाह। शास्त्रस्था वेति। वाशब्दः पक्षव्यावृत्त्यर्थः॥ या शास्त्रमूला धीः सैव ग्राह्या शास्त्रनिमित्तत्वात् तद्धर्मादिज्ञानस्य, शास्त्रस्थाः सदा च यदा चान्या ओषधयो म्लायन्ति अथैते मोदमाना इवोत्तिष्ठन्ति वराहं गावो-ऽनुधावन्ति इति च यववराहशब्दयोर्दीर्घशूकशूकरविषयत्वं, तस्मात् धीसाम्याभावात् विकल्पायोगो या शास्त्रमूला प्रतीतिः सैव ग्राह्येति प्रथमेऽध्याये स्थितं, तथात्रापि शास्त्रमूलत्वात् प्रायश्चित्ताभावविषये-स्मृत्यन्तरं सङ्कोचयितव्यं, प्रायश्चित्तं न पश्यामि इति स्मृतेः, तर्हि का गतिरत आह। प्रायश्चित्तेति। एवं सति यत्नस्तुत्या प्रायश्चित्तवचनं निन्दितमित्यर्थः। यदि सर्वांशं नैष्ठिकस्य ब्रह्मचर्यं भ्रश्येत तदा न प्रायश्चित्तं लभ्यते, तेन नैष्ठिकेन ब्रह्मचर्ये यत्नवता भाव्यमिति तद्वि-धयस्य यत्नगौरवपरत्वेन यदा कार्यं तदापि गौरवमुत्पादयितुं प्रायश्चित्ता-भाववचनमित्यर्थः। नैष्ठिके हि दर्शितन्यायमितरयोरतिदिशति। एवमिति। विशेषतोऽपि प्रायश्चित्तविधेस्तयोरस्ति प्राजापत्यादिके व्रतलोपे प्रायश्चित्तमित्याह। वानप्रस्थ इति। दीक्षाभेदे व्रतलोपे प्रमादतो मूलकर्मणि कृच्छ्रं चरित्वा महाकक्षं वर्धयेदिति वचनं कृच्छ्रं विशिनष्टि। द्वादशेति। दिनसंख्यैकवाक्यं दिनसंख्या रात्रिशेषेण, दिनसंख्ययापि च, दिनसंख्योपचयकरणमिति सं-क्षेपार्थः। परिव्राजकेऽपि प्रमादतो व्रतलोपे तद्वत् कृच्छ्रानुष्ठान-मित्याह। भिक्षुरिति। लोपस्य यथाक्रमात् तदपि ... मन्त्रा-ज्य वर्धयेदित्याह। पूर्ववदिति।

रात्रं चरित्वा महाकक्षं वर्धयेत्, भिक्षुर्वानप्रस्थवत्सोमवृद्धिवर्जं स्वशास्त्रसंस्कारश्चेत्येवमादिप्रायश्चित्तस्मरणमनुसर्तव्यम् ॥

बहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ॥ ४३ ॥

यद्यूर्ध्वरेतसां स्वाश्रमेभ्यः प्रच्यवनं महापातकं, यदि वोपपातकमुभयथापि शिष्टैस्ते बहिः कर्तव्याः।

'आरूढो नैष्ठिकं धर्मं यस्तु प्रच्यवते पुनः।

प्रायश्चित्तं न पश्यामि येन शुध्येत् स आत्महा' ॥ इति

"सर्वपापप्रसक्तोऽपि ध्यायन्निमिषमच्युतम्।

पुनः स पूतो भवति पङ्क्तिपावन एव च॥

मनोवाक्कायजान् दोषान् ज्ञानोत्थांश्च प्रमादजान्।

सर्वान् दहति योगाग्निस्तूलराशिमिवानलः॥

उपपातेषु सर्वेषु पातकेषु महत्सु च।

प्रविश्य रजनीपादं ब्रह्मध्यानं समाचरेत्॥

नित्यमेव तु कुर्वीत प्राणायामांस्तु षोडश।

अपि भ्रूणहनं मासात् पुनन्त्यहरहः कृताः॥"

इत्यादिपरिव्राजकविषयं शास्त्रम्। तेनाभिहितः संस्कारो ध्यानादिः स च कर्तव्यो भिक्षुणेत्याह। स्वशास्त्रेति। ऊर्ध्वरेतसां प्रमादच्युतानां कृतप्रायश्चित्तानामधिकारोऽस्ति विद्यायामिति भावः॥

कृतप्रायश्चित्तानामपि तेषां शिष्टाव्यवहार्यत्वमाह। बहिरिति। कृतप्रायश्चित्तैः सह शिष्टाचाररूपं कर्म विषयत्वात् किं विद्याङ्गं किं वा नेति संशये प्रायश्चित्तैरेव तेषां व्यवहार्यतासिद्धेरङ्गमिति प्राप्ते सिद्धान्तयति। यदीति। प्रतिषेधार्थकथा पेक्षकं आकरोति। आरूढ इत्यादिना। दुरितापरपर्यायमेनो लोकद्वयेऽपि कर्तुरशुद्धिदमस्ति, तत्र प्रायश्चित्तेन लोकद्वयेऽपि कस्यचिदशुद्धिरपनीयते कस्यचित्तु पारलौकिकाशुद्धिरपाक्रियते ऐहिकाशुद्धिरनुवर्तते। तत्र हि

'आरूढपतितं विप्रं मण्डलाच्च विनिःसृतम् ।
उद्बद्धं कृमिदष्टं च स्पृष्ट्वा चान्द्रायणं चरेत्' ॥ इति ।

एवमादिनिन्दातिशयस्मृतिभ्यः शिष्टाचाराच्च । न हि यज्ञाध्ययनविवाहादीनि तैः सहाचरन्ति शिष्टाः ॥

स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ॥ ४४ ॥

अङ्गेषूपासनेषु संशयः किं तानि यजमानकर्माणि आहोस्विदृत्विक्कर्माणि, किं तावत् प्राप्तं यजमानकर्माणीति, कुतः

'बालघ्नांश्च कृतघ्नांश्च विशुद्धानपि धर्मतः ।
शरणागतहन्तॄंश्च स्त्रीहन्तॄंश्च न संवदेत्' ॥ इति ।

तदेवाध्यारूढो नैष्ठिकमित्यादिस्मृतिलिङ्गादाचाराच्च परलोकानुग्रहेरपमीतत्वेऽपि अव्यवहार्यत्ववचनाच्च तैर्व्यवहारकृदाचारस्य विद्याङ्गत्वं, तदेवमुक्ताचारस्योक्तविद्यानङ्गत्वाभिधानात् प्रासङ्गिकी पादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे बालघ्नानित्यादिस्मृतिविरोधः सिद्धान्ते तदानुगुण्यमिति भावः ॥

अन्यस्मिन् पापकारिणि तेन व्यवहारादन्यस्य त्वपकारवदन्यस्मिन् उपार्जितकर्मणि तेन व्यवहारात् फललक्षणोपकारमन्ययजमानस्य दर्शयन् पूर्वपक्षयति । स्वामिन इति । कर्माङ्गसम्बद्धान्युपासनानि विषयास्तेषूभयकर्तृत्वधिया संशयमाह । अङ्गेष्विति । शास्त्रीयाङ्गाश्रितोपासनानां स्वतन्त्रफलाभावादृत्विक्कर्तृत्वेऽपि यजमानगामिफलत्वोक्तेरस्ति पादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे कर्तृत्वभोक्तृत्वयोरैकाधिकरण्यासिद्धिः, सिद्धान्ते प्रकृतस्य कर्तुरस्वातन्त्र्यात्तस्य यजमानाधीनत्वात्तत्कर्तृत्वमपि तदधीनमित्यैकाधिकरण्यस्याविरुद्धतेति सिद्धवत्कृत्य प्रश्नपूर्वकं पूर्वपक्षमाह । किमिति । तत्र हेतुं प्रश्नद्वारा दर्शयति । कुत इति । फलश्रुतिमेव विवृ-

फलश्रुतेः । फलं हि श्रूयते 'वर्षति हास्मै वर्षयति ह य एतदेवं विद्वान् वृष्टौ पञ्चविधं सामोपास्ते' इत्यादि [छा०२।३।२] । तच्च स्वामिगामि न्याय्यं तस्य साङ्गे प्रयोगे, अधिकृतत्वादधिकृताधिकारत्वाच्चैवंजातीयकस्य । फलञ्च कर्तर्युपासनानां श्रूयते 'वर्षत्यस्मै ह उपास्ते' इत्यादि [छा०२।३।२] । ननु ऋत्विजोऽपि फलं दृष्टं 'आत्मने वा यजमानाय वा यं कामं कामयते तमागायति' इति । न, तस्य वाचनिकत्वात् । तस्मात् स्वामिन एव फलवत्सूपासनेषु कर्तृत्वमित्यात्रेय आचार्यो मन्यते ॥

आर्त्विज्यमित्यौडुलोमिस्तस्मै हि परिक्रीयते ॥४५॥

नैतदस्ति स्वामिकर्माण्युपासनानीति, ऋत्विक्कर्माण्येतानि

दर्शयति । फलं हीति । श्रुतमपि फलमृत्विग्गतं किन्न स्यादित्यत आह । तच्चेति । तत्र हेतुः । तस्येति । उद्गीथाद्युपास्तिविधीनां प्रयोगविधि-वाक्यस्थत्वाधिकारिण एव प्राप्तस्यैवोद्देश्यत्वयोगात् तदाश्रितोपास्तीनां गोदोहनवदधिकृताधिकारित्वादधिकारिण एव गोदोहनफलवत् विद्याफलेन भवितव्यं च । अधिकृतेति । तथापि कथम् उपास्तीनां याजमानत्व तत्राह । फलञ्चेति । फलकर्तृत्वे फलितत्वमपि यजमानस्य न स्यात् कर्तृत्वभोक्तृत्वयोरेकाधिकरण्यादित्यर्थः । यजमानगामि फलव्य-[illegible]भिचारं शङ्कते । नन्विति । उद्गातुर्यो याजमानफलं वचनात् कश्चिदपवादः स्यादित्यत आह । न, तस्येति । वाचनिकापवादाभावे तूत्सर्ग-स्थितिरित्युपसंहरति । तस्मादिति ॥

ऋत्विगुपास्तीनां याजमानत्वात् न स्वतन्त्रफलत्वेति प्राप्ते सिद्धान्तयति । आर्त्विज्यमिति । तत्र प्रतिज्ञां विभजते । नैतदिति । अन्यकर्तृके कर्त्रे

स्युरित्यौडुलोमिराचार्यो मन्यते, किं कारणं, तस्मै हि साङ्गाय कर्मणे ऋत्विक् परिक्रीयते, तत्प्रयोगान्तःपातीनि चोद्गीथाद्युपासनानि अधिकृताधिकारत्वात्। तस्माद्गोदोहनादिकर्मनियमवदेव ऋत्विग्भिर्निर्वर्त्येरन्। तथा च 'तं ह बको दाल्भ्यो विदाञ्चकार स ह नैमिषीयाणामुद्गाता बभूव' इत्युद्गातृकर्तृकतां विज्ञानस्य दर्शयति। यत्तूक्तं कर्त्राश्रयं फलं श्रूयत इति, नैष दोषः, परार्थत्वादृत्विजोऽन्यत्र वचनात् फलसम्बन्धानुपपत्तेः॥

श्रुतेश्च ॥४६॥

'यां वै काञ्चन यज्ञे ऋत्विज आशिषमाशासत इति यजमानायैव तामाशासत इति होवाचेति' तस्मादु हैवंविदुद्गाता ब्रूयात् कं ते काममागायानि' इति [छा०उ०] चर्त्विक्कर्तृकस्य

कथमन्यस्य फलमिति शङ्कते। किं कारणमिति। सूत्रावयवेनोत्तरमाह। तस्मै हीति। ऋत्विजो यजमानेन स्वगामिने फलाय क्रीतत्वात्स्वार्थानुपपत्तिरित्यर्थः। साङ्गकर्मार्थं क्रीतत्वेऽपि ध्यानार्थमक्रीतत्वात् कथमुपास्तीनामृत्विक्कर्तृत्वं तत्राह। तदिति। अङ्गोपास्तीनामधिकृताधिकारित्वे फलितमाह। तस्मादिति। तासामृत्विक्कर्तृत्वे श्रौतं लिङ्गमाह। तथा चेति। तमुद्गीथाख्यं प्रणवं प्राणादिदृष्टिविशिष्टं बको नामतो दल्भस्यापत्यं दाल्भ्यो विदाञ्चकार विदितवान्, विदित्वा च नैमिषीयाणां सत्रियाणामुद्गाताऽऽसीदित्यर्थः। पूर्वपक्षबीजमनुवदति। यत्त्विति। उत्सर्गतो याजमानत्वेऽपि फलस्य वचनादपवादो यत्र नैवं तत्रोत्सर्गस्थितिरित्युक्तमित्याह। नेत्यादिना॥

इत्थमुपास्तीनाम् ऋत्विक्कर्तृत्वं यजमानफलगामित्वं चेत्युक्तम्। श्रुतेश्चेति। उक्तार्थे श्रुतिलिङ्गं च सिद्धमर्थमुपसंहरति। तस्मादिति।

विज्ञानस्य यजमानगामि फलं दर्शयति, तस्मादङ्गोपासनाना-मृत्विक्कर्मत्वसिद्धिः ॥

सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो विध्या-दिवत् ॥४७॥

'तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य बाल्येन तिष्ठासेत् बाल्यं च पाण्डित्यं च निर्विद्याथ मुनिरमौनं च मौनं च निर्विद्याथ ब्राह्मणः' इति बृहदारण्यके श्रूयते, तत्र संशयः मौनं विधीयते न वेति । न विधीयत इति तावत् प्राप्तं, बाल्येन तिष्ठा-

---

सिद्धे चोपासनानाम् ऋत्विक्कर्तृत्वे तद्विधारणानियमन्यायेन स्वतन्त्रकर्तृत्व-सिद्धिरिति भावः ॥

विद्वत्संन्यासिनां मन्दाधिकारिणां [illegible] साधन-मथमधीतसाधनमेवं निष्ठार्थं पुनरुत्तममध्यमधीत्य [illegible] मिति । सह-कार्यन्तरेति । विषयवाक्यमुदाहरति । तस्मादिति । यस्मात्पूर्वे ब्राह्मणा विदित्वाऽऽत्मानमेव एषणाभ्यो व्युत्थाय भिक्षाचर्यं चरन्ति स्म तस्मात् अधुनातनोऽपि ब्राह्मणः पाण्डित्यं पण्डाऽध्ययनजा बुद्धिस्तद्वान् पण्डितः तस्य कर्म पाण्डित्यं श्रवणं तन्निर्विद्य निश्चयेन लब्ध्वा बाल्येन ज्ञानबलभावेन युक्तोऽध्यात्मनाभिरामरूपमननेन शुद्धभावेन वा तिष्ठासेत् स्थातुमिच्छेत् । उक्तदार्ढ्यं बाल्यं चेत्यादिरनुवादः, श्रवण-मननाभ्यां मुनिर्मननशीलो निदिध्यासनपरः स्यादमौनात् पाण्डित्य-बाल्याभ्यां मौनं च निदिध्यासनं निश्चयेन लब्ध्वा कृतकृत्यत्वात् ब्रह्मी-भूतत्वात् ब्रह्माहमस्मीति ब्राह्मणः साक्षात्कृतब्रह्म भवतीत्यर्थः । तत्र श्रुतं मौनं विधीयते न वा मौनस्य सिद्धे पाण्डित्ये बाल्ये च ज्ञानाभ्यासे प्रयोगसिद्धेः संशयमाह । तत्रेति । निरूपाधिविद्यान्तरङ्ग-[illegible]त्वादित्यनुवादमात्रमिति । पूर्वपक्षे मौनस्याविधेयत्वा-

शेदित्यत्रैव विधेरवसितत्वात्। न ह्यथ मुनिरित्यत्र विधायिका विभक्तिरुपलभ्यते, तस्मादयमनुवादो युक्तः। कुतः प्राप्तिरिति चेत् मुनिपण्डितशब्दयोर्ज्ञानार्थत्वात्, पाण्डित्यं निर्विद्येत्येव प्राप्तं मौनम्। अपि चामौनं च मौनं च निर्विद्याथ ब्राह्मण इत्यत्र तावद् ब्राह्मणत्वं न विधीयते, प्रागेव प्राप्तत्वात्, तस्मादथ ब्राह्मण इति प्रशंसावादः, तथैवाथ मुनिरित्यपि भवितुमर्हति समाननिर्देशत्वादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः, सहकार्यन्तरविधिरिति। विद्यासहकारिणो मौनस्य बाल्यपाण्डित्यवद्विधिरेवाश्रयितव्यः अपूर्वत्वात्। ननु पाण्डित्य-

---

सिद्धिः, सिद्धान्ते तस्यानुष्ठेयत्वसिद्धिरिति मत्वा तं ह्येत्यादिवाक्यशेषादन्तोपायकर्त्तव्यविधानवदथ मुनिरिति विधिहीनवाक्यशेषादथ मुनिरित्यत्रापि न विधिरिति पूर्वपक्षयति। नेत्यादिना। ननु बाल्येनेत्युपक्रमे विधिश्रुतेर्मौनेऽपि विधिरस्तु नेत्याह। बाल्येनेति। तदेवोपपादयति। न ह्यथेति। यद्यत्रापि विधेयत्वं तर्हि विधिः श्रूयेत बाल्यवन्न च श्रूयते अतः श्रोतव्यत्वे सत्यश्रवणाद्विध्यभावसिद्धिरित्यर्थः। तर्हि मौनवाक्यस्य का गतिरित्यत आह। तस्मादिति। अनधिगतस्यानुवादायोगादत्र विध्यनुपलम्भे विधिरेवाश्रयितव्य इति शङ्कते। कुत इति। पाण्डित्यविधानादेव मौनमपि सिद्धं तस्यैव मौनत्वादित्याह। मुनीति। मुनिशब्दस्य भिक्षुवचनत्वेऽपि तस्यान्यत्र विधानादनुवाद एवेति मत्वा मौनस्य अविधेयत्वे हेत्वन्तरमाह। अपि चेति। एकवाक्यतानुरोधात् मौनवाक्येऽपि न विधिरित्यर्थः। यदा पाण्डित्येन मौनस्य प्राप्तिस्तदा विधीयमानबाल्यशेषत्वं प्रशंसा, न हि पाण्डित्यस्वरूपेण ज्ञानं किन्तु बाल्येऽनुष्ठितेऽनन्तरं मननापरपर्यायं पाण्डित्यं कृतं स्यात्, तस्मात्तु वैफल्यं प्रशंसा, यदा मौनस्योपायान्तरविध्यन्तरप्राप्तस्यानुवादस्तदा ब्रह्मभावानुकूलत्वमविधेयत्वेन श्रूयत इति कृत्वा स्तुतिरिति मत्वाह। तस्मादिति। बाल्यपाण्डित्यातिरिक्तस्य मौनस्याविधेयत्वान्न तत् सह-

शब्देनैव मौनस्यावगतत्वमुक्तं, नैष दोषः, मुनिशब्दस्य ज्ञानातिशयार्थत्वान्मननान्मुनिरिति च व्युत्पत्तिसम्भवात् 'मुनीनामप्यहं व्यासः' इति च प्रयोगदर्शनात् । ननु मुनिशब्द उत्तमाश्रमवचनोऽपि श्रूयते 'गार्हस्थ्यमाचार्यकुलं मौनं वानप्रस्थम्' इत्यत्र । न, 'वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः' इत्यादिषु व्यभिचारदर्शनात्, इतराश्रमसन्निधानात्तु, पारिशेष्यात् तत्रोत्तमाश्रमोपादानं, ज्ञानप्रधानत्वादुत्तमाश्रमस्य । तस्मात् बाल्यपाण्डित्यापेक्षया तृतीयमिदं मौनं ज्ञानातिशयरूपं विधीयते । यत्तु बाल्य एव विधेः पर्यवसानमिति, तथाप्यपूर्वत्वान्मुनित्वस्य विधेयत्वमाश्रीयते, मुनिः स्यादिति निर्वेदनीयत्वनिर्देशादपि मौनस्य बाल्यपाण्डित्यवद्विधेयत्वा-

---

कोऽसावपूर्वविधिरिति प्राप्तं पक्षमनूद्य सिद्धान्तमाह । सर्वेति । अपूर्वत्वमसिद्धमिति शङ्कते । नन्विति । पण्डितशब्दस्य ज्ञानार्थत्वात् मुनिशब्दस्य तदतिशयवाचित्वात् अर्थभेद इव पाण्डित्यशब्देन मुनिशब्दस्य प्राप्तार्थत्वमाह । नेत्यादिना । [illegible] तत्राह । मुनीनामिति । आश्रमेऽपि मौनदर्शनात् मुनिशब्दो ज्ञानातिशयवाचित्वे-नत्र वाल्मीकिनारदादय दत्तोपेति शङ्कते । नन्विति । उत्तमाश्रमे मुनिशब्दोऽसाधारणः साधारणो वेति विकल्प्याद्यं प्रत्याह । नेति । असाधारणत्वं [illegible] द्वितीयं [illegible] विहितमाह । इतरेति । मौनस्यापूर्वत्वमुपपाद्य फलितमाह । तस्मादिति । बाल्यभेदमङ्गीकृत्य एकस्यैव विधिरित्युक्तमनेन । यत्त्विति । अपरिहार्यत्वात् मौनं बाल्यभेदेन विधेयमिति हेत्वन्तरमाह । निर्वेदनीयेति । अतोऽपि मौनं विधातव्यमित्यर्थः । तदा विधीयते तत्राह । तद्वदिति । विधेयत्वमात्मप्रत्यक्षस्य । कथमिति ।

अयथं, तद्वतो विद्यावतः संन्यासिनः। कथं विद्यावतः संन्यासिन इत्यवगम्यते? तदधिकारात् 'आत्मानं विदित्वा पुत्राद्येषणाभ्यो व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति' इति। ननु सति विद्यावत्त्वे प्राप्नोत्येव तत्र विद्यातिशयः किं मौनविधिना इत्यत आह। पक्षेणेति। एतदुक्तं भवति यस्मिन् पक्षे भेददर्शनप्राबल्यान्न प्राप्नोति तस्मिन्नेष विधिरिति। विध्यादिवत् यथा 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत" इत्येवंजातीयके विध्यादौ सहकारित्वेनाग्न्याधानादिकमङ्गजातं विधीयते एवमविधिप्रधानेऽस्मिन् विद्यावाक्ये मौनविधिरित्यर्थः। एवं बाल्यादिविशिष्टे कैवल्याश्रमे श्रुतिसिद्धे विद्यमाने कस्मात्

प्रकरणं तद्व्याख्या। तद्वदिति। पक्षेणेति पदं शङ्कोत्तरत्वेनावतारयति। नन्वित्यादिना। ब्रह्मैव प्रत्यगद्वयं वस्तु द्वैतं सर्वमविद्यामयमिति पाण्डित्यबाल्याभ्यां सिद्धे तत्साक्षात्कारसाधनाभ्यासे स्वयमेव पुरुषप्रवृत्तेः स्वादनर्थको विधिरिति चोदिते भेदप्रकरणे तु तद्भ्रमप्रवाहे साक्षात्कारहेतुभावनाप्रत्ययादृष्टार्थो विधिरिति समाधिः। विद्यावन्तमधिकारिविशेषं प्रति विधेरानर्थक्यमयुक्तमित्याशङ्क्य विद्यावत इति विद्यानिश्चययुक्तो नोच्यते किन्तु विद्योदयाय तदुपायाभ्यासे प्रवृत्तः, तेनास्य पक्षे भेदविक्षेपदर्शने न प्राप्नोत्यतो विधेरर्थवत्त्वमिति सूत्रपदार्थं विवृणोति। एतदिति। [illegible] दृष्टान्तमाह। विध्यादिवदिति। तदेव व्याचष्टे। यथेति। आदिशब्दार्थं प्रधानं, विधेरादिर्विध्यादिर्दर्शपूर्णमासविधिः, समिदादिस्तु विध्यन्तस्तस्मिन्नङ्गविधिकेऽपि विधिरादिर्वोच्यते इत्यर्थः। दृष्टान्तमुक्त्वा दार्ष्टान्तिके योजयति। एवमिति। बाल्यादिप्रधान[illegible] कस्मात् गार्हस्थ्येनोपसंहरति। श्रुतिरिति। अनन्तरसूत्रस्यावतरणमाह। एवमिति। स्यादित्युपसंहारेऽपि [illegible] किमिति [illegible]

छान्दोग्ये गृहिणोपसंहारः 'अभिसमावृत्य कुटुम्बे' इत्यत्र, तेन तमुपसंहरन् तद्विषयमादरं दर्शयतीत्यत उत्तरं पठति ॥

कृत्स्नभावात् तु गृहिणोपसंहारः ॥ ४ ॥

तुशब्दो विशेषणार्थः, कृत्स्नभावोऽस्य विशिष्यते, बहुलायासानि हि बहून्याश्रमकर्माणि यज्ञादीनि तं प्रति कर्त्तव्यतयोपदिष्टानि आश्रमान्तरकर्माणि च यथासम्भवमहिंसेन्द्रियसंयमादीनि तस्याऽपि विद्यन्ते, तस्मात् गृहमेधिनोपसंहारो न विरुध्यते ॥

मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ॥ ४९ ॥

यथा मौनं गार्हस्थ्यञ्चैतावाश्रमौ श्रुतिमन्तावेवमितरावपि वानप्रस्थगुरुकुलवासौ । दर्शिता हि पुरस्तात् श्रुतिः "तप एव द्वितीयो ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी तृतीयः" इत्याद्या

भिक्षाद्य । तेनेति । बहुलायासत्वाद्यावद्धर्मसङ्ग्रहत्वात् गृहिणोपसंहारो न तेनैव समापनादित्याह । अत इति ॥

कृत्स्नं व्याचष्टे । तुशब्द इति । ननु यथा गृहिणो यज्ञादीनि कर्तव्यत्वेन उक्तानि तथाऽऽश्रमान्तराणामपि करणसंयमादीनि कर्मान्तराण्युच्यन्ते, तथा च कोऽस्य विशेष इत्यत आह । आश्रमान्तरेति । गृहमेधिनि विशेषे सिद्धे फलितमाह । तस्मादिति ॥

मौनं गार्हस्थ्यमित्यनयोर्द्वयोरितराश्रमाभावपक्षः ब्रह्मचर्यादेर्निरासायाशङ्क्याह । मौनवदिति । कथं तयोः श्रुतिमत्त्वं तत्राह । दर्शितेति । कृत्स्नतया विशेषं फलितमाह । तस्मादिति । इतरेषामिति बहुत्वात् गार्हस्थ्यस्यापि परामर्शो न तु विद्वत् बचनात् प्रकरणादिति । इतरेषामिति । तापसः, भिक्षुः, ब्रह्मचारी, गृहस्थ इति बहुवचनं चतुर्णां संग्रहः । गृहस्थोऽपि न ज्ञानिनः, ब्राह्मीमहत्त्वः, न कारणं, योऽ-

तस्मात्तुल्यमिष्याश्रमाणामुपदेशाविशेषात् तुल्यवत् विकल्पसमुच्चयाभ्यां प्रतिपत्तिः. इतरेषामिति द्वयोराश्रमयोर्बहुवचनं वृत्तिभेदापेक्षयानुष्ठानभेदापेक्षया वेति द्रष्टव्यम् ॥

अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ॥ ५० ॥

'तस्मात् ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य बाल्येन तिष्ठासेत्' इति बाल्यमनुष्ठेयतया श्रूयते। तत्र बालस्य भावः कर्म वा बाल्यमिति तद्धिते सति बालभावस्य वयोविशेषस्येच्छया सम्पादयितुमशक्यत्वात् यथोपपादमूत्रपुरीषत्वादिबालचरितमन्त-

---

सन्न्यासी इति चतुर्विधः। वानप्रस्थश्च वैखानसोदुम्बरबालखिल्यफेनपप्रभेदैश्चतुर्विधः। तथा परिव्राडपि कुटीचकबहूदकहंसपरमहंसप्रभेदैश्चतुर्विध इति षोडश प्रभेदास्तावदाश्रमास्तत्तद्धर्मविशेषयुक्ताः श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धास्तत्रो ब्रह्मचारिणि वानप्रस्थे चानुष्ठानभेदमनुष्ठानभेदं वाऽपेक्ष्य बहूक्तिर्न गार्हस्थ्यमपेक्ष्य, तस्य प्रागेवासन्दिग्धत्वेनोक्तत्वादित्यर्थः ॥

बाल्यस्य विधेयत्वमुपेत्यावान्तरवाक्यभेदेन मौनमपि विधेयत्वात् मुमुक्षुणा कार्यमित्युक्तमिदानीं किन्तत् बाल्यमिति वीक्षायामाह। अनाविष्कुर्वन्निति। चतुर्थ्यन्तेन सूत्रं वाक्यं विषयत्वेनोदाहरति। तस्मादिति। तत्र बाल्ये विषये संशय इति सम्बन्धः। संशयकारणमाह। बालस्येति। ननु बालभावो वयोविशेषोऽपि कर्तुमशक्य इत्याशङ्क्य तदपहेहेतुमाह। बालेति। नह्यनया श्रुत्या परिशिष्टं बाल्यमाश्रित्य संशयमभिनयति। अथेति। बाल्यशब्दार्थविवेचनेन स्वतन्त्रपक्षहेतुविद्यान्तरगतसंवादमपि निष्कपटपाण्डित्यादिरुक्तिः। पूर्वपक्षे तिष्ठतु तावदपि विदुषोऽनुष्ठेयं सिध्यति, सिद्धान्ते बाल्यस्यापक्वेन्द्रियत्वादिरूपभावशुद्धेरनुष्ठेयत्वात् न विदुषो यथेष्टचेष्टाभिविधिरिति मत्वा प्रश्नपूर्वकं पूर्वपक्षमाह। किमावदिति। चरणं चारो वदनं वादो भक्षणं भक्षस्ते कामतो

गता वा भावविशुद्धिरप्ररूढेन्द्रियत्वं दम्भदर्पादिरहितता वा बाल्यं स्यादिति संशयः, किं तावत् प्राप्तं, कामचारवादभक्षता यथोपपादमूत्रपुरीषत्वञ्च प्रसिद्धतरं लोके बाल्यमिति तद्ग्रहणं युक्तम्। ननु पतितत्वादिदोषप्राप्तेर्न युक्तं कामचारताद्याचरणं न विदुषः संन्यासिनो वचनसामर्थ्याद्दोषनिवृत्तेः पशुहिंसादिष्विवेत्येवं प्राप्तेऽभिधीयते। न, वचनस्य गत्यन्तरसम्भवात्। अविरुद्धे ह्यन्यस्मिन् बाल्यशब्दाभिलप्ये लभ्यमाने न विध्यन्तरव्याघातकल्पना युक्ता। प्रधानोपकाराय चाङ्गं विधीयते ज्ञानाभ्यासश्च प्रधानमिह यतीनामनुष्ठेयं,

---

यस्य यथा तस्य भावस्तत्ता। यथोपपादं यथासम्भवं, यत्र क्वापि मूत्रपुरीषं च यस्येति यथोक्तस्तस्य भावस्तत्त्वम्। तत्र लोकप्रसिद्धिं हेतुमाह। प्रसिद्धेति। शास्त्रान्तरविरोधादयुक्तमुक्तविधबाल्यस्य विधानमिति शङ्कते। नन्विति। आदिशब्देन शिष्टगर्हा गृह्यते। सामान्यशास्त्रबाधो विशेषविधेः स्यादित्याह। नेत्यादिना। प्रमाणविधेर्विशेषविधिना सङ्कोचे दृष्टान्तमाह। पश्विति। विदुषो यथेष्टचेष्टायामपि न दोषोऽस्तीति प्राप्तमनूद्य सिद्धान्तमाह। एवमिति। विदुषो यथेष्टचेष्टा न विधेया शास्त्रान्तरविरोधादिति प्रतिजानीते। नेति। सामान्यशास्त्रोक्तः सङ्कोचो बाल्येन तिष्ठासेदिति वचनादिति शङ्कामाह। वचनस्येति। सामान्यप्रवृत्तविधिशास्त्राविरुद्धेऽर्थे सम्भवति तद्विरुद्धसंकल्पनायोगात् न कामचारादि विधेयमित्युक्तमेव व्यनक्ति। अविरुद्धे हीति। इतश्च कामचारादि न विधेयमित्याह। प्रधानेति। किन्तत्प्रधानं यदङ्गत्वेन बाल्यादि विधीयते तदाह। ज्ञानेति। अङ्गप्रधानोपकारित्वाभावात् न कामचारादि विधेयमित्युक्तं तद्विरोधित्वाच्च तद्विधेर्नास्त्यित्याह। न चेति। किन्तर्हि विधेयं बाल्यं तदाह। तस्मादिति। कृत्स्नेति प्रकृतवाक्योक्तिः।

न च सत्यां बालचर्यायामङ्गीक्रियमाणायां ज्ञानाभ्यासः सम्भाव्यते, तस्मादान्तरो भावविशेषो बालस्याप्ररूढेन्द्रियत्वादिरिह बाल्यमाश्रीयते। तदाह अनाविष्कुर्वन्निति। ज्ञानाध्ययनधार्मिकत्वादिभिरात्मानमविख्यापयन् दम्भदर्पादिरहितो भवेत् यथा बालोऽप्ररूढेन्द्रियतया न परेष्वात्मानमाविष्कर्तुमीहते तद्वत्। एवं ह्यस्य वाक्यस्य प्रधानोपकारार्थानुगम उपपद्यते। तथा चोक्तं स्मृतिकारैः-

'यं न सन्तं न चासन्तं नाश्रुतं न बहुश्रुतम्।
न सुवृत्तं न दुर्वृत्तं वेद कश्चित् स ब्राह्मणः॥
गूढधर्माश्रितो विद्वान्, अज्ञातचरितं चरेत्।
अन्धवज्जडवच्चापि मूकवच्च महीं चरेत्॥'

'अव्यक्तलिङ्गोऽव्यक्ताचारः' इति चैवमादि॥

इष्टोऽर्थे सूत्रकारादिबोधयति। तदाहेति। कथं यथोक्तोऽर्थे बाल्यशब्दः समनुज्ञायते तत्राह। अनेति, ज्ञानाध्यादीति पदं व्याकरोति। एवं हीति। अप्ररूढेन्द्रियत्वादिरूपभावशुद्धिकथनं च बाल्यस्य प्रधानोपकारित्वे मानमाह। तथा चेति। कुशीलत्वप्रकटनं सत्त्वं तद्विपरीतमसत्त्वं, शास्त्रार्थज्ञान-राहित्यमश्रुतत्वं, तद्विपरीतं बहुश्रुतत्वं, सदाचारनिरतत्वं सुवृत्तत्वं, दुराचारनिरतत्वं दुर्वृत्तत्वम् इति भेदः। तत्किमिदानीं ब्राह्मणेनास्य सत्-श्रोतव्यं किञ्चित् वक्तव्यं च तत्राह। गूढेति। चक्षुरिन्द्रियपारवश्यं निरसितुम् अन्धवदित्युक्तम्। रसनादिपारवश्यं निरस्यति। जडवदिति। ज्ञानेन्द्रियपारवश्यं परिहृत्य कर्मेन्द्रियपारवश्यं परिहरति। मूकवदिति। धर्मध्वजित्वाप्रकटनकथनमाविष्कृतं, तदेवं सम्यग्ज्ञानोपरतसर्वेन्द्रियस्य भव-वादिपरस्य मोक्षाय तत्त्वज्ञानम् अवश्यम्भावीति भावः॥

ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात् ॥ ५१ ॥

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् इत्यारभ्योच्चावचं विद्यासाधनमवधारितं तत्फलं विद्या सिध्यन्ती किमिहैव जन्मनि सिध्यत्युत कदाचिदमुत्रापीति चिन्त्यते, किं तावत् प्राप्तम् इहैवेति । किं कारणं श्रवणादिपूर्विका हि विद्या न च कश्चिदमुत्र विद्या मे जायतामित्यभिसन्धाय श्रवणादिषु प्रवर्त्तते समान एव तु जन्मनि विद्याजन्माभिसन्धाय तेषु प्रवर्त्तमानो दृश्यते । यज्ञादीन्यपि श्रवणादिद्वारेणैव विद्यां जनयन्ति प्रमाण

यज्ञाद्यनुष्ठानं विद्याहेतुरुक्तं तत्फलं विद्याजन्मकालं निरूपयति । ऐहिकमिति । अप्रस्तुतः प्रतिबन्धो यस्य कर्मणः कारीर्यादिफलं चित्रादिफलं चोभयोपपत्तेः तान्तु यदपूर्वं जन्मकालं [illegible] । अत्र श्रवणादिसाधनोपायानिवन्धनत्वात् विद्याया ऐहिकत्वनियमः [illegible] । पूर्वपक्षे श्रवणादीनां विद्योपायत्वेऽपि श्रवणादिभिः विद्यान्तरविरोधाभावापेक्षया तेषां [illegible] जन्मपूर्वकर्मफलनियमं [illegible] । किमिति । [illegible] [illegible] इति यदुक्तं । किमिति । तत्र कारणमाह । श्रवणादीति । विद्यादिकर्मणोऽपि [illegible] श्रवणादेः [illegible] । न चेति । [illegible] तेषु [illegible] तेषां कारीर्यादिवदनन्तरत्वात् । समान इति । श्रवणादीनां जन्मादिनियतफलत्वात् [illegible] जन्मान्तरे [illegible] श्रवणादिषु प्रवृत्तिर्नास्ति [illegible] [illegible] विद्याबाधकत्वात् कारीर्यादिवदिह जन्मन्येव विद्याजनकत्वं । यज्ञादीनां जन्मान्तरभाविफलानां [illegible] [illegible] [illegible] । अत्रेति । तेषां

अन्यत्वाद्विद्यायाः । तस्मादैहिकमेव विद्याजन्मेत्येवं प्राप्ते वदामः, ऐहिकं विद्याजन्म भवति असति प्रस्तुतप्रतिबन्धे इति। एतदुक्तं भवति यदा प्रक्रान्तस्य विद्यासाधनस्य कश्चित् प्रतिबन्धो न क्रियते उपस्थितविपाकेन कर्मान्तरेण तदेहैव विद्या उपपद्यते, यदा तु खलु प्रतिबन्धः क्रियते तदाऽमुत्रेति। उपस्थितविपाकत्वञ्च कर्मणो देशकालनिमित्तोपनिपाताद्भवति। यानि चैकस्य कर्मणो विपाचकानि देशकालनिमित्तानि न तान्येवान्यस्यापीति नियन्तुं शक्यते यतो विरुद्धफलान्यपि कर्माणि भवन्ति, शास्त्रमप्यस्य कर्मण इदं फलमित्येतावति पर्यवसितं न देशकालनिमित्तविशेषमपि सङ्कीर्तयति। साध-

---

साधीयसी श्रवणादिघटकत्वात् घटनेषु विद्यावश्यम्भाव्यमित्यैहिकत्वनियम इत्यर्थः। श्रवणादीनां कारीर्यादितुल्यत्वे फलितमाह। तस्मादिति। श्रवणादिषु कृतेष्वपि न चेदस्य धीः स्यात्तेषामतदुपायतैवेति प्राप्तमनूद्य सिद्धान्तमाह। एवमिति। कृतेष्वपि श्रवणादिषु यदा विद्या नोत्पद्यते चेत्तर्हि तेषां तदुपायत्वमनियतं स्यादित्याशङ्क्याह। एतदिति। कृतेष्वपि श्रवणादिषु अत विद्यानुदये कारीर्यादाविव प्रतिबन्धो वा वैगुण्याभावो वा तेषां कल्पनीयः, प्रतिबन्धहीना हि सामग्री कार्ये हेतुर्न चैतावता तद्धेतुत्वहानिरित्यर्थः। उपस्थितविपाकश्रवणादिविरोधात् कर्मण एव प्रतिबन्धमाशङ्क्याह। उपस्थितेति। तैरेव देशादिभिर्विद्यार्थमेव श्रवणादिकर्म किमिति न विपच्यते तत्राह। यानीति। भोगार्थस्य कर्मणो ज्ञानार्थस्य च श्रवणादेर्देशकालनिमित्तैकत्वाभावे हेतुमाह। यत इति। कर्मणा श्रवणादीनां प्रतिबन्धे तेभ्यो विद्योत्पत्तेरादिवाक्यं व्याहन्येतेत्याशङ्क्याह। शास्त्रमिति। तथापि कर्मण एव प्रतिबन्धकत्वं न श्रवणादीनामिति कुतो नियमस्तत्राह। साधनेति। दर्शितश्च विद्याभावे कारीर्यादिवत् प्रतिबन्धादिकल्पनमेव

नवीर्थविषये बाह्यतीन्द्रिया हि कस्यचित् प्रक्रियाविर्भवतीति तत्-प्रतिबद्धा परस्य तिष्ठति । न चाविवेकेन विद्यायामभिसन्धि-र्नास्तीति शक्यते वक्तुम् इहामुत्र वा मे विद्या जायतामित्यभिसन्धेर्निरङ्कुश-त्वात् । श्रवणादिद्वारेणापि विद्योत्पद्यमाना प्रतिबन्धक्षयापे-क्षयैवोत्पद्यते । तथा च श्रुतिः दुर्बोधत्वमात्मनो दर्शयति—

'श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः
शृण्वन्तोऽपि बहवो यन्न विद्युः ।
आश्चर्यो वक्ता कुशलोऽस्य लब्धा
आश्चर्यो ज्ञाता कुशलानुशिष्टः' ॥ इति ।

गर्भस्थ एव च वामदेवः प्रतिपेदे ब्रह्मभावमिति वदन्ती

भिन्न कार्योद्भवत्वसम्भवयुक्तमिहैव मे विद्या जायतामित्यभिसन्धेरिति तत्राह । न चेति । इहामुत्र वा मे विद्या जायतामित्यभिसन्धेर्यतो यदा कदाचिद्वर्थनिरङ्कुश: कार्यादर्थाभिसन्धे: साधनसामर्थ्यानुसारेण फला-भिलाषादित्याह । अभिसन्धेरिति । ननु श्रवणादीनां चक्षुरादिवद्दृष्ट-फलत्वमिति तत्राह । श्रवणादीति । येषां विद्यासाधनत्वेऽपि साध-नत्ववत्त्वानवद्दत्तमतं श्रवणादीनामनियतफलानां न साधनत्वविशेष विद्यो-त्पत्तेरनियतत्वविरोधः । ननु श्रवणादीनां दृष्टत्वात् कृतेषु श्रवणादिषु विद्याऽवश्यम्भाविनीति, तत्र प्रतिबन्धक्षयस्य चोतकं श्रुतिवचनामुदाह-रतीत्याह । तथा चेति । आत्मनः श्रवणमपि दुर्लभं बहूनामित्याह । शृण्वन्तोऽपि । श्रवणेऽपि तत्फलज्ञानं दुर्लभमित्याह । शृण्वन्त इति । तत्र हेतुः । आश्चर्य इति । यथावदात्मनो वक्ताऽऽश्चर्योऽद्भुत-स्तु कश्चिदेव भवति वक्तृमात्राद्विद्यायां तज्ज्ञाता आत्मा साक्षात्कार-ब्रह्मभावभिजग्धु साक्षात्कारः कुशलेनाचार्येणानुशिष्टोऽपि साक्षात् ... प्रतिबन्धः । जन्मान्तरीयकर्मणो विद्यो विद्यमाह ।

जन्मान्तरसञ्चितात् साधनादपि जन्मान्तरे विद्योत्पत्तिं दर्शयति। न हि गर्भस्थस्यैवैहिकं किञ्चित् साधनं सम्भाव्यते। स्मृतावपि 'अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृष्ण! गच्छति' इत्यर्जुनेन पृष्टो भगवान् वासुदेवः 'न हि कल्याणकृत् कश्चित् दुर्गतिं तात! गच्छति' इत्युक्त्वा पुनस्तस्य पुण्यलोकप्राप्तिं साधुकुले सम्भूतिञ्चाभिधाय, अनन्तरं 'तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदेहिकम्' इत्यादिना 'अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम्' इत्यन्तेनैतदेव दर्शयति। तस्मादैहिकमामुष्मिकं वा विद्याजन्म प्रतिबन्धक्षयापेक्षयेति स्थितं॥

एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेः ॥ ५२ ॥

यथा मुमुक्षोर्विद्यासाधनावलम्बिनः साधनवीर्यविशेषात् विद्यालक्षणे फले ऐहिकामुष्मिकफलत्वकृतो विशेषप्रतिनियमो दृष्टः, एवं मुक्तिलक्षणेऽप्युत्कर्षापकर्षकृतः कश्चिद्विशेषप्रतिनि

गर्भस्थ इति। कयानुपपत्त्या स्मृतिरिममर्थं दर्शयति तत्राह। न हीति। जन्मान्तरसञ्चितं साधनं जन्मान्तरेऽपि धियं साधयतीत्यत्र स्मृतिमाह। स्मृतावपीति। श्रवणादीनां पौष्कल्येऽपि स्मृतिश्रुतिलिङ्गात् पश्वादिफलचित्रादिवदनियतकालत्वसिद्धेर्नैकान्तिकफलत्वं तेषामित्युपसंहरति। तस्मादिति॥

विद्याख्ये फले कालोत्कर्षापकर्षकृतो विशेषनियमो दर्शितः, सम्प्रति विद्याफलमोक्षे कस्मिंश्चिदपि विशेषनियमस्याभावं दर्शयति। एवमिति। विद्याफलं मुक्तिर्विषयः, सा किं विद्यावदुत्कर्षापकर्षकृतविशेषवती किं वा

यमः स्यादित्यभिप्रायः । एवं मुक्तिफलानियम इति । न खलु मुक्तिफलेऽपि कश्चिदुत्कर्षनिकर्षकृतो विशेष आशङ्कितव्यः, कुतः, तदवस्थावधृतेः । मुक्त्यवस्था हि सर्ववेदान्तेष्वेकरूपैवावधार्यते, ब्रह्मैव हि मुक्त्यवस्था, न च ब्रह्मणोऽनेकाकारयोगोऽस्ति एकलिङ्गत्वावधारणात् 'अस्थूलमनणु' 'स एष नेति नेत्यात्मा' 'यत्र नान्यत् पश्यति' 'ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तात्' 'इदं सर्वं यदयमात्मा' 'स वा एष महानज आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽभयो ब्रह्म' 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कम्पश्येत्'

नेति फलस्योभयथादृष्टेः संशये प्रकृतविद्याफलस्य प्रसङ्गतो निरतिशयत्वोक्त्या पादादिसङ्गतिः । पूर्वपक्षे मोक्षस्य कर्मसाध्यतया पुरुषार्थाधिकरणासिद्धिः, सिद्धान्ते तस्य ज्ञानैकसाध्यत्वात् तत्सिद्धिरित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह । यथेति । मुक्तिरुपचयापचयवती फलत्वात् विद्यावदित्यनुमानात् तस्याः कर्मसाध्यत्वाधिगमात् पुरुषार्थाधिकरणव्यवस्थासिद्धिरित्याशङ्क्य सिद्धान्तनयनार्थं प्रतिज्ञां विभजते । न खल्विति । उक्तेऽनुमाने उत्कर्षेति कथमाशङ्का निरस्तार्थेति शङ्कते । कुत इति । मुक्तिस्वरूपस्य ब्रह्मरूपत्वावधारणशास्त्रविरोधात् नानुमेति मत्वा सूत्रावयवमादाय व्याचष्टे । तदवस्थेति । मुक्तिर्नाम काचिदवस्था विद्यते चेत् अद्वितीयत्वविरोधात् आगन्तवस्था यत् सत्तावपि निरतिशयतौ स्यादित्याशङ्क्याह । ब्रह्मैवेति । कथमेतावता उत्कर्षापकर्षविवर्जितत्वमित्याशङ्क्याह । न चेति । न स्थानतोऽपी-त्यधिकरणे निर्विशेषत्वमस्थूलादिश्रुत्या ब्रह्मणो निरूपितमिति स्मारयति । एकेति । एकत्व उक्तेर्निर्गतविशेषत्वमित्याह । अपिचेति । ज्ञानोपचयापचयाभ्यां ज्ञानोपचयापचयद्वारेण उत्कर्षनिकर्षदर्शनाद्विद्या-धर्मोपचयापचयाभ्यां विद्योपचयापचयसम्भवात् तत्फले मुक्तावपि तौ स्यातामित्याशङ्क्य वैलक्षण्यं स्फोरयति । न विद्येति । विद्यैव कार्ति-यया कार्याणि वर्णितसगुणविद्यादिविषयमित्याह । तर्हीति । तर्हि सगुणानां विद्यार्थिनां महत्त्वादिकं तत्राह । विद्येति । तस्या-

इत्यादिश्रुतिभ्यः। अपि च विद्यासाधनं स्ववीर्यविशेषात् स्वफल एव विद्यायां कञ्चिदतिशयमासञ्जयेत् न विद्याफले मुक्तौ तद्ध्यसाध्यं नित्यसिद्धस्वभावमेव विद्ययाधिगम्यत इत्यसकृदवादिष्म। न च तस्यामप्युत्कर्षनिकर्षात्मकोऽतिशय उपपद्यते, निकृष्टाया विद्यात्वाभावात्, उत्कृष्टैव विद्या भवति, तस्मात् तस्यां चिराचिरोत्पत्तिरूपो विशेषो भवेत् न तु मुक्तौ कश्चिदतिशयसम्भवोऽस्ति। विद्याभेदाभावादपि तत्फलभेदनियमाभावः कर्मफलवत्, न हि मुक्तिसाधनभूताया विद्यायाः कर्मणामिव भेदोऽस्ति। सगुणासु तु विद्यासु 'मनोमयः प्राणशरीरः' इत्याद्यासु गुणावापोद्वापवशात् भेदोपपत्तौ सत्यामुपपद्यते यथास्वं फलभेदनियमः कर्मफलवत्। तथा च लिङ्गदर्शनं 'तं यथा यथोपासते तदेव भवति'

अतिशयमाशङ्क्य मुक्तौ नातिशयोऽस्तीत्युक्तमिदानीं विद्यापि मोक्षहेतुतत्त्वसाक्षात्काररूपत्वान्नातिशयवतीत्याह। न चेति। कथं तर्हि पूर्वाधिकरणे विद्याया विशेषो दर्शितस्तत्राह। तस्मादिति। मुक्तावपि तर्हि तादृशोऽतिशयो भविष्यति तत्राह। न त्विति। विद्योत्पत्तिनान्तरीयकत्वेनाविद्यानिवृत्तिरूपाया मुक्तेरावश्यकत्वादित्यर्थः। मुक्तेर्निर्विशेषत्वे हेत्वन्तरमाह। विद्येति। एकरूपत्वाद्ब्रह्मात्मतदाकारविद्यायां विशेषाभावादेकरूपे फलेऽन्यादृक्त्वायोगात् तत्फले विशेषासिद्धिरित्यर्थः। विद्यायां भेदाभावं प्रपञ्चयति। न हीति। सगुणविद्यावत्तत्त्वविद्यात्वादात्मविद्यायां भेदः स्यादित्याशङ्क्य विषयभेदात्तत्र भेदेऽपि नात्र विषयभेदोऽस्तीत्याह। सगुणास्विति। तत्र फलभेदे मानमाह। तथा चेति। दार्ष्टान्तिके विशेषमाह। नैवमिति। तत्त्वविद्याविशेषे गुणाभावे स्पष्टमाह। तथा चेति। कस्यचित् निर्गुणविद्यावतः पुरुषस्य गतिः फलमिति भ्रमः स्यात्। तत्र

इति नैवं निर्गुणायां विद्यायां गुणाभावात् । तथा च श्रुतिः । 'न हि गतिरधिकास्ति कस्यचित् सति हि गुणे प्रवदन्त्यतुल्यताम्' इति । तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेरिति पदाभ्यासोऽध्यायपरिसमाप्तिं द्योतयति ॥

इति श्रीशारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ।

तृतीयाध्यायः समाप्तः ।

मुक्तावधिकभावाभावे हेतुमाह । सति हीति । गुणकृतं वैषम्यमाह । तदवस्थेति । तदेवं मुक्तेर्निरतिशयत्वात् न कर्मबाध्यतेति युक्तं पुरुषार्थाधिकरणमिति भावः ॥

इति श्रीशुद्धानन्दशिष्यभगवद्गोविन्दानन्दकृतौ शारीरकभाष्यव्याख्याने तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

अध्यायश्च समाप्तः ॥

ॐ परमात्मने नमः ।

आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ॥ १ ॥

तृतीयेऽध्याये परापरासु विद्यासु साधनाश्रयो विचारः प्रायेणात्यगात्, अथेह चतुर्थेऽध्याये फलाश्रय आगमिष्यति, प्रसङ्गागतञ्चान्यदपि किञ्चित् चिन्तयिष्यते, प्रथमं तावत् कतिभिश्चिदधिकरणैः साधनाश्रयविचारशेषमेवानुसरामः । आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत 'सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः' इति चैवमादिश्रवणेषु संशयः, किं सकृत्प्रत्ययः कर्तव्य आहोस्विदावृत्त्येति, किं तावत् प्राप्तं सकृत्प्रत्ययः

ॐ रामचन्द्राय नमः ।

यत्प्रसादाल्लीयते मुक्तिरुत्क्रान्तिगतिवर्जिता ।
लभ्यते तत्परं ब्रह्म रामनामाक्षि निर्भयम् ॥ १ ॥

ॐ । आवृत्तिरसकृदुपदेशात् । साधनं निरूप्य फलं निरूप्यत इत्यध्याययोर्हेतुफलभावं सङ्गतिमाह । तृतीय इति । फलप्रसङ्गेनोत्क्रान्त्यर्चिरादिमार्गस्य विचारार्थं इत्याह । प्रसङ्गेति । पूर्वं साधनादेव मुमुक्षुश्रवणादि साधनं चिन्तितं, सम्प्रति फलोपपत्तिगम्यमाहात्म्यादिकं मधावेद्यादिकरणात्प्राक् चिन्त्यते, तदारभ्य जीवन्मुक्तिस्ततो द्वितीयपादे

स्यात् प्रयाजादिवत्, तावता शास्त्रस्य कृतार्थत्वात्, अश्रूय-माणायां ह्यावृत्तौ क्रियमाणायामशास्त्रार्थः कृतो भवेत्। नन्वसकृदुपदेशा उदाहृताः 'श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्या-सितव्यः' इत्यादयः। एवमपि यावच्छब्दमावर्तयेत् सकृच्छ्रवणं सकृन्मननं सकृन्निदिध्यासनञ्चेति नातिरिक्तं, सकृदुपदेशेषु तु वेद उपासीतेत्यादिष्वनावृत्तिरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः प्रत्यया-वृत्तिः कर्तव्या। कुतः, असकृदुपदेशात्। 'श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' इत्येवंजातीयको ह्यसकृदुपदेशः प्रत्यया-वृत्तिं सूचयति। ननूक्तं यावच्छब्दमेवावर्तयेन्नाधिकमिति।

उक्तानि तृतीये परविद्यादिसाधनानि [illegible] च निर्णयश्चतुर्थे ज्ञानोपा-सनयोः फलनिर्णय इति पादार्थविवेकः। आद्याधिकरणस्य श्रवणादि-साधनं विषयमनूद्य [illegible]माह। आत्मा वा [illegible] इति। श्रौतात्मश्रवणादिविचारात्मकत्वात् सर्वाधिकरणानां [illegible]-ध्यायकत्वम्: ज्ञानात्माद्यर्थत्वात् [illegible], कोऽयं विशेषा-भाववत् श्रवणादावावृत्तिविधेयो नास्तीति दृष्टान्तसङ्गत्या [illegible] पूर्वपक्षमाह। किं तावदिति। अत्र पूर्वपक्षे श्रवणादेः प्रयाजवददृष्टार्थ-त्वात् सकृदनुष्ठानफलं, सिद्धान्ते तस्यावघातवत् दृष्टार्थत्वात् यावत्फला-वृत्तिरिति भेदः। असकृदुपदेशान्यथानुपपत्त्या साधनत्वे शास्त्रस्य सामर्थ्यमिति मन्यते। नन्वसकृदिति। श्रवणादीनां [illegible]त्वेना-[illegible] नात्मदर्शित्वात्। एवमपीति। [illegible]-[illegible]नाभिधानात्। सकृदिति। तद्यथासकृदुपदेश [illegible]-[illegible], तथापि दृष्टे [illegible]-[illegible] श्रवणादेरावृत्तिद्वारा साक्षात्कारफलस्य [illegible] [illegible]-[illegible] सूचयति। दृष्टार्थत्वादिति। [illegible]।

[illegible]

न, दर्शनपर्यवसानत्वात्तेषाम्। दर्शनपर्यवसानानि हि श्रवणादीन्यावर्त्यमानानि दृष्टार्थानि भवन्ति, यथाऽवघातादीनि तण्डुलादिनिष्पत्तिपर्यवसानानि तद्वत्। अपि चोपासनं, निदिध्यासनं चेत्यन्तर्णीतावृत्तिगुणैव क्रियाऽभिधीयते। तथा हि लोके गुरुमुपास्ते राजानमुपास्ते इति च यस्तात्पर्येण गुर्वादीननुवर्तते स एवमुच्यते। तथा ध्यायति प्रोषितनाथा पतिमिति या निरन्तरस्मरणा पतिं प्रति सोत्कण्ठा सैवमभिधीयते। विद्युपास्त्योश्च वेदान्तेषु व्यतिकरेण प्रयोगो दृश्यते, क्वचिद्विदिनोपक्रम्योपासिनोपसंहरति, यथा 'यस्तद्वेद यत्स वेद स मयैतदुक्तः' इत्यत्र 'अनु म एतां भगवो देवतां शाधि यां देवतामुपास्से' इति। क्वचिच्चोपासिनोपक्रम्य विदिनोपसंहरति 'यथा मनो ब्रह्मेत्युपासीत' इत्यत्र

त्वात् न लौकिकार्थत्वमित्याह। अपि चेति। यद्यप्युपासिध्यायत्योरभिधानत्वं तथापि वेदेनियमदृष्टो वेदनेष्वर्थभेदेषु तथापि सिद्धिरित्यत आह। विद्युपास्त्योरिति। शब्दयोरेकार्थत्वमुदाहरति। क्वचिदिति। स रैक्वो यद्वेद तज्ज्ञानवत्त्वं रैक्वादन्योऽपि यः कश्चिद्वेद तत्फले सर्वोऽन्तर्भवतीत्येतदुक्तं इत्थं मयोत्कर्षत्वेन स रैक्व उक्तः इति हंसं प्रति हंसान्तरवचनं, तच्छ्रुत्वा रैक्वं गत्वोवाच जानश्रुतिः, हे भगवः! एतां रैक्वविदितां देवतां मेऽनुशाधि उपदिशेत्यर्थः। एवं सगुणनिर्गुणसाक्षात्कारयोरावृत्तिः लौकिकी वैदिकी च दृष्टार्थत्वात्, श्रवणमननिदिध्यासनादुपदेशादर्शविधावाप्तिरिति विवेकः। आदित्यमण्डलस्थे समाधौ ध्यानात् तत्र ध्येय एव पुरुषोऽस्मीति कौषीतकिः पुत्रमुवाच

'भाति च तपति च कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन य एवं वेद' इति। तस्मात् सकृदुपदेशेष्वप्यावृत्तिसिद्धिः। असकृदुपदेशस्त्वावृत्तेः सूचकः ॥

लिङ्गाच्च ॥ २ ॥

लिङ्गमपि प्रत्ययावृत्तिं प्रत्याययति। तथा हि उद्गीथविज्ञानं प्रस्तुत्य 'आदित्य उद्गीथः' [छा० उ०] इत्येतदेकपुत्रतादोषेणापोद्य 'रश्मींस्त्वं पर्यावर्तयात्' इति [छा० उ०] रश्मिबहुत्वविज्ञानं बहुपुत्रतायै विदधत् सिद्धवत् प्रत्ययावृत्तिं दर्शयति। तस्मात् तत्सामान्यात् सर्वप्रत्ययेष्वावृत्तिसिद्धिः। अत्राह भवतु नाम साध्यफलेषु प्रत्ययेष्वावृत्तिः, तेष्वावृत्तिसाध्यस्यातिशयस्य सम्भवात्। यस्तु परब्रह्मविषयः प्रत्ययो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावमेवात्मभूतं परं ब्रह्म समर्पयति तत्र किमर्थावृत्तिरिति। सकृच्छ्रुतौ ब्रह्मात्मत्वप्रतीत्यनुपपत्तेरा-

---

अतस्त्वं तथा मा ध्याः किन्तु बहून् रश्मीनादित्यस्य पर्यावर्तय तान् पृथक्पर्यावर्तयस्वेत्यर्थः। तत्रोपास्त्यावृत्तिः ॥

अत्र पर्यावर्तिपदादभिवदुद्गीथध्यानस्यावृत्तिरुक्ता ततो ध्यानत्वसामान्यात् फलपर्यन्तमसाक्षात्कारे वा लिङ्गादर्थात् सर्वध्यानेष्वावृत्तिसिद्धिरित्याह। लिङ्गाच्चेति। एवं तावत् गुणनिर्गुणसाक्षात्कारसाधनेष्वावृत्तिरुक्ता तत्र सगुणध्यानादेरावृत्तिमङ्गीकृत्य निर्गुणश्रवणादिष्वावृत्तिमाक्षिपति। अत्राहेत्यादिना। वाक्यं निर्गुणसाक्षात्कारजनने शक्तं न वा, आद्ये सकृच्छ्रुतवाक्यादेव साक्षात्कारसिद्धेरावृत्तिर्व्यर्था द्वितीये व्यर्था। सकृदिति। असकृच्छ्रुतवाक्यादपि साक्षात्कारानुपपत्तिरित्याह। नेति। तथापीति यतोऽसकृत् श्रुतावपि युक्त्यर्थाव-गत्यर्थः। वाक्ययुक्तिभ्यां परोक्षज्ञाने जातेऽप्यपरोक्षज्ञानार्थमावर्तनमिति

इत्यनभ्युपगम इति चेत्, न आवृत्तावपि तदनुपपत्तेः। यदि हि "तत्त्वमसि" इत्येवंजातीयकं वाक्यं सकृच्छ्रूयमाणं ब्रह्मात्मत्वप्रतीतिं नोत्पादयेत् ततस्तदेवावर्त्यमानमुत्पादयिष्यति इति का प्रत्याशा स्यात्। अथोच्येत न केवलं वाक्यं कञ्चिदर्थं साक्षात्कर्तुं शक्नोत्यतो युक्तिसहितं वाक्यमनुभावयिष्यति ब्रह्मात्मत्वमिति, तथाप्यावृत्त्यानर्थक्यमेव, साऽपि हि युक्तिः सकृत्प्रवृत्तैव स्वमर्थमनुभावयिष्यति। अथापि स्यात् युक्त्या वाक्येन च सामान्यविषयमेव विज्ञानं क्रियते न विशेषविषयं यथाऽस्ति मे हृदये शूलमित्यतो वाक्यात् गात्रकम्पादिलिङ्गाच्च शूलसद्भावसामान्यमेव परः प्रतिपद्यते न विशेषमनुभवति, यथा स एव शूलीविशेषानुभवश्चाविद्याया निवर्तकः तदर्थाऽऽवृत्तिरिति चेत्, न, असकृदपि तावन्मात्रे क्रियमाणे विशेषविज्ञानोत्पत्त्यसम्भवात्, न हि सकृत्प्रयुक्ताभ्यां शास्त्रयुक्तिभ्यामनवगतो विशेषः शतकृत्वोऽपि प्रयुज्यमानाभ्यामवगन्तुं शक्यते, तस्मात् यदि शास्त्रयुक्तिभ्यां विशेषः प्रतिपाद्येत यदि

गच्छते। अथापि स्यादिति। तयोः परोक्षज्ञानहेतुत्वस्वाभाव्यात् आवृत्तावपि न साक्षात्कारः स्यादिति परिहरति। असकृदपीति। यदि तयोः साक्षात्कारसामर्थ्यं यदि वा परोक्षज्ञानसामर्थ्यम् उभयथा आवृत्त्यनपेक्षत्वाच्च। तस्मादिति। प्रमाणवैफल्यादावृत्त्यनियम इत्याह। न चेति। धर्मवत्कार्यत्वाभावाच्च नेत्याह। अपि चेति। द्विविधो ह्यधिकारी स्यात् कश्चित् जन्मान्तराभ्यासात् निरस्तसमस्तदोषभावनादिप्रतिबन्धः कश्चित्

वा सामान्यमेवोभयथापि सकृत्प्रवृत्त एव ते स्वकार्यं कुरुत इत्यावृत्त्यनुपयोगः। न च सकृत्प्रयुक्ते शास्त्रयुक्ती कश्चिद् अनुभवं नोत्पादयत इति प्रवर्तते नियन्तुं, विचित्रप्रज्ञत्वात् प्रतिपत्तॄणाम्। अपि चानेकांशोपेते लौकिके पदार्थे सामान्य विशेषवति एकेनावधानेनैकमंशमवधारयत्यपरेणापरमिति स्यादभ्यासोपयोगो यथा दीर्घप्रपाठकग्रहणादिषु न तु निर्विशेषे ब्रह्मणि सामान्यरहिते चैतन्यमात्रात्मके प्रमोत्पत्ता-वभ्यासापेक्षा युक्तेति। अत्रोच्यते, भवेदावृत्त्यानर्थक्यं तं प्रति यस्तत्त्वमसि इति सकृदुक्तमेव ब्रह्मात्मत्वमनुभवितुं शक्नुयात् यस्तु न शक्नोति तं प्रत्युपयुज्यत एवावृत्तिः, तथा हि छान्दोग्ये तत्त्वमसि श्वेतकेतो इत्युपदिश्य 'भूय एव मा भगवान् विज्ञा-पयतु' इति पुनः पुनः परिचोद्यमानस्तत्तदाशङ्काकारण निराकृत्य तत्त्वमसि इत्येवासकृदुपदिशति। तथा च श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः इत्यादि दर्शि-तम्। ननु सकृच्छ्रुतं चेत तत्त्वमसिवाक्यं स्वमर्थमनु-भावयितुं न शक्नोति ततः आवर्त्यमानमपि नैव शक्ष्यतीति

प्रतिबन्धनिवृत्त्यर्थमिति। आद्यं प्रत्याह भवेदानर्थक्यमिति, द्वितीयस्य तु प्रति-बन्धनिरासाय तदपेक्षेति वक्ष्यते। अत्रोच्यत इति। आहत्य: प्रतिबन्ध-निरासार्थमेव विचारात्। तथा श्रुतिः। यथा चक्षुरादिकं भेदबोध-कारणमपि दोषक्षयमपेक्षते तथा ब्रह्माकाराकारणमपि वाक्य-मद्वैतविषयबोधेऽभ्यासमपेक्षत इति। न हि दृष्टेऽनुपपन्नं नामेति। तत्त्वंपद-पदार्थयोः दुर्बोधत्वाद्वाक्यार्थज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वात् तत्त्व-मर्थविवेकार्थोऽभ्यासः शास्त्रविवेकसंभवात्। अपि चेदादिन

नैष दोषः, न हि दृष्टेऽनुपपन्नं नाम, दृश्यन्ते हि सकृच्छ्रुतात् वाक्यात् मन्दप्रतीतं वाक्यार्थमावर्तयन्तस्तदाभासव्युदासेन सम्यक् प्रतिपद्यमानाः। अपि च तत्त्वमसीत्येतद्वाक्यं त्वंपदार्थस्य तत्पदार्थभावमाचष्टे, तत्पदेन च प्रकृतं सत् ब्रह्मेक्षितृ जगतो जन्मादिकारणमभिधीयते, 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' 'विज्ञानमानन्दं ब्रह्म' 'अदृष्टं द्रष्टृ अविज्ञातं विज्ञातृ अजं अजरममरमस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घम्' इत्यादिशास्त्रप्रसिद्धम्। तत्राजादिशब्दैर्जन्मादयो भावविकाराः निवर्तिताः अस्थूलादिशब्दैश्च स्थौल्यादयो द्रव्यधर्माः, विज्ञानादिशब्दैश्च चैतन्यप्रकाशात्मकत्वमुक्तं. एष व्यावृत्तसर्वसंसारधर्मकोऽनुभवात्मको ब्रह्मसंज्ञकस्तत्पदार्थो वेदान्ताभियुक्तानां प्रसिद्धस्तथा त्वंपदार्थोऽपि प्रत्यगात्मा द्रष्टा श्रोता देहादारभ्य प्रत्यगात्मतया सम्भाव्यमानश्चैतन्यपर्यन्तत्वेनावधारितः। तत्र येषामेतौ पदार्थावज्ञानसंशयविपर्ययप्रतिबद्धौ तेषां तत्त्वमसीत्येतद्वाक्यं स्वार्थे प्रमां नोत्पादयितुं शक्नोति पदार्थज्ञानपूर्वकत्वात् वाक्यार्थज्ञानस्येत्यतस्तान् प्रत्येष्टव्यः पदार्थविवेकप्रयोजनः शास्त्रयुक्त्यभ्यासः। यद्यपि च प्रतिपत्तव्य आत्मा निरंशस्तथापि अध्या-

---

यदुक्तमनंशत्वात्सकृदेव ज्ञानोत्पत्तेरावृत्त्यानर्थक्यमिति तत्राह। यद्यपीति। आरोपितांशनिरासाय न मे देहो नेन्द्रियम् इत्यभ्यासो युक्त इत्यर्थः। वाक्यार्थज्ञाने सति कथमभ्यासनियमः प्रमाणज्ञानस्याभ्यासायोगात् ज्ञानिनः श्रवणादिनियमायोगाच्च इत्यत आह। तथेति। ज्ञानात्प्रागेव श्रवणादिव्यापारनियमनं क्रियत इत्यर्थः। अधिकं यदुक्तमनुवदति

रोपितं तस्मिन् अहं मम देहेन्द्रियमनोबुद्धिविषयवेदनादि-लक्षणं तत्र नैकेनावधानेनैकमंशमपोहति अपरेणापरमिति यु-ज्यते तत्र क्रमवती प्रतिपत्तिः, तत्तु पूर्वरूपमेवात्मप्रतिपत्तेः। येषां पुनर्निपुणमतीनां नाज्ञानसंशयविपर्ययलक्षणः पदार्थ-विषयः प्रतिबन्धोऽस्ति ते शक्नुवन्ति सकृदुक्तमेव तत्त्वमसिवाक्यार्थ-मनुभवितुमिति तान् प्रत्यावृत्त्यानर्थक्यमिष्टमेव, सकृदुत्पन्नैव ह्यात्मप्रतिपत्तिरविद्यां निवर्तयतीति नात्र कश्चिदपि क्रमोऽभ्युपगम्यते। सत्यमेवं युज्येत यदि कस्यचिदेवं प्रतिपत्तिर्भवेत् बलवती ह्यात्मनो दुःखित्वादिप्रतिपत्तिः, अतो न दुःखित्वाद्यभावं कश्चित् प्रतिपद्यत इति चेत्। न, देहाद्यभिमानवत् दुःखित्वाद्यभिमानस्य मिथ्याभिमानत्वोपपत्तेः। प्रत्यक्षं हि देहे छिद्यमाने दह्यमाने वाऽहं छिद्ये दह्ये इति च मिथ्याभिमानो दृष्टः, तथा बाह्यतरेष्वपि पुत्रमित्रादिषु संतप्यमानेषु अहमेव संतप्ये इत्यध्यारोपो दृष्टः, तथा दुःखित्वाद्यभिमानोऽपि स्यात् देहादिवदेव चैतन्याद्बहिरुपलभ्यमानत्वात् दुःखित्वादीनां, सुषुप्तादिषु चाननुवृत्तेः चैतन्यस्य तु सुषुप्ते-

---

देहादिवदिति। अभिमानं प्रकृते। [illegible]मिति। दुःखित्वमात्मधर्मविरोधान्न बाह्यः देहधर्मत्वेनेति दर्शयति। तत्रैव भास्यत्वादिविरोध इत्याह। चैतन्यादिना। दुःखादयो नात्मधर्माः दृश्यत्वात् देहादिवत्, व्यभिचार-हेतोः [illegible] अव्यभिचारित्वात् अतिरेकेण चैतन्यवदित्यर्थः। निर्दुःखचिदात्मनि दुःखादिधियो भास्यत्वात् [illegible] न विच-ध्यत इत्याह। तथादिति। [illegible] किं न [illegible] नाह। न चैवमिति। इति: भावः [illegible] इति-

यत्तु दृष्टिमात्मनमभि 'यद्वै तन्न पश्यति पश्यन्वै तन्न पश्यति' इत्यादिना। तस्मात् सर्वदुःखविमुक्तैकचैतन्यात्मकोऽहमित्येष आत्मानुभवः। न चैवमात्मानमनुभवतः किञ्चिदन्यत् कृत्यमवशिष्यते। तथा च श्रुतिः 'किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं लोकः' इत्यात्मविदः कर्तव्याभावं दर्शयति। स्मृतिरपि

'यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः।
आत्मन्येव च सन्तुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते' ॥ इति।

यस्य तु नैषोऽनुभवो द्रागिव जायते तं प्रत्यनुभवार्थ एवावृत्त्यभ्युपगमः। तत्रापि न तत्त्वमसिवाक्यार्थात् प्रच्याव्यावृत्तौ प्रवर्तयेत्, न हि वरघाताय कन्यामुद्वाहयन्ति। नियुक्तस्य चास्मिन्नधिकृतोऽहं कर्ता मयेदं कर्तव्यमित्यवश्यं ब्रह्मप्रत्ययविपरीतप्रत्यय उत्पद्यते। यस्तु स्वयमेव मन्दमतिरप्रतिभानात् वाक्यार्थं जिहासेत् तस्यैतस्मिन्नेव वाक्यार्थे स्थिरीकार आवृत्त्यादिवाचो युक्त्याऽभ्युपेयते, तस्मात् परब्रह्मविषयेऽपि प्रत्यये तदुपायोपदेशेष्वावृत्तिसिद्धिः॥

विषयः प्रत्ययः तेन दृष्टोऽयं आत्मानन्दानुभवः इति भेदः। नन्वावृत्तौ नियोगात् प्रवर्तयितव्या तथा च नियुक्तत्वबुद्धेः कर्तृत्वाभिमाने स्यादित्यत आह। तत्रापीति। आवृत्त्यभ्युपगमेऽप्यकर्ताहमित्यनुभवात् प्रच्याव्य गुरुरन्यो वा नियोगात् न प्रवर्तयेदुक्तदोषादित्यर्थः। कथं तर्हि प्रवर्तयितव्य इत्यत आह। यस्त्विति। अप्रतिभानादसम्भावनादिनेत्यर्थः। शिष्यबुद्ध्यनुसारेण श्रोतव्यादिवचोभिः प्रधानविध्यर्थवादत्वादौ प्रवर्तयेदित्यर्थः॥

आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ॥ ३ ॥

यः शास्त्रोक्तविशेषणः परमात्मा स किं अहमिति ग्रही-तव्यः किं वा मदन्य इति तावद्विचारयति । कथं पुनरात्मशब्दे प्रत्यगात्मविषये श्रूयमाणे संशय इति । उच्यते, अयमात्मशब्दो मुख्यः शक्यतेऽभ्युपगन्तुं सति जीवेश्वरयोरभेदसम्भवे, इतरथा तु गौणोऽयमभ्युपगन्तव्य इति मन्यते । किं तावत् प्राप्तं नाह-मिति ग्राह्यः, न ह्यपहतपाप्मत्वादिगुणो विपरीतगुणत्वेन, शक्यते ग्रहीतुं, विपरीतगुणो वाऽपहतपाप्मत्वादिगुणत्वेन, अपहतपाप्मत्वादिगुणश्च परमेश्वरः, तद्विपरीतगुणस्तु शारीरः ईश्वरस्य च संसार्यात्मत्वे ईश्वराभावप्रसङ्गः, ततः शास्त्रानर्थ-क्यम् । संसारिणोऽपीश्वरात्मत्वेऽधिकार्यभावात् शास्त्रानर्थक्य-मेव प्रत्यक्षादिविरोधश्च । अन्यत्वेऽपि तादात्म्यदर्शनं शास्त्रात् कर्तव्यं, प्रतिमादिष्विव विष्ण्वादिदर्शनमिति चेत्, काममेवं भवतु न तु संसारिणो मुख्य आत्मेश्वरभाव इष्टः । अतः प्राप-यितव्यमित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । आत्मेत्येव परमेश्वरः प्रतिपत्तव्यः,

---

आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च । पूर्वत्र ध्यानादेरावृत्तिरुक्ता तामुपजीव्य तत्प्रसङ्गात् ध्यानादिक्रियाया विषयं ब्रवीति ध्यातव्यम् उत भक्त्याऽपीश्वर इत्यैक्यभेदमानाभ्यां संशयमाह । य इति । शब्दा-देरपि तत्त्वमस्यादावक्षरात् अहं ब्रह्मेत्यादिश्रुतिभिरैक्यनिर्णयात् संशयमाक्षि-पति । कथमिति । भेदश्रुत्युपपत्त्या भेदप्रत्यक्षादिमानाभ्यामपि संशय इत्याह । उच्यत इति । अभेदश्रुतीनां गौणमुख्यत्वे उभयत्र फलं, पूर्वपक्षे प्रत्यक्षादिविरोधाद्भेदपरिहारो द्वितीयाधः सञ्ज्ञान-

तथा हि परमेश्वरप्रक्रियायां जाबाला आत्मत्वेनैवैनमुपगच्छन्ति 'त्वं वा अहमस्मि भगवो देवते अहं वै त्वमसि देवते' इति। तथाऽन्येऽपि 'अहं ब्रह्मास्मि' इत्येवमादय आत्मत्वोपगमा द्रष्टव्याः। ग्राहयन्ति चात्मत्वेनैवेश्वरं वेदान्तवाक्यानि 'एष त आत्मा सर्वान्तरः एष त आत्मान्तर्याम्यमृतस्तत् सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि' इत्येवमादीनि। यदुक्तं प्रतीकदर्शनमिदं विष्णुप्रतिमान्यायेन भविष्यति इति। तदयुक्तं, गौणत्वप्रसङ्गात् वाक्यवैरूप्याच्च। यत्र हि प्रतीकदृष्टिरभिप्रेयते सकृदेव तत्र वचनं भवति 'यथा मनो ब्रह्मेत्यादित्यो ब्रह्म' इत्यादि। इह पुनस्त्वमहमस्म्यहञ्च त्वमसीत्याह, अतः प्रतीकश्रुतिवैरूप्याद्-भेदप्रतिपत्तिर्भेददृष्ट्यपवादाच्च। तथा हि 'अथ योऽन्यां देवतामुपास्तेऽन्योऽसावन्योऽहमस्मि' इति 'न स वेद मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति सर्वं तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनः सर्वं वेद' इत्येवमाद्या भूयसी श्रुतिर्भेददर्शनमपवदति। यत्तूक्तं न विरुद्धगुणयोरन्योन्यात्मत्वसम्भव इति। नायं दोषः,

---

तदात्मैक्यश्रुतेरविरुद्धत्वनिश्चयस्य अभावान्तरज्ञानादिष्ट सङ्गतिः। विरुद्धयोरैक्यदृष्टिरविरुद्धेत्याह। नाहमिति। किमीश्वरस्य जीवमात्रत्वमैक्यं जीवस्येश्वरमात्रत्वं वेति विकल्प्य क्रमेण दूषयति। ईश्वरस्येत्यादिना। एकत्वश्रुतिप्रामाण्यायैक्यध्यानं कार्यमिति शङ्कते। अन्यत्वेऽपीति। एकत्वध्यानवचनमुक्तमेव। एकत्वन्तु नास्तीत्याह। काममिति। अभेदश्रुतीनां फलवदपूर्वार्थतात्पर्येण गौणत्वायोगाद्भेदश्रुतीनां कल्पितभेदानुवादित्वात् प्रत्यक्षादेरपि तद्विषयत्वात् बिम्बप्रतिबिम्बयोरिव विरुद्धधर्माणां मिथ्यात्वात् ऐक्यमिति सिद्धान्तयति। एवमित्यादिना। ईश्वरस्य जीवत्वं न प्रतिपाद्यं येनेश्वराभावः स्यात् किन्तु जीवे-

विरुद्धगुणतया मिथ्यात्वोपपत्तेः। यत्तूक्तं ईश्वराभावप्रसङ्ग इति। तदसत्, शास्त्रप्रामाण्यादनभ्युपगमाच्च। न हीश्वरस्य संसार्यात्मत्वं प्रतिपाद्यत इत्यभ्युपगच्छामः किं तर्हि संसारिणः संसारित्वापोहेनेश्वरात्मत्वं प्रतिपिपादयिषितमिति, एवं च सत्यद्वैतेश्वरस्यापहतपाप्मत्वादिगुणता, विपरीतगुणता तु इतरस्य मिथ्येति व्यवतिष्ठते। यदप्युक्तमधिकार्यभावः प्रत्यक्षादिविरोधश्चेति। तदप्यसत्, प्राक् प्रबोधात् संसारित्वाभ्युपगमात् तद्विषयत्वाच्च प्रत्यक्षादिव्यवहारस्य। यत्र त्वस्य 'सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कं पश्येत्' इत्यादिना हि प्रबोधे प्रत्यक्षाद्यभावं दर्शयति, प्रत्यक्षाद्यभावे श्रुतेरप्यभावप्रसङ्ग इति चेत्, न, इष्टत्वात्, अत्र 'पिताऽपिता भवति' इति उपक्रम्य 'वेदा अवेदाः' इति वचनादिष्यत एवास्माभिः श्रुतेरप्यभावः प्रबोधे। कस्य पुनरयमप्रबोध इति चेद्यस्त्वं पृच्छसि तस्य त इति वदामः। नन्वहमीश्वर एवोक्तः श्रुत्या यद्येवं प्रतिबुद्धोऽसि नास्ति कस्यचिदप्रबोधः। योऽपि

श्रुतत्वम्। न चैवमधिकार्यभावः यावत्प्रबोधं प्रत्यक्षादिभेदानुवृ-त्तेरित्याह। यदप्युक्तमित्यादिना। वेदवचनस्याभावः शङ्कते। प्रत्य-क्षाद्यभाव इति। सर्वेषु प्रमाणेषु बोधात्प्रागबाधितत्वेन प्रामाण्यं बाध्यतया चारोपितत्वमतस्तद्विषयवेदस्य मिथ्यात्वं तुल्यं, आदित्ये तु प्रमाणत्वमविद्यावस्थायामिति वेदवचनाभावो न दोष इत्याह। नेति। अविद्यावानिति। कर्मेति। तथात्वेन तथैव तस्याः सिद्धत्वादविद्यायुक्तत्वादित्याह। यस्त्वमिति। अविद्यावानेव प्रष्टा इति भावः। सर्वज्ञोऽहमिति चेत् तत्त्वज्ञानमिति शङ्कते। नन्विति।

तिबोधयति केचिदविद्ययात्मनः सद्वितीयत्वादद्वैतानुप- पत्तिरिति सोऽप्यनेन प्रत्युक्तः । तस्मादात्मेत्येवेश्वरे मनो दधीत ॥

न प्रतीके न हि सः ॥ ४ ॥

'मनो ब्रह्मेत्युपासीतेत्यध्यात्ममथाधिदैवतमाकाशो ब्रह्म' [छा० । ३।१८] इति, तथा 'आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः' [छा० ३।१९] 'स यो नाम ब्रह्मेत्युपास्ते' [छा० ७।५] इत्येवमादिषु प्रतीकोपासनेषु संशयः, किं तेष्वात्मग्रहः कर्तव्यो न वेति। किं तावत् प्राप्तं तेष्वात्मग्रह एव युक्तः, कस्मात्, ब्रह्मणः श्रुतिष्वात्मत्वेन प्रसिद्धत्वात् । प्रतीकानामपि ब्रह्मविकारत्वात् ब्रह्मत्वे सत्यात्मत्वोपपत्तेरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । न प्रतीकेष्वात्ममतिं बध्नीयात्, न हि स उपासकः प्रतीकानि व्यस्तान्यात्मत्वेनाकलयेत् । यत्पुनर्ब्रह्मविकारत्वात् प्रतीकानां ब्रह्मत्वं तत

नायायोगात् । ध्याने त्वनिर्वाच्यस्य तस्य बाधाख्यस्यापेक्षितत्वाच्च । यद्वैव- मिति । अनिर्वाच्यत्वे दोषान्तरमपि निरस्तमित्याह । योऽपीति ॥

न प्रतीके न हि सः । उभयथा च समन्वयात् संशयः, यथा ब्रह्मत्व- भेदसत्त्वादहंग्रह उक्तः एवं प्रतीकेष्वपि ब्रह्मविकारतया जीवाभिन्न- ब्रह्माभिन्नत्वात् जीवाभेदरूपेणाहंग्रहः कार्य इति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षः । फले प्रतीकोपासकानामहंग्रहोपास्तिभिरविशेषः । सिद्धान्ते तु विशेष- सिद्धिरिति फलम् । एतदारभ्याधिकरणत्रयस्य सार्वत्रिकी पादसङ्गतिः । अद्वैतध्यानप्रकृतत्वादिति विवेकः । किं प्रतीकेष्वात्मत्वानुभवबला- दहंग्रह उत वस्तुतः, जीवाभेदरूपत्वात् नाद्य इत्याह । न हि स इति । नानुभवति इत्यर्थः । द्वितीयमनूद्य निरस्यति । यत्पुनरित्यादिना । विकारस्य ब्रह्मणा सहैक्यायोगात् बाधेनैक्यं वाच्यं प्रतीकबाधे चो- पास्तिर्निर्धर्मं स्यादित्यर्थः । किञ्च कर्तृत्वाद्यबाधेनोपास्तिविधिप्रवृत्ति-

ब्रह्मात्मत्वमिति । तदसत्, प्रतीकाभावप्रसङ्गात् । विकारस्वरूपोपमर्देन हि नामादिजातस्य ब्रह्मत्वमेवाश्रितं भवति, स्वरूपोपमर्दे च नामादीनां कुतः प्रतीकत्वमात्मग्रहो वा, न च ब्रह्मण आत्मत्वात् ब्रह्मदृष्ट्युपदेशेष्वात्मदृष्टिः कल्प्या, कर्तृत्वाद्यनिराकरणात्, कर्तृत्वादिसर्वसंसारधर्मनिराकरणेन हि ब्रह्मण आत्मत्वोपदेशस्तदनिराकरणेन चोपासनाविधानं, अतश्चोपासकस्य प्रतीकैः समत्वादात्मग्रहो नोपपद्यते, न हि रुचकस्वस्तिकयोरितरेतरात्मत्वमस्ति, सुवर्णात्मनैव तु ब्रह्मात्मनैकत्वे प्रतीकाभावप्रसङ्गमवोचाम । अतो न प्रतीकेष्वात्मदृष्टिः क्रियते ॥

ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ॥ ५ ॥

तेष्वेवोदाहरणेषु अन्यः संशयः, किमादित्यादिदृष्टयो ब्रह्मण्यध्यसितव्याः किं वा ब्रह्मदृष्टिरादित्यादिष्विति । कुतः संशयः, सामानाधिकरण्ये कारणानवधारणात् । अत्र हि

[illegible]बाधे तद्योगात् । तथा च [illegible] हार्दिकस्य प्रतीकेष्वहंग्रहोपास्तिरसमना न युक्ता, बाधविरोधादित्यर्थः । न च ब्रह्मण इति । अतो जीवप्रतीकयोः स्वरूपभेदादहंग्रहे विध्यभाव इ[illegible] इति कल्पनायाः । अतश्चेति । यथा रुचकस्वस्तिकयोः सुवर्णात्मनैक्येऽपि मिथो भेदः तथा जीवप्रतीकयोः ब्रह्मात्मनैक्येऽपि भेद एव । यदि च भेदांशतिरस्कारेण [illegible] तदोपासनीयत्वं भङ्ग इत्यर्थः ॥

ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् । एवविषयकं [illegible] । प्रश्नपूर्वकं संशयबीजमाह । कुत इत्यादिना । सामानाधिकरण्यस्य [illegible] तत्र [illegible], [illegible]

[illegible] [illegible]

ब्रह्मशब्दस्यादित्यादिशब्दैः सामानाधिकरण्यमुपलभ्यते, 'आदित्यो ब्रह्म प्राणो ब्रह्म विद्युद्ब्रह्म' इत्यादिसमानविभक्तिनिर्देशात्। न चात्राञ्जसं सामानाधिकरण्यमवकल्पते अर्थान्तरवचनत्वात् ब्रह्मादित्यादिशब्दानां, न हि भवति गौरश्व इति सामानाधिकरण्यं। ननु प्रकृतिविकारभावात् ब्रह्मादित्यादीनां मृच्छरावादिवत् सामानाधिकरण्यं स्यात् नेत्युच्यते, विकारप्रविलयो ह्येवं प्रकृतिसामानाधिकरण्यात् स्यात्, ततश्च प्रतीकाभावप्रसङ्गमवोचाम, परमात्मवाक्यञ्चेदन्तदानीं स्यात्, ततश्चोपासनाधिकारो बाध्येत, परिमितविकारोपादानञ्च व्यर्थं। तस्मात् ब्राह्मणोऽग्निर्वैश्वानर इत्यादिवदन्यतरस्मिन्नन्यतरदृष्ट्यध्यासे सति क्व किंदृष्टिरध्यस्यतामिति संशयः तत्रानियमः, नियमकारिणः शास्त्रस्याभावादित्येवं प्राप्तं। अथवाऽऽदित्यादिदृष्टय एव ब्रह्मणि कर्त्तव्या इत्येवं प्राप्तं। एवं हि आदित्यादिदृष्टिभिर्ब्रह्मोपासनञ्च फलवदिति शास्त्रमर्यादा। तस्मात् न ब्रह्मदृष्टिरादित्यादिष्वित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। ब्रह्मदृष्टिरेवादित्यादिषु स्यादिति। कस्मात् उत्कर्षात्, एवमुत्कर्षेणादित्यादयो दृष्टा भवन्त्युत्कृष्टदृष्टेस्तेष्वध्यासात्। तथा

वाक्यस्य विकारबाधेन ब्रह्मपरत्वापातात्। न चेष्टापत्तिर्नाम ब्रह्मेत्युपासीतेति विधिश्रुतिविरोधात्, परिमितनामाद्युपादानवैयर्थ्यापाताच्च। ब्रह्मपरत्वे सर्वं ब्रह्मेति वक्तव्यत्वादतः परिशेषादध्यास एव सामानाधिकरण्यकारणम्, अध्यासे च नियामकाभावात् संशय इत्यर्थः। उत्कृष्टनिकृष्टयोर्निकृष्टमुपास्यं फलवत्त्वादिति न्यायो नियामक इत्यरुचेराह। अथवेति। अत्र विकारदृष्टिभिर्ब्रह्मोपास्तिर्विधिः फलं, विधाने तु विकारदृष्ट्या ब्रह्मण उपास्यत्वे निकर्षप्राप्तौ सत्यां फलवत्त्वासिद्धेर्विकारा एवोत्-

च लौकिको न्यायोऽनुगतो भवति, उत्कृष्टदृष्टिर्हि निकृष्टेऽध्यसितव्येति लौकिको न्यायः। यथा राजदृष्टिः क्षत्तरि, स चानुगन्तव्यो विपर्यये प्रत्यवायप्रसङ्गात्। न हि क्षत्तृदृष्टिपरिगृहीतो राजा निकर्षं नीयमानः श्रेयसे स्यात्। ननु शास्त्रप्रामाण्यादनाशङ्कनीयोऽत्र प्रत्यवायप्रसङ्गः, न च लौकिकेन न्यायेन शास्त्रीया दृष्टिर्नियन्तुं युक्तेति। अत्रोच्यते, निर्धारिते शास्त्रार्थे एतदेवं स्यात्, सन्दिग्धे तु तस्मिन् तन्निर्णयं प्रति लौकिकोऽपि न्याय आश्रीयमाणो न विरुध्यते, तेन चोत्कृष्टदृष्ट्यध्यासे शास्त्रार्थेऽवधार्यमाणे निकृष्टदृष्टिमध्यस्य प्रत्यवेयादिति श्लिष्यते। प्राथम्याच्चादित्यादिशब्दानां मुख्यार्थत्वमविरोधात् ग्रहीतव्यं। तैः स्वार्थवृत्तिभिरवरुद्धायां बुद्धौ पश्चादवतरतो ब्रह्मशब्दस्य मुख्यया वृत्त्या सामानाधिकरण्यासम्भवात् ब्रह्मदृष्टिविधानार्थतैवावतिष्ठते। इतिपरत्वादपि ब्रह्मशब्दस्यैष एवार्थो न्याय्यः। तथा हि ब्रह्मेत्यादेशः ब्रह्मेत्युपासीत ब्रह्मेत्युपास्त इति च सर्वत्रेतिपरं ब्रह्मशब्दमुच्चारयति शुद्धांस्त्वादित्यादिशब्दान्। ततश्च यथा शुक्तिकां रजतमिति प्रत्येती-

---

तदब्रह्मत्वेनोपास्या इति कथम्। किन्तु लौकिकन्यायाविरुद्धार्थसम्भवे विरुद्धार्थो न ग्राह्यः, प्रत्यवायप्रसङ्गात्, किन्तु प्रत्यक्षपाषाणादिवदादित्यादिपदाना-मप्यर्थविरोधित्वात् मुख्यार्थपरत्वं न्याय्यः, ब्रह्मपदं च इतिकरणापेतं, तथा चादित्यादयो ब्रह्मत्वेनोपास्या इत्येव वाक्यार्थः स्यात्। प्राथम्याच्चेति। ब्रह्मशब्दात् पूर्वं वै तेषां पठितत्वात्। इतिपरत्वादिति। इतिशब्दाव्यवहितः शब्दः पदार्थाविपर्यासकः इति लोके प्रसिद्धमिदम्।

त्वत्र शुक्तिवचन एव शुक्तिकाशब्दः रजतशब्दस्तु रजतप्रतीतिलक्षणार्थः प्रतीत्यैव हि केवलं रजतमिति न तु तत्र रजतमस्ति, एवमत्राप्यादित्यादीन् ब्रह्मेति प्रतीयादिति गम्यते। वाक्यशेषोऽपि च द्वितीयानिर्देशेनादित्यादीनेवो-पास्तिक्रियया व्याप्यमानान् दर्शयति 'स य एतदेवं विद्वा-नादित्यं ब्रह्मेत्युपास्ते' [छा०३।१९।] 'यो वाचं ब्रह्मेत्यु-पास्ते' [छा०] 'यः सङ्कल्पं ब्रह्मेत्युपास्ते'[छा०] इति। यत्तूक्तं ब्रह्मोपासनमेवात्रादरणीयमिति, तदयुक्तं उक्तेन न्यायेनादित्यादीनामेवोपास्यत्वावगमात्। फलन्त्वतिथ्याद्यु-पासन इवादित्याद्युपासनेऽपि ब्रह्मैव दास्यति सर्वाध्यक्षत्वात्। वर्णितञ्चैतत्, 'फलमत उपपत्तेः' इत्यत्र [वे०सू०।३।२।३८]। ईदृशञ्चात्र ब्रह्मण उपास्यत्वं यत्प्रतीकेषु तद्दृष्ट्यध्यारोपणं प्रतिमादिष्विव विष्ण्वादीनाम् ॥

आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ॥ ६ ॥

'य एवासौ तपति तमुद्गीथमुपासीत' [छा०।१।२] 'लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीत' [छा०।२।२] 'वाचि सप्तविधं सामोपा-

---

द्वितीयाश्रुतेरादित्यादीनामेवोपास्तिकर्मत्वमित्याह। वाक्यशेषोऽपीति। उत्कृष्टमेवोपास्यमिति न्यायमनुवदति। यत्त्विति। द्वितीयेति श्रुतिभ्यां लौकिकन्यायाद्बाधो न्यायबाध इत्याह। तदिति। ब्रह्मणो-ऽनुपासने कथं फलदातृत्वं तत्राह। फलमिति। किंवत् इत्यत विकार-ध्यक्षः तत्र ब्रह्मणोऽप्युपासनाविधेयफलेऽप्युपास्यत्वं चाक्षिकम्। दैवतवदिति ॥

आदित्यादि। पृथिव्यन्तरिक्षादिलोकदृष्टिरुक्थेषु लोकेषु हिङ्कार-प्रस्तावोद्गीथप्रतीहारनिधनैः पञ्चविधं साम, तैरादिरिति उपद्रव

सीत' [छा०१।३।१] 'इयमेवर्गग्निः साम' [छा०१।६।१] इत्ये-
वमादिष्वङ्गावबद्धेषूपासनेषु संशयः किमादित्यादिषूद्गी-
थादिदृष्टयो विधीयन्त उत किमुद्गीथादिष्वेवादित्यादिदृष्टय
इति, तत्रानियमः नियमकारणाभावादिति प्राप्तम्। न ह्यत्र
ब्रह्मण इव कस्यचिदुत्कर्षविशेषोऽवधार्यते। ब्रह्म हि समस्त-
जगत्कारणत्वादपहतपाप्मत्वादिगुणयोगाच्चादित्यादिभ्य उत्कृ-
ष्टमिति शक्यमवधारयितुं, न त्वादित्योद्गीथादीनां विकार-
त्वाविशेषात् किंचिदुत्कर्षविशेषावधारणमस्ति। अथवा नियमे-
नैवोद्गीथादिमतय आदित्यादिष्वध्यस्येरन्। कस्मात्, कर्मा-
त्मकत्वादुद्गीथादीनां, कर्मणश्च फलप्राप्तिप्रसिद्धेः उद्गीथादिमति-
भिरुपास्यमाना आदित्यादयः कर्मात्मकाः सन्तः फलहेतवो
भविष्यन्ति। तथा च 'इयमेवर्गग्निः साम' इत्यत्र 'तदेतदेतस्या-
मृच्यध्यूढं साम' [छा०१।६।१] इत्यृक्शब्देन पृथिवीं निर्दिशति,
सामशब्देनाग्निं तच्च पृथिव्यग्न्योः ऋक्सामदृष्टिचिकीर्षायामव-

---

इति च [illegible] भेदः। अत्र विशेषाभावात्
संशयः। पूर्वं [illegible] इति [illegible] पूर्व-
पक्षमाह। तत्रेति। [illegible] उद्गीथादीना-
[illegible] इति [illegible] पूर्व-
पक्षमाह। अथ वेति। [illegible] पूर्वोक्त[illegible]।
[illegible] विरुद्धमेव [illegible]। तथा
चेत्यादि। तदेतदेतस्याम् [illegible] पृथिवीदृष्ट्या [illegible]
[illegible], [illegible] पृथिव्यामग्निदृष्टौ, [illegible]
[illegible] इयमेवर्गग्निः सामेति [illegible] निर्दिष्टं, तत्र यदि [illegible]
[illegible] पृथिव्यग्न्योः [illegible], तदा पृथिव्यग्न्युदृष्टा-

स्यति, न कर्मफलयोः इतरेतरदृष्टिचिकीर्षायाम्। क्षत्तरि राजदृष्टिकरणात्फलमुपपद्यते न राजनि क्षत्तृदृष्टेः। अपि च "लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीत" [छा०।२।२] इत्यधिकरणनिर्देशाल्लोकेषु सामाध्यसितव्यमिति प्रतीयते। 'एतद्गायत्रं प्राणेषु प्रोतम्' [छा०।२।११] इति चैतद्दर्शयति। प्रथमनिर्दिष्टेषु चादित्यादिषु चरमनिर्दिष्टं ब्रह्माध्यस्तं 'आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः' [छा० ३।१९] इत्यादिषु। प्रथमनिर्दिष्टाश्च पृथिव्यादयश्चरमनिर्दिष्टा हिंकारादयः 'पृथिवी हिंकारः' [छा०।२।२] इत्यादिश्रुतिषु। अतोऽनङ्गेष्वादित्यादिषु अङ्गमतिक्षेप इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। आदित्यादिमतय एवाङ्गेषूद्गीथादिषु प्रतिक्षिप्येरन्। कुतः, उपपत्तेः। उपपद्यते ह्येवमपूर्वसंनिकर्षादादित्यादिमतिभिः संस्क्रियमाणेषूद्गीथादिषु कर्मसमृद्धिः। 'यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवति' [छा०१।१।१०] इति च विद्यायाः कर्मसमृद्धि-

---

अङ्गदृष्टौ न श्वादित्वम् इत्याह। उत्तरेति। अतः प्रयोगान्यथा-नुपपत्त्या पृथिव्यग्न्योः अङ्गफलदृष्टिरित्यर्थः। विपर्ययप्रख्या नैवमेवे-त्याह। अपि चेति। नायमर्थः साम। किन्तु पूर्वाधिकरणसिद्धान्त-न्यायेनाध्येयमित्याह। प्रथमेति। अनङ्गेष्वङ्गान्युपास्यानीति सिद्धा-न्यति। एवमिति। उपासीनां हि कर्मसमृद्धिः फलं श्रूयते, सा च नाधिकृतेषु वर्णितक्रमादेषु उपपद्यते, अङ्गानां प्रकृतानुकूलप्रकृतकर्मा-पूर्वकरणत्वादित्यर्थः। ननु अनोपासीनां प्रकृतकर्मापूर्वसन्निकृष्टाङ्ग-द्वारायैव फलं श्रुतं तत्र फलोपपत्तये अङ्गानामुपास्यत्वं भवतु तदनपेक्ष-लोकादिकर्मेषु स्वप्रधानेषु फलवत्पात्वमिवेक इति शङ्कते। भवत्विति। यथा कामनापशुफलस्यापि गोदोहनस्य अङ्गद्वारापेक्षयैव फलमिष्टं तद्वत्

हेतुतां दर्शयति। भवतु कर्मसमृद्धिफलेष्वेवं, स्वतन्त्रफलेषु तु कथं 'य एतदेवं विद्वान् लोकेषु पञ्चविधं सामोपास्ते' [छा०२।२।३] इत्यादिषु, तेष्वप्यधिकृताधिकारात् प्रकृतापूर्वसन्निकर्षेणैव फलकल्पना युक्ता, गोदोहनादिनियमवत्। फलात्मकत्वाच्चादित्यादीनामुद्गीथादिभ्यः कर्मात्मकेभ्य उत्कर्षोपपत्तिः। आदित्यादिप्राप्तिलक्षणं कर्मफलं शिष्यते श्रुतिषु। अपि च 'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत खल्वेतस्यैवाक्षरस्योपव्याख्यानं भवति' [छा०१।१।१] इति चोद्गीथमेवोपास्यत्वेनोपक्रम्यादित्यादिमतीर्विदधाति। यत्तूक्तमुद्गीथादिमतिभिरुपास्यमाना आदित्यादयः कर्मभूयं भूत्वा करिष्यन्तीति। तदयुक्तम्, स्वयमेवोपासनस्य कर्मत्वात् फलवत्त्वोपपत्तेः, आदित्यादिभावेनापि च दृश्यमानानामुद्गीथादीनां कर्मात्मकत्वानपायात्। 'तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं साम' इति तु लाक्षणिक एष शब्दयोर्व्यतिक्-

---

लौकिकादिफलेषूपासनेष्वपि कर्मापूर्वाङ्गत्वादेव फलकल्पना युक्ता। कर्मा-ङ्गतत्त्वाङ्गाश्रितोपासनेष्वधिकारादतोऽङ्गानामेवोपास्यत्वमिति समा-धत्ते। तेष्वपीति। उत्कर्षानवधारणादनियम इत्युक्तं निरस्यति। फला-त्मेति। उपक्रमवशाच्चाङ्गस्योपास्यत्वमित्याह। अपि चेति। ओमित्यादि-ग्रन्थ उपव्याख्यानमित्यर्थः। द्वितीयं पूर्वपक्षं दूषयति। यत्तूक्तमित्या-दिना। कर्मभूयं कर्मात्मकत्वं प्राप्य नार्थः। विद्याऽऽदित्य आत्मना कर्मणां दृष्टौ कर्मत्वहानिः स्यादित्यत आह। आदित्यादिभावेनेति। प्रयोगा-नुपपत्तिमुक्तां निरस्यति। तदेतदिति। लक्षणाबीजं सम्बन्धमाह। लक्षणा चेति। गङ्गायां घोष इत्यत्र सन्निकर्षसंयोगसम्बन्धेन तीरलक्षणा, अग्निर्माणवक इत्यत्र अग्निनिष्ठशुचित्वादिगुणसम्बन्धपरम्परासम्बन्धेन लक्षणा दृष्टा, तथा चात्र ऋक्साम्नोः पृथिव्यग्निदृष्टिपक्षेऽपि ऋक्साम-पदाभ्यां सप्तम्यर्थे दृष्टव्यतायाः परम्परासम्बन्धेन पृथिव्यग्निलक्षणा

शब्दप्रयोगः। लक्षणा च यथासम्भवं सन्निकृष्टेन विप्रकृष्टेन वा स्वार्थसम्बन्धेन प्रवर्त्तते। तत्र यद्यपि ऋक्सामयोः पृथिव्यग्निदृष्टिश्चिकीर्षिता तथापि प्रसिद्धयोर्ऋक्सामयोर्भेदेनानुकीर्तनात् पृथिव्यग्न्योश्च सन्निधानात् तयोरेव ऋक्सामशब्दप्रयोगः ऋक्सामसम्बन्धादिति निर्णीयते। क्षत्तृशब्दोऽपि हि कुतश्चित् कारणाद्राजानमुपसर्पन्न निवारयितुं पार्यते। 'इयमेवर्क्' इति च यथाक्षरन्यासमृच एव पृथिवीत्वमवधारयति। पृथिव्या हि ऋक्त्वेऽवधार्यमाणे इयमृगेवेत्यक्षरन्यासः स्यात्। 'य एवं विद्वान् साम गायति' [छा०उ०] इति चाङ्गाश्रयमेव विज्ञानमुपसंहरति न पृथिव्याद्याश्रयम्। तथा 'लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीत' [छा०उ०] इति यद्यपि सप्तमीनिर्दिष्टा लोकास्तथापि साम्न्येव ते अध्यस्येरन्, द्वितीय-

युक्ता इत्यर्थः। ननु प्रतीकवाचिपदस्य ध्येये अर्थे लक्षणा न युक्ता, क्षत्तृपदस्य राजन्यप्रयोगादिति शङ्कते। तत्र यद्यपीति। तथापि ऋक्सामसम्बन्धात् पृथिव्यग्न्योरेवैतस्यामृच्यध्यूढं सामेत्येव ऋक्सामपदप्रयोग इत्यन्वयः। ननु मुख्यार्थ एव न कुतो गृह्यते तत्राह। प्रसिद्धयोरिति। तत्राहच्यध्यूढं सामेति मुख्ययोः पृथगुक्तत्वादेतस्यामित्यत्रापि तयोर्ग्रहे पुनरुक्तिः स्यात्, अतः प्रतीकाभेददृष्ट्या पृथिव्यग्न्योः प्रतीकसन्निधानात् तयोरेव प्रतीकपदप्रयोगः कृतवदभेददार्ढ्यायेत्यर्थः। तर्हि क्षत्तृशब्दोऽपि राजनि स्यादित्यत आह। क्षत्त्रिति। स्थितप्रयोगस्य निमित्तं किमपि वाच्यं न तु निमित्तमस्तीति प्रयोग आपाद्य इति भावः। क्षत्ता सूतः, तस्य कार्यं रथचर्यादि यदा राजैव करोति तदा क्षत्तृशब्दो राजन्यप्यस्ति इत्यक्षरार्थः। यथाक्षरमेव पृथिव्यादिदृष्टिः इत्यत्र हेत्वन्तरमाह। इयमिति। अन्यथा लोकानामुपास्यत्वमुक्तं निरस्यति। तथा लोकेष्विति। सामात्मना लोकानुपासीतेति द्वितीयासप्तम्योर्भङ्गत्वया कार्यस्ततो वरं लोकात्मना सामोपासीतेति सप्तमीभङ्गमात्र इत्यर्थः। एतेनेति एक-

यानिर्देशेन साम्न उपास्यत्वावगमात्। साम्नि हि लोकेष्वध्यस्यमानेषु साम लोकात्मनोपासितं भवति अन्यथा पुनर्लोकाः सामात्मनोपासिताः स्युः। एतेन 'एतद्गायत्रं प्राणे प्रोतम्' [छा०२।११] इत्यादि व्याख्यातम्। यत्रापि तुल्यो द्वितीयानिर्देशः 'अथ खल्वमुमादित्यं सप्तविधं सामोपासीत' [छा०२।९] इति तत्रापि समस्तस्य खलु साम्न उपासनं साधु, 'इति तु पञ्चविधस्य' 'अथ सप्तविधस्य' [छा०२।७] इति च साम्न एवोपास्यत्वोपक्रमात् तस्मिन्नेवादित्याध्यासः। एतस्मादेव च साम्न उपास्यत्वावगमात् 'पृथिवी हिङ्कारः' [छा०२।७] इत्यादिनिर्देशविपर्ययेऽपि हिङ्कारादिष्वेव पृथिव्यादिदृष्टिः। तस्मादनङ्गाश्रया आदित्यादिमतयोऽङ्गेषूद्गीथादिषु क्षिप्येरन्निति सिद्धम्॥

आसीनः सम्भवात् ॥ ७ ॥

कर्माङ्गसम्बन्धिषु तावदुपासनेषु कर्मतन्त्रत्वान्नासनादिचिन्ता नापि सम्यग्दर्शने, वस्तुतन्त्रत्वात् ज्ञानस्य। इतरेषु तूपासनेषु

विभक्तिव्यत्ययेन प्राणात्मना गायत्रं सामोपास्यमिति व्याख्यातमित्यर्थः। ननु विभक्तिसाम्ये कथं निर्णयस्तत्राह। यत्रापीति। साम्न उपासनं साध्विति उपक्रम्य पृथिवी हिङ्कार इत्यादिना हिङ्कारादिपञ्चाङ्गकस्य साम्न उपासनम् उक्त्वा इति तु पञ्चविधस्योपासनमित्युपसंहृत्य, अथेति सप्तविधस्य साम्न उपासनं प्रक्रम्य प्रपञ्चितत्वात् साम्न एवोपास्यत्वनिश्चयः। ननु [illegible] प्राबल्यात् पृथिव्यादेरेवोपास्यत्वमिति शङ्कते। एतस्मादेवेति। यद्यपि हिङ्कारोद्देशेन पृथिवीत्वविधेयत्वे प्रथमानिर्देशो वाक्यभेदाद् [illegible] पाठः इत्यर्थः।

[illegible] कर्मैकदेशविशेषेण [illegible]

किमनियमेन तिष्ठन्नासीनः शयानो वा प्रवर्तेत उत नियमेनासीन एवेति चिन्तयति । तत्र मानसत्वादुपासनस्यानियमः शरीरस्थितेरित्येवं प्राप्ते ब्रवीति, आसीन एवोपासीतेति । कुतः सम्भवात् । उपासनं नाम समानप्रत्ययप्रवाहकरणं, न च तद्गच्छतो धावतो वा सम्भवति, गत्यादीनां चित्तविक्षेपकरत्वात् । तिष्ठतोऽपि देहधारणे व्यापृतं मनो न सूक्ष्मवस्तुनिरीक्षणक्षमं भवति । शयानस्याप्यकस्मादेव निद्रयाऽभिभूयेत, आसीनस्य त्वेवंजातीयको भूयान्दोषः सुपरिहर इति सम्भवति तस्योपासनम् ॥

ध्यानाच्च ॥ ८ ॥

अपि च ध्यायत्यर्थ एष यत् समानप्रत्ययप्रवाहकरणं, ध्यायतिश्च प्रशिथिलाङ्गचेष्टेषु प्रतिष्ठितदृष्टिष्वेकविषयाक्षिप्तचित्तेषूपचर्यमाणो दृश्यते, ध्यायति बको ध्यायति प्रोषितबन्धुरित्यासीनश्चानायासो भवति । तस्मादप्यासीनकर्म उपासनम् ॥

अचलत्वञ्चापेक्ष्य ॥ ९ ॥

अपि च 'ध्यायतीव पृथिवी' इत्यत्र पृथिव्यादिष्वचलत्वमेवापेक्ष्य ध्यायतिवादो भवति, तच्च लिङ्गमुपासनस्यासीनकर्मत्वे ॥

[illegible] उपासनानामासननियमानपेक्षाणामनुष्ठानप्रकार उक्तः [illegible] उपासनेष्वप्यनियम इति पूर्वपक्षयति । तत्रेति । [illegible], [illegible] देहस्थितिभेदेऽपि [illegible] मनसोऽनवस्था- [illegible] मनोव्यापारेषूपासनेषु देहस्थैर्यसाधनासननियमा- पेक्षेति [illegible] । सिद्धान्तयति [illegible] ॥

[illegible] आसीना एव [illegible] ध्यायतिवाच्यत्वात् बकादिव- [illegible] । ध्यानाच्चेति ॥

स्मरन्ति च ॥ १० ॥

स्मरन्त्यपि च शिष्टा उपासनाङ्गत्वेनासनं 'शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः' इत्यादिना । अत एव च पद्मकादीनामासनविशेषाणामुपदेशो योगशास्त्रे ॥

यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ॥ ११ ॥

दिग्देशकालेषु संशयः, किमस्ति कश्चिन्नियमो नास्ति वेति । प्रायेण वैदिकेष्वारम्भेषु दिगादिनियमदर्शनात् स्यादिहापि कश्चिन्नियम इति यस्य मतिस्तं प्रत्याह । दिग्देशकालेष्वर्थलक्षण एव नियमः, यत्रैवास्य दिशि देशे काले वा मनसः सौकर्येणैकाग्रता भवति तत्रैवोपासीत, प्राचीदिक्पूर्वाह्णप्राचीनप्रवणादिवत् विशेषाश्रवणादेकाग्रताया इष्टायाः सर्वत्राविशेषात् । ननु विशेषमपि केचिदामनन्ति ।

'समे शुचौ शर्करावह्निवालुका-
विवर्जिते शब्दजलाश्रयादिभिः ।

[illegible] इत्याशयः । [illegible] ॥

[illegible] शारीरस्य [illegible] नियम इत्याह । स्मरन्ति चेति ।

यत्रैकाग्रता तत्र [illegible] प्राच्यादिदिक्तीर्थादिदेशे प्रदोषादिकाले नियमोऽस्ति न [illegible] संशयः, [illegible] दिगादिनियम इति पूर्वपक्षः । [illegible] सिद्धान्तमाह । [illegible] एकाग्रता [illegible] प्राचीनप्रवणे [illegible] दिगादिविशेषो न [illegible] भावः । [illegible] ।

मनोऽनुकूले न तु चक्षुःपीडने
गुहानिवाताश्रयणे प्रयोजयेत्' इति।

सत्यमस्त्येवंजातीयको नियमः सति त्वेतस्मिन्नङ्गेषु विशेषेषु अनियम इति सुहृद्भूत्वा आचार्य आचष्टे। 'मनोऽनुकूले' इति चैषा श्रुतिर्यत्रैवास्यैकाग्रता तत्रैवेत्येतदेव दर्शयति॥

आप्रायणात् तत्रापि हि दृष्टम्॥ १२॥

आवृत्तिः सर्वोपासनेष्वादर्तव्येति स्थितमाद्येऽधिकरणे, तत्र यानि तावत् सम्यग्दर्शनार्थान्युपासनानि तान्यवघातादिवत् कार्यपर्यवसानानीति ज्ञातमेवैषामावृत्तिपरिमाणं, न हि सम्यग्दर्शने कार्ये निष्पन्ने यत्नान्तरं किञ्चिच्छासितुं शक्यं, अनियोज्यब्रह्मात्मत्वप्रतीतेः शास्त्रस्याविषयत्वात्, यानि पुनरभ्युदयफलानि तेष्वेषा चिन्ता, किं कियन्तञ्चित्कालं प्रत्ययमावर्त्योपरमेदुत यावज्जीवमावर्तयेदिति। किं तावत् प्राप्तं कियन्तञ्चित्कालं प्रत्ययमभ्यस्योत्सृजेत्, आवृत्तिविशिष्टस्योपासन

ननु विवेकप्रीति। शर्कराः क्षुद्रपाषाणाः। जलाश्रयवर्जनं शीतनिवारणार्थम्। चक्षुःपीडनो मशकः। यावन्निकं समदेशादिनियममङ्गीकृत्य विशेषानुपादानेषु देशादिगतेषु प्राचीनप्रवणत्वादिष्वनादर इति सूत्रखण्डेन सूत्रकृद्दर्शयति॥

देहपातावधि चित्तविक्षेपाभिभवः स्यात् स वा मा भूदिति आप्रायणात् अवधिनिर्धारणाय सूत्रम्। आवृत्तिरिति। अनियोज्ये ब्रह्मात्मत्वप्रतीतिपर्यवसिते सम्यग्दर्शने सिद्ध इत्यर्थः। अभ्युदयोपासनेष्वनुष्ठानस्याभ्युदयहेतोः संशयमाह। यानि पुनरिति। यथा दिगादिनियमस्य विधेरभावादनियमस्तथा प्रायणावधेरभिधानादनियम इति पूर्वपक्षः।

शास्त्रार्थस्य कृतत्वादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । आ प्रायणादेवावर्तयेत् प्रत्ययं, अन्त्यप्रत्ययवशाददृष्टफलप्राप्तेः । कर्माण्यपि हि जन्मान्तरोपभोग्यं फलमारभमाणानि तदनुरूपं भावनाविज्ञानं प्रायणकाले आक्षिपन्ति, 'सविज्ञानो भवति सविज्ञानमेवान्ववक्रामति यच्चित्तस्तेनैष प्राणमायाति प्राणस्तेजसा युक्तः सहात्मना यथासङ्कल्पितं लोकं नयति' इति चैवमादिश्रुतिभ्यः तृणजलायूकानिदर्शनाच्च । प्रत्ययास्त्वेते स्वरूपानुवृत्तिं मुक्त्वा किमन्यत् प्रायणकाले भावनाविज्ञानमपेक्षेरन् । तस्माद्ये प्रतिपत्तव्यफलभावनात्मकाः प्रत्ययास्तेष्वाप्रायणादावृत्तिः । तथा च श्रुतिः 'स यावत्क्रतुरयमस्माल्लोकात् प्रैति' इति प्रायणकालेऽपि प्रत्ययानुवृत्तिं दर्शयति । स्मृतिरपि-

'यं यं वापि स्मरन् भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।
तं तमेवैति कौन्तेय ! सदा तद्भावभावितः' ॥ इति

मरणपर्यन्तमावृत्तिरिति सिद्धान्तयति । एवमिति । उपासनानां कर्मणामन्त्यकाले प्राग्भवकर्मनिद्वारा फलहेतुत्वं नान्यथा । सविज्ञान इति । भावनामयं विज्ञानं करणकलापेन सहितः सविज्ञानो विज्ञानं करणसहितं सविज्ञानमित्यर्थः । [illegible] लोके [illegible] यच्चित्तस्तेन [illegible] इति [illegible] । [illegible] उपादानम्, आत्मा जीवः । [illegible] भाविफलस्य [illegible] इत्यर्थः । [illegible] मतः [illegible] । [illegible] । उपासिता [illegible] विज्ञानं, [illegible]

'प्रयाणकाले मनसाऽचलेन' [भ०गी०] इति च। 'सोऽन्तवेलायामेतत् त्रयं प्रतिपद्येत' इति च मरणवेलायां कर्तव्यशेषं श्रावयति॥

तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात् ॥१३॥

गतस्तृतीयशेषः, अथेदानीं ब्रह्मविद्याफलं प्रति चिन्ता प्रजायते, ब्रह्माधिगमे सति तद्विपरीतफलं दुरितं क्षीयते न वा क्षीयत इति संशयः। किं तावत् प्राप्तं फलार्थत्वात् कर्मणः फलमदत्त्वा न सम्भाव्यते क्षयः। फलदायिनी ह्यस्य शक्तिः श्रुत्या समधिगता। यदि तदन्तरेणैव फलोपभोगमुपवृज्येत श्रुतिः कदर्थिता स्यात्। स्मरन्ति च 'न हि कर्माणि क्षीयन्ते' म०भा०] इति। नन्वेवं सति प्रायश्चित्तोपदेशोऽनर्थकः प्राप्नोति। नैष दोषः, प्रायश्चित्तानां नैमित्तिकत्वोपपत्तेर्गृहदाहेष्ट्यादिवत्। अपि च प्रायश्चित्तानां दोषसंयोगेन विधानात् भवेदपि दोषक्षपणार्थता, नत्वेवं ब्रह्मविद्याया विधानमस्ति। नन्वनभ्युपगम्यमाने ब्रह्मविदः कर्मक्षये तत्फलस्यावश्यभोक्तव्यत्वादनिर्मोक्षः स्यात्। नेत्युच्यते

द्वारकत्वमेवेति भावः । प्रत्युदाहरणम् उपासक एवाग्रयम् । अचिरनपि, धूमानपि, प्रायश्चित्तमपि, इति कर्माणि मरणकालेऽपि कार्यदिक्रूप ॥

यथोपासकानां मरणकाले कर्तव्यमस्ति न तथा ब्रह्मविदामिति कल्प- नियमरूपा बोधवृत्तिर्वाच्य । तदधिगम इति । स्नानसाधनेषु फलाधि- क्य (?) फलाभावेऽपि बाधनविचारः कृतः, सम्प्रति फलाध्यायस्य फल-

देशकालनिमित्तापेक्षो मोक्षः कर्मफलवद्भविष्यति। तस्मात् न ब्रह्मविद्याधिगमे दुरितनिवृत्तिरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। तदधिगमे। ब्रह्माधिगमे सत्युत्तरपूर्वयोरघयोरश्लेषविनाशौ भवतः, उत्तरस्याश्लेषः, पूर्वस्य विनाशः। कस्मात्, तद्व्यपदेशात्। तथा हि ब्रह्मविद्याप्रक्रियायां सम्भाव्यमानसम्बन्धस्यागामिनो दुरितस्यानभिसम्बन्धं विदुषो व्यपदिशति 'यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते' इति। तथा विनाशमपि पूर्वोपचितस्य दुरितस्य व्यपदिशति 'तद्यथेषीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते' इति। अयमपरः कर्मक्षयव्यपदेशो भवति।

'भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे' इति।

यदुक्तमनुपभुक्तफलस्य कर्मणः क्षयकल्पनायां शास्त्रं कदर्थितं स्यादिति। नैष दोषः, न हि वयं कर्मणः फलदानशक्तिमवजानीमहे, विद्यत एव सा, सा तु विद्यादिना कारणान्तरेण प्रतिबध्यत इति वदामः। शक्तिसद्भावमात्रे च शास्त्रं व्याप्रियेत न प्रतिबन्धाप्रतिबन्धयोरपि। न हि कर्म क्षीयत

[illegible] इत्यादि। मत इति। कर्मणां फलावश्यकत्वशास्त्रात् ज्ञानमात्रान्मुक्त्यश्रवणाच्च, पूर्वपक्षे ज्ञानिनोऽपि अखिलपापभोगानन्तरं मुक्तिः, सिद्धान्ते तु ज्ञानसमकालं पापनाशाज्जीवन्मुक्तिरिति फलम्। न हि [illegible] निषेधप्राप्ता दुरितादृष्टस्य दुःखदायिनी शक्तिरधिगता 'नाभुक्तं क्षीयते कर्म' इति च वदन्ति। फलदानमेव पापं न नश्यतीति पूर्वपक्षः। ननु तर्हि ब्रह्मज्ञानं प्रायश्चित्तविधिवत् स्यादिति चेत्। न, यथा [illegible] 'यजते [illegible] पुरोडाश-' [illegible] विधिनिषेधवाक्यानि [illegible] प्राय-

इत्येतदपि स्वरूपमौत्सर्गिकं न हि भोगादृते कर्म क्षीयते तदर्थत्वादिति, इष्यत एव प्रायश्चित्तादिना दुरितस्य क्षयः। 'सर्वं पाप्मानं तरति तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजते य उ चैनमेवं वेद' इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः। यत्तूक्तं नैमित्तिकानि प्रायश्चित्तानि भविष्यन्तीति। तदसत्, दोषसंयोगेन चोद्यमानानामेषां दोषनिर्घातफलसम्भवे फलान्तरकल्पनानुपपत्तेः। यत्पुनरेतदुक्तं न प्रायश्चित्तवद्दोषक्षयोद्देशेन विद्याविधानमस्तीति। अत्र ब्रूमः। सगुणासु तावद्विद्यासु विद्यत एव विधानं, तासु च वाक्यशेषे ऐश्वर्यप्राप्तिः पापनिवृत्तिश्च विद्यावत उच्यते, तयोश्चाविवक्षाकारणं नास्तीत्यतः पाप्मप्रहाणपूर्वकैश्वर्यप्राप्तिस्तासां फलमिति निश्चीयते। निर्गुणायान्तु विद्यायां यद्यपि विधानं नास्ति तथाप्यकर्त्रात्मत्वबोधात् कर्मप्रदाहसिद्धिः। अश्लेष इति चागामिषु

श्रुतिविरोधे दोषनाशार्थत्वासिद्धेः। ननु नित्यवदुपन्यासः, युक्तं स्वदुष्टस्य निमित्तादर्थोऽन्यत्वात् यथा निमित्तनाशे दोषनाशात् प्रायश्चित्तं कुर्यादित्यत्र तु भक्तिः श्रुत्यादिभिर्दोषपदस्य निर्घातद्वारा फलकल्पनासम्भवात् 'तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजते' इति प्रायश्चित्तात्पापनिवृत्तिश्रुतेरेव प्रायश्चित्तस्य नैमित्तिकत्वमित्याह। यदपि चेति। ज्ञानस्य दोषनाशार्थतया विधानं नास्ति 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणि' इत्यादेरर्थानुवादकत्वादित्यर्थः। कर्तृभोगानन्तरं देशकालान्तरे भोगो भविष्यति शास्त्रप्रामाण्यादित्याह। नेत्युच्यत इति। ज्ञानात्कर्मक्षयस्यापूर्वत्वान्मानान्तराविरुद्धत्वात् प्रायश्चित्तवाक्यानां ज्ञापकत्वादीनां पापक्षयत्वमिति सिद्धान्तयति। एवञ्जातीयादिना। पापाक्षयात् पूर्वोत्पन्नविश्लेषः। सगुणब्रह्मविद्यायां व्यपदेशवत्ता निर्गुणायामप्याह। अकर्तृपर इति।

कर्मसु कर्तृत्वमेव न प्रतिपद्यते ब्रह्मविदिति दर्शयति । अतिक्रान्तेषु तु यद्यपि मिथ्याज्ञानात् कर्तृत्वं प्रतिपेद इव तथापि विद्यासामर्थ्यात् मिथ्याज्ञाननिवृत्तेस्तान्यपि प्रलीयन्त इत्याह विनाश इति ॥ पूर्वप्रसिद्धकर्तृत्वभोक्तृत्वविपरीतं हि त्रिष्वपि कालेष्वकर्तृत्वाभोक्तृत्वस्वरूपं ब्रह्माहमस्मि नेतः पूर्वमपि कर्ता भोक्ता वाऽहमासं नेदानीं नापि भविष्यत्काले इति ब्रह्मविदवगच्छति । एवमेव च मोक्ष उपपद्यते, अन्यथा ह्यनादिकालप्रवृत्तानां कर्मणां क्षयाभावे मोक्षाभावः स्यात् । न च देशकालनिमित्तापेक्षो मोक्षः कर्मफलवत् भवितुमर्हति, अनित्यत्वप्रसङ्गात् परोक्षत्वानुपपत्तेश्च ज्ञानफलस्य । तस्मात् ब्रह्माधिगमे दुरितक्षय इति स्थितम् ॥

इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ॥१४॥

पूर्वस्मिन्नधिकरणे बन्धहेतोरघस्य स्वाभाविकस्याश्लेषविनाशौ

पूर्वोक्तं स्मारयति । तदुक्तमित्यादिना । विधिनिषेधशास्त्रं 'नाभुक्तं क्षीयते' इत्यादि, श्रुतिश्च कर्मणः फलशक्तौ प्रमाणम्, शक्तस्याऽपि कुतश्चित् नाशाङ्गीकारेण शास्त्रविरोध इत्यर्थः । तत्त्वज्ञानमात्मस्वरूपदुरितनाशकं तन्मूलाध्यासबाधकत्वात् यत्र दुरितमूलकर्तृत्वाध्यासबाधकतापरह्री-धर्वादित्याह । तथाप्यकर्त्रात्मबोधादिति । श्रुतार्थमेव युक्त्या द्रढयति । अत्रैव इति । मूलाध्यासापगमे पापश्लेषः, तन्नाशात् तद्विनाश इत्यर्थः ॥ अध्यासाभावे विद्वदनुभवमाह । पूर्वेति । मोक्षशास्त्रबलाच्च ज्ञानात्कर्मक्षयसिद्धिरित्याह । एवमेवेति । ज्ञानात्कर्मक्षये सत्येवेत्यर्थः । मोक्षस्य कर्मफलत्वमुक्तं निरस्यति । न चेति ॥

——————रिति च । अविशेषस्यात न चक्षुराद्यपेक्षया, ज्ञानात्पुण्य

ज्ञाननिमित्तौ शास्त्रव्यपदेशान्निरूपितौ, धर्मस्य पुनः शास्त्रीयत्वात् शास्त्रीयेण ज्ञानेनाविरोध इत्याशङ्क्य तन्निराकरणाय पूर्वाधिकरणन्यायातिदेशः क्रियते। इतरस्यापि पुण्यस्य कर्मण एवमसंश्लेषो विनाशश्च ज्ञानवतो भवतः। कुतः, तस्यापि स्वफलहेतुत्वेन ज्ञानफलप्रतिबन्धित्वप्रसङ्गात्। 'उभे उ हैवैष एते तरति' इत्यादिश्रुतिषु दुष्कृतवत् सुकृतस्यापि प्रणाशव्यपदेशात् अकर्त्रात्मबोधनिमित्तस्य च कर्मक्षयस्य सुकृतदुष्कृतयोस्तुल्यत्वात् 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणि' इति चाविशेषश्रुतेः। यत्रापि केवल एव पाप्मशब्दः पठ्यते तत्रापि तेनैव पुण्यमप्याकलितमिति द्रष्टव्यं, ज्ञानापेक्षया निकृष्टफलत्वात्। अस्ति च श्रुतौ पुण्येऽपि पाप्मशब्दः 'नैनं सेतुमहोरात्रे तरतः' इत्यत्र सह दुष्कृतेन सुकृतमप्यनुक्रम्य सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्त इत्यविशेषेणैव प्रकृतेषु पाप्मशब्दप्रयोगात्। पाते त्विति। तुशब्दोऽवधारणार्थः। एवं धर्माधर्मयोर्बन्धहेत्वोर्विद्यासामर्थ्यादश्लेषविनाशसिद्धेरवश्यम्भाविनी विदुषः शरीरपाते मुक्तिरित्यवधारयति॥

क्षीयते न वेति पूर्व्वपक्षसन्देहे ज्ञानं न पुण्यनाशकं शास्त्रीयत्वात् पुण्यवदित्यधिकाशङ्कायामतिदेशं व्याचष्टे। धर्म्मस्येत्यादिना। ज्ञानं पुण्यनाशकं तत्फलाविद्याघातित्वादित्यादिन्यायोपेतागमबाधितम् अनुमानमिति भावः। ननु क्षीयन्ते चेत्यविशेषश्रुतिः पापविषया सर्व्वपाप्मानं तरति इति विशेषश्रुतेरित्यत आह। यत्रापि केवल इति। पापपुण्यद्वयपराधिकरणद्वयस्य फलमाह। पाते त्विति॥

अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः ॥ १५ ॥

पूर्वयोरधिकरणयोर्ज्ञाननिमित्तः सुकृतदुष्कृतयोर्विनाशोऽवधारितः, स किमविशेषेणारब्धकार्ययोरनारब्धकार्ययोश्च भवत्युत विशेषेणानारब्धकार्ययोरेवेति विचार्यते । तत्र 'उभे उ हैवैष एते तरति' इत्येवमादिश्रुतिष्वविशेषश्रवणादविशेषेणैव क्षय इत्येवं प्राप्ते प्रत्याह । अनारब्धकार्ये एव त्विति । अप्रवृत्तफले एव पूर्वे जन्मान्तरसञ्चिते अस्मिन्नपि च जन्मनि प्राग्ज्ञानोत्पत्तेः सञ्चिते सुकृतदुष्कृते ज्ञानाधिगमात् क्षीयेते न त्वारब्धकार्ये सामिभुक्तफले याभ्यामेतद्ब्रह्मज्ञानायतनं जन्म निर्मितम् । कुत एतत्, 'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये' इति शरीरपातावधिकरणात् क्षेमप्राप्तेः, इतरथा हि ज्ञानादशेषकर्मक्षये सति स्थितिहेत्वभावात् ज्ञानप्राप्त्यनन्तरमेव क्षेममश्नुवीत तत्र शरीरपातप्रतीक्षां नाचक्षीत । ननु वस्तुबलेनैवायमकर्त्रात्मावबोधः कर्माणि क्षपयन् कथं कानिचित् क्षपयेत् कानिचिच्चोपेक्षेत, न हि समानेऽग्निबीजसम्पर्के केषांचिद्बीजशक्तिः क्षीयते केषांचिन्न क्षीयत इति शक्यमङ्गीकर्तुम् ।

अनारब्धकार्ये एव तु । ज्ञानकर्मणोर्विरोधात्सर्वं क्षीयते चेत्यवि-शेषश्रुतेस्तस्य तावदेव चिरमिति श्रुतेश्च संशयमाह । पूर्वयोरिति । आरब्धानारब्धविशेषमविचार्यैव [illegible] फलं, पूर्वसिद्धान्तन्यायेन पूर्वपक्ष-प्राप्तौ ब्रह्मविदः कर्माणि [illegible] सिद्धान्तफलमिति । [illegible] प्रारब्धानामपि विदुषि नाशात् [illegible], [illegible] इति न युक्तं । [illegible] प्रारब्धकर्म-

मिति। उच्यते, न तावदनाश्रित्यारब्धकार्यं कर्माशयं ज्ञानोत्पत्तिरुपपद्यते, आश्रिते च तस्मिन् कुलालचक्रवत् प्रवृत्तवेगस्यान्तराले प्रतिबन्धासम्भवाद्भवति वेगक्षयप्रतिपालनं, अकर्त्रात्मबोधोऽपि हि मिथ्याज्ञानबाधनेन कर्माण्युच्छिनत्ति, बाधितमपि मिथ्याज्ञानं द्विचन्द्रादिज्ञानवत् संस्कारवशात्। कञ्चित्कालमनुवर्तत एव। अपि च नैवात्र विवदितव्यं ब्रह्मविदः कञ्चित्कालं शरीरं ध्रियते न ध्रियत इति। कथं ह्येकस्य स्वहृदयप्रत्ययं ब्रह्मवेदनं देहधारणञ्चापरेण प्रतिक्षेप्तुं शक्येत। श्रुतिस्मृतिषु च स्थितप्रज्ञलक्षणनिर्देशेनैतदेव निरुच्यते। तस्मादनारब्धकार्ययोरेव सुकृतदुष्कृतयोर्विद्यासामर्थ्यात् क्षय इति निर्णयः॥

अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात् ॥१६॥

पुण्यस्याप्यश्लेषविनाशयोरघन्यायोऽतिदिष्टः सोऽतिदेशः सर्वपुण्यविषय इत्याशङ्क्य प्रतिवक्ति, अग्निहोत्रादि त्विति। तुशब्द आशङ्कामपनुदति। यन्नित्यं कर्म वैदिकमग्निहोत्रादि

बाध्यत्वांशं प्रति हेतुत्वेनोपक्षीणत्वात् प्रारब्धविरोधित्वमसिद्धं [illegible] तत्त्वज्ञान [illegible] अविद्यांशं विक्षेपकमात्रं विद्याया [illegible] नाशय- तीत्यर्थः। उच्यते न तावदिति। विक्षेपकाविद्यालेश एव तत्संस्कारः। विद्वान् प्रति जीवन्मुक्तौ [illegible]। अपि च नैवेति ॥

अग्निहोत्रादि तु। नित्यं नैमित्तिकं कर्म ज्ञानात् नश्यति न वेति सन्देहे उभे पुण्यपापे तरति [illegible] -नुमानिर्देशात् [illegible] पुण्यविषयत्वेनातिदेशापवादः विद्या-

तत्कार्यायैव भवति ज्ञानस्य यत्कार्यं तदेवास्य कार्यमित्यर्थः। कुतः, 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन' इत्यादिदर्शनात्। ननु ज्ञानकर्मणोर्विलक्षणकार्यत्वात् कार्यैकत्वानुपपत्तिः। नैष दोषः, ज्वरमरणकार्ययोरपि दधिविषयोर्गुडमन्त्रसंयुक्तयोस्तृप्तिपुष्टिकार्यदर्शनात्, तद्वत् कर्मणोऽपि ज्ञानसंयुक्तस्य मोक्षकार्यत्वोपपत्तेः। नन्वनारभ्यो मोक्षः कथमस्य कर्मकार्यत्वमुच्यते। नैष दोषः, आरादुपकारकत्वात् कर्मणः। ज्ञानस्यैव हि प्रापकं सत्कर्म प्रणाड्या मोक्षकारणमित्युपचर्यते। अत एव चातिक्रान्तविषयमेतत् कार्यैकत्वाभिधानम्। न हि ब्रह्मविद आगाम्यग्निहोत्रादि संभवति, अनियोज्यब्रह्मात्मत्वप्रतिपत्तेः शास्त्रस्याविषयत्वात्। सगुणासु तु विद्यासु कर्तृत्वानतिवृत्तेः संभवत्यागाम्यप्यग्निहोत्रादि। तस्यापि निरभिसन्धिनः कार्यान्तराभावात् विद्यासङ्गत्युपपत्तिः। किंविषयं पुनरिदमश्लेषविनाशवचनं किंविषयं वा वेदविनियोगवचनमेकेषां शाखिनां 'तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्' इत्यत उत्तरं पठति॥

नश्यति। सुकृतश्लेषादिना। अत्र पूर्वपक्षे ज्ञानार्थं नित्याद्यनुष्ठानासिद्धिः पश्चात्तनस्याभावात्, सिद्धान्ते तु ज्ञानोत्पत्त्यर्थत्वात् तत्सिद्धिरिति विवेकः। अत्र भाष्ये ज्ञानकर्मणोः कार्यैककार्यत्वं परम्परयोक्तम्। ज्ञाना-नपायकत्वाद्यौ मोक्षहेतुत्वं अत एवात्रापि वक्तव्यम्। अत एवेति ज्ञानादूर्ध्वं कर्माभावात् पूर्वकृतविषयमित्यर्थः। निर्गुणविद्यायां करणीयं कर्म प्रति मोक्षस्य ज्ञानेनैव दर्शितं, भवति सगुणविद्यावतोऽपि कर्मानुष्ठानम्। सगुणास्विति। उत्तरसूत्रार्थं सङ्गति।

अतोऽन्यापि ह्येकेषामुभयोः ॥ १७ ॥

अतोऽग्निहोत्रादेर्नित्यात् कर्मणोऽन्यापि ह्यस्ति साधुकृत्या या फलमभिसन्धाय क्रियते, तस्या एष विनियोग उक्तः केषाञ्चिच्छाखिनां 'सुहृदः साधुकृत्यामुपयन्ति' इति। तस्या एव चेदमघवदश्लेषविनाशनिरूपणम्, 'इतरस्याप्येवमसंश्लेषः' इति। तथा एवंजातीयकस्य काम्यस्य कर्मणो विद्यां प्रत्यनुपकारकत्वे सम्प्रतिपत्तिरुभयोरपि जैमिनिबादरायणयोराचार्ययोः ॥

यदेव विद्ययेति हि ॥ १८ ॥

समधिगतमेतदनन्तराधिकरणे नित्यमग्निहोत्रादिकं कर्म मुमुक्षुणा मोक्षप्रयोजनोद्देशेन कृतमुपात्तदुरितक्षयहेतुत्वद्वारेण सत्त्वशुद्धिकारणतां प्रतिपद्यमानं मोक्षप्रयोजनब्रह्माधिगमनिमित्तत्वेन ब्रह्मविद्यया सहैककार्यं भवति इति। तत्राग्निहोत्रादि कर्माङ्गव्यपाश्रयविद्यासंयुक्तं केवलञ्चास्ति। 'य एवं विद्वान् यजति य एवं विद्वान् जुहोति य एवं विद्वाञ्छंसति य एवं विद्वानुद्गायति तस्मादेवंविदमेव ब्रह्माणं कुर्वीत नानेवंविदम्' 'तेनोभौ कुरुतः यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद' [छा०] इत्यादिवचनेभ्यो विद्यासंयुक्तं केवलमप्यस्ति। तत्रेदं विचार्यते किं विद्यासंयुक्तमेवाग्निहोत्रादिकं कर्म मुमुक्षोर्विद्याहेतुत्वेन तया सहैककार्यत्वं प्रतिपद्यते न केवलं उत विद्यासंयुक्तं

ब्रह्मसाक्षात्कारादर्वाक् पुण्यपापयोः तदेव विद्वानुच्छेत्तुमिष्यतोः स्वह-
ज्ञानजातीयं कर्म जनयति स्वयन्तु ज्ञानान्नश्यति इति भावः ॥

यदेव विद्ययेति हि। उक्तमित्यादिकं विषयमुपजीव्य सबीजं संशय-
मुक्त्वा पूर्वपक्षमाह। विद्यासंयुक्तमेवेति। अत्र पूर्वपक्षे कर्माङ्गोपास्ति-

केवलमप्यविद्यं चेति। कुतः संशयः, 'तमेतमात्मानं यज्ञेन विविदिषन्ति' इति यज्ञादीनामविशेषेणात्मवेदनाङ्गत्वेन श्रवणात्, विद्यासंयुक्तस्य चाग्निहोत्रादेर्विशिष्टत्वावगमात्। किं तावत् प्राप्तं, विद्यासंयुक्तमेव कर्माग्निहोत्राद्यात्मविद्याशेषत्वं प्रतिपद्येत न विद्याविहीनं विद्योपेतस्य विशिष्टत्वावगमात् विद्याविहीनात्, 'यदहरेव जुहोति तदहः पुनर्मृत्युमपजयति एवं विद्वान्' इत्यादिश्रुतिभ्यः,

'बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ! कर्मबन्धं प्रहास्यसि।

दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगाद्धनञ्जय!' ॥ [भ०गी०]

इत्यादिस्मृतिभ्यश्च। इत्येवं प्राप्ते प्रतिपद्यते। यद्येतद्विद्यासहित्व सत्यमेतत् विद्यासंयुक्तं कर्माग्निहोत्रादिकं विद्याविहीनात् कर्मणोऽग्निहोत्रादेर्विशिष्टं विद्वानिव ब्राह्मणो विद्याविहीनाद्ब्राह्मणात् तथापि नात्यन्तमनपेक्षं विद्याविहीनं कर्माग्निहोत्रादिकं, कस्मात् तमेतमात्मानं यज्ञेन विविदिषन्ति इत्यविशेषेणाग्निहोत्रादेर्विद्याहेतुत्वेन श्रुतत्वात्। ननु विद्यासंयुक्तस्याग्निहोत्रादेर्विद्याविहीनात् विशिष्टत्वावगमात् विद्याविहीनमग्निहोत्राद्यात्मविद्याहेतुत्वेनानपेक्षमेवेति युक्तं। नैतदेवं विद्यासहायस्याग्निहोत्रादेर्विद्यानिमित्तेन सामर्थ्यातिशयेन योगादात्मज्ञानं प्रति कश्चित्कारणत्वातिशयो भविष्यति न

[illegible] कर्मणो ज्ञानार्थत्वादिति, विद्यासंयुक्तमेवेति भेदः। [illegible]
विद्याविहीनस्य कर्मणो ज्ञानं प्रति [illegible] कश्चिदतिशयो
[illegible] विधिविरोधात्।

तथा विद्याविहीनस्येति युक्तं कल्पयितुं, न तु 'यज्ञेन विविदिषन्ति' इत्यविशेषेणात्मज्ञानाङ्गत्वेन श्रुतस्याग्निहोत्रादेरनङ्गत्वं शक्यमभ्युपगन्तुम्। तथा हि श्रुतिः 'यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवति' इति विद्यासंयुक्तस्य कर्मणोऽग्निहोत्रादेर्वीर्यवत्तरत्वाभिधानेन स्वकार्यं प्रति कञ्चिदतिशयं ब्रुवाणा विद्याविहीनस्य तस्यैव तत्प्रयोजनं प्रति वीर्यवत्त्वं दर्शयति। कर्मणश्च वीर्यवत्त्वं तत् यत् स्वप्रयोजनसाधनप्रसहत्वम्। तस्मात् विद्यासंयुक्तं नित्यमग्निहोत्रादि विद्याविहीनञ्चोभयमपि मुमुक्षुणा मोक्षप्रयोजनोद्देशेन इह जन्मनि जन्मान्तरे च प्राक् ज्ञानोत्पत्तेः कृतं यत्तत् यथासामर्थ्यं ब्रह्माधिगमप्रतिबन्धकारणोपात्तदुरितक्षयहेतुत्वद्वारेण ब्रह्माधिगमकारणत्वं प्रतिपद्यमानं श्रवणमननश्रद्धातात्पर्याद्यन्तरङ्गकारणापेक्षं ब्रह्मविद्यया सहैककार्यं भवतीति स्थितम्॥

भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा सम्पद्यते॥ १९॥

अनारब्धकार्ययोः पुण्यपापयोर्विद्यासामर्थ्यात् क्षय उक्तः, इतरे त्वारब्धकार्ये पुण्यपापे उपभोगेन क्षपयित्वा ब्रह्म सम्प-

---

न च तत्र श्रुतौ यज्ञादिशब्दानां विद्योपेतकर्मपरतया सङ्कोचो युक्तः। हि यतः। 'यदेव विद्यया' इति श्रुतिः केवलस्याऽपि वीर्यवत्त्वं गमयति इति सिद्धान्तग्रन्थार्थः॥

भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा सम्पद्यते। तत्त्वविदत्र विषयः, स किं प्रारब्धक्षयानन्तरं संसरत्युत नेति निमित्तभावाभावाभ्यां संशये सिद्धान्तमुपक्रमते। अनारब्धेति। अनारब्धकर्मणः क्षयोक्त्यारब्धस्य कथं क्षय

द्यते, 'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ सम्पत्स्ये' इति 'ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' इति चैवमादिश्रुतिभ्यः। ननु सत्यपि सम्यग्दर्शने यथा प्राग्देहपाताद्भेददर्शनं द्विचन्द्रदर्शनन्यायेनानुवृत्तमेवं पश्चादप्यनुवर्तेत। न, निमित्ताभावात्। उपभोगशेषक्षपणं हि तत्रानुवृत्तिनिमित्तं; न च तादृशमत्र किञ्चिदस्ति। नन्वपरः कर्माशयोऽभिनवमुपभोगमारप्स्यते। न, तस्य दग्धबीजत्वात्। मिथ्याज्ञानावष्टम्भं हि कर्मान्तरं देहपाते उपभोगान्तरमारभते, तच्च मिथ्याज्ञानं सम्यग्ज्ञानेन दग्धमित्यतः साध्वेतदारब्धकार्यक्षये विदुषः कैवल्यमवश्यम्भवतीति॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः॥

इतराधिकरणवदस्यापि सङ्गतिः। पूर्वपक्षे विदेहकैवल्यासिद्धिः, सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति भेदः। देहपातोत्तरमपि तत्त्वविदो वर्तते संसारो द्वैतदर्शनात् यथा देहपातात् पूर्वं भिन्नमारब्धाधिकरणन्यायेन पूर्वोक्तमाह। नन्विति। भोगनिमित्तकर्माभावाद्द्वैताननुवृत्तिः। अथ सञ्चितं कर्मान्तरं तत्र निमित्तं फलस्य, दग्धत्वात्। अविद्यादयो हि क्लेशाः कर्मणामनफलस्य च मूलम्। तदुक्तं योगशास्त्रे 'क्लेशमूलः कर्माशयः सति मूले तद्विपाकः' इति तच्च मूलं ज्ञानाग्निना दग्धमिति कुतः पुनः संसारः, तस्माद्देहपाते कैवल्यमिति सिद्धम्॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीगोविन्दानन्दभगवत्पादकृतौ भाष्यरत्नप्रभायां चतुर्थस्याध्यायस्य प्रथमः पादः॥ १॥

ॐ परमात्मने नमः।

वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च ॥ १ ॥

अथापरासु विद्यासु फलप्राप्तये देवयानं पन्थानमवतारयिष्यन् प्रथमं तावत् यथाशास्त्रमुत्क्रान्तिक्रममाचष्टे, समाना हि विद्वदविदुषोरुत्क्रान्तिरिति वक्ष्यति। अस्ति प्रायणविषया श्रुतिः 'अस्य सोम्य पुरुषस्य प्रयतो वाङ्मनसि सम्पद्यते मनः प्राणे प्राणस्तेजसि तेजः परस्यां देवतायाम्' इति। किमिह वाच एव वृत्तिमत्या मनसि सम्पत्तिरुच्यते, उत वाग्वृत्तेरिति विषयः। तत्र वागेव तावन्मनसि सम्पद्यत इति प्राप्तं, तथा हि श्रुतिरनुगृहीता भवति, इतरथा लक्षणा स्यात्, श्रुतिलक्षणाविषये च श्रुतिर्न्याय्या न लक्षणा, तस्माद्वाच एवायं

ॐ ब्रह्मणे नमः।

वाङ्मनसि दर्शनात् शब्दाच्च। ज्ञानफलोक्त्यनन्तरमुपासनफलं ब्रह्मलोकस्थं वक्तव्यं तच्चार्चिरादिमार्गप्राप्यं, मार्गप्राप्तिश्चोत्क्रान्तिसाध्या तस्मादुपासकोत्क्रान्तिपादः सम्बन्ध्य इत्यसङ्गतिः। युक्तं चास्य पूर्वपादानन्तर्यं ज्ञानफलोक्त्यनन्तरं ब्रह्मोपास्तिफलेनाक्षिप्तत्वात् इत्याह। अथेति। ज्ञानिन इवोपासकस्याप्युत्क्रान्तिर्नैवेत्यत आह। समानेति। विद्वानुपासकः, तद्वानुपासकवदुत्क्रान्तिरस्ति, अमृतत्वादिति वक्ष्यत इ-

—————। वाक्पदस्य करणभाववचनत्वं तथा

मनसि प्रविलय इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः— वाग्वृत्तिर्मनसि सम्पद्यत इति। अत्र वाग्वृत्तिरिति व्याख्यायते, यावता वाङ्मनसी त्येवमाचार्यः पठति। सत्यमेतत्, पठिष्यति तु परस्तात् 'अविभागो वचनात्' [ब्र०सू०४।२।१६।] इति। तस्मादत्र वृत्त्युपशममात्रं विवक्षितमिति गम्यते। तत्त्वप्रलयविवक्षायां तु सर्वत्रैवाविभागसाम्यात् किं परत्रैव विशिष्यादविभाग इति। तस्मादत्र वृत्त्युपसंहारविवक्षायां वाग्वृत्तिः पूर्वमुपसंह्रियते, मनोवृत्ताववस्थितायामित्यर्थः। कस्मात् दर्शनात्, दृश्यते हि वाग्वृत्तेः पूर्वमुपसंहारो मनोवृत्तौ विद्यमानायां न तु वाच एव वृत्तिमत्या मनस्युपसंहारः केनचिदपि द्रष्टुं शक्यते। ननु श्रुतिसामर्थ्याद्वाच एवायं मनस्यप्ययो युक्त इत्युक्तम्। नेत्याह, अतत्प्रकृतित्वात्। यस्य हि यत उत्पत्तिस्तस्य तत्र प्रलयो न्याय्यो मृदीव शरावस्य। न च मनसो वागुत्पद्यत इति किंचन प्रमाणमस्ति। वृत्त्युद्भवाभिभवौ त्वप्रकृतिसमाश्रयावपि दृश्येते। पार्थिवेभ्यो हीन्धनेभ्यस्तैजसस्याग्नेर्वृत्तिरुद्भवति अप्सु चोप-

---

[illegible]

ास्यति। कथं तर्ह्यस्मिन् पक्षे शब्दो वाङ्मनसि सम्पद्यत इ-
ात आह, शब्दार्थेति। शब्दोऽप्यस्मिन् पक्षेऽवकल्पते वृत्ति-
वृत्तिमतोरभेदोपचारादित्यर्थः॥

अत एव च सर्व्वाण्यनु ॥ २ ॥

'तस्मादुपशान्ततेजाः पुनर्भवमिन्द्रियैर्मनसि सम्पद्यमानैः'
त्यत्राविशेषेण सर्व्वेषामेवेन्द्रियाणां मनसि सम्पत्तिः श्रूयते,
त्राप्यत एव वाच इव चक्षुरादीनामपि सवृत्तिके मनस्यव-
स्थाने वृत्तिलोपदर्शनात् तत्त्वप्रलयासम्भवाच्छब्दोपपत्तेश्च
वृत्तिद्वारेणैव सर्व्वाणीन्द्रियाणि मनोऽनुवर्त्तन्ते। सर्व्वेषां कर-
णानां मनस्युपसंहाराविशेषे सति वाचः पृथक्ग्रहणं वाङ्मनसि
सम्पद्यत इत्युदाहरणानुरोधेन॥

तन्मनः प्राण उत्तरात् ॥ ३ ॥

समधिगतमेतत् 'वाङ्मनसि सम्पद्यते' इत्यत्र वृत्तिसम्पत्ति-
विवक्षेति। अथ यदुत्तरं वाक्यं 'मनः प्राणे' इति किमत्रापि

अतत्प्रकृतित्वादिति। ननु निरवकाशत्वाद्बलीयस्त्वं शब्दस्य तत्किमर्थ-
मिति अत आह अन्यथा वा वाचकार्थत्वमिति द्योतयितुं शब्दार्थेत्युक्तम्॥

वाग्ग्रहणं प्राणं चक्षुरादिवृत्तिर्दिशति, अत एवेति। उपशान्तेत्यौ-
पाख्यानादुपशमाद्भूतं पुनर्भवं प्रतिपद्यत इति सूत्रार्थः। इन्द्रियशब्दस्य
श्रुतिमात्रं वृत्तिपरतयोपपत्तेः सर्वेन्द्रियवृत्तिलयवृत्तिं दर्शाईं वाङ्मनसि
इति पृथक्ग्रहणं विवक्षितमत आह। सर्वेषां करणानामिति॥

———वाङ्मनसाधिकरणम्: श्रुति-

वृत्तिसम्पत्तिरेव विवक्षिता उत वृत्तिमत्सम्पत्तिरिति विचिकित्सायां वृत्तिमत्सम्पत्तिरेवास्तीति प्राप्तं, श्रुत्यनुग्रहात् तत्प्रकृतित्वोपपत्तेश्च । तथा हि 'अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणः' इत्यन्नयोनि मन आमनन्ति अब्योनिञ्च प्राणम् 'आपश्चान्नमसृजन्त' इति श्रुतिः । अतश्च यन्मनः प्राणे प्रलीयते अन्नमेव तदप्सु प्रलीयते अन्नं हि मन आपश्च प्राणाः प्रकृतिविकाराभेदादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । तदप्याजस्रदीनवागिन्द्रियवर्त्ति मनो वृत्तिद्वारेणैव प्राणे प्रलीयत इत्युत्तराद्वाक्याद्गन्तव्यम् । तथा हि सुषुप्सोर्मुमूर्षोश्च प्राणवृत्तौ परिस्पन्दात्मिकायामवस्थितायां मनोवृत्तीनामुपशमो दृश्यते । न च मनसः स्वरूपाप्ययः प्राणे सम्भवति, अतत्प्रकृतित्वात् । ननु दर्शितं मनसः प्राणप्रकृतित्वम् । नैतत् सारं, परोक्षेण प्रणालिकेन तत्प्रकृतित्वेन मनः प्राणे सम्पत्तुमर्हति । एवमपि ह्यन्ने मनः कल्पेत अप्सु चान्नं अप्स्वेव च प्राणः । न चैतस्मिन्नपि पक्षे प्राणभावपरिणताभ्योऽद्भ्यो मनो जायत इति किञ्चन प्रमाणमस्ति । तस्मान्न मनसः प्राणे स्वरूपाप्ययः । वृ

[illegible]

व्यपदेशेऽपि शब्दोऽवकल्पते वृत्तिवृत्तिमतोरभेदोपचारादिति दर्शितम्॥

सोऽध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः॥ ४॥

स्थितमेतद्यस्य यतो नोत्पत्तिस्तस्य तस्मिन् वृत्तिलयो न स्वरूपलय इति, इदमिदानीं प्राणस्तेजसीत्यत्र चिन्त्यते, किं यथाश्रुति प्राणस्य तेजस्येव वृत्त्युपसंहारः किं वा देहेन्द्रियपञ्जराध्यक्षे जीवे इति। तत्र श्रुतेरनतिशङ्क्यत्वात् प्राणस्य तेजस्येव सम्पत्तिः स्यात् अश्रुतकल्पनाया अन्याय्यत्वादित्येवं प्राप्ते प्रतिपद्यते, सोऽध्यक्ष इति। स प्रकृतः प्राणोऽध्यक्षेऽविद्याकर्मपूर्वप्रज्ञोपाधिके विज्ञानात्मन्यवतिष्ठते तत्प्रधाना प्राणवृत्तिर्भवति इत्यर्थः। कुतः तदुपगमादिभ्यः। एवमेवेममात्मानमन्तकाले सर्वे प्राणा अभिसमायन्ति यत्रैतदूर्ध्वोच्छ्वासी भवति इति हि श्रुत्यन्तरमध्यक्षोपगामिनः सर्वान् प्राणानविशेषेण दर्शयति। विशेषेण च 'तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रा-

---

ण्यस्याधिकारत्वपक्षेऽपि इत्यर्थः। तस्मादिति प्राणस्य वागात्मनः प्रकृतित्वाभावान्मनःशब्दो वृत्तिं लक्षयतीत्यर्थः॥

सोऽध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः। उक्तन्यायसिद्धं प्राणस्यापि वृत्तिलयमुपजीव्य 'प्राणस्तेजसि' इति श्रुतेरुपगमादिश्रुतेश्च संशयमुक्त्वा जीवे लयं विनापि उपगमादिसम्भव इति पूर्वपक्षयति। किमित्यादिना। अत्र तेजःशब्दस्य मुख्यत्वं, सिद्धान्ते तु भूतोपहितजीवलक्षणत्वमिति मत्वा सूत्रं योजयति। स प्रकृत इत्यादिना। प्राणकर्मज्ञानोपाधिक इत्यर्थः। तं जीवं प्रति प्राणानामुपगमनादयस्तत्रश्रुतिभ्य इति हेत्वर्थः। यथा राजे-

[illegible] ज्ञोऽयमेव परलोकं जिगमिषुं जीवं सर्वे

भवति' इति पञ्चकृत्वः प्राणस्याध्यक्षानुगामितां दर्शयति, तदनुगामितां चेतरेषां 'प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति' इति। 'सविज्ञानो भवति' इति चाध्यक्षस्यान्तर्विज्ञानवत्त्वप्रदर्शनेन तस्मिन्नपीतकरणग्रामस्य प्राणस्यावस्थानं गमयति। ननु 'प्राणस्तेजसि' इति श्रूयते कथं प्राणोऽध्यक्ष इत्यधिकावापः क्रियते। नैष दोषः। अध्यक्षप्रधानत्वादुत्क्रमणादिव्यवहारस्य श्रुत्यन्तरगतस्यापि च विशेषस्यापेक्षणीयत्वात्। कथं तर्हि प्राणस्तेजसि इति श्रुतिरित्यत आह॥

भूतेष्वतः श्रुतेः॥

स प्राणसंयुक्तोऽध्यक्षः तेजःसहचरितेषु भूतेषु देहबीजभूतेषु सूक्ष्मेष्ववतिष्ठत इत्यवगन्तव्यं 'प्राणस्तेजसि' इत्यतः श्रुतेः। ननु चेयं श्रुतिः प्राणस्य तेजसि स्थितिं दर्शयति न

प्राणस्य चाविद्यकर्मानुगामिनोऽनुगमनः श्रुतः, तदनुगामित्वमितरेषां श्रुतम्। जीवे प्राणावस्थानमनु विशति। सविज्ञान इति। जीवस्य प्राणस्थकरणस्थान हि विज्ञानवत्त्वमनुक्तं सुषुप्तावधिकरणत्वात् जीवे स्थितिरित्यर्थः। यद्यपि प्राणस्य तेजस्यवस्थानेन तेजः श्रुतम्, अथ तेजसः प्रत्यक्षतया प्राणो जीवे तिष्ठति, जीवद्वारा च सूक्ष्मेषु तेजआदिभूतेषु इति श्रुत्यर्थः। अनुक्तोपसंहारार्थमाह इति। कथं तर्हि इति। न च स्वयं विनाऽपि जीवं तत्रावस्थानाभिधानात् तेजःस्थितिसूत्रार्थमपि युक्तं, जीवं पञ्चकं प्राणस्य स्थितिदर्शनाय स्थितिरेवात्र अवगन्तव्यमिति भावः।

[illegible] 'तेजसि' [छा०

प्राणसंयुक्तस्याध्यक्षस्य। नैष दोषः। सोऽध्यक्ष इत्यध्यक्षस्या-न्तराल उपसंख्यातत्वात्। योऽपि हि स्रुघ्नान्मथुरां गत्वा मथुरायाः पाटलिपुत्रं व्रजति सोऽपि स्रुघ्नात् पाटलिपुत्रं यातीति शक्यते वदितुम्। तस्मात् प्राणस्तेजसि इति प्राण-संयुक्तस्याध्यक्षस्यैवैतत्तेजःसहचरितेषु भूतेष्ववस्थानम्। कथं तेजःसहचरितेषु भूतेष्वित्युच्यते। यावतैकमेव तेजः श्रूयते प्राणस्तेजसि इत्यत आह॥

नैकस्मिन् दर्शयतो हि ॥ ६ ॥

नैकस्मिन्नेव तेजसि शरीरान्तरप्रेप्सावेलायां जीवोऽवति-ष्ठते कार्यस्य शरीरस्यानेकात्मकत्वदर्शनात्। दर्शयतश्चैतमर्थं प्रश्नप्रतिवचने 'आपः पुरुषवचसः' इति। तद्व्याख्यातं 'त्र्या-त्मकत्वात्तु भूयस्त्वात्' इत्यत्र [वे० सू०]। श्रुतिस्मृती चैतमर्थं दर्शयतः। श्रुतिः 'पृथिवीमय आपोमयो वायुमय आकाश-मयस्तेजोमयः' इत्याद्या। स्मृतिरपि-

'अण्व्यो मात्रा विनाशिन्यो दशार्धानां तु याः स्मृताः।
ताभिः सार्धमिदं सर्वं सम्भवत्यनुपूर्वशः' ॥ [मनु० १।२७]

इत्याद्या। ननु चोपसंहृतेषु वागादिषु करणेषु शरीरान्तर

मार्गस्य जीवद्वारा भूतप्राप्तौ दृष्टान्तमाह। योऽपि हीति। स्थूलदेहारम्भाय पञ्चीकृतभूतान्यावश्यकानीति रंहत्यधिकरणे व्याख्यातम्॥

अण्व्यः सूक्ष्माः, विनाशिन्य इति मात्राः परिच्छिन्नाः, मात्राशब्दादिना-शिन्यः, दशार्धानां पञ्चानां भूतानां सूक्ष्मभागा इति यावत्। जीवस्य भूताश्रयत्वं कर्माश्रयत्वश्रुतिविरुद्धमित्याशङ्क्य कर्माणि निमित्तत्वेनाश्रयः, भूतानि तु देहोपादानत्वेनेत्युभयमविरुद्धमित्याह। ननु चेत्यादिना। तौ
[illegible] एवं वाङ्मो-

प्रश्नविवायां 'क्वायं तदा पुरुषो भवति' इत्युपक्रम्य श्रुत्यन्तरं कर्माश्रयतां निरूपयति 'तौ ह यदूचतुः कर्म हैव तदूचतुः अथ ह यत् प्रशशंसतुः कर्म हैव तत् प्रशशंसतुः' इति। तत्रोच्यते। तत्र कर्मप्रयुक्तस्य ग्रहातिग्रहसंज्ञकस्येन्द्रियविषयात्मकस्य बन्धनस्य प्रवृत्तिरिति कर्माश्रयतोक्ता, इह पुनर्भूतोपादानाद्देहान्तरोत्पत्तिरिति भूताश्रयत्वमुक्तम्। प्रशंसाशब्दादपि तत्र प्राधान्यमात्रं कर्मणः प्रदर्शितं नत्वाश्रयान्तरं निवारितं तस्मादविरोधः॥

समाना चासृत्युपक्रमादमृतत्वं चानुपोष्य ॥७॥

सेयमुत्क्रान्तिः किं विद्वदविदुषोः समाना किं वा विशेषवतीति। विशयानानां विशेषवतीति तावत् प्राप्तम्। भूताश्रयविशिष्टा ह्येषा पुनर्भवाय च भूतान्याश्रीयन्ते, न च विदुषः पुनर्भवः सम्भवति, 'अमृतत्वं हि विद्वानश्नुते' इति स्मृतिः। तस्मादविदुष एवैषोत्क्रान्तिः। ननु विद्याप्रकरणे समाम्नानात् विदुष एवैषा भवेत्। न। स्वापादिवत् यथा-

---

लिङ्गात्मा [illegible] सर्वं इन्द्रियवशाभावतो [illegible]: [illegible] तथ: प्राण-
[illegible] दृष्टान्तासिद्धश्चोक्ता।

भाष्ये [illegible]। समाना चानुपोष्य। [illegible]
[illegible] इति [illegible]।
[illegible]। विशयानानां [illegible]:। पूर्वपक्षे [illegible]-
[illegible] अवि-

प्राणानुकीर्तनात्। यथा हि 'यत्रैतत्पुरुषः स्वपिति नाम अशिशिषति नाम पिपासति नाम' इति च सर्वप्राणिसाधारणा एव स्वापादयोऽनुकीर्त्यन्ते, विद्याप्रकरणेऽपि प्रतिपिपादयिषितवस्तुप्रतिपादनानुगुण्येन, न तु विदुषो विशेषवन्तो विधित्स्यन्ते, एवमियमप्युत्क्रान्तिर्महाजनगतैवानुकीर्त्यते, यस्यां परस्यां देवतायां पुरुषस्य प्रयतस्तेजः सम्पद्यते स आत्मा तत्त्वमसि इति प्रतिपादयितुं, प्रतिषिद्धा चैषा विदुषः। तस्मादविदुष एवैषेत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। समाना चैषोत्क्रान्तिः वाङ्मनसि इत्याद्या विद्वदविदुषोराऽऽसृत्युपक्रमात् भवितुमर्हति, अविशेषश्रवणात्। अविद्वान् देहबीजभूतानि भूतसूक्ष्माण्याश्रित्य कर्मप्रयुक्तो देहग्रहणमनुभवितुं संसरति, विद्वांस्तु ज्ञानप्रकाशितं मोक्षं नाडीद्वारमाश्रयते तदेतदासृत्युपक्रमादित्युक्तम्। नन्वमृतत्वं विदुषा प्राप्तव्यं न च तद्देशान्तरायत्तं तत्र कुतो भूताश्रयत्वं सृत्युपक्रमो वेति। अत्रोच्यते, अनुपोष्य चेदम् अदग्ध्वाऽत्यन्तमविद्यादीन् क्लेशान्, परविद्यासामर्थ्यादपि-

---

मश्नुत इति फलं, विद्वांस्तूत्क्रान्तो ब्रह्मलोकभागीति फलभेदः॥ पूर्वपक्षमाक्षिप्य समाधत्ते। नन्विद्वत्यादिना। विद्ययाऽमृतमिति श्रुतिर्निर्गुणविषया परा न तस्य प्राणा उत्क्रामन्तीति प्रतिषेधेऽपि तद्विषयः। अतः सगुणविदोऽप्यमृतत्वोक्तिरिति सिद्धान्तयति। एवमिति। सृतिमार्गस्योपक्रमोऽर्चिःप्राप्तिस्ततः प्राक्तना उत्क्रान्तिस्तुल्या तत्र उपासको ऽप्यनन्तराऽर्चिरादिमार्गं प्राप्नोति नान्य इति विशेषः। यत्तु दग्धदोषाणाममृतत्वं श्रुतं 'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति' इति तदापेक्षिकमेव न मुख्यं 'यं कामं कामयते सोऽस्य सङ्कल्पादेव समुत्तिष्ठति' इति

विज्ञानमयतत्वं प्रेप्सति, सम्भवति तत्र [illegible] भूताश्रयत्वम्। न हि निराश्रयाणां प्राणानां गतिरुपपद्यते। तस्माददोषः॥

तदापीतेः संसारव्यपदेशात्॥ ८॥

'तेजः परस्यां देवतायाम्' इत्यत्र प्रकरणसामर्थ्यात्, तद्यथा प्रकृतं तेजः साध्यक्षं सप्राणं सकरणग्रामं भूतान्तरसहितं प्रयतः पुंसः परस्यां देवतायां सम्पद्यत' इत्येतदुक्तं भवति। कीदृशी पुनरियं सम्पत्तिः स्यादिति चिन्त्यते। तत्रात्यन्तिक एव तावत् स्वप्रकृतिप्रविलय इति प्राप्तम्, तत्प्रकृतित्वोपपत्तेः। सर्वस्य हि जनिमतो वस्तुजातस्य प्रकृतिः परा देवतेति प्रतिष्ठापितं, तस्मादात्यन्तिकोऽयमविभागापत्तिरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। तत्तेजआदि भूतसूक्ष्मं श्रोत्रादिकरणाश्रयभूतमापीतेः संसारमोक्षात् सम्यग्ज्ञाननिमित्तादवतिष्ठते।

'योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः।

स्थाणुमन्येऽनुसंयन्ति यथाकर्म यथाश्रुतम्'॥ [कठ०]

इत्यादि संसारव्यपदेशात्। अन्यथा हि सर्वः प्रायणसमय एवोपाधिप्रत्यस्तमयादत्यन्तं ब्रह्म सम्पद्येत, तत्र विधिशास्त्रं चान

[illegible]नमयत्वादित्यादि। [illegible] वेदवित्। [illegible] इति [illegible] रूपम्॥

तदापीतेः। पूर्वोक्तात् [illegible] विज्ञानमयप्र-[illegible] [illegible] इति, [illegible]

[illegible]

क्तं स्यात्, विद्यायाश्च । मिथ्याज्ञाननिमित्तश्च बन्धो न सम्यग्ज्ञानादृते विस्रंसितुमर्हति । तस्मात्तत्प्रकृतित्वेऽपि सुषुप्तप्रलयवत् बीजभावावशेषैवैषां सत्सम्पत्तिः ॥

सूक्ष्मं प्रमाणतश्च तथोपलब्धेः ॥ ९ ॥

तच्चेतरभूतसहितं तेजो जीवस्यास्माच्छरीरात्प्रवसत आश्रयभूतं स्वरूपतः परिमाणतश्च सूक्ष्मं भवितुमर्हति । तथा हि नाडीनिष्क्रमणश्रवणादिभ्योऽस्य सौक्ष्म्यमुपलभ्यते । तत्र तनुत्वात्सञ्चारोपपत्तिः स्वच्छत्वाच्चाप्रतीघातोपपत्तिः । अत एव च देहान्निर्गच्छन् पार्श्वस्थैर्नोपलभ्यते ॥

नोपमर्देनातः ॥ १० ॥

अत एव च सूक्ष्मत्वान्नास्य स्थूलशरीरस्योपमर्देन दाहादिनिमित्तेनेतरत् सूक्ष्मशरीरमुपमृद्यते ॥

अस्यैव चोपपत्तेरेष ऊष्मा ॥ ११ ॥

अस्यैव च सूक्ष्मशरीरस्यैष ऊष्मा यमेतस्मिन् जीवच्छरीरे संस्पर्शेनोष्माणं विजानन्ति । तथा हि मृतावस्थायामवस्थ्

सिद्धं तदयुक्तम् इत्याक्षेपाकृतिः, पूर्वपक्षेऽमृतत्वमात्रस्य सर्वाभिसिद्धिः, सिद्धान्ते तु कर्मविद्यायाश्चलावायवयोमलकसिद्धिरिति विवेकः ॥

ननु सिद्धान्तस्य तेजसः कथं सूक्ष्मतमनाडीद्वारा गतिः कुतो वा केनचित्स्थूलेन प्रतिघातो नास्ति, कुतो वा न दृश्यत इत्यत आह । सूक्ष्ममिति ॥

प्रमाणतः सौक्ष्म्यान्नाडीद्वारा गतिः, स्वरूपतः सौक्ष्म्यात् स्वच्छत्वादप्रतिघाता-नुपलब्धिश्चेत्यर्थः ॥

तेऽपि देहे विद्यमानेष्वपि च रूपादिषु देहगुणेषु नोष्मोपलभ्यते जीवदवस्थायामेव तूपलभ्यते इत्यत उपपद्यते प्रसिद्धशरीरव्यतिरिक्तव्यपाश्रय एवैष ऊष्मेति। तथा च श्रुतिः 'उष्ण एव जीविष्यञ्छीतो मरिष्यन्' इति।

प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् ॥ १२ ॥

'अमृतत्वं चानुपोष्य' इत्यतो विशेषणादात्यन्तिकेऽमृतत्वे गत्युत्क्रान्त्योरभावोऽभ्युपगतः, तत्रापि केनचित्कारणेनोत्क्रान्तिमाशङ्क्य प्रतिषेधति 'अथाकामयमानो योऽकामो निष्काम आप्तकाम आत्मकामो न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' इति। अतः परविद्याविषयात्प्रतिषेधात् न परब्रह्मविदो देहात् प्राणानामुत्क्रान्तिरस्तीति चेन्नेत्युच्यते। यतः शारीरादात्मन एष उत्क्रान्तिप्रतिषेधः प्राणानां न शरीरात्, कथमवगम्यते 'न तस्मात्प्राणा उत्क्रामन्ति' इति शाखान्तरे पञ्चमीप्रयोगात्। सम्बन्धसामान्यविषया हि षष्ठी शाखान्तरगतया पञ्चम्या सम्बन्धविशेषे व्यवस्थाप्यते। तस्मा-

---

विद्वद्देहे चोष्म [illegible] मानमाह। अस्यैव चेति।

प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात्। पूर्वसूत्रोक्तविषये [illegible]

[illegible] निर्गुणविद्या [illegible]

[illegible] निरतिशय [illegible]। अमृतत्वं चेति। [illegible]

[illegible] निष्काम [illegible] आत्मकामत्वात्। [illegible]

[illegible] विद्याविषय [illegible] यतो निष्कामः [illegible]

[illegible] यो-

इति च प्राधान्यादभ्युदयनिःश्रेयसाधिकृतो देही सम्बध्यते न देहः। 'न तस्मादुच्चिक्रमिषोर्जीवात्प्राणा उत्क्रामन्ति सहैव तेन भवन्ति' इत्यर्थः। सप्राणस्य च प्रवसतो भवत्युत्क्रान्तिर्देहादित्येवं प्राप्ते प्रत्युच्यते॥

स्पष्टो ह्येकेषाम्॥ १३॥

नैतदस्ति यदुक्तं परब्रह्मविदोऽपि देहादस्त्युत्क्रान्तिः प्रतिषेधस्य देह्यपादानत्वादिति। यतो देहापादान एवोत्क्रान्तिप्रतिषेध एकेषां समाम्नातॄणां स्पष्ट उपलभ्यते। तथा ह्यार्तभागप्रश्ने 'यत्रायं पुरुषो म्रियते तदस्मात्प्राणाः उत्क्रामन्त्याहोस्विन्नेति' इत्यत्र 'नेति होवाच याज्ञवल्क्यः' इत्यनुत्क्रान्तिपक्षं परिगृह्य न तर्ह्ययमनुत्क्रान्तेषु प्राणेषु मृत इत्यस्यामाशङ्कायामत्रैव समवनीयन्त इति प्रविलयं प्राणानां प्रतिज्ञाय तत्सिद्धये 'स उच्छ्वयत्याध्मायत्याध्मातो मृतः शेते' इति सशब्दपरामृष्टस्य प्रकृतस्योत्क्रान्त्यवधेरुच्छ्वयनादीनि समामनन्ति। देहस्य

ऽकामयमानस्येत्यन्वयः। ज्ञानिन उत्क्रान्तिरस्ति न वेति पञ्चमीषष्ठीश्रुतिभ्यां सन्देहे सिद्धान्तिशङ्कानिरासपूर्वकं पूर्वपक्षयति। नेत्यादिना॥

काण्वश्रुतौ तावत्तस्येति षष्ठ्या प्रकृतं ज्ञानिनं परामृश्य सम्बन्धसामान्यमुक्तं तत्र माध्यन्दिनश्रुत्यां तस्मादित्यपादानत्वरूपविशेष उक्तो व्याख्यानाच्च जीवात्प्राणोत्क्रान्तिप्रतिषेधो भाति न देह तस्मात्तेन देहस्यानुक्तत्वात् ज्ञानिनोऽप्युत्क्रान्तिरस्तीति ज्ञानवैयर्थ्यमिति पूर्वपक्षफलं, सिद्धान्ते तत्सार्थक्यमाह। स्पष्टो हीति। अत्र पुरुषशब्दवाच्यो देह एवापादानत्वेन निर्दिश्यते। सशब्दपरामृष्टस्य प्रकृतस्य पुरुषस्योच्छ्वयनादिधर्मकस्य जीवत्वायोगादित्यर्थः। उच्छ्वयति बाह्य-

चेतासि स्युर्देहिनः, तस्मात्माध्यात् 'न तस्मात्प्राणा उत्क्रा-मन्त्यत्रैव समवनीयन्ते' इत्यत्राध्यभेदोपचारेण देहापादानस्यै-वोत्क्रमणस्य प्रतिषेधो यद्यपि प्राधान्यं देहिन इति व्याख्येयं येषां पञ्चमीपाठः। येषान्तु षष्ठीपाठस्तेषां विद्वत्सम्बन्धिन्यु-त्क्रान्तिः प्रतिषिध्यत इति प्राप्तोत्क्रान्तिप्रतिषेधार्थत्वादस्य वा-क्यस्य देहापादानैव सा प्रतिषिद्धा भवति देहादुत्क्रान्तिः प्राप्ता न देहिनः। अपि च 'चक्षुष्टो वा मूर्ध्नो वाऽन्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्यस्तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति' इत्येवमविद्वद्विषये सप्रपञ्चमुत्क्र-मणं संसारगमनञ्च दर्शयित्वा 'इति नु कामयमानः' इत्युपसं-हृत्य 'अथाकामयमानः' इति व्यपदिश्य विद्वांसं यदि तद्विषयेऽप्युत्क्रान्तिमेव प्रापयेदसमञ्जस एव व्यपदेशः स्यात्। तस्मादविद्वद्विषये प्राप्तयोर्गत्युत्क्रान्त्योर्विद्वद्विषये प्रतिषेध इत्येव-

---

वायुपूरणादवृत्ते, भाष्याणि चतुर्भेदैरेव कथं करोतोत्कर्षः। येषां पञ्चमीपाठस्तेषां यद्यपि देहिनः प्राधान्यं तथापि देहदेहिनोरभेदात् तस्मादिति देहं परामृश्य तदपादान एवोत्क्रान्तिप्रतिषेध इति व्याख्ये-यम्। किञ्च पाञ्चाद्यस्य वाक्य पाठस्यैवार्थत्वादिति बोध्यम्। इदानीं काण्वपाठस्यानुगुण्यमाह। येषान्तु षष्ठीपाठ इति सम्बन्धविशेषस्या-कृतत्वात् जीवस्य प्राणानां जीवोपकरणत्वसम्बन्धोऽत्रैव प्राणवतो जीवस्य इति पूर्वपक्षी प्राह। न प्राणानामपादानम् प्राप्तं जीवादु-त्क्रान्तेरप्राप्तेः प्रतिषेधार्थत्वादस्मो विद्वत्सम्बन्धिन्याख्यानम् तस्मादप्या-पादानार्थत्वाच्चक्षुष्टो वा मूर्ध्नो देहप्रदेशा एव पाठात् तथा-पादानत्वं तत्र विदुषो जीवोपकरणत्वाद्युक्ताः प्राणाः देहप्रदेशेभ्यो नोत्क्रा-
अत-

ाव व्याख्येयं व्यपदेशार्थवत्त्वाय । न च ब्रह्मविदः सर्वगत-ह्मात्मभूतस्य प्रक्षीणकामकर्मण उत्क्रान्तिर्गतिर्वोपपद्यते निमित्ताभावात् । 'अत्र ब्रह्म समश्नुते' इति चैवंजातीयकाः श्रुतयो गत्युत्क्रान्त्योरभावं सूचयन्ति ॥

स्मर्यते च ॥ १४ ॥

स्मर्यतेऽपि महाभारते गत्युत्क्रान्त्योरभावः ।

'सर्वभूतात्मभूतस्य सम्यग्भूतानि पश्यतः ।
देवा अपि मार्गे मुह्यन्त्यपदस्य पदैषिणः' ॥ इति ।

ननु गतिरपि ब्रह्मविदः स्मर्यते 'शुकः किल वैयासकिर्मुमुक्षुरादित्यमण्डलमभिप्रतस्थे पित्रा चानुगम्याहूतो भो इति प्रतिशुश्राव' इति । न, सशरीरस्यैवायं योगबलेन विशिष्टदेशप्राप्तिपूर्वकः शरीरोत्सर्ग इति द्रष्टव्यं, सर्वभूतदृश्यत्वाद्युपन्यासात्, न ह्यशरीरं गच्छन्तं सर्वभूतानि द्रष्टुं शक्नुयुः । तथा च तत्रैवोपसंहृतम् ।

'शुकस्तु मारुताच्छीघ्रां गतिं कृत्वाऽन्तरिक्षगः ।
दर्शयित्वा प्रभावं स्वं सर्वभूतगतोऽभवत्' ॥ इति ।

रणम् । अपि चेति व्याचष्टे । सम्यगात्मभावेन भूतानि पश्यतः अपदस्य प्राप्यपदरहितस्य पदैषिणो देवा अपि मार्गे मुह्यन्ति मार्गं न जानन्ति तदभावादिति स्मृतियोजना । स्मृत्यन्तरविरोधं शङ्कते । ननु गतिर-पीति । सगुणविद्याबलेनैषा गतिरिति परिहरति । सशरीरस्येति । ननु तर्हि 'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति', 'स एतान् ब्रह्म गमयति' इत्यादि-श्रुतीनां का गतिस्तत्राह । गतीति ॥

तस्मादभावः परब्रह्मविदो गत्युत्क्रान्त्योः । गतिश्रुतीनाम् विषयमुपरिष्टाद्व्याख्यास्यामः ॥

तानि परे तथा ह्याह ॥ २५ ॥

तानि पुनः प्राणशब्दोदितानीन्द्रियाणि भूतानि च परब्रह्मविदस्तस्मिन्नेव परस्मिन्नात्मनि प्रलीयन्ते । कस्मात्, तथा ह्याह श्रुतिः, 'एवमेवास्य परिद्रष्टुरिमाः षोडश कलाः पुरुषायणाः पुरुषं प्राप्यास्तं गच्छन्ति' इति । ननु 'गताः कलाः पञ्चदश प्रतिष्ठाः' इति विद्वद्विषयैवापरा श्रुतिः परस्मादात्मनोऽन्यत्रापि कलानां प्रलयमाह स्म । न, सा खलु व्यवहारापेक्षा पार्थिवाद्याः कलाः पृथिव्यादीरेव स्वप्रकृतीरपियन्ति इति । इतरा तु विद्वत्प्रतिपत्त्यपेक्षा कृत्स्नं कलाजातं परब्रह्मविदो ब्रह्मैव सम्पद्यत इति । तस्माददोषः ॥

तानि परे तथा ह्याह । पूर्वत्र गतिनिषेधेन विदुषः कलानां प्राणादीनामत्रैव लय उक्तः तत्प्रलयश्च किं स्वस्वकारणप्रकृतिषु पृथिव्यादिषु भूतेषु परमात्मनीति वा निश्चयदर्शनात् संशये कार्ये । तत्र भावात्मकानी विकारत्वेन इति न्यायानुगृहीतया 'गताः कलाः' इति श्रुत्या पूर्वपक्षे प्राप्ते सिद्धान्तो विदुषः कलानाम् । तानीति । तथा मन्त्रः एवमु प्राप्य लीयन्ते एवमेवास्य परिद्रष्टुरिमाः प्राणाद्याः षोडश कलाः पुरुषायणाः पुरुषं अधिष्ठानं पुरुषमेव प्राप्य लयं गच्छन्तीत्यर्थः । अतः प्राणादीनां परत्वेन कलानां लयश्रवणम् । प्रतिष्ठा इति द्वितीयाबहुवचनम् । स्वस्व प्रकृतीः पृथिव्याद्याः इत्यर्थः । व्यवहारदृष्टा विदुषः परमात्मनि लया-भावेऽपि लोकदृष्ट्या प्रतिष्ठासु कलाः प्रलीयन्त इत्यपेक्षया, तथा च प्रकृतिषु

अविभागो वचनात् ॥ १६ ॥

स पुनर्विदुषः कलाप्रलयः किमितरेषामिव सावशेषो भवत्याहोस्विन्निरवशेष इति। तत्र प्रलयसामान्याच्छक्त्यवशेषताप्रसक्तौ ब्रवीति अविभागापत्तिरेवेति। कुतः, वचनात्। तथा हि कलाप्रलयमुक्त्वा वक्ति 'भिद्येते तासां नामरूपे पुरुष इत्येवं प्रोच्यते स एषोऽकलोऽमृतो भवति' इति। अविद्यानिमित्तानां च कलानां न विद्यानिमित्ते प्रलये सावशेषत्वोपपत्तिः। तस्मादविभाग एवेति॥

तदोकोऽग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्यात् तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतः शताधिकया ॥ १७ ॥

समाप्ता प्रासङ्गिकी परविद्यागता चिन्ता, सम्प्रति त्वपरविद्याविषयामेव चिन्तामनुवर्तयति। समाना चासृत्युपक्रमादित्युक्तं तमिदानीं सृत्युपक्रमं दर्शयति

अविभागो वचनात्। उक्तकलाप्रलयस्य शेषादर्शनात् संशयमाह। स पुनरिति। पूर्वापरविद्वदविद्वत्प्रलयस्य फलम् अवशेषो मूलकारणे शक्त्यात्मना स्थितिः पुनर्जन्म वा अश्नुत इति यावत्। विमतः कलालयः सावशेषः कलालयत्वात् सुषुप्तिवदिति पूर्वपक्षः। विमतो निरवशेषः विद्याकृतत्वात् रज्ज्वां विद्यया सर्पलयवदिति मुख्यपेतश्रुत्या सिद्धान्तयति। अकलोऽमृत इति। नामरूपे कलात्मके अपि भिद्येते इत्यर्थः॥

तदोकोऽग्रज्वलनम्। स्वतेर्मार्गस्योपक्रमो नाडीप्रवेशनियमश्च वक्तुमुत्तरभागस्यास्य द्वारा अधिकरणविषयमाह। तदोकेति। स मूर्ध्नोपो-

'तस्योपसंहृतवागादिकलापस्योच्चिक्रमिषतो विज्ञानात्मन उत्क्रमणायतनं हृदयं स एतास्तेजोमात्राः समभ्याददानो हृदयमेवान्ववक्रामति' [कौ०उ०] इति श्रुतेः । तदग्रज्वलनं, तत्पूर्विका चक्षुरादिस्थानापादाना चोत्क्रान्तिः श्रूयते 'तस्य हैतस्य हृदयस्याग्रं प्रद्योतते तेन प्रद्योतेनैष आत्मा निष्क्रामति चक्षुष्टो वा मूर्ध्नो वाऽन्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्यः' इति । सा किमनियमेनैव विद्वदविदुषोर्भवति अथास्ति कश्चिद्विदुषो विशेषनियम इति विचिकित्सायां श्रुत्यविशेषादनियमप्राप्तावाचष्टे । समानेऽपि हि विद्वदविदुषोर्हृदयाग्रप्रद्योतने तत्प्रकाशितद्वारत्वे च मूर्धस्थानादेव विद्वान् निष्क्रामति स्थानान्तरेभ्यस्त्वितरे । कुतः विद्यासामर्थ्यात् । यदि विद्वानपीतरवद्यतः कुतश्चिद्देहदेशादुत्क्रामेन्नैवोत्कृष्टं लोकं लभेत तत्रानर्थिकैव विद्या स्यात्, तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च । विद्याशेषभूता च मूर्धन्यनाडीसम्बद्धा गतिरनुशीलयितव्या विद्याविशेषेषु विहिता तामभ्यस्यंस्तयैव प्रतिष्ठत इति युक्तम् । तस्मात्हृदयालयेन ब्रह्मणा समुपासितेनानुगृहीतस्तद्भावमापन्नो विद्वान् मूर्ध

मात्रा इन्द्रियाणि तस्य हृदयस्याग्रं नाडीमुखं तस्य ज्वलनमभिव्यक्तरू-पं प्रद्योतनाख्यमुभयोः तेनानियमप्राप्तेऽस्मिन्नुत्क्रान्तौ विशेषयति विशेषसंशय-समयः, किमुपासकोऽप्यनुपासकवत् येन केनचिद्द्वारेण निर्गच्छति उत मूर्धन्यनाड्यैवेति, तत्र पूर्वपक्षे विद्याफलानियमसिद्धिः, सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति विवेकः । चक्षुरादिस्थानवदनियम इति प्राप्ते सिद्धान्तयति । समान इति । येन केनचिद्द्वारेण निर्गतस्यापि ब्रह्मलोकप्राप्तौ विद्या-सामर्थ्येन नाडीनुसरणविधेः वैयर्थ्यादित्यत आह तच्छेषेति मार्गेण [illegible] विद्या अनर्थिका स्यात् नाडी

यैव शताधिकया शतातिरिक्तया एकशततमया नाड्या निष्क्रामति इतराभिरितरे। तथा हि हार्दविद्यां प्रकृत्य समामनन्ति 'शतं चैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्धानमभिनिःसृतैका। तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति' ॥ इति।

रश्म्यनुसारी ॥ १८ ॥

अस्ति 'दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशः' इति हार्दविद्या 'अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म' इत्युपक्रम्य विहिता। तत्प्रक्रियायां 'अथ या एता हृदयस्य नाड्यः' इत्युपक्रम्य सप्रपञ्चं नाडीरश्मिसम्बन्धमुक्त्वोक्तं 'अथ यत्रैतदस्माच्छरीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्वमाक्रमते' इति। पुनश्चोक्तं 'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति' इति। तस्मात् शताधिकया नाड्या निष्क्रामन् रश्म्यनुसारी निष्क्रामतीति गम्यते, तत् किमविशेषेणैवाहनि रात्रौ वा म्रियमाणस्य रश्म्यनुसा-

---

न्वेषणाभिप्रायः। सुषुम्नाख्या नाडी हृदयात् निर्गता दक्षिणतालुकण्ठाधस्तनघण्टिकामध्यनिष्ठिद्वारा ब्रह्मरन्ध्रं प्राप्ता सूर्यरश्मिभिरेकीभूता। ब्रह्मलोकमार्गं उपासकस्यैति स्थितम् ॥

रश्म्यनुसारी। प्रकरणबोधनपूर्वकमुपासकस्य रश्म्यनुसारित्व विषयमाह। अस्तीत्यादिना। ... तदा एतैरेव नाडीसम्बद्धै रश्मिभिरुत्क्रामतीत्यर्थः। तत्र मृतस्य कालविशेषानपेक्षाद्रश्म्यनुसारित्वं संशयमाह। तत्किमिति॥ पूर्वोक्त-

नाडी[illegible] रात्रौ [illegible]

रित्यभ्युपगमोऽस्मिन्वक्ष्यमाणे सर्वदा [illegible] विशेषवशादविशेषेण तावद्रश्म्यनुसारीति प्रतिज्ञातम् ॥

निशि नेति चेन्न सम्बन्धस्य यावद्देहभावित्वात् दर्शयति च ॥ १९ ॥

अस्त्यहनि नाडीरश्मिसम्बन्ध इत्यहनि मृतस्य स्याद्रश्म्यनुसारित्वं रात्रौ तु प्रेतस्य न स्यात्, नाडीरश्मिसम्बन्धविच्छेदादिति चेत्, न, नाडीरश्मिसम्बन्धस्य यावद्देहभावित्वात्, यावद्देहभावी हि सिराकिरणसम्पर्कः । दर्शयति चैतमर्थं श्रुतिः 'अमुष्मादादित्यात् प्रतायन्ते ता आसु नाडीषु सृप्ता आभ्यो नाडीभ्यः प्रतायन्ते तेऽमुष्मिन्नादित्ये सृप्ताः' इति । निदाघसमये च निशास्वपि किरणानुवृत्तिरुपलभ्यते, प्रतापादिकार्यदर्शनात् । स्तोकानुवृत्तेस्तु दुर्लक्ष्यत्वमृत्वन्तररजनीषु शैशिरीष्विव दुर्दिनेषु । 'अहरेवैतद्रात्रौ दधाति' इति चैतदेव दर्शयति । यदि च रात्रौ प्रेतो विनैव रश्म्यनुसारेणोर्ध्व-

---

रश्मिमार्गश्च सूर्योदयमतोऽस्ति, विद्वान्नेत्याशङ्क्य मत्वा विद्वान् प्रतिज्ञातमिति । अविशेषेणेति ॥

पूर्वपक्षबीजमुपन्यस्य दूषयति । निशि नेत्यादिना । सिरा नाड्यः प्रतायन्ते विस्तृता भवन्ति सृप्ताः सम्बद्धाः । शुक्लपक्षस्य रात्रौ चन्द्र-रश्मिसत्त्वात् । निदाघेति । यद्यपि [illegible] रश्मयः आदि-त्यस्य आह । लोकेति । अपि च रात्रावप्यहर्वर्तते [illegible] लोके [illegible] । किं च यदि रात्रौ [illegible] रश्मि-[illegible] [illegible] रश्मिषु [illegible] बहुधा [illegible]

माक्रमेत रश्म्यनुसारानर्थक्यं भवेत्। न ह्येतद्विशिष्याधीयते यो दिवा प्रैति स रश्मीनपेक्ष्योर्ध्वमाक्रमते यस्तु रात्रौ सोऽनपेक्ष्यैवेति। अथ तु विद्वानपि रात्रिप्रायणापराधमात्रेण नोर्ध्वमाक्रमेत पाक्षिकफला विद्येति अप्रवृत्तिरेव तस्यां स्यात्, मृत्युकालानियमात्। अथापि रात्रावुपरतोऽहरागममुदीक्षेत। अहरागमेऽप्यस्य कदाचिदरश्मिसम्बन्धार्हं शरीरं स्यात्, पावकादिसम्पर्कात्। 'स यावत् क्षिप्येन्मनस्तावदादित्यं गच्छति' इति च श्रुतिरनुदीक्षां दर्शयति। तस्मादविशेषेणैवेदं रात्रिन्दिवं रश्म्यनुसारित्वम्॥

अतश्चायनेऽपि दक्षिणे॥ २०॥

अत एवोदीक्षानुपपत्तेः, अपाक्षिकफलत्वाच्च विद्याया अनियतकालत्वाच्च मृत्योर्दक्षिणायनेऽपि म्रियमाणो विद्वान् प्राप्नोत्येव विद्याफलम्। उत्तरायणमरणप्राशस्त्यप्रसिद्धेर्भीष्मस्य च प्रतीक्षादर्शनात् 'आपूर्यमाणपक्षाद्यान् षडुदङ्ङेति मासा-न्तान्' इति च श्रुतेरपेक्षितव्यमुत्तरायणमिति मामाशङ्का-

---

रात्रावुदयात्प्रागेवाहरादेः प्रतीक्षावैयर्थ्यापातादप्रतीक्षायाश्च निर्विरोधाच्च। तस्मात् यदा कदाचित् मरणे रश्मिप्राप्त्या ब्रह्मलोकप्राप्तिरिति सिद्धम्॥

एवं दक्षिणायने मृतो विद्वान् विद्याफलमाप्नोति न वेति विद्याया नियतफलत्वानियतफलत्वाभ्यां सन्देहे पूर्वोक्तहेतूनतिदिशति। अतश्चायनेऽपि दक्षिणे। पूर्वपक्षमनूद्यापवदति। उत्तराय-

मरणेन मृत्युं चाप्नुवन्ति । प्राप्नुवन्ति विद्याफलमिति विद्यया । भीष्मस्य तूत्तरायणप्रतिपालनमाचारपरिपालनार्थं पितृप्रसादलब्धस्वच्छन्दमृत्युताख्यापनार्थं च । वक्ष्यति च व्याख्यानं प्रसिद्धिः कालविशेषात् इति । ननु च—

'यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं चैव योगिनः ।
प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ !' ॥ इति

प्राधान्येनोपक्रम्याऽहरादिकालविशेषः स्मृतावपुनरावृत्तये नियतः, कथं रात्रौ दक्षिणायने वा प्रयातोऽनावृत्तिं यायादिति । अत्रोच्यते ॥

योगिनः प्रति च स्मर्यते स्मार्ते चैते ॥ २१ ॥

योगिनः प्रति च स्मर्यतेऽहरादिकालविनियोगोऽनावृत्तये स्मर्यते । स्मार्ते चैते योगसांख्ये न श्रौते । अतो विषयभेदात् प्रमाणविशेषाच्च नास्य स्मार्तस्य कालविनियोगस्य श्रौतेषु विज्ञानेष्ववतारः । ननु-

---

वेद्यादिना । यद्यायनमृत्युमरणे देवयानमार्गप्राप्तिनियमाभिव्यक्त-कुलाचारपरिपालनार्थं भीष्मस्य प्रतीक्षणात् उत्तरायणमिति, स्मृतिमूला-श्चर्देवतापरेति वक्ष्यति । तथा च देवतायाः कदा कस्मात् विद्यया दक्षि-णायनकालेऽपि प्राप्तिरविरुद्धेति भावः । स्मृतिवाक्यार्थप्रापणाय प्रकृते । ननु चेति ।

योगिनः प्रत्याहुराहरादिकालविशेषः कालाभिमानिदेवता, कालं योगिनामावृत्ति-कालापेक्षा स्मृता मृत्युना दक्षिणविरोधकाय । योगिन इति । योगो दक्ष-काराधनत्व एव प्रयुक्तः किं स्यादिति स्वाद् । स्मार्ते चैते । भगव-द्वाराधनयुक्ताऽभ्युदितं कर्म योग स्मार्तादिकः कर्मांश्च कायं कर्म

ग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम् ।
मो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनम्॥[भग०]इति च तावेव देवयानपितृयाणौ प्रत्यभिज्ञायेते स्मृतावपीति। च्यते। 'तं कालं वक्ष्यामि' इति स्मृतौ कालप्रतिज्ञानात् रोधमाशङ्क्यायं परिहार उक्तः। यदा पुनः स्मृतावपि ग्न्याद्या देवता एवातिवाहिक्यो गृह्यन्ते तदा न कश्चि-द्विरोध इति॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्करभगवत्-पादकृतौ चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥

त्यानुभवः कल्प्यम्, 'इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन्' इति स्मृतेः। ननु च निष्कामयोर्भिन्नार्थत्वमयुक्तं प्रत्यभिज्ञाविरोधादिति शङ्कते। [illegible]रिति। कालाभ्युपगमे [illegible] प्रति भिन्नार्थत्वमुक्तम्। यदि तु श्रौतार्थ-प्रत्यभिज्ञया कालशब्दो देवतापरस्तर्ह्यैकार्थ्यमेवेति समाधत्ते। तस्मात् विदुषः [illegible] दिवंगतस्य उपासकस्य फलप्राप्तिरिति सिद्धम्॥७॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीगोविन्दानन्दकृतौ श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्यव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥०॥

ॐ परमात्मने नमः।

अर्चिरादिना तत्प्रथितेः ॥ १ ॥

आसृत्युपक्रमात् समानोत्क्रान्तिरित्युक्तम्। सृतिस्तु श्रुत्यन्तरेष्वनेकधा श्रूयते। नाडीरश्मिसम्बन्धेनैका 'अथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्वमाक्रमते' इति। अर्चिरादिकैका 'तेऽर्चिषमभिसम्भवन्त्यर्चिषोऽहः' इति। 'स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्निलोकमागच्छति' इत्यन्या। 'यदा वै पुरुषोऽस्माल्लोकात् प्रैति स वायुमागच्छति' इत्यपरा। 'सूर्यद्वारेण ते विरजाः प्रयान्ति' इति चापरा। तत्र संशयः किं परस्परं भिन्ना एताः सृतयः किंवैकैवानेकविशेषणेति। तत्र प्राप्तं भिन्ना इत्या

ॐ ब्रह्मणे नमः।

एवम् उत्क्रान्तिं निरूप्य तदाश्रयं मार्गं गन्तव्यञ्च निरूपयितुं पाद आरभते। अर्चिरादिना तत्प्रथितेः। इहानुवादपूर्वकमाद्याधिकरणस्य विषयं दर्शयति। आसृत्युपक्रमादिति। विरजा विरजसः निर्मला इत्यर्थः। अनेकविशेषणविशिष्टाः सृतयः। पूर्वं बहुधा [illegible] गन्तृ [illegible] अर्चिरादि पूर्वपक्षः विकल्पः सिद्धान्ते मार्गैक्यमिति विवेकः। [illegible] श्रुतीनां मार्गाणां

[illegible]

एवैताः सृतय इति, भिन्नप्रकरणस्थत्वाद्भिन्नोपासनशेषत्वाच्च। अपि च 'अथैतैरेव रश्मिभिः' इत्यवधारणमर्चिराद्यपेक्षायामुपरुध्येत, त्वरावचनं च पीड्येत 'स यावत् क्षिप्येन्मनस्तावदादित्यं गच्छति' इति। तस्मादन्योन्यभिन्ना एवैते पन्थान इत्येवं प्राप्तेऽभिदध्महे। अर्चिरादिनेति। सर्वो ब्रह्म प्रेप्सुरर्चिरादिनैवाध्वना रंहतीति प्रतिजानीमहे। कुतः, तत्प्रथितेः। प्रथितो ह्येष मार्गः सर्वेषां विदुषाम्। तथा हि पञ्चाग्निविद्याप्रकरणे 'ये चामी अरण्ये श्रद्धां सत्यमुपासते' इति विद्यान्तरशीलिनामप्यर्चिरादिका सृतिः श्राव्यते। स्यादेतत् यासु विद्यासु न काचिद्गतिरुच्यते तास्वेषार्चिरादिकोपतिष्ठतां, यासु त्वन्या श्राव्यते तासु किमर्चिराद्याश्रयणमिति। अत्रोच्यते, भवेदेतदेवं यद्यत्यन्तभिन्ना एवैताः सृतयः स्युः, एकैव त्वेषा सृतिरनेकविशेषणा ब्रह्मलोकप्रतिपादनी क्वचित् केनचिद्विशेषणेनोपलक्षितेति वदामः, सर्वत्रैकदेशप्रत्यभिज्ञानादितरेतरविशेषणविशेष्यभावोपपत्तेः।

यस्य न मार्गैक्य इत्यर्थः। उपासनाभेदेऽप्युपास्यब्रह्मैक्यवत् मार्गैक्यम् अविरुद्धमिति सिद्धान्तयति। एवमिति। तस्य मार्गस्य प्रथितत्वादिति हेत्वर्थः। ये चेत्यविशेषश्रुतिरनुक्तगतिविद्याविषयेति मार्गभेदं शङ्कते। स्यादेतदिति। एकस्यैव मार्गस्यानेकाध्यायदर्शितविशेषणानामुक्तेर्लाघवात् न मार्गभेदः प्रत्यभिज्ञानादिति भाष्यार्थः। गन्तव्यैक्यं विवृणोति। तथा हीति। परावतो दीर्घायुषो हिरण्यगर्भस्य, परा दीर्घाः समाः संवत्सरा वसन्ति कार्ये ब्रह्मणो या जितिः सर्वत्र जयः व्यष्टिर्व्याप्तिः तां लभत इत्यर्थः। एवं गन्तव्यैक्यवत्प्रत्यभिज्ञाया मार्गैक्यनिश्च-

प्रकरणभेदेऽपि तु विद्यैकत्वे अवगतेतरविशेषणोपसंहारवद्गतिविशेषणानामप्युपसंहारः । विद्याभेदेऽपि गत्येकदेशप्रत्यभिज्ञानाद्गन्तव्याभेदाच्च गत्यभेद एव । तथाहि 'ते तेषु ब्रह्मलोकेषु पराः परावतो वसन्ति तस्मिन् वसन्ति शाश्वतीः समाः' 'सा या ब्रह्मणो जितिर्या व्युष्टिस्तां जितिं जयति तां व्युष्टिं व्यश्नुते' 'त एवैतं ब्रह्मलोकं ब्रह्मचर्येणानुविन्दन्ति' इति [कौ०] च तत्र तत्र तदेवैकं फलं ब्रह्मलोकप्राप्तिलक्षणं प्रदर्श्यते । यत्तु तैरैवेत्यवधारणमर्चिराद्याश्रयणेन स्यादिति । नैष दोषः, रश्म्याश्रयपरत्वादस्य । न ह्येक एव शब्दो रश्मींश्च प्रापयितुमर्हति, अर्चिरादींश्च व्यावर्तयितुम् । तस्माद्रश्मिसम्बन्ध एवायमवधार्यत इति द्रष्टव्यम् । त्वरावचनं त्वर्चिराद्यपेक्षायामपि क्षैप्र्यार्थत्वादुपपद्यते यथा निमिषमात्रेणात्रागम्यत इति । अपि च 'अथैतयोः पथोर्न कतरेण च न' इति मार्गद्वयभ्रष्टानां कष्टं तृतीयं स्थानमाचक्षाणा पितृयाणव्यतिरिक्तमेकमेव देवयानमर्चिरादिपर्वाणं पन्थानं प्रथयति । भूयांसि चार्चिरादिश्रुतौ मार्गपर्वाणि, अल्पीयांसि त्वन्यत्र, भूयसां चानुगुण्येनाल्पीयसां नयनं न्याय्यमित्यतोऽपि अर्चिरादिना तत्प्रथितेनेत्युक्तम् ।

प्रकरणभेदेऽप्येकत्व इत्युक्तं [illegible] पराः परावत इति [illegible] । अर्चिरादिना । रात्रौ [illegible] विदुषो रश्मिलोकप्राप्तौ [illegible] रात्रावपि [illegible] । 'यथा लौकिकवाक्ये [illegible] अर्चिरादौ नैव त्वरावचनोपपत्तिरित्यर्थः । [illegible] । अपि चेति । [illegible] स्यादिति भावः । उपसं-

वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ॥ २ ॥

केन पुनः संनिवेशविशेषेण गतिविशेषणानामितरेतरविशेषणविशेष्यभाव इति तदेतत् सुहृद्भूत्वाऽऽचार्यो ग्रथयति 'स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्निलोकमागच्छति स वायुलोकं स वरुणलोकं स इन्द्रलोकं स प्रजापतिलोकं स ब्रह्मलोकं' इति [१।३] कौषीतकिनां देवयानः पन्थाः पठ्यते। तत्रार्चिरग्निलोकशब्दौ तावदेकार्थौ ज्वलनवचनत्वादिति नात्र संनिवेशक्रमः कश्चिदन्वेष्टव्यः, वायुस्त्वर्चिरादिवर्त्मन्यश्रुतः कतमस्मिन् स्थाने संनिवेशयितव्य इति। उच्यते, 'तेऽर्चिषमभिसम्भवन्त्यर्चिषोऽहरह्न आपूर्यमाणपक्षमापूर्यमाणपक्षाद्यान् षडुदङ्ङेति मासांस्तान् मासेभ्यः संवत्सरं संवत्सरादादित्यम्' [कौ०उ०] इत्यत्र संवत्सरात् पराञ्चमादित्यादर्वाञ्चं वायुमभिसम्भवन्ति, कस्मात् अविशेषविशेषाभ्याम्। तथाहि 'स वायुलोकम्' इत्यत्राविशेषोपदिष्टस्य वायोः श्रुत्यन्तरे विशे-

---

उक्तं मार्गसंबन्धमुपजीव्य पूर्वक्रममाह। वायुमब्दात्। अर्चिरादिमार्गस्यावान्तर इति क्रमेण विशेषभाव उच्यते इत्यधिकरणस्य तात्पर्यमुक्त्वा विशेषभावमाह। स एतमिति। अत्राग्न्यनन्तरं पठितो वायुर्विषयः। स किं अर्चिरात्मकाग्नेरनन्तरं उत संवत्सरात्पर इति पाठादव्यवस्थायामविशेषान्न तेन क्रमेण निवेशक्रमः संभवति। उच्यत इति। पुरुषः उपासकोऽस्माल्लोकाद्देहात् प्रैति निर्गच्छति तस्मै मार्गाय पुरुषाय स वायुस्तत्र आकाशे विजिहीते छिद्रं करोति, तेन वायुदत्तेन रथचक्रच्छिद्रतुल्येन छिद्रेणोर्ध्वमादित्यं गच्छति इति श्रुत्यर्थः। इदानीं पूर्वपक्ष-

षोपदेशो ह्यस्ति 'यदा वै पुरुषोऽस्माल्लोकात् प्रैति स वायुमागच्छति तस्मै स तत्र विजिहीते यथा रथचक्रस्य खम् तेन स ऊर्ध्व आक्रमते स आदित्यमागच्छति' इति [बृ०५।१०।१]। एतस्मादादित्याद्वायोः पूर्वत्वदर्शनाद्विशेषादब्दादित्ययोरन्तराले वायुर्निवेशयितव्यः। कस्मात् पुनरग्नेः परत्वदर्शनादग्नेरनन्तरं वायुर्न निवेश्यते। नैषोऽस्ति विशेष इति वदामः। ननूदाहृता श्रुतिः 'स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्निलोकमागच्छति, स वायुलोकम्' इति। उच्यते, केवलोऽत्र पाठः पौर्वापर्येणावस्थितो नात्र क्रमवचनः कश्चिच्छब्दोऽस्ति। पदार्थोपदर्शनमात्रं ह्यत्र क्रियते 'एतमेतं स गच्छति' इति। इतरत्र पुनर्वायुप्रत्तेन रथचक्रमात्रेण छिद्रेणोर्ध्वमाक्रम्यादित्यमागच्छतीत्यवगम्यते क्रमः; तस्मात् सूक्तमविशेषविशेषाभ्यामिति। वाजसनेयिनस्तु 'मासेभ्यो देवलोकं देवलोकादादित्यम्' इति समामनन्ति, तत्रादित्यानन्तर्याय देवलोकाद्वायुमभिसम्पद्येरन्। वायुमब्दादिति तु छान्दोग्यश्रुत्यपेक्षयोक्तम्। छान्दोग्यवाजसनेयकयोस्त्वेकत्र देवलोको न विद्यते परत्र संवत्सरः,

---

नाह। कस्मात् पुनरिति। पाठक्रमादग्नेरनन्तरो वायुरस्तु। कौषीतकिनां पाठमात्रं, न क्रमविशेषवाची कश्चिच्छब्दोऽस्ति। बाज-सनेयके तेनेत्यूर्ध्व इति च पदाभ्यां क्रमनिश्चयात् प्राबल्यम् इति सिद्धा-न्तः। अर्चिरादिसूत्रे छान्दोग्यवाजसनेयपाठयोरब्दादित्य-व निर्णीते तु संवत्सरस्थाने: कुत्रत्यपरो वायुरित्यत आह। वाजेति। नहि देवलोकादूर्ध्वमिति क्रमं आदित्य आह। वायु-मब्दादिति स्थिति। संवत्सरस्य पाठावस्थितत्वात् मासानन्तर्यं संवत्सरात्
...लो-

तत्र श्रुतिद्वयप्रत्ययानुग्रहायोभावप्युभयत्र ग्रथितव्यौ, तत्रापि मास-सम्बन्धात् संवत्सरः पूर्वः पश्चिमो देवलोक इति विवेक्तव्यम् ॥

तडितोऽधिवरुणः सम्बन्धात् ॥३ ॥

'आदित्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो विद्युतं' इत्यस्या विद्युत उपरिष्टात् वरुणलोकमित्ययं वरुणः सम्बध्यते। अस्ति हि सम्बन्धो विद्युद्वरुणयोः। 'यदा हि विशाला विद्युतस्तीव्रस्तनितनिर्घोषा जीमूतोदरेषु प्रनृत्यन्त्यथापः प्रपतन्ति विद्योतते स्तनयति वर्षिष्यति वा' इति च ब्राह्मणम्। अपाञ्चाधिपतिर्वरुण इति श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिः। वरुणाच्चाधीन्द्रप्रजापती स्थानान्तराभावात् पाठसामर्थ्याच्चागन्तुकत्वादपि वरुणादीनामन्त एव निवेशः। वैशेषिकस्थानाभावात् विद्युच्चान्त्याऽर्चिरादौ वर्त्मनि ॥

निष्कर्षः। तैत्तिरीयश्रुत्या वायोरादित्यपूर्वत्वावगमादिति, सूत्रे तु वायुपदं देवलोकपूर्वकवायुपरमिति स्थितम् ॥

एवं कौषीतकिभिरन्यत्र पठितस्य वायोः स्थानमुक्त्वा वाय्वनन्तरं पठितस्य वरुणस्यार्चिरादिमार्गे स्थानमाह। तडितोऽधिवरुणः सम्बन्धात्। पठितो वरुणादिर्मार्गपर्वत्वेन सम्बध्यते न वेति सन्देहेऽर्चिषोऽहरित्यादि पङ्क्त्याऽर्चिरादीनां क्रमेण मार्गपर्वतया विवक्षितत्वाद्वायोरिव स्थानविशेषसम्भवाभावादसम्बन्धो वरुणादिर्न सम्बध्यत इति, सिद्धान्तमाह। आदित्यादिति। अपां विद्युत्कार्यत्वेन सम्बन्धे मानमाह। विद्योतत इति। वरुणस्याब्द्वारा विद्युत्सम्बन्धादागन्तुकानामन्ते निवेश इति न्यायाच्च विद्युदानन्तर्यं इति यथापाठमिन्द्रप्रजापत्योः क्रम इत्यर्थः ॥

आतिवाहिकास्तल्लिङ्गात् ॥ ४ ॥

तेष्वेवार्चिरादिषु संशयः, किमेतानि मार्गचिह्नान्युत भोगभूमयोऽथवा नेतारो गन्तॄणामिति । तत्र मार्गलक्षणभूता अर्चिरादय इति तावत् प्राप्तं, तत्स्वरूपत्वादुपदेशस्य । यथा हि कश्चिल्लोके ग्रामं नगरं वा प्रतिष्ठासमानोऽनुशिष्यते गच्छेतस्त्वममुं गिरिं ततो न्यग्रोधं ततो नदीं ततो ग्रामं ततो नगरं वा प्राप्स्यसि इति । एवमिहाप्यर्चिषोऽहरह्न आपूर्यमाणपक्षमित्याह । अथ वा भोगभूमय एता इति प्राप्तम् । तथा हि लोकशब्देनाग्न्यादीननुक्रामति 'अग्निलोकमागच्छति' इत्यादि लोकशब्दश्च प्राणिनां भोगायतनेषु भाष्यते 'मनुष्यलोकः पितृलोको देवलोकः' इति च । तथा च ब्राह्मणम् 'अहोरात्रेषु ते लोकेषु सज्जन्ते' इत्यादि । यस्मान्नातिवाहिका अर्चिरादयः । अचेतनत्वादपि एतेषामातिवाहिकत्वानुपपत्तिः । चेतना हि लोके राजनियुक्ताः पुरुषाः दुर्गेषु मार्गेष्वतिवाह्यानतिवाहयन्ति इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः । आतिवाहिका एवैते भवि-

एवमर्चिरादीनां क्रमं निरूप्य स्वरूपं निरूपयति । आतिवाहिक-[illegible] । चिह्नत्वनिर्देशाभावात् भोगभूमित्वे [illegible] संशयः [illegible] पूर्वपक्षः अर्चिरादयो [illegible] [illegible] । [illegible] । [illegible] नेतारः अर्चिरादीनामिति [illegible] । [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] अर्चिरादिषु [illegible]

[illegible]

तुमर्हन्ति । कुतः तल्लिङ्गात् । तथा हि 'चन्द्रमसो विद्युतं तत् पुरुषोऽमानवः स एनान् ब्रह्म गमयति' इति सिद्धवद्गमयितृत्वं दर्शयति । यावद्वचनं वाचनिकमिति न्यायात्, तद्वचनं तद्विषयमेवोपक्षीणमिति चेत्, न, प्राप्तमानवत्वनिवृत्तिमात्रपरत्वाद्विशेषणस्य । यद्यर्चिरादिषु पुरुषा गमयितारः प्राप्तास्ते च मानवास्ततो युक्तं तन्निवृत्त्यर्थं पुरुषविशेषणममानव इति । ननु लिङ्गमात्रमगमकं न्यायाभावात् । नैष दोषः ॥

उभयव्यामोहात् तत्सिद्धेः ॥ ५ ॥

ये तावदर्चिरादिमार्गगास्ते देहवियोगात् संपिण्डितकरणग्रामा इत्यस्वतन्त्राः अर्चिरादीनामप्यचेतनत्वादस्वातन्त्र्यम् इत्यतोऽर्चिराद्यभिमानिनश्चेतना देवताविशेषा अतियात्रायां नियुक्ता इति गम्यते । लोकेऽपि हि मत्तमूर्च्छितादयः संपिण्डितकरणग्रामाः परप्रयुक्तवर्त्मानो भवन्ति । अनवस्थितत्वादप्यर्चिरादीनां न मार्गलक्षणत्वोपपत्तिः । न हि रात्रौ प्रेतस्याहःस्वरूपाभिसम्भव उपपद्यते । न च प्रतिपालनमस्ति इत्युक्तमधस्तात् । ध्रुवत्वात् देवतात्मनां नायं दोषो भवति ।

रणानाम्प्रेतत्वात्मुख्याहेनाकामयत्वमनेकमेव प्रतिपाद्यत इति वक्तव्यमित्याह । नेति । नेत्युभयव्यामोहात्मनोकारे मानवः पुरुषो गमयतीति वाक्यं भिद्येत अमानवत्वं नेत्यत्वाद्यप्राप्तेरिति भावः । नेत्वाद्युपादलिङ्गसूत्रमुपाङ्क- न्यायपरं सूत्रं व्याचष्टे । कश्चिदिति ॥

यद्यचेतनारोऽचेतना एवार्चिरादयः तर्हि मार्गलक्षणोभयोरपि व्या- मोहादसत्त्वाद् गतिर्न स्यादतः अयं प्रत्ययमुख्यचेतनान्तरेण नेय इति

अर्चिरादिशब्दता चैषामर्चिराद्यभिमानादुपपद्यते । 'अर्चिषोऽहः' इत्यादिनिर्देशस्त्वातिवाहिकत्वेऽपि न विरुध्यते । अर्चिषा हेतुनाऽहरभिसम्भवन्ति अह्ना हेतुनाऽऽपूर्यमाणपक्षमिति । तथा च लोकप्रसिद्धेष्वप्यातिवाहिकेष्वेवंजातीयक उपदेशो दृश्यते गच्छ त्वमितो बलवर्माणं ततो जयसिंहं ततः कृष्णगुप्तम् इति । अपि चोपक्रमे 'तेऽर्चिषमभिसम्भवन्ति' इति सम्बन्धमात्रमुक्तं न सम्बन्धविशेषः कश्चित् । उपसंहारे तु 'स एतान् ब्रह्म गमयति' इति सम्बन्धविशेषोऽतिवाह्यातिवाहकत्वलक्षण उक्तः, तेन स एवोपक्रमेऽपीति निर्धार्यते । संपिण्डितकरणत्वादेव च गन्तॄणां न तत्र भोगसम्भवः । लोकशब्दस्त्वनुपभुञ्जानेष्वपि गन्तृषु गमयितुं शक्यतेऽन्येषां तल्लोकवासिनां भोगभूमित्वात् । अतोऽग्निस्वामिकं लोकं प्राप्तोऽग्निनाऽतिवाह्यते वायुस्वामिकं लोकं प्राप्तो वायुनेति योजयितव्यम् । कथं पुनरातिवाहिकत्वपक्षे वरुणादिषु तत्सम्भवः, विद्युतो ह्यधि वरुणादय उपक्षिप्ताः । विद्युदनन्तरमाब्रह्मप्राप्तेरमानवस्यैव पुरुषस्य गमयितृत्वं श्रुतमित्यत उत्तरं पठति ॥

लौकिकस्य यातुरपक्वानुविद्धेनैव [illegible] इति शेषः । एवंपदद्वयं सूचयति । गच्छ त्वमित्यादिनाऽऽदिना । अर्चिरहरादीनाम-स्थिरत्वादुत्पत्त्यादौ [illegible] [illegible] न मार्गभिन्नत्वं भोग्यत्वं वा, देवतानां स्थिरत्वदोषो नास्तीत्यर्थः । [illegible] [illegible] नास्तीति [illegible] । अर्चिषोऽहरिति । [illegible] [illegible] । अपि चेति । [illegible] लोकशब्दाद्भोग्यत्वमिति

वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ॥ ६ ॥

ततो विद्युदभिसम्भवनादूर्ध्वं, विद्युदनन्तरवर्तिनैवामानवेन पुरुषेण वरुणलोकादिष्वतिवाह्यमाना ब्रह्मलोकं गच्छन्तीत्यवगन्तव्यम्. 'तान् वैद्युतान् पुरुषोऽमानवः' 'स एतान् ब्रह्मलोकं गमयति' इति तस्यैव गमयितृत्वश्रुतेः। वरुणादयस्तु तस्यैवाप्रतिबन्धकरणेन साहाय्यानुष्ठानेन वा केनचिदनुग्राहकाः इत्यवगन्तव्यम्। तस्मात् सूक्तमातिवाहिका देवतात्मानोऽर्चिरादयः इति ॥

कार्यं बादरिरस्य गत्युपपत्तेः ॥ ७ ॥

'स एतान् ब्रह्म गमयति' इत्यत्र विचिकित्स्यते, किं कार्यमपरं ब्रह्म गमयति आहोस्वित् परमेवाविकृतं मुख्यं ब्रह्मेति। कुतः संशयः, ब्रह्मशब्दप्रयोगात् गतिश्रुतेश्च। तत्र कार्यमेव सगुणमपरं ब्रह्म नयत्येतानमानवः पुरुष इति बादरिराचार्यो मन्यते। कुतः अस्य गत्युपपत्तेः। अस्य हि कार्यब्रह्मणो गन्तव्यत्वमुपपद्यते प्रदेशवत्त्वात्, न तु परस्मिन् ब्रह्मणि गन्तृत्वं

अमानवो विद्युल्लोकमागतो वैद्युत इत्यर्थः। श्रुतौ तु वैद्युताल्लोकादित्यर्थः। श्रुत्या वरुणादीनां नेतृत्वाभावेऽप्यनुग्राहकत्वेन मार्गाभिमानि इति भावः॥

एवं मार्गं निरूप्य गन्तव्यं चिन्तयति। कार्यं बादरिरस्य गत्युपपत्तेः। परब्रह्म गन्तव्यमिति पूर्वपक्षे मार्गस्य व्यर्थता कार्यब्रह्मेति सिद्धान्ते भोगार्थतेति मत्वा प्रथमं सिद्धान्तमाह। तत्र कार्यमेवेति। सर्वगतस्यापि

गन्तव्यत्वं गतिर्वाऽवकल्पते सर्वगतत्वात् प्रत्यगात्मत्वाच्च गन्तॄणाम् ॥

विशेषितत्वाच्च ॥ ८ ॥

'ब्रह्मलोकान् गमयति ते तेषु ब्रह्मलोकेषु पराः परावतो वसन्ति' इति श्रुत्यन्तरे विशेषितत्वात् कार्यब्रह्मविषयैव गतिरित्यवगम्यते। न हि बहुवचनेन विशेषणं परस्मिन् ब्रह्मण्यवकल्पते। कार्ये त्ववस्थाभेदोपपत्तेः सम्भवति बहुवचनम्। लोकश्रुतिरपि विकारगोचरायामेव सन्निवेशविशिष्टायां भोगभूमावाञ्जसी, गौणी त्वन्यत्र 'ब्रह्मैव लोक एष सम्राट्' इत्यादिषु। अधिकरणाधिकर्तव्यनिर्देशोऽपि परस्मिन् ब्रह्मण्यनाञ्जसः स्यात्, तस्मात् कार्यविषयमेवेदं नयनम्। ननु कार्यविषयेऽपि ब्रह्मशब्दो नोपपद्यते समस्तस्य हि जगतो जन्मादिकारणं ब्रह्मेति प्रतिष्ठापितमित्यत्रोच्यते ॥

सामीप्यात्तु तद्व्यपदेशः ॥ ९ ॥

प्रदेशान्तरविशिष्टत्वेनाकाशस्य गन्तव्यत्वं दृष्टं, ब्रह्मणस्तु प्रत्यक्त्वान्न कदापि गन्तव्यतेत्यर्थः ॥

ब्रह्मलोकेष्विति बहुवचनलोकशब्दाधारत्वसप्तम्यन्तनिर्देशेभ्यः परब्रह्मावगमात् न परं गन्तव्यमित्याह । विशेषितत्वाच्चेति । परब्रह्मणि भोग्यत्वोपचाराद्गौणी लोकश्रुतिरित्यर्थः । नपुंसकब्रह्मशब्देन कारणवाचिना कार्यं कथ्यते गन्तव्यत्वान्यथानुपपत्त्या बहुवचनाद्यनेकलिङ्गानुग्रहाय च, वचनादिलिङ्गैः परस्य गन्तव्यता, अन्यथा लिङ्गानामन्यथासिद्धेरिति भावः ॥

तुशब्द आशङ्काव्यावृत्त्यर्थः। परब्रह्मसामीप्यादपरस्य ब्रह्मणस्तस्मिन्नपि ब्रह्मशब्दप्रयोगो न विरुध्यते। परमेव हि ब्रह्म विशुद्धोपाधिसम्बन्धात् क्वचित् कैश्चिद्विकारधर्मैर्मनोमयत्वादिभिरुपासनायोपदिश्यमानमपरमिति स्थितिः। ननु कार्य्यप्राप्तावनावृत्तिश्रवणं न घटते। न हि परस्मात् ब्रह्मणोऽन्यत्र क्वचित् नित्यता सम्भवति। दर्शयति च देवयानपथा प्रस्थितानामनावृत्तिं 'एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते' इति। 'तेषामिह न पुनरावृत्तिरस्ति तयोर्द्ध्वमायन्नमृतत्वमेतीति' चेति। अत्र ब्रूमः॥

कार्य्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः परमभिधानात्॥ १०॥

कार्यब्रह्मलोकप्रलयप्रत्युपस्थाने सति तत्रैवोत्पन्नसम्यग्दर्शनाः सन्तस्तदध्यक्षेण हिरण्यगर्भेण सहातः परं परिशुद्धं विष्णोः परं पदं प्रतिपद्यन्त इति। इत्थं क्रममुक्तिरनावृत्त्यादिश्रुत्यभिधानेभ्योऽभ्युपगन्तव्या। न ह्यञ्जसैव गतिपूर्विका परप्राप्तिः सम्भवतीत्युपपादितम्॥

स्मृतेश्च॥ ११॥

स्मृतिरप्येतमर्थमनुजानाति---

समष्टिविकृष्टशरीरकूपविकारावसाने ब्रह्मलोकनिवासिनः कृतात्मानः शुद्धिविशेषोत्पन्नसम्यग्धियः सर्वे ब्रह्मणा मुच्यमानेन सह परं पद

'ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसंचरे ।
परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम् ॥' इति ।

तस्मात्कार्यब्रह्मविषया गतिः श्रूयत इति सिद्धान्तः । कः पुनः पूर्वपक्षमाशङ्क्यायं सिद्धान्तः प्रतिष्ठापितः 'कार्यं बादरिः' इत्यादिनेति, स इदानीं सूत्रैरेवोपप्रदर्श्यते ।

परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् ॥ १२ ॥

जैमिनिस्त्वाचार्यः 'स एतान् ब्रह्म गमयति' इत्यत्र परमेव ब्रह्म प्रापयतीति मन्यते । कुतः? मुख्यत्वात् । परं हि ब्रह्म ब्रह्मशब्दस्य मुख्यमालम्बनं गौणमपरम् । मुख्यगौणयोश्च मुख्ये संप्रत्ययो भवति ॥

दर्शनाच्च ॥ १३ ॥

'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति' इति च गतिपूर्वकममृतत्वं दर्शयति । अमृतत्वं च परस्मिन् ब्रह्मण्युपपद्यते न कार्ये विनाशित्वात् कार्यस्य । 'अथ यत्रान्यत् पश्यति तदल्पं तन्मर्त्यम्' इति वचनात् । परविषयैव चैषा गतिः कठवल्लीषु पठ्यते, न हि

प्रविशन्तीति योजना । एवं सिद्धान्तमुक्त्वा तेन निरस्तपूर्वपक्षमाह कः पुनरित्यादिना ॥

इतरविद्यायां कठवल्लीषु परब्रह्मप्रकरणे च तयोर्ध्वमायन्निति गतिर्दर्शिता ॥

तत्र विद्यान्तरप्रक्रमोऽपि 'अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मात्' इति परस्यैव ब्रह्मणः प्रकान्तत्वात् ॥

न च कार्ये प्रतिपत्त्यभिसन्धिः ॥ १४ ॥

अपि च 'प्रजापतेः सभां वेश्म प्रपद्ये' इति, नायं कार्यविषयः प्रतिपत्त्यभिसन्धिः। 'नामरूपयोर्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म' इति कार्यविलक्षणस्य परस्यैव ब्रह्मणः प्रकृतत्वात् 'यशोऽहं भवामि ब्राह्मणानाम्' इति च सर्वात्मत्वेनोपक्रमात् 'न तस्य प्रतिमास्ति यस्य नाम महद्यशः' इति च परस्यैव ब्रह्मणो यशोनामत्वप्रसिद्धेः। सा चेयं वेश्मप्रतिपत्तिर्गतिपूर्विका या हार्दविद्यायामुदिता 'तदपराजिता पूर्ब्रह्मणः प्रभुविमितं हिरण्मयम्' इत्यत्र। पदेरपि च गत्यर्थत्वान्मार्गापेक्षताऽवसीयते। तस्मात् परब्रह्मविषया गतिश्रुतय इति पक्षान्तरम्। तावेतौ द्वौ पक्षावाचार्येण सूत्रितौ। गत्युपपत्त्यादिभिरेकः, मुख्यत्वादिभिरपरः। तत्र गत्युपपत्त्यादयः प्रभ-

---

सम्प्रति प्रजापतेः सभां वेश्म प्राप्नुयामिति उपासकस्य मरणकाले कार्यप्राप्तिसङ्कल्पस्तेन परं गन्तव्यमिति शङ्कां निरस्यति। न च कार्य इति। परस्य प्रकृतत्वात् अथ पदस्य परमात्मनामत्वप्रसिद्धेः यशःपदेनात्मोऽभिधेयस्यात्मनः ब्राह्मणानामहं भवामि, तथा राज्ञां यशो विशां यश इति कार्यात्मलिङ्गाच्च परप्राप्तिसङ्कल्प एवायमित्यर्थः। यस्तु वेश्मप्रतिपत्त्युक्ता परब्रह्मविषया तथापि सा कथं गतिपूर्विकेत्याशङ्क्याह। सा चेति। तत्र ब्रह्मलोके विद्याविशेषैव पराजिता पूरस्ति ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य तेनैव प्रभुणा विमितं निर्मितं हिरण्मयं वेश्मास्ति तत् प्रतिपद्यते।

वन्ति मुख्यत्वादीनाभासयितुं न तु मुख्यत्वादयो गत्युपपत्त्या-दीन् इत्याद्य एव सिद्धान्तो व्याख्यातः, द्वितीयस्तु पूर्वः पक्षः । न ह्यसत्यपि सम्भवे मुख्यस्यैवार्थस्य ग्रहणमिति कश्चिदाज्ञाप-यिता विद्यते । परविद्याप्रकरणेऽपि च तत्स्तुत्यर्थं विद्यान्तरा-श्रयगत्यनुकीर्तनमुपपद्यते 'विमुच्य ... भवन्ति' इतिवत् । 'प्रजापतेः सभां वेश्म प्रतिपद्ये' इति तु पूर्ववाक्य-विच्छेदेन कार्येऽपि प्रतिपत्त्यभिसन्धिर्न विरुध्यते । सगुणे-ऽपि ब्रह्मणि च सर्वात्मत्वकीर्तनं 'सर्वकर्मा सर्वकामः' इत्या-दिवत् कल्पते । तस्मादपरविषया एव गतिश्रुतयः । केचित् पुनः पूर्वाणि पूर्वपक्षसूत्राणि भवन्ति उत्तराणि सिद्धान्त-सूत्राणीत्येतां व्यवस्थामनुरुध्यमानाः परविषया एव गतिश्रुतीः प्रतिष्ठापयन्ति । तदनुपपन्नं, गन्तव्यत्वानुपपत्तेर्ब्रह्मणः, 'यत् सर्वगतं सर्वान्तरं सर्वात्मकञ्च परं ब्रह्म' 'आकाशवत् सर्व'

सिद्धान्तिनि दहरविद्यायां गतिपूर्विका वेश्मप्राप्तिरुक्ता तेन परब्रह्मण्यपि वेश्मप्रतिपत्तिश्रवणमात्राद्गतिपूर्वकत्वं शङ्क्यः निरस्तोऽयमर्थः । किन्तु पद गताविति धातुपाठात् वेश्म प्रपद्ये इत्यत्र प्राप्तिमात्रं भातीत्याह । पदे-रपीति । पूर्वपक्षमुपसंहरति । तस्मादिति । आद्य एव सिद्धान्तपक्ष इति दूषणमुपसंहरति । तदिति । [illegible] मुख्यत्वादिहेतूनामाभासत्वं स्फुटयति । न हीति । [illegible] ब्रह्मणोऽस्तीति [illegible] [illegible]-स्यादेव [illegible] नैव [illegible] इ-त्यर्थः । [illegible] परब्रह्मप्रकरणे [illegible] पूर्वं परविषयत्वार्थनिर-[illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] परविषयेति [illegible] । पदेति । यथा विद्या-

गतश्च नित्यः' 'यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म' 'य आत्मा सर्वान्तरः' 'आत्मैवेदं सर्वं ब्रह्मैवेदं विश्वं वरिष्ठम्" इत्यादिश्रुतिनिर्धारितविशेषं, तस्य गन्तव्यता न कदाचिदप्युपपद्यते। न हि गतमेव गम्यते, अन्यो ह्यन्यद्गच्छति इति प्रसिद्धं लोके। ननु लोके गतस्याऽपि गन्तव्यता देशान्तरविशिष्टस्य दृष्टा, यथा पृथिवीस्थ एव पृथिवीं देशान्तरद्वारेण गच्छति तथाऽनन्यत्वेऽपि बालस्य कालान्तरविशिष्टं वार्द्धक्यं स्वात्मभूतमेव गन्तव्यं दृष्टं, तद्वत् ब्रह्मणोऽपि सर्वशक्त्युपेतत्वात् कथञ्चित् गन्तव्यता स्यादिति। न, प्रतिषिद्धसर्वविशेषत्वाद्ब्रह्मणः। 'निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम्' 'अस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घं' 'स बाह्याभ्यन्तरो ह्यजः' 'स वा एष महानज आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽभयो ब्रह्म' 'स एष नेति नेति' इत्यादिश्रुतिस्मृतिन्यायेभ्यो न देशकालादिविशेषयोगः परमात्मनः कल्पयितुं शक्यते, येन भूप्रदेशवयोऽवस्थान्यायेनास्य गन्तव्यता स्यात्। भूवयसोस्तु प्रदेशावस्थादिविशेषयोगादुपपद्यते देशकालविशिष्टा

त्वर्थं तत्प्रकरणेऽप्यपरविद्याभाव इति कोर्त्तनं युज्यते, गतिं विनापि हि परविद्या निरतिशयफला तस्मादपरविद्या फलगतिसाध्यमनन्तवर्ति इति स्तुतिवाक्यादिरर्थः। यदन्तु प्राप्तिमत्त्वोऽपि मङ्गलपरविषय इति तत्रेत्यत्र। प्रजापतेरिति। प्रजापतिसभावेश्मनस्तु निभिन्नत्वात् तत्कथा-नयेन च प्रकरणं बाध्यं, यशोऽहमिति वाक्यस्य तूपासनार्थमपरब्रह्म-ण्यपि युज्यत इत्यर्थः। स्वमतमाह। परमतं दूषयति। कार्यमित्यादिना। सर्वगतस्य आत्मभूतस्यापि ब्रह्मणः संसारदेशात् देशान्तरेण तत्कालात् कालान्तरेण विशिष्टतया गन्तव्यं स्यादिति पृथिवीवयसोर्दृष्टान्ताभ्यां शङ्कते।

गन्तव्यता। जगदुत्पत्तिस्थितिप्रलयहेतुत्वश्रुतेरनेकशक्तित्वं ब्रह्मण इति चेत्। न, विशेषनिराकरणश्रुतीनामनन्यार्थत्वात्। उत्पत्त्यादिश्रुतीनामपि समानमनन्यार्थत्वमिति चेत् न, तासामेकत्वप्रतिपादनपरत्वात्। मृदादिदृष्टान्तैर्हि सतो ब्रह्मण एकस्य सत्यत्वं विकारस्य चानृतत्वं प्रतिपादयच्छास्त्रं नोत्पत्त्यादिपरं भवितुमर्हति। कस्मात् पुनरुत्पत्त्यादिश्रुतीनां विशेषनिराकरणश्रुतिशेषत्वं न पुनरितरशेषत्वमितरासामिति उच्यते, विशेषनिराकरणश्रुतीनां निराकाङ्क्षार्थत्वात्। न ह्यात्मन एकत्वनित्यत्वशुद्धत्वाद्यवगतौ सत्यां भूयः काचिदाकाङ्क्षोपजायते पुरुषार्थसमाप्तिबुद्ध्युत्पत्तेः। 'तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः' 'अभयं वै जनक प्राप्तोऽसि' विद्वान् न बिभेति कुतश्चन' 'एतं ह वाव न तपति किमहं साधु नाकरवं

नन्विति। यत्र विभेद प्राप्तत्वमनन्यत्वम्, अवस्थातद्वतोरभेदात्तादात्म्यम-त्वम्। ननु युक्तं भूवयसोः प्राप्तयोरपि देशान्तरकालान्तरविशिष्टत्वेन गन्तव्यं तयोर्गन्तृभिन्नत्वात्, ब्रह्मणस्तु गन्तृभिन्नस्य कथं गन्तव्यत्वं तत्राह। सर्वशक्ति इति। या प्राप्ता भूः सा गन्तव्या यत्र गन्तव्या देशान्तर इत्यप्राप्त इति कुतः प्राप्तस्य गन्तव्यता वयसोऽपि कालान्तरेऽभिव्यक्तिमात्रं नागन्तव्यमिति वस्तुगतिः, अतोऽत्र विशिष्टभूवयसोर्गन्तव्यता परब्रह्मणो देशकालवैशिष्ट्याभावात् कथञ्चिदपि गन्तव्यतेत्याह। नेत्यादिना। अनादिमत्परं ब्रह्म इत्याद्या सर्वमितिश्रुतिर्विशेषश्च इयं कल्पितत्वाद्गुणात्मनो निर्विशेषमिति न्यायः। सगुणमिव ब्रह्म उपासनापेक्षया परं गन्तव्यं, निर्विशेषस्य नाप्यैवेति शङ्कते। जगदुत्पत्तीति। किं निर्विशेषस्याप्येव नाना-

किमहं पापमकरवम्' इत्यादिश्रुतिभ्यः। तथैव च विदुषां तुष्ट्यनुभवादिदर्शनात् विकारानृताभिसन्ध्यपवादाच्च 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' इति। अतो न विशेषनिराकरणश्रुतीनामन्यशेषत्वमवगन्तुं शक्यं। नैवमुत्पत्त्यादिश्रुतीनां निराकाङ्क्षार्थप्रतिपादनसामर्थ्यमस्ति, प्रत्यक्षन्तु तासामन्यार्थत्वं समनुगम्यते। तथा हि 'तत्रैतच्छुङ्गमुत्पतितं सोम्य विजानीहि नेदममूलं भविष्यति' इत्युपन्यस्योदर्के सत एव एकस्य जगन्मूलस्य विज्ञेयत्वं दर्शयति। 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत् प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्म' इति च। एवमुत्पत्त्यादिश्रुतीनामैकात्म्यावगमपरत्वात् नानेकशक्तियोगो ब्रह्मणः, अतश्च गन्तव्यत्वानुपपत्तिः। 'न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' इति च परस्मिन् ब्रह्मणि गतिं निवारयति। तद्व्याख्यातं 'स्पष्टो ह्येकेषाम्' इत्यत्र। गतिकल्पनायाञ्च गन्ता जीवो गन्तव्यस्य ब्रह्मणोऽवयवो विकारोऽन्यो वा ततः स्यात् अत्यन्ततादात्म्ये गमनानुपपत्तेः। यद्येवं ततः किं स्यात्। उच्यते यद्येकदेशस्तेनैकदेशिना नित्यप्राप्तत्वात् न

भावार्थविशेषश्रुतिविरोधाच्च नाद्य इत्याह। नेति। द्वितीयं शङ्कते। उत्पत्त्यादीति। सविशेषश्रुतीनां निर्विशेषश्रुतिशेषत्वात् न विरोध इत्याह। नेति। निर्विशेषश्रुतीनामेव सविशेषत्वं किं न स्यादित्याह। कस्मादिति। तासां स्वार्थे फलवत्त्वेन निराकाङ्क्षत्वात् शेषिता विशेषश्रुतीनां त्वफलत्वात् निषेध्यविशेषसमर्पणादिद्वारेण शेषत्वं फलवत्सन्निधावफलं तदङ्गमिति न्यायादित्याह। उच्यत इत्यादिना। न केवलं

पुनर्ब्रह्मगमनमनुपपन्नं। एकदेशैकदेशिकल्पना च ब्रह्मणोऽनुपपन्ना, निरवयवत्वप्रसिद्धेः। विकारपक्षेऽप्येतत्तुल्यं, विकारेणापि विकारिणो नित्यप्राप्तत्वात्। न हि घटो मृदात्मतां परित्यज्यावतिष्ठते, परित्यागेऽभावप्राप्तेः। विकारावयवपक्षयोश्च तद्वतः स्थिरत्वात् ब्रह्मणः संसारगमनमप्यनवक्लृप्तं। अथान्य एव जीवो ब्रह्मणः सोऽणुर्व्यापी मध्यमपरिमाणो वा भवितुमर्हति। व्यापित्वे गमनानुपपत्तिः। मध्यमपरिमाणत्वे चानित्यत्वप्रसङ्गः। अणुत्वेऽपि कृत्स्नशरीरवेदनानुपपत्तिः। प्रतिषिद्धे चाणुत्वमध्यमपरिमाणत्वे विस्तरेण पुरस्तात्। परस्माच्चान्यत्वे जीवस्य 'तत्त्वमसि' इत्यादिशास्त्रबाधप्रसङ्गः। विकारावयवपक्षयोरपि समानो दोषः। विकारावयवयोस्तद्वतोऽनन्यत्वाददोष इति चेत्। न, मुख्यैकत्वानुपपत्तेः। सर्वेषु चैतेषु पक्षेष्वनिर्मोक्षप्रसङ्गः, संसार्यात्मत्वानिवृत्तेः। निवृत्तौ वा स्वरूपनाशप्रसङ्गः, ब्रह्मात्मत्वानभ्युपगमात्। यत्तु कैश्चिज्जल्प्यते नित्यनैमित्तिकानि कर्माण्यनुष्ठीयन्ते प्रत्यवायानुत्पत्तये, काम्यानि प्रतिषिद्धानि च परिह्रियन्ते स्वर्गनरकानवाप्तये, साम्प्रतदेहोपभोग्यानि च

न्यायात् चेतना भिन्ना च स्यादपीत्याह। प्रत्यगात्मेति। तत्र [illegible] [illegible] यत्तु अनदात्मकं कार्यं [illegible] नैव [illegible] [illegible] [illegible] एव [illegible] [illegible] तथा [illegible] [illegible] ब्रह्मण एव [illegible] दर्शितत्वात् [illegible] [illegible] निर्विशेषब्रह्म [illegible]। एवं ब्रह्मणो निर्विशेषत्वात् न [illegible] मिति फलितमाह। पर्यवसितं। कार्यमेवेत्याह परस्य न [illegible]।

कर्माण्युपभोगेनैव क्षप्यन्ते इति, ततो वर्तमानदेहपातादूर्ध्वं देहान्तरप्रतिसन्धानकारणाभावात् स्वरूपावस्थानलक्षणं कैवल्यं विनापि ब्रह्मात्मतयैवंवृत्तस्य सेत्स्यति इति। तदसत्, प्रमाणाभावात्। न ह्येतत् शास्त्रेण केनचित् प्रतिपादितं, मोक्षार्थी इत्थं समाचरेत् इति। स्वमनीषया त्वेतत् तर्कितं यस्मात् कर्मनिमित्तः संसारस्तस्मात् निमित्ताभावात् न भविष्यति इति। न चैतत् तर्कयितुं शक्यं निमित्ताभावस्य दुर्ज्ञानत्वात्। बहूनि कर्माणि जात्यन्तरसञ्चितानि इष्टानिष्टविपाकान्येकैकस्य जन्तोः सम्भाव्यन्ते तेषां विरुद्धफलानां युगपदुपभोगासम्भवात् कानिचिल्लब्धावसराणीदं जन्म निर्मिमते कानिचित्तु देशकालनिमित्तप्रतीक्षाण्यासते इत्यतस्तेषामवशिष्टानां साम्प्रतेनोपभोगेन क्षपणासम्भवात् न यथावर्णितचरितस्यापि वर्तमानदेहपाते देहान्तरनिमित्ताभावः शक्यते निश्चेतुं कर्मशेषसद्भावसिद्धेश्च। 'तद्य इह रमणीयचरणाः ततः शेषेण' इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यश्च। स्यादेतत् नित्यनैमित्तिकानि

यति। गतिकल्पनायां चेत्यादिना। भेदाभेदेन द्वौ कल्पावत्यन्तभेदस्तृतीयः कल्पः। अत्यन्ताभेदपक्षः किमिति नोक्त इत्यत आह। अत्यन्तेति। कल्पद्वये किं दूषणमिति पृच्छति। यद्दीर्घेति। कल्पद्वयेऽपि दोषान्तरमाह। विकारावयवपक्षयोश्चेति। विकारावयवरूपजीवपरिग्रहस्य अ- क्षयः स्थिरत्वात् जीवानां गच्छतो न स्याताम्। नन्वचलतिस्थूल- पाषाणवदवयवोऽस्तु ब्रह्मणोऽचलावयवोऽवतिष्ठति इत्यर्थः। अत्राकल्पना- भावात् अस्थिनोऽपि भिन्नत्वान्नातिविषम इति भावः। तृतीयकल्पमनूद्य विकल्प्य दूषयति। अभेदेत्यादिना। अभेदश्रुतिविरोधरूपो दोषो मम

तेषां क्षपकाणि भविष्यन्तीति। तन्न, विरोधाभावात्। सति हि विरोधे क्षप्यक्षपकभावो भवति न च जन्मान्तरसञ्चितानां सुकृतानां नित्यनैमित्तिकैरस्ति विरोधः शुद्धिरूपत्वाविशेषात्। दुरितानां त्वशुद्धिरूपत्वात् सति हि विरोधे भवतु क्षपणम्। न तु तावता देहान्तरनिमित्ताभावसिद्धिः। सुकृतनिमित्तत्वोपपत्तेः दुरितस्याप्यशेषक्षपणानवगमात् न च नित्यनैमित्तिकानुष्ठानात् प्रत्यवायानुत्पत्तिमात्रं न पुनः फलान्तरोत्पत्तिरिति प्रमाणमस्ति फलान्तरस्याप्यनु निष्पादिनः सम्भवात्। स्मरति ह्यापस्तम्बः। तद्यथा 'आम्रे फलार्थे निर्मिते छायागन्धावनूत्पद्येते एवं धर्मं चर्यमाणमर्था अनूत्पद्यन्ते' इति। न चासति सम्यग्दर्शने सर्वात्मना काम्यप्रतिषिद्धवर्जनं जन्मप्रायणान्तराले केनचित् प्रतिज्ञातुं शक्यं सुनिपुणानामपि सूक्ष्मापराधदर्शनात्। संशयितव्यं तु भवति तथापि निमित्ताभावस्य दुर्ज्ञानत्वमेव। न चानभ्युपगम्यमाने ज्ञानगम्ये कर्माशये कर्तृत्वभोक्तृत्वस्वभावस्यात्मनः कैवल्यमाकाङ्क्षितुं शक्यं अग्न्यौष्ण्यवत् स्वभावस्यापरिहार्यत्वात्।

नास्ति इति भेदवाद्याह। विकारावयवयोरिति। भिन्नयोरभेदो [illegible] न युक्तो विरोधादिति परिहरति। नेति। किन्तु [illegible] संसा-रित्वस्य [illegible] नाशः जीवस्वरूपनाशप्रसङ्गात्। यथा-[illegible] भिरिव तथा [illegible] संसारा-भावोऽपि न स्यादित्याह। [illegible] ननु किं [illegible] [illegible] इति [illegible]

स्यादेतत्, कर्तृत्वभोक्तृत्वं कार्यमनर्थो न तच्छक्तिः तेन शक्त्यव-स्थानेऽपि कार्यपरिहारादुपपन्नो मोक्ष इति। तन्न न शक्तेः, तद्भावे कार्यप्रसवस्य दुर्निवारत्वात्। अथापि स्यात् न केवला शक्तिः कार्यमारभतेऽनपेक्ष्यान्यानि निमित्तान्यत एकाकिनी सा स्थितापि नापराध्यति इति। तन्न न, निमित्तानामपि शक्ति-लक्षणेन सम्बन्धेन नित्यसम्बद्धत्वात्। तस्मात् कर्तृत्वभोक्तृत्व-स्वभावे सत्यात्मन्यसत्यां विद्यागम्यायां ब्रह्मात्मतायां न कथञ्चन मोक्षप्रत्याशाऽस्ति। श्रुतिश्च 'नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय' इति ज्ञानादन्यं मोक्षमार्गं वारयति। परस्मादनन्यत्वेऽपि जीवस्य सर्वव्यवहारलोपप्रसङ्गः, प्रत्यक्षादिप्रमाणाप्रवृत्तेरिति चेत्। न, प्राक्प्रबोधात् स्वप्नव्यवहारवत् तदुपपत्तेः। शास्त्रञ्च 'यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति' इत्यादिनाऽप्रबुद्धविषये प्रत्यक्षादिव्यवहारमुक्त्वा पुनः प्रबुद्धविषये 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत् केन कं पश्येत्' इत्यादिना तदभावं दर्शयति। तदेवं परब्रह्मविदो गन्तव्यादिविज्ञानस्य बाधितत्वात् न कथञ्चन गतिरुपपादयितुं शक्या। किंविषयाः पुनर्गतिश्रुतय इति।

स्वर्गे भामाभावादित्यर्थः। शङ्कते एव मानमित्यत आह। न चैतत्तर्कयितु-मिति। ननु तथाप्येतत्कर्मणामनेकत्वेन जन्मन्यनेकविरुद्धफलानां कर्मणां भोगायोगादवश्यं कर्म जन्मान्तरस्य निमित्तमित्याशङ्क्य तत्रायमाह। कर्मशेषगन्तुमारब्धवेति। अनारब्धफलानि पुण्यपापानि तेषां निष्का-मानुष्ठानेन नाशात् न जन्मान्तरमिति यदुक्तं। स्यादेतदिति। पुण्येन पुण्यस्य न नाशः अविरोधात्तथाऽनियतकालत्वात्सर्वात्मना पुण्य-नाशेन नाशं नाप्नोतीति अक्षतपुण्यपापाभ्यां जन्मान्तरं दुर्वारमित्याह।

उच्यते। सगुणविद्याविषया भविष्यन्ति। तथाहि क्वचित् पञ्चाग्निविद्यां प्रकृत्य गतिरुच्यते क्वचित् पर्यङ्कविद्यां क्वचित् वैश्वानरविद्याम्। यत्रापि ब्रह्म प्रकृत्य गतिरुच्यते 'यथा प्राणो ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्म' इति 'अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म' इति तत्रापि च वामनीत्वादिभिः सत्यकामादिभिश्च गुणैः सगुणस्यैवोपास्यत्वात् सम्भवति गतिः; न क्वचित् परब्रह्मविषया गतिः श्राव्यते। तथा गतिप्रतिषेधः श्रावितः 'न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति' इति 'ब्रह्मविदाप्नोति परम्' इत्यादिषु तु सत्यप्याप्नोतेर्गत्यर्थत्वे वर्णितेन न्यायेन देशान्तरप्राप्त्यसम्भवात् स्वरूपप्रतिपत्तिरेवेयमविद्याध्यारोपितनामरूपप्रविलयापेक्षयाभिधीयते। 'ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' इत्यादि च द्रष्टव्यम्। अपि च परविषया गतिर्व्याख्यायमाना प्ररोचनाय वा स्यादनुचिन्तनाय वा, तत्र प्ररो-

तस्येत्यादिना। किंदमार्यमित्यादिनोक्तं [illegible] स्यात्, अन्यथा पितृलोक इत्यविशेषणं तैः, [illegible] स्यात्। न च निर्गतिः। प्रत्यगात्मनि भा[illegible] मिथ्याध्यासारं [illegible] यथा फलान्तर मिथ्याज्ञान इत्यत्र दृष्टान्तः। ननु यद्येति निमित्ते आरोपिते सति इत्यर्थः। तथापि कार्यादिकर्मण- निवृत्तौ नाशक स्यात्। संचितकर्मणि। नाम विना देहपाते मोक्ष यदि निवृत्ता[illegible] इति भावः। [illegible] कार्यादिकर्म[illegible] मोक्षस्यापि न युक्तं स्यात्। न चेति। [illegible] कार्यं न प्रमादः किन्तु [illegible] इत्युक्तं। स्यादेतदिति। कार्य- गतायाः [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

एवं तावत् ब्रह्मविदो न गत्युक्त्या क्रियते स्वसंवेद्येनैवाव्यवहितेन विद्यासमर्पितेन स्वास्थ्येन तत्सिद्धेः। न च नित्यसिद्धनिःश्रेयसनिवेदनस्य शास्त्रस्य विज्ञानस्य गत्यनुचिन्तने काचिदप्यपेक्षोपपद्यते, तस्मादपरविषयैव गतिः। तत्र परापरब्रह्मविवेकानवधारणेनापरस्मिन् ब्रह्मणि प्रवर्तमानाः गतिश्रुतयः परस्मिन्नध्यारोप्यन्ते। किं द्वे ब्रह्मणी परमपरञ्चेति। बाढं द्वे। 'एतद्वै सत्यकामः परञ्चापरञ्च ब्रह्म यदोङ्कारः' इत्यादिदर्शनात्। किं पुनः परं ब्रह्म किमपरं इति। उच्यते। यत्राविद्याकृतनामरूपादिविशेषप्रतिषेधेनास्थूलादिशब्दैर्ब्रह्म व्यपदिश्यते तत्परम्। तदेव यत्र नामरूपादिविशेषेण केनचित् विशिष्टमुपासनायोपदिश्यते 'मनोमयः प्राणशरीरो भारूपः' इत्यादिशब्दैस्तदपरम्। नन्वेवं सत्यद्वितीयश्रुतिरुपरुध्येत। न, अविद्याकृतनामरूपोपाधिकतया परिहृतत्वात्। तस्य त्वपरब्रह्मोपासनस्य तत्सन्निधौ श्रूयमाणं 'स यदि पितृलोककामो भवति' इत्यादि जगदैश्वर्यलक्षणं संसारगोचरमेव फलं भवति, अनिवर्तितत्वादविद्यायाः। तस्य च देशविशेषावबद्ध-

लोकस्य ब्रह्मत्वाङ्गीकारे संसारानुपपत्तिमाशङ्क्य ज्ञानादुपपत्तिमसकृदुक्तां स्मारयति। परञ्चेत्यादिना। प्रासङ्गिकं परिहृत्य परमप्रकृतमुपसंहरति। तदेवमिति। ननु परविद्ययाप्याप्नोतिपदेन गतिः श्रुतेत्यत आह। ब्रह्मविदाप्नोतीति। वैफल्यान्न गतेर्न परविषयत्वमित्याह। अपि चेति। अनुचिन्तनपक्षं मत्वाह। न च नित्येति। कथं तर्हि कैश्चित्परविषयत्वं गतेरुक्तमित्याशङ्क्य भ्रान्त्येत्याह। तत्र परापरेति। प्रश्न-

त्वात् तत्प्राप्त्यर्थं गमनमविरुद्धम् । सर्वगतत्वेऽपि चात्मन आकाशस्येव घटादिगमने बुद्ध्याद्युपाधिगमने गमनप्रसिद्धिरित्यवादिष्म 'तद्गुणसारत्वात्' (ब्र०सू०) इत्यत्र । तस्मात् 'कार्यं बादरिः' इत्येष एव पक्षः स्थितः । 'परं जैमिनिः' (ब्र०सू०) इति च पक्षान्तरप्रतिपादनमात्रप्रदर्शनं प्रज्ञाविकासनायेति द्रष्टव्यम् ॥

अप्रतीकालम्बनान्नयतीति बादरायण उभयथाऽदोषात् तत्क्रतुश्च ॥ १५ ॥

स्थितमेतत् कार्यविषया गतिर्न परविषयेति । इदमिदानीं सन्दिह्यते, किं सर्वान् विकारालम्बनानविशेषेणैवामानवः पुरुषः प्रापयति ब्रह्मलोकमुत कांश्चिदेवेति । किं तावत् प्राप्तं सर्वेषामेवैषां विदुषामन्यत्र परस्मात् ब्रह्मणो गतिः स्यात् । तथा हि 'अनियमः सर्वासाम्' इत्यत्राविशेषेणैवैषा विद्यान्तरेष्ववतारितेत्येवं प्राप्ते प्रत्याह । 'अप्रतीकालम्बनान्' इति । प्रती-

एवं निर्वेदनस्याबाध्यफलस्य गत्यनुपपत्तौ क्वचिदपेक्षोपपद्येत तस्मा-दपरविषया गतिः । ननु परापरब्रह्मविवेकानवधारणे परापरब्रह्मोप-मार्गे परब्रह्मणि गतेरवश्यम्भाव इत्यत आह । किं च इत्यादिना । व्यापिनो ऽऽत्मनः क्व गतिस्तत्राह । सर्वगतत्वेऽपीति ॥

एवं गन्तव्यं निरूप्य गन्तॄन्निर्धारयति । अप्रतीकेति । 'स एनान् ब्रह्म गमयति' इत्यविशेषश्रुतेः तत्क्रतुन्यायाच्च संशयमाह । इदमिति । अनियमाधिकरणे सर्वविद्योपासकानामर्चिरादिगतिरुक्ता उत्त-रत्र प्रतीकोपासकानामेव गतिर्न सर्वेषां विकारोपासकानामिति सङ्गत्या आक्षेपात् पूर्वोत्तरविरोधः स्यात्, तस्मात्पूर्वपक्षमाह मार्ग-

प्रतीकालम्बनान् वर्जयित्वा सर्वानन्यान् विकारालम्बनान्नयति ब्रह्मलोकमिति बादरायण आचार्यो मन्यते। न ह्येवमुभयथाभावाभ्युपगमे कश्चिद् दोषोऽस्ति। अनियमन्यायस्य प्रतीकव्यतिरिक्तेष्वप्युपासनेषूपपत्तेः। तत्क्रतुश्चास्योभयथाभावस्य समर्थको हेतुर्द्रष्टव्यः। यो हि ब्रह्मक्रतुः स ब्राह्ममैश्वर्यमासीदेदिति श्लिष्यते 'तं यथा यथोपासते तदेव भवन्ति' इति श्रुतेः। न तु प्रतीकेषु ब्रह्मक्रतुत्वमस्ति प्रतीकप्रधानत्वादुपासनस्य। नन्वब्रह्मक्रतुमानपि ब्रह्म गच्छन्तीति श्रूयते, यथा पञ्चाग्निविद्यायां 'स एतान् ब्रह्म गमयति' इति। भवतु यत्रैवमाहत्यवाद उपलभ्यते तदभावे त्वौत्सर्गिकेन तत्क्रतुन्यायेन ब्रह्मक्रतूनामेव तत्प्राप्तिर्नेतरेषामिति मन्यते॥

विशेषञ्च दर्शयति ॥ १६ ॥

नामादिषु प्रतीकोपासनेषु पूर्वस्मात् पूर्वस्मात् फलविशेषमुत्तरस्मिन्नुत्तरस्मिन्नुपासने दर्शयति 'यावन्नाम्नो गतं तत्रास्य

सूत्रे पदच्छेदः, अप्रतीकादित्यर्थः। अनियमः सर्वेषामिति सूत्रे सर्वशब्दस्य प्रतीकोपासकान्यपरत्वादिति भावः। यद्यपि प्रतीकध्यायिनां [illegible] वाक्यमस्त्यथापि तेषां विद्युत्पर्यन्तमेव गमनमस्तु न ब्रह्मप्राप्तिर्ब्रह्मक्रतुत्वाभावात्। यो यत् ध्यायति स तत्प्राप्नोति इति तत्क्रतुन्यायः श्रुतिमूलः, प्रतीकेषु च नामादिषु ध्येयेषु ब्रह्मणो गुणत्वात्, न ब्रह्मध्यायित्वमस्ति। अस्य च न्यायस्य पञ्चाग्निविद्यायामाहत्यवादात्मकविशेषवचनाद्बाध इष्ट इति सूत्रभाष्यार्थः॥

यथा कामचारो भवति वाग्वाव नाम्नो भूयसी यावद्वाचो गतं तत्रास्य यथाकामचारो भवति मनो वाव वाचो भूयः" इत्यादिना। स चायं फलविशेषः प्रतीकतन्त्रत्वादुपासनानामुपपद्यते, ब्रह्मतन्त्रत्वे तु ब्रह्मणोऽविशिष्टत्वात् कथं फलविशेषः स्यात्। तस्मान्न प्रतीकालम्बनानामितरैस्तुल्यफलत्वमिति॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्करभगवत्पाद कृतौ चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः॥

किञ्च प्रतीकतारतम्येन फलतारतम्यश्रुतेर्न प्रतीकध्यायिनां ब्रह्मप्राप्तिरित्याह। विशेषञ्चेति। तथा दर्शयति वचनं ब्रह्मध्यायिन एव ब्रह्मगन्तार इति सिद्धम्॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीगोविन्दानन्दभगवत्पादकृतौ भाष्यरत्नप्रभायां चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः॥

ॐ परमात्मने नमः ।

सम्पद्याविर्भावः स्वेनशब्दात् ॥१॥

'एवमेवैष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते' इति श्रूयते। तत्र संशयः, किं देवलोकाद्युपभोगस्थानेष्विवागन्तुकेन केनचिद्विशेषेणाभिनिष्पद्यते आहोस्विदात्ममात्रेणेति। किं तावत् प्राप्तं स्थानान्तरेष्विवागन्तुकेन केनचिद्रूपेणाभिनिष्पत्तिः स्यात्, मोक्षस्यापि फलत्वप्रसिद्धेः, अभिनिष्पद्यत इति चोत्पत्तिपर्यायत्वात्। स्वरूपमात्रेण चेदभिनिष्पत्तिः पूर्वास्ववस्थासु स्वरूपानपायाद्विभाव्येत। तस्माद्विशेषेण केनचिदभिनिष्पद्यत इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, केवलेनैवात्मनाविर्भवति न धर्मान्तरेणेति।

ॐ ब्रह्मणे नमः ।

पूर्वपादे ब्रह्मोपासकानां कार्यब्रह्मप्राप्तिरुक्ता, सम्प्रति तेषामैश्वर्यविशेषं ब्रह्मलौकिकं पादशेषेणोपरागेण प्रसङ्गादद्वैतपरविद्याफलं निर्विशेषब्रह्मभावमाह। सम्पद्याविर्भावः स्वेनशब्दादिति। निर्गुणविद्याफलस्यासमुदाचारस्य सगुणस्य वागन्तुकरूपत्वात्स्वरूपत्वाविशेषाद्वा संशयमाह। एवमिति। पूर्वपक्षे मोक्षस्य स्वर्गादिविशेषः, सिद्धान्ते विशेष इति फलं, तत्र मोक्ष आगन्तुकः फलत्वात् स्वर्गवदिति न्यायोपेतयाऽभि-

कुतः स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति, स्वशब्दात्, अन्यथा हि स्वशब्देन विशेषणमनवक्लृप्तं स्यात् । नन्वात्मीयाभिप्रायः स्वशब्दो भविष्यति । न, तस्यावचनीयत्वात् । येनैव हि केनचिद्रूपेणाभिनिष्पद्यते तस्यैवात्मीयत्वोपपत्तेः स्वेनेति विशेषणमनर्थकं स्यात् । आत्मवचनतायां तु अर्थवत् केवलेनैवात्मरूपेणाभिनिष्पद्यते नागन्तुकेनापररूपेणापीति । कः पुनर्विशेषः पूर्वास्ववस्थास्विह च स्वरूपानपायसाम्ये सतीति, अत आह ।

मुक्तः प्रतिज्ञानात् ॥ २ ॥

योऽत्राभिनिष्पद्यत इत्युक्तः स पूर्वबन्धविनिर्मुक्तः शुद्धेनैवात्मनावतिष्ठते पूर्वत्रान्धो भवत्यपि रोदितीव विनाशमेवापीतो भवतीति च अवस्थात्रयकलुषितेनात्मना इत्ययं विशेषः, कथं पुनरवगम्यते मुक्तोऽयमिदानीं भवतीति । प्रतिज्ञानादित्याह । तथाहि 'एतं त्वेव ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामि' इत्यवस्थात्रयदोषविहीनमात्मानं व्याख्येयत्वेन प्रतिज्ञाय 'अ

[illegible] पर्यवसानात् । किं [illegible] । [illegible]
[illegible] [illegible] यो [illegible]
[illegible] । [illegible] । [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] । कः पुनरिति ॥
[illegible]

शरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः' इति चोपन्यस्य 'स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते स उत्तमः पुरुषः' इति चोपसंहरति। तथाऽऽख्यायिकोपक्रमेऽपि 'य आत्माऽपहतपाप्मा' इत्यादिमुक्तात्मविषयमेव प्रतिज्ञानम्। फलत्वसिद्धिरपि मोक्षस्य बन्धननिवृत्तिमात्रापेक्षा नापूर्वोपजननापेक्षा। यदप्यभिनिष्पद्यत इति उत्पत्तिपर्यायत्वं तदपि पूर्वावस्थापेक्षं, यथा रोगनिवृत्तावरोगोऽभिनिष्पद्यत इति तद्वत्। तस्माददोषः॥

आत्मा प्रकरणात्॥ ३॥

कथं पुनर्मुक्त इत्युच्यते 'यावता परं ज्योतिरुपसम्पद्य' इति कार्यगोचरमेवैनं श्रावयति। ज्योतिःशब्दस्य भौतिकज्योतिषि रूढत्वात्। न चानतिवृत्तो विकारविषयात् कश्चिद्विमुक्तो भवितुमर्हति विकारस्यार्तत्वप्रसिद्धेरिति। नैष दोषः। यत आत्मैवात्र ज्योतिःशब्देनावेद्यते प्रकरणात्। 'य आत्माऽपहतपाप्मा विजरो विमृत्युः' इति प्रकृते परस्मिन्नात्मनि नाकस्मात् भौतिकं ज्योतिः शक्यं ग्रहीतुं, प्रकृतहान्यप्रकृतप्रक्रियाप्रसङ्गात्। ज्योतिःशब्दस्त्वात्मन्यपि दृश्यते 'तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिः' इति। प्रपञ्चितश्चैतत् 'ज्योतिर्दर्शनात्' (ब्र० सू०) इत्यत्र॥

नद इवेति, बन्धदशायां कलुषितात्मना तिष्ठति, मोक्षे तु विगलिताखिलदुःखः परितः प्रद्योतमानपूर्णानन्दात्मनावतिष्ठत इति महान् विशेष इत्यर्थः। कार्यगोचरमिति कार्यं प्रापितम्॥

कार्यं प्राप्तोऽपि मुक्तः किं न स्यादित्यत आह। न चानतिवृत्त इति॥

अविभागेन दृष्टत्वात्॥ ४॥

परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति यः स किं परस्मादात्मनः पृथगेव भवति उताविभागेनैवावतिष्ठत इति वीक्षायां 'स तत्र पर्येति' इत्यधिकरणाधिकर्तव्यनिर्देशात् 'ज्योतिरुपसम्पद्य' इति च कर्तृकर्मनिर्देशात् भेदेनैवावस्थानमिति यस्य मतिस्तं व्युत्पादयति। अविभक्त एव परेणात्मना मुक्तोऽवतिष्ठते। कुतः दृष्टत्वात्। तथा हि 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्रह्मास्मि' 'यत्र नान्यत् पश्यति' 'न तु तद् द्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यत् पश्येत्' इत्येवमादीनि वाक्यान्यविभागेनैव परमात्मानं दर्शयन्ति। यथादर्शनमेव च फलं युक्तं तत्क्रतुन्यायात्। 'यथोदकं शुद्धे शुद्धमासिक्तं तादृगेव भवति' 'एवं मुनेर्विजानत आत्मा भवति गौतम' इति चैवमादीनि मुक्तस्वरूपनिरूपणपराणि वाक्यान्यविभागमेव दर्शयन्ति नदीसमुद्रादिनिदर्शनानि च। भेदनिर्देशस्त्वभेदेऽप्युपचर्यते। 'स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठितः' इति 'स्वे महिम्नि' इति 'आत्मरतिरात्मक्रीडः' इति चैवमादिदर्शनात्॥

अविभागेन दृष्टत्वात्। [illegible]

ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः ॥ ५ ॥

स्थितमेतत् 'स्वेन रूपेण' इत्यत्रात्ममात्रस्वरूपेणाभिनिष्पद्यते नागन्तुकेनापररूपेणेति। अधुना तु तद्विशेषबुभुत्सायाभिधीयते। स्वमस्य रूपं ब्राह्ममपहतपाप्मत्वादि सत्यसङ्कल्पत्वावसानं तथा सर्वज्ञत्वं सर्वेश्वरत्वं च तेन स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति जैमिनिराचार्यो मन्यते। कुतः, उपन्यासादिभ्यस्तथात्वावगमात्। तथा हि 'एष आत्मापहतपाप्मा' इत्यादिना 'सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः' इत्येवमन्तेनोपन्यासेनैवमात्मकतामात्मनो बोधयति। तथा 'स तत्र पर्येति जक्षन् क्रीडन् रममाणः' इत्यैश्वर्यरूपमावेदयति। 'तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति' इति च 'सर्वज्ञः सर्वेश्वरः' इत्यादिव्यपदेशाश्चैवमुपपन्ना भविष्यन्ति इति ॥

ब्राह्मेण जैमिनिः। उक्तं ब्रह्मस्वरूपमनूद्य स किं सत्येन सर्वज्ञत्वादिधर्मेण युक्तस्तिष्ठति उत धर्मस्य शशशृङ्गवदवस्तुत्वात् चिन्मात्रात्मना तिष्ठति किं वा वस्तुतश्चिन्मात्रोऽपि जीवः सन् व्यवहारदृष्ट्या कल्पितसर्वज्ञत्वादिमानिति त्रिविधसंशये सत्याद्यं पूर्वपक्षमाह। अधुनेत्यादिना। तत्त्वज्ञानिभिर्मुक्तिरेव फलं दृष्टव्यम्। सोऽन्वेष्टव्यः इति विध्यर्थवादेषु, य आत्मेत्यादिरुपन्यासस्तदर्थः। आदिपदात् [illegible] व्यपदेशमाह। तत्राज्ञातज्ञापको विधिरमाह। तथा स तत्रेति। सर्वज्ञ इत्यादिस्तु व्यप- [illegible] ॥

चितितन्मात्रेण तदात्मकत्वादित्यौडुलोमिः ॥ ६ ॥

यद्यप्यपहतपाप्मत्वादयो भेदेनैव धर्मा निर्दिश्यन्ते तथापि शब्दविकल्पजा एवैते, पाप्मादिनिवृत्तिमात्रं हि तत्र गम्यते, चैतन्यमेव त्वस्यात्मनः स्वरूपमिति तन्मात्रेण स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिर्युक्ता । तथा च श्रुतिः 'एवं वा अरेऽयमात्माऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघनः' इत्येवंजातीयकाऽनुगृहीता भविष्यति । सत्यकामत्वादयस्तु यद्यपि वस्तुस्वरूपेणैव धर्मा उच्यन्ते सत्याः कामा अस्येति तथाप्युपाधिसम्बन्धाधीनत्वात् तेषां न चैतन्यवत् स्वरूपत्वसम्भवः अनेकाकारत्वप्रतिषेधात् । प्रतिषिद्धं हि ब्रह्मणोऽनेकाकारत्वं 'न स्थानतोऽपि परस्योभयलिङ्गम्' [ब्र० सू०] इत्यत्र । अत एव च जक्षणादिसङ्कीर्तनमपि दुःखाभावमात्राभिप्रायं स्तुत्यर्थमात्मरतिरित्यादिवत् । न हि मुख्यान्येव रतिक्रीडामिथुनान्याकाशादिषु शक्यन्ते वर्णयितुं, द्वितीयविषयत्वात् तेषाम् । तस्मान् निरस्ताशेषप्रपञ्चेन प्रसन्नेनाव्यपदेश्येन बोधात्मनाऽभिनिष्पद्यत इत्यौडुलोमिराचार्यो मन्यते ॥

मतान्तरमौडुलोमेः [illegible] । चिति तन्मात्रेणेति । चितिश्चैतन्यं, [illegible] इति यावत् । [illegible]

एवमप्युपन्यासात्पूर्वभावादविरोधं बादरायणः ॥ ७ ॥

एवमपि पारमार्थिकचैतन्यमात्रस्वरूपाभ्युपगमेऽपि व्यवहारापेक्षया पूर्वस्याप्युपन्यासादिभ्योऽवगतस्य ब्राह्मस्यैश्वर्यरूपस्याप्रत्याख्यानादविरोधं बादरायण आचार्यो मन्यते ॥

सङ्कल्पादेव तु तच्छ्रुतेः ॥ ८ ॥

हार्दविद्यायां श्रूयते 'स यदि पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति' इत्यादि । तत्र संशयः किं सङ्कल्प एव केवलः पित्रादिसमुत्थानहेतुरुत निमित्ता

धर्मोक्तौ सत्यामन्यत्राभावादिति पक्षद्वयमुक्तम् । अद्वैतश्रुतीनां सर्वज्ञत्वादिश्रुतीनां च व्यवहारयोश्च बाधाबाधादतस्तृतीयपक्षः श्रेयानिति सिद्धान्तयति । एवमपीति । अत्र केचित् मुक्तानि व्यवहारचिन्मात्र-ज्ञानात् सङ्कल्पाद्यनाभावात् कथं ब्राह्मिकधर्मयोग इति, ते इदं बोधनीयाः, ये ईश्वरधर्माः सर्वज्ञत्वादयो विद्यायामपि मुक्तो जीवान्तरैर्व्यवह्रियन्त इति । न च मुक्ताविद्याध्यासस्य कुतो जीवान्तरमिति वाच्यं, न वयं तस्यापि जीवान्तरे व्यवहारं ब्रूमः किन्तु तदंशनागतप्रारब्धा-त्मिकशरीरस्य मिथ्याभिमानो अविद्यान्तरोपाधिका जीवा व्यवहर्तार इति वदामः । तर्हि नानाविद्यापक्ष एव कुतो नादृयते जीवभेदस्याव-श्यकत्वादिति चेत्, न । प्रतिनियतं प्रतिजीवं प्रपञ्चभेद इत्याद्यप-सिद्धान्तकल्पनागौरवादिति संक्षेपतः एकाविद्यापक्ष एव श्रेयान्, अंशभेदेन च व्यवस्थासिद्धिर्वक्तव्येति संक्षेपः ॥

एवं परविद्याफलमुक्त्वा इदानीम् अपरविद्याफलं प्रपञ्चयति । सङ्कल्पादेव तु तच्छ्रुतेः । एवकारस्यायोगव्यवच्छेदार्थत्वात्संशयः,

न्तरसंस्कृत इति । तत्र सत्यपि सङ्कल्पादेवेति श्रवणे लौकिकवत् निमित्तान्तरापेक्षा युक्ता । यथा लोकेऽस्मदादीनां सङ्कल्पात् गमनादिभ्यश्च हेतुभ्यः पित्रादिसम्पत्तिर्भवत्येवं मुक्तस्यापि स्यात् 'एवं दृष्टविपरीतं न कल्पितं भविष्यति । सङ्कल्पादेवेति तु राज्ञ इव सङ्कल्पितार्थसिद्धिकरीं साधनान्तरसामग्रीं सुलभामपेक्ष्योच्यते । न च सङ्कल्पमात्रसमुत्थानाः पित्रादयो मनोरथविजृम्भितवच्चञ्चलत्वात् पुष्कलं भोगं समर्पयितुं पर्याप्ताः स्युरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः—सङ्कल्पादेव तु केवलात् पित्रादिसमुत्थानमिति । कुतः, तच्छ्रुतेः । 'सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति' इत्यादिका हि श्रुतिर्निमित्तान्तरापेक्षायां पीड्येत । निमित्तान्तरमपि तु यदि सङ्कल्पानुविधाय्येव स्यात्, भवतु, न तु प्रयत्नान्तरसम्पाद्यं निमित्तान्तरमिष्यते । प्राक् तत्सम्पत्तेर्वन्ध्यसङ्कल्पत्वप्रसङ्गात् । न च श्रुतिगम्येऽर्थे लौकिकवदिति सामान्यतो दृष्टं क्रमते । सङ्कल्पबलादेव चैषां यावत्प्रयोजनं स्थैर्योपपत्तिः प्राकृतसङ्कल्पविलक्षणत्वान्मुक्तसङ्कल्पस्य ॥

सङ्कल्पोक्तं गन्धर्वोपायकञ्च सङ्कल्पो यत्नान्तरसापेक्षः, भोगसामग्रीसङ्कल्पत्वात् अस्मदादिसङ्कल्पवत् । न चैवकारविरोधः सङ्कल्पेन साधनान्तरोत्पादने न्तरच्छेदेन शीघ्रत्वार्थत्वात्, यथा सङ्कल्पमात्रे भोगप्राप्तिर्भवतीति पूर्वपक्षार्थः । अत्र लोकदृष्टानुसारेण फलं, सिद्धान्ते तु विद्यावशेन सङ्कल्पमात्रेण भोगप्राप्तिरत्यविशिष्टिरिति भेदः । किञ्च यदि भोगसाधनान्तरमपि यत्नान्तरसाध्यमिति निमित्तापेक्षा सङ्कल्पे निमित्तप्राप्तेः प्राक् ज्ञातसङ्कल्पवन्ध्यत्वं स्यात् लोकविलक्षणतः मुक्तसङ्कल्पस्यैवं यत्नान्तरापेक्षा च । निमित्तान्तरमपि सिद्धम् ॥

अत एव चानन्याधिपतिः ॥ ९ ॥

अत एव चाबाध्यसङ्कल्पत्वादनन्याधिपतिर्विद्वान् भवति, नास्यान्योऽधिपतिर्भवतीत्यर्थः। न हि प्राकृतोऽपि सङ्कल्पयन्नन्यस्वामिकत्वमात्मनः सत्यां गतौ सङ्कल्पयति। श्रुतिश्चैतत् दर्शयति 'अथ य इहात्मानमनुविद्य व्रजन्त्येतांश्च सत्यान् कामान् तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति' इति ॥

अभावं बादरिराह ह्येवम् ॥ १० ॥

'सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति' इत्यतः श्रुतेर्मनस्तावत् सङ्कल्पसाधनं सिद्धं, शरीरेन्द्रियाणि पुनः प्राप्तैश्वर्यस्य विदुषः सन्ति न सन्तीति समीक्ष्यते। तत्र बादरिस्तावदाचार्यः शरीरस्येन्द्रियाणाञ्चाभावं महीयमानस्य विदुषो मन्यते॥ कस्मात्, एवं ह्याहाम्नायः 'मनसैतान् कामान् पश्यन् रमते ब्रह्मलोके' इति। यदि मनसा शरीरेन्द्रियैश्च विहरेत् मनसेति विशेषणं न स्यात्। तस्मादभावः शरीरेन्द्रियाणां मोक्षे॥

भावं जैमिनिर्विकल्पामननात् ॥ ११ ॥

जैमिनिराचार्यो मनोवच्छरीरस्यापि सेन्द्रियस्य भावं मुक्तं

नन्वीश्वराधीनस्य विदुषः कथं सङ्कल्पमात्रात् भोगसिद्धिरित्यत आह। अत एवेति। ईश्वरधर्म एव विदुषाविर्भूत इति न सङ्कल्पभङ्ग इति भावः॥

एवकारवत् मनसेतिविशेषणेनाप्ययोगव्यवच्छेदात् देहाद्यभाव इति पूर्वपक्षयति। अभावं बादरिराह ह्येवम्। अत्रापि बादरिविवादात्

प्रति मन्यते, यतः 'स एकधा भवति त्रिधा भवति' इत्यादिनाऽनेकधाभावविकल्पमामनन्ति। न ह्यनेकविधता विना शरीरभेदेनाञ्जसी स्यात्। यद्यपि निर्गुणायां भूमविद्यायामयमनेकधाभावविकल्पः पठ्यते तथापि विद्यमानमेवेदं सगुणावस्थायामैश्वर्यं भूमविद्यास्तुतये सङ्कीर्त्यत इत्यतः सगुणविद्याफलभावेनोपतिष्ठत इत्युच्यते ॥

द्वादशाहवदुभयविधं बादरायणोऽतः ॥ १२ ॥

बादरायणः पुनराचार्योऽत एवोभयलिङ्गश्रुतिदर्शनादुभयविधत्वं साधु मन्यते, यदा सशरीरतां सङ्कल्पयति तदा सशरीरो भवति यदा त्वशरीरतां तदाऽशरीर इति। सत्यसङ्कल्पत्वात् सङ्कल्पवैचित्र्याच्च। द्वादशाहवत्, यथा द्वादशाहः सत्रमहीनश्च भवति उभयलिङ्गश्रुतिदर्शनात् एवमिदमपीति ॥

तन्वभावे सन्ध्यवदुपपद्यते ॥ १३ ॥

यदा तु सेन्द्रियस्य शरीरस्याभावस्तदा यथा सन्ध्ये स्थाने

संगच्छ, तत्र देहद्वयोः सत्त्वेऽपि यदा सङ्कल्पयति च पक्षद्वयं [illegible] [illegible] अस्ति न अस्ति चेति सिद्धान्तपक्षौ दृश्येते, [illegible] [illegible] वर्णितः विवेकः ॥ १० ॥ ११ ॥

द्वादशाहवदिति। 'य एवं विद्वांसः' सत्रमुपयन्ति इत्युपायिचोदना [illegible] [illegible] याजयतीति चोदनाभ्यामिति याजयतिन[illegible]

शरीरेन्द्रियविषयेष्वविद्यमानेष्वप्युपलब्धिमात्र एव पित्रादिकामा भवन्त्येवं मोक्षेऽपि स्युः, एवं ह्युपपद्यते ॥

भावे जाग्रद्वत् ॥ १४ ॥

भावे पुनस्तनोर्यथा जागरिते विद्यमाना एव पित्रादिकामा भवन्त्येवं मुक्तस्याप्युपपद्यते ॥

प्रदीपवदावेशस्तथा हि दर्शयति ॥ १५ ॥

'भावं जैमिनिर्विकल्पामननात्' (ब्र०सू० ४।४।११) इत्यत्र सशरीरत्वं मुक्तस्योक्तं तत्र त्रिधाभावादिवचनेनानेकशरीरसर्गे किं निरात्मकानि शरीराणि दारुयन्त्रवत्सृज्यन्ते किंवा सात्मकान्यस्मदादिशरीरवदिति भवति वीक्षा । तत्रात्ममनसोर्भेदानुपपत्तेरेकेन शरीरेण योगादितराणि निरात्मकानीत्येवं प्राप्ते प्रतिपद्यते, प्रदीपवदावेश इति । यथा प्रदीप एकोऽनेकप्रदीपभावमापद्यते

सत्यसङ्कल्पत्वमिति स्थितम्, तथा द्वादशाहेन प्रजाकामं याजयेदिति यजतिचोदनादर्शनात् नियतकर्तृकत्वाश्रवणेन द्विरात्रादिवदहीनत्वं चेत्यर्थः ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

प्रदीपवदावेशः । सङ्कल्पमात्रान्निर्मितदेहेषूपजीव्य तेषु यथा-दर्शनाक्रमयमाह । भावमिति । अत्र दिव्यशरीरसङ्कल्पेनैव शरीरे भावात् निरुद्धतानेकदेहेषु भोगासिद्धिः पूर्वपक्षफलं सिद्धान्ते तत्सिद्धि-रिति मत्वा सूत्रं व्याचष्टे । यथेत्यादिना । स एकधा त्रिधा पञ्चधेत्यादि-श्रुत्या विदुष एवानेकधाभाव उक्तः विद्वांस्तु नादेहो नापि निरात्मा: लिङ्गोपाधिरात्मा न च तस्य लिङ्गभेदं विनाऽनेकत्वं सम्भवति । अतः

विकारणशक्तियोगात् एवमेकोऽपि सन् विद्वानैश्वर्ययोगादनेक-भावमापद्य सर्वाणि शरीराण्याविशति । कुतः तथाहि दर्श-यति शास्त्रमेकस्यानेकभावं, 'स एकधा भवति त्रिधा भवति पञ्चधा सप्तधा इत्यादि । नैतद्दारुयन्त्रोपमाभ्युपगमे;सत्यवकल्पते नापि जीवान्तरावेशे । न च निरात्मकानां शरीराणां प्रवृत्तिः सम्भवति । यत्त्वात्मनो भेदानुपपत्तेरनेकशरीरयोगासम्भव इति, नैष दोषः, एकमनोऽनुवर्तीनि समनस्कान्येवापराणि शरीराणि सत्यसङ्कल्पत्वात् स्रक्ष्यति, सृष्टेषु च तेषूपाधिभे-दादात्मनोऽपि भेदेनाधिष्ठातृत्वं योक्ष्यते । एषैव च योगशा-स्त्रेषु योगिनामनेकशरीरयोगप्रक्रिया, कथं पुनर्मुक्तस्यानैश्व[illegible]-

---

[illegible] प्रदीपस्य वर्त्यन्तरेष्वप्रदीपाना [illegible] आत्मभेदोऽस्ति विदुषस्तु देह-भेदवतो भेदो न स्यात्, यतो विदुषैकेन तदुपहितजीवभेदाय [illegible] [illegible] अनुपपत्तं [illegible] तथापि प्रदीप-[illegible] [illegible] इत्यादावीक्षितयोः [illegible] तथा च यथा प्रदीपोऽनेकवर्तिषु प्रविशति एवं विद्वानैश्वर्ययोगात् विद्यात् विदुष आविशति अनेकदेहेषु युगपदावेश इति सूत्रार्थः । विदुषोऽनेक-[illegible] न घटते इत्याह । नैतदिति । [illegible] न च निरात्मकानामिति । तदनादि [illegible] एकदेहवत् तदनुसारीणि देहा-न्तराणि भवन्ति तदवस्थानां [illegible] योगशा-[illegible] । [illegible] । [illegible] यो-[illegible] योगिनोऽपि-[illegible] भवन्ति, तेषां निरात्मक-[illegible] [illegible] भवतीति ।

पीशित्वादिलक्षणमैश्वर्यमभ्युपगम्यते यावता 'तत् केन कं विजानीयात्' 'न तु तद्द्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यद्विजानीयात्' 'सलिल एको द्रष्टाऽद्वैतो भवति' इत्येवंजातीयका श्रुतिर्विशेषविज्ञानं वारयतीत्यत उत्तरं पठति ॥

स्वाप्ययसंपत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हि ॥ १६ ॥

स्वाप्ययः सुषुप्तं, 'स्वमपीतो भवति तस्मादेनं स्वपितीत्याचक्षते' इति श्रुतेः। सम्पत्तिः कैवल्यं, 'ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' इति श्रुतेः। तयोरन्यतरामवस्थामपेक्ष्यैतद्विशेषसंज्ञाभाववचनं क्वचित् सुषुप्तावस्थामपेक्ष्योच्यते क्वचित् कैवल्यावस्थाम्। कथमवगम्यते, यतस्तत्रैव तदधिकारवशादाविष्कृतम्, 'एतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यति न प्रेत्य संज्ञास्ति' 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्' 'यत्र सुप्तो न कञ्चन कामं कामयते न कञ्चन स्वप्नं पश्यति' इत्यादिश्रुतिभ्यः। सगुणविद्याविपाकस्थानं त्वेतत् स्वर्गादिवदवस्थान्तरं यत्रैतदैश्वर्यमुपवर्ण्यते तस्माददोषः ॥

नन्वद्वितीयमस्तीति क्वचित् सुषुप्तमधिकृत्योक्तं 'तत् केन कम्' इत्यादि क्वचिन्मुक्तिं प्रकृत्योक्तं, विशेषसंज्ञाभाववचनं सुषुप्तिमुक्त्यन्यतरापेक्षं सगुणविद्याफलस्य भोगोक्तौ न विरुध्यते भिन्नविषयत्वादित्याह — स्वाप्ययेति। तत्र तत्र श्रुतौ तदधिकारवशात् सुषुप्त्यादिप्रकरणवशात् विशेषसंज्ञाभावस्यान्यतरापेक्षत्वमाविष्कृतं हि यतः अतोऽवगम्यत इत्यर्थः। अत्र सगुणविद्याफलविषयं भुक्तिविषयमैश्वर्यं सूत्र इति सुप्तिविषयभिन्नविषयम् ॥

जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसंनिहितत्वाच्च ॥१७॥

ये सगुणब्रह्मोपासनात् सहैव मनसेश्वरसायुज्यं व्रजन्ति किं तेषां निरवग्रहमैश्वर्यं भवत्याहोस्वित् सावग्रहमिति संशयः। किं तावत् प्राप्तं निरङ्कुशमेवैषामैश्वर्यं भवितुमर्हति, 'आप्नोति स्वाराज्यम्' 'सर्वेऽस्मै देवा बलिमावहन्ति' 'तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति' इत्यादिश्रुतिभ्यः। इत्येवं प्राप्ते पठति। जगद्व्यापारवर्जमिति। जगदुत्पत्त्यादिव्यापारं वर्जयित्वाऽन्यदणिमाद्यात्मकमैश्वर्यं मुक्तानां भवितुमर्हति, जगद्व्यापारस्तु नित्यसिद्धस्यैवेश्वरस्य। कुतः, तस्य तत्र प्रकृतत्वादसंनिहितत्वाच्चेतरेषाम्। पर एव हीश्वरो जगद्व्यापारेऽधिकृतः, तमेव प्रकृत्योत्पत्त्याद्युपदेशान्नित्यशब्दनिबन्धनत्वाच्च। तदन्वेषणविजिज्ञासनपूर्वकमितरेषामणिमाद्यैश्वर्यं श्रूयते, तेनासंनिहितास्ते जगद्व्यापारे। समनस्कत्वादेव चैषामनैकमत्ये कस्यचित् स्थित्यभिप्रायः कस्यचित् संहाराभिप्राय इत्येवं विरोधोऽपि कदा-

जगद्व्यापारवर्जम्। [illegible] जगत्सृष्ट्यादि- [illegible], [illegible] दर्शनात् [illegible]। [illegible], [illegible] तु [illegible] [illegible] नित्यसिद्धेश्वरस्यैव [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible] सृष्ट्यादि- जगद्व्यापारः। [illegible] विशेषणं [illegible]। [illegible] [illegible], न तु [illegible]-

ल्यात्। अथ कस्यचित्सङ्कल्पमन्यस्य सङ्कल्प इत्यविरोधः
र्थ्येत, ततः परमेश्वरायत्तत्वमेवेतरेषामिति व्यव-
ष्ठते।

प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिकमण्डलस्थोक्तेः॥ १८॥

अथ यदुक्तम् 'आप्नोति स्वाराज्यम्' इत्यादिप्रत्यक्षोपदे-
शाद्विरवग्रहमैश्वर्यं विदुषां न्याय्यमिति तत्परिहर्तव्यम्,
तोच्यते। नायं दोषः आधिकारिकमण्डलस्थोक्तेः। आधि-
कारिको यः सवितृमण्डलादिषु विशेषायतनेषु व्यवस्थितः पर-
श्वरस्तदायत्तैवेयं स्वाराज्यप्राप्तिरुच्यते यत्कारणमनन्तरं
आप्नोति मनसस्पतिमित्याह। यो हि सर्व्वमनसाम्पतिः पूर्व्व-
सद्ध ईश्वरस्तं प्राप्नोति। एतदुक्तं भवति, तदनुसारेण चान-
रं वाक्पतिश्चक्षुष्पतिः श्रोत्रपतिर्विज्ञानपतिश्च भवतीत्याह।
वमन्यत्रापि यथासम्भवं नित्यसिद्धेश्वरायत्तमेवेतरेषामै-
श्वर्यं योजयितव्यम्॥

दयो समप्रधानाः मिथो विरोधः, एकः प्रधानोऽपरो गुणत्वे लोक एवेश्वर इत्याह
समस्तत्वादिति॥

आधिकारिकेति। आधिकारिकः, स चासौ मण्डलस्थश्च तस्य
उक्तिरित्यर्थः। मनसस्पतिः सवितृमण्डलान्तःस्थः परमात्मा 'तत् सवितुर्वरेण्यं'
धियो यो नः प्रचोदयात्' इति श्रुतेः। तथा च यदि पूर्वं निरङ्कुशं स्वाराज्य-
[illegible] स्यात्तर्हि ईश्वरकर्त्तृकं [illegible] न कुर्यादतो मोक्षे स्वाराज्यं न जगज्जन्मादि-

विकारावर्ति च तथाहि स्थितिमाह ॥ १९ ॥

विकारावर्त्यपि च नित्यमुक्तं पारमेश्वरं रूपं न केवलं विकारमात्रगोचरं सवितृमण्डलाद्यधिष्ठानम्। तथा ह्यस्य द्विरूपां स्थितिमाहाम्नायः 'तावानस्य महिमा ततो ज्यायांश्च पूरुषः। पादोऽस्य सर्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि' इत्येवमादिः। न च तन्निर्विकारं रूपमितरालम्बनाः प्राप्नुवन्तीति शक्यं वक्तुम्, अतत्क्रतुत्वात्तेषाम्। अतश्च यथैव द्विरूपे परमेश्वरे निर्गुणं रूपमनवाप्य सगुण एवावतिष्ठन्ते, एवं सगुणेऽपि निरवग्रहमैश्वर्यमनवाप्य सावग्रह एवावतिष्ठन्त इति द्रष्टव्यम्।

दर्शयतश्चैवं प्रत्यक्षानुमाने ॥ २० ॥

दर्शयतश्च विकारावर्तित्वं परस्य ज्योतिषः श्रुतिस्मृती 'न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः' इति, 'न तद्भासयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः' इति च। तदेवं विकारावर्तित्वं परस्य ज्योतिषः प्रसिद्धमित्यभिप्रायः॥

भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ॥ २१ ॥

इतश्च न निरङ्कुशं विकारालम्बनानामैश्वर्यं यस्माद्भोगमात्रमेषामनादिसिद्धेनेश्वरेण समानमिति श्रूयते 'तमाहापो वै

अतत्क्रतुत्वात् उपासकानाम् [illegible] आदिलोकस्थानां [illegible] निरङ्कुशमैश्वर्यं [illegible] नास्तीत्याह। विकारावर्ति चेति॥

लिङ्गबलादपि प्रमाणमाह। दर्शयतश्चेति। यथा ज्ञानाभावादिह न [illegible] तथा ज्ञानाभावात् [illegible] न प्राप्तिः। ज्ञानाभावश्च विग्रहा-

मोयन्ते लोकेऽस्मै' इति, 'स यथैतां देवतां सर्वाणि भूतान्यवन्ति एवं हैवंविदं सर्वाणि भूतान्यवन्ति तेनो एतस्यै देवतायै सायुज्यं सलोकतां जयति' इत्यादिभेदव्यपदेशलिङ्गेभ्यः। नन्वेवं सति सातिशयत्वादन्तवत्त्वमैश्वर्यस्य स्यात्ततस्तेषामावृत्तिः प्रसज्येतेत्यत उत्तरं भगवान् बादरायण आचार्यः पठति

अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ॥२२॥

नाडीरश्मिसमन्वितेनार्चिरादिपर्वणा देवयानेन पथा ये ब्रह्मलोकं शास्त्रोक्तविशेषणं गच्छन्ति, यस्मिन्नरश्च ह वै ण्यश्चार्णवौ ब्रह्मलोके तृतीयस्यामितो दिवि यस्मिन्नैरंमदीयं सरो यस्मिन्नश्वत्थः सोमसवनो यस्मिन्नपराजिता पूर्ब्रह्मणो यस्मिंश्च प्रभुविमितं हिरण्मयं वेश्म यश्चानेकधा मन्त्रार्थवादादिप्रदेशेषु

वेति। ऐकमत्यं च दृष्टान्तो यथार्थः। तेनो इत्यत्राङ्गव्ययः। सलोकतामेकलोकत्वम्। सायुज्यं समानदेहेन्द्रियकत्वं सुहृत्ता। शास्त्रसमानं जयत् प्राप्नोति। सातिशयत्वात्। अन्तवत्त्वम्। बादरायणपदेन वेदार्थकार्थवक्तारं नित्यसर्वज्ञस्य परमगुरोर्भगवतो प्रसादलब्धज्ञानप्रणीतशास्त्रस्य निरवद्यतामुद्द्योतयति॥

सगुणविद्यायाः सातिशयफलत्वेऽपि ततो निर्गुणविद्ययाऽनावृत्तिरित्याह। अनावृत्तिःशब्दादनावृत्तिः शब्दात्। ये ब्रह्मलोकं गच्छन्ति ते तं प्राप्य नावर्तन्ते इति सम्बन्धः। लोकं विशिनष्टि। यस्मिन्निति। इतोऽस्मात् पृथिवीलोकात् ... इति चार्णवतुल्यौ सुधाह्रदा-

प्रपद्यन्ते तं ते प्राप्य न चन्द्रलोकादिवत् वियुक्तभोगा आवर्तन्ते । कुतः, 'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वम्' इति, 'तेषां न पुनरावृत्तिः' 'एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते' 'ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यते न च पुनरावर्तते' इत्यादिशब्देभ्यः । अन्तवत्त्वेऽपि त्वैश्वर्यस्य यथाऽनावृत्तिस्तथा वर्णितं 'कार्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः परम्' [ब्र० सू०] इत्यत्र । सम्यग्दर्शनविध्वस्ततमसां तु नित्यसिद्धनिर्वाणपरायणानां सिद्धैवानावृत्तिः । तदाश्रयणेनैव हि सगुणशरणानामप्यनावृत्तिसिद्धिरिति । अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दादिति सूत्राभ्यासः शास्त्रपरिसमाप्तिं दर्शयति ॥

[illegible]

ओं परमात्मने नमः ।

—०—

न वियदश्रुतेः ॥ १ ॥

वेदान्तेषु तत्र तत्र भिन्नप्रस्थाना उत्पत्तिश्रुतय उपलभ्यन्ते । केचिदाकाशस्योत्पत्तिमामनन्ति केचिन्न । तथा केचिद्वायोरुत्पत्तिमामनन्ति केचिन्न । एवं जीवस्य प्राणानाञ्च । एवमेव क्रमादिद्वारकोऽपि विप्रतिषेधः श्रुत्यन्तरेषूपलक्ष्यते । विप्रतिषेधाच्च परपक्षाणामनपेक्षितत्वं स्थापितं तद्वत् स्वपक्षस्यापि विप्रतिषेधादेवानपेक्षितत्वमाशङ्क्येतेत्यतः सर्ववेदान्तगतसृष्टिश्रुत्यर्थनिर्मलत्वाय परः प्रपञ्च आरभ्यते । तदर्थनिर्मलत्वे च फलं यथोक्ताशङ्कानिवृत्तिरेव, तत्र प्रथम

ओं ब्रह्मणे नमः ।

वियदादिविधातारं सीतास्याब्जमधुव्रतम् ।
नित्यचिद्बिम्बकल्याणाभिन्नं सर्वेश्वरं भजे ॥ १ ॥

जीवस्यानुत्पत्तिप्रसङ्गेनाकाशस्याप्युत्पत्त्यसम्भवमाशङ्क्य परिहरन्नादावेकदेशिमतमाह । न वियदश्रुतेः । वियत्प्राणपादयोरर्थं सङ्गृह्य पूर्वपादेन सङ्गतिमाह । वेदान्तेष्विति । भिन्नोपक्रमत्वमेवाह । केचिदित्यादिना । भूतभोक्तृश्रुतीनां मिथोविरोधशङ्कानिरासो वियत्पादार्थः । लिङ्गशरीरश्रुतीनां तन्निरासः प्राणपादार्थः । यथा मिथोविरोधात् पूर्वापरविरोधाच्च परपक्षा उपेक्ष्याः तथा श्रुतिपक्षोऽपि उपेक्ष्य इ(ति) शङ्कोत्थाने पादद्वयस्यारम्भात् पूर्वपादेन दृष्टान्तसङ्गतिरिति सङ्ग्रहार्थः

तावदाकाशमाश्रित्य चिन्त्यते किमाकाशस्योत्पत्तिरस्ति उत नास्तीति। तत्र तावत् प्रतिपद्यते। न वियदश्रुतेरिति। न खल्वाकाशमुत्पद्यते। कस्मात् अश्रुतेः, न ह्यस्योत्पत्तिप्रकरणे श्रवणमस्ति। छान्दोग्ये हि 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं' इति सच्छब्दवाच्यं ब्रह्म प्रकृत्य 'तदैक्षत तत्तेजोऽसृजत' इति च पञ्चानां महाभूतानां मध्यमं तेज आदिं कृत्वा त्रयाणां तेजोऽबन्नानामुत्पत्तिः श्रूयते। श्रुतिश्च नः प्रमाणमतीन्द्रियार्थविज्ञानोत्पत्तौ न चात्र श्रुतिरस्त्याकाशस्योत्पत्तिप्रतिपादिनी तस्मान्नास्त्याकाशस्योत्पत्तिरिति ॥

अस्ति तु ॥ २ ॥

तुशब्दः पक्षान्तरपरिग्रहे। मा नामाकाशस्य छान्दोग्येऽभूदुत्पत्तिः श्रुत्यन्तरे त्वस्ति। तैत्तिरीयकाः समामनन्ति

आकाशवाय्वोरुत्पत्तिमामनन्ति तैत्तिरीयकाः, नामनन्ति छन्दोगाः, जीवस्य प्राणानाञ्चोत्पत्तिं सर्व एत आत्मनो व्युच्चरन्तीति वाजिनः, एतस्माज्जायते प्राण इत्याथर्वणिका आमनन्ति। अन्येषामाकाशपूर्विका क्वचित् सृष्टिः क्वचित्तेजःपूर्विकेति क्रमविरोधः। आदिपदात् षोडशकलो जीवात् सृज्यत इत्यक्रमः, क्वचित्तु सप्त प्राणाः क्वचिदष्टावेकादशेत्यादिसंख्याविरोधो ग्राह्यः; प्रपञ्चः पादद्वयं, तथा च पादद्वयस्य श्रुतीनां मिथोविरोधनिराकरणार्थत्वादविरोधाध्यायसङ्गतिः सिद्धा। एवमाकाशस्योत्पत्त्यनुत्पत्तिश्रुत्योर्मिथोविरोधोऽस्ति न वेति वाक्यभेदैकवाक्यत्वाभ्यां सन्देहे यद्युत्पत्तिस्तदा वाक्यभेदेन विरोधादप्रामाण्यं स्यात् श्रुत्योरिति पूर्वपक्षयितुम् आदावनुत्पत्तिपक्षमेकदेशी व्याख्यातीत्याह तत्र तावदिति ॥

उत्पत्तिश्रुतिर्मुख्या नास्तीति गौणाभिधानैः स्वसिद्धान्ते पूर्वपक्षयति सिद्धान्तप्रकारः। अस्ति त्विति। एकवाक्यत्वेन प्रामाण्यसम्भवे विमिति श्रुत्यो-

'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' इति प्रकृत्य 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः' इति । ततश्च श्रुत्योर्विप्रतिषेधः क्वचित्तेजःप्रमुखा सृष्टिः क्वचिदाकाशप्रमुखेति । नन्वेकवाक्यताऽनयोः श्रुत्योर्युक्ता । सत्यं सा युक्ता न तु साऽवगन्तुं शक्यते, कुतः तत्तेजोऽसृजतेति सकृच्छ्रुतस्य स्रष्टुः स्रष्टव्यद्वयेन सम्बन्धानुपपत्तेः 'तत्तेजोऽसृजत तदाकाशमसृजत' इति । ननु सकृच्छ्रुतस्यापि कर्तुः कर्तव्यद्वयेन सम्बन्धो दृश्यते यथा सूपं पक्त्वौदनं पचतीति । एवं तदाकाशं सृष्ट्वा तत्तेजोऽसृजतेति योजयिष्यामः । नैवं युज्यते, प्रथमजत्वं हि छान्दोग्ये तेजसोऽवगम्यते, तैत्तिरीयके चाकाशस्य, न चोभयोः प्रथमजत्वं सम्भवति । एतेनेतरश्रुत्यक्षरविरोधोऽपि व्याख्यातः 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः' इत्यत्रापि तस्मात् आकाशः सम्भूतस्तस्मात्तेजः सम्भूतमिति सकृच्छ्रुतस्यापादानस्य सम्भवनस्य च वियत्तेजोभ्यां

ऽप्रामाण्यमिति शङ्कते । नन्वेकवाक्यतेति । एकवाक्यत्वा[illegible]दप्रामाण्य-
[illegible] । सत्यमित्यादिना । एकस्य युगपत् कार्यद्वय[illegible]
[illegible] कार्यद्वय[illegible]देकवाक्यतेति [illegible] शङ्कते । ननु सकृदिति ।
[illegible] दूषयति । नैवमिति । क्रमो न युज्यते श्रुत्योः [illegible]-
[illegible] रित्यर्थः । एतस्मादात्मन आकाशः [illegible] प्रथम-
[illegible] चाह । न चेति । वायोरग्निरिति [illegible] शेषः ।
छान्दोग्यश्रुतेस्तैत्तिरीय[illegible] [illegible] ।
एतेनेति । एतत्पदार्थमाह । तस्मादिति । छान्दोग्ये [illegible] तेजसः
[illegible] [illegible] इत्यर्थः । किञ्च [illegible] छान्दोग्ये
तेजस उपादानं ब्रूते अत्र तु वायुरिति [illegible] । [illegible]

युगपत् सम्बन्धानुपपत्तेः, वायोरग्निरिति च क्रमाम्नानात्। अस्मिन् विप्रतिषेधे कश्चिदाह ॥

गौण्यसम्भवात् ॥ ३ ॥

नास्ति वियदुत्पत्तिः अश्रुतेरेव। या त्वितरा वियदुत्पत्तिवादिनी श्रुतिरुदाहृता सा गौणी भवितुमर्हति। कस्मात् असम्भवात्। न ह्याकाशस्योत्पत्तिः सम्भावयितुं शक्या श्रीमत्कणभुगभिप्रायानुसारिषु जीवत्सु। ते हि कारणसामग्र्यसम्भवादाकाशस्योत्पत्तिं वारयन्ति। समवाय्यसमवायिनिमित्तकारणेभ्यो हि किल सर्वमुत्पद्यमानं समुत्पद्यते। द्रव्यस्य चैकजातीयकमनेकञ्च द्रव्यं समवायिकारणं भवति। न चाकाशस्यैकजातीयकमनेकञ्च द्रव्यमारम्भकमस्ति यस्मिन् समवायिकारणे सति असमवायिकारणे च तत्संयोगे आकाश उत्पद्येत। तदभावात्तु तदनुग्रहप्रवृत्तं निमित्तकारणं

एवं श्रुत्योर्विरोधादप्रामाण्यमिति पूर्वपक्षे प्राप्ते स एव वियदनुत्पत्तिवादी स्वमतेन प्रामाण्यं ब्रूते इत्याह। नास्तीति ॥

एवमस्मिन्नधिकरणे प्रथमं विरोधात् श्रुत्यप्रामाण्यमिति पूर्वपक्षः तत एकदेशिसिद्धान्तः तथानुत्पत्तिसिद्धान्ते श्रुतीनामविरोधेनैकवाक्यता न क्वापि वचनव्यक्तिरिति फलं क्रमेणावगन्तव्यं तत्र श्रुत्योर्विरोधे सत्प्रतिपक्षवदुभयोरप्रामाण्यायोगाद्वियदुत्पत्त्यवचनस्य गौणत्वकल्पनात् श्रुतिर्मुख्या इतरा गौणीत्यविरोध इत्येकदेशिमतं सिद्धमिति। नास्तीत्यादिना। आकाशो नोत्पद्यते सामग्र्यभावादात्मवत्, न चासिद्धो हेतुः वियदारम्भकाणां विजातीयत्वे नानयोरारम्भकत्वायोगादसंयुक्तत्वाच्च संयोग एव हि द्रव्यारम्भ-

दूरापेतमेवाकाशस्य भवति । उत्पत्तिमतां च तेजःप्रभृतीनां पूर्वोत्तरकालयोर्विशेषः सम्भाव्यते प्रागुत्पत्तेः प्रकाशादिकार्यं न बभूव पश्चाच्च भवतीति । आकाशस्य पुनर्न पूर्वोत्तरकालयोर्विशेषः सम्भावयितुं शक्यते । किं हि प्रागुत्पत्तेरनवकाशमसुषिरमच्छिद्रं बभूवेति शक्यतेऽध्यवसातुम् । पृथिव्यादिवैधर्म्याच्च विभुत्वादिलक्षणादाकाशस्याजत्वसिद्धिः । तस्मात् यथा लोके आकाशं कुरु आकाशो जात इत्येवंजातीयको गौणः प्रयोगो भवति, यथा च घटाकाशः करकाकाशो गृहाकाश इत्येकस्याप्याकाशस्यैवंजातीयको भेदव्यपदेश भवति । वेदेऽपि 'आरण्यानाकाशेष्वालभेरन्' इत्येवमुत्पत्तिश्रुतिरपि गौणी द्रष्टव्या ॥

समवायिकारणमतः समवाय्यसमवायिनोरभावाच्चेत्यादिहिशब्दार्थः । प्रागभावशून्यत्वादात्मवदाकाशो नोत्पद्यते इत्याह । उत्पत्तिमतां चेति । प्रकाशवायुस्पर्शः आदिपदाच्छोषपाकयोर्ग्रहणम् । मूलद्रव्यात्मकत्वं ह्याकाशस्य कार्यं, तच्च प्रलयेऽप्यस्ति परमाणूनामवस्थानात् अतो न प्रागभाव इत्यर्थः । प्रागभावमेव स्फुटयति । किं हीति । अनवकाशोऽवकाशः शून्याभावः छिद्रमवकाशः सुषिरमिति भेदः । विभुत्वादाकाशो न जायते विभुत्वादस्पर्शद्रव्यत्वादात्मवच्च । पृथिव्यादीति । तस्मादुत्पत्त्यसम्भवाद्गौणो द्रष्टव्येत्यन्वयः । भेदोक्तेर्गौणत्वे लौकिकोदाहरणमाह । वेदेऽप्यारण्यानिति । आकाशेष्विति भेदव्यपदेशो गौण इति सम्बन्धः ॥

शब्दाच्च ॥ ४ ॥

शब्दः खल्वाकाशस्याजत्वं ख्यापयति। यत आह 'वायुश्चान्तरिक्षञ्चैतदमृतम्' इति न ह्यमृतस्योत्पत्तिरुपपद्यते। 'आकाशवत् सर्वगतश्च नित्यः' इति च। आकाशेन ब्रह्म सर्वगतत्वनित्यत्वाभ्यां धर्माभ्यामुपमिमान आकाशस्यापि तौ धर्मौ सूचयति, न च तादृशस्योत्पत्तिरुपपद्यते। स यथानन्तोऽयमाकाश एवमनन्त आत्मा वेदितव्य इति चोदाहरणं, आकाशशरीरं ब्रह्म आकाश आत्मेति च। न ह्याकाशस्योत्पत्तिमत्त्वे ब्रह्मणस्तेन विशेषणं सम्भवति नीलेनेवोत्पलस्य। तस्मान्नित्यमेवाकाशेन साधारणं ब्रह्मेति गम्यते॥

स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ५ ॥

इदं पदोत्तरं सूत्रम्। स्यादेतत् कथं पुनरेकस्य सम्भूतशब्दस्य 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः' इत्यस्मिन्नधिकारे परेषु तेजःप्रभृतिष्वनुवर्तमानस्य मुख्यत्वं सम्भवति

न केवलं तर्कादाकाशस्यानुत्पत्तिः किन्तु श्रुतितोऽपीत्याह सूत्रकारः। शब्दाच्चेति। नित्यत्वमनादित्वादिति भावः। चकारेण च शब्दः इत्यादिरूपविशेषणम्। आकाशः शरीरमस्येति बहुव्रीहिणा अन्यपदार्थलक्षणात् ब्रह्मवदाकाशस्यानादित्वनिर्णयः॥

पदोत्तरमिति। शङ्कोत्तरमिति यावत्। तान्येव शङ्कापदानि पठति। स्यादेतदिति। अधिकारे प्रकरणे, यथैकस्मिन् ब्रह्मप्रकरणे अन्नं ब्रह्मानन्दो ब्रह्मेति वाक्ययोर्ब्रह्मशब्दस्य गौणमुख्यत्वं दृष्टम्

आकाशे च गौणत्वमिति। अत्र उत्तरमुच्यते। एकस्यापि सम्भूतशब्दस्य विषयविशेषवशाद्गौणो मुख्यश्च प्रयोगो ब्रह्मशब्दवत्। यथैकस्यापि ब्रह्मशब्दस्य 'तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्व तपो ब्रह्म' इत्यस्मिन्नधिकारेऽन्नादिषु गौणः प्रयोगः आनन्दे च मुख्यः, यथा च तपसि ब्रह्मविज्ञानसाधने ब्रह्मशब्दो भक्त्या प्रयुज्यते अञ्जसा तु विज्ञेये ब्रह्मणि तद्वत्। कथं पुनरनुत्पत्तौ नभसः 'एकमेवाद्वितीयम्' इतीयं प्रतिज्ञा समर्थ्यते। ननु नभसा द्वितीयेन सद्वितीयं ब्रह्म प्राप्नोति कथञ्च ब्रह्मणि विदिते सर्वं विदितं स्यादिति। तदुच्यते। एकमेवेति तावत् स्वकार्यापेक्षयोपपद्यते। यथा लोके कश्चित् कुम्भकारकुले पूर्वेद्युर्मृद्दण्डचक्रादीनि चोपलभ्य,परेद्युश्च नानाविधान्यमत्राणि प्रसारितान्युपलभ्य ब्रूयात् मृदेवैकाकिनी पूर्वेद्युरासीदिति। स च तयावधारणया मृत्कार्यजातमेव पूर्वेद्युर्नासीदित्यभिप्रेयात् न दण्डचक्रादि तद्वत्। अद्वितीयश्रुतिरधिष्ठात्रन्तरं वारयति यथा मृदोऽमत्रप्रकृतेः कुम्भकारोऽधिष्ठाता दृश्यते नैवं ब्रह्मणो जगत्प्रकृतेरन्योऽधिष्ठातास्तीति। न च नभसाऽपि द्वितीयेन सद्वितीयं ब्रह्म प्रसज्यते। लक्षणान्यत्वनिमित्तं हि नानात्वं, न च प्रागुत्पत्तेर्ब्र-

---

तथैवाकाशश्रुतेरप्यस्तु सम्भूतशब्दस्य मुख्यगौणार्थभेदो गौण्यसम्भवादित्याह । एकस्येति । उदाहरणान्तरमाह । यथा चेति । अभेदोपचारो भक्तिः । मुख्यवृत्त्याञ्जसापि पति । कथं पुनरिति । न स्वकीयेऽनुत्पत्तिमुपदिशति । ननु इति । अद्वितीयश्रुतिविरोधः सर्वविज्ञानप्रतिज्ञाबाधश्चेत्यर्थः । प्रथमाद्यं दृष्टान्तेन परिहरति । एकमेवेति । कार्यप-

नभसीलसंयवान्यत्वमस्ति । क्षीरोदकयोरिव संसृष्टयोरपि-
त्वामूर्त्तत्वादिधर्मसामान्यात् । सर्गकाले तु ब्रह्म जगदुत्पा-
दयितुं सततं स्तिमितमितरत्तिष्ठति तेनान्यत्वमवसीयते ।
तथाचाकाशशरीरं ब्रह्मेत्यादिश्रुतिभ्योऽपि ब्रह्माकाशयो-
रभेदोपचारसिद्धिः । अत एव च ब्रह्मविज्ञाने सर्वविज्ञान-
सिद्धिः । अपि च सर्वं कार्यमुत्पद्यमानमाकाशेनाव्यतिरि-
क्तदेशकालमेवोत्पद्यते ब्रह्मणा चाव्यतिरिक्तदेशकालमेवा-
काशं भवति इत्यतो ब्रह्मणा तत्कार्येण च विज्ञातेन सह
विज्ञातमेवाकाशं भवति । यथा क्षीरपूर्णे घटे कतिचि-
दब्बिन्दवः प्रक्षिप्ताः सन्तः क्षीरग्रहणेनैव गृहीता भवन्ति ।
न हि क्षीरग्रहणादब्बिन्दुग्रहणं परिशिष्यते । एवं
ब्रह्मणा तत्कार्यैश्चाव्यतिरिक्तदेशकालत्वात् गृहीतमेव
ब्रह्मग्रहणेन नभो भवति तस्माद्भाक्तं नभसः सम्भव-
वचनमित्येवं प्राप्त इदमाह ॥

द्वितीयमनूद्य प्राक्तनावस्थायामवधारणमनुश्रुत्यं । कुड्ये भग्ने, आकाशादि
घटादीनि नाशानि । एकमेवेत्यवधारणसामर्थ्यं कार्यमिति श्राववाचा
द्वितीयपदस्यापर्थमाह । अद्वितीयमतिरिति । आकाशस्य द्वितीय-
त्वस्वीकाराद्वितीयादिपदबाधः सतर्कादपि नाशीतमाह । न च न-
भसोऽपीति । धर्मशब्दे ब्रह्मनभसोः धर्मं भेदकमाह । सर्गकाले त्विति ।
धर्मशब्दाद्द्वितीयस्योपचार इत्यत्र श्रुतिमाह । तथा चाकाशेति ।
द्वितीयवाक्येनं परिहरति । अत एवेति । अभेदोपचारादेवेत्यर्थः ।
नभसो ब्रह्मणस्तत्कार्याव्यतिरिक्तदेशकालत्वात् तज्ज्ञाने ज्ञानमित्याह ।
अपि चेति ॥

प्रतिज्ञाऽहानिरव्यतिरेकाच्छब्देभ्यः ॥ ६ ॥

'येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञातमिति' 'आत्मनि खल्वरे दृष्टे श्रुते मते विज्ञात इदं सर्वं विदितम्' इति 'कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति' इति 'न काचन मद्बहिर्धा विद्यास्तीति' चैवंरूपा प्रतिवेदान्तं प्रतिज्ञा विज्ञायते । तस्याः प्रतिज्ञाया एवमहानिरनुपरोधः स्यात् यद्यव्यतिरेकः कृत्स्नस्य वस्तुजातस्य विज्ञेयाद्ब्रह्मणः स्यात् । व्यतिरेके हि सति एकविज्ञानेन सर्वं विज्ञायत इतीयं प्रतीज्ञा हीयेत । स चाव्यतिरेक एवमुपपद्यते यदि कृत्स्नं वस्तुजातमेकस्माद्ब्रह्मण उत्पद्येत । शब्देभ्यश्च प्रकृतिविकाराव्यतिरेकन्यायेनैव प्रतिज्ञासिद्धिरवगम्यते । तथा हि येनाश्रुतं श्रुतं भवतीति

एवमाकाशस्यानुत्पत्तौ सर्वश्रुतीनामविरोध इति [illegible] प्राप्तः, न तु स्वसिद्धान्तो दूष्यति । प्रतिज्ञेति । अहानिरबाधः सा-[illegible] इति शब्दाः । न काचनेति । मत्तो भिन्नं ज्ञेयं नास्तीत्यर्थः । ननु सर्वस्य ब्रह्माव्यतिरेकात् प्रति-ज्ञाया अहानिरिष्टास्तु तथापि जीवादिवदनुत्पन्नस्यापि नभसो ब्रह्मवि-कल्पितत्वेनाव्यतिरेकात् प्रतिज्ञासिद्धिः किं न स्यात् किमुत्पत्त्येत्यत आह । [शब्देभ्यश्चेति । अव्यतिरेक एव ज्ञापकशब्देभ्योऽर्थः । अयं भावः जीवस्य तावदात्मत्वात् ब्रह्माव्यतिरेकः, अज्ञानतत्सम्बन्धयोः कल्पितत्वे-नाव्यतिरेकः [illegible] तु कार्यत्वेनाव्य-तिरेकसिद्धिः [illegible] प्रधानवत् कारणस्याद्व्यतिरेकायोगात् । तथा-ऽऽहुर्वेदविदः '[illegible]' इति, न स्यात् प्रतिज्ञाविरुद्धं नभसः कार्यत्वेनैवाव्यतिरेको [illegible] इति

प्रतिज्ञाय मृदादिदृष्टान्तैः कार्यकारणाभेदप्रतिपादनपरैः प्रतिज्ञैषा समर्थ्यते, तत्साधनायैव चोत्तरे शब्दाः 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं तदैक्षत तत्तेजोऽसृजत' इति, एवं कार्यजातं ब्रह्मणः प्रदर्श्याव्यतिरेकं प्रदर्शयन्ति 'ऐतदात्म्यमिदं सर्वम्' इत्यारभ्याप्रपाठकसमाप्तेः, तद्यद्याकाशं न ब्रह्मकार्यं स्यात् न ब्रह्मणि विज्ञाते आकाशं विज्ञायेत ततश्च प्रतिज्ञाहानिः स्यात्, न च प्रतिज्ञाहान्या वेदस्याप्रामाण्यं युक्तं कर्तुम्। तथा च प्रति वेदान्तं ते ते शब्दास्तेन तेन दृष्टान्तेन तामेव प्रतिज्ञां ज्ञापयन्ति 'इदं सर्वं यदयमात्मा' 'ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्ताद्' इत्येवमादयः, तस्मात् ज्वलनादिवदेव गगनमप्युत्पद्यते। यदुक्तमश्रुतेर्न वियदुत्पद्यत इति तदयुक्तं वियदुत्पत्तिविषयश्रुत्यन्तरस्य दर्शितत्वात् 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः' इति, सत्यं दर्शितं, विरुद्धन्तु 'तत्तेजोऽसृजत' इत्यनेन श्रुत्यन्तरेण नैकवाक्यत्वात् सर्वश्रुतीनां भवति, एकवाक्यत्वमविरुद्धानामिह तु विरोध उक्तः। सकृच्छ्रुतस्य

दृष्टान्तश्रुतिबाधोऽप्यमद्वागाद। तथा चेति। तेन तेन दृष्टान्तेनेति बह्वृचि दुन्दुभ्यादिदृष्टान्तेनाथर्वणे ऊर्णनाभ्यादिदृष्टान्तेनेत्यर्थः। बह्वृचि प्रतिज्ञावाचका इदं सर्वमित्यादयः आथर्वणे ब्रह्मैवेदमिति शब्दा इति भावः। एकवाक्यत्वासम्भवादेकदेशिमतं दूषयति सत्यं प्रागाकाशादिश्रुतिमाश्रित्य आरचनि। सत्यं दर्शितमिति। तत्त्वविरुद्धत्वाच्च। नैकेति। तत्तेजोऽसृजतेति तत्पदेन पूर्वोक्ताकाशतेजोभ्यां युगपत् सम्बन्धे तिरोहितक्रमबाधात् क्रमेणाकाशं सृष्ट्वा तेजो ऽसृजतेति सम्बन्धे तेजःप्राथम्यप्रत्ययबाधादस्तुति विशेषणलक्षणेन तयोः

स्रष्टुः स्रष्टव्यद्वयसम्बन्धासम्भवात् द्वयोश्च प्रथमजत्वासम्भवा-
द्विकल्पासम्भवाच्चेति । नैष दोषः । तेजःसर्गस्य तैत्तिरीयके
तृतीयत्वश्रवणात् 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूत
आकाशाद्वायुः वायोरग्निः' इति । अशक्या हीयं श्रुतिरन्य-
था परिणेतुं, शक्या परिणेतुं छान्दोग्यश्रुतिः तदाकाशं
वायुञ्च सृष्ट्वा तत्तेजोऽसृजतेति । न हीयं श्रुतिः तेजोजनि-
प्रधाना सती श्रुत्यन्तरप्रसिद्धामाकाशस्योत्पत्तिं वारयितुं शक्नो-
ति । एकस्य वाक्यस्य व्यापारद्वयासम्भवात् । स्रष्टा त्वेकोऽपि
क्रमेणानेकं स्रष्टव्यं सृजेत् इत्येकवाक्यत्वकल्पनायां सम्भव-
न्त्यां न विरुद्धार्थत्वेन श्रुतिर्हातव्या । न चास्माभिः सकृच्छु-

---

शाखाभेदेन प्राथम्यव्यवस्थाया अयोगाच्चैकवाक्यतेति प्राप्ते सूत्र एव
दूषयति । नैष दोष इति । अप्रामाण्यकल्पनाद्वारं अपौरुषेयश्रुतीना-
मेकवाक्यत्वेन प्रामाण्यकल्पनं तच्चैकवाक्यत्वं बलवच्छ्रुत्या दुर्बलश्रुतेः
कल्प्यं, बलवती च तैत्तिरीयश्रुतिः प्रकृतिपञ्चम्या पौर्वापर्यक्रमस्य
श्रुतत्वात्, छान्दोग्यश्रुतिस्तु दुर्बला । तेजःप्राथम्यश्रुत्यभावात् तेजःप्रा-
थम्यन्तु श्रुतं तृतीयत्वेन परिच्छेद्यमित्येकवाक्यतेत्यर्थः । यदुक्तं एकदेशे-
ना छान्दोग्यश्रुत्याकाशोत्पत्तिर्वार्यत इति तन्निरस्तम् । किञ्च सा श्रुतिः
किं तेजःप्राथम्यपरा तत्तेजोऽसृजतेति वियदनुत्पत्तिपरा उभयपरा, आद्ये न
तद्विरोधाभावाच्च । न केति । अविरोधादित्यर्थः । न द्वितीयः श्रुत्यन्तर-
विरोधेनोभयपरत्वकल्पनायोगाद्वाक्यभेदापत्तेश्चेत्याह । एकस्येति । नन्वे-
कस्य कर्तुरनेकार्थसम्बन्धवद्वाक्यस्याप्यनेकार्थता किं न स्यादित्यत आह ।
स्रष्टा त्विति । एकस्य कर्तुरनेकार्थसम्बन्धो दृष्टः । न त्वेकस्य वाक्यस्य
नानार्थत्वं दृष्टं नानार्थकप्रयोगे तु पदावृत्त्यादावश्यं वाक्यभेद
एव । आनन्तर्यस्य अवधीराख्या पुनरुक्त्यादिरित्यर्थः । चकाराच्च ।
इत्थं चेति । एकस्य सर्वज्ञस्यापि विनाऽनेकार्थत्वं नास्ति तद्वदत्रेति
यद्वच्च छान्दोग्य उपसंहृताकाशादिक्रमादेवाद्यत्वोक्तेः छान्दोग्य

तत्र खलु [illegible] श्रुत्यन्तरेण कार्यान्तरोपसंहारात् । यथा च सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलान् इत्यत्र [illegible] न प्रदेशान्तरविहितं तेजःप्रमुखमुत्पत्तिक्रमं वारयति । एवं तेजसोऽपि [illegible] श्रूयमाणं न श्रुत्यन्तरविहितं नभःप्रमुखमुत्पत्तिक्रमं वारयितुमर्हति । ननु समविधानाभावादेतद्वाक्यं 'तज्जलानिति शान्त उपासीत' इति श्रुतं नैतत् सृष्टिवाक्यं, न तस्मादेतत् प्रदेशान्तरप्रसिद्धं क्रममनुरोद्धुमर्हति, 'तत्तेजोऽसृजत' इत्येतत्तु सृष्टिवाक्यं तस्मादत्र यथाश्रुतिक्रमो ग्रहीतव्य इति, नेत्युच्यते । न हि तेजःप्राथम्यानुरोधेन श्रुत्यन्तरप्रसिद्धो वियत्पदार्थः परित्यक्तव्यो भवति पदार्थधर्मत्वात् क्रमस्य । अपि च 'तत्तेजोऽसृजत' इति

[illegible] । न चेति । छान्दोग्यस्थतेजोजन्म आकाशादिजन्मपूर्वकं तेजोजन्मत्वात् [illegible] तेजोजन्मवदित्याकाशादिजन्मोपसंहार [illegible] इतीति [illegible] इत्यर्थः । श्रुत्यन्तरस्थः क्रमः श्रुत्यन्तरे [illegible] । यथा चेति । [illegible] [illegible] । [illegible] । तेजःप्राथम्य[illegible] आकाश[illegible] प्राथम्यं [illegible] श्रुत [illegible] । [illegible] इति । किञ्च [illegible] । न चेति । किञ्च किं [illegible] तेजःप्राथम्यं [illegible] तेजः [illegible] । अपि चेति । [illegible] । [illegible] । [illegible] प्राथम्य [illegible] ।

नाम क्रमस्य वाचकः कश्चिच्छब्दोऽस्ति अर्थात्तु क्रमो गम्यते स च वायोरग्निरित्यनेन श्रुत्यन्तरप्रसिद्धेन क्रमेण निवार्यते । विकल्पसमुच्चयौ तु वियज्ज्वलनयोः प्रथमजत्वविषयावसम्भवानभ्युपगमाभ्यां निवारितौ, तस्मान्नास्ति श्रुत्योर्विप्रतिषेधः । अपि च छान्दोग्ये 'येनाश्रुतं श्रुतं भवति' इत्येतां प्रतिज्ञां वाक्योपक्रमे श्रुतां समर्थयितुमसमाम्नातमपि वियदुत्पत्तावुपसङ्ख्यातव्यं किमङ्ग पुनस्तैत्तिरीयके समाम्नातं नभो न संगृह्यते । यच्चोक्तमाकाशस्य सर्वेणानन्यदेशत्वाद् ब्रह्मणा तत्कार्यैश्च सह विदितमेव तद्भवति, अतो न प्रतिज्ञा हीयते न चैकमेवाद्वितीयमिति श्रुतिकोपो भवति क्षीरोदकवद्ब्रह्मनभसोरव्यतिरेकोपपत्तेरिति । अत्रोच्यते : न क्षीरोदकन्यायेनेदमेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं नेतव्यम् । मृदादिदृष्टान्तप्रणयनाद्धि प्रकृतिविकारन्यायेनैवेदं सर्वविज्ञानं नेतव्यमिति गम्यते । क्षीरोदकन्यायेन च सर्वविज्ञानं कल्प्यमानं न सम्यग्विज्ञानं स्यात् । न हि क्षीरज्ञानगृहीतस्योदकस्य सम्यग्विज्ञानगृहीतत्वमस्ति ।

प्राथम्यं वायोरग्निरिति क्रमबाधापातादिति । तदिति तदित्येवमेवेत्याह । पि-कल्पेति । न केवलं श्रुतिद्वयोरविरोधः गौणार्थं वाक्यमित्याह । अपि चेति । वियदुपसंग्राह्यमित्यन्वयः । वियदनुत्पत्तिवादिमते ह्यनुपपन्ना प्रतिज्ञा अद्वितीयश्रुतेश्च तदर्थतापर्यासंगमाच्च गौणार्थतेति दूषयति । यच्चोक्तमित्यादिना । प्रकृतिविकारन्यायः तदनन्यत्वन्यायः, उदकं क्षीरस्थमपि क्षीरज्ञानान्न गृह्यते भेदादिति भावः । ननु ब्रह्म-ज्ञानं श्रुतेर्भिन्नमूलत्वमव्याहतमित्याशङ्क्य पौरुषं वाक्यं दर्शयन्नाह । न च

न च वेदस्य पुरुषाणामिव मायावीकवचनादिभिरर्थावधारणमुपपद्यते । सावधारणा चेयमेकमेवाद्वितीयमिति श्रुतिः वीतोऽन्यत्वेन नीयमाना पीड्येत । न च स्वकार्यापेक्षयेदं वस्त्वेकदेशविषयं सर्वविज्ञानमेकाद्वितीयतावधारणं चेति व्याख्येयम् । मृदादिष्वपि हि तत्सम्भवात् न तदपूर्ववदुपन्यसितव्यं भवति 'श्वेतकेतो यन्नु सोम्येदं महामना अनूचानमानी स्तब्धोऽस्युत तमादेशमप्राक्ष्यो येनाश्रुतं श्रुतं भवति' इत्यादिना । तस्मादशेषवस्तुविषयमेवेदं सर्वविज्ञानं सर्वस्य ब्रह्मकार्यतापेक्षयोपन्यस्यत इति द्रष्टव्यम् । यत्पुनरेतदुक्तमसम्भवाद्गौणी गगनस्योत्पत्तिश्रुतिरिति तत्र ब्रूमः ॥ ६॥

यावद्विकारन्तु विभागो लोकवत् ॥ ७ ॥

तुशब्दोऽसम्भवाशङ्काया व्यावृत्त्यर्थः । न खल्वाकाशोत्पत्तावसम्भवाशङ्का कर्तव्या, यतो यावत् किञ्चिद्विकारजातं

वेदस्येति । मायाविनः तथाऽऽलीकं मिथ्याभाषणं तेन वञ्चनमयथार्थबोधनं भ्रान्तिप्रमादविप्रलिप्साप्रमादकरणापाटवानि च दूषणानि । प्रतिज्ञा-सङ्कोचवदद्वितीयश्रुतिसङ्कोचमाशङ्क्याह । सावधारणेति । सर्वेषु सन्नि-धेयपरत्वेऽर्थः । न-चैकमेवेत्यादावुपन्यासो मृदादिदृष्टान्तैः सम्पादनं च स्यादिति दोषान्तरमाह । न चेत्यादिना । कार्यमेव वस्त्वेकदेश आकाशो नोत्पद्यते ब्रह्मणोऽन्यत्वादित्यादिना आकाशो विकारः विभक्तत्वाद्घटादिवदिति सत्प्रतिपक्षमाह । यत्पुनरित्यादिना ।

यो विभक्तः स विकार इत्यन्वयव्याप्तिः व्यतिरेकव्याप्तिः यो न विकारः स न विभक्तः यथात्मेति आत्मव्यतिरेकव्याप्तिमाह । न त्वविकारेति । दिगादिषु व्यभि-

दृश्यते घटघटिकोदञ्चनादि वा कटककेयूरकुण्डलादि वा सूचीनाराचनिस्त्रिंशादि वा तावानेव विभागो लोके लक्ष्यते, न त्वविकृतं किञ्चित् कुतश्चिद्विभक्तमुपलभ्यते। विभागश्चाकाशस्य पृथिव्यादिभ्योऽवगम्यते, तस्मात् सोऽपि विकारो भवितुमर्हति। एतेन दिक्कालमनःपरमाण्वादीनां कार्यत्वं व्याख्यातम्। नन्वात्माप्याकाशादिभ्यो विभक्त इति तस्यापि कार्यत्वं घटादिवत् प्राप्नोति न 'आत्मन आकाशः सम्भूत' इति श्रुतेः। यदि ह्यात्मापि विकारः स्यात् तस्मात् परमन्यन्न श्रुतमित्याकाशादि सर्वं कार्यं निरात्मकमात्मनः कार्यत्वे स्यात्, तथा च शून्यवादः प्रसज्येत। आत्मत्वादेवात्मनो निराकरणशङ्कानुपपत्तिः। न

चारकाणस्य पर्यवसितत्वात् [illegible] | एतेनेति | विभक्तत्वेनेत्यर्थः | आत्मनि व्यभिचारं शङ्कते | नन्विति | धर्मिसमानसत्ताकविभागस्य हेतुत्वात् परमात्मन्यपि विभागस्य कल्पितत्वेन [illegible] व्यभिचार [illegible] | नेति | अत्र [illegible] विशेषणं अतो [illegible] व्यभिचारः | नन्वात्मा कार्यः विभक्तत्वात् वस्तुत्वाद्वा घटवदित्यात्मनोऽप्यनित्य[illegible] [illegible] कार्यत्वे [illegible] इति [illegible] तथाभावत्वं [illegible] आकाशस्य कार्यत्वे [illegible] [illegible] [illegible] | [illegible] इति | [illegible] इति पदच्छेदः [illegible] | आत्मत्वादिति | [illegible] केनचित् [illegible] न वा, [illegible] आत्मा न [illegible] इति न [illegible], द्वितीयेऽपि न [illegible] | किञ्च यदि [illegible] [illegible] [illegible] | निरीश्वरत्वात् [illegible] | न तु [illegible] | [illegible] विकार-[illegible] कार्यं। न हि [illegible] |

न ह्यात्माऽऽगन्तुकः कस्यचित् स्वयं सिद्धत्वात् । न ह्यात्मा-ऽऽत्मनः प्रमाणमपेक्ष्य सिध्यति । तस्य हि प्रत्यक्षादीनि प्रमाणान्यसिद्धप्रमेयसिद्धये उपादीयन्ते । न ह्याकाशादयः पदार्थाः प्रमाणनिरपेक्षाः स्वयं सिद्धाः केनचिदभ्युपगम्यन्ते । आत्मा तु प्रमाणादिव्यवहाराश्रयत्वात् प्रागेव प्रमाणादिव्यवहारात् सिध्यति । न चेदृशस्य निराकरणं सम्भवति । आगन्तुकं हि वस्तु निराक्रियते न स्वरूपम् । य एव हि निराकर्ता तदेव तस्य स्वरूपम् । न ह्यग्नेरौष्ण्यमग्निना निराक्रियते, तथाहमेवेदानीं जानामि वर्तमानं वस्त्वहमेवातीतमतीततरञ्चाज्ञासिषमहमेवानागतमनागततरञ्च ज्ञास्यामीत्यतीतानागतवर्तमानभावेनान्यथा भवत्यपि

तत्र कर्तरेकस्याकरणत्वं विरुद्धमिति । न हीति । तदुक्तं सुरेश्वराचार्यैः ।

"प्रमाता च प्रमाणञ्च प्रमेयं प्रमितिस्तथा ।

यस्य प्रसादात् सिध्यन्ति तत्सिद्धौ किमपेक्ष्यते" । इति ।

तथा श्रुतिराह 'भुवनः स्वयं ज्योतिस्तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति च । अन्यात्मनः स्वतः सिद्धौ प्रमाणवैयर्थ्यं तत्राह । तस्येति । ननु प्रमेयस्यापि स्वप्रकाशत्वं किं न स्यादित आह । न हीति । अतो न प्रमाणवैयर्थ्यमिति भावः । आत्माऽपि मानाधीनसिद्धिकः किं न स्यादित आह । आत्मा त्विति । अयमर्थः निश्चितप्रामाण्यं हि मानं प्रमेयव्यव-स्थापकं भवेत् घटो दृष्टो न वेति मानसंशयेन दृष्टः इति व्यतिरेकनिश्चये प्रामाण्यनिश्चयात् मानप्रामाण्यनिश्चय न स्यात्; स्वतःसिद्धप्रमाणतानो-गत्वापि मानान्तरादनवस्थानात्; साक्षिणैव मानप्रामाण्यनिश्चयो वाच्यः । तत्र साक्षिणो मानाधीनप्रामाण्यनिश्चयः अन्योन्याश्रयः स्यात्; सर्वव्यव-हाराश्रयः स्वतः सिद्ध इति । आत्मप्रमाणस्यापि बाधः किं न स्यादित

ज्ञातव्ये न ज्ञातुरन्यथाभावोऽस्ति सर्वदा वर्तमानस्वभावत्वात्, तथा भस्मीभवत्स्वपि देहे नात्मन उच्छेदो वर्तमानस्वभावत्वादन्यथास्वभावत्वं वा न सम्भावयितुं शक्यम्। एवमप्रत्याख्येयस्वभावत्वादेवाकार्यत्वमात्मनः कार्यत्वं चाकाशस्य। यत्तूक्तं समानजातीयमनेकं कारणद्रव्यं व्योम्नो नास्तीति तत् प्रत्युच्यते, न तावत् समानजातीयमेवारभते न भिन्नजातीयमिति नियमोऽस्ति न हि तन्तूनां तत्संयोगानां च समानजातीयत्वमस्ति द्रव्यगुणत्वाभ्युपगमात्। न च निमित्तकारणानामपि तुरीवेमादीनां समानजातीयत्वनियमोऽस्ति। स्यादेतत् समवायिकारणविषय एव समानजातीयत्वाभ्युपगमो न कारणान्तरविषय इति

आह। न चेति। ज्ञातुर्हि परागर्थप्रकाशकत्वादागन्तुकं बाधयोग्यं न प्रकाशात्मकस्वरूपं, तस्य सर्वबाधसाक्षित्वेन निराकर्त्रभावात् स्वस्य च स्वनिराकर्तृत्वायोगात्। न हि सुनिपुणेनापि स्वाभावो द्रष्टुं शक्यत इत्यर्थः। एवं ज्ञानः स्फूर्तिवादात्माऽबाध्यः [illegible] न बाध्य इत्याह। तथाहमेवेति। प्रागभावयोः [illegible]व्यभिचारेऽपि ज्ञातुः स्वैकरूपत्वात् सत्ताव्यभिचार इत्यर्थः। ज्ञातुः [illegible] ज्ञातुरन्यथाभावः कथं तु स्यादित्यत आह। तथेति। उच्छेदो विनाशोऽन्यथाभावत्वं [illegible] वा सम्भावयितुमपि न शक्यं, [illegible] बाधकाभावादित्यर्थः। एवमात्मनः [illegible] [illegible] उक्तं, तथाप्यात्मनः [illegible] एवमिति [illegible] [illegible] [illegible] निराकर्तुमशक्यत्वात्। अकार्यत्वेति। [illegible] निरवधि।

तदप्यनैकान्तिकम्। सूत्रैश्चैवानेकजातीयैरेका रज्जुः सृज्यमाना दृश्यते। तथा सूत्रैरूर्णादिभिश्च विचित्रान् कम्बलान् वितन्वते। सत्त्वद्रव्यत्वाद्यपेक्षया वा समानजातीयत्वे कल्प्यमाने नियमानर्थक्यं सर्वस्य सर्वेण समानजातीयकत्वात्, नाप्यनेकमेवारभते नैकमिति नियमोऽस्ति। अणुमनसोराद्यकर्मारम्भाभ्युपगमात्। एकैको हि परमाणुः मनश्चाद्यं कर्मारभते न द्रव्यान्तरैः संहत्येत्यभ्युपगम्यते। द्रव्यारम्भे एवानेकारम्भकत्वनियम इति चेन्न, परिणामाभ्युपगमात्। भवेदेष नियमो यदि संयोगसचिवं द्रव्यं द्रव्यान्तरस्यारम्भकमभ्युपगम्येत। तदेव तु द्रव्यं विशेषवदवस्थान्तरमापद्यमानं कार्यं नामाभ्युपगम्यते तच्च क्वचिदनेकं परिणमते मृद्बीजाद्यङ्कुरादिभावेन क्वचिदेकं

र्णत्वादिना। किं कारणमात्रस्य बहुत्वनियमः उत समवायिनः [illegible] निरस्य द्वितीयं शङ्कते। सत्त्वेति। किं समवायित्वाद [illegible] कथंचित् [illegible] उत [illegible], नाद्य इत्याह। तदपीति। न च रज्ज्वादि न द्रव्यान्तरमिति वाच्यं पटादेरपि तथात्वापाताद्द्वितीयोऽस्त्व- [illegible] [illegible] इत्याह। सत्त्वेति। उपादानस्य [illegible] निरस्य संयुक्तानेकत्वनियमाद्वितीय [illegible] उपादानत्वनियमं निरस्यति। नापीत्यादिना। क्रियारम्भकस्याप्यनेकत्वं नियमः उत द्रव्यारम्भकस्य नाद्य इत्याह। अण्विति। [illegible] [illegible] कर्म, [illegible] [illegible] [illegible] इत्याह। एकैको हीति। द्रव्यान्तरैः [illegible]। द्वितीयम् [illegible] शङ्कते। द्रव्येत्यादिना। न त्वनु-

परिणमते क्षीरादिद्रव्यादिभावेन। नैवमत्रावनमस्त्यने-
कमेव कारणं कार्यं जनयतीति, अत: श्रुतिप्रामाण्यादे-
कस्माद्ब्रह्मण आकाशादिमहाभूतोत्पत्तिक्रमेण जगज्जात-
मिति निश्चीयते। तथाचोक्तं 'उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न
क्षीरवद्धि' [शा० सू०२।१।२४] इति। यच्चोक्तमाकाशस्यो-
त्पत्तौ न पूर्वोत्तरकालयोर्विशेष: सम्भावयितुं शक्यत इति,
तदयुक्तं, येनैव हि विशेषेण पृथिव्यादिभ्यो व्यतिरिच्यमानं
नभ:स्वरूपमिदानीमध्यवसीयते स एव विशेष: प्रागुत्पत्ते-
र्नासीदिति गम्यते। यथाच ब्रह्म न स्थूलादिभि: पृथि-
व्यादिस्वभावै: स्वभाववत् 'अस्थूलमनण्वि'त्यादिश्रुतिभ्य:,
एवमाकाशस्वभावेनापि न स्वभाववदनाकाशमिति श्रुते-
रवगम्यते, तस्मात् प्रागुत्पत्तेरनाकाशमभवद्ब्रह्मेति स्थि-
तम्। यदप्युक्तं पृथिव्यादिवैधर्म्यादाकाशस्याजत्वमिति,

जनयते तस्मादेव निवत इति शेष:। यत्तु क्षीरपरमाणुषु [illegible]-
रोत्पत्तौ नैरव दध्यारम्भ इति तन्न, क्षीरनाशे आमावयवात् [illegible]-
[illegible] द्रव्यगुणवद्द्रव्य [illegible] [illegible]-
[illegible] इति भाव:। [illegible] उपसंहारदर्शनात् [illegible]
[illegible] इति सूत्राद्य। तथा चोक्तमिति। [illegible]-
[illegible]। यच्चोक्तमित्यादिना। [illegible] विशेष: [illegible]-
[illegible] 'नासीद्रजो नो व्योम' इति श्रुते:। [illegible]-
[illegible] काठिन्यं [illegible] चेत्, [illegible]। न [illegible]-
[illegible] काठिन्यं किन्तु मूर्तद्रव्यविशेष: [illegible]
[illegible] काठिन्यं, तच्च प्रलये नासीदिति भाव:। [illegible] इति श्रुते-
[illegible] अस्ति [illegible] [illegible]। यथा
चेति। विभुत्वादाकाशवत् [illegible] विभुत्वात् [illegible]-

तदयुक्तम्, श्रुतिविरोधे सत्युत्पत्त्यभावानुमानस्याभास-
त्वोपपत्तेः; उत्पत्त्यनुमानस्य च दर्शितत्वात्, अनित्यमा-
काशमनित्यगुणाश्रयत्वात् घटादिवदित्यादि प्रयोगसम्भ-
वाच्च। आत्मन्यनैकान्तिकमिति चेत् न, तस्यौपनिषदं
प्रत्यनित्यगुणाश्रयत्वासिद्धेः। विभुत्वादीनां चाकाशस्यो-
त्पत्तिवादिनं प्रत्यसिद्धत्वात्। यच्चोक्तमेतच्छब्दाच्चेति
तत्राप्यमृतत्वश्रुतिरावियत्त्वादमृता दिवौकस इतिवद् द्रष्टव्याः।
उत्पत्तिप्रलययोरुपपादितत्वात् 'आकाशवत् सर्वगतश्च नित्यः'
इत्यपि प्रसिद्धमहत्त्वेनाकाशेनोपमानं क्रियते, निरतिशय-
महत्त्वाय नाकाशसमत्वाय यथेषुरिव सविता धावतीति क्षि-

धर्मविशिष्टानां विभक्तत्वादिविकल्पासहत्वात् [illegible]। यदपीत्यादिना।
धर्मिविकाराभावे गुणनाशो न स्यादिति तत्रोक्तमनित्यपदं गुणाश्रयत्वमेव
चेत्, तर्हि अनित्यगुणाश्रयत्वतो निर्गुणात्मनि न व्यभिचारः।
भूतत्वादिरित्यर्थः। [illegible]। विभुत्वादीनां चेति। सर्व-
मूर्तसंयोगः परिमाणविशेषो वा विभुत्वं निर्गुणात्मनि [illegible]
संयोगस्य [illegible] च, [illegible]
विभुत्वस्य [illegible], 'ज्यायानाकाशात्' इति श्रुतेः। [illegible]
[illegible] सर्वत्वेन [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]। [illegible] च। ननु च
[illegible] श्रुतिर्नित्यत्वेनैव [illegible]
[illegible]। इत्येतीति। [illegible]। श्रुतिव्या-
[illegible] न
[illegible]। [illegible]। [illegible] श्रुतिर्न तर्केण

प्रमितत्वाद्योच्यते नैतदुत्पत्तिमत्त्वाय तद्वत्। एतेनानन्त-त्वोपमानश्रुतिर्व्याख्याता। ज्यायानाकाशादित्यादिश्रुति-भ्यश्च ब्रह्मणः सकाशात् आकाशस्योनपरिमाणत्वसिद्धिः न तस्य प्रतिमास्तीति च ब्रह्मणोऽनुपमानत्वं दर्शयति, अतो-ऽन्यदार्त्तम्' इति च ब्रह्मणोऽन्येषामाकाशादीनामार्त्तत्वं दर्शयति। तपसि ब्रह्मशब्दवत् आकाशस्य जन्मश्रुतेर्गौण-त्वमित्येतदाकाशसम्भवश्रुत्यनुमानाभ्यां परिहृतं, तस्माद्-ब्रह्मकार्यं वियदिति सिद्धम्॥

एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः॥ ८॥

अतिदेशोऽयं एतेन वियद्व्याख्यानेन मातरिश्वापि वियदाश्रयो वायुर्व्याख्यातः। तत्राप्येते यथायोगं पक्षा रचयि-तव्याः। न वायुरुत्पद्यते, छन्दोगानामुत्पत्तिप्रकरणेऽना-म्नानादित्येकः पक्षः, अस्ति तु तैत्तिरीयाणामुत्पत्तिप्रकरणे आम्नानं 'आकाशाद्वायुरिति' पक्षान्तरम्। ततश्च श्रुत्यो-

---

तस्मादाकाशस्योपमानत्वात् नैव नित्यत्वं नास्तीति भावः। अनित्यत्वे मानमा-नुमानाह। अतोऽन्यदिति। ननु एकस्यैव ब्रह्मशब्दस्य गौणत्वं मुख्य-त्वं चेति वत् आकाशोऽपि तत्र [illegible] तद्वदिति। [illegible] [illegible] [illegible] अपि [illegible] [illegible] तस्मादिति।

एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः। अतिदेशत्वात् पृथक् [illegible], [illegible] श्रुतिः। आकाशाद्वायुरिति श्रुत्या विरोधोऽस्ति न वेति [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible]। पूर्वत्र [illegible] [illegible] वायु-

र्विप्रतिषेधे सति गौणी वायोरुत्पत्तिश्रुतिः, [illegible] त्यपरोऽभिप्रायः, [illegible] दर्शितः। सैषाऽनस्तमिता देवता यद्वायुः' इत्यस्तमयप्रतिषेधादमृतत्वादिश्रवणाच्च प्रतिज्ञानुपरोधा[illegible] विभागाद्युपगमादुत्पद्यते वायुरिति निश्चयः। अस्तमयप्रतिषेधो ऽपरविद्याविषय आपेक्षिकः, अग्न्यादीनामिव वायोरस्तमयाभावात्। कृतं प्रतिविधानममृतत्वादिश्रवणस्य। ननु वायोराकाशस्य च तुल्ययोरुत्पत्तिप्रकरणे श्रवणाश्रवणयोरेकमेवाधिकरणमु-भयविषयमस्तु किमतिदेशेनासति विशेषे इति, उच्यते, सत्यमेवमेतत्, तथापि मन्दधियां शब्दमात्रकृतामाशङ्कानिराक-

तेजसो [illegible] वायोरग्निरिति क्रमश्रुतिबाधात् पौर्वापर्यं तेजः प्राथम्य[illegible]ति पूर्वपक्षे गौणविद्याभिप्रायत्वात्। तत्रेति। अस्तमयप्रतिषेधो मुख्योत्पत्त्यभावे लिङ्गं, वायुवायुरिति [illegible]। तत्रैव [illegible] वायुरेव गतिः; [illegible]पदार्थः। तथा [illegible] विद्यानां वायुरेवैतान् सर्वानग्न्यादीन् संहरतीति [illegible] विज्ञानार्थं पाठ। [illegible] इति प्रतीत[illegible]विरोधः। [illegible]रिति प्राह प्रतिपिपादयिषित[illegible] त्[illegible] तत्रापेक्षया तत्र तत्र वायुमहिमाख्याने भूत-[illegible] वायोरुत्पत्तिः, तथापि [illegible] वायुश्च [illegible] तेजोऽ[illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible] [illegible]विद्या-नयात्। [illegible]। कृतं प्रतिविधानं [illegible] अपराविद्या[illegible]। अग्न्यादि-दिना। वायुरेवैतान् सर्वान् संहरते इत्यादिवचनानां [illegible]

योऽयमतिदेशः क्रियते। संवर्गविद्यादिषु तूपास्यतया वायोर्महाभागत्वश्रवणात्, अस्तमयप्रतिषेधादिश्च भवति नित्यत्वापेक्षया कश्चिदिति ॥ ८ ॥

असम्भवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥

वियत्पवनयोरसम्भाव्यमानजन्मनोरप्युत्पत्तिमुपश्रुत्य ब्रह्मणोऽपि भवेत् कुतश्चिदुत्पत्तिरिति स्यात् कस्यचिन्मतिः। तथा विकारेभ्य एवाकाशादिभ्य उत्तरेषां विकाराणामुत्पत्तिमुपश्रुत्याकाशस्यापि विकारादेव ब्रह्मण उत्पत्तिरिति कश्चिन्मन्येत, तामाशङ्कामपनेतुमिदं सूत्रम्। असम्भव इति। न खलु ब्रह्मणः सदात्मकस्य कुतश्चिदन्यतः सम्भव उत्पत्तिराशङ्कितव्या, कस्मात् अनुपपत्तेः, सन्मात्रं हि ब्रह्म न तस्य सन्मात्रादेवोत्पत्तिः सम्भवति, असत्यतिशये

इति द्योतनार्थं व्याख्यातपदम्। तमेव सङ्गमाह। संवर्गेति। अवि-नाशत्वगुणापेक्षितं, दिवां यस्य वेदेषु पालितादिवदर्थः ॥

असम्भवस्तु सतोऽनुपपत्तेः। 'अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवं न बभूव कश्चित्' इत्यादि ब्रह्मानादित्वश्रुतीनां न बाधो भवति नियतोत्पत्त्यवधि इत्युत्पत्तिश्रुत्या विरोधोऽस्ति नेत्येवमाकाशादिकार्याणामुत्पत्तिवदत्रापि विरोध इति पूर्वपक्षे यथा शब्दादेरनन्तत्वादिश्रुतयोऽविनाशापेक्षिकं तथा ब्रह्मानादित्वं आपेक्षिकमिति ब्रह्मणोऽप्युत्पत्तिकल्प्यं प्राप्यति। सिद्धान्ति। ब्रह्म कुतश्चिज्जायते कारणान्तरादिति अनुमानादुपपाद्यानवस्थानिर्वाहशीलत्वात्। तदेति। न, कारणादिपारम्पर्याभावेनानवस्था नोऽतश्च स्वरूपादिक्षोपपत्तेः। इत्थं च दीर्घ-हीनवन्महत्त्वाद्ब्रह्मणोऽपरोत्पत्तिः, कल्पितत्वस्य कार्यादिशक्तिर्वै-

प्रकृतिविकारभावानुपपत्तेः । नापि सद्विशेषात् दृष्टविपर्य-
यात् सामान्याद्धि विशेषा उत्पद्यमाना दृश्यन्ते । मृदादेर्घ-
टादयो न तु विशेषेभ्यः सामान्यं नाप्यसतो निरात्मक-
त्वात्, कथं 'असतः सज्जायेत' इति चाक्षेपश्रवणात् 'स
कारणं करणाधिपाधिपो न चास्य कश्चिज्जनिता न चा-
धिपः' इति च ब्रह्मणो जनयितारं वारयति । वियत्पव-
नयोः पुनरुत्पत्तिः प्रदर्शिता न तु ब्रह्मणः साऽस्तीति
वैषम्यम् । न च विकारेभ्यो विकारान्तरोत्पत्तिदर्शनाद्-
ब्रह्मणोऽपि विकारत्वं भवितुमर्हतीति मूलप्रकृत्यनभ्युपग-
मेऽनवस्थाप्रसङ्गात् । या मूलप्रकृतिरभ्युपगम्यते तदेव च
नो ब्रह्मेत्यविरोधः ॥

त्यपायश्रवणाद्ब्रह्मणश्चजन्मवदुत्पत्तिरिति प्राप्ते सूत्रं व्याचष्टे । सत इति ।
ब्रह्म न जायते कारणशून्यत्वादश्वविषाणवद्व्यतिरेकेण घटवच्चेत्यनुमाना-
नुपपत्तिरित्यर्थे चाकारणककार्यवादप्रसङ्गादुत्पत्त्यादिमत्त्वतो सर्वोत्पत्ति
इति कारणत्वविरहाभावादनुत्पत्तिः कार्यभेदेन सामान्यविशेषाभावाद्ब्रह्म-
णश्चाप्युत्पत्तिरिति विभागकृत्यम् । न च हेतुसिद्धिः कारणत्वानिरूप-
णात् । तथा हि किं सन्मात्रं ब्रह्मणः सन्मात्रमेव सामान्यं कारणं
सद्विशेषो वा अनेकधा न स्वेनात्मनैवाद्यः । सत्त्वात् सीमादिना । द्वितीयस्तु
दोषान्तरं निरूपयितुमुद्दाहरणम् । वियत्पवनयोस्तु सत्त्व विद्यमाना-
नित्यसमवायिकारणत्वाभावाच्च वैषम्यम् । कारणत्वविरहस्याप्रया-
सिद्धस्यापि । तर्कं चाह साधकाद् । न च विकारेषु व्यभिचारः ।
कारणत्वानभ्युपगमे नित्यत्वादप्रसङ्गः, अन्यादिकारणाभ्युपगमेऽनवस्था-
प्रसङ्गः, तदनभ्युपगमे ब्रह्मत्वादप्रसङ्गः, कारणान्तरस्य प्रधानादेर्निराक-
त्विति भावः ॥

तेजोऽतस्तथाह्याह ॥ १० ॥

छान्दोग्ये सन्मूलत्वं तेजसः श्राव्यते, तैत्तिरीयके तु, वायुमूलत्वं, तत्र तेजोयोनिं प्रति श्रुतिविप्रतिपत्तौ सत्यां प्राप्तं तावत् ब्रह्मयोनि तेजः इति। कुतः, सदेवेत्युपक्रम्य तत्तेजोऽसृजतेत्युपदेशात्, सर्वविज्ञानप्रतिज्ञायाश्च ब्रह्मप्रभवत्वे सर्वस्य सम्भवात्, तज्जलानिति चाविशेषश्रुतेः एतस्माज्जायते प्राण इति चोपक्रम्य श्रुत्यन्तरे सर्वस्याविशेषेण ब्रह्मजत्वोपदेशात्, तैत्तिरीयके च 'स तपस्तप्त्वा इदं सर्वमसृजत यदिदं किञ्च' इत्यविशेषश्रवणात्। तस्माद्वायोरग्निरिति क्रमोपदेशो द्रष्टव्यः, वायोरनन्तरमग्निः सम्भूत इति, एवं प्राप्ते उच्यते। तेजोऽतो मातरिश्वनो जायत इति। कस्मात् तथाह्याह 'वायोरग्निः' इति। अव्यवहिते हि तेजसो ब्रह्मजत्वे सत्यसति वायुजत्वे वायोरग्निरितीयं

तेजोऽतस्तथाह्याह। 'तत्तेजोऽसृजत' इति 'वायोरग्निः' इति च श्रुत्योर्विरोधोऽस्ति न वेति सन्देहे वाक्यान्तरात् [illegible]ऽपि ब्रह्मवाय्वोः आकाशवायोस्तेजोरूपविशेषोपादान[illegible] [illegible] विरोध इति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षः सर्वत्राप्याकाश[illegible]- [illegible]वाक्ययोः संशयबीजम्। पूर्वपक्षे श्रुत्योर्विरोधादप्रामाण्यं [illegible] सिद्धान्ते प्रामाण्यमिति फलं न विस्मर्तव्यम् एवं पूर्वपक्षे [illegible] निर्ण- यात् [illegible] वायोस्तेजः[illegible] [illegible] [illegible] उपा- दानं सर्वकार्याणां ब्रह्मैवोपादानमिति श्रुत्योः [illegible] [illegible]- वायोरिति क्रमार्थो पञ्चम्याविरोध इत्येकदेशिसिद्धान्तं [illegible]। प्राप्तं तावद्ब्रह्मयोनि तेज इत्यादिना। श्रुत्योः विरोध[illegible] पूर्वपक्षः [illegible]नाविरोधात् [illegible] इति [illegible]। [illegible]- मपि [illegible]पेक्षया पूर्वपक्षत्वेन [illegible]। [illegible]।

श्रुतिः कदर्थिता स्यात्। ननु क्रमार्थैषा भविष्यतीत्युक्तं नेति ब्रूमः। 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः' इति पुरस्तात् सम्भवति अपादानस्यात्मनः पञ्चमीनिर्देशात् तस्यैव च सम्भवतेरिहाधिकारात् परस्तादपि तदधिकारे पृथिव्या ओषधयः इत्यपादाने पञ्चमीदर्शनाद्वायोरग्निरित्यपादानपञ्चम्येवैषेति गम्यते। अपि च वायोरूर्ध्वमग्निः सम्भूत इति कल्प्य उपपदार्थयोगः, क्लृप्तस्तु कारकार्थयोगः वायोरग्निः सम्भूत इति तस्मादेषा श्रुतिर्वायुयोनित्वं तेजसोऽवगमयति नन्वितरापि श्रुतिर्ब्रह्मयोनित्वं तेजसोऽवगमयति तत्तेजोऽसृजतेति। न तस्याः पारम्पर्यजत्वेऽप्यविरोधात्। यदापि ह्याकाशं वायुञ्च सृष्ट्वा वायु-

---

एवं प्राप्ते इति। कदर्थिता बाधितार्थेति यावत्। वायोस्तेजः प्रजायत इति पञ्चमीश्रुत्या निर्धारितं, न च कल्पितस्योपादानत्वासम्भवः, अधिष्ठानस्या-[illegible]ऽपि [illegible]दादिवत्परिणामित्वसम्भवात्, अतस्तु ब्रह्मणः [illegible] [illegible]त्वं [illegible] गौणोपादानत्वम्। न च ब्रह्म [illegible] कार्यैर्द्वैत[illegible] [illegible]पादानत्व[illegible]त् श्रुतेर्वैयर्थ्यं न [illegible]विरोधेन [illegible] [illegible]त्वात्। [illegible] वायोर्[illegible]वायुरूपापि तेजसो ब्रह्मप्रकृति-[illegible] विरुद्ध[illegible]; । इहाधिकारादिति वायोरग्निः सम्भूत इति [illegible]र्थः। तदधिकारे [illegible]धिकारे निरपेक्ष-[illegible] प्रयत्नात् न क्रमार्थो पञ्चमी-[illegible]। [illegible] चेति। [illegible] पञ्चमी[illegible] [illegible] उपपदार्थयोगः प्रकृत[illegible]दानकारकस्तु निरपेक्ष[illegible] [illegible] प्रत्यासत्त्याद[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible]। [illegible]। [illegible] [illegible] तत् [illegible] वायोर्[illegible] इत्यादिकन्तु

भावापन्नं ब्रह्म तेजोऽसृजतेति कल्प्यते तथापि ब्रह्मजत्वं तेजसो न विरुध्यते, यथा तस्याः शृतं तस्या दधि तस्या आमिक्षेत्यादि । दर्शयति च ब्रह्मणो विकारात्मनावस्थानं 'तदात्मानं स्वयमकुरुत' इति । तथा चेश्वरस्मरणं भवति । 'बुद्धिर्ज्ञानमसंमोह' इत्याद्यनुक्रम्य 'भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः' इति । यद्यपि बुद्ध्यादयः स्वकारणेभ्यः प्रत्यक्षं भवन्तो दृश्यन्ते तथापि सर्वस्य भावजातस्य साक्षात् प्रणाड्या वा ईश्वरवंश्यत्वात् । एतेनाक्रमसृष्टिवादिन्यः श्रुतयो व्याख्याताः तासां सर्वथोपपत्तेः क्रमवत्सृष्टिवादिनीनामन्यथानुपपत्तेः प्रतिज्ञापि सद्वंश्यत्वमात्रमपेक्षते नाव्यवहितजन्यत्वमित्यविरोधः ॥

आपः ॥ ११ ॥

अतस्तथा ह्याहेत्यनुवर्तते । आपोऽतस्तेजसो जायन्ते,

पारम्पर्येणजत्वमर्थः । दधि संसृष्टं कठिनक्षीरमामिक्षा । ब्रह्मणो वायु-भावे मानमाह । दर्शयति चेति । पारम्पर्यजत्वेऽपि [illegible] स्मृतिमाह । तथा चेति । मनःकार्यादिभ्यो [illegible] बुद्ध्यादीनां [illegible] [illegible] । [illegible] । प्रणाड्या परम्परया ईश्वरवंश्यत्वात् तज्जत्वात् [illegible] बुद्ध्यादि चेत्यर्थः । एतत्पदार्थमाह । व्याख्याता इति । [illegible]-श्रुतीनां साक्षात् प्रणाड्या वा ब्रह्मजत्वेनोपपत्तेरविरोधः । क्रम-श्रुतीनां [illegible] [illegible] इति स्थितम् ॥

आपः । अतिदेशोऽयं तथा [illegible] [illegible] प्रायो [illegible] । [illegible] धा-

कल्पयत् तथा ह्याह 'तदपोऽसृजत' इति 'अग्नेरापः' इति च। सति वचने नास्ति संशयः। तेजसस्तु सृष्टिं व्याख्याय पृथिव्या व्याख्यास्यन्नपोऽन्तरयामीत्याप इति सूत्रयाञ्चकार॥

पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः॥ १२॥

'ता आप ऐक्षन्त बह्व्यः स्याम प्रजायेमहीति ता अन्नमसृजन्त' इति श्रूयते। तत्र संशयः। किमनेनान्नशब्देन व्रीहियवाद्यभ्यवहार्यं वौदनाद्युच्यते किं वा पृथिवीति। तत्र प्राप्तं तावत् व्रीहियवाद्योदनादि वा परिग्रहीतव्यमिति, तत्र ह्यन्नशब्दः प्रसिद्धो लोके वाक्यशेषोऽपि चैतमर्थमुपोद्बलयति, 'तस्माद्यत्र क्व च वर्षति तदेव भूयिष्ठमन्नं भवतीति

रिवी' इति वक्ष्ये अपां जन्मवत्त्वं श्रुतम्। अग्नेराप इति श्रुत्या तत्र विरोधोऽस्ति न वेति सन्देहे तद्वत्त्वादस्ति विरोध इति पूर्वपक्षे अपाम-ग्निदाहत्वेन विरोधादग्निजन्मासम्भवात् क्रमार्था पञ्चमीत्यविरोध इत्या-शङ्क्य ... व्याचष्टे। सत इति। ... विरोधे ... । सति वचन इति। ... तयोरनयोर्विरोधेऽग्नेराप इति वचनादतीन्द्रियार्थे ... विरोध इति निर्णीतं तत्त्वं भेदः। न केवलं ... विरोधः ... किन्तु ... । तेजस इति। ... ... इति सिद्धम्॥

पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यो ... संशयमाह। तत्रेति। अभ्यवहार्यं अन्नं, अत्र श्रुतौ ... तदा ... पृथिवीति श्रुत्या विरोधः, यदि पृथिवी तदा न विरोध इति फलं बोध्यम्। अप्पृथिव्योः कार्यकारणभावश्रुतिविरोधः ... । ... निरुक्त ... पूर्वपक्षः। ... । तथाच ... ... पृथिवी ... विरोधो नास्तीति प्राप्ते

व्रीहियवाद्येव हि तदपि अन्नं भवति न पृथिवीति, एवं प्राप्ते ब्रूमः। पृथिव्येवेयमन्नशब्देनाद्भ्यो जायमाना विवक्ष्यत इति। कस्मात् अधिकारात् रूपात् शब्दान्तराच्च। अधिकारस्तावत् तत्तेजोऽसृजत, ता आपोऽसृजन्तेति च महाभूतविषयो वर्तते तत्र क्रमप्राप्तां पृथिवीं महाभूतं विलङ्घ्य नाकस्माद्व्रीह्यादिपरिग्रहो न्याय्यः, तथा रूपमपि वाक्यशेषे पृथिव्यनुगुणं दृश्यते यत्कृष्णं तदन्नस्येति। न ह्योदनादेरभ्यवहार्यस्य कृष्णत्वनियमोऽस्ति नापि व्रीह्यादीनाम्। ननु पृथिव्या अपि नैव कृष्णत्वनियमोऽस्ति, पयःपाण्डुरस्याङ्गाररोहितस्य च क्षेत्रस्य दर्शनात्। नायं दोषो बाहुल्यापेक्षत्वात्। भूयिष्ठं हि पृथिव्याः कृष्णं रूपं न तथा श्वेतरोहिते। पौराणिका अपि पृथिवीच्छायां शर्वरीमुपदिशन्ति, सा च कृष्णाभासेत्यतः कृष्णं रूपं पृथिव्या इति श्लिष्यते। श्रुत्यन्तरमपि समानाधिकारम्

विवक्ष्यत इति। एवं प्राप्त इति। अधिकारः प्रकरणं, रूपं लिङ्गं पयः क्षीरं तद्वत् पाण्डुरं श्वेतं, अङ्गारवत् रोहितं रक्तम्। शब्दान्तरमश्रुत्यन्तरं [illegible] ब्राह्मणे। श्रुत्यन्तरमपीति। [illegible] पृथिव्याः स्थानं श्रुत्यन्तर[illegible] [illegible] पृथिवीत्वनिर्णयः। [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] कठिनः [illegible] [illegible] कठिना [illegible] पृथिव्यन्नदिति [illegible]। [illegible] [illegible] [illegible] इति [illegible]। पृथिव्यामिति। [illegible] [illegible] [illegible] प्रकरण[illegible] [illegible]। [illegible]। [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

पृथिवीति भवति तद्रूपं यदपां शर आसीत् तत्समहन्यत सा पृथिव्यभवदिति च। पृथिव्यास्तु व्रीह्यादेरुत्पत्तिं दर्शयति पृथिव्या ओषधय ओषधीभ्योऽन्नमिति च। एवमधिकारादिषु पृथिव्याः प्रतिपादकेषु सत्सु कुतो व्रीह्यादिप्रतिपत्तिः। प्रसिद्धिरप्यधिकारादिभिरेव बाध्यते। वाक्यशेषोऽपि पार्थिवत्वादन्नाद्यस्य तद्द्वारेण पृथिव्या एवान्नप्रभवत्वं ख्यापयतीति द्रष्टव्यं, तस्मात् पृथिवीयमन्नशब्देति॥

तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात् सः॥ १३॥

किमिमानि वियदादीनि भूतानि स्वयमेव स्वविकारान् सृजन्त्याहोस्वित् परमेश्वर एव तेन तेनात्मनावतिष्ठमानोऽभिध्यायंस्तं विकारं सृजतीति सन्देहे सति प्राप्तं तावत् स्वयमेव सृजन्तीति। कुतः आकाशाद्वायुर्वायोरग्निरित्यादि

पक्षे प्रकाशादीनां पृथिवीमात्रविषयत्वात् अन्नत्वबाधापत्तेरिति भावः। अन्नस्य इत्यन्तोक्तिद्वारा पृथिव्या अन्नजन्यत्वं सूच्यते। पृथिव्यन्ना पृथिवीत्वादन्नादिशब्दमानादिमान्तरार्थः। एवं तित्तिरिश्रुत्यनुसारेण छान्दोग्यश्रुतेर्नयनादविरुद्धो भूतसृष्टिश्रुतीनां मध्येऽपि समन्वय इति सिद्धम्॥

भवन्ति तानि भूतान्यभिव्यक्तान्यचेतनानि ततः तेषां स्वातन्त्र्यमाशङ्क्य निषेधति। तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात् सः। उक्तभूतान्यधिकृत्य संशयपूर्वपक्षौ दर्शयति। किमिमानीत्यादिना। संशयबीजमाह पूर्वे- पक्षफलं जीवेश्वरस्वामिति ज्ञेयम्। नन्वत्र भूतानां किं स्वातन्त्र्यं चोपादानत्वमाहोस्वित् कर्तृत्वं वा, नाद्यः, वचनानुपपत्तेरित्यादिस्वाविरोधादिति चेन्न। नन्विति। न द्वितीयः अचेतनत्वादिति भावः।

स्वातन्त्र्यश्रवणात्। नन्वचेतनानां स्वतन्त्राणां प्रवृत्तिः प्रति-षिद्धा, नैष दोषः, तत्तेज ऐक्षत ता आप ऐक्षन्तेति च भूता-नामपि चेतनत्वश्रवणादित्येवं प्राप्तेऽभिधीयते। स एव परमेश्वरः तेन तेनात्मनावतिष्ठमानोऽभिध्यायंस्तं तं विकारं सृजतीति। कुतस्तल्लिङ्गात्। तथा हि शास्त्रं 'यः पृथिव्यां ति-ष्ठन् यः पृथिव्या अन्तरो यं पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरं यः पृथिवीमन्तरो यमयती'त्येवंजातीयकं साध्य-क्षाणामेव भूतानां प्रवृत्तिं दर्शयति। तथा 'सोऽकामयत

यथा मनुष्यादिशब्दैस्तत्तद्देहाभिमानिनो जीवा उच्यन्ते तथाकाशवाय्वादि-श्रुत्यादिश्रुतौ आकाशादिशब्दैस्तत्तद्भूताभिमानिदेवता उच्यन्ते, तासां स्वकार्ये वाय्वादौ कर्तृत्वमन्यानपेक्षमिति मत्वा पूर्वपक्षः। एवं प्रदा-त्मानं स्वयमकुरुतेति श्रुतौ स्वयमिति विशेषणात् [illegible] कर्तृ-त्वं श्रुतम्। तथा च नियोगनिरपेक्षेश्वरभूतकर्तृत्वश्रुत्योर्विरोधात् [illegible] समन्वय इति वक्तुं पूर्वपक्षमाह। नैष दोष इति। भूतानां तदभिमानि-देवतानामित्यर्थः। यथा आकाशादिभावापन्नब्रह्मणः कर्तृत्वं तथा तदभिमानिदेवताजीवभावापन्नब्रह्मणः कर्तृत्वमिति परमात्मन ईश्वरकर्तृ-त्वानुपपत्तिविरोधः। स्वयमिति विशेषणं ईश्वरान्तरनिरासार्थं न [illegible] [illegible] अन्यथा [illegible]। [illegible] एवं प्राप्त इति। आकाशादिशब्दैर्देवतावचना [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], तथा [illegible] भूतानां कर्तृत्वमेव नास्ति, कुतः ईश्वरानपेक्षकर्तृत्वं [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] न [illegible] किन्तु [illegible] [illegible] भूतानां न [illegible] इति [illegible]। [illegible] [illegible] [illegible] उपादानत्वेऽपि [illegible] [illegible] कर्तृत्वं च [illegible] [illegible] [illegible]।

बहु स्यां प्रजायेय' इति प्रक्रम्य 'सच्च त्यच्चाभवत्' 'तदात्मानं स्वयमकुरुत' इति तस्यैव सर्वात्मभावं दर्शयति। यत्त्वीक्षणश्रवणमप्तेजसोस्तत् परमेश्वरावेशवशादेव द्रष्टव्यं 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इतीक्षित्रन्तरप्रतिषेधात् प्रकृतत्वाच्च सत ईक्षितुः 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेत्यत्र ॥

विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च ॥ १४ ॥

भूतानामुत्पत्तिक्रमश्चिन्तितः, अथेदानीमप्ययक्रमश्चिन्त्यते किमनियतेन क्रमेणाप्यय उतोत्पत्तिक्रमेणाथ वा तद्विपरीतेनेति। त्रयोऽपि चोत्पत्तिस्थितिप्रलया भूतानां ब्रह्मायत्ताः श्रूयन्ते, 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते

प्रकरणाच्च साक्षात् कर्तृत्वं स्वमतमाह । तदेति । पूर्वोक्तमनूद्य निरस्यति । यत्त्विति । परमेश्वरस्यान्तर्यामिभावेनावेशः सम्बन्धः । तद्वशाद्चेतनयोरप्तेजसोरीक्षणं नैतावता तेषां चेतनत्वं स्वातन्त्र्यं चेत्यर्थः । अनेन तदभिध्यानादिति पदं व्याख्यातं, सूत्रं योजयति । स ईश्वरस्तदात्मना स्थितोऽपि साक्षादेव कर्ता [illegible] कर्तृत्वं नाम जीवस्येव [illegible] तदभिध्यानादीश्वरादेव भूतेषु सृष्टिरुपपद्यते चेति [illegible] मुख ईक्षिता परमात्मैवेत्यत्र [illegible] प्रकरणबलाच्च । नान्य इति । [illegible] भूतस्रष्टृत्वं सिद्धमिति सिद्धम् ॥

विपर्ययेण तु । अत्रापि श्रुतिविरोधो न परिहृतः [illegible] [illegible] भूतानामिति [illegible] [illegible] भूतानां [illegible]

येन जातानि जीवन्ति यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति इति, तत्रा-
नियमोऽविशेषादिति प्राप्तं, अथवोत्पत्तेः क्रमस्य श्रुतत्वात्
प्रलयस्यापि क्रमाकाङ्क्षिणः स एव क्रमः स्यादित्येवं प्राप्तं
ततो ब्रूमः विपर्ययेण तु प्रलयक्रमोऽत उत्पत्तिक्रमाद्भवितुम-
र्हति, तथा हि लोके दृश्यते येन क्रमेण सोपानमारूढस्ततो
विपरीतक्रमेणावरोहतीति, अपि च दृश्यते मृदो जातं
घटशरावाद्यप्ययकाले मृद्भावमप्येति, अद्भ्यश्च जातं हिम-
करकाद्यब्भावमप्येतीति । अतश्चोपपद्यत एतत् यत्पृथिव्य-
द्भ्यो जाता सती स्थितिकालव्यतिक्रान्तावपोऽपीयात्, आप-
श्च तेजसो जाताः सत्यस्तेज अपीयुः, एवं क्रमेण सूक्ष्मं
सूक्ष्मतरं चानन्तरमनन्तरतरं कारणमपीत्य सर्वं कार्यजातं
परमकारणं परमसूक्ष्मं च ब्रह्माप्येतीति वेदितव्यम् । नहि
स्वकारणव्यतिक्रमेण कारणकारणे कार्याप्ययो न्याय्यः ।
स्मृतावप्युत्पत्तिक्रमविपर्ययेणैवाप्ययक्रमस्तत्र तत्र दर्शितः,

---

प्रलयक्रमचिन्तायाः फलं, पूर्वपक्षे तु कारणनाशे सति कार्य-
नाश इति सर्वत्र वाचारम्भणत्वसिद्धेः [illegible] इति भेदः । सति भूता-
नां लये क्रमचिन्ता स एव नास्तीति केचित्तान् प्रत्याह त्रयोऽपीति ।
अनियम इत्युत्पत्त्यप्यययोः श्रौतस्य प्रलयस्य क्रमाकाङ्क्षायां श्रौत उत्पत्ति-
क्रम एव ग्राह्यः, श्रौतत्वेनान्तरङ्गत्वादित्यन्यः पूर्वपक्षः, सति कारणे कार्यं
नश्यतीति लोके दृश्यते । तथा च श्रौतोऽप्युत्पत्तिक्रमो [illegible]
किन्तु लौकिकक्रम एव [illegible] श्रुतेर्लौकिकपदार्थबोधकत्वेन श्रौता-
दपि लौकिकस्यान्तरङ्गत्वात्, कारणेनैव हि कार्यस्य [illegible]
[illegible] न्यायेन [illegible] । न हि कारणनाशे कार्यस्य [illegible]
[illegible], [illegible] उत्पत्तिक्रमो [illegible] न ग्राह्यः लौकिकक्रमा-

'जगत्प्रतिष्ठा देवर्षे पृथिव्यप्सु प्रलीयते।
ज्योतिष्यापः प्रलीयन्ते ज्योतिर्वायौ प्रलीयते' ॥

इत्येवमादौ॥ उत्पत्तिक्रमस्तूत्पत्तावेव श्रुतत्वात् नाप्यये भवितुमर्हति, न चासावयोग्यत्वादप्ययेनाकाङ्क्ष्यते, न हि कार्ये ध्रियमाणे कारणस्याप्ययो युक्तः कारणाप्यये कार्यस्यावस्थानानुपपत्तेः। कार्याप्यये तु कारणस्यावस्थानं युक्तं मृदादिष्वेवं दृष्टत्वात्॥

अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात्॥ १५॥

भूतानामुत्पत्तिप्रलयावनुलोमप्रतिलोमक्रमाभ्यां भवत इत्युक्तं, आत्मादिरुत्पत्तिः प्रलयश्चात्मान्त इत्युक्तं, सेन्द्रियस्य तु मनसो बुद्धेश्च सद्भावः प्रसिद्धः श्रुतिस्मृत्योः। बुद्धिस्तु

रोधेन निराकाङ्क्षत्वादिति सिद्धान्तयति। ततो भूतः इत्यादिना। क्रमेण परम्परया सर्वकार्यस्याधारत्वं ब्रह्मणः किमित्याम्नायते साक्षादेव तत् किं न स्यादित्यत आह। न हि स्वकारणव्यतिक्रमेणेति। च-न्नादौ घटकपालकपालादिष्वर्थः। 'वायुश्च लीयते ज्योतिषि तथाव्यक्तं प्रलीयते' इति स्मृतिशेषः आदिपदार्थः। व्योमकालादीनं प्रलयम् इति न्यायादव्यक्तलयाय इति सिद्धम्॥

अन्तरा चेन्नात्। उक्तभूतोत्पत्तिलयक्रममुपजीव्य स किं करणोत्पत्तिक्रमेण विरुध्यते न वेति करणानामभौतिकत्वभौतिकत्वाभ्यां सन्देहे र्कानुवादपूर्वकं पूर्वपक्षमाह। अन्तरा भूतानामित्यादिना। करणान्येव न सन्तीति शङ्कां प्रत्याह। ऐन्द्रियकमिति। 'मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेः परतस्तु सः।' 'श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्यन्ये' इति स्मृतिरुक्ता। कथ-

सारथिं विद्धि मनः प्रग्रहमेव च । इन्द्रियाणि हयानाहुः' इ-
त्यादिलिङ्गेभ्यः। तयोरपि कस्मिंश्चिदन्तराले क्रमेणोत्पत्तिप्रल-
यावुपसंग्राह्यौ, सर्वस्य वस्तुजातस्य ब्रह्मजत्वाभ्युपगमात् । अपि
चाथर्वणे उत्पत्तिप्रकरणे भूतानामात्मनश्चान्तराले करणा-
न्यनुक्रम्यन्ते 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च ।
खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी' इति, तस्मात्
पूर्वोक्तोत्पत्तिप्रलयक्रमभङ्गप्रसङ्गो भूतानामिति चेत्, नावि-
शेषात् । यदि तावद्भौतिकानि करणानि ततो भूतोत्पत्ति-
प्रलयाभ्यामेवैषामुत्पत्तिप्रलयौ भवत इति नैतयोः क्रमान्त-
रं मृग्यम् । भवति च भौतिकत्वे लिङ्गं, करणानाम्, 'अन्नमयं

पराः शब्दाः लिङ्गानीत्युच्यन्ते । करणानां क्रमाकाङ्क्षायाम्
तयोरिति । आकाङ्क्षायां श्रुतिसिद्धः क्रमो बाध्य इत्याह । अपि
चेति । विज्ञायतेऽनेनेति विज्ञानं सेन्द्रिया बुद्धिः । आत्मनो भूतानां
चान्तरा मध्ये तल्लिङ्गात् श्रुतिवाक्यात् 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः'
इत्यादिरूपाद्विज्ञानमनसी अनुक्रम्येते । तथा च करणक्रमेण भूत-
क्रमभङ्ग इति शङ्कासूत्रार्थः । न च करणानां भौतिकत्वात्तदन्तर्भाव इति
वाच्यं, तेषां भौतिकत्वे मानाभावात् । तथा चात्मनः प्रथममाकाश-
जन्म पश्चाद्वाय्वादिरित्युपक्रमस्यात्मनः करणानि ततो भूतानीति क्रमेण वि-
रोध इति निर्णयवाक्यश्रुत्योर्विरोधात् तत्रापि समन्वय इति च पूर्वपक्ष-
सिद्धान्तयति । नेति । 'आत्मन आकाशः' इत्यादि निर्दिष्ट-
पञ्चम्याः कार्यकारणभावेनार्थतः क्रमो भवति न तथाथर्वणवाक्ये का-
र्यकारणविरोधिक्रमविशेषश्रुतिः पाठक्रमस्यार्थक्रमबोधेनैव विरोधा-
भावो मानादिति सूत्रार्थः क्रमाविरोधेन पाठस्य नेयत्वात् तन्मध्ये करण-
क्रमविवक्षा । किञ्च भौतिकत्वात् तेषां तदन्तर्भावसिद्धेश्च । करणेषु
न च प्राणस्याधिकारेण्याबोधादन्नमयत्वादि भवतो न विकारार्थे

हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वाक्' इत्येवं जातीयकात्। व्यपदेशोऽपि क्वचिद्भूतानां करणानां च ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेन नेतव्यः। अथ त्वभौतिकानि करणानि तथापि भूतोत्पत्तिक्रमो न करणैर्विशेष्यते, प्रथमं करणान्युत्पद्यन्ते चरमं भूतानि प्रथमं वा भूतानि उत्पद्यन्ते चरमं करणानीति। आथर्वणे तु समाम्नायक्रममात्रं करणानां भूतानाञ्च न तत्रोत्पत्तिक्रम उच्यते। तथान्यत्रापि पृथगेव भूतक्रमात् करणक्रम आम्नायते 'प्रजापतिर्वा इदमग्र आसीत् स आत्मानमैक्षत स मनोऽसृजत तन्मन एवासीत्

वाच्यं करणानां भिन्नत्वेन कार्यतया कारणाकाङ्क्षायामन्नमयमित्यादिश्रुतेराकाङ्क्षितोऽन्वयो भवति बाधके मयटो विकारार्थतया युक्तत्वात्। प्राचुर्यार्थत्वे त्वनाकाङ्क्षितोक्तिप्रसङ्गाच्चैव तेजोऽन्नप्रायत्वे वाक्प्राणमनसां वृद्धितदभावे नाशाय इति विकारत्वस्य दर्शितत्वाच्च विवादावसरः। यद्वा सूक्ष्मभूताधीना तेषां वृद्धिर्विकारो भवत्वयं सूक्ष्माणां भौतिकत्वे लिङ्गं प्राणेन्द्रियमनांसि भौतिकानि भूताधीनवृद्धिमत्त्वाद्देहवदिति भावः। ननु तेषां भौतिकत्वे कथमाथर्वणे पृथक्कथनं भूतत्वोक्तेरेव, तत्राप्यविरुद्धमित्यत आह। व्यपदेशोऽपीति। प्रौढवादेन तेषामभौतिकत्वमुपेत्यापि श्रुत्यविरोधमाह। अथ त्विति। करणानां भूतानाञ्च पूर्वापरत्वे मानाभावान्नोक्तभूतक्रमभङ्गः। न चाथर्वणवाक्यं क्रमं पाठक्रमादित्यर्थः। तर्हि क्व क्रमनिर्णयस्तत्राह। तथेति। इदमग्रे जगतः प्राक् प्रजापतिः स्वात्मासीत्। ननु विराड्देहस्य मनोऽधिकत्वात् प्रजापतेश्च विराड्रूपत्वात् कथं प्रजापतिकर्तृकमनःसृष्टिरिति विचारणीयम्। अथ सूक्ष्मभूतात्मकप्रजापतिसर्गः प्रथमकल्पो मन आदिसर्गः इति क्रमो भवतीति भावः। एवञ्च भूतकर-

तदात्मानमैक्षत तदात्मानमसृजत' इत्यादिना। तस्मादाकाशादि भूतोत्पत्तिक्रमस्य भङ्गः।

चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावभावित्वात् ॥ १६ ॥

स्तो जीवस्याप्युत्पत्तिप्रलयौ जातो देवदत्तो मृतो देवदत्त इत्येवंजातीयकाल्लौकिकव्यपदेशाज्जातकर्मादिसंस्कारविधानाच्चेति स्यात् कस्यचिद्भ्रान्तिः, तामपनुदामः, न जीवस्योत्पत्तिप्रलयौ स्तः शास्त्रफलसम्बन्धोपपत्तेः। शरीरानुविनाशिनि हि जीवे शरीरान्तरगतेष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारार्थौ विधिप्रतिषेधावनर्थकौ स्याताम्। श्रूयते च 'जीवापेतं वाव किलेदं म्रियते न जीवो म्रियते' इति। ननु लौकिको जन्ममरणव्यपदेशो जीवस्य दर्शितः, सत्यं दर्शितः, भाक्तस्त्वेष जीवस्य जन्ममरणव्यपदेशः, किमाश्रयः पुनरयं मुख्यो यदपेक्षया भाक्त इति, उच्यते। चराचरव्यपाश्रय

जीवोत्पत्तिश्रुत्योरविरोधात् ब्रह्मणि समन्वयसिद्धिरिति सिद्धान्तफलं मन्तव्यम्। तस्मादिति ॥

चराचरेत्यादि। एवं तावत् तत्त्वदृष्ट्याकाशादिभूतोत्पत्तिक्रमप्रसङ्गात् भूतश्रुतीनां विरोधो निरस्तः इदानीमापादशेषात् पदार्थं शुद्धं जीवश्रुतीनां विरोधो निरस्यते 'न जीवो न जायते म्रियते' इत्यादिश्रुतेः जातेष्टिश्राद्धादेश्च विरोधोऽस्ति न वेति सन्देहे विरोधोऽस्तीति प्राप्ते लौकिकजन्मादिव्यपदेशस्य जातेष्ट्यादिशास्त्रस्य च जीवजन्मादिविषयत्वादिति पूर्वपक्षयति। स्त इति। तथा च जन्योत्पत्तिक्रमेण भूतानामिव जीवोत्पत्तिक्रमेण बाधः स्यादिति प्रत्युदाहरणसङ्गतिः। सिद्धान्ते

स्थावरजङ्गमशरीरविषयौ जन्ममरणशब्दौ, स्थावरजङ्गमानि हि भूतानि जायन्ते च म्रियन्ते चातस्तद्विषयौ जन्ममरणशब्दौ मुख्यौ सन्तौ तत्स्थे जीवात्मन्युपचर्येते। तद्भावभावित्वात्। शरीरप्रादुर्भावतिरोभावयोर्हि सतोर्जन्ममरणशब्दौ भवतो नासतोः। नहि शरीरसम्बन्धादन्यत्र जीवो जातो मृतो वा केनचिदुपलक्ष्यते। 'स वा अयं पुरुषो जायमानः शरीरमभिसम्पद्यमानः स उत्क्रामन् म्रियमाणः' इति च शरीरसंयोगवियोगनिमित्तावेव जन्ममरणशब्दौ दर्शयति। जातकर्मादिविधानमपि देहप्रादुर्भावापेक्षमेव द्रष्टव्यं, अभावाज्जीवप्रादुर्भावस्य। जीवस्य परस्मादात्मन उत्पत्तिर्वियदादीनामिवास्ति नास्ति वेत्येतदुत्तरेण सूत्रेण वक्ष्यति। देहाश्रयौ तावज्जीवस्य स्थूलावुत्पत्तिप्रलयौ न स्तः इत्येतदनेन सूत्रेणावोचत्॥

चेतनस्य तस्य जन्मान्तरीयफलसाधनं जातकर्मादि संस्कारो विधीयते तथा चोद्देश्यविधेययोर्मिथोविरोधे सति विधेयाविरोधेनोद्देश्यं नेतव्यमिति न्यायात् जन्मादिकं देहोपाधिकं न स्वत इति सिद्धान्तयति। तद्भिन्ना-दिना। चौपाधेत जीवेन व्यक्तं इदं शरीर जन्मादिव्यपदेशश्चराचर-देहविषयो मुख्यः; जीवे तु भाक्तो गौणः औपाधिकजन्मादिविषयः; प्रादुर्भाविकजन्माद्यभावे भावादसत्त्वभावादिति सूत्रार्थः। जीवस्यौपाधिक-जन्मादौ श्रुतिमप्याह। स वा इति। जायमानपदार्थमाह। शरीरमिति। म्रियमाणपदं व्याचष्टे। उत्क्रामन्निति। ननु जीवस्य जन्मादि निरस्यते यथापि नास्ति पुनर्जन्मादिकमित्याशङ्क्याह। जीवेति। देहे जातेऽत्यादिना जीवौपाधिकजन्मादिविषयत्वात् जातकर्मा-द्यनन्तरमुपपत्तिविरोध इति भिन्नम्॥

नात्माऽश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ १७ ॥

अस्त्यात्मा जीवाख्यः शरीरेन्द्रियपञ्जराध्यक्षः कर्मफलसम्बन्धी, स किं व्योमादिवदुत्पद्यते ब्रह्मण आहोस्विद्ब्रह्मवदेव नोत्पद्यत इति श्रुतिविप्रतिपत्तेर्विशयः। कासुचिच्छ्रुतिष्वग्निविस्फुलिङ्गादिनिदर्शनैर्जीवात्मनः परस्मात् ब्रह्मण उत्पत्तिराम्नायते, कासुचित्त्वविकृतस्यैव परस्य ब्रह्मणः कार्यप्रवेशेन जीवभावो विज्ञायते न चोत्पत्तिराम्नायत इति। तत्र प्राप्तं तावदुत्पद्यते जीव इति, कुतः प्रतिज्ञानुपरोधात्। 'एकस्मिन् विदिते सर्वमिदं विदितम्' इतीयं प्रतिज्ञा सर्वस्य वस्तुजातस्य ब्रह्मप्रभवत्वे सति नोपरुध्येत, तत्त्वान्तरत्वे तु जीवस्य प्रतिज्ञेयमुपरुध्येत। न चाविकृतः परमात्मैव जीव इति शक्यते विज्ञातुं, लक्षणभेदात्। अपहतपाप्मत्वादिधर्मको हि परमात्मा, तद्विपरीतो हि जीवः। विभागाच्चास्य विकारत्वसिद्धिः। यावान् हि आकाशादिः प्रविभक्तः स सर्वो विकारः, तस्य चाकाशादेरुत्पत्तिः समधिगता जीवात्मापि पुण्यापुण्यकर्मा सुखदुःखभाक् प्रति शरीरं विभक्त इति तस्यापि प्रपञ्चोत्पत्त्यवसरे उत्पत्तिर्भवितुमर्हति।

नात्माऽश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः। 'अग्नेर्यथा [illegible] विस्फुलिङ्गा [illegible] सर्वे जीवात्मानो व्युच्चरन्ति' इत्यादिजीवोत्पत्तिश्रुतीनां 'स एष इह प्रविष्ट आनखाग्रेभ्यः, अज आत्मा' इत्याद्यनुत्पत्तिश्रुतीनां च विप्रतिपत्तेः [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible]

अपि च 'यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्त्येवमेवास्मादात्मनः सर्वे प्राणाः' इति प्राणादेर्भोग्यजातस्य सृष्टिं शिष्ट्वा 'सर्वे एते आत्मानो व्युच्चरन्तीति' भोक्तॄणामात्मनां पृथक् सृष्टिं शास्ति। 'यथा सुदीप्तात् पावकात् विस्फुलिङ्गाः सहस्रशः प्रभवन्ति सरूपास्तथाक्षराद्विविधाः सोम्य भावाः प्रजायन्ते तत्र चैवापि यन्ति' इति च जीवात्मनामुत्पत्तिप्रलयावुच्येते सरूपवचनात्। जीवात्मानो हि परमात्मना सरूपा भवन्ति चैतन्ययोगात्। न च क्वचिदश्रवणमन्यत्र श्रुतं वारयितुमर्हति, श्रुत्यन्तरगतस्यापि अविरुद्धस्याधिकस्यार्थस्य सर्वत्रोपसंहर्तव्यत्वात्। प्रवेशश्रुतिरप्येवं सति विकारभावापत्त्यैव व्याख्यातव्या 'तदात्मानं स्वयमकुरुत' इत्यादिवत् तस्मादुत्पद्यते जीव इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, नात्मा जीव उत्पद्यत इति। कस्मादश्रुतेः, न ह्यस्योत्पत्तिप्रकरणे श्रवणमस्ति भूयःसु प्रदेशेषु। ननु क्वचिदश्रवणमन्यत्र श्रुतं न वारयतीत्युक्तं, सत्यमुक्तं उत्पत्तिरेव त्वस्य न सम्भवतीति वदामः। कस्मात् नित्यत्वाच्च ताभ्यः। चशब्दादजत्वादिभ्यश्च। नित्यत्वं ह्यस्य श्रुतिभ्योऽवगम्यते, तथाजत्वमविकारित्वमविकृतस्यैव ब्रह्मणो जीवात्मनावस्थानं ब्रह्मात्मता चेति। न चैवंरूपस्योत्पत्तिरुपपद्यते, ताः काः श्रुतयः 'न

[illegible] [illegible] पृथग्वचनाच्च। तत्र प्राप्तं वारयति। यत् [illegible], उपरोधो नाथः। [illegible] प्रसिद्धं जीवो न [illegible] प्रतिज्ञाविरोधात्। न चेति। जीवः परमात्मनः [illegible] प्रतिज्ञाबाध [illegible] [illegible] प्रवेश [illegible] प्रति-

जीवो म्रियते' 'स वा एष महानज आत्माऽजरो ऽमृतोऽभयो ब्रह्म' 'न जायते म्रियते वा विपश्चित्' 'अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणः' तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्' 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि' 'स एष इह प्रविष्ट आनखाग्रेभ्यः' 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्रह्मास्मि' 'अयमात्मा ब्रह्म सर्वानुभूः' इत्येवमाद्या नित्यत्ववादिन्यः श्रुतयो जीवस्योत्पत्तिं प्रतिबध्नन्ति। ननु प्रविभक्तत्वाद्विकारो विकारत्वाच्चोत्पद्यत इत्युक्तम्, अत्रोच्यते, नास्य प्रविभागः स्वतोऽस्ति, 'एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा' इति श्रुतेः, बुद्ध्याद्युपाधिनिमित्तं त्वस्य प्रविभागप्रतिभानमाकाशस्येव घटादिसम्बन्धनिमित्तम्। तथा च शास्त्रं 'स वा अयमात्मा ब्रह्म विज्ञान-

---

ष्ठित ईश्वर इति व्याख्येयमिति पूर्वाचार्याः, अन्यथा इति [illegible]र्जीवो जीव इति निर्दिश्यते। ननु आत्मनः आकाशः सम्भूत [illegible] जीवस्योत्पत्त्यश्रवणाद् [illegible]। न चेति। एवं विकारत्वं इति विकारप्रपञ्चात्मना आत्मानमकुरुतेति यद्विकारजीवात्मना [illegible]र्थः। अजत्वादिति श्रुतिः [illegible] जीवस्योत्पत्त्यादि [illegible] अ-तिष्ठ [illegible] इत्यभेदवाक्यमप्याख्येयमिति प्राप्ते सिद्धान्तयति। [illegible]। [illegible] स्वतो विभागो भेद औपाधिको वा आद्यः [illegible]। अत्रोच्यते नास्येति। द्वितीये जीवस्य न स्वतो विकारत्वमिति [illegible]-[illegible]। बुद्ध्यादीति। औपाधिकभेदे [illegible]। [illegible] चेति। अपरो विकाराणामात्मत्वात्। [illegible]चेति। [illegible]-[illegible] जीवपरत्वात्। जीवस्य इति [illegible] [illegible] भेदवत्त्वादित्याह [illegible] इत्यर्थः। [illegible] [illegible]। तद्यथेति। जीवस्य [illegible]

मयो मनोमयः प्राणमयश्चक्षुर्मयः श्रोत्रमयः' इत्येवमादि ब्रह्मण एवाविकृतस्य सतोऽस्यैकस्यानेकबुद्ध्यादिमयत्वं दर्शयति। तन्मयत्वञ्चास्य तद्विविक्तस्वरूपानभिव्यक्त्या तदुपरक्तस्वरूपत्वं स्त्रीमयो जाल्म इत्यादिवद्द्रष्टव्यम्। यदपि क्वचिदस्योत्पत्तिप्रलयश्रवणं तदप्यत एवोपाधिसम्बन्धाद्वेदितव्यं, 'उपाध्युत्पत्तौ चास्योत्पत्तिस्तत्प्रलये च प्रलय इति। तथा च दर्शयति 'प्रज्ञानघन एवैतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यति न प्रेत्य संज्ञास्ति' इति। तथोपाधिप्रलय एवायं नात्मप्रलय इत्येतदपि, 'अत्रैव मा भगवान्मोहान्तमापीपदन्न वा अहमिमं विजानामि न प्रेत्य संज्ञास्ति' इति प्रश्नपूर्व्वकं प्रतिपादयति, 'न वा अरे अहं मोहं ब्रवीम्यविनाशी वा अरेऽयमात्मानुच्छित्तिधर्मा मात्रासंसर्गस्त्वस्य

श्रुतिमाह। तथेति। एतेभ्यो देहात्मना परिणतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय जीवात्मना तान्येव नीयमानान्यनुपश्चाद्विनश्यति प्रेत्योपाधिकमरणानन्तरं संज्ञा नास्तीत्यर्थः। ननु प्रज्ञानघनः संज्ञा नास्तीति च विरुद्धमित्यत आह। तथेति। उपाधिकृताद्विशेषज्ञानाभावः। एवं संज्ञाभावो नात्मस्वरूपविज्ञानाभाव इत्युत्तरं प्रतिपादयति श्रुतिरित्यन्वयः। अत्रै-वात्मविज्ञानघने प्रेत्य संज्ञा नास्तीत्युक्त्या मां मोहान्तं मोहमध्यं आपादितवानसि अद्वयोदितमात्मतत्त्वं न जानामि ब्रूहि त्वदुक्तेरर्थमिति मैत्रेय्युक्त्यर्थः। उत्तरमाह। न वा इति। मोहकरं वाक्यमहं ब्रवीमि; पृथिव्यादिवदयं धर्मोऽनुच्छित्तिधर्मा परिणामी, तथाप्यविनाशीत्यर्थः, तर्हि न प्रेत्य संज्ञेति कथमुक्तं तत्राह। मात्रेति। मात्राभिर्विषयैरसंसर्गात् तदभावोऽस्येत्यर्थः। बिम्बप्रतिबिम्बयोरिव विषयविषयिभेदोऽस्याप्यत इत्यत्र हेतुमाह। यत्र त्वस्येति जीवस्य विकारित्वे ब्रह्माभेदोक्तेः तत्कथमिति

भवति' इति। प्रतिज्ञानुपरोधोऽप्यविकृतस्यैव ब्रह्मणो जीवभावाभ्युपगमात्। लक्षणभेदोऽप्यनयोरुपाधिनिमित्त एव। अत ऊर्ध्वं विमोक्षायैव ब्रूहीति च प्रकृतस्यैव विज्ञानमयस्यात्मनः सर्वसंसारधर्मप्रत्याख्यानेन परमात्मभावप्रतिपादनात्। तस्मान्नैवात्मोत्पद्यते प्रविलीयते वेति।

ज्ञोऽत एव ॥ १८ ॥

स किं काणभुजानामिवागन्तुकचैतन्यः स्वतोऽचेतनः आहोस्वित् साङ्ख्यानामिव नित्यचैतन्यस्वरूप एवेति वादिविप्रतिपत्तेः संशयः। किं तावत् प्राप्तं आगन्तुकमात्मनश्चैतन्यमात्ममनःसंयोगजमग्निघटसंयोगजरोहितादिगुणवदिति प्राप्तम्। नित्यचैतन्यत्वे हि सुप्तमूर्छितग्रहाविष्टानामपि चैतन्यं स्यात्, ते पृष्टाः सन्तो न किंचिद्वयमचेत-

---

वाक्यमखण्डार्थमिति वक्तव्यं, तथा च फलवत्प्रधानवाक्यार्थोपयोगित्वेन [illegible] श्रुतीनां बलवत्त्वादुत्पत्त्यादिकमप्यस्तमनुवदन्त्युत्पत्त्यादिश्रुतय [illegible] दोष इति सिद्धम् ॥

ज्ञोऽत एव। 'आत्मैवास्य ज्योतिः' इत्याद्यात्मस्वप्रकाशत्वश्रुतीनां 'पश्यंश्चक्षुः शृण्वन् श्रोत्रम्' इत्यनित्यज्ञानवत्त्वश्रुतिभिर्विरोधोऽस्ति निर-स्यते यस्य जीवस्य चक्षुर्द्रष्टा श्रोत्रं श्रोतेत्यर्थः। प्राग्जडजीवस्योत्पत्ति-श्रैत्वादात्म स्वप्रकाशत्वशङ्कायामाहेत्यवान्तरभावः सङ्गतिः। अङ्गुलयो चि-स्वप्रकाशं ब्रह्मैवोपहितं जीव इति जीवस्य स्वप्रकाशत्वं सिद्धान्ते। वैशेषिकमतादौ अनुभवस्याऽपि जीवस्य स्वप्रकाशत्वे मानाभावमाशङ्क्य तर्कवितानानित्यज्ञानश्रुतिबलेन स्वप्रकाशत्वश्रुतेर्बाधकता [illegible] द्वारा ब्रह्मैक्ययोग्यतायै स्वप्रकाशत्वस्यात्र साधनात्, तथा च पूर्वपक्षे जीवस्य ब्रह्मैक्यायोग्यता सिद्धान्ते तद्योग्यतेत्यापादनमर्थः। [illegible]

तयामहीति जल्पन्ति। स्वस्थाश्च चेतयमाना दृश्यन्ते, अतः कादाचित्कचैतन्यत्वादागन्तुकचैतन्य आत्मेत्येवं प्राप्तेऽभिधीयते। ज्ञः, नित्यचैतन्योऽयमात्मा, अतएव यस्मादेव नोत्पद्यते परमेव ब्रह्माविकृतमुपाधिसम्पर्काज्जीवभावेनावतिष्ठते। परस्य हि ब्रह्मणः चैतन्यस्वरूपत्वमाम्नातं 'विज्ञानमानन्दं ब्रह्म' 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' 'अनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव' इत्यादिषु श्रुतिषु। तदेव चेत् परं ब्रह्म जीवस्तस्माज्जीवस्यापि नित्यचैतन्यस्वरूपत्वमग्न्यौष्ण्यप्रकाशवदिति गम्यते। विज्ञानमयप्रक्रियायाञ्च श्रुतयो भवन्ति "असुप्तः सुप्तानभिचाकशीति" इत्यत्र 'अयं पुरुषः स्वयंज्योतिर्भवति' 'न हि विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यते'

गन्तव्यम्। इष्टापत्तिं निराचष्टे। ते पुरा इति। साधनाधीनज्ञानत्वाच्च स्वप्रकाशो जीवो व्यतिरेकेणेश्वरवदित्याह। अतः कादाचित्केति। यथाश्रुते आत्मेव हेतोः साध्याविशेष इति मन्तव्यं अतो जीवस्य स्वप्रकाशत्वश्रुतिर्बाध्येति प्राप्ते सिद्धान्तयति। एवमिति। चेच्छब्दो निश्चयार्थः। न केवलं स्वप्रकाशब्रह्माभेदाज्जीवस्य स्वप्रकाशता किन्तु श्रुतितोऽपीत्याह। विज्ञानमयेति। योऽयं विज्ञानमय इति प्रकरणमित्यर्थः। असुप्तः स्वयं शारीर एवात्मा सुप्तान् सुप्तव्यापारान् वागादीनभिचाकशीति सुप्तावपि पश्यतीति यावत्। अत्र स्वप्ने विज्ञातुर्दृष्टिरूपस्य नाशितो विज्ञातेर्विनाशो नास्तीत्यर्थः। घ्राणादिजन्यगन्धादिज्ञानानुपपत्तिः आत्मनो ज्ञानरूपत्वं बाध्यमिति शङ्कामपरेणाह। अथेति। आत्मनो नित्यचिद्रूपत्वेऽपि स्वतोऽसङ्गतया गन्धाद्यसम्बन्धात् तत्सम्बन्धघटनार्थमवस्थानि घ्राणादीन्यपि इति न तेषां वैयर्थ्यमित्याह। न गन्धेति। परिच्छेदो वृत्तिः गन्धाय तद्वोचरान्तःकरणवृत्तये इत्यर्थः। सुषुप्तिस्वापाद्यवस्थायामपि चैतन्याभावाभावात् चिद्रूप इत्युक्तं दृष्टान्तमाह। यत् यदा सुप्तो न पश्यतीति यत् तन्मध्ये ज्ञानप्रमाण एव

इत्येवंरूपाः। अथ 'यो वेदेदं जिघ्राणि' इति 'स आत्मा' इति च सर्वैः करणद्वारैरिदं वेदेदं वेदेति विज्ञानेनानुसन्धानात् तद्रूपत्वसिद्धिः, नित्यस्वरूपचैतन्यत्वे घ्राणाद्यानर्थक्यमिति चेन्न, गन्धादिविषयविशेषपरिच्छेदार्थत्वात्। तथा हि दर्शयति गन्धाय घ्राणमित्यादि यत् तु सुप्तादयो न चेतयन्त इति तस्य श्रुत्यैव परिहारोऽभिहितः। सुषुप्तं प्रकृत्य "यद्वै तन्न पश्यति पश्यन् वै तन्न पश्यति न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वात् न तु तद्द्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यत् पश्येत्" इत्यादिना। एतदुक्तं भवति विषयाभावादियमचेतयमानता न चैतन्याभावादिति। यथा वियदाश्रयस्य प्रकाशस्य प्रकाश्याभावादनभिव्यक्तिर्न स्वरूपाभावात् तद्वत्। वैशेषिकादितर्कश्च श्रुतिविरोधे आभासीभवति। तस्मान्नित्यचैतन्यस्वरूप एवात्मेति निश्चिनुमः।

तत्र पश्यतीत्यत्र हेतुः। नहीति। नाशायोग्यत्वादित्यर्थः। किं तर्हि न पश्यतीत्यत आह। न त्विति। दृष्टेः साधनाधीनत्वोक्त्या स्वरूपत्वानस्य साधनाधीनत्वं हेतुरसिद्ध इत्युक्तं, साधनवैयर्थ्यतर्कोऽपि निरस्तः, सुषुप्तिविज्ञानाभावश्रुतीनां दृश्यविषयत्वं व्याख्यातं, व्याप्ता न ज्ञानं द्रव्यत्वादिनादितर्काः [illegible] बाधिताः; [illegible]-प्रकाशत्वानवस्थानात्। किंच निरवयवात्मनो मनःसंयोगा[illegible]-[illegible] न [illegible] [illegible]-रोधात्। किंच [illegible] ज्ञानं [illegible]-[illegible]; [illegible] [illegible] [illegible]-[illegible]; [illegible] सिद्धम्।

उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥ १९ ॥

इदानीन्तु किंपरिमाणो जीव इति चिन्त्यते, किमणुपरिमाण उत मध्यमपरिमाण आहोस्विन्महत्परिमाण इति। ननु नात्मोत्पद्यते नित्यचैतन्यश्चायमित्युक्तं, अतश्च पर एवात्मा जीव इत्यापतति, परस्य चात्मनोऽनन्तत्वमाम्नातं, तत्र कुतो जीवस्य परिमाणचिन्तावतार इति, उच्यते सत्यमेतत्, उत्क्रान्तिगत्यागतिश्रवणानि तु जीवस्य परिच्छेदं प्रापयन्ति, स्वशब्देन चास्य क्वचिदणुपरिमाणत्वमाम्नायते, तस्य सर्वस्यानाकुलत्वोपपादनायायमारम्भः। तत्र प्राप्तं तावदुत्क्रान्तिगत्यागतीनां श्रवणात् परिच्छिन्नोऽणुपरिमाणो जीव इति, उत्क्रान्तिस्तावत् 'स यदास्माच्छरीरादुत्क्रामति सहैवैतैः सर्वैरुत्क्रामति' इति। गतिरपि, 'ये वै के चास्माल्लोकात् प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति' इति, आगतिरपि 'तस्माल्लोकात् पुनरैत्यस्मै लोकाय कर्मणः' इति, आसामुत्क्रान्तिगत्यागतीनां श्रवणात् परिच्छिन्नस्ता-

---

अपकाशत्वादात्मस्वरूपादौ परिमाणमेवाश्रितान्यत्वेनानवच्छिन्नविवेकात्मा विचारयति। उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम्। विषयसंगती दर्शयति। इदानीमिति। नात्मा श्रुतेरित्यादिना गतार्थत्वमाशङ्क्याणुत्वश्रुतीनां महत्त्वश्रुतीनां च विरोधकथनार्थमस्याधिकरणस्यारम्भ इत्याह। सत्यमित्यादिना। न केवलं श्रुतोत्क्रान्त्याद्यनुपपत्त्याऽऽत्मनोऽणुत्वं किन्तु एषोऽणुरात्मेति श्रुत्यापीत्याह। स्वशब्देनेति। पूर्वपक्षे जीवस्याणुत्वात् मध्ये ध्यानविधिः सिद्धान्ते तद्विभुत्वमिति फलम्। सूत्रं व्याकुर्वन् पूर्वपक्षमाह। तत्र प्राप्तमित्यादिना। श्रुतेरणुरिति

वज्जीव इति प्राप्नोति, न हि विभोश्चलनमवकल्पत इति। सति च परिच्छेदे शारीरपरिमाणत्वस्यार्हतपरीक्षायां निरस्तत्वादणुरात्मेति गम्यते॥

स्वात्मना चोत्तरयोः॥ २०॥

उत्क्रान्तिः कदाचिदचलतोऽपि ग्रामस्वाम्यनिवृत्तिवद्देहस्वाम्यनिवृत्त्या कर्मक्षयेणावकल्प्येत, उत्तरे तु गत्यागती नाचलतः सम्भवतः, स्वात्मना हि तयोः सम्बन्धो भवति, गमेः कर्तृस्थक्रियात्वात्। अमध्यमपरिमाणस्य च गत्यागती अणुत्व एव सम्भवतः। सत्योश्च गत्यागत्योरुत्क्रान्तिरपसृप्तिरेव देहादिति प्रतीयते, न ह्यनपसृप्तस्य देहाद्गत्यागती स्याताम्। देहप्रदेशानां चोत्क्रान्तावपादानत्ववचनाच्चक्षुष्टो वा मूर्ध्नो वा अन्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्य इति। स एतास्तेजो-

---

उत्तरसूत्रादाकृष्य सूत्रं पूरितं, उत्क्रान्तिः श्रूयत इति शेषः। मुमूर्षुः जीव एतैरुक्तादिभिश्चन्द्रलोकादिकं लोकं प्रति [illegible] यातीत्यर्थः॥

उत्क्रान्तिरात्मनो देहान्निर्गमो न भवति येनाणुत्वं स्यात् किन्तु स्वामित्वनिवृत्तिरिति केचित्। तदङ्गीकृत्याप्यणुत्वमाबाधकमित्याह। स्वात्मनेति। उत्क्रान्तेरुत्तरयोर्गत्यागत्योः स्वात्मना कर्त्रा सम्बन्धादणुत्वमिति सूत्रयोजना, पादानामन्वयस्य प्रकृतत्वसूचनार्थश्चकारोऽपि सम्भवति। किं न स्यादित्यत आह। गमेरिति। गमनस्य कर्तरि संयोगविभागरूपातिशयहेतुत्वात् कर्तृनिष्ठत्वं लोकसिद्धमित्यर्थः। जीवोऽणुः मध्यमपरिमाणत्वे सति गतिमत्त्वात् परमाणुवदित्याह। अमध्यमेति। चकारं व्याकरोति। सत्योश्चेति। न स्वाम्यनिवृत्तिमात्रमुत्क्रान्तिरित्यर्थः। देहान्निर्गम एवोत्क्रान्तिरित्यत्र लिङ्गान्तरमाह। देहप्रदेशानामिति।

मात्राः समभ्याददानो हृदयमेवान्ववक्रामति शुक्रमादाय पुनरैति स्थानमिति चान्तरेऽपि शरीरे शारीरस्य गत्यागती भवतस्तस्मादप्यस्याणुत्वसिद्धिः॥

नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात्॥२१॥

अथापि स्यान्नाणुरयमात्मा, कस्मादतच्छ्रुतेः अणुत्वविपरीतपरिमाणश्रवणादित्यर्थः। 'स वा एष महानज आत्मा, योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु, आकाशवत् सर्वगतश्च नित्यः, सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' इत्येवंजातीयका हि श्रुतिरात्मनोऽणुत्वे विप्रतिषिध्येतेति चेत् नैष दोषः। कस्मादितराधिकारात्। परस्य ह्यात्मनः प्रक्रियायामेषा परिमाणान्तरश्रुतिः, परस्यैवात्मनः प्राधान्येन वेदान्तेषु वेदितव्यत्वेन प्रकृतत्वात्, विरजः पर आकाशादित्येवंविधाच्च परस्यैवात्मनः तत्र तत्र विशेषाधिकारात्। ननु 'योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु' इति शारीर एव महत्त्वसम्बन्धित्वेन

चक्षुष्टो वा मूर्ध्नो वा अन्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्य एष आत्मा निष्क्रामतीति शेषः। किञ्च देहमध्येऽपि जीवस्य गत्यागतिश्रुतेरणुत्वमित्याह। स इति। इन्द्रियाणि व्याप्य स्वापादौ हृदयं स जीवो गच्छति शुक्रं प्रकाशकं इन्द्रियग्रामकमादाय पुनर्जागरितस्थानमागच्छतीत्यर्थः॥

इतराधिकाराद्ब्रह्मप्रकरणात्। ननु महत्त्वश्रुतेः कथं परप्रकरणस्थत्वमित्यत आह। परस्यैवेति। या वेदान्तश्रुतिः सा परप्रकरणस्थेत्यनुमानात् [illegible] ब्रह्मारभ्याधीतत्वाच्चेत्याह। विरज इति। निर्दोष इत्यर्थः। विज्ञानमयश्रुत्या प्रकरणं बाध्यतामिति शङ्कते। नन्विति। जीवो [illegible] ब्रह्मणा भेदाभेदाङ्गीकाराज्जीवाभेदेन महत्त्वो-

प्रतिनिर्दिश्यते । शास्त्रदृष्ट्या त्वेष निर्देशो वामदेववद्द्रष्टव्यः, तस्मात् प्राज्ञविषयत्वात् परिमाणान्तरश्रवणस्य न जीवस्याणुत्वं विरुध्यते ॥

स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥ २२ ॥

इतश्चाणुरात्मा यतः साक्षादेवास्याणुत्ववाची शब्दः श्रूयते, 'एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्यो यस्मिन् प्राणः पञ्चधा संविवेश' इति, प्राणसम्बन्धाच्च जीव एवायमणुरभिहित इति गम्यते । तथा चोन्मानमपि जीवस्याणिमानं गमयति 'बालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य तु । भागो जीवः स विज्ञेयः' इति 'आराग्रमात्रो ह्यवरोऽपि दृष्टः' इति चोन्मानान्तरम् । नन्वणुत्वे सत्येकदेशस्थस्य सकलदेहगतोपलब्धिर्विरुध्यते, दृश्यते च जाह्नवीह्रदनिमग्नानां सर्वाङ्गशैत्योपलब्धिर्निदाघसमये च सकलशरीरपरितापोपलब्धिरिति । अत उत्तरं पठति ॥

[illegible] वामदेववदहं मनुरिति सर्वात्मत्वोक्तिरविरोधवत् । शास्त्रेति ॥

एवमुत्क्रान्त्यादिभिरणुत्वमनुमितं, तत्र श्रुतिमप्याह । स्वशब्देति । बालाग्रादुद्धृतः शततमो भागस्तस्मादप्युद्धृतः शततमो भागो जीव इति [illegible] । आरः [illegible], [illegible] [illegible], तस्मादुद्धृता मात्रा मानं यस्य स जीवात्मा ॥

अविरोधश्चन्दनवत् ॥ २३ ॥

यथा हि हरिचन्दनबिन्दुः शरीरैकदेशसम्बद्धोऽपि सन् सकलदेहव्यापिनमाह्लादं करोति, एवमात्मापि देहैकदेशस्थः सकलदेहव्यापिनीमुपलब्धिं करिष्यति, त्वक्सम्बन्धाच्चास्य सकलशरीरगता वेदना न विरुध्यते, त्वगात्मनोर्हि सम्बन्धः कृत्स्नायां त्वचि वर्त्तते, त्वक् च कृत्स्नशरीरव्यापिनीति ॥

अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि हि ॥ २४ ॥

अत्राह यदुक्तमविरोधश्चन्दनवदिति तदयुक्तं, दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरतुल्यत्वात्, सिद्धे ह्यात्मनो देहैकदेशस्थत्वे चन्दनदृष्टान्तो भवति, प्रत्यक्षन्तु चन्दनस्यावस्थितिवैशेष्यमेकदेशस्थत्वं सकलदेहाह्लादनं च आत्मनः पुनः सकलदेहोपलब्धिमात्रं प्रत्यक्षं नैकदेशवर्त्तित्वम्। अनुमेयन्तु तदिति यदप्युच्येत, न चात्रानुमानं सम्भवति। किमात्मनः सकलशरीरगता वेदना त्वगिन्द्रियस्येव सकलदेहव्यापिनः सतः किं वा विभोर्नभस इव आहोस्विच्चन्दनबिन्दोरिवाणोरेकदे-

---

[illegible] देहव्यापि[illegible] [illegible]- [illegible]। त्वगात्मनोरिति [illegible] [illegible] [illegible]: ॥

[illegible] न तु विरुध्यत इत्यर्थः। विशेष एव वैशेष्यं [illegible] [illegible] [illegible]।

ग्रहस्येति चेदयावच्छिन्नत्वेरिति। अत्रोच्यते नायं दोषः। कस्मात् अभ्युपगमात्। अभ्युपगम्यते ह्यात्मनोऽपि चन्दनस्येव देहैकदेशवृत्तित्वमवस्थितिवैशेष्यं कथमिति उच्यते। हृदि हि। एष आत्मा पठ्यते वेदान्तेषु 'हृदि ह्येष आत्मा' 'स वा एष आत्मा' 'हृदि कतम आत्मा' इति 'योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुषः' इत्याद्युपदेशेभ्यः। तस्माद्दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरवैषम्याद्युक्तमेवैतदविरोधश्चन्दनवदिति॥

गुणाद्वा लोकवत्॥ २५॥

चैतन्यगुणव्याप्तेर्वाणोरपि सतो जीवस्य सकलदेहव्यापि कार्यं न विरुध्यते। यथा लोके मणिप्रदीपप्रभृतीनामपवरकैकदेशवर्तिनामपि प्रभाऽपवरकव्यापिनी सती कृत्स्नेऽपवरके कार्यं करोति तद्वत्। स्यात् कदाचिच्चन्दनस्य सावयवत्वात् सूक्ष्मावयवविसर्पणेनापि सकलदेहे आह्लादयितृत्वं न त्वणोर्जीवस्यावयवाः सन्ति यैरयं सकलं देह

व्यापिकार्याश्रयो व्यापीत्वग्वदिति [illegible]र्थः। आकाशः व्यापिकार्यकारित्वाच्चन्दनवदित्यनुमानमयुक्तं, मण्यादौ व्यभिचारात्। न चासावनुमानमिति। पूर्वोक्तश्रुति[illegible]नुमानबाधा-दविरुद्धश्रुतिभिरेकदेशवृत्त्यणुत्वात् न दृष्टान्तवैषम्यमिति परिहारस्या-नवकाश इत्याह हृदीति॥

[illegible] सतः, कदाचित् [illegible] विरुद्धम् एव, एव व्यापित्वमिति [illegible]। गुणाद्वेति। यथा [illegible] परितोषः [illegible]। सादिति। [illegible]

विप्रसर्पेदित्याशङ्क्य गुणाद्वा लोकवदित्युक्तं, कथं पुनर्गुणो गुणिव्यतिरेकेणान्यत्र वर्त्तेत, न हि पटस्य शुक्लो गुणः पटव्यतिरेकेणान्यत्र वर्त्तमानो दृश्यते। प्रदीपप्रभावद्भवेदिति चेन्न, तस्या अपि द्रव्यत्वाभ्युपगमात्। निबिडावयवं हि तेजोद्रव्यं प्रदीपः, प्रविरलावयवन्तु तेजोद्रव्यमेव प्रभेति अत उत्तरं पठति ॥

व्यतिरेको गन्धवत् ॥२६॥

यथा गुणस्यापि सतो गन्धस्य गन्धवद्द्रव्यव्यतिरेकेण वृत्तिर्भवति अप्राप्तेष्वपि कुसुमादिषु गन्धवत्सु गन्धोपलब्धेः, एवमणोरपि सतो जीवस्य चैतन्यगुणव्यतिरेको भविष्यति, अतश्चानैकान्तिकमेतद्गुणत्वाद्रूपादिवत् आश्रयविश्लेषानुपपत्तिरिति गुणस्यैव सतो गन्धस्याश्रयविश्लेषदर्शनात्, गन्धस्यापि सहैवाश्रयेण विश्लेष इति चेन्न, यस्मान्मूलद्रव्या-

---

आशङ्कां ब्रूते । कथमिति । शाणं न गुणिव्यतिरिक्तदेशवृत्ति गुणत्वाद्रूपवत्, न च प्रभायां व्यभिचारस्तस्या अपि द्रव्यत्वादिति प्राप्ते गन्धव्यभिचारमाह । अत उत्तरमिति ॥

गन्धस्य द्रव्यातिरेके आश्रयविश्लेषः । ननु विश्लिष्टावयवानामल्पत्वाद्द्रव्यं न भासीयत आह । अपीयमानमपीति । अपिरवधारणे, पञ्चाशत्पलिककर्पूरादेरवशेषमेव तद्व्यपतुलीयत इत्यर्थः । विभक्तं अविभिन्नावयवं पूर्वावस्थातो गुरुत्वाद्यपचयहीनत्वात् पश्चाद्वदिति भावः । ब्रूते । स्यादेतदिति । विश्लिष्टानामल्पत्वादिन्द्रियत्वाभावं, अवयवान्तराणां प्रवेशादित्यपि द्रष्टव्यम् । विशेषोऽवयवानां विश्लेषप्रवेशकृतः

छिन्नवस्तुस्य क्षयप्रसङ्गात्। अल्पीयस्त्वमपि तत्पूर्वावस्थातो गम्यते, अन्यथा तत्पूर्वावस्थैर्गुरुत्वादिभिर्हीयेत। स्यादेतत् गन्धाश्रयाणां विश्लिष्टानामवयवानामल्पत्वात् सन्नपि विशेषो नोपलक्ष्यते, सूक्ष्मा हि गन्धपरमाणवः सर्वतो विप्रसृता गन्धबुद्धिमुत्पादयन्ति नासिकापुटमनुप्रविशन्त इति चेत्, न अतीन्द्रियत्वात् परमाणूनां, स्फुटगन्धोपलब्धेश्च नागकेसरादिषु। न च लोके प्रतीतिर्गन्धवद्द्रव्यमाघ्रातमिति, गन्ध एवाघ्रात इति तु लौकिकाः प्रतीयन्ति। रूपादिष्वाश्रयव्यतिरेकानुपलब्धेर्गन्धस्याप्ययुक्त आश्रयव्यतिरेक इति चेत्, न प्रत्यक्षत्वादनुमानाप्रवृत्तेः, तस्माद्यद्यथा लोके दृष्टं तत् तथैवानुमन्तव्यं निरूपकैर्नान्यथा। न हि रसो गुणो जिह्वयोपलभ्यत इत्यतो रूपादयोऽपि गुणा जिह्वयैवोपलभ्येरन्निति नियन्तुं शक्यते॥

तथा च दर्शयति॥ २७॥

हृदयायतनत्वमणुपरिमाणत्वं चात्मनोऽभिधाय तस्यैव

अवयवि न जायते, तथा च गुरुत्वापचयो न भवतीति हेतोरन्यथासिद्धिरिति शङ्कार्थः। आगच्छन्तोऽवयवाः परमाणवस्त्रसरेणवो वा, आद्यकल्पे गन्धस्याप्यनुपलब्धिप्रसङ्गादिति परिहरति। नेति। द्वितीयं प्रत्याह। स्फुटेति। त्रसरेणुगन्धश्चेत् स्फुटो न स्यादित्यर्थः। अतो गन्धस्य पुष्पादिस्थस्यैव गुणव्यतिरेको वाच्य इति भावः। गन्धो न गुणिविश्लिष्टः गुणत्वात् रूपवदिति शङ्कते। रूपेति। विशेष्यस्य प्रत्यक्षत्वान्नाह इ-त्याह। नेति॥

आत्मनश्चैतन्यगुणेनैव देहव्याप्तिरित्यत्र श्रुतिमाह सूत्रकारः। तथा च दर्शयतीति। तद्व्याचष्टे। हृदयेति॥

'आलोमभ्य आनखाग्रेभ्यः' इति चैतन्येन गुणेन समस्तशरीरव्यापित्वं दर्शयति ॥

पृथगुपदेशात् ॥ २८ ॥

'प्रज्ञया शरीरं समारुह्य' इति चात्मप्रज्ञयोः कर्तृकरणभावेन पृथगुपदेशात् चैतन्यगुणेनैवास्य शरीरव्यापिताऽवगम्यते, 'तदेषां प्राणानां विज्ञानेन विज्ञानमादाय' इति च कर्तुः शरीरात् पृथग्विज्ञानस्योपदेशः, एतमेवाभिप्रायमुपोद्बलयति, तस्मादणुरात्मेत्येवं प्राप्ते ब्रूमः ॥

तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥ २९ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्त्यणुरात्मेति, उत्पत्त्यश्रवणात्, परस्यैव तु ब्रह्मणः प्रवेशश्रवणात् तादात्म्योपदेशाच्च परमेव ब्रह्म जीव इत्युक्तम् । परमेव चेद्ब्रह्म जीवः तस्माद्यावत् परं ब्रह्म तावानेव जीवो भवितुमर्हति, परस्य च ब्रह्मणो विभुत्वमाम्नातं, तस्माद्विभुर्जीवः । तथा च 'स वा एष महानज आत्मा योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु' इत्ये-

---

तदेव सूत्रान्तरेणाह । पृथगिति । विज्ञानमिन्द्रियाणां ज्ञानशक्तिं विज्ञानेन चैतन्यगुणेनादाय येन इत्यर्थः । एतं चैतन्यगुणव्याप्तिगोचरमभिप्रायम् ॥

एवमणुत्वविभुत्वश्रुतीनां विरोधादप्रामाण्यप्राप्तावणुत्वं जीवस्य विभुत्वश्रौतत्वेनाविरोध इत्येवं पूर्वपक्षो दर्शितः । दूषयति सिद्धान्तम् आचष्टे । तुशब्द इत्यादिना । यतः तु ब्रह्माभिन्नत्वात् विभुर्जीवः महत्त्वविभुत्वश्रुतीनामनुग्रहीतेति श्रुतीरुदाहरति । तथा च स वा एष इति । विभुः सर्वगतः व्यापुरित्यर्थः आर्षवादः । एतेन जीवस्य

वंजातीयका जीवविषया विभुत्ववादाः श्रौताः स्मार्ताश्च समर्थिता भवन्ति । न चाणोर्जीवस्य सकलशरीरगता वेदनोपपद्यते । त्वक्सम्बन्धात् स्यादिति चेत्, न, त्वक्कण्टकतोदनेऽपि सकलशरीरगतैव वेदना प्रसज्येत, त्वक्कण्टकयोर्हि संयोगः कृत्स्नायां त्वचि वर्तते, त्वक् च कृत्स्नशरीरव्यापिनीति पादतल एव तु कण्टकतुन्ना वेदनां प्रतिलभन्ते । न चाणोर्गुणव्याप्तिरुपपद्यते गुणस्य गुणिदेशत्वात्, गुणत्वमेव हि गुणिनमनाश्रित्य गुणस्य हीयेत । प्रदीपप्रभायाश्च द्रव्यान्तरत्वं व्याख्यातं, गन्धोऽपि गुणत्वाभ्युपगमात् साश्रय एव सञ्चरितुमर्हति, अन्यथा गुणत्वहानिप्रसङ्गात् । तथा चोक्तं भगवता द्वैपायनेन 'उपलभ्याप्सु चे-

---

ब्रह्माभेदज्ञानेऽणुत्वाभावश्रवणात् तदिदमर्थं व्यापक इति निरस्तम् । प्रधानवद्ब्रह्मवाक्यानुगुणश्रुतिस्मृतिभिरणुत्वाभावनिश्चयात्मकाभेदज्ञानात् प्रधानवाक्यविरोधे गुणभूतानामणुश्रुतीनामौपाधिकाणुत्वविषयत्वकल्पनादगुणत्वव्याख्यानमेवेति न्यायादिति भावः । किञ्च सर्वदेहव्यापिवेदनानुभवान्यथानुपपत्त्याऽणुत्वविषयत्वेन कथञ्चिदर्थवादा नेयाः लौकिकन्यायादपि तेषां दुर्बलत्वादिति न्यायादिति मत्वाह । न चाणोरिति । शङ्कते । त्वगिति । यद्यपि त्वक्सम्बन्धस्य त्वग्व्याप्त्या देहव्यापिनी वेदना स्यात् नखाग्रतिप्रसङ्ग इति दूषयति । नेति । प्रसङ्गेष्टत्वं निरस्यति । पादतल एवेति । तस्मादणुमनसोः संयोगो न व्यापी कण्टकसंयोगवदेव व्याप्त्यदर्शनात्, तथा च आत्ममनःसंयोगस्यानेकदेशत्व एवेति देहव्यापि वेदनानुपपत्तिः । न च सिद्धान्ते त्वगात्मसम्बन्धस्य व्यापित्वात् कण्टकसम्बन्धे देहव्यापिवेदनाप्रसङ्ग इति वाच्यम् । आगन्तो निमित्तस्य त्व-

द्गन्धं केचिद्ब्रूयुरनैपुणाः। पृथिव्यामेव तं विद्यादपो वायुषु संश्रितमिति। यदि चैतन्यं जीवस्य समस्तशरीरं व्याप्नुयान्नाणुर्जीवः स्यात्, चैतन्यमेव ह्यस्य स्वरूपमग्नेरिवौष्ण्यप्रकाशौ, नात्र गुणगुणिविभागो विद्यत इति। शरीरपरिमाणत्वञ्च प्रत्याख्यातं, परिशेषाद्विभुर्जीवः। कथं तर्ह्यणुत्वादिव्यपदेश इत्यत आह। तद्गुणसारत्वात् तु तद्व्यपदेश इति। तस्या बुद्धेर्गुणास्तद्गुणा। इच्छा द्वेषः सुखं दुःखं इत्येवमादयस्तद्गुणाः सारः प्रधानं यस्यात्मनः संसारित्वे सम्भवति स तद्गुणसारस्तस्य भावस्तद्गुणसारत्वम्। न हि बुद्धेर्गुणैर्विना केवलस्यात्मनः संसारित्वमस्ति बुद्ध्युपाधिधर्माध्यासनिमित्तं हि कर्तृत्वभोक्तृत्वादिलक्षणं संसारित्वमकर्तुरभोक्तुश्चासंसारिणो नित्यमुक्तस्य सत आ-

---

तावद्व्याप्यात्मव्यवस्थायां व्यापिवेदनाहेतुरिति नियमात्। न चैवं विषय-त्वक्सम्बन्ध एव तद्धेतुरस्तु किमात्मव्याप्त्येति वाच्यम्। वेदना हि सुखं दुःखं तदनुभवश्च, न चैषां व्यापकानां कार्याणामल्पमुपादानं सम्भवति कार्यस्योपादानाद्विशेषानुपपत्तेः। न चैषां व्यापकत्वमसिद्धं सर्व-गात्रस्य गङ्गानिमग्नस्य सर्वाङ्गव्यापिदुःखसुखानुभवस्य दुरपह्नवत्वात्। ननु गुणस्यापि गुणिविश्लेषो गन्धवदिति तत्राह। न चाणोरिति। गन्धो नाश्रयाद्विश्लिष्टः गुणत्वाद्रूपादिवदित्यागममाह। यथा चोक्त-मिति। न च तद्वत्: गन्धस्य प्रत्यक्षत्वेऽपि निराश्रयत्वाप्रत्य-क्षत्वात् शरीरचन्दनादुद्गतावयवानां सहागमनात् चक्षु-रगोचरत्वम्, अवयवान्तरप्रवेशाच्च क्रमशः सूक्ष्मत्वञ्च इति भावः। एवं चैतन्यस्य गुणत्वमुपेत्य तद्व्याप्त्या गुणिनोऽणुत्वं निरस्तं, सम्प्रति तस्य गुणत्वमसिद्धमित्याह। यदि चैतन्यमिति। उष्णत्वं प्रकाशं विना वह्नि-त्वं प्रकाशगुणत्वाद्युक्तं नैविमदर्शनार्थं दृष्टान्तं आचष्टे। कथमित्यादिना।

मनन्तत्वात् तद्गुणसारत्वात्तु बुद्धिपरिमाणेनास्य परिमाणव्यपदेशः, तदुत्क्रान्त्यादिभिश्चास्योत्क्रान्त्यादिव्यपदेशो न स्वतः, तथा च,

"बालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य तु ।
भागो जीवः स विज्ञेयः स चानन्त्याय कल्पते" ॥

इत्यणुत्वं जीवस्योक्त्वा तस्यैव पुनरानन्त्यमाह । तच्चैवमेव समञ्जसं स्यात् यद्यौपचारिकमणुत्वं जीवस्य भवेत् पारमार्थिकञ्चानन्त्यम् । न ह्युभयं मुख्यमवकल्पेत । न चानन्त्यमौपचारिकमिति शक्यं विज्ञातुं सर्वोपनिषत्सु ब्रह्मात्मभावस्य प्रतिपिपादयिषितत्वात् । तथैतरस्मिन्नप्युन्माने 'बुद्धेर्गुणेनात्मगुणेन चैव आराग्रमात्रो ह्यवरोऽपि दृष्टः' इति बुद्धिगुणसम्बन्धेनैवाराग्रमात्रतां शास्ति न स्वेनैवात्मना । 'एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्यः' इत्यत्रापि न जीवस्याणुपरिमाणत्वं शिष्यते परस्यैवात्मनश्चक्षुराद्यनवग्रा-

---

अन्तरा विज्ञानमनसी हृदि शेते च प्रकृता बुद्धिर्बोध्यत्वात् तच्छब्देन परामृश्यते । बुद्धिगुणानामात्मन्यध्यासादणुत्वाद्युक्तिर्न स्वतः आनन्त्यश्रुतिविरोधादित्याह । तथा चेति । आकाशैकारवद्व्यपदेशाभिकल्पतया तत्त्वमसीति वाक्यस्य सोऽयमिति वाक्यवदखण्डाभेदार्थत्वादानन्त्यं वास्तवमणुत्वमध्यस्तमित्यर्थः । उक्तार्थं तद्गुणाधिकरणे 'प्रतिपाद्यविरुद्धगुणान्तरविशेषणमविवक्षितं' इति बालाग्रवाक्यमाराग्रवाक्यं चैवमुक्ताणुत्वतात्पर्यं निरस्य द्वितीयं निरस्यति । तथेतरस्मिन्नपीति । बुद्धेर्गुणनिमित्तेनात्मन्यध्यस्तो गुणो भवति तेनात्मगुणेनाध्यस्तेनैवाराग्रपरिमाणोऽपरोऽपि जीवो दृष्टः स्वतस्त्वनन्त इत्यर्थः । 'न चक्षुषा गृह्यते नापि

त्वेन ज्ञानमसाध्यावगम्यत्वेन च प्रकृतत्वात्, जीवस्यापि च मुख्याणुपरिमाणत्वानुपपत्तेः, तस्मादानन्त्याभिप्रायमिदमणुत्ववचनमुपाध्यभिप्रायं वा द्रष्टव्यम्। तथा प्रज्ञया शरीरं समारुह्येत्येवंजातीयकेष्वपि भेदोपदेशेषु बुद्धेरेवोपाधिभूतया जीवः शरीरं समारुह्येत्येवं योजयितव्यं व्यपदेशमात्रं वा शिलापुत्रकस्य शरीरमित्यादिवत्। न ह्यत्र गुणगुणिविभागो विद्यत इत्युक्तम्। हृदयायतनत्ववचनमपि बुद्धेरेव तदायतनत्वात्। तथोत्क्रान्त्यादीनामप्युपाध्यायत्ततां दर्शयति 'कस्मिन्नहमुत्क्रान्त उत्क्रान्तो भविष्यामि कस्मिन् वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्यामि' इति, 'स प्राणमसृजत' इति। उत्क्रान्त्यभावे हि गत्यागत्योरप्यभावो विज्ञायते, न ह्यनपसृप्तस्य देहाद्गत्यागती स्याताम्। एवमुपाधिगुणसारत्वाज्जीवस्याणुत्वादिव्यपदेशः प्राज्ञवत्, यथा प्राज्ञस्य परमात्मनः सगुणेषूपासनेषूपाधिगुणसारत्वादणीयस्त्वादिव्यपदेशः 'अणीयान् व्रीहेर्वा यवाद्वा मनोमयः प्राणशरीरः सर्वगन्धः सर्वरसः सत्यकामः सत्यसंकल्प' इत्येवंप्रकारस्तद्वत्।

वाचा नाप्तुं शक्यत्वात् कर्मणा वा। ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसत्त्वस्ततस्तु तं पश्यति निष्कलं ध्यायमानः' इत्युक्त एषोऽणुरात्मेत्युक्तः पर एव यदि जीवः तदाऽयमणुत्वं कथमित्यत आह। जीवस्यापीति। यद्वा प्रज्ञया शरीरं समारुह्येति भेदोक्तेर्नात्मनो देहव्याप्तिरिति तत्राह। तथा प्रज्ञयेति। बुद्धिप्रवेशार्थः। यदि चैतन्यं प्रज्ञा तदा भेदोपचार इत्याह। व्यपदेशमात्रं वेति। ननु चैतन्यं गुण इति भेदो युक्तोऽस्त्वित्याह। न ह्यत्रेति। निर्गुणत्वश्रुतेरित्यर्थः। उत्क्रान्त्यादेरपि पूर्वोक्त

स्यादेतत् यदि बुद्धिगुणसारत्वादात्मनः संसारित्वं कल्प्येत ततो बुद्ध्यात्मनोर्भिन्नयोः संयोगावसानमवश्यं भावीत्यतो बुद्धिवियोगे सत्यात्मनो विभक्तस्यानालक्ष्यत्वादसत्त्वमसंसारित्वं वा प्रसज्येतेत्यत उत्तरं पठति ।

यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥

नैषमनन्तरनिर्दिष्टदोषप्राप्तिराशङ्कनीया, कस्मात् यावदात्मभावित्वात्। बुद्धिसंयोगस्य यावदयमात्मा संसारी भवति यावदस्य सम्यग्दर्शनेन संसारित्वं न निवर्तते तावदस्य बुद्धिसंयोगो न शाम्यति। यावदेव चायं बुद्ध्युपाधिसम्बन्धस्तावदेवास्य जीवस्य जीवत्वं संसारित्वं च, परमार्थतस्तु न जीवो नाम बुद्ध्युपाधिपरिकल्पितस्वरूपव्यतिरेकेणास्ति। न हि नित्यमुक्तस्वरूपात् सर्वज्ञादीश्वरादन्यश्चेतनधातुर्द्वितीयो वेदान्तार्थनिरूपणायामुपलभ्यते 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा श्रोता मन्ता विज्ञाता' 'नान्यदतोऽस्ति द्रष्टृ श्रोतृ मन्तृ विज्ञातृ' 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्रह्मास्मि' इत्यादिश्रुतिशतेभ्यः। कथं पुनरवग

बुद्ध्याद्युपाधिकमित्याह। [illegible] । जीवत्वं [illegible] पर्यैति। [illegible] असंसारित्वमापाद्यम्। [illegible]

नन्वतः संसारित्वमस्तु किं बुद्ध्युपाधिनेत्यत आह। [illegible] वर्तते। [illegible] बुद्धितादात्म्यापन्नः [illegible] विज्ञानं [illegible] कारोऽध्यारोपः किं न स्यादित्यत आह। [illegible] । [illegible] बुद्धिप्रचुर इत्यर्थः। [illegible]

स्यति यावदात्मभावी बुद्धिसंयोग इति तद्दर्शनादित्याह । तथा हि शास्त्रं दर्शयति 'योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुषः स समानः सन्नुभौ लोकावनुसंचरति ध्यायतीव लेलायतीव' इत्यादि । तत्र विज्ञानमय इति बुद्धिमय इत्येतदुक्तं भवति । प्रदेशान्तरे 'विज्ञानमयो मनोमयः प्राणमयश्चक्षुर्मयः श्रोत्रमयः' इति विज्ञानस्य मनआदिभिः सह पाठात् बुद्धिमयत्वञ्च तद्गुणसारत्वमेवाभिप्रेयते, यथा लोके स्त्रीमयो देवदत्तः इति स्त्रीरागादिप्रधानोऽभिधीयते तद्वत् । स समानः सन्नुभौ लोकावनुसंचरति इति च लोकान्तरगमनेऽप्यवियोगं बुद्ध्यादेर्दर्शयति, केन समानस्तयैव बुद्ध्या इति गम्यते संनिधानात् । तच्च दर्शयति 'ध्यायतीव लेलायतीव' इति, एतदुक्तं भवति नायं स्वतो ध्यायति नापि चलति ध्यायन्त्यां बुद्धौ ध्यायतीव चलन्त्यां चलतीवेति । अपि च मिथ्याज्ञानपुरःसरोऽयमात्मनो बुद्ध्युपाधिसम्बन्धः, न च मिथ्याज्ञानस्य सम्यग्ज्ञानादन्यत्र निवृत्तिरस्तीत्यतो यावत् ब्रह्मात्मतानवबोधस्तावदयं बुद्ध्याद्युपाधिसम्बन्धो न शाम्यति । दर्शयति च, 'वेदाहमेतं पुरुषं

मेव । श्रुतिमत्त्वाद्बुद्ध्यादिसंबन्धस्यात्मभावित्वमुक्तं सति बुद्धे कार्यं च विद्योतकत्वमपि बुद्ध्याद्यभावात् । अपि च मिथ्येति । सम्यग्ज्ञानादेव बुद्ध्यादिसम्बन्धनाश इत्यत्र श्रुतिमाह । दर्शयतीति । आदित्यवर्णं तमसः । आदित्यवर्णं स्वप्रकाशम् । तमसः परस्तादज्ञानात् इति-

महान्तमादित्यवर्णं तमसः परस्तात् । तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय' इति । ननु सुषुप्तप्रलययोर्न शक्यते बुद्धिसम्बन्धः आत्मनोऽभ्युपगन्तुं 'सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति स्वमपीतो भवति' इति वचनात् कृत्स्नविकारप्रलयाभ्युपगमाच्च तत्कथं यावदात्मभावित्वं बुद्धिसम्बन्धस्येत्युच्यते ॥

पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥ ३१ ॥

यथा लोके पुंस्त्वादीनि बीजात्मना विद्यमानान्येव बाल्यादिष्वनुपलभ्यमानानि अविद्यमानवदभिप्रेयमाणानि यौवनादिष्वाविर्भवन्ति, नाविद्यमानान्युत्पद्यन्ते षण्ढादीनामपि तदुत्पत्तिप्रसङ्गात्, एवमयमपि बुद्धिसम्बन्धः शक्त्यात्मना विद्यमान एव सुषुप्तप्रलययोः पुनः प्रबोधप्रसवयोराविर्भवति । एवं ह्येतद्युज्यते, न ह्याकस्मिकी कस्यचिदुत्पत्तिः सम्भवति अतिप्रसङ्गात् । दर्शयति च सुषुप्तादुत्थानमविद्यात्मकबीजसद्भावकारितं सति सम्पद्य न विदुः सति

तदर्थः । यावदात्मभावित्वस्यासिद्धिं शङ्कते । नन्विति । सुषुप्तौ बुद्धिनाशे ब्रह्मसम्पत्तिर्न स्यात् प्रलये तन्नाशे प्रलयव्यावृत्तिरित्यर्थः ॥

सूक्ष्मरूपेणात्मना बुद्धेर्यावदात्मभावित्वमस्तीत्याह । पुंस्त्वेति । पुंस्त्वं रेतः, आदिपदेन श्मश्र्वादिग्रहः, अस्य बुद्धिसम्बन्धस्येत्यर्थः । स्वार्थे बीजात्मना सतो पुंस्त्वादेः प्रबोधेऽभिव्यक्तिरितिवत् घटनाच्च ।

सम्पद्यामह इति 'त इह व्याघ्रो वा सिंहो वा' इत्यादिना।
तस्मात् सिद्धमेतद्यावदात्मभावी बुद्ध्याद्युपाधिसम्बन्ध इति॥

नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गोऽन्यतरनियमो-वाऽन्यथा ॥ ३२॥

तच्चात्मन उपाधिभूतमन्तःकरणं मनो बुद्धिर्विज्ञानं चित्तमिति चानेकधा तत्र तत्राभिलप्यते। क्वचिच्च वृत्तिविभागेन संशयादिवृत्तिकं मन इत्युच्यते, निश्चयादिवृत्तिकं बुद्धिरिति। तच्चैवंभूतमन्तःकरणमवश्यमस्तीत्यभ्युपगन्तव्यम्। अन्यथा ह्यनभ्युपगम्यमाने तस्मिन्नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गः स्यात्। आत्मेन्द्रियविषयाणामुपलब्धिसाधनानां सन्निधाने सति नित्यमेवोपलब्धिः प्रसज्येत। अथ सत्यपि

दर्शयतीति। न विदुरित्यविद्याकामबीजसद्भावोक्तिः। ते व्याघ्रादयः पुनराभवन्ति इत्यभिव्यक्तिनिर्देशः॥

बुद्धिसद्भावे प्रमाणमाह सूत्रकारः। नित्येति। मनसा ह्येव पश्यति, बुद्धिश्च न विचेष्टति, विज्ञानं यज्ञं तनुते, चेतसा वेदितव्यः, चित्तश्च चेतयितव्यश्चेति तत्र तत्र श्रुतिषु मनआदिपदवाच्यं तावद्बुद्धिद्रव्यं प्रसिद्धमित्यर्थः। क्वचिदेकस्यानेकोक्तिप्रकारमाह। क्वचिच्चेति। सर्ववृत्तिकोऽहङ्कारो विज्ञानं चित्प्रधानं वृत्तिप्रधानं वा चित्तमित्यपि द्रष्टव्यम्। यद्यपि कार्यप्रत्ययविषयमन्तःकरणं श्रुत्यनूदितं तथापि प्रत्य[illegible] प्रति व्यासङ्गानुपपत्त्या तत्साधयति। तच्चेत्यादिना। सूत्रं योजयति। अन्यथेति। पञ्चेन्द्रियाणां पञ्चविषयसम्बन्धे सति नित्यं युगपत् पञ्चोपलब्धयः स्युः, मनोऽतिरिक्तसामग्र्याः सत्त्वात्। यदि सत्यामपि सामग्र्यां उपलब्ध्यभावस्तर्हि सदैवानुपलब्धिप्रसङ्गादित्यर्थः। अतः कादाचित्कोपलब्धिनिर्वाहकं किञ्चिदेष्टव्यमिति

हेतुसमवधाने फलाभावस्ततोऽपि नित्यमेवानुपलब्धिः प्रसज्येत, न चैवं दृश्यते। अथ वान्यतरस्यात्मन इन्द्रियस्य वा शक्तिप्रतिबन्धोऽभ्युपगम्येत। न चात्मनः शक्तिप्रतिबन्धः सम्भवति अविक्रियत्वात्, नापीन्द्रियस्य, न हि तस्य पूर्वोत्तरयोः क्षणयोरप्रतिबद्धशक्तिकस्य सतोऽकस्माच्छक्तिः प्रतिबध्येत, तस्मात् यस्यावधानानवधानाभ्यामुपलब्ध्यनुपलब्धी भवतस्तन्मनः। तथा च श्रुतिः, 'अन्यत्रमना अभूवं नादर्शम् अन्यत्रमना अभूवं नाश्रौषम्' इति 'मनसा ह्येव पश्यति मनसा शृणोति' इति च। कामादयश्चास्य वृत्तय इति दर्शयति

भावः। ननु सत्यपि कराग्निसंयोगे दाहकार्यादर्शनवदुपलब्धि-कादाचित्कत्वमस्तु किं मनसेत्याशङ्क्यान्यतरनियमो वेत्यन्तं तद्दूषयति। अ-थवेति। सत्यां सामग्र्यां नित्योपलब्धिरङ्गीकार्या अन्यतरस्य कारकस्य केनचिच्छक्तिप्रतिबन्धनियमो वाङ्गीकार्यः, यथा मणिनाऽग्निशक्तिप्रति-बन्ध इति वाक्यार्थः। अस्तु प्रतिबन्ध इत्यत आह। न चेति। न चेन्द्रियस्यैवास्तु शक्तिप्रतिबन्धकत्वं प्रतिबन्धकाभावात्, न च दृष्टसामग्र्यां सत्यामदृष्टं प्रतिबन्धकमिति युक्तं अतिप्रसङ्गात्। न च आत्मनः प्रति-बन्धकमनोऽसत्त्वे तदसम्भवात्, तथा हि रसादीनां चक्षुरुपलब्धिप्राप्तौ रसत्वादिरूपो व्यापको रूपाद्युपलब्धिप्रतिबन्धको वाच्यः, स च गुण-त्वाद्रूपवद्गुणाश्रयः, तथात्मनोऽसङ्गनिर्गुणत्वादृष्टस्य गुणित्वायोगादन्य एव गुणित्वेनेष्टव्यमिति व्यापकानुपपत्त्या मनःसिद्धिः। एवमनिष्टमुप-संहरति। तस्मादिति। अवधानं बुभुत्सा, न चात्मनोऽपि धर्म-त्वादनुपपत्त्या बुभुत्सोपलब्ध्योर्निरास इति वाच्यं, आत्मनोऽविकारित्वेन कविवैव तत्रानिवार्यत्वाङ्गीकारात्। तेषां मते बुभुत्सादीनामात्मधर्मत्वं तेषां मनो धर्मत्वमिति मन्तव्यम्। इच्छादिधर्मिकं मनो व्यापकोपपत्तेः।

'कामः सङ्कल्पो विचिकित्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिर्ह्रीर्धी-र्भीरित्येतत्सर्वं मन एव' इति, तस्माद्युक्तमेतत् तद्गुणसारत्वात् तद्व्यपदेश इति ॥

कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥

तद्गुणसारत्वाधिकारेणैवापरोऽपि जीवधर्मः प्रपञ्च्यते। कर्ता चायं जीवः स्यात्, कस्मात् शास्त्रार्थवत्त्वात्। एवञ्च यजेत जुहुयात् दद्यादित्येवंविधं विधिशास्त्रमर्थवत् भवति, अन्यथा तदनर्थकं स्यात्। तद्धि कर्तुः सतः कर्तव्यविशेषमुपदिश-

त्वेन तत्राह। तद्धि कर्तुः सत इति। ममेदं कर्तव्यमिति बोधकमर्थवत् भवति व्यासङ्गस्य मानसत्वे श्रुतिमाह। तथा चेति। न केवलं व्यासङ्गात्मनः सिद्धिः किन्तु कामाद्याश्रयत्वेनापीत्याह। कामादयश्चेति। बुद्धेः प्राधान्यकत्वोक्तिफलमाह। तस्मादिति ॥

एवमात्मनोऽणुत्वाभासोक्त्या स्वाभाविकं महत्त्वं स्थापितं सम्प्रति ततो विशिष्टं कर्तृत्वं साधयति। कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्। स निरुपि-रूपो ह्यात्मा कर्ता न वेत्युक्तकर्तृत्वश्रुतीनां विश्वादिश्रुतीनाञ्च विप्रतिपत्त्या संशये बुद्धिकर्तृत्वेनैव विध्यादिशास्त्रोपपत्तेरकर्तात्मेति साङ्ख्यपक्षप्राप्तौ सिद्धान्तयन्नेव तद्गुणसारत्वोक्त्यात्मनि कर्तृत्वाध्या-सस्यापि सिद्धत्वात् पुनरुक्तिमाशङ्क्य साङ्ख्यपक्षनिरासार्थमा-त्मनि कर्तृत्वाध्यासप्रपञ्चनाय पुनरुक्तिरित्याह। तद्गुणेति। अधि-कारः प्रसङ्गः, वस्तुतोऽकर्तृत्वमविद्यातः, कर्तृत्वमित्यकर्तृत्वश्रु-तीनां अविरोधोक्तेः कर्तृत्वविचारात्मकाधिकरणस्य पादसङ्गतिः, श्रुतीनां विरोधाविरोधौ पूर्वोत्तरपक्षयोः फलं, तत्र पूर्वपक्षे मन्त्राधाभावात्साङ्ख्यवैदर्भ्यं फलं सिद्धान्ते कर्तृत्वाद्विध्यनुष्ठानात्मका-र्थवत्त्वमिति भेदः। ननु बुद्धिकर्तृत्वेन शास्त्रार्थवत्त्वमस्तु किं जीवकर्तृ-

ति, न चाकर्तुः कर्तृत्वे तदुपपद्यते तथेदमपि शास्त्रमर्थवद्भवति, 'एष हि द्रष्टा श्रोता मन्ता बोद्धा कर्ता विज्ञानात्मा पुरुषः' इति ॥

विहारोपदेशात् ॥ ३४ ॥

इतश्च जीवस्य कर्तृत्वं यज्जीवप्रक्रियायां सन्ध्ये स्थाने विहारमुपदिशति 'स ईयते मृतो यत्र कामम्' इति 'स्वे शरीरे यथाकामं परिवर्तते' इति च ॥

उपादानात् ॥ ३५ ॥

इतश्चास्य कर्तृत्वं यज्जीवप्रक्रियायामेव करणानामुपादानं सङ्कीर्तयति 'तदेषां प्राणानां विज्ञानेन विज्ञानमादाय' इति 'प्राणान् गृहीत्वा' इति च ॥

चेतनस्यैव कर्तृत्वं वाच्यं न त्वचेतनाया बुद्धेः। किन्तु भोक्तुरात्मन एव कर्ता वाच्यः शास्त्रफलं प्रयोक्तरीति न्यायादिति भावः। सन्ध्यं स्थानं स्वप्नः अमृतः स आत्मा यथेष्टमीयते गच्छतीति ॥

विहारोपदेशात्। आत्मा कर्ता प्राणानां सन्ध्येऽपि स्थानेन बुद्ध्या विज्ञानसमर्थमिन्द्रियजातं आदाय शेते इति प्राणान् गृहीत्वा परिवर्तत इति ॥

उपादानकर्तृत्वमात्मनः, अकर्तृत्वे उपादानानुपपत्तेरिति भावः। विज्ञानशब्दो जीवस्य निर्देशो न चेत् तदा प्रथमानिर्देशाद्विपर्ययः करणद्योतिततृतीयया निर्देशः स्यात्, तस्मादिह यज्ञं तनुत इत्याख्यातेन कर्तृवाचिना विज्ञानपदस्य सामानाधिकरण्यनिर्देशात् विज्ञानात्मनः कर्तृत्वं ज्ञायत इति सूत्रभाष्ययोरर्थः ॥

स्वातन्त्र्यमवधारयति। अन्यथेति। जीवः स्वतन्त्रश्चेद्धितमेव सुखोद्भवमेव कुर्यात् स्वतन्त्रः कर्तेति न्यायादित्यर्थः ॥

अन्यत्रापि स्वातन्त्र्ये कारकवैचित्र्यादनियता प्रवृत्तिरिति [illegible] पर-

व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ॥ ३६ ॥

इतश्च जीवस्य कर्तृत्वं यदस्य लौकिकीषु वैदिकीषु च क्रियासु कर्तृत्वं व्यपदिशति शास्त्रं 'विज्ञानं यज्ञं तनुते कर्माणि तनुतेऽपि च इति' ननु विज्ञानशब्दो बुद्धौ समधिगतः कथमनेन जीवस्य कर्तृत्वं सूच्यत इति नेत्युच्यते जीवस्यैवैष निर्देशो न बुद्धेर्न चेज्जीवस्य स्यान्निर्देशविपर्ययः स्याद्विज्ञानेनेत्येवं निरदेक्ष्यत् । तथा ह्यन्यत्र बुद्धिविवक्षायां विज्ञानशब्दस्य करणविभक्तिनिर्देशो दृश्यते 'तदेषां प्राणानां विज्ञानेन विज्ञानमादाय' इति । इह तु विज्ञानं यज्ञं तनुत इति कर्तृसामानाधिकरण्यनिर्देशाद्बुद्धिव्यतिरिक्तस्यैवात्मनः कर्तृत्वं सूच्यत इत्यदोषः। अत्राह यदि बुद्धिव्यतिरिक्तो जीवः कर्ता स्यात् स स्वतन्त्रः सन् प्रियं हितञ्चैवात्मनो नियमेन सम्पादयेन्न विपरीतं, विपरीतमपि तु सम्पादयन्नुपलभ्यते, न च स्वतन्त्रस्यात्मन ईदृशी प्रवृत्तिरनियमेनोपपद्यत इत्यत उत्तरं पठति ॥

उपलब्धिवदनियमः ॥ ३७ ॥

यथायमात्मोपलब्धिं प्रति स्वतन्त्रोऽप्यनियमेनेष्टमनिष्टञ्चोपलभते एवमनियमेनैवेष्टमनिष्टञ्च सम्पादयिष्यति, उपलब्धा-

---

करोति । [illegible] । इष्टानिष्टप्रतिपत्त्या वर्त्तते । उपलब्धावपीति । चक्षुरादीनां चैतन्यस्य विषयसम्बन्धार्थत्वात् स्वतन्त्रोपलब्धौ चात्मन्येत-

प्यस्वातन्त्र्यं उपलब्धिहेतूपादानोपलम्भादिति चेत्, न विषयप्रकल्पनामात्रप्रयोजनत्वादुपलब्धिहेतूनां । उपलब्धौ त्वनन्यापेक्षत्वमात्मनश्चैतन्ययोगात् । अपि चार्थक्रियायामपि नात्यन्तमात्मनः स्वातन्त्र्यमस्ति देशकालनिमित्तविशेषापेक्षत्वात् । न च सहायापेक्षस्य कर्तुः कर्तृत्वं निवर्तते । भवति ह्येधोदकाद्यपेक्षस्यापि पक्तुः पक्तृत्वं, सहकारिवैचित्र्याच्चेष्टानिष्टार्थक्रियायामनियमेन प्रवृत्तिरात्मनो न विरुध्यते ॥

शक्तिविपर्ययात् ॥ ३८ ॥

इतश्च विज्ञानव्यतिरिक्तो जीवः कर्त्ता भवितुमर्हति । यदि पुनर्विज्ञानशब्दवाच्या बुद्धिरेव कर्त्री स्यात् ततः शक्तिविपर्ययः स्यात् करणशक्तिर्बुद्धेर्हीयेत कर्तृशक्तिश्चापद्येत ।

स्वभावत्वेन स्वातन्त्र्यात् दृष्टान्तसिद्धिरित्यर्थः । नेति । ननु आत्मा विषयसम्बन्धाय करणान्यपेक्षते चेत् कथं स्वतन्त्र इत्याशङ्क्याह । अपि चेति । स्वातन्त्र्यं नाम न स्वान्यानपेक्षत्वं ईश्वरस्यापि प्राणिकर्मापेक्षत्वेनास्वातन्त्र्यप्रसङ्गात् । किन्तु सेतरकारकप्रयोक्तृत्वे सति कारकाप्रेर्यत्वं स्वातन्त्र्यं इति न स्वतन्त्रोऽपि जीवः इत्याधीनत्वात् अनियता प्रवृत्तिः । स्वातन्त्र्यं चेष्टाविषयत्वमिति ॥

जीवस्य कर्तृत्वे हेत्वन्तरार्थं सूत्रम् । यद्यपि बुद्धेः करणशक्तिविपरीता कर्तृशक्तिः स्यादित्यर्थः । ततः किं तत्राह । तत्राह बुद्धे-

सत्याश्च बुद्धेः कर्तृत्वशक्तौ तस्या एवाहंप्रत्ययविषयत्वमभ्युपगन्तव्यं, अहङ्कारपूर्विकाया एव प्रवृत्तेः सर्वत्र दर्शनात्, अहं गच्छाम्यहमागच्छाम्यहं भुञ्जेऽहं पिबामीति च। तस्याश्च कर्तृशक्तियुक्तायाः सर्वार्थकारिण्याः सर्वार्थकारि करणमन्यत् कल्पयितव्यं, शक्तोऽपि हि सन् कर्ता करणमुपादाय क्रियासु प्रवर्तमानो दृश्यते। ततश्च संज्ञामात्रे विसंवादः स्यात् न वस्तुभेदः कश्चित्, करणव्यतिरिक्तस्य कर्तृत्वाभ्युपगमात्॥

समाध्यभावाच्च॥ ३९॥

योऽप्ययमौपनिषदात्मप्रतिपत्तिप्रयोजनः समाधिरुपदिष्टो वेदान्तेषु 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' 'सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः' 'ओमित्येवं ध्यायथ आत्मानम्' इत्येवंलक्षणः सोऽप्यसत्यात्मनः कर्तृत्वे नोपपद्येत तस्मादप्यस्य कर्तृत्वसिद्धिः॥

यथा च तक्षोभयथा॥ ४०॥

एवं तावच्छास्त्रार्थवत्त्वादिभिर्हेतुभिः कर्तृत्वं शारीरस्य

रिति। योऽहंप्रत्ययः स कर्ता स एव जीवो यत् तदपेक्षितं करणं तन्मन इति जीवकर्तृत्वसिद्धिरिति भावः॥

शास्त्रार्थवत्त्वाद्यनुपपत्त्याऽऽत्मनः कर्तृत्वं [illegible]। समाधीति। [illegible] तदुपायसमाधिकर्तृत्वं [illegible] नोऽकर्तृत्वे [illegible] कर्तृत्वायोगात् समाध्यभावप्रसङ्ग इत्यर्थः॥

यथा च तक्षोभयथा। [illegible] कर्तृत्वमुपपाद्य [illegible] पूर्वपक्षा-

प्रदर्शितं तत्पुनः स्वाभाविकं वा स्यादुपाधिनिमित्तं वेति चिन्त्यते । तत्र तैरेव शास्त्रार्थवत्त्वादिभिर्हेतुभिः स्वाभाविकं कर्तृत्वं अपवादहेत्वभावादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः, न स्वाभाविकं कर्तृत्वमात्मनः सम्भवत्यनिर्मोक्षप्रसङ्गात् कर्तृत्वस्वभावत्वे ह्यात्मनो न कर्तृत्वान्निर्मोक्षः सम्भवति अग्नेरिवौष्ण्यात् न च कर्तृत्वादनिर्मुक्तस्याऽस्ति पुरुषार्थसिद्धिः कर्तृत्वस्य दुःखरूपत्वात् । ननु स्थितायामपि कर्तृत्वशक्तौ कर्तृत्वकार्यपरिहारात् पुरुषार्थः सेत्स्यति, तत्परिहारश्च निमित्तपरिहाराद्यथाऽग्नेर्दहनशक्तियुक्तस्यापि काष्ठवियोगाद्दहनकार्याभावस्तद्वत् निमित्तानामपि शक्तिलक्षणेन सम्बन्धेन सम्बद्धानामत्यन्तपरिहारासम्भवात् । ननु मोक्षसाधनविधानान्मोक्षः सेत्स्यति न साधनायत्तस्यानित्यत्वात् । अपि च नित्यशुद्धबुद्धमुक्तात्मप्रतिपादनान्मोक्षसिद्धिः अभिहिता ता-दृगात्मप्रतिपादनञ्च न स्वाभाविके कर्तृत्वेऽवकल्पेत, तस्मा-

---

वाच । एवं तावदित्यादिना । शास्त्रप्रसिद्धेनात्मनः कर्तृत्वे साधिते बाधकाभावात् तत्सत्यमिति मीमांसकादिपक्षः प्राप्तः । न बाधकागमेन बाधः अस्य [illegible] तत्त्वावेदकत्वादिति प्राप्ते उत्सूत्रमेव सिद्धान्तयति । न स्वाभाविकमिति । यदुक्तं बाधकाभावादिति तदसिद्धमित्याह । अनिर्मोक्षेति । ननु कर्तृत्वं नाम क्रियाशक्तिस्तस्याः सत्त्वेऽपि शक्तिकार्यस्य क्रियाकार्यस्य [illegible] पुरुषार्थस्य सिद्धिरिति शङ्कते । ननु स्थितायामिति । सत्यां शक्तौ कथं कार्यपरिहार इत्यत आह । तत्परिहारश्चेति । सत्यां शक्तिवन्नैमित्तिकं कार्यमपि स्यात् निमित्ताभावे [illegible] । अस्ति हि

दुपाधिधर्माध्यासेनैवात्मनः कर्तृत्वं न स्वाभाविकं। तथा च श्रुतिः 'ध्यायतीव लेलायतीव' इति। "आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः" इति चोपाधिसंयुक्तस्यैवात्मनो भोक्तृत्वादिविशेषलाभं दर्शयति। न हि विवेकिनां परस्मादन्यो जीवो नाम कर्ता भोक्ता वा विद्यते, 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इत्यादिश्रवणात्, पर एव तर्हि संसारी कर्ता भोक्ता च प्रसज्येत परस्मादन्यश्चितिमान् जीवो बुद्ध्यादिसङ्घात-व्यतिरिक्तो न स्यात्। अविद्याप्रत्युपस्थापितत्वात् कर्तृभोक्तृत्वयोः। तथा च शास्त्रं 'यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर

प्रकरणेऽपि कार्यं पुनरुद्भवत्योग्यं स्तुत्यं शक्यं, तथा च शक्त्या धर्मादिनिमित्तैः पञ्चितकार्याक्षेपानुपपत्तिलोप इति परिहरति। न निमित्तानामपीति। निमित्तस्य कार्यस्य शक्त्या शक्यत्वेन सम्बन्धान्निमित्तानामपि परम्परया शक्तिसम्बन्धत्वमुक्तं मन्तव्यं सम्बन्धेनेत्यर्थः। यद्वा शक्तिलक्षणाक्षेपकं यस्य कार्यस्य तेन कार्येण यः सम्बन्धस्तेनेति अधिकरणे तृतीया। ननु परस्य कर्मणा देवत्वप्राप्तिश्रवणात् कर्तुरेवाकर्तृत्वासिद्धिरिति शङ्कते। नन्विति। ज्ञानादकर्तृत्वासक्तमोक्षयोः तु कर्तृत्वमाविद्यकं स्यात्ततो ज्ञानमात्रानन्तरीयकत्वं निवर्तकम्। यदि कर्मणा मोक्षस्तत्राह। नेति। आत्मनः स्वाभाविकं कर्तृत्वमभ्युपगम्याभिमोक्ष उक्तः सम्यक्त्वसत्कर्मनिर्विकारत्वावेदकश्रुतिव्याकोपात् तत्स्वाभाविकमित्याह। अपि चेति। नचाध्यस्तात्मैकत्ववादिनां स्वाभाविकत्वमेव न युक्तं, न चाहं कर्तेत्यनुभवो विरुध्यते तस्य सम्यगुदासीनकर्तृत्वावगाहिनोऽध्यासत्वेनाप्युपपत्तेरित्यर्थः। कर्तृत्वस्याध्यासत्वे श्रुतिमाह। तथा चेति। विद्वदनुभवबाधितत्वात् कर्तृत्वमित्याह। न हीति। बुद्ध्यादिसङ्घातव्यतिरिक्तो यदि परस्मादन्यश्चेतनो न स्यात् तदा पर एव संसारी प्रसज्येत तद्वारणाय परस्य

इतरं पश्यति' इत्यविद्यावस्थायां कर्तृत्वभोक्तृत्वे दर्शयित्वा विद्यावस्थायां ते एव कर्तृत्वभोक्तृत्वे निवारयति। यत्र त्वस्य 'सर्वमात्मैवाभूत्तत् केन कम्पश्येत्' इति तथा स्वप्नजागरितयोरात्मन उपाधिसम्पर्ककृतं श्रमं श्येनस्येवाकाशे विपरिपततः श्रावयित्वा तदभावं सुषुप्ते प्राज्ञेनात्मना सम्परिष्वक्तस्य श्रावयति 'तद्वा अस्यैतदाप्तकाममात्मकाममकामं रूपं शोकान्तरम्' इत्यारभ्य 'एषास्य परमा गतिरेषास्य परमा सम्पदेषोऽस्य परमो लोक एषोऽस्य परम आनन्दः' इत्युपसंहारात्। तदेतदाहाचार्यः 'यथा च तक्षोभयथा' इति त्वर्थश्चायं च पठितः। नैवं मन्तव्यं स्वाभाविकमेवात्मनः कर्तृत्वमग्नेरिवौष्ण्यमिति। यथा तु तक्षा लोके वास्यादिकरणहस्तः कर्ता दुःखी भवति, स एव स्वगृहं प्राप्तः विमुक्तवास्यादिकरणः स्वस्थो निर्वृतो निर्व्यापारः सुखी भवति, एवमविद्याप्रत्युपस्थापितद्वैतसंयुक्त आत्मा स्वप्नजागरितावस्थयोः कर्ता दुःखी भवति, स तच्छ्रमापनुत्तये स्वमात्मानं परं प्रविश्य विमुक्तकार्यकरणसङ्घातोऽकर्ता सुखी भवति, सम्प-

---

नित्यशुद्धत्वव्याघातादिति शङ्कते। पर एवेति। न वयं शुद्धस्य चिदात्मनः परस्य ब्रह्मणः बद्धत्वं वदामः किन्तु तस्यैवाविद्याबुद्ध्यादिप्रतिबिम्बितस्याविद्यया भिन्नस्य जीवत्वं प्राप्तस्य बन्धमोक्षाविति ब्रूमः। कल्पितभेदोऽपि लोके बिम्बप्रतिबिम्बयोर्धर्मव्यवस्थापको दृष्ट इति परिहरति। नाविद्येति। अविद्योपहिते बन्धो न शुद्धात्मनीत्यत्र श्रुतिमाह। तथा चेति। कर्तृत्वस्य बुद्ध्युपाध्यन्वयव्यतिरेकानुविधायित्वात् तैव न स्वाभाविकत्वमित्याह। तथा यत्रेति। आत्मैव बाध्यते आनन्दत्वादिप्रकाशकत्वं स्वरूपं स्वाति-

स्वापावस्थायां तथा मुक्तावस्थायामप्यविद्याध्वान्तं विद्याप्रदीपेन विधूयात्मैव,केवलो निर्वृतः सुखी भवति। तत्र दृष्टान्तांशस्तावतांशेन द्रष्टव्यः, तक्षा हि विशिष्टेषु तक्षणादिव्यापारेष्वपेक्ष्यैव प्रतिनियतानि करणानि वास्यादीनि कर्ता भवति स्वशरीरेण त्वकर्तैव, एवमयमात्मा सर्वव्यापारेष्वपेक्ष्यैव मनआदीनि करणानि कर्ता भवति स्वात्मना त्वकर्तैवेति न त्वात्मनस्तक्ष्ण इवावयवाः सन्ति यैर्हस्तादिभिरिव वास्यादीनि तक्षा मनआदीनि करणान्यात्मोपाददीत न्यस्येद्वा। यत्तूक्तं शास्त्रार्थवत्त्वादिभिर्हेतुभिः स्वाभाविकमात्मनः कर्तृत्वमिति तत्र विधिशास्त्रं तावद्यथा प्राप्तं कर्तृत्वमुपादाय कर्तव्यविशेषमुपदिशति न कर्तृत्वमात्मनः प्रतिपादयति। न च स्वाभाविकमस्य कर्तृत्वमस्ति ब्रह्मात्मत्वोपदेशादित्यवोचाम, तस्मादविद्याकृतं कर्तृत्वमुपादाय विधिशास्त्रं प्रवर्त्स्यते। 'कर्ता विज्ञानात्मा पुरुषः' इत्येवंजातीयकमपि शास्त्रमनुवादरूपत्वाद्यथा प्राप्तमेवाविद्याकृतं कर्तृत्वमनुवदिष्यति। एतेन विहारोपादाने परिहृते,

---

रिक्तकाम्यासत्त्वादकामं आप्तकामत्वादकामत्वाच्चाप्रकामं विशेषणत्रयार्थं व्याच। शोकेति। शोकान्तरं दुःखात् पृथगित्यर्थः। तस्यैव सुषुप्तात्मरूपस्य परत्वपक्षार्थमाह। एष इति। गतिः प्राप्यं सम्पदैश्वर्यं लोको भोग्यश्चायमेवैतदाद्यन्तामीत्यर्थः। आत्मा स्वतोऽकर्ता बुद्ध्याद्युपाधिना तु कर्तृत्वभोक्तृत्वाभ्यां दुःखं भजति। तदेतदाह तक्षादिना। उपाधयः चक्षुरादयः। यथा स्फटिकस्य लौहित्यं कुसुमाद्युपाधिकं तथात्मनः कर्तृत्वं बुद्ध्याद्युपाधिकं अन्वयव्यतिरेकाभ्यां सिद्धम्। न च तौ

विवक्ष्यते न स्वातन्त्र्यं कस्यचिदबुद्धिपूर्वकस्याऽपि स्वापेष-करणव्यापारोपरमस्य दृष्टत्वात्। यस्त्वयं व्यपदेशो दर्शितो 'विज्ञानं यज्ञं तनुते' इति स बुद्धेरेव कर्तृत्वं प्रापयति विज्ञानशब्दस्य तत्र प्रसिद्धत्वान्मनोऽनन्तरपाठाच्च, 'तस्य श्रद्धैव शिर' इति च विज्ञानमयस्यात्मनः श्रद्धाद्यवयवत्वसङ्कीर्तनात् श्रद्धादीनाञ्च बुद्धिधर्मत्वप्रसिद्धेः 'विज्ञानं देवाः सर्वे ब्रह्म ज्येष्ठमुपासते' इति च वाक्यशेषात् ज्येष्ठत्वस्य च प्रथमजत्वस्य बुद्धौ प्रसिद्धत्वात् 'स एष वाचश्चित्तस्योत्तरोत्तर-क्रमो यद्यज्ञः' इति च श्रुत्यन्तरे यज्ञस्य वाग्बुद्धिसाध्यत्वा-

---

यज्ञो जायते तत्र चित्तस्य वाचः पूर्वोत्तरभावो क्रम इत्यर्थः। यच्चोक्तं बुद्धेः कर्तृत्वे शक्तिवैपरीत्यप्रसङ्ग इति तन्न, विक्लिद्यन्ते तण्डुलाः, ज्वलन्ति काष्ठानि, बिभर्ति स्थालीति स्वस्वव्यापारेषु सर्वकारकाणां कर्तृत्वस्वीकारादित्याह। न चेति। तर्हि बुद्ध्यादीनां कर्तृत्वे करणत्वमपि तेषु न स्यादित्यत आह। उपलब्धीति। यथा काष्ठानां स्वव्यापारे कर्तृत्वेऽपि पाकापेक्षया करणत्वं तथा बुद्ध्यादीनां स्वव्यापारवृत्त्यादिक्रियाकर्तृत्वेऽप्युपलब्ध्यपेक्षया करणत्वाविरोधः। ननु तर्हि कर्तृभिः करणव्यापार इत्यत आह। सा चेति। तर्हि तद्व्यापारात् केवलः कर्ता स्यात् यस्य यो व्यापारः स तस्य कर्तेति स्थितिरित्यत आह। न चेति। उपलब्धेः नित्यत्वे बुद्ध्यादीनां कथं करणत्वमिति चेत्, उपलब्धि-व्यञ्जकपरिणामैतत्कं बुद्धिवृत्तिविशिष्टं इन्द्रियव्यापारविशिष्टत्वेन जायते, तथा च विषयावच्छिन्नचैतन्योपलब्धौ बुद्ध्यादीनां करणत्वं बुद्ध्याद्युपाधिकात्मनः कर्तृत्वं न केवलस्य, न च बुद्धेरेव तत्कर्तृत्वं चैतन्यस्य बुद्ध्यादिकत्वा-नादिति भावः। यच्चोक्तं बुद्धेः कर्तृत्वे च करणान्तरं कल्पनीयं तत्र करणान्तरं कल्पनीयं तथा च नाममात्रे विवाद इति तत्र चै-तन्यात्मनः कर्तृत्वमिति भ्रान्तिं निरस्यति। अत एवेति। चाहुर-

वधारणात् । न च बुद्धेः शक्तिविपर्ययः करणानां कर्तृत्वाभ्यु-पगमे भवति सर्वकारकाणामेव स्वव्यापारेषु कर्तृत्वस्यावश्यंभावित्वात् । उपलब्ध्यपेक्षं त्वेषां करणानां करणत्वं, सा चात्मनः । न च तस्यामप्यस्य कर्तृत्वमस्ति नित्योपलब्धिस्वरूपत्वात् । अहङ्कारपूर्वकमपि कर्तृत्वं नोपलब्धु-र्भवितुमर्हति अहङ्कारस्याप्युपलभ्यमानत्वात् । न चैवं सति करणान्तरकल्पनाप्रसङ्गः, बुद्धेः करणत्वाभ्युपगमात् । समाध्यभावस्तु शास्त्रार्थवत्त्वेनैव परिहृतः, यथाप्राप्तमेव कर्तृत्वं उपादाय समाधिविधानात्, तस्मात् कर्तृत्वमप्यात्मन उपाधिनिमित्तमेवेति स्थितम् ॥

परात्तु तच्छ्रुतेः ॥ ४१ ॥

यदिदमविद्यावस्थायामुपाधिनिबन्धनं कर्तृत्वं जीवस्याभि हितं तत् किमनपेक्ष्येश्वरं भवति आहोस्वित् ईश्वरापेक्ष-

---

निराधारं तु शुद्धभेदेनाध्यस्तचिदात्मकाहङ्कारगतं कर्तृत्वं यदुक्तं तदहंधी-गम्यस्य बुद्धिविशिष्टात्मन एव न केवलस्य साक्षिणो भवितुमर्हति, इत्यु-पलब्धसाक्षिणस्तदभावाभिधानात् । एवं विशिष्टात्मनः कर्तृत्वे निश्चयीभू-तायां बुद्धावेव कारणत्वोपपत्तेर्न करणान्तरकल्पनाप्रसङ्गः । कल्पनां विना चैतन्यबुद्धिकर्तृत्वादिमतस्तु करणान्तरप्रसङ्गो दुर्वार इत्यर्थः । एवं शास्त्रार्थवत्त्वादिहेतुनाऽऽत्मनः कर्तृत्वमात्रसाधकत्वेऽपि स्वाभाविककर्तृ-त्वसाधकत्वाभावादध्यस्तमेव कर्तृत्वं विद्यादिकर्तृश्रुतीनामुपपत्ती-मत् । तस्मादध्यस्तविद्यादिकर्तृत्वश्रुतीनामविरोध इति सिद्धम् ।

परात्तु तच्छ्रुतेः । यथा स्फटिको लौहित्याध्यासे लोहितद्रव्यं कारणं तेनायं स्फटिको लोहित इत्युच्यते तथा कामादिपरिणामिनु-

मिति भवति विचारणा । तत्र प्राप्तं तावन्नापेक्षते जीवः कर्तृत्वे इति । अपेक्षाप्रयोजनाभावात् । अयं हि जीवः स्वयमेव रागद्वेषादिदोषप्रयुक्तः कारकान्तरसामग्रीसम्पन्नः कर्तृत्वमनुभवितुं शक्नोति तस्य किमीश्वरः करिष्यति । न च लोके प्रसिद्धिरस्ति कृष्यादिकासु क्रियासु अनडुहादिवदीश्वरोऽपरोऽपेक्षितव्य इति । क्लेशात्मकेन च कर्तृत्वेन जन्तून् संसृजत ईश्वरस्य नैर्घृण्यं प्रसज्येत । विषमफलञ्चैषां कर्तृत्वं विदधतो वैषम्यम् । ननु वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वादित्युक्तम् । सत्यमुक्तं सति त्वीश्वरस्य सापेक्षत्वसम्भवे, सापेक्षत्वञ्च नेश्वरस्य सम्भवति सतोर्जन्तूनां धर्माधर्मयोस्तयोश्च सद्भावः सति जीवस्य कर्तृत्वे तदेव चेत् कर्तृत्वं ईश्वरापेक्षं स्यात् किं विषयमीश्वरस्य सापेक्षत्व-

---

[illegible] कर्तृत्वाद्यध्यासे कारणमित्युक्तं तदध्यस्तं कर्तृत्वमुपजीव्य [illegible] वस्य कारकसम्पन्नत्वादीश्वरस्य कारयितृत्वमुतेन संशयमाह । अविशेषेणेति । [illegible] पूर्वेद्यादिस्तोमी [illegible] तन्त्र[illegible]विद्यादिश्रुतिविरोध-[illegible]भावात् पादसङ्गतिः । कर्ममीमांसकमतेन पूर्वपक्षमाह । तत्र प्रा-प्तमि । कृष्यादिकारकसम्पन्नजीवव्यतिरेके कर्तृत्वव्यतिरेकानुपलम्भे-नैश्वरः प्रयोजकः । किञ्च प्रयोजकत्वे नैर्घृण्यादिप्रसङ्ग इत्याह । क्लेशात्मकेन चेति । [illegible] प्रसज्यत इति [illegible] । [illegible] । एवं जीवस्य धर्माधर्मवत्त्वं [illegible] [illegible] [illegible]-[illegible] [illegible] ईश्वराधीनत्वे जीवस्य कर्तृत्वे सिद्धे [illegible]-सिद्धिः [illegible] [illegible] [illegible] ईश्वरस्य कारयितृत्वे सिद्धे जीवस्य कर्तृत्वसिद्धिरिति [illegible] । [illegible] न [illegible]-[illegible] इत्याह । [illegible] । [illegible] इत्याह ।

युज्येत । अकृताभ्यागमश्चैवं जीवस्य प्रसज्येत । तस्मात् स्वत एव जीवस्य कर्तृत्वमिति । एतां प्राप्तिं तुशब्देन व्यावर्त्य प्रतिजानीते । परादिति । अविद्यावस्थायां कार्यकरणसङ्घाताविवेकदर्शिनो जीवस्याविद्यातिमिरान्धस्य सतः परस्मादात्मनः कर्माध्यक्षात् सर्वभूताधिवासात् साक्षिणश्चेतयितुरीश्वरात्तदनुज्ञया कर्तृत्वभोक्तृत्वलक्षणस्य संसारस्य सिद्धिस्तदनुग्रहहेतुकेनैव च विज्ञानेन मोक्षसिद्धिर्भवितुमर्हति । कुतस्तच्छ्रुतेः । यद्यपि रागादिदोषप्रयुक्तः सामग्रीसम्पन्नश्च जीवः, यद्यपि च लोके कृष्यादिषु कर्मसु नेश्वरकारणत्वं प्रसिद्धं, तथापि सर्वास्वेव प्रवृत्तिषु ईश्वरो हेतुकर्तेति श्रुतेरवसीयते । तथा हि श्रुतिर्भवति 'एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते एष ह्येवासाधु कर्म कारयति तं यमधो निनीषते' इति 'य आत्मनि तिष्ठन्नात्मानमन्तरो यमयति' इति चैवंजातीयका । नन्वेवमीश्वरस्य कारयितृत्वे सति वैषम्यनैर्घृण्ये स्यातामकृताभ्यागमश्च जीवस्येति, नेत्युच्यते ॥

अकृतेति । अनपेक्षस्य प्रवर्तकत्वे धर्मवतो नरान् दुःखेनाधर्मवतः सुखेन योजयेत्, कारयितृत्वे वा सर्वे सुखेन एकरूपाः स्युरिति जगद्वैचित्र्यं विध्यादिशास्त्रञ्च न स्यात् । तस्माद्विध्यादिशास्त्रार्थवत्त्वाय रागद्वेषवतः स्वत एव जीवस्य कर्तृत्वं वाच्यं, तथा च कारयितृत्वश्रुतिविरोधः । ईश्वरस्य कारयिता का वा गतिरिति प्राप्ते सिद्धान्तयति । एतामिति । यथा चन्दनादिकार्ये सर्वा धर्मव्यतिरेके सुखव्यतिरेकप्रसङ्गाभावेऽपि 'पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति' इत्यादिशास्त्रप्रामाण्यादेव धर्मस्य हेतुत्वसिद्धिः, एवमीश्वरस्यापि वाक्यबलात् कारयितृत्वसिद्धिरिति भावः ॥

कृतप्रयत्नापेक्षस्तु, विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ॥ ४२ ॥

तुशब्दश्चोदितदोषव्यावर्तनार्थः । कृतो यः प्रयत्नो जीवस्य धर्माधर्मलक्षणः तदपेक्ष एवैनमीश्वरः कारयति, ततश्चैते चोदिता दोषा न प्रसज्यन्ते । जीवकृतधर्माधर्मवैषम्यापेक्ष एव तत्तत्फलानि विषमं विभजते पर्जन्यवदीश्वरो निमित्तत्वमात्रेण । यथा लोके नानाविधानां गुच्छगुल्मादीनां व्रीहियवादीनां चाऽसाधारणेभ्यः स्वस्वबीजेभ्यो जायमानानां साधारणं निमित्तं भवति पर्जन्यः, न ह्यसति पर्जन्ये रसपुष्पफलपलाशादिवैषम्यं तेषां जायते नाप्यसत्सु स्वस्वबीजेषु, एवं जीवकृतप्रयत्नापेक्ष ईश्वरस्तेषां शुभाशुभं विदध्यादिति श्लिष्यते । ननु कृतप्रयत्नापेक्षत्वमेव जीवस्य परायत्ते कर्तृत्वे नोपपद्यते । नैष दोषः, परायत्तेऽपि हि कर्तृत्वे करोत्येव जीवः, कुर्वन्तं हि तमीश्वरः कारयति अपि च पूर्वप्रयत्नमपेक्ष्येदानीं कारयति पूर्वतरं प्रयत्नमपेक्ष्य पूर्वमकारयदित्यनादित्वात् संसारस्यानवद्यम्

धर्माधर्माभ्यामेव फलवैषम्यसिद्धेरीश्वरोऽनर्थक [illegible] बीजैरेवाङ्कुरवैषम्यसिद्धेः पर्जन्यवैयर्थ्यं स्यात् । यदि विशेषहेतूनां साधारणहेत्वं [illegible] वैयर्थ्यं तर्हि ईश्वरस्याऽपि साधारणहेतुत्वान्न वैयर्थ्यमिति [illegible] पर्जन्यवदिति । दृष्टान्तं विवृणोति । यथेति । [illegible] गुच्छाः पुष्पस्तबका वा, गुल्मास्तु [illegible] इति भेदः । [illegible] कारयितृत्वे जीवस्य कर्तृत्वं न स्यात् [illegible] नैष दोष इति । [illegible] कर्तृत्वानपायादिति भावः । [illegible] निरवद्यम् (?) । अपि चेति । [illegible] जीवस्य कर्तृत्वं ईश्वरस्य कारयितृत्वमिति भेदः । ईश्वरस्य कारये-

कथं पुनरवगम्यते कृतप्रयत्नापेक्ष ईश्वर इति। विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्य इत्याह। एवं हि स्वर्गकामो यजेत, ब्राह्मणो न हन्तव्य इत्येवंजातीयकस्य विहितस्य प्रतिषिद्धस्य चावैयर्थ्यं भवति, अन्यथा तदनर्थकं स्यात्, ईश्वर एव विधिप्रतिषेधयोर्नियुज्येत अत्यन्तपरतन्त्रत्वात् जीवस्य। तथा विहितकारिणमप्यनर्थेन संसृजेत् प्रतिषिद्धकारिणमप्यर्थेन, ततश्च प्रामाण्यं वेदस्यास्तमियात्। ईश्वरस्य चात्यन्तानपेक्षत्वे लौकिकस्यापि पुरुषकारस्य वैयर्थ्यं, तथा देशकालनिमित्तानां पूर्वोक्तदोषप्रसङ्गश्च इत्येवंजातीयकं दोषजातमादिग्रहणेन दर्शयति॥

अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके॥ ४३॥

जीवेश्वरयोरुपकार्योपकारकभाव उक्तः, स च सम्बन्ध-

विध्यादिवाक्यप्रामाण्यान्यथानुपपत्तिं प्रमाणयति। कथमित्यादिना। एवं सापेक्षत्वे शास्त्रावैयर्थ्यं भवति अन्यथानपेक्षत्वे वैयर्थ्यं प्रपञ्चयति। ईश्वर एवेति। तयोः स्थाने स एव नियुज्येत इत्यभिप्रायेण तयोः कार्यं स एव कुर्यादिति यावत्। तथा च जीवस्य निरपेक्षेश्वरपरतन्त्रत्वाद्विध्यादिशास्त्रमविषयत्वादनर्थकं स्यात् इति भावः। आदिशब्दार्थमाह। तथेति। पुरुषकारः प्रयत्नः। पूर्वोक्तदोषोऽकृताभ्यागमादिः, तस्मात् कर्मसापेक्षेश्वरस्य कारयितृत्वादेव जीवे वेदादिश्रुतेर्विध्यादिश्रुत्यविरोध इति सिद्धम्॥

अंशः 'एको भिन्नः स्वप्रकाशो नाणुरकर्ता जीव' इति बोधितव्ये-

वयोरिव लोके दृष्टः, यथा स्वामिभृत्ययोर्यथा वाऽग्निविस्फुलिङ्गयोः। ततश्च जीवेश्वरयोरप्युपकार्योपकारकभावाभ्युपगमात् किं स्वामिभृत्यवत् सम्बन्धः आहोस्विदग्निविस्फुलिङ्गवदित्यस्यां विचिकित्सायामनियमो वा प्राप्नोति, अथवा स्वामिभृत्यप्रकारेष्वेवेशित्रीशितव्यभावस्य प्रसिद्धत्वात् तद्विध एव सम्बन्ध इति प्राप्नोति। अतो ब्रवीति अंश इति। जीव ईश्वरस्यांशो भवितुमर्हति यथाऽग्नेर्विस्फुलिङ्गः। अंश इवांशः, न हि निरवयवस्य मुख्योऽंशः सम्भवति। कस्मात् पुनर्निरवयवत्वात् स एव न भवति नानाव्यपदेशात्। 'सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः' 'एतमेव विदित्वा मुनिर्भवति' 'य आत्मनि तिष्ठन्नात्मानमन्तरो यमयति' इति चैवंजातीयको भेदनिर्देशो नासति भेदे युज्यते। ननु चायं नानाव्यपदेशः सुतरां स्वामिभृत्यसारूप्ये युज्यत इति, अत आह अन्यथा चापीति। न च नानाव्यपदेशादेव केवलादंशत्वप्रतिपत्तिः किं तर्ह्यन्यथा चापि व्यपदेशो भवत्यनानात्वस्य प्रतिपादकः। तथा ह्येके शाखिनो दाशकितवादिभावं

वदार्यत्वात् [illegible] अद्वैतब्रह्मबाधनेन भेदाभेदश्रुतीनां विरोधसमाधानात् पादसङ्गतिः। पूर्वपक्षे ब्रह्माभिन्नत्वासिद्धिः सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति भेदः। भृत्यस्वाम्युपकार्योपकारकभावावच्छिन्नं जीवांशयोः सम्बन्धं निष्कृष्य विचिकित्सानिदर्शनात् संशयमाह। ततश्चेति। प्रसिद्ध[illegible]; कश्चित् सम्बन्ध इत्यनियमो न युक्त इत्यपेक्षाह। अंश इति। [illegible] च आत्मनि तिष्ठन्नित्यादिश्रुतिप्रसिद्धभेदकोटिर्दर्शिता। एवं तत्त्वमस्यादिश्रुतिसिद्धा अभेदकोटिर्द्रष्टव्या, तथा च भेदाभेदश्रुतीनां [illegible] इति सम्बन्धानियमात् [illegible] भृत्यस्वाम्युपकार्योपकारक-

ब्रह्मण आमनन्ति 'आथर्वणिका ब्रह्मसूक्ते ब्रह्मदाशा ब्रह्म-दासा ब्रह्मेमे कितवा उत' इत्यादिना। दाशा य एते कैवर्ताः प्रसिद्धाः ये चामी दासाः स्वामिष्वात्मानमुपक्षिपन्ति ये चान्ये कितवा द्यूतकृतस्ते सर्वे ब्रह्मैवेति हीनजन्तूदाहरणेन सर्वेषामेव नामरूपकृतकार्यकरणसङ्घातप्रविष्टानां जीवानां ब्रह्मत्वमाह। तथा अन्यत्रापि ब्रह्मप्रक्रियायामेवायमर्थः प्रपञ्च्यते 'त्वं स्त्री त्वं पुमानसि त्वं कुमार उत वा कुमारी त्वं जीर्णो दण्डेन वञ्चसि त्वं जातो भवसि विश्वतोमुखः' इति, "सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरो नामानि कृत्वाभिवदन् यदास्ते" इति च। 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इत्यादिश्रुतिभ्यश्चास्यार्थस्य सिद्धिः। चैतन्यञ्चाविशिष्टं जीवेश्वरयोर्यथाऽग्निविस्फुलिङ्गयोरौष्ण्यम्। अतो भेदाभेदावगमाभ्यामंशत्वावगमः। कुतश्चांशत्वावगमः॥

प्रामाण्यसिद्धिरित्याक्षेपात् सङ्गतिः। लौकिकविज्ञानमात्रकभेदानुवादित्वेन भेदश्रुतीनां दुर्बलत्वादघातकत्वादभेदश्रुत्यनुसारेण प्रकल्पितभेदनिमित्तको-ऽंशांशिभावः कल्प्य इति सिद्धान्तयति। अत इत्यादिना। अन्येः अंशत्वे इति लिङ्गेनेश्वरस्य कथं अंशत्वमत आह। अंश इवेति। जीव इत्यनुवृत्तिः। भेद एव चेत् स्वस्वामिभावो युक्तो नांशांशिभाव इति शङ्कते। नानेति। अभेदश्चापि व्यपदिश्यत इत्याह। अत इति। सर्वाणि रूपाणि, सृष्ट्वा नामरूपे निर्माय प्रविश्य व्यवहरन् वर्तते तं विद्वानमृतो भवतीति श्रुत्यर्थः। श्रुतिसिद्धाभेदे युक्तिमाह। चैतन्यं चेति। जीवो ब्रह्मैव चेतनत्वाद् ब्रह्मवदित्यर्थः॥

मन्त्रवर्णाच्च॥४४॥

मन्त्रवर्णश्चैतमर्थमवगमयति 'तावानस्य महिमा ततो ज्यायांश्च पूरुषः। पादोऽस्य सर्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि' इति। अत्र भूतशब्देन जीवप्रधानानि स्थावरजङ्गमानि निर्दिशति 'अहिंसन् सर्व्वं भूतान्यन्यत्र तीर्थेभ्यः' इति प्रयोगात्। अंशः पादो भाग इत्यनर्थान्तरं, तस्मादप्यंशत्वावगमः। कुतश्चांशत्वावगमः॥

अपि च स्मर्यते॥४५॥

ईश्वरगीतास्वपि चेश्वरांशत्वं जीवस्य स्मर्यते 'ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः' इति। तस्मादप्यंशत्वावगमः। यत्तूक्तं स्वामिभृत्यादिष्वेवेशित्रीशितव्यभावो लोके प्रसिद्ध इति। यद्यप्येषा लोके प्रसिद्धिस्तथापि शास्त्रात्तु-

---

अस्य सर्वज्ञेश्वरस्य तावान् प्रपञ्चो महिमा विभूतिः पुरुषस्य-
त्वात् प्रपञ्चो ज्यायानुत्तरः। भूतानि देहिनो जीवा इत्यत्र लिङ्गम-
हिंसनात्। अहिंसन्निति। तीर्थानि शास्त्रीयकर्माणि, तेभ्योऽन्यत्र सर्व-
प्राणिहिंसामकुर्वन् ब्रह्मलोकमाप्नोतीत्यर्थः। अत्र भूतशब्दस्य प्राणिषु
प्रयोगात् मन्त्रेऽपि तथेति भावः। भूतानां पादत्वेऽपि अंशत्वं
कुतस्तत्राह। अंशः पाद इति॥

जीवस्य ईश्वरांशत्वे भगवद्गीतावाक्यमुदाहरति सूत्र-
कारः। अपि चेति। [illegible] ईशित्रीशितव्यभावप्रसिद्धिः [illegible]
जीवस्य [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]। [illegible]। [illegible]
ईश्वरस्य नियन्तृत्वं जीव एव तद्वन्न किं न [illegible]। किं-

शांशित्वमीशिनीशितव्यभावश्च निरूप्यते। निरतिशयोपाधि-
सम्पन्नश्चेश्वरो निहीनोपाधिसम्पन्नान् जीवान् प्रशास्तीति
न किञ्चिद्विप्रतिषिध्यते। अत्राह ननु जीवेश्वरांशत्वाभ्युप-
गमे तस्य जीवेन संसारदुःखोपभोगेनांशिन ईश्वरस्यापि दुः-
खित्वं स्यात्, यथा लोके हस्तपादाद्यन्यतमाङ्गगतेन दुःखे-
नाङ्गिनो देवदत्तस्य दुःखित्वं तद्वत्। ततश्च तत्प्राप्तानां
महत्तरं दुःखं प्राप्नुयात्, अतोऽवरं पूर्वावस्थः संसार एवा-
स्त्विति सम्यग्दर्शनानर्थक्यप्रसङ्गः स्यादिति। अत्रोच्यते॥

प्रकाशादिवन्नैवं परः॥ ४६॥

यथा जीवः संसारदुःखमनुभवति नैवं पर ईश्वरोऽनु-
भवति इति प्रतिजानीमहे। जीवो ह्यविद्यावेशवशाद् देहाद्यात्म-
भावमिव गत्वा तत्कृतेन दुःखेन दुःख्यहमिति अविद्याकृतं
दुःखोपभोगमभिमन्यते नैवं परमेश्वरस्य देहाद्यात्मभावो

तिष्ठेति। नितरां हीनः शरीराद्युपाधिः, अत्राविद्योपाधितारतम्या-
दीशेशितव्यव्यवस्था, न वस्तुतः। तदुक्तं सुरेश्वराचार्यैः "ईशेशितव्यसम्बन्धः
प्रत्यगज्ञानहेतुजः। सम्यग्ज्ञाने तमोध्वस्तावीश्वराणामपीश्वरः" इति।
उत्तरसूत्रमवतारयति। अत्राहेति। ईश्वरः स्वांशदुःखेन दुःखी अंशि-
त्वात् देवदत्तवदित्यर्थः। ततः किं तत्राह। ततश्चेति। आगन्तुकं सर्वां-
शदुःखसमष्टिमपेक्ष्य संसारोऽवरं स्वल्पदुःखमनात्मज्ञानादित्यर्थः॥
नैवं पर इति प्रतिज्ञां विभजते। यथा जीव इति। देहाद्यात्म-
[illegible] दुःखित्व-
भ्रान्तिः। [illegible] भावः। दुःख[illegible]

दुःखाभिमानो भवति । जीवस्त्वपि अविद्याकृतनामरूपनिर्वृत्तदेहेन्द्रियाद्युपाध्यविवेकभ्रमनिमित्त एव दुःखाभिमानो न तु पारमार्थिकोऽस्ति । यथा च स्वदेहगतं दाहच्छेदादिनिमित्तं दुःखं तदभिमानभ्रान्त्यानुभवति तथा पुत्रमित्रादिगोचरमपि दुःखं तदभिमानभ्रान्त्यैवानुभवत्यहमेव पुत्रोऽहमेव मित्रमित्येवं स्नेहवशेन पुत्रमित्रादिष्वभिनिविशमानः । ततश्च निश्चितमेतदवगम्यते मिथ्याभिमानभ्रमनिमित्त एव दुःखानुभव इति । व्यतिरेकदर्शनाच्चैवमवगम्यते । तथा हि पुत्रमित्रादिमत्सु बहुषूपविष्टेषु तत्सम्बन्धाभिमानिष्वितरेषु च पुत्रो मृतो मित्रं मृतमित्येवमाद्युद्घोषिते येषामेव पुत्रमित्रादिमत्त्वाभिमानस्तेषामेव तन्निमित्तं दुःखमुत्पद्यते नाभिमानहीनानां परिव्राजकादीनां । अतश्च लौकिकस्यापि पुंसः सम्यग्दर्शनार्थवत्त्वं दृष्टं किमुत विषयशून्यादात्मनोऽन्यद्वस्त्वन्तरमपश्यतो नित्यचैतन्यमात्रस्वरूपस्येति । तस्मान्नास्ति सम्यग्दर्शनानर्थक्यप्रसङ्गः । प्रकाशादिवदिति निदर्शनोपन्यासः । यथा प्रकाशः सौरश्चान्द्रमसो वा वियद्व्याप्यावतिष्ठमानोऽङ्गुल्याद्युपाधिसम्बन्धात् तेषु ऋजुवक्रादिभावं प्रतिपद्यमानेषु तत्तद्भावमिव

भ्रान्तिकृतत्वं प्रपञ्चयति । जीवस्यापीत्यादिना । भ्रान्तौ [illegible] अन्वयमुक्त्वा भ्रान्त्यभावे दुःखाभावः । दर्शनाच्च भ्रान्तिजं दुःखमिति निश्चीयत इत्याह । व्यतिरेकेति । इतरेष्वभिमानशून्येष्वित्यर्थः । [illegible] भ्रान्त्यभावे दुःखाभावो दृष्टः किमु ज्ञानिनो [illegible] इत्याह । अतश्चेति । [illegible]

प्रतिबिम्बमानोऽपि न परमार्थतस्तद्भावं प्रतिपद्यते, यथा चाकाशो घटादिषु गच्छत्सु गच्छन्निव विभाव्यमानोऽपि न परमार्थतो गच्छति, यथा चोदशरावादिकम्पनात् तद्गते सूर्यप्रतिबिम्बे कम्पमानेऽपि न तद्वान् सूर्यः कम्पते, एवमविद्याप्रत्युपस्थापिते बुद्ध्याद्युपाध्युपहिते जीवाख्येंऽशे दुःखायमानेऽपि न तद्वानीश्वरो दुःखायते। जीवस्यापि दुःखप्राप्तिरविद्यानिमित्तैवेत्युक्तम्। तथा चाविद्यानिमित्तजीवभावव्युदासेन ब्रह्मभावमेव जीवस्य प्रतिपादयन्ति वेदान्ताः 'तत्त्वमसि' इत्येवमादयः, तस्मान्नास्ति जैवेन दुःखेन परमात्मनो दुःखित्वप्रसङ्गः॥

स्मरन्ति च ॥ ४७ ॥

स्मरन्ति च व्यासादयः यथा जैवेन दुःखेन न परमात्मा दुःखायत इति।

"तत्र यः परमात्मा हि स नित्यो निर्गुणः स्मृतः।
न लिप्यते फलैश्चापि पद्मपत्रमिवाम्भसा॥
कर्मात्मा त्वपरो योऽसौ मोक्षबन्धैः स युज्यते।
स सप्तदशकेनापि राशिना युज्यते पुनः"॥ इति।

वस्तुतः स्वाश्रयधर्मवानिति व्याप्तिस्वरूपमये व्यभिचारयति। प्रकाशादिवदिति। वस्तुतः स्वाश्रयदुःखित्वसाध्यस्य देवदत्तदृष्टान्ते वैकल्यमप्याह। जीवश्चेति। कल्पितदुःखित्वसाध्यन्तु आत्मांशत्वाद्यभावादीश्वरे नास्तीत्यर्थः, किञ्च जीवस्येश्वरस्य वा वस्तुतो दुःखित्वानुमानं न युक्तं आगमबाधादित्याह। तथा चेति। दुःखित्वे तद्व्यपदेशो न स्यादित्यर्थः॥

पूर्वोक्तानुमानं बाधयितुमाह। स्मरन्ति चेति। स्मृतं व्याचष्टे। स्मरन्तीति। तत्र जीवपरयोर्मध्ये परमात्मा कर्माश्रयो जीवः। दृष्टेन्द्रियादि

च शब्दात् समामनन्ति चेति वाक्यशेषः । 'तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति' इति 'एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा न लिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः' इति च । अत्राह यदि तर्हि एक एव सर्वेषां भूतानामन्तरात्मा स्यात् कथमनुज्ञापरिहारौ स्यातां लौकिकौ वैदिकौ चेति । ननु चांशो जीव ईश्वरस्येत्युक्तं तद्भेदाच्चानुज्ञापरिहारौ तदाश्रयावव्यतिकीर्णावुपपद्येते किमत्र चोद्यते इति । उच्यते नैतदेवं, अनंशत्वमपि हि जीवस्याभेदवादिन्यः श्रुतयः प्रतिपादयन्ति 'तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्' 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्रह्मास्मि' इत्येवंजातीयकाः । ननु भेदाभेदावगमाभ्यामंशत्वं सिध्यतीत्युक्तं स्यादेतदेवं यद्युभावपि भेदाभेदौ प्रतिपिपादयिषितौ स्याताम्, अभेद एव त्वत्र प्रतिपिपादयिषितः, ब्रह्मात्मत्वप्रतिपत्तौ पुरुषार्थसिद्धेः । स्वभावप्राप्तस्तु भेदोऽनूद्यते । न च निरव-

---

पञ्च प्राणाः मनो बुद्धिश्चेति सप्तदशकं लिङ्गं शरीरम् । स्मृतौ चशब्दः श्रुतिसमुच्चयार्थ इत्याह । चशब्दादिति । यथाऽऽदित्यः प्रकाश्यदोषैर्न लिप्यते तथेश्वरः । यतो बाह्योऽसङ्गः तस्मात् न लिप्यते, [illegible] ईश्वरे दोषं निरस्य [illegible] जीवस्यांशत्वं देहाद्युपाधिकमिति स्फुटयितुमनंशत्वश्रुत्यैक्यमादायाक्षिपति । अत्राहेत्यादिना । कथं तर्हि [illegible] इत्यन्वयः । तद्भेदादंशभेदात् । निरवयवस्य [illegible] नीति वदता [illegible] भेदो वास्तव इत्युक्तं भवति, भेदाभावे [illegible] [illegible] इत्यभिप्रायः । न च भेदप्रापकं [illegible], किन्तु [illegible] । तथा च

यदप्येक एवायमात्मा जीवः सम्भवतीत्युक्तं, तस्मात् पर एव एकः सर्वेषां भूतानामन्तरात्मा जीवभावेनावस्थित इत्यतो वक्तव्यानुज्ञापरिहारोपपत्तिः, तां ब्रूमः॥

अनुज्ञापरिहारौ देहसम्बन्धाज्ज्योतिरादिवत्॥४८॥

ऋतौ भार्यामुपेयादित्यनुज्ञा, गुर्वङ्गनां नोपगच्छेदिति परिहारः, तथाऽग्नीषोमीयं पशुं संज्ञपयेदित्यनुज्ञा, मा हिंस्यात् सर्वा भूतानीति परिहारः। एवं लोकेऽपि मित्रमुपसेवितव्यमित्यनुज्ञा, शत्रुः परिहर्तव्य इति परिहारः, एवम्प्रकारावनुज्ञापरिहारावेकत्वेऽप्यात्मनो देहसम्बन्धात् स्याताम्। देहैः सम्बन्धो देहसम्बन्धः। कः पुनर्देहसम्बन्धः। देहादिरयं सङ्घातोऽहमेवेत्यात्मनि विपरीतप्रत्ययोत्पत्तिः। दृष्टा च सा सर्वप्राणिनामहं गच्छाम्यहमागच्छामि अहमन्धोऽहमनन्धोऽहं मूढोऽहममूढ इत्येवमात्मिका। न ह्यस्याः सम्यग्दर्शनादन्यन्निवारकमस्ति। प्राक् तु सम्यग्दर्शनात् प्रततैषा भ्रान्तिः सर्वजन्तूनां। तदेवमविद्यानिमित्तदेहाद्युपाधिसम्बन्धकृताद्विशेषादैकात्म्याभ्युपगमेऽपि अनुज्ञापरिहाराववकल्पेते, सम्यग्दर्शिनस्तर्ह्यनुज्ञापरिहारानर्थक्यं प्राप्तं न तस्य कृतार्थत्वान्नियोज्यत्वानुपपत्तेः। हेयोपादेय-

---

देहाद्युपाधिभेदैर्नानाजीवानामनुभवात् कल्पितभेदाद्भेदव्यवहारोपपत्तिरिति सूत्रं व्याचष्टे। ऋतावित्यादिना।

ननु आत्मै[illegible] व्यवहारविच्छेदः स्यादित्यत आह। न [illegible] इत्यादिना। [illegible], विविधो भेदः, [illegible]-

योऽहं नियोज्यो नियोक्तव्यः स्यात्, आत्मव्यतिरिक्तं हेयमुपादेयं वा वस्त्वपश्यत् कथं नियुज्येत, न ह्यात्माऽऽत्मन्येव नियोज्यः स्यात्। शरीरव्यतिरेकदर्शिन एव नियोज्यत्वमिति चेन्न तत्संहतत्वाभिमानात्। सत्यं व्यतिरेकदर्शिनो नियोज्यत्वं तथापि व्योमादिवद्देहाद्यसंहतत्वमपश्यत एवात्मनो नियोज्यत्वाभिमानः। न हि देहाद्यसंहतत्वदर्शिनः कस्यचिदपि नियोगो दृष्टः किमुतैकात्म्यदर्शिनः। न च नियोगाभावात् सम्यग्दर्शिनो यथेष्टचेष्टाप्रसङ्गः, सर्वत्राभिमानस्यैव प्रवर्तकत्वात्, अभिमानाभावाच्च सम्यग्दर्शिनः, तस्माद्देहसम्बन्धादेवानुज्ञापरिहारौ ज्योतिरादिवत्। यथा ज्योतिष एकत्वेऽपि अग्निः क्रव्यात् परिह्रियते नेतरः, यथा च प्रकाश एकस्यापि सवितुरमेध्यप्रदेशसम्बद्धः

दृग्भ्रमविदः। वाक्यानर्थक्यमिष्टमित्याह। न तस्येति। नियोगविषयहेयाभावादात्मन्यवाच्ये नियोगानुपपत्तेर्न ब्रह्मविन्नियोज्य इत्यर्थः। नन्वामुष्मिकफलहेतुके कर्मणि देहभिन्नात्मविवेकिन एवाधिकारः, तथा च ब्रह्मविन्नियोज्यः विवेकित्वात् कर्माधिकारिवदिति शङ्कते। शरीरव्यतिरेकेति। परोक्षविवेकस्यापरोक्षभ्रमाविरोधित्वात् कर्मिणो देहाभेदभ्रमोऽस्ति, तथा च भ्रम उपाधिरिति परिहरति। नेत्यादिना। यथा व्योम देहाद्यसंहतं तद्वदसंहतत्वमपश्यतः आत्मन इत्यर्थः। ब्रह्मविन्नियोज्यः अभ्रान्तत्वात् सुषुप्तवदित्याह। न हीति। देहाद्यसंहतत्वदर्शिनः संहतत्वदर्शनशून्यस्य भेदज्ञानरहितस्य सुषुप्तस्येति यावत्। स्वप्नकालेऽपि आत्मभावकाले नियोज्यत्वं न दृष्टं किमु सार्वकालात्मविद इत्यर्थः। अनियोज्यत्वे यथेष्टाचारत्वं परिहरति। न चेति। विवेकवैराग्यस्य ज्ञानार्थमभ्यस्तस्य ज्ञानानन्तरमनुवृत्त्या विषयेषु प्रवर्तकाभिमानशोषोऽतिप्रबल, इत्यर्थः। उक्तं भगवता 'रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते' इति। एवमनुज्ञादिप्रसङ्गेनानियोज्यं निरूप्य कथां प्रकृत

परिह्रियते नेतरः शुचिभूमिष्ठः तथा भौमाः प्रदेशा वज्र-वैडूर्यादयः उपादीयन्ते, भौमा अपि सन्तो नरकलेवरादयः परिह्रियन्ते, तथा मूत्रपुरीषं गवां पवित्रतया परिगृह्य-ते, तदेव जात्यन्तरे परिवर्ज्यते तद्वत् ॥

असन्ततेश्चाव्यतिकरः ॥ ४९ ॥

स्यातां नामानुज्ञापरिहारावेकस्याप्यात्मनो देहविशेष-योगात् । यस्त्वयं कर्मफलसम्बन्धः स चैकात्म्याभ्युपगमे व्यतिकीर्येत स्वाम्येकत्वादिति चेत्, नैतदेवं, असन्ततेः । न हि कर्तुर्भोक्तुश्चात्मनः सन्ततिः सर्वैः शरीरैः सम्बन्धोऽस्ति । उपाधितन्त्रो हि जीव इत्युक्तं, उपाध्यसन्तानाच्च नास्ति जीवसन्तानः, ततश्च कर्मव्यतिकरः फलव्यतिकरो वा न भविष्यति ।

आभास एव च ॥ ५० ॥

आभास एव चैष जीवः परस्यात्मनो जलसूर्यकादिवत् प्रतिपत्तव्यः, न स एव साक्षान्नापि वस्त्वन्तरम् । अतश्च यथा

मुपसंहरति । तथेति । एकस्याप्युपाधिभेदात् अनुज्ञापरिहारवदि-त्याह । ज्योतिरिति । क्रव्यं मांसमत्तीति क्रव्यादग्निः श्मशा-नाग्निरित्यर्थः ॥

सिद्धान्तत्वेन सूत्रं व्याचष्टे । स्यातामित्यादिना । यद्यपि सूक्ष्म-देहस्यात्मानुपादानपरिणामौ स्यातां तथाप्यन्यकृतकर्मफलमितरेणापि भुज्येतेति कर्मफलव्यतिकरः स्यादिति विभिन्नस्य स्वर्गादिभोगा-नामेकात्मनिरूपितस्य एकस्यैव भोक्तृत्वात् । तस्मात् स्वर्गी नरकी चेति व्यवस्थासिद्धये आत्मस्वरूपभेदो वाच्य इति शङ्कार्थः । अनेकदा सूक्ष्मं बुद्ध्यवच्छिन्नात्मन एव भोक्तृत्वं स्याच्च त्वे मतमिति । तद्गुणसारत्वादि-त्यत्र भेदकस्यापि, बुद्ध्युपहितस्यैव कर्तृत्वादिस्वीकारात्, तथा च बुद्धेः परदेहासत्त्वात् तदुपहितजीवस्य नास्ति परदेहसम्बन्ध इति बुद्धिभेदेन भोक्तृभेदात् कर्मादिसाङ्कर्यमिति समाधानार्थः ॥

नैकस्मिन् जलसूर्यके कम्पमाने जलसूर्यकान्तरं कम्पते, एवं नैकस्मिन् जीवे कर्मफलसम्बन्धिनि जीवान्तरस्य तत्सम्बन्धः, एवमव्यतिकर एव कर्मफलयोः आभासस्य चाविद्याकृतत्वात् तदाश्रयस्य संसारस्याविद्याकृतत्वोपपत्तिरिति तद्व्युदासेन च पारमार्थिकस्य ब्रह्मात्मभावस्योपदेशोपपत्तिः। येषान्तु बहव आत्मानस्ते च सर्वे सर्वगतास्तेषामेवैष व्यतिकरः प्राप्नोति। कथं बहवो विभवश्चात्मानश्चैतन्यमात्रस्वरूपा निर्गुणा निरतिशयाश्च तदर्थं साधारणं प्रधानं तन्निमित्तैषां भोगापवर्गसिद्धिरिति साङ्ख्याः। सति बहुत्वे विभुत्वे च घटकुड्यादिसमानाः द्रव्यमात्रस्वरूपाः स्वतोऽचे-

---

* [illegible] जीवस्यांशत्वं घटाकाशवदौपाध्यवच्छेदवादोक्तं स-[illegible] इति एवकारेणावच्छेदपक्षारुचिं सूचयन् रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूवेत्यादिश्रुतिसिद्धं प्रतिबिम्बपक्षमुपन्यस्यति भगवान् सूत्रकारः। आभास एव चेति। स परमात्मैवानुपाधिको जीवो न भवति [illegible] नापि ततो भिन्नः, स एव इह प्रविष्ट इत्याद्यभेदश्रुतिविरोधात्, तस्मादविद्यातत्कार्यबुद्ध्यादिप्रतिबिम्ब एव जीव इत्यर्थः। [illegible] बुद्धिप्रतिबिम्बभेदात् [illegible] जीवव्यवस्था [illegible] उपपद्यत इत्याह। अतश्चेत्यादिना। [illegible] प्रतापः प्रतिबिम्बस्य सोपाधिसंसृष्टतया कल्पितत्वं बिम्बस्य [illegible] कल्पितप्रतिबिम्बस्य [illegible] न जीवत्वं [illegible]। यदि दर्पणे [illegible] तदा भेदं [illegible], [illegible] नास्ति दर्पणे [illegible] [illegible] कल्पितत्वं [illegible] [illegible], [illegible] दर्पण[illegible]-

तथा आत्मानामणूनि मनांसि अचेतनानि तथा आत्मद्रव्याणां मनोद्रव्याणां च संयोगात् इच्छादयो वैशेषिका आत्मगुणा उत्पद्यन्ते, ते आव्यतिरेकेण प्रत्येकमात्मसु समवयन्ति, स संसारस्तेषां नवानामात्मगुणानामत्यन्तानुत्पादो मोक्ष इति काणादाः। तत्र साङ्ख्यानां तावच्चैतन्यस्वरूपत्वात् सर्वात्मनां सन्निधानाद्यविशेषाच्च एकस्य सुखदुःखसम्बन्धे सर्वेषां सुखदुःखसम्बन्धः प्राप्नोति। स्यादेतत् प्रधानप्रवृत्तेः पुरुषकैवल्यार्थत्वात् व्यवस्था भविष्यति। अन्यथा हि स्वविभूतिख्यापनार्था प्रधानप्रवृत्तिः स्यात्, तथा चानिर्मोक्षः प्रसज्येतेति। नैतत्सारम्। न ह्यभिलषितसिद्धिनिबन्धना व्यवस्था शक्या विज्ञातुं, उपपत्त्या तु कयाचित् व्यवस्थोच्येत। असत्यां पुनरुपपत्तौ कामं माभूदभिलषितं पुरुषकैवल्यं, प्राप्नोति तु व्यवस्थाहेत्वभावाद्व्यतिकरः

वैशिष्ट्यमुपपद्यते। एवं स्वमते स्वरूपैक्येऽप्युपहितजीवभेदाद्व्यवस्थामुक्त्वा, सम्प्रति सूत्रे चकारसूचितं परेषां साङ्कर्यं वक्तुमुपक्रमते। येषामित्यादिना। सुखदुःखमोहात्मकधर्माधर्मभावना मनआत्मविशेषगुणाः, सन्निधानादित्यादिपदाद्दोदासीन्यग्रहणम्। साङ्ख्यः स्वाभिप्रायं ब्रूते। स्यादेतदिति। सर्वेषां पुंसां प्रकृतिसान्निध्याद्यविशेषेऽपि प्रकृतिरेव प्रतिपुरुषं नियमेन मोक्षावसानैव प्रवर्तते, यथा योऽहं मत्पुरुषार्थनियता प्रधानप्रवृत्तिरिति भोगादिव्यवस्था, अन्यथा नियमप्रवृत्त्यनङ्गीकारे स्वमाहात्म्यख्यापनार्थी प्रधानस्य प्रवृत्तिरित्यहो महाविघातः स्यादित्यर्थः। अत्र प्रधानस्योद्देश्यविवेकाभावात् पुरुषार्थस्याप्यनागतत्वात् चेतनस्यानियामकत्वाच्च व्यवस्था साधयितुमशक्यादित्याह। नैतदिति। यो हि नियामकाभावेऽप्येकस्मिन्नविवेकाभावादस्ति तं प्रति तद्वैफल्यादप्रवर्तकश्च भावः। तार्किक-

काणादानामपि यदैकेनात्मना मनः संयुज्यते तदात्मान्तरैरपि नान्तरीयकः संयोगः स्यात् संनिधानाविशेषात्, ततश्च हेत्वविशेषात् फलाविशेष इत्येकस्यात्मनः सुखदुःखसंयोगे सर्वात्मनामेव समानसुखदुःखत्वं प्रसज्येत। स्यादेतत् अदृष्टनिमित्तो नियमो भविष्यतीति, नेत्याह ॥

अदृष्टानियमात् ॥ ५१॥

बहुष्वात्मस्वाकाशवत् सर्वगतेषु प्रतिशरीरं बाह्याभ्यन्तराविशेषेण संनिहितेषु मनोवाक्कायैर्धर्माधर्मलक्षणं अदृष्टमुपार्ज्यते। साङ्ख्यानां तावत्तदनात्मसमवायिप्रधानवर्ति प्रधानसाधारण्यान्न प्रत्यात्मं सुखदुःखोपभोगस्य नियामकमुपपद्यते। काणादानामपि पूर्ववत् साधारणेनात्ममनःसंयोगेन निर्वर्त्तितस्यादृष्टस्यापि, अस्यैवात्मन इदमदृष्टमिति नियमे हेत्वभावादेष एव दोषः। स्यादेतत् अहमिदं फलं प्राप्नवानीदं परिहराणि इत्थं प्रयते इत्थं करवाणीत्येवंविधा अभिसन्ध्यादयः प्रत्यात्मं प्रवर्तमाना अदृष्टस्यात्मनां च स्वस्वामिभावं नियंस्यन्तीति, नेत्याह

मतेऽपि भोगादिव्यवस्थामाह। काणादानामिति। एकेनैव मनःसंयोगः, फलं सुखादि, यदात्मादृष्टजो यो मनःसंयोगः स तदात्मन एव सुखादिहेतुरिति व्यवस्था न घटते। स्यादेतदिति शङ्कां च परिहरति। नेत्याहेति॥

पूर्ववत् मनःसंयोगवत्, अदृष्टस्यापि सर्वात्मसाधारण्यात् न व्यवस्थेत्यर्थः। रागादिनियमात् तज्जादृष्टनियम इत्याशङ्कोत्तरत्वेन सूत्रं व्याकरोति। स्यादेतदित्यादिना॥

अभिसन्ध्यादिष्वपि चैवम् ॥ ५२ ॥

अभिसन्ध्यादीनामपि साधारणेनैवात्ममनःसंयोगेन सर्वात्मसंनिधौ क्रियमाणानां नियमहेतुत्वानुपपत्तेरुक्तदोषानुषङ्ग एव ॥

प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ॥ ५३ ॥

अथोच्येत विभुत्वेऽप्यात्मनः शरीरप्रतिष्ठेन मनसा संयोगः शरीरावच्छिन्न एवात्मप्रदेशे भविष्यति, अतः प्रदेशकृता व्यवस्थाऽभिसन्ध्यादीनामदृष्टस्य सुखदुःखयोश्च भविष्यतीति। तदपि नोपपद्यते, कस्मात् अन्तर्भावात्। विभुत्वाविशेषाद्धि सर्व एवात्मानः सर्वशरीरेष्वन्तर्भवन्ति। तत्र न वैशेषिकैः शरीरावच्छिन्नोऽप्यात्मनः प्रदेशः कल्पयितुं शक्यः। कल्प्यमानोऽप्ययं निष्प्रदेशस्यात्मनः प्रदेशः काल्पनिकत्वादेव न पारमार्थिकं कार्यं नियन्तुं शक्नोति। शरीरमपि सर्वात्मसंनिधावुत्पद्यमानमस्यैवात्मनो नेतरेषामिति न नियन्तुं शक्यम्। प्रदेशविशेषाभ्युपगमेऽपि च द्वयोरात्मनोः

अनियमः उक्तदोषः, आत्मान्तरप्रदेशस्य परदेहे अन्तर्भावात् अव-श्येति यद्वार्थः ॥

किं मनसा संयुक्तस्यैवात्मनः प्रदेशः उत कल्पितः। आद्ये सर्वात्मनां सर्वदेहेषु अन्तर्भाव इति अव्यवस्था। द्वितीयं दूषयति। तत्र न वैशेषिकैरिति। सर्वात्मसान्निध्ये सति कस्यचिदेव प्रदेशः कल्पयितुमशक्यः नियामकाभावादित्यर्थः। प्रदेशकल्पनामङ्गीकृत्याह। कल्प्येति। कार्यं भवसुखादिकं यस्यात्मनो यच्छरीरं तत्र तस्यैव भोग इति व्यवस्था-नावश्यकाच्च। शरीरमपीति। प्रदेशपक्षे दोषान्तरमाह। प्रदेशेति। यस्मिन्नात्मप्रदेशेऽदृष्टोत्पत्तिः स किं चलः स्थिरो वा, नाद्यः चलत्वेऽवि-त्यंशत्व [illegible] । द्वितीये तस्मिन्नेव प्रदेशे परस्यापि भोगदृष्ट [illegible] शरीरेऽपि शरीरेण द्वयोरात्मनो-र्भोगसाम्यम्। यद्यात्मभेदात् प्रदेशयोर्भेदः तदापि तयोरेकदेशत्वाभावा-

समानसुखदुःखभागिनः कदाचिदेकेनैव तावच्छरीरेणोपभोगसिद्धिः स्यात्, समानप्रदेशस्यापि द्वयोरात्मनोरदृष्टस्य सम्भवात्। तथा हि देवदत्तो यस्मिन् प्रदेशे सुखदुःखमन्वभूत् तस्मात् प्रदेशादपक्रान्ते तच्छरीरे यज्ञदत्तशरीरे च तं देशमनुप्राप्ते तस्यापीतरेण समानः सुखदुःखानुभवो दृश्यते स न स्यात् यदि देवदत्तयज्ञदत्तयोः समानप्रदेशमदृष्टं न स्यात्, स्वर्गाद्यनुपभोगप्रसङ्गश्च प्रदेशवादिनः स्यात्, ब्राह्मणादिशरीरप्रदेशेष्वदृष्टनिष्पत्तेः प्रदेशान्तरवर्तित्वाच्च। स्वर्गाद्युपभोगस्य सर्वगतत्वानुपपत्तिश्च बहूनामात्मनां दृष्टान्ताभावात्। वद तावत् त्वं के बहवः समानप्रदेशाश्चेति।

द्भोगसाङ्कर्यं तदवस्थं सामग्र्यसमत्वादप्रसङ्गश्च। किञ्च यत्र कस्यचन प्रदेशे शरीरादिसंयोगाददृष्टमुत्पन्नं तस्य तावत्प्रदेशे स्थितिरिति स्वर्गादिशरीरावच्छिन्नात्मन्यदृष्टाभावात् भोगो न स्यात्, अतः प्रदेशभेदोऽप्यसाधकः। किञ्च, अनोहितमदृष्टं स्यात्, यत्र क्वचित् भोगक्षेत्रे इति स्वर्गादिभोगासिद्धिरिति, तच्च भोगशरीरात् दूरस्थादृष्टे सामानाधिकरण्याभावादिति भावः। यदपि केचिदाहुः मनस एकत्वेऽप्यात्मनां भेदेन संयोगव्यक्तीनां भेदात् कयाचित् संयोगव्यक्त्या कांश्चिद्देशान्प्रत्यदृष्टादिव्यवस्थासिद्धिरिति, तन्न संयोगव्यक्तीनां वैजात्याभावेन सर्वासामेवैकदेशान्तः [illegible] त्वापत्तेः, तथा च सर्वेषां एकस्मिन् देशे भोक्तृत्वं दुर्वारम्। किञ्च बहूनां विभुत्वकल्पनया [illegible] बहूनां विभुत्वकल्पने [illegible] दृष्टान्ताभावाच्च। सर्वगतत्वानुपपत्तिरिति किञ्च बहूनां विभुत्वे समानदेशत्वं वाच्यं तथात्वे [illegible] चेति। ननु रूपरसादीनामेकदेशत्वं दृश्यते इति चेन्न [illegible] दृष्टान्तः। रूपस्य तेजोमात्रगतत्वात् रसस्य जलमात्रगतत्वात् अन्यत्र पृथिव्यां

रूपादय इति चेत् न, तेषामपि धर्म्यंशेनाभेदाल्लक्षणभेदाच्च न तु बहूनामात्मनां लक्षणभेदोऽस्ति अन्त्यविशेषवशाद्भेदोपपत्तिरिति चेत् न भेदकल्पनाया अन्त्यविशेषकल्पनायाश्चेतरेतराश्रयत्वात्, आकाशादीनामपि विभुत्वं ब्रह्मवादिनोऽसिद्धं कार्यत्वाभ्युपगमात्, तस्मादात्मैकत्वपक्ष एव सर्वदोषाभाव इति सिद्धम् ॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये शङ्करभगवत्पादकृतौ द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ * ॥

मात्मत्वात् इत्थं गन्धद्रव्यस्य लक्षणधर्म्यंशेनाभेदात् तेजआदिधर्म्यतिरिक्तघटाभावात् । किञ्चात्मनां बहुत्वमप्यसिद्धं, आत्मत्वरूपलक्षणस्याभेदात्, तथा च देवदत्तात्मा यज्ञदत्तात्मनो न भिन्नः आत्मत्वाद्यज्ञदत्तात्मवत् । अत्र वैशेषिकः शङ्कते । अन्त्यविशेषेति । नित्यद्रव्यमात्रवृत्तयो विशेषाश्च स्वतो व्यावर्तका एव न स्वेषां व्यावर्तकमपेक्षन्ते इत्यन्त्या उच्यन्ते । तथा च विशेषरूपलक्षणभेदात् भवत्यात्मभेद इत्यर्थः । न तावदात्मन्यनात्मनः सकाशाद्भेदज्ञानार्थं विशेषकल्पना आत्मत्वादेवानात्मभेदसिद्धेः । नाप्यात्मनां मिथो भेदज्ञानार्थं तत्कल्पना, आत्मभेदस्याद्याप्यसिद्धेः । न च विशेषभेदकल्पनादेवात्मभेदकल्पना युक्ता आत्मभेदप्रमाणाभावात्तु विशेषभेदसिद्धिर्विशेषसिद्धौ तद्भेदसिद्धिरित्यन्योन्याश्रयादिति परिहारार्थः । यत्तु ब्रह्मणो विभुत्वे आकाशादिदृष्टान्त इति कोऽप्यसम्मत इत्यत आह । आकाशादीनामिति । विभुत्वस्यैकदेशित्वे बाधनाद् विभुभेदः । यथैकस्मिन्नाकाशे भेरीवीणादिभेदेन तारमन्द्रादिशब्दव्यवस्था एवमेकात्मन्यपि बुद्ध्युपाधिभेदेन सुखादिव्यवस्थोपपत्तेरात्मभेदेऽपि व्यवस्थानुपपत्तेश्च वृथा भेदकल्पनेत्युपसंहरति । तस्मादिति । एवञ्च तन्त्रभोक्तृणां विरोधाभावात् ब्रह्मण्यद्वये समन्वय इति सिद्धम् ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीगोविन्दानन्दभगवत्पादकृतौ शारीरकमीमांसाव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां द्वितीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ * ॥

ओं परमात्मने नमः।

तथा प्राणाः॥ १॥

वियदादिविषयः श्रुतिविप्रतिषेधः तृतीयेन पादेन परिहृतः, चतुर्थेनेदानीं प्राणविषयः परिहियते। तत्र तावत् 'तत्तेजोऽसृजत' इति 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः' इति चैवमादिषूत्पत्तिप्रकरणेषु प्राणानामुत्पत्तिर्नाम्नायते। क्वचिच्चानुत्पत्तिरेवैषामाम्नायते 'असद्वा इदमग्र आसीत् तदाहुः किं तदसदासीदित्यृषयो वाव तेऽग्रे सदासीत् तदाहुः के ते ऋषय इति प्राणा वा ऋषयः' इत्यत्र प्रागुत्पत्तेः प्राणानां सद्भावश्रवणात्। अन्यत्र तु प्राणानामप्युत्पत्तिः पठ्यते 'यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्ति एवमेवैतस्मादात्मनः सर्वे प्राणाः' इति 'एतस्माज्जायते प्राणो

ओं ब्रह्मणे नमः।

पूर्वाधिकरणे वस्तुः स्वरूपं विचार्य तदुपकरणानामिन्द्रियाणां तत्त्वं(?) चाचष्टे। तथा प्राणाः। भूतश्रुतिविचारानन्तरं भौतिकप्राणश्रुतिविचार इति हेतुहेतुमद्भावं पादयोः सङ्गतिमाह। वियदादीति। तत्रैव विप्रतिषेधमाह। तत्रेत्यादिना। यद्यपि प्राणानामनुत्पत्तौ एकविज्ञानप्रतिज्ञानुपपत्तेर्वियदधिकरणन्यायात्प्राणोत्पत्तिः सिध्यति तथापि प्रलये प्राक्सद्भावश्रुतेः अतिदेशायोगादेतदधिकरणमित्यपौनरुक्त्यम्। अत्र प्राणाः विषयाः। ते किमुत्पद्यन्ते न वेति श्रुतीनां विप्रतिपत्त्या संशये तासां समबलत्वादनिर्णय इत्यप्रामाण्यमिति पूर्वपक्षफलम्, सिद्धान्ते श्रुतीनामविरोधेन प्रामाण्यमाह। अत्र नेति। प्राणानां प्रलये सद्भावश्रुतेर्निरवकाशत्वाच्च तदनुरोधादुत्पत्तिश्रुतिर्गौणीत्यनुत्पत्तिवादी अविरोध इत्यर्थः। सावकाशनिरवकाशयोरपि श्रुत्योर्विरोधे प्रामाण्यमिति यावत्। पूर्वपक्षमनूद्य सिद्धान्तमाह। अत्र इति। तथाकाशादिवदिति। कथमिति।

मनः सर्वेन्द्रियाणि च' इति 'सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्' इति 'स प्राणमसृजत प्राणाच्छ्रद्धां खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवीन्द्रियं मनोऽन्नं' इति चैवमादिप्रदेशेषु। तत्र तत्र श्रुतिविप्रतिषेधादन्यतरानिर्धारणकारणानिरूपणाच्चाप्रतिपत्तिः प्राप्नोति, अथवा प्रागुत्पत्तेः सद्भावश्रवणाद् गौणी प्राणानामुत्पत्तिश्रुतिरिति प्राप्नोति, अत इदं पठति। तथा प्राणा इति। कथं पुनरत्र तथेत्यक्षरानुलोम्यं, प्रकृतोपमानाभावात्। सर्वगतात्मबहुत्ववादिदूषणमतीतानन्तरपादान्ते प्रकृतं तत्तावन्नोपमानं सम्भवति, सादृश्याभावात्। सादृश्ये हि सत्युपमानं स्यात्, यथा सिंहस्तथा बलवर्मेति। अदृष्टसाम्यप्रतिपादनार्थमिति यद्युच्येत, यथा अदृष्टस्य सर्वा-

---

आनुलोम्यं सामञ्जस्यमित्यर्थः। साम्यं स्फुटयति, यथा ह्यदृष्टेति। दूषणवत् प्राणा इत्यनुचितम्। अदृष्टवत् प्राणा अपरिच्छिन्ना इति सूत्रयत्वेति तथापि पुनरुक्तं जीववत् प्राणा नोत्पद्यन्त इति उत्पत्त्यर्थवैदृष्टविज्ञान इत्याक्षेपार्थः। समाधत्ते। न उदाहरणेति। दृष्टान्तादार्ष्टान्तिकयोर्विवक्षितो धर्म इत्यपेक्षितैकवाक्यत्वेन सान्निध्यादुक्तं, पश्यति नायं नियमः। जैमिनिना भगवता अर्थाद्विगताधिकरणदानसाधिकरणादिव्याप्य। अत एवेति। यदि प्रतीचाऽऽत्मनोऽप्रतिपत्त्येऽधिकरणं, तर्हि विषयवाक्यं, "यावतोऽश्वान् प्रतिगृह्णीयात् तावतो वारुणांश्चतुष्कपालान्निर्वपेत्" इत्युत्तराधिकरणे विषयं वारुणीमिष्टिं दातृप्रतिग्रहीत्रोरिति विचारे प्रतिगृह्णीयादिति श्रुतेः प्रतिग्रहीतुरित्याशङ्क्य प्रजापतिर्वरुणायाश्वमनयदित्युपक्रमे दातृकीर्तनात् लिङ्गादश्वदातुरेवेति स्थापयति, अतः प्रतिगृह्णीयादित्यत्र प्रदद्यादश्वान् यः प्रतिपादयेदित्यर्थः। दद्यादिति यावत्। योऽश्वदाता स वारुणीमिष्टिं कुर्यादिति वाक्यार्थे स्थिते

तस्मिन्नुत्पद्यमानस्यानियतत्वं, एवं प्राणानामपि सर्वा- त्मनः प्रत्यनियतत्वमिति, तदपि देहानियमेनैवोक्तत्वात् पुनरुक्तं भवेत्। न च जीवेन प्राणा उपमीयेरन्, सिद्धान्तविरोधात्। जीवस्य ह्यनुत्पत्तिराख्याता प्राणानां तूत्पत्तिराचिख्यासिता। तस्मात् तथेत्यसम्बन्धमेवैतत् प्रतिभाति। न, उदाहरणोपात्तेनाप्युपमानेन सम्बन्धोपपत्तेः। अत्र प्राणोत्पत्तिवादिवाक्यजातमुदाहरणं 'एतस्मादात्मनः सर्वे प्राणाः सर्वे लोकाः सर्वे देवाः सर्वाणि भूतानि च व्युच्चरन्त्ये'वंजातीयकं। तत्र यथा लोकादयः परस्माद्ब्रह्मण उत्पद्यन्ते तथा प्राणा अपीत्यर्थः। 'तथा एतस्माज्जायते प्राणो मनः

चिन्ता, अश्वदाननिमित्तेष्टिविधिः किं लौकिकेऽश्वदाने वैदिके वेति। तत्र 'न केसरिणो ददाति' इति निषिद्धलौकिकाश्वदाने दोषसम्भवात् तन्निराकरणार्थेष्टिविधिरिति दोषाभावाद्वैदिके [illegible] सिद्धान्तः। '[illegible] हि वरुणो वा एतं गृह्णाति योऽश्वं प्रतिगृह्णाति' इति दातृदोषं वदन्ती श्रुतिर्विहिता। वरुणग्रहो जलोदराख्यरोगे रूढः। न च लौकिकेऽश्वदानेऽयं दोषो भवति इति प्रसिद्धम्। यथा- नेनैव वाक्येन प्रसिद्धिः। दाने दोष[illegible] वैदिकेऽश्वदाने का- [illegible]। न च [illegible] इति [illegible] वरुणग्रहो निषेधातिक्रमजन्य- दोषानुवादक इति युक्तं, रूढित्यागापातात्। तद्दाने च वैदिकेऽपि दानेऽश्व[illegible] प्रायश्चित्त[illegible], तस्मात् प्रा- [illegible] वैदिकाश्वदाने इष्टिविधिरिति सिद्धा- न्तितम्। [illegible] इति। [illegible] यदि [illegible] तदा एवं [illegible] निर्णयोऽस्तीति [illegible]। [illegible] प्रतिपक्षे [illegible]

सर्वेन्द्रियाणि च। खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी" इत्येवमादिष्वपि आकाशादिवत् प्राणानामुत्पत्तिरिति द्रष्टव्यम्। अथवा पानव्यापच्च तद्वदित्येवमादिषु व्यवहितोपमानसम्बन्धस्याप्याम्नातत्वात् यथातीतानन्तरपाठोक्ता वियदादयः परस्य ब्रह्मणो विकाराः समधिगतास्तथा प्राणा अपि परस्य ब्रह्मणो विकारा इति योजयितव्यं। कः पुनः प्राणानां विकारत्वे हेतुः, श्रुतत्वमेव। ननु केषुचित् प्रदेशेषु न प्राणानामुत्पत्तिः श्रूयत इत्युक्तं, तदयुक्तं, प्रदेशान्तरेषु श्रवणात्। न हि क्वचिदश्रवणमन्यत्र श्रुतं निवारयितुमुत्सहते, तस्माच्छ्रुतत्वाविशेषादाकाशादिवत् प्राणा अपि उत्पद्यन्त इति सूक्तम् ॥

लौकिके भद्रगणार्थं पीतसोमस्य वमनेऽयं चरुः कार्य इत्यनिमित्ते-न्द्रियदोषापनोदनाय इत्येवन्द्रियेषु दोषैव बाध्यते, अतः सोमं वमतीत्यनुवादादिति पूर्वपक्षतात्पर्यः। वैदिके तु सोमपाने वैगुण्यप्रतिपत्तेरौत्सर्गिकत्वेऽपि न दोष इति प्राप्ते सिद्धान्तः। लोके यथाकृतेन्द्रियदोषत्वात् चातुर्वाव्यवहारत्वेन गुणत्वाच्च दोषता, वेदे तु मा मे वाङ्नाभिमतिगा इति वमनप्रत्यवायनिषिद्धत्वात् कर्मवैगुण्यात् तत्र दोषता। तस्माद्वैदिकसोमवमने लौकिकवद्दोषविधिरित्येवमादिषु पाठे विचारः ॥

गौण्यसम्भवात् ॥ २ ॥

यत्पुनरुक्तं प्रागुत्पत्तेः सद्भावश्रवणात् गौणी प्राणानामुत्पत्तिरिति तत्प्रत्याह ॥ गौण्यसम्भवादिति । गौण्या असम्भवो गौण्यसम्भवः । नहि प्राणानामुत्पत्तिश्रुतिर्गौणी सम्भवति' प्रतिज्ञाहानिप्रसङ्गात् । 'कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति' इति ह्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञाय तत्साधनायेदमाम्नायते 'एतस्माज्जायते प्राणः' इत्यादि । सा च प्रतिज्ञा प्राणादेः समस्तस्य जगतः ब्रह्मविकारत्वे सति प्रकृतिव्यतिरेकेण विकाराभावात् सिध्यति, गौण्यां तु प्राणानामुत्पत्तिश्रुतौ प्रतिज्ञेयं हीयेत । तथा च प्रतिज्ञातार्थमुपसंहरति 'पुरुष एवेदं विश्वं तपो ब्रह्म परामृतं' इति, 'ब्रह्मैवेदं विश्वमिदं वरिष्ठं' इति च । तथा 'आत्मनो वा अरे

ननु प्रतिज्ञाऽपि गौणी किं न स्यात् इत्यत आह । तथा च प्रतिज्ञातार्थमिति । उपक्रमोपसंहाराभ्यां प्रतिज्ञा विवक्षिता इति तदनुरोधेन प्राणोत्पत्तिर्मुख्यैवेति भावः । श्रुत्यन्तरेऽपि प्रतिज्ञादर्शनात् चा मुख्यत्वमित्याह । तथेति । एवं प्रतिज्ञा प्राणोत्पत्तिमुख्यत्वे हेतुत्वेन द्रष्टव्येत्यर्थः । इदानीं प्रश्ने प्राणस्यसम्भूतेर्गतिं प्रश्नपूर्वकमाह । कथमित्यादिना । नेदं वाक्यं महाप्रलये परमकारणस्य ब्रह्मणः प्राणस्यापरं किन्तु अवान्तरप्रलये हिरण्यगर्भोपाधावान्तरप्रकृतिरूपप्राणसद्भावपरमित्यर्थः । ननु हिरण्यगर्भरूपविकारस्य सत्त्वे कथं तदा विकारावस्थानं तत्राह । अविकारेति । अवान्तरकार्यमभूत्वो वा कार्यं मुख्यं न तेषामर्थसिद्धिरर्थः । ननु स्वाभावित यदा प्रश्ने प्राणसद्भावकथनं किन्तु प्राणानामुत्पत्तिबोधकं विभिन्नवाक्यप्रकरणपरतया गौणम् इति चेन्न एतदा-

दर्शनेन श्रवणेन मत्या विज्ञानेनेदं सर्वं विदितम्, इत्येवंजातीयकासु श्रुतिषु एवमेव प्रतिज्ञा योजयितव्या। कथं पुनः प्रागुत्पत्तेः प्राणानां सद्भाववचनं नैतन्मूलप्रकृतिविषयं, 'अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रो ह्यक्षरात् परतः परः' इति मूलप्रकृतेः प्राणादिसमस्तविशेषरहितत्वावधारणात्। अवान्तरप्रकृतिविषयन्त्वेतत् स्वविकारापेक्षं प्रागुत्पत्तेः प्राणानां सद्भावावधारणमिति द्रष्टव्यं, व्याकृतविषयाणामपि भूयसीनामवस्थानां श्रुतिस्मृत्योः प्रकृतिविकारभावप्रसिद्धेः। वियदधिकरणे हि गौण्यसम्भवादिति पूर्वपक्षसूत्रत्वात् गौणी जन्मश्रुतिरसम्भवादिति व्याख्यातं। प्रतिज्ञाहान्या च तत्र सिद्धान्तोऽभिहितः। इह तु सिद्धान्तसूत्रत्वात् गौणी जन्मश्रुतिरसम्भवादिति व्याख्यातं। तदनुरोधेन त्विहापि गौणी जन्मश्रुतिरसम्भवादिति व्याचक्षाणैः प्रतिज्ञाहानिरुपेक्षिता स्यात्॥

व्याकृते प्राण इत्यादि प्रपञ्चजन्मश्रुतिरसम्भवादिति यदाप:। ननु विकारस्य मङ्गव: कथं प्रकृतित्वमित्यत आह। व्याकृतेति। 'हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे' इत्यादिश्रुतौ 'आदित्यानां च भूतानां' इत्यादिस्मृतौ च विकाराणामपि भूतकारणत्वाद्रूपाणां महदहंकारादीनां प्रकृतिविकारत्वेन प्रसिद्धिरस्ति। पूर्वापेक्षया विकारत्वमुत्तरत्वापेक्षया प्रकृतित्वमित्यर्थः। केचित्तु वियदधिकरणानुरोधेनेदं सूत्रं व्याचक्षते तान् दूषयति। विरुद्धमिति।

तत्र तावत् इति पदच्छेदाभ्यासादिषु छन्दस पाठापेक्षया प्राणोत्पत्तिषु प्राणेषु श्रुतेश्च' चश्चेति व्यनयोजना। तत्पूर्वकत्वादिति। तेनाकाशादिवत्वा वाचामपि विषयत्वोक्तत' तथाविदितवी। एकचिन्तु वाक्ये

तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥ ३ ॥

इतश्चाकाशादीनामिव प्राणानामपि मुख्यैव जन्मश्रुतिः, यत् 'एतस्माज्जायते' इत्येकं जन्मवाचि पदं प्राणेषु प्राक् श्रुतं सदुत्तरेष्वाकाशादिष्वनुवर्तते, 'एतस्माज्जायते प्राणः' इत्यत्राकाशादिषु मुख्यं जन्मेति प्रतिष्ठापितं, तत्सामान्यात् प्राणेष्वपि मुख्यमेव जन्म भवितुमर्हति। न ह्येकस्मिन् प्रकरणे एकस्मिन् वाक्ये एकः शब्दः सकृदुच्चरितो बहुभिः सम्बध्यमानः क्वचिन्मुख्यः क्वचिद्गौण इत्यध्यवसातुं शक्यं, वैरूप्यप्रसङ्गात्। तथा 'स प्राणमसृजत प्राणाच्छ्रद्धां' इत्यत्रापि प्राणेषु श्रुतः सृजतिः परेष्वपि उत्पत्तिमत्सु श्रद्धादिष्वनुषज्यते। यत्रापि पश्चाच्छ्रुत उत्पत्तिवचनः शब्दः पूर्वैः सम्बध्यते तत्राप्येष एव न्यायः, यथा सर्वाणि भूतानि व्युच्चरन्तीत्ययमन्ते पठितो व्युच्चरन्तिशब्दः पूर्वैरपि प्राणादिभिः सम्बध्यते॥

तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ४ ॥

यद्यपि 'तत्तेजोऽसृजत' इत्येतस्मिन् प्रकरणे प्राणानामुत्पत्तिर्न पठ्यते तेजोऽबन्नानामेव त्रयाणां भूतानामुत्पत्तिश्रवणात्, तथापि ब्रह्मप्रकृतिकतेजोऽबन्नपूर्वकत्वाभि-

---

एकस्य शब्दस्य क्वचिन्मुख्यत्वं क्वचित् गौणत्वमिति वैरूप्यं न युक्तमिति [illegible]। यत्रापि पश्चाच्छ्रुत इति॥

ननु छान्दोग्येऽपि प्राणानामुत्पत्तिर्न श्रुता इति। तत्राह। तत्पूर्वकत्वाद्वाच इति। अत्र सूत्रे वाक्पदं प्राणमनसोरुपलक्षणम्। वाक्प्राणमनसां तेजोऽबन्नपूर्वकत्वोक्तेरुत्पत्तिसिद्धिरिति योजना। तैत्ति-

धानादावुत्पत्त्यश्रवणे तत्पूर्वकत्वाच्च सर्वेषामेव प्राणानां ब्रह्मप्रभवत्वं सिद्धं भवति। तथा प्रविविक्त एव प्रकरणे तेजोऽबन्नपूर्वकत्वं वाक्प्राणमनसामाम्नायते 'अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणः तेजोमयी वाक्' इति। तत्र यदि तावन्मुख्यमेवैषामन्नादिमयत्वं ततो वर्तत एव ब्रह्मप्रभवत्वं। अथ भाक्तं तथापि ब्रह्मकर्तृकायां नामरूपव्याक्रियायां श्रवणात् 'येनाश्रुतं श्रुतं भवति' इति चोपक्रमात् 'ऐतदात्म्यमिदं सर्वं' इति चोपसंहारात् श्रुत्यन्तरप्रसिद्धेश्च ब्रह्मकार्यत्वप्रपञ्चनार्थमेव मनआदीनामन्नादिमयत्ववचनमिति गम्यते। तस्मादपि प्राणानां ब्रह्मविकारत्वसिद्धिः॥

सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ ५ ॥

उत्पत्तिविषयः श्रुतिविप्रतिषेधः प्राणानां परिहृतः, संख्याविषय इदानीं परिहृयते। तत्र मुख्यं प्राणमुपरिष्टा-

---

मादिविषयादीनां प्राणानां करणत्वं तत्प्रागभावादित्यर्थः। अथ अव-[illegible]कारे मुख्य इति पक्षे वर्तत एव प्राणानां ब्रह्मकार्यत्वं तेजोऽबन्नानां ब्रह्मविकारत्वात्। यदि प्राणस्य वाक्तोऽन्नविकारत्वाभावात् तदधीनस्थितिकत्वमात्रेण भाक्तमपि प्राणानां विकारत्वं भूताधीनस्थितिकत्वं सिद्धं वदतोऽभिमतं सिद्धं ब्रह्मकार्यत्वं 'स प्राणमसृजत' इत्यादिश्रुत्यन्तरे ब्रह्मकार्यत्वोक्तेः। तस्मात् प्राणानामुत्पत्तिश्रुतीनां बह्वीनामविरोधात् क्वचिदनुक्तिरनुत्पत्तिरिति सिद्धम्। विकारशरीरविकाराभिव्यक्तीनां विषयात् ब्रह्मकार्यभेदधीः फलमिति द्रष्टव्यम्॥

एवं ब्रह्मकार्यत्वात् प्राणानामुत्पत्तिमभिधाय संख्यां निर्णेतुं श्रुतीनां विरोधात् संशये पूर्वपक्षयति। सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च। निर्णयः संशयः। दर्शनात् विषयः। तत्र शीर्षण्यानि प्राकृतानि [illegible]

इच्छति। सम्प्रति तु कतीते प्राणा इति संख्यामवधारयति। श्रुतिविप्रतिपत्तेश्चात्र विशयः। क्वचित् सप्त प्राणाः सङ्कीर्त्यन्ते "सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्" इति। क्वचिदष्टौ प्राणा ग्रहत्वेन गुणेन सङ्कीर्त्यन्ते, "अष्टौ ग्रहा अष्टावतिग्रहाः" इति, क्वचिन्नव "सप्त वै शीर्षण्याः प्राणा द्वाववाञ्चौ" इति। क्वचिद्दश "नव वै पुरुषे प्राणा नाभिर्दशमी" इति। क्वचिदेकादश "दशेमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादश" इति। क्वचिद्द्वादश "सर्वेषां स्पर्शानां त्वगेकायतनम् इत्यत्र। क्वचित्त्रयोदश "चक्षुश्च द्रष्टव्यञ्च" इत्यत्र। एवं हि विप्रतिपन्नाः प्राणेयत्तां प्रति श्रुतयः, किं तावत् प्राप्तं सप्तैव प्राणा इति। कुतः गतेः, यतस्तावन्तोऽवगम्यन्ते "सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्" इत्येवंविधासु श्रुतिषु। विशेषिताश्चैते "सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाः" इत्यत्र। ननु "गुहाशया नि-हिताः सप्त सप्त" इति वीप्सा श्रूयते, सा सप्तभ्योऽतिरि-

---

सप्त [illegible] एव वृत्तिभेदेन अष्टाष्टौ। ग्रहणं बन्धनं कुर्वन्ति बध्नन्तीति ग्रहा इन्द्रियाणि तेषां बन्धकं विषया [illegible] ग्रहान-तिक्रान्ता विषया इत्यर्थः। द्वे श्रोत्रे द्वे चक्षुषी द्वे घ्राणे वाक् चेति सप्त शीर्षण्याः प्राणा द्वाववाञ्चौ पायूपस्थौ चेति नव, [illegible] इन्द्रियाणि दशेमे पुरुषे द्वे प्राणाः आत्मा मन एकादश [illegible] इति [illegible] [illegible] एव हृदयाख्यगुहा [illegible] [illegible] [illegible] श्रुतितः [illegible] शीर्षण्याः सप्त ते प्राणा इति शीर्षण्यत्वेन प्राणानां विशेषणात् शीर्षण्यानां प्राणत्वमुक्तम्, [illegible] सप्तैव प्राणा इति [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ण्यान् प्राणान् गमयतीति। नैष दोषः, पुरुषभेदाभिप्रायेयं वीप्सा प्रतिपुरुषं सप्त सप्त प्राणा इति, न तत्त्वभेदाभिप्राया सप्त सप्तान्येऽन्ये प्राणा इति। नन्वष्टत्वादिकाऽपि संख्या प्राणेषूदाहृता कथं सप्तैव स्युः। सत्यमुदाहृता विरोधात्त्वन्यतमा संख्याऽध्यवसातव्या, तत्र स्तोककल्पनोपरोधात् सप्तसंख्याध्यवसानं वृत्तिभेदापेक्षञ्च संख्यान्तरश्रवणमिति मन्यते। अत्रोच्यते।

हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम्॥ ६॥

हस्तादयस्त्वपरे सप्तभ्योऽतिरिक्ताः प्राणाः श्रूयन्ते, "हस्तौ वै ग्रहः स कर्मणाऽतिग्रहेण गृहीतः, हस्ताभ्यां हि कर्म करोति" इत्येवमाद्यासु श्रुतिषु। स्थिते च सप्तत्वमन्तर्भावाच्छक्यते सम्भावयितुम्। हीनाधिकसंख्याविप्रतिपत्तौ ह्यधिका संख्या संग्राह्या भवति, तस्यां हीनान्तर्भवति, न तु हीनायामधिका. अतश्च नैवं मन्तव्यं स्तोक-

---

र्निश्चिता इत्यर्थः। चित्तेन चतुर्दशत्वं मन्तव्यम्। पूर्वपक्षी परिहरति। नैष दोष इति। सिद्धान्तिनाभ्युपेतादध्यवसायाद्वृत्तिभेदाविवक्षात्मिका बुद्धिः मनोऽन्तर्भूताऽहङ्कारः, चेतनात्मकं चित्तं इति दशमादिसंख्यान्तर्भावनीया। ततो [illegible] प्राणविषयस्त्वन्योऽध्यवसायः [illegible] इति प्राप्ते सिद्धान्तयति। अत्रेति॥

अतिग्रहेण कर्मणा गृहीतः बद्धः। हस्तद्वयमेवाह। हस्ताभ्यामिति। अतोऽधिकसंख्यायाः न्यूनायामन्तर्भावायोगात् सप्तैव प्राणाः स्यु- [illegible] न [illegible]। नहि [illegible]- याऽऽह। [illegible] इति। [illegible] विधौ विरोधे [illegible] दुर्निर्णेय [illegible] न्यायेन [illegible]-

कल्पनानुरोधात् सप्तैव प्राणाः स्युरिति । एकादशत्वानुरोधात्त्वेकादशैव ते प्राणाः स्युः । तथा चोदाहृता श्रुतिः "दशेमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादश" इति । आत्मशब्देन चात्रान्तःकरणं परिगृह्यते करणाधिकारात् । ननु एकादशत्वादूर्ध्वमपि द्वादशत्रयोदशत्वे उदाहृते । सत्यमुदाहृते न त्वेकादशभ्यः कार्यजातेभ्योऽधिकं कार्यजातमस्ति यदर्थं अधिकं करणं कल्प्येत । शब्दस्पर्शरूपरसगन्धविषयाः पञ्च बुद्धिभेदास्तदर्थानि पञ्च बुद्धीन्द्रियाणि वचनादानविहरणोत्सर्गानन्दाः पञ्च कर्मभेदास्तदर्थानि च पञ्च कर्मेन्द्रियाणि सर्व्वार्थविषयं त्रैकाल्यवृत्ति मन एकमनेकवृत्तिकं तदेव वृत्तिभेदात् क्वचिद्भिन्नवद्व्यपदिश्यते "मनो बुद्धिरहङ्कारश्चित्तञ्च" इति । तथा च श्रुतिः कामाद्या नानाविधा वृत्तीरनुक्रम्याह "एतत् सर्वं मन एव" इति । अपि च सप्तैव शीर्षण्यान् प्राणानभिमन्यमानस्य चत्वार एव प्राणा अभिमताः स्युः स्थानभेदाद्ध्येते चत्वारः सन्तः सप्त गण्यन्ते, "द्वे श्रोत्रे द्वे चक्षुषी द्वे नासिके एका वाक्" इति । न च तावतामेव वृत्तिभेदा इतरे प्राणा इति शक्यते वक्तुं, हस्तादिवृत्तीनामत्यन्तविजातीयत्वात् । तथा "नव वै पु-

---

रेवान्याः श्रुतयो नेया इत्यभिसन्धायाह । सत्यमिति । एकादशकार्यवि-शेषानाह । शब्देति । त्रयः कालास्त्रैकाल्यं, तद्विषया वृत्तिर्यस्य तत् त्रैकाल्यवृत्ति । इन्द्रियान्तराणां [illegible] [illegible] मनोऽन्तर्भावार्थं विश्लेषः । विशेषितत्वादित्युक्तं निरस्यति । अपि च सप्तेति । न च तावतामिति । आदानादीनां श्रोत्रादिभ्यो [illegible] [illegible] [illegible] । ते-

रुषे प्राणा नाभिर्दशमी” इत्यत्रापि देहच्छिद्रभेदाभिप्रायेणैव दश प्राणा उच्यन्ते, न प्राणतत्त्वभेदाभिप्रायेण ‘नाभिर्दशमी’ इति वचनात्। न हि नाभिर्नाम कश्चित् प्राणः प्रसिद्धोऽस्ति, मुख्यस्य तु प्राणस्य भवति, नाभिरपि एकं विशेषायतनमित्यतो नाभिर्दशमीत्युच्यते। क्वचिदुपासनार्थं कतिचित् प्राणा गण्यन्ते, क्वचित् प्रदर्शनार्थम्। तदेवं विचित्रे प्राणेयत्ताम्नाने सति क्व किं परमाम्नानमिति विवेक्तव्यम्। कार्य्यजातवशात्त्वेकादशत्वाम्नानं प्राणविषयं प्रमाणमिति स्थितम्। इयमपरा सूत्रद्वययोजना। सप्तैव प्राणाः स्युः यतः सप्तानामेव गतिः श्रूयते “तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति” इत्यत्र। ननु सर्वशब्दोऽप्यत्र पठ्यते कथं सप्तानामेव गतिः प्रतिज्ञायत इति, विशेषितत्वादित्याह। सप्तैव हि प्राणाश्चक्षुरादयः त्वक्पर्य्यन्ता विशेषिताः इह प्रकृताः, स यत्रैष चाक्षुषः पुरुषः पराङ् पर्य्यावर्त्तते अथारूपज्ञो भवति एकीभवति न पश्यतीत्याहुरि-

र्थं [illegible] बधिरादीनामादानादि न स्यादिति भावः। कथं तर्हि छिद्रे प्राणशब्दः इत्याशङ्क्य [illegible] । [illegible] इति । सप्त प्राणाः प्रभवन्तीत्युदाहरणार्थम्। [illegible] इति श्रुतिस्तु [illegible] । [illegible] [illegible] विशेषादिति विवेक्तव्यम्। ननु [illegible] [illegible] [illegible] विशे-षितत्वमिति [illegible] । इयमप-रेति । [illegible] पूर्वपक्षम् [illegible] । [illegible]।

त्वे समाद्दिनानुक्रमणेन। प्रकृतगामी च सर्वशब्दो भवति। यथा सर्वे ब्राह्मणा भोजिता इति ये निमन्त्रिताः प्रकृता ब्राह्मणास्त एव सर्वशब्देनोच्यन्ते नान्ये, एवमिहापि ये प्रकृताः सप्त प्राणास्त एव सर्वशब्देनोच्यन्ते नान्य इति। ननु च विज्ञानमष्टममनुक्रान्तं कथं सप्तानामेवानुक्रमणम्, नैष दोषः। मनोविज्ञानयोस्तत्त्वाभेदाद्वृत्तिभेदेऽपि सप्तत्वोपपत्तेः। तस्मात् सप्तैव प्राणा इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। हस्तादयस्त्वपरे सप्तभ्योऽतिरिक्ताः प्राणाः प्रतीयन्ते "हस्तो वै ग्रहः" इत्यादिश्रुतिषु। ग्रहत्वञ्च बन्धनभावो गृह्यते, बध्यते क्षेत्रज्ञोऽनेन ग्रहसंज्ञकेन बन्धनेनेति। स च क्षेत्रज्ञो नैकस्मिन्नेव शरीरे बध्यते शरीरान्तरेष्वपि तुल्यत्वाद्बन्धनस्य। तस्माच्छरीरान्तरसञ्चारीदं ग्रहसंज्ञकं बन्धनमित्यर्थादुक्तं भवति। तथा च स्मृतिः "पुर्यष्टकेन लिङ्गेन प्राणाद्येन स युज्यते। तेन बद्धस्य वै बन्धो मोक्षो मुक्तस्य तेन च" इति। प्राङ्मोक्षाद्ग्रहसंज्ञकेन बन्धनेनावियोगं दर्शयति। आथर्वणे च विषयेन्द्रियानुक्रमणे "चक्षुश्च

नं जीवकार्यं ये प्राणाः ग्रह गच्छन्ति तेनाचैव [illegible] अर्थः। विषयावस्थायां एव चाक्षुषबुद्धि [illegible] पुरुषः परावङ् पश्यति न [illegible] [illegible] तदात्मैवं [illegible] भवति [illegible] प्रविशे [illegible] भवति तदायं न पश्यतीति [illegible]। [illegible] जिघ्रति न वदति न रसयते न शृणोति न मनुते न स्पृशति न विजाना-नीति वक्ति। [illegible] [illegible] अन्तरीयात् [illegible] विद्यात्मनि। एवमित्यादिना। इत्था-

द्रष्टव्यञ्च" इत्यत्र पुनर्हस्तादीनीन्द्रियाणि सविषयाण्यनुक्रामति "हस्तौ चादातव्यञ्च उपस्थश्चानन्दयितव्यञ्च पायुश्च विसर्जयितव्यञ्च पादौ च गन्तव्यञ्च" इति। तथा "दशेमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादशः ते यदाऽस्माच्छरीरान्मर्त्यादुत्क्रामन्त्यथ रोदयन्ति" इत्येकादशानां प्राणानामुत्क्रान्तिं दर्शयति। सर्वशब्दोऽपि च प्राणशब्देन सम्बध्यमानोऽशेषान् प्राणानभिदधानो न प्रकरणवशेन सप्तस्वेव व्यवस्थापयितुं शक्यते, प्रकरणाच्छब्दस्य च बलीयस्त्वात्। सर्वे ब्राह्मणा भोजयितव्या इत्यत्रापि सर्वेषामेव अवनिवर्त्तिनां ब्राह्मणानां ग्रहणं न्याय्यं सर्वशब्दसामर्थ्यात्। सर्वभोजनासम्भवात् तु तत्र निमन्त्रितमात्रविषया सर्वशब्दस्य वृत्तिराश्रिता, इह तु न किञ्चित् सर्वशब्दार्थसङ्कोचकारणमस्ति, तस्मात् सर्वशब्देनात्राशेषाणां प्राणानां परिग्रहः, प्रदर्शनार्थं सप्तानामनुक्रमणमित्यनवद्यम् तस्मादेकादशैव प्राणाः शब्दतः कार्यतश्चेति सिद्धम्।

अणवश्च ॥ ७ ॥

अधुना प्राणानामेव स्वभावान्तरमभ्युच्चिनोति। अणव-

[illegible] ऊहनतो [illegible]। सर्वं [illegible]। प्राणादिपञ्चकं भूतपञ्चकं ज्ञानेन्द्रियपञ्चकं कर्मेन्द्रियपञ्चकं अन्तःकरणचतुष्टयमविद्या [illegible] चेति [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। सर्वशब्दोऽपीति। तस्मात् [illegible] [illegible] इति सिद्धम्॥

अणवश्च। "प्राणाः सर्वे [illegible] इति श्रुतेः" [illegible] [illegible]

य एते प्रकृताः प्राणाः प्रतिपत्तव्याः । अणुत्वं चैषां सौक्ष्म्यपरिच्छेदौ न परमाणुतुल्यत्वं, कृत्स्नदेहव्यापिकार्यानुपपत्तिप्रसङ्गात् । सूक्ष्मा एते प्राणाः स्थूलाश्चेत् स्युः मरणकाले शरीरान्निर्गच्छन्तो बिलादहिरिवोपलभ्येरन् म्रियमाणस्य पार्श्वस्थैः । परिच्छिन्नाश्चैते प्राणाः सर्वगताश्चेत् स्युः उत्क्रान्तिगत्यागतिश्रुतिव्याकोपः स्यात्, तद्गुणसारत्वञ्च जीवस्य न सिध्येत् । सर्वगतानामपि वृत्तिलाभः शरीरदेशे स्यादिति चेत्, न, वृत्तिमात्रस्य करणत्वोपपत्तेः । यदेव ह्युपलब्धिसाधनं वृत्तिः अन्यद्वा तस्यैव नः करणत्वं, इति संज्ञामात्रे विवाद इति करणानां व्याप्तित्वकल्पना निरर्थिका, तस्मात् सूक्ष्माः परिच्छिन्नाश्चैते प्राणा इत्यध्यवस्यामः ॥

श्रेष्ठश्च ॥ ८ ॥

मुख्यश्च प्राणः इतरप्राणवद्ब्रह्मविकार इत्यतिदिशति ।

नैयायिकवदणुत्वं [illegible] किन्तु तद्वदेव तेषामपि [illegible] प्रादेशिकाः इन्द्रियः सन्ति न तावादणुत्वादिरिति [illegible] प्राणाः किं परिमाणा इति सन्देहे सिद्धान्तयति । अणुश्चेत्यादिना । [illegible] परिमाणं निर्णयति [illegible] । [illegible] सूक्ष्मत्वं, परिच्छेदोऽल्पत्वं, बुद्ध्यादीनां विभुत्वे [illegible] [illegible] न विरोधः [illegible] । [illegible] निरस्यति । सर्वगतानामिति । [illegible] विरोध इति [illegible] ॥

[illegible] । अतिदिशति [illegible] प्राणाः [illegible]

नन्वविशेषेणैव सर्वप्राणानां ब्रह्मविकारत्वमाख्यातं, 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च" इति, सेन्द्रियमनोव्यतिरेकेणापि प्राणस्योत्पत्तिश्रवणात्, 'स प्राणमसृजत' इत्यादिभ्यश्च । किमर्थः पुनरतिदेशः, अधिकाशङ्कापाकरणार्थः । नासदासीये हि ब्रह्मप्रधाने सूक्ते मन्त्रवर्णो भवति,'न मृत्युरासीदमृतं न तर्हि न रात्र्या अह्न आसीत् प्रकेतः आनीदवातं स्वधया तदेकं तस्माद्धान्यन्न परं किंच नास' इति । आनीदिति प्राणकर्मोपादानात् प्रागुत्पत्तेः सन्तमिव प्राणं सूचयति । तस्मात् अजः प्राण इति जायते कस्यचिन्मतिः, तामतिदेशेनापनुदति । आनीच्छब्दोऽपि न प्रागुत्पत्तेः प्राणसद्भावं सूचयति । अवातमिति विशेषणात्, "अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः" इति च मूलप्रकृतेः प्राणादिसमस्तविशेषरहितत्वस्य दर्शितत्वात् । तस्मात् कारणसद्भावप्रदर्शनार्थ एवायमानीच्छब्द इति । श्रेष्ठ इति च मुख्यं प्राणमभिदधाति, "प्राणो वाव ज्येष्ठः श्रेष्ठश्च"

त्यतिदिशति । ननु प्राणो जायते न वेति संशयाभावादतिदेशो न युक्त इत्याक्षिपति । किमर्थ इति । निःश्वसनव्यापारे प्राणसद्भावश्रुत्याऽधिकाशङ्कामाह । नासदासीये हीति । नासदासीदित्यारभ्याधीत इत्यर्थः । तर्हि तदा प्रलयकाले मृत्युरमृतत्वं वा नासीदमृतत्वं देवभोग्यं नासीत् रात्र्याः प्रकेतश्चिह्नं चन्द्रः अह्नः प्रकेतः सूर्यश्च नासीत्, स्वधया सहैकमेव, चिन्मात्रं देवमेव तथा । यदा येन सह माया स्वधा तदाऽपि ब्रह्मानीदासीदिति परमार्थः । अवातमानीदिति सर्वे कथयदिति पूर्वेणार्थः । तस्मात् ब्रह्मणः परः परस्तात् अन्यत् किमपि न बभूवेत्यर्थः । परिहारः स्फुटः । ननु पञ्चवृत्तेः श्रौते प्रविलयनात्

इति श्रुतिनिर्देशात्। ज्येष्ठश्च प्राणः, शुक्रनिषेककालादारभ्य तस्य वृत्तिलाभात्, न चेत् तस्य तदानीं वृत्तिलाभः स्यात् योनौ निषिक्तं शुक्रं पूयेत न संभवेद्वा, श्रोत्रादीनां तु कर्णशष्कुल्यादिस्थानविभागनिष्पत्तौ वृत्तिलाभान्न ज्येष्ठत्वम्। श्रेष्ठश्च प्राणः गुणाधिक्यात्, "न वै शक्ष्यामस्त्वदृते जीवितुम्" इति श्रुतेश्च।

न वायुक्रिये पृथगुपदेशात्॥ ९॥

स पुनर्मुख्यः प्राणः किंस्वरूप इतीदानीं जिज्ञास्यते। तत्र प्राप्तं तावत् श्रुतेर्वायुः प्राण इति, एवं हि श्रूयते, 'यः प्राणः स एष वायुः पञ्चविधः प्राणोऽपानो व्यान उदानः समानः' इति। अथवा तन्त्रान्तरीयाभिप्रायात् समस्तकरणवृत्तिः प्राण इति प्राप्तं, एवं हि तन्त्रान्तरीया आचक्षते। 'सामान्या करणवृत्तिः प्राणाद्या वायवः पञ्च' इति।

ज्येष्ठं खल्विति तत्राह। श्रेष्ठ इति चेति। श्रुतिं व्याचष्टे। ज्येष्ठश्च प्राण इत्यादिना। पूयेत पूयं भवेत्। न संभवेद्वा न भवेदित्यर्थः। वागादिजीवनहेतुत्वं प्राणस्य गुणः। एवमागोपालमविवादात् प्राणोत्सं-सृष्टीनां मुख्यपि वक्तव्य इति सिद्धम्॥

इन्द्रियाणि निरूप्य तद्व्यापारात् प्राणं पृथक् कर्तुं तत्स्वरूपं संप्रत्युत्क्रान्तस्वरूपं पृथक् करोति। न वायुक्रिये पृथगुपदेशात्। मुख्यः प्राणः किं वायुमात्रमुत करणानां व्यापारमात्रमुतान्यो-ऽन्य इत्यत्र तत्तत्वावयोः वायुप्राणयोर्भेदाभेदश्रुतीनां मिथो विरोधात् संशये पूर्वपक्षमाह। तत्रेति। द्वितीयं पूर्वपक्षमाह। अथवेति। क्रिया-त्मकेन कल्पनादृष्टं। कलोपाय इति। कर्मेन्द्रियवृत्तिर्वायुप्राणवद्-

उच्यते। न वायुः क्रिया वापि करणव्यापारः। कुतः पृथगुपदेशात्। वायोस्तावत् प्राणस्य पृथगुपदेशो भवति, 'प्राण एव ब्रह्मणश्चतुर्थः पादः, स वायुना ज्योतिषा भाति च तपति च' इति। न हि वायुरेव सन् वायोः पृथगुपदिश्येत तथा करणवृत्तेरपि पृथगुपदेशो भवति, वागादीनि करणान्यनुक्रम्य तत्र तत्र पृथक् प्राणस्यानुक्रमणात् वृत्तिवृत्तिमतोश्चाभेदात्। न हि करणव्यापार एव सन् करणेभ्यः पृथगुपदिश्येत। तथा 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च खं वायुः' इत्येवमादयोऽपि वायोः करणेभ्यश्च प्राणस्य पृथगुपदेशा अनुसर्त्तव्याः। न च समस्तानां करणानामेका वृत्तिः सम्भवति' प्रत्येकमेकैकवृत्तित्वात्, समुदायस्य चाकारकत्वात्। ननु पञ्जरचालनन्यायेन एतद्भविष्यति यथैकपञ्जरवर्त्तिनः एकादश पक्षिणः प्रत्येकं प्रतिनियतव्यापाराः सन्तः सम्भूयैकं पञ्जरं चालयन्ति एवमेकशरीरवर्त्तिनः एकादश प्राणाः प्रत्येकं नियतवृत्तयः सन्तः सम्भूयैकां प्राणाख्यां वृत्तिं प्रतिलप्स्यन्त इति। नेत्युच्यते युक्तम्। तत्र प्रत्येकवर्त्तिभिरवान्तरव्यापारैः पञ्जरचालना-

---

णोक्तं [illegible] पृथगुक्तं, तत्र प्राणो वायुनाधिदैविकेन भाति अभिव्यज्यते अभिव्यक्तः [illegible] तपति कार्यक्षमो भवतीत्यर्थः। श्रुतिषु तत्र तत्र प्राणस्य वागादिभ्यो भिन्नः संवादवाक्येन पृथगुत्क्रान्तिकथनेन [illegible]रेकोऽपि [illegible]। तथेति। प्राणस्येन्द्रियवृत्तित्वं [illegible] निरस्य [illegible]ति। न च [illegible]ति। का चक्षुरादीनां वृत्तिः [illegible] न [illegible] करणानां [illegible] चैतन्यात्।

गुणरूपैरेवोपेताः पक्षिणः सम्भूयैकं पञ्जरं चालयेयुरिति तथा दृष्टत्वात् । इह तु श्रवणाद्यवान्तरव्यापारोपेताः प्राणा न सम्भूय प्राण्युरिति युक्तं, प्रमाणाभावात् अत्यन्तविजातीयत्वाच्च श्रवणादिभ्यः प्राणनस्य । तथा प्राणस्य श्रेष्ठत्वाद्युद्घोषणं गुणभावोपगमश्च तं प्रति वागादीनां न करणमात्रत्वे प्राणेऽवकल्पते, तस्मादन्यो वायुक्रियाभ्यां प्राणः । कथं तर्हीयं श्रुतिः, 'यः प्राणः स वायुः' इति, उच्यते । वायुरेवायमध्यात्ममापन्नः पञ्चव्यूहो विशेषात्मनावतिष्ठमानः प्राणो नाम भण्यते न तत्त्वान्तरं नापि वायुमात्रं, अतश्चोभे अपि भेदाभेदश्रुती न विरुध्येते । स्यादेतत्, प्राणोऽपि तर्हि जीववदस्मिन् शरीरे स्वातन्त्र्यं प्राप्नोति, श्रेष्ठत्वात् गुणभावोपगमाच्च तं प्रति वागादीनामिन्द्रियाणाम् । तथा हि अनेकविधा विभूतिः प्राणस्य श्राव्यते । 'सुप्तेषु वागादिषु प्राण एवैको जागर्ति प्राण एवैको मृत्युनाऽनाप्तः प्राणः संवर्गो वागादीन् संवृङ्क्ते प्राण इतरान् प्राणान् रक्षति मातेव पुत्रान्' इति । तस्मात् प्राणस्यापि जीववत् स्वातन्त्र्यप्रसङ्गः, तं परिहरति ॥

न च [illegible] । प्रमाणाभावादि [illegible] श्रोत्रादीनामेकप्राणनाख्य[illegible] [illegible] [illegible] विजातीयत्वात् [illegible] प्राण [illegible] । [illegible] वागादीनामेव प्राणाख्यं [illegible] । [illegible] न तत्त्वान्तरं नापि [illegible]

चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ १० ॥

तुशब्दः प्राणस्य स्वातन्त्र्यं व्यावर्तयति । यथा चक्षुरादीनि राजप्रकृतिवज्जीवस्य कर्तृत्वं भोक्तृत्वं च प्रत्युपकरणानि न स्वतन्त्राणि तथा मुख्योऽपि प्राणो राजमन्त्रिवत् जीवस्य सर्वार्थकरत्वेन उपकरणभूतो न स्वतन्त्रः । कुतः तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः तैश्चक्षुरादिभिः सहैव प्राणः शिष्यते, प्राणसंवादादिषु समानधर्मत्वाच्च सहशासनं युक्तं बृहद्रथन्तरादिवत्। आदिशब्देन संहतत्वाचेतनत्वादीन् प्राणस्य स्वातन्त्र्यनिराकरणहेतून् दर्शयति। स्यादेतत् यदि चक्षुरादिवत् प्राणस्य जीवं प्रति करणभावोऽभ्युपगम्येत विषयान्तरं रूपादिवत् प्रसज्येत रूपालोचनाद्याभिर्वृत्तिभिर्यथा चक्षुरादीनां स्वं जीवं प्रति करणभावो भवति। अपि चैकादशैव कार्यजातानि रूपालोचनादीनि परिगणितानि

प्राण इत्यनेनेदमुक्तेर्गतिमाह । उच्यत इति । देवे प्राणः पञ्चात्मको विकारात्मना स्थितो वायुरेव प्राण इत्यर्थः । प्राणस्य करणहेतुत्वाभावे जीववत् भोक्तृत्वं स्यादिति शङ्कते । स्यादेतदिति ॥

प्राणो न भोक्ता भोगोपकरणत्वात् चक्षुरादिवदिति समाधत्ते । तथा[illegible] इत्यादिना । यथा [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] वा साक्षात् [illegible] करणैः भोगोपकरणत्वेन साक्षात् प्राणस्य [illegible] इति न हेतुसिद्धिरित्यर्थः । किञ्च प्राणो न भोक्ता [illegible] [illegible] देहवत् । ननु भोगोपकरणं [illegible] [illegible] [illegible] यथा चक्षुरादिकं, प्राणस्य तु [illegible] [illegible] भोगोपकरणत्वमिति शङ्कते । स्यादेवमिति ॥

यदर्थमेकादश प्राणाः संकल्पिताः न तु द्वादशस्य तत्त्वं कार्यं जातमवगम्यते यदर्थमयं द्वादशः प्राणः प्रतिज्ञायत इति। अत उत्तरं पठति॥

अकरणत्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति॥ ११॥

न तावद्विषयान्तरप्रसङ्गो दोषः अकरणत्वात् प्राणस्य। नहि चक्षुरादिवत् प्राणस्य विषयपरिच्छेदेन करणत्वमभ्युपगम्यते। न चास्यैतावता कार्याभाव एव। कस्मात्, तथा हि श्रुतिः प्राणान्तरेष्वसम्भाव्यमानं मुख्यप्राणस्य वैशेषिकं कार्यं दर्शयति। प्राणसंवादादिषु "अथ ह प्राणा अहंश्रेयसे व्यूदिरे" इत्युपक्रम्य 'यस्मिन् व उत्क्रान्त इदं शरीरं पापिष्ठतरमिव दृश्यते स वः श्रेष्ठः' इति चोपन्यस्य प्रत्येकं वागाद्युत्क्रमणेन तद्वृत्तिमात्रहीनं यथापूर्वं जीवनं मुख्यप्राणस्य वैशेषिकं कार्यं दर्शयित्वा प्राणोच्चिक्रमिषायां वागादिशैथिल्यापत्तिं शरीरपातप्रसङ्गञ्च दर्शयन्ती श्रुतिः प्राणनिमित्तां शरीरेन्द्रियस्थितिं दर्शयति 'तान् वरिष्ठः प्राण उवाच मा मोहमापद्यथाहमेवैतत् पञ्चधात्मानं प्रविभज्यैतद्बाणमवष्टभ्य विधारयामि' इति च। एतमेवार्थं श्रुतिराह।

चक्षुरादेः शरीरे [illegible] इन्द्रियव्यापारो [illegible]- कार्यत्वात् निर्विषयत्वेऽपि प्राणस्य [illegible] न तु चक्षुरादिवत् [illegible] परिच्छिनत्ति। न तावदित्यादिना। [illegible] श्रुतिं विवादे [illegible]। [illegible] जीवं, कुमारं [illegible], प्राणेन [illegible]।

'प्राणेन रक्षन्नवरं कुलायम्' इति च सुप्तेषु चक्षुरादिषु प्राणनिमित्तां शरीररक्षां दर्शयति। 'यस्मात् कस्माच्चाङ्गात् प्राण उत्क्रामति तदेव तच्छुष्यति तेन यदश्नाति यत् पिबति तेनेतरान् प्राणानवति' इति च प्राणनिमित्तां शरीरेन्द्रियपुष्टिं दर्शयति। 'कस्मिन्न्वहमुत्क्रान्त उत्क्रान्तो भविष्यामि कस्मिन् वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्यामीति स प्राणमसृजत' इति प्राणनिमित्ते एव जीवस्योत्क्रान्तिप्रतिष्ठे दर्शयति॥

पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते॥ १२॥

इतश्चास्ति मुख्यप्राणस्य वैशेषिकं कार्यं यत्कारणं पञ्चवृत्तिरयं व्यपदिश्यते श्रुतिषु 'प्राणोऽपानो व्यान उदानः समानः' इति। वृत्तिभेदश्चायं कार्य्यभेदापेक्षः। 'प्राणः प्राग्वृत्तिरुच्छ्वासादिकर्मा, अपानोऽवाग्वृत्तिर्निश्वासादिकर्मा, व्यानः तयोः सन्धौ वर्त्तमानो वीर्य्यवत् कर्महेतुः, उदानः ऊर्द्ध्ववृत्तिरुत्क्रान्त्यादिहेतुः, समानः समं सर्वेष्वङ्गेषु योऽन्नर-

तदेव तच्छुष्यति, तेन प्राणेन यदश्नाति जीवः तेन प्राणकलापमवतीति यावत्। एवंश्रुतेः प्राणस्यासाधारणं कार्यमस्तीत्यर्थः॥

सूत्रं व्याचष्टे। इतश्चेत्यादिना। वृत्तिरवस्था। अग्निमन्थनादिवद् वीर्य्यवत् कर्म। कामादिवृत्तिरूपाणामपि पञ्चत्वनियमो नास्तीत्यरुचिं सूचयन्नेवोक्त्वा मतान्तरं व्याचष्टे। मनस्काम्येत्यादिना। प्रमाणं प्रमितिः। विपर्ययो भ्रमः। शशविषाणादिज्ञानं विकल्पः। तामसी वृत्तिर्निद्रा। स्मृतिः प्रसिद्धा। [illegible] व्यवहार। मतिरिति। [illegible]

श्रावयति’ इति । एवं पञ्चवृत्तिः प्राणः मनोवत् यथा मनसः पञ्च वृत्तयः एवं प्राणस्यापीत्यर्थः । श्रोत्रादिनिमित्ताः शब्दादिविषयाः मनसः पञ्च वृत्तयः प्रसिद्धाः । न तु याः कामः सङ्कल्प इत्याद्याः परिपठिताः परिगृह्येरन्, पञ्चसङ्ख्यातिरेकात् । नन्वत्रापि श्रोत्रादिनिरपेक्षा भूतभविष्यदादिविषयाऽपरा मनसो वृत्तिरस्तीति समानः पञ्चसङ्ख्यातिरेकः । एवं तर्हि परमतमप्रतिषिद्धमनुमतं भवतीति न्यायादिहापि योगशास्त्रप्रसिद्धा मनसः पञ्च वृत्तयः परिगृह्यन्ते प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयो नाम । बहुवृत्तित्वमात्रेण वा मनः प्राणस्य निदर्शनमिति द्रष्टव्यम् । जीवोपकरणत्वमपि प्राणस्य पञ्चवृत्तित्वान्मनोवदिति योजयितव्यम् ॥

अणुश्च ॥ १२ ॥

अणुश्चायं मुख्यः प्राणः प्रत्येतव्यः इतरः प्राणवत् । अणुत्वं चेहापि सौक्ष्म्यपरिच्छेदौ न परमाणुतुल्यत्वं, पञ्चभिर्वृत्तिभिः कृत्स्नशरीरव्यापित्वात् । सूक्ष्मः प्राण उत्क्रान्तौ पा-

---

न्तरमाह । जीवेति । तदेवं प्राणवायोर्भेदाभेदयोरविरोध इति सिद्धम् ॥

एवं मुख्यप्राणस्योत्पत्तिं स्वरूपं चोक्त्वा परिमाणमपेक्षितमणुत्वमादिशति । अणुश्चेति । अधिकाशङ्काभावाच्च । ननु विभुत्वश्रुतेरिति । तु वि-भेदवादेऽपि सूक्ष्मो वायुः प्राण इत्युच्यते । नाणौ सूक्ष्मौ । प्राण उत्-क्रामतीति श्रुत्याक्षिप्तं प्राणस्य भाति, समोऽनेन सर्वेणेति श्रुत्या विभुत्व-मिति विरोधे आध्यात्मिकप्राणस्याणुत्वमाधिदैविकस्य विभुत्वमिति विषय-भेदादनयोरविरोध इति भावः । तद्व्याचष्टे इति । विभुत्वमपि

र्श्वस्थेनानुपलभ्यमानत्वात्, परिच्छिन्नाश्चोत्क्रान्तिगत्याग-तिश्रुतिभ्यः। ननु विभुत्वमपि प्राणस्य समाम्नायते, "समः प्लुषिणा समो मशकेन समो नागेन सम एभिस्त्रिभिर्लोकैः समोऽनेन सर्वेण" इत्येवमादिषु प्रदेशेषु। तदुच्यते, आधि-दैविकेन समष्टिव्यष्टिरूपेण हैरण्यगर्भेण प्राणात्मना एतद्वि-भुत्वमाम्नायते नाध्यात्मिकेन। अपि च समः प्लुषिणेत्यादिना साम्यवचनेन प्रतिप्राणिवर्तिनः प्राणस्य परिच्छेद एव प्रदर्श्यते। तस्माददोषः॥

ज्योतिराद्यधिष्ठानन्तु तदामननात् ॥ १४ ॥

ते पुनः प्रकृताः प्राणाः किं स्वमहिम्नैव स्वस्मै स्वस्मै कार्याय प्रभवन्त्याहोस्विद्देवताधिष्ठिताः प्रभवन्तीति वि-चार्यते। तत्र प्राप्तं तावद्यथा स्वकार्यशक्तियोगात् स्वमहि-म्नैव प्राणाः प्रवर्तेरन्निति। अपि च देवताधिष्ठितानां प्रा-

---

प्राणस्य तु व्याप्तिवचनेनास्मोक्तेः सम एभिस्त्रिभिर्लोकैरिति हिरण्यगर्भ-रूपाभिप्रायम्। समोऽनेनेति सूत्रात्मेति विषयव्यवस्था [illegible]। अपि चेति। [illegible] सर्वेऽनन्ता इति इन्द्रियाणामनन्तरूपावस्थानमिति वर्णितं, यत्र तु प्राणविभुत्वमाधिदैविकमिति [illegible] नन्तत्वम्। अन्ये तु प्रकरणात् [illegible] निरस्तः अत एव श्रुतिविरोधो निरस्त [illegible]। एवं प्राणस्याध्यात्मिकाधिदैविकविभागेना-णुत्वविभुत्वव्यवस्थोक्ता॥

एवमुक्तेष्वाध्यात्मिकानां प्राणानामाधिदैविकाधीनत्वमाह। ज्योति-राद्यधिष्ठानन्तु तदामननात्। 'वाचा हि नामान्यभिवदति चक्षुषा रूपाणि पश्यति' इति, स्वकीयान्वयव्यतिरेकवत्ता वागादीनां निरपे-[illegible]-

यानां प्रवृत्तावभ्युपगम्यमानायां तासामेवाधिष्ठात्रीणां दे-
वतानां भोक्तृत्वप्रसङ्गात् शारीरस्य भोक्तृत्वं प्रलीयेत, अतः
स्वमहिम्नैवैषां प्रवृत्तिरिति, एवं प्राप्त इदमुच्यते । ज्योति-
राद्यधिष्ठानं त्विति । तुशब्देन पूर्वपक्षो व्यावर्त्यते । ज्योति-
रादिभिरग्न्याद्यभिमानिनीभिर्देवताभिरधिष्ठितं वागादिक-
रणजातं स्वकार्येषु प्रवर्तत इति प्रतिजानीते । हेतुञ्च
व्याचष्टे । तदामननादिति । तथा ह्यामनन्ति अग्निर्वाग्भूत्वा
मुखं प्राविशदित्यादि । अग्नेश्चायं वाग्भावो मुखप्रवेशश्च दे-
वतात्मनाऽधिष्ठातृत्वमङ्गीकृत्योच्यते । नहि देवतासम्बन्धं प्र-
त्याख्यायाग्नेर्वाचि मुखे वा कश्चिद्विशेषः सम्बन्धो दृश्यते ।
तथा 'वायुः प्राणो भूत्वा नासिके प्राविशत्' इत्येवमाद्यपि
योजयितव्यम् । तथान्यत्रापि 'वागेव ब्रह्मणश्चतुर्थः पादः
सोऽग्निना ज्योतिषा भाति च तपति च' इत्येवमादिना
वागादीनामग्न्यादिज्योतिष्ट्ववचनेनैतमेवार्थं द्रढयति । स

कल्पना न तु तेषामधिष्ठातृदेवतापरा । न च रथादीनां चक्षुरादीनामपि
वागादीनामचेतनत्वादधिष्ठात्रपेक्षा न विरुध्यत इति वाच्यं, जीवस्याधि-
ष्ठातृत्वात् । किञ्च देवतानामधिष्ठातृत्वे भोक्तृत्वमपि तासां देहे स्यात्,
तथा चैकस्मिन्नेकभोक्तृत्वं विरोधात् दुर्घटम् अतो जीवस्य भोक्तृत्वं न स्यादिति
पूर्वपक्षार्थः । सिद्धान्तयति । एवं प्राप्त इत्यादिना । अग्निर्वाग्भू-
त्वादिवचनमुपलक्षितं च तत्त्वोऽग्न्यादिदेवताधिष्ठानपरत्वेन वाच्यो न
तदुपादानत्वपरो दूरत्वादिवचनबाधादिहेतुत्वात् चक्षुरादिप्रकाशका-
न्यत्वादित्याह । अग्नेश्चायमिति । वायुः प्राणाधिष्ठाता भूत्वा नासा-
पुटे प्राविशदित्यपि व्याख्येयमित्याह । तथेति । भाति दीप्यते, तपति

वै वाचमेव प्रथमामत्यवहत् सा यदा मृत्युमत्यमुच्यत सो-ऽग्निरभवदिति च' एवमादिना वागादीनामग्न्यादिभावापत्तिवचनेनैतमेवार्थं द्योतयति। सर्वत्र चाध्यात्माधिदैवतविभागेन वागाद्यग्न्याद्यनुक्रमणमनयैव प्रत्यासत्त्या भवति। स्मृतावपि॥

वागध्यात्ममिति प्राहुः ब्राह्मणास्तत्त्वदर्शिनः।

वक्तव्यमधिभूतन्तु वह्निस्तत्राधिदैवतम्॥

इत्यादिना वागादीनामग्न्यादिदेवताधिष्ठितत्वं सप्रपञ्चं प्रदर्शितम्। यदुक्तं स्वकार्यशक्तियोगात् स्वयमेव प्राणाः प्रवर्त्तेरन्निति, तदयुक्तम्। शक्तानामपि शकटादीनामनडुहाद्यधिष्ठितानां प्रवृत्तिदर्शनात्। उभयथोपपत्तौ चागमाद्देवताधिष्ठितत्वमेव निश्चीयते। यदप्युक्तं देवतानामेवाधिष्ठात्रीणां भोक्तृत्वप्रसङ्गो न शारीरस्य जीवस्येति तत् परिह्रियते॥

प्राणवता शब्दात्॥ १५॥

स्वकार्यं करोतीत्यर्थः। एतमेवाधिष्ठातृत्वरूपमर्थं [illegible]। स वै वाचमिति। स प्राणो वाचं प्रथमामुद्गीथकर्मणि प्रधानामत्यवहदि-पापृ [illegible] मुक्तां कृत्वा अग्निदेवतात्वं प्रापितवानित्यर्थः। किञ्चाध्यात्माधिदैवं वागग्न्योरिति [illegible] प्राह; चक्षुरादिष्वपि [illegible] देवताधिष्ठितत्वं स्पष्टं द्योतयतीत्यर्थः। सर्वत्रेति। ननु शकटादीनां बलीवर्दादिप्रेरितानां प्रवृत्तिर्दृष्टा, चेतनानामपि [illegible] ष्ठितानामपि दृष्टादिप्रवृत्तिर्दृष्टा, तथा [illegible] निश्चय-[illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible]-यति। यदप्युक्तमिति॥

सतीष्वपि प्राणानामधिष्ठात्रीषु देवतासु प्राणवता कार्यकरणसंघातस्वामिना शारीरेणैवैषां प्राणानां सम्बन्धः श्रुतेरवगम्यते । तथा हि श्रुतिः 'अथ यत्रैतदाकाशमनुविषण्णं चक्षुः स चाक्षुषः पुरुषो दर्शनाय चक्षुरथ यो वेदेदं जिघ्राणीति स आत्मा गन्धाय घ्राणम्' इत्येवंजातीयका शारीरेणैव प्राणानां सम्बन्धं श्रावयति । अपि चानेकत्वात् प्रतिकरणमधिष्ठात्रीणां देवतानां न भोक्तृत्वमस्मिन् शरीरेऽवकल्पते । एको ह्ययमस्मिन् शरीरे शारीरो भोक्ता प्रतिसन्धानादिसम्भवादवगम्यते ॥

तस्य च नित्यत्वात् ॥ १६ ॥

तस्य च शारीरस्यास्मिन् शरीरे भोक्तृत्वेन नित्यत्वं पुण्यपापोपलेपसम्भवात् सुखदुःखोपभोगसम्भवाच्च न देवताना-

---

शारीरेणैवेति । भोक्त्रेति शेषः । यत्रायं भोक्ता [illegible] प्राणप्रवेशानन्तरं यत्र गोलके एतच्छिद्रमनुप्रविष्टं चक्षुरिन्द्रियं तत्र चक्षुष्यभिमानी स आत्मा चाक्षुषः तस्य रूपदर्शनाय चक्षुः । स्वयमात्मा करणान्यपेक्षते तथाऽयं यो वेदाहं गन्धं जिघ्राणीति स आत्मा जिघ्रति एव, करणानि तु गन्धादिग्रहणायोपेक्ष्यन्ते न स्वातन्त्र्येणेति श्रुत्यर्थः । किञ्च योऽहं रूपमद्राक्षं स एवाहं स्पृशामीति प्रतिसन्धानादेकः शारीर एव भोक्ता न बहवो देवा इत्याह । अपि चेति ॥

कदाचिद्देवानामभोक्तृत्वं कदाचिज्जीवस्येति [illegible] सम्भवाल्लिङ्गे देहे जीवस्य भोक्तृत्वनियमाद्देवतानां [illegible] । तस्य चेति । चक्षुरादिषु जीवस्य प्राणाद्यधिष्ठातृत्वेऽपि [illegible], देवतास्तु करणानां [illegible] । शारीरस्यैव च भोक्तृत्वमिति । यथा प्रदीपादिः [illegible] करण-

म्। ता हि परमैश्वर्ये पदेऽवतिष्ठमाना न हीनेऽस्मिञ्छरीरे भोक्तृत्वं प्रतिलब्धुमर्हन्ति। श्रुतिश्च भवति 'पुण्यमेवामुं गच्छति न ह वै देवान् पापं गच्छति' इति शारीरेणैव च नित्यः प्राणानां सम्बन्धः। उत्क्रान्त्यादिषु तदनुवृत्तिदर्शनात्। 'तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति' इत्यादिश्रुतिभ्यः। तस्मात् सतीष्वपि करणानां नियन्त्रीषु देवतासु न शारीरस्य भोक्तृत्वमपगच्छति, करणपक्षस्यैव हि देवता न भोक्तृपक्षस्येति॥

त इन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात्॥१७॥

मुख्यश्चैक इतरे चैकादश प्राणा अनुक्रान्ताः, तत्रेदमपरं सन्दिह्यते किं मुख्यस्यैव प्राणस्य वृत्तिभेदा इतरे प्राणा आहोस्वित् तत्त्वान्तराणीति। किं तावत् प्राप्तं मुख्य-

पक्षस्याभिमतत्वात् देवाः करणोपकारका एव न भोक्तार इत्यर्थः। जीवस्य [illegible] करणाधिष्ठातृत्वात् [illegible] भोक्तृत्वं, देवानान्तु करणोपकारमात्रत्वात् [illegible] न जीवेन [illegible]। देवानामधिष्ठातृत्वे [illegible] देवे भोक्तृत्वानुमानन्तु न ह वै देवान् पापं गच्छतीत्यनुमानविरोधितं, तथाऽप्यमुं हि रूपाणि पश्यतीति श्रुतेः [illegible] विरोध इति सिद्धम्॥

[illegible] तदधिष्ठातृदेवताभिन्ना [illegible] प्राणवृत्तिव्यतिरेकेण न [illegible]। त इन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात्। [illegible] पूर्वपक्षयति। [illegible]

ख्येतरे वृत्तिभेदा इति । कुतः श्रुतेः । तथा हि श्रुतिर्मुख्यमितरांश्च प्राणान् सन्निधाप्य मुख्यात्मतामितरेषां ख्यापयति 'हन्तास्यैव सर्वे रूपमसामेति त एतस्यैव सर्वे रूपमभवन्' इति । प्राणैकशब्दत्वाच्चैकत्वाध्यवसायः, इतरथा ह्यन्याय्यमनेकार्थत्वं प्राणशब्दस्य प्रसज्येत एकत्र वा मुख्यत्वमितरत्र वा लाक्षणिकत्वमापद्येत । तस्माद् यथैकस्यैव प्राणस्य प्राणाद्याः पञ्च वृत्तय एवं वागाद्या अप्येकादशेत्येवं प्राप्ते ब्रूमः । तत्त्वान्तराण्येव प्राणाद्वागादीनीति कुतः, व्यपदेशभेदात् । कोऽयं व्यपदेशभेदः, ते प्रकृताः, प्राणाः श्रेष्ठं वर्जयित्वाऽवशिष्टा एकादशेन्द्रियाणीत्युच्यन्ते । श्रुतावेवं व्यपदेशभेददर्शनात् । 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च' इत्येवंजातीयकेषु श्रुतिप्रदेशेषु पृथक् प्राणो व्यपदिश्यते पृथक् चेन्द्रियाणि । ननु मनसोऽप्येवं सति

मेति वक्तव्यत्वे वागादयस्तथाऽध्यवसितभेदा [illegible] । ते प्राणा [illegible] प्राणपदवाच्यत्वात् प्राणशब्दिताश्च । प्राणेति । ते प्राणाः श्रेष्ठाद्भिन्ना [illegible] इति प्रतिज्ञार्थत्वेन पदत्रयं व्याचष्टे । तत्त्वान्तराण्येवेति । व्यपदेशादित्यत्र तच्छब्दः प्रतिज्ञातान्वयं परामृशति । प्राणा इन्द्रियाणीति । [illegible] रिति [illegible] पदानि योजयति । क इत्यादिना । [illegible] न च हार एव न दूषणं, एतेन प्रतिज्ञाव्यवहारः [illegible] विरुद्धेति दोषदूषणम् । [illegible] ते । मनेति । प्राणस्यान्योऽपि इन्द्रियेभ्यो भेदः [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] प्राणे [illegible]

वर्जनम् इन्द्रियत्वेन प्राणस्य स्यात् 'मनः सर्वेन्द्रियाणि च' इति पृथग्व्यपदेशभेददर्शनात्। सत्यमेतत्, स्मृतौ तु एकादशेन्द्रियाणीति मनसोऽपीन्द्रियत्वेन श्रोत्रादिवत् संग्रह्यते, प्राणस्य त्विन्द्रियत्वं न श्रुतौ स्मृतौ वा प्रसिद्धमस्ति। व्यपदेशभेदश्चायं तत्त्वभेदपक्ष उपपद्यते। तत्त्वैकत्वे तु 'स एवैकः सन् प्राण इन्द्रियव्यपदेशं लभते न लभते च' इति विप्रतिषिद्धं, तस्मात्तत्त्वान्तरभूता मुख्यादितरे। कुतश्च तत्त्वान्तरभूता मुख्यादितरे ॥

भेदश्रुतेः ॥ १८ ॥

भेदेन च वागादिभ्यः प्राणः सर्वत्र श्रूयते। 'ते ह वाचमूचुः' इत्युपक्रम्य वागादीनसुरपाप्मविध्वस्तानुपन्यस्योपसंहृत्य वागादिप्रकरणं, 'अथ हेममासन्यं प्राणमूचुः' इत्यसुरविध्वंसिनो मुख्यस्य प्राणस्य पृथगुपक्रमात्, तथा

स्यापत्ते। सत्यमित्यादिना। मन इन्द्रियाणि चेति भेदोक्तिर्गोबलीव-र्दन्यायेन नेया। सिद्धान्ते मनसः प्रथमोपादानवादाभावदर्शिन्द्रियत्वमिष्टं ततो गोबलीवर्दन्याय इति केचित्। किञ्चैतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि चेति पृथक्जन्मव्यपदेशात् स्वतन्त्रवस्तुभेद इत्याह। व्यपदेशभेद-श्चायमिति। इत्यादिना वाक्ये प्राण इन्द्रियशब्दमेकमात्रमलभते पुनरुक्तिमलाभ लभते चेति व्याघात इत्यर्थः ॥

एवं विप्रतिषिद्धत्वादिना पृथक्जन्मोक्तेश्चेति व्यपदेशादिति चेत्यर्थः। भेदश्रुतेरिति सूत्रेण प्रकरणभेदो भेदश्च इति न पौन-रुक्त्यम्। ते देवाः वागादीन्द्रियमनोऽभिमानिनः असुराणां पापाभिमानिनां जयार्थमुद्गीथकर्त्तारं प्रवर्त्तं आपुतां वाचमूचुः त्वं न उद्गायेति, तथायमिति वाक्ये उद्गायन्तीं वाचमसुरा पाप्मना अविध्यन्। एवं मनोऽपि ... मितवन्तोऽसुरा

'मनो वाचं प्राणं तान्यात्मनेऽकुरुत' इत्येवमाद्या अपि भेदश्रुतय उदाहर्त्तव्याः ॥ तस्मादपि तत्त्वान्तरभूता मुख्यादितरे । कुतश्च तत्त्वान्तरभूता मुख्यादितरे ॥

वैलक्षण्याच्च ॥ १९ ॥

वैलक्षण्यञ्च भवति मुख्यस्येतरेषाञ्च सुप्तेषु वागादिषु मुख्य एको जागर्त्ति स एव चैको मृत्युनाऽनाप्तः । आप्तास्त्वितरे तस्यैव प्राणस्यावस्थित्युत्क्रान्तिभ्यां देहधारणपातनहेतुत्वं नेन्द्रियाणां विषयालोचनहेतुत्वञ्चेन्द्रियाणां । न प्राणस्य इत्येवंजातीयको भूयान् लक्षणभेदः प्राणेन्द्रियाणां तस्मादप्येषां तत्त्वान्तरभावसिद्धिः । यदुक्तं 'तत एतस्यैव सर्वें रूपमभवन्' इति श्रुतेः प्राण एवेन्द्रियाणीति, तदयुक्तम् तत्रापि पौर्वापर्यालोचनाद्भेदप्रतीतेः । तथा हि 'वदिष्याम्येवाहमिति वाग्दध्रे' इति वागादीनीन्द्रियाण्यनुक्रम्य 'तानि मृत्युः श्रमो भूत्वोपयेमे तस्माच्छ्राम्यत्येव वाक्' इति च श्रमरूपेण मृत्युना ग्रस्तत्वं वागादीनामभिधाय 'अथेममेव नाप्नोत् योऽयं मध्यमः प्राणः' इति पृथक्प्राणं

इत्येवं क्रमेण सर्वेष्विन्द्रियेषु मान्द्यमापन्नेषु पश्चादयमेति प्रवर्त्तते [illegible] [illegible] भवत्यायत्तं तत्त्वं प्राणमनुप्राप्तं [illegible] तेन [illegible] निर्विभक्ततया [illegible] [illegible] प्राणशब्दो [illegible] इत्यर्थः । ते वेति । तानि [illegible] प्रकाशनानि [illegible] ॥

विरुद्धधर्मवत्त्वाच्च भेद इत्याह । वैलक्षण्याच्चेति । [illegible] इतरेषां । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] प्राणशब्द इन्द्रि-

मृत्युनानभिभूतमनुक्रामति । 'अयं वै नः श्रेष्ठः' इति च श्रेष्ठतामस्यावधारयति । तस्मात्तदविरोधेन वागादिषु प-रिस्पन्दलाभस्य प्राणायत्तत्वं तद्रूपभवनं वागादीनामिति मन्तव्यं न तु तादात्म्यम् । अतएव प्राणशब्दस्येन्द्रियेषु ला-क्षणिकत्वसिद्धिः । तथा च श्रुतिः 'त एतस्यैव सर्वे रूपम-भवन् तस्मादेत एतेनाख्यायन्ते प्राणाः' इति मुख्यप्राणवि-षयस्यैव प्राणशब्दस्येन्द्रियेषु लाक्षणिकीं वृत्तिं दर्शय-ति । तस्मात्तत्त्वान्तराणि प्राणाद्वागादीनीन्द्रियाणीति ॥

संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् ॥२०॥

सद्विद्यायां तेजोऽबन्नानां सृष्टिमभिधायोपदिश्यते । 'सेयं देवतैक्षत हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेना-त्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीति तासां त्रिवृतं त्रि-वृतमेकैकां करवाणीति । तत्र संशयः किं जीवकर्तृकमिदं नामरूपव्याकरणमाहोस्वित् परमेश्वरकर्तृकमिति । तत्र प्राप्तं तावत् जीवकर्तृकमेवेदं नामरूपव्याकरणमिति । कुतः,

---

येषु रूपवाचिन्यां श्रुतौ तस्मादेत एतेनाख्यायन्त इति परामर्शमिति न भेदाभेदश्रुत्योर्विरोध इति सिद्धम् ॥

समष्टिव्यष्ट्यात्मेति च कार्यकारणयोर्व्यापारो प्रसिद्धो, तत्र जगदुत्प-त्तिस्थितिविरोधः अतीतेन पादद्वयेन निरस्तः, स्वरूपोपादानश्रुतिविरोधो निरस्यते । तत्रापि स्वरूपोत्पादनं पारमेश्वरमेवेति श्रुतिस्मृतिसिद्धम्, स्थूलदेहोत्पादने तस्य जीवनिमित्तत्वमिति तदिदमाह । संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् । नामरूप भेदाद् व्याकरणम्: प्राप्त स्वतन्त्रं, तत्र जीवेन अनुप्रविश्य इति विच-

अनेन जीवेनात्मनेति विशेषणात् । यथा लोके चारेणात्मना परसैन्यमनुप्रविश्य सङ्कलयानीत्येवं जातीयके प्रयोगे चारकर्तृकमेव सत्सैन्यसङ्कलनं हेतुकर्तृत्वाद्राजात्मन्यध्यारोपयति सङ्कलयानीत्युत्तमपुरुषप्रयोगेण, एवं जीवकर्तृकमेव सन्नामरूपव्याकरणं हेतुकर्तृत्वाद्देवतात्मन्यध्यारोपयति व्याकरवाणीत्युत्तमपुरुषप्रयोगेण । अपि च डित्थडवित्थादिषु नामसु घटशरावादिषु च रूपेषु जीवस्यैव व्याकर्तृत्वं दृष्टं, तस्माज्जीवकर्तृकमेवेदं नामरूपव्याकरणमित्येवं प्राप्तेऽभिधत्ते । संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत इति । तुशब्देन पक्षं व्यावर्तयति । संज्ञामूर्तिक्लृप्तिरिति नामरूपव्याक्रियेत्येतत् त्रिवृत्कुर्वत इति परमेश्वरं लक्षयति, त्रिवृत्करणे तस्य निरपवादकर्तृत्वनिर्देशात् । येयं संज्ञाक्लृप्तिर्मूर्तिक्लृप्तिश्चाग्निरादित्यश्चन्द्रमा विद्युदिति तथा कुशकाशपलाशादिषु पशुमृगमनुष्यादिषु च प्रत्याकृति प्रतिव्यक्ति चानेकप्रकारा सा खलु परमेश्वरस्यैव तेजोऽबन्नानां निर्मातुः कृतिर्भवितुमर्हति । कुतः उपदेशात् । तथाहि सेयं देवतेत्युपक्रम्य व्याकरवाणीत्युत्तमपुरुषप्रयोगेण परस्यैव ब्रह्मणो व्याकर्तृत्व-

---

र्तृकेति चिन्तया [illegible]सङ्गतिः । प्रक्रिया प्रकरणं । [illegible] । हन्तेत्यादिना । हन्त इदानीं देवताः [illegible] अनुप्रविश्येति सम्बन्धः । तासां तिसृणां देवतानामेकैकां देवतां तेजोऽबन्नात्मना त्र्यात्मिकां करवाणीति श्रुतिः पञ्चीकरणोपलक्षणार्था । [illegible]संस्कारकोक्तत्वात् । एवं च जीवकर्तृषु सूतेषु प्राणिषु [illegible] [illegible]व्याकरणम् । जीवेनेति पदस्य व्याकरणेनान्वयेन [illegible]भ्यां संभवनाच्च । तन्नेति । पूर्वपक्षे जीवस्यैव जीवितकर्तृत्वादुत्तमपुरुषः

मिहोपदिश्यते। ननु जीवेनेति विशेषणाज्जीवकर्तृकत्वं
व्याकरणस्याध्यवसितं नैतदेवं जीवेनेत्येतदनुप्रविश्येत्यनेन
सम्बध्यते आनन्तर्यात् न व्याकरवाणीत्यनेन। तेन हि सम्बन्धे
व्याकरवाणीत्ययं देवताविषय उत्तमपुरुष औपचारिकः
कल्प्येत। न च गिरिनदीसमुद्रादिषु नानाविधेषु नामरू-
पेषु अनीश्वरस्य जीवस्य व्याकरणसामर्थ्यमस्ति, येष्वपि
चास्ति सामर्थ्यं तेष्वपि परमेश्वरायत्तमेव तत्। न च जीवो
नाम परमेश्वरादत्यन्तभिन्नश्चार इव राज्ञः, आत्मनेति विशे-
षणात्, उपाधिमात्रनिबन्धनत्वाच्च जीवभावस्य। तेन तत्-
कृतमपि नामरूपव्याकरणं परमेश्वरकृतमेव भवति। पर-
मेश्वर एव च नामरूपयोर्व्याकर्तेति सर्वोपनिषत्सिद्धान्तः।
'आकाशो ह वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिता' इत्यादिश्रु-
तिभ्यः। तस्मात् परमेश्वरस्यैव त्रिवृत्कुर्वतः कर्म नामरू-
पव्याकरणं, त्रिवृत्करणपूर्वकमेवेदमिह नामरूपव्याकरणं
विवक्ष्यते। प्रत्येकं नामरूपव्याकरणस्य तेजोऽबन्नोत्पत्तिव-
चनेनैवोक्तत्वात्, तच्च त्रिवृत्करणमग्न्यादित्यचन्द्रविद्युत्सु
श्रुतिर्दर्शयति 'यदग्ने रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छुक्लं
तदपां यत् कृष्णं तदन्नस्य' इत्यादिना। तत्राग्निरितीदं
रूपं व्याक्रियते। सति च रूपव्याकरणे विषयप्रतिलम्भा-

र्गकर्तृत्वाविरोधः सिद्धान्ते त्रिवृत्कृतिरिति भावः। जीवेनेत्यस्य व्याकरवाणी-
त्यनेनान्वयाज्जीवस्य कर्तृत्वमिति पूर्वपक्षमाह। तन्न मानमिति। पर-
देवताया उत्तमपुरुषप्रयोग इत्याशङ्क्य प्रयोजकत्वात् कर्तृ-
त्वोपचार इत्याह। यथा चार इति। सिद्धान्तयति। तुशब्दे नेतरा-

इति निर्दिष्टोऽहं नाम व्याक्रियते । एवमेवादित्यचन्द्रविद्युत्स्वपि द्रष्टव्यम् । अनेन चाग्न्याद्युदाहरणेन भौमाब्तैजसेषु त्रिष्वपि द्रव्यविशेषेषु त्रिवृत्करणमुक्तं भवति, उपक्रमोपसंहारयोः साधारणत्वात् । तथा हि अविशेषेणैवोपक्रमः 'इमास्तिस्रो देवतास्त्रिवृत्त्रिवृदेकैका भवति' इति । अविशेषेणैव चोपसंहारः 'यदु रोहितमिवाभूत्' इति तेजसस्तद्रूपमित्येवमादिः 'यदविज्ञातमिवाभूत्' इत्येतासामेव देवतानां समास इत्येवमन्तः । तासां तिसृणां देवतानां बहिस्त्रिवृत्कृतानां सतीनामध्यात्ममपरं त्रिवृत्करणमुक्तं 'इमास्तिस्रो देवताः पुरुषं प्राप्य त्रिवृत्त्रिवृदेकैका भवति'

दिना । प्रत्याहेति प्रतिज्ञातीत्यर्थः । अनेन स्वरूपेण जीवाभासत्वं द्योतितं । तथा च पदान्वयस्य पदार्थयोग्यताधीनत्वाज्जीवरूपेणैव प्रविश्याहमेव व्याकरवाणीत्यन्वयः न तु जीवेन व्याकरवाणीति । ननु तर्हि प्रवेशक्रिया जीवकर्तृका व्याकरणमीश्वरकर्तृकमिति कर्तृभेदात् क्त्वाप्रत्ययो न स्यादित्यत आह । न च जीवो नामेति । यथा सूर्यो जले प्रविष्ट इति प्रतिबिम्बभावापत्तिप्रवेशे सूर्यस्यैव कर्तृत्वं तथा जीवभावापत्तिलक्षणप्रवेशेऽपीश्वर एव कर्तेति क्त्वाश्रुतिर्युक्तेति बोध्यं । नन्वेवं जीव एव व्याकर्ता किं न स्यादित्याशङ्क्य कल्पनया जीवस्य तत्कार्यकरणासामर्थ्यात् निविरोधात् नेत्यभिप्रेत्याह । परमेश्वर इति । एतेनैव मन्त्रानुवादेन प्रागुक्तनामादिव्याकरणवाक्ये त्रिवृत्करणपूर्वकत्वमीश्वरकर्तृकत्वं उच्यते इति वाक्यत्रयेण सूचितं सूत्रार्थमाह । त्रिवृत्करणपूर्वकमिति । ईश्वरकृतं नामरूपव्याकरणमिति कर्तृनिर्णयमाह । तद्वेति । इदानीं नामरूपव्याकरणे क्रममाह । तस्मान्निर्दिष्टेति । वक्ष्यमाणः प्रथमाहितत्वात् पञ्चीकृतपूर्विका-र्थं दर्शयितुं व्यापकत्वात् प्रत्यक्षत्वादर्थवदेवता त्रिवृत्करणा-

इति । तदिदानीमाचार्यो यथाश्रुत्येवोपदर्शयन्नाशङ्कितं कञ्चित् दोषं परिहरिष्यन् ।

मांसादि भौमं यथाशब्दमितरयोश्च ॥ २१ ॥

भूमेस्त्रिवृत्कृतायाः पुरुषेणोपभुज्यमानाया मांसादि कार्यं यथाशब्दं निष्पद्यते । तथा हि श्रुतिः 'अन्नमशितं त्रेधा विधीयते तस्य यः स्थविष्ठो धातुस्तत्पुरीषं भवति यो मध्यमस्तन्मांसं योऽणिष्ठस्तन्मनः' इति । त्रिवृत्कृता भूमिरेवैषा व्रीहियवाद्यन्नरूपेणाद्यत इत्यभिप्रायः । स्थविष्ठं रूपं पुरीषभावेन बहिर्निर्गच्छति, मध्यममध्यात्मं मांसं वर्धयति, अणिष्ठन्तु मनः । एवमितरयोरप्तेजसोर्यथाशब्दं कार्यमवगन्तव्यं 'मूत्रं लोहितं प्राणश्चापां कार्यं अस्थि मज्जा वाक् तेजसः' इति । अत्राह यदि सर्वमेव त्रिवृत्कृतं भूतभौतिकं अविशेषश्रुतेः 'तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकामकरोत्' इति, किं कृतस्तर्ह्ययं विशेषव्यपदेशः 'इदं तेज इमा आप इदमन्नं' इति । तथा 'अध्यात्ममिद-

---

भिव्यक्तिरलोकतत्त्वविशेषः । मन्त्रब्राह्मणादीनां तेजआदीनामेव भूतानामुदाहरणात् भूतभौतिकत्वं न विवक्षितमित्यत आह । अनेन चेति । तुभ्यं तासां मध्ये इति शेषः । यत्कपालरूपादिकं कृष्णत्वादिविशेषाकारेण विभागमिव भवति तद्देवतानां वस्तुत्वरूपमित्यर्थः । यावत् त्रिवृत्करणकार्यमिदमपरं पूर्वोक्तवाक्यं यदनु उपरञ्जनमवतारयति । तावा-मित्याद्यपि । शुक्लशरीरं प्रायेण्वैक्या त्रिवृत्करोति कर्मणवात्मना अन्तरीत्यर्थः । उपरञ्जनं च शङ्कितं दोषं निरवद्यत्वादौ महाविषयत्वाभ्युपगम-त्रिवृत्करणं दूषयतीति भावार्थः ॥

अन्नमयं मांसादि कथं भौममित्यत आह । त्रिवृत्कृता भूमिरेवेति ।

अन्नस्याशितस्य कार्यं मांसादि इदमपां पीतानां कार्यं लोहितादि इदं तेजसोऽशितस्य कार्यमस्थ्यादि' इति। यथोच्यते॥

वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः॥ २२॥

तुशब्देन चोदितं दोषमपनुदति। विशेषस्य भावो वैशेष्यं, भूयस्त्वमिति यावत्। सत्यपि त्रिवृत्करणे क्वचित् कस्यचित् भूतधातोर्भूयस्त्वमुपलभ्यते 'अग्नेस्तेजोभूयस्त्वमुदकस्याब्भूयस्त्वं पृथिव्या अन्नभूयस्त्वं' इति। व्यवहारप्रसिद्ध्यर्थं चेदं त्रिवृत्करणम्। व्यवहारश्च त्रिवृत्कृतरज्जुवदेकत्वापत्तौ सत्यां न भेदेन भूतत्रयगोचरो लोकस्य प्रसिध्येत्। तस्मात् सत्यपि त्रिवृत्करणे वैशेष्यादेव तेजोऽबन्नविशेषवादो भूतभौतिकविषय उपपद्यते। तद्वादस्तद्वाद इति पदाभ्यासोऽध्यायपरिसमाप्तिं द्योतयति॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ द्वितीयस्याध्यायस्य चतुर्थः पादः॥ ४॥

अध्यायश्च समाप्तः॥

प्राचुर्याच्छरीरपार्थिवत्वं औपचारिकं द्रष्टव्यम्॥

एवं त्रिवृत्कृतौ दोषं शङ्कते। अत्राहेति। तुशब्देन सूत्रं व्याचष्टे। तुशब्देनेति। भागाधिक्यं वैशेष्यं त्रिवृत्त्वे कस्यचित्त्वात्। व्यवहारप्रसिद्ध्यर्थं चेति। एवं श्रुतिन्यायवतां तत्त्वश्रुतीनां निर्विरोधो [illegible] वेदान्ततात्पर्यमेवेति सिद्धम्॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीगोविन्दानन्दभगवत्पूज्यपादकृतौ शारीरकमीमांसाव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः॥ अध्यायश्च समाप्तः॥

ओं परमात्मने नमः ।

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति सम्परिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ॥ १ ॥

द्वितीयेऽध्याये स्मृतिन्यायविरोधो वेदान्तविहिते ब्रह्मदर्शने परिहृतः, परपक्षाणाञ्चानपेक्षत्वं प्रपञ्चितं, श्रुतिविप्रतिषेधश्च परिहृतः, तत्र च जीवव्यतिरिक्तानि तत्त्वानि जीवोपकरणानि ब्रह्मणो जायन्त इत्युक्तम् । अथेदानीमुपकरणोपहितस्य जीवस्य संसारगतिप्रकारस्तदवस्थान्तराणि ब्रह्मसतत्त्वं विद्याभेदाभेदौ गुणोपसंहारानुपसंहारौ सम्यग्दर्शनात् पुरुषार्थसिद्धिः सम्यग्दर्शनोपायविधिप्रभेदो मुक्तिफलानियमश्चेत्येतदर्थजातं तृतीयेऽध्याये निरूपयिष्यते प्रसङ्गागतञ्च किमप्यन्यत् । तत्र प्रथमे तावत् पादे पञ्चाग्निविद्यामाश्रित्य संसारगतिप्रभेदः प्रदर्श्यते, वैराग्यहेतोस्तस्माज्जुगुप्सेतेति चान्ते श्रवणात् । जीवो मुख्यप्राणसचिवः

ओं ब्रह्मणे नमः ।

यं हि वैराग्यसम्पन्ना लभन्ते समयं विवेकिनः ॥
तमहं राघवमैदाम्नायं सीतानायकं भजे ॥ १ ॥

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति सम्परिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् । वृत्तमनूद्य तृतीयाध्यायार्थमाह । द्वितीय इत्यादिना । अविरुद्धे वेदान्तार्थे तज्ज्ञानसाधनानि वक्तव्यानीत्यध्याययोर्हेतुहेतुमद्भावः । विद्योपायविचारस्तत्फलजीवसंसारनिवृत्तिरिति पादयोरपि सङ्गतिः । तत्र प्रथमपादे वैराग्यम् । द्वितीये त्वम्पदार्थशोधनं तत्पदार्थो ब्रह्मतत्त्वञ्चोच्यते । तृतीये वाक्यार्थ-

सेन्द्रियः समनस्को विद्याकर्मपूर्वप्रज्ञापरिग्रहः पूर्वदेहं विहाय देहान्तरं प्रतिपद्यत इत्येतदवगतम्। 'अथैनमेते प्राणा अभिसमायन्ति' इत्येवमादेः 'अन्यन्नवतरं कल्याणतरं रूपं कुरुते' इत्येवमन्तात् संसारप्रकरणस्थाच्छब्दात्, धर्माधर्मफलोपभोगसम्भवाच्च। स किं देहबीजैर्भूतसूक्ष्मैरसम्परिष्वक्तो गच्छति आहोस्वित् सम्परिष्वक्त इति चिन्त्यते। किं तावत् प्राप्तं? असम्परिष्वक्त इति। कुतः, करणोपादानवद्भूतोपादानस्याश्रुतत्वात्। 'स एतास्तेजोमात्राः समभ्याददानः' इत्यत्र तेजोमात्राशब्देन करणानामुपादानं सङ्कीर्तयति, वाक्यशेषे चक्षुरादिसङ्कीर्तनात्। नैवं भूतमात्रोपादानसङ्कीर्तनमस्ति। सुलभाश्च सर्वत्र भूतमात्राः, यत्रैव देह आरब्धव्यस्तत्रैव सन्ति ततश्च तासां नयनं निष्प्रयोजनं, तस्मादसंपरिष्वक्तो यातीत्येवं प्राप्ते पठत्याचार्यः। तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति सम्परिष्वक्त इति। तदन्तरप्रतिपत्तौ देहाद् देहान्तरप्रतिपत्तौ देहबीजैर्भूतसूक्ष्मैः सम्परिष्वक्तो रंहति गच्छतीत्यवगन्तव्यम्। कुतः? प्रश्ननिरूपणाभ्याम्। तथाहि प्रश्नः 'वेत्थ यथा

तद्दर्शनोपायाश्च विचार्यन्ते । अतस्तत्पादार्थमाह । तदन्तरेत्यादिना । दर्शनोपायाः श्रवणादयः । [illegible] रूपणं न वाच्यम् । प्रसङ्गागतं वैराग्यमुच्यताम् । [illegible] [illegible] रत्वोऽपि [illegible] । [illegible] [illegible] रूपो [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible]

पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति, इति। निरूपणञ्च प्रतिवचनं द्युपर्जन्यपृथिवीपुरुषयोषित्सु पञ्चस्वग्निषु श्रद्धासोमवृष्ट्यन्नरेतोरूपाः पञ्चाहुतीर्दर्शयित्वा 'इति तु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति' इति। तस्मादद्भिः परिवेष्टितो जीवो रंहति व्रजतीति गम्यते। नन्वन्या श्रुतिः 'जलौकावत् पूर्वदेहं न मुञ्चति यावन्न देहान्तरमाक्रमतीति दर्शयति, इति। तद्यथा तृणजलायुकेति, तत्राप्यप्परिवेष्टितस्यैव जीवस्य कर्मोपस्थापितप्रतिपत्तव्यदेहविषयभावनादीर्घीभावमात्रं जलूकयोपमीयत इत्यविरोधः। एवं श्रुत्युक्ते देहान्तरप्रतिपत्तिप्रकारे सति याः पुरुषमतिप्रभवाः

नित्यानित्यविवेकजं वैराग्यं मुक्तं इहतद्दार्ढ्यं गत्यागति क्लेशभावनात्मकं तदुच्यत इत्युपोद्घातकम्। अधिकरणविषयमाह। जीव इति। अविद्या प्रतिज्ञा। विद्येति पाठे उपासना ग्राह्या। कर्म धर्माधर्माख्यं, पूर्वप्रज्ञा जन्मान्तरसंस्कारः। अथ मरणकाले मात्रा हृदये जीवेनैकीभवन्तीत्यर्थः। रूपं शरीरं, पञ्चीकृतभूतभागाः उत्तरदेहपरिणामिनो भूतसूक्ष्माः। वैराग्यार्थं ज्ञानसाधनविचारात्मत्वात् सर्वाधिकरणानां, श्रुतिशास्त्राध्यायसङ्गतयः वैराग्यफलत्वादेतत्पादसङ्गतिः। पूर्वाधिकरणे व्यवहारार्थं पञ्चीकरणमुक्तं स व्यवहारोऽत्र निरूप्यत इति फलफलिभावोऽवान्तरसङ्गतिः। अत्र पूर्वपक्षे निरापकगमनज्ञानात् न वैराग्यं सिध्यति, सापकगमनज्ञानाद्वैराग्यमिति फलभेदः। तैजोमात्रामङ्कुराद्यः, पश्यति विमतेति वाक्यशेषात्। आपः पञ्चस्वग्निषु हुताः पञ्चम्यामाहुतौ हुतायां यथा पुरुषशब्दवाच्याः पुरुषाकारेण परिणमन्ते तथा किं त्वं वेत्थेति श्वेतकेतुं प्रति राज्ञः प्रश्नपञ्चकस्य प्रश्नः, तत्र जीवलाशाले तत्तितरं प्रति राज्ञो 'असावो वाव लोको गौतमाग्निः' इत्यादि वचनम्। आपः श्रद्धादिः पञ्चाहुतीर्जीवरूपा इव पञ्चस्वग्निषु हुता इत्युक्ता, इत्याशङ्क्य किं रूपा आपो वाजसनेयकश्रुत्याः सर्वं जीवं प्राप्य जी-

प्रकल्पनाः व्यापिनां करणानामात्मनश्च देहान्तरप्रतिपत्तौ कर्मवशात् वृत्तिलाभस्तत्र भवति केवलस्यैवात्मनो वृत्तिलाभस्तत्र भवति इन्द्रियाणि तु देहवदभिनवान्येव तत्र तत्र भोगस्थाने उत्पद्यन्ते मन एव वा केवलं भोगस्थानमभिप्रतिष्ठते जीव एव वोत्प्लुत्य देहाद्देहान्तरं प्रतिपद्यते शुक इव वृक्षाद् वृक्षान्तरमित्येवमाद्याः ताः सर्वा एवानादर्तव्याः, श्रुतिविरोधात्। नन्दाहृताभ्यां प्रश्नप्रतिवचनाभ्यां केवलाभिरद्भिः सम्परिष्वक्तो रंहतीति प्राप्नोति, अप्शब्दश्रवणसामर्थ्यात्, तत्र कथं सामान्येन प्रतिज्ञायते सर्वैरेव भूतसूक्ष्मैः सम्परिष्वक्तो रंहतीत्यत उत्तरं पठति ॥

[illegible]द्वारेणात्मना स्थिताः कर्मान्ते हुताः पर्जन्ये प्रथमं सन्तो वृष्टिरूपाः पृथिव्यामन्नरूपाः पुरुषे रेतोरूपाः योषिति हुताः आपः पुरुषवचसो भवन्ति इति निरूपणं कृतम्। तस्मिन्नर्थे [illegible] [illegible] देहान्तरप्राप्तिरित्युक्तम्। यथा तृणजलूका [illegible] गृहीत्वा पूर्वतृणं त्यजति तथा जीवो देहान्तरं गृहीत्वा पूर्वदेहं त्यजतीति श्रुतिविरोधादिति यदुक्तं। नन्विति। इत्थं [illegible] देहोऽभिमतादिभावनया गृहीत्वा पूर्वदेहं त्यजतीति श्रुत्यर्थः, अतो न विरोधः, इति चेन्न। तत्रापीति। भावनया दीर्घभावो भाविदेहविषयत्वम्। घटाकाशवदुपाधिकृतो जीवः [illegible] लोकान्तरं गच्छतीति पक्षान्तरम्। प्रकार[illegible] अनादर्तव्या इत्यन्वयः। सांख्यमतमाह व्यापिनामिति। सुगतमतमाह। केवलस्येति। [illegible] रूपस्यात्मनो देहान्तरे वृत्त्यादि[illegible]। वादमाह। मन इति। देहान्तरं प्रति जीवस्य [illegible], इन्द्रियाणि तु भूतान्यारभन्ते [illegible]मतमाह। जीव इति।

त्र्यात्मकत्वात् तु भूयस्त्वात् ॥ २ ॥

तुशब्देन चोदितामाशङ्कामुच्छिनत्ति । त्र्यात्मिका ह्यापः त्रिवृत्करणश्रुतेः । तास्वारम्भिकास्वभ्युपगतास्वितरदपि भूतद्वयमवश्यमभ्युपगन्तव्यं भवति । त्र्यात्मकश्च देहस्त्रयाणामपि तेजोऽबन्नानां तस्मिन् कार्योपलब्धेः, पुनश्च त्र्यात्मकस्त्रिधातुकत्वात् त्रिभिर्वातपित्तश्लेष्मभिः । न स भूतान्तराणि प्रत्याख्याय केवलाभिरद्भिरारब्धुं शक्यते । तस्मात् भूयस्त्वापेक्षोऽयमापः पुरुषवचस इति प्रश्नप्रतिवचनयोरप्शब्दो न कैवल्यापेक्षः, सर्वदेहेषु हि रसलोहितादिद्रवभूयस्त्वं दृश्यते । ननु पार्थिवो धातुर्भूयिष्ठो देहेषूपलक्ष्यते, नैष दोषः, इतरापेक्षयाऽपां बाहुल्यं भविष्यति । दृश्यते च शुक्रशोणितलक्षणेऽपि देहबीजे द्रवबाहुल्यम् । कर्म च निमित्तकारणं, देहान्तरारम्भे कर्माणि चाग्निहोत्रादीनि सोमाज्यपयःप्रभृतिद्रवद्रव्यव्यपाश्रयाणि । कर्मसमवायिन्यश्चापः श्रद्धा-

---

ननु पार्थिवे [illegible] त्र्यात्मको देह इत्युक्तम् ॥

[illegible] देहस्य पञ्चभूतात्मकत्वादिभिरप्यत्र व्याख्या-
[illegible] । इत्यवेति । देहस्यारम्भकत्वा [illegible]
[illegible] । देहस्य [illegible] तैजसं न

यन्त्रोदिताः सह कर्मभिर्दुर्जीवात्मनो गच्छन्ति इति वदन्ति, तस्मादप्त्वयं व्यपदेशः। वायुरप्यापृथग्देव सर्वेषामेव देहबीजानां भूतसूक्ष्माणामुपादानमिति निरवद्यम्।

प्राणगतेश्च ॥ ३ ॥

प्राणानां च देहान्तरप्रतिपत्तौ गतिः श्राव्यते। 'तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति' इत्यादिश्रुतिभिः। सा च प्राणानां गतिराश्रयमन्तरेण न सम्भवतीत्यतः प्राणगतिप्रयुक्ता तदाश्रयभूतानामपामपि भूतान्तरोपसृष्टानां गतिरवगम्यते। न हि निराश्रयाः प्राणाः क्वचिद्गच्छन्ति तिष्ठन्ति वा, जीवतोऽदर्शनात्॥

अग्न्यादिगतिश्रुतेरिति चेन्न भाक्तत्वात् ॥ ४ ॥

स्यादेतत्, नैव प्राणा देहान्तरप्रतिपत्तौ सह जीवेन गच्छन्ति, अग्न्यादिगतिश्रुतेः। तथाहि श्रुतिः मरणकाले वागादयः प्राणा अग्न्यादीन् देवान् गच्छन्तीति दर्शयति 'यत्रास्य पुरुषस्य मृतस्याऽग्निं वागप्येति वातं प्राणः' इ-

---

स्थातारिति भावः। पृथिव्यादीतरभूतापेक्षया बाहुल्यम्। किञ्च देहनिमित्तानां कर्मणामपूर्वाख्यानामाश्रयभूतानामपामनुगमनम् इत्याह। कर्मेत्यादिना॥

इतश्च प्राणा देहबीजभूताम्बवाः प्राणगत्यन्यथानुपपत्तेरित्याह। प्राणगतेश्चेति॥

प्राणानां गतिरपि न्यायतो निषेधति। अग्न्यादीति। अदर्शना-दोषभिन्नाविनयनमेति शेषः। लोमान्यपि वनस्पतीन्। प्राणानाम-

त्यादिनेति चेन्न, भाक्तत्वात्। वागादीनामग्न्यादिगतिश्रुतिर्गौणी लोमसु केशेषु चादर्शनात्। 'ओषधीर्लोमानि वनस्पतीन् केशाः' इति हि तत्राम्नायते। न हि लोमानि केशाश्चोत्प्लुत्यौषधीर्वनस्पतींश्च गच्छन्तीति सम्भवति। न च जीवस्य प्राणोपाधिप्रत्याख्याने गमनमवकल्पते, नापि प्राणैर्विना देहान्तर उपभोग उपपद्यते, विस्पष्टञ्च प्राणानां सह जीवेन गमनमन्यत्र श्रावितं, अतो वागाद्यधिष्ठात्रीणामग्न्यादिदेवतानां वागाद्युपकारिणीनां मरणकाल उपकारनिवृत्तिमात्रमपेक्ष्य वागादयोऽग्न्यादीन् गच्छन्तीत्युपचर्यते॥

प्रथमेऽश्रवणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः॥५॥

स्यादेतत्, कथं पुनः पञ्चम्यामाहुतौ आपः पुरुषवचसो भवन्तीत्येतन्निर्धारयितुं पार्यते यावता नैव प्रथमेऽग्नावपां श्रवणमस्ति। इह हि द्युलोकप्रभृतयः पञ्चाग्नयः पञ्चानामाहुतीनामाधारत्वेनाधीताः, तेषाञ्च प्रमुखे 'असौ वाव लोको गौतमाग्निः' इत्युपन्यस्य 'तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवाः श्रद्धां जुह्वति' इति श्रद्धा होम्यद्रव्यत्वेनावेदिताः, न तत्रापो होम्यद्रव्यतया श्रुताः। यदि नाम पर्जन्यादिषु उत्तरेषु

ग्न्यादिषु वागादेः लयाभावे जीवस्य गतिभोगयोरयोगात् सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्तीति विशेषश्रुतेर्लोमादिगौणपाठाच्च गौणत्वनिर्णयः॥

भूतान्तरसंसृष्टानामपां पुरुषवचस्त्वं श्रावितमिह उच्यते। प्रथम इति। यद्यु प्रथमपदं सर्वं जनतोर्विषयपानाद्यादि-

अथ 'य इमे ग्राम इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते ते धूमम-
भिसम्भवन्ति' इत्युपक्रम्येष्टादिकारिणो धूमादिना पितृ-
याणेन पथा चन्द्रप्राप्तिं कथयति 'आकाशाच्चन्द्रमसमेष
सोमराजा इति च इहापि प्रतीयन्ते तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ
देवाः श्रद्धां जुह्वति तस्या आहुतेः सोमो राजा सम्भवति,
इति श्रुतिसामान्यात्। ते चाग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिक-
र्मसाधनभूता दधिपयःप्रभृतयो द्रवद्रव्यभूयस्त्वात् प्रत्यक्षमे-
वापः सम्भवन्ति, ता आहवनीये हुताः सूक्ष्मा आहुत्योऽपूर्वरू-
पाः सत्यस्तानिष्टादिकारिण आश्रयन्ति। तेषां च शरीरं
नैधनेन विधानेनान्त्येऽग्नावृत्विजो जुह्वत्यसौ स्वर्गाय लोका-
य स्वाहेति। ततस्ताः श्रद्धापूर्वककर्मसमवायिन्य आहुति-
मय्य आपोऽपूर्वरूपाः सत्यस्तानिष्टादिकारिणो जीवान्
परिवेष्ट्यामुं लोकं फलदानाय नयन्तीति यत्तदत्र जुहोति-
नाभिधीयते श्रद्धां जुह्वतीति तदाप्यग्निहोत्रे षट्प्रश्नी-

क्रमेण धूमादिमार्गेण आकाशाच्चन्द्रमसं प्राप्ता इष्टादिकारिण एष
सोमो राजेत्युक्ताः अतः सोमराजशब्दसामान्यादिष्टादिकारिणो जी-
वानां श्रद्धाशब्दिताद्भिः सह गतिरिह श्रद्धाहुतिवाक्ये प्रतीयत इत्यर्थः।
तेषां सूक्ष्माभिरपूर्वरूपाभिः पञ्चोक्ताभिरद्भिः सम्बन्धं वक्तुं गच्छति
त्रिहवीति। तेषामग्निहोत्रेति। नैधनं मरणं, तद्विषयकान्त्येष्टि-
विधानं, असौ यजमानः, स्वर्गाय गच्छत्विति मन्त्रार्थः। [illegible]
[illegible] गच्छतीत्यनन्तरमाह। इष्टं चेति। अग्निहोत्रप्रकरणे [illegible]
याज्ञवल्क्यं प्रति 'नत्वेवैनयोः सायंप्रातराहुत्योरुत्क्रान्तिं न गतिं
न प्रतिष्ठां न तृप्तिं न पुनरावृत्तिं न लोकं प्रत्युत्थायिनं वेत्थ' इति
षट् प्रश्नाः, तत्रान्येषां निर्णयमाह तावेव ते हुते [illegible]

निर्वचनरूपेण वाक्यशेषेण 'ते वा एते आहुती हुते उत्क्रामतः' इत्येवमादिनाऽग्निहोत्राहुत्योः फलारम्भाय लोकान्तरप्राप्तिं दर्शयता। तस्मादाहुतिमयीभिरद्भिः सम्परिष्वक्ता जीवा रंहन्ति स्वकर्मफलोपभोगायेति श्लिष्यते।

कथं पुनरिदमिष्टादिकारिणां स्वकर्मफलोपभोगाय रंहणं प्रतिज्ञायते यावता तेषां धूमप्रतीकेन वर्त्मना चन्द्रमसमधिरूढानामन्नभावं दर्शयति 'एष सोमो राजा तद्देवानामन्नं तं देवा भक्षयन्ति' इति। 'ते चन्द्रं प्राप्यान्नं भवन्ति तांस्तत्र देवा यथा सोमं राजानमाप्यायस्वापक्षीयस्वेत्येवमेतांस्तत्र भक्षयन्ति' इति च समानविषयं श्रुत्यन्तरम्। न च व्याघ्रादिभिरिव देवैर्भक्ष्यमाणानामुपभोगः सम्भवतीत्यत उत्तरं पठति॥

भाक्तं वाऽनात्मवित्त्वात् तथाहि दर्शयति॥ ७॥

वाशब्दश्चोदितदोषव्यावर्तनार्थः। भाक्तमेषामन्नत्वं न मुख्यं,मुख्ये ह्यन्नत्वे 'स्वर्गकामो यजेत' इत्येवंजातीयकाधिका-

---

क्रामतः तेऽन्तरिक्षद्वारा दिवं गच्छतस्ते दिवमेवाहवनीयं [illegible] कुर्वाते दिवं तर्पयतस्ते ततः पुनरावर्तेते ततः पृथिव्यां पुरुषे योषिति च इति पुरुषरूपेणोत्थित इति वाक्यशेषेण कृतम्। तस्मात् [illegible] गृह्यते। [illegible]। अत्र [illegible] नेष्टादिकारिणामिति [illegible] सूत्रमारभ्य। ते चन्द्रमिति। यथा चन्द्रमसं [illegible] आप्यायस्वेति क्रियायोगो [illegible] पुनः पुनराप्याय्य पुनः पुनर्भक्षयन्ति। एवं एतानिष्टादिकारिणोऽन्नरूपान् भक्षयन्ति देवा इत्यर्थः॥

[illegible] इत्यादि [illegible] [illegible]।

रश्रुतिरवरुध्येत। अन्नभावे हि चेष्टादिकारिणामुपभोगो न स्यात् किमर्थमधिकारिण इष्टाद्यायासबहुलं कर्म कुर्युः। अन्नशब्दस्तूपभोगहेतुत्वसामान्यादनन्नेऽप्युपचर्यमाणो दृश्यते 'यथा विशोऽन्नं राज्ञां पशवोऽन्नं विशाम्' इति। तस्मादिष्टस्त्रीपुत्रमित्रभृत्यादिभिरिव गुणभावोपगतैरिष्टादिकारिभिर्यत्सुखविहरणं देवानां तदेवैषां भक्षणमभिप्रेतं न मोदकादिवच्चर्वणं निगरणं वा। 'न ह वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ति' इति देवानां चर्वणादिव्यापारं वारयति। तेषां चेष्टादिकारिणां देवान् प्रति गुणभावोपगतानामप्युपभोग उपपद्यते राजोपजीविनामिव परिजनानाम्, अनात्मवित्त्वाच्चेष्टादिकारिणां देवोपभोग्यभाव उपपद्यते। तथा हि श्रुतिरनात्मविदां देवोपभोग्यतां दर्शयति 'अथ योऽन्यां देवतामुपास्तेऽन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद यथा पशुरेवं स देवानाम्' इति। स चास्मिन्नपि लोक इष्टादिभिः कर्मभिः प्रीणयन् पशुवद्देवानामुपकरोत्यमुष्मिन्नपि लोके तदुपजीवी तदादिष्टं फलमुपभुञ्जानः पशुवदेव देवानामुपकरोतीति गम्यते। अनात्मवित्त्वात् तथा हि दर्शयति इत्यस्यापरा व्याख्या।

शास्त्रानर्थक्यवारणाय अन्नत्वं गौणमिति भावः। केन दोषेण तेषां देवभोग्यत्वमित्यत आह। अनात्मवित्त्वाद्वेति। यथा पशुर्गवादि [illegible] स इव भेददर्शिनाम् देवानां भोग्य इत्यर्थः। [illegible] कर्मार्थं व्याख्याय प्रकृतपक्षान्वयः [illegible] इति व्याख्यान्तरमाह। अनात्मेत्यादिना। [illegible]

अनात्मविदो हि ते केवलकर्मिण इष्टादिकारिणो न ज्ञानकर्मसमुच्चयानुष्ठायिनः। पञ्चाग्निविद्यामिहात्मविद्येत्युपचरन्ति प्रकरणात्। पञ्चाग्निविद्याविहीनत्वाच्चेदमिष्टादिकारिणां गुणवादेनात्मत्वमुद्भाव्यते पञ्चाग्निविद्याप्रशंसायै। पञ्चाग्निविद्या हीह विधित्सिता वाक्यतात्पर्यावगमात्। तथा हि श्रुत्यन्तरं चन्द्रमण्डले भोगसद्भावं दर्शयति 'स सोमलोके विभूतिमनुभूय पुनरावर्तते' इति। तथान्यदपि श्रुत्यन्तरं 'अथ ये शतं पितॄणां जितलोकानामानन्दाः स एकः कर्मदेवानामानन्दो ये कर्मणा देवत्वमभिसम्पद्यन्ते' इतीष्टादिकारिणां देवैः संवसतां भोगप्राप्तिं दर्शयति। एवं भाक्तत्वादन्नभाववचनस्येष्टादिकारिणो जीवा रंहन्तीति प्रतीयते। तस्माद्रंहति सम्परिष्वक्त इति युक्तमेवोक्तम्।

कृतात्ययेऽनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां यथेतमनेवञ्च ॥ ८ ॥

इष्टादिकारिणां धूमादिना वर्त्मना चन्द्रमण्डलमधिरूढानां भुक्तभोगानां ततः प्रत्यवरोह आम्नायते 'तस्मिन् यावत्सम्पातमुषित्वाऽथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते यथेत-

---

श्रुत्यन्तरार्थं श्रुत्यन्तरेणाचष्टे। तथान्यदपीति। एवं [illegible] वैराग्यमिति सिद्धम्।

इदानीं [illegible] निरूपयति। कृतात्यय इति। भो[illegible]। यथेत[illegible] [illegible] इति [illegible]। [illegible]

मित्यारभ्य यावद्रमणीयचरणा ब्राह्मणादियोनिमापद्यन्ते कपूयचरणाः श्वादियोनिम् इति । तदिह विचार्यते किं निरनुशया भुक्तकृत्स्नकर्माणोऽवरोहन्त्याहोस्वित्सानुशया इति । किं तावत् प्राप्तं निरनुशया इति । कुतः यावत्सम्पातमिति विशेषणात् । सम्पातशब्देनात्र कर्माशय उच्यते । सम्पतत्यनेनास्माल्लोकादमुं लोकं फलोपभोगायेति, यावत्सम्पातमुषित्वेति च कृत्स्नस्य तस्य तत्रैव भुक्ततां दर्शयति । 'तेषां यदा तत्पर्यवैति' इति च श्रुत्यन्तरेणैष एवार्थः प्रदर्श्यते । स्यादेतत् यावदमुष्मिँल्लोके उपभोक्तव्यं कर्म तावदुपभुङ्क्त इति कल्पयिष्यामीति । नैवं कल्पयितुं शक्यते यत्किंचेत्यन्यत्र परामर्शात् । 'प्राप्यान्तं कर्मणस्तस्य यत्किंचेह करोत्ययम् । तस्माल्लोकात् पुनरैत्यस्मै लोकाय कर्मणे' इत्यपरा श्रुतिः यत्किंचेत्यविशेषपरामर्शेन कृत्स्नस्येह कृतस्य कर्मणस्तत्र क्षयिततां दर्शयति । अपि च प्रायणमनारब्धफलस्य कर्मणोऽभिव्यञ्जकम् प्राक् प्रायणादारब्धफलेन कर्मणा प्रतिबद्धस्याभिव्यक्त्यनुपपत्तेः । तच्चाविशेषात् यावत् किंचिदनारब्धफलं तस्य सर्वस्याभिव्यञ्जकं, न हि साधारणे निमित्ते नैमित्तिकमसाधारणं भवितुमर्हति । न ह्यविशिष्टे प्रदीपसंनिधौ घटोऽभिव्य-

---

विशेषणाद्रमणीयचरणा इति वाक्याच्च संशयमाह । तदिति । अनुशयः कर्म, अत्र पूर्वपक्षे कर्माभावेनाचरणनिवृत्त्यर्थं वैराग्यदार्ढ्यं, सिद्धान्ते कर्मवतो गतिनियमाद्वैराग्यदार्ढ्यमिति भेदः । तेषां यदा तत्पर्यवैतीति यदा तत्कर्म पर्यवैति विपरिक्षीणं भवति तदा पुनरावर्तन्त इति श्रुत्यन्त-

च्यते न पट इत्युपपद्यते। तस्मात्सानुशया एवावरोहन्तीत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। कृतात्ययेऽनुशयवानिति। येन कर्मवृन्देन चन्द्रमसमारूढाः फलोपभोगाय तस्मिन्नुपभोगेन क्षयिते तेषां यदम्मयं शरीरं चन्द्रमस्युपभोगायारब्धं तदुपभोगक्षयदर्शनशोकाग्निसम्पर्कात् प्रविलीयते सवितृकिरणसम्पर्कादिव हिमकरके, हुतभुगर्चिःसम्पर्कादिव घृतकाठिन्यम्। ततः कृतात्यये कृतस्येष्टादेः कर्मणः फलोपभोगेनोपक्षये सति सानुशया एवेममवरोहन्ति। केन हेतुना दृष्टस्मृतिभ्यामित्याह। तथा हि प्रत्यक्षा श्रुतिः सानुशयानामवरोहं दर्शयति 'तद् य इह रमणीयचरणा अभ्याशो ह यत्ते रमणीयां योनिमापद्येरन् ब्राह्मणयोनिं वा क्षत्रिययोनिं वा वैश्ययोनिं वा अथ य इह कपूयचरणा अभ्याशो ह यत्ते कपूयां योनिमापद्येरन् श्वयोनिं वा सूकरयोनिं वा चाण्डालयोनिं वा' इति। चरणशब्देनात्रानुशयः सूच्यत इति वर्णयिष्यते। दृष्टश्चायं जन्मनैव प्रतिप्राण्युच्चावचरूप उपभोगः प्रविभज्यमान आकस्मिक-

---

रैवापि कृतकर्मणश्चन्द्रलोके भुक्तत्वच्छ्रुतेरित्यर्थः। यावत् पदस्त्रैयो न युक्तः स्मृत्यन्तरविरोधादित्याह। नैवमिति। यथा नरो यत्किञ्चिदिह लोके कर्म करोति तस्मान्न फलं परलोके प्राप्य कर्मार्थं पुनरायातीति श्रुत्यर्थः कर्माभावे श्रुतिरुक्ता युक्तिमाह। अपि चेति। अभिव्यक्तिः फलोन्मुखता, परस्परेणाभिभवासहत्वं सर्वेषां कर्मणः परलोकभोगत्वावच्छिन्नत्वात् कर्माभाव इत्यर्थः। चरणात् रमणीयचरणा इत्यवरोह इति प्राप्ते सिद्धान्तयति कृतात्यये इत्यादिना। तस्मादवरोहतां जीवानां मध्ये ये केचिदिह कर्मभूमौ रमणीयचरणाः पुण्यकर्माणः पुण्यकर्मविपाक इति

त्वासत्त्वादनुशयसद्भावं सूचयति । अभ्युदयप्रत्यवाययोः सुखदुःखे तद्धेतुत्वस्य सामान्यतः शास्त्रेणावगमितत्वात् । स्मृतिरपि वर्णा आश्रमाश्च स्वकर्मनिष्ठाः प्रेत्य कर्मफलमनुभूय ततः शेषेण विशिष्टदेशजातिकुलरूपायुःश्रुतवृत्तवित्तसुखमेधसो जन्म प्रतिपद्यन्त इति सानुशयानामेवावरोहं दर्शयति । कः पुनरनुशयो नामेति, केचित्तावदाहुः स्वर्गार्थस्य कर्मणो भुक्तफलस्यावशेषः कश्चिदनुशयो नाम भाण्डानुसारिस्नेहवत् । यथा हि स्नेहभाण्डं रिच्यमानं न सर्वात्मना रिच्यते भाण्डानुसार्येव कश्चित् स्नेहशेषोऽवतिष्ठते तथानुशयोऽपीति । ननु कार्यविरोधित्वाददृष्टस्य न भुक्तफलस्यावशेषावस्थानं न्याय्यम् । नायं दोषः न हि सर्वात्मना भुक्तफलत्वं कर्मणः प्रतिजानीमहे । ननु निरवशेषकर्मफलोपभोगाय चन्द्रमण्डलमारूढाः । बाढम् । तथापि स्वल्पकर्मावशेषमात्रेण तत्रावस्थातुं न शक्यते । यथा किल कश्चित् सेवकः सकलैः सेवोपकरणै राजकुलमुपसृप्तश्चिरप्रवासात् परिक्षीणबहूपकरणश्छत्रपादुकादि-

वत् आचारो हि चरणं शीलम् । कपूयं पापम् । [illegible] तत्कर्मफलभोगाय [illegible] । इत्येति । पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेनेत्यादिवाक्ये च सुखदुःखयोः पुण्यपापहेतुत्वमवगतम् । ततश्च [illegible] दृष्टो भोगः कर्महेतुकभोगत्वात् कर्मभोगवत् [illegible] । विपक्षे च हेत्वभावात् भोगस्य [illegible] इत्यर्थः । वर्णा आश्रमाश्च स्वकर्मनिष्ठाः प्रेत्य मृत्वा लोकान्तरे कर्मफलं भुक्त्वा ततः शेषेण भुक्तादन्येन कर्मणा अनुशयाख्येन पुनर्जन्म प्रतिपद्यन्त इति वचनार्थः । विशिष्टा देशादयो येषां [illegible] ते तथोक्ताः । वृत्तं शीलं, [illegible] चारः । [illegible] बहु [illegible] । कः पुनरिति । [illegible]

मात्रपरिग्रहेण राजकुलेऽवस्थातुं शक्नोत्येवमनुशयलेशमात्रपरिग्रहेण चन्द्रमण्डलेऽवस्थातुं शक्नोतीति । न चैतद्युक्तमिव, नहि स्वर्गार्थस्य कर्मणो भुक्तफलस्यावशेषानुवृत्तिरुपपद्यते कार्यविरोधित्वादित्युक्तम् । नन्वेतदप्युक्तं न स्वर्गफलस्य कर्मणो निखिलस्य भुक्तफलत्वं भवतीति । एतदपेशलम् । स्वर्गार्थं किल कर्म स्वर्गस्थस्यैव स्वर्गफलं निखिलं जनयति स्वर्गच्युतस्याऽपि कञ्चित् फललेशं जनयतीति न शब्दप्रमाणकानामीदृशी कल्पनावकल्पते । स्नेहभाण्डे तु स्नेहलेशानुवृत्तिर्दृष्टत्वादुपपद्यते । तथा सेवकस्योपकरणलेशानुवृत्तिर्दृश्यते न त्विह तथा स्वर्गफलस्य कर्मणो लेशानुवृत्तिर्दृश्यते नापि कल्पयितुं शक्यते, स्वर्गफलत्वशास्त्रविरोधात् । अवश्यञ्चैतदेवं विज्ञेयं न स्वर्गफलस्येष्टादेः कर्मणो भाण्डानुसारिस्नेहवदेकदेशोऽनुवर्तमानोऽनुशय इति । यदि हि येन सुकृतेन कर्मणेष्टादिना स्वर्गमन्वभूवन् तस्यैव कश्चिदेकदेशोऽनुशयः कल्प्येत ततो रम-

---

ननु: स्वर्गे भोगे सति भुक्तस्य कर्मणो शेषोऽनुशय इत्याशङ्क्यारोक्षति, भाण्डे इत्येतत्तु इष्टत्वात् । ततः येनेष्टेति श्रुतेरेकदेशिव्याख्यानात् । केचिदित्यादिना । दिव्यभोग येन विमुक्तानाम् । ननु भोगनाश्यत्वात् कर्मणो शेषो न युक्त इति शङ्कते । नन्विति । कृत्स्नकर्मणो भोगे जाते नाशः स्यात् न तु भोगैकदेशे जात इति परिहारार्थौ भोगो न जायते इत्याशुक्तमिति शङ्कते । नन्विति । भोगः यावच्छेषो जात इति यथार्थः । वाक्यविरोधादिना । इदमेकदेशिव्याख्यानं दूषयति । न चेति । स्वर्गफलो ह्यवैश्यादियाज्ञस्य कर्मभोगार्थं कर्म चोदितं, तस्यैतस्य भ-

णीय एवैकोऽनुशयः स्यान्न विपरीतस्तथैवानुशयविभाग-श्रुतिरुपरुध्येत 'तद् य इह रमणीयचरणा यत्र य इह कपूयचरणाः' इति। तस्मादामुष्मिकफले कर्मजाते उप-भुक्ते अवशिष्टमैहिकफलं कर्मान्तरजातं अनुशयस्तद्वानो-ऽवरोहतीति। यदुक्तं यत्किंचेत्यविशेषपरामर्शात् सर्वस्येह कृतस्य कर्मणः फलोपभोगेनान्तं प्राप्य निरनुशया अवरोह-न्तीति। नैतदेवं, अनुशयसद्भावस्यावगमितत्वात्। यत्किं-चिदिह कृतमामुष्मिकफलं कर्मारब्धभोगं तत्सर्वं फलोप-भोगेन क्षपयित्वेति गम्यते। यदप्युक्तं प्रायणमविशेषाद-नारब्धफलं कृत्स्नमेव कर्माभिव्यनक्ति, तत्र केनचित् क-र्मणामुष्मिन् लोके फलमारभ्यते केनचिदस्मिन्नित्ययं वि-भागो न सम्भवतीति। तदप्यनुशयसद्भावप्रतिपादनेनैव प्रत्युक्तम्। अपि च केन हेतुना प्रायणमनारब्धफलस्य कर्मणोऽभिव्यञ्जकं प्रतिज्ञायत इति वक्तव्यम्। आरब्धफलेन

त्वं भोगहेतुत्वे शास्त्रविरोध इत्यर्थः। किञ्च स्वर्गहेतुकर्मशेषाभावे च चरणयोरव्याप्तिश्रुतिविरोध इत्याह। अन्यथा चेति। आशिषमनुशय-माह। तस्मादिति। पूर्वपक्षबीजमनूद्य दूषयति। यदित्यादिना। क्षपयित्वा पुनरागच्छतीति प्राप्यान्तमिति वाक्येन कथ्यत इति योजना। अनारब्ध इत्योर्मिविज्ञानुमन्तीनया रमणीयकपूयचरणश्रुतौ विरोधाद्य-त्किञ्चित्कर्मविशेषपरता विरोधात् यत्किंचेति वाक्यस्यारब्धविषयत्वमिति च वाक्या-न्तरवाक्ययोरारब्धानारब्धविषयत्वेन न विरोधो भवति इति भावः। मरणं कृत्-स्नकर्माभिव्यञ्जकमित्युक्तं तत्रानुशयश्रुतिविरोधादित्याह। तदपीति। नन्वनारब्धकर्मप्रतिबन्धाभावान्न कृत्स्नकर्माभिव्यक्तिरित्याह। अपि चे-त्यादिना। तत्र कृत्स्नकर्मव्यञ्जकत्वे हेत्वभावोऽस्तीति भावः। प्रश्नं समो-त्तरं आह। आरब्धेति। आरब्धवदनारब्धस्यापि कर्मणः प्रतिबन्ध-

कर्मणा प्रतिबद्धस्येतरस्य वृत्त्युद्भवानुपपत्तेस्तदुपशमात् प्रायणकाले वृत्त्युद्भवो भवतीति यदुच्येत तन्न वक्तव्यं, यथा तर्हि प्राक् प्रायणादारब्धफलेन कर्मणा प्रतिबद्धस्येतरस्य वृत्त्युद्भवानुपपत्तिः, एवं प्रायणकालेऽपि विरुद्धफलस्यानेकस्य कर्मणो युगपत्फलारम्भासम्भवाद्बलवता प्रतिबद्धस्य दुर्बलस्य वृत्त्युद्भवानुपपत्तिरिति । न चानारब्धफलत्वसामान्येन जन्मान्तरोपभोग्यफलमप्यनेकं कर्मैकस्मिन् प्रायणे युगपदभिव्यक्तं सदेकां जातिमारभत इति शक्यं वक्तुं, प्रतिनियतफलत्वविरोधात्, नापि कस्यचित् कर्मणः प्रायणेऽभिव्यक्तिः कस्यचिदुच्छेद इति शक्यते वक्तुं, ऐकान्तिकफलत्वविरोधात् । न हि प्रायश्चित्तादिभिर्हेतुभिर्विना कर्मणामुच्छेदः सम्भाव्यते । स्मृतिरपि विरुद्धफलेन कर्मणा प्रतिबद्धस्य कर्मान्तरस्य चिरमप्यवस्थानं दर्शयति—

स्यात् न सर्वकर्मणः फलदानायाभिव्यक्तिरिति [illegible] । यथेति । अनारब्धफलत्वाविशेषात् सर्वकर्मणामभिव्यक्तिमाशङ्क्य मिथो विरुद्धस्वर्गनरकादिदेहफलानामेकदेहारम्भकत्वायोगाच्च [illegible] विरुणद्धि । न चेति । अस्तु तर्हि दुर्बलस्य कर्मणो नाश इत्यत आह । नापीति । नाशकं [illegible] च प्रायश्चित्त[illegible] न [illegible] । [illegible] दुर्बलकर्माविनाशे मानमाह । स्मृतिरिति । [illegible] दोषाकरत्वात् । यदि चेति । [illegible] न [illegible] न [illegible] कदा दया [illegible]दित्यर्थः ।

"कदाचित्सुकृतं कर्म कूटस्थमिह तिष्ठति।
मज्जमानस्य संसारे यावद्दुःखाद्विमुच्यते" ॥

इत्येवंजातीया। यदि च कृत्स्नमनारब्धफलं कर्म एकस्मिन् प्रायणेऽभिव्यक्तं सदेकां जातिमारभेत ततः स्वर्गनरकतिर्यग्योनिषु अधिकारानवगमाद्धर्माधर्मानुत्पत्तौ निमित्ताभावान्नोत्तरा जातिरुपपद्येत। ब्रह्महत्यादीनां चैकैकस्य कर्मणोऽनेकजन्मनिमित्तत्वं स्मर्यमाणमुपरुध्येत। न च धर्माधर्मयोः स्वरूपफलसाधनादिसमधिगमे शास्त्राद्‌तिरिक्तं कारणं शक्यं सम्भावयितुम्। न च दृष्टफलस्य कर्मणः कारीर्यादेः प्रायणमभिव्यञ्जकं सम्भवतीत्यव्यापिकेयं प्रायणस्याभिव्यञ्जकत्वकल्पना। प्रदीपोपन्यासोऽपि कर्मबलाबलप्र-

---

"श्वसूकरखरोष्ट्राणां गोऽजाविमृगपक्षिणाम्।
चण्डालपुल्कसानां च ब्रह्महा योनिमृच्छति" ॥

इत्यादिस्मृतिविरोधाच्च न सर्वकर्मणामेकजन्मारम्भकत्वमित्याह। ब्रह्मेति। नन्वेकस्य कर्मणः कथमनेकजन्मफलकत्वं [illegible] आह। न चेति। किञ्च व्यञ्जकत्वेऽपि मरणस्य किं सर्वकर्मव्यञ्जकत्वं [illegible] यत्किञ्चित्कर्मव्यञ्जकत्वं, नाद्यः, [illegible] कारीर्यादेरन्ते [illegible] व्यञ्जकत्वायोगादित्याह। न चेति। द्वितीयं निरस्यन् परोक्तं दृष्टान्तं विघटयति। प्रदीपेति। रूपाणां प्रदीपवत् मरणं न कस्यचिदपि कर्मणो व्यञ्जकं किन्तु प्रबलकर्मप्रतिबन्धाभावे दुर्बलं व्यज्यत इत्यर्थः। एवं मरणस्य व्यञ्जकत्वानङ्गीकारेण दीपदृष्टान्तो निरस्तः, [illegible] इत्याह। स्थूलेति। [illegible] मरणे [illegible] सिद्धिरिति शेषः। एवं सर्वकर्मणामेकजन्मारम्भ [illegible] इति [illegible] उपसंहरति। तस्मादिति। [illegible] प्रबलप्रतिबन्धादित्यादिना [illegible] इत्यर्थः। [illegible] एकभविक इत्युक्त आह। नेति। [illegible] आ-घटे। [illegible] इत्यादिना। [illegible] ब्रूयते 'तद्य इह रमणीयचरणा'-

दर्शनेनैव प्रतिनीतः, स च स्थूलरूपाभिव्यक्तिविषये इदं द्रष्टव्यम्। यथा हि प्रदीपः समानेऽपि सन्निधाने स्थूलरूपमभिव्यनक्ति न सूक्ष्मं, एवं प्रायणं समानेऽप्यनारब्धफलस्य कर्मजातस्य प्राप्तावसरत्वे बलवतः कर्मणो वृत्तिमुद्भावयति न दुर्बलस्येति। तस्माच्छ्रुतिस्मृतिन्यायविरोधाददिश्लिष्टोऽयमशेषकर्माभिव्यक्त्यभ्युपगमः, शेषकर्मसद्भावेऽनिर्मोक्षप्रसङ्ग इत्ययमप्यस्थाने सम्भ्रमः सम्यग्दर्शनादशेषकर्मक्षयश्रुतेः। तस्मात् स्थितमेतदनुशयवन्तोऽवरोहन्तीति। ते चावरोहन्तो यथेतमनेवं चावरोहन्ति। यथेतमिति यथागतमित्यर्थः। अनेवमिति तद्विपर्ययेणेत्यर्थः। धूमाकाशयोः पितृयाणेऽध्वन्युपात्तयोरवरोहे सङ्कीर्तनात् यथेतशब्दाच्च यथागतमिति प्रतीयते, रात्र्याद्यसङ्कीर्तनादभ्राद्युपसङ्ख्यानाच्च विपर्ययोऽपि प्रतीयते॥

तमुषित्वा अथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते यथेतमाकाशमाकाशाद्वायुं वायुर्भूत्वा धूमो भवति धूमो भूत्वाऽभ्रं भवत्यभ्रं भूत्वा मेघो भवति मेघो भूत्वा प्रवर्षति त इह व्रीहियवा ओषधिवनस्पतयस्तिलमाषा इति जायन्तेऽतो वै दुर्निष्प्रपतरं यो यो ह्यन्नमत्ति यो रेतः सिञ्चति तद्भूय एव भवति तद्य इह रमणीयचरणा रमणीयां योनिमापद्यन्ते" इति। धूमाध्वना यथेतं यथागतं, तमेतमध्वानं पुनरायान्तीत्युक्ता धूमादिरूपविपर्ययमार्गस्य रात्र्यादिकं नोक्तं अपितु वाय्वादिकमुक्तमिति मत्वा [illegible] यथेतमनेवञ्चेति। [illegible] अनुशयिनोऽपि [illegible]॥

[illegible] पूर्वकं [illegible]। चरणादिति चेदिति।

चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कार्ष्णाजिनिः॥ ९॥

अथापि स्यात् या श्रुतिरनुशयसद्भावप्रतिपादनायोदाहृता 'तद्य इह रमणीयचरणाः' इति सा खलु चरणाद्योन्यापत्तिं दर्शयति नानुशयात्। अन्यच्चरणमन्योऽनुशयः, चरणं चारित्रमाचारः शीलमित्यनर्थान्तरम्। अनुशयस्तु भुक्तफलात् कर्मणोऽतिरिक्तं कर्माभिप्रेतम्। श्रुतिश्च कर्मचरणे भेदेन व्यपदिशति। 'यथाचारी तथा भवति' इति 'यान्यनवद्यानि कर्माणि तानि सेवितव्यानि नो इतराणि यान्यस्माकं सुचरितानि तानि त्वयोपास्यानि' इति च। तस्माच्चरणाद्योन्यापत्तिश्रुतेर्नानुशयसिद्धिरिति चेन्नैष दोषः यतोऽनुशयोपलक्षणार्थैवैषा चरणश्रुतिरिति कार्ष्णाजिनिराचार्यो मन्यते।

आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात्॥ १०॥

स्यादेतत्, कस्मात् पुनश्चरणशब्देन श्रौतं शीलं विहाय लाक्षणिकोऽनुशयः प्रत्याय्यते। ननु शीलस्यैव तु श्रौतस्य विहित-

---

"अद्रोहः सर्वभूतेषु कर्मणा मनसा गिरा।
अनुग्रहश्च दानञ्च शीलमेतद्विदुर्बुधाः"॥ इति—

[illegible]क्रोधादयः शास्त्रार्थानुष्ठानरूपं शीलं सर्व[illegible] [illegible] चरणपदलक्षितः शीतादिकर्मभ्यो [illegible] '[illegible] [illegible] [illegible]' इति कर्मचरणयोर्भेद तदभिप्रायश्चानुशयसिद्धिरिति कार्ष्णाजिनिमतम्॥

तद्देव [illegible] । आनर्थक्यमिति चेदित्यादिना [illegible]। चरणशब्दस्य [illegible] [illegible] [illegible] । नान्यत्

प्रतिषिद्धस्य चाचरितस्य शुभाशुभयोन्यापत्तिः फलं भविष्यति, अवश्यं च शीलस्यापि किंचित् फलमभ्युपगन्तव्यम्। अन्यथा ह्यानर्थक्यमेव शीलस्य प्रसज्येतेति चेत्। नैष दोषः। कुतस्तदपेक्षत्वात्। इष्टादि हि कर्मजातं चरणापेक्षम्। न हि सदाचारहीनः कश्चिदधिकृतः स्यात्। 'आचारहीनं न पुनन्ति वेदाः' इत्यादिस्मृतिभ्यः। पुरुषार्थत्वादप्याचारस्य नानर्थक्यम्। इष्टादौ हि कर्मजाते फलमारभमाणे तदपेक्ष एवाचारस्तत्रैव कंचिदतिशयमारप्स्यते। कर्म च सर्वार्थकारीति श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिः, तस्मात् कर्मैव शीलोपलक्षितमनुशयभूतं योन्यापत्तौ कारणमिति कार्ष्णाजिनेर्मतम्। न हि कर्मणि संभवति शीलाद्योन्यापत्तिर्युक्ता। न हि पद्भ्यां पलायितुं पारयमाणो जानुभ्यां रंहितुमर्हतीति ॥

प्रतिषिद्धं शीलं क्रोधासूयादिरूपं। किञ्च शीलस्य निष्फलत्वायोगाच्च तद्योन्यापत्तिरूपमेव फलं मन्तव्यमित्याह। अवश्यं चेति। वेदाध्ययनकर्मफलाचारं विना न फलतीति वदता शीलस्य कर्माङ्गत्वान्न पृथक्फलापेक्षा अङ्गफलेनार्थवत्त्वात्। न चाङ्गमात्राद्योन्यापत्तिः फलमिति वाच्यं। अङ्गस्य फलाभावेन पुरुषार्थस्याचारस्य पक्षायोगादथवा कुर्वन्ति यथाभावार्थः। अथवाचारस्य स्नानादिरूपस्य पुरुषसंस्कारतया पुरुषार्थत्वं तदाप्यविरोध इत्याह। पुरुषार्थत्वेऽपीति। अङ्गावबोधितसदाचारोऽर्थवानित्यर्थः। अस्तु तर्हि शीलाख्याचारादेव योन्यापत्तिरित्याशङ्क्य दृष्टान्तोक्तेः पुरुषेण कर्मचेष्टादि नेत्रादिविरोधाच्छक्यतेत्याह। कर्म चेति। कार्ष्णाजिनः; यद्वा यश्चक्रोधादिरूपं शीलं धाभारचरणीयं विशेषरूपात् कर्मणोऽन्यत् तथापि चरणाचारशब्दौ कर्मणाविनाभावेन शीलवाचकाविति न कश्चिद्दोष इति बादरिमतम् ॥

सुकृतदुष्कृते एवेति तु बादरिः॥ ११॥

बादरिस्त्वाचार्यः सुकृतदुष्कृते एव चरणशब्देन प्रत्याय्येते इति मन्यते। चरणमनुष्ठानं कर्मेत्यनर्थान्तरम्। तथा ह्यविशेषेण कर्ममात्रे चरतिः प्रयुज्यमानो दृश्यते। यो हीष्टादिलक्षणं पुण्यं कर्म करोति तं लौकिका आचक्षते धर्मं चरत्येष महात्मेति। आचारोऽपि धर्मविशेष एव, भेदव्यपदेशस्तु कर्मचरणयोर्ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेनाप्युपपद्यते। तस्माद्रमणीयचरणाः प्रशस्तकर्माणः, कपूयचरणा निन्दितकर्माण इति निर्णयः॥

अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम्॥ १२॥

इष्टादिकारिणश्चन्द्रमसं गच्छन्तीत्युक्तम्। ये त्वितरेऽनिष्टादिकारिणस्तेऽपि किं चन्द्रमसं गच्छन्ति उत न गच्छन्तीति चिन्त्यते। तत्र तावदाह। इष्टादिकारिण एव

मुख्यसिद्धान्तमाह। सुकृतेति। चरणशब्दार्थमुपसंहरति। आचारोऽपीति। कर्मण एवाचारत्वे यथाकारीत्यादिभेदोक्तिः कथमित्यत आह। भेदव्यपदेश इति। निरुपपदाचारशब्दात् सदाचाररूपो विशेषो भाति [illegible]: कर्मशब्दात् यथाकारीति [illegible]विशेषपरः [illegible] कर्माणीति [illegible], [illegible] विशेष इति विवेकः, तस्मादनुशयवत्त्वादागत्य [illegible] शाम्यन्तीति सिद्धम्॥

एवं पुण्यकर्मणां [illegible] पापिनां [illegible] उत्कर्षयति। अनिष्टादिकारिणामपीति। ये वै के चास्माल्लोकात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्तीति श्रुतेः संशये प्रथमाधिकरणेन [illegible]

चन्द्रमसं गच्छन्तीत्येतच्च, कस्मात्? यतोऽनिष्टादिकारिणामपि चन्द्रमसङ्गन्तव्यत्वेन श्रुतम्। तथा ह्यविशेषेण कौषीतकिनः समामनन्ति 'ये वै केचास्माल्लोकात् प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति' इति। देहारम्भोऽपि च पुनर्जायमानानां नान्तरेण चन्द्रप्राप्तिमवकल्पेत, पञ्चम्यामाहुतावित्याहुतिसङ्ख्यानियमात्, तस्मात् सर्व एव चन्द्रमसमासीदेयुः। इष्टादिकारिणामितरेषाञ्च समानगतित्वं न युक्तमिति चेत्, न, इतरेषां चन्द्रमण्डले भोगाभावात्॥

संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोहावरोहौ तद्गतिदर्शनात्॥ १३॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्त्तयति। नैतदस्ति सर्वे चन्द्रमसं गच्छन्तीति। कस्मात्? भोगायैव हि चन्द्रारोहणं न निष्प्रयोजनं नापि प्रत्यवरोहायैव, यथा कश्चिद्वृक्षमारोहति पुष्पफलोपादानाय न निष्प्रयोजनं नापि पतनायैव। भोगश्चानिष्टादिकारिणां चन्द्रमसि नास्तीत्युक्तं, तस्मादिष्टादिकारिण एव चन्द्रमसमारोहन्ति नेतरे तु संयमनं यमालयमवगाह्य स्वदुष्कृतानुरूपा यामीर्यातनाः अनुभूय

पूर्वपक्षम् आचष्टे। तत्रेत्यादिना। [illegible] पापिजनानां [illegible], [illegible] [illegible] यातीति सूत्रार्थः। पूर्वपक्षे पुण्यवतामेव चन्द्रगतिरिति सिद्धान्ताभावात् पुण्यवैफल्यं पापाद् [illegible]ति फलं, सिद्धान्ते पापिनां चन्द्रलोकदर्शनमपि नास्तीति पुण्यकर्मणः वैराग्यदार्ढ्यं चेति फलं, पञ्चाग्नौ देहारम्भ इति नियमात् पापिनामपि चन्द्रलोकाप्तिः प्राप्नोतीत्यत आह। देहारम्भ इति। पापिनां [illegible]ऽपि [illegible] चन्द्रगतिरिति भावः॥

पुनरेवेमं लोकं प्रत्यवरोहन्ति, एवंभूतौ तेषामारोहा-
वरोहौ भवतः । कुतः तद्गतिदर्शनात् । तथा हि । यम-
वचनरूपा श्रुतिः प्रयतामनिष्टादिकारिणां यमवश्यतां
दर्शयति—
'न साम्परायः प्रतिभाति बालं प्रमाद्यन्तं वित्तमोहेन मूढम् ।
अयं लोको नास्ति पर इति मानी पुनः पुनर्वशमापद्यते मे' ॥
इति । 'वैवस्वतं सङ्गमनं जनानां' इत्येवंजातीयकञ्च
बह्वेव यमवश्यताप्राप्तिलिङ्गं भवति ॥

स्मरन्ति च ॥ १४ ॥

अपि च मनुव्यासप्रभृतयः शिष्टाः संयमने पुरे यमायत्तं
कपूयकर्मविपाकं स्मरन्ति नाचिकेतोपाख्यानादिषु ॥

अपि च सप्त ॥ १५ ॥

अपि च सप्त नरका रौरवप्रमुखा दुष्कृतफलोपभोग-
भूमित्वेन स्मर्यन्ते पौराणिकैः, ताननिष्टादिकारिणः प्राप्नु-
वन्ति, कुतस्ते चन्द्रं प्राप्नुयुरित्यभिप्रायः । ननु विरुद्धमिदं
यमायत्ता यातनाः पापकर्माणोऽनुभवन्तीति, यावता तेषु
रौरवादिषु अन्ये चित्रगुप्तादयो नानाधिष्ठातारः स्मर्यन्त
इति, नेत्याह ॥

सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे । तुशब्द इत्यादिना । संयमने यमलोके अनुभूता
यातनाः अनुभूय अवरोहन्तीत्येवं आरोहावरोहाविति योजना । [illegible]
[illegible] । यमवश्यतां बहुना [illegible] । सम्यक् पश्चात् प्राप्यत इति सम्प-
रायः परलोकः, तदुपायः साम्परायः, बालकम्, विवेकशून्यं वित्तमोहेन
मूढं मोहात् प्रमादं कुर्वन्तं प्रति न भाति । स च बालोऽयं स्त्र्यन्नादि-
र्लोकोऽस्ति न परलोकोऽस्तीति मानी स मे मम [illegible] यमयातनाम् ॥ १३ ॥

तत्रापि च तद्व्यापारादविरोधः ॥ १६ ॥

तेष्वपि सप्तसु नरकेषु तस्यैव यमस्याधिष्ठातृत्वव्यापाराभ्युपगमादविरोधः। यमप्रयुक्ता एव हि ते चित्रगुप्तादयोऽधिष्ठातारः स्मर्य्यन्ते ॥

विद्याकर्म्मणोरिति तु प्रकृतत्वात् ॥ १७ ॥

पञ्चाग्निविद्यायां 'वेत्थ यथासौ लोको न सम्पूर्य्यते' इत्यस्य प्रश्नस्य प्रतिवचनावसरे श्रूयते,'अथैतयोः पथोर्न कतरेण च न तानीमानि क्षुद्राण्यसकृदावर्त्तीनि भूतानि भवन्ति जायस्व म्रियस्वेत्येतत् तृतीयं स्थानं तेनासौ लोको न सम्पूर्य्यते' इति। तत्रैतयोः पथोरिति विद्याकर्म्मणोरित्येतत्। कस्मात् प्रकृतत्वात्। विद्याकर्म्मणी हि देवयानपितृयाणयोः पथोः प्रतिपत्तौ प्रकृते। 'तद्य इत्थं विदुः' इति विद्या तया प्रतिपत्तव्यो देवयानः पन्थाः प्रकीर्त्तितः, इष्टापूर्ते दत्तमिति कर्म्म तेन प्रतिपत्तव्यः पितृयाणः पन्थाः प्रकीर्त्तितः, तत्प्रक्रियायामथैतयोः पथोर्न कतरेण च नेति

पापिनां [illegible] 'ये वै केच' इत्यादिश्रुतिरिष्टादिकारिविषयत्वेन व्याख्येयेति भावः ॥

[illegible] भाष्यं सुबोधम् ॥

यदुक्तं मार्गान्तराभावात् पापिनामपि चन्द्रगतिरिति तत्र, तृतीयमार्गश्रुतेरित्याह। विद्याकर्म्मणोरिति। मार्गद्वयतो[illegible] तृतीयमार्गे [illegible]। एतयोर्विद्याकर्म्मणोः पथिद्वयसाधनयोरन्यतरेणापि साधनेन ये गता न युक्तास्ते [illegible] स्थानि भूतानि भवन्ति, [illegible], तेन पापिनां चन्द्रगत्यभावा-

श्रुतम्। एतदुक्तं भवति, ये च न विद्यासाधनेन देवयाने पथ्यधिकृताः नापि कर्मणा पितृयाणे तेषामेष क्षुद्रजन्तुलक्षणोऽसकृदावर्ती तृतीयः पन्था भवतीति, तस्मादपि नानिष्टादिकारिभिश्चन्द्रमाः प्राप्यते। स्यादेतत्, तेऽपि चन्द्रबिम्बमारुह्य ततोऽवरुह्य क्षुद्रजन्तुत्वं प्रतिपद्यन्त इति, तदपि नास्ति, आरोहानर्थक्यात्। अपि च सर्वेषु प्रयत्सु चन्द्रलोकं प्राप्नुवत्स्वसौ लोकः प्रयद्भिः सम्पूर्येतेत्यतः प्रश्नविरुद्धं प्रतिवचनं प्रसज्येत। तथा हि प्रतिवचनं दातव्यं यथासौ लोको न सम्पूर्यते। अवरोहाभ्युपगमादसम्पूरणोपपत्तिरिति चेत्, न, अश्रुतत्वात्। सत्यम् अवरोहादप्यसम्पूरणमुपपद्यते। श्रुतिस्तु तृतीयस्थानसङ्कीर्तनेनासम्पूरणं दर्शयति 'एतत् तृतीयं स्थानं तेनासौ लोको न सम्पूर्यते' इति, तेनानारोहादेवासम्पूरणमिति युक्तम्। अवरोहस्येष्टादिकारिष्वप्यविशिष्टत्वे सति तृतीयस्थानोक्त्यानर्थक्यप्रसङ्गात्। तुशब्दस्तु शाखान्तरीयवाक्यप्रभवामशेषगमनाशङ्कामुच्छिनत्ति। एवं सत्यधिकारापेक्षः शाखान्तरीये वाक्ये सर्वशब्दोऽवतिष्ठते 'ये

चन्द्रलोको न संपूर्यत इति श्रुत्यर्थः। प्रतिवचनमिति [illegible]र्थः। अपि च प्राणिनां चन्द्रगतौ असौ लोकः सम्पूर्येत अतश्च न सम्पूर्यते' इत्येतत्प्रतिवचनं विरुद्धं प्रसज्येतेत्यन्वयः। अवरोहादसम्पूरणमुक्तं न श्रुतं तृतीयस्थानोक्तेरित्याह श्रुतिस्त्विति। अवरोह एव तृतीयं स्थानं [illegible]। [illegible] पुनर्निवर्तन इति इष्टादिकारिणामवरोहो [illegible] अवरोहस्याविशिष्टत्वात् [illegible]र्थः। [illegible] शाखान्तरोप[illegible] [illegible] इति द्रष्टव्यम्।

वै केचिदस्माल्लोकात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति' इति । यत्पुनरत्र देहलाभोपपत्तये सर्वे चन्द्रमसं गन्तुमर्हन्ति पञ्चम्यामाहुतावित्याहुतिसङ्ख्यानियमादिति तत्प्रत्युच्यते ॥

न तृतीये तथोपलब्धेः ॥ १८ ॥

न तृतीये स्थाने देहलाभाय पञ्चसङ्ख्यानियम आहुतीनामादर्तव्यः । कुतः, तथोपलब्धेः । तथा ह्यन्तरेणैवाहुतिसङ्ख्यानियमं वर्णितेन प्रकारेण तृतीयस्थानप्राप्तिरुपलभ्यते 'जायस्व म्रियस्व' इत्येतत् तृतीयं स्थानमिति । अपि च 'पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति' इति मनुष्यशरीरहेतुत्वेनाहुतिसङ्ख्या सङ्कीर्त्यते न कीटपतङ्गादिशरीरहेतुत्वेन, पुरुषशब्दस्य मनुष्यजातिवचनत्वात् । अपि च पञ्चम्यामाहुतावपां पुरुषवचस्त्वमुपदिश्यते नापञ्चम्यामाहुतौ पुरुषवचस्त्वं प्रतिषिध्यते, वाक्यस्य द्व्यर्थतादोषात्, तत्र येषामारोहावरोहौ सम्भवतस्तेषां पञ्चम्यामाहुतौ देह उद्भविष्यत्यन्येषां तु विनैवाहुतिसङ्ख्यया भूतान्तरोपसृष्टाभिरद्भिर्देह आरभ्यते ॥

पञ्चविधेष्वाहुतिष्वन्नीनामभावादिति पूर्वपक्षबीजमुक्तं निरस्य तृतीयबीजनिरासार्थं सूत्रमाह । ननु पुनरित्यादिना ॥

विद्याकर्मशून्यानां कृमिकीटादिभावेन जायस्वम्रियस्वेत्युक्ता निरन्तरजन्ममरणोपलब्धेराहुतिसङ्ख्यादर इत्यर्थः । पुरुषपदार्थविवक्षामाह । अपि चेति ॥

स्मर्यतेऽपि च लोके ॥ १९ ॥

अपि च स्मर्यते लोके द्रोणधृष्टद्युम्नप्रभृतीनां सीताद्रौपदीप्रभृतीनां चायोनिजत्वं, तत्र द्रोणादीनां योषिद्विषयैकाहुतिर्नास्ति, धृष्टद्युम्नादीनान्तु योषित्पुरुषविषये द्वे अप्याहुती न स्तः । यथा च तत्राहुतिसङ्ख्यानादरो भवति एवमन्यत्रापि भविष्यति । बलाकाप्यन्तरेणैव रेतःसेकं गर्भं धत्त इति लोके रूढिः ॥

दर्शनाच्च ॥ २० ॥

अपि च चतुर्विधे भूतग्रामे जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जलक्षणे स्वेदजोद्भिज्जयोरन्तरेणैव ग्राम्यधर्ममुत्पत्तिदर्शनादाहुतिसङ्ख्यानादरो भवति, एवमन्यत्रापि भविष्यति । ननु तेषां खल्वेषां भूतानां त्रीण्येव बीजानि भवन्ति 'आण्डजं जीवजमुद्भिज्जमिति' अत्र त्रिविध एव भूतग्रामः श्रूयते कथं चतुर्विधत्वं भूतग्रामस्य प्रतिज्ञातमित्यत्रोच्यते ।

मनुष्यदेहस्याऽपि नाहुतिसङ्ख्यानियम इत्याह । अपि चेत्यादिना । विधिनिषेधरूपार्थद्वये वाक्यभेदः स्यादित्यर्थः । अनियमे स्मृतिसंवादार्थं वचनम् । स्मर्यतेऽपीति । लोक्यतेऽनेनेति लोको भारतादिग्रन्थः । युक्त्यन्तरमप्याह । बलाकेति ॥

अण्डजानि च जरायुजानि च स्वेदजानि च उद्भिज्जानीति चे-तुष्टयत्वेन कथं बाधते । अपि चेति । अन्यत्राप्यनियम इत्यादि-ग्रन्थार्थः । अथवा श्रुता चातुर्विध्यं कथमुक्तं श्रुत्यन्तरे त्रीण्येवेत्यवधा-रणविरोधादिति शङ्कोत्तरत्वेन व्याचष्टे । नन्वित्यादिना ॥

तृतीयशब्दावरोधः संशोकजस्य ॥ २१ ॥

'आण्डजं जीवजमुद्भिज्जम्' इत्यत्र तृतीयेनोद्भिज्जशब्देनैव स्वेदजोपसंग्रहः कृतः प्रत्येतव्यः, उभयोरपि स्वेदजोद्भिज्जयोर्भूम्युदकोद्भेदप्रभवत्वस्य तुल्यत्वात्। स्थावरोद्भेदात्तु विलक्षणो जङ्गमोद्भेद इत्यन्यत्र स्वेदजोद्भिज्जयोर्भेदवाद इत्यविरोधः ॥

साभाव्यापत्तिरुपपत्तेः ॥ २२ ॥

इष्टादिकारिणश्चन्द्रमसमारुह्य 'तस्मिन् यावत्सम्पातमुषित्वा ततः सानुशया अवरोहन्ति' इत्युक्तं, अथावरोहप्रकारः परीक्ष्यते। तत्रेयमवरोहश्रुतिर्भवति 'अथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते यथेतमाकाशमाकाशाद्वायुं वायुर्भूत्वा धूमो भवति धूमो भूत्वाऽभ्रं भवत्यभ्रं भूत्वा मेघो भवति मेघो भूत्वा प्रवर्षति' इति तत्र संशयः किमाकाशादिस्वरूपमेवावरोहन्तः प्रतिपद्यन्ते किं वाकाशादिसाम्यमिति। तत्र प्राप्तं तावदाकाशादिस्वरूपमेव प्रतिपद्यन्त इति। कुतः,

---

जीवजं जरायुजं मनुष्यादि, भूमिमुद्भिद्य जायते वृक्षादिकं, उदकं भित्त्वा जायते यूकादिकमप्यस्तीति भेदः। संशोकः स्वेदः ॥

एवं पापिनां मध्यमतो विचार्य इष्टादिकारिणामवरोहे विशेषमाह। साभाव्यापत्तिरुपपत्तेः। यथेतमनेकं प्रेतशरीरं यथागतं धूमाद्यध्वानं पुनर्निवर्तन्ते, इष्टादिकारिणः कर्मान्ते द्रुतदेहाः आकाशं प्रत्याकाशसदृशा भवन्ति। आकाशवदाकाशादनन्तरं विरलीकृता अनिलवशविचालिताः वायुनेतस्ततश्चाल्यमाना वायुसदृशा भवन्ति। सानुशयः वायुवद्भूत्वा धूमं सदृशरूपो भवति, धूमरूपो भूत्वाऽभ्ररूपो भवति। अभ्रो विरलीभावं, मेहति सिञ्चतीति इत्येवमर्थं मेघसदृशरूपो भूत्वा वर्षधाराद्वारा पृथिवीं प्रविश्य व्रीहियवादिरूपो

एवं हि श्रुतिर्भवति, इतरथा लक्षणा स्यात् । श्रुतिलक्षणाविषये च श्रुतिर्न्याय्या न लक्षणा, तथा च 'वायुर्भूत्वा धूमो भवति' इत्येवमादीन्यक्षराणि तत्स्वरूपोपपत्तावेव कल्प्यन्ते, तस्मादाकाशादिस्वरूपोपपत्तिरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः, आकाशादिसाम्यं प्रतिपद्यन्त इति । चन्द्रमण्डले यदम्मयं शरीरं उपभोगार्थमारब्धं तदुपभोगक्षये सति प्रविलीयमानं सूक्ष्ममाकाशसमम्भवति ततो वायोर्वशमेति ततो धूमादिभिः संपृच्यत इति । तदेतदुच्यते 'यथेतमाकाशमाकाशाद्वायुमित्येवमादिना । कुतः, एतदुपपत्तेः । एवं ह्येतदुपपद्यते, न ह्यन्यस्यान्यभावो मुख्य उपपद्यते । आकाशस्वरूपप्रतिपत्तौ च वाय्वादिक्रमेणावरोहो नोपपद्यते । विभुत्वाच्चाकाशेन नित्यसम्बद्धत्वान्न तत्सादृश्यापत्तेरन्यस्तत्सम्बन्धो घटते । श्रुत्यसम्भवे च लक्षणाश्रयणं न्याय्यमेव, अत आकाशादितुल्यतापत्तिरेवाकाशादिभाव इत्युपचर्यते ॥

भवतीति सिद्धान्तगतश्रुत्यर्थः । पूर्वाकारमुज्झित्वा संस्थानान्तरम्, पूर्वेण भावेनैव स्थानान्तरीयलोकेऽपि स्थानान्तरस्य भावस्यासम्भव दुग्धं दधि भवतीत्यादिप्रयोगे भवति श्रुतेर्विकारस्वरूपापत्तौ मुख्यत्वात् सादृश्यापत्तिलक्षणैव भवतीति प्रकृते वाच्यस्वरूपेति । श्रुतिलक्षणयोः श्रुतिर्बलीयसीति पूर्वपक्षः । सर्वप्रवर्तिनां पूर्वसिद्धाकाशादिस्वरूपापत्त्ययोगाल्लक्षणेति सिद्धान्तयति । एवमित्यादिना । समानो भावो धर्मो यस्य तद्भावः साम्यं सादृश्यमिति सूत्रपदार्थः । एवं ह्येतदिति एतद्वचनमेवं सादृश्यमेवोपपद्यत इत्यर्थः । अनुपपत्तिमाकाशादिभ्यो निर्गमनान्यथानुपपत्त्यापि सादृश्यलक्षणेत्याह । आकाशस्वरूपेति । संयोगलक्षणाकाशसादृश्य । विभुत्वादिति । अपतितस्वरूपा संयोगलक्षणायानुवादः कार्यानुवर्थः । विविक्तस्वरूपस्यावरोहे भवतीत्युपपत्त्यादेराकाशसंबन्धपूर्ति । अत इति ॥

नातिचिरेण विशेषात् ॥ २३ ॥

तत्राकाशादिप्रतिपत्तौ प्राग्व्रीह्यादिप्रतिपत्तेर्भवति विशयः किं दीर्घं कालं पूर्वपूर्वसादृश्येनावस्थायोत्तरोत्तरसादृश्यं गच्छन्त्युताल्पमल्पमिति । तत्रानियमो नियमकारिणः शास्त्रस्याभावात् इत्येवं प्राप्त इदमाह । नातिचिरेणेति । अल्पमल्पं कालमाकाशादिभावेनावस्थाय वर्षधाराभिः सहेमां भुवमापतन्ति । कुत एतत् विशेषदर्शनात् । तथा हि व्रीह्यादिभावापत्तेरनन्तरं विशिनष्टि 'अतो वै खलु दुर्निष्प्रपतरम्' इति । तकार एकश्छान्दस्यां प्रक्रियायां लुप्तो मन्तव्यः । दुर्निष्प्रपतरं दुर्निष्क्रमतरं दुःखतरमस्मात् व्रीह्यादिभावान्निःसरणं भवतीत्यर्थः । तदत्र दुःखं निष्प्रपतनं प्रदर्शयन् पूर्वेषु सुखं निष्प्रपतनं दर्शयति । सुखदुःखताविशेषश्चायं निष्प्रपतनस्य कालाल्पत्वदीर्घत्वनिमित्तः, तस्मिन्नवधौ शरीरानिष्पत्तेरुपभोगासम्भवात् तस्मात् व्रीह्यादिभावापत्तेः प्रागल्पेनैव कालेनावरोहः स्यादिति ॥

नातिचिरेण । उक्तं चान्द्रमसपरीयाणां लोके गन्तृणां । चराचिरगतिदर्शनात् संशयं वदन् पूर्वपक्षयति । तत्रेत्यादिना । अनियमात् कदाचिच्चिरकालेन व्रीह्यापत्तिरिति पूर्वपक्षफलं, सिद्धान्ते तु व्रीह्यादिभावादनुशयिनां विलम्बेन निर्गमनमिति विशेषादाकाशादिभावाकाशं निर्गम एवाविलम्बेन व्रीह्यापत्तिरित्यनुशयिनामाहुरित्याख्यदार्थमिति विवेकः । अन्याकाशादिष्वनुशयिनां सुखं व्रीह्यादिषु दुःखमिति दुःखज्ञापनाति न चिराचिरनिर्गमनमितरेतत् आह । सुखदुःखताविशेषश्चायमिति । स्पष्टः भाष्यः ॥

अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात्॥ २४॥

तस्मिन्नेवावरोहे प्रवर्षणानन्तरं पठ्यते 'त इह व्रीहियवा ओषधिवनस्पतयस्तिलमाषा इति जायन्ते' इति। तत्र संशयः किमस्मिन्नवधौ स्थावरजात्यापन्नाः स्थावरसुखदुःखभाजोऽनुशयिनो भवन्त्याहोस्वित् क्षेत्रज्ञान्तराधिष्ठितेषु स्थावरशरीरेषु संश्लेषमात्रं गच्छन्तीति। किं तावत् प्राप्तं स्थावरजात्यापन्नास्तत्सुखदुःखभाजोऽनुशयिनो भवन्तीति। कुतः एतत्, जनेर्मुख्यार्थत्वोपपत्तेः, स्थावरभावस्य च श्रुतिस्मृत्योरुपभोगस्थानत्वप्रसिद्धेः, पशुहिंसादियोगाच्चेष्टादेः कर्मजातस्यानिष्टफलत्वोपपत्तेः। तस्मान्मुख्यमेवानुशयिनां

अन्याभिलापात् श्रुतिक्रमात् वर्षक्रमाधिकरणानां क्रमो बोध्यः। इह भूमौ वर्षधाराद्वारा पतितास्तेऽनुशयिनो व्रीह्यादिरूपेण जायन्त इति श्रुत्यर्थः। अत्र जायन्त इति श्रुतेः पूर्वत्राकाशादिष्विव श्लेषे च संशयमाह तत्रेति। अस्मिन्नवधौ वर्षणानन्तरमित्यर्थः। दुर्निष्प्रपतरमित्यनेन चिरनिर्गमनलक्षणोक्त्या न सुखा दुःखेन निर्गमनमिति सुखदुःखश्रवणादित्याक्षेपसङ्गत्या पूर्वपक्षयति। किं तावदित्यादिना। अत्र पूर्वपक्षे स्थावरत्वनिवृत्तयेऽधिकारिणां यत्नगौरवं, सिद्धान्ते व्रीह्यादिसंश्लेषमात्रं परिहर्तुं यत्नलाघवमपेक्ष्यमिति विवेकः। ननु देहान्यथा जीवानां जन्म नाम ततः, न व्रीह्यादिषु न देहान्तरमित्यत आह। स्थावरभावस्येति। 'स्थाणुमन्येऽनुसंयन्ति' इत्याद्या श्रुतिः। 'शरीरजैः कर्मदोषैर्याति स्थावरतां नरः' इत्याद्या स्मृतिः। ननु धर्मिणां पापाभावात् कथं स्थावरत्वं तत्राह। पश्विति। सोमाद्युच्छिष्टभक्षणपशुघातादिदोषः। अतश्च हिंसादेरपि हिंसात्वादिनाकारेण प्रवृत्ते

व्रीह्यादिजन्म श्वादिजन्मवत्। यथा श्वयोनिं वा सूकरयोनिं वा चण्डालयोनिं वेति मुख्यमेवानुशयिनां श्वादिजन्म तत्सुखदुःखान्वितं भवति एवं व्रीह्यादिजन्मापीत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। अन्यैर्जीवैरधिष्ठितेषु व्रीह्यादिषु संसर्गमात्रमनुशयिनः प्रतिपद्यन्ते न तत्सुखदुःखभाजो भवन्ति पूर्ववत्। यथा वायुधूमादिभावोऽनुशयिनां तत्संश्लेषमात्रमेवं व्रीह्यादिभावोऽपि जातिस्थावरैः संश्लेषमात्रम्। कुत एतत्, तद्वदेवेहाप्यभिलापात्। कोऽभिलापस्य तद्वद्भावः कर्मव्यापारमन्तरेण सङ्कीर्तनं यथाकाशादिषु प्रवर्षणान्तेषु न कञ्चित् कर्मव्यापारं परामृशत्येवं व्रीह्यादिजन्मन्यपि। तस्मान्नास्त्यत्र सुखदुःखभाक्त्वमनुशयिनाम्। यत्र तु सुखदुःखभाक्त्वमभिप्रैति परामृशति तत्र कर्मव्यापारं रमणीयचरणाः कपूयचरणा इति। अपि च मुख्येऽनुशयिनां व्रीह्यादिजन्मनि व्रीह्यादिषु लूयमानेषु कण्ड्यमानेषु भज्यमानेषु पच्यमानेषु भक्ष्यमाणेषु च तदभिमानिनोऽनुशयि-

---

नं हिंसादिमद्यागादिकर्मनिमित्तत्वाकारेण दुरितापूर्वकारित्वमविरुद्धमिति भाष्यस्य भावः। सूत्रं तु व्रीह्यादिभावोऽनुशयिनां न जन्मरूपः कर्मविशेषपरामर्शं विनाऽभिलप्यत्वात् पूर्वोक्ताकाशादिभाववदिति सिद्धान्तयति। एवं प्राप्त इत्यादिना। पूर्ववदिति पदं दृष्टान्तत्वेन हेतुत्वेन च व्याख्यातम्, यत्र प्रकरणे कर्मविशेषपरामर्शपूर्वकमुच्यते तज्जन्मेति व्यतिरेकदृष्टान्तमाह यत्र त्विति। अपि च 'यो यो ह्यन्नमत्ति यो रेतः सिञ्चति तद्भूय एव भवति' इति वाक्यशेषे व्रीह्यादिषु प्रविष्टस्यानुशयस्य न [illegible] रेतःसिक्पुरुषयोगः स्यात्, तदन्यथानुपपत्त्यापि जन्मश्रुतिर्न मुख्येत्याह। अपि चेत्यादिना। व्रीह्यादिरू-

यिनः प्रवसेयुः, यो हि जीवो यच्छरीरमभिमन्यते स तस्मिन् पीड्यमाने प्रवसति इति प्रसिद्धम्। तत्र व्रीह्यादिभावाद्रेतःसिग्भावोऽनुशयिनां नाभिलप्येत, अतः संसर्गमात्रमनुशयिनामन्याधिष्ठितेषु व्रीह्यादिषु भवति। एतेन जनेर्मुख्यार्थत्वं प्रति ब्रूयात्, उपभोगस्थानत्वं च स्थावरभावस्य। न च वयमुपभोगस्थानत्वं स्थावरभावस्यावजानीमहे, भवत्वन्येषां जन्तूनामपुण्यसामर्थ्येन स्थावरभावमुपगतानामेतदुपभोगस्थानम्। चन्द्रमसस्त्ववरोहन्तोऽनुशयिनो न स्थावरभावमुपभुञ्जत इत्याचक्ष्महे॥

अशुद्धमिति चेन्न शब्दात्॥ २५॥

यत्पुनरुक्तं पशुहिंसादियोगादशुद्धमाध्वरिकं कर्म तस्यानिष्टमपि फलमवकल्प्यत इत्यतो मुख्यमेवेदमनुशयिनां व्रीह्यादिजन्मास्तु तत्र गौणी कल्पनाऽनर्थिकेति,

---

पर्यवसाने देहिनामुत्क्रान्तेरदर्शनाद्रेतःसिग्योगो न स्यादित्यर्थः। एतेनेति उक्तानुमानापोपसंहारात्। जनेरिति श्रुतेर्मुख्यार्थत्वमनुशये भोगायतनत्वं च व्रीह्यादेः प्रति ब्रूयादित्यर्थः। ननु व्रीह्यादेर्भोगायतनत्वानङ्गीकारे पश्वौषधिस्मृतिसिद्धतिमदपिबाध इत्यत आह। न चेति॥

वैदिकं कर्माशुद्धं न भवति शास्त्रविहितत्वादिति सूत्रार्थं प्रपञ्चयति। यद्ध धर्म इत्यादिना। शुचौ देशे प्रातःसायङ्काले जीवनादिनिमित्तकमग्निहोत्रं धर्मो भवति न एतद्विपरीते देशे काले जीवनादिनिमित्ते सत: अधर्मो भवतीति निर्णयः शास्त्रैकसाध्य इत्यर्थः। अतः किमत आह। शास्त्राश्रेति। ननु मा हिंस्या योऽधर्म इत्यनुमितस्य विशेषविधिना बाधोऽयं न युक्तः। नाभिचरेदिति निषिद्धश्येनस्य ग्रहणा-

तत्परिह्रीयते। न शास्त्रहेतुत्वाद्धर्माधर्मविज्ञानस्य। अयं धर्मोऽयमधर्म इति शास्त्रमेव विज्ञाने कारणमतीन्द्रियत्वात् तयोरनियतदेशकालनिमित्तत्वाच्च। यस्मिन् देशे काले निमित्ते च यो धर्मोऽनुष्ठीयते स एव देशकालनिमित्तान्तरेष्वधर्मो भवति, तेन न शास्त्रादृते धर्माधर्मविषयं विज्ञानं कस्यचिदस्ति। शास्त्राच्च हिंसानुग्रहाद्यात्मको ज्योतिष्टोमो धर्म इत्यवधारितं, स कथमशुद्ध इति शक्यते वक्तुम्। ननु न हिंस्यात् सर्वभूतानीति शास्त्रमेव भूतविषयां हिंसामधर्म इत्यवगमयति। बाढं, उत्सर्गस्तु सः, अयन्त्वपवादोऽग्नीषोमीयं पशुमालभेतेति उत्सर्गापवादयोश्च व्यवस्थितविषयत्वम्। तस्माद्विशुद्धं वैदिकं कर्म शिष्टैरनुष्ठीयमानत्वादनिन्द्यमानत्वाच्च। तेन न तस्य प्रतिरूपं फलं जातिस्थावरत्वम्। न च श्वादिजन्मवदपि व्रीह्यादिजन्म भवितुमर्हति। तद्धि कपूयचरणानधिकृत्योच्यते, नैव-

---

र्थत्वात् निषिद्धहिंसादेरपि क्रतूपकारकत्वाविरोधादिति तस्माच्च। उत्सर्गापवादयोरिति। अयमर्थः; काम्ये कर्मणि सर्वत्र चरणांशे रागतः प्रवृत्तिः अङ्गेषु विधित इति स्थितिः। तथा च श्येनाख्ये कर्मणि निषेधोपरोधप्राबल्यात् प्रवृत्तिः क्वापि ब्राह्मणहिंसादौ तु विधित एव प्रवृत्तिर्वाच्या। स च विधिर्बन्धप्रसंगप्राप्तं अनर्थहेतुत्वं न बाधेत नहि प्रवर्तको न स्यात्, प्रवर्तकत्वे वा विधिरनर्थाय स्यात्, अतो निरवकाशो विधिः बाधकाङ्गत्वेनाङ्गिनहिंसादिषु स्थापयतीति। इदञ्च निषेधबाधकं हिंसात्वादिसामान्येन प्रवृत्तिसङ्कोचनमुक्तम्। वस्तुतस्तु रागप्राप्तहिंसाविषयत्वाद्वैधहिंसायामप्रसक्तेर्नोत्सर्गापवादभाव इति द्रष्टव्यम्। प्रतिरूपं दुःखरूपं तस्य फलं नेति योजना। इह नीचजा-

मिह विशेषितः कश्चिदधिकारोऽस्ति, अतश्चन्द्रमण्डलात् स्खलितानामनुशयिनां व्रीह्यादिसंश्लेषमात्रं तद्भाव इत्युपपद्यते ।

रेतःसिग्योगोऽथ ॥ २६ ॥

इतश्च व्रीह्यादिसंश्लेषमात्रं तद्भावो यत्कारणं व्रीह्यादिभावस्यानन्तरमनुशयिनां रेतःसिग्भाव आम्नायते 'यो यो ह्यन्नमत्ति यो रेतः सिञ्चति तद्भूय एव भवति' इति । न चात्र मुख्यो रेतःसिग्भावः सम्भवति । चिरजातो हि प्राप्तयौवनो रेतःसिग् भवति कथमिवानुपचरितं तद्भावमन्नाद्यानुगतोऽनुशयी प्रतिपद्येत । तत्र तावदवश्यं रेतःसिग्योग एव रेतःसिग्भावोऽभ्युपगन्तव्यः तद्वत् व्रीह्यादिभावोऽपि व्रीह्यादियोग एवेत्यविरोधः ॥

योनेः शरीरम् ॥ २७ ॥

अथ रेतःसिग्भावानन्तरं योनौ निषिक्ते रेतसि योनेरधिशरीरमनुशयिनामनुशयफलोपभोगाय जायत इत्याह शास्त्रं 'तद्य इह रमणीयचरणाः' इत्यादि, तस्मादप्यव-

---

दिभावे कश्चिदधिकारः कर्मपरामर्शे [illegible] । अथ व्रीह्यादिभावानन्तरं रेतःसिग्भावः श्रुतः । तेनास्यानुशयिनो रेतःसिक्त्व[illegible]स्यायोगात् योगमात्रं वाच्यं तद्वद्व्रीह्यादिभावोऽपि योग एवास्थेयः, अन्यथा मुख्योपचारयोः विरोधः स्यादिति [illegible] अतोऽविरोध इति योनेः शरीरश्रुतेर्न व्रीह्यादिशरीरत्वमनुशयिनामिति सूत्रार्थः ।

एवं कर्मिणां गत्यागती निरूप्य [illegible] दुःखरूपत्वात् [illegible] वैराग्य [illegible] विद्यामिति पादार्थमुपसंहरति । इति [illegible]

गम्यते नावरोहे व्रीह्यादिभावावसरे तच्छरीरमेव सुखदुः-खान्वितं भवतीति, तस्मात् व्रीह्यादिसंश्लेषमात्रमनुश-यिनां तज्जन्मेति सिद्धम्॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीशङ्करभगवत्पा-दकृतौ तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीगोविन्दानन्दभगवत्पादकृतौ शारीरकमीमांसाव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः॥

ओं परमात्मने नमः।

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात्॥ १॥

प्रथमेऽध्याये सर्वज्ञः सर्वेश्वरो जगत उत्पत्तिकारणं मृत्सुवर्णादय इव घटरुचकादीनां, उत्पन्नस्य जगतो नियन्तृत्वेन स्थितिकारणं मायावीव मायायाः प्रसारितस्य जगतः पुनः स्वात्मन्येवोपसंहारकारणमवनिरिव चतुर्विधस्य भूतग्रामस्य, स एव च सर्वेषां न आत्मेत्येतद्वेदान्तवाक्यसमन्वयप्रतिपादनेन प्रतिपादितं, प्रधानादिवादाश्चाशब्दत्वेन निराकृताः। इदानीं स्वपक्षे स्मृतिन्यायविरोधपरिहारः प्रधानादिवादानाञ्च न्यायाभासोपबृंहितत्वं प्रतिवेदान्तञ्च सृष्ट्यादिप्रक्रियाया अविगीतत्वमित्यस्यार्थजातस्य प्रतिपादनाय द्वितीयोऽध्याय आरभ्यते। तत्र प्रथमं तावत् स्मृतिविरोधमुपन्यस्य परिहरति यदुक्तं ब्रह्मैव सर्वज्ञं जगतः कारणमिति तदयुक्तम्। कुतः, स्मृत्यनवकाशदोषप्र-

---

ओं ब्रह्मणे नमः।

साङ्ख्यादिस्मृतियुक्तिभिर्न चलितो वेदान्तसिद्धान्तगो
निर्मूलैर्विविधागमैरविदितो व्योमादिजन्माश्रयः।
उत्पत्त्यन्तविवर्जितस्थितिवपुर्व्यापी च कर्तांशको
लिङ्गेन प्रथितोऽपि नामतनुकस्तं जानकीशं भजे॥

नामरूपे व्याकरवाणीति श्रुतेर्नामतनुकृदपि संज्ञामूर्तिव्याकर्ताऽपि लिङ्गशरीरोपाधिना कर्तेति अंश इति च प्रथितः प्रसिद्धो ब्रह्म प्रत्यग-

सङ्गात्। स्मृतिश्च तन्त्राख्या परमर्षिप्रणीता शिष्टपरिगृहीता, अन्याश्च तदनुसारिण्यः स्मृतयः, एवं सत्यनवकाशाः प्रसज्येरन्, तासु ह्यचेतनं प्रधानं स्वतन्त्रं जगतः कारणमुपनिबध्यते, मन्वादिस्मृतयस्तावच्चोदनालक्षणेनाग्निहोत्रादिना धर्मजातेनापेक्षितमर्थं समर्पयन्त्यः सावकाशा भवन्ति, अस्य वर्णस्यास्मिन् कालेऽनेन विधानेनोपनयनमीदृशश्चाचार इत्थं वेदाध्ययनमित्थं समावर्तनमित्थं सहधर्मचारिणीसंयोग इति, तथा पुरुषार्थांश्चतुर्वर्णाश्रमधर्मान् नानाविधान् विदधति, नैवं कापिलादिस्मृतीनामनुष्ठेये विषयेऽवकाशोऽस्ति, मोक्षसाधनमेव हि सम्यग्दर्शनमधिकृत्य ताः प्रणीताः, यदि तत्राप्यनवकाशाः स्युः आनर्थक्यमेवासां प्रसज्येत, तस्मात् तदविरोधेन वेदान्ता

शिवं परमात्मानं मूलप्रकृतिनियन्तारं भजे इत्यर्थः । वृत्तिप्रसङ्गात् पूर्वोत्तराध्याययोर्विषयविषयिभावसङ्गतिं वक्तुं वृत्तं कीर्तयति। प्रथमेऽध्याय इति । जन्मादिसूत्रमारभ्य जगदुत्पत्त्यादिकारणं ब्रह्मेति प्रतिपादितं शास्त्रदृष्ट्या त्वित्यादिसूत्रेषु, स एवाद्वितीयः सर्वात्मा उक्तं चानुमानिकमि-त्यादिना कारणान्तरस्याश्रौतत्वं दर्शितमित्यर्थः । एवं प्रथमाध्यायस्यार्थमनूद्य तस्मिन् विषये विरोधपरिहारविषयिणं द्वितीयाध्यायस्यार्थं पादशः सङ्क्षिप्य कथयति । इदानीमिति । अत्र प्रथमपादे समन्वयस्य सांख्यादिस्मृतियुक्तिभिर्विरोधपरिहारः क्रियते, द्वितीयपादे सांख्याद्यागमानां भ्रान्तिमूलत्वमविरोधाय कथ्यते, तृतीये पादे प्रतिवेदान्तं सृष्टिश्रुतीनां जीवात्मश्रुतीनाञ्च व्योमादिजन्मभूतानां जन्मक्रमादिकथनेनाविरोधः प्रतिपाद्यते, चतुर्थपादे लिङ्गशरीरश्रुतीनामविरोधः इत्यर्थः । अयमेवार्थः सुखबोधार्थं श्लोकेन संगृहीतः ।

व्याख्यातव्याः। कथं पुनरीक्षत्यादिभ्यो हेतुभ्यो ब्रह्मैव सर्वज्ञं जगतः कारणमित्यवधारितः श्रुत्यर्थः स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गेन पुनराक्षिप्यते। भवेदयमनाक्षेपः स्वतन्त्रप्रज्ञानां परतन्त्रप्रज्ञास्तु प्रायेण जनाः स्वातन्त्र्येण श्रुत्यर्थमवधारयितुमशक्नुवन्तः प्रख्यातप्रणेतृकासु स्मृतिष्ववलम्बेरन्, तद्बलेन च श्रुत्यर्थं प्रतिपित्सेरन्। अस्मत्कृते च व्याख्याने न विश्वस्युर्बहुमानात् स्मृतीनां प्रणेतृषु। कपिलप्रभृतीनाञ्चार्षं ज्ञानमप्रतिहतं स्मर्यते, श्रुतिश्च भवति "ऋषिं प्रसूतं कपिलं यस्तमग्रे ज्ञानैर्बिभर्ति जायमानञ्च पश्येत्"

"द्वितीये स्मृतितर्काभ्यामविरोधोऽन्यदुष्टता।
भूतभोक्तृश्रुतेर्लिङ्गश्रुतेरप्यविरुद्धता"॥ इति॥

तत्राद्याते विषये विरोधशङ्कासमाधियोगात् समन्वयाध्यायानन्तर्यमविरोधाध्यायस्य युक्तम्, तत्र प्रथमाधिकरणतात्पर्यमाह। प्रथममिति। श्रौते समन्वये विरोधपरिहारार्थत्वादस्य पादस्य श्रुतिशास्त्राध्यायसङ्गतयः; स्वमतस्थापनात्मकत्वात् सर्वेषामधिकरणानामेतत्पादसङ्गतिः। अत्र पूर्वपक्षे स्मृतिविरोधादुक्तसमन्वयासिद्धिः फलं सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति विवेकः। तत्र ब्रह्मण्युक्तवेदान्तसमन्वयो विषयः, स किं साङ्ख्यस्मृत्या विरुध्यते न वेति स्मृतिप्रामाण्याप्रामाण्याभ्यां सन्देहे पूर्वपक्षमाह। यदुक्तमिति। तन्त्र्यन्ते व्युत्पाद्यन्ते तत्त्वान्यनेनेति तन्त्रं शास्त्रं कपिलोक्तमन्यैश्च पञ्चशिखादिभिः प्रोक्तम्, एवं सति वेदान्तानामद्वयब्रह्मसमन्वये निरर्थकाः स्युरित्यर्थः। तासामपि ब्रह्मार्थकत्वमस्तीत्यविरोध इत्यत आह। तासु चेति। ननु साङ्ख्यस्मृतिप्रामाण्यस्य प्रधानवादपक्षे मन्वादिस्मृतीनामप्रामाण्यं स्यादित्याशङ्क्य तासां धर्मे सावकाशत्वात् प्रामाण्यं स्यादित्याह। मन्वादीति। तर्हि साङ्ख्यादिस्मृतीनामपि धर्मे आत्मन्येव प्रामाण्यमस्तु तत्त्वं

इति। तस्मान्नैषां मतमयथार्थं शक्यं सम्भावयितुं, तर्कावष्टम्भेन च तेऽर्थं प्रतिष्ठापयन्ति, तस्मादपि स्मृतिबलेन वेदान्ता व्याख्येया इति पुनराक्षेपः, तस्य समाधिर्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गादिति। यदि स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गेनेश्वरकारणवाद आक्षिप्येतैवमप्यन्या ईश्वरकारणवादिन्यः स्मृतयोऽनवकाशाः प्रसज्येरन् ता उदाहरिष्यामः। "यत् तत् सूक्ष्ममविज्ञेय" इति परं ब्रह्म प्रकृत्य स ह्यन्तरात्मा भूतानां क्षेत्रज्ञश्चेति कथ्यत इति चोक्त्वा "तस्मादव्यक्तमुत्पन्नं त्रिगुणं द्विजसत्तम" इत्याह। तथान्यत्रापि "अव्यक्तं पुरुषे ब्रह्मन् निर्गुणे सम्प्रलीयते" इत्याह।

तु ब्रह्मैवेत्यविरोध इत्यत आह। नैवमिति। तस्य विकल्पासम्भवानुपपत्तेः निरवकाशस्मृत्यनुसारेण श्रुतिव्याख्यानमुचितं सावकाशान्निरवकाशं बलीय इति न्यायादित्याह। तस्मादिति। श्रुतिविरोधे स्मृत्यप्रामाण्यस्येष्टत्वात् पूर्वपक्षो न युक्त इति शङ्कते। कथमिति। ये स्वातन्त्र्येण श्रुत्यर्थं ज्ञातुं शक्नुवन्ति तेषामयं पूर्वपक्षो न भवेत्, शास्त्रश्रद्धेषु श्रद्धालूनान्तु [illegible]त्राह। भवेदिति। तेषामतीन्द्रियार्थज्ञानशक्त्यात्र तत्र श्रद्धा स्यादित्याह कपिलप्रभृतीनाञ्चेति।

"आदौ यो जायमानञ्च कपिलं जनयेदृषिं।
प्रसूतं बिभृयात् ज्ञानैस्तं पश्येत्परमेश्वरम्" ॥इति--

श्रुतियोजना। यथा साङ्ख्यस्मृतिविरोधाद् ब्रह्मवादव्याख्या इति त्वयोच्यते तथा स्मृत्यन्तरविरोधात् प्रधानवादव्याख्या इति मयोच्यत इति विवान्यति। तस्य समाधिरिति तस्माद् ब्रह्मणः सकाशादव्यक्तं मायाख्यं बीजं सूक्ष्मात्मकं जगदिति यावत्। इतिहासस्मृत्युक्त्वा पुराणस्मृतिमाह। अन्यत्रेति। प्रभवत्यस्मादिति प्रभवो जन्महेतुः, प्रलीयतेऽस्मिन्निति प्रलयो लयाधिष्ठानं, तस्मात् कर्तुरीश्वरात् कायाः ब्रह्मादयः प्रभवन्ति। स

“अतश्च सङ्क्षेपमिमं शृणुध्वं
नारायणः सर्वमिदं पुराणः।
स सर्गकाले च करोति सर्गं
संहारकाले च तदत्ति भूयः” ॥ इति

पुराणे, भगवद्गीतासु च “अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा” इति, परमात्मानमेव च प्रकृत्यापस्तम्बः पठति “तस्मात् कायाः प्रभवन्ति सर्व्वे स मूलं शाश्वतिकः स नित्यः” इति। एवमनेकशः स्मृतिष्वपीश्वरः कारणत्वेनोपादानत्वेन च प्रकाश्यते। स्मृतिबलेन प्रत्यवतिष्ठमानस्य स्मृतिबलेनैवोत्तरं प्रवक्ष्यामि इत्यतोऽयमन्यस्मृत्यनवकाशदोषोपन्यासः। दर्शितन्तु श्रुतीनामीश्वरकारणवादं प्रति तात्पर्यं, विप्रतिपत्तौ च स्मृतीनामवश्य कर्तव्येऽन्यतरपरि-

---

एव मूलमुपादानं किं परिणामि न शाश्वतिकः कूटस्थः यतः स नित्य इत्यर्थः। ननु श्रुतिविरोधः किमिति नोक्त इत्यत आह। स्मृतिबलेनेति स्मृतीनां मिथो विरोधे कथं तत्त्वनिर्णयस्तत्राह। दर्शितन्त्विति। श्रुतिभिरेव तत्त्वनिर्णय इत्यर्थः। स्मृतीनां का गतिरित्यत आह। विप्रतिपत्तौ चेति। वस्तुतत्त्वे स्मृतीनां मिथो विरोधे वस्तुनि विकल्पायोगात् क्लृप्तश्रुतिमूलाः स्मृतयः प्रमाणं, इतरास्तु कल्प्यश्रुतिमूला न प्रमाणमित्यर्थः। क्लृप्तश्रुतिविरोधे स्मृतिर्न प्रमाणमित्यत्र जैमिनीयन्यायमाह। तदुक्तमिति। औदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गायेदिति प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धा सा सर्वा वेष्टयितव्येति स्मृतिर्मानं न वेति सन्देहे मूलश्रुत्यनुमानान्मानमिति प्राप्ते सिद्धान्तः क्लृप्तश्रुतिविरोधे स्मृतिप्रामाण्यमनपेक्ष्यमुपेक्ष्यं हेयमिति यावत्। हि यतो असति विरोधे श्रुत्यनुमानं भवति, सति तु विरोधे श्रुत्यनुमानायोगान्मूलाभावात् सर्ववेष्टनस्मृतिरप्रमा-

धे ह्यन्यतरस्यापरित्यागे च श्रुत्यनुसारिण्यः स्मृतयः प्रमाणमनपेक्ष्या इतराः, तदुक्तं प्रमाणलक्षणे "विरोधे त्वनपेक्षं स्यादसति ह्यनुमानम्" इति। न चातीन्द्रियानर्थान् श्रुतिमन्तरेण कश्चिदुपलभत इति शक्यं सम्भावयितुं, निमित्ताभावात्, शक्यं कपिलादीनां सिद्धानामप्रतिहतज्ञानत्वादिति चेत्, न सिद्धेरपि सापेक्षत्वात्। धर्मानुष्ठानापेक्षा हि सिद्धिः, स च धर्मश्चोदनालक्षणः, ततश्च पूर्वसिद्धायाश्चोदनाया अर्थो न पश्चिमसिद्धपुरुषवचनवशेनातिशङ्कितुं शक्यते, सिद्धव्यपाश्रयकल्पनायामपि बहुत्वात्, सिद्धानां प्रदर्शितेन प्रकारेण स्मृतिविप्रतिपत्तौ सत्यां न श्रुतिव्यपाश्रयादन्यत् निर्णयकारणमस्ति। परतन्त्रप्रज्ञस्यापि नाकस्मात् स्मृतिविशेषविषयः पक्षपातो युक्तः, कस्यचित्

मित्यर्थः। ननु साङ्ख्यस्मृतिः प्रत्यक्षमूलेत्यत आह। न चेति। योगिनां सिद्धिमहिम्नाऽतीन्द्रियज्ञानं सम्भावयितुं शक्यमिति शङ्कते। शक्यमिति। कपिलादिभिः कल्पादौ वेदप्रामाण्यं निश्चित्य तदर्थानुष्ठानेन सिद्धिः सम्पादिता, तया सिद्ध्या प्रणीतस्मृत्यनुसारेणाकारादिश्रुतिपीडा न युक्तोपजीव्यविरोधादिति परिहरति। न सिद्धेरपीति। अति शङ्कितुमिति, श्रुतीनां स्वस्वार्थप्रतिपादकत्वोपचरितार्थकत्वं शङ्कितुं न शक्यत इत्यर्थः। अतः सिद्धैर्वेदो नोपजीव्य इति वेदाप्रामाण्यस्य नातः सिद्धौ मानाभावात्। अङ्गीकृत्याप्याह। सिद्धेति। सिद्धानां बहुत्वाभिप्राय वेदार्थकल्पनायामपि सिद्धोक्तीनां मिथो विरोधे श्रुत्यर्थानुमतयुक्तिभिरेव वेदार्थनिर्णयो युक्त इत्यर्थः। श्रुतिव्यपाश्रयं विना सिद्धोक्तिमात्रं न तत्त्वनिर्णयकारणमित्यक्षरार्थः। ननु यस्य मतेः साङ्ख्यस्मृतौ श्रद्धा भवति तस्य मतिः वेदान्तमार्गे कथमायातेत्यत आह। परतन्त्रेत्या-

ऋषिषु पक्षपाते सति पुरुषमतिवैश्वरूप्येण तत्त्वाव्यवस्थानप्रसङ्गात्, तस्मात्तस्यापि स्मृतिविप्रतिपत्तावुपन्यासेन श्रुत्यनुसाराननुसारविवेचनेन च सन्मार्गे प्रज्ञा संग्रहणीया। या तु श्रुतिः कपिलस्य ज्ञानातिशयं प्रदर्शयन्ती प्रदर्शिता न तया श्रुतिविरुद्धमपि कापिलं मतं श्रद्धातुं शक्यं, कपिलमिति श्रुतिसामान्यमात्रत्वात्। अन्यस्य च कपिलस्य सगरपुत्राणां प्रतप्तुर्वासुदेवनाम्नः स्मरणात्, अन्यार्थदर्शनस्य च प्राप्तिरहितस्यासाधकत्वात्। भवति चान्या मनोर्माहात्म्यं प्रख्यापयन्ती श्रुतिः "यद्वै किञ्च मनुरवदत् तद्भेषजम्" इति। मनुना च

"सर्वभूतेषु चात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि।
समं पश्यन्नात्मयाजी स्वाराज्यमधिगच्छति"॥ इति-

सर्वात्मत्वदर्शनं प्रशंसता कापिलं मतं निन्द्यत इति गम्यते। कपिलो हि न सर्वात्मत्वदर्शनमनुमन्यते, आत्मभेदाभ्युपगमात्। महाभारतेऽपि च "बहवः पुरुषा ब्रह्मनु-

---

दिना। ननु श्रुत्या कपिलस्य सर्वज्ञत्वोक्तेस्तन्मते श्रद्धा दुर्वारा इत्यत आह। या त्विति। कपिलशब्दमात्रेण साङ्ख्यकर्ता श्रौत इति भ्रान्तिरयुक्ता, तस्य द्वैतवादिनः सर्वज्ञत्वायोगादन्यस्य च सर्वज्ञत्वश्रुतत्वेन श्रुतः कपिलो वासुदेवांश एव, स हि सर्वात्मत्वज्ञानं वैदिकं सांख्यमुपदिशतीति सर्वज्ञ इति भावः। प्रतप्तुः प्रदाहकस्य। किञ्च यः कपिलं ज्ञानैर्बिभर्ति जायमानं च पश्येदिति श्रूयते, तया चान्यार्थया ईश्वरप्रतिपत्तिपरया कपिलसर्वज्ञत्वस्य दर्शनमनुवादमात्रं मानान्तरेणाप्राप्तस्य स्वार्थसाधकत्वायोगादनुवादमात्रात् सर्वज्ञत्वसिद्धिरित्याह। अन्यार्थेति। द्वैतवादिनः कापिलस्य श्रौतत्वं निरस्य अद्वैतवादिनो मनोः श्रौतत्वमाह। भवति चेति। इतिहासेऽपि कापिलमतनिन्दापूर्वकमद्वैतं दर्शितमित्याह।

ताहो एक एव तु” इति विचार्य “बहवः पुरुषा राजन् साङ्ख्ययोगविचारिणां” इति परपक्षमुपन्यस्य तद्व्युदासेन—

‘बहूनां पुरुषाणां हि यथैका योनिरुच्यते।
तथा तं पुरुषं विश्वमाख्यास्यामि गुणाधिकम्”॥

इत्युपक्रम्य—

‘ममान्तरात्मा तव च ये चान्ये देहसंस्थिताः।
सर्वेषां साक्षिभूतोऽसौ न ग्राह्यः केनचित् क्वचित्॥
विश्वमूर्धा विश्वभुजो विश्वपादाक्षिनासिकः।
एकश्चरति भूतेषु स्वैरचारी यथासुखम्”॥ इति

सर्वात्मतैव निर्धारिता। श्रुतिश्च सर्वात्मतायां भवति

महाभारतेऽपीति। पुरुषाः आत्मानः किं वस्तुतो भिन्नाः उत सर्वदेहानां प्रत्यगात्मा एक इति विमर्शार्थः। बहूनां पुरुषाकाराणां देहानां यथैका योनिरुपादानं पृथ्वी तथा तं पुरुषमात्मानं विश्वं सर्वोपादानत्वेन सर्वात्मकं सर्वज्ञत्वादिगुणैः सम्पन्नं कथयिष्यामि विश्वं सर्वलोकप्रविष्टत्वादेव तिर्यङ्मनुष्यादीनां मूर्धानोऽस्यैवेति विश्वमूर्धा, एकस्यैव सर्वक्षेत्रेषु प्रतिबिम्बभावेन प्रविष्टत्वात्, एवं विश्वभुजत्वादि योजना। सर्वभूतेष्वेकश्चरति अवगच्छति सर्वज्ञ इत्यर्थः। स्वैरचारी स्वतन्त्रः, नास्य नियन्ता कश्चिदस्ति सर्वेश्वर इत्यर्थः। यथा सुखमिति नित्यानन्दस्वरूप इति यावत्। कापिलतन्त्रस्य वेदमूलस्मृतिविरोधमुक्त्वा साक्षाद्वेदविरोधमाह। श्रुतिश्चेति। यत्किल ज्ञानकाण्डे केवलं स्वतन्त्रप्रकृतिकल्पनयैव वेदविरुद्धं न किन्त्वात्मभेदकल्पनयापीति विरुद्धमिति सम्बन्धः। स्मृतिविरोधे वेदसंवादात् प्रामाण्यं किं न स्यादित्यत आह। वेदस्य हीति वेदस्य प्रामाण्यं स्वतः

"यस्मिन् सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूद्विजानतः ।
तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यत." ॥ इति एवंविधा । अतश्चात्मभेदकल्पनयापि कापिलस्य तन्त्रस्य वेदविरुद्धत्वं वेदानुसारिमनुवचनविरुद्धत्वञ्च । न केवलं स्वतन्त्रप्रकृतिपरिकल्पनयैवेति सिद्धं, वेदस्य हि निरपेक्षं स्वार्थे प्रामाण्यं रवेरिव रूपविषये पुरुषवचसान्तु मूलान्तरापेक्षम् । स्वार्थे प्रामाण्यं वक्तृस्मृतिव्यवहितञ्चेति विप्रकर्षः, तस्माद्वेदविरुद्धे विषये स्मृत्यनवकाशप्रसङ्गो न दोषः । कुतश्च स्मृत्यनवकाशप्रसङ्गो न दोषः ॥

इतरेषाञ्चानुपलब्धेः ॥ २ ॥

प्रधानादितराणि यानि प्रधानपरिणामत्वेन स्मृतौ कल्पितानि महदादीनि न तानि वेदे लोके चोपलभ्यन्ते. भूतेन्द्रियाणि तावत् लोकवेदप्रसिद्धत्वात् शक्यन्ते स्मर्तुम् ।

नित्यमपौरुषेयत्वात् पौरुषेयवाक्यानां स्वार्थे स्खलितत्वादुभयोः कल्पनया प्रामाण्यं सोऽयमिति व्यवस्थितम्, परतः प्रामाण्यमिति विप्रकर्षः, श्रुतिस्मृत्योर्विशेषः इत्यर्थः । समयोर्विरोधे हि निरवकाशेन सावकाशं बाध्यमत्र स्वतः परतः प्रामाण्यवैषम्यात् झटिति निश्चितप्रामाण्येन आनुपसञ्जातविरोधिना वेदवाक्येन विलम्बितप्रतेरेव बाध इति भावः । तस्मादिति विप्रकर्षादित्यर्थः, भ्रान्तिमूलत्वसम्भवादिति भावः ॥

महदहङ्कारौ तावदप्रसिद्धौ अहङ्कारप्रकृतिकत्वेन तन्मात्राण्यप्रसिद्धानि स्मर्तुं न शक्यन्त इत्याह । इतरेषाञ्चेति । ननु महतः

अलोकवेदप्रसिद्धत्वात्तु महदादीनां षष्ठस्येवेन्द्रियार्थस्य न स्मृतिरवकल्पते। यदपि क्वचित् तत्परमिव श्रवणमवभासते तदप्यतत्परं व्याख्यातं 'आनुमानिकमप्येकेषां' इत्यत्र। कार्य्यस्मृतेरप्रामाण्यात् कारणस्मृतेरप्यप्रामाण्यं युक्तमित्यभिप्रायः. तस्मादपि न स्मृत्यनवकाशप्रसङ्गो दोषः तर्कावष्टम्भन्तु न विलक्षणत्वादिभ्य उत्थापयिष्यति॥

एतेन योगः प्रत्युक्तः॥ ३॥

एतेन साङ्ख्यस्मृतिप्रत्याख्यानेन योगस्मृतिरपि प्रत्याख्याता द्रष्टव्येत्यतिदिशति, तत्रापि श्रुतिविरोधेन प्रधानं स्वतन्त्रमेव कारणं महदादीनि च कार्य्याणि अलोकवेदप्रसिद्धानि कल्प्यन्ते। नन्वेवं सति समानन्यायत्वात् पूर्वेणैवैतद्गतं किमर्थं पुनरतिदिश्यते, अस्ति ह्यत्राभ्यधिका शङ्का सम्यग्दर्शनाभ्युपायो हि योगो वेदे विहितः "श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः" इति "त्रिरुन्नतं स्थाप्य समं शरीरं" इत्यादिना चासनादिकल्पनापुरःसरं बहुप्रपञ्चं

परमव्यक्तमिति श्रुतिप्रसिद्धानि महदादीनीत्यत आह। यदपीति। उक्ततात्पर्यमाह। कार्येति। सांख्यस्मृतेर्महदादिष्विव प्रधानेऽपि प्रामाण्यं नेति निश्चीयत इत्यर्थः। सांख्यस्मृतिबाधेऽपि तदुक्तयुक्तीनां कथं बाध इत्यत आह। तर्केति॥

ब्रह्मण्युक्तसमन्वयः प्रधानवादियोगस्मृत्या विरुध्यते न वेति सन्देहे पूर्वन्यायमतिदिशति। एतेन योगः प्रत्युक्तः। अतिदेशत्वात् पूर्ववत् सङ्गत्यादिकं द्रष्टव्यं। पूर्वत्रानुक्तनिरासं पूर्वपक्षमाह। अस्ति ह्यत्रेति। निदिध्यासनं योगः। त्रीणि उरोग्रीवाशिरांस्युन्नतानि यस्मिन् शरीरे। तत् त्रिरुन्नतं त्रिरुन्नतमिति पाठे छान्दसः, युञ्जीतेति शेषः। न केवलं योगे विधिः किन्तु योगस्य

योगविधानं श्वेताश्वतरोपनिषदि दृश्यते, लिङ्गानि च वैदिकानि योगविषयाणि सहस्रश उपलभ्यन्ते, "तां योगमिति मन्यन्ते स्थिरामिन्द्रियधारणाम्" इति, "विद्यामेतां योगविधिञ्च कृत्स्नम्" इति चैवमादीनि। योगशास्त्रेऽपि "अथ तत्त्वदर्शनाभ्युपायो योगः" इति सम्यग्दर्शनाभ्युपायो योगः' इति सम्यग्दर्शनाभ्युपायत्वेनैव योगोऽङ्गीक्रियते, अतः सम्प्रतिपन्नार्थैकदेशत्वादष्टकादिस्मृतिवद्योगस्मृतिरप्यनपवदनीया भविष्यतीति। इयमप्यधिका शङ्कातिदेशेन निवर्त्यते अर्थैकदेशसम्प्रतिपत्तावप्यर्थैकदेशविप्रतिपत्तेः पूर्वोक्ताया दर्शनात्। सतीष्वप्यध्यात्मविषयासु अनेकासु स्मृतिषु साङ्ख्ययोगस्मृत्योरेव निराकरणाय यत्नः कृतः, साङ्ख्ययोगौ हि परमपुरुषार्थसाधनत्वेन लोके प्रख्यातौ शिष्टैश्च परिगृहीतौ लिङ्गेन च श्रौतेनोपबृंहितौ, तत्कारणं साङ्ख्ययोगाभिपन्नं ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपा-

---

ज्ञापकान्यर्थवादवाक्यान्यपि सन्तीत्याह। लिङ्गानि चेति। तां पूर्वोक्तां धारणां योगविदो योगं परमं तप इति मन्यन्ते। उक्तामेतां ब्रह्मविद्यां योगविधिं ध्यानप्रकारञ्च मृत्युप्रसादान्नचिकेता लब्ध्वा ब्रह्म प्राप्त इति सम्बन्धः। योगस्मृतिः प्रधानादितत्त्वांशेऽपि प्रमाणत्वेन स्वीकार्या। सम्प्रतिपन्नः प्रामाणिकोऽर्थैकदेशो योगरूपो यस्यास्तत्त्वादित्यर्थः। अष्टकाः कर्तव्याः गुरुरनुगन्तव्य इत्यादिस्मृतीनां वेदाविरुद्धार्थकत्वान्मूलश्रुत्यनुमानेन प्रामाण्यमुक्तं प्रमाणलक्षणे। एवं योगस्मृतेर्योगे प्रामाण्यात्तत्त्वांशेऽपि प्रामाण्यमिति पूर्वपक्षमनूद्य सिद्धान्तयति। इयमिति। ननु वैदिकस्मृतयोऽन्याः किमिति न निराकृता इत्यत आह। सतीष्वपीति। तासां पुमर्थत्वेन अप्रसिद्धत्वादशिष्टैः पशुप्रायैर्गृहीतत्वाद्वेदबाह्यत्वाच्चोपे-

शैरिति । निराकरणन्तु न साङ्ख्यस्मृतिज्ञानेन वेदनिरपेक्षेण योगमार्गेण वा निःश्रेयसमधिगम्यत इति । श्रुतिर्हि वैदिकादात्मैकत्वविज्ञानादन्यन्निःश्रेयससाधनं वारयति "तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय" इति । द्वैतिनो हि ते साङ्ख्या योगाश्च नात्मैकत्वदर्शिनः । यत्तु दर्शनमुक्तं तत्कारणं साङ्ख्ययोगाभिपन्नमिति वैदिकमेव तत्र ज्ञानं ध्यानञ्च साङ्ख्ययोगशब्दाभ्यामभिलप्येते प्रत्यासत्तेरित्यवगन्तव्यं, येन त्वंशेन न विरुध्यते तेनेष्टमेव साङ्ख्ययोगस्मृत्योः सावकाशत्वं । तद्यथाऽसङ्गो ह्ययं पुरुष इत्येवमादिश्रुतिप्रसिद्धमेव पुरुषस्य विशुद्धत्वं निर्गुणपुरुषनिरूपणेन साङ्ख्यैरभ्युपगम्यते । तथा च योगैरपि "अथ परिव्राट् विवर्णवासा मुण्डोऽपरिग्रहः" इत्येवमादिश्रुतिप्रसिद्धमेव निवृत्तिनिष्ठत्वं प्रव्रज्याद्युपदेशेनानुगम्यते । एतेन सर्वाणि तर्कस्मरणानि प्रतिवक्तव्यानि, तान्यपि तर्कोपपत्तिभ्यां तत्त्वज्ञानायोपकुर्वन्तीति चेत्, उपकुर्वन्तु नाम तत्त्व-

---

क्तेति । तत्कारणमिति । तेषां प्रकृतानां कामानां कारणं सांख्ययोगाभ्यां विवेकध्यानाभ्यामभिपन्नं प्रत्यक्तया प्राप्तं देवं ज्ञात्वा सर्वपाशैरविद्यादिभिर्मुच्यत इत्यर्थः । समूलत्वे स्मृतिद्वयस्य निरासः किमिति कृत इत्यत आह । निराकरणन्त्विति । इति हेतोः, कृतमिति शेषः । प्रत्यासत्तेरिति श्रुतिस्थसांख्ययोगशब्दयोः सजातीयस्मृत्यर्थग्राहित्वादिति यावत् । किं सर्वांशेषु स्मृत्यप्रामाण्यं नेत्याह । येन त्वंशेनेति । ब्रह्मवादस्य [illegible]भ्यादिभिर्विरोधमाशङ्क्यातिदिशति । एतेनेति । श्रुतिविरोधेनेत्यर्थः । उपकारकबाधो न युक्त इत्याशङ्क्य योऽंश उपकारकः स न

ज्ञानन्तु वेदान्तवाक्येभ्य एव भवति "नावेदविन्मनुते तं बृहन्तं तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि" इत्येवमादिश्रुतिभ्यः॥

न विलक्षणत्वादस्य तथात्वञ्च शब्दात् ॥ ४ ॥

ब्रह्मास्य जगतो निमित्तं कारणं प्रकृतिश्चेत्यस्य पक्षस्याक्षेपः स्मृतिनिमित्तः परिहृतः, तर्कनिमित्त इदानीमाक्षेपः परिह्रियते । कुतः पुनरस्मिन्नवधारिते आगमार्थे तर्कनिमित्तस्याक्षेपस्यावकाशः । ननु धर्म इव ब्रह्मण्यप्यनपेक्ष आगमो भवितुमर्हति, भवेदयमवष्टम्भो यदि प्रमाणान्तरानवगाह्य आगममात्रप्रमेयोऽयमर्थः स्यादनुष्ठेयरूप इव धर्मः, परिनिष्पन्नरूपन्तु ब्रह्मावगम्यते । परिनिष्पन्ने च वस्तुनि प्रमाणान्तराणामस्त्यवकाशो यथा पृथिव्यादिषु । यथा च श्रुतीनां परस्परविरोधे सत्येकवशेनेतरा नीयन्ते, एवं प्रमाणान्तरविरोधेऽपि तद्वशेनैव श्रुतिर्नीयेत । दृष्टसाधर्म्येण चादृष्टमर्थं समर्पयन्ती युक्तिरनुभवस्य सन्निकृष्यते, विप्रकृष्यते

बाध्यः किन्तु तत्त्वांश इत्याह । तान्यपीति । तर्कोऽनुमानं, तदनुग्राहिका युक्तिरुपपत्तिः ॥

श्रुतीनामप्रामाण्यशङ्काभिः समन्वयस्य न विरोध इति सिद्धान्तविलक्षणत्वात् इत्यनुवादेनास्याधिकरणस्य तात्पर्यमाह । ब्रह्मास्येति । पूर्वपक्षमाक्षिपति । कुतः पुनरिति । अनवकाशे हेतुमाह । ननु धर्म इवेति । मानान्तरानपेक्षे वेदैकसमधिगम्ये ब्रह्मण्यनुमानात्मकतर्कस्याप्रवेशात् नाक्षेपस्यावकाशः, भिन्नविषयत्वात् तर्कवेदयोरित्यर्थः ।

तु श्रुतिरैतिह्यमात्रेण स्वार्थाभिधानात्। अनुभवावसानञ्च ब्रह्मविज्ञानमविद्याया निवर्तकं मोक्षसाधनञ्च दृष्टफलतयेष्यते। श्रुतिरपि "श्रोतव्यो मन्तव्यः" इति श्रवणव्यतिरेकेण मननं विदधती तर्कमप्यत्रादर्तव्यं दर्शयति, अतस्तर्कनिमित्तः पुनराक्षेपः क्रियते, न विलक्षणत्वादस्येति। यदुक्तं चेतनं ब्रह्म जगतः प्रकृतिरिति तन्नोपपद्यते। कस्माद्विलक्षणत्वादस्य विकारस्य प्रकृत्या। इदं हि ब्रह्म कार्यत्वेनाभिप्रेयमाणं जगद्ब्रह्मविलक्षणं अचेतनमशुद्धञ्च दृश्यते, ब्रह्म च जगद्विलक्षणं चेतनं शुद्धञ्च श्रूयते। न च विलक्षणत्वे प्रकृतिविकारभावो दृष्टः, न हि रुचकादयो विकारा मृत्प्रकृतिका भवन्ति, शरावादयो वा सुवर्णप्रकृतिकाः, मृदैव तु मृदन्विताः विकाराः प्रक्रियन्ते, सुवर्णेन सुवर्णान्विताः,

सिद्धस्य मानान्तरगम्यत्वादेकविषयत्वाद्विरोध इति पूर्वपक्षं समर्थयते। भवेदयमिति। अवष्टम्भो दृष्टान्तः; नन्वेकविषयत्वेन विरोधेऽपि श्रुतिविरोधादनुमानान्तरमेव बाध्यतामित्यत आह। यथा चेति। प्रबलश्रुत्या दुर्बलश्रुतिबाधवल्लिङ्गरूपानुमानान्तरेण लक्षणावृत्त्या सावकाशश्रुतिबाधनं युक्तमित्यर्थः। किञ्च ब्रह्मसाक्षात्कारस्य मोक्षहेतुत्वेन प्रधानस्यान्तरङ्गं तर्कस्तस्यापरोक्षदृष्टान्तगोचरत्वेन प्रधानवदपरोक्षार्थविषयत्वात्, शब्दस्तु परोक्षार्थकत्वाद्बहिरङ्गमतस्तर्केण बाध्य इत्याह। दृष्टेति। ऐतिह्यमात्रेण परोक्षतयेति यावत्। अनुभवस्य प्राधान्यं दर्शयति। अनुभवावसानञ्चेति। नैषा तर्केण मतिरित्यर्थवादेन तर्कस्य निषेधमाशङ्क्य विधिविरोधान्नैवमित्याह। श्रुतिरपीति। एवं पूर्वपक्षं सम्भाव्य चेतनब्रह्मकारणवादिवेदान्तसमन्वयः, क्षित्यादिकं न चेतनप्रकृतिकं कार्यद्रव्यत्वात् घटवदिति सांख्ययोगन्यायेन विरुध्यते न वेति सन्देहे स्मृतेर्मूलाभावात् दुर्बलत्वेऽप्यनुमानस्य व्याप्तिमूलत्वेन प्राबल्यात्तेन विरुध्यत इति प्रत्य-

तथेदमपि जगदचेतनं सुखदुःखमोहान्वितं सदचेतनस्यैव सुखदुःखमोहात्मकस्य कारणस्य कार्य्यं भवितुमर्हति न विलक्षणस्य ब्रह्मणः, ब्रह्मविलक्षणत्वञ्चास्य जगतोऽशुद्ध्यचेतनत्वदर्शनादवगम्यम्। अशुद्धं ह्येदं जगत् सुखदुःखमोहात्मकतया प्रीतिपरितापविषादादिहेतुत्वात् स्वर्गनरकाद्युच्चावचप्रपञ्चत्वाच्च। अचेतनं चेदं जगत् चेतनं प्रति कार्यकरणभावेनोपकरणभावोपगमात्, न हि साम्ये सत्युपकार्योपकारकभावो भवति, न हि प्रदीपौ परस्परस्योपकुरुतः। ननु चेतनमपि कार्यकरणं स्वामिभृत्यन्यायेन भोक्तुरुपकरिष्यति, न, स्वामिभृत्ययोरप्यचेतनांशस्यैव चेतनं प्रत्युपकारकत्वात्। यो ह्येकस्य चेतनस्य परिग्रहो बुद्ध्यादिरचेतनभागः स एवान्यस्य चेतनस्योपकरोति न तु स्वयमेव चेतनश्चेतनान्तरस्य उपकरोत्यपकरोति वा, निरतिशया ह्यकर्तारश्चेतना इति साङ्ख्या मन्यन्ते, तस्मादचेतनं कार्यकरणम्। न च काष्ठलोष्टादीनां चेतनत्वे किञ्चित्प्रमा-

---

टाक्षरेण पूर्वपक्षयति। न विलक्षणत्वादिति। पूर्वोत्तरपक्षयोः समन्वयसिद्धिः तदसिद्धिश्चेति पूर्ववत् फलं, जगत् अब्रह्मप्रकृतिकं तद्विलक्षणत्वात्, यद्यद्विलक्षणं तत् तत्प्रकृतिकं यथा मृद्विलक्षणा रुचकादय इत्यर्थः। सुखदुःखमोहाः सत्त्वरजस्तमांसि, तथा च जगत् सुखदुःखमोहात्मकसामान्यप्रकृतिकं तदन्वितत्वात् यदित्थं तत्तथा यथा मृदन्विता घटादय इत्याह। सदैवेति। विलक्षणत्वं साधयति। ब्रह्मविलक्षणत्वञ्चेति। यथा हि एक एव स्त्रीपिण्डः पतिसपत्न्युपपतीनां प्रीतिपरितापविषादादीन् करोति एवमन्येऽपि भावा द्रष्टव्याः। तत्र प्रीतिः सुखं, परितापः

णमस्ति, प्रसिद्धश्चायं चेतनाचेतनविभागो लोके, तस्माद्ब्रह्मविलक्षणत्वान्नेदं जगत् तत्प्रकृतिकम्। योऽपि कश्चिदाचक्षीत श्रुत्वा जगतश्चेतनप्रकृतिकतां तद्बलेनैव समस्तं जगच्चेतनमवगमयिष्यामि प्रकृतिरूपस्य विकारेऽन्वयदर्शनात् अविभावनन्तु चैतन्यस्य परिणामविशेषाद्भविष्यति, यथा स्पष्टचैतन्यानामप्यात्मनां स्वापमूर्च्छाद्यवस्थासु चैतन्यं न विभाव्यते, एवं काष्ठलोष्टादीनामपि चैतन्यं न विभावयिष्यते। *एतस्मादेव च विभावितत्वाविभावितत्वकृतात् विशेषाद्रूपादिभावाभावाभ्याञ्च कार्यकरणानामात्मनाञ्च चेतनत्वाविशेषेऽपि गुणप्रधानभावो न विरोत्स्यते। यथा च पार्थिवत्वाविशेषेऽपि मांससूपौदनादीनां प्रत्यात्मवर्तिनो विशेषात्* परस्परोपकारित्वं भवत्येवमिहापि भविष्यति, प्रविभागप्रसिद्धिरप्यत एव न विरोत्स्यत इति। तेनापि, कथञ्चिच्चेतनत्वाचेतनत्वलक्षणं विलक्षणत्वं परिह्रियेत। शुद्ध्यशुद्धित्व-

---

शोकः, विषादो भ्रमः, आदिपदात् रागादिग्रहः। उभयोश्चेतनत्वेन साम्यादुपकार्योपकारकभावो न स्यादित्ययुक्तम्। स्वामिभृत्ययोर्व्यभिचारादिति शङ्कते। ननु चेतनमपीति। भृत्यदेहस्यैव स्वामिचेतनोपकारकत्वान्न व्यभिचार इत्याह। नेत्यादिना। उत्कर्षापकर्षशून्यत्वाच्चेतनानां मिथो नोपकारकत्वमित्याह। निरतिशया इति। तस्मादुपकारकत्वात्। श्रुतचेतनप्रकृतिकत्वबलेन जगच्चेतनमेवेत्येकदेशिमतमुत्थापयति। योऽपीति। घटादेश्चेतनत्वमनुपलब्धिबाधितं इत्यत आह। अविभावनमिति। अतः कारणान्यपरिणामत्वात् सतोऽपि चैतन्यस्यानुपलब्धिरित्यर्थः। अन्तःकरणाद्यवस्थ इन्द्रियोपरागदशायामेव चैतन्याभिव्यक्ति-

लक्षणन्तु विलक्षणत्वं नैव परिह्रियते, न चैतदपि विलक्षणत्वं परिहर्तुं शक्यत इत्याह। तथात्वञ्च शब्दादिति। अनवगम्यमानमेव हीदं लोके समस्तस्य वस्तुनः चेतनत्वं चेतनप्रकृतिकत्वश्रवणाच्छ्रद्दधानतया केवलयोच्यते, तच्च शब्देनैव विरुध्यते, यतः शब्दादपि तथात्वमवगम्यते। तथात्वमिति प्रकृतिविलक्षणत्वं कथयति। शब्द एव विज्ञानञ्चाविज्ञानं चेति कस्यचिद्विभागस्याचेतनतां श्रावयन् चेतनाद्ब्रह्मणो विलक्षणमचेतनं जगच्छ्रावयति। ननु चेतनत्वमपि क्वचिदचेतनत्वाभिमतानां भूतेन्द्रियाणां श्रूयते यथा, "मृदब्रवीदापोऽब्रुवन्" इति, "तत्तेज ऐक्षत ता आप ऐक्षन्त" इति चैवमाद्या भूतविषया चेतनत्वश्रुतिः, इन्द्रियविषयापि "ते हेमे प्राणा अहंश्रेयसे विवदमाना ब्रह्म जग्मुः" इति "ते ह वाचमूचुस्त्वन्न उद्गाय" इति चैवमाद्येन्द्रियविषयेति। अत उत्तरं पठति॥

न्यदेति भावः। इत्यभावे चैतन्यानभिव्यक्तौ दृष्टान्तः। यथेति। आत्मनात्मनोश्चेतनत्वे स्वस्वामिभावः कुत इत्यत आह। एतस्मादेवेति। मायेति प्रातिस्विकस्वरूपविशेषाक्षेपशेषित्वे दृष्टान्तः। यच्च चेति। चेतनाचेतनभेदः कथमित्यत आह। प्रविभागेति। चैतन्याभिव्यक्त्यनभिव्यक्तिभ्यामित्यर्थः। सर्वस्य चेतनत्वमेकदेश्युक्तमङ्गीकृत्य सांख्यः परिहरति। तेनापि कथञ्चिदिति। अङ्गीकारं त्यक्त्वा स्वतर्केण परिहरति। न चेत्यादिना। इतरच्चेतनाचेतनरूपं वैलक्षण्यं तथात्वशब्दार्थः। श्रुतार्थापत्तिः शब्देन बाध्येति भावः। श्रुतिमाहात्म्याच्च बाध्येतुरुत्तरसूत्रस्यार्थं शङ्कते। नन्विति॥

अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम्॥ ५॥

तुशब्द आशङ्कामपनुदति। न खलु मृदब्रवीदित्येवंजातीयकया श्रुत्या भूतेन्द्रियाणां चेतनत्वमाशङ्कनीयं यतोऽभिमानिव्यपदेश एषः। मृदाद्यभिमानिन्यो वागाद्यभिमानिन्यश्च चेतनादेवता वदनसंवदनादिषु चेतनोचितेषु व्यवहारेषु व्यपदिश्यन्ते न भूतेन्द्रियमात्रम्। कस्माद्विशेषानुगतिभ्याम्। विशेषो हि भोक्तॄणां भूतेन्द्रियाणाञ्च चेतनाचेतनप्रविभागलक्षणः प्रागभिहितः, सर्वचेतनतायां चासौ नोपपद्येत। अपि च कौषीतकिनः प्राणसंवादे करणमात्राशङ्काविनिवृत्तये अधिष्ठातृचेतनपरिग्रहाय देवताशब्देन विशिंषन्ति "(कौ०२।१४) एता ह वै देवता अहंश्रेयसे विवदमाना:" इति "(कौ०२।१४) ता वा एता: सर्व्वा देवताः प्राणे निःश्रेयसं विदित्वा" इति च। अनुगताश्च सर्व्वत्राभिमानिन्यश्चेतनादेवता मन्त्रार्थवादेतिहासपुराणादिभ्योऽवगम्यन्ते "अग्निर्व्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्" इत्येवमादिका च श्रुतिः करणेष्वनुग्राहिकां देवतामनुगतां दर्शयति, प्राणसंवादवाक्यशेषे च "ते ह प्राणाः

मृदादीनां वक्तृत्वादिश्रुतिस्तदभिमानिविषयत्वात् तथा विज्ञानं चाविज्ञानञ्चेति चेतनाचेतनविभागशब्दस्योपचरितार्थत्वं न युक्तमिति सांख्यः समाधत्ते। अभिमानीति। संवदनं विवादः, न भूतमात्रमिन्द्रियमात्रं वा चेतनत्वेन व्यपदिश्यते। लोकवेदप्रसिद्धविभागबाधायोगादित्यर्थः। विशेषपदस्यार्थान्तरमाह। अपि चेति। अहंश्रेयसे स्वश्रेष्ठत्वाय प्राणा विवदमाना इत्युक्तप्राणानां चेतनत्वाचिदेवतापदेन विशेषितत्वात्, प्राणादिपदैरभिमानिव्यपदेश इत्यर्थः। प्राणे निःश्रेयसं श्रैष्ठ्यं विदित्वा

प्रजापतिं पितरमेत्योचुः" इति श्रैष्ठ्यनिर्धारणाय प्रजापतिगमनं तद्वचनाच्चैकैकोत्क्रमणेनान्वयव्यतिरेकाभ्यां प्राणश्रैष्ठ्यप्रतिपत्तिः, "तस्मै बलिहरण" इति चैवंजातीयकोऽस्मदादिष्विव व्यवहारोऽनुगम्यमानोऽभिमानिव्यपदेशं द्रढयति। 'तत्तेज ऐक्षत' इत्यपि परस्या एव देवताया अधिष्ठात्र्याः स्वविकारेष्वनुगताया इयमीक्षा व्यपदिश्यत इति द्रष्टव्यं, तस्माद्विलक्षणमेवेदं ब्रह्मणो जगद्विलक्षणत्वाच्च न ब्रह्मप्रकृतिकमित्याक्षिप्ते प्रतिविधत्ते ॥

दृश्यते तु ॥६॥

तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्तयति, यदुक्तं विलक्षणत्वान्नेदं जगत् ब्रह्मप्रकृतिकमिति नायमेकान्तो दृश्यते हि लोके चेतनत्वेन प्रसिद्धेभ्यः पुरुषादिभ्यो विलक्षणानां केशनखादीनामुत्पत्तिरचेतनत्वेन प्रसिद्धेभ्यश्च गोमयादिभ्यो वृश्चिकादीनाम्। नन्वचेतनान्येव पुरुषादिशरीराण्यचेतनानां केशनखादीनां कारणानि

प्राणाधीना जाता इत्यर्थः। अनुगतिं बहुधा व्याचष्टे। अनुगताश्चेति। तस्मै प्राणाय, बलिहरणं वागादिभिः स्वीयवसिष्ठत्वादिगुणसमर्पणं कृतम्। तेजआदीनामीक्षणं त्वयैवेक्षत्यधिकरणे चेतननिष्ठतया व्याख्यातं द्रष्टव्यमित्यर्थः। यस्मादस्ति जगतश्चेतनत्वं तस्मादिति पूर्वपक्षोपसंहारः॥

किं यत्किञ्चिद्वैलक्षण्यं हेतुः बहुवैलक्षण्यं वा। आद्ये व्यभिचारमाह। नायमेकान्तो दृश्यते हीति। हेतोरसत्त्वाच्च व्यभिचार इति शङ्कते। नन्विति। यत्किञ्चिद्वैलक्षण्यमस्तीति व्यभिचार इत्याह। उच्यत इति। शरीरस्य केशादीनां च प्राणित्वाप्राणित्वरूपं वैलक्षण्यमस्तीत्यर्थः।

अचेतनान्येव वृश्चिकादिशरीराण्यचेतनानां गोमयादीनां कार्याणीत्युच्यते, एवमपि किञ्चिदचेतनं चेतनस्यायतनभावमुपगच्छति किञ्चिन्नेत्यस्त्येव वैलक्षण्यम्। महांश्चायं पारिणामिकः स्वभावविप्रकर्षः पुरुषादीनां केशनखादीनाञ्च रूपादिभेदात्, तथा गोमयादीनां वृश्चिकादीनाञ्च, अत्यन्तसारूप्ये च प्रकृतिविकारभाव एव प्रलीयेत। अथोच्येत अस्ति कश्चित्पार्थिवत्वादिस्वभावः पुरुषादीनां केशनखादिष्वनुवर्तमानो गोमयादीनां च वृश्चिकादिष्विति, ब्रह्मणोऽपि तर्हि सत्तालक्षणः स्वभाव आकाशादिष्वनुवर्तमानो दृश्यते विलक्षणत्वेन च कारणेन ब्रह्मप्रकृतिकत्वं जगतो दूषयता किमशेषस्य ब्रह्मस्वभावस्याननुवर्तनं विलक्षणत्वमभिप्रेयते उत यस्य कस्यचित्, अथ चैतन्यस्येति वक्तव्यम्। प्रथमे विकल्पे समस्तप्रकृतिविकारोच्छेदप्रसङ्गः। नह्यसत्यतिशये प्रकृतिविकारभाव इति भवति। द्वितीये चाप्रसिद्धत्वं दृश्यते

द्वितीयेऽपि तत्रैव व्यभिचारमाह। महानिति। पारिणामिकः केशादीनां स्वगतपरिणामात्मक इत्यर्थः। किञ्च ययोः प्रकृतिविकारभावस्तयोः सादृश्यं वदता वक्तव्यं किमात्यन्तिकं यत्किञ्चिद्वेति, आद्ये दोषमाह। अत्यन्तेति। द्वितीयमाशङ्क्य ब्रह्मजगतोरपि सत्त्वात् प्रकृतिविकृतित्वमिष्टमित्याह। अथेत्यादिना। विलक्षणत्वं विकल्प्य दूषणान्तरमाह। विलक्षणत्वेनेत्यादिना। जगति समस्तस्य ब्रह्मस्वभावस्य चेतनत्वादेरननुवर्तमानाद् ब्रह्मकार्यत्वमिति पक्षे सर्वसाम्ये प्रकृतिविकारत्वमित्युक्तं स्यात् तदसङ्गतमित्याह। प्रथमे इति। तृतीये तु दृष्टान्ताभाव इति। न च जगत् ब्रह्मप्रकृतिकमचेतनत्वादविद्यावदिति दृष्टान्तोऽस्तीति वाच्यं, अना-

हि सत्तालक्षणो ब्रह्मस्वभाव आकाशादिष्वनुवर्तमान इत्युक्तं। तृतीये च दृष्टान्ताभावः, किं हि यच्चैतन्येनानन्वितं तदब्रह्मप्रकृतिकं दृष्टमिति ब्रह्मकारणवादिनं प्रत्युदाह्रियेत, समस्तस्यास्य वस्तुजातस्य ब्रह्मप्रकृतिकत्वाभ्युपगमात्। आगमविरोधस्तु प्रसिद्ध एव चेतनं ब्रह्म जगतः कारणं प्रकृतिश्चेत्यागमतात्पर्यस्य प्रसाधितत्वात्। यत्तूक्तं परिनिष्पन्नत्वात् ब्रह्मणि प्रमाणान्तराणि सम्भवेयुरिति तदपि मनोरथमात्रं, रूपाद्यभावाद्धि नायमर्थः प्रत्यक्षस्य गोचरः, लिङ्गाद्यभावाच्च नानुमानादीनामागममात्रसमधिगम्य एव त्वयमर्थो धर्मवत्। तथा च श्रुतिः,
"नैषा तर्केण मतिरापनेया प्रोक्तान्येनैव सुज्ञानाय प्रेष्ठ" इति। "कोऽद्धा वेद क इह प्रवोचत् इयं विसृष्टिः यत आबभूव"

दित्वस्योपाधित्वात्। न च ध्वंसे साध्यव्यापकता, तस्यापि कार्यसंस्कारात्मकस्य भावत्वे सब्रह्मप्रकृतिकत्वादभावत्वापक्षे चानादिमत्त्वस्योपाधित्वादिति, सम्प्रति कल्पत्रयसाधारणं दोषमाह। आगमेति, पूर्वोक्तमनूद्य ब्रह्मणः शुष्कतर्कविषयत्वासम्भवाच्च तर्काक्षेप इत्याह। यत्तूक्तमित्यादिना। लिङ्गसादृश्यपदप्रवृत्तिनिमित्तानामभावादनुमानोपमानशब्दानामगोचरः, ब्रह्म लक्षणया वेदैकवेद्यमित्यर्थः। एषा ब्रह्मविषया मतिस्तर्केण स्वतन्त्रेण नापनेया न सम्पादनीया। यद्वा कुतर्केण न बाधनीया कुतार्किकादन्येनैव वेदविदाचार्येण प्रोक्ता मतिः सुज्ञानायानुभवाय फलाय भवति हे प्रेष्ठ प्रियतमेति नचिकेतसम्प्रति मृत्योर्वचनं। इयं विविधा सृष्टिर्यतः आ समन्ताद्बभूव तं को वा अद्धा साक्षाद्वेद, तिष्ठतु वेदनं क इह लोके तं प्रवोचत्, प्रावोचच्छान्दसो दीर्घलोपः, यथावद्वक्तापि नास्तीत्यर्थः। प्रभवं

इति चैते मन्त्राः सिद्धानामपीश्वराणां दुर्बोधतां जगत्कारणस्य दर्शयतः । स्मृतिरपि भवति

"अचिन्त्याः खलु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत् ।
प्रकृतिभ्यः परं यच्च तदचिन्त्यस्य लक्षणम्" ॥ इति
"अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते" । इति च
"न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः ।
अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां च सर्वशः" ॥ इति

चैवंजातीयका । यदपि श्रवणव्यतिरेकेण मननं विदधच्छब्द एव तर्कमप्यादर्तव्यं दर्शयतीत्युक्तं नानेन मिषेण शुष्कतर्कस्यात्रात्मलाभः सम्भवति, श्रुत्यनुगृहीत एव ह्यत्र तर्कोऽनुभवाङ्गत्वेनाश्रीयते, स्वप्नान्तबुद्धान्तयोरुभयोरितरेतरव्यभिचारादात्मनोऽनन्वागतत्वं सम्प्रसादे च प्रपञ्चपरित्यागेन सदात्मना सम्पत्तेर्निष्प्रपञ्चसदात्मत्वं, प्रपञ्चस्य च ब्रह्मप्रभवत्वात् कार्यकारणानन्यत्वन्यायेन ब्रह्माव्यतिरेकः इत्येवंजातीयकः । तर्काप्रतिष्ठानादिति च केवलस्य तर्कस्य

जन्म न विदुः मम सर्वादित्वेन जन्माभावात् । मिषेण मननविधिव्याजेन, शुष्कः श्रुत्यनपेक्षः । श्रुत्या तत्त्वे निश्चिते सत्यत्र पश्चात् पुरुषदोषशङ्का-सम्भावनादेर्निरासाय गृहीतः श्रुत्यनुगृहीतस्तमाह । स्वप्नान्तेति । जीवस्यावस्थावतो देहादिप्रपञ्चयुक्तस्य निष्प्रपञ्चब्रह्मैक्यमसम्भवि इति तस्याः प्रमाणविरोधाशङ्काया द्वितीयस्यामयुक्तमितीयं श्रौतार्थासम्भावनायां तन्निरासाय सर्वावस्थास्वात्मनोऽनुगतस्य व्यभिचारिणीभिरवस्थाभिरनन्वागतत्वमसङ्गत्वम्, एवमवस्थानां स्वाभाविकत्वे कूटस्थवदात्मव्यभिचारायोगात् सुषुप्तौ प्रपञ्चस्यात्यन्ताभावे सता सोम्येत्युक्ताभेददर्शनाद् निष्प्रपञ्चब्रह्मैक्यसम्भवः, यथा घटादयो मृदभिन्नास्तथा जगद्ब्रह्माभिन्नं तज्जत्वादित्यर्थ

विप्रलम्भकत्वं दर्शयिष्यति। योऽपि चेतनकारणश्रवणबलेनैव समस्तस्य जगतश्चेतनतामुत्प्रेक्षेत तस्यापि विज्ञानं चाविज्ञानं चेति चेतनाचेतनविभागश्रवणं विभावनाविभावनाभ्यां चैतन्यस्य शक्यत एव योजयितुम्। परस्यैव त्विदमपि विभागश्रवणं न युज्यते, कथं परमकारणस्य ब्रह्मणः समस्तजगदात्मना समवस्थानं श्राव्यते विज्ञानं चाविज्ञानं चाभवदिति। तत्र यथा चेतनस्याचेतनभावो नोपपद्यते विलक्षणत्वात्, एवमचेतनस्यापि चेतनभावो नोपपद्यते, प्रत्युक्तत्वात्तु विलक्षणत्वस्य यथा श्रुत्यैव चेतनं कारणं ग्रहीतव्यं भवति॥

असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात्॥ ७॥

यदि चेतनं शुद्धं शब्दादिहीनं च ब्रह्म तद्विपरीतस्या-

आश्रीयत इत्यर्थः। इतोऽन्यादृशतर्कस्यात्र ब्रह्मण्यप्रवेशादस्य चानुकूलत्वाच्च तर्कस्यात्रावकाश इति भावः। ब्रह्मणि शुष्कतर्कस्याप्रवेशः कुतस्त्यमत इत्याह। तर्काप्रतिष्ठानादिति। विप्रलम्भकत्वमप्रमापकत्वम्। यदुक्तं एकदेशिना सर्वस्य जगतश्चेतनत्वोक्तौ विभागश्रुत्यनुपपत्तिरिति दूषणं सांख्येन तत्र तत्र तेनैकदेशिना विभागश्रुतेः सत्त्वाभिव्यक्त्यनभिव्यक्तिभ्यां योजयितुं शक्यत्वात्, साङ्ख्यस्य त्विदं दूषणं वज्रलेपायते प्रधानकार्यत्वे सर्वस्याचेतनत्वेन चेतनाचेतनकार्यविभागासम्भवादित्याह। योऽपीत्यादिना सिद्धान्ते चेतनाचेतनवैलक्षण्याधिकारे कथं ब्रह्मणः प्रकृतित्वमित्यत आह। प्रत्युक्तत्वादिति। अप्रयोजकत्वव्यभिचाराभ्यां निरस्तत्वादित्यर्थः॥

कार्यमुत्पत्तेः प्रागसदेव स्यात् स्वात्मिकारणात्मना सत्त्वायोगादि

चेतनस्याशुद्धस्य शब्दादिमतश्च कार्यस्य कारणमिष्येत, असत् तर्हि कार्यं प्रागुत्पत्तेरिति प्रसज्येत, अनिष्टं चैतत् सत्कार्यवादिनस्तवेति चेत्, नैष दोषः, प्रतिषेधमात्रत्वात्. प्रतिषेधमात्रं हीदं नास्य प्रतिषेध्यमस्ति, न ह्ययं प्रतिषेधः प्रागुत्पत्तेः सत्त्वं कार्यस्य प्रतिषेद्धुं शक्नोति, कथं, यथैव हीदानीमपीदं कार्यं कारणात्मना सत् एवं प्रागुत्पत्तेरपीति गम्यते। न हीदानीमपीदं कार्यं कारणात्मानमन्तरेण स्वतन्त्रमेवास्ति, "सर्वं तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनः सर्वं वेद" इत्यादिश्रवणात्। कारणात्मना तु सत्त्वं कार्यस्य प्रागुत्पत्तेरविशिष्टम्। ननु शब्दादिहीनं ब्रह्म जगतः कारणं, वाढं, न तु शब्दादिमत्कार्यं कारणात्मना हीनं प्रागुत्पत्तेरिदानीं वास्तीति, तेन न शक्यते वक्तुं प्रागुत्पत्तेरसत्कार्यमिति। विस्तरेण चैतत्कार्यकारणानन्यत्ववादे वक्ष्यामः॥

अपीतौ तद्वत् प्रसङ्गादसमञ्जसम्॥ ८॥

अत्राह, यदि स्थौल्यसावयवत्वाचेतनत्वपरिच्छिन्नत्वाशु-

तत्र प्रसिद्धान्तापत्तिमाशङ्क्य मिथ्यात्वात् कार्यस्य कालत्रयेऽपि कारणात्मना सत्त्वमविरुद्धमिति समाधत्ते। असदिति। चेदित्यादिना असत् स्यादिति सत्त्वप्रतिषेधो निरर्थक इत्यर्थः। कार्यसतत्त्वाभावे श्रुतिमाह। सर्वन्तमिति। मिथ्यात्वमजानतः शङ्कामनूद्य परिहरति। नन्वित्यादिना। विस्तरेण चैतदिति मिथ्यात्वमित्यर्थः।

सत्कार्यवादसिद्ध्यर्थं कार्यभेदे कारणस्यापि कार्यवदशुद्ध्यादिप्रसङ्ग

द्ध्यादिधर्मकं कार्यं ब्रह्मकारणकमभ्युपगम्येत, तदापीतौ प्रलये प्रतिसंसृज्यमानं कार्यं कारणेऽविभागमापद्यमानं कारणमात्मीयेन धर्मेण दूषयेदित्यपीतौ कारणस्यापि ब्रह्मणः कार्यस्येवाशुद्ध्यादिरूपताप्रसङ्गात् सर्वज्ञं ब्रह्म जगतः कारणमित्यसमञ्जसमिदमौपनिषदं दर्शनम्। अपि च समस्तस्य विभागस्याविभागप्राप्तेः पुनरुत्पत्तौ नियमकारणाभावात् भोक्तृभोग्यादिविभागेनोत्पत्तिर्न प्राप्नोतीत्यसमञ्जसम्। अपि च भोक्तॄणां परेण ब्रह्मणाविभागं गतानां कर्मादिनिमित्तप्रलयेऽपि पुनरुत्पत्तावभ्युपगम्यमानायां मुक्तानामपि पुनरुत्पत्तिप्रसङ्गादसमञ्जसम्। अथेदं जगदपीतावपि विभक्तमेव परेण ब्रह्मणावतिष्ठेतैवमप्यपीतिरेव न सम्भवति, कारणाव्यतिरिक्तं च कार्यं न सम्भवतीत्यसमञ्जसमेवेति, अत्रोच्यते॥

इति शङ्कासूत्रं व्याचष्टे। अपीतेरिति। प्रतिसंसृज्यमानपदस्य व्याख्या करोति, यथा जले लीयमानं लवणद्रव्यं जलं दूषयति तद्वदित्यर्थः। सूत्रस्य योजनान्तरमाह। अपि चेति सर्वस्य कार्यस्यापीतौ कारणवदेकरूपत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः। अर्थान्तरमाह। अपि चेति। कर्मादीनामुत्पत्तिनिमित्तानां प्रलयेऽपि भोक्तॄणां उत्पत्तौ तद्वदेव मुक्तानामप्युत्पत्तिप्रसङ्गादित्यर्थः। शङ्कापूर्वकं व्याख्यान्तरमाह। अथेति। यदि लयकालेऽपि कार्यं कारणाद्विभक्तं तर्हि स्थितिकालवल्लयाभावप्रसङ्गात् कार्येण द्वैतापत्तेश्चासमञ्जसमिदं दर्शनमित्यर्थः॥

अपीतौ जगत् स्वकारणं न दूषयति कारणे लीनत्वात् मृदादिषु नील

न तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥

नैवास्मदीये दर्शने किञ्चिदसामञ्जस्यमस्ति यत्तावदभिहितं कारणमपिगच्छत्कार्यं कारणमात्मीयेन धर्मेण दूषयेदिति, तददूषणं, कस्मात् दृष्टान्तभावात्। सन्ति हि दृष्टान्ताः यथा कारणमपिगच्छत् कार्यं कारणमात्मीयेन धर्मेण न दूषयति, तद्यथा शरावादयो मृत्प्रकृतिका विकारा विभागावस्थायामुच्चावचमध्यमप्रभेदाः सन्तः पुनः प्रकृतिमपिगच्छन्तो न तामात्मीयेन धर्मेण संसृजन्ति। रुचकादयश्च सुवर्णविकारा अपीतौ न सुवर्णमात्मीयेन धर्मेण संसृजन्ति। पृथिवीविकारश्चतुर्विधो भूतग्रामो न पृथिवीमपीतावात्मीयेन धर्मेण संसृजति। त्वत्पक्षस्य तु न कश्चित् दृष्टान्तोऽस्ति, अपीतिरेव हि न सम्भवेत् यदि कारणे कार्यं स्वधर्मेणैवावतिष्ठेत, अनन्यत्वेऽपि कार्यकारणयोः कार्यस्य कारणात्मत्वं न तु कारणस्य कार्यात्मत्वं, आरम्भणशब्दादिभ्य इति वक्ष्यामः। अत्यल्पञ्चेदमुच्यते, कार्यमपीतावात्मीयेन धर्मेण

घटादिवदिति। सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे। नैवेत्यादिना। अपिगच्छत् लीयमानं, विभागावस्था स्थितिकालः, त्वत्पक्षस्येति मधुरजलं लवणाख्यकारणमित्यदृष्टान्तः। किञ्च दूषकत्वे कार्यस्य स्थितिः स्यात्सुवर्णादिवदित्याह। अपीतिरेवेति। असति कार्ये तद्धर्मेण कारणस्य योगो न सम्भवति धर्मसत्त्वे धर्मिणामप्यसत्त्वादिति भावः। ननु सत्कार्यवादे लयेऽपि कार्यस्य कारणाभेदेन सत्त्वात् दूषकत्वं स्यादित्यत आह। अनन्यत्वेऽपीति। कल्पितस्याधिष्ठानधर्मवत्त्वमभेदात् न त्वधिष्ठानस्य कल्पितकार्यधर्मवत्त्वं तस्य कार्यात् पृथक् सत्त्वादित्यर्थः। किञ्चापीताविति विशेषणं व्यर्थमिति

कारणं संसृजेदिति स्थितावपि हि समानोऽयं प्रसङ्गः कार्यकारणयोरनन्यत्वाभ्युपगमात् इदं सर्वं यदयमात्मा, आत्मैवेदं सर्वं ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तात् सर्वं खल्विदं ब्रह्मेत्येवमाद्याभिर्हि श्रुतिभिरविशेषेण त्रिष्वपि कालेषु कार्यस्य कारणादनन्यत्वं श्राव्यते। तत्र यः परिहारः कार्यस्य तद्धर्माणां चाविद्याध्यारोपितत्वान्न तैः कारणं संसृज्यत इति अपीतावपि स समानः। अस्ति चायमपरो दृष्टान्तः, यथा स्वयं प्रसारितया मायया मायावी त्रिष्वपि कालेषु न संस्पृश्यते अवस्तुत्वात्, एवं परमात्मापि संसारमायया न संस्पृश्यत इति। यथा च स्वप्नदृगेकः स्वप्नदर्शनमायया न संस्पृश्यते प्रबोधसम्प्रसादयोरनन्वागतत्वात्, एवमवस्थात्रयसाक्ष्येकोऽव्यभिचार्यवस्थात्रयेण व्यभिचारिणा न संस्पृश्यते। मायामात्रं ह्येतत् परमात्मनोऽवस्थात्रयात्मनावभासनं रज्ज्वा इव सर्पादिभावेनेति। अत्रोक्तं वेदान्तार्थसम्प्रदायविद्भिराचार्यैः।

प्रतिबन्द्या समाधत्ते। स्थितावपीति। परिणामदृष्टान्तं व्याख्याय विवर्तदृष्टान्तं व्याचष्टे। अस्ति चेति॥ मायाया अनुपादानत्वभ्रान्त्या दृष्टान्तान्तरमाह। यथेति। अस्त्येव स्वप्नकाले दृष्टसंसर्ग इत्यत आह। प्रबोधेति। जाग्रत्सुषुप्त्योः स्वप्नेनात्मनोऽस्पर्शात् तत्कालेऽप्यस्पर्श इत्यर्थः। यदाल्पज्ञस्य जीवस्यावस्थाभिरसंसर्गस्तदा सर्वज्ञस्य किं वाच्यमिति दार्ष्टान्तिकमाह। एवमिति। यद्वा जगज्जन्मस्थितिलया ईश्वरस्यावस्थात्रयं तदसङ्गित्वे वृद्धसम्मतिमाह। अत्रोक्तमिति। यदा तत्त्वमस्याद्युपदेशकाले प्रबुध्यते मायानिद्रां त्यजति तदा जन्मलयस्थितिशून्यमद्वैतमीश्वरमात्मत्वेनानुभव-

"अनादिमायया सुप्तो यदा जीवः प्रबुध्यते ।
अजमनिद्रमस्वप्नमद्वैतं बुध्यते तदा" । इति

तत्र यदुक्तमपीतौ कारणस्यापि कार्यस्येव स्थौल्यादिदोषप्रसङ्ग इत्येतदयुक्तम् । यत्पुनरेतदुक्तं समस्तस्य विभागस्याविभागप्राप्तेः पुनर्विभागेनोत्पत्तौ नियमकारणं नोपपद्यत इत्ययमप्यदोषः दृष्टान्तभावादेव, यथा हि सुषुप्तिसमाध्यादावपि सत्यां स्वाभाविक्यामविभागप्राप्तौ मिथ्याज्ञानस्यानपोदितत्वात् पूर्ववत् पुनः प्रबोधे विभागो भवत्येवमिहापि भविष्यति । श्रुतिश्चात्र भवति "इमाः सर्वाः प्रजाः सति संपद्य न विदुः सति सम्पद्यामहे" इति । त इह व्याघ्रो वा सिंहो वा वृको वा वराहो वा कीटो वा पतङ्गो वा दंशो वा मशको वा यद्यद्भवन्ति तत्तदा भवन्तीति । यथा हि असंविभागेऽपि परमात्मनि मिथ्याज्ञानप्रतिबद्धो विभागव्यवहारः स्वप्नवदव्याहतः स्थितो दृश्यते, एवमपीतावपि मिथ्याज्ञानप्रतिबद्धैव विभागशक्तिरनुमास्यते । एतेन मुक्तानां पुनरुत्पत्तिप्रसङ्गः

तात्पर्यार्थः । फलितमाह । तत्रेति । द्वितीयशङ्कामनूद्य तेनैव सूत्रेण परिहरति । यत्पुनरिति । सुषुप्तावज्ञानसत्त्वे पुनर्विभागोत्पत्तौ च मानमाह । श्रुतिश्चेति । सति ब्रह्मण्येकीभूय न विदुरित्यज्ञानोक्तिः, इह सुषुप्तेः प्राक् प्रबोधे येन येन जात्यादिना विभक्ता भवन्ति तदा पुनरुत्थानकाले तथैव भवन्तीति विभागोक्तिः । ननु सुषुप्तौ पुनर्विभागशक्त्यज्ञानसत्त्वे सर्वप्रलये तत्सत्त्वं कुत इत्यत आह । यथा हीति । यथा सुषुप्तौ परमात्मनि सर्वकार्याणामविभागेऽपि पुनर्विभागहेत्वज्ञानशक्तिरस्ति एवमपीतौ महाप्रलयेऽपि मिथ्याभूताज्ञानसम्बद्धा पुनः सृष्टिविभागशक्ति-

प्रत्युक्ताः, सम्यग्ज्ञानेन मिथ्याज्ञानस्यापोदितत्वात् । यः पुनरयमन्तेऽपरो विकल्प उत्प्रेक्षितोऽथेदं जगदपीतावपि विभक्तमेव परेण ब्रह्मणावतिष्ठेतेति सोऽप्यभ्युपगमादेव प्रतिषिद्धः, तस्मात् समञ्जसमिदमौपनिषदं दर्शनं ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥

स्वपक्षे चैते प्रतिवादिनः साधारणा दोषाः प्रादुःष्युः कथमित्युच्यते यत्तावदभिहितं विलक्षणत्वान्नेदं जगद्ब्रह्मप्रकृतिकमिति, प्रधानप्रकृतिकतायामपि समानमेतच्छब्दादिहीनात् प्रधानाच्छब्दादिमतो जगत उत्पत्त्यभ्युपगमात्, अतएव च विलक्षणकार्योत्पत्त्यभ्युपगमात् समानः प्रागुत्पत्तेरसत्कार्यवादप्रसङ्गः, तथाऽपीतौ कार्यस्य कारणाविभागाभ्युपगमात्, तद्वत् प्रसङ्गोऽपि समानः, तथा मृदितसर्वविशेषेषु विकारेष्वपीतावविभागात्मतां गतेष्विदमस्य

रनुभाव्यते । यतः स्थिताविदानीं मिथ्याज्ञानकार्यो विभागव्यवहारस्तत्त्वबोधाभावात् स्वप्नान्तरवदबाधितो दृश्यते, अतः कार्यदर्शनात् कारणसत्त्वसिद्धिरित्यर्थः । अज्ञानां जीवानां महाप्रलयेऽप्यज्ञानशक्तिनियमात् पुनर्जन्मनियम इति भावः । एतेनेति जन्मकारणाज्ञानशक्त्यभावेनेत्यर्थः ।

वैलक्षण्यादीनां सांख्यपक्षेऽपि दोषत्वात्स्वाभिमतविरोधप्रयासः कार्य इत्याह । स्वपक्षेति । सूत्रं व्याचष्टे । स्वेति । प्रादुःष्युः प्रादुर्भवेयुः, अत एवेति सत्कार्यस्य विलक्षणकारणात्मना सम्बन्धायोगात्, सांख्यस्यैवासंकोचो न कार्यमिथ्यात्ववादिन इति मन्तव्यम् । अपीताविति सूत्रोक्तदोष-

पुरुषस्योपादानमिदमस्येति प्राक् प्रलयात् प्रतिपुरुषं ये नियता भेदा न ते तथैव पुनरुत्पत्तौ नियन्तुं शक्यन्ते, कारणाभावात्, विनैव च कारणेन नियमेऽभ्युपगम्यमाने कारणाभावसामान्यात् मुक्तानामपि पुनर्बन्धप्रसङ्गः। अथ केचिद्भेदा अपीतावविभागमापद्यन्ते केचिन्नेति चेत्, ये नापद्यन्ते तेषां प्रधानकार्यत्वं न प्राप्नोतीत्येवमेते दोषाः साधारणत्वान्नान्यतरस्मिन् पक्षे चोदयितव्या भवन्तीत्यदोषतामेवैषां द्रढयति अवश्याश्रयितव्यत्वात्॥

तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः॥ ११॥

इतश्च नागमगम्येऽर्थे केवलेन तर्केण प्रत्यवस्थातव्यं, यस्मान्निरागमाः पुरुषोत्प्रेक्षामात्रनिबन्धनास्तर्का अप्रतिष्ठिताः सम्भवन्त्युत्प्रेक्षाया निरङ्कुशत्वात्। तथा हि कैश्चिदभियुक्तैर्यत्नेनोत्प्रेक्षितास्तर्का अभियुक्ततरैरन्यैराभास्यमाना दृश्यन्ते, तैरप्युत्प्रेक्षितास्तदन्यैराभास्यन्त इति न प्रतिष्ठितत्वं तर्काणां शक्यं समाश्रयितुं पुरुषमतिवैरूप्यात्।

चतुष्टयमाह। तथा पीताविति। कार्यत्वे प्रधानस्य रूपादिमत्त्वप्रसङ्गः। इदं कर्मादिकमस्योपादानं भोग्यमस्येत्यनियमः। बद्धमुक्तव्यवस्था च यदि व्यवस्थार्थं मुक्तानां भेदाः सङ्कीर्णविलयाः प्रधाने लीयन्ते बद्धानां भेदास्तु न लीयन्त इत्युच्येत तर्हि अलीनानां पुरुषवत् कार्यत्वव्याघात इत्यर्थः।

किञ्च तर्कस्य सम्भावितदोषत्वात्तेन निर्दोषपदार्थसमन्वयो न बाध्य इत्याह। तर्काप्रतिष्ठानादपीति। पुरुषमतीनां विचित्रत्वेऽपि कल्पितस्य

अथ कस्यचित् प्रसिद्धमाहात्म्यस्य कपिलस्यान्यस्य वा सम्मतस्तर्कः प्रतिष्ठित इत्याश्रीयेत, एवमपि अप्रतिष्ठितत्वमेव प्रसिद्धमाहात्म्याभिमतानामपि तीर्थकराणां कपिलकणभुक्प्रभृतीनां परस्परविप्रतिपत्तिदर्शनात्। अथोच्येतान्यथा वयमनुमास्यामहे यथा नाप्रतिष्ठादोषो भविष्यति, न हि प्रतिष्ठितस्तर्क एव नास्तीति शक्यते वक्तुं, एतदपि हि तर्काणामप्रतिष्ठितत्वं तर्केणैव प्रतिष्ठाप्यते। केषाञ्चित् तर्काणामप्रतिष्ठितत्वदर्शनेनान्येषामपि तज्जातीयकानां तर्काणामप्रतिष्ठितत्वकल्पनात्। सर्वतर्काप्रतिष्ठायाञ्च सर्वलोकव्यवहारोच्छेदप्रसङ्गः। अतीतवर्तमानाध्वसाम्येन ह्यनागतेऽप्यध्वनि सुखदुःखप्राप्तिपरिहाराय प्रवर्तमानो लोको दृश्यते। श्रुत्यर्थविप्रतिपत्तौ चार्थाभासनिराकरणेन सम्य-

सर्वज्ञत्वात् तदीयतर्केऽविश्वास इति शङ्कते। अथेति। कपिलो यदि सर्वज्ञः कणादो नेति का प्रमा इति न्यायेन परिहरति। एवमपीति। सूत्रमध्यस्थशङ्काभागं व्याचष्टे। अथोच्येतेति। विलक्षणत्वादितर्काणामप्रतिष्ठितत्वेऽपि व्याप्तिपक्षधर्मतासम्पन्नः कश्चित् तर्कः प्रतिष्ठितो भविष्यति तेन प्रधानमनुमेयमित्यर्थः। ननु सोऽप्यप्रतिष्ठितः तर्कजातो यस्मात् विलक्षणत्वादिवदित्यत आह। न हीति। तर्कजातीयत्वादिति तर्कः प्रतिष्ठितो न वा, आद्येऽस्यैवाप्रतिष्ठितत्वसाध्याभावाद्व्यभिचारः, द्वितीयेऽपि न सर्वतर्काणामप्रतिष्ठितत्वं हेत्वभावादित्यभिसन्धिमानाह। एतदपीति। किञ्चानागतपाकः इष्टसाधनं पाकत्वादतीतपाकवदित्याद्यष्टसाधनानुमानात्मकतर्कस्य प्रवृत्तिनिवृत्तिव्यवहारहेतुत्वात्प्रतिष्ठि-त्वाह। सर्वतर्केति। अध्वा विषयः पाकभोजनादिर्विषभक्षणादिश्च तस्मा-

गर्थनिर्द्धारणं तर्केणैव वाक्यवृत्तिनिरूपणरूपेण क्रियते। मनुरपि चैवमेव मन्यते-

"प्रत्यक्षमनुमानञ्च शास्त्रञ्च विविधागमम्।
त्रयं सुविदितं कार्यं धर्मशुद्धिमभीप्सता" ॥ इति
"आर्षं धर्मोपदेशञ्च वेदशास्त्राविरोधिना।
यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्मं वेद नेतरः" ॥ इति च-

ब्रुवन्। अयमेव च तर्कस्यालङ्कारो यदप्रतिष्ठितत्वं नाम, एवं हि सावद्यतर्कपरित्यागेन निरवद्यस्तर्कः प्रतिपत्तव्यो भवति। न हि पूर्वजो मूढ आसीदित्यात्मनापि मूढेन भवितव्यं इति किञ्चिदस्ति प्रमाणं, तस्मान्न तर्काप्रतिष्ठानं दोष इति चेदेवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः। यद्यपि क्वचिद्विषये तर्कस्य प्रतिष्ठितत्वमुपलक्ष्यते तथापि प्रकृते तावद्विषये प्रसज्यत एवाप्रतिष्ठितत्वदोषादनिर्मोक्षस्तर्कस्य, न हीदमतिगम्भीरं भावयाथात्म्यं मुक्तिनिबन्धनमागममन्तरेणोत्प्रेक्षितुमपि शक्यं, रूपाद्यभावाद्धि नायमर्थः प्र-

मान्येन पाकत्वादिना सामान्यविषये पाकादौ सुखदुःखहेतुत्वानुमितप्रा ग्रहत्वादिरित्यर्थः। किञ्च पूर्वोत्तरमीमांसयोस्तर्केणैव वाक्यतात्पर्यनिर्णयस्य क्रियमाणत्वात् तर्कः प्रतिष्ठित इत्याह। तथा हीति। मनुरपि वेदार्थविद् तर्काणां प्रतिष्ठां मन्यत इत्याह। मनुरिति। धर्मस्य शुद्धिरधर्मोद्भेदनिर्णयः। कश्चित् तर्कस्याप्रतिष्ठितत्वमङ्गीकरोति। अयमेवेति। पूर्वतर्काणां प्रतिष्ठानं पूर्वपक्ष एव न स्यादिति भावः। पूर्वपक्षतर्कवत् सिद्धान्ततर्कोऽप्यप्रतिष्ठितः तर्कत्वाविशेषादिति वदन्तं उपहसति। न हीति। कस्मिंश्चित् तर्कस्य प्रतिष्ठायामपि अमतस्तर्कविषये तर्कस्य स्वातन्त्र्य

त्यक्षस्य गोचरो लिङ्गाद्यभावाच्च नानुमानादीनामित्यवोचाम। अपि च सम्यग्ज्ञानान्मोक्ष इति सर्वेषां मोक्षवादिनामभ्युपगमः, तच्च सम्यक् ज्ञानमेकरूपं वस्तुतन्त्रत्वात्, एकरूपेण ह्यवस्थितो योऽर्थः स परमार्थः लोके तद्विषयं ज्ञानं सम्यक् ज्ञानमित्युच्यते यथाऽग्निरुष्ण इति, तत्रैवं सति सम्यग्ज्ञाने पुरुषाणां विप्रतिपत्तिरनुपपन्ना, तर्कज्ञानानान्तु अन्योन्यविरोधात् प्रसिद्धा विप्रतिपत्तिः, यद्धि केनचित्तार्किकेणेदमेव सम्यक् ज्ञानमिति प्रतिष्ठापितं तदपरेण व्युत्थाप्यते, तेनापि प्रतिष्ठापितं ततोऽपरेण व्युत्थाप्यत इति च प्रसिद्धं लोके कथमेकरूपानवस्थितविषयं तर्कप्रभवं सम्यक् ज्ञानं भवेत्। न च प्रधानवादी तर्कविदामुत्तम इति सर्वैस्तार्किकैः परिगृहीतः, येन तदीयं मतं सम्यक् ज्ञानमिति प्रतिपद्येमहि। न च शक्यन्ते

नास्तीति सूत्रशेषं व्याचष्टे। यद्यपीत्यादिना। अतिगम्भीरत्वं ब्रह्मणो वेदान्यमानागम्यत्वम्। भावस्य जगत्कारणस्य, याथात्म्यमद्वयत्वं, मुक्तिनिबन्धनं सम्यग्ज्ञानालम्बनम्। परमार्थविषयं दर्शयति। रूपादीति। अनिर्मोक्षो मुक्त्यभाव इत्यर्थान्तरमाह। अपि चेत्यादिना। एकरूपवस्तुज्ञानस्य सम्यग्ज्ञानत्वेऽपि तर्कजन्यत्वं किं न स्यादित्यत आह। तत्रैवं सतीति। तर्कज्ञानानां मिथो विप्रतिपत्तेर्न सम्यग्ज्ञानत्वं सम्यग्ज्ञाने विप्रतिपत्त्ययोगादित्यर्थः। एकरूपेणानवस्थितो विषयो यस्य तत् तर्कप्रभवं कथं सम्यक् ज्ञानं भवेदिति योजना। ननु सांख्यस्य श्रेष्ठत्वात् तज्ज्ञानं सम्यगित्याशङ्क्य हेत्वसिद्धिमाह। न च प्रधानेति। ननु सर्वतार्किकैर्मिलित्वा निश्चितं तर्कैर्ग्राह्यं मतिर्मुक्तिहेतुरित्यत आह। न च शक्यन्त इति। तस्मात् तर्कोत्थज्ञानान्मुक्त्ययोगात् तर्केण वेदान्त

अतीतानागतवर्तमानास्तार्किका एकस्मिन् देशे काले च समाहर्तुं, येन तन्मतिरेकरूपैकार्थविषया सम्यङ्मतिरिति स्यात्, वेदस्य तु नित्यत्वे विज्ञानोत्पत्तिहेतुत्वे च सति व्यवस्थितार्थविषयत्वोपपत्तेः, तज्जनितस्य ज्ञानस्य सम्यक्त्वं अतीतानागतवर्तमानैः सर्वैरपि तार्किकैः अपह्नोतुमशक्यं, अतः सिद्धमस्यैवौपनिषदस्य ज्ञानस्य सम्यग्ज्ञानत्वं, अतोऽन्यत्र सम्यग्ज्ञानत्वानुपपत्तेः संसाराविमोक्ष एव प्रसज्येत, अत आगमवशेनागमानुसारितर्कवशेन च चेतनं ब्रह्म जगतः कारणं प्रकृतिश्चेति स्थितम् ॥

एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥१२॥

वैदिकस्य दर्शनस्य प्रत्यासन्नत्वात् गुरुतरतर्कबलोपेतत्वात् वेदानुसारिभिश्च कैश्चिच्छिष्टैः केनचिदंशेन परिगृहीतत्वात् प्रधानकारणवादं तावद्व्यपाश्रित्य यस्तर्कनि-

---

समन्वयाबाधो न युक्तस्तद्बाधे सम्यग्ज्ञानाभावेनानिर्मोक्षप्रसङ्गादिति कृतार्थमुपसंहरति । अतोऽन्यथेति । समन्वयस्य तर्केणाविरोधे फलितमधिकरणार्थमुपसंहरति । अत आगमेति ।

ब्रह्म जगदुपादानमित्युक्तवेदान्तसमन्वयो विषयः स किं य- द्विभु तत्त्वोपादानमिति वैशेषिकादिन्यायेन विरुध्यते न वेति सन्देहे सांख्यवृद्धानां तर्ककुशलमतिविरोधेऽपि वैशेषिकादीनां तर्कबलितकणादमतप्रसि- द्धेस्तदीयन्यायस्य अपरिग्रहत्वाद्विरुध्यत इति प्रत्युदाहरणेन प्राप्तेऽभि- दधाति । एतेनेति । फलं पूर्ववत् । ननु सांख्यमतस्योपदेशात्किमत- स्तिदेशः किमिति कृतो वैशेषिकस्यापि सम्यगादित्वाशङ्क्य पूर्वोत्तरयोः

मित्त आक्षेपो वेदान्तवाक्येषूद्भावितः स परिहृतः। इदानी-मण्वादिवादव्यपाश्रयेणापि कैश्चिन्मन्दमतिभिर्वेदान्तवाक्येषु पुनस्तर्कनिमित्त आक्षेप आशङ्क्यते इत्यतः प्रधानमल्लनिबर्हणन्यायेनातिदिशति, परिगृह्यन्त इति परिग्रहाः न परिग्रहा अपरिग्रहाः शिष्टानामपरिग्रहाः शिष्टापरिग्रहाः एतेन प्रकृतेन प्रधानकारणवादनिराकरणकारणेन शिष्टैर्मनुव्यासप्रभृतिभिः केनचिदप्यंशेनापरिगृहीता येऽण्वादिकारणवादास्तेऽपि प्रतिषिद्धतया व्याख्याता निराकृता वेदितव्याः, तुल्यत्वान् निराकरणकारणस्य नात्र पुनराशङ्कितव्यं किञ्चिदस्ति। तुल्यमत्रापि परमगम्भीरस्य जगत्कारणस्य तर्कानवगाह्यत्वं तर्कस्य चाप्रतिष्ठितत्वमन्यथानुमानेऽप्यविमोक्ष आगमविरोधश्चेत्येवं जातीयकं निराकरणकारणम्॥

पदेशातिदेशने कारणमाह। वैदिकस्येति। सत्कार्यत्वांशासङ्गत्वप्रकाशत्वाद्यंशैर्वेदान्तशास्त्रस्य प्रत्यासन्नः प्रधानवादः शिष्टैर्देवलादिभिः सत्कार्यत्वांशेन स्वीकृत इति प्रबलत्वादुपदेशः। अण्वादिवादानां निर्मूलत्वेन दुर्बलत्वादतिदेश इति भावः। किं निराकरणकारणमिति पृष्ट्वा नास्तीत्याह। तुल्यत्वादिति। कारणमेवाह। तुल्यमिति। यदुक्तं विभुत्वान्नभसोऽपादानं ब्रह्मेति तत्र पक्षसाधकत्वेन श्रुतेरुपजीव्यत्वात् तया बाधः। महापरिमाणवत्त्वस्य सर्वसंयोगिकत्वरूपविभुत्वस्य निर्गुणे ब्रह्मण्यसिद्धेश्चेति द्रष्टव्यं, अतः समन्वयस्य तार्किकन्यायेन न विरोध इति सिद्धम्। अद्वितीयात् ब्रह्मणो जगत्सर्गादिवादी वेदान्तसमन्वयो विषयः। स किं यत्कार्ययोरभिन्नं तन्नाद्वितीयकारणाभिन्नं यथा कृत्तन्तुजौ घटपटाविति तर्कसिद्धभेदं प्रत्यक्षादिना विरुध्यते न वेति सन्देहे ब्रह्मणि तर्कस्याप्रतिष्ठितत्वेऽपि जगद्भेदे प्रतिष्ठितत्वाद्विरुध्यत इति पूर्वपक्षयति।

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत् स्याल्लोकवत् ॥ १३ ॥

अन्यथा पुनर्ब्रह्मकारणवादस्तर्कबलेनैवाक्षिप्यते । यद्यपि श्रुतिः प्रमाणं स्वविषये भवति, तथापि प्रमाणान्तरेण विषयापहारेऽन्यपरा भवितुमर्हति, यथा मन्त्रार्थवादौ, तर्कोऽपि हि स्वविषयादन्यत्राप्रतिष्ठितः स्यात् यथा धर्माधर्मयोः । किमतो यद्येवं अत इदमयुक्तं यत्प्रमाणान्तरप्रसिद्धार्थबाधनं श्रुतेः, कथं पुनः प्रमाणान्तरप्रसिद्धोऽर्थः श्रुत्या बाध्यत इति, अत्रोच्यते, प्रसिद्धो ह्ययं भोक्तृभोग्यविभागः, लोके भोक्ता चेतनः शारीरः, भोग्याः शब्दादयो विषया इति । यथा भोक्ता देवदत्तः भोज्य ओदन इति तस्य च विभागस्याभावः प्रसज्येत, यदि भोक्ता भोग्यभावमापद्येत भोग्यं वा भोक्तृभावमापद्येत, तयोश्चेत-

---

भोक्त्रापत्तेरिति । विरोधादद्वैतासिद्धिः पूर्वपक्षफलं सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति भेदः । अनपेक्षश्रुत्या स्वार्थनिर्णयात् तर्केणाक्षेपो न युक्त इत्युक्तमित्याशङ्कते । यद्यपीति । मानान्तरायोग्यश्रुत्यर्थे भवत्वनाक्षेपः । यत्तु दृष्टाय ब्रह्माभेदाद्भूजलादीनामभेदो ब्रह्मोपादानकत्वश्रुतिविषयः स आदित्यो यूप इत्यर्थवादार्थवन्मानान्तरयोग्यत्वेति द्वैतप्रमाणैरपह्रियत इति समाधत्ते । तथापीति । अन्यपरत्वं गौणार्थकत्वम् । स्वविषये जगद्भेदे तर्कस्य प्रतिष्ठितत्वात्तेनाक्षेप इत्याह । तर्कोऽपीति । तर्काद्द्वैते प्रामाण्येऽपि अतः समन्वयविरोधे किमायातमिति शङ्कते । किमत इति । पूर्वपक्षी समाधत्ते । अत इति तर्कादेः प्रामाण्यात् द्वैतबाधकत्वं श्रुतेरयुक्तमित्यद्वैतसमन्वयबाधो युक्त इत्यर्थः । इममर्थं शङ्कापूर्वकं स्फुटयति, कथमित्यादिना । ननु भोक्तृभोग्ययोर्मिथ एकत्वं केनोक्तमित्याशङ्क्य श्रुतार्थापत्त्येत्याह । तयोश्चेति । तयोर्ब्रह्माभेदश्रवणादेकत्वं कल्प्यते एकब्रा-

रेतरभावापत्तिः परमकारणात् ब्रह्मणोऽनन्यत्वात् प्रस ज्येत, न चास्य प्रसिद्धस्य विभागस्य बाधनं युक्तम्। यथा त्वद्यत्वे भोक्तृभोग्ययोर्विभागो दृष्टः तथातीतानागतयोरपि कल्पयितव्यः, तस्मात् प्रसिद्धस्यास्य भोक्तृभोग्यविभागस्या-भावप्रसङ्गात् अयुक्तमिदं ब्रह्मकारणतावधारणमिति चेत् कश्चिच्चोदयेत् तं प्रति ब्रूयात् स्याल्लोकवदिति, उपपद्यत एवायमस्मत्पक्षेऽपि विभागः, एवं लोके दृष्टत्वात्। तथा हि समुद्रादुदकात्मनोऽनन्यत्वेऽपि तद्विकाराणां फेनवीची-तरङ्गबुद्बुदादीनां इतरेतरविभाग इतरेतरसंश्लेषादिलक्ष-णश्च व्यवहार उपलभ्यते। न च समुद्रादुदकात्मनोऽनन्य-त्वेऽपि तद्विकाराणां फेनतरङ्गादीनां इतरेतरभावापत्ति र्भवति, न च तेषामितरेतरभावानुपपत्तावपि समुद्रात्मनोऽन-न्यत्वं भवति, एवमिहापि, न च भोक्तृभोग्ययोरितरेतर

दभिन्नयोर्भेदे एकस्यापि भेदापत्तेः तयोर्भेदो बाध्येतेत्यर्थः। इष्टापत्ति-माशङ्क्याह। न चेति। सुखयोगादिव्यवहारेण सार्वकालिकत्वाच्चिरप्रसिद्धत्वं तस्मा-न्नबाधो न युक्त इत्यर्थः। ननु विभागस्याधुनिकत्वात्तदा अद्वैतस्या-बाध इत्यत आह। यथेति। अतीतानागतकालौ भोक्त्रादिविभागाढ्-यौ कालत्वाद्वर्तमानकालवदित्यनुमानाद्विभागोऽनाद्यनन्त इत्यर्थः। एवं प्राप्ते परिणामदृष्टान्तेनापाततः सिद्धान्तमाह। स्याल्लोकवदिति। दृष्टा-न्तेऽपि कथमेकसमुद्राभिन्नानां परिणामानां मिथो भेदः कथं वा तेषां भेदे सत्येकस्मादभिन्नत्वमिति विरोधः न हि दृष्टेऽनुपपन्नमिति न्यायेनाह। न चेति। एवं भोक्तृभोग्ययोर्मिथो भेदो ब्रह्माभेदश्च न त्याज्य। एवमिहेति। जीवस्य ब्रह्मविकारत्वाभावात् दृष्टान्तवैषम्यमिति शङ्कते। यद्यपीति। औपाधिकं जन्मास्तीति तरङ्गादिसाम्यमाह। तथापीति। विभागो

भावापत्तिः, न च परस्माद्ब्रह्मणोऽन्यत्वमिति भविष्यति। यद्यपि भोक्ता न ब्रह्मणो विकारः "तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्" इति स्रष्टुरेवाविकृतस्य कार्यानुप्रवेशेन भोक्तृत्वश्रवणात्, तथापि कार्यमनुप्रविष्टस्यास्ति कार्योपाधिनिमित्तो विभागः आकाशस्येव घटाद्युपाधिनिमित्तः, इत्यतः परमकारणात् ब्रह्मणोऽनन्यत्वेऽप्युपपन्नो भोक्तृभोग्यलक्षणो विभागः समुद्रतरङ्गादिन्यायेनेत्युक्तम्॥

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः॥ १४॥

अभ्युपगमस्य चेमं व्यावहारिकं भोक्तृभोग्यलक्षणं विभागं स्याल्लोकवदिति परिहारोऽभिहितो न त्वयं विभागः परमार्थतोऽस्ति यस्मात् तयोः कार्य्यकारणयोरनन्यत्वमवगम्यते। कार्यमाकाशादिकं बहुप्रपञ्चं जगत्, कारणं परं ब्रह्म, तस्मात् कारणात् परमार्थतोऽनन्यत्वं व्यतिरेकेणाभावः

जन्म, यद्वा तथापीतिशब्देनैवोक्तः परिहारः। ननु भोक्तुः प्रतीतेरुक्तविभागः कथमित्यत आह। कार्यमनुप्रविष्टस्येति। औपाधिकविभागे फलितमुपसंहरति। इत्यत इति। एकब्रह्माभिन्नत्वेऽपि भोक्त्रादेस्तरङ्गादिवद्भेदाङ्गीकाराच्च द्वैतमानेनाद्वैतसमन्वयस्य विरोध इत्यर्थः॥

पूर्वस्मिन्नेव पूर्वपक्षे विवर्तवादेन मुख्यं समाधानमाह। तदनन्यत्वमिति। समानविषयत्वं सङ्गतिं वदन्नुभयोः परिहारयोः परिणामविवर्ताश्रयत्वेनार्थभेदमाह। अभ्युपगमस्येति। प्रत्यक्षादीनामौत्सर्गिकप्रामाण्यमङ्गीकृत्य स्थूलबुद्धिसमाधानार्थं परिणामदृष्टान्तेन भेदाभेदावुक्तौ समन्वयङ्गीकृत

कार्यस्यावगम्यते, कुतः आरम्भणशब्दादिभ्यः। आरम्भणशब्दस्तावदेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञाय दृष्टान्तापेक्षायामुच्यते "यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन विज्ञातेन सर्वं मृन्मयं विज्ञातं स्याद्वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यं" इति। एतदुक्तं भवति एकेन मृत्पिण्डेन परमार्थतो मृदात्मना विज्ञातेन सर्वं मृण्मयं घटशरावोदञ्चनादिकं मृदात्मकत्वाविशेषाद्विज्ञातं भवेत्, यतो वाचारम्भणं विकारो नामधेयं वाचैव केवलमस्तीत्यारभ्यते विकारो घटः शराव उदञ्चनञ्चेति न तु वस्तुवृत्तेन विकारो नाम कश्चिदस्ति नामधेयमात्रं ह्येतदनृतं मृत्तिकेत्येव सत्यमिति। एष ब्रह्मणो दृष्टान्त आम्नातः, तत्र श्रुताद्वाचारम्भणशब्दात् दार्ष्टान्तिकेऽपि ब्रह्मव्यतिरेकेण कार्यजातस्याभाव इति गम्यते। पुनश्च तेजोऽबन्नानां ब्रह्मकार्यतामुक्त्वा तेजोऽबन्नकार्याणां तेजोऽबन्नव्यतिरेकेणाभावं ब्रवीति "अपागादग्ने-

---

प्रामाण्यं तत्त्वावेदकत्वात् प्रच्याव्य व्यावहारिकत्वे स्थाप्यते, तथा च मिथ्याद्वैतग्राहिप्रमाणैरद्वैतश्रुतेर्न बाधः, एकस्यां रज्ज्वां दण्डसर्पादिद्वैतदर्शनादित्ययं मुख्यः परिहार इति भावः, एवमद्वैतसमन्वयस्याविरोधार्थं द्वैतस्य मिथ्यात्वं साधयति। यस्मात् तयोरिति। स्वरूपैक्ये कार्यकारणत्वव्याघात इत्यत आह। व्यतिरेकेणेति। कारणात् पृथक् सत्त्वशून्यत्वं कार्यस्य साध्यते नैक्यमित्यर्थः। वागारभ्यं नाममात्रं विकारो न कारणात् पृथगस्तीत्येवकारार्थ इति श्रुतिं योजयति। एतदुक्तमिति। आरम्भणशब्दाद्यर्थान्तरमाह। पुनश्चेति। अपागात् अग्नित्वमपगतं कारण-

र्शितं वाचारम्भणं विकारो नामधेयं त्रीणि रूपाणीत्येव सत्यं" इत्यादिना। आरम्भणशब्दादिभ्य इत्यादिग्रहणात् "ऐतदात्म्यमिदं सर्वं" "तत्सत्यं स आत्मा" 'तत्त्वमसि" इदं सर्वं यदयमात्मा" 'ब्रह्मैवेदं सर्वं" "आत्मैवेदं सर्वं" "नेह नानास्ति किञ्चन" इत्येवमाद्यप्यात्मैकत्वप्रतिपादनपरं वचनजातमुदाहर्तव्यम्। न चान्यथा एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं सम्पद्यते, तस्माद्यथा घटकरकाद्याकाशानां महाकाशादनन्यत्वं, यथा च मृगतृष्णिकोदकादीनामूषरादिभ्योऽनन्यत्वं दृष्टनष्टस्वरूपत्वात् स्वरूपेण त्वनुपाख्यत्वात् एवमस्य भोग्यभोक्त्रादिप्रपञ्चजातस्य ब्रह्मव्यतिरेकेणाभाव इति द्रष्टव्यम्। नन्वनेकात्मकं ब्रह्म यथा वृक्षोऽनेकशाखः एवमनेकशक्तिप्रवृत्तियुक्तं ब्रह्म, अत एकत्वं नानात्वञ्चोभयमपि सत्यमेव, यथा वृक्ष इत्येकत्वं शाखा इति च नानात्वं, यथा च समुद्रात्मनैकत्वं फेनतरङ्गाद्यात्मना नानात्वं यथा च मृदात्मना एकत्वं घटशरावाद्यात्मना नानात्वं

मात्रत्वात् त्रीणि तेजोऽबन्नानां रूपाणि रूपतन्मात्रात्मकानि सत्यं, तेषामपि सन्मात्रत्वात् सदेव सत्यम् इत्यभिप्रायः। जीवजगतोर्ब्रह्मानन्यत्वे प्रतिज्ञाबाध इत्यत आह। न चान्यथेति। तयोरनन्यत्वे क्रमेण दृष्टान्तावाह तस्माद्यथेति। प्रतिज्ञाबलादित्यर्थः। दृष्टं प्रातीतिकं नष्टमनित्यं यत् स्वरूपं तद्रूपेणानुपाख्यत्वात् सत्तास्फूर्तिशून्यत्वादनन्यत्वमिति सम्बन्धः। शुद्धाद्वैतं स्वमतमुक्त्वा भेदाभेदमतमुत्थापयति। नन्विति। अनेकाभिः शक्तिभिः तदधीनप्रकृतिभिः परिणामैर्युक्तमित्यर्थः। भेदाभेदमते सर्वव्यवस्थासिद्धिरत्यन्ताभेदे द्वैतमानबाध इत्यभिमन्यमानो दूषयति। नैवं स्यादिति एवकारवाचारम्भणशब्दाभ्यां विकारसत्यत्वनिषेधात् परिणामवादः श्रुति-

तत्र एकत्वांशेन ज्ञानान्मोक्षव्यवहारः सेत्स्यति, नानात्वांशेन तु कर्मकाण्डाश्रयौ लौकिकवैदिकव्यवहारौ सेत्स्यत इति एवं च मृदादिदृष्टान्ता अनुरूपा भविष्यन्तीति। नैवं स्यान्मृत्तिकेत्येव सत्यमिति प्रकृतिमात्रस्य दृष्टान्ते सत्यत्वावधारणात्, वाचारम्भणशब्देन च विकारजातस्यानृतत्वाभिधानात्, दार्ष्टान्तिकेऽपि "ऐतदात्म्यमिदं सर्वं" "तत्सत्यं" इति च परमकारणस्यैवैकस्य सत्यत्वावधारणात् "स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो" इति च शारीरस्य ब्रह्मभावोपदेशात्। स्वयं प्रसिद्धं ह्येतच्छारीरस्य ब्रह्मात्मत्वमुपदिश्यते न यत्नान्तरप्रसाध्यं, अतश्चेदं शास्त्रीयं ब्रह्मात्मत्वमवगम्यमानं स्वाभाविकस्य शारीरात्मत्वस्य बाधकं सम्पद्यते रज्ज्वादिबुद्धय इव सर्पादिबुद्धीनाम्। बाधिते च शारीरात्मत्वे तदाश्रयः समस्तः स्वाभाविको व्यवहारो बाधितो भवति,

मात्र इत्यर्थः। किञ्च संसारस्य सत्यत्वे तद्धर्मिणस्य जीवस्य ब्रह्मैक्योपदेशो न स्याद्विरोधादित्याह। नैवमिति। एकत्वं ज्ञानकर्मवस्तुद्वयका-र्यनिर्व्यपदेशार्थमित्याशङ्क्याशीतिपदविरोधान्नैवमित्याह। स्वयमिति। अतस्तत्त्वज्ञानबाध्यत्वात् संसारित्वं मिथ्येत्याह। अतश्चेति, स्वतः सिद्धोपदेशादित्यर्थः। यदुक्तं व्यवहारार्थं नानात्वं सत्यमिति, तत् किं ज्ञानादूर्ध्वं व्यवहारार्थं प्राग्वा नाद्य इत्याह। बाधिते चेति। स्वभावोऽनाद्यविद्या तया कृतः स्वाभाविकः, ज्ञानादूर्ध्वं प्रमातृत्वादिव्यव-हारस्याभावान्नानात्वं न कल्प्यमित्यर्थः। न द्वितीयः ज्ञानात् प्राक् कल्पितनानात्वेन व्यवहारोपपत्तौ नानात्वस्य सत्यत्वासिद्धेः। यत्तु प्रमातृत्वादिव्यवहारः सत्य एव मोक्षावस्थायां निवर्तत इति तन्नेत्याह।

यत्प्रसिद्धये नानात्वांशोऽपरो ब्रह्मणः कल्प्येत। दर्शयति च "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्" इत्यादिना ब्रह्मात्मत्वदर्शिनं प्रति समस्तस्य क्रियाकारकफललक्षणस्य व्यवहारस्याभावम्। न चायं व्यवहाराभावोऽवस्थाविशेषनिबद्धोऽभिधीयत इति युक्तं वक्तुं, तत्त्वमसीति ब्रह्मात्मभावस्यानवस्थाविशेषनिबन्धनत्वात्। तस्करदृष्टान्तेन चानृताभिसन्धस्य बन्धनं सत्याभिसन्धस्य मोक्षं दर्शयन्नेकत्वमेवैकं पारमार्थिकं दर्शयति, मिथ्याज्ञानविजृम्भितञ्च नानात्वम्। उभयसत्यतायां हि कथं व्यवहारगोचरोऽपि जन्तुरनृताभिसन्ध इत्युच्यते, "मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति" इति च भेददृष्टिमपवदन्नेतदेव दर्शयति। न चास्मिन् दर्शने ज्ञानान्मोक्ष इत्युपपद्यते। सम्यग्ज्ञानापनोद्यस्य कस्यचिन्मिथ्याज्ञानस्य संसारकारणत्वेनानभ्युपगमात्। उभयस्य सत्यतायां हि कथमेकत्वज्ञानेन नानात्वज्ञानमपनुद्यत इत्युच्यते। नन्वेकत्वैकान्ताभ्युपगमे

न चायमिति। संसारदशायां जीवस्य ब्रह्मत्वं न स्यात्, भेदाभेदयोरेकदैकत्र विरोधात्, ततोऽसंसारिब्रह्माभेदस्य सदातनत्वावगमात् संसारोऽपि मिथ्यैवेत्यर्थः। किञ्च यथा लोके कश्चित् तस्करबुद्ध्या भटैर्गृहीतोऽनृतवादी चेत्तप्तपरशुं गृह्णाति स दह्यते बध्यते च, तथा नानात्ववादी दह्यते, सत्यवादी चेन्न दह्यते मुच्यते च। तथैतदात्म्यमिदं सर्वमित्येकत्वदर्शी मुच्यत इति श्रुतदृष्टान्तेनैकत्वं सत्यं नानात्वं मिथ्येत्याह। तस्करेति। व्यवहारगोचरो नानात्वव्यवहाराश्रयः। नानात्वनिन्दयाप्येकत्वमेव सत्यमित्याह। मृत्योरिति। किञ्चास्मिन् भेदाभेदमते जीवस्य ब्रह्माभेदज्ञानाद्भेदांशनिवृत्तेर्मुक्तिरिति या सा न युक्ता भेदज्ञानस्य सम्यक्त्वा

नानात्वाभावात् प्रत्यक्षादीनि लौकिकानि प्रमाणानि व्याहन्येरन्, निर्विषयत्वात् स्थाण्वादिष्विव पुरुषादिज्ञानानि। तथा विधिप्रतिषेधशास्त्रमपि भेदापेक्षत्वात् तदभावे व्याहन्येत। मोक्षशास्त्रस्यापि शिष्यशासित्रादिभेदापेक्षत्वात् तदभावे व्याघातः स्यात्, कथं चानृतेन मोक्षशास्त्रेण प्रतिपादितस्यात्मैकत्वस्य सत्यत्वमुपपद्येत इति, अत्रोच्यते, नैष दोषः सर्वव्यवहाराणामेव प्रागब्रह्मात्मताविज्ञानात् सत्यत्वोपपत्तेः, स्वप्नव्यवहारस्येव प्राक् प्रबोधात्। यावद्धि न सत्यात्मैकत्वप्रतिपत्तिस्तावत् प्रमाणप्रमेयफललक्षणेषु व्यवहारेष्वनृतबुद्धिर्न कस्यचिदुत्पद्यते, विकारानेव त्वहं ममेत्यविद्यया आत्मात्मीयभावेन सर्वो जन्तुः प्रतिपद्यते स्वाभाविकीं ब्रह्मात्मतां हित्वा, तस्मात् प्रागब्रह्मात्मताप्रबोधादुपपन्नः सर्वो लौकिको वैदिकश्च व्यवहारः। यथा

नभ्युपगमात्॥ प्रमायाः प्रमान्तराबाध्यत्वादित्याह न चाकिञ्चिदिति। वैपरीत्यस्यापि सम्भवादिति भावः॥ इदानीं प्रत्यक्षादिप्रामाण्यान्यथानुपपत्त्या नानात्वस्य सत्यत्वमिति पूर्वपक्षबीजमुद्घाटयति। नन्वित्यादिना। एकत्वस्यैकान्ते केवलत्वे व्याहन्येरन्नप्रमाणानि स्युः। उपजीव्यप्रत्यक्षादिप्राबल्याय वेदान्तानां भेदपरत्वमुचितमिति भावः। ननु कर्मकारकाणां यजमानादीनां विद्याकारकाणां शिष्यादीनाञ्च कल्पितभेदमाश्रित्य कर्मज्ञानकाण्डयोः प्रवृत्तेः स्वप्रमेयस्य धर्मादेरबाधात् प्रामाण्यमव्याहतमित्याशङ्क्याह। कथञ्चानृतेनेति। धूलिकल्पितधूमेनानुमितस्य वह्नेरिव प्रमेयबाधापत्तेरिति भावः। तत्र द्वैतविषये प्रत्यक्षादीनां यावद्बाधं व्यवहा

सुप्तस्य प्राकृतस्य जनस्य स्वप्ने उच्चावचान् भावान् पश्यतो निश्चितमेव प्रत्यक्षाभिमतं विज्ञानं भवति प्राक् प्रबोधात्, न च प्रत्यक्षाभासाभिप्रायस्तत्काले भवति तद्वत्। कथं त्वसत्येन वेदान्तवाक्येन सत्यस्य ब्रह्मात्मत्वस्य प्रतिपत्तिरुपपद्येत, न हि रज्जुसर्पेण दष्टो म्रियते, नापि मृगतृष्णिकाम्भसा पानावगाहनादिप्रयोजनं क्रियत इति। नैष दोषः, शङ्काविषादिनिमित्तमरणादिकार्योपलब्धेः। स्वप्नदर्शनावस्थस्य च सर्पदंशनोदकस्नानादिकार्यदर्शनात्। तत्कार्यमप्यनृतमेवेति चेद् ब्रूयात् तत्र ब्रूमः। यद्यपि स्वप्नदर्शनावस्थस्य सर्पदंशनोदकस्नानादिकार्यमनृतं तथापि तदवगतिः सत्यमेव फलं प्रतिबुद्धस्याप्यबाध्यमानत्वात्। न हि स्वप्नादुत्थितः स्वप्नदृष्टं सर्पदंशनोदकस्नानादिकार्यं मिथ्येति

रिकं प्रामाण्यमनुपपन्नमित्याह। अशोच्यत इत्यादिना सत्यत्वं बाधाभावः बाधो मिथ्यात्वनिश्चयः वस्तुनो मिथ्यात्वं च विकारेषु निश्चयाभावेन प्रत्यक्षादिव्यवहारोपपत्त्या दृष्टान्तं विवृणोति। यथा सुप्तस्य प्राकृतस्येति। एवं द्वैतप्रमाणानां व्यवहारकाले बाधशून्यार्थबोधकत्वं व्यावहारिकं प्रामाण्यमुपपाद्याद्वैतप्रमाणानां वेदान्तानां सर्वकालेषु बाधशून्यब्रह्मबोधकत्वं तात्त्विकं प्रामाण्यमुपपादयितुं उक्तामाशङ्कामनुवदति। कथं त्वसत्येनेति। किमसत्यात् सत्यं न जायते किमुत सत्यस्य ज्ञानं नाद्य इष्ट एव, न हि वयं वाक्योत्थज्ञानं सत्यमित्यङ्गीकुर्मः। अङ्गीकृत्यापि दृष्टान्तमाह। नैष दोष इति। सर्पेण दष्टस्यापि दष्टत्वभ्रान्तिकल्पितविषात् सत्यमरणमूर्च्छादिदर्शनादसत्यात् सत्यं न जायत इत्यनियम इत्यर्थः। दृष्टान्तान्तरमाह स्वप्नेति। असत्यात् सर्पदंशादेः सत्यस्य

मन्यमानस्तदवगतिमपि मिथ्येति मन्यते कश्चित्। एतेन स्वप्नदृशोऽवगत्यबाधनेन देहमात्रात्मवादो दूषितो वेदितव्यः। तथा च श्रुतिः-

"यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति।

समृद्धिं तत्र जानीयात् तस्मिन् स्वप्ननिदर्शने"॥ इति-

असत्येन स्वप्नदर्शनेन सत्यायाः फलस्य समृद्धेः प्राप्तिं दर्शयति। तथा प्रत्यक्षदर्शनेषु केषुचिदरिष्टेषु जातेषु न चिरमिव जीविष्यतीति विद्यादित्युक्त्वा अथ यः स्वप्ने पुरुषं कृष्णं कृष्णदन्तं पश्यति स एनं हन्तीत्यादिना तेनासते-

दर्शनमात्रादिना मस्य कार्यस्य दर्शनाद्व्यभिचार इत्यर्थः। यथाश्रुतमादाय शङ्कते। तत्कार्यमपीति। उक्तमर्थं प्रकटयति। अत्र तु न इत्यादिना अवगतिवत्त्वः घटादिवत् सत्यापि प्रातिभासिकस्वप्नदृष्टवस्तुनः फलं चैतन्यं वा तदभिव्यञ्जकमवगतिशब्दार्थः। प्रसङ्गाद्देहात्मवादोऽपि निरस्त इत्याह। एतेनेति। स्वप्नस्यावगतेः स्वप्नदेहधर्मत्वे उत्थितस्य मया तादृशः स्वप्नोऽवगत इत्यबाधितावगतिप्रतिसन्धानं न स्यात्, अतो देहभेदेऽपि अनुसन्धानदर्शनाद्देहादन्योऽनुसन्धातेत्यर्थः। असत्यात् सत्यस्य ज्ञानं न जायत इति द्वितीयनियमस्य श्रुत्या व्यभिचारमाह। तथा च श्रुतिरिति। न च स्त्रियो मिथ्यात्वेऽपि तद्दर्शनात् सत्यायाः समृद्धेर्ज्ञानमिति वाच्यं, विषयविशिष्टत्वेन दर्शनस्यापि मिथ्यात्वात् पक्षेऽपि सत्यं ब्रह्मणि मिथ्याभेदानुगतत्वं सत्यज्ञानसम्भवाच्चेति भावः। असत्यात् सत्यस्येष्टस्य ज्ञानमुक्त्वानिष्टस्य ज्ञानमाह। तथेति। असत्यात् सत्यस्य ज्ञाने दृष्टान्तान्तरमाह। यथाऽकारादीति। रेखास्वकारत्वादिभ्रान्त्या सत्या अकारादयो ज्ञायन्त इति प्रसिद्धमित्यर्थः। एवमसत्यात् सत्यस्य जन्मोक्त्वा यदर्थक्रियाकारि तत्सत्यमिति नियमो भग्नः अनृतात् सत्यस्य ज्ञानोत्पत्त्या यद्-

नैव स्वप्नदर्शनेन सत्यं मरणं सूच्यत इति दर्शयति। प्रसिद्धं चेदं लोके अन्वयव्यतिरेककुशलानाम् ईदृशेन स्वप्नदर्शनेन साध्वागमः सूच्यते ईदृशेनासाध्वागम इति। तथाऽकारादिसत्याक्षरप्रतिपत्तिर्दृष्टा रेखानृताक्षरप्रतिपत्तेः। अपि चान्त्यमिदं प्रमाणमात्मैकत्वस्य प्रतिपादकं नातः परं किञ्चिदाकाङ्क्ष्यमस्ति। यथा हि लोके यजेतेत्युक्ते किं केन कथं इत्याकाङ्क्ष्यते नैवं तत्त्वमसीत्युक्ते किञ्चिदन्यदाकाङ्क्ष्यमस्ति सर्वात्मैकत्वविषयत्वादवगतेः। सति ह्यन्यस्मिन्नवशिष्यमाणेऽर्थे आकाङ्क्षा स्यात् न त्वात्मैकत्वव्यतिरेकेणावशिष्यमाणोऽन्योऽर्थोऽस्ति य आकाङ्क्ष्येत। न चेयमवगतिर्नोत्पद्यत इति शक्यं वक्तुं, 'तद्धास्य विजज्ञौ' इत्यादिश्रुतिभ्यः, अवगतिसाधनानां च श्रवणादीनां वेदानुवचनादीनाञ्च विधीयमानत्वात्। न चेयमवगतिरनर्थिका भ्रान्तिर्वेति शक्यं वक्तुं, अविद्यानिवृत्तिफलदर्शनात् बाध

न्यकारणमन्यत्तद्बाध्यं कूटलिङ्गानुमितवह्निवदिति व्याप्तिर्भग्ना। तथा च कल्पितानामपि वेदान्तानां सत्यब्रह्मबोधकत्वं सम्भवतीति तात्त्विकं प्रामाण्यमिति भावः। यदुक्तं एकत्वनानात्वव्यवहारसिद्धेरुभयं सत्यमिति, तत्र भेदस्य लौकिकसिद्धस्यापूर्वफलवदभेदविरोधेन सत्यत्वकल्पनायोगात्। किञ्च यद्युभयोरेकदा व्यवहारः स्यात् तदा स्यादपि सत्यत्वम्, नैवमस्ति एकत्वज्ञानेन चरमेणानपेक्षेण नानात्वस्य निःशेषं बाधात् शुक्तिज्ञानेनेव रजतस्येत्याह। अपि चान्त्यमिति। अनुपजीव्यद्वैतप्रमाणविरोधादेकत्वावगतिर्नोत्पद्यत इत्यत आह न चेयमिति। ननु किलात्मतत्त्वमस्य पितुर्वाक्यात् श्वेतकेतुर्विज्ञातवान् इति ज्ञानोत्पत्तेः श्रुतत्वात् सामग्रीसत्त्वाच्चेत्यर्थः। व्यावहारिकतुल्यविषयद्विभेदमुपजीव्य जायमानवाक्यार्थावगतेः

कल्पनान्तराभावाच्च। प्राक्चात्मैकत्वावगतेरव्याहतः सर्वः सत्यानृतव्यवहारो लौकिको वैदिकश्चेत्यवोचाम। तस्मादनेन प्रमाणेन प्रतिपादिते आत्मैकत्वे समस्तस्य प्राचीनभेदव्यवहारस्य बाधितत्वान्नानेकात्मकब्रह्मकल्पनावकाशोऽस्ति। ननु मृदादिदृष्टान्तप्रणयनात् परिणामवत् ब्रह्म शास्त्रस्याभिमतमिति गम्यते, परिणामिनो हि मृदादयोऽर्था लोके समधिगता इति। नेत्युच्यते, "स वा एष महानज:" "आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽभयो ब्रह्म" "स एष नेति नेत्यात्मा" "अस्थूलमनणु" इत्याद्याभ्यः सर्वविक्रियाप्रतिषेधश्रुतिभ्यो ब्रह्मणः कूटस्थत्वावगमात्। न ह्येकस्य ब्रह्मणः परिणामधर्मत्वं तद्रहितत्वञ्च शक्यं प्रतिपत्तुम्। स्थितिगतिवत् स्यादिति चेन्न, कूटस्थस्येति विशेषणात्। न

प्रत्यक्षादिगतं व्यावहारिकप्रामाण्यमुपजीव्यं तच्च पारमार्थिकैकत्वावगत्या न विरुध्यते। किन्तु तया विरोधादनुपजीव्यं प्रत्यक्षादेस्तात्त्विकं प्रामाण्यं बाध्यत इति भावः। किञ्चैकत्वावगतेः फलवत्प्रमात्वाद्विफलो द्वैतभ्रमो बाध्य इत्याह। न चेयमिति। ननु सर्वस्य द्वैतस्य मिथ्यात्वे स्वप्नो मिथ्या जाग्रत् सत्यमित्यादिलौकिको व्यवहारः सत्यञ्चानृतञ्च सत्यमभवदिति वैदिकश्च कथमित्याशङ्क्य यथा स्वप्ने इदं सत्यमिदमनृतमिति तात्कालिकबाधाबाधाभ्यां व्यवहारस्तथा दीर्घस्वप्नेऽपीत्यात्मस्वप्नदृष्टान्तं स्मारयति। प्राक् चेति। व्यवहारार्थं नानात्वं सत्यमिति कल्पनमयुक्तमित्युपसंहरति। तस्मादिति। नेदं कल्प्यं किन्तु श्रुतमिति शङ्कते। नन्विति। कार्यकारणयोरनन्यत्वांशे अयं दृष्टान्तो न परिणामित्वे ब्रह्मणः कूटस्थत्वश्रुतिविरोधादिति परिहरति। नेत्युच्यत इति। सृष्टौ परिणामित्वं प्रलये तद्राहित्यञ्च क्रमेणाविरुद्धमिति दृष्टान्तेन शङ्कते। स्थितीति।

हि कूटस्थस्य ब्रह्मणः स्थितिगतिवदनेकधर्माश्रयत्वं सम्भवति। कूटस्थं नित्यञ्च ब्रह्म सर्वविक्रियाप्रतिषेधादित्यवोचाम। न च यथा ब्रह्मण आत्मैकत्वदर्शनं मोक्षसाधनं, एवं जगदाकारपरिणामित्वदर्शनमपि स्वतन्त्रमेव कस्मैचित्फलायाभिप्रेयेत, प्रमाणाभावात्। कूटस्थब्रह्मात्मत्वविज्ञानादेव हि फलं दर्शयति शास्त्रं, "स एष नेति नेत्यात्मा" इत्युपक्रम्य "अभयं वै जनक प्राप्तोऽसि" इत्येवंजातीयकम्। तत्रैतत्सिद्धं भवति ब्रह्मप्रकरणे सर्वधर्मविशेषरहितब्रह्मदर्शनादेव फलसिद्धौ सत्यां यत्तत्राफलं श्रूयते ब्रह्मणो जगदाकारपरिणामित्वादि तद्ब्रह्मदर्शनोपायत्वेनैव विनियुज्यते, फलवत्सन्निधावफलं तदङ्गमितिवत्, न तु स्वतन्त्रफलाय कल्प्यते इति। न हि परिणामवत्त्वविज्ञानात् परिणामवत्त्वमात्मनः फलं स्यादिति वक्तुं युक्तं,

---

कूटस्थस्य कदाचिदपि विक्रिया न युक्ता कूटस्थत्वहानिप्रसङ्गादिति कूटस्थत्वासिद्धिमाशङ्क्याह । कूटस्थमिति । कूटस्थस्य निरवयवस्य पर्यायेणावस्थान्तरात्मकपरिणामायोगात् श्रुतिरजन्यत्वं एव प्रपञ्च इति भावः । किञ्च निष्फलस्य जगतः फलवन्निष्प्रपञ्चब्रह्मधीशेषत्वेनानृतत्वात्सत्यत्वेऽपि तत्त्वज्ञानं मनसते त्याह । न च यथेत्यादिना । तं यथा यथोपासते तदेव भवतीति श्रुतेः ब्रह्मणः परिणामित्वविज्ञानात् तत्प्राप्तिर्विदुषः फलमित्याशङ्क्याह । न हि परिणामवत्त्वेति ॥ ब्रह्मविदाप्नोति परमिति श्रुतकूटस्थनित्यमोक्षफलसम्बन्धे दुःखानित्यपरिणामित्वफलकल्पनायोगादिति भावः । ननु एवं जन्माद्यस्य यत इति ईश्वरकारणप्रतिज्ञा कथं कथमुना तदनन्यत्वाभि-

कूटस्थनित्यत्वान्मोक्षस्य । ननु कूटस्थब्रह्मात्मवादिन एकत्वैकान्त्यादीशित्रीशितव्याभावे ईश्वरकारणप्रतिज्ञाविरोध इति चेत्, न, अविद्यात्मकनामरूपबीजव्याकरणापेक्षत्वात् सर्व्वज्ञत्वस्य "तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः" इत्यादिवाक्येभ्यो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वरूपात् सर्व्वज्ञात् सर्व्वशक्तेरीश्वराज्जगदुत्पत्तिस्थितिलयाः, नाचेतनात् प्रधानादन्यस्माद्वेत्येषोऽर्थः प्रतिज्ञातो जन्माद्यस्य यत इति । सा प्रतिज्ञा तदवस्थैव न तद्विरुद्धोऽर्थः पुनरिहोच्यते, कथं नोच्येत अत्यन्तमात्मन एकत्वमद्वितीयत्वञ्च ब्रुवता । शृणु यथा नोच्यते सर्व्वज्ञस्येश्वरस्य आत्मभूते इवाविद्याकल्पिते नामरूपे तत्त्वान्यत्वाभ्यामनिर्वचनीये संसारप्रपञ्चबीजभूते सर्व्वज्ञस्येश्वरस्य माया शक्तिः प्रकृतिरिति च श्रुतिस्मृत्योरभिलप्येते, ताभ्यामन्यः सर्व्वज्ञ ईश्वरः, "आकाशो वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म" इति श्रुतेः । "नामरूपे व्याकरवाणि" "सर्व्वाणि रूपाणि विचित्य धीरो नामा

त्मनाभेदप्रतिपादने ईशित्रीशितव्यभेदाभावात् तद्विरोधः स्यादिति शङ्कते । कूटस्थेति । कल्पितद्वैतमपेक्ष्येश्वरत्वादिकं परमार्थतोऽनन्यत्वमित्यविरोधमाह । नेत्यादिना । अविद्यात्मके चिदात्मनि लीने नामरूपे एव बीजं तस्य व्याकरणं स्थूलात्मना स्फुटत्वं तदपेक्षत्वादीश्वरत्वादेर्न विरोध इत्यर्थः । संग्रहीतार्थं विवृणोति । तस्मादित्यादिना । तत्त्वान्यत्वाभ्यामिति नामरूपयोरीश्वरत्वं वक्तुमशक्यं जडत्वाच्चापीश्वरादन्यत्वं कल्पितस्य पृथक् सत्तास्फूर्त्त्यभावादित्यर्थः । संस्कारात्मकनामरूपयोरविद्यैक्यविवक्षया

नि कृत्वाभिवदन् यदास्ते। एकं बीजं बहुधा यः करोति" इत्यादिश्रुतिभ्यश्च। एवमविद्याकृतनामरूपोपाध्यनुरोधीश्वरो भवति। व्योमेव घटकरकाद्युपाध्यनुरोधि, स च स्वात्मभूतानेव घटाकाशस्थानीयानविद्याप्रत्युपस्थापितनामरूपकृतकार्यकरणसङ्घातानुरोधिनो जीवाख्यान् विज्ञानात्मनः प्रतीष्टे व्यवहारविषये। तदेवमविद्यात्मकोपाधिपरिच्छेदापेक्षमेवेश्वरस्येश्वरत्वं सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तित्वञ्च न परमार्थतो विद्ययापास्तसर्वोपाधिस्वरूपे आत्मनीशित्रीशितव्यसर्वज्ञत्वादिव्यवहार उपपद्यते। तथा चोक्तम्। "यत्र नान्यत् पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा" इति, "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्" इत्यादि च। एवं परमार्थावस्थायां सर्वव्यवहाराभावं वदन्ति वेदान्ता, तथेश्वरगीतास्वपि-

"न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः।
न कर्मफलसंयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते॥
नादत्ते कस्यचित्पापं न चैव सुकृतं विभुः।
अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः"॥ इति-

श्रुते। मायेति। नामरूपे चेदीश्वरस्यात्मभूते तर्हीश्वरो जड इत्यत आह। ताभ्यामन्य इति। अन्यत्वे व्याकर्तृत्वे च श्रुतिमाह। आकाश इत्यादिना। अविद्याद्युपाधिना कल्पितभेदेन बिम्बस्थानस्येश्वरत्वं प्रतिबिम्बभूतानां जीवानां नियम्यत्वमित्याह। स च स्वात्मभूतानिति। न चात्र नानाजीवा भाष्योक्ता इति भ्रमितव्यं बुद्ध्यादिसङ्घातभेदेन भेदोक्तेः, अविद्याप्रतिबिम्बस्यैक एव जीव इत्युक्तम्। परमार्थत ईश्वरत्वादिव्यवहाराभावे श्रुतिमाह। तथा चेति। कथं तर्हि कर्तृत्वादिकमित्यत आह। स-

परमार्थावस्थायामीशित्रीशितव्यादिव्यवहाराभावः प्रदर्श्यते। व्यवहारावस्थायान्तूक्तः श्रुतावपीश्वरादिव्यवहारः। "एष सर्व्वेश्वर एष भूताधिपतिरेष भूतपाल एष सेतुर्व्विधरण एषां लोकानामसम्भेदाय" इति। तथा चेश्वरगीतास्वपि-

"ईश्वरः सर्व्वभूतानां हृद्देशेऽर्ज्जुन तिष्ठति।
भ्रामयन् सर्व्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया"॥ इति

सूत्रकारोऽपि परमार्थाभिप्रायेण तदनन्यत्वमित्याह। व्यवहाराभिप्रायेण तु स्याल्लोकवदिति महासमुद्रादिस्थानीयतां ब्रह्मणः कथयति। अप्रत्याख्यायैव कार्य्यप्रपञ्च परिणामप्रक्रियाञ्चाश्रयति सगुणोपासनेषूपयुज्यत इति॥

भावे चोपलब्धेः॥ १५॥

इतश्च कारणादनन्यत्वं कार्य्यस्य, यत्कारणं भाव एव कारणस्य कार्य्यमुपलभ्यते नाभावे। तद्यथा सत्यां मृदि

भावयति। अनाद्यविद्यैव कर्तृत्वादिरूपेण प्रवर्तत इत्यर्थः। भक्ताभक्तयोः पापसुकृतनाशकत्वादीश्वरस्य वास्तवमीश्वरत्वमित्यत आह। नादत्त इति। न संहरतीत्यर्थः। तेन स्वरूपज्ञानावरणेन कर्ताहमीश्वरो नियन्तेत्येवं भ्रमन्ति। उक्तार्थः सूत्रकारसम्मत इत्याह। सूत्रकारोऽपीति। न केवलं लौकिकव्यवहारार्थं परिणामप्रक्रियाश्रयणं किन्तूपासनार्थञ्चेत्याह परिणामप्रक्रियाञ्चेति। तदुक्तं "कृपणधीः परिणाममुदीक्षते क्षयितकल्मषधीस्तु विवर्त्ततां" इति॥

एवं तदनन्यत्वे प्रत्यक्षादिविरोधं परिहृत्यानुमानमाह। भावे चेति। कारणस्य सत्त्वे उपलब्धौ च कार्यस्य सत्त्वादुपलब्धेश्चानन्यत्वमिति

घट उपलभ्यते नाभावे सत्सु च तन्तुषु पटः। न च नियमेनान्यभावेऽन्यस्योपलब्धिर्दृष्टा, न ह्यश्वो गोरन्यः सन् गोर्भाव एवोपलभ्यते। न च कुलालभाव एव घट उपलभ्यते सत्यपि निमित्तनैमित्तिकभावेऽन्यत्वात्। नन्वन्यभावेऽपि अन्यस्योपलब्धिर्नियता दृश्यते, यथाऽग्निभावे एव धूमस्येति नेत्युच्यते, उद्धापितेऽप्यग्नौ गोपालघटिकादिधारितस्य धूमस्य दृश्यमानत्वात्। अथ धूमं कयाचिदवस्थया विशिंष्यात् ईदृशो धूमो नासत्यग्नौ भवतीति, नैवमपि कश्चिद्दोषः, तद्भावानु-

---

सूत्रार्थः। घटो मृदनन्यः मृदुपलब्धिनियतोपलब्धिकत्वात् मृद्वत्। अन्यत्वेऽप्ययं हेतुः किं न स्यादित्यप्रयोजकत्वमाशङ्क्य निरस्यति। न चेति। मृद्घटयोरन्यत्वे गवाश्वयोरिव हेतुव्यावृत्तिः स्यादित्यर्थः। गवाश्वयोर्निमित्तनैमित्तिकत्वाभावाद्धेत्वभावः। अतो मृद्घटयोस्तेन हेतुना निमित्तादिभावः सिध्यति नानन्यत्वमित्यर्थान्तरतामाशङ्क्याह। न च कुलालेति। न चोपादानोपादेयभावेनार्थान्तरता मृद्घटान्ते तद्भावाभावेऽपि हेतुसत्त्वादन्यत्वे गवाश्ववत् तद्भावायोगाच्चेति भावः। कुलालघटयोर्निमित्तादिभावे सत्यप्यन्यत्वात् कुलालसत्त्वनियतोपलब्धिर्घटस्य नैवेत्यर्थः। यथाश्रुतस्यास्य हेतोर्व्यभिचारं शङ्कते। नन्विति। अग्निभाव एव धूमोपलब्धिरिति नियमात्मको हेतुस्तत्र नास्तीत्याह। नेति। अविच्छिन्नमूलदीर्घरेखावस्थधूमे नियमोऽस्तीति व्यभिचार इत्याशङ्कते। अथेति। तद्भावनियतभावत्वे सति तद्वस्तुरक्तबुद्धिविषयत्वस्य हेतोर्विवक्षितत्वान्न व्यभिचार इत्याह। नैवमपीति। आलोकवस्तुरक्तबुद्ध्यग्राह्ये रूपे व्यभिचारनिरासाय सत्यन्तं आलोकाभावेऽपि घटादिरूपसत्त्वान्न व्यभिचार उक्तः धूमविशेषस्याग्निबुद्धिं विनाप्युपलम्भात् न तत्र व्यभिचार

रूपां हि बुद्धिं कार्यकारणयोरनन्यत्वे हेतुं वयं वदामः, न चासावग्निधूमयोर्विद्यते ॥ भावाच्चोपलब्धेरिति वा सूत्रम् ॥ न केवलं शब्दादेव कार्यकारणयोरनन्यत्वं, प्रत्यक्षोपलब्धिभावाच्च तयोरनन्यत्वमित्यर्थः। भवति हि प्रत्यक्षोपलब्धिः कार्यकारणयोरनन्यत्वे। तद्यथा तन्तुसंस्थाने तन्तुव्यतिरेकेण पटो नाम कार्यं नैवोपलभ्यते, केवलास्तु तन्तव आतानवितानवन्तः प्रत्यक्षमुपलभ्यन्ते, तथा तन्तुष्वंशवोऽंशुषु तदवयवाः, अनया प्रत्यक्षोपलब्ध्या लोहितशुक्लकृष्णानि त्रीणि रूपाणि ततो वायुमात्रमाकाशमात्रं चेति अनुमेयं, ततः परं ब्रह्मैकमेवाद्वितीयं, तत्र सर्व्वप्रमाणानां निष्ठामवोचाम ॥

इत्यर्थः। तथा च तयोः कार्यकारणयोर्भावेन सत्तयानुरक्तां सद्घटतामिति भाष्यार्थः। यद्वा तद्भावः सामानाधिकरण्यं तद्विषयकबुद्धिग्राह्यत्वं हेतुं वदामः। सद्घट इति सामानाधिकरण्यबुद्धिदर्शनादग्निधूम इत्यदर्शनादित्यर्थः। अनुमानार्थत्वेन सूत्रं व्याख्याय पाठान्तरेण प्रत्यक्षपरतया व्याचष्टे। भावाच्चेति। पूर्वसूत्रोक्तारम्भणशब्दसमुच्चयार्थश्चकारः। न चैकः पट इति प्रत्यक्षं पटस्य तन्तुभ्यः पृथक्सत्त्वे प्रमाणं अपृथक्सत्ताकमिथ्याकार्यविषयत्वेनाप्युपपत्तेः। अतः आतानवितानसंयोगवत्तन्तव एव पट इति प्रत्यक्षोपलब्धेः पटस्यानन्यत्वमित्यर्थः। पटन्यायं तन्त्वादावतिदिशति। तथेत्यादिना। प्रत्यक्षोपलब्ध्या तत्तत्कार्ये कारणमात्रं परिशिष्यत इत्यर्थः। यत्र प्रत्यक्षं नास्ति तत्र कार्यं विमतं कारणादभिन्नं कार्यत्वात् पटवदित्यनुमेयमित्याह। अनयेति कारणपरिशेषे प्रधानादिकं परिशिष्यतां न ब्रह्मेत्यत आह। तत्र सर्वेति। ब्रह्मणि वेदान्तानां सर्वेषां तात्पर्यस्योक्तत्वात् तदेवाद्वितीयं परिशिष्यते न कारणान्तरं अप्रामाणिकत्वादिति भावः ॥

सत्त्वाच्चावरस्य ॥ १६ ॥

इतश्च कारणात् कार्य्यस्यानन्यत्वं यत्कारणं प्रागुत्पत्तेः कारणात्मनैव कारणे सत्त्वमवरकालीनस्य कार्य्यस्य श्रूयते, "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्" "आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्" इत्यादाविदंशब्दगृहीतस्य कार्य्यस्य कारणेन सामानाधिकरण्यात् । यच्च यदात्मना यत्र न वर्त्तते न तत्तत उत्पद्यते, यथा सिकताभ्यस्तैलं. तस्मात् प्रागुत्पत्तेरनन्यत्वा दुत्पन्नमप्यनन्यदेव कारणात् कार्य्यमित्यवगम्यते यथा च कारणं ब्रह्म त्रिषु कालेषु सत्त्वं न व्यभिचरति, एवं कार्य्यमपि जगत् त्रिषु कालेषु सत्त्वं न व्यभिचरति, एकञ्च पुनः सत्त्वं अतोऽप्यनन्यत्वं कारणात् कार्य्यस्य ॥

असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्म्मान्तरेण वाक्यशेषात् १७

ननु क्वचिदसत्त्वमपि प्रागुत्पत्तेः कार्य्यस्य व्यपदिशति श्रुतिः, "असदेवेदमग्र आसीत्" इति 'असद्वा इदमग्र

इदं जगत् सदात्मैवेति सामानाधिकरण्यश्रुत्या सृष्टेः प्राक् स्व कारणात्मना सत्त्वं श्रुतं तदन्यथानुपपत्त्योत्पन्नस्यापि जगतः कारणादनन्यत्वं इत्याह सूत्रकारः । सत्त्वाच्चेति । श्रुत्यर्थं युक्त्या चाह । यच्च यदात्मनेति । घटादिकं प्राक् मृदाद्यात्मना वर्त्तते तत तदन्य मानत्वात् सामान्यतो व्यतिरेकेण सिकताभ्यस्तैलवदित्यर्थः । कारणात् कार्य्यस्यापि सत्त्वात् सत्त्वभेदे मानाभावात् कार्य्यस्य कारणादभिन्नसत्ताकत्वमिति सूत्रस्यार्थान्तरमाह । यथा चेति । इदानीं सतः कार्य्यस्य प्रागुत्तरकालयोरसत्त्वायोगात् सत्त्वाव्यभिचारस्तत्र सत्त्वं सर्वानुस्यूतं चिन्मात्रमेकं तदभेदेन सतो भानं घट इति भासमानयोः कार्यकारणयोरनन्यत्वमित्यर्थः ॥

न चैवं घटपटयोरप्येकसत्त्वाभेदादनन्यत्वं स्यादिति वाच्यं, वस्तुत

आसीत्" इति च। तस्मादसद्व्यपदेशान्न प्रागुत्पत्तेः कार्यस्य सत्त्वमिति चेत्, नेति ब्रूमः। न ह्ययमत्यन्तासत्त्वाभिप्रायेण प्रागुत्पत्तेः कार्यस्यासद्व्यपदेशः किं तर्हि व्याकृतनामरूपत्वाद्धर्मादव्याकृतनामरूपत्वं धर्मान्तरं, तेन धर्मान्तरेणायमसद्व्यपदेशः प्रागुत्पत्तेः सत एव कार्यस्य कारणरूपेणानन्यस्य, कथमेतदवगम्यते वाक्यशेषात् यदुपक्रमे सन्दिग्धार्थं वाक्यं तच्छेषादेव निश्चीयते। इह च तावत् "असदेवेदमग्र आसीत्" इत्यसच्छब्देनोपक्रमे निर्दिष्टं यत तदेव पुनः तच्छब्देन परामृश्य सदिति विशिनष्टि 'तत्सदासीत्' इति। असतश्च पूर्वापरकालासम्बन्धादासीच्छब्दानुपपत्तेश्च। "असद्वा इदमग्र आसीत्" इत्यत्रापि 'तदात्मानं स्वयमकुरुत' इति वाक्यशेषे विशेषणान्नात्यन्तासत्त्वम्। तस्मात् धर्मान्तरेणैवायमसद्व्यपदेशः प्रागुत्पत्तेः कार्यस्य। नामरूपव्याकृतं हि वस्तु सच्छब्दार्हं लोके प्रसिद्धं, अतः प्राक् नामरूपव्याकरणादसदिवासीदित्युपचर्यते॥

एकसत्त्वात्मनाऽनन्यत्वञ्चेत्स्यात्, तर्हि मृद्घटयोः को विशेषः तादात्म्यमिति ब्रूमः। वस्तुतः सर्वत्र सत्त्वैक्येऽपि घटपटयोर्भेदेन सत्ताया भिन्नत्वात् न तादात्म्यं कार्यकारणयोर्भेदकस्य सत्त्वाभेदकत्वाभावादभिन्नसत्ताकत्वं तादात्म्यमिति विशेषः। उक्तं कार्यस्य प्राक् कारणात्मना सत्त्वमसिद्धमित्याशङ्क्य समाधत्ते। असदिति। अक्ताः शर्करा उपदध्यादित्युपक्रमे केनाक्ता इति सन्देहे तेजो घृतमिति वाक्यशेषात् घृतेनेति यथा निश्चयः एवमत्रापि तत्सदिति वाक्यशेषात् सन्निश्चय इत्यर्थः। आसीदित्यतीतकालसम्बन्धोक्तेश्चासदव्याकृतमेव न शून्यमित्याह। असतश्च पूर्वापरेति। उक्तन्यायं वाक्यान्तरेऽतिदिशति। असद्वा इति। क्रियमाणत्वविशेषणं शून्यस्यासम्भवीति भावः।

युक्तेः शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥

युक्तेश्च प्रागुत्पत्तेः कार्यस्य सत्त्वमनन्यत्वञ्च कारणादवगम्यते, शब्दान्तराच्च । युक्तिस्तावद्वर्ण्यते । दधिघटरुचकाद्यर्थिभिः प्रतिनियतानि कारणानि क्षीरसुवर्णमृत्तिकासुवर्णादीन्युपादीयमानानि लोके दृश्यन्ते, न हि दध्यर्थिभिः मृत्तिकोपादीयते, न घटार्थिभिः क्षीरं तदसत्कार्यवादेनोपपद्यते । अविशिष्टे हि प्रागुत्पत्तेः सर्वस्य सर्वत्रासत्त्वे कस्मात् क्षीरादेव दध्युत्पद्यते न मृत्तिकायाः, मृत्तिकाया एव च घट उत्पद्यते न क्षीरात् । अथाविशिष्टेऽपि प्रागसत्त्वे क्षीर एव दध्नः कश्चिदतिशयो न मृत्तिकायां मृत्तिकायामेव च घटस्य कश्चिदतिशयो न क्षीरे इत्युच्येत । तर्हि अतिशयवत्त्वात् प्रागवस्थायाः असत्कार्यवादहानिः सत्कार्यवादसिद्धिश्च । शक्तिश्च कार-

सत्त्वानन्यत्वयोर्हेत्वन्तरमाह सूत्रकारः । युक्तेरिति । दध्याद्यर्थिनां क्षीरादौ प्रवृत्त्यन्यथानुपपत्तिर्युक्तिस्तया कार्यस्य प्राक् कारणात्मना सत्त्वं सिध्यतीत्यर्थः । असतोऽपि कार्यस्य तस्मादुत्पत्तेः कारणत्वधिया तत्र प्रवृत्तिरित्यन्यथोपपत्तिमाशङ्क्याह । अविशिष्टे हीति । असत उत्पत्त्यभावादुत्पत्तौ वा सर्वस्मात् सर्वोत्पत्तिप्रसङ्गात् तत्तदुपादानविशेषे प्रवृत्तिर्न स्यादित्यर्थः । तदुक्तं साङ्ख्यवृद्धैः "असदकरणादुपादानग्रहणात् सर्वसम्भवाभावात् शक्तस्य शक्यकरणात् कारणभावाच्च सत्कार्यं" इति । शक्तस्य कारणस्य शक्यकार्यकारित्वाच्छक्तिविषयस्य कार्यस्य सत्त्वमसतोऽशक्यत्वात्, किञ्च सत्कारणाभेदात् कार्यं सदित्युत्तरार्धार्थः । कार्यस्यासत्त्वेऽपि कुतश्चिदतिशयात् प्रवृत्तिनियमोपपत्तिरिति शङ्कते अथेति । अतिशयः कार्यधर्मः कारणधर्मो वा, आद्ये धर्मित्वात् प्राग-

णस्य कार्यनियमार्था कल्प्यमाना नान्याप्यसती वा कार्यं नियच्छेत्, असत्त्वाविशेषादन्यत्वाविशेषाच्च। तस्मात् कारणस्यात्मभूता शक्तिः शक्तेश्चात्मभूतं कार्यम्। अपि च कार्यकारणयोर्द्रव्यगुणादीनां चाश्वमहिषवद्भेदबुद्ध्यभावात्तादात्म्यमभ्युपगन्तव्यम्। समवायकल्पनायामपि समवायिभिः सम्बन्धेऽभ्युपगम्यमाने तस्य तस्यान्योऽन्यः सम्बन्धः कल्पयितव्य इत्यनवस्थाप्रसङ्गः, अनभ्युपगम्यमाने वा विच्छेदप्रसङ्गः। अथ समवायः स्वयं सम्बन्धरूपत्वादनपेक्ष्यैवापरं सम्बन्धं सम्बध्येत, संयोगोऽपि तर्हि स्वयं

वस्थारूपस्य कार्यस्य सत्त्वं दुर्निरूपमित्याह तदुत्पत्तिप्रयत्नस्यादिति । शक्तो-येऽपि कार्यनियमासिद्धेराह । शक्तिश्चेति । कार्यकारणाभ्यामन्या कार्यवदसती वा शक्तिर्न कार्यनियामिका यस्य कस्यचिदन्यस्य नरशृङ्गस्य वा नियामकत्वप्रसङ्गादन्यत्वासत्त्वयोः शक्तावन्यत्र चाविशेषात्, तस्मात् कारणात्मना लीनं कार्यमेवाभिव्यक्तिनियामकतया शक्तिरिष्टव्यं ततः सत्कार्यसिद्धिरित्यर्थः । किञ्च कार्यकारणयोरन्यत्वे घटपटौ भिन्नौ सन्ताविति भेदबुद्धिः स्यादित्याह । अपि चेति । तयोरन्यत्वेऽपि समवायबलात् तथाबुद्धिरित्याशङ्क्य समवायं दूषयति । समवायेति । समवायः समवायिभिः सम्बद्धो न वा, आद्ये सम्बन्धः किं समवायः उत स्वरूपम् आद्ये समवायानवस्था द्वितीये घटपटयोरपि स्वरूपसम्बन्धादेवोपपत्तेः, समवायासिद्धिः असम्बद्ध इति पक्षे दोषमाह । अनभ्युपगम्यमाने इति । द्रव्यगुणादीनां विशिष्टधीविरहप्रसङ्गः असम्बद्धस्य विशिष्टधीनियामकत्वायोगादित्यर्थः । विशिष्टधर्मधीनियामको हि सम्बन्धः, न तस्य नियामकान्तरापेक्षा अनवस्थानात्, अतः स्वपरनिर्वाहकः समवाय इति शङ्कते । अथेति । सम्बध्यते स्वस्य स्वसम्बन्धिनश्च विशिष्टधियं करोती-

सम्बन्धरूपत्वादनपेक्ष्यैव समवायं सम्बध्येत, तादात्म्यप्रतीतेश्च द्रव्यगुणादीनां समवायकल्पनानर्थक्यम्। कथञ्च कार्यमवयवि द्रव्यं कारणेष्ववयवद्रव्येषु वर्तमानं वर्तेत किं समस्तेष्ववयवेषु वर्तेतोत प्रत्यवयवम्। यदि तावत् समस्तेषु वर्तेत ततोऽवयव्यनुपलब्धिः प्रसज्येत, समस्तावयवसन्निकर्षस्याशक्यत्वात्। नहि बहुत्वं समस्तेष्वाश्रयेषु वर्तमानं व्यस्ताश्रयग्रहणेन गृह्यते। अथावयवशः समस्तेषु वर्तेत, तदाप्यारम्भकावयवव्यतिरेकेणावयविनोऽवयवाः कल्प्येरन् यैरवयवैरारम्भकेष्ववयवेष्ववयवशोऽवयवी वर्तेत। कोशावयवव्यतिरिक्तैर्ह्यवयवैरसिः कोशं व्याप्नोति, अनवस्था चैवं प्रसज्येत, तेषु तेष्ववयवेषु वर्तयितुमन्येषामन्येषामवयवानां कल्पनीयत्वात्। अथ प्रत्यवयवं वर्तेत तदैकत्र व्यापारेऽन्यत्राव्यापारः स्यात्, न हि देवदत्तः स्रुघ्ने सन्नि-

---

न्धः। प्रतिबन्द्या दूषयति। संयोगोऽपीति। यत्तु गुणत्वात्संयोगस्य समवायापेक्षा न सम्बन्धत्वादिति तन्न, धर्मत्वात् समवायस्यापि सम्बन्धान्तरापत्तेरसम्बन्धस्याश्वत्वस्य गोधर्मत्वादर्शनात्। किञ्च निष्क्रियत्वादयो गुणा इति श्रुतिस्मृत्यादिषु व्यवहारादिष्टधर्मो गुण इति परिभाषया समवायस्यापि गुणत्वाच्च जातिविशेषो गुणत्वमिति परिभाषा तु समवायसिद्धेः सत्कालीननित्यानेकसमवेता जातिरिति ज्ञानस्य समवायज्ञानाधीनत्वादतः समवायसिद्धेः प्राक् संयोगस्य गुणत्वमसिद्धमिति दिक्। किञ्च प्रतीत्यनुसारेण वस्तु स्वीकार्यमन्यथा गोप्रतीतेरश्व आलम्बनमित्यपि सुवचत्वात् तथा च नीलो घट इति अभेदप्रतीतेरभेद एव स्वीकार्यः। ताभ्यां भेदाभिन्नस्य समवायस्य तन्नियामकत्वासम्भवादित्याह। तादात्म्येति। एवं

धीयमानस्तद्वदेव पाटलिपुत्रे सन्निधीयते, युगपदनेकत्र वृत्तावनेकत्वप्रसङ्गात्, देवदत्तयज्ञदत्तयोरिव स्रुघ्नपाटलिपुत्रनिवासिनोः। गोत्वादिवत् प्रत्येकं परिसमाप्तेरदोष इति चेत्, न तथा प्रतीत्यभावात्। यदि गोत्वादिवत् प्रत्येकं परिसमाप्तोऽवयवी स्यात्। यथा गोत्वं प्रतिव्यक्तिप्रत्यक्षं गृह्यते एवमवयव्यपि प्रत्यवयवं प्रत्यक्षं गृह्येत, न चैवं नियतं गृह्यते। प्रत्येकपरिसमाप्तौ चावयविनः कार्येणाधिकारात् तस्य चैकत्वात् शृङ्गेणापि स्तनकार्यं, कुर्यात् उरसा च पृष्ठकार्यं न चैवं दृश्यते। प्रागुत्पत्तेश्च

प्रतीत्यनुसारेण कार्यस्य कारणात्मना सत्त्वं। स्वरूपेण तु मिथ्यात्वमित्युक्तं। इत्थमनिरूपणाच्च तस्य मिथ्यात्वमित्याह। कथञ्चेति। तन्त्वाद्यनुगतावयविनः पटादेस्तन्त्वादिष्ववयवेषु त्रित्वादिवत् स्वरूपेण वृत्तिरुतावयवशः इति विकल्पाद्यं दूषयति। यदीत्यादिना। व्यासज्यवृत्ति वस्तु प्रत्यक्षस्य यावदाश्रयप्रत्यक्षजन्यत्वात् संवृतपटादेर्यावदवयवानां अप्रत्यक्षत्वादप्रत्यक्षत्वं प्रसज्येतेत्यर्थः। द्वितीयं शङ्कते। अथेति। यथा हस्ते कोशे चावयवशः खड्गो वर्तमानो हस्तमात्रप्रदेशेऽपि गृह्यते, एवं यत्किञ्चिदवयवप्रत्यक्षेणावयविनो प्रत्यक्षत्वेऽपि अवयवानामनवस्था स्यादिति दूषयति। तदापीति। आद्यद्वितीयमुद्भाव्य दूषयति। अथ प्रत्यवयवमित्यादिना। एकस्मिंस्तन्तौ पटवृत्तिकाले तदन्तरे वृत्तिर्न स्यात् इत्यनेकत्वापत्तिरित्यर्थः। यथा युगपदनेकव्यक्तिषु वृत्तावपि जातेरनेकत्वदोषो नास्ति तथावयविन इत्याशङ्कते। गोत्वेति। जातिवदवयविनो वृत्तिरविद्या अनुभवादिति परिहरति। न तथेति। दोषान्तरमाह। प्रत्येकेति। अधिकारः सम्बन्धात् यथा देवदत्तः स्वकार्यमध्ययनं ग्रामेऽरण्ये वा करोति, यथा गौरवयवी स्वकार्यं क्षीरादि शृङ्गपृष्ठादावपि कुर्यादित्यर्थः। एवं वृत्त्यनिरूपणादनिर्वाच्यत्वं कार्यस्य दर्शितं। असत्कार्यवादे दोषान्तरमाह। प्रागिति।

कार्यस्यासत्त्वे उत्पत्तिरकर्तृका निरात्मिका च स्यात्। उत्पत्तिश्च नाम क्रिया सा सकर्तृकैव भवितुमर्हति गत्यादिवत्, क्रिया च नाम स्यादकर्तृका चेति विप्रतिषिध्येत। घटस्य चोत्पत्तिरुच्यमाना न घटकर्तृका किं तर्हि अन्यकर्तृकेति कल्प्या स्यात्। तथा कपालादीनामप्युत्पत्तिरुच्यमानान्यकर्तृकैव कल्प्येत, तथा च सति घट उत्पद्यत इत्युक्ते कुलालादीनि कारणान्युत्पद्यन्त इत्युक्तं स्यात्। न च लोके घटोत्पत्तिरित्युक्ते कुलालादीनामप्युत्पद्यमानता प्रतीयते, उत्पन्नताप्रतीतेश्च। अथ स्वकारणसत्तासम्बन्ध एवोत्पत्तिरात्मलाभश्च कार्यस्येति चेत्, कथमलब्धात्मकं सम्बध्येतेति वक्तव्यम्। सतोर्हि द्वयोः सम्बन्धः सम्भवति न सदसतोरसतोर्वा, अभावस्य च निरुपाख्यत्वात् प्रागुत्पत्तेरिति मर्यादाकरणमनुपपन्नं, सतां हि लोके क्षेत्रगृहादीनां मर्यादा दृष्टा नाभावस्य। न हि वन्ध्यापुत्रो राजा बभूव प्राक् पूर्णवर्मणोऽभिषेकादित्येवंजातीयकेन मर्यादाकरणेन निरुपाख्यो वन्ध्यापुत्रो राजा बभूव

यथा घटवतीत्युक्ते वर्तिक्रियां प्रत्याश्रयत्वरूपं कर्तृत्वं घटस्य भाति तथा घटो जायत इति जनिक्रियाकर्तृत्वं अनुभूयते। अतो जनिकर्तुः जनेः प्राक् सत्त्वं वाच्यम्। कर्तुरसत्त्वे क्रियाया अप्यसत्त्वापत्तेरित्यर्थः। जनेरनुभवसिद्धेऽपि सकर्तृकत्वे क्रियात्वेनानुमानमाह। उत्पत्तिश्चेति। अथतो घटस्योत्पत्तौ कर्तृत्वासम्भवेऽपि कुलालादेः सत्त्वात् कर्तृत्वमित्यत आह घटस्य चेति। घटोत्पत्तिवदन्यकपालाद्युत्पत्तिरित्यतिदिशति। तथेति। इष्टमनूद्य दोषमाह। तथा चेति। अनुभवविरोध इत्यर्थः। उत्पत्तिर्भावस्याद्या विक्रियेति स्वमतेन कार्यसत्त्वमानीतं सम्प्रति कार्यस्योत्पत्तिर्नाम स्वकारणे समवायः सत्तासमवायो वेति तार्किकमतमा-

भवति भविष्यति इति वा विशेष्यते । यदि च वन्ध्यापुत्रः कारकव्यापारादूर्ध्वमभविष्यत् तत इदमपि उपापत्स्यत कार्याभावोऽपि कारकव्यापारादूर्ध्वं भविष्यतीति । वयन्तु पश्यामो वन्ध्यापुत्रस्य कार्याभावस्य चाभावत्वाविशेषात् । यथा वन्ध्यापुत्रः कारकव्यापारादूर्ध्वं न भविष्यति एवं कार्याभावोऽपि कारकव्यापारादूर्ध्वं न भविष्यतीति । नन्वेवं सति कारकव्यापारोऽनर्थकः प्रसज्येत, यथैव हि प्राक्सिद्धत्वात् कारणस्य स्वरूपसिद्धये न कश्चिद्व्याप्रियते एवं प्राक् सिद्धत्वात् तदनन्यत्वाच्च कार्यस्वरूपप्रसिद्धयेऽपि न कश्चिद्व्याप्रियेत व्याप्रियते च, अतः कारकव्यापारार्थवत्त्वाय मन्यामहे प्रागुत्पत्तेरभावः कार्यस्येति । नैष दोषः, यतः कार्याकारेण कारणं व्यवस्थापयतः कारकव्यापारस्या-

---

शङ्कते । अन्यथेति । तन्मतेनापि कार्यस्य सत्त्वमावश्यकं असतः सम्बन्धित्वायोगादित्याह । कथमिति । असतोऽर्थेति दृष्टान्तोक्तिः । ननु नरशृङ्गादिवत् कार्यं सर्वदा सर्वत्रासत्त्वं भवति किन्तूत्पत्तेः प्राक् ध्वंसानन्तरं चासत् मध्ये तु सदेवेति वैषम्यात् सम्बन्धित्वोपपत्तिरित्याशङ्क्याह । अभावस्येति । अत्राभावशब्दा असच्छब्दापरपर्याया व्याख्येयाः । असतः कालेनासम्बन्धात् प्राक् न युक्तमित्यर्थः । ननु कारकव्यापारादूर्ध्वभाविनः कार्यस्य वन्ध्यापुत्रतुल्यत्वं कथमित्यत आह । यदि चेति । कार्याभावः असत्कार्यमित्यर्थः इतरत्रापि उपपन्नमभविष्यदित्यन्वयः । कस्तर्हि निर्णयस्तमाह । वयन्त्विति । नासतो विद्यते भाव इति स्मृतेरिति भावः । सत्कार्यवादे कारकवैयर्थ्यं शङ्कते । नन्विति । सिद्धकारणानन्यत्वाच्च का-

ध्रुवत्त्वमुपपद्यते । कार्याकारोऽपि कारणस्यात्मभूत एव, अनात्मभूतस्यानारभ्यत्वादित्यभाणि । न च विशेषदर्शनमात्रेण वस्त्वन्यत्वं भवति । न हि देवदत्तः सङ्कोचितहस्तपादः प्रसारितहस्तपादश्च विशेषेण दृश्यमानोऽपि वस्त्वन्यत्वं गच्छति, स एवेति प्रत्यभिज्ञानात् । तथा प्रतिदिनमनेकसंस्थानानामपि पित्रादीनां न वस्त्वन्यत्वं भवति, मम पिता मम माता मम भ्राता इति प्रत्यभिज्ञानात् । जन्मच्छेदान्तरितत्वात् तत्र तत्र युक्तं नान्यत्रेति चेत्, न, क्षीरादीनामपि दध्याद्याकारसंस्थानस्य प्रत्यक्षत्वात् । अदृश्यमानानामपि वटधानादीनां समानजातीयावयवान्तरोपचितानामङ्कुरादिभावेन दर्शनगोचरतापत्तौ जन्मसंज्ञा तेषामेवावयवानां अपचयवशाददर्शनापत्तावुच्छेदसंज्ञा । तत्रेदृक् जन्मोच्छेदान्तरितत्वेन चेदसतः सत्त्वापत्तिः सतश्चा-

---

र्यस्य सिद्धत्वमित्याह । तदनन्यत्वाच्चेति । अनिर्वाच्यकार्यात्मना कारणस्याभिव्यक्त्यर्थः कारकव्यापार इत्याह । नैष दोष इति । कार्यसत्त्वमभिच्छतां साङ्ख्यानां सत्कार्यवादे कारकवैयर्थ्यं दोष आपतति, अभिव्यक्तेरपि सत्त्वात्. अद्वैतवादिनामघटितघटनावभासनचतुरमायामहिम्ना स्वप्नवद्यथादर्शनं सर्वमुपपन्नम् । विचार्यमाणे सर्वमयुक्तं, युक्तत्वे द्वैतापत्तेरिति मुख्यसमाधानं समाधानान्तराभावात् । ननु कारणाद्भिन्नमसदेवोत्पद्यत इति समाधानं किं न स्यादित्याशङ्क्यासत्पक्षस्य दूषणमुक्तं स्मरेत्याह । कार्याकारोऽपीति । अतः कारणाद्भेदाभेदाभ्यां दुर्निरूपस्य सदसद्विलक्षणस्यानिर्वाच्यस्याभिव्यक्तिरनिर्वाच्यकारकव्यापाराणां फलमिति पक्ष एव श्रेयानिति भावः । ननु मृद्रूपस्य पिण्डकुम्भाद्यवस्थाविशेषो घटे दृश्यते ।

सत्त्वापत्तिः, तथा सति गर्भवासिन उत्तानशायिनश्च भेदप्रसङ्गः। तथा बाल्ययौवनस्थाविरेष्वपि भेदप्रसङ्गः, पित्रादिव्यवहारलोपप्रसङ्गश्च। एतेन क्षणभङ्गवादः प्रतिवदितव्यः। यस्य पुनः प्रागुत्पत्तेरसत्कार्यं तस्य निर्विषयः कारकव्यापारः स्यात्, अभावस्य विषयत्वानुपपत्तेः, आकाशस्य हननप्रयोजनखड्गाद्यनेकायुधप्रसक्तिवत्। समवायिकारणविषयः कारकव्यापारः स्यादिति चेत्, न, अन्यविषयेण कारकव्यापारेणान्यनिष्पत्तेरतिप्रसङ्गात्। समवायिकारणस्यैवात्मातिशयः कार्य्यमिति चेत् न सतस्तर्हि सत्कार्यतापत्तिः। तस्मात् क्षीरादीन्येव द्रव्याणि दध्यादिभावेनावतिष्ठमानानि कार्याख्यां लभन्त इति न कारणादन्यत् कार्यं वर्षशतेनापि शक्यं कल्पयितुम्। यथा च मूलकारणमेवान्त्यात्कार्यात् तेन तेन कार्याकारेण नटवत् सर्वव्यवहारास्पदत्वं प्रतिपद्यते, एवं युक्तेः कार्यस्य प्रागु-

---

तथा च घटो मृद्भिन्नः तद्विरुद्धविशेषवत्त्वात् अश्ववदित्यत आह। न चेति। वस्तुनोऽन्यत्वं सतत्त्वाभेदः। हेतोर्व्यभिचारस्थलान्तरमाह। तथा प्रतिदिनमिति। प्रत्यहं पित्रादिदेहस्यावस्थाभेदेऽपि जन्मनाशयोरभावादभेदो युक्तः, दार्ष्टान्तिके तु मृदादिनाशे सति घटादिकं जायत इति जन्मविनाशरूपविरुद्धधर्मवत्त्वात् कार्यकारणयोरभेदो न युक्तः इति शङ्कते। अन्येति। कारणस्य नाशाभावाद्धेत्वसिद्धिरिति परिहरति। नेति। दधिघटादिकार्यान्वितत्वेन क्षीरमृदादीनां प्रत्यक्षत्वान्नाशासिद्धिरित्यर्थः। ननु यत्रान्वयो दृश्यते तत्र हेत्वसिद्धावपि पत्राङ्कुरादौ वटबीजादीनां अ-

त्पत्तेः सत्त्वमनन्यत्वञ्च कारणादवगम्यते, शब्दान्तराच्चैतदवगम्यते। पूर्वसूत्रेऽसद्व्यपदेशिनः शब्दस्योदाहृतत्वात्, ततोऽन्यः सद्व्यपदेशी शब्दः शब्दान्तरं, "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्" "एकमेवाद्वितीयम्" इत्यादि 'तद्धैक आहुः' 'असदेवेदमग्र आसीत्' इति चासत्पक्षमुपक्षिप्य कथमसतः सज्जायेतेति आक्षिप्य 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' इत्यवधारयति। तत्रेदंशब्दवाच्यस्य कार्यस्य प्रागुत्पत्तेः सच्छब्दवाच्येन कारणेन सामानाधिकरण्यस्य श्रूयमाणत्वात् सत्त्वानन्यत्वे प्रसिध्यतः। यदि तु प्रागुत्पत्तेरसत्कार्यं स्यात् पश्चाच्चोत्पद्यमानं कारणे समवेयात् तदाऽन्यत् कारणात् स्यात्, तत्र 'येनाश्रुतं श्रुतं भवति' इतीयं प्रतिज्ञा पीड्येत सत्त्वानन्यत्वावगतेस्त्वियं प्रतिज्ञा समर्थ्यते॥

न्वयो न दृश्यते तत्र हेतुसत्त्वादसत्त्वं स्यादित्यत आह। अदृश्येति। तत्राप्यङ्कुरादौ बीजाद्यवयवानामन्वयात् स एव जन्मविनाशौ किन्त्ववयवान्तरोपचयापचयाभ्यां तद्व्यवहार इत्यर्थः, अस्तूपचयापचयलिङ्गेन सूक्ष्मभेदानुमानं ततोऽसत उत्पत्तिः सतो नाश इत्यत्राशङ्क्य व्यभिचारमाह। नत्वेदमिति। पितृदेहेऽपि भेदसत्त्वाद्व्यभिचार इत्यत्र बाधकमाह। पित्रादीति। एतेनेति कारणस्य सर्वकार्येष्वन्वयकथनेनेत्यर्थः। स्वपक्षे दोषं परिहृत्य परपक्षे प्रसञ्जयति। यस्य पुनरिति। असतः कार्यस्य कारकव्यापाराश्रितातिशयाश्रयत्वायोगाद्विषयत्वेऽपि शशशृङ्गादेर्विषयत्वं स्यादिति गम्यते। समवायीति। समवायिकारणात् कार्यं भिन्नमभिन्नं वेति विकल्प्याद्यं निरस्यति। नेत्यादिना। द्वितीयमाशङ्क्य दोषमाह। समवायीति। कार्यस्य समवायिकारणानन्यत्वमुपसंहरति। तस्मादिति। परमकारणानन्यत्वं फलितमाह। यथा च मृदिति। असत्कार्यवादे प्रतिज्ञाबाधः स्यादित्याह। यदि तु प्रागुत्पत्तेरिति॥

पटवच्च ॥ १९ ॥

यथा च संवेष्टितः पटो न व्यक्तं गृह्यते किमयं पटः किं वान्यत् द्रव्यमिति, स एव प्रसारितो यत्संवेष्टितं द्रव्यं स पट एवेति प्रसारणेनाभिव्यक्तो गृह्यते। यथा च संवेष्टनसमये पट इति गृह्यमाणोऽपि न विशिष्टायामविस्तारो गृह्यते स एव प्रसारणसमये विशिष्टायामविस्तारो गृह्यते, न संवेष्टितरूपादयं भिन्नः पट इति। एवं तन्त्वादिकारणावस्थं पटादिकार्यमस्पष्टं सत् तुरीवेमकुविन्दादिकारकव्यापाराभिव्यक्तं स्पष्टं गृह्यते। अतः संवेष्टितपटप्रसारितपटन्यायेनैवानन्यत् कारणात् कार्यमित्यर्थः॥

यथा च प्राणादि ॥ २० ॥

यथा च लोके प्राणापानादिषु प्राणभेदेषु प्राणायामेन निरुद्धेषु कारणमात्ररूपेण वर्तमानेषु जीवनमात्रं कार्यं निर्वर्त्यते नाकुञ्चनप्रसारणादिकं कार्यान्तरं, तेष्वेव प्राणभेदेषु पुनः प्रवृत्तेषु जीवनादधिकमाकुञ्चनप्रसरणादिकमपि

कार्यमुपादानाद्भिन्नं तदुपलब्धावप्यनुपलभ्यमानत्वात् ततोऽधिकपरिमाणत्वाच्च मशकादिव गजस्य इत्यत्र व्यभिचारार्थं सूत्रम्। पटवच्चेति। द्वितीयहेतोर्व्यभिचारं स्फुटयति। यथा च संवेष्टनेति। आयामो दैर्घ्यम्॥

तत्रैव विलक्षणकार्यकारित्वं हेतुमाशङ्क्य व्यभिचारमाह सूत्रकारः। यथा च प्राणादीति। एवं जीवजगतोर्ब्रह्मानन्यत्वात् प्रतिज्ञा-

कार्यान्तरं निर्वर्त्यते। न च प्राणभेदानां प्रभेदवतः प्राणादन्यत्वं समीरणस्वभावाविशेषात्, एवं कार्यस्य कारणादनन्यत्वम्। अतश्च कृत्स्नस्य जगतो ब्रह्मकार्यत्वात् तदनन्यत्वाच्च सिद्धैषा श्रौती प्रतिज्ञा येन 'अश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञातं' इति॥

इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः॥ २१॥

अन्यथा पुनश्चेतनकारणवाद आक्षिप्यते, चेतनाद्धि जगत्प्रक्रियायामाश्रीयमाणायां हिताकरणादयो दोषाः प्रसज्यन्ते, कुत इतरव्यपदेशात्। इतरस्य शारीरस्य ब्रह्मात्मत्वं व्यपदिशति श्रुतिः "स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो" इति प्रतिबोधनात्। यद्वा इतरस्य च ब्रह्मणः शारीरात्मत्वं व्यपदिशति "तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्" इति स्रष्टुरेवाविकृतस्य ब्रह्मणः कार्यानुप्रवेशेन शारीरात्मत्वदर्शनात्। 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि' इति च परा देवता जीवमात्मशब्देन व्यपदिशन्ती न ब्रह्मणो

सिद्धिरित्यधिकरणार्थमुपसंहरति। अतश्च कृत्स्नस्येति। जीवाभिन्नं ब्रह्म जगत्कारणमितिवेदान्तसमन्वयो विषयः॥

स यदि तादृक् ब्रह्म जगज्जनयेत् तर्हि स्वानिष्टं नरकादिकं न जनयेत् स्वतन्त्रचेतनत्वादिति न्यायेन विरुध्यते न वेति सन्देहे पूर्वोक्तजीवाभ्यासमुपजीव्य जीवदोषाः ब्रह्मणि प्रसज्येरन् इति पूर्वपक्षसूत्रं व्याचष्टे। इतरव्यपदेशादित्यादिना। पूर्वपक्षे जीवाभिन्ने समन्वया सिद्धिः सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति फलं, हिताकरणेत्यत्र व्यस्यासेनाहितकरणं

भिन्नः शारीर इति दर्शयति। तस्माद् यद्‌ब्रह्मणः स्रष्टृत्वं तच्छारीरस्यैवेति, अतश्च स्वतन्त्रः कर्त्ता सन् हितमेवात्मनः सौमनस्यकरं कुर्य्यात् नाहितं जन्ममरणजरारोगाद्यनेकानर्थजालम्। नहि कश्चिदपरतन्त्रो बन्धनागारमात्मनः कृत्वानुप्रविशति। न च स्वयमत्यन्तनिर्मलः सन्नत्यन्तमलिनं देहमात्मत्वेनोपेयात्, कृतमपि कथञ्चिद् यत् दुःखकरं तदिच्छया जह्यात् सुखकरञ्चोपाददीत स्मरेच्च, मयेदं जगद्बिम्बं विचित्रं विरचितमिति, सर्व्वो हि लोकः स्पष्टं कार्य्यं कृत्वा स्मरति मयेदं कृतमिति। यथा च मायावी स्वयं प्रसारितां मायामिच्छयाऽनायासेनैवोपसंहरति, एवं शारीरोऽपि इमां सृष्टिं उपसंहरेत्, स्वकीयमपि तावत् शरीरं शारीरो न शक्नोत्यनायासेनोपसंहर्तुम्। एवं हितक्रियाद्यदर्शनादन्याय्या चेतनात् जगत्प्रक्रियेति मन्यते।

अधिकन्तु भेदनिर्देशात्॥ २२॥

तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्तयति। यत्सर्वज्ञं सर्वशक्ति ब्रह्म नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावं शारीरादधिकमन्यत्तद्वयं जगतः स्रष्टृ ब्रूमः।

दोषो व्याख्यातः। आदिपदोक्तं भ्रान्त्यादिकं आपादयति। न च स्वयमित्यादिना॥

जीवेशयोरभेदाज्जीवजगतोर्दोषाः ब्रह्मणि स्युः ब्रह्मगताश्च सृष्टिसंहारसर्वज्ञत्वादयो गुणा जीवे स्युः, न चेष्टापत्तिः जीवस्य स्वशरीरेऽपि संहारसामर्थ्यादर्शनादिति प्राप्ते सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे। तुशब्द इत्यादिना। जीवेश्वरयोर्लोके बिम्बप्रतिबिम्बयोरिव कल्पितभेदाङ्गीकाराद्धर्मव्यवस्थेति सिद्धान्तपक्षार्थः। यदि वयं जीवं स्रष्टारं ब्रूमः तदा दोषाः

न तस्मिन् हिताकरणादयो दोषाः प्रसज्यन्ते, न हि तस्य हितं किञ्चित् कर्तव्यमस्ति अहितं वा परिहर्तव्यं नित्यमुक्तत्वात्। न च तस्य ज्ञानप्रतिबन्धः शक्तिप्रतिबन्धो वा क्वचिदप्यस्ति, सर्वज्ञत्वात् सर्वशक्तित्वाच्च। शारीरस्त्वनेवंविधः, तस्मिन् न प्रसज्यन्ते हिताकरणादयो दोषा न तु तं वयं जगतः स्रष्टारं ब्रूमः। कुत एतत् भेदनिर्देशात्, "आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति शारीर आत्मा प्राज्ञेनात्मनान्वारूढः" इत्येवंजातीयकः कर्तृकर्मादिभेदनिर्देशो जीवादधिकं ब्रह्म दर्शयति। नन्वभेदनिर्देशोऽपि दर्शितः 'तत्त्वमसि' इत्येवंजातीयकः, कथं भेदाभेदौ विरुद्धौ सम्भवेयाताम्। नैष दोषः, आकाशघटाकाशन्यायेनोभयसम्भवस्य तत्र तत्र प्रतिष्ठापितत्वात्। अपि च यदा तत्त्वमसीत्येवंजातीयकेनाभेदनिर्देशेनाभेदः प्रतिबोधितो भवति अपगतं भवति तदा जीवस्य संसारित्वं ब्रह्मणश्च स्रष्टृत्वं, समस्तस्य मिथ्याज्ञानविजृम्भितस्य भेदव्यवहारस्य सम्यक्ज्ञानेन बाधितत्वात् तत्र कुत एव सृष्टिः कुतो वा हिताकरणादयो दोषाः। अविद्याप्रत्युपस्थापितनामरूपकृतकार्यकरणसङ्घा-

---

प्रसज्यन्ते न तु तं ब्रूम इत्यन्वयः। किञ्चाभेदज्ञानादूर्ध्वं वा दोषा आपाद्यन्ते पूर्वं वा नाद्य इत्याह। अपि चेति। उक्तं मिथ्याज्ञानविजृम्भितत्वं स्फुटयति। अविद्येति। कर्तृत्वादिबुद्धिधर्माध्यासे देहधर्माध्यासं दृष्टान्तयति। जन्मेति। द्वितीयं प्रत्याह। अबाधिते त्विति। ज्ञानादूर्ध्वं

तोपाध्यविवेककृता हि भ्रान्तिः, हिताहितकरणादिलक्षणः संसारो न तु परमार्थतोऽस्तीत्यसकृदवोचाम जन्ममरणच्छेदनभेदनाद्यभिमानवत्। अबाधिते तु भेदव्यवहारे 'सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः', इत्येवंजातीयकेन भेदनिर्देशेनावगम्यमानं ब्रह्मणोऽधिकत्वं हिताकरणादिदोषप्रसक्तिं निरुणद्धि ॥

अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २२ ॥

यथा च लोके पृथिवीत्वसामान्यान्वितानामप्यश्मनां केचिन्महार्हा मणयो वज्रवैदूर्यादयोऽन्ये मध्यमवीर्याः सूर्यकान्तादयोऽन्ये प्रहीणाः श्ववायसप्रक्षेपणार्हाः पाषाणाः इत्यनेकविधं वैचित्र्यं दृश्यते। यथा चैकपृथिवीव्यपाश्रयाणामपि बीजानां बहुविधं पत्रपुष्पफलगन्धरसादिवैचित्र्यं चन्दनकिंपाकादिषूपलभ्यते। यथा चैकस्याप्यन्नरसस्य लोहितादीनि केशलोमादीनि च विचित्राणि कार्याणि भवन्ति,

---

स्रष्टृत्वादिधर्माणां बाधात् एवञ्च कल्पितभेदेन व्यवस्थोपपत्तेर्न किञ्चिदनवद्यमित्यर्थः ॥

नन्वखण्डैकरूपे ब्रह्मणि कथं जीवेश्वरवैचित्र्यं कथञ्च तत्कार्यवैचित्र्यमित्यनुपपत्तिं दृष्टान्तैः परिहरति सूत्रकारः। अश्मादिवच्चेति। किंपाको महाकालफलम्। तत्तत्कार्यसंस्काररूपानादिशक्तिभेदाद्वैचित्र्यमिति भावः। सूत्रस्थचकारार्थमाह। श्रुतेश्चेति। ब्रह्म जीवगतदोषवत् जीवाभिन्नत्वाज्जीववदित्याद्यनुमानमतः प्रमाणनिरवद्यत्वादिश्रुतिबाधितम्। किञ्च कर्तृत्वभोक्तृत्वादिविकारस्य मिथ्यात्वाज्जीवस्यैव तावद्दोषो नास्ति कुतो बिम्बस्थानीयस्याशेषविशेषदर्शिनः परमेश्वरस्य

एवमेकस्यापि ब्रह्मणो जीवप्राज्ञभेदात् कार्यवैचित्र्यं सिध्यत इति अतस्तदनुपपत्तिः परपरिकल्पितदोषानुपपत्तिरित्यर्थः। श्रुतेश्च प्रामाण्याद्विकारस्य वाचारम्भणमात्रत्वात् स्वप्नदृश्यभाववैचित्र्यवच्चेत्यभ्युच्चयः॥

उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४॥

चेतनं ब्रह्म एकमद्वितीयं जगतः कारणमिति यदुक्तं तन्नोपपद्यते, कस्मादुपसंहारदर्शनात्। इह हि लोके कुलालादयो घटपटादीनां कर्तारो मृद्दण्डचक्रसूत्राद्यनेककारकोपसंहारेण संगृहीतसाधनाः सन्तः तत्तत्कार्यं कुर्वाणा दृश्यन्ते, ब्रह्म चासहायं तवाभिप्रेतं, तस्य साधनान्तरानुपसंग्रहे सति कथं स्रष्टृत्वमुपपद्येत, तस्मान्न ब्रह्म जगत्कारणमिति चेत्, नैष दोषः। यतः क्षीरवत् द्रव्यस्वभावविशेषादुपपद्यते, यथा हि लोके क्षीरं जलं वा स्वयमेव दधिहि

दोषप्रसक्तिः। यत्तु ब्रह्म न विचित्रकार्यप्रकृति एकरूपत्वाद्व्यतिरेकेण मृत्स्वादिवदिति, तन्न, एकरूपे स्वप्नद्रष्टरि विचित्रदृश्यवस्तुवैचित्र्यदर्शनेन व्यभिचारादित्यर्थः, तस्मात् प्रपञ्चभिन्ने ब्रह्मणि समन्वयस्याविरोध इति सिद्धम्॥

उपसंहारदर्शनात्। असहायाद्ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवन् समन्वयो विषयः। स किं यदसहायं तन्न कारणमिति लौकिकन्यायेन विरुध्यते न वेति सन्देहे पूर्वमौपाधिकजीवभेदाद्ब्रह्मणि जीवदोषा न प्रसज्यन्त इत्युक्तं, सम्प्रति उपाधितोऽपि विभक्तं ब्रह्मणः प्रेरकादिकं सहकारि नास्ति आत्मान्तराभावादिति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षसूत्रं व्याचष्टे। चेतनमित्यादि

भावेन परिणमतेऽनपेक्ष्य बाह्यं साधनं तथेहापि भविष्यति । ननु क्षीराद्यपि दध्यादिभावेन परिणममानमपेक्षत एव बाह्यं साधनमौष्ण्यादिकं, कथमुच्यते क्षीरवदिति । नैष दोषः, स्वयमपि हि क्षीरं यां च यावतीं च परिणाममात्रामनुभवत्येव त्वार्यते त्वौष्ण्यादिना दधिभावाय । यदि च स्वयं दधिभावशीलता न स्यान्नैवौष्ण्यादिनापि बलाद् दधिभावमापद्येत । नहि वायुराकाशो वौष्ण्यादिना बलाद्दधिभावमापद्यते, साधनसम्पत्त्या च तस्य पूर्णता सम्पाद्यते परिपूर्णशक्तिकन्तु ब्रह्म न तस्यान्येन केनचित् पूर्णता सम्पादयितव्या । श्रुतिश्च नो भवति

'न तस्य कार्यं करणञ्च विद्यते
न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते ।

दिना । फलं पूर्ववत्, कारकाणां उपसंहारो मेलनम् । उक्तन्यायस्य क्षीरादौ व्यभिचार इति सिद्धान्तयति । नैष इति । शुद्धस्य ब्रह्मणोऽकारणत्वमिष्टमेव विशिष्टस्येश्वरस्य तु मायैव सहाय इति भावेनाह । बाह्यमिति । क्षीरस्याप्यातञ्चनादिसहायोऽस्तीत्यसहायत्वहेतोर्न व्यभिचार इत्याशङ्क्य सहायाभावेऽपि यस्य कस्यचित् परिणामस्य क्षीरे दर्शनाद्व्यभिचारतादवस्थ्यमित्याह । मन्वित्यादिना । तर्हि सहायो व्यर्थस्तत्राह । त्वार्यते इति । ननु त्वार्यते क्षीरं दधिभावाय शैघ्र्यं कार्यत इति किमर्थं कल्प्यते, स्वयोऽशक्तं क्षीरं सहायेन शक्तं क्रियत इति किं न स्यात् तत्राह । यदि चेति । शक्तस्य सहायसम्पदा किं कार्यमित्यत्राह । साधनेति । सहायविशेषाभावे कश्चिद्विकारः क्षीरस्य भवति, तत्र आतञ्चनप्रक्षेपौष्ण्याभ्यां दधिभावसामर्थ्यं व्यज्यते इत्यर्थः । तर्हि शक्तिव्यञ्जकोऽपि

'पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते
स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च' इति ।

तस्मादेकस्यापि ब्रह्मणो विचित्रशक्तियोगात् क्षीरादिवद्विचित्रपरिणाम उपपद्यते ॥

देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥

स्यादेतत्, उपपद्यते क्षीरादीनामचेतनानामनपेक्ष्यापि बाह्यं साधनं दध्यादिभावः दृष्टत्वात्, चेतनाः पुनः कुलालादयस्तु साधनसामग्रीमपेक्ष्यैव तस्मै तस्मै कार्याय प्रवर्तमाना दृश्यन्ते, कथं ब्रह्म चेतनं सदसहायं प्रवर्ततेति, देवादिवदिति ब्रूमः । यथा लोके देवाः पितर ऋषय इत्येवमादयो महाप्रभावाश्चेतना अपि सन्तोऽनपेक्ष्यैव किञ्चिद्बाह्यं साधनमैश्वर्यविशेषयोगादभिध्यानमात्रेण स्वत एव बहूनि नानासंस्थानानि शरीराणि प्रासादादीनि रथादीनि च निर्मिमाणा उपलभ्यन्ते मन्त्रार्थवादेतिहासपुराणप्रामाण्यात् । तन्तुनाभश्च स्वत एव तन्तून् सृजति, बलाका चान्तरेणैव शुक्रं गर्भं

सहायो ब्रह्मणो वाच्य इत्याह । परिपूर्णेति । निरपेक्षमायाशक्तिमदित्यर्थः । तादृशशक्तौ मानमाह । श्रुतिश्चेति ॥

ननु ब्रह्म न कारणं चेतनत्वे सत्यसहायत्वात् कुलालादिवदिति न क्षीरादौ व्यभिचार इति सूत्रव्यावर्त्यां शङ्कामाह । स्यादेतदिति । तत्रापि हेतोर्देवादौ व्यभिचार इत्याह । देवादिवदिति । लोक्यते ज्ञायतेऽर्थोऽनेनेति लोको मन्त्रार्थवादादि शास्त्रं तद्व्यवहारत, अभिध्यानं सङ्कल्पः । ननु देवाद्यूर्णनाभान्तदृष्टान्तेषु शरीरेषु चेतनत्व नास्ति, बलाकोर्णनाभ्योश्चेतनयोर्गर्भप्रस्थानकर्तृत्वे भेषमन्दः; शरीरस्य सहा

धत्ते, पद्मिनी चानपेक्ष्य किञ्चित् प्रस्थानसाधनं सरोऽन्तरात् सरोऽन्तरं प्रतिष्ठते, एवं चेतनमपि ब्रह्मानपेक्ष्य बाह्यं साधनं स्वत एव जगत् स्रक्ष्यति । स यदि ब्रूयाद्य एते देवादयो ब्रह्मणो दृष्टान्ता उपात्तास्ते दार्ष्टान्तिकेन ब्रह्मणा समानस्वभावा न भवन्ति, शरीरमेव ह्यचेतनं देवादीनां शरीरान्तरादिविभूत्युत्पादने उपादानं न तु चेतन आत्मा, तन्तुनाभस्य च क्षुद्रतरजन्तुभक्षणाल्लाला कठिनतामापद्यमाना तन्तुर्भवति । बलाका च स्तनयित्नुरवश्रवणाद्गर्भं धत्ते । पद्मिनी च चेतनप्रयुक्ता सती अचेतनेनैव शरीरेण सरोऽन्तरात् सरोऽन्तरमुपसर्पति वल्लीव वृक्षं न तु स्वयमेवाचेतना सरोऽन्तरोपसर्पणे व्याप्रियते, तस्मान्नैते ब्रह्मणो दृष्टान्ता इति, तं प्रति ब्रूयान्नायं दोषः, कुलालादिदृष्टान्तवैलक्षण्यमात्रस्य विवक्षितत्वादिति । यथा हि कुलालादीनां देवादीनां च समाने चेतनत्वे कुलालादयः कार्यारम्भे बाह्यं साधनमपेक्षन्ते न देवादयः, तथा ब्रह्म चेतनं

योऽस्ति, अतो निर्दिष्टहेतोर्न व्यभिचार इति शङ्कते । स यदि ब्रूयादित्यादिना । व्यभिचारोऽस्तीति परिहरति । तं प्रति ब्रूयादिति । नायं दोषः दृष्टान्तवैषम्यात् । अत्र हि हेतौ चेतनत्वं अहंधीविषयत्वं ह्यविशेषादात्मदेहसाधारणं ग्राह्यं न तु मुख्यात्मत्वं, तत्र कुलालदृष्टान्ते साध्यवैकल्यापत्तेः । अहंधीविषयस्य चेतनस्य स्वातिरिक्तहेतुशून्यत्वं तदुभयं देवादिषु नास्तीति व्यभिचारः, देहस्य स्वान्तःपातित्वेन स्वातिरिक्तत्वाभावात् । तथा च कुलालवैलक्षण्यं देवादीनां घटादिकार्ये स्वातिरिक्तानपेक्षत्वादिति वैलक्षण्यं ब्रह्मणः देहस्याप्यनपेक्षत्वात् नरदेवादीनां कार्यारम्भे साध्यकल्पना वा वृथा । श्रूयते हि महाभारते भीष्मस्य

मपि न बाह्यं साधनमपेक्षिष्यत इत्येतावद्वयं देवाद्युदाहरणेन विवक्षामः, तस्माद्यथैकस्य सामर्थ्यं दृष्टं तथा सर्वेषामेव भवितुमर्हतीति नास्त्येकान्त इत्यभिप्रायः ॥

कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥

चेतनमेकमद्वितीयं ब्रह्म क्षीरादिवद्देवादिवच्चानपेक्षितबाह्यसाधनं स्वयं परिणममानं जगतः कारणमिति स्थितम्, शास्त्रार्थपरिशुद्धये तु पुनराक्षिपति कृत्स्नप्रसक्तिः, कृत्स्नस्य ब्रह्मणः कार्यरूपेण परिणामः प्राप्नोति, निरवयवत्वात्। यदि ब्रह्म पृथिव्यादिवत्सावयवमभविष्यत्ततोऽस्यैकदेशः पर्यणंस्यत्, एकदेशश्चावास्थास्यत्, निरवयवं तु ब्रह्म श्रुतिभ्योऽवगम्यते—

'निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम्।
दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः स बाह्याभ्यन्तरो ह्यजः' ॥

सङ्कल्पमात्रेण द्रौपद्याः पटपरम्परोत्पत्तिः, अतः सिद्धमसहायस्यापि ब्रह्मणः कारणत्वं ॥

कृत्स्नप्रसक्तिः। क्षीरदृष्टान्तेन ब्रह्म परिणामीति भ्रमोत्पत्त्या पूर्वपक्षे प्राप्ते शास्त्रार्थो विवर्तो न परिणाम इति भ्रमोत्पत्त्या निर्णयार्थमिदमधिकरणमिति पूर्वाधिकरणेनोत्तराधिकरणस्य कार्यत्वसङ्गतिमाह। चेतनमिति। निरवयवात् ब्रह्मणो जगत्सर्गं वदन् समन्वयो विषयः, स किं यदि निरवयवं तर्हि परिणामीति न्यायेन विरुध्यते न वेति सन्देहे विरुध्यत इति पूर्वपक्षसूत्रं व्याचष्टे। कृत्स्नेति। ब्रह्म परिणामीति वदता वक्तव्यं ब्रह्म निरवयवं सावयवं वा, आद्ये सर्वस्य ब्रह्मणः परिणामात्मना स्थितिः स्यात् इत्युक्तं व्यतिरेकदृष्टान्तेन विवृणोति। यदीत्यादिना। पर्यणंस्यत परिणतोऽभविष्यत्, एकदेशश्चावास्थास्यदपरि-

'इदं महद्भूतमनन्तमपारं विज्ञानघन एव' 'स एष नेति नेत्यात्माऽस्थूलमनणु' इत्याद्याभ्यः सर्वविशेषप्रतिषेधयित्रीभ्यः। ततश्चैकदेशपरिणामासम्भवात् कृत्स्नपरिणामप्रसक्तौ सत्यां मूलोच्छेदः प्रसज्येत। द्रष्टव्यत्वोपदेशानर्थक्यं चापन्नं अयत्नदृष्टत्वात् कार्य्यस्य, तद्व्यतिरिक्तस्य च ब्रह्मणोऽभावात्, अजत्वादिशब्दव्याकोपश्च। अथैतद्दोषपरिजिहीर्षया सावयवमेव ब्रह्माभ्युपगम्येत, तथापि ये निरवयवत्वस्य प्रतिपादकाः शब्दा उदाहृतास्ते प्रकुप्येयुः। सावयवत्वे चानित्यत्वप्रसङ्ग इति सर्वथाऽयं पक्षो न घटयितुं शक्यत इत्याक्षिपति॥

श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात्॥ २७॥

तुशब्देनाक्षेपं परिहरति। न खल्वस्मत्पक्षे कश्चिदपि दोषोऽस्ति। न तावत् कृत्स्नप्रसक्तिरस्ति। कुतः? श्रुतेः।

गतोऽभिधानात्। उक्तश्रुतिभ्यो निरवयवत्वसिद्धेः फलितं दोषमाह। ततश्चेति। यदा परिणामव्यतिरेकेण मूलब्रह्मात्मनाऽस्ति तदात्मा द्रष्टव्य इत्युपदेशोऽनर्थकः स्यादिति दोषान्तरमाह। द्रष्टव्येति। ब्रह्मणः परिणामात्मना जन्मनाशाङ्गीकारे जोऽमर इति श्रुतिविरोधश्चेत्याह। अजत्वादीति। सावयवत्वपक्षमाशङ्क्य सूत्रशेषेण परिहरति। अथेत्यादिना।

परिणामपक्षे दुर्घट इति यदुक्तं तदस्माकमिष्टमेवेति विवर्तवादेन सिद्धान्तयति। श्रुतेरिति। स्वपक्षे पूर्वोक्तदोषद्वयं नास्तीति सूत्रयोजनया दर्शयति। तुशब्देनेत्यादिना। ईक्षितृत्वेन व्याकर्तृत्वेन चेक्षणीयव्याकर्तव्यप्रपञ्चाव

यथैव हि ब्रह्मणो जगदुत्पत्तिः श्रूयते, एवं विकारव्यतिरेकेणापि ब्रह्मणोऽवस्थानं श्रूयते, प्रकृतिविकारयोर्भेदेन व्यपदेशात् 'सेयं देवतैक्षत हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि' इति 'तावानस्य महिमा ततो ज्यायांश्च पूरुषः । पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि' इति चैवंजातीयकात्, तथा हृदयायतनत्ववचनात्, सत्सम्पत्तिवचनाच्च । यदि च कृत्स्नं ब्रह्म कार्यभावेनोपयुक्तं स्यात् 'सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति' इति सुषुप्तिगतं विशेषणमनुपपन्नं स्यात्, विकृतेन ब्रह्मणा नित्यं सम्पन्नत्वात्, अविकृतस्य च ब्रह्मणोऽभावात्, तथेन्द्रियगोचरत्वप्रतिषेधाद् ब्रह्मणो विकारस्य चेन्द्रियगोचरत्वोपपत्तेः; तस्मादस्त्यविकृतं ब्रह्म । न च निरवयवत्वशब्दव्याकोपोऽस्ति, श्रूयमाणत्वादेव निरवयवत्वस्याप्यभ्युपगम्यमानत्वात् । शब्दमूलं च ब्रह्म शब्दप्रमाणकं नेन्द्रियादिप्रमाणकं तद्यथाशब्दमभ्युपगन्तव्यम् । शब्दश्चोभयमपि ब्रह्मणः प्रतिपादयत्यकृत्स्नप्रसक्तिं निरवयवतां च । लौकिकानामपि मणिमन्त्रौषधिप्रभृतीनां देश-

---

यगोचरत्वश्रुतेर्न कृत्स्नप्रसक्तिरित्याह । सेयं देवतेति । न्यूनाधिकभावेनापि पृथक्सत्त्वं श्रुतमित्याह । तावानिति । इतश्चास्त्यविकृतं ब्रह्मेत्याह । तथेति । स वा एष आत्मा हृदीति श्रुतेरस्ति हृद्यातिरिक्तं ब्रह्म । तदेति सुषुप्तिकालरूपविशेषणाच्चेत्यर्थः । लिङ्गान्तरमाह । नेन्द्रियेति । भूम्यादेर्विकारस्येन्द्रियगोचरत्वात् चक्षुषा दृश्यत इत्यादिश्रुत्या ब्रह्मणस्तत्प्रतिषेधाद्वाङ्मनसागोचरत्वश्रुतेश्चाविकृतस्य ब्रह्मत्वसिद्धेः । कृत्स्नप्रसक्तिदोषो नास्तीत्युक्त्वा द्वितीयदोषोऽपि नास्तीत्याह । न चेति ।

कालनिमित्तवैचित्र्यवशाच्छक्तयो विरुद्धानेककार्यविषया दृश्यन्ते, ता अपि तावन्नोपदेशमन्तरेण केवलेन तर्केणावगन्तुं शक्यन्ते अस्य वस्तुन एतावत्य एतत्सहाया एतद्विषया एतत्प्रयोजनाश्च शक्तय इति, किमुताचिन्त्यप्रभावस्य ब्रह्मणो रूपं विना शब्देन न निरूप्येत। तथाहुः पौराणिकाः-

'अचिन्त्याः खलु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत्।
प्रकृतिभ्यः परं यच्च तदचिन्त्यस्य लक्षणम्॥' इति।

तस्माच्छब्दमूल एवातीन्द्रियार्थयाथात्म्याधिगमः। ननु शब्देनापि न शक्यते विरुद्धोऽर्थः प्रत्याययितुं, निरवयवञ्च ब्रह्म परिणमते न च कृत्स्नमिति। यदि निरवयवं ब्रह्म स्यान्नैव परिणमेत, कृत्स्नमेव वा परिणमेत। अथ केनचिद्रूपेण परिणमेत केनचिच्चावतिष्ठेतेति रूपभेदकल्पनात्

ननु ब्रह्म कार्यात्मनाप्यस्ति, पृथगप्यस्ति चेत् सावयवत्वं दुर्वारं, निरवयवस्यैकस्य द्विधा सत्त्वायोगात्, अतो यद्द्विधाभूतं तत्सावयवमिति तर्कविरुद्धं ब्रह्मणो निरवयवत्वमिति विवर्तमजानतः शङ्कां गूढाशय एव परिहरति। शब्दमूलत्वादिति। यदा लौकिकानां प्रत्यक्षदृष्टानामपि शक्तिरचिन्त्या तदा शब्दैकसमधिगम्यस्य ब्रह्मणः किमु वक्तव्यं। अतो ब्रह्मणो निरवयवत्वं द्विधाभावश्चेत्युभयं यथाशब्दमभ्युपगन्तव्यं, न तर्केण बाधनीयमित्यर्थः। प्रकृतिभ्यः प्रत्यक्षदृष्टवस्तुस्वभावेभ्यो यत्परं विलक्षणं केवलोपदेशगम्यं तदचिन्त्यस्वरूपमिति श्लोकार्थः। आशयानवबोधेन शङ्कते। ननु शब्देनापीति। यदा ब्रह्म परिणामीत्येकदेशिनामियं सिद्धान्तव्याख्या दर्शिता तामाक्षिपति। सत्यमिति। शब्दस्य योग्यताज्ञानसापेक्षत्वादि-

सावयवत्वमेव प्रसज्येत । क्रियाविषये हि 'अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति नातिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति' इत्येवंजातीयकायां विरोधप्रतीतावपि विकल्पाश्रयणं विरोधपरिहारकारणं भवति पुरुषतन्त्रत्वादनुष्ठानस्य । इह तु विकल्पाश्रयणेनापि न विरोधपरिहारः संभवति अपुरुषतन्त्रत्वाद्वस्तुनः, तस्माद्दुर्घटमेतदिति । नैष दोषः, अविद्याकल्पितरूपभेदाभ्युपगमात् न ह्यविद्याकल्पितेन रूपभेदेन सावयवं वस्तु संपद्यते । न हि तिमिरोपहतनयनेनानेक इव चन्द्रमा दृश्यमानोऽनेक एव भवति । अविद्याकल्पितेन च नामरूपलक्षणेन रूपभेदेन व्याकृताव्याकृतात्मकेन तत्त्वान्यत्वाभ्यामनिर्वचनीयेन ब्रह्म परिणामादिसर्वव्यवहारास्पदत्वं प्रतिपद्यते, पारमार्थिकेन च रूपेण सर्वव्यवहारातीतमपरिणतमवतिष्ठते । वाचारम्भणमात्रत्वाच्चाविद्याकल्पितस्य नामरूपभेदस्य न निरवयवत्वं

त्यर्थः । ननु ब्रह्म सावयवं निरवयवं वेति विकल्पाश्रयणे सर्वश्रुतिसमाधानं स्यादित्यत आह । क्रियेति । निरवयवत्वे ब्रह्मणः प्रकृतित्वश्रुतिविरोधः सावयवत्वे निरवयवत्वशब्दविरोधः, विकल्पश्च वस्तुन्ययुक्तः, अतः प्रकारान्तरानुपलम्भाच्छ्रुतीनां प्रामाण्यं दुर्घटमिति प्राप्ते स्वाशयमुद्घाटयति । नैष दोष इति । निरवयवस्य वस्तुनः कूटस्थस्याप्यविद्यया कल्पितनामरूपविकाराङ्गीकारात् दुर्घटत्वदोषो नास्ति वास्तवकौटस्थ्यस्य कल्पितविकारप्रकृतित्वेनाविरोधादित्यर्थः । रूपभेदाङ्गीकारे सावयवत्वं स्यादित्याशङ्क्योक्तं विवृणोति । न हीत्यादिना । तत्प्रसक्तिं निरस्य दोषान्तरं निरस्यति । वाचारम्भणेति । ननु श्रुतिप्रतिपाद्यस्य परिणामस्य कथं मिथ्यात्वं तत्राह । न चेयमिति । निष्प्रपञ्चब्रह्मबोधपरत्वेन सृष्टिरनू-

ब्रह्मणः कुप्यति । न चेयं परिणामश्रुतिः परिणामप्रतिपादनार्था, तत्प्रतिपत्तौ फलानवगमात् । सर्वव्यवहारहीनब्रह्मात्मभावप्रतिपादनार्था त्वेषा, तत्प्रतिपत्तौ फलावगमात् 'स एष नेति नेत्यात्मा' इत्युपक्रम्याह 'अभयं वै जनक प्राप्तोऽसि' इति, तस्मादस्मत्पक्षे न कश्चिदपि दोषप्रसङ्गोऽस्ति ॥

आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥

अपि च नैवात्र विवदितव्यं कथमेकस्मिन् ब्रह्मणि स्वरूपानुपमर्देनैवानेकाकारा सृष्टिः स्यादिति. यतः आत्मन्यपि एकस्मिन् स्वप्नदृशि स्वरूपानुपमर्देनैवानेकाकारा सृष्टिः पठ्यते 'न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्त्यथ रथान्रथयोगान् पथः सृजते' इत्यादिना । लोकेऽपि देवादिषु मायाव्यादिषु च स्वरूपानुपमर्देनैव विचित्रा हस्त्यश्वादिसृष्टयो दृश्यन्ते. तथैकस्मिन्नपि ब्रह्मणि स्वरूपानुपमर्देनैवानेकाकारा सृष्टिर्भविष्यतीति ॥

द्यते न प्रतिपाद्यते इत्यसकृदावेदितं, अतो विवर्तवादेन न कश्चिद्दोष इत्युपसंहरति । तस्मादिति ॥

पूर्वावस्थानाशेनावस्थान्तरं परिणामः, यथा दुग्धस्य दधिभावः । पूर्वरूपानुपमर्देनावस्थान्तरं विवर्तः, यथा शुक्तेः रजतभावः । तत्र ब्रह्मणो विवर्तोपादानत्वं स्वप्नसाक्षिदृष्टान्तेन दृढयन्मायावादं स्फुटयति सूत्रकारः । आत्मनि चेति । रथयोगाः अश्वाः, किञ्च कृत्स्नप्रसक्त्यादीनां सांख्यादिपक्षेऽपि दोषत्वाख्यानात् प्रत्युक्तावनीयत्वं ।

स्वपक्षदोषाच्च ॥२९॥

परपक्षेऽप्येष समानः स्वपक्षदोषः, प्रधानवादिनोऽपि हि निरवयवमपरिच्छिन्नं शब्दादिहीनं प्रधानं सावयवस्य परिच्छिन्नस्य शब्दादिमतः कार्यस्य कारणमिति स्वपक्षस्तत्रापि कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वात् प्रधानस्य प्राप्नोति निरवयवत्वाभ्युपगमकोपो वा। ननु नैव तैर्निरवयवं प्रधानमभ्युपगम्यते, सत्त्वरजस्तमांसि हि त्रयो गुणाः, तेषां साम्यावस्था प्रधानं तैरेवावयवैस्तत् सावयवमिति, नैवंजातीयकेन सावयवत्वेन प्रकृतो दोषः परिहर्तुं पार्यते, यतः सत्त्वरजस्तमसामपि एकैकस्य समानं निरवयवत्वं एकैकमेव चेतरद्वयानुगृहीतं सजातीयस्य प्रपञ्चस्योपादानमिति समानत्वात् स्वपक्षदोषप्रसङ्गस्य। तर्काप्रतिष्ठानात् सावयव-

---

यश्चोभयोः समो दोष इति न्यायादित्याह सूत्रकारः। स्वपक्षेति। प्रधानस्य निरवयवत्वे कृत्स्नप्रसक्तिः सावयवत्वे च निरवयवत्वाभ्युपगमविरोध इत्यत्र शङ्कते। नन्विति। किं साम्यावस्था गुणानां विकारः समुदायो वा, आद्ये तस्या न मूलप्रकृतित्वं विकारत्वात्, द्वितीये प्रपञ्चाभावः, समुदायस्यावस्तुत्वेन मूलाभावात्। अथ निरवयवा गुणा एव विविधपरिणामानां प्रकृतिरिति चेत्, तर्हि कृत्स्नप्रसक्तिर्मूलोच्छेदो दुर्वार इत्यभिप्रेत्य परिहरति। नैवमित्यादिना। इति यतः अतः समानत्वान्न वयं पर्यनुयोज्या इत्यन्वयः। प्रत्येकं सत्त्वादिकमितरगुणद्वयसचिवं निरवयवं यद्युपादानं तर्हि कृत्स्नस्योपादानस्य कार्यरूपत्वप्रसक्तेर्मूलोच्छेद इत्युक्ते निरवयवत्वसाधकतर्कस्याभासत्वाद्गुणानां सावयवत्वमेव परिणामित्वेन घटादिवदतो न कृत्स्नप्रसक्तिरेकदेशपरिणाम-

त्वमेवेति चेत्, एवमप्यनित्यत्वादिदोषप्रसङ्गः। अथ शक्तय एव कार्यवैचित्र्यसूचिता अवयवा इत्यभिप्रायः, तास्तु ब्रह्मवादिनोऽप्यविशिष्टाः, तथा अणुवादिनोऽप्यणुरण्वन्तरेण संयुज्यमानो निरवयवत्वाद्यदि कार्त्स्न्येन संयुज्येत ततः प्रथिमानुपपत्तेरणुमात्रत्वप्रसङ्गः। अथैकदेशेन संयुज्येत तथापि निरवयवत्वाभ्युपगमकोप इति स्वपक्षेऽपि समान एष दोषः। समानत्वाच्च नान्यतरस्मिन्नेव पक्ष उपक्षेप्तव्यो भवति। परिहृतस्तु ब्रह्मवादिना स्वपक्षे दोषः॥

सर्वोपेता च तद्दर्शनात्॥३०॥

एकस्यापि ब्रह्मणो विचित्रशक्तियोगादुपपद्यते, विचित्रो विकारप्रपञ्च इत्युक्तं, तत्पुनः कथमुपगम्यते विचित्रशक्ति

सत्त्वादिति शङ्कते। त्वमेवेति। एतद्दोषाभावेऽपि दोषान्तरं स्यादिति परिहरति। एवमपीति। ननु गुणानामवयवास्तन्तुवदारम्भका न भवन्ति किन्तु कार्यवैचित्र्यानुमिताश्शक्तयः शक्तय इत्याशङ्क्य मायिकशक्तिभिर्ब्रह्मणोऽपि सावयवत्वं तुल्यमित्याह। अथेत्यादिना। अणुवादेऽपि दोषसाम्यमाह। तथेति। सांख्यवद्दोषः समान इति सम्बन्धः। निरवयवयोः परमाण्वोः संयोगः व्याप्यवृत्तिर्वा, आद्ये तत्कार्यस्य द्व्यणुकस्यैकपरमाणुमात्रत्वापत्तिः प्रथिम्नोऽधिकपरिमाणस्यानुपपत्तेः। न ह्यणोरण्वन्तरेणोपर्यधः पार्श्वतश्च व्याप्तौ ततोऽधिकद्रव्यं सम्भवति। द्वितीये परमाण्वोः सावयवत्वापत्तिरित्यर्थः। ननु त्वं चोर इत्युक्ते त्वमपि चोर इतिवद्दोषसाम्योक्तिरयुक्तेत्यत आह। परिहृतस्त्विति।

उक्तं हि मायावादे स्वप्नवत् सर्वं सामञ्जस्यं, अतो निरवयवे ब्रह्मणि समन्वयस्याविरोध इति सिद्धम्। सर्वोपेता माया शक्तिमतो ब्रह्मणो असत्-

युक्तं परं ब्रह्मेति, तदुच्यते, सर्वोपेता च तद्दर्शनात् । सर्वशक्तियुक्ता च परा देवतेत्यवगन्तव्यम् कुतः, तद्दर्शनात् । तथा हि दर्शयति श्रुतिः सर्वशक्तियोगं परस्या देवतायाः 'सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धः सर्वरसः सर्वमिदमभ्यात्तोऽवाक्यनादरः' 'सत्यकामः सत्यसङ्कल्पो यः सर्वज्ञः सर्ववित्' 'एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः' इत्येवंजातीयका ॥

विकरणत्वान्नेति चेत् तदुक्तम् ॥३१॥

स्यादेतत्, विकरणां परां देवतां शास्ति शास्त्रम् 'अचक्षुष्कमश्रोत्रमवागमनाः' इत्येवंजातीयकं, कथं सा सर्वशक्तियुक्तापि सती कार्याय प्रभवेत्, देवादयो हि चेतनाः सर्वशक्तियुक्ता अपि सन्त आध्यात्मिककार्यकरणसम्पन्ना एव तस्मै तस्मै कार्याय प्रभवन्तो विज्ञायन्ते, कथं च 'नेति' 'नेति' इति प्रतिषिद्धसर्वविशेषाया देवतायाः सर्वशक्तियोगः सम्भवेदिति चेत्, यदत्र वक्तव्यं तत्पुरस्तादेवोक्तम् । श्रुत्यवगा-

---

सर्गं वदतः समन्वयस्याशरीरस्य न मायेति न्यायेन विरोधोऽस्ति न वेति सन्देहे न्यायस्याभासत्वादस्तीति पूर्वपक्षे पूर्वोक्तशक्तिमत्त्वसमर्थनादेकविषयत्वं सङ्गतिं वदन् सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे । चेतनश्चेत्यादिना । पूर्वोत्तरपक्षयोर्विरोधाविरोधौ फलमिति प्रथमपादसमाप्तेरवगन्तव्यं । अभ्यात्तः अभितो व्याप्तः, अवाकी वागिन्द्रियशून्यः, अनादरो निष्कामः ॥

पूर्वपक्षन्यायमनूद्य दूषयति । विकरणत्वादिति । देवादिचेतनाः शक्तानामपि देहाभिमाने सत्येव कर्तृत्वं दृष्टं तदभावे सुषुप्ते तन्न दृष्टम् अतो ब्रह्मणः शक्तत्वेऽप्यदेहत्वान्न कर्तृत्वं नाप्यदेहस्य शक्तिः सम्भवती

ह्यमिदमतिगम्भीरं परं ब्रह्म न तर्कावगाह्यं, न च यथैकस्य सामर्थ्यं दृष्टं तथान्यस्यापि सामर्थ्येन भवितव्यमिति नियमोऽस्तीति प्रतिषिद्धम्। सर्वविशेषस्यापि ब्रह्मणः सर्वशक्तियोगः सम्भवतीत्येतदप्यविद्याकल्पितरूपभेदोपन्यासेनोक्तमेव।
तथा च शास्त्रं—

"अपाणिपादो जवनो ग्रहीता
पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः"।

इत्यकरणस्यापि ब्रह्मणः सर्वसामर्थ्ययोगं दर्शयति।

न प्रयोजनवत्त्वात् ॥३२॥

अन्यथा पुनश्चेतनकर्तृकत्वं जगत आक्षिपति, न खलु चेतनः परमात्मेदं जगद्बिम्बं विरचयितुमर्हति। कुतः प्रयोजनवत्त्वात् प्रवृत्तीनाम्। चेतनो हि लोके बुद्धिपूर्वकारी पुरुषः प्रवर्तमानो न मन्दोपक्रमामपि तावत् प्रवृत्तिमात्मप्रयोजनानुपयोगिनीमारभमाणो दृष्टः किमुत गुरुतरसंरम्भाम्। भवति च लोकप्र

शङ्कार्थः। निष्करणस्य जीवस्य कर्तृत्वासम्भवेऽपीश्वरस्य सम्भवतीति देवादिवदपि लोक इत्यत्रोक्तं, तत्र शरीरस्य कल्पितस्य मायाश्रयत्वायोगात् निर्विशेषचिन्मात्रस्यैव मायाधिष्ठानत्वं युक्तमिति समाधानार्थः॥

न प्रयोजनवत्त्वात्। परिणामात् ब्रह्मणो जगत्सर्गं वदन् समन्वयो विषयः, स किमप्राप्तचेतनो यःसनिष्कलं वस्तु न रचयतीति न्यायेन विरुध्यते न वेति सन्देहे पूर्णमदेहस्यापि श्रुतिबलात् शक्तियोक्ता कर्तृत्वमुक्तं तदाक्षेपसङ्गत्या पूर्वपक्षसूत्रं व्याचष्टे। अन्यथेत्यादिना।

प्रसिद्धानुवादिनी श्रुतिः 'न वा अरे सर्वस्य कामाय सर्वं प्रियं भवत्यात्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति' इति। गुरुतरसंरम्भा चेयं प्रवृत्तिः यदुच्चावचप्रपञ्चं जगद्बिम्बं विरचयितव्यम्। यदीयमपि प्रवृत्तिः चेतनस्य परमात्मन आत्मप्रयोजनोपयोगिनी परिकल्प्येत परितृप्तत्वं परमात्मनः श्रूयमाणं बाध्येत, प्रयोजनाभावे वा प्रवृत्त्यभावोऽपि स्यात्। अथ चेतनोऽपि सन् उन्मत्तो बुद्ध्यपराधादन्तरेणैवात्मप्रयोजनं प्रवर्तमानो दृष्टस्तथा परमात्मापि प्रवर्तिष्यत इत्युच्येत, तथा सति सर्वज्ञत्वं परमात्मनः श्रूयमाणं बाध्येत, तस्मादश्लिष्टा चेतनात् सृष्टिरिति॥

लोकवत्तु लीलाकैवल्यम्॥ ३३॥

तुशब्देनाक्षेपं परिहरति। यथा लोके कस्यचिदाप्तैषणस्य राज्ञो राजामात्यस्य वा व्यतिरिक्तं किञ्चित्प्रयोजनम्

ईश्वरस्य फलाभावेऽपि परप्रयोजनाय सृष्टौ प्रवृत्तिरस्त्वित्याशङ्क्य श्रुतिमाह। भवति चेति। या प्रेक्षावत्प्रवृत्तिः सा स्वफलार्थेति लोके प्रसिद्धिः न च दयालुप्रवृत्तौ व्यभिचारस्तस्यापि परदुःखप्रहाणप्रयुक्तस्वचित्तव्याकुलतानिवृत्त्यर्थित्वादिति भावः। किञ्च गुरुत्वादायासस्य फलं वाच्यमित्याह। गुरुतरेति। तर्हि अस्मदीश्वरस्यापि प्रवृत्तिः स्वार्थेत्यत आह। यदीयमपीति। स्वार्थत्वे प्रवृत्त्यभावः पूर्वोक्तः स्यादित्यर्थः। ईश्वरः प्रेक्षावान्न भवतीत्याशङ्क्य श्रुतिविरोधमाह। अथेत्यादिना। बुद्ध्यपराधो विवेकाभावः॥

उक्तव्याप्ते राजलीलायां व्यभिचार इति सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे। तुशब्देनेति। व्यतिरिक्तं लीलातिरिक्तं, क्रीडाख्या

मनभिसन्धाय केवलं लीलारूपाः प्रवृत्तयः क्रीडाविहारेषु भवन्ति, यथा चोच्छ्वासप्रश्वासादयोऽनभिसन्धाय बाह्यं किंचित् प्रयोजनान्तरं स्वभावादेव भवन्ति, एवमीश्वरस्याप्यनपेक्ष्य किंचित् प्रयोजनान्तरं स्वभावादेव केवलं लीलारूपा प्रवृत्तिर्भविष्यति। न हीश्वरस्य प्रयोजनान्तरं निरूप्यमाणं न्यायतः श्रुतितो वा सम्भवति, न च स्वभावः पर्यनुयोक्तुं शक्यते। यद्यप्यस्माकमियं जगद्बिम्बविरचना गुरुतरसंरम्भेवाभाति तथापि परमेश्वरस्य लीलैव केवलेयं अपरिमितशक्तित्वात्। यदि नाम लोके लीलास्वपि किंचित् सूक्ष्मं प्रयोजनं उत्प्रेक्षेत तथापि नैवात्र किंचित् प्रयोजनमुत्प्रेक्षितुं शक्यते, आप्तकामश्रुतेः। नाप्यप्रवृत्तिः उन्मत्तप्रवृत्तिर्वा सृष्टिश्रुतेः सर्वज्ञश्रुतेश्च। न चेयं परमार्थविषया

विहारा येषु रम्यदेशेषु तेष्वित्यर्थः। कदाचिद्राजादीनां लीलाया अपि किंचित् फलं सुखोल्लासादिकं सम्भाव्येत तथापि निश्वासादौ प्रेक्षावत्प्रवृत्तित्वमस्ति न तु स्वस्य तत्रो[illegible] फलं किंचिदस्तीति व्यभिचारस्थानान्तरमाह। यथा चेति। प्राणस्य स्वभावस्तत्त्वं प्रारब्धं वा उच्छ्वासादिहेतुः, ईश्वरस्य स्वभावः कालकर्मसहितमाया। नन्वीश्वरस्य जगद्रचनाया केवललीलात्वं किमित्युच्यते फलमेव किंचित् कल्प्यतां तत्राह। न हीति। आप्तकामत्वव्याघातादित्यर्थः। नन्वीश्वरस्तूष्णीं किमिति न तिष्ठति किमिति स्वस्याफलां परेषां दुःखावहां सृष्टिं करोति तत्राह। न च स्वभाव इति। कालधर्मादिसामग्र्यां सत्यां सृष्टेरपरिहार्यत्वादित्यर्थः। यदुक्तं गुरुतरायासत्वात् फलं वाच्यमिति तत्र [illegible]माह। यद्यपीत्यादिना।

सृष्टिश्रुतिः, अविद्याकल्पितनामरूपव्यवहारगोचरत्वात् ब्रह्मात्मभावप्रतिपादनपरत्वाच्चेत्येतदपि न प्रस्मर्तव्यं ॥

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् तथा हि दर्शयति।३४।

पुनश्च जगज्जन्मादिहेतुत्वमीश्वरस्याक्षिप्यते स्थूणानिखननन्यायेन प्रतिज्ञातस्यार्थस्य दृढीकरणाय। नेश्वरो जगतः कारणमुपपद्यते, कुतः वैषम्यनैर्घृण्यप्रसङ्गात्। कांश्चिदत्यन्तसुखभाजः करोति देवादीन्, कांश्चिदत्यन्तदुःखभाजः करोति पश्वादीन् कांश्चिन्मध्यमभाजो मनुष्यादीनित्येवं विषमां सृष्टिं निर्मिमाणस्येश्वरस्य पृथग्जनस्येव रागद्वेषोपपत्तेः श्रुतिस्मृत्यवधारितस्वच्छत्वादीश्वरस्वभावविलोपः प्रसज्येत। तथा खलजनैरपि जुगुप्सितं निर्घृणत्वमतिक्रूरत्वं दुःख-

---

त्वप्रवृत्तेरपि फलं वाच्यं लोके तथा दर्शनादित्याशङ्क्यागमबाधमाह। यदि नास्तीति। सृष्टिश्रुतेरप्रवृत्तिर्नास्ति, सर्वसृष्टेः कृतकृत्यता नास्तीति विभागः स्वप्नसृष्टिवदस्याः सृष्टेर्मायामात्रत्वाच्च फलापेक्षेत्याह। न चेयमिति। न च निष्फलसृष्टिश्रुतीनामानर्थक्यं सफलब्रह्मधीशेषत्वेनार्थवत्त्वादित्युक्तं न विस्मर्तव्यमित्यर्थः ॥

वैषम्यनैर्घृण्ये न। निर्दोषाद्ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवन् समन्वयो विषयः, स किं यो विषमकारी स दोषवानिति न्यायेन विरुध्यते न वेति सन्देहे पूर्वत्र लीलया सृष्टिरुक्ता तदेव कर्मादिसापेक्षस्य न युक्ता अनीश्वरत्वापत्तेः, निरपेक्षत्वे रागादिदोषापत्तेरित्याक्षेपसङ्गत्या पूर्वपक्षयति। पुनश्चेत्यादिना। ब्रह्मैव जगत्कारणमिति जन्मादिसूत्रे प्रति-

योगविधानात् सर्वप्राणोपसंहरणाच्च प्रसज्येत, तस्माद्वैषम्यनैर्घृण्यप्रसङ्गान्नेश्वरः कारणमित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। वैषम्यनैर्घृण्ये नेश्वरस्य प्रसज्येते, कस्मात् सापेक्षत्वात्। यदि हि निरपेक्षः केवल ईश्वरो विषमां सृष्टिं निर्मिमीते स्यातामेतौ दोषौ वैषम्यं नैर्घृण्यञ्च, न तु निरपेक्षस्य निर्मातृत्वमस्ति, सापेक्षो हीश्वरो विषमां सृष्टिं निर्मिमीते। किमपेक्षत इति चेत्, धर्माधर्मावपेक्षत इति वदामः। अतः सृज्यमानप्राणिधर्मापेक्षा विषमा सृष्टिरिति नायमीश्वरस्यापराधः। ईश्वरस्तु पर्ज्जन्यवत् द्रष्टव्यः। यथा हि पर्ज्जन्यो व्रीहियवादिसृष्टौ साधारणं कारणं भवति, व्रीहियवादिवैषम्ये तु तत्तद्बीजगतान्येवासाधारणानि सामर्थ्यानि कारणानि भवन्ति, एवमीश्वरो देवमनुष्यादिसृष्टौ साधारणं कारणं भवति, देवमनुष्यादिवैषम्ये तु तत्तज्जीवगतान्येवासाधारणानि कर्माणि कारणानि भवन्ति, एवमीश्वरः सापेक्षत्वान्न वैषम्यनैर्घृण्याभ्यां दूष्यति, कथं पुनरवगम्यते सापेक्ष ईश्वरो

ख्यातोऽर्थः। पृथग्जनः पामरः, निरवद्यं निरञ्जनमिति श्रुतिः, न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रिय इति स्मृतिः, स्वच्छत्वादित्यादिपदेन कूटस्थत्वपक्षः, स्वच्छत्वादिस्वाभाव्यमीश्वरस्वभावश्चेति विपक्षः, निमित्तमनपेक्ष्य विषमकारित्वे वैषम्यादिदोषः स्यान्न त्वनपेक्षत्वमीश्वरस्यास्तीति सिद्धान्तयति। एवं प्राप्ते इत्यादिना। न च सापेक्षत्वे अनीश्वरत्वं, सेवामपेक्ष्य फलदातरि राज्ञि ईश्वरत्वानपायात्। ननु तर्हि धर्माधर्माभ्यामेव विचित्रा सृष्टिरस्तु किमीश्वरेणेत्यत आह। ईश्वरस्तु पर्ज्जन्यवदिति। साधारणहेतुं हित्वैवासाधारणहेतोः कार्यकारित्वादीश्वरवैयर्थ्यं, अन्यथा पर्ज्जन्यवैयर्थ्यप्रसङ्गादिति

नीचमध्यमोत्तमं संसारं निर्मिमीत इति। तथा हि दर्शयति श्रुतिः, 'एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषत एष उ एवासाधु कर्म कारयति तं यमधो निनीषते' इति। 'पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेन' इति च। स्मृतिरपि प्राणिकर्मविशेषापेक्षमेवेश्वरस्यानुग्रहीतृत्वं निग्रहीतृत्वञ्च दर्शयति 'ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहं' इत्येवंजातीयका॥

न कर्माविभागादिति चेन्नाऽनादित्वात्॥ ३५॥

'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं' इति प्राक् सृष्टेरविभागावधारणान्नास्ति कर्म यदपेक्षा विषमा सृष्टिः स्यात। सृष्ट्युत्तरकालं हि शरीरादिविभागापेक्षं कर्म कर्मापेक्षश्च शरीरादिविभाग इति इतरेतराश्रयत्वं प्रसज्येत। अतो विभागादूर्ध्वं कर्मापेक्ष ईश्वरः प्रवर्त्तताम् नाम, प्राक् तु विभागाद्वैचित्र्यनिमित्तस्य कर्मणोऽभावात्तुल्यैवाद्या सृष्टिः प्राप्नोतीति चेत्, नैष दोषः, अनादित्वात् संसारस्य।

भावः। यं जनमुन्निनीषते ऊर्ध्वं नेतुमिच्छति तं साधु कारयति, एष ईश्वर इत्यन्वयः। न च कांश्चिज्जनं साधु कांश्चिदसाधु कर्म कारयतो वैषम्यं तदवस्थमिति वाच्यं, अनादिपूर्वार्जितसाध्वसाधुवासनया स्वभावेन जनस्य तत्तत्कर्मसु प्रवृत्तावीश्वरस्य साधारणहेतुत्वात्, अतोऽनवद्य ईश्वर इति भावः॥

प्रथमसर्गस्य वैषम्यहेतुकर्माभावादेकरूपत्वं स्यात् तथा तदुत्तरकल्पानामपीत्याशङ्क्य समाधत्ते सूत्रकारः। न कर्मेति। प्रथमसृष्टेः

भवेदेष दोषो यद्यादिमानयं संसारः स्यात्, अनादौ तु संसारे बीजाङ्कुरवद्धेतुहेतुमद्भावेन कर्मणः सर्गवैषम्यस्य च प्रवृत्तिर्न विरुध्यते । कथं पुनरवगम्यते अनादिरेष संसार इति, अत उत्तरं पठति ॥

उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ ३६ ॥

उपपद्यते च संसारस्यानादित्वं, आदिमत्त्वे हि संसारस्य अकस्मादुद्भूतेर्मुक्तानामपि पुनः संसारोद्भूतिप्रसङ्गः अकृताभ्यागमप्रसङ्गश्च, सुखदुःखादिवैषम्यस्य निर्निमित्तत्वात् । न चेश्वरो वैषम्यहेतुरित्युक्तम् । न चाविद्या केवला वैषम्यस्य कारणं एकरूपत्वात् । रागादिक्लेशवासनाक्षिप्तकर्मापेक्षा त्वविद्या वैषम्यकरी स्यात् । न च कर्मान्तरेण शरीरं सम्भवति, न च शरीरमन्तरेण कर्म सम्भवतीतीतरेतराश्रयदोषप्रसङ्गः । अनादित्वे तु बीजाङ्कुरन्यायेनोपपत्तेर्न कश्चिद्दोषो भवति । उपलभ्यते च संसारस्यानादित्वं

पश्चाद्भाविकर्मकृतं वैषम्यमित्याशङ्क्यान्योन्याश्रयमाह । सत्युत्तरेति । आद्या सृष्टिरत्रोपलक्षणं आदावेकरूपत्वे मध्ये विषमकर्मोत्पत्तौ हेत्वभावेनोत्तरसृष्टीनामपि तुल्यत्वस्य दुर्वारत्वादिति द्रष्टव्यम् । परिहारः सुगमः । प्रथमसर्गः कश्चिन्नास्तीत्यत्र प्रमाणं पृच्छति । कथं पुनरिति ॥

उपपत्तिसहितश्रुत्यादिकं प्रमाणमिति सूत्रव्याख्यया दर्शयति । उपपद्यते इति । हेतुं विनैव सर्गाङ्गीकारे ज्ञानकर्मकाण्डवैयर्थ्यं स्यादित्यर्थः । ननु सुखादिवैषम्ये ईश्वरोऽविद्या वा हेतुरस्त्वित्याशङ्क्य क्रमेण दूषयति । न चेश्वर इत्यादिना । कस्तर्हि हेतुस्तत्राह । रागादीति । रागद्वेषमोहाः क्लेशास्तेषां वासनाभिराक्षिप्तानि कर्माणि धर्माधर्मव्यामिश्ररूपाणि,

श्रुतिस्मृत्योः। श्रुतौ तावत् 'अनेन जीवेनात्मना' इति सर्गप्रमुखे शारीरमात्मानं जीवशब्देन प्राणधारणनिमित्तेनाभिलपन्ननादिः संसार इति दर्शयति। आदिमत्त्वे तु ततः प्रागनवधारितः प्राणः स कथं प्राणधारणनिमित्तेन जीवशब्देन सर्गप्रमुखेऽभिलप्येत। न च धारयिष्यतीत्यतोऽभिलप्येत, अनागताद्धि सम्बन्धादतीतः सम्बन्धो बलीयान् भवति अभिनिष्पन्नत्वात्। 'सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथा पूर्वमकल्पयत्' इति च मन्त्रवर्णः पूर्वकल्पसद्भावं दर्शयति। स्मृतावप्यनादित्वं संसारस्योपलभ्यते। 'न रूपमस्येह तथोपलभ्यते नान्तो नचादिर्न च सम्प्रतिष्ठा' इति। पुराणे चातीतानामनागतानाञ्च कल्पानां न परिमाणमस्तीति स्थापितम्॥

तदपेक्षा त्वविद्या सुखादिसर्गवैचित्र्यहेतुः, तस्मादविद्यासहकारित्वेन कृतकर्मणामनादिप्रवाहोऽङ्गीकर्तव्य इति भावः। किञ्च सृष्टेः सादित्वे प्रथमशरीरस्योत्पत्तिर्न सम्भवति हेत्वभावात्, न च कर्म हेतुः शरीरात् प्राक् कर्मासम्भवात्, तस्मात् कर्मशरीरयोरन्योन्याश्रयपरिहाराय अवैदिकैः वादिभिः संसारस्यानादित्वमङ्गीकार्यमित्याह। न चेति। सर्गप्रमुखे सृष्ट्यादौ प्राग् धारितप्राणोऽपि सन् प्रत्यगात्मा भाविधारणनिमित्तेन जीवशब्देनोच्यतामित्यत आह। न च धारयिष्यतीति। 'गृहस्थः सदृशीं भार्यामुपेयात्' इत्यादावगत्या भाविवृत्त्याश्रयणमिति भावः। अस्य संसारवृक्षस्य रूपं सत्त्वं मिथ्यात्वं वेत्युपदेशं विना नोपलभ्यते, तथा विनाशोऽपि नास्ति नाद्यादिरुपलभ्यते ज्ञानादृते न च सम्प्रतिष्ठा मध्ये स्थितिः दृष्टनष्टस्वरूपत्वादिति गीतावाक्यार्थः। संसारस्यानादित्वेऽपि मिथ्यात्वादेकमेवाद्वितीयमित्यवधारणमनपवादम्। तस्मादविरुद्धो ब्रह्मणि समन्वयाविरोध इति सिद्धम्॥

सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥

चेतनं ब्रह्म जगतः कारणं प्रकृतिश्चेत्यस्मिन्नवधारिते वेदार्थे परैरुपक्षिप्तान् विलक्षणत्वादीन् दोषान् पर्यहार्षीदाचार्यः, इदानीं परपक्षप्रतिषेधप्रधानं प्रकरणमारिप्समाणः स्वपक्षपरिग्रहप्रधानं प्रकरणमुपसंहरति । यस्मादस्मिन् ब्रह्मणि कारणे परिगृह्यमाणे प्रदर्शितेन प्रकारेण सर्वे कारणधर्मा उपपद्यन्ते 'सर्वज्ञं सर्वशक्ति महामायञ्च तद्ब्रह्म' इति तस्मादनतिशङ्कनीयमिदमौपनिषदं दर्शनमिति ॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमद्गोविन्दपूज्यपादशिष्य-श्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादः समाप्तः ॥

सर्वधर्मोपपत्तेश्च । निर्गुणस्य ब्रह्मणो जगदुपादानत्ववादिवेदान्तसमन्वयो विषयः, स किं यन्निर्गुणं तन्नोपादानं यथा रूपमिति न्यायेन विरुध्यते नवेति सन्देहे भवत्वीश्वरस्य विषमसृष्ट्यादिनिमित्तत्वं तत्प्रयोजकस्य कर्मणः सत्त्वात्तदुपादानत्वं तद्व्यापकस्य सगुणत्वस्याभावादिति प्रत्युदाहरणेन प्राप्ते सिद्धान्तसूत्रतात्पर्यमाह । चेतनमिति । विवर्तोपादानत्वं निर्गुणस्याप्यविरुद्धं, अज्ञातत्वस्य अधिष्ठानत्वप्रयोजकत्वात्, सगुणत्वस्याव्यापकं शब्दादिगुणेषु नित्यत्वादिभ्रमदर्शनादिति भावः । यद्यपि सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तित्वञ्च लोके कारणधर्मत्वेनाप्रसिद्धं तथापि यो यस्य कर्ता स तस्य सर्वस्य ज्ञाता शक्तश्चेति प्रसिद्धं, ईश्वरस्यापि सर्वकर्तृत्वश्रवणात् प्रतिज्ञानुमानाभ्यां [illegible] सर्वशक्तित्वञ्च सिध्यतीत्यभिसन्धायाह । सर्वज्ञं सर्वशक्तीति । महामायमिति कर्तृत्वोपादानत्वकथने सर्वशङ्कापङ्कप्रक्षालनायोक्तं । तस्मादौपनिषदसिद्धान्ते न कश्चिद्दोष इति सिद्धं ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीगोविन्दानन्द-भगवत्पादकृतौ शारीरकमीमांसाव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमपादः समाप्तः ॥

ओं परमात्मने नमः।

रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम्॥ १॥

यद्यपीदं वेदान्तवाक्यानामैदम्पर्यं निरूपयितुं शास्त्रं प्रवृत्तं न तर्कशास्त्रवत् केवलाभिर्युक्तिभिः कञ्चित् सिद्धान्तं साधयितुं दूषयितुं वा प्रवृत्तं, तथापि वेदान्तवाक्यानि व्याचक्षाणैः सम्यग्दर्शनप्रतिपक्षभूतानि साङ्ख्यादिदर्शनानि निराकरणीयानीति तदर्थः परः पादः प्रवर्तते। वेदान्तार्थनिर्णयस्य च सम्यग्दर्शनार्थत्वात् तन्निर्णयेन स्वपक्षस्थापनं प्रथमं कृतं तद्ध्यभ्यर्हितं परपक्षप्रत्याख्यानादिति। ननु मुमुक्षूणां मोक्षसाधनत्वेन सम्यग्दर्शननिरूपणाय स्वपक्षस्थापनमेव केवलं कर्तुं युक्तं किं परपक्षनिराकरणेन परविद्वेषकारणेन। बाढमेवं तथापि महाजनपरिगृहीतानि महान्ति साङ्ख्या-

---

ओं ब्रह्मणे नमः।

साङ्ख्यतार्किकबौद्धाश्च जैनाः पाशुपतादयः।
यस्य तत्त्वं न जानन्ति तं वन्दे रघुपुङ्गवम्॥ १॥

ब्रह्मणि सर्वधर्मोपपत्तिवत् प्रधानेऽपि तदुपपत्तिमाशङ्क्य निराह। रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम्। ननु मुमुक्षूणां वाक्यार्थनिर्णयप्रतिबन्धनिरासाय वेदान्तानां तात्पर्यं निर्णेतुमिदं शास्त्रमारब्धं तच्च निर्दोषतया निश्चितं, ततः परपक्षनिरासात्मकोऽयं पादोऽस्मिन् शास्त्रे न सङ्गतः, तन्निरासस्य मुमुक्ष्वनपेक्षितत्वादित्याक्षिपति। यद्यपीति। परपक्षनिराकरणं विना स्वपक्षस्यैवायोगात् तत् कर्तव्यमित्याह। तथापीति। तर्हि स्वपक्षस्थापनात् प्राक् परपक्षप्रत्याख्यानं कार्यमित्यत आह। वेदान्तार्थेति। वेदान्ततात्पर्यनिर्णयस्य फलवज्ज्ञानकरणत्वान्तर्भावादभ्यर्हितत्वम् ननु रागद्वे-

दितत्त्वानि सम्यग्दर्शनापदेशेन प्रवृत्तान्युपलभ्य भवेत् केषाञ्चिन्मन्दमतीनामेतान्यपि सम्यग्दर्शनायोपादेयानीत्यपेक्षा । तथा युक्तिगाढत्वसम्भवेन सर्वज्ञभाषितत्वाच्च श्रद्धा च तेष्वित्यतस्तदसारतोपपादनाय प्रयत्यते । ननु 'ईक्षतेर्नाशब्दम्' [अ० १। पा० १। सू० ५] 'कामाच्च नानुमानापेक्षा' [अ० १।पा० १।सू० १८] 'एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः' [अ० १। पा० ४।सू० २८] इति च पूर्वत्रापि साङ्ख्यादिपक्षप्रतिषेधः कृतः किं पुनः कृतकरणेनेति । तदुच्यते ।

प्रकरणत्वात् परमतनिराकरणं न कार्यमिति शङ्कते । नन्विति । तत्त्वनिर्णयप्रधाना खल्वियं कथारब्धा, तत्त्वनिर्णयश्च परमतेष्वशङ्कां विना न सिध्यति; सा च तेषु भ्रान्तिमूलत्वनिश्चयं विना न सिध्यति, स च इमं पादं विना नेति स्वसिद्धान्तसंरक्षणार्थत्वात् प्रधानसिद्ध्यर्थत्वादयं पादोऽस्मिन् शास्त्रे सङ्गतः, सङ्गतत्वाद्वीतरागेणापि कर्तव्य इत्यभिसन्धाय शङ्काङ्गीकारेण समाधत्ते । बाढमित्यादिना । अपदेशेन व्याजेन, मन्दमतीनां तेषु श्रद्धानिमित्तानि बहूनि सन्तीति तन्निरासाय यत्नः क्रियत इत्यर्थः । स्वमतरक्षा-परमतद्वेषौ तु प्रधानसिद्ध्यर्थत्वादङ्गीकृतौ, नाप्ययं द्वेषः, परपक्षत्वबुद्ध्या हि निरासो द्वेषमावहति न तु तत्त्वनिर्णयेच्छया कृत इति मन्तव्यं, पौनरुक्त्यं शङ्कते । नन्वीक्षतेरिति । पूर्वं साङ्ख्यादीनां श्रुत्यर्थानुग्राहकतर्कनिरासादश्रौतत्वमुक्तं सम्प्रति श्रुत्यनपेक्षास्तदीयाः स्वतन्त्रा युक्तयो निरस्यन्त इत्यर्थभेदान्न पुनरुक्तिरित्याह । तदुच्यत इति । प्रधानमचेतनं जगदुपादानमिति साङ्ख्यसिद्धान्तोऽत्र विषयः, स किं प्रमाणमूलो

सांख्यादयः स्वपक्षस्थापनाय वेदान्तवाक्यान्यप्युदाहृत्य स्वपक्षानुगुण्येनैव योजयन्तो व्याचक्षते, तेषां यद्व्याख्यानं तद्व्याख्यानाभासं न सम्यग्व्याख्यानमित्येतावत् पूर्वं कृतं, इह तु वाक्यनिरपेक्षः स्वतन्त्रस्तद्युक्तिप्रतिषेधः क्रियत इत्येष विशेषः। तत्र सांख्या मन्यन्ते यथा घटशरावादयो भेदा मृदात्मतयाऽन्वीयमाना मृदात्मकसामान्यपूर्वका लोके दृष्टाः, तथा सर्व एव बाह्याध्यात्मिका भेदाः सुखदुःखमोहात्मतयाऽन्वीयमानाः सुखदुःखमोहात्मकसामान्यपूर्वका भवितुमर्हन्ति। यत्तत्सुखदुःखमोहात्मकं सामान्यं तत् त्रिगुणं प्रधानं मृद्वदचेतनं चेतनस्य पुरुषस्यार्थं साध-

---

भ्रान्तिमूलो वेति सन्देहे सर्वधर्मोपपत्तेश्चेत्युक्तधर्माणां प्रधाने सम्भवात् तदेवोपादानमित्याक्षेपसङ्गत्या प्रमाणमूलत्वं दर्शयन् पूर्वपक्षमाह। तत्र सांख्या इति। स्वसिद्धान्तस्थापनस्य परमतनिरासं प्रत्युपजीव्यत्वात् पादयोः सङ्गतिः परमतनिरासात्मकत्वात् सर्वेषामधिकरणानामेतत्पादसङ्गतिः, पूर्वपक्षे प्रमाणमूलमतविरोधाद्वेदान्तसमन्वयासिद्धिः फलं सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति आपाद इष्टव्यं मूलभूतसमन्वयदार्ढ्यमस्य पादस्य श्रुतिसङ्गतिरिति विवेकः। भिद्यन्त इति भेदा विकाराः, ये विकारा येनान्वितास्ते तत्प्रकृतिका इति व्याप्तिमाह। यथेति। कार्यं सुखदुःखमोहात्मकवस्तुप्रकृतिकं तदन्वितत्वात् घटादिवदित्यनुमानमाह। तथेति। किमर्थं प्रधानं परिणमते तत्राह। चेतनस्येति। अर्थो भोगापवर्गरूपः, तदर्थं स्वभावत एव प्रवर्तते न तु केनचिच्चेतनेन प्रेर्यत इत्यर्थः। तदुक्तं पुरुषार्थ एव हेतुः न केनचित् कार्यते करणमित्यनुमानान्तराण्यपि तैरुक्तानि दर्शयति। तथेति उक्तं हि भेदानां परिमाणात् समन्वयात् शक्तितः प्रवृत्तेश्च कार्यकारणविभागादविभागात् वैश्वरूप्यस्येति कारिकायां समन्वयादिति लिङ्गं व्याख्यातं, शिष्टानि व्याख्यायन्ते। तथा हि क्षित्यादीनां भेदानां कारणं अव्यक्तमस्ति परिमितत्वात् घटवत्, न च

यितुं प्रवृत्तं स्वभावभेदेनैव विचित्रेण विकारात्मना प्रवर्तत इति। तथा परिमाणादिभिरपि लिङ्गैस्तदेव प्रधानमनुमिमते। तत्र वदामः, यदि दृष्टान्तबलेनैवैतन्निरूप्यते नाचेतनं लोके चेतनानधिष्ठितं स्वतन्त्रं किञ्चिद्विशिष्टपुरुषार्थनिर्वर्तनसमर्थान् विकारान् विरचयद् दृष्टम्। गेहप्रासादशयनासनविहारभूम्यादयो हि लोके प्रज्ञावद्भिः शि-

....

दृष्टान्ते साध्यवैकल्यं घटोत्पत्तेः प्रागनभिव्यक्तघटादिरूपकार्यविशिष्टत्वेन मृदोऽप्यव्यक्तत्वात् तथा घटादीनां कारणशक्तितः प्रवृत्तेर्महदादिकार्याणामपि कारणशक्तितः प्रवृत्तिर्वाच्या, तच्छक्तिमत्कारणमव्यक्तं। किञ्च कारणात् कार्यस्य विभागो जन्म दृष्टं क्षितेर्मृत्तिका जायते ततो घट इति। एवमविभागः प्रातिलोम्येन प्रलयो दृश्यते घटस्य मृत्तिकायां लयः तस्याः क्षितौ क्षितेरप्सु अपां तेजसीत्येतौ विभागाविभागौ वैश्वरूप्यस्य विचित्रस्य भावजातस्य दृश्यमानौ पृथक्परीक्षितौ क्वचित् कारणे विश्रान्तौ विभागत्वादविभागत्वाच्च मृदि घटविभागाविभागवदित्यर्थः। सिद्धान्तयति। तत्र वदाम इति। किमनुमानैः अचेतनप्रकृतिकत्वं जगतः साध्यते स्वतन्त्राचेतनप्रकृतिकत्वं वा, आद्ये सिद्धसाधनता, अस्माभिरनादित्रिगुणमायाङ्गीकारात्, द्वितीये घटादिदृष्टान्ते साध्याप्रसिद्धिरित्याह। यदीति। स्वतन्त्रमचेतनं प्रकृतिरित्येतत् दृष्टान्तबलेन तदा निरूप्येत यदि दृष्टान्तः कश्चित् स्यात्, न तु दृष्टः क्वचिदित्यन्वयः। स्वतन्त्रपदार्थमाह। चेतनानधिष्ठितमिति। परकीयस्य साध्यस्याप्रसिद्धिमुक्त्वा सत्प्रतिपक्षं वक्तुं यद्विचित्ररचनात्मकं कार्यं तच्चेतनाधिष्ठिताचेतनप्रकृतिकमिति व्याप्तिमाह। गेहेति। इदं जगच्चेतनाधिष्ठिताचेतनप्रकृतिकं कार्यत्वात् गेहवदिति प्रयोगः। विपक्षे विचित्ररचनानुपपत्तिरूपं श्लोकं बाधकतर्कं वक्तुं जगतो वैचित्र्यमाह। तथेति। बाह्यं पृथिव्यादि भोग्यं आध्यात्मिकं शरीरादि च भोगाधिष्ठानमिति विभागः, प्रतिनियतोऽसाधारणोऽवयवानां

लभिर्यथाकालं सुखदुःखप्राप्तिपरिहारयोग्या रचिता दृश्यन्ते, तथेदं जगदखिलं पृथिव्यादिनानाकर्मफलोपभोगयोग्यं बाह्यमाध्यात्मिकं च शरीरादि नानाजात्यन्वितं प्रतिनियतावयवविन्यासमनेककर्मफलानुभवाधिष्ठानं दृश्यमानं प्रज्ञावद्भिः सम्भाविततमैः शिल्पिभिर्मनसाप्यालोचयितुमशक्यं सत् कथमचेतनं प्रधानं रचयेत् लोष्टपाषाणादिष्वदृष्टत्वात्। मृदादिष्वपि कुम्भकाराद्यधिष्ठितेषु विशिष्टाकारा रचना दृश्यते, तद्वत् प्रधानस्यापि चेतनान्तराधिष्ठितत्व-

---

विन्यासो रचना यस्य तदित्यर्थः। इत्थं विचित्रं जगच्चेतनानधिष्ठिता जडप्रकृतिः कथं रचयेन्न कथमपीत्यर्थः। यच्चेतनानधिष्ठितमचेतनं तन्न कार्यकारीति व्याप्तिग्राहकतर्कमूलभूतामाह। लोष्टेति। चेतनाप्रेरिते लोष्टादिषु कार्यकारित्वादर्शनादित्यर्थः। किञ्च प्रधानादिजडप्रकृतिः चेतनाधिष्ठिता परिणामित्वान्मृदादिवदित्याह। मृदिति। ननु मृदादिदृष्टान्ते द्वयमप्यस्ति अचेतनत्वं चेतनाधिष्ठितत्वञ्चेति, तत्र परिणामित्वहेतोरचेतनत्वमेव व्यापकं मृदादिस्वरूपान्तरङ्गत्वात् न तु चेतनाधिष्ठितत्वं व्यापकं, तस्य मृदादिबाह्यकुलालादिसापेक्षत्वेन बहिरङ्गत्वात्, तथा च परिणामित्वेऽपि मूलप्रकृतेरचेतनत्वधर्मेणैव योगो न चेतनाधिष्ठितत्वेनेत्याशङ्क्य निषेधति। न चेति। महानसदृष्टान्तेऽन्तरङ्गस्यापि महानसत्वस्य धूमव्यापकत्वं नास्ति तद्भिन्नस्य बहिरङ्गस्यापि वह्नेस्तदस्तीत्यन्तरङ्गत्वं व्यापकत्वे प्रयोजकं न भवतीति भावः। किञ्च यदचेतनं तच्चेतनाधिष्ठितमेव परिणमते इत्यङ्गीकारबाधकाभावात् प्रत्युत श्रुत्यनुग्रहाच्च तथाङ्गीकार्यमित्याह। न चैवं सतीति। सुखदुःखमोहान्वयादिति हेतोरसिद्धिद्योतनार्थं सूत्रे चकारमाह। अन्वयाद्यनुपपत्तेश्चेति। नानुमानं युक्तमित्यर्थः। आदिशब्दः परिमाणादिसङ्ग्रहार्थः। शब्दादीनां बाह्यत्वानुभवादान्तरसुखाद्यात्मकत्वमसिद्धं तद्भिन्नत्वाच्च। न हि भिन्न

प्रसङ्गः, न च मृदाद्युपादानस्वरूपव्यपाश्रयेणैव धर्मेण मूलकारणमवधारणीयं, न बाह्यकुम्भकारादिव्यपाश्रयेणेति किञ्चिन्नियामकमस्ति, न चैवं सति किञ्चिद्विरुध्यते प्रत्युत श्रुतिरनुगृह्यते चेतनकारणत्वसमर्पणात्, अतो रचनानुपपत्तेश्च हेतोः नाचेतनं जगत्कारणमनुमातव्यं भवति। अन्वयाद्यनुपपत्तेश्चेति चशब्देन हेतोरसिद्धिं समुच्चिनोति। न हि बाह्याध्यात्मिकानां भेदानां सुखदुःखमोहा-

नैभिन्नत्वयोरभेदेन योगोऽस्ति दण्डघटयोरदर्शनादित्यर्थः। किञ्च यदि घटे महत् सुखादिकं शब्दाद्यन्वितं स्यात् तर्हि सर्वैरविशेषेण सुखादिकमुपलभ्येत घटे महद्वत् तथोपलब्धिरस्तीति योग्यानुपलब्ध्या हेत्वभावनिश्चय इत्याह। शब्दादीति। विषयस्यैकत्वेऽपि पुरुषवासनावैचित्र्यात् कस्यचित् सुखबुद्धिः कस्यचिद्दुःखबुद्धिः कस्यचिन्मोहबुद्धिर्दृश्यतेऽतो विषयाः सुखाद्यात्मका न भवन्तीत्यर्थः। एवं समन्वयादिति हेतुं दूषयित्वा परिमाणादिति हेतुं दूषयति। तथेति। बुद्ध्यादीनां परिमितत्वेन संसर्गपूर्वकत्वसिद्धौ संसृष्टान्यनेकानि सत्त्वरजस्तमांसि सिध्यन्ति एकस्मिन् संसर्गासम्भवात् न ब्रह्मसिद्धिरिति सांख्यस्य भावः। किमिदं परिमितत्वं न तावद्देशतः परिच्छेदः, पञ्चान्तर्गताकाशे तस्याभावेन भागासिद्धेः, नापि कालतः परिच्छेदः, सांख्यैः कालस्यानङ्गीकारात् अविद्यागुणसंसर्गेण सिद्धसाधनाच्च, नापि वस्तुतः परिच्छेदः सत्त्वादीनां परस्परं भिन्नत्वे सत्यपि साध्याभावेन व्यभिचारादित्याह। शक्त्येति। यदुक्तं कार्यकारणविभागो यत्र समाप्यते तत्प्रधानमिति तत्र ब्रह्मणि मायायां वा समाप्तिसम्भवात्। न च यः कार्यस्य विभागः स चेतनाधिष्ठिताचेतने समाप्त इति व्याप्तिरस्ति सर्वत्राचेतनेषु चेतनानधिष्ठानदर्शनादित्याह। कार्येति। एतेनाविभागोऽपि व्याख्यातः। यत्तु वस्तुपरिमितं तदव्यक्तप्रकृति-

त्मकतयाऽन्वय उपपद्यते, सुखादीनामन्तरत्वप्रतीतेः शब्दादीनाञ्च तद्रूपत्वप्रतीतेः तन्निमित्तत्वप्रतीतेश्च शब्दाद्यविशेषेऽपि च भावनाविशेषात् सुखादिविशेषोपलब्धेः, तथा परिमितानां भेदानां मूलाङ्कुरादीनां संसर्गपूर्वकत्वं दृष्ट्वा बाह्याध्यात्मिकानां भेदानां परिमितत्वात् संसर्गपूर्वकत्वमनुमिमानस्य सत्त्वरजस्तमसामपि संसर्गपूर्वकत्वप्रसङ्गः परिमितत्वाविशेषात्। कार्य्यकारणभावस्तु प्रेक्षापूर्वनिर्मितानां शयनासनादीनां दृष्ट इति न कार्य्यकारणभावात् बाह्याध्यात्मिकानां भेदानामचेतनपूर्वकत्वं शक्यं कल्पयितुम्॥

प्रवृत्तेश्च॥२॥

आस्तां तावदियं रचना तत्सिद्ध्यर्था या प्रवृत्तिः साम्यावस्थानात् प्रच्युतिः सत्त्वरजस्तमसामङ्गाङ्गिभावरूपापत्तिर्विशिष्टकार्य्याभिमुखप्रवृत्तिता सापि नाचेतनस्य

पूर्वकमिति व्याप्त्यन्तरं तस्यापि गुणेष्वनादिषु परिमितेषु व्यभिचारः, एतेन मृद्घटयोरिव प्रकृतिविकारभावादचेतनविकाराणामचेतनमेव प्रकृतिरिति निरस्तम्। चेतनाधिष्ठिताचेतनप्रकृतिकत्वेऽपि सादृश्योपपत्तेः न विलक्षणत्वादित्यत्र सादृश्यनियमस्य निरस्तत्वाच्च, एवं चेतनाधीनकारणशक्तितः कार्यप्रवृत्तिसम्भवात् शक्तितः प्रवृत्तिलिङ्गमन्यथासिद्धमिति भावः॥

स्वतन्त्रमचेतनं कारणत्वेन नानुमातव्यं तस्य सृष्ट्यर्थं प्रवृत्तेरनुपपत्तेरिति चकारेणानुपपत्तिपदमनुषज्य सूत्रं योजनीयम्। रचनाप्रवृत्त्योः को भेद इत्याशङ्क्य प्रवृत्तिस्वरूपमाह। साम्ये न गुणानां किल साम्यावस्थां तत्त्वानां प्रलयः, तदा न किञ्चित् कार्यं भवति प्रलयाभावप्रसङ्गात्

प्रधानस्य स्वतन्त्रस्योपपद्यते मृदादिष्वदर्शनात् रथादिषु च। न हि मृदादयो रथादयो वा स्वयमचेतनाः सन्तः चेतनैः कुलालादिभिरश्वादिभिर्वानधिष्ठिता विशिष्टकार्याभिमुखप्रवृत्तयो दृश्यन्ते। दृष्टाच्चादृष्टसिद्धिः अतः प्रवृत्त्यनुपपत्तेरपि हेतोर्नाचेतनं जगत्कारणमनुमातव्यं भवति। ननु चेतनस्यापि प्रवृत्तिः केवलस्य न दृष्टा सत्यमेतत्, तथापि चेतनसंयुक्तस्य रथादेरचेतनस्य प्रवृत्तिर्दृष्टा, नत्वचेतनसंयुक्तस्य चेतनस्य प्रवृत्तिर्दृष्टा, किं पुनरत्र युक्तं यस्मिन् प्रवृत्तिर्दृष्टा तस्य सा इति उत यत्संयुक्तस्य दृष्टा

क्लिन्नादौ साम्यच्युतिरूपं वैषम्यं भवति ततः कस्यचित् गुणस्याङ्गित्वमुद्भूतत्वेन प्राधान्यं कस्यचिदङ्गत्वं शेषत्वमित्यङ्गाङ्गिभावो भवति, तस्मिन् सति महदादिकार्योत्पादनात्मिका प्रवृत्तिः, तथा विविधकार्यविन्यासो रचनेति भेद इत्यर्थः। गुणानां प्रवृत्तिः चेतनाधिष्ठानपूर्विका प्रवृत्तित्वाद्रथादिप्रवृत्तिवदित्याह। तापीति। विपक्षे स्वातन्त्र्ये प्रवृत्त्यनुपपत्तिरित्यर्थः। केचित्तु भेदानां प्रवृत्तिशक्तिमत्त्वाच्चेतनानधिष्ठिताचेतनप्रकृतिकत्वमिति शक्तितः प्रवृत्तिरिति लिङ्गं व्याचक्षते। अस्यापि गुणेषु व्यभिचारः कार्यत्वे विशेषणे च नियताप्रवृत्तिशक्तित्वे सति कार्यत्वस्य घटादिषु चेतनाधिष्ठितप्रकृतिकत्वेनोक्तसाध्यविरुद्धेन व्याप्तिदर्शनादिति 'प्रवृत्तेश्च' इति सूत्रेण सूचितम्। ननु लोके स्वतन्त्राचेतनानां प्रवृत्त्यदर्शनेऽपि प्रधाने सा प्रवृत्तिः सिध्यतु तत्राह। दृष्टाच्चेति। अनुमानशरणस्य तव दृष्टान्तं विनाऽतीन्द्रियार्थसिद्ध्ययोगादिति भावः। ननु प्रधानस्य प्रवृत्तिं पश्यता चेतनस्य सृष्टौ प्रवृत्तिर्वाच्या। सा न युक्तेति सांख्यः शङ्कते। नन्विति। शुद्धचेतनस्य प्रवृत्त्ययोगमङ्गीकरोति। सत्यमिति। तर्हि केवलस्याचेतनस्य प्रवृत्तिसिद्धिरन्यथा सृष्ट्ययोगात् तत्राह। तथापीति। केवलस्य चेतनस्य प्रवृत्त्यभावेऽपि चेतनाचेतनयोर्मिथः सम्बन्धात् सृष्टिप्रवृत्तिरिति भावः।

तस्यैव सेति । ननु यस्मिन् दृश्यते प्रवृत्तिस्तस्यैव सेति युक्तं उभयोः प्रत्यक्षत्वात्, न तु प्रवृत्त्याश्रयत्वेन केवलश्चेतनो रथादिवत् प्रत्यक्षः । प्रवृत्त्याश्रयदेहादिसंयुक्तस्यैव तु चेतनस्य सद्भावसिद्धिः केवलाचेतनरथादिवैलक्षण्यं जीवद्देहस्य दृष्टमिति, अत एव च प्रत्यक्षे देहे सति चैतन्यस्य दर्शनात्, असति चादर्शनात् देहस्यैव चैतन्यमपीति लौकायतिकाः प्रतिपन्नाः, तस्मादचेतनस्यैव प्रवृत्तिरिति । तदभिधीयते, न ब्रूमो यस्मिन्नचेतने प्रवृत्तिर्दृश्यते न तस्य सेति, भवति तु तस्यैव सा, सापि चेतनाद्भवति इति ब्रूमः, तद्भावे भावात् तदभावे चाभावात् । यथा काष्ठादिव्यपाश्रयापि दाहप्रकाशादिलक्षणा विक्रियाऽनुपलभ्यमानापि च केवले ज्वलने ज्वलनादेव भवति तत्संयोगे दर्शनात् तद्वियोगे

इमं वेदान्तसिद्धान्तं सांख्यो दूषयति । नन्विति । सर्वा प्रवृत्तिरचेतनाश्रयैव दृष्टा न त्वचेतनसम्बन्धेनापि चेतनस्य क्वचित् प्रवृत्तिर्दृष्टा [illegible] चेतनात् प्रवृत्तिरित्यर्थः । मतद्वयं श्रुत्वा मध्यस्थः पृच्छति । [illegible] पुनरिति । यस्मिन्नचेतने रथादौ प्रवृत्तिर्दृष्टा तस्यैव सा न चेतनस्य हेतुरिति किं सांख्यमतं साधु उत येन चेतनेनाश्वादिना संयोगादचेतनस्य प्रवृत्तिस्तत्कृता सेति वेदान्तिमतं वा साध्विति प्रश्नार्थः । सांख्य आह । नन्विति । उभयोः प्रवृत्तितदाश्रययोरित्यर्थः । दृष्टान्वयेनैव प्रवृत्तेरुपपत्तावदृष्टचेतनप्रवृत्तिर्न कल्प्येति भावः । आत्मनोऽप्रत्यक्षत्वे कथं सिद्धिरत आह । प्रवृत्तेति । जीवद्देहस्य रथादिभ्यो वैलक्षण्यं प्राणादिमत्त्वं लिङ्गं दृष्टमिति ज्ञात्वा चेतनस्य सिद्धिरित्यन्वयः । जीवद्देहः सात्मकः प्राणादिमत्त्वात् व्यतिरेकेण रथादिवदित्यात्मसिद्धिरित्यर्थः । देहप्रवृत्तिः स्वाश्रयादन्येन सामग्रता सहभूताप्रवृत्तिमात्प्रवृत्तिमत् इत्यनुमानान्तर-

चादर्शनात् तद्वत् लोकायतिकानामपि चेतन एव देहोऽचेतनानां रथादीनां प्रवर्तको दृष्ट इत्यविप्रतिषिद्धं चेतनस्य प्रवर्तकत्वम्। ननु तव देहादिसंयुक्तस्याप्यात्मनो विज्ञानस्वरूपमात्राव्यतिरेकेण प्रवृत्त्यनुपपत्तेरनुपपन्नं प्रवर्तकत्वमिति चेत्, न, अयस्कान्तवद्रूपादिवच्च प्रवृत्तिरहितस्यापि प्रवर्तकत्वोपपत्तेः। यथाऽयस्कान्तो मणिः स्वयं प्रवृत्तिरहितोऽप्ययसः प्रवर्तको भवति, यथा च रूपादयो विषयाः स्वयं प्रवृत्तिरहिता अपि चक्षुरादीनां प्रवर्तका भवन्ति, एवं प्रवृत्तिरहितोऽपीश्वरः सर्वगतः सर्वात्मा सर्वज्ञः सर्वशक्तिश्च सन् सर्वं प्रवर्तयेदित्युपपन्नं, एकत्वात् प्रवृत्त्यभावे प्रवर्तकत्वानुपपत्तिरिति चेन्न, अविद्याप्रत्युपस्थापितनामरूपमा-

---

सूचनाय प्रवृत्त्याश्रयेत्युक्तं, सद्भावसिद्धिरेव न प्रवर्तकत्वमित्येवकारार्थः। अनुमितस्य सद्भावमात्रेण प्रवृत्तिहेतुत्वे सर्वत्राकाशस्य हेतुत्वप्रसङ्गादिति भावः। आत्मनः प्रत्यक्षत्वे चार्वाकाणां भ्रमोऽपि निरङ्कुश इत्याह। अत एवेति, अप्रवर्तकत्वादेवेत्यर्थः। देहान्यात्मनः प्रत्यक्षत्वे भ्रमासम्भवादिति भावः। दर्शनात्, प्रवृत्तिचैतन्ययोरिति शेषः। प्रवृत्तिं प्रत्याश्रयत्वमचेतनस्यैवेत्युक्तमङ्गीकृत्य चेतनस्य प्रयोजकत्वं सिद्धान्ती साधयति। तदभिधीयत इति। रथादिप्रवृत्तावश्वादिचेतनस्यान्वयव्यतिरेकौ स्फुटौ, ताभ्यां चेतनस्य प्रवर्तकत्वं बाह्यानामपि सम्मतमित्याह। लोकायतिकानामपीति। यः प्रवर्तकः सः स्वयं प्रवृत्तिमानश्वादिवदिति व्याप्तेरात्मनि व्यापकाभावान्न प्रवर्तकत्वमिति कश्चिच्छङ्कते। नन्विति। मण्यादौ व्यभिचारान्न व्याप्तिरिति परिहरति। नेति। वस्तुतः एकत्वेऽपि कल्पितं द्वैतं प्रवर्तकत्वमस्तीत्याह। नाविद्येति। अविद्यया कल्पिते नामरूपप्रपञ्चे तयैवाविद्याख्यया मायया च आवेशश्चिदात्मनः कल्पितः

यावेशवशेनासकृत् प्रत्युक्तत्वात्, तस्मात् सम्भवति प्रवृत्तिः सर्वज्ञकारणत्वे न त्वचेतनकारणत्वे ॥

पयोऽम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥३॥

स्यादेतत्, यथा क्षीरमचेतनं स्वभावेनैव वत्सविवृद्ध्यर्थं प्रवर्तते, यथा च जलमचेतनं स्वभावेनैव लोकोपकाराय स्यन्दते, एवं प्रधानमप्यचेतनं स्वभावेनैव पुरुषार्थसिद्धये प्रवर्तिष्यत इति। नैतत् साधूच्यते। यतस्तत्रापि पयोऽम्बुनोश्चेतनाधिष्ठितयोरेव प्रवृत्तिरित्यनुमिमीमहे, उभयवादिप्रसिद्धे रथादावचेतने केवले प्रवृत्त्यदर्शनात्। शास्त्रञ्च 'योऽप्सु तिष्ठन्नद्भ्योऽन्तरो योऽपोऽन्तरो यमयति एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि प्राच्योऽन्या नद्यः स्यन्दन्ते' इत्येवंजातीयकं समस्तस्य लोकपरिस्पन्दितस्येश्वराधिष्ठिततां श्रावयति, तस्मात् साध्यपक्षनिक्षिप्तत्वात् पयोऽम्बुवदित्यनुपन्यासः, चेतनायाश्च धेन्वाः स्नेहेनेच्छया पयसः प्रवर्तकत्वोपपत्तेः, वत्सचोषणेन च पयस आकृष्यमाणत्वात्। न

सम्बन्धः तस्य वशः सामर्थ्यं तेनान्तर्यामित्वादिरूपेश्वरस्येत्युक्तत्वान्न चोद्यावसर इत्यर्थः ॥

अनादिजडस्य प्रवृत्तिश्चेतनाधीना प्रवृत्तित्वाद्रथादिप्रवृत्तिवदिति स्थितं, तत्र क्षीरादौ व्यभिचारमाशङ्क्य तस्यापि पक्षसमत्वं श्रौतानुमानादागमेन च साध्यसिद्धेर्न व्यभिचार इति सूत्रं व्याचष्टे। स्यादेतदित्यादिना। साध्यपक्षेति। साध्यवता पक्षेण तुल्यत्वादित्यर्थः। अनुपन्यासो न व्यभिचारभूमिरिति यावत्। क्षीरे प्रवर्तकत्वेन धेन्वादेः सत्त्वाच्च

चाम्बुनोऽप्यत्यन्तमनपेक्षा निम्नभूम्याद्यपेक्षत्वात् स्यन्दनस्य। चेतनापेक्षत्वं तु सर्वत्रोपदर्शितम्। 'उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि' [२।१।सू०२४] इत्यत्र तु बाह्यनिमित्तनिरपेक्षमपि स्वाश्रयं कार्यं भवतीत्येतल्लोकदृष्ट्या निदर्शितं, शास्त्रदृष्ट्या पुनः सर्वत्रैवेश्वरापेक्षत्वमापद्यमानं न पराणुद्यते॥

व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात् ॥ ४ ॥

सांख्यानां त्रयो गुणाः साम्येनावतिष्ठमानाः प्रधानं, न तु तद्व्यतिरेकेण प्रधानस्य प्रवर्तकं निवर्तकं वा किञ्चिद्बाह्यमपेक्ष्यमवस्थितमस्ति. पुरुषस्तूदासीनो न प्रवर्तको न निवर्तक इति, अतोऽनपेक्षं प्रधानं, अनपेक्षत्वाच्च कदाचित् प्रधानं महदाद्याकारेण परिणमते, कदाचिन्न परिणमत इत्येतदयुक्तं, ईश्वरस्य तु सर्वज्ञत्वात् सर्वशक्तिमत्त्वात् महामायत्वाच्च प्रवृत्त्यप्रवृत्ती न विरुध्येते॥

न व्यभिचार इत्याह। चेतनायाश्चेति। उपदर्शितमनुमानागमाभ्यामिति शेषः। सूत्रकारस्य 'क्षीरवद्धि' 'तत्रापि' इति च वक्तुः पूर्वापरविरोधमाशङ्क्य लोकदृष्ट्या शास्त्रदृष्ट्या च सूत्रद्वयमित्यविरोधमाह। उपसंहारेति॥

अस्तु प्रधानस्यापि धर्मादि कर्म पुरुषो वा प्रवर्तक इत्याशङ्क्य सूत्रं व्याचष्टे। सांख्यानामित्यादिना। प्रधानव्यतिरेकेण कर्मणोऽनवस्थितेः पुरुषस्योदासीनत्वात् कदाचित् सृष्टिप्रवृत्तिः कदाचित् प्रलय इत्ययुक्तमित्यर्थः। कर्मणोऽपि प्रधानात्मकस्याचेतनत्वात् सदाऽसत्त्वाच्च न कादाचित्कप्रवृत्तिनियामकत्वमिति भावः॥

अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ ५ ॥

स्यादेतत्, यथा तृणपल्लवोदकादि निमित्तान्तरनिरपेक्षं स्वभावादेव क्षीराद्याकारेण परिणमते, एवं प्रधानमपि महदाद्याकारेण परिणंस्यत इति। कथं निमित्तान्तरनिरपेक्षं तृणादीति गम्यते, निमित्तान्तरानुपलम्भात्। यदि हि किञ्चिन्निमित्तमुपलभेमहि ततो यथाकामं तेन तेन निमित्तेन तृणाद्युपादाय क्षीरं सम्पादयेमहि, न तु सम्पादयामहे, तस्मात् स्वाभाविकस्तृणादेः परिणामः तथा प्रधानस्यापि स्यादिति। अत्रोच्यते, भवेत् तृणादिवत् प्रधानस्य स्वाभाविकः परिणामो यदि तृणादेरपि स्वाभाविकः परिणामोऽभ्युपगम्येत न त्वभ्युपगम्यते निमित्तान्तरोपलब्धेः। कथं निमित्तान्तरोपलब्धिरन्यत्राभावात्, धेन्वैव ह्युपयुक्तं तृणादि क्षीरीभवति न प्रहीणमनडुहाद्युपयुक्तं वा। यदि हि निर्निमित्तमेतत् स्याद्धेनुशरीरसम्बन्धादन्यत्रापि तृणादि क्षीरीभवेत्। न च यथाकामं मानुषैर्न शक्यं सम्पादयितुमित्येतावता निर्निमित्तं भवति, भवति हि किञ्चित् कार्यं मानुषसम्पाद्यं किञ्चिद्दैवसम्पाद्यम्। मनुष्या अपि च शक्नुवन्त्येव क्वोचितेनोपायेन तृणाद्युपादाय क्षीरं सम्पादयितुं, प्रभूतं हि क्षीरं का-

पुनरपि दृष्टान्तबलात् प्रधानस्य स्वत एव कादाचित्कप्रवृत्तिरित्याशङ्क्य निषेधति सूत्रकारः। अन्यत्रेत्यादिना। पृच्छति। कथमिति। उत्तरम्। निमित्तान्तरेति। धेन्वादिर्निमित्तान्तरमस्तीति सिद्धान्तयति।

यमानाः प्रभूतं घासं धेनुं चारयन्ति, ततश्च प्रभूतं क्षीरं लभन्ते, तस्मान्न तृणादिवत् स्वाभाविकः प्रधानस्य परिणामः ॥

अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ ६ ॥

स्वाभाविकी प्रधानस्य प्रवृत्तिर्न भवतीति स्थापितं, अथापि नाम भवतः श्रद्धामनुरुध्यमानाः स्वाभाविकीमेव प्रधानस्य प्रवृत्तिमभ्युपगच्छेम तथापि दोषोऽनुषज्येतैव, कुतः, अर्थाभावात्। यदि तावत् स्वाभाविकी प्रधानस्य प्रवृत्तिः न किंचिदन्यदपेक्षत इत्युच्यते ततो यथैव सहकारि किंचिन्नापेक्षते एवं प्रयोजनमपि किंचिन्नापेक्षिष्यत इत्यतः प्रधानं पुरुषस्यार्थं साधयितुं प्रवर्तत इतीयं प्रतिज्ञा हीयेत। स यदि ब्रूयात् सहकार्येव केवलं नापेक्षते न प्रयोजनमपीति, तथापि प्रधानप्रवृत्तेः प्रयोजनं विवेक्तव्यं भोगो वा स्यादपवर्गो वा उभयं वेति। भोगश्चेत्

चलोच्यत इति। प्रक्षीणं नष्टम्। यदुक्तं क्षीरस्य स्वेच्छया सम्पादयितुमशक्यत्वात् स्वाभाविकत्वमिति तत्राह। न च यथाकाममिति॥

प्रधानस्य न स्वतः प्रवृत्तिः, स्वतः प्रवृत्त्यभ्युपगमे पुरुषार्थस्याप्यपेक्षाभावप्रसङ्गादित्यधिकोऽर्थः, तमेतमर्पितं निरस्यति। इत्यतः प्रधानमिति। उक्तप्रसङ्गस्येष्टत्वे प्रतिज्ञाहानिः स्यादित्यर्थः। कथंचिदभ्युपगम्य स्वतः प्रवृत्तिरिति मतान्तरं श्रद्धापूर्वकमाह। स यदीत्यादिना। प्रयोजनमपेक्षितमेव वक्तव्यमित्याह। तथापीति। कूटस्थे पुरुषे स्वतः सुखादिरूपातिशयस्याधातुमशक्यत्वादध्यासानङ्गीकाराच्च भोगो न युक्तः, किञ्च प्रधानप्रवृत्तेर्भोगार्थत्वे मोक्षहेतुविवेकख्यातेरभावादनिर्मोक्षप्रसङ्गश्च, अप-

कोऽसावनाधेयातिशयस्य भोगो भवेदनिर्मोक्षप्रसङ्गश्च । अपवर्गश्चेत् प्रागपि प्रवृत्तेरपवर्गस्य सिद्धत्वात् प्रवृत्तिरनर्थिका स्यात् शब्दाद्यनुपलब्धिप्रसङ्गश्च । उभयार्थताभ्युपगमेऽपि भोक्तव्यानां प्रधानमात्राणामानन्त्यादनिर्मोक्षप्रसङ्ग एव । न चौत्सुक्यनिवृत्त्यर्था प्रवृत्तिः, न हि प्रधानस्याचेतनस्यौत्सुक्यं सम्भवति, न च पुरुषस्य निर्मलस्य । दृक्शक्तिसर्गशक्तिवैयर्थ्यभयाच्चेत् प्रवृत्तिः तर्हि दृक्शक्त्यनुच्छेदवत् सर्गशक्त्यनुच्छेदात् संसारानुच्छेदादनिर्मोक्षप्रसङ्ग एव, तस्मात् प्रधानस्य पुरुषार्था प्रवृत्तिरित्येतदयुक्तम् ॥

पुरुषाश्मवदिति चेत् तथापि ॥ ७ ॥

स्यादेतत्, यथा कश्चित् पुरुषो दृक्शक्तिसम्पन्नः प्रवृत्तिशक्तिविहीनः पङ्गुरपरं पुरुषं प्रवृत्तिशक्तिसम्पन्नं दृक्श-

---

वर्गार्थत्वे स्वरूपाख्यानमनुपयुक्तं; स्वतः सिद्धत्वात् प्रवृत्तिवैयर्थ्यं भोगाभावप्रसङ्गश्चेत्यर्थः । तृतीयं दूषयति । उभयार्थतेति । भोग्यन्ते भुज्यन्त इति मात्रा भोग्याः । औत्सुक्यनिवृत्त्यर्थं यथा क्रियासु प्रवर्तते लोकः पुरुषस्य विमोक्षार्थं प्रवर्तते तद्वदव्यक्तमिति कारिकोक्तं दूषयति । न चेति । औत्सुक्यमिच्छाविशेषः केवलजडस्यात्मनो वा न युक्त इत्यर्थः । अस्ति पुरुषस्य दृक्शक्तिः चिद्रूपत्वात्, अस्ति च प्रधानस्य सर्गशक्तिः त्रिगुणत्वात्, तयोः शक्त्योर्व्यापारं विना कार्यायोगात् प्रधानस्य सदा प्रवृत्तिरिति चेन्न शक्त्योर्नित्यत्वात् सदाऽनिर्मोक्षापत्तिरित्याह । दृक्शक्तीति ॥

पुरुषस्य प्रवर्तकत्वं निरस्तमपि दृष्टान्तेन पुनराशङ्क्य निषेधति । पुरुषाश्मवदिति । प्रधानस्य स्वातन्त्र्यं पुरुषस्यौदासीन्यञ्चाभ्युपेतं त्यज्यते

क्तिविहीनं अन्धमधिष्ठाय प्रवर्तयति, यथा वाऽयस्कान्तोऽश्मा स्वयमप्रवर्तमानोऽप्ययः प्रवर्तयति, एवं पुरुषः प्रधानं प्रवर्तयिष्यतीति दृष्टान्तप्रत्ययेन पुनः प्रत्यवस्थानम्। अत्रोच्यते तथापि नैव दोषान्निर्मोक्षोऽस्ति। अभ्युपेतहानं तावद्दोष आपतति प्रधानस्य स्वतन्त्रस्य प्रवृत्त्यभ्युपगमात्, पुरुषस्य च प्रवर्तकत्वानभ्युपगमात्। कथञ्चोदासीनः पुरुषः प्रधानं प्रवर्तयेत्। पङ्गुरपि हि अन्धं पुरुषं वागादिभिः प्रवर्तयति, नैवं पुरुषस्य कश्चित् प्रवर्तनव्यापारोऽस्ति, निष्क्रियत्वात् निर्गुणत्वाच्च। नाप्ययस्कान्तवत् सन्निधिमात्रेण प्रवर्तयेत्, सन्निधिनित्यत्वेन प्रवृत्तिनित्यत्वप्रसङ्गात्। अयस्कान्तस्य तु अनित्यः सन्निधिरस्ति, स्वव्यापारः सन्निधिः परिमार्जनाद्यपेक्षा चास्यास्तीत्यनुपन्यासः पुरुषाश्मवदिति। तथा प्रधानस्याचैतन्यात् पुरुषस्य चौदासीन्यात् तृतीयस्य च तयोः सम्बन्धयितुरभावात् सम्बन्धानुपपत्तिः। योग्यतानिमित्ते सम्बन्धे योग्यतानु-

---

इति वदन्तं सांख्यं प्रत्याह। कथञ्चेति। पुरुषस्य परिस्पन्दः प्रयत्नगुणो वा नास्तीति वक्तुं हेतुद्वयम्। प्रधानपुरुषयोर्नित्यत्वात् व्यापित्वाच्च नित्यः सन्निधिः, अयस्कान्तस्य तु परिमार्जनसापेक्षत्वेन स्वापेक्षमनित्यसन्निधित्वमिति व्यापारोऽस्तीत्यनुपन्यासः, न समदृष्टान्तोपन्यासो भवतीत्यर्थः। ननु चिज्जडयोर्द्रष्टृदृश्यभावयोग्यताऽस्ति, तया तद्भावः सम्बन्ध इत्यत आह। योग्यतेति। चिज्जडस्वरूपाया योग्यताया नित्यत्वात् सम्बन्धनित्यत्वापत्तिरित्यर्थः। यथा स्वतन्त्रप्रधानप्रवृत्तिपक्षो भोगोऽपवर्ग उभयं वा फलमिति विकल्प्य दूषितः, एवं पुरुषाधीनप्रधानप्रवृत्तिपक्षोऽप

च्छेदादनिर्मोक्षप्रसङ्गः। पूर्ववच्चेहाप्यर्थाभावो विकल्पयितव्यः। परमात्मनस्तु स्वरूपव्यपाश्रयमौदासीन्यं मायाव्यपाश्रयं च प्रवर्तकत्वमित्यस्त्यतिशयः॥

अङ्गित्वानुपपत्तेश्च॥ ८॥

इतश्च न प्रधानस्य प्रवृत्तिरवकल्पते, यद्धि सत्त्वरजस्तमसामन्योन्यगुणप्रधानभावमुत्सृज्य साम्येन स्वरूपमात्रेणावस्थानं सा प्रधानावस्था, तस्यामवस्थायामनपेक्षस्वरूपाणां स्वरूपप्रणाशभयात् परस्परं प्रत्यङ्गाङ्गिभावानुपपत्तेः। बाह्यस्य च कस्यचित् क्षोभयितुरभावाद्गुणवैषम्यनिमित्तो महदाद्युत्पादो न स्यात्॥

अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात्॥ ९॥

अथापि स्यादन्यथा वयमनुमिमीमहे यथा नायमनन्तरो दोषः प्रसज्येत। न ह्यनपेक्षस्वभावाः कूटस्थाः

फलाभावेन दूषणीय इत्याह। पूर्ववच्चेति। सिद्धान्ते परमात्मन उदासीनस्य कथं प्रवर्तकत्वमित्याशङ्क्याह। परमात्मेति। सांख्यमते उभयं विरुद्धं स्वभावत्वात्, अस्मन्मते कल्पिताकल्पितयोरविरोध इत्यतिशयः॥

किं प्रधानावस्था कूटस्थधर्मिणी उत विकारिणी, आद्ये दोषमाह। तस्यामिति। अङ्गाङ्गिभावे साम्यस्वरूपनाशः स्यात्, ततः कौटस्थ्यभङ्ग इति भयादङ्गाङ्गित्वानुपपत्तेः सृष्ट्यनुपपत्तिरित्यर्थः। द्वितीयं दूषयति। बाह्यस्येति। चिरकालस्थितस्य साम्यस्य च्युतौ निमित्तं वाच्यं तदभावान्न क्षोभः।

गुणानां मिथोऽनपेक्षस्वभावत्वात् सतो वैषम्यमित्युक्तं, तत्र हेत्वन्तरमाशङ्क्य सूत्रकारः परिहरति। अथापीति। अनपेक्षस्वभावा-

स्माभिर्गुणा अभ्युपगम्यन्ते प्रमाणाभावात्। कार्यवशेन तु गुणानां स्वभावोऽभ्युपगम्यते, यथा यथा कार्योत्पाद उपपद्यते तथा तथा एतेषां स्वभावोऽभ्युपगन्तव्यः, चलं गुणवृत्तमिति चास्त्यभ्युपगमः, तस्मात् साम्यावस्थायामपि वैषम्योपगमयोग्या एव गुणा अवतिष्ठन्त इति। एवमपि प्रधानस्य ज्ञशक्तिवियोगाद्रचनानुपपत्त्यादयः पूर्वोक्ता दोषास्तदवस्था एव। ज्ञशक्तिमपि त्वनुमिमानः प्रतिवादित्वान्निवर्तेत, चेतनमेकमनेकप्रपञ्चस्य जगत उपादानमिति ब्रह्मवादप्रसङ्गात्। वैषम्योपगमयोग्या अपि गुणाः साम्यावस्थायां निमित्ताभावान्नैव वैषम्यं भजेरन्, भजमाना वा निमित्ताभावाविशेषात् सर्वदैव वैषम्यं भजेरन् इति प्रसज्यत एवायमनन्तरोऽपि दोषः॥

विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम्॥ १०॥

परस्परविरुद्धश्चायं साङ्ख्यानामभ्युपगमः, क्वचित् सप्तेन्द्रियाण्यनुक्रामन्ति क्वचिदेकादश, तथा क्वचिन्महतस्तन्मात्रसर्गमुपदिशन्ति क्वचिदहङ्कारात्, तथा क्वचित् त्रीण्यन्तःकरणानि

अन्यथा सापेक्षत्वेन गुणानामनुमानात् पूर्वसूत्रोक्तो दोषो न प्रसज्यते। न चैवमपि सिद्धान्तः कार्यानुसारेण गुणस्वभावस्वीकारादित्याह। चलं गुणवृत्तमिति। पूर्वसूत्रोक्ताज्ञत्वानुपपत्तिदोषाभावमङ्गीकृत्य परिहरति। एवमपीति। कार्यार्थं ज्ञानशक्तिकल्पने ब्रह्मवादः स्यादित्यर्थः। अङ्गीकारं त्यजति। वैषम्येति॥

सूत्रं व्याचष्टे। परस्परेति। त्वङ्मात्रमेव ज्ञानेन्द्रियमेकमनेकशब्दादिज्ञानकारणं पञ्च कर्मेन्द्रियाणि मनश्चेति सप्तेन्द्रियाणि, ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि पञ्च मनश्चेत्येकादश, बुद्धिरहङ्कारो मन इति

तप्यतापकभावानुपपत्तेः । भवेदेष दोषो यद्येकात्मतायां तप्यतापकावन्योन्यस्य विषयविषयिभावं प्रतिपद्येयातां न त्वेतदस्ति एकत्वादेव । न ह्यग्निरेकः सन्नात्मानं दहति प्रकाशयति वा, सत्यप्यौष्ण्यप्रकाशादिधर्मभेदे परिणामित्वे च किमु कूटस्थे ब्रह्मण्येकस्मिन् तप्यतापकभावः सम्भवेत् क्व पुनरयं तप्यतापकभावः स्यादिति, उच्यते किं न पश्यसि कर्मभूतो जीवद्देहस्तप्यस्तापकः सवितेति । ननु तप्तिर्नाम दुःखं सा चेतयितुर्नाचेतनस्य देहस्य, यदि हि देहस्यैव तप्तिः स्यात् सा देहनाशे स्वयमेव नश्यतीति तन्नाशाय साधनं नैषितव्यं स्यादिति, उच्यते देहाभावे हि केवलस्य चेतनस्य तप्तिर्न दृष्टा, न च त्वयापि तप्तिर्नाम विक्रिय

...दोऽङ्गीकार्य इत्यर्थः । इतश्च भेद इत्याह । सम्भवतीति । तप्यतापक... ...र्नानापि भिन्नावित्यन्वयः । अर्थानर्थयोः स्वरूपोक्तिपूर्वकं ... ...स्फुटयति । अर्थिनोऽनुकूल इति । अद्वैतमते मुक्तेरयोगमुक्त्वा स्वम ...योगमाह । जात्यन्तरेति । तया तथ्यया बुद्ध्या पुरुषस्य संयोगः स्वस्वा... ...भावः तस्य हेतुरनादिरविवेकस्तस्य परिहारो विवेकस्तस्मादित्यमुक्तस्यापि ...कस्य कथञ्चिदुपचारात्मोक्षोपपत्तिरित्यर्थः । यथा योधगतौ जयपरा... ...जयौ राजन्युपचर्येते तथा पुरुषादत्यन्तभिन्नबुद्धिगतौ बन्धमोक्षौ पुरु... ...उपचर्येते, तदुक्तं सैव च बध्यते मुच्यत इति, सिद्धान्तयति । भवेदिति । ...किं परमार्थदृष्ट्या तप्यतापकभावानुपपत्तिरुच्यते व्यवहारदृष्ट्या वा ना... ...इत्याह । नैकत्वादेवेति । दोषत्वमिति शेषः । तस्मादद्वैतमतं विरुध्यते... ...भवेदित्यादिना । एतस्मात्स्विकविषयविपर्ययित्वं न स्यादित्यर्थः । यत्र तप्य... ...तापकभावो दृष्टस्तत्रैवेति व्यवहारपक्षमादाय सिद्धान्ती ब्रूते । किं... ...पश्यसीति देहस्य तप्यत्वे देहाभावादापत्तिरिति शङ्कते । नन्विति । ...

चेतयितुः केवलस्येष्यते, नापि देहचेतनयोः संहतत्वं अशु-
द्ध्यादिदोषप्रसङ्गात्। न च तप्तेरेव तप्तिमभ्युपगच्छसीति
कथं तवापि तप्यतापकभावः। सत्त्वं तप्यं तापकं रज
इति चेत्, न ताभ्यां चेतनस्य संहतत्वानुपपत्तेः। सत्त्वानु-
रोधित्वाच्चेतनोऽपि तप्यत इवेति चेत्, परमार्थतस्तर्हि
नैव तप्यत इत्यापतति, इवशब्दप्रयोगात्, न चेत् तप्यते
नेवशब्दो दोषाय। न हि डुण्डुभः सर्प इवेत्येतावता
सविषो भवति सर्पो वा डुण्डुभ इवेत्येतावता
निर्विषो भवति अतश्चाविद्याकृतोऽयं तप्यतापकभावो न
पारमार्थिक इत्यभ्युपगन्तव्यमिति, नैवं सति ममापि
किञ्चिद्दुष्यति। अथ पारमार्थिकमेव चेतनस्य तप्यत्वम-

तप्तस्यैव देहस्य तप्तिरिति वदता साङ्ख्येन वक्तव्यं किं चेतनस्य केवलस्य
तप्तिः किं वा देहसंहतस्य उत तप्तेः आहोस्वित् सत्त्वस्य नाद्य इत्याह।
उच्यत इति। न द्वितीयतृतीयावित्याह। नापीत्यादिना। चतुर्थं शङ्कते।
सत्त्वमिति। सत्त्वरजसोस्तप्यतापकत्वे पुरुषस्य बन्धाभावाच्छास्त्रारम्भवैय-
र्थ्यमिति परिहरति। न ताभ्यामिति। असङ्गत्वेऽपि पुरुषस्य तप्यसत्त्व-
प्रतिबिम्बत्वात् तप्तिरिति शङ्कते। सत्त्वेति। तर्हि जलचन्द्रस्य चलनव-
न्मिथ्यैव तप्तिरित्यस्मत्पक्ष आगत इत्याह। परमार्थत इति। इवशब्द-
मात्रेण कथं मिथ्या तप्त्यवगम इति चेत्तदुच्यते। इवशब्दस्तप्यबुद्धिसत्त्व-
सादृश्यं ब्रूते, तच्च सादृश्यं पुरुषस्य तप्यत्वरूपञ्चेत् कल्पितमेव वस्तुतस्त-
प्त्यभावादित्युपपादयति न चेदिति। पुरुषो वस्तुतस्तप्तिशून्यश्चेदिवशब्दो
न दोषाय मिथ्यातप्तिपरत्वादित्यर्थः। मिथ्यासादृश्यमेव दोष इति चेन्ने-
त्याह। नहीति। सविषत्वं निर्विषत्वञ्चेवशब्दार्थः कल्पित एव दृष्टः।
साङ्ख्यस्याविद्यके तप्यतापकत्वे सति ममापि किञ्चिन्न दुष्यति किन्तु इष्ट-

भ्युपगच्छसि तवैव सुतरामनिर्मोक्षः प्रसज्येत । नित्यत्वाभ्युपगमाच्च तापकस्य, तप्यतापकशक्त्योर्नित्यत्वेऽपि सनिमित्तसंयोगापेक्षत्वात् तप्तेः संयोगनिमित्तादर्शननिवृत्तावात्यन्तिकः संयोगोपरमस्ततश्चात्यन्तिको मोक्ष उपपन्न इति चेत्, नादर्शनस्य तमसो नित्यत्वाभ्युपगमात् । गुणानां चोद्भवाभिभवयोरनियतत्वादनियतः संयोगनिमित्तोपरम इति वियोगस्याप्यनियतत्वात् साङ्ख्यस्यैवानिर्मोक्षोऽपरिहार्यः स्यात् । औपनिषदस्य त्वात्मैकत्वाभ्युपगमादेकस्य च विषयविषयिभावानुपपत्तेः, विकारभेदस्य च वाचारम्भणमात्रत्वश्रवणादनिर्मोक्षशङ्का स्वप्नेऽपि नोपजायते । व्यवहारे तु यत्र यथा दृष्टस्तप्यतापकभावस्तत्र

मेव सम्पन्नमित्यर्थः । यदि मिथ्यातप्यत्वाङ्गीकारेऽपसिद्धान्तः स्यादिति भीत्या सत्यं तप्यत्वं पुरुषस्योच्यते तथाप्यपसिद्धान्तः, कौटस्थ्यहानात्, अनिर्मोक्षश्च, सत्त्वस्यात्मना नित्यसंयोगादित्याह । अथेत्यादिना । किञ्च रजसो नित्यत्वात् दुःखघातकत्वमित्याह । नित्यत्वेति । अत्र साङ्ख्यः शङ्कते । तप्येति । सत्त्वं पुरुषो वा तप्यशक्तिः तापकशक्तिस्तु रजः निमित्तमविवेकात्मकदर्शनं तमः तेन सहितः सनिमित्तः संयोगः पुरुषस्य गुणस्वामित्वरूपः तदपेक्षत्वादित्यर्थः । मोक्षसम्भवः निमित्तस्य निवृत्त्यभावात् न मोक्ष इति सिद्धान्ती परिहरति । नेति । तमसो निवृत्त्यभावेऽपि विवेकेनोपरमान्मोक्ष इत्यत आह । गुणानां चेति । चलं गुणवृत्तमित्यङ्गीकारादिति भावः । परपक्षे बन्धमोक्षानुपपत्तिमुक्त्वा स्वपक्षमुपसंहरति । औपनिषदस्य त्विति । वस्तुत एकत्वेन बन्धाभावात् न मुक्त्यभावशङ्कावसरः व्यवहारस्तु भेदाङ्गीकारात् तप्यतापकभावो बन्धलक्षणभावात् तन्निवृत्ति-

तथैव स इति न चोदयितव्यः परिहर्तव्यो वा भवति। प्रधानकारणवादो निराकृतः, परमाणुकारणवाद इदानीं निराकर्तव्यः। तत्रादौ तावद्योऽणुकारणवादिना ब्रह्मवादिनि दोष उत्प्रेक्ष्यते स प्रतिसमाधीयते। तत्रायं वैशेषिकाणामभ्युपगमः, कारणद्रव्यसमवायिनो गुणाः कार्यद्रव्ये समानजातीयं गुणान्तरमारभन्ते शुक्लेभ्यः तन्तुभ्यः शुक्लस्य पटस्य प्रसवदर्शनात् तद्विपर्ययादर्शनाच्च, तस्माच्चेतनस्य ब्रह्मणो जगत्कारणत्वेऽभ्युपगम्यमाने कार्येऽपि जगति चैतन्यं समवेयात् तददर्शनात्तु न चेतनं ब्रह्म जगत्कारणं भवितुमर्हतीति। इममभ्युपगमं तदीययैव प्रक्रियया व्यभिचारयति॥

महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम्॥ ११॥

एषा तेषां प्रक्रिया, परमाणवः किल कञ्चित् काल-

सोपपाद्य इति न चोद्यावसर इत्यर्थः। वृत्तानुवादेन महद्दीर्घवदिति स्वमतस्थापनात्मकाधिकरणस्य सङ्गतिमाह। प्रधानेति। यद्यपि सांख्यमतनिरासानन्तरं परमाणुवादो निराकर्तव्यः स्वमतस्थापनस्य स्मृतिपादे सङ्गतत्वात् तथापि पूर्वत्र प्रधानगुणानां सुखादीनां जगत्यनन्वयात् प्रधानस्यानुपादानत्वमुक्तम्। तथा ब्रह्मगुणचैतन्यानन्वयाद्ब्रह्मणोऽपि नोपादानत्वमिति दोषो दृष्टान्तसङ्गतिलाभादत्र समाधीयत इत्यर्थः॥

चेतनाद्ब्रह्मणो जगत्सर्गवादी वेदान्तसमन्वयो विषयः, स किं यः समवायिकारणगुणः स कार्यद्रव्ये स्वसमानजातीयगुणारम्भकस्तन्तुशौक्ल्यवदिति न्यायेन विरुध्यते न वेति सन्देहे न्यायस्याव्यभिचाराद्विरुध्यत इति प्राप्ते व्यभिचारान्न विरोध इति सिद्धान्तयन् व्याचष्टे। एषेत्यादिना।

मनारब्धकार्या यथायोगं रूपादिमन्तः पारिमाण्डल्यपरिमाणास्तिष्ठन्ति, ते च पश्चाददृष्टादिपुरःसराः संयोगसचिवाश्च सन्तो द्व्यणुकादिक्रमेण कृत्स्नं कार्यजातमारभन्त कारणगुणाश्च कार्ये गुणान्तरं। यदा द्वौ परमाणू द्व्यणुकमारभेते तदा परमाणुगता रूपादिगुणविशेषाः शुक्लादयो द्व्यणुके शुक्लादीनपरानारभन्ते। परमाणुगुणविशेषस्तु पारिमाण्डल्यं न द्व्यणुके पारिमाण्डल्यमपरमारभते, द्व्यणुकस्य परिमाणान्तरयोगाभ्युपगमात्। अणुत्वह्रस्वत्वे हि द्व्यणुकवर्तिनी परिमाणे वर्णयन्ति। यदापि द्वे द्व्यणुके चतुरणुकमारभेते तदापि समानं द्व्यणुकसमवायिनां

यद्यपि न विलक्षणत्वादित्यत्र चेतनादचेतनसर्गः साधितस्तथापि वैशेषिकन्यायस्य तदीयप्रक्रियया व्यभिचारोक्त्यभावादस्य सूत्रस्य न गतार्थता, प्रलयकाले परमाणवो निश्चला असंयुक्तास्तिष्ठन्ति सर्गकाले चादृष्टवदात्मसंयोगात्तेषु कर्म भवति, तेन संयोगात् द्रव्यान्तरसृष्टिर्भवति, कारणगुणाः कार्ये गुणान्तरमारभन्त इति सामान्येन प्रक्रियामुक्त्वा विशेषमाह। यदा द्वाविति। परमाणुः परिमण्डलः, तद्गतं परिमाणं पारिमाण्डल्यमित्युच्यते, तच्च स्वसमानजातीयगुणारम्भकं न भवतीति न्यायस्य व्यभिचार इति भावः। व्यभिचारस्थलान्तरमाह। यदापि द्वे इति। द्वे द्वे इति शब्दद्वयं पठितव्यं, एवं सति चतुर्भिर्द्व्यणुकैश्चतुरणुकारम्भ उपपद्यते, यथाश्रुते तु द्वाभ्यां द्व्यणुकाभ्यां महच्चतुरणुकस्यारम्भो न युज्यते, कारणगतं महत्त्वं बहुत्वं वा विना कार्ये महत्त्वायोगादिति मन्तव्यम्। प्रकटार्थकारास्तु यत् द्वाभ्यां द्व्यणुकाभ्यामारब्धकार्ये महत्त्वं दृश्यते तस्य हेतुः प्रचयो नाम प्रशिथिलावयवसंयोग इति रावणप्रणीते भाष्ये दृश्यत इति चिरन्तनवैशेषिकदृष्ट्येदं भाष्यमित्याहुः। सर्वथापि द्व्यणुकगतह्रस्वत्वाणुत्वपरिमाणयोरनारम्भकत्वाद्व्यभिचारः। यद्यपि तार्किका द्वाभ्यामेव

शुक्लादीनामारम्भकत्वं । अणुत्वह्रस्वत्वे तु द्व्यणुकसमवायिनी अपि नैवारभेते, चतुरणुकस्य महत्त्वदीर्घत्वपरिमाणयोगाभ्युपगमात् । यदापि बहवः परमाणवो बहूनि वा द्व्यणुकानि द्व्यणुकसहितो वा परमाणुः कार्यमारभन्ते तदापि समानैषा योजना । तदेवं यथा परमाणोः परिमण्डलात् सतोऽणु ह्रस्वञ्च द्व्यणुकं जायते महद्दीर्घञ्च त्र्यणुकादि न परिमण्डलं । यथा वा द्व्यणुकादणोर्ह्रस्वाच्च सतो महद्दीर्घञ्च त्र्यणुकं जायते नाणु नोत ह्रस्वं, एवं चेतनाद्ब्रह्मणोऽचेतनं जगज्जनिष्यत इत्यभ्युपगमे किं तव छिन्नं । अथ मन्यसे विरोधिना परिमाणान्तरेणाक्रान्तं कार्यद्रव्यं द्व्यणुकादीत्यतो नारम्भकाणि कारणगतानि पारिमाण्डल्यादीनीत्यभ्युपगच्छामि न तु चेतनाविरोधिना

परमाणुभ्यां द्व्यणुकं त्रिभिर्द्व्यणुकैस्त्र्यणुकमिति कल्पयन्ति तथापि तर्कस्याप्रतिष्ठानान्न नियम इति मत्वा ब्रूते । यदापि बहव इति । कारणगुणाः शुक्लादयः समानजातीयगुणारम्भकाः, कार्यद्रव्यपरिमाणन्तु न कारणगुणपरिमाणारब्धं किन्तु कारणगतसंख्यारब्धमिति प्रक्रिया तुल्येत्यर्थः । एवं प्रक्रियां दर्शयित्वा सूत्रं योजयन् व्यभिचारमाह । तदेवमिति । परमाणुभ्य एव महद्दीर्घं चेत्यनियतप्रक्रियामाश्रित्योक्तं, नियतप्रक्रियामाश्रित्य व्यभिचारमाह । यथा वेति । अणुह्रस्वेभ्यो द्व्यणुकेभ्योऽणुद्रव्यं न जायते ह्रस्वमपि न जायत इति व्यभिचार इत्यर्थः । सूत्रे चशब्दश्चार्थोऽनुक्तसमुच्चयार्थः । तथा च ह्रस्वपरिमण्डलाभ्यां द्व्यणुकपरमाणुभ्यां महद्दीर्घवच्चेतनादचेतनं जायत इति सूत्रयोजना । तत्र ह्रस्वान्महद्दीर्घं त्र्यणुकं परिमण्डलादणु ह्रस्वमिति विभागः । दृष्टान्तैक्यं प्रकृते । अथ मन्यस इति । अचेतनेन विरोधिगुण इत्यत्र

गुणान्तरेण जगत आक्रान्तत्वमस्ति येन कारणगताचेतना कार्ये चेतनान्तरं नारभेत, न ह्यचेतनानामचेतनाविरोधी कश्चिद्गुणोऽस्ति चेतनाप्रतिषेधमात्रत्वात्, तस्मात् पारिमाण्डल्यादिवैषम्यात् प्राप्नोति चेतनाया आरम्भकत्वमिति, मैवं मंस्थाः, यथा कारणे विद्यमानानामपि पारिमाण्डल्यादीनामनारम्भकत्वमेवं चैतन्यस्यापीत्यस्यांशस्य समानत्वात् । न च परिमाणान्तराक्रान्तत्वं पारिमाण्डल्यादीनामनारम्भकत्वे कारणं, प्राक् परिमाणान्तरारम्भात् पारिमाण्डल्यादीनामारम्भकत्वोपपत्तेः । आरब्धमपि कार्यद्रव्यं प्राक् गुणारम्भात् क्षणमात्रमगुणं तिष्ठतीत्यभ्युपगमात् । न च परिमाणान्तरारम्भे व्यग्राणि पारिमाण्डल्यादीनि, अतः स्वसमानजातीयं परिमाणान्तरं नारभन्ते परिमाणान्तरस्यान्यहेतुत्वोपगमात् । कारणबहुत्वात् कारणमहत्त्वात् प्रचयवि

आह । न ह्यचेतनेति । कार्यद्रव्यस्य परिमाणान्तराक्रान्तत्वमङ्गीकृत्य विवक्षितांशसाम्यमाह । मैवमिति । अङ्गीकारं त्यजति न चेति । उत्पन्नं हि परिमाणान्तरं विरोधि भवति तदुत्पत्तेः प्राग्विरोध्यभावात्, द्व्यणुके पारिमाण्डल्यारम्भः किं न स्यादित्यर्थः । ननु विरोधिपरिमाणेन सहैव द्रव्यं जायत इत्यत आह । आरब्धमपीति । सहोत्पत्तावपसिद्धान्तः अतो विरोध्यभावः सिद्ध इति भावः । अणुत्वाद्यारम्भे व्यग्रत्वात् पारिमाण्डल्यादेः स्वसमानगुणानारम्भकत्वमित्याशङ्क्य निषेधति । न चेति । व्यग्रत्वमन्यथासिद्धिः, तत्र हेतुः परिमाणान्तरस्येति । अन्यहेतुकत्वे सूत्रमुदाहरति । कारणेति । कारणानां द्व्यणुकानां बहुत्वात् त्र्यणुके महत्त्वं मृदो महत्त्वाद्घटे महत्त्वं द्वितूलपिण्डारब्धे तिस्थूलतूलपिण्डे प्रचयाख्यसंयोगविशेषान्महत्त्वमित्यर्थः । महत्त्ववि-

शेषाच्च महत् । [वै०अ०७। आ०१।सू०९।] तद्विपरीतमणु [वै०।७।१।१०] । एतेन दीर्घत्वह्रस्वत्वे व्याख्याते । [वै०।७।१।१७।] इति हि काणभुजानि सूत्राणि । न च संनिधानविशेषात् कुतश्चित्कारणबहुत्वादीन्येवारभन्ते न पारिमाण्डल्यादीनीत्युच्येत द्रव्यान्तरे गुणान्तरे वारभ्यमाणे सर्वेषामेव कारणगुणानां स्वाश्रयसमवायाविशेषात्, तस्मात् स्वभावादेव पारिमाण्डल्यादीनामनारम्भकत्वं तथा चेतनाया अपीति द्रष्टव्यम् । संयोगाच्च द्रव्यादीनां विलक्षणानामुत्पत्तिदर्शनात् समानजातीयोत्पत्तिव्यभिचारः । द्रव्ये प्रकृते गुणोदाहरणमयुक्तमिति चेत्, न, दृष्टान्तेन विलक्षणारम्भमात्रस्य विवक्षितत्वात् । न च द्रव्यस्य द्रव्यमेवोदाहर्तव्यं गुणस्य वा गुण एवेति कश्चिन्नियमे हेतुरस्ति ।

महत्त्वं परमाणुगतद्वित्वसंख्यया द्व्यणुके भवतीत्याह । तदिति । यन्महत्त्वस्यासमवायि कारणं तदेव महत्त्वसमानाधिकरणस्य दीर्घत्वस्य यच्चाणुत्वस्यासमवायि कारणं तदेवाणुत्वाविनाभूतह्रस्वत्वस्यासमवायि कारणमित्यतिदिशति एतेनेति । अतो महत्त्वादौ अहेतुत्वात् पारिमाण्डल्यादीनां व्यर्थत्वमविरुद्धमिति भावः । तेषां सन्निधिविशेषाभावाच्च समानगुणारम्भकत्वमत्रापि न वाच्यं इत्याह । न चेति । पारिमाण्डल्यादीनामपि बहुत्वादिवत् समवायिकारणगतत्वाविशेषादित्यर्थः । तेषामनारम्भकत्वे कार्यद्रव्यस्य विरोधिगुणाक्रान्तत्वं व्यर्थत्वं सन्निधिर्वा हेतुरित्युक्तिफलमाह । तस्मादिति । यस्तु कारणगुणः स्वसमानगुणारम्भक इति व्याप्तिः सामान्यगुणेषु पारिमाण्डल्यादिषु व्यभिचारेऽपि यो द्रव्यसमवायिकारणगतो विशेषगुणः स स्वसमानजातीयगुणारम्भक इति व्याप्तेश्चैतन्यस्य विशेषगुणत्वादारम्भकत्वं दुर्वारमिति, तन्मन्दं, चित्रपटहेतुतन्तुगतेषु

सूत्रकारोऽपि भवतां द्रव्यस्य गुणमुदाजहार प्रत्यक्षाप्रत्यक्षाणामप्रत्यक्षत्वात् संयोगस्य पञ्चात्मकत्वं न विद्यत इति [वै० अ० ४। आ० २। सू० २।] यथा प्रत्यक्षाप्रत्यक्षयोर्भूम्याकाशयोः समवयन् संयोगोऽप्रत्यक्षः, एवं प्रत्यक्षाप्रत्यक्षेषु पञ्चसु समवयच्छरीरमप्रत्यक्षं स्यात्, प्रत्यक्षं तु शरीरं दृश्यते, तस्मान्न पाञ्चभौतिकमिति। एतदुक्तं भवति गुणश्च संयोगो द्रव्यं शरीरं, दृश्यते त्विति चात्रापि विलक्षणोत्पत्तिः प्रपञ्चिता। नन्वेवं सति तेनैव तद्गतं, नेति ब्रूमः तत्साक्षात् प्रत्युक्तं एतत्तु वैशेषिकं प्रति। नन्वतिदेशोऽपि समानन्यायतया कृतः, एतेनावशिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याता इति, सत्यमेतत् तस्यैव त्वयं वैशेषिकपरीक्षारम्भे तत्प्रक्रियानुगतेन निदर्शनेन प्रपञ्चः कृतः॥

नीलादिरूपेषु विजातीयविलक्षणकार्यहेतुषु व्यभिचाराच्चैतन्यस्यात्मत्वेन [illegible]त्वाभावाच्चेति मन्तव्यम्। तस्माच्चेतनाद्विजातीयारम्भो युक्त इति विलक्षणतत्त्वोदाहरणान्तरमाह। संयोगश्चेति। ननु चेतनं ब्रह्म कार्योपादानत्वात् द्रव्यं, तच्च, विलक्षणस्योपादानमिति प्रकृते किञ्चिद्द्रव्यमेव विलक्षणकार्यकरमुदाहर्तव्यं न संयोगस्य गुणस्योदाहरणं युक्तमिति शङ्कते। द्रव्य इति। गुणात् द्रव्यस्येव चेतनादचेतनारम्भ इति विलक्षणारम्भकत्वांशेऽयं दृष्टान्त इति परिहरति। नेति। अनियमः कणादसम्मत इत्याह। सूत्रकारोऽपीति। एतावता कथमनियमस्तत्राह। एतदुक्तमिति। न विलक्षणत्वन्यायेन पुनरुक्त्यभावेऽप्यतिदेशाधिकरणेन पुनरुक्तिरिति शङ्कते। नन्वतिदेश इति। समानगुणारम्भनियमस्य पारिमाण्डल्यादिदृष्टान्तेन भङ्गार्थमस्यारम्भ इत्याह। सत्यमिति। तस्यैवातिदेशस्यैतदर्थः॥

उभयथापि न कर्मातस्तदभावः ॥ १२ ॥

इदानीं परमाणुकारणवादं निराकरोति । स च वाद इत्थं समुत्तिष्ठति । पटादीनि हि लोके सावयवानि द्रव्याणि स्वानुगतैः संयोगसचिवैस्तन्त्वादिभिर्द्रव्यैरारभ्यमाणानि दृष्टानि तत्सामान्येन यावत् किञ्चित् सावयवं तत्सर्वं स्वानुगतैरेव संयोगसचिवैस्तैस्तैर्द्रव्यैरारब्धमिति गम्यते । स चायमवयवावयविविभागो यतो निवर्तते सोऽपकर्षपर्यन्तगतः परमाणुः, सर्वञ्चेदं गिरिसमुद्रादिकं जगत् सावयवं, सावयवत्वादाद्यन्तवत्, न चाकारणेन कार्येण भवितव्यमित्यतः परमाणवो जगतः कारणमिति कणभुगभिप्रायः । तानि इमानि चत्वारि भूतानि भूम्यप्तेजःपवनाख्यानि सावयवान्युपलभ्य चतुर्विधाः परमाणवः परिकल्प्यन्ते । तेषां चापकर्षपर्यन्तगतत्वेन परतो विभागासम्भवाद्विनश्यतां पृथिव्यादीनां परमाणुपर्यन्तो विभागो

वैशेषिकमतपरीक्षामारभते । उभयथापि न कर्मातस्तदभावः । नास्य प्रासङ्गिकेन पूर्वाधिकरणेन संगतिरपेक्षितेति मत्वाह: प्रधानस्येश्वरानधिष्ठितस्याकारणत्वेऽपि परमाणूनां तदधिष्ठितानां कारणत्वमस्त्विति प्रत्युदाहरणसङ्गत्या सांख्याधिकरणानन्तर्यमस्य वदंस्तात्पर्यमाह । इदानीमिति । द्व्यणुकादिक्रमेण परमाणुभिर्जगदारभ्यते इति वैशेषिकराद्धान्तोऽत्र विषयः स किं मानमूलो भ्रान्तिमूलो वेति सन्देहे पूर्वपक्षयति । स चेति । तैः पटादिभिः सामान्यं क्षित्यादेः कार्यद्रव्यत्वं तेनेत्यर्थः । विमतं सावयवं क्षित्यादिकं स्वन्यूनपरिमाणसंयोगसचिवानेकद्रव्यारब्धं कार्यद्रव्यत्वात् पटादिवदिति प्रयोगः स्वेष्टपरमाणुसिद्ध्यर्थानि साध्यविशेषणानि । ननु तावता

भवति स प्रलयकालः । ततः सर्गकाले च वायवीयेष्वणुष्वदृष्टापेक्षं कर्मोत्पद्यते, तत्कर्म स्वाश्रयमणुमण्वन्तरेण संयुनक्ति, ततो द्व्यणुकादिक्रमेण वायुरुत्पद्यते, एवमग्निरेवमापः एवं पृथिवी एवं शरीरं सेन्द्रियं इत्येवं सर्वमिदं जगदणुभ्यः सम्भवति, अणुगतेभ्यश्च रूपादिभ्यो द्व्यणुकादिगतानि रूपादीनि सम्भवन्ति तन्तुपटन्यायेनेति काणादा मन्यन्ते । तत्रेदमभिधीयते विभागावस्थानां तावदणूनां संयोगः कर्मापेक्षोऽभ्युपगन्तव्यः कर्मवतां तन्त्वादीनां संयोगदर्शनात्, कर्मणश्च कार्यत्वान्निमित्तं किमप्यभ्युपगन्तव्यं, अनभ्युपगमे निमित्ताभावान्नाणुष्वाद्यं कर्म स्यादभ्युपगमेऽपि यदि प्रयत्नोऽभिघातादिर्वा यथादृष्टं किमपि कर्मणो निमित्तमभ्युपगम्येत तस्यासम्भवान्नैवाणुष्वाद्यं कर्म स्यात्, न हि तस्यामवस्थायामात्मगुणः प्रयत्नः सम्भवति शरीराभावात् । शरीर-

---

कथं परमाणुसिद्धिरित्यत आह । स चायमिति । विमतं सावयवत्वं प्रवृत्तावच्छेदकं यतो निवर्तते स न्यूनपरिमाणप्रकर्षस्य पर्यन्तत्वेनावसानभूमित्वेनावगतः परमाणुरित्यर्थः । यावत् सावयवमनुमानप्रवृत्तेः द्व्यणुकन्यूनद्रव्यं निरवयवं सिध्यतीति भावः । जगन्नित्यत्ववादात् कार्यद्रव्यानित्यत्वमसिद्धमिति वदन्तं प्रत्याह । सर्वञ्चेति । विमतमाद्यन्तवत् सावयवत्वात् पटवदित्यर्थः । हेतोरसिद्धिं निरस्याप्रयोजकत्वं निरस्यति । न चेति । ते कतिविधा इत्याकाङ्क्षायामाह । तानीति प्रलये चैषामपि भावाच्च जगत्कारणत्वमित्याशङ्क्याह । तेषाञ्चेति । अवयवानां विभागान्नाशाद्वाऽवयविनो नाशः परमाणूनां निरवयवत्वेनावयवविभागादेर्नाशहेतोरसम्भवान्न नाश इत्यर्थः । तेषां नित्यत्वं फलितं सृष्टिक्रममाह । तत

प्रतिष्ठे हि मनस्यात्मनः संयोगे सत्यात्मगुणः प्रयत्नो जायते । एतेनाभिघाताद्यपि दृष्टं निमित्तं प्रत्याख्यातव्यम् । सर्गोत्तरकालं हि तत्सर्वं नाद्यस्य कर्मणो निमित्तं सम्भवति, अथादृष्टमाद्यस्य कर्मणो निमित्तमित्युच्येत, तत्पुनरात्मसमवायि वा स्यादणुसमवायि वा । उभयथापि नादृष्टनिमित्तमणुषु कर्मावकल्पेत, अदृष्टस्याचेतनत्वात् । न ह्यचेतनं चेतनेनानधिष्ठितं स्वतन्त्रं प्रवर्तते प्रवर्तयति वेति सांख्यपरीक्षायामभिहितम् । आत्मनश्चानुत्पन्नचैतन्यस्य तस्यामवस्थायामचेतनत्वात् । आत्मसमवायित्वाभ्युपगमाच्च नादृष्टमणुषु कर्मणो निमित्तं स्यादसम्बन्धात् । अदृष्टवता पुरुषेणास्त्यणूनां सम्बन्ध इति चेत् सम्बन्धसातत्यात् प्रवृत्तिसातत्यप्रसङ्गो नियामकान्तराभावात् । तदेवं नियतस्य कस्यचित् कर्मनिमित्तस्याभावात् नाणुष्वाद्यं कर्म

इति । एवं काणादमतस्य मानमूलत्वात्तेन वेदान्तसमन्वयस्य विरोधादसिद्धिरिति पूर्वपक्षे फलं तस्य भ्रान्तिमूलत्वादविरोध इति सिद्धान्तयति । तत्रेदमिति । प्रलये विभक्तानां परमाणूनां अन्यतरकर्मणोभयकर्मणा वा संयोगो वाच्यः, कर्मणश्च निमित्तं प्रयत्नादिकं दृष्टं, यथा प्रयत्नवदात्मसंयोगाद्देहचेष्टा, वाय्वाद्यभिघाताद्वृक्षादिचलनं, हस्तनोदनादिषूवादिगमनं तद्वदणुकर्मणो दृष्टं निमित्तमभ्युपगम्यते, न वा द्वितीये कर्मानुत्पत्तिः । नाद्यः प्रयत्नादेः सृष्ट्युत्तरकालीनत्वादित्युभयथापि न कर्म सम्भवति, अतः कर्माभावात् तस्य संयोगपूर्वकद्व्यणुकादिसर्गस्याभाव इति सूत्रार्थः । स्थिरस्य वेगवद्द्रव्यसंयोगविशेषोऽभिघातः, स एव चलस्य नोदनमिति भेदः, दृष्टनिमित्ताभावेऽपि अदृष्टवदात्मसंयोगादणुकर्मेति शङ्कते । अ-

स्यात् कर्माभावात् तन्निबन्धनः संयोगो न स्यात् संयोगाभावाच्च तन्निबन्धनं द्व्यणुकादिकार्यजातं न स्यात्। संयोगश्चाणोरण्वन्तरेण सर्व्वात्मना वा स्यादेकदेशेन वा, सर्व्वात्मना चेदुपचयानुपपत्तेरणुमात्रत्वप्रसङ्गो दृष्टविपर्य्ययप्रसङ्गश्च। प्रदेशवतो द्रव्यस्य प्रदेशवता द्रव्यान्तरेण संयोगस्य दृष्टत्वात्। एकदेशेन चेत् सावयवत्वप्रसङ्गः। परमाणूनां कल्पिताः प्रदेशाः स्युरिति चेत् कल्पितानामवस्तुत्वात्, अवस्त्वेव संयोग इति वस्तुनः कार्य्यस्यासमवायिकारणं न स्यात्, असति चासमवायिकारणे द्व्यणुकादिकार्य्यद्रव्यं नोत्पद्येत। यथा चादिसर्गे निमित्ताभावात् संयोगोत्पत्त्यर्थं कर्म नाणूनां सम्भवति एवं

स्याददृष्टमिति। विकल्पपुरःसरं दूषयति। तत्पुनरिति। जडात्मदृष्टयोरात्मवत्त्वं किं न स्यादिति मत्वा विकल्पः कृत इति मन्तव्यम्। अत्रापि सूत्रं योजयति। उभयथेति। जीवाधिष्ठितमदृष्टं निमित्तमस्त्वित्यत आह। आत्मनश्चेति। अचेतनत्वादात्मविभुत्वमिति शेषः, भिन्नेश्वरस्याधिष्ठातृत्वमग्रे निराकरिष्यते, अचेतनत्वमदृष्टस्य कर्मनिमित्तत्वाभावे हेतुरुक्तः। हेत्वन्तरमाह। आत्मसमवायित्वेति। गुरुत्ववददृष्टमपि स्वाश्रयसंयुक्ते क्रियाहेतुरिति शङ्कते। अदृष्टवतेति। विभुसंयोगस्याणुषु सदा सत्त्वात् क्रियासातत्ये प्रलयाभावः स्यादिति दूषयति। सम्बन्धेति। कादाचित्कप्रवृत्तेरदृष्टनियम्यत्वायोगेऽपीश्वरान्नियम इत्यत आह। नियामकान्तरेति। यत् ज्ञानं तच्छरीरजन्यमिति व्याप्तिविरोधेन नित्यज्ञानादिगुण ईश्वरो नास्ति, अस्तित्वेऽपि सदा सत्त्वान्न नियामकत्वमिति भावः। सूत्रार्थं निगमयति। तदेवमिति। संयोगस्य हेतुत्वं खण्डयित्वा स्वरूपं खण्डयति। संयोगश्चाणोरिति। संयोगस्य व्याप्यवृत्तित्वे एकाणुस्थितस्यान्तर्भावात् कार्यस्य पृथुत्वायोगात् सर्वं कार्यं परमाणुमात्रं स्यादि-

महाप्रलयेऽपि विभागोत्पत्त्यर्थं कर्म नैवाणूनां सम्भवेत्। न हि तत्रापि किञ्चिन्नियतं तन्निमित्तं दृष्टमस्ति। अदृष्टमपि भोगप्रसिद्ध्यर्थं न प्रलयप्रसिद्ध्यर्थमित्यतो निमित्ताभावान्न स्यादणूनां संयोगोत्पत्त्यर्थं विभागोत्पत्त्यर्थं वा कर्म, अतश्च संयोगविभागाभावात् तयोः सर्गप्रलययोरभावः प्रसज्येत, तस्मादनुपपन्नोऽयं परमाणुकारणवादः॥

समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः॥ १३॥

समवायाभ्युपगमाच्च तदभाव इति प्रकृतेनाणुकारणवादनिराकरणेन सम्बध्यते, द्वाभ्यां चाणुभ्यां द्व्यणुकमुत्पद्यमानमत्यन्तभिन्नमणुभ्यामणवोः समवैतीत्यभ्युपगम्यते भवता, न चैवमभ्युपगच्छता शक्यतेऽणुकारणवादः समर्थयितुं, कुतः साम्यादनवस्थितेः। यथैव ह्यणुभ्यामत्यन्तभिन्नं सत् द्व्यणुकं समवायलक्षणेन सम्बन्धेन ताभ्यां स-

---

त्यर्थः। किञ्च सावयवद्रव्ये संयोगस्यैकांशवृत्तित्वं दृष्टं तद्विरोधाद्व्याप्यवृत्तित्वं न कल्प्यमित्याह। इष्टेति। परमाणोः संयोग एकदेशेन चेदिति सम्बन्धः, दिग्भेदेन कल्पितप्रदेशस्य संयोगस्यापि कल्पितत्वात् ततः कार्यं नोत्पद्येत, उत्पन्नं वा मिथ्या स्यादित्यपसिद्धान्त इत्यर्थः। काणादानां सर्गप्रलयौ सूत्रं योजयित्वा प्रलयनिरासेऽपि सूत्रं योजयति। यथा चेति॥

परमाणूनां कर्मणा संयोगात् सर्गः विभागात् प्रलय इति प्रक्रिया न युक्ता युगपदनन्तपरमाणूनां विभागे नियतस्यापि घातादेर्दृष्टस्य निमित्तस्याभावात् धर्माधर्मरूपादृष्टस्य सुखदुःखार्थत्वेन सुखदुःखशून्यप्रलयप्रयोजकत्वायोगाच्चादृष्टनिमित्तो न कर्मणा विभागः सम्भवति। तथा च

म्बध्यते, एवं समवायोऽपि समवायिभ्योऽत्यन्तभिन्नः सन् समवायलक्षणेनान्येनैव सम्बन्धेन समवायिभिः सम्बध्येतात्यन्तभेदसाम्यात्, ततश्च तस्य तस्यान्योऽन्यः सम्बन्धः कल्पयितव्य इत्यनवस्थैव प्रसज्येत। नन्विह प्रत्ययग्राह्यः समवायो नित्यसम्बद्ध एव समवायिभिर्गृह्यते नासम्बद्धः सम्बन्धान्तरापेक्षो वा, ततश्च न तस्यान्यः सम्बन्धः कल्पयितव्यो येनानवस्था प्रसज्येत। नेत्युच्यते, संयोगोऽप्येवं सति संयोगिभिः नित्यसम्बद्ध एवेति समवायवन्नान्यं सम्बन्धमपेक्षेत। अथार्थान्तरत्वात् संयोगः सम्बन्धान्तरमपेक्षेत, समवायोऽपि तर्ह्यर्थान्तरत्वात् सम्बन्धान्तरमपेक्षेत। न च गुणत्वात् संयोगः सम्बन्धान्तरमपेक्षते, न समवायोऽगुणत्वादिति युज्यते वक्तुं, अपेक्षाकारणस्य तुल्यत्वात्

द्वयोरदृष्टनिमित्तयोरसत्त्वादुभयथापि संयोगार्थत्वेन विभागार्थत्वेन च कर्म नास्ति, अतः कर्माभावात् तयोः संयोगविभागपूर्वकयोः सर्गप्रलययोरभाव इति सूत्रयोजना। समवायाभ्युपगमाच्च तदभावः। अणुवादासम्भव इति योग्यतया सम्बध्यते, द्व्यणुकसमवाययोः परमाणुभिन्नत्वसाम्यात् द्व्यणुकवत् समवायस्यापि समवायान्तरनिबन्धनस्थितिरित्यर्थः। नन्विह तन्तुषु पट इत्यादिविशिष्टधीनियामकः समवायो न सम्बन्धान्तरमपेक्षते, स्वरूपेणैव नित्यसम्बन्धत्वादिति शङ्कते। नन्विहेति। संयोगस्यापि स्वरूपसम्बन्धोपपत्तेः समवायो न स्यादिति दूषयति। नेति। सम्बन्धिभिन्नत्वाद्रूपे[illegible] समवायस्यापि तुल्या। गुणपरिभाषायामेति, गुणत्वाभावेऽपि कर्मत्वादीनां समवायाङ्गीकारादगुणत्वं समवायित्वे न व्यापकं नापि व्याप्यं [illegible] समवायिवत् स्वरूपसम्बन्धसम्भवेन व्याप्त्यनङ्ग[illegible]कर्मा-

गुणपरिभाषायाश्चातन्त्रत्वात्, तस्मादर्थान्तरं समवायमभ्युपगच्छतः प्रसज्येतैवानवस्था। प्रसज्यमानायां चानवस्थायामेकासिद्धौ सर्वासिद्धेर्नैभ्यामणुभ्यां द्वयणुकं नैवोत्पद्येत, तस्मादप्यनुपपन्नः परमाणुकारणवादः॥

नित्यमेव च भावात्॥ १४॥

अपि चाणवः प्रवृत्तिस्वभावा वा निवृत्तिस्वभावा वा उभयस्वभावा वा अनुभयस्वभावा वाभ्युपगम्येरन् गत्यन्तराभावात्, चतुर्द्धापि नोपपद्यते। प्रवृत्तिस्वभावत्वे नित्यमेव प्रवृत्तेर्भावात् प्रलयाभावप्रसङ्गः। निवृत्तिस्वभावत्वेऽपि नित्यमेव निवृत्तेर्भावात् सर्गाभावप्रसङ्गः। उभयस्वभावत्वञ्च विरोधादसमञ्जसं, अनुभयस्वभावत्वे तु निमित्तवशात् प्रवृत्तिनिवृत्त्योरभ्युपगम्यमानयोरदृष्टादेर्निमित्तस्य नित्यसन्निधानान्नित्यप्रवृत्तिप्रसङ्गः, अतन्त्रत्वेऽप्यदृष्टादेर्नित्याप्रवृत्तिप्रसङ्गः, तस्मादप्यनुपपन्नः परमाणुकारणवादः॥

वात् तस्मात् सम्बन्धिभिन्नत्वमेव सम्बन्धान्तरापेक्षायां कारणं तच्च समवायेऽपि तुल्यत्वादनवस्था दुर्वारा, सा च मूलक्षयकरी तया समवायासिद्धौ समवेतद्वयणुकासिद्धिरित्यर्थः॥

सूत्रं व्याचष्टे। अपि चेति। अनुभयस्वभावत्वे नैमित्तिकप्रवृत्तिर्वाच्या, निमित्तञ्च कालादृष्टादिकं नित्यसन्निहितमिति नित्यमेव प्रवृत्तिप्रसङ्गः, तस्मान्नित्यत्वे प्रवृत्त्यभाव इत्यर्थः॥

स्यात् कर्माभावात् तन्निबन्धनः संयोगो न स्यात् संयोगाभावाच्च तन्निबन्धनं द्व्यणुकादिकार्यजातं न स्यात्। संयोगश्चाणोरण्वन्तरेण सर्वात्मना वा स्यादेकदेशेन वा। सर्वात्मना चेदुपचयानुपपत्तेरणुमात्रत्वप्रसङ्गो दृष्टविपर्ययप्रसङ्गश्च। प्रदेशवतो द्रव्यस्य प्रदेशवता द्रव्यान्तरेण संयोगस्य दृष्टत्वात्। एकदेशेन चेत् सावयवत्वप्रसङ्गः। परमाणूनां कल्पिताः प्रदेशाः स्युरिति चेत् कल्पितानामवस्तुत्वात् अवस्त्वेव संयोग इति वस्तुनः कार्यस्यासमवायिकारणं न स्यात्, असति चासमवायिकारणे द्व्यणुकादिकार्यद्रव्यं नोत्पद्येत। यथा चादिसर्गे निमित्ताभावात् संयोगोत्पत्त्यर्थं कर्म नाणूनां सम्भवति एवं

स्यादिदमिति। विकल्पपुरःसरं दूषयति। सत्युभयोरिति। जडात्मादृष्टयोराश्रयत्वं किं न स्यादिति मत्वा विकल्पः कृत इति मन्तव्यम्। अत्रापि सूत्रं योजयति। उभयथेति। जीवाधिष्ठितमदृष्टं निमित्तमस्त्वित्यत आह। आत्मनश्चेति। अचेतनत्वादात्मविशिष्टत्वमिति शेषः। भिन्नेश्वरस्याधिष्ठातृत्वमग्रे निराकरिष्यते, अचेतनत्वमदृष्टस्य कर्मनिमित्तत्वाभावे हेतुरुक्तः। हेत्वन्तरमाह। आत्मसमवायित्वेति। गुरुत्ववददृष्टमपि स्वाश्रयसंयुक्ते क्रियाहेतुरिति शङ्कते। अदृष्टवतेति। विभुसंयोगस्याणुषु सदा सत्त्वात् क्रियासातत्ये प्रलयाभावः स्यादिति दूषयति। सम्बन्धेति। कादाचित्कप्रवृत्तेरदृष्टनियम्यत्वायोगेऽपीश्वरान्नियम इत्यत आह। नियामकान्तरेति। यत् ज्ञानं तच्छरीरजन्यमिति व्याप्तिविरोधेन नित्यज्ञानासिद्धेस्तद्रूप ईश्वरो नास्ति, अस्तित्वेऽपि सदा सत्त्वान्न नियामकत्वमिति भावः। सूत्रार्थं निगमयति। तदेवमिति। संयोगस्य हेतुत्वं खण्डयित्वा स्वरूपं खण्डयति। संयोगश्चाणोरिति। संयोगस्य व्याप्यवृत्तित्वे एकाणावितरस्यान्तर्भावात् कार्यस्य पृथुत्वायोगात् सर्वं कार्यं परमाणुमात्रं स्यादि-

महाप्रलयेऽपि विभागोत्पत्त्यर्थं कर्म नैवाणूनां सम्भवेत्। न हि तत्रापि किञ्चिन्नियतं तन्निमित्तं दृष्टमस्ति। अदृष्टमपि भोगप्रसिद्ध्यर्थं न प्रलयप्रसिद्ध्यर्थमित्यतो निमित्ताभावान्न स्यादणूनां संयोगोत्पत्त्यर्थं विभागोत्पत्त्यर्थं वा कर्म, अतश्च संयोगविभागाभावात् तयोः सर्गप्रलययोरभावः प्रसज्येत, तस्मादनुपपन्नोऽयं परमाणुकारणवादः॥

समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः॥ १३॥

समवायाभ्युपगमाच्च तदभाव इति प्रकृतेनाणुकारणवादनिराकरणेन सम्बध्यते, द्वाभ्यां चाणुभ्यां द्व्यणुकमुत्पद्यमानमत्यन्तभिन्नमणुभ्यामणवोः समवैतीत्यभ्युपगम्यते भवता, न चैवमभ्युपगच्छता शक्यतेऽणुकारणवादः समर्थयितुं, कुतः साम्यादनवस्थितेः। यथैव ह्यणुभ्यामत्यन्तभिन्नं सत् द्व्यणुकं समवायलक्षणेन सम्बन्धेन ताभ्यां स-

---

त्यर्थः। किञ्च सांशद्रव्ये संयोगस्यैकांशवृत्तित्वं दृष्टं तद्विरोधाद्व्याप्यवृत्तित्वं न कल्प्यमित्याह। दृष्टेति। परमाण्वोः संयोग एकदेशेन चेदिति सम्बन्धः, दिग्भेदेन कल्पितप्रदेशस्य संयोगस्यापि कल्पितत्वात् ततः कार्यं नोत्पद्येत, उत्पन्नं वा मिथ्या स्यादित्यपसिद्धान्त इत्यर्थः। काणादानां सर्गप्रलयक्तौ सूत्रं योजयित्वा प्रलयनिरासेऽपि सूत्रं योजयति। यथा चेति॥

परमाणूनां कर्मणा संयोगात् सर्गः विभागात् प्रलय इति प्रक्रिया न युक्ता युगपदनन्तपरमाणूनां विभागे नियतस्यापि घातादेर्दृष्टस्य निमित्तस्यासत्त्वात् धर्माधर्मरूपादृष्टस्य सुखदुःखार्थत्वेन सुखदुःखशून्यप्रलयप्रयोजकत्वायोगाच्चादृष्टनिमित्तेन कर्मणा विभागः सम्भवति। तथा च

म्बध्यते, एवं समवायोऽपि समवायिभ्योऽत्यन्तभिन्नः सन् समवायलक्षणेनान्येनैव सम्बन्धेन समवायिभिः सम्बध्येतात्यन्तभेदसाम्यात्, ततश्च तस्य तस्यान्योऽन्यः सम्बन्धः कल्पयितव्य इत्यनवस्थैव प्रसज्येत। नन्विह प्रत्ययग्राह्यः समवायो नित्यसम्बद्ध एव समवायिभिर्गृह्यते नासम्बद्धः सम्बन्धान्तरापेक्षो वा, ततश्च न तस्यान्यः सम्बन्धः कल्पयितव्यो येनानवस्था प्रसज्येत। नेत्युच्यते, संयोगोऽप्येवं सति संयोगिभिः नित्यसम्बद्ध एवेति समवायवन्नान्यं सम्बन्धमपेक्षेत। अथार्थान्तरत्वात् संयोगः सम्बन्धान्तरमपेक्षेत, समवायोऽपि तर्ह्यर्थान्तरत्वात् सम्बन्धान्तरमपेक्षेत। न च गुणत्वात् संयोगः सम्बन्धान्तरमपेक्षते, न समवायोऽगुणत्वादिति युज्यते वक्तुं, अपेक्षाकारणस्य तुल्यत्वात्

द्वाददृष्टनिमित्तयोरसत्त्वादुभयथापि संयोगार्थत्वेन विभागार्थत्वेन [illegible] कर्म नास्ति, अतः कर्माभावात् तयोः संयोगविभागपूर्वकयोः सर्गप्रलययोरभाव इति सूत्रयोजना। समवायाभ्युपगमाच्च तदभावः। अणुवादासम्भव इति योग्यतया सम्बध्यते, द्व्यणुकसमवाययोः परमाणुभिन्नत्वसाम्यात् द्व्यणुकवत् समवायस्यापि समवायान्तरसिद्धेरनवस्थितिरित्यर्थः। नन्विह तन्तुषु पट इत्यादिविशिष्टधीनियामकः समवायो न सम्बन्धान्तरमपेक्षते, स्वरूपेणैव नित्यसम्बद्धत्वादिति शङ्कते। नन्विहेति। संयोगस्यापि स्वरूपसम्बन्धोपपत्तेः समवायो न स्यादिति दूषयति। नेति। सम्बन्धिभिन्नत्वापेक्षा समवायस्यापि तुल्या। गुणपरिभाषायाश्चेति, गुणत्वाभावेऽपि कर्मादि[illegible]नां समवायाङ्गीकारादगुणत्वं समवायित्वेन व्यापकं नापि व्याप्यं [illegible] समवायिवत् स्वरूपसम्बन्धसम्भवेन [illegible]

गुणपरिभाषायाश्चातन्त्रत्वात्, तस्मादर्थान्तरं समवायमभ्युपगच्छतः प्रसज्येतैवानवस्था। प्रसज्यमानायां चानवस्थायामेकासिद्धौ सर्वासिद्धेर्द्वाभ्यामणुभ्यां द्व्यणुकं नैवोत्पद्येत, तस्मादप्यनुपपन्नः परमाणुकारणवादः॥

नित्यमेव च भावात्॥ १४॥

अपि चाणवः प्रवृत्तिस्वभावा वा निवृत्तिस्वभावा वा उभयस्वभावा वा अनुभयस्वभावा वाभ्युपगम्येरन् गत्यन्तराभावात्, चतुर्धापि नोपपद्यते। प्रवृत्तिस्वभावत्वे नित्यमेव प्रवृत्तेर्भावात् प्रलयाभावप्रसङ्गः। निवृत्तिस्वभावत्वेऽपि नित्यमेव निवृत्तेर्भावात् सर्गाभावप्रसङ्गः। उभयस्वभावत्वञ्च विरोधादसमञ्जसम्, अनुभयस्वभावत्वे तु निमित्तवशात् प्रवृत्तिनिवृत्त्योरभ्युपगम्यमानयोरदृष्टादेर्निमित्तस्य नित्यसन्निधानान्नित्यप्रवृत्तिप्रसङ्गः, अतन्त्रत्वेऽप्यदृष्टादेर्नित्याप्रवृत्तिप्रसङ्गः, तस्मादप्यनुपपन्नः परमाणुकारणवादः॥

यात् तस्मात् सम्बन्धिभिन्नत्वमेव सम्बन्धान्तरापेक्षायां कारणं तस्य समवायेऽपि तुल्यत्वादनवस्था दुर्वारा, सा च मूलक्षयकरी तया समवायासिद्धौ समवेतद्व्यणुककार्यासिद्धिरित्यर्थः॥

सूत्रं व्याचष्टे। अपि चेति। अनुभयस्वभावत्वे नैमित्तिकप्रवृत्तिर्वाच्या, निमित्तञ्च कालादृष्टादिकं नित्यसन्निहितमिति नित्यमेव प्रवृत्तिप्रसङ्गः, तस्मान्नित्यत्वे प्रलयाभाव इत्यर्थः॥

रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो दर्शनात् ॥ १५ ॥

सावयवानां द्रव्याणामवयवशो विभज्यमानानां यतः परो विभागो न सम्भवति ते चतुर्विधा रूपादिमन्तः परमाणवः चतुर्विधस्य रूपादिमतो भूतभौतिकस्यारम्भका नित्याश्चेति यद्वैशेषिका अभ्युपगच्छन्ति स तेषामभ्युपगमो निरालम्बन एव, यतो रूपादिमत्त्वात् परमाणूनामणुत्वनित्यत्वविपर्ययः प्रसज्येत परमकारणापेक्षया स्थूलत्वमनित्यत्वञ्च तेषामभिप्रेतविपरीतमापद्येतेत्यर्थः। कुतः, एवं लोके दृष्टत्वात्, यद्धि लोके रूपादिमद्वस्तु तत् स्वकारणापेक्षया स्थूलमनित्यञ्च दृष्टं,

---

किञ्च परमाणवः समवायिकारणवन्तः कारणापेक्षया स्थूला अनित्याश्च रूपवत्त्वात् रसवत्त्वाद्गन्धवत्त्वात् स्पर्शवत्त्वात् घटवदिति क्रमं योजयितुं परप्रक्रियामाह। सावयवानामित्यादिना। नन्वत्र परमाणुत्वं परिमाणावच्छेदकं तद्विरुद्धं स्थूलत्वं कथं साध्यते इति चेत् न, वायुत्वतेजस्त्वादिपृथगवच्छेदकत्वात्, न चाप्रयोजकता कारणानुमानामित्यत्र रूपादिमत्त्वायोगात्। न च तर्हि वायुः कारणवानिति पृथक् साधने रूपादिहेतूनां भागासिद्ध्यभावेऽपि सिद्धसाधनता स्यादिति वाच्यं, यत्र स्पर्शस्तत् सकारणं यत्र रूपं तत् सकारणमिति व्याप्तिग्रहकाले वायुत्वाद्यवच्छेदेन साध्यसिद्ध्यभावादिति भावः। परमाणवो नित्याः सत्त्वे सत्यकारणवत्त्वादात्मवदिति मतं तत्पक्षत्वाच्च विशेष्यासिद्ध्या दूषयति। यच्च नित्यत्वे इति। सत्त्वं भावत्वं प्रागभावनिरासार्थं नित्यत्वप्रतिषेधः सप्रतियोगिकः अभावत्वात् घटाभाववदिति नित्यत्वस्य क्वचित् सिद्धौ कार्यमनित्यमिति विशेषतः कार्ये नित्यत्वप्रतिषेधात् कारणभूतपरमाणुषु नित्यत्वं सिध्यति, अन्यथा प्रतियोग्यभावे प्रतिषेधानुपपत्तिरिति कणादोक्तमनुमानमन्यथासिद्ध्या दूषयति। यदपीति। कार्ये नित्यत्वप्रतिषेधव्यवहार-

तद्यथा पटस्तन्तूनपेक्ष्य स्थूलोऽनित्यश्च भवति, तन्तवश्चांशूनपेक्ष्य स्थूला अनित्याश्च भवन्ति, तथा चामी परमाणवो रूपादिमन्तस्तैरभ्युपगम्यन्ते, तस्मात्तेऽपि कारणवन्तस्तदपेक्षया स्थूला अनित्याश्च प्राप्नुवन्ति। यच्च नित्यत्वे कारणं तैरुक्तं 'सदकारणवन्नित्यम्' [वै० अ० ४। आ० १। सू० १] इति, तदप्येवं सत्यणुषु न सम्भवति, उक्तेन प्रकारेण कारणवत्त्वोपपत्तेः; यदपि नित्यत्वे द्वितीयं कारणमुक्तं 'अनित्यमिति च विशेषतः प्रतिषेधाभावः' [वै० अ० ४। आ० १। सू० ४] इति, तदपि नावश्यं परमाणूनां नित्यत्वं साधयति, असति हि यस्मिन् कस्मिंश्चिन्नित्ये वस्तुनि नित्यशब्देन नञः समासो नोपपद्यते न पुनः परमाणुनित्यत्वमेवापेक्ष्यते, तच्चास्त्येव नित्यं परमकारणं ब्रह्म। न च शब्दार्थव्यवहारमात्रेण कस्यचिदर्थस्य प्रसिद्धिर्भवति,

---

सङ्गीकृत्य ब्रह्मणि प्रतियोगिप्रसिद्धिरुक्ता, वस्तुतस्तु निषेधव्यवहार एवासिद्धः, कारणनित्यत्वस्य प्रमाणान्तरेण ज्ञानं विना कार्यमनित्यमिति व्यवहारायोगादित्याह । न च शब्देति । यदि प्रमाणान्तरं कारणनित्यत्वे स्यात्तदायं व्यवहारः सम्भवति ततो मूलज्ञानात् प्राग्व्यवहारमात्राच्च वस्तुसिद्धिः घटे यत्नव्यवहारादपि तत्सिद्धिप्रसङ्गात् मूलज्ञाने तु तेनैव सिद्धेर्व्यवहारोपन्यासवैयर्थ्यमिति भावः । एवं परमाणुनित्यत्वे काणादसूत्रद्वयं निरस्य तृतीयं निरस्यति । यदपीति । सतामणूनां द्रव्यभावस्य कार्याणां प्रत्यक्षेण कारणानामविद्येति यदि सूत्रार्थः तदा प्रत्यक्षकारणकत्वं नित्यत्वे हेतुः स्यात् तच्च द्व्यणुके व्यभिचारादित्यर्थः । द्व्यणुकारम्भकमहत्त्वशून्यत्वं हेतुविशेषणं तदा विशेष्यवैयर्थ्यं आपद्येत पुनरुक्तिश्चेत्याह । अथ त्र्यादिना । परमाणवो नित्याः नाशकानुपलम्भादात्म-

प्रमाणान्तरसिद्धयोः शब्दार्थयोर्व्यवहारावतारात्। यदपि नित्यत्वे तृतीयं कारणमुक्तं 'अविद्या च' [वै०अ०४। आ०१। सू०५] इति, तद्यद्येवं विवक्ष्येत सतां परिदृश्यमानकार्याणां कारणानां प्रत्यक्षेणाग्रहणमविद्येति, ततो द्व्यणुकनित्यताप्यापद्येत। अथाद्रव्यत्वे सतीति विशेष्येत तथाप्यकारणवत्त्वमेव नित्यतानिमित्तमापद्येत, तस्य च प्रागेवोक्तत्वात् 'अविद्या च' इति पुनरुक्तं स्यात्, अथापि कारणविभागात् कारणविनाशाच्चान्यस्य तृतीयस्य विनाशहेतोरसम्भवोऽविद्या सा परमाणूनां नित्यत्वं ख्यापयतीति व्याख्यायेत, नावश्यं विनश्यद्वस्तु द्वाभ्यामेव हेतुभ्यां विनंष्टुमर्हतीति नियमोऽस्ति, संयोगसचिवे ह्यनेकस्मिंश्च द्रव्ये द्रव्यान्तरस्यारम्भकेऽभ्युपगम्यमाने एतदेवं स्यात

वदिति सूत्रार्थमाशङ्कते। अथापीति। तन्त्वाद्यवयवानां विभागान्नाशाद्वा पटादिनाशो दृष्टः तद्द्वयं निरवयवाणूनां नास्तीति नित्यत्वमित्यर्थः। परिणामवादमाश्रित्याणूनां नाशकं किञ्चित् सम्भवतीति परिहरति नेति। अवयवानां संयोगेन द्रव्यान्तरोत्पत्तिरारम्भ इति यदि मतं स्यात् तदा द्रव्यविनाशे द्वाभ्यामेवेति नियमः स्यादारम्भो नास्ति संयुक्ततन्त्व्यतिरेकपटादर्शनात्, अतः कारणमेव स्वतो निर्विशेषं विशेषवदवस्थात्मना कार्यमित्यनुभवबलादास्थेयम्। तथा चाणूनामप्यविद्यापरिणामरूपाणां प्रलयनिमित्तेन कालादिना पिण्डात्मकस्वरूपतिरोभावेन कारणभावापत्तिर्विनाश उपपद्यते। यथाग्निसम्पर्कात् घृतकाठिन्यमवयवसंयोगस्यावयवनाशं विनैव लीयते तद्वत्, न च काठिन्यस्य संयोगविशेषत्वेन गुणत्वात् द्रव्यनाशेऽनुदाहरणत्वमिति वाच्यं, गुणवद्द्रव्यस्यापि कथञ्चिद्विनाश इत्यंशे नोदा

यदा त्वपास्तविशेषं सामान्यात्मकं कारणं विशेषवदवस्थान्तरमापद्यमानमारम्भकमभ्युपगम्यते तदा घृतकाठिन्यविलयनवन्मूर्त्यवस्थाविलयनेनापि विनाश उपपद्यते, तस्मात् रूपादिमत्त्वात् स्यादभिप्रेतविपर्ययः परमाणूनां तस्मादप्यनुपपन्नः परमाणुकारणवादः ॥

उभयथा च दोषात् ॥ १६ ॥

गन्धरसरूपस्पर्शगुणा स्थूला पृथिवी, रूपरसस्पर्शगुणाः सूक्ष्मा आपः, रूपस्पर्शगुणं सूक्ष्मतरं तेजः, स्पर्शगुणः सूक्ष्मतमो वायुरित्येवमेतानि चत्वारि भूतानि उपचितापचितगुणानि स्थूलसूक्ष्मतारतम्योपेतानि च लोके लक्ष्यन्ते, तद्वत् परमाणवोऽप्युपचितापचितगुणाः कल्प्येरन् न वा, उभयथापि च दोषानुषङ्गोऽपरिहार्य एव स्यात्। कल्प्यमाने तावदुपचितापचितगुणत्वे उपचितगुणानां मूर्त्युपचयादपरमाणुत्वप्रसङ्गः। नचान्तरेणापि मूर्त्युपचयं

हरणाद्रूपपरिभाषायाश्चासत्त्वात्। वस्तुतस्तु घृतं कठिनं द्रवमित्यद्रुतघृतपरिणामविशेषो द्रव्यमेव काठिन्यम्। न च द्रवत्वेऽपि अवयवविभागादेव तस्य नाश इति वाच्यं, घृतस्य परिणामिन एकत्वेन विभागासम्भवात्, परमाणुकाठिन्यनाशे तदसम्भवाच्च इति भावः। किञ्च प्रलये नाशोद्गमा न स्यात् किन्त्वनेनाणूनां नाशसिद्धिं, तस्माच्च तेषां परमकारणत्वमित्युपसंहरति। तस्मादिति ॥

यद्यल्पादधिकगुणमन्तरत्वात् स्थूलमिति व्याप्तिस्तर्हि विकल्पयति। तद्वदिति। पार्थिवः परमाणुः अधिकगुणकत्वात् एकैकन्यूनगुणा जलादिपरमाणव इति कल्प्यन्ते न वा, आद्ये दोषमाह। कल्प्यमान इति। मूर्त्यु-

गुणोपचयो भवतीत्युच्येत, कार्येषु भूतगुणोपचये मूर्त्युपचयदर्शनात् । अकल्प्यमाने तु उपचितापचितगुणत्वे परमाणुत्वसाम्यप्रसिद्धये यदि तावत् सर्वे एकैकगुणा एव कल्प्येरन् ततस्तेजसि स्पर्शस्योपलब्धिर्न स्यात्, अप्सु रूपस्पर्शयोः पृथिव्यां च रसरूपस्पर्शानां, कारणगुणपूर्वकत्वात् कार्यगुणानाम् । अथ सर्वे चतुर्गुणा एव कल्प्येरन् ततोऽप्स्वपि गन्धस्योपलब्धिः स्यात्, तेजसि गन्धरसयोर्वायौ च गन्धरूपरसानां, न चैवं दृश्यते, तस्मादप्यनुपपन्नः परमाणुकारणवादः ॥

अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ १७ ॥

प्रधानकारणवादो वेदविद्भिरपि कैश्चिन्मन्वादिभिः सत्कार्यत्वाद्यंशोपजीवनाभिप्रायेणोपनिबद्धः, अयं तु परम-

---

पचयात् स्थौल्यादित्यर्थः । पार्थिवोऽणुराप्यात् स्थूलः, अधिकगुणत्वात् घटवदित्येवं प्रयोक्तव्यं । अप्रयोजकत्वं निरस्यति । न चान्तरेणेति । दृष्टविरोधः स्यादिति भावः । नेति पक्षे सर्वेषां अणूनां साम्यार्थमेकैकगुणवत्त्वं वा स्याच्चतुर्गुणवत्त्वं वा, उभयथापि दोषमाह । अकल्प्यमाने त्वित्यादिना ॥

न केवलमनुपपत्त्याऽयुक्तत्वादुपेक्षा किन्तु शिष्टबहिर्भूतत्वात् अन्ततोऽर्थतयाप्यग्राह्यत्वमित्याह । अपरिग्रहाच्चेति । चकारार्थं प्रपञ्चयितुमुपक्रमते । अपि चेति । अत्यन्तभेदव्यापकमाह । भिन्नलक्षणानामिति । द्रव्यगुणकर्मणां । द्रव्यत्वगुणत्वकर्मत्वजातयो लक्षणानि गुणाश्रयत्वाद्युपाधयो वा, निर्गुणत्वे सति जातिमदक्रियात्वं गुणलक्षणं संयोग-

णु कारणवादो न कैश्चिदपि शिष्टैः केनचिदप्यंशेन परिगृ-हीत इत्यत्यन्तमेवानादरणीयो वेदवादिभिः। अपि च वैशे-षिकाः तन्त्रार्थभूतान् षट् पदार्थान् द्रव्यगुणकर्मसामान्य-विशेषसमवायाख्यानत्यन्तभिन्नान् भिन्नलक्षणानभ्युपगच्छ-न्ति, यथा मनुष्योऽश्वः शश इति तथात्वञ्चाभ्युपगम्य तद्विरुद्धं द्रव्याधीनत्वं शेषाणामभ्युपगच्छन्ति तन्नोपपद्यते कथं, यथा हि लोके शशकुशपलाशप्रभृतीनामत्यन्तभिन्नानां सतां नेतरेतराधीनत्वं भवति, एवं द्रव्यादीनामप्यत्यन्तभि-न्नत्वान्नैव द्रव्याधीनत्वं गुणादीनां भवितुमर्हति, अथ च भवति द्रव्याधीनत्वं गुणादीनाम्। ततो द्रव्यभावे भावात् द्रव्याभावे चाभावात् द्रव्यमेव संस्थानादिभेदादनेकशब्द-प्रत्ययभाग्भवति। यथा देवदत्त एक एव स-न्नवस्थान्तरयोगादनेकशब्दप्रत्ययभाग्भवति तद्वत्।

विभागयोः निरपेक्षकारणं कर्म नित्यमेकं, अनेकसमवेतं सामान्यं नित्यद्र-व्यवृत्तयो विशेषाः, नित्यः सम्बन्धः समवायः इति भिन्नानि लक्षणानि, तैर्मिथोऽत्यन्तभेदो दर्शित इत्यर्थः। तथात्वमत्यन्तभिन्नत्वं तेन विरुद्धो यो धर्मधर्मिभावः गुणादयो न द्रव्यधर्माः स्युः ततोऽत्यन्तभिन्नत्वाच्छशकुशादि-वदित्यर्थः। भेदबाधकमुपपत्त्यन्तरमिदमाह। अथ च भवतीति। गुणादिषु तदधीनत्वं तावदन्वयव्यतिरेकसिद्धं, तथा च गुणादयो द्रव्याभिन्नाः द्रव्या-धीनत्वात् यद्यस्माद्भिन्नं तत् तदधीनं यथा शशभिन्नः कुश इत्यर्थः। अभेदे द्रव्यं गुण इति शब्दप्रत्ययभेदः कथं तत्राह। द्रव्यमिति। कल्पि-तभेदोऽप्यस्तीत्याशयः। अवस्थावतामभेदवदत्र भावाभेदेऽपि धर्मधर्मित्वयोगा-दिति मन्तव्यं। अस्तु गुणादीनां द्रव्यतादात्म्यमिति वदन्तं तार्किकम्मन्यं

तथा सति साङ्ख्यसिद्धान्तप्रसङ्गः स्वसिद्धान्तविरोधश्चापद्येयाताम्। नन्वग्नेरन्यस्यापि धूमस्याग्न्यधीनत्वं दृश्यते, सत्यं दृश्यते, भेदप्रतीतेस्तु तत्राग्निधूमयोरन्यत्वं निश्चीयते, इह तु शुक्लः कम्बलो रोहिणी धेनुर्नीलमुत्पलमिति द्रव्यस्यैव तस्य तस्य तेन तेन विशेषणेन प्रतीयमानत्वान्नैव द्रव्यगुणयोरग्निधूमयोरिव भेदप्रतीतिरस्ति, तस्माद्द्रव्यात्मकता गुणस्य। एतेन कर्मसामान्यविशेषसमवायानां द्रव्यात्मकता व्याख्याता। गुणादीनां द्रव्याधीनत्वं द्रव्यगुणयोरयुतसिद्धत्वादिति यदुच्यते तत्पुनरयुतसिद्धत्वमपृथग्देशत्वं वा स्यादपृथक्कालत्वं वा अपृथक्स्वभावत्वं वा सर्वथापि नोपपद्यते। अपृथग्देशत्वे तावत् स्वाभ्युपगमो विरुध्येत कथं, तन्त्वारब्धो हि पटः तन्तुदेशोऽभ्युपगम्यते न तु पटदेशः, पटस्य तु गुणाः शुक्लत्वादयः पटदेशा अभ्युपगम्यन्ते न तन्तुदेशाः। तथा चाहुः 'द्रव्याणि द्रव्यान्तरमारभन्ते गुणाश्च गुणान्तरं' [वै०अ०१।आ०१।सू०१०] इति।

प्रत्याह। तथा सतीति। साङ्ख्योऽत्र वेदान्ती ग्राह्यः। यद्वा कापिलस्यापि तादात्म्यसिद्धान्त इति साङ्ख्यपदग्रहणं। यद्यपि तदधीनत्वं तद्धर्मत्वं तच्च धूमे नास्ति अग्निं विनापि भावात्, तथापि तत्कार्यत्वं तदधीनत्वं मत्वा व्यभिचारं शङ्कते। नन्विति। कार्यत्वमन्यत्वं चाङ्गीकरोति। सत्यमिति। तथापि तादात्म्येन प्रतीयमानत्वस्य हेतोर्विवक्षितत्वान्न व्यभिचार इत्याशयः। अस्य हेतोरन्यथा सिद्धिमाशङ्कते। गुणादीनामिति। गुणादीनां द्रव्येणाभेदाभावेऽपि अयुतसिद्धत्वेन तादात्म्यप्रतीतिसिद्धिरित्यर्थः। दूषयितुं विकल्पयति। तत्पुनरिति। यौतस

तन्तवो हि कारणद्रव्याणि कार्यद्रव्यं पटमारभन्ते, तन्तुगताश्च गुणाः शुक्लत्वादयः कार्यद्रव्ये पटे शुक्लत्वादिगुणान्तरमारभन्ते इति हि तेऽभ्युपगच्छन्ति। सोऽभ्युपगमो द्रव्यगुणयोरपृथग्देशत्वेऽभ्युपगम्यमाने बाध्येत। अथापृथक्कालत्वं अयुतसिद्धत्वमुच्येत, सव्यदक्षिणयोरपि गोविषाणयोरयुतसिद्धत्वं प्रसज्येत। तथाऽपृथक्स्वभावत्वे त्वयुतसिद्धत्वे न द्रव्यगुणयोरात्मभेदः सम्भवति, तस्य तादात्म्येनैव प्रतीयमानत्वात्। युतसिद्धयोः सम्बन्धः संयोगोऽयुतसिद्धयोस्तु समवाय इत्ययमभ्युपगमो मृषैव तेषां, प्राक् सिद्धस्य कार्यात् कारणस्यायुतसिद्धत्वानुपपत्तेः। अथान्यतरापेक्ष एवायमभ्युपगमः स्यादयुतसिद्धस्य कार्यस्य कारणेन सम्बन्धः समवाय इति। एवमपि प्रागसिद्धस्या-

---

पटनिष्ठत्वात् पटस्य तन्तुदेशत्वात् पटशौक्ल्ययोरपृथग्देशत्वाभावाच्छुक्लः पट इति सामानाधिकरण्यप्रतीतिर्न स्यादित्याद्यं दूषयति। अपृथग्देशत्व इति। कालादन्त्यद्वयं व्याचष्टे। तन्तवो हीति। स्वभावो हि स्वरूपं तस्यापृथक्त्वेऽप्यदृष्टोऽभेदसिद्धिरित्याह। अपृथक्स्वभावत्व इति। अभेदे युक्तिमाह। तस्येति। गुणस्येत्यर्थः। एवं षट् पदार्थाः अत्यन्तभिन्ना इति सिद्धान्तोऽनुभवविरोधेन दूषितः। सिद्धान्तान्तरं दूषयति। युतेति। अयुतसिद्धत्वं किमुभयोरुतान्यतरस्य, नाद्य इत्याह। प्रागिति। द्वितीयमाशङ्क्य दूषयति। अथेत्यादिना। कारणस्य पृथक्सिद्धत्वेऽपि कार्यमपृथक्सिद्धमित्यपेक्ष्य सम्बन्धोऽसिद्धस्य सिद्धस्य वेति विकल्पाद्यं दूषयित्वा द्वितीयं शङ्कते। सिद्धं भूत्वेति। सतोरप्राप्तयोः प्राप्तिः संयोग इत्यभ्युपगमात् तन्तुपटयोरपि संयोगापत्तिरित्यपसिद्धान्तः स्यादित्यर्थः।

लब्धात्मकस्य कार्यस्य कारणेन सम्बन्धो नोपपद्यते द्व्याश्रयत्वात् सम्बन्धस्य । सिद्धं भूत्वा सम्बध्येत इति चेत्, प्राक् कारणसम्बन्धात् कार्यस्य सिद्धावभ्युपगम्यमानायामयुतसिद्ध्यभावात् कार्यकारणयोः संयोगविभागौ न विद्येते इतीदमुक्तं दुरुक्तं स्यात् । यथा चोत्पन्नमात्रस्याक्रियस्य कार्यद्रव्यस्य विभुभिराकाशादिभिर्द्रव्यान्तरैः सम्बन्धः संयोग एवाभ्युपगम्यते न समवायः, एवं कारणद्रव्येणापि सम्बन्धः संयोग एव स्यात् न समवायः, नापि संयोगस्य समवायस्य वा सम्बन्धस्य सम्बन्धिव्यतिरेकेणास्तित्वे किञ्चित् प्रमाणमस्ति । सम्बन्धिशब्दप्रत्ययव्यतिरेकेण संयोगसमवायशब्द-

---

सद्योजातपटस्य क्रियाभावात् कथं संयोग इत्यत आह । यथेति । किञ्च सम्बन्धस्यापि सम्बन्धेनावश्यम्भावादसम्बन्धस्यानियामकत्वात् सम्बन्धोऽपि स्वरूप इत्याह । नापीति । सम्बन्धः सम्बन्धिभिन्नः, तद्विलक्षणशब्दधीगम्यत्वाद्-स्वन्तरवदिति शङ्कते । सम्बन्धीति । कल्पितभेदसाधने सिद्धसाधनता वस्तु-भेदसाधने तु व्यभिचार इति समाधत्ते । नैकत्वेऽपीति । स्वरूपेणैव म-नुष्यादिशब्दभावे च पुत्राद्यपेक्षया पित्रादिविलक्षणशब्दधीगम्यो भवति न च भिद्यत इति व्यभिचार इत्यर्थः । फलितमाह । तथोपलब्धीति । विलक्षणशब्दधीगम्यत्वादिहेतूपलब्धिघटितेन मानेन लिङ्गेन प्राप्तस्य वस्त्व-न्तरस्य संयोगादेः सम्बन्धिव्यतिरेकेणानुपलब्धेरभावो निश्चीयत इत्यर्थः । न ह्यत्र चक्षुषः कैवल्यातिरेकेण संयोग उपलभ्यते, समवायस्तु न क-स्यापि कश्चिदनुभवमारोहतीति भावः । सम्बन्धस्य सम्बन्धिभेदे सम्बन्धिनः सदा सत्त्वात् सम्बन्धबुद्धिप्रसङ्ग इति यद्वा निषेधन्तं नापीति । परापे-क्षया नैरन्तर्यावस्थायामङ्गुल्योः स्वरूपयोः सम्बन्धधीर्न स्वत इत्यत्र-

प्रत्ययदर्शनात् तयोरस्तित्वमिति चेत् न, एकत्वेऽपि स्वरूपबाह्यरूपापेक्षयाऽनेकशब्दप्रत्ययदर्शनात् । यथैकोऽपि सन् देवदत्तो लोके स्वरूपं सम्बन्धिरूपं चापेक्ष्यानेकशब्दप्रत्ययभाग् भवति मनुष्यो ब्राह्मणः श्रोत्रियो वदान्यो बालो युवा स्थविरः पिता पुत्रः पौत्रो भ्राता जामातेति । यथा चैकापि सती रेखा स्थानान्यत्वेन निवेश्यमानैकदशशतसहस्रादिशब्दप्रत्ययभेदमनुभवति तथा सम्बन्धिनोरेव सम्बन्धिशब्दप्रत्ययव्यतिरेकेण संयोगसमवायशब्दप्रत्ययार्हत्वं न व्यतिरिक्तवस्त्वस्तित्वेन इत्युपलब्धिलक्षणप्राप्तस्यानुपलब्धेरभावो वस्त्वन्तरस्य । नापि सम्बन्धिविषयत्वे सम्बन्धशब्दप्रत्ययोः सन्ततभावप्रसङ्गः, स्वरूपबाह्यरूपापेक्षयेत्युक्तोत्तरत्वात् । तथाण्वात्ममनसामप्रदेशत्वान्न संयोगः सम्भ-

---

मित्यर्थः । पूर्वं परमाण्वोः संयोगनिरासेन द्व्यणुकादिसृष्टिर्निरस्ता, संप्रत्यदृष्टवदात्मनाणूनां संयोगोऽणुषु क्रियाहेतुरात्ममनसोः संयोगो बुद्ध्याद्यसमवायिकारणं निरस्यते । तथाण्वात्मेति । निरस्तमपि कल्पितप्रदेशपक्षमतिप्रसङ्गाख्यदोषान्तरं वक्तुं पुनरुद्भावयति । कल्पिता इति । कल्पनमूढः कल्पितार्था सन्तोऽसन्तो वा द्वितीयेन संयोगसिद्धिः सत्त्वाभावयोरैक्यात् इत्यवच्छेदका-सत्त्वादाद्ये तद्वशात्त्वेन सर्वार्थसिद्धिप्रसङ्गः, कल्पनस्य स्वाधीनत्वात् प्रभूतत्वं निरवधित्वं तस्मान्नास्तीत्यर्थः । यदि स्यात् सर्वसिद्धिस्तदा पदार्थबन्धमुक्तिनियमा लुप्येरन्नित्याह । न चेत्यादिना । संयोगं दूषयित्वा समवायं दूषयति । किञ्चान्यदिति । तदेते दूषणान्तरं उच्यत इत्यर्थः । संश्लेषः संपर्कः । यत एकाकर्षणेनापराकर्षणं तस्यानुपपत्तिरित्यर्थः । द्व्यणुकं निरवयवाश्रसमवेतं सावयवत्वादाकाशासमवेतभूमिवदिति भावः । ननु द्व्यणुकस्याश्रसमवेतत्वे तदाश्रितत्वं न स्यात्, सम्बन्धं विना तदयोगात्, न च संयो-

वति, प्रदेशवतो द्रव्यस्य प्रदेशवता द्रव्यान्तरेण संयोगदर्शनात्। कल्पिताः प्रदेशा आकाशात्ममनसां भविष्यन्तीति चेत् न, अविद्यमानार्थस्य कल्पनायां सर्वार्थसिद्धिप्रसङ्गात्, इयानेवाविद्यमानो विरुद्धोऽविरुद्धो वार्थः कल्पनीयो नातोऽधिक इति नियमे हेत्वभावात्, कल्पनायाश्च स्वायत्तत्वात्, प्रभूतत्वसम्भवाच्च। न च वैशेषिकैः कल्पितेभ्यः षड्भ्यः पदार्थेभ्योऽन्येऽधिकाः शतं सहस्रं वार्था न कल्पितव्या इति निवारको हेतुरस्ति, तस्माद्यस्मै यस्मै यद्यद्रोचते तत्तत् सिध्येत्, कश्चित्कृपालुः प्राणिनां दुःखबहुलः संसार एवं माभूदिति कल्पयेत्, अन्यो वा व्यसनी मुक्तानामपि पुनरुत्पत्तिं कल्पयेत्, कस्तयोर्निवारकः स्यात्। किञ्चान्यद् द्वाभ्यां परमाणुभ्यां निरवयवाभ्यां सावयवस्य द्व्यणुकस्याकाशेनेव संश्लेषानुपपत्तिः, न ह्याकाशस्य पृथिव्यादीनाञ्च जतु-

---

गादाश्रितत्वं कार्यद्रव्यस्य प्रकल्प्य संयोगादिति शङ्कते। कार्येति। प्रकृतिविकारयोरभेदादाश्रयाश्रयिभावानुपपत्तिरित्येवेति परिहरति। नेति। भेदात् तद्भाव इति वदन्तं प्रत्याह। इतरेतराश्रयत्वादिति। कथं तर्हि कार्यस्य कारणाश्रितत्वव्यवहारः, कल्पितभेदादित्याह। कारणस्यैवेति। परमाणूनां निरवयवत्वमप्ययुक्तमित्याह। किञ्चेति। परमाणवः सावयवाः मूर्तत्वात् घटवदित्युपपत्ते तेषां दिग्भेदावधित्वं न स्यादाकाशवदित्यर्थः। ननु परमाण्वपेक्षया योऽयं प्राचीदक्षिणादिदिग्भेदव्यवहारः दर्शितस्तेन येऽवयवाः कल्प्यन्ते त एव परमाणवस्तेऽपि सावयवाश्चेत् तदवयवा एवेति, एवं यतः परं न विभागः स एव निरवयवः परमाणुरिति शङ्कते। कांश्चिदिति परिहरति। न स्थूलेति। अयमर्थः: यस्यावशेषात्मना विभागावधित्वं वस्तु सः

काष्ठवत् संश्लेषोऽस्ति, कार्यकारणद्रव्ययोराश्रिताश्रयभावोऽन्यथा नोपपद्यत इत्यवश्यं कल्प्यः समवाय इति चेत् न, इतरेतराश्रयत्वात् । कार्यकारणयोर्हि भेदसिद्धावाश्रिताश्रयभावसिद्धिराश्रिताश्रयभावसिद्धौ च तयोर्भेदसिद्धिः कुण्डबदरवदिति इतरेतराश्रयता स्यात् । नहि कार्यकारणयोर्भेदः आश्रिताश्रयभावो वा वेदान्तवादिभिरभ्युपगम्यते, कारणस्यैव संस्थानमात्रं कार्यमित्यभ्युपगमात् । किञ्चान्यत् परमाणूनां परिच्छिन्नत्वात् यावत्यो दिशः षडष्टौ दश वा तावद्भिरवयवैः सावयवास्ते स्युः सावयवत्वादनित्याश्चेति नित्यत्वनिरवयवत्वाभ्युपगमो बाध्येत । यांस्त्वं दिग्भेदभेदिनोऽवयवान् कल्पयसि त एव मम परमाणव इति चेत् न, स्थूलसूक्ष्मतारतम्यक्रमेणापरमकारणाद्विनाशोपपत्तेः । यथा पृथिवी द्व्यणुकाद्यपेक्षया स्थूलतमा वस्तुभू-

---

परमाणुरिति यद्युच्येत तर्हि ब्रह्मण एव परमाणुसंज्ञा कृता स्यात्, तदन्यस्यात्यन्तं दिग्भागाहीनत्वेनावयवविभागायोग्यस्याभावात्, यदि पृथिव्यादिजातीयाल्पपरिमाणविश्रान्तिभूमिर्यः स परमाणुरित्युच्येत तर्हि तस्य न मूलकारणत्वं विनाशित्वात् घटवत्, न च हेत्वसिद्धिः, अणवो विनाशिनः पृथिव्यादिजातीयत्वात् घटवदिति साधनादिति, वदन्ति निरवयवद्रव्यस्य नाशहेत्वभावात् आश्रयद्विनाश इत्याशङ्क्य पूर्वोक्तं परिहारं स्मारयति । विनश्यन्त इत्यादिना । ब्रह्मातिरिक्तस्य अज्ञानिकत्वाच्च द्रव्यस्य निरवयवत्वमसिद्धं निमित्ताहष्टादिनाशाद्विनाशः प्रलये सम्भवति, सुप्तौ ज्ञानादेशनाशे तत्कार्यानुमानसम्भव इति भावः । यदुक्तं कार्यद्रव्यं तद-

तान्यपि विनश्यन्ति ततः सूक्ष्मं सूक्ष्मतरं च पृथिव्येकजातीयकं विनश्यति ततो द्व्यणुकं, तथा परमाणवोऽपि पृथिव्येकजातीयकत्वाद्विनश्येयुः। विनश्यन्तोऽप्यवयवविभागेनैव विनश्यन्तीति चेत् नायं दोषः, यतो घृतकाठिन्यविलयनवदपि विनाशोपपत्तिमवोचाम। यथा हि घृतसुवर्णादीनामविभज्यमानावयवानामपि अग्निसंयोगाद्द्रवभावापत्त्या काठिन्यविनाशो भवति, एवं परमाणूनामपि परमकारणभावापत्त्या मूर्त्यादिविनाशो भविष्यति, तथा कार्यारम्भोऽपि नावयवसंयोगेनैव केवलेन भवति, क्षीरजलादीनामन्तरेणापि अवयवसंयोगान्तरं दधिहिमादिकार्यारम्भदर्शनात् तदेवमसारतरतर्कसन्दृब्धत्वादीश्वरकारण-

---

योगसचिवानेकद्रव्यारभ्यमिति तत्राह। तथा कार्यारम्भोऽपीति। कैवल्यं प्राधान्यं कार्यद्रव्यस्थितावपि हेतुत्वात् संयोगस्य क्षीरारम्भकसंयोग एव दध्यारम्भकं न संयोगान्तरं, तथा च दध्यादौ व्यभिचाराच्च व्याप्तिरित्यर्थः। किञ्च यत्कार्यद्रव्यं तद्द्रव्यारभ्यमित्येव व्याप्तिरस्तु लाघवात् न तु संयोगसचिवस्वन्यूनपरिमाणानेकद्रव्यारभ्यमिति गौरवाद्दीर्घविस्तृततद्वलारब्धरज्जौ न्यूनपरिमाणायां व्यभिचाराच्च। न च रज्जुर्न द्रव्यान्तरमिति वाच्यं, अवयविमात्रभङ्गप्रसङ्गापातात्। किञ्च निरवयवद्रव्यत्वस्य कालादिसत्त्वे लाघवाच्च निरवयवानेकाणुसिद्धिः। यत्त्वणुत्वतारतम्यविश्रान्तिभूमित्वेन तत्सिद्धिरिति तन्न त्र्यणुकत्वेनोक्तत्रुटिषु विश्रान्तेः। न च त एव त्रुटिनामाणो जगद्धेतव इति वाच्यम्। पृथिवीत्वादिना सावयवत्वानित्यत्वयोरनुमानात्। न चावयवत्वस्य क्वचित् विश्रान्तौ परमाणुसिद्धिः अविश्रान्त्यावनवस्थेति वाच्यं। मायायां ब्रह्मणि चावयवत्वविश्रान्तिसम्भवात्। अतो न किञ्चिदणुसद्भावे प्रमाणं, निरवयवानां संयोगसमवाययोरसम्भवात् समवेतद्व्यणुकाद्यारम्भक-

श्रुतिविरुद्धत्वाच्छ्रुतिप्रवणैश्च शिष्टैर्मन्वादिभिरपरिगृहीतत्वादत्यन्तमेवानपेक्षास्मिन् परमाणुकारणवादे कार्याऽऽर्यैः श्रेयोऽर्थिभिरिति वाक्यशेषः ॥

समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १८ ॥

वैशेषिकराद्धान्तो दुर्युक्तियोगाद्वेदविरोधाच्छिष्टापरिग्रहाच्च नापेक्षितव्य इत्युक्तं, सोऽर्धवैनाशिक इति वैनाशिकत्वसाम्यात् सर्ववैनाशिकराद्धान्तो नितरामनपेक्षितव्य इतीदमिदानीमुपपादयामः । स च बहुप्रकारः प्रतिपत्तिभेदाद्विनेयभेदाद्वा । तत्रैते त्रयो वादिनो भवन्ति, केचित् सर्वास्तित्ववादिनः, केचिद्विज्ञानास्तित्वमात्रवादिनः, अन्ये पुनः सर्व

न्यायेन इत्यादि वाक्यशेषः । अप्रत्यक्षपरिग्रहाच्चेति च वाक्यशेषं प्रयत्नाधिकरणार्थमुपसंहरति । तदेवमिति । तस्माद्भ्रान्तिमूलेन वैशेषिकमतेन वेदान्ततात्पर्यस्याविरोध इति सिद्धम् ॥

वैशेषिकं निरस्य वैनाशिकं निरस्यति । समुदाय इति । परिमाणभेदेन देहादेरारम्भानङ्गीकारादर्धवैनाशिको वैशेषिकस्तस्य निराकरणानन्तरं सर्ववैनाशिकवादी बुद्धिस्थो निरस्यत इति प्रसङ्गसङ्गतिमाह । वैशेषिकेति । नाभाव उपलब्धेरिति । निरसनीयविज्ञानवादस्य निरस्यति, विज्ञानस्य भेदं वक्तुं तत्सिद्धान्तं विभजते । स चेति । ननु सुगतप्रोक्तागमस्यैक्यात् कुतो बहुप्रकारता तत्राह । प्रतिपत्तीति । एकस्यैवागमस्य व्याख्यातॄणां शिष्याणामभेदेन बुद्धिभेदात् मन्दमध्यमोत्तमधियां शिष्याणां वा भेदाद्बहुप्रकारतेत्यर्थः । तानेव प्रकारानाह । तत्रेति । सौत्रान्तिको वैभाषिको योगाचारो माध्यमिकश्चेति चत्वारः शिष्याः, तेषु सौत्रान्तिकानां परोक्ष-

शून्यत्ववादिन इति । तत्र ये सर्वास्तित्ववादिनो बाह्यमान्तरं च वस्त्वभ्युपगच्छन्ति भूतं भौतिकं चित्तं चैत्तं च तांस्तावत् प्रति ब्रूमः । तत्र भूतं पृथिवीधात्वादयः, भौतिकं रूपादयश्चक्षुरादयश्च । चतुष्टये च पृथिव्यादिपरमाणवः खरस्नेहोष्णेरणस्वभावास्ते पृथिव्यादिभावेन संहन्यन्त इति मन्यन्ते । तथा रूपविज्ञानवेदनासंज्ञासंस्कारसंज्ञकाः पञ्च स्कन्धाः, तेऽप्यध्यात्मं सर्वव्यवहारास्पदभावेन संहन्यन्त इति मन्यन्ते [सर्वदर्शनसं० पृ० २४ पं० १४] । तत्रेदमभिधीयते । योऽयमुभयहेतुक उभयप्रकारः समुदायः

त्वं परोक्तसर्वास्तित्वादेश्च स्वमतनिरस्तत्वात्तयोः सिद्धान्तमेवोक्तम् निरस्यत इत्याह । तत्र ये सर्वास्तित्वेति । भूतं भौतिकं बाह्यम्, चित्तं चैत्तं चान्तरमिति विभागः । तत्र संदिह्यते किं सामग्रीमूलोऽनित्यो वायं सिद्धान्त इति । तत्र प्रमाणमूल इति पूर्वपक्षयन् सिद्धान्तं दर्शयति । तत्र भूतेति । स्थिरः प्रपञ्चो ब्रह्महेतुक इति वेदान्तसिद्धान्तस्य सामग्रीमूलकक्षणिकसिद्धान्तविरोधात् संगतिः पूर्वपक्षफलं सिद्धान्ते तदविरोध इति ध्येयम् । पृथिव्यादिभूतचतुष्टयं विषयेन्द्रियात्मकं भौतिकं च परमाणुसमुदाय एव नावयव्यन्तर इति मत्वा परमाणून् विभजते । चतुष्टये चेति । चतुर्विधा इत्यर्थः । खरः कठिनः तत्स्वभावाः पार्थिवाः परमाणवः स्निग्धा आप्याः उष्णास्तैजसाः ईरणं चलनस्वभावो वायव्यानामिति । बाह्यसमुदायमुक्त्वाध्यात्मिकसमुदायमाह । तथेति । सविषयेन्द्रियाणि रूपस्कन्धः, विषयाणां बाह्यत्वेऽपि देहस्थेन्द्रियग्राह्यत्वादाध्यात्मिकत्वं, अहमहमित्यालयविज्ञानप्रवाहो विज्ञानस्कन्धः, सुखाद्यनुभवो वेदनास्कन्धः गौरश्व इत्येवं नामविशिष्टसविकल्पकः प्रत्ययः संज्ञास्कन्धः, रागद्वेषमोहधर्माधर्माः संस्कारस्कन्धः । तत्र विज्ञानस्कन्धश्चित्तमात्मेति गीयते, अन्ये

परेषामभिप्रेतोऽणुहेतुकश्च भूतभौतिकसंहतिरूपः स्कन्धहेतुकश्च पञ्चस्कन्धीरूपः, तस्मिन्नुभयहेतुकेऽपि समुदायेऽभिप्रेयमाणे तदप्राप्तिः समुदायभावानुपपत्तिरित्यर्थः। कुतः समुदायिनामचेतनत्वात्, चित्ताभिज्वलनस्य च समुदायसिद्ध्यधीनत्वात्, अन्यस्य च कस्यचिच्चेतनस्य भोक्तुः प्रशासितुर्वा स्थिरस्य संहन्तुरनभ्युपगमात्, निरपेक्षप्रवृत्त्यभ्युपगमे च प्रवृत्त्यनुपरमप्रसङ्गात्, आशयस्याप्यन्यत्वानन्यत्वाभ्यामनिरूप्यत्वात् क्षणिकत्वाभ्युपगमाच्च निर्व्यापारत्वात् प्रवृत्त्यनुपपत्तेः। तस्मात्

चत्वारः स्कन्धाश्चैत्ताश्चैषां सङ्घातः आध्यात्मिकः सकललोकयात्रानिर्वाहक इत्यर्थः। अवयवातिरिक्तावयव्यनुपलब्धेरवयवाः क्षिप्यन्ते यत्सत् तत् क्षणिकं, यथा विद्युदिति तेषां क्षणिकत्वमिति मानमूलोऽयं सिद्धान्त इति प्राप्ते सिद्धान्तसूत्रं योजयति। योऽयमिति। सर्गादौ परमाणूनां स्कन्धानाञ्च स्वतः सङ्घातकर्तृत्वं न सम्भवति अचेतनत्वात्। नापि चित्ताख्यमभिज्वलनं विज्ञानं समुदायहेतुः सङ्घाते देहाकारे जाते विज्ञानं विज्ञाने जाते सङ्घात इत्यन्योन्याश्रयात्। न च क्षणिकविज्ञानादन्यः कश्चिज्जीव ईश्वरो वा त्वयाभ्युपगम्यते यः सङ्घातकर्ता भवेत्। न च कर्तारमनपेक्ष्याणवः स्कन्धाश्च स्वयमेव सङ्घातार्थं प्रवर्तन्त इति वाच्यम्। अनिर्मोक्षप्रसङ्गात्। सन्तानविज्ञानसन्तानः संहन्तास्त्वित्यत आह। आशयस्येति। आश्रेरतेऽस्मिन् रागादय इत्याशयः सन्तानः, स किं सन्तानिभ्यो विज्ञानेभ्योऽन्योऽनन्यो वा, आद्योऽपि स्थिरः क्षणिको वा, नाद्यः [illegible]-नित्यात्मवादप्रसङ्गात्। द्वितीये दोषमाह। क्षणिकत्वेति। क्षणिकस्य जन्मातिरिक्तव्यापारो नास्ति, तथा च परमाण्वादिमेलनार्थं प्रवृत्तिरनुपपन्ना क्षणिकत्वव्याघातादित्यर्थः। एतेनानन्यः सन्तान इति पक्षो निरस्तः,

समुदायानुपपत्तिः । समुदायानुपपत्तौ च तदाश्रया लोकयात्रा लुप्येत ॥

इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् ॥ १९ ॥

यद्यपि भोक्ता प्रशासिता वा कश्चिच्चेतनः संहन्ता स्थिरो नाभ्युपगम्यते, तथाप्यविद्यादीनामितरेतरकारणत्वादुपपद्यते लोकयात्रा, तस्यां चोपपद्यमानायां न किंचिदपरमपेक्षितव्यमस्ति । ते चाविद्यादयः अविद्या संस्कारो विज्ञानं नाम रूपं षडायतनं स्पर्शो वेदना तृष्णोपादानं भवो जातिः जरा मरणं शोकः परिवेदना दुःखं

र्विनाशस्य मेलकत्वानुपपत्तेः, तस्मात् संहन्तुरभावात् सङ्घातानुपपत्तिरित्यर्थः ॥

संहन्तुरभावेऽपि सङ्घातोपपत्तिमाशङ्क्य निषेधति । इतरेति । प्रतीयते गच्छतीति प्रत्ययः कारणं अविद्यादिभिरेवार्थात् सङ्घातसिद्धौ व्यवहारोपपत्तिरित्यर्थः । अविद्यादीनाह । ते चेति । क्षणिकेषु स्थिरत्वबुद्धिरविद्या ततो रागद्वेषमोहाः संस्कारा भवन्ति तेभ्यो गर्भस्थस्याद्यं विज्ञानं उत्पद्यते तस्माच्चालयविज्ञानात् पृथिव्यादिचतुष्टयं नामाश्रयत्वान्नाम भवति । ततो रूपं सितासितात्मकं शुक्रशोणितं निष्पद्यते गर्भस्य कललबुद्बुदावस्था नामरूपशब्दार्थ इति निष्कर्षः, विज्ञानं पृथिव्यादिचतुष्टयं रूपञ्चेति षडायतनानि यस्येन्द्रियजातस्य तत् षडायतनं, नामरूपेन्द्रियाणां मिथः संयोगः स्पर्शः, ततः सुखादिका वेदना तया पुनर्विषयतृष्णा तया प्रवृत्तिरुपादानं, तेन भवत्यस्माज्जन्मेति भवो धर्मादिस्ततो जातिर्देहजन्म, पञ्चस्कन्धसमुदाय इति यावत् । जातानां स्कन्धानां परिपाको जरा, नाशो मरणं, म्रियमाणस्य पुत्रादिस्नेहादन्तर्दाहः शोकः शोकेन हा पुत्रेत्यादिप्रलापः परिदेवना, अनिष्टानुभवो दुःखं, तेन दुर्म

दुर्मनस्त्वमित्येवंजातीयका इतरेतरहेतुकाः सौगते समये क्वचित् संक्षिप्ता निर्दिष्टाः, क्वचित् प्रपञ्चिताः सर्वेषामप्ययमविद्यादिकलापोऽप्रत्याख्येयः। तदेवमविद्यादिकलापेऽपि परस्परनिमित्तनैमित्तिकभावेन घटीयन्त्रवदनिशमावर्त्तमानेऽर्थाक्षिप्त उपपन्नः सङ्घात इति चेत्, तन्न, कस्मादुत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात्। भवेदुपपन्नः सङ्घातो यदि सङ्घातस्य किञ्चिन्निमित्तमवगम्येत, न त्ववगम्यते। यत इतरेतरप्रत्ययत्वेऽप्यविद्यादीनां पूर्वं पूर्वमुत्तरोत्तरस्योत्पत्तिमात्रनिमित्तं भवद्भवेत्, न तु सङ्घातोत्पत्तेः किञ्चिन्निमित्तं सम्भवति। नन्वविद्यादिभिरर्थादाक्षिप्यते सङ्घात इत्युक्तं, अत्रोच्यते यदि तावदयमभिप्रायः, अविद्यादयः सङ्घातमन्तरेणात्मानमलभमाना अपेक्षन्ते सङ्घातमिति, ततस्तस्य सङ्घातस्य किञ्चित् निमित्तं वक्तव्यं, तच्च नित्येष्वप्यणुष्वभ्युपगम्यमानेष्वाश्रया-

---

नसा मानसी व्यथा इति भेदो भाष्यपदानामादिशब्दसंग्रहार्थः, न केवलं सुगताभिमता अविद्यादयः सम्मताः किन्तु सर्ववादिनामपीत्याह। सर्वेषामिति। अविद्यादिहेतुका जन्मादयो जन्मादिहेतवश्चाविद्यादय इति मिथो हेतुहेतुमद्भावादर्थात् सङ्घातसिद्धिरिति शङ्कामुपसंहरति। तदेवमिति शङ्कान्तभागं व्याचष्टे। तन्नेति। अविद्यादीनां उत्तरोत्तरहेतुत्वमङ्गीकृत्य सङ्घातहेतुत्वाभावात् सङ्घातो न स्यादित्यर्थं पूर्वोक्तं स्मारयति। नन्विति। किमविद्यादयः सङ्घातस्य गमका उतोत्पादका इति विकल्पाद्ये सङ्घातस्योत्पादकं किञ्चिद्वाच्यं तच्चाशक्यमित्याह। अत्रोच्यते यदीति। आश्रयाश्रयिभूतेष्विति भोक्तृविशेषणं अदृष्टाश्रयेष्वित्यर्थः। यथा स्थिरेषु

श्रयिभूतेषु भोक्तृषु सत्सु न सम्भवतीत्युक्तं वैशेषिक-परीक्षायां किमङ्ग पुनः क्षणिकेष्वणुषु भोक्तृरहितेष्वा-श्रयाश्रयिशून्येषु वाभ्युपगम्यमानेषु सम्भवेत् । अथाय-मभिप्रायः अविद्यादय एव सङ्घातस्य निमित्तमिति । कथं तमेवाश्रित्यात्मानं लभमानास्तस्यैव निमित्तं स्युः । अथ मन्यसे सङ्घाता एवानादौ संसारे सन्तत्यानुवर्त्तन्ते तदा-श्रयाश्चाविद्यादय इति तदापि सङ्घातात् सङ्घातान्तरं उत्पद्यमानं नियमेन वा सदृशमेवोत्पद्येत अनियमेन वा सदृशं विसदृशं वोत्पद्येत नियमाभ्युपगमे मनुष्यपुद्गलस्य देवतिर्य्यग्योनिनारकप्राप्त्यभावः प्राप्नुयात्, अनियमाभ्यु-पगमेऽपि मनुष्यपुद्गलः कदाचित् क्षणेन हस्ती भूत्वा देवो वा पुनर्मनुष्यो वा भवेत् इति प्राप्नुयात्, उभयमप्य-भ्युपगमविरुद्धम् । अपि च यद्भोगार्थः सङ्घातः स्या-

---

सङ्घातयोग्येषु कर्तृषु चादृष्टसहायेषु सत्सु ज्ञानाभावकाले च संहतिक-र्त्रयोगात् सङ्घातपक्षे निमित्तं नास्तीत्युक्तं तदा क्षणिकपक्षे नास्ती-ति किमु वक्तव्यमित्याह । स्थिरेष्विति । आश्रयाश्रयः सङ्घातकर्ता तच्छू-न्येष्वित्यर्थः । आश्रयाश्रयिशून्येष्विति पाठे उपकार्योपकारकत्वशून्येष्वि-त्यर्थः । द्वितीयं शङ्कते । अथायमिति । सङ्घातस्याविद्यादीनां चोत्पत्तौ अन्योन्याश्रयः स्यादिति दूषयति । कथमिति । स्वाभाविकः खल्वय सङ्घातानां हेतुहेतुमद्भावेन प्रवाहो न संहन्तारमपेक्षते, पूर्वसङ्घाताश्रया अविद्यादय उत्तरे सङ्घातप्रवर्त्तका इति नान्योन्याश्रयदोषोऽपीत्याशङ्कते अथ मन्यस इति । स्वभावस्य नियमानियमयोरपसिद्धान्तापातः स्यादिति परिहारार्थः । पूयते गलति चेति पुद्गलो देहः । किञ्च भोक्तुः अपि-

स जीवो नास्ति स्थिरो भोक्तेति तवाभ्युपगमः, ततश्च भोगो भोगार्थ एव स नान्येन प्रार्थनीयः, तथा मोक्षो मोक्षार्थ एवेति मुमुक्षुणा नान्येन भवितव्यम्। अन्येन चेत् प्रार्थ्येतोभयं भोगमोक्षकालावस्थायिना तेन भवितव्यं, अवस्थायित्वे क्षणिकत्वाभ्युपगमविरोधः, तस्मादितरेतरोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वमविद्यादीनां यदि भवेत् भवतु नाम न तु सङ्घातः सिध्येत् भोक्त्रभावादित्यभिप्रायः।

उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥ २० ॥

उक्तमेतदविद्यादीनामुत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वान्न सङ्घातसिद्धिरस्तीति, तदपि तूत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वं न सम्भवतीतीदमिदानीमुपपाद्यते। क्षणभङ्गवादिनोऽयमभ्युपगमः उत्तरस्मिन् क्षणे उत्पद्यमाने पूर्वक्षणो निरुध्यत इति। न चैवमभ्युपगच्छता पूर्वोत्तरयोः क्षणयोः हेतुफलभावः शक्यते सम्पादयितुं निरुध्यमानस्य निरुद्धस्य वा पूर्वक्षण-

---

काव्यपक्षे भोगापवर्गव्यवहारोऽपि दुर्घट इत्याह। अपि चेति। यो यदिच्छति स तत्काले नास्ति चेत् इच्छा व्यर्था, अस्ति चेत् क्षणिकत्वभङ्ग इत्यर्थः। प्रकृतं सङ्घातनिरासमुपसंहरति। तस्मादिति॥

द्विविधो हि कार्यसमुत्पादः सुगतसम्मतः हेत्वधीनः कारणसमुदायाधीनश्चेति। तत्राविद्यातः संस्कारस्ततो विज्ञानमित्येवंरूपः प्रथमः, पृथिव्यादिसमुदायात् कार्यं इत्येवं द्वितीयः, तत्राद्यमङ्गीकृत्य द्वितीयः सङ्घातकर्तृभावेन दूषितः, सम्प्रत्याद्यं दूषयति सूत्रकारः। उत्तरेति। चकारोऽर्थः यच्च इत्युच्यते, निरुध्यमानत्वं विनाशकसान्निध्यं, निरुद्धत्वमतीतत्वम्। ननु कार्यकाले विनाशव्याप्तत्वेऽपि पूर्वक्षणे सत्त्वात् क्षणि-

स्याभावग्रस्तत्वादुत्तरक्षणहेतुत्वानुपपत्तिः। अथ भावभूतः परिनिष्पन्नावस्थः पूर्वक्षण उत्तरक्षणस्य हेतुरित्यभिप्राय-स्तथापि नोपपद्यते, भावभूतस्य पुनर्व्यापारकल्पनायां क्षणान्तरसम्बन्धप्रसङ्गात्। अथ भाव एवास्य व्यापार इत्यभिप्रायः, तथापि नैवोपपद्यते हेतुस्वभावानुपरक्तस्य फलस्योत्पत्त्यसम्भवात्। स्वभावोपरागाभ्युपगमे च हेतुस्व-भावस्य फलकालावस्थायित्वे सति क्षणभङ्गाभ्युपगम-त्यागप्रसङ्गः। विनैव वा स्वभावोपरागेण हेतुफलभावम-भ्युपगच्छतः सर्वत्र तत्प्राप्तेरतिप्रसङ्गः। अपि चोत्पादनि-रोधौ नाम वस्तुनः स्वरूपमेव वा स्यातां, अवस्थान्तरं वा वस्त्वन्तरमेव वा, सर्वथापि नोपपद्यते। यदि तावद्व-स्तुनः स्वरूपमेवोत्पादनिरोधौ स्यातां ततो वस्तुशब्द उ-त्पादनिरोधशब्दौ च पर्यायाः प्राप्नुयुः। अथास्ति कश्चि-द्विशेष इति मन्येत उत्पादनिरोधशब्दाभ्यां मध्यवर्तिनो वस्तुन आद्यन्ताख्ये अवस्थे अभिलप्येते इति, एवमप्या-

कार्यस्य हेतुत्वमयुक्तमिति शङ्कते। अथ भावेति, स्वरूप इत्यर्थः। किं हेतोरुत्पत्त्यतिरिक्तः कार्योत्पादकाख्यो व्यापारः उत्पत्तिरेव वा भाव इत्युक्ते द्वितीयं शङ्कते। अथेति। भाव उत्पत्तिः, उक्तं हि

'भूतिर्येषां क्रिया सैव कारकं सैव चोच्यते' इति।

येषां क्षणिकभावानां या भूतिः सैव क्रिया कारकं चेत्यर्थः। यद्वापि। निमित्तत्वं स्यान्नोपादानत्वं तथा च मृदादेर्घटादिकालावस्थायित्वे घटाद्युत्पत्तिः स्थिरत्वे च क्षणिकत्वहानिरिति परिहरति। तथापीत्यादिना। प्रथमपक्षो-क्तदोषं स्फुटयति। विनैवेति। वस्तुनो जन्मध्वंसानिरूपणाच्च न क्षणिकत्व-मित्याह। अपि चेति तयोः स्वरूपत्वे वस्तुत्वसम्भवात् वस्तुनोऽनादनन्त,

द्यन्तमध्यक्षणत्रयसम्बन्धित्वाद्वस्तुनः क्षणिकत्वाभ्युपगम-हानिः। अथात्यन्तव्यतिरिक्तावेवोत्पादनिरोधौ वस्तुनः स्यातां अश्वमहिषवत्, ततो वस्तूत्पादनिरोधाभ्यामसं-स्पृष्टमिति वस्तुनः शाश्वतत्वप्रसङ्गः। यदि च दर्शनादर्शने वस्तुन उत्पादनिरोधौ स्यातां, एवमपि द्रष्टृधर्मौ तौ न वस्तुधर्माविति वस्तुनः शाश्वतत्वप्रसङ्ग एव, तस्मादप्यसङ्गतं सौगतं मतम्॥

असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा॥२१॥

क्षणभङ्गवादे पूर्वक्षणो निरोधग्रस्तत्वान्नोत्तरस्य क्षणस्य हेतुर्भवतीत्युक्तम्। अथासत्येव हेतौ फलोत्पत्तिं ब्रूयात्, ततः प्रतिज्ञोपरोधः स्यात्, चतुर्विधान् हेतून् प्रतीत्य चित्त-चैत्ता उत्पद्यन्त इतीयं प्रतिज्ञा हीयेत, निर्हेतुकायां

त्वमित्यपि द्रष्टव्यम्। द्वितीयं शङ्कते। अथात्यन्तेति। विशेषमेवाह। उत्पादेति। दूषयति। एवमपीति। ताभ्यां संसर्गे वस्तुनः क्षणिकत्वभङ्गः स्यात्। संसर्ग एव नास्तीति तृतीयकल्पमुत्थाप्य दूषयति। अथात्यन्तेति॥

सूत्रं व्याख्यातुं वृत्तं स्मारयति। क्षणभङ्गेति। किं कार्योत्पत्तिर्नि-र्हेतुका सहेतुका वा, आद्ये प्रतिज्ञाहानिरित्याह। अथासत्येवेत्यादिना। विषयकरणसहकारिसंस्काराख्यचतुर्विधा हेतवस्तान् प्रतीत्य प्राप्य चित्तं रूपादिविज्ञानं चैत्ताश्चित्तात्मकाः सुखादयश्च जायन्त इति प्रतिज्ञार्थः। यथा नीलविज्ञानस्य नीलं वस्तु, आलम्बनप्रत्ययो विषयः, चक्षुः करणमधि-पतिप्रत्ययः, सहकारिप्रत्यय आलोकः, समनन्तरपूर्वप्रत्ययः संस्कार इति

चोत्पत्तावप्रतिबन्धात् सर्वं सर्वत्रोत्पद्येत। अथोत्तरक्षणोत्पत्तिं यावत्तावदवतिष्ठते पूर्वक्षण इति ब्रूयात्, ततो यौगपद्यं हेतुफलयोः स्यात्, तथापि प्रतिज्ञोपरोध एव स्यात्, क्षणिकाः सर्वे संस्कारा इतीयं प्रतिज्ञोपरुध्येत॥

प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात्॥ २२॥

अपि च वैनाशिकाः कल्पयन्ति 'बुद्धिबोध्यं त्रयादन्यत् संस्कृतं क्षणिकं च' इति। तदपि च त्रयं प्रतिसङ्ख्याऽप्रतिसङ्ख्यानिरोधावाकाशं चेत्याचक्षते। त्रयमपि चैतदवस्त्वभावमात्रं निरुपाख्यमिति मन्यन्ते। बुद्धिपूर्वकः किल विनाशो भावानां प्रतिसङ्ख्यानिरोधो नाम भाष्यते तद्विपरीतोऽप्रतिसङ्ख्यानिरोधः, आवरणाभावमात्रमाकाश-मिति। तेषामाकाशं परस्तात् प्रत्याख्यास्यति, निरोध-

---

भेदः। प्रतिज्ञाहानिमुक्त्वा पूर्वदोषमाह। निर्हेतुकायां वेति। सहेतुकत्वपक्षेऽन्यथाकारणस्य मृदादेः कार्यानुगमापत्त्या क्षणिकत्वप्रति-ज्ञाहानिरिति सूत्रशेषं व्याचष्टे। अथोत्तरक्षणेत्यादिना। संस्क्रियन्त इति संस्काराः, घटाद्युत्पन्ना भावा इत्यर्थः॥

एवमाद्यसूत्राभ्यां समुदायो निरस्तः, उत्तरसूत्राभ्यां कार्यकारणभा-वक्षणिकत्वे निरस्ते, सम्प्रति तदभिमतं द्विविधं विनाशं दूषयति। प्रति-सङ्ख्येति। संस्कृतमुत्पाद्यं बुद्धिबोध्यं प्रत्येकमाह त्रयात्, खपुष्पादव-दित्यर्थः। किं तत्त्रयं तदाह। तदपीति। निरुपाख्यं निःस्वरूपं, प्र-तीपा संख्या सन्तं भावमसन्तं करोमीत्येवंरूपा संख्या बुद्धिः प्रतिसंख्या तया निरोधः कस्यचिद्भावस्य भवति, अबुद्धिपूर्वकस्तु कपालादीनां स्वरसभङ्गु-र

द्वयमिदानीं प्रत्याचष्टे । प्रतिसङ्ख्याऽप्रतिसङ्ख्यानिरोधयोरप्राप्तिरसम्भव इत्यर्थः । कस्मादविच्छेदात् । एतौ हि प्रतिसङ्ख्याऽप्रतिसङ्ख्यानिरोधौ सन्तानगोचरौ वा स्यातां भावगोचरौ वा, न तावत् सन्तानगोचरौ सम्भवतः, सर्वेष्वपि सन्तानेषु सन्तानिनामविच्छिन्नेन हेतुफलभावेन सन्तानविच्छेदस्यासम्भवात् । नापि भावगोचरौ सम्भवतः, न हि भावानां निरन्वयो निरुपाख्यो विनाशः सम्भवति, सर्वास्ववस्थासु प्रत्यभिज्ञानबलेनान्वय्यविच्छेददर्शनात् । अस्पष्टप्रत्यभिज्ञानास्ववस्थासु क्वचित् दृष्टेनान्वय्यविच्छेदेनान्यत्रापि तदनुमानात् । तस्मात् परपरिकल्पितस्य निरोधद्वयस्यानुपपत्तिः ॥

द्वयमित्याह । विपरीत इति । परक्रियामुक्त्वा सूत्रं व्याचष्टे । तेषामिति । भावाः सन्तानिनः, सन्तानो नाम भावानां हेतुफलभावेन प्रवाहवर्त्तित्वम्, सन्ताने चरमक्षणः क्षणान्तरं करोति वा न वा आद्ये चरमत्वव्याघातः सन्तानाविच्छेदात्, द्वितीये चरमस्यासत्त्वप्रसङ्गः, अर्थक्रियाकारित्वं सत्त्वमिति तद्विदामाम्नानात्, चरमस्यासत्त्वे पूर्वेषामप्यसत्त्वप्रसङ्गः अर्थक्रियाशून्यत्वात्, तस्मात् सन्तानस्य विच्छेदासम्भवान्निरोधाप्राप्तिरित्याह । न तावदिति । न द्वितीय इत्याह । नापीति । घटकपालचूर्णाद्यवस्थासु सेयं मृदिति प्रत्यभिज्ञानादन्वयभावस्य मृदादेर्नानिरन्वयविनाश इत्यर्थः । बीजाङ्कुरादिषु प्रत्यभिज्ञानादर्शनादन्वयिनो विच्छेद इत आह । अस्पष्टेति । बहुतरदर्शोऽस्फुटानामपि भावानां कार्यत्वात् घटवदित्यन्वय्यविच्छेदानुमितिरित्यर्थः । यथा भावानां स्थायित्वं तस्मात् प्रतिसङ्ख्यानिरोधाद्यसम्भव इत्युपसंहारः ॥

उभयथा च दोषात्॥ २३॥

योऽयमविद्यादिनिरोधः प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधान्तःपाती परपरिकल्पितः स सम्यग्ज्ञानाद्वा सपरिकरात् स्यात् स्वयमेव वा, पूर्वस्मिन् विकल्पे निर्हेतुकविनाशाभ्युपगमहानिप्रसङ्गः। उत्तरस्मिंस्तु मार्गोपदेशानर्थक्यप्रसङ्गः। एवमुभयथापि दोषप्रसङ्गादसमञ्जसमिदं दर्शनम्॥

आकाशे चाविशेषात्॥ २४॥

यच्च तेषामेवाभिप्रेतं निरोधद्वयमाकाशञ्च निरुपाख्यमिति। तत्र निरोधद्वयस्य निरुपाख्यत्वं पुरस्तान्निराकृतं आकाशस्येदानीं निराक्रियते। आकाशे चायुक्तो निरुपाख्यत्वाभ्युपगमः, प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधयोरिव वस्तुत्वप्रतिपत्तेरविशेषात्, आगमप्रामाण्यात्तावत् 'आत्मन आकाशः सम्भूतः' इत्यादिश्रुतिभ्य आकाशस्य च वस्तुत्वप्रसिद्धिः। विप्रतिपन्नानपि प्रति शब्दगुणानुमेयत्वं वक्तव्यं, गन्धादीनां गुणानां पृथिव्यादिवस्त्वाश्रयत्वदर्शनात्।

अविद्यादीनां प्रतिसंख्यानिरोधं तदभिमतं दूषयति। उभयथेति॥ यमनियमादिकः परिकरः सर्वं दुःखं क्षणिकमिति भावनोपदेशो मार्गोपदेशः।

आगमप्रामाण्यादिति। तत्राकाशस्य कार्यत्वोक्त्या घटादिवद्वस्तुत्वं प्रसिध्यतीत्यर्थः। नन्वागमप्रामाण्ये विप्रतिपन्नान् सुगतान् प्रत्याकाशस्य वस्तुत्वं कथं सिध्यतीत्यत आह। विप्रतिपन्नानिति। शब्दो वस्तुनिष्ठः गुणत्वात् गन्धादिवदित्यनुमानादाकाशस्य वस्तुत्वं सिध्यति पृथिव्याद्यष्टद्रव्याणां श्रोत्रग्राह्यगुणाश्रयत्वायोगादित्यर्थः। आकाशस्य भावत्वं प्र-

अपि चावरणाभावमात्रमाकाशमिच्छतस्तवैकस्मिन् सुपर्णे पतत्यावरणस्य विद्यमानत्वात् सुपर्णान्तरस्योत्पित्सतोऽनवकाशत्वप्रसङ्गः। यत्रावरणाभावस्तत्र पतिष्यतीति चेत्, येनावरणाभावो विशिष्यते तर्हि वस्तुभूतमेवाकाशं स्यात्, नावरणाभावमात्रम्। अपि चावरणाभावमात्रमाकाशं मन्यमानस्य सौगतस्य स्वाभ्युपगमविरोधः प्रसज्येत। सौगते हि समये पृथिवी भगवन् किंसन्निःश्रयेत्यस्मिन् प्रश्नप्रतिवचनप्रवाहे पृथिव्यादीनामन्ते वायुः किंसन्निःश्रय इत्यस्य प्रश्नस्य प्रतिवचनं भवति वायुराकाशसन्निःश्रय इति, तदाऽऽकाशस्य वस्तुत्वे न समञ्जसं स्यात्, तस्मादप्ययुक्तमाकाशस्यावस्तुत्वम्। अपि च निरोधद्वयमाकाशस्य त्रयमप्येतन्निरुपाख्यमवस्तु नित्यञ्चेति विप्रतिषिद्धं, न ह्यवस्तुनो नित्यत्वमनित्यत्वं वा सम्भवति, वस्त्वाश्रयत्वात् धर्मधर्मिव्यवहारस्य। धर्मधर्मिभावे हि घटादिवद्वस्तुत्वमेव स्यान्न निरुपाख्यत्वम्॥

वरणाभावत्वं दूषयति। अपि चेति। यथैकघटसत्त्वेऽपि घटान्तराभावो नास्ति तथैकपर्णिसत्त्वेऽपि मूर्तद्रव्यसामान्याभावात्मकाकाशो नास्त्येवेति पक्ष्यन्तरसञ्चारो न स्यादित्यर्थः। देशविशेषावच्छेदेनावरणाभावोऽस्तीत्याशङ्क्याभावावच्छेदकदेशविशेष एवाकाशो भावरूप इत्याह। यत्रेत्यादिना। पतिष्यति पक्षी सञ्चरिष्यतीत्यर्थः। आकाशस्यावस्तुत्वं स्वमतविरुद्धञ्चेत्याह। अपि चेति। किं सम्यक् निश्चय आश्रयोऽस्या इति किंसंश्रया। [illegible] अवस्तुनः धर्माश्रयत्वासम्भवादिति भावः। व्याघातान्तरमाह। अपि चेति। ध्वंसप्रागभावयोर्मिथो [illegible] धर्मौ नित्यत्वं [illegible] सम्भवति धर्मिणोऽसत्त्वव्याघातादित्यर्थः॥

अनुस्मृतेश्च ॥ २५ ॥

अपि च वैनाशिकः सर्वस्य वस्तुनः क्षणिकतामभ्युपयन्नुपलब्धुरपि क्षणिकतामभ्युपेयात् न च सा सम्भवति, अनुस्मृतेः । अनुभवमुपलब्धिमनूत्पद्यमानं स्मरणमेवानुस्मृतिः सा चोपलब्ध्येककर्तृका सती सम्भवति, पुरुषान्तरोपलब्धिविषये पुरुषान्तरस्य स्मृत्यदर्शनात् । कथं ह्यहमदोऽद्राक्षमिदं पश्यामीति च पूर्वोत्तरदर्शिन्येकस्मिन्नसति प्रत्ययः स्यात् । अपि च दर्शनस्मरणयोः कर्तर्येकस्मिन् प्रत्यक्षः प्रत्यभिज्ञाप्रत्ययः सर्वस्य लोकस्य प्रसिद्धोऽहमदोऽद्राक्षमिदं पश्यामीति । यदि हि तयोर्भिन्नः कर्ता स्यात् ततोऽहं स्मराम्यद्राक्षीदन्य इति प्रतीयात् न त्वेवं प्रत्येति कश्चित्, यत्रैवं प्रत्ययः तत्र दर्शनस्मरणयोर्भिन्नमेव कर्तारं सर्वलोकोऽवगच्छति, स्मराम्यहमसावदोऽद्राक्षीदिति । इह त्वहमदोऽद्राक्षमिति दर्शनस्मरणयोर्वैनाशिकोऽप्यात्मान-

आत्मनः क्षणिकत्वं दूषयति । अनुस्मृतेरिति । अनुभवजन्यस्मृतिरनुस्मृतिस्तस्याः अनुभवसमानाश्रयत्वात्तदुभयाश्रयस्यात्मनः स्थायित्वसिद्धिः । अन्यकर्तृकानुभवानुस्मृतिर्न स्यादित्याह । कथं ह्यहमिति । पूर्वदर्शनकर्त्रद्राक्षमिति स्मरणकर्त्रा प्रत्यभिज्ञानमात्मनः स्थायित्वलिङ्गमित्याह । अपि चेति । योऽहमदः पूर्वमद्राक्षं स एवाहमद्य तत् स्मरामीति प्रत्यभिज्ञाकारो द्रष्टव्यः, इदं पश्यामीति ज्ञानान्तरदृष्टान्तकथनं योऽहमद्राक्षं सोऽहं पश्यामीति प्रत्यभिज्ञाकारप्रदर्शनार्थम् । विपक्षे बाधकमाह । यदि हीति । इदानीमहं स्मरामि अन्योऽद्राक्षीदिति प्रतीतिः स्यादित्यत्र दृष्टान्तमाह । यत्रैवमिति । प्रत्ययमाह । स्मरामीति । स्मराम्यहमन्योऽद्राक्षीदिति प्रत्ययो यत्र तत्र

मेवैकं कर्तारमवगच्छति, न नाहमित्यात्मनो दर्शनं निर्वृत्तं निह्नुते, यथाग्निरनुष्णोऽप्रकाश इति वा। तत्रैवं सत्येकस्य दर्शनस्मरणक्षणद्वयसम्बन्धे क्षणिकत्वाभ्युपगमहानिरपरिहार्या वैनाशिकस्य स्यात्, तथानन्तरामनन्तरामात्मन एव प्रतिपत्तिं प्रत्यभिजानन्नेककर्तृकामोत्तमादुच्छ्वासादतीताश्च प्रतिपत्तीराजन्मन आत्मैककर्तृकाः प्रतिसन्दधानः कथं क्षणभङ्गवादी वैनाशिको नापत्रपेत। स यदि ब्रूयात् सादृश्यादेतत् सम्पत्स्यत इति, तं प्रतिब्रूयात् तेनेदं सदृशमिति द्वयायत्तत्वात् सादृश्यस्य क्षणभङ्गवादिनः सदृशयोर्द्वयोर्वस्तुनोर्ग्रहीतुरेकस्याभावात् सादृश्यनिमित्तं प्रतिसन्द-

---

भिन्नमेव कर्तारं लोकोऽवगच्छतीत्यनुवादमित्यर्थः। प्रकृतप्रत्यभिज्ञायां सादृश्यभेदप्रत्ययस्य बाधकस्यादर्शनादात्मस्थायित्वं दुर्वारमित्याह। इह त्वहमद इति। यथाग्नेरौष्ण्यादिकं न बाधते कश्चित्तथा नाहमद्राक्ष-मिति पूर्वदर्शनं न निह्नुत इत्यनेन बाधाभावात् प्रत्यभिज्ञा प्रमेत्युक्तं भवति। तथा दृष्टृस्मर्त्रोरैक्ये सति स्थायित्वं फलितमित्याह। तत्रैवं सतीति। क्षणद्वयसम्बन्धेऽप्यात्मनस्तावत्यपि भङ्गोऽस्तीति वदन्तं प्रत्याह। तथेति। वर्तमानदशामारभ्योत्तमादुच्छ्वासादामरणादनन्तरा-मनन्तरां स्वीयां प्रतिपत्तिमात्मैककर्तृकां प्रत्यभिजानन्नाजन्मनश्च वर्तमान-दशापर्यन्तं अतीताः प्रतिपत्तीः स्वकर्तृकाः प्रतिसन्दधानः कथमिति योजना। दीपज्वालादिवदात्मनि प्रत्यभिज्ञानं सादृश्यदोषादिति शङ्कते। स इति। सादृश्यज्ञानस्य धर्मिप्रतियोगिज्ञानाधीनत्वात् स्थिरस्य ज्ञातु-रनभ्युपगमे सादृश्यज्ञानं कथमिति यच्च वापथिज्ञानं स्यादिति परिहरति। तमित्यादिना। स्यादेतत् न सादृश्यप्रत्ययः पूर्वोत्तरवस्तुद्वयज्ञानजन्यस्त-द्वयसादृश्यावगाही, किं तर्हि कश्चिदेव विकल्पः स्वाकारमेव सादृ-

ध्यानमिति मिथ्याप्रलाप एव स्यात्, स्याच्चेत् पूर्वोत्तरयोः क्षणयोः सादृश्यस्य ग्रहीतैकस्तथा सत्येकस्य क्षणद्वयावस्थानात् क्षणिकत्वप्रतिज्ञा पीड्येत, तेनेदं सदृशमिति प्रत्ययान्तरमेवेदं न पूर्वोत्तरक्षणद्वयग्रहणनिमित्तमिति चेत् न तेनेदमिति भिन्नपदार्थोपादानात्। प्रत्ययान्तरमेव चेत् सादृश्यविषयं स्यात् तेनेदं सदृशमिति वाक्यप्रयोगोऽनर्थकः स्यात्, सादृश्यमित्येव प्रयोगः प्राप्नुयात्। यदा हि लोकप्रसिद्धः पदार्थः परीक्षकैर्न परिगृह्यते तदा स्वपक्षसिद्धिः परपक्षदोषो वा उभयमप्युच्यमानं परीक्षकाणामात्मनश्च

त्वेन विषयीकुर्वाणः क्षणान्तरास्पर्शी, अतो न स्थिरद्रष्टपेक्षेति शङ्कते। तेनेदमिति। अत्र वक्तव्यं सादृश्यप्रत्यये तेनेदं सदृशमिति वस्तुद्वयं भासते न वेति। नेति वदतः स्वानुभवविरोधः, किञ्चार्थभेदाभावात् पदत्रयप्रयोगो न स्यात्, तस्मात् पदत्रयेण मिथः संसृष्टभिन्नार्थभानादयं प्रत्ययः सविषय इति परिहरति। न तेनेति। अथ भासते वस्तुद्वयं तथापि प्रत्ययाभिन्नमेव न बाह्यमिति चेन्न तथा सत्येकप्रत्ययाभेदे मिथोऽप्यभेदापत्तेः। इदं सर्वमवधेयमित्याशयं विज्ञानवादिनं प्रत्याह। यदा हीति। वस्तुत्वं भेदं सादृश्यप्रत्ययाद्विविधं सर्वलोकप्रसिद्धं तच्च नाङ्गीक्रियते। स्वाभ्युपगमभयेन तर्हि तत्तदाकाराणां क्षणिकविज्ञानानां मिथो बाह्यानभिन्नत्वादेकस्मिन् धर्मिणि विरुद्धानेकधर्मस्फुरणात्मकविप्रतिपत्त्यसम्भवात् स्वपक्षसाधनादिव्यवहारो लुप्येत, अतो यथानुभवं ग्राह्यभेदोऽङ्गीकार्यः। तथा च तेनेदं सदृशमिति वाक्यार्थबोधानुभवैकं सादृश्यं जानत आत्मनः स्थायित्वं दुर्वारमित्यर्थः। ननु सन्त्येव बाह्यार्थाः क्षणिकस्वलक्षणा निर्विकल्पकग्राह्याः, सविकल्पाध्यवसिताश्च स्थायित्वसादृश्यादयो बाह्याः कल्पिता अवभासन्ते, अतो विप्रति-

यथार्थत्वेन न बुद्धिसन्तानमारोहति, एवमेवैषोऽर्थ इति निश्चितं यत्तदेव वक्तव्यं, ततोऽन्यदुच्यमानं बहुप्रलापित्वमात्मनः केवलं प्रख्यापयेत् । न चायं सादृश्यात् संव्यवहारो युक्तः, तद्भावावगमात् तत्सदृशभावानवगमाच्च । भवेदपि कदाचित् बाह्यवस्तुनि विप्रलम्भसम्भवात् तदेवेदं स्यात् तत्सदृशं वेति सन्देहः, उपलब्धरि तु सन्देहोऽपि न कदाचिद्भवति स एवाहं स्यां तत्सदृशो वेति । य एवाहं पूर्वेद्युरद्राक्षं स एवाहमद्य स्मरामीति निश्चितात् तद्भावोपलम्भात्. तस्मादप्यनुपपन्नो वैनाशिकसमयः ॥

सादृश्यादिव्यवहार इति शाक्यार्थवादमाशङ्क्य निरस्यति । एवमेवेति । यत् प्रमाणसिद्धं तदेव वक्तव्यम् । न हि क्षणिकत्वे किञ्चित् प्रमाणमस्ति न चेदानीं घट इति प्रत्यक्षम् वर्त्तमानकालसत्त्वं घटस्य गोचरं यद्व-र्त्तमानक्षणमात्रसत्त्वरूपे क्षणिकत्वे मानमिति वाच्यम् । तस्य वर्त्तमान-त्वमात्रगोचरत्वेन कालान्तरासत्त्वासिद्धेः । न च यत् सत् तत् क्षणिक-मिति व्याप्तिरस्ति, विद्युदादेरपि स्थिरत्वशङ्कयाऽसिद्धत्वेन दृष्टान्ताभावात् । न च व्याप्तिमननुमानान्तरेणानुमानं सम्भवति, तस्मादनुमानसिद्धा-र्थवक्ता तथागतोऽश्रद्धेयवचन इत्यर्थः । किञ्च सादृश्यं प्रत्यभिज्ञायां दोषतया निमित्तं विषयतया वा । आद्येऽपि स्वरूपसत् ज्ञातं वा, नाद्यः मन्दान्धकारे शुक्तिमात्रपक्षे सत्यज्ञानेऽपि रूप्याभेदभ्रमापत्तेः । न द्वितीयः सादृश्यज्ञातारं विना तज्ज्ञानासम्भवस्योक्तत्वात् । नापि विषयतया निमित्तमित्याह । न चेति । सोऽहमित्यत्र सादृश्यं नाहं इत्यनुभवादित्यर्थः । सोऽहमिति प्रत्यभिज्ञाया भ्रमत्वं निरस्य संशयत्वं निरस्यति । भवेदिति । अहमर्थे प्रत्यभिज्ञानेऽपि बाधसम्भा-वनया संशयः कदाचित् स्यादात्मनीत्यर्थः । असन्दिग्धाविपर्यस्तप्रत्यभि-ज्ञाविरोधादात्मक्षणिकत्वमतमसमञ्जसमङ्गीकृतमित्युपसंहरति । तस्मादिति ॥

नासतोऽदृष्टत्वात् ॥ २६ ॥

इतश्चानुपपन्नो वैनाशिकसमयो यतः स्थिरमनुयायि कारणमनभ्युपगच्छतामभावाद्भावोत्पत्तिरित्येतदापद्येत । दर्शयन्ति चाभावाद्भावोत्पत्तिम् 'नानुपमृद्य प्रादुर्भावाद्' इति । विनष्टाद्धि किल बीजादङ्कुर उत्पद्यते, तथा विनष्टात् क्षीराद्दधि मृत्पिण्डाच्च घटः, कूटस्थाच्चेत् कारणात् कार्यमुत्पद्येत, अविशेषात् सर्वं सर्वत उत्पद्येत, तस्मादभावग्रस्तेभ्यो बीजादिभ्योऽङ्कुरादीनामुत्पद्यमानत्वात् अभावाद्भावोत्पत्तिरिति मन्यन्ते । तत्रेदमुच्यते, 'नासतोऽदृष्टत्वात्' इति । नाभावाद्भाव उत्पद्यते, यद्यभावाद्भाव उत्पद्येत, अभावत्वाविशेषात् कारणविशेषाभ्युपगमोऽनर्थकः स्यात् । न हि बीजादीनां उपमृदितानां

अभावः शशविषाणवदत्यन्तासत्त्वं तदङ्गीकृत्य मृदादिनाशादसतो घटादिकं जायते इति सुगता वदन्ति तद्दूषयति । नासत इति । केवलं बलादापद्यते किन्तु स्वयं दर्शयन्ति च । द्वौ नञौ प्रकृतार्थं गमयतः । मृदादिकं उपमृद्य घटादेः प्रादुर्भावादितीकमर्थकाः । विनष्टादिति । कारणविनाशात् कार्यजन्मेत्यत्र युक्तिमाह । कूटस्थादिति । विनाशशून्यादित्यर्थः । नित्यस्य निरतिशयस्य कार्यशक्तत्वे तत्कार्याणि सर्वाण्येकस्मिन्नेव क्षणे स्युः तथा चोत्तरक्षणे कार्याभावादसत्त्वापत्तिः । न च सहकारिकृतातिशयक्रमात् कार्यक्रम इति युक्तम् । अतिशयस्यातिशयान्तरापेक्षायां अनवस्थानादनपेक्षायां कार्यस्याप्यतिशयानपेक्षत्वेन सहकारिवैयर्थ्यात् तस्मान्न स्थायिभावात् कार्यजन्मेत्यर्थः । क्षणिकभावस्य हेतुत्वमुत्तरोत्पादे चेत्यत्र निरस्तम् । अभावस्य हेतुत्वनिरासार्थं सूत्रं व्याचष्टे । तत्रेदमिति । यदि बीजाभावस्याभावान्तराद्विशेषः स्यात् तदा विशेषवदभावद्वारा बीजादेरङ्कुर इति बीजादिकारणताम-

र्यांऽभावस्तस्य च शशविषाणादीनां च निःस्वभावत्वाविशेषादभावत्वे कश्चिद्विशेषोऽस्ति येन बीजादेवाङ्कुरो जायते, क्षीरादेव दधीत्येवंजातीयकः कारणविशेषाभ्युपगमोऽर्थवान् स्यात्। निर्विशेषस्य त्वभावस्य कारणत्वाभ्युपगमे शशविषाणादिभ्योऽप्यङ्कुरादयो जायेरन्, न चैवं दृश्यते। यदि पुनरभावस्यापि विशेषोऽभ्युपगम्येत उत्पलादीनामिव नीलत्वादिस्ततो विशेषवत्त्वादेवाभावस्य भावत्वमुत्पलादिवत् प्रसज्येत, नाप्यभावः कस्यचिदुत्पत्तिहेतुः स्यात्, अभावत्वादेव शशविषाणादिवत्। अभावाच्च भावोत्पत्तावभावान्वितमेव सर्वं कार्यं स्यात्, नैव दृश्यते, सर्वस्य वस्तुनः स्वेन स्वेन रूपेण भावात्मनैवोपलभ्यमानत्वात्। न च मृदन्विताः शरावादयो भावास्तन्त्वादिविकाराः केनचिदभ्युपगम्यन्ते। मृद्विकारानेव तु मृदन्वितान् भावान् लोकः प्रत्येति। यत्तूक्तं स्वरूपोपमर्दमन्तरेण कस्यचित् कूटस्थस्य

भ्युपगमोऽर्थवान् स्यात् सोऽस्तीत्याह। येनेति। स्वत्वं योजयति। निर्विशेषस्येति। शशविषाणादेः कार्यकारित्वस्यादृष्टत्वाच्चाभावस्यापतो हेतुत्वमित्यर्थः। अभावस्यापि विशेष इष्यत आह। यदीति। अभावस्य हेतुत्वेऽतिप्रसङ्ग इति तर्कमुक्तानुमानमाह नापीति। अभावो न हेतुरसत्त्वात् शशशृङ्गवदित्यर्थः। अभावो न प्रकृतिः कार्याननन्वितत्वात् यथा शरावाद्यनन्वितस्तन्तुर्न शरावादिप्रकृतिरिति तर्कपूर्वकमाह। अभावाच्चेति। अतोऽन्वितत्वान्मृदादिर्भाव एव प्रकृतिरित्याह। मृदिति। स्थायिनः कारणत्वायोगमुक्तमनूद्य दूषयति। यत्तूक्तमित्यादिना। अनुभवबलात् स्थिरभावानामेव सहकारिसन्निधिक्रमेण कार्यक्रमहेतुत्वमङ्गीकार्यं, न च शक्तस्य स-

वस्तुनः कारणत्वानुपपत्तेरभावाद्भावोत्पत्तिर्भवितुमर्हतीति, तदयुक्तं, स्थिरस्वभावानामेव सुवर्णादीनां प्रत्यभिज्ञायमानानां रुचकादिकार्यकारणभावदर्शनात्, येष्वपि बीजादिषु स्वरूपोपमर्दो लक्ष्यते तेष्वपि नासावुपमृद्यमाना पूर्वावस्थोत्तरावस्थायाः कारणमभ्युपगम्यते, अनुपमृद्यमानानामेवानुयायिनां बीजाद्यवयवानामङ्कुरादिकारणभावाभ्युपगमात्, तस्मादसद्भ्यः शशविषाणादिभ्यः सदुत्पत्त्यदर्शनात् सद्भ्यश्च सुवर्णादिभ्यः सदुत्पत्तिदर्शनात् अनुपपन्नोऽयमभावाद्भावोत्पत्त्यभ्युपगमः। अपि च चतुर्भ्यश्चित्तचैत्ता उत्पद्यन्ते परमाणुभ्यश्च भूतभौतिकलक्षणः समुदाय उत्पद्यत इत्यभ्युपगम्य पुनरभावात् भावोत्पत्तिं कल्पयद्भिरभ्युपगममपह्नुवानैर्वैनाशिकैः सर्वो लोक आकुलीक्रियते ॥

सहकार्य्यापेक्षा न युक्तेति वाच्यं, यतोऽशक्तस्यापि नापेक्षेत्यसहकारित्वं स्यात्। ततः स्वर्णादौ स्वतोऽतिशयस्तुल्यो ऽग्नितापादिसहकारिकृतातिशयक्रमात् रुचकादिकार्य्यक्रमः। न चातिशयस्यातिशयान्तरानपेक्षत्वे कार्य्यस्याप्यनपेक्षेति वाच्यम्। घटस्य मृदनपेक्षत्वे कार्य्यत्वाविशेषात् घटस्यापि मृदनपेक्षाप्रसङ्गादन्वयव्यतिरेकाभ्यामपेक्षा सहकारिष्वपि तुल्या। यदुक्तं कार्य्याभावदशायां कारणस्यासत्त्वापत्तिरिति तन्न, अकारणस्यापि बाधाभावेन सत्त्वोपपत्तेः, न ह्यर्थक्रियाकारित्वमेव सत्त्वं असतस्तद्योगेन सत्त्वस्य ततो भेदात् सतो ह्यर्थक्रियाकारित्वं नासतः अतः कारणतावच्छेदकमबाधितस्वरूपात्मकं सत्त्वं कारणत्वाद्भिन्नमेव तस्मादनुस्यूतस्थिरभावानां हेतुत्वं उपपन्नमिति भावः। पूर्वापरविरोधमप्याह। अपि चेति ॥

उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २७ ॥

यदि चाभावाद्भावोत्पत्तिरभ्युपगम्येत, एवं सत्युदासीनानामनीहमानानामपि जनानामभिमतसिद्धिः स्यात्, अभावस्य सुलभत्वात्। कृषीवलस्य क्षेत्रकर्मण्यप्रयतमानस्यापि सस्यनिष्पत्तिः स्यात्, कुलालस्य च मृत्संस्क्रियायामप्रयतमानस्याप्यमत्रोत्पत्तिः। तन्तुवायस्यापि तन्तून् तन्वानस्यापि तन्वानस्येव वस्त्रलाभः। स्वर्गापवर्गयोश्च न कश्चित् कथञ्चित् समीहेत न चैतद्युज्यतेऽभ्युपगम्यते वा केनचित्, तस्मादनुपपन्नोऽयमभावाद्भावोत्पत्त्यभ्युपगमः ॥

नाभाव उपलब्धेः ॥ २८ ॥

एवं बाह्यार्थवादमाश्रित्य समुदायाप्राप्त्यादिषु दूषणेषूद्भावितेषु विज्ञानवादी बौद्ध इदानीं प्रत्यवतिष्ठते। केषाञ्चित् किल विनेयानां बाह्ये वस्तुन्यभिनिवेशमालक्ष्य तदनुरोधेन बाह्यार्थवादप्रक्रियेयं विरचिता, नासौ सुगताभि-

---

अभावादुत्पत्तौ शशविषाणादप्युत्पत्तिः स्यादित्युक्तम्। अतिप्रसङ्गान्तरमाह। उदासीनानामिति। अनीहमानानां प्रयत्नशून्यानाम्, अमत्रं घटादिपात्रम्। तन्वानस्य व्यापारयतः। तस्मात् भ्रान्तिमूलेन क्षणिकबाह्यार्थवादेन कूटस्थनित्यब्रह्मसमन्वयस्य न विरोध इति सिद्धम् ॥

नाभाव उपलब्धेः। अखण्डनिर्विशेषब्रह्मविज्ञानं बाह्यार्थोपादानं वदतां वेदान्तानां भिन्नं साकारं क्षणिकं विज्ञानं न ततोऽन्योऽर्थोऽस्तीति योगाचारमतेन विरुध्यते न वेति तन्मतस्य मानभ्रान्तिमूलत्वाभ्यां संशये पूर्वोक्तबाह्यार्थवादनिरासमुपजीव्य पूर्वपक्षमाह। एवमित्यादिना। प-

प्रायः, तस्य तु विज्ञानैकस्कन्धवाद एवाभिप्रेतः, तस्मिंश्च विज्ञानवादे बुद्ध्यारूढेन रूपेणान्तःस्थ एव प्रमाणप्रमेयफलव्यवहारः सर्व उपपद्यते, सत्यपि बाह्येऽर्थे बुद्ध्यारोहमन्तरेण प्रमाणादिव्यवहारानवतारात् । कथं पुनरवगम्यते अन्तःस्थ एवायं सर्वव्यवहारो न विज्ञानव्यतिरिक्तो बाह्योऽर्थोऽस्तीति तदसम्भवादित्याह । स हि बाह्योऽर्थोऽभ्युपगम्यमानः परमाणवो वा स्युस्तत्समूहा वा स्तम्भादयः स्युः, तत्र न तावत् परमाणवः स्तम्भादिप्रत्ययपरिच्छेद्या भवितुमर्हन्ति परमाण्वाभासज्ञानानुपपत्तेः, नापि तत्समूहाः स्तम्भादयस्तेषां परमाणुभ्योऽन्यत्वानन्यत्वाभ्यां निरूपयि-

---

र्थोत्तरपक्षयोः विरोधाविरोधौ फलं । नन्वेकस्य सुगतागमस्य कथं बाह्यार्थसत्त्वासत्त्वयोस्तात्पर्यं विरोधादित्याशङ्क्याधिकारिभेदादविरोध इति वदन् विज्ञानवादिनः सुगताभिप्रायज्ञत्वेन मन्दाधिकारिभ्यो बाह्यार्थवादित्वमर्थवत्त्वमाह । केषाञ्चिदिति । उक्तञ्च धर्मकीर्तिना 'देशना लोकनाथानां सत्त्वाशयवशानुगाः' इति [सर्वद०पृ०१३ । पं०७] सुगतानामुपदेशाः शिष्यमतमनुसारिण इत्यर्थः । नन्वसति बाह्यार्थे मानमेयव्यवहारः कथं तत्राह । तस्मिंश्चेति । विज्ञानमेव कल्पितनीलाद्याकारत्वेन प्रमेयमवभासात्मना मानफलं ग्राहकात्मना मानं ग्राह्यग्राहकाकारैश्च प्रमातेति भेदकल्पनया व्यवहार इत्यर्थः । कल्पित एव भेदः किं न स्यादत आह । सत्यपीति । न हि बुद्ध्यनारूढस्य नीलादेः प्रमेयत्वव्यवहारोऽस्ति, अतो बुद्ध्यारूढाकार एव प्रमेयं न बाह्यमित्यर्थः । बाह्यार्थोपगमे प्रमाणपूर्वकं बुद्धेरुपगन्तव्यमिति । कथमित्यादिना । चेदं ज्ञानातिरेकेणावगत् तदतिरेकेणावगन्तव्याकारसम्भवादित्याह । तदसम्भवादिति । असम्भवं विवृणोति । स हीति । परमाणवोऽवयवैरवयवत्वा इति ज्ञानं न स्यात् समूहस्यापि-

तुमशक्यत्वात्। एवं जात्यादीनपि प्रत्याचक्षीत। अपि चानुभवमात्रेण साधारणात्मनो ज्ञानस्य जायमानस्य योऽयं प्रतिविषयं पक्षपातः स्तम्भज्ञानं कुड्यज्ञानं घटज्ञानं पटज्ञानमिति, नासौ ज्ञानगतविशेषमन्तरेण उपपद्यत इत्यवश्यं विषयसारूप्यं ज्ञानस्याङ्गीकर्तव्यम्। अङ्गीकृते च तस्मिन् विषयाकारस्य ज्ञानेनैवावरुद्धत्वादपार्थिकार्थसद्भावकल्पना। अपि च सहोपलम्भनियमादभेदो विषयविज्ञानयोरापतति, न ह्यनयोरेकस्यानुपलम्भेऽन्यस्योपलम्भोऽस्ति, न चैतत् स्वभावविवेके युक्तं प्रतिबन्धकारणाभावात् तस्मादप्यर्थाभावः। स्वप्नादिवच्चेदं द्रष्टव्यम्। यथा हि स्वप्नमायामरीच्युदकगन्धर्वनगरादिप्रत्यया विनैव बाह्येनार्थेन ग्राह्यग्राहकाकारा भवन्ति। एवं जागरित-

---

न्यर्थः। अवयव्यभावेऽपि जात्यादयो बाह्यार्थाः स्युरित्याह। एवमिति। जातिगुणकर्मणां धर्मिणः सकाशादभेदेऽत्यन्तभेदे वा धर्मिवद्धर्मान्तरवच्च न धर्मधर्मिभावः भेदाभेदौ च विरुद्धाविति न सन्ति जात्यादय इत्यर्थः। किञ्च ज्ञानस्य स्वविषयसारूप्यरूपविशेषसम्बन्धाभावे सर्वविषयत्वापत्तेर्विशेषोऽङ्गीकार्यः तथा च ज्ञानगतविशेषस्यैव ज्ञानेन विषयीकरणात् बाह्यार्थसिद्धिर्मानाभावात् गौरवाच्चेत्याह। अपि चेति। पक्षपातो विषयविशेषव्यवहारः, किञ्च घटो घटज्ञानाभिन्नो ज्ञानोपलम्भनियतोपलम्भ्यत्वात् ज्ञानवदित्याह। अपि चेति। ज्ञानार्थयोरत्यन्तभेदेऽपि सहोपलम्भः स्यात् ग्राह्यग्राहकभावादित्यत आह। न चैतदिति। अविज्ञानस्यार्थेन सम्बन्धत्वाभावान्न ग्राह्यग्राहकभाव इत्यर्थः। किञ्च जाग्रद्विज्ञानं न बाह्यालम्बनं विज्ञानत्वात् स्वप्नादिज्ञानवदित्याह। स्वप्नेति। विज्ञानानां वैचित्र्यमनुपपन्नमभिमतवस्तुनामिति मनुते। कथ-

गोचरा अपि स्वप्नादिप्रत्यया भवितुमर्हन्तीत्यवगम्यते, प्रत्ययत्वाविशेषात्। कथं पुनरसति बाह्यार्थे प्रत्ययवैचित्र्यमुपपद्येत वासनावैचित्र्यादित्याह। अनादौ हि संसारे बीजाङ्कुरवत् विज्ञानानां वासनानां चान्योन्यनिमित्तनैमित्तिकभावेन वैचित्र्यं न विप्रतिषिध्यते। अपि चान्वयव्यतिरेकाभ्यां वासनानिमित्तमेव ज्ञानवैचित्र्यमित्यवगम्यते, स्वप्नादिष्वन्तरेणाप्यर्थं वासनानिमित्तस्य ज्ञानवैचित्र्यस्योभाभ्यामप्यावाभ्यामभ्युपगम्यमानत्वादन्तरेण तु वासनां अर्थनिमित्तस्य ज्ञानवैचित्र्यस्य मयानभ्युपगम्यमानत्वात्, तस्मादप्यभावो बाह्यार्थस्येत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। नाभाव उपलब्धेरिति। न खल्वभावो बाह्यस्यार्थस्याध्यवसातुं शक्यते कस्मादुपलब्धेः। उपलभ्यते हि प्रति प्रत्ययं बाह्योऽर्थः स्तम्भः कुड्यं घटः पट इति, नचोपलभ्यमानस्यैवाभावो भवितुमर्हति। यथा हि कश्चिद्भुञ्जानो भुजिसाध्यायां तृप्तौ स्वयमनुभूयमानायामेवं ब्रूयात् नाहं भुञ्जे न वा तृप्यामीति, तद्वदिन्द्रियसन्निकर्षेण स्वयमुपलभमान

मिति। अन्यथोपपत्त्या परिहरति। वासनेति। अनादिसन्तानान्तर्गतपूर्वज्ञानमेव वासना, तद्वशादनेकक्षणव्यवधानेऽपि नीलाद्याकारज्ञानवैचित्र्यं भवति, यथा बीजवासनया कार्पासरक्तत्वं तद्वदित्यर्थः। उभयवादिसम्मतत्वाच्च वासना एव ज्ञानवैचित्र्यहेतवो न बाह्यार्था इत्याह। अपि चेति। क्षणिकविज्ञानमात्रवादस्य मानमूलत्वात्तेन स्थिरविज्ञानवादो विरुध्यते इति प्राप्ते सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे। नाभाव इत्यादिना। किं बाह्यार्थस्यानुपलब्धेरभावः उत ज्ञानाभेदेनानुपलब्धेः, नाद्य इत्याह उपलब्धे-

एव बाह्यमर्थं नाहमुपलभे न च सोऽस्तीति ब्रुवन् कथमुपादेयवचनः स्यात्। ननु नाहमेवं ब्रवीमि न कञ्चिदर्थमुपलभ इति, किन्तूपलब्धिव्यतिरिक्तं नोपलभ इति ब्रवीमि। बाढमेवं ब्रवीषि निरङ्कुशत्वात् ते तुण्डस्य न तु युक्त्युपेतं ब्रवीषि, यत उपलब्धिव्यतिरेकोऽपि बलादर्थस्याभ्युपगन्तव्यः उपलब्धेरेव। न हि कश्चिदुपलब्धिमेव स्तम्भः कुड्यं चेत्युपलभते, उपलब्धिविषयत्वेनैव तु स्तम्भकुड्यादीन् सर्वे लौकिका उपलभन्ते। अतश्चैवमेव सर्वे लौकिका उपलभन्ते यत् प्रत्याचक्षाणा अपि बाह्यमर्थमेवमाचक्षते यदन्तर्ज्ञेयरूपं तद्बहिर्वदवभासत इति, तेऽपि हि सर्वलोकप्रसिद्धां बहिरवभासमानां संविदं प्रतिलभमानाः प्रत्याख्यातुकामाश्च बाह्यमर्थं बहिर्वदिति वत्कारं कुर्वन्ति इतरथा हि कस्माद्बहिर्वदिति ब्रूयुः। न हि विष्णुमित्रो वन्ध्यापुत्रवदवभासत इति कश्चिदाचक्षीत। तस्माद् यथानुभवं तत्त्वमभ्युपगच्छद्भिर्बहिरेवावभासत इति युक्तमभ्युपगन्तुं न तु बहिर्वदवभासत इति। ननु बाह्यस्यार्थस्यासम्भवाद्बहिर्वदवभासत

रिति। द्वितीयं शङ्कते। ननु नाहमिति। ज्ञानज्ञेययोर्विषयविषयिभावेन भेदस्य साक्षिप्रत्यक्षसिद्धत्वात्, प्रत्यक्षविरुद्धमभेदाभिधानमित्याह। बाढमित्यादिना। तद्वचनादपि जनो बाह्यार्थं ज्ञानाद्भेदेनैवोपलभत इत्याह। अतश्चेति। बाह्यार्थस्यात्यन्तासत्त्वे प्रत्यक्षोपलम्भायोगात् दृष्टान्ताभावाच्च बहिर्वदुक्तो न स्यादित्याह। इतरथेति। यथाभिनवभेदानु-भवादेवकारो युक्तो न वत्कार इत्याह। तस्मादिति। ये बाह्यार्थं ज्ञानातिरेकेणासम्भवाद्बहिर्वदित्युक्तमपि बाधाद्युक्तमिति शङ्कते। नन्विति। कोऽसावसम्भवः प्रमाणं वा असत्त्वनिश्चयो वा अयुक्तत्वं वा उत्कटकोटिकसंशयात्मक-

वृत्त्यध्यवसितम् । न चैं साधुरध्यवसायो यतः प्रमाणप्रवृत्त्यप्रवृत्तिपूर्वकौ सम्भवासम्भवावध्यवसीयेते न पुनः सम्भवासम्भवपूर्वके प्रमाणप्रवृत्त्यप्रवृत्ती । यद्धि प्रत्यक्षादीनामन्यतमेनापि प्रमाणेनोपलभ्यते तत् सम्भवति यत्तु केनचिदपि प्रमाणेनोपलभ्यते तन्न सम्भवति । इह तु यथा स्वं सर्वैरेव प्रमाणैर्बाह्योऽर्थ उपलभ्यमानः कथं व्यतिरेकाव्यतिरेकादिविकल्पैर्न सम्भवतीत्युच्यते उपलब्धेरेव । न च ज्ञानस्य विषयसारूप्याद्विषयनाशो भवति, असति विषये विषयसारूप्यानुपपत्तेः बहिरुपलब्धेश्च विषयस्य, अत एव सहोपलम्भनियमोऽपि

व्यवस्थाभावो वा । नाद्यः साध्याभेदात् । न द्वितीयः स्थूलो घटस्तन्त्वाविति समूहालम्बने स्थूलत्वद्वित्वघटत्वतत्त्वरूपधियो युगपदेवतोरपेक्षोरस्थूलादेकस्मात् इच्छाद्यनाश्रितविज्ञानाद्भेदसत्त्वनिरूपणेन प्रमाणसिद्धेरित्याह । नायं साधुरिति । सम्भवः सत्तानिश्चयः प्रमाणाधीनः । असम्भवोऽसत्त्वनिश्चयः प्रमाणाभावाधीनः न वैपरीत्यमिति व्यवस्थामेव स्फुटयति । यद्धीति । उक्तव्यवस्थायाः फलं बाह्यार्थस्य प्रत्यक्षादिभिः सम्भवमेव स्तौति दूषयति । इहेति । प्रमाणनिश्चितबाह्यार्थस्य सम्भवादेः परमाणुभ्यो भेदविकल्पैरयुक्तत्वमाशङ्क्य निषयो न युक्तत्वमेऽप्ययुक्तस्य तुल्यत्वात्, न ह्यस्थूलस्यैकस्य विज्ञानस्य स्थूलानेकरूपज्ञानात्मना विषयाभेदो युक्तः स्थूलत्वानेकत्वप्रसङ्गात्, न चेष्टापत्तिः समूहालम्बनोक्तेदे विज्ञानानां मिथो भासोनभिलषितया विषयद्वित्वादिव्यवहारकोपापत्तेः, तस्मादयुक्तत्वेऽपि यथानुभवं व्यवहारयोग्योऽर्थः स्वीकार्यः, न चार्थः मिथ्येति ताहवाध्यवहारानुपपत्तिमात्रत्वस्य किंचित् प्रमाणप्रवृत्तेः पूर्वोक्तत्वादिति भावः । यच्चोक्तं ज्ञानगताकारस्यैव ज्ञानाकारस्य बोधपरत्वैर्बहिर्भाव इति तत्राह । न चेति । यत्तु नीरूपत्वं तत्र दूषणं शाब्दादियुक्त्यादित्याह । बहिरिति । अत एव ज्ञानार्थयोर्भेदः सर्वलोके साक्ष्यनुभवसिद्धः, अत एव सहोपलम्भनियमोऽपि नाभे-

प्रत्ययविषययोश्चोपायोपेयभावहेतुको नाभेदहेतुक इत्यभ्युपगन्तव्यम्। अपि च घटज्ञानं पटज्ञानमिति विशेषणयोरेव घटपटयोर्भेदो न विशेष्यस्य ज्ञानस्य, यथा शुक्लो गौः कृष्णो गौरिति शौक्ल्यकार्ष्ण्ययोरेव भेदो न गोत्वस्य, द्वाभ्याञ्च भेद एकस्य सिद्धो भवति, एकस्माच्च द्वयोः, तस्मादर्थज्ञानयोर्भेदः। तथा घटदर्शनं घटस्मरणमित्यत्रापि प्रतिपत्तव्यं, अत्रापि हि विशेष्ययोरेव दर्शनस्मरणयोर्भेदो न विशेषणस्य घटस्य, यथा क्षीरगन्धः क्षीररस इति विशेष्ययोरेव गन्धरसयोर्भेदो न विशेषणस्य क्षीरस्य तद्वत्। अपि च द्वयोर्विज्ञानयोः पूर्व्वोत्तरकालयोः स्वसंवेदनेनैवोपक्षीणयोरितरेतर-

---

दसाधक इत्याह। अत एवेति। यथा चाक्षुषद्रव्यरूपस्यालोकोपलम्भनियतोपलम्भकत्वेऽपि नालोकाभेदः, तथार्थस्य न ज्ञानाभेदः, भेदेऽपि ग्राह्यग्राहकभावेन नियमोपपत्तेः। न च ज्ञानस्य क्षणिकत्वात् स्वभिन्नग्राह्यसम्बन्धायोगः स्थायित्वादिति भावः। विज्ञानमनेकार्थेभ्यो भिन्नं एकत्वात् गोत्ववदिति वक्तुं प्रतिपत्तमाह। अपि चेति। न च हेत्वसिद्धिः ज्ञानं ज्ञानमित्येकाकारप्रतीतेः ज्ञानैकत्वनिश्चयात्। न च सा जातिविषया व्यक्तिभेदानिश्चयादित्याह। न विशेष्यस्येति। घटादेश्चैतन्याद्भेदमुक्ता दृष्टिस्मृत्योर्भेदमाह। तथेति। घटो द्वाभ्यां भिन्न एकत्वात् क्षीरवदित्यर्थः। ज्ञानाभिन्नार्थानङ्गीकारे सर्वव्यवहारलोपं बाधकमाह। अपि चेति। क्षणिकयोः स्वप्रकाशयोः क्षणिकज्ञानयोर्मिथो ग्राह्यग्राहकत्वमनभ्युपगतञ्च, तथा च तयोर्भेदप्रतिज्ञा न युक्ता धर्मिप्रतियोगिनोर्मिथः परेण चाप्रत्येयत्वेन भेदग्रहायोगात्, तथा च तयोर्भेदग्राहकस्थाय्यात्मा तद्भिन्न एष्टव्यः। एवं पक्षसाध्यहेतुदृष्टान्तभेदाभावे इदं शून्य-

ग्राह्यग्राहकत्वानुपपत्तिः, ततश्च विज्ञानभेदप्रतिज्ञा, क्षणिकत्वादिधर्मप्रतिज्ञा स्वलक्षणसामान्यलक्षणवास्यवासकत्वाविद्योपप्लवसदसद्धर्मबन्धमोक्षादिप्रतिज्ञाश्च स्वशास्त्रगतास्ते हीयेरन्। किञ्चान्यद्विज्ञानं विज्ञानमित्यभ्युपगच्छता बाह्योऽर्थः स्तम्भः कुड्यमित्येवंजातीयकः कस्मान्नाभ्युपगम्यत इति वक्तव्यम्। विज्ञानमनुभूयत इति चेत् बाह्योऽप्यर्थोऽनुभूयत एवेति युक्तमभ्युपगन्तुम्। अथ विज्ञानं प्रकाशात्मकत्वात् प्रदीपवत् स्वयमेवानुभूयते न तथा बाह्योऽप्यर्थ इति चेत् अत्यन्तविरुद्धां स्वात्मनि क्रियामभ्युपगच्छसि अग्निरात्मानं दहतीतिवत्। अविरुद्धन्तु लोकप्रसिद्धं स्वात्मव्यतिरिक्तेन विज्ञानेन बाह्योऽर्थोऽनुभूयत इति नेच्छस्यहो

क्षणवदिति प्रतिज्ञा न युक्ता। सर्वतो व्यावृत्तं व्यक्तिमात्रं स्वलक्षणं अनेकानुगतं सामान्यमतद्व्यावृत्तिरूपमिति प्रतिज्ञा न युक्ता, सर्वानेकार्थानां ज्ञानमात्रस्यानिरूपितः परेण वा दुर्ज्ञानत्वात् उक्तरीत्या। न वास्यं पूर्वज्ञानं वासकमिति प्रतिज्ञा न युक्ता, तयोर्भिन्नस्य ज्ञानान्तराभावात्। विद्याविद्योपप्लवयोरविद्यासंसर्गः, तेन नीलमिति सद्धर्मः, नरविषाणमिति असद्धर्मः, अमूर्त्तमिति सदसद्धर्मः, यतो विज्ञानस्याप्यतो नरविषाणस्य चामूर्त्तत्वादिति प्रतिज्ञा दुर्लभा, अनेकार्थज्ञानसाध्यत्वादज्ञानेनास्य बन्धो ज्ञानेनास्य मोक्ष इति च प्रतिज्ञा बह्वर्थज्ञानसाध्या, आदिपदेन सामान्यत इष्टं प्राप्यमनिष्टं त्याज्यमिति निश्चितोपदेशोऽनेकज्ञानसाध्यो गृहीतः, तस्मात् प्रतिज्ञादिव्यवहाराय ग्राहकभेदोऽङ्गीकार्य इत्यर्थः। ज्ञानार्थयोर्भेदे युक्त्यन्तरमस्तीत्याह। किञ्चान्यदिति। ज्ञानवदर्थस्याप्यनुभवाविशेषात् स्वीकारो युक्त इत्यर्थः। अविरुद्धत्वाज्ज्ञानं स्वीक्रियते नार्थः परप्रकाश्यत्वादिति शङ्कते। अथ विज्ञानमिति। विरुद्धं स्वीकृत्याविरुद्धं त्यजता बौद्धमतनयेन वैदग्ध्यं दर्शितमि-

पाण्डित्यं महद्दर्शितम् । न चायं व्यतिरिक्तमपि विज्ञानं स्वयमेवानुभूयते स्वात्मनि क्रियाविरोधादेव । ननु विज्ञानस्य स्वरूपव्यतिरिक्तग्राह्यत्वे तदप्यन्येन ग्राह्यं तदप्यन्येनेत्यनवस्था प्राप्नोति । अपि च 'प्रदीपवदवभासात्मकत्वात् ज्ञानस्य ज्ञानान्तरं कल्पयतः समत्वादवभास्यावभासकभावानुपपत्तेः कल्पनानर्थक्यमिति । तदुभयमप्यसत् विज्ञानग्रहणमात्र एव विज्ञानसाक्षिणो ग्रहणाकाङ्क्षानुत्पादादनवस्थाशङ्कानुपपत्तेः, साक्षिप्रत्यययोश्च स्वभाववैषम्यादुपलब्ध्रुपलभ्यभावोपपत्तेः, स्वयंसिद्धस्य साक्षिणोऽप्रत्याख्येयत्वात् । किञ्चान्यत् प्रदीपवद्विज्ञानमवभासकान्तरनिरपेक्षं स्वयमेव प्रथत इति ब्रुवता प्रमाणागम्यं विज्ञानमनवगन्तृकमित्युक्तं स्यात् शिलाघनमध्यस्थप्रदीपसहस्रप्रथनवत् । बाढमेवमनुभवरूपत्वात्तु विज्ञानस्येष्टो नः पक्षस्त्वयानुज्ञात

त्याह । अधनेति । ज्ञानं स्वेनानुभूयत इति मौर्ख्यमापादितं वस्तुतः स्ववेद्यत्वमयुक्तमित्याह । न चेति । कर्त्तरि क्रियां प्रति गुणभूते प्रधानत्वात्कर्मत्वायोगात् सकर्तृकवेदनकर्मत्वमवेद्यमित्यर्थः । न च स्वविषयत्वमात्रं स्ववेद्यत्वमिति वाच्यम् । अभेदे विषयविषयिभावासम्भवादिति भावः । ज्ञानस्य स्ववेद्यत्वाभावे दोषद्वयं स्यादिति शङ्कते । नन्विति । अनवस्था च वाच्यत्वेति दोषद्वयं परिहरति । तदुभयमपीति । अनित्यज्ञानस्य जन्यादिमत्त्वेन घटवज्जडस्य तेन चोदजन्यादिमत्त्वायोगादपि ग्राहकाकाङ्क्षा साक्षिणस्तु तदभावात् स्फुर्त्तौ च निरपेक्षत्वान्नानवस्था नापि साम्यमित्युक्तं कृतनैष्फल्यादित्यर्थः । साक्षी कः इत्यत आह । स्वयं सिद्धस्येति । निरपेक्षस्य साक्षिणोऽज्ञत्वे चिदात्मविज्ञानभेदापत्तिः सोऽङ्गीकार्य्य इत्यर्थः । अनित्यज्ञानस्वरूपावभासकत्वाच्च साक्षी स्वीकार्य्य इत्याह । किञ्चेति । विज्ञानं ज्ञानान्तरानपेक्षमिति

नासतोऽदृष्टत्वात् ॥ २६ ॥

इतश्चानुपपन्नो वैनाशिकसमयो यतः स्थिरमनुयायि कारणमनभ्युपगच्छतामभावाद्भावोत्पत्तिरित्येतदापद्येत। दर्शयन्ति चाभावाद्भावोत्पत्तिं 'नानुपमृद्य प्रादुर्भावाद्' इति। विनष्टाद्धि किल बीजादङ्कुर उत्पद्यते, तथा विनष्टात् क्षीराद्दधि मृत्पिण्डाच्च घटः, कूटस्थाच्चेत् कारणात् कार्यमुत्पद्येत, अविशेषात् सर्वं सर्वत उत्पद्येत, तस्मादभावग्रस्तेभ्यो बीजादिभ्योऽङ्कुरादीनामुत्पद्यमानत्वात् अभावाद्भावोत्पत्तिरिति मन्यन्ते। तत्रेदमुच्यते, 'नासतोऽदृष्टत्वात्' इति। नाभावाद्भाव उत्पद्यते, यद्यभावाद्भाव उत्पद्येत, अभावत्वाविशेषात् कारणविशेषाभ्युपगमोऽनर्थकः स्यात्। न हि बीजादीनां उपमृदितानां

अभावः शशविषाणवदत्यन्तासत्त्वमङ्गीकृत्य मृदादिनाशादसतो घटादिकं जायते इति सुगता वदन्ति तद्दूषयति। नासत इति। न केवलं बलादापद्यते किन्तु स्वयं दर्शयन्ति च। द्वौ नञौ प्रकृतार्थं गमयतः। मृदादिकं उपमृद्य घटादेः प्रादुर्भावादित्यक्षरार्थमाह। विनष्टादिति। कारणविनाशात् कार्यजन्मेत्यत्र युक्तिमाह। कूटस्थादिति। विनाशशून्यादित्यर्थः। नित्यस्य निरतिशयस्य कार्यकरत्वे तत्कार्याणि सर्वाण्येकस्मिन्नेव क्षणे स्युरतश्चोत्तरक्षणे कार्याभावादसत्त्वापत्तिः। न च सहकारिकृतातिशयक्रमात् कार्यक्रम इति युक्तम्। अतिशयस्यातिशयान्तरापेक्षायां अनवस्थानादनपेक्षायां कार्यस्याप्यतिशयानपेक्षत्वेन सहकारिवैयर्थ्यात् तस्मात् स्थाय्यभावात् कार्यजन्मेत्यर्थः। क्षणिकभावस्य हेतुत्वमुत्तरोत्पादे चेत्यत्र निरस्तम्। अभावस्य हेतुत्वनिरासार्थं सूत्रं व्याचष्टे। तत्रेदमिति। यदि बीजाभावस्याभावान्तराद्विशेषः स्यात् तदा विशेषवदभावद्वारा बीजादेवाङ्कुर इति बीजकार्यतिकामम-

योऽभावस्तस्य च शशविषाणादीनाञ्च निःस्वभावत्वाविशेषादभावत्वे कश्चिद्विशेषोऽस्ति येन बीजादेवाङ्कुरो जायते, क्षीरादेव दधीत्येवंजातीयकः कारणविशेषाभ्युपगमोऽर्थवान् स्यात्। निर्विशेषस्य त्वभावस्य कारणत्वाभ्युपगमे शशविषाणादिभ्योऽप्यङ्कुरादयो जायेरन्, न चैवं दृश्यते। यदि पुनरभावस्यापि विशेषोऽभ्युपगम्येत उत्पलादीनामिव नीलत्वादिस्ततो विशेषवत्त्वादेवाभावस्य भावत्वमुत्पलादिवत् प्रसज्येत, नाप्यभावः कस्यचिदुत्पत्तिहेतुः स्यात्, अभावत्वादेव शशविषाणादिवत्। अभावाच्च भावोत्पत्तावभावान्वितमेव सर्वं कार्यं स्यात्, नैव दृश्यते, सर्वस्य वस्तुनः स्वेन स्वेन रूपेण भावात्मनैवोपलभ्यमानत्वात्। न च मृदन्विताः शरावादयो भावास्तन्त्वादिविकाराः केनचिदभ्युपगम्यन्ते। मृद्विकारानेव तु मृदन्वितान् भावान् लोकः प्रत्येति। यत्तूक्तं स्वरूपोपमर्दमन्तरेण कस्यचित् कूटस्थस्य

अभ्युपगमोऽर्थवान् स्यात् सोऽस्तीत्याह। येनेति। सूत्रं योजयति। निर्विशेषस्येति। शशविषाणादेः कार्यकारित्वस्यादृष्टत्वादभावस्यापतो हेतुत्वमित्यर्थः। अथाभावस्यापि विशेष इष्यत इत्याह। यदीति। अभावस्य हेतुत्वेऽतिप्रसङ्ग इति तर्कमुक्त्वानुमानमाह नापीति। अभावो न हेतुरभावत्वात् शशविषाणवदित्यर्थः। अभावो न प्रकृतिः कार्य्यानन्वितत्वात् यथा शरावाद्यनन्वितस्तन्तुर्न शरावादिप्रकृतिरिति तर्कपूर्वकमाह। अभावाच्चेति। अतोऽन्वितत्वान्मृदादिर्भाव एव प्रकृतिरित्याह। मृदिति। स्थायिनः कारणत्वायोगमुक्तमनूद्य दूषयति। यत्तूक्तमित्यादिना। अनुभवबलात् स्थिरभावानामेव सहकारिसन्निधिक्रमेण कार्यक्रमहेतुत्वमङ्गीकार्यं, न च शशकस्य स-

वस्तुनः कारणत्वानुपपत्तेरभावाद्भावोत्पत्तिर्भवितुमर्हतीति. तदुक्तं, स्थिरस्वभावानामेव सुवर्णादीनां प्रत्यभिज्ञायमानानां रुचकादिकार्यकारणभावदर्शनात्. येष्वपि बीजादिषु स्वरूपोपमर्दो लक्ष्यते तेष्वपि नासावुपमृद्यमाना पूर्वावस्थोत्तरावस्थायाः कारणमभ्युपगम्यते, अनुपमृद्यमानानामेवानुयायिनां बीजाद्यवयवानामङ्कुरादिकारणभावाभ्युपगमात्, तस्मादसद्भ्यः शशविषाणादिभ्यः सदुत्पत्त्यदर्शनात् सद्भ्यश्च सुवर्णादिभ्यः सदुत्पत्तिदर्शनात् अनुपपन्नोऽयमभावाद्भावोत्पत्त्यभ्युपगमः । अपि च चतुर्भ्यश्चित्तचैत्ता उत्पद्यन्ते परमाणुभ्यश्च भूतभौतिकलक्षणः समुदाय उत्पद्यत इत्यभ्युपगम्य पुनरभावात् भावोत्पत्तिं कल्पयद्भिरभ्युपगममपह्नुवानैर्वैनाशिकैः सर्वो लोक आकुलीक्रियते ॥

ऽङ्कुरार्थापेक्षा न युक्तेति वाच्यं, यतोऽशक्तस्यापि नापेक्षेतत्त्र्यङ्कुरकारित्वं स्यात् । ततः स्वर्णादौ सतोऽतिशयमुक्त्वोऽग्नितापादिसहकारिकृतातिशयक्रमात् रुचकादिकार्यक्रमः । न चातिशयस्यातिशयान्तरानपेक्षत्वे कार्यस्याप्यनपेक्षेति वाच्यम् । घटस्य मुद्गरापेक्षत्वे कार्यत्वाविशेषात् घटस्यापि मुद्गरापेक्षाप्रसङ्गादन्वयव्यतिरेकाभ्यामपेक्षा सहकारिष्वपि तुल्या । यदुक्तं कार्याभावदशायां कारणस्यासत्त्वापत्तिरिति तन्न, अकारणस्यापि बाधाभावेन सत्त्वोपपत्तेः, न ह्यर्थक्रियाकारित्वमेव सत्त्वं असत्त्वव्यावृत्तियोगेन सत्त्वस्य ततो भेदात् सतो ह्यर्थक्रियाकारित्वं नासतः अतः कारणतावच्छेदकमबाधितस्वरूपात्मकं सत्त्वं कारणत्वाद्भिन्नमेव तस्मादणुस्वरूपस्थिरभावानां हेतुत्वं उपपन्नमिति भावः । पूर्वापरविरोधमप्याह । अपि चेति ॥

उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २७ ॥

यदि चाभावाद्भावोत्पत्तिरभ्युपगम्येत, एवं सत्युदासीनानामनीहमानानामपि जनानामभिमतसिद्धिः स्यात्, अभावस्य सुलभत्वात्। कृषीवलस्य क्षेत्रकर्मण्यप्रयतमानस्यापि सस्यनिष्पत्तिः स्यात्, कुलालस्य च मृत्संस्क्रियायामप्रयतमानस्याप्यमत्रोत्पत्तिः। तन्तुवायस्यापि तन्तून् तन्वानस्यापि तन्वानस्येव वस्त्रलाभः। स्वर्गापवर्गयोश्च न कश्चित् कथञ्चित् समीहेत न चैतद्युज्यतेऽभ्युपगम्यते वा केनचित्, तस्मादनुपपन्नोऽयमभावाद्भावोत्पत्त्यभ्युपगमः ॥

नाभाव उपलब्धेः ॥ २८ ॥

एवं बाह्यार्थवादमाश्रित्य समुदायाप्राप्त्यादिषु दूषणेषूद्भावितेषु विज्ञानवादी बौद्ध इदानीं प्रत्यवतिष्ठते। केषाञ्चित् किल विनेयानां बाह्यवस्तुन्यभिनिवेशमालक्ष्य तदनुरोधेन बाह्यार्थवादप्रक्रियेयं विरचिता, नासौ सुगताभि-

---

अभावादुत्पत्तौ शशविषाणादप्युत्पत्तिः स्यादित्युक्तम्। अतिप्रसङ्गान्तरमाह। उदासीनानामिति। अनीहमानानां प्रयत्नशून्यानाम्, अमत्रं घटादिपात्रम्। तन्वानस्य व्यापारयतः। तस्माद् भ्रान्तिमूलेन क्षणिकबाह्यार्थवादेन कूटस्थनित्यब्रह्मसमन्वयस्य न विरोध इति सिद्धम् ॥

नाभाव उपलब्धेः। अखण्डनिर्विशेषब्रह्मविज्ञानं बाह्यार्थोपादानं वदतां वेदान्तानां भिन्नं साकारं क्षणिकं विज्ञानं न ततोऽन्योऽर्थोऽस्तीति योगाचारमतेन विरुध्यते न वेति तन्मतस्य मानभ्रान्तिमूलत्वाभ्यां संशये पूर्वोक्तबाह्यार्थवादनिरासमुपजीव्य पूर्वपक्षमाह। एवमित्यादिना। प-

प्रायः, तस्य तु विज्ञानैकस्कन्धवाद एवाभिप्रेतः, तस्मिंश्च विज्ञानवादे बुद्ध्यारूढेन रूपेणान्तःस्थ एव प्रमाणप्रमेयफलव्यवहारः सर्व उपपद्यते, सत्यपि बाह्येऽर्थे बुद्ध्यारोहमन्तरेण प्रमाणादिव्यवहारानवतारात् । कथं पुनरवगम्यते अन्तःस्थ एवायं सर्वव्यवहारो न विज्ञानव्यतिरिक्तो बाह्योऽर्थोऽस्तीति तदसंभवादित्याह । स हि बाह्योऽर्थोऽभ्युपगम्यमानः परमाणवो वा स्युस्तत्समूहा वा स्तम्भादयः स्युः, तत्र न तावत् परमाणवः स्तम्भादिप्रत्ययपरिच्छेद्या भवितुमर्हन्ति परमाण्वाभासज्ञानानुपपत्तेः, नापि तत्समूहाः स्तम्भादयस्तेषां परमाणुभ्योऽन्यत्वानन्यत्वाभ्यां निरूपयि-

---

बौद्धसरण्योः विरोधाविरोधौ फलं । नन्वेकस्य सुगतागमस्य कथं बाह्या-
र्थसत्त्वासत्त्वयोस्तात्पर्यं विरोधादित्याशङ्क्याधिकारिभेदादविरोध इति वदन्
विज्ञानवादिनः सुगताभिप्रायत्वेन मन्दाधिकारिभ्यो बाह्यार्थवादित्व-
मंदमाह । केषाञ्चिदिति । उक्तञ्च धर्मकीर्तिना 'देशना लोकनाथानां
सत्त्वाशयवशानुगाः' इति [सर्वद०पृ०१३ । पं०७] सुगतानामुपदेशाः
शिष्यमतानुसारिण इत्यर्थः । नन्वसति बाह्यार्थे मानमेयव्यवहारः कथं
तत्राह । तस्मिंश्चेति । विज्ञानमेव कल्पितनीलाद्याकारत्वेन प्रमेयमवभा-
सात्मना मानफलं शक्त्यात्मना मानं ग्राह्यग्राहकत्वाकारेण प्रमातेति भेदक-
ल्पनया व्यवहार इत्यर्थः । सत्य एव भेदः किं न स्यादत आह ।
सत्यपीति । न हि बुद्ध्यनारूढस्य नीलादेः प्रमेयत्वव्यवहारोऽस्ति, अतो
बुद्ध्यारूढाकार एव प्रमेयं न बाह्यमित्यर्थः । बाह्यार्थाभावे प्रत्यक्षपूर्वकं
युक्तीरुपन्यस्यति । कथमित्यादिना । एवं ज्ञानातिरेकेणाभावम् तदतिरे-
केणानुपलम्भादित्याह । तदसंभवादिति । असंभवं विवृणोति । स
हीति । परमाणवश्चेदेकस्थूलस्तम्भ इति ज्ञानं न स्यात् अणूनामस्थूलत्वादि-

तुल्यत्वात्। एवं जात्यादीनपि प्रत्याचक्षीत। अपि चानुभवमात्रेण साधारणात्मनो ज्ञानस्य जायमानो योऽयं प्रतिविषयं पक्षपातः स्तम्भज्ञानं कुड्यज्ञानं घटज्ञानं पटज्ञानमिति, नासौ ज्ञानगतविशेषमन्तरेण उपपद्यत इत्यवश्यं विषयसारूप्यं ज्ञानस्याङ्गीकर्तव्यम्। अङ्गीकृते च तस्मिन् विषयाकारस्य ज्ञानेनैवावरुद्धत्वादपार्थिकार्थसद्भावकल्पना। अपि च सहोपलम्भनियमादभेदो विषयविज्ञानयोरापतति, न ह्यनयोरेकस्यानुपलम्भेऽन्यस्योपलम्भोऽस्ति। न चैतत् स्वभावविवेके युक्तं प्रतिबन्धकारणाभावात्. तस्मादप्यर्थाभावः स्वप्नादिवच्चेदं द्रष्टव्यम्। यथा हि स्वप्नमायामरीच्युदकगन्धर्वनगरादिप्रत्यया विनैव बाह्येनार्थेन ग्राह्यग्राहकाकारा भवन्ति] एवं जागरित-

---

त्यर्थः। अवयवाभावेऽपि जात्यादयो बाह्यार्थाः स्युरत आह। एवमिति। जातिगुणकर्मणां धर्मित्वः; सत्ताभावादभेदेऽत्यन्तभेदे वा धर्मिवद्धर्म्मान्तरस्य न धर्मधर्मिभावः भेदाभेदौ च विरुद्धाविति न सन्ति जात्यादयो इत्यर्थः। किञ्च ज्ञानस्य ज्ञेयसारूप्यरूपविशेषसम्बन्धाभावे सर्वविषयत्वापत्तेर्विशेषोऽङ्गीकार्य्यः तथा च ज्ञानगतविशेषस्यैव ज्ञानेन विषयीकरणात् बाह्यार्थसिद्धिर्मानाभावात् गौरवाच्चेत्याह। अपि चेति। पक्षपातो विषयविशेषवैशिष्ट्यव्यवहारः, किञ्च योऽयं ज्ञानाभिन्नः ज्ञानोपलम्भनियतोपलभ्यत्वात् ज्ञानवदित्याह। अपि चेति। ज्ञानार्थयोर्वास्तवभेदेऽपि सहोपलम्भनं स्यात् ग्राह्यग्राहकभावादित्यत आह। न चैतदिति। सविकल्पज्ञानस्यार्थेन सम्बन्धहेत्वभावान्न ग्राह्यग्राहकभाव इत्यर्थः। किञ्च जाग्रद्विज्ञानं न बाह्यार्थालम्बनं विज्ञानत्वात् स्वप्नादिज्ञानवदित्याह। स्वप्नेति। विज्ञानानां वैचित्र्यमनुपपत्तिप्रथितमनुमानमिति मनुते। कथ-

गोचरा अपि स्तम्भादिप्रत्यया भवितुमर्हन्तीत्यवगम्यते, प्रत्ययत्वाविशेषात्। कथं पुनरसति बाह्यार्थे प्रत्ययवैचित्र्यमुपपद्येत वासनावैचित्र्यादित्याह। अनादौ हि संसारे बीजाङ्कुरवत् विज्ञानानां वासनानां चान्योन्यनिमित्तनैमित्तिकभावेन वैचित्र्यं न विप्रतिषिध्यते। अपि चान्वयव्यतिरेकाभ्यां वासनानिमित्तमेव ज्ञानवैचित्र्यमित्यवगम्यते, स्वप्नादिष्वन्तरेणाप्यर्थं वासनानिमित्तस्य ज्ञानवैचित्र्यस्योभाभ्यामप्यावाभ्यामभ्युपगम्यमानत्वादन्तरेण तु वासनामर्थनिमित्तस्य ज्ञानवैचित्र्यस्य मयानभ्युपगम्यमानत्वात्, तस्मादप्यभावो बाह्यस्यार्थस्येत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। नाभाव उपलब्धेरिति। न खल्वभावो बाह्यस्यार्थस्याध्यवसातुं शक्यते कस्मादुपलब्धेः। उपलभ्यते हि प्रति प्रत्ययं बाह्योऽर्थः स्तम्भः कुड्यं घटः पट इति, न चोपलभ्यमानस्यैवाभावो भवितुमर्हति। यथा हि कश्चिद्भुञ्जानो भुजिसाध्यायां तृप्तौ स्वयमनुभूयमानायामेवं ब्रूयात् नाहं भुञ्जे न वा तृप्यामीति, तद्वदिन्द्रियसन्निकर्षेण स्वयमुपलभमान

मिति। अन्यथोपपत्त्या परिहरति। वासनेति। अनादित्वात्प्रवाहस्य पूर्वज्ञानमेव वासना, तद्वशादनेकक्षणव्यवधानेऽपि नीलाद्याकारज्ञानवैचित्र्यं भवति, यथा बीजवासनया कार्पासरक्तत्वं तद्वदित्यर्थः। उभयवादिसम्मतत्वाच्च वासना एव ज्ञानवैचित्र्यहेतवो न बाह्यार्था इत्याह। अपि चेति। क्षणिकविज्ञानमात्रवादस्य मानमूलत्वात्तेन स्थिरविज्ञानवादो विरुध्यते इति प्राप्ते सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे। नाभाव इत्यादिना। किं बाह्यार्थस्यानुपलब्धेरभावः उत मानान्तरेणानुपलब्धेः, नाद्य इत्याह उपलब्धे-

एव बाह्यमर्थं नाहमुपलभे अथ च सोऽस्तीति ब्रुवन् कथमुपादेयवचनः स्यात्। ननु नाहमेवं ब्रवीमि न कंचिदर्थमुपलभ इति, किंतूपलब्धिव्यतिरिक्तं नोपलभ इति ब्रवीमि। बाढमेवं ब्रवीषि निरङ्कुशत्वात् ते तुण्डस्य न तु युक्त्युपेतं ब्रवीषि, यत उपलब्धिव्यतिरेकोऽपि बलादर्थस्याभ्युपगन्तव्यः उपलब्धेरेव। न हि कश्चिदुपलब्धिमेव स्तम्भः कुड्यं चेत्युपलभते, उपलब्धिविषयत्वेनैव तु स्तम्भकुड्यादीन् सर्वे लौकिका उपलभन्ते। अतश्चैवमेव सर्वे लौकिका उपलभन्ते यत् प्रत्याचक्षाणा अपि बाह्यमर्थमेवमाचक्षते यदन्तर्ज्ञेयरूपं तद्बहिर्वदवभासत इति, तेऽपि हि सर्वलोकप्रसिद्धां बहिरवभासमानां संविदं प्रतिलभमानाः प्रत्याख्यातुकामाश्च बाह्यमर्थं बहिर्वदिति वत्कारं कुर्वन्ति इतरथा हि कस्माद्बहिर्वदिति ब्रूयुः। न हि विष्णुमित्रो वन्ध्यापुत्रवदवभासत इति कश्चिदाचक्षीत। तस्माद् यथानुभवं तत्त्वमभ्युपगच्छद्भिर्बहिरेवावभासत इति युक्तमभ्युपगन्तुं न तु बहिर्वदवभासत इति। ननु बाह्यस्यार्थस्यासम्भवाद्बहिर्वदवभासत

रिति। द्वितीयं शङ्कते। नन्वित्याहमिति। ज्ञानज्ञेययोर्विषयविषयिभावेन भेदस्य साक्षिप्रत्यक्षसिद्धत्वात्, प्रत्यक्षविरुद्धमभेदाभिधानमित्याह। बाढमित्यादिना। तद्वचनादपि अन्यो बाह्यार्थो ज्ञानाद्भेदेनैवोपलभ्यत इत्याह। अतश्चेति। बाह्यार्थस्यात्यन्तासत्त्वे प्रत्यक्षोपलम्भायोगात् दृष्टान्तत्वासम्भवाच्च बहिर्वच्छब्दो न स्यादित्याह। इतरथेति। अबाधितभेदानुभवादेवकारो युक्तो न वत्कार इत्याह। तस्मादिति। ज्ञेयार्थो ज्ञानातिरेकेणासम्भवादित्युक्तबाधाद्वत्कारार्थमिति शङ्कते। नन्विति। कोऽयमसम्भवः अशक्यत्वं वा असत्त्वनिश्चयो वा अयुक्तत्वं वा उत्कटकोटिकसंशयो वाऽ-

इत्यध्यवसितम्। न चैवं साधुरध्यवसायो यतः प्रमाणप्रवृत्त्यप्रवृत्तिपूर्वकौ सम्भवासम्भवावध्यवसीयेते न पुनः सम्भवासम्भवपूर्विके प्रमाणप्रवृत्त्यप्रवृत्ती। यद्धि प्रत्यक्षादीनामन्यतमेनापि प्रमाणेनोपलभ्यते तत् सम्भवति यत्तु केनचिदपि प्रमाणेनोपलभ्यते तन्न सम्भवति। इह तु यथा स्वं सर्वैरेव प्रमाणैर्बाह्योऽर्थ उपलभ्यमानः कथं व्यतिरेकाव्यतिरेकादिविकल्पैर्न सम्भवतीत्युच्यत उपलब्धेरेव। न च ज्ञानस्य विषयसारूप्याद्विषयनाशो भवति, असति विषये विषयसारूप्यानुपपत्तेः बहिरुपलब्धेश्च विषयस्य, अत एव सहोपलम्भनियमोऽपि

प्रत्ययाभावो वा। नाद्यः साध्याभेदात्। न द्वितीयः स्थूलो घटस्तत्राणुरिति समूहालम्बने स्थूलत्वद्वित्वघटत्वसत्त्वात्मत्वरूपविरुद्धधर्मवतोरप्यैक्यदेकत्वात् इत्यादिविज्ञानाद्भेदसत्त्वनिश्चयेनाप्रसिद्धेरित्यर्थः। नाद्य इति। सत्त्वं सत्तानिश्चयः प्रमाणाधीनः। असत्त्वोऽसत्त्वनिश्चयः प्रमाणाभावाधीनः न वैपरीत्यमिति व्यवस्थामेवं स्फुटयति। यदीति। उक्तव्यवस्थायाः फलं बाह्यार्थस्य प्रत्यक्षादिभिः सत्त्वं वैव प्रतीकं दूषयति। इहेति। प्रमाणनिश्चितबाह्यार्थस्य बाधकः परमाण्वो भेदविकल्पैर्युक्तत्वमात्रेणासत्त्वनिश्चयो न युक्तत्वस्यैऽप्ययुक्तत्वस्य तुल्यत्वात्, न ह्यस्थूलस्यैकस्य विज्ञानस्य स्थूलानेकत्वगृहाकारस्य विभागो युक्तः स्थूलत्वानेकत्वप्रसङ्गात्, न चैतावतः समूहालम्बनोक्तेर्हि विज्ञानानां मिथो वार्तानभिज्ञतया विप्रतिपत्त्यादिव्यवहारलोपापत्तेः, तस्मादयुक्तत्वेऽपि यथानुभवं व्यवहारयोग्योऽर्थः स्वीकार्यः, न चतुर्थ: निश्चिते तादृशव्यवहारानुपयोगात्तस्य क्वचित् प्रमाणप्रवृत्तेः पूर्वोक्तत्वादिति भावः। यदुक्तं ज्ञानगताकाराद्बाह्यासत्त्वमालम्बनत्वोपपत्तेर्निरर्थाभाव इति तत्राह। न चेति। यत्तु गौरवं तत्र दूषणं ग्राहकाधिक्यत्वादित्याह। बहिरिति। अत एव ज्ञानार्थयोर्भेदः सर्वलोकसाक्ष्यनुभवसिद्धः, अत एव सहोपलम्भनियमोऽपि नाभे-

प्रत्ययविषययोरुपायोपेयभावहेतुको नाभेदहेतुक इत्यभ्युपगन्तव्यम्। अपि च घटज्ञानं पटज्ञानमिति विशेषणयोरेव घटपटयोर्भेदो न विशेष्यस्य ज्ञानस्य, यथा शुक्लो गौः कृष्णो गौरिति शौक्ल्यकार्ष्ण्ययोरेव भेदो न गोत्वस्य, द्वाभ्याञ्च भेद एकस्य सिद्धो भवति, एकस्माच्च द्वयोः, तस्मादर्थज्ञानयोर्भेदः। तथा घटदर्शनं घटस्मरणमित्यत्रापि प्रतिपत्तव्यं, अत्रापि हि विशेष्ययोरेव दर्शनस्मरणयोर्भेदो न विशेषणस्य घटस्य, यथा क्षीरगन्धः क्षीररस इति विशेष्ययोरेव गन्धरसयोर्भेदो न विशेषणस्य क्षीरस्य तद्वत्। अपि च द्वयोर्विज्ञानयोः पूर्व्वोत्तरकालयोः स्वसंवेदनेनैवोपक्षीणयोरितरेतर-

---

टसाधकमित्याह। अत एवेति। यथा चाक्षुषद्रव्यरूपस्यालोकोपलम्भनियमोपलब्धावप्यालोकाभेदः, तथार्थस्य न ज्ञानाभेदः, भेदेऽपि ग्राह्यग्राहकभावेन नियमोपपत्तेः। न च ज्ञानस्य क्षणिकत्वात् क्षणिकग्राह्यग्राहकभावायोगः स्थायित्वादिति भावः। विज्ञानमनेकार्थेभ्यो भिन्नं एकत्वात् गोत्ववदिति सत्प्रतिपक्षमाह। अपि चेति। न च हेत्वसिद्धिः ज्ञानं ज्ञानमित्येकाकारप्रतीतेः ज्ञानैकनिश्चयात्। न च सा जातिविषया व्यक्तिभेदानिश्चयादित्याह। न विशेष्यस्येति। घटादेश्चैतन्याद्भेदमुक्त्वा दर्शनाद्भेदमाह। तथेति। घटो द्वाभ्यां भिन्न एकत्वात् क्षीरवदित्यर्थः। ज्ञानाभिन्नार्थानङ्गीकारे स्मर्यमाणव्यवहारलोपं बाधकमाह। अपि चेति। क्षणिकयोः स्वप्रकाशयोः क्षणिकज्ञानयोर्मिथो ग्राह्यग्राहकत्वमयुक्तमभ्युपगतञ्च, तथा च तयोर्भेदप्रतिज्ञा न युक्ता धर्मिप्रतियोगिनोर्मिथः परेणाग्रहेण भेदग्रहायोगात्, तथा च तयोर्भेदग्राहकस्थायात्मा तद्भिन्न एष्टव्यः। एवं पक्षसाध्यहेतुदृष्टान्तभेदाभावे इदं ग्राह्य-

ग्राह्यग्राहकत्वानुपपत्तिः, ततश्च विज्ञानभेदप्रतिज्ञा, क्षणिकत्वादिधर्मप्रतिज्ञा स्वलक्षणसामान्यलक्षणवास्यवासकत्वाविद्योपप्लवसदसद्धर्मबन्धमोक्षादिप्रतिज्ञाश्च स्वशास्त्रगतास्ते हीयेरन्। किञ्चान्यद्विज्ञानं विज्ञानमित्यभ्युपगच्छता बाह्योऽर्थः स्तम्भः कुड्यमित्येवंजातीयकः कस्मान्नाभ्युपगम्यत इति वक्तव्यम्। विज्ञानमनुभूयत इति चेत् बाह्योऽप्यर्थोऽनुभूयत एवेति युक्तमभ्युपगन्तुम्। अथ विज्ञानं प्रकाशात्मकत्वात् प्रदीपवत् स्वयमेवानुभूयते न तथा बाह्योऽप्यर्थ इति चेत् अत्यन्तविरुद्धां स्वात्मनि क्रियामभ्युपगच्छसि अग्निरात्मानं दहतीतिवत्। अविरुद्धन्तु लोकप्रसिद्धं स्वात्मव्यतिरिक्तेन विज्ञानेन बाह्योऽर्थोऽनुभूयत इति नेच्छस्यहो

कत्वादिति प्रतिज्ञा न युक्ता। सर्वतो व्यावृत्तं व्यक्तिमात्रं स्वलक्षणं अनेकानुगतं सामान्यमतद्व्यावृत्तिरूपमिति प्रतिज्ञा न युक्ता, सर्वानेकार्थानां ज्ञानमात्रत्वेन मिथः परेण वा दुर्ज्ञानत्वात्, उत्तरनील-वास्यं पूर्वनीलज्ञानं वासकमिति प्रतिज्ञा न युक्ता, तयोर्भिन्नयोः ज्ञातुरभावात्। किञ्चाविद्योपप्लवोऽविद्यासंसर्गः, तेन नीलमिति सद्धर्मः, नरविषाणमिति असद्धर्मः, अमूर्तमिति सदसद्धर्मः, अतो विज्ञानस्यापतो नरविषाणस्य चामूर्तत्वादिति प्रतिज्ञा दुर्लभा, अनेकार्थज्ञानसाध्यत्वात्। ज्ञानेनास्य बन्धो ज्ञानेनास्य मोक्ष इति च प्रतिज्ञा बहुक्षणसाध्या, आदिपदेन सामान्यतः दृष्टं प्रत्यक्षमिदं स्वलक्षणमिति विप्रलिप्सोपदेशो-ऽनेकज्ञानसाध्यो गृहीतः, तस्मात् प्रतिज्ञादिव्यवहाराय ज्ञातृभेदोऽङ्गीकार्य इत्यर्थः। ज्ञानार्थयोर्भेदे युक्त्यन्तरमप्याह। किञ्चान्यदिति। ज्ञानवदर्थस्याप्यनुभवाविशेषात् स्वीकारो युक्त इत्यर्थः। स्वविषयत्वा-द्विज्ञानं स्वीक्रियते नार्थः परप्रकाश्यत्वादिति शङ्कते। अथ विज्ञान-मिति। विरुद्धं स्वीकृत्य विरुद्धत्यजता बौद्धमतनयेन बौद्धत्वं दर्शितमि-

पाण्डित्यं प्रदर्शितम् । न चार्थव्यतिरिक्तमपि विज्ञानं स्वयमेवानुभूयते स्वात्मनि क्रियाविरोधादेव । ननु विज्ञानस्य स्वरूपव्यतिरिक्तग्राह्यत्वे तदप्यन्येन ग्राह्यं तदप्यन्येनेत्यनवस्था प्राप्नोति । अपि च प्रदीपवदवभासात्मकत्वात् ज्ञानस्य ज्ञानान्तरं कल्पयतः समत्वादवभास्यावभासकभावानुपपत्तेः कल्पनानर्थक्यमिति । तदुभयमप्यसत् विज्ञानग्रहणमात्र एव विज्ञानसाक्षिणो ग्रहणाकाङ्क्षानुत्पादादनवस्थाशङ्कानुपपत्तेः, साक्षिप्रत्यययोश्च स्वभाववैषम्यादुपलब्ध्रुपलभ्यभावोपपत्तेः, स्वयंसिद्धस्य साक्षिणोऽप्रत्याख्येयत्वात् । किञ्चान्यत् प्रदीपवद्विज्ञानमवभासकान्तरनिरपेक्षं स्वयमेव प्रथत इति ब्रुवता प्रमाणागम्यं विज्ञानमनवगन्तृकमित्युक्तं स्यात् शिलाघनमध्यस्थप्रदीपसहस्रप्रथनवत् । बाढमेवमनुभवरूपत्वात्तु विज्ञानस्येष्टो नः पक्षस्त्वयानुज्ञात

त्याह । स्वात्मनीति । ज्ञानं स्ववेद्यमित्युक्तेऽतत्र कर्मत्वमापादितं वस्तुतः स्ववेद्यत्वमयुक्तमित्याह । न चेति । कर्त्तरि क्रियां प्रति गुणभूते प्रधानस्याख्यकर्मत्वायोगात् सकर्तृकवेदनकर्मत्वमयुक्तमित्यर्थः । न च स्वविषयत्वमात्रं स्ववेद्यत्वमिति वाच्यम् । अभेदे विषयित्वस्याप्यसम्भवादिति भावः । ज्ञानस्य स्ववेद्यत्वाभावे दोषद्वयं स्यादिति शङ्कते । नन्विति । अनवस्था च साम्यञ्चेति दोषद्वयं परिहरति । तदुभयमपीति । अनित्यज्ञानस्य जन्यादिमत्त्वेन घटवज्जडरूपस्य स्वेन धीजन्यादिमद्भावाभावादपि ग्राहकाकाङ्क्षा साक्षिणस्तु जन्याद्यभावात् स्फुरणे च निरपेक्षत्वान्नानवस्था नापि साम्यं स्वरूपकृतवैषम्यादित्यर्थः । साक्षी क इत्यत आह । स्वयं सिद्धस्येति । निरपेक्षस्य साक्षिणोऽसत्त्वे क्षणिकविज्ञानभेदासिद्धेः सोऽङ्गीकार्य इत्यर्थः । अनित्यज्ञानस्वरूपप्रकाशकत्वाच्च साक्षी स्वीकार्य इत्याह । किञ्चेति । विज्ञानं ज्ञानान्तरानपेक्षमिति

इति चेत्, न, अन्यस्यावगन्तुश्चक्षुरादिसाधनस्य प्रदीपादिप्रथनदर्शनात्, अतो विज्ञानस्याप्यवभास्यत्वाविशेषात् सत्येवान्यस्मिन्नवगन्तरि प्रथनं प्रदीपवदवगम्यते । साक्षिणोऽवगन्तुः स्वयंसिद्धतामुपक्षिपता स्वयं प्रथते विज्ञानमित्येष एव मम पक्षस्त्वया वाचो युक्त्यन्तरेणाश्रित इति चेत्, न, विज्ञानस्योत्पत्तिप्रध्वंसानेकत्वादिविशेषवत्त्वाभ्युपगमात् । अतः प्रदीपवद्विज्ञानस्यापि व्यतिरिक्तावगम्यत्वमस्माभिः प्रसाधितम् ॥

वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥ २९ ॥

यदुक्तं बाह्यार्थापलापिना स्वप्नादिप्रत्ययवज्जागरितगोचरा अपि स्तम्भादिप्रत्यया विनैव बाह्येनार्थेन भवेयुः

ब्रुवता तस्याप्रामाणिकत्वमुक्तं स्यात् स्वयं प्रथनमिति ब्रुवता साक्ष्यनुभवत्वमुक्तं स्यात्तथा च साक्षिज्ञानाविषयत्वाद्विज्ञानस्याप्रथनं घटवदेव विज्ञानं स्यादतस्तत्साक्षेप्य इत्यर्थः । विज्ञानस्य साक्ष्यनुभाव्यत्वमिष्टमेव त्वयाऽप्युच्यते, न चास्मत्पक्षापत्तिः साक्षिभावादिति तात्पर्यम् । स्वस्यैव साक्षित्वादिति शङ्कते । बाढमिति । अभेदे साक्षित्वायोगात् साक्ष्यन्तरमावश्यकमिति परिहरति । नेति । विमतं विज्ञानं स्वातिरिक्तवेद्यं वेद्यत्वाद्घटवदित्यर्थः । व्यतिरिक्तः साक्षी किमन्यवेद्यः स्ववेद्यो वा आद्येऽनवस्था द्वितीये विज्ञानवाद एव भङ्ग्यन्तरेणोक्तः स्यादिति शङ्कते । साक्षिण इति । त्वया विज्ञानं क्षणिकमात्मत्वेनोच्यते । अतः कार्यस्य जडत्वनियमात् स्वातिरिक्तवेद्यत्वमभिसाधितं कूटस्थचिदात्मनो ग्राहकान्तरे प्रमाणाभावश्चेति बोद्धव्यतो महद्वैलक्षण्यमावयोरिति परिहरति । न विज्ञानस्येति ॥

एवं वेद्यविज्ञानद्वयस्याभ्युपगमेन ग्राह्याभाव इत्युक्तं, सम्प्रति जा-

प्रत्ययत्वाविशेषादिति, तत् प्रति वक्तव्यं, अत्रोच्यते, न स्वप्नादिप्रत्ययवज्जाग्रत्प्रत्यया भवितुमर्हन्ति। कस्मात् वैधर्म्यात्। वैधर्म्यं हि भवति स्वप्नजागरितयोः किं पुनर्वैधर्म्यं बाधाबाधाविति ब्रूमः। बाध्यते हि स्वप्नोपलब्धं वस्तु प्रबुद्धस्य मिथ्या मयोपलब्धो महाजनसमागम इति। न ह्यस्ति महाजनसमागमो निद्राग्लानन्तु मे मनो बभूव, तेनैषा भ्रान्तिरुद्बभूवेति। एवं मायादिष्वपि भवति यथायथं बाधः। न चैवं जागरितोपलब्धं वस्तु स्तम्भादिकं कस्यांचिदप्यवस्थायां बाध्यते, अपि च स्मृतिरेषा यत् स्वप्नदर्शनं, उपलब्धिस्तु जागरितदर्शनं स्मृत्युपलब्ध्योश्च प्रत्यक्षमन्तरं स्वयमनुभूयते, अर्थविप्रयोगसम्प्रयोगात्मकं इष्टं पुत्रं स्मरामि नोपलभे उपलब्धुमिच्छामि इति। तत्रैवं

पादित्यत्र स्वप्नादिविज्ञानवद्बाह्यालम्बनमित्यनुमानं दूषयति। वैधर्म्याच्चेति। किमत्र निर्विषयत्वं साध्यमुत पारमार्थिकविषयशून्यत्वं, अथवा व्यावहारिकविषयशून्यत्वं, नाद्यः स्वप्नादिविभ्रमाणामप्यर्थालम्बनत्वेन दृष्टान्ते साध्यवैकल्यात्। न द्वितीयः सिद्धसाधनात्, इति सूत्रस्थचकारार्थः। तृतीये तु व्यवहारदशायां बाधितार्थग्राहित्वमुपाधिरित्याह। बाध्यते हीत्यादिना। निद्राग्लानमिति करणदोषोक्तिः। बाधकज्ञानाकारकथनमित्याह। न चैवमिति। किञ्च प्रमाणजानुभव उपलब्धिपदो प्रमाणजं स्वप्नज्ञानन्त्विति वैधर्म्यान्तरम्। परमतेन स्वप्नस्य स्मृतित्वमङ्गीकृत्याह। अपि चेति। स्मृतिप्रत्यक्षोपलब्ध्योर्वैधर्म्यान्तरमाह। अर्थविप्रयोगेति। अयमस्मत्पुत्रस्य मानस्य स्मृतेरर्थो विषय इति निरालम्बनत्वमसहाः कदाचिद्भवेत् न संप्रयुक्तस्य ग्राह्यार्थमात्रग्राहितया उपलब्धेरिति भावः। पूर्वोक्तप्रमाणाप्रमाणजत्ववैधर्म्यस्य फलमाह। तत्रैवं

सति न शक्यते वक्तुं मिथ्या जागरितोपलब्धिरुपलब्धित्वात् स्वप्नोपलब्धिवदित्युभयोरन्तरं स्वयमनुभवता। न च स्वानुभवापलापः प्राज्ञमानिभिर्युक्तः कर्तुं। अपि चानुभवविरोधप्रसङ्गात् जागरितप्रत्ययानां स्वतो निरालम्बनतां वक्तुमशक्नुवता स्वप्नप्रत्ययसाधर्म्याद्वक्तुमिष्यते। न च यो यस्य स्वतो धर्मो न सम्भवति सोऽन्यस्य साधर्म्यात्तस्य सम्भविष्यति। न ह्यग्निरुष्णोऽनुभूयमान उदकसाधर्म्याच्छीतो भविष्यति। दर्शितन्तु वैधर्म्यं स्वप्नजागरितयोः॥

न भावोऽनुपलब्धेः॥ ३०॥

यदप्युक्तं विनाप्यर्थेन ज्ञानवैचित्र्यं वासनावैचित्र्यादेवावकल्प्यत इति तत् प्रति वक्तव्यं। अत्रोच्यते न भावो वासनानामुपपद्यते त्वत्पक्षेऽनुपलब्धेर्बाह्यानामर्थानां। अ-

---

सतीति। वैधर्म्ये सतीत्यर्थः। अप्रमाणजत्वोपाधेर्निरालम्बनत्वानुमानं न युक्तमिति भावः। वैधर्म्यासिद्धिं निरस्य। न चेति। बाधमप्याह। अपि चेति। वस्तुनो घटाद्यनुभवस्य निरालम्बनत्वं धर्मो यदि स्यात्तदा किं दृष्टान्तापेक्षया, प्रत्यक्षतोऽपि वक्तुं शक्यत्वात्, न हि वह्नेरौष्ण्ये दृष्टान्तो वक्तव्यः, यदि न वस्तुतो धर्मोऽस्ति तदा किं दृष्टान्तेन, बाधितस्य दृष्टान्तसहस्रेणापि दुःसाध्यत्वादतः स्वतो निरालम्बनत्वोक्तौ स्वालम्बनत्वानुभवबाधभिया स्वप्नदृष्टान्तानुसरणं तथापि बाधो न लुप्य-तीत्यर्थः। उक्तोपाधिरपि न विस्मर्तव्य इत्याह। दर्शितमिति॥

सूत्रव्यावर्त्यं स्मारयित्वा दूषयति। यदप्युक्तमित्यादिना। भाव उत्पत्तिः सत्ता वा। ननु बाह्यार्थानुपलब्धावपि पूर्वपूर्ववासनाबलादु-

र्थोपलब्धिनिमित्ता हि प्रत्यर्थं नानारूपा वासना भवन्ति, अनुपलभ्यमानेषु त्वर्थेषु किंनिमित्ता विचित्रा वासना भवेयुः, अनादित्वेऽप्यन्धपरम्परान्यायेनाप्रतिष्ठैवानवस्था व्यवहारविलोपिनी स्यान्नाभिप्रायसिद्धिः । यावप्यन्वयव्यतिरेकावर्थापलापिनोपन्यस्तौ वासनानिमित्तमेवेदं ज्ञानजातं नार्थनिमित्तमिति तावप्येवं सति प्रत्युक्तौ द्रष्टव्यौ, विनार्थोपलब्ध्या वासनानुत्पत्तेः । अपि च विनापि वासनाभिरर्थोपलब्ध्यभ्युपगमात् विना त्वर्थोपलब्ध्या वासनोत्पत्त्यनभ्युपगमात् अर्थसद्भावमेवान्वयव्यतिरेकावपि प्रतिष्ठापयतः । अपि च वासना नाम संस्कारविशेषाः, संस्काराश्च नाश्रयमन्तरेणावकल्पन्ते, एवं लोके दृष्टत्वात्, न च तव वासनाश्रयः कश्चिदस्ति प्रमाणतोऽनुपलब्धेः ॥

ननु ज्ञानवैचित्र्यमस्तु बीजाङ्कुरवदनादित्वादित्यत आह । अनादित्वेऽपीति । बीजादङ्कुरो दृष्ट इति, अदृष्टेऽपि तज्जातीययोः कार्यकारणभावकल्पना युक्ता, इह त्वर्थानुभवनिरपेक्षवासनोत्पत्तेरादावेव कल्प्यत्वादनादित्वकल्पना निर्मूलेति नाभिप्रेतधीवैचित्र्यसिद्धिरित्यर्थः । ननु निरपेक्षवासनानां स्वप्ने धीवैचित्र्यमभवत्त्वत्र नेति स्वप्ने दृष्टमिति शङ्काऽनवस्थेत्यत आह । यावपीति । वासनानां बाह्यार्थानुभवकार्यत्वे सति नैरपेक्ष्यसिद्धिर्न स्वप्नेऽपि दृष्टेत्यर्थः । कार्यत्वग्राहकं व्यतिरेकमाह । विनेति । अर्थानुभवकार्याणां वासनानां तदनपेक्षत्वायोगाच्च स्वप्नावस्थादिष्विति तदनभिमतार्थोपलब्धिवैचित्र्यस्य वासनां विनापि भावेन व्यतिरेकव्यभिचाराच्च न क्वापि वासनात्मकत्वं धीवैचित्र्यं किन्त्वर्थानुभवे सति वासनाऽभवति नेत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां वासनामूलानुभवावच्छेदकार्थसत्त्वमेवेति बाह्यार्थसद्भावसिद्धिरित्याह । अपि चेति । यः संस्कारः स साश्रयो लोके दृष्टः, यथा वेगादिर्द्रव्याश्रयः, अतो विज्ञानसंस्काराणां न भावः । आश्रयानुपलब्धेरित्यर्थान्तरमाह । अपि चेति ॥

क्षणिकत्वाच्च ॥ ३१ ॥

यदप्यालयविज्ञानं नाम वासनाश्रयत्वेन परिकल्पितं तदपि क्षणिकत्वाभ्युपगमादनवस्थितस्वरूपं सत्प्रवृत्तिविज्ञानवन्न वासनानामधिकरणं भवितुमर्हति। न हि कालत्रयसम्बन्धिन्येकस्मिन्नन्वयिन्यसति कूटस्थे वा सर्वार्थदर्शिनि देशकालनिमित्तापेक्षवासनाधीनस्मृतिप्रतिसन्धानादिव्यवहारः सम्भवति। स्थिरस्वरूपत्वे त्वालयविज्ञानस्य सिद्धान्तहानिः। अपि च विज्ञानवादेऽपि क्षणिकत्वाभ्युपगमस्य समानत्वाद् यानि बाह्यार्थवादे क्षणिकत्वनिबन्धनानि दूषणान्युद्भावितानि उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधादित्येव-

---

अस्त्वालयविज्ञानमाश्रय इत्यत आह। क्षणिकत्वाच्चेति। सूत्रं व्याचष्टे। यदपीति। सहोत्पन्नयोः सव्येतरविषाणवदाश्रयाश्रयिभावायोगात् पौर्वापर्ये चाधेयक्षणे सत आधारत्वायोगात् सर्वं क्षणिकमनाधारम्। तथा चानाधारत्वमालयविज्ञानस्य क्षणिकत्वान्नीलादिविज्ञानवदित्यर्थः। ननु तर्हि आलयविज्ञानसन्तानाश्रया वासना इत्यत आह। न हीति। अवि-कारः कूटस्थो वा स्थाय्यात्मा यदि नास्ति तदा सन्तानस्यावस्तुत्वाद् देशा-द्यपेक्षया वासनानामाधानं निक्षेपो यस्य स्मृतिप्रत्यभिज्ञादेः तस्य यो व्यवहारः, तत् सर्वं न सम्भवतीत्यर्थः। यदि व्यवहारार्थं कालत्रयस्थायित्वं तदापसिद्धान्त इत्याह। स्थिरेति। सुगतमतिदेशार्थत्वेनापि आचष्टे। अपि चेति। मतद्वयनिरासमुपसंहरति। एवमिति। बाह्यवादिनः सर्वस्य सत्त्वासत्त्वाभ्यां विचारासहत्वाच्छून्यतावशिष्यत इति माध्यमिक-पक्षस्यापि मानमूलत्वाशङ्का सूत्रकारः किमिति न निराकरोदित्यत आह। शून्येति। आदरः पृथक्सूत्रारम्भो न क्रियते एतावतैव तस्य निरा-कार्यत्वेनापि कोऽप्यन्य इत्यर्थः। तथा हि शून्यार्थयोगीवादः प्रमाणानु-पपन्नः। ननु ज्ञानस्वरूपो ज्ञानार्थशून्यो जाग्रत्त्वात् स्वप्नप्रत्ययव-दित्यत आह। वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् स्वप्नः जाग्रद्बाधाः स्वप्ने

माद्दीनि तानीहाप्यनुसर्त्तव्यानि। एवमेतौ द्वावपि वैनाशिकपक्षौ निराकृतौ बाह्यार्थवादिपक्षो विज्ञानवादिपक्षश्च। शून्यवादिपक्षस्तु सर्व्वप्रमाणविप्रतिषिद्ध इति तन्निराकरणाय नादरः क्रियते। न ह्ययं सर्व्वप्रमाणसिद्धो लोकव्यवहारोऽन्यत्तत्त्वमनधिगम्य शक्यतेऽपह्नोतुं अपवादाभावे उत्सर्गप्रसिद्धेः॥

सर्व्वथानुपपत्तेश्च ॥ ३२ ॥

किं बहुना सर्व्वप्रकारेण यथा यथायं वैनाशिकसमय उपपत्तिमत्त्वाय परीक्ष्यते तथा तथा सिकताकूपवद्विदीर्य्यत एव न काञ्चिदप्यत्रोपपत्तिं पश्यामः, अतश्चानुपपन्नो वैनाशिकतन्त्रव्यवहारः। अपि च बाह्यार्थविज्ञानशून्यवादत्रय-

---

तद्व्यवहारावस्थयोः शून्यत्वमुपलभ्यनुपलब्धिवैधर्म्यं च बाधितप्रामाण्योप-
लब्धिभावात् स्वप्नाद्यवस्थाज्ञानस्य च साध्यवैकल्याच्च नानुमानमित्यर्थः।
किञ्च निरधिष्ठानविभ्रमायोगादधिष्ठानमेव तत्त्वं वाच्यं, तच्च लभ्यते न
भावः। भावोऽनुपलब्धेरित्याह। न भावोऽनुपलब्धेः। उपलब्ध्यनुपल-
ब्धिलक्षणं यद्वैधर्म्यं तदुच्यतेऽनयेति वा बाधो बाधितप्रामाण्योपलब्धि-
मत्त्वप्रसङ्गात् इत्यर्थः। तदर्थमाह। न स्वप्नादिवदिति। यद्भाति तदा-
पद्यत सर्वतः प्रपञ्चस्य न शून्यत्वं बाधाभावादित्यर्थः। न च सत्त्वास-
त्त्वाभ्यां विचाराक्षमत्वात् शून्यत्वं मिथ्यात्वमात्रसाधनादिति भावः। क्षणिक-
त्वाच्चेति सूत्रं क्षणिकत्वोपदेशाच्चेति पठनीयम्। शून्यत्वविरुद्धक्षणिक-
त्वोपदेशादवधृतप्रलापी सुगत इत्यर्थः॥

सुगतमतावाच्यत्वमुपसंहरति। सर्वथेति। सर्वप्रकारं विचार्य

मितरेतरविरुद्धमुपदिशता सुगतेन स्पष्टीकृतमात्मनोऽसम्बद्धप्रलापित्वं, प्रद्वेषो वा प्रजासु विरुद्धार्थप्रतिपत्त्या विमुह्येयुरिमाः प्रजा इति। सर्वथाप्यनादरणीयोऽयं सुगतसमयः श्रेयस्कामैरित्यभिप्रायः॥

नैकस्मिन्नसम्भवात् ॥ ३३ ॥

निरस्तः सुगतसमयः, विवसनसमय इदानीं निरस्यते। सप्त चैषां पदार्थाः सम्मता जीवाजीवास्रवसंवरनिर्जरबन्धमोक्षा नाम। संक्षेपतस्तु द्वावेव पदार्थौ जीवाजीवाख्यौ

प्रलापित्वमाह। प्रद्वेषो वेति। वेदबाह्या अत्र प्रजा ग्राह्याः, अतो भ्रान्त्येकमूलसुगतसिद्धान्तेन वेदसिद्धान्तस्य विरोध इति सिद्धम्॥

नैकस्मिन्नसम्भवात्। मुक्तकच्छमते निरस्ते मुक्ताम्बराणां मतं बुद्धिस्थं भवति तन्निरस्यत इति प्रसङ्गसङ्गतिमाह। निरस्त इति। एकस्य सप्तभङ्गीति वैदिकसिद्धान्तस्यानेकान्तवादेन विरोधोऽस्ति न वेति तद्वादस्य मानभ्रान्तिमूलत्वाभ्यां सन्देहे मानमूलत्वात् विरोध इति पूर्वपक्षमभिसन्धाय तन्मतमुपन्यस्यति। सप्त चेति। जीवाजीवौ भोक्तृभोग्यौ, विषयाभिमुख्येन इन्द्रियाणां प्रवृत्तिरास्रवः, तां संवृणोति इति संवरो यमनियमादिः, निर्जरयति नाशयति कल्मषमिति निर्जरस्तप्तशिलारोहणादिः, बन्धः कर्म, मोक्षः कर्मपाशनाशे धर्मालोकाकाशप्रतिष्ठस्य सततोर्ध्वगमनम्। आस्रवादीनां भोग्यान्तर्भावात् कथं सप्तत्वमित्यत आह। संक्षेपस्त्विति। संक्षेपविस्तराभ्यामुक्तार्थेषु मध्यमरीत्या विस्तारान्तरमाह। तयोरिति। अस्ति कायशब्दः साङ्केतिकः पदार्थवाची। जीवश्चासावस्तिकायश्चेति विग्रहः। पूरयन्ति गलन्तीति पुद्गलाः परमाणुसङ्घाः कायाः, सम्यक् प्रवृत्त्यनुमेयो धर्मः, ऊर्ध्वगमनशीलस्य जीवस्य देहे स्थितिहेतुरधर्मः, आवरणाभाव आकाश इत्यर्थः। पञ्चपदार्थानामवान्तरभेदमाह। सर्वेषामिति। अयमर्थः। जीवास्तिकायस्त्रिविधः कश्चि-

यथायोगं तयोरेवेतरानन्तर्भावयन्तीति, तयोरिममपरं प्रपञ्चमाचक्षते, पञ्चास्तिकाया नाम जीवास्तिकायः पुद्गलास्तिकायः धर्मास्तिकायः अधर्मास्तिकायः आकाशास्तिकायश्चेति। सर्वेषामप्येषामवान्तरप्रभेदान् बहुविधान् स्वसमयपरिकल्पितान् वर्णयन्ति। सर्वत्र चेमं सप्तभङ्गीनयं नाम न्यायमवतारयन्ति। स्यादस्ति

जीवो नित्यसिद्धः अर्हन्मुक्तः केचित् साम्प्रतिकमुक्ताः केचिद्बद्धा इति। पुद्गलास्तिकायः षोढा पृथिव्यादीनि चत्वारि भूतानि स्थावरं जङ्गमञ्चेति। प्रवृत्तिस्थितिलिङ्गौ धर्माधर्मौ। आकाशास्तिकायो द्विविधः लोकाकाशः सांसारिकः, अलोकाकाशः मुक्ताश्रय इति। बन्धाख्यं कर्माष्टविधं चत्वारि घातिकर्माणि चत्वार्यघातीनि। तत्र ज्ञानावरणीयं दर्शनावरणीयं मोहनीयमान्तर्यञ्चेति घातिकर्माणि। तत्त्वज्ञानान्न मुक्तिरिति ज्ञानमाद्यं कर्म, आर्हततन्त्रश्रवणान्न मुक्तिरिति ज्ञानं द्वितीयं, बहुषु तीर्थकरप्रदर्शितेषु मोक्षमार्गेषु विशेषानवधारणं मोहनीयं, मोक्षमार्गप्रवृत्तिविघ्नकरणमान्तर्यं, इमानि चत्वारि श्रेयोहन्तृत्वात् घातिकर्माणि। अथाघातीनि चत्वारि कर्माणि वेदनीयं नामिकं गोत्रिकमायुष्कमिति मम वेदितव्यं तत्त्वमस्तीत्यभिमानो वेदनीयं, एतन्नामाहमस्मीत्यभिमानो नामिकं, अहमस्य भगवतो देशिकस्यार्हतः शिष्यवंशे प्रविष्टोऽस्मीत्यभिमानो गोत्रिकं शरीरस्थित्यर्थं कर्म आयुष्कम्। अथवा शुक्लशोणितमिश्रितमायुष्कं, तत्र तत्त्वज्ञानानुकूलदेहपरिणामशक्तिर्गोत्रिकं, गमकस्य तस्य द्रवीभावात्मककललावस्थाया बुद्बुदावस्थारम्भकः क्रियाविशेषो नामिकं, सक्रियस्य काठरीभवावस्थापन्नस्य बुद्बुदनोभावो वेदनीयम्। तत्त्ववेदनानुकूलत्वादेतानि तत्त्ववेदकशुक्लद्रव्यत्वादघातीनि। तदेतत् कर्माष्टकं जन्मार्थत्वाद्बन्धः, आस्रवादिद्वारेति इयं प्रक्रिया आनन्दम्येति द्योतयति। स्वसमयपरिकल्पितानिति। स्वीयतन्त्रबद्धतया कल्पितानित्यर्थः। पदार्थानामुक्तानामनेकान्तत्वं वदन्तीत्याह। सर्वत्रेति। अस्तित्वनास्तित्वविरुद्धधर्मद्वयसमादाय

स्यान्नास्ति स्यादस्ति च नास्ति चस्यादवक्तव्यः स्यादस्ति चावक्तव्यश्च स्यान्नास्ति चावक्तव्यश्च स्यादस्ति च नास्ति चावक्तव्यश्चेत्येवमेवैकत्वनित्यत्वादिष्वपीमं सप्तभङ्गीनयं योजयन्ति, अत्राचक्ष्महे, नायमभ्युपगमो युक्त इति। कुतः एकस्मिन्नसम्भवात्। न ह्येकस्मिन् धर्मिणि युगपत् सदसत्त्वादिविरुद्धधर्मसमावेशः सम्भवति शीतोष्णवत्। य एते सप्त पदार्था निर्धारिता एतावन्त एवंरूपाश्चेति ते तथैव वा स्युः इतरथा हि तथा वा स्युः अतथा वेत्यनिर्धारि-

---

वस्तुमात्रे न्यायं योजयन्ति। सप्तानामस्तित्वादीनां भङ्गानां समाहारः सप्तभङ्गी तद्रूपो नयो न्यायः घटादेर्हि सर्वात्मना सदेकरूपत्वे प्राप्तव्यत्वाभावात्सर्वत्र च इति तत्प्राप्तये यत्नो न स्यादतो घटत्वादिरूपेण कथञ्चिदस्ति, पटत्वादिरूपेण कथञ्चिन्नास्तीत्येवमनेकरूपत्वं वस्तुमात्रस्यास्थेयमिति भावः। किं ते सप्तभङ्गास्तानाह। स्यादस्तीति। स्यादित्यव्ययं तिङन्तप्रतिरूपकं कथञ्चिदर्थकं, स्यादस्ति कथञ्चिदस्तीत्यर्थः, एवमग्रेऽपि। तत्र वस्तुनोऽस्तित्वशङ्कायां स्यादस्तीत्याद्यो भङ्गः। प्रश्ने नास्तित्वशङ्कायां स्यान्नास्तीति द्वितीयो भङ्गः। क्रमेणोभयशङ्कायां स्यादस्ति नास्ति चेति तृतीयो भङ्गः। युगपदुभयशङ्कायां अस्ति नास्तीति शब्दद्वयस्य एकदानुच्चार्यत्वात् स्यादवक्तव्यत्वं चतुर्थो भङ्गः। आद्यचतुर्थभङ्गयोः शङ्कायां स्यादस्ति चावक्तव्यश्चेति पञ्चमो भङ्गः। द्वितीयचतुर्थशङ्कायां स्यान्नास्ति चावक्तव्यश्चेति षष्ठो भङ्गः। तृतीयचतुर्थशङ्कायां स्यादस्ति नास्ति चावक्तव्यश्चेति सप्तमो भङ्ग इति विभागः। एवमेकत्वमनेकत्वं चेति द्वयमादाय स्यादेकः स्यादनेकः स्यादेकोऽनेकश्च स्यादवक्तव्यः स्यादेकोऽवक्तव्यः स्यादनेकोऽवक्तव्यः स्यादेकोऽनेकश्चावक्तव्यश्चेति, तथा स्यान्नित्यः स्यादनित्य इत्याद्यूह्यम्। एवमनेकरूपत्वेन वस्तुनि प्राप्तित्यागादिव्यवहारः सम्भवति एकरूपत्वे सर्वं सर्वत्र सर्वदास्त्येवेति व्यवहारविलोपापत्तिः स्यात् तस्मादनेकान्तं सर्वमिति सप्तभङ्गवादमाद्य इति प्राप्ते सिद्धान्तयति। नायमिति। यदस्ति तत् सर्वत्र सर्वदास्त्येव यथा आत्मा। न

तद्रूपं ज्ञानं संशयज्ञानवदप्रमाणमेव स्यात्। नन्वनेकात्मकं वस्त्विति निर्धारितरूपमेव ज्ञानमुत्पद्यमानं संशयज्ञानवन्नाप्रमाणं भवितुमर्हति, नेति ब्रूमः। निरङ्कुशं ह्यनेकान्तं सर्व्वं वस्तु प्रतिजानानस्य निर्धारणस्यापि वस्तुत्वाविशेषात् स्यादस्ति स्यान्नास्तीत्यादिविकल्पोपनिपातादनिर्धारणात्मकतैवास्यात्, एवं निर्धारयितुर्निर्धारणफलस्य च स्यात् पक्षेऽस्तिता स्याच्च पक्षे नास्तितेति, एवं सति कथं प्रमाणभूतः संस्तीर्थकरः प्रमाणप्रमेयप्रमातृप्रमितिष्वनिर्धारितासूपदेष्टुं शक्नुयात्, कथं वा त-

---

चेत् तत्प्राप्तये यत्नो न स्यादिति वाच्यं, यथाप्राप्तिभ्रान्त्या यत्नसम्भवात्। यन्नास्ति तन्नास्त्येव यथा शशविषाणादि, प्रपञ्चस्तु उभयविलक्षण एवेत्येकान्तवाद एव युक्तो नानेकान्तवादः। तथा हि किं येनाकारेण वस्तुनः सत्त्वं तेनैवाकारेणासत्त्वमुताकारान्तरेण, द्वितीये वस्तुन आकारान्तरमेवासदिति वस्तुनः सदेकरूपत्वमेव, न हि दूरस्थग्रामस्य प्राप्तेः प्राक् सत्त्वे यत्नोऽपार्थको भवति, प्राप्त्यासत्त्वे प्राप्तियत्नानुपपत्तेः, अतो यथा व्यवहारं प्रपञ्चस्यैकरूपत्वमास्थेयं नाद्य इत्याह। नायमिति। ननु विमतमनेकात्मकं वस्तुत्वान्नारसिंहवदिति चेत्, न, घट इदानीमस्त्येवेत्यनुभवबाधात्। किञ्च जीवादिपदार्थानां सप्तत्वं जीवत्वादिरूपं सप्तत्वेनैव वाच्यमेवेति च नियतं नैतानियतं, आद्ये व्यभिचार इत्याह। च इति। द्वितीये पदार्थनिश्चयो न स्यादित्याह। इतरथेति। अनेकान्तं सर्वमितीदं निश्चय इति गृह्यते। नन्विति। तस्य निश्चयरूपत्वं नियतमनियतं वा, आद्ये वस्तुत्वस्य तस्मिन्नैकरूपनिश्चये व्यभिचारः, द्वितीये तस्य संशयत्वं स्यादित्याह। नेति ब्रूम इति। प्रमाणादिचतुष्टयं प्रमात्रादावतिदिशति। एवमिति। निर्धारणं फलं यस्य प्रमाणादेस्तस्येत्यर्थः। इत्थं सर्वस्यानिर्धारणे सदुपदेशो निष्कम्पप्रवृत्तिश्च न स्यादित्याह। एवं सतीति। अनेकान्तवादे अस्तिकायपञ्चत्वमपि न

त्तदभिप्रायानुसारिणस्तदुपदिष्टेऽर्थेऽनिर्धारितरूपे प्रव-र्तेरन् । ऐकान्तिकफलत्वनिर्धारणे हि सति त-त्साधनानुष्ठानाय सर्वो लोकोऽनाकुलः प्रवर्तते नान्यथा, अतश्चानिर्धारितार्थं शास्त्रं प्रणयन् मत्तोन्मत्तवदनुपादेय-वचनः स्यात् । तथा पञ्चानामस्तिकायानां पञ्चत्वसंख्या-ऽस्ति वा नास्ति वेति विकल्प्यमाना स्यात् तावदेकस्मिन् पक्षे पक्षान्तरे तु न स्यादित्यतो न्यूनसंख्यात्वमधिकत्वं वा प्राप्नुयात् । न चैषां पदार्थानामवक्तव्यत्वं सम्भवति अवक्त-व्याश्चेन्नोच्येरन् उच्यन्ते चावक्तव्याश्चेति विप्रतिषिद्धम् । उच्यमानाश्च तथैवावधार्यन्ते नावधार्यन्त इति च, तथा तदवधारणफलं सम्यग्दर्शनमस्ति नास्ति वा, एवं तद्विप-रीतमसम्यग्दर्शनमप्यस्ति नास्तिवा एवं तद्विपरीतमस-म्यग्दर्शनमप्यस्ति वा नास्ति वेति प्रलपन्मत्तोन्मत्तपक्षस्यैव स्यात् । न प्रत्ययितव्यपक्षस्य स्वर्गापवर्गयोश्च पक्षे भावः पक्षे चाभावस्तथा पक्षे नित्यता पक्षे चानित्यतेत्यनवधार-

---

स्यादित्याह । तथा पञ्चानामिति । यदुक्तमवक्तव्यत्वं तत् किं केनापि शब्देनावाच्यत्वं उत यत्किंचिदनेकशब्दावाच्यत्वं, नाद्यः आकाशादित्याह । न चैषामिति । उच्यन्ते चावक्तव्यादिपदैरिति शेषः । न द्वितीयः तदुदे-कवक्तृत्वस्यानेकशब्दानामप्रसिद्धेर्निषेधायोगात् शेषस्यापि तद्भेदात् । न चार्थस्य युगपद्विरुद्धधर्मवाञ्छायां वर्तुर्भूतत्वमात्मनस्त्वपदेन विव-क्षितमिति वाच्यं, तादृशवाञ्छायां एतावतुत्पत्तेरिति । किञ्च विचारे-कप्रलापित्वादर्शनाच्च इत्याह । उच्यमानाश्चेत्यादिना । इति च प्रलप-न्नित्यन्वयः । पक्षस्यैवेति शेषः । अनाप्तपक्षस्यैवान्तर्गतः नाप्तपक्ष-स्येत्यर्थः । इतश्चोपक्रतोऽनेकान्तवाद इत्याह । स्वर्गेति । स्वर्गादि-विद्वोऽर्थं कल्पनिः । अन्ये तु केवलज्ञानात् मुच्यन्ते, अनन्तज्ञानादिचतुष्टय

णायां प्रवृत्त्यनुपपत्तिः। अनादिसिद्धजीवप्रभृतीनां च स्वशास्त्रावधृतस्वभावानामयथावधृतस्वभावत्वप्रसङ्गः। एवं जीवादिषु पदार्थेष्वेकस्मिन् धर्मिणि सत्त्वासत्त्वयोर्विरुद्धयोर्धर्मयोरसम्भवात् सत्त्वे चैकस्मिन् धर्मेऽसत्त्वस्य धर्मान्तरस्यासम्भवात् असत्त्वे चैवं सत्त्वस्यासम्भवादसङ्गतमिदमार्हतं मतम्‌ एतेनैकानेकनित्यानित्यव्यतिरिक्ताव्यतिरिक्ताद्यनेकान्ताभ्युपगमा निराकृता मन्तव्याः। यत्तु पुद्गलसंज्ञकेभ्योऽणुभ्यः सङ्घाताः सम्भवन्तीति कल्पयन्ति तत् पूर्वेणैवाणुवादनिराकरणेन निराकृतं भवतीत्यतो न पृथक् तन्निराकरणाय प्रयत्यते।

एवञ्चात्माऽकार्त्स्न्यं ॥ ३४ ॥

यथैकस्मिन् धर्मिणि विरुद्धधर्मासम्भवो दोषः स्याद्वादे प्रसक्तः एवमात्मनोऽपि जीवस्याकार्त्स्न्यमपरो दोषः प्रसज्येत। कथं शरीरपरिमाणो हि जीव इत्यार्हता मन्यन्ते।

---

१. स्याद्वादे तत्त्वावधृतस्वभावानां त्रिविधजीवानां त्रैविध्यनियमोऽपि न स्यादित्याह। अनादीति। प्रपञ्चितं स्वार्थं निगमयति। एवमिति। एतेनेति सत्त्वासत्त्वयोरैक्यनिरोधेनेत्यर्थः। परमाणुसङ्घाताः पृथिव्यादय इति दिगम्बरसिद्धान्तः किमिति स्वकण्ठतो नैतन्निरस्तमित्यत आह। यत्त्विति॥

जीवस्य देहपरिमाणतां दूषयति। एवञ्चेति। अकार्त्स्न्यं मध्यमपरिमाणत्वं तेनानित्यत्वं स्यादित्यर्थः। अर्थान्तरमाह। शरीराणाञ्चेति। विपाकः कर्मफलं तत्र मनुष्यजीवस्य कृत्स्नगजशरीराव्यापित्वमकार्त्स्न्यं शरीरैकदेशो निर्जीवः स्यादित्यर्थः। पुत्तिकादेहे कृत्स्नो जीवो न

शरीरपरिमाणतायां च सत्यामकृत्स्नोऽसर्वगतः परिच्छिन्न आत्मेत्यतो घटादिवदनित्यत्वमात्मनः प्रसज्येत। शरीराणां चानवस्थितपरिमाणत्वान्मनुष्यजीवो मनुष्यशरीरपरिमाणो भूत्वा पुनः केनचित् कर्मविपाकेन हस्तिजन्म प्राप्नुवन्न कृत्स्नं हस्तिशरीरं व्याप्नुयात्, पुत्तिकाजन्म च प्राप्नुवन्न कृत्स्नः पुत्तिकाशरीरे संमीयेत। समान एष एकस्मिन्नपि जन्मनि कौमारयौवनस्थाविरेषु दोषः। स्यादेतत्, अनन्तावयवो जीवस्तस्य त एवावयवा अल्पे शरीरे सङ्कुचेयुर्महति च विकासेयुरिति। तेषां पुनरनन्तानां जीवावयवानां समानदेशत्वं प्रतिहन्येत वा न वेति वक्तव्यम्। प्रतिघाते तावन्नानन्तावयवाः परिच्छिन्ने देशे संमीयेरन्। अप्रतिघातेऽप्येकावयवदेशत्वोपपत्तेः सर्वेषामवयवानां प्रथिमानुपपत्तेः जीवस्याणुमात्रत्वप्रसङ्गः स्यात्। अपि च शरीरमात्रपरिच्छिन्नानां जीवावयवानामानन्त्यं नोत्प्रेक्षितुमपि शक्यम्। अथ पर्यायेण बृहच्छरीरप्रतिपत्तौ च के-

---

प्रविशेत् देहाद्बहिरपि जीवः स्यादित्यर्थः। किञ्च यावद्देहमात्मा ततः स्थूले सूक्ष्मदेहे कश्चित् स्यादिति कृत्स्नदेहः व्याप्तो न स्यादित्याह। समान इति। यथा दीपावयवानां घटे सङ्कोचो गेहे विकासस्तथा जीवावयवानामिति। देहमात्रत्वनियमं शङ्कते। स्यादिति। दीपांशवज्जीवांशा भिन्नदेशा एकदेशा वेति विकल्प्याद्येऽल्पदेहाद्बहिरपि जीवः स्यादिति दूषयति। तेषामित्यादिना। दीपस्य तु न घटाद्बहिः सत्त्वं अविकासावयवानां विनाशात्। द्वितीयं दूषयति। अप्रतिघात इति अवयवानां भिन्नदेशत्वाभावे वक्तव्यादीर्घाय-दित्याह। अपि चेति। एवं जीवावयवा भिन्ना इति सति देहमात्रत्वं

चिज्जीवावयवा उपगच्छन्ति तनुशरीरप्रतिपत्तौ च केचिदपगच्छन्ति इत्युच्येत तत्राप्युच्यते ॥

न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥३५॥

न च पर्यायेणाप्यवयवोपगमापगमाभ्यामेतद्देहपरिमाणत्वं जीवस्याविरोधेनोपपादयितुं शक्यते। कुतः विकारादिदोषप्रसङ्गात् । अवयवोपगमापगमाभ्यां ह्यनिशमापूर्यमाणस्यापक्षीयमाणस्य च जीवस्य विक्रियावत्त्वं तावदपरिहार्यं, विक्रियावत्त्वे च चर्मादिवदनित्यत्वं प्रसज्येत, ततश्च बन्धमोक्षाभ्युपगमो बाध्येत, कर्माष्टकपरिवेष्टितस्य जीवस्यालाबुवत् संसारसागरे निमग्नस्य बन्धनोच्छेदादूर्ध्वगामित्वं भवतीति । किञ्चान्यदागच्छतामपगच्छतां चावयवानामागमापायिधर्मवत्त्वादेवानात्मत्वं शरीरादिवत् । ततश्चावस्थितः कश्चिदवयव आत्मेति स्यात्, न च स

चिन्त इति चेदुक्ते । चवेति । हस्तिशरीरप्राप्तौ जीवस्यावयवागमोपायाभ्यां देहपरिमाणत्वमित्यर्थः ॥

तत्र परिहरति । न चेति । आगमापायौ पर्यायः । किमागमापायिनामवयवानामात्मत्वमस्ति न वा, आद्ये आह । विकारादिदोषेति । कोऽसौ बन्धमोक्षाभ्युपगम इत्यत आह । कर्माष्टकेति । आत्मा-नर्थेतत्, आत्मत्वे दोषं वदन् पक्षान्तरमादाय दूषयति । किञ्चेति । अवस्थितकूटस्थावयवस्य दुर्ज्ञानत्वादात्मज्ञानाभावान्न मुक्तिरित्यर्थः । यथा दीपावयवानां आकारस्थसंस्थानावयवानामाकारकारणानामागमा-पायौ तथात्रेत्याह । किञ्चेति । सर्वजीवसाधारणः प्रतिजीवमसाधारणो वेत्यर्थः । किञ्चात्मन आगमापायिधर्मावयववत्त्वे सति किमन्य आयान्त्य-वयवाः किमन्योऽपगच्छतीत्यज्ञानादात्मनिश्चयाभावादनिर्मोक्षः स्यादित्याह ।

निरूपयितुं शक्यते कतमसाविति । किञ्चान्यदागच्छन्तश्च ते जीवावयवाः कुतः प्रादुर्भवन्ति अपगच्छन्तश्च क्व वा लीयन्त इति वक्तव्यम् । न हि भूतेभ्यः प्रादुर्भवेयुः भूतेषु च लीयेरन् अभौतिकत्वाज्जीवस्य । नापि कश्चिदन्यः साधारणोऽसाधारणो वा जीवानामवयवाधारो निरूप्यते प्रमाणाभावात् । किञ्चान्यदनवधृतस्वरूपश्चैवं सत्यात्मा स्यात् आगच्छतामपगच्छतां चावयवानामनियतपरिमाणत्वात्, अत एवमादिदोषप्रसङ्गात् न पर्य्यायेणाप्यवयवोपगमापगमा-वात्मन आश्रयितुं शक्येते । अथ वा पूर्वेण सूत्रेण शरीरपरिमाणस्यात्मन उपचितापचितशरीरान्तरप्रतिपत्तावकार्त्स्न्यप्रसञ्जनद्वारेणानित्यतायां चोदितायां पुनः पर्य्यायेण परिमाणानवस्थानेऽपि स्रोतःसन्ताननित्यतान्यायेन

नित्यं, सम्प्रति जीवस्य केचिदेव कूटस्था अवयवा अन्ये त्वागमापायिन इति । अपि चावयवशरीरस्यावयविनो जीवस्यानित्यत्वं अवयवसमूहात्मकत्वं आत्मत्वस्य यावदवयवस्थायित्वे यत्किञ्चिदवयवापायेऽपि यथा शरीरस्याचेतनत्वं गोत्ववत् प्रत्येकसमाप्तौ एकस्मिन् शरीरे आत्मनानात्वं स्यादतो न देहपरिमाणत्वमावयवत्वं आत्मन इत्युपसंहरति । अत इति । सूत्रस्यार्थान्तरमाह । अथवेति । स्थूलसूक्ष्मशरीरप्राप्तावकार्त्स्न्यविकारे-णात्मानित्यतायामुक्तायां सुगतवत् सन्तानरूपेणात्मनित्यतामाश्रित्यानेनो-त्तरसूत्रस्य [illegible] । पर्यायेणेत्यस्य व्याख्यानमिति देहमात्रेण परि-माणस्यात्मन्यनवस्थानेऽपि स्रोतः प्रवाहरूपात्मनस्तत्परिमाणानां नित्यतयात्मनित्यता स्यादित्यत्र दृष्टान्तमाह । यथेति । विमुक्तं विनाशे-ऽस्मिन् भिक्षो दिगम्बरात्मेत्याशयः । पर्यायात् सन्तानरूपात्मनि-त्यत्वापिरोध इति न च युक्तः, विकारादिभ्यः सन्तानस्यावस्तुन आत्मत्वे

त्मनो नित्यता स्यात्, यथा रक्तपटादीनां विज्ञानानवस्थानेऽपि तत्सन्तानस्य नित्यता तद्वद्दिग्वाससामपीत्याशङ्क्यानेन सूत्रेणोत्तरमुच्यते। सन्तानस्य तावदवस्तुत्वे नैरात्म्यवादप्रसङ्गः, वस्तुत्वेऽप्यात्मनो विकारादिदोषप्रसङ्गादस्य पक्षस्यानुपपत्तिरिति ॥

अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ॥ ३६ ॥

अपि चान्त्यस्य मोक्षावस्थाभाविनो जीवपरिमाणस्य नित्यत्वमिष्यते जैनैस्तद्वत् पूर्वयोरप्याद्यमध्यमयोर्जीवपरिमाणयोर्नित्यत्वप्रसङ्गात् अविशेषप्रसङ्गः स्यात् इत्येकशरीरपरिमाणतैव स्यात् नोपचितापचितशरीरान्तरप्राप्तिः।

शून्यवादः सन्तानस्य वस्तुत्वे सन्तानिव्यतिरेके च कूटस्थात्मवादः, अव्यतिरेके जन्मादिविकारो विनाशो सुकृताभावदोष इत्युक्तप्रसङ्गात् सन्तानात्मपक्षोऽनुपपन्न इति सूत्रार्थः ॥

यं स्थूलं सूक्ष्मं वा देहं गृह्णाति तद्देहपरिमाण एव जीव इति नियमं दूषयति । अन्त्येति । अन्त्यशरीरपरिमाणस्यावस्थितेर्नित्यत्वदर्शनादुभयोराद्यमध्यमपरिमाणयोर्नित्यत्वप्रसङ्गादविशेषस्त्रयाणां नित्यपरिमाणानां साम्यं स्याद्विरुद्धपरिमाणानामेकत्रायोगादिति अनुमानम् । आद्यमध्यमपरिमाणे नित्ये आत्मपरिमाणत्वादन्त्यपरिमाणवत् । न चाप्रयोजकता, परिमाणनाशे सत्यात्मनोऽपि नाशादन्त्यपरिमाणनित्यत्वायोगादिति भावः । परिमाणत्रयसाम्यापादानफलमाह । एकेति । अन्त्यशरीरमात्र एव पूर्वशरीरेऽपि स्युः विषमशरीरप्राप्त्यभावात्मनः परिमाणत्वे परिमाणत्रयसाम्यानुमानविरोधादित्यर्थः । पूर्वं कात्स्न्र्ये परिमाणत्रयस्यानित्यत्वदृष्टान्तेन नित्यत्वमनुमाय साम्यमापादितं, सम्प्रत्यन्त्यस्य सूक्ष्मपरिमाणस्यानुवृत्त्या तयोरन्यतरत्वे नावस्थितेर्देहान्तरता-

अथ वान्त्यस्य जीवपरिमाणस्यावस्थितत्वात् पूर्वयोरप्यवस्थयोरवस्थितपरिमाण एव जीवः स्यात्। ततश्चाविशेषेण सर्वदैवाणुर्महान् वा जीवोऽभ्युपगन्तव्यो न शरीरपरिमाणः, अतश्च सौगतवदार्हतमपि मतमसङ्गतमित्युपेक्षितव्यम् ॥

पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ ३७ ॥

इदानीं केवलाधिष्ठात्रीश्वरकारणवादः प्रतिषिध्यते। तत् कथमवगम्यते, प्रकृतिश्च प्रतिज्ञा दृष्टान्तानुपरोधादभिध्योपदेशाच्चेत्यत्र प्रकृतिभावेनाधिष्ठातृभावेन चोभयस्वभावस्येश्वरस्य स्वयमेवाचार्येण प्रतिष्ठापितत्वात्। यदि पुनरविशेषेणेश्वरकारणवादमात्रमिह प्रतिषिध्येत पूर्वोत्तरविरोधाद्व्याहताभिव्याहारः सूत्रकार इत्येतदापद्येत। तस्मादप्रकृतिरधिष्ठाता केवलं निमित्तकारणमीश्वर इ-

---

मध्यमकालयोरपि नित्यत्वात् स्यात् प्रागसतोऽनित्यत्वायोगात्, तथा चाविशेषः कालत्रयेऽपि जीवपरिमाणाभेद इत्याह। अथ चेति। तस्मात्त्वन्त्यैकपरिमाणपक्षे सिद्धान्ते नाविरोधः समञ्जसमिति सिद्धम् ।

पत्युरसामञ्जस्यात् । लुञ्चितकेशमतनिरासनानन्तरं जटाधारिशैवमतं लुञ्चितं निराक्रियते इति प्रसङ्गसङ्गतिमाह । इदानीमिति । सामान्येश्वरनिरास एवात्र किं न स्यादिति शङ्कते । तदिति । पूर्वोत्तरविरोधान्नेत्याह । प्रकृतिश्चेत्यादिना । प्रतिष्ठापितत्वात् केवलनिमित्तेश्वरप्रतिषेधोऽवगम्यत इत्यन्वयः । व्याहतो विरुद्धोऽभिव्याहार उक्तिर्यस्य स तथा । अद्वितीयब्रह्मप्रकृतिकं जगदिति वदतो वेदान्तसमन्वयस्य कर्त्तेश्वरो न प्रकृतिरिति शैवादिमतेन विरोधोऽस्ति न वेति सन्देहे

त्वेष पक्षो वेदान्तविहितब्रह्मैकत्वप्रतिपक्षत्वात् यत्नेनात्र प्रतिषिध्यते। सा चेयं वेदबाह्येश्वरकल्पनाऽनेकप्रकारा। केचित्तावत् साङ्ख्ययोगव्यपाश्रयाः कल्पयन्ति प्रधानपुरुषयोरधिष्ठाता केवलं निमित्तकारणमीश्वरः इतरेतरविलक्षणाः प्रधानपुरुषेश्वरा इति। माहेश्वरास्तु मन्यन्ते कार्यकारणयोगविधिदुःखान्ताः पञ्च पदार्थाः पशुपतिनेश्वरेण पशुपाशविमोक्षायोपदिष्टाः, पशुपतिरीश्वरो निमित्तकारणमिति वर्णयन्ति। तथा वैशेषिकादयोऽपि केचित् कथञ्चित् स्वप्रक्रियानुसारेण निमित्तकारणमिति। अत उत्तरमुच्यते। पत्युरसामञ्जस्यादिति। पत्युरीश्वरस्य प्रधानपुरुषयोरधिष्ठातृत्वेन जगत्कारणत्वं नोपपद्यते, कस्मादसाम-

---

तत्र तत्र मानमूलत्वाविरोधे सति वेदान्तोक्ताद्वयब्रह्मासिद्धिरिति फलम-भिप्रेतं व्याप्यव्यापकयोरेकत्वासम्भवात् कर्तृत्वोपादानत्वयोरप्येकत्वासम्भवात् कर्तैवेश्वर इति पूर्वपक्षं कुर्वन्नवान्तरमतभेदमाह। सा चेति। ईश्वराः साङ्ख्याः, साङ्ख्यशब्दार्थः। चत्वारो माहेश्वराः शैवाः पाशुपताः कारुणिकसिद्धान्तिनः कापालिकाश्चेति। सर्वेऽप्यमी महेश्वरप्रोक्तागमानुगामित्वान्माहेश्वरा उच्यन्ते। कार्यं महदादिकं, कारणं प्रधानमीश्वरश्च, योगः समाधिः, विधिः त्रिषवणस्नानादिः, दुःखान्तो मोक्षः इति पञ्च पदार्थाः। पशवो जीवास्तेषां पाशो बन्धस्तन्नाशायेत्यर्थः। पाशुपतागमप्रामाण्यात् पशुपतिर्निमित्तमेवेति मतसिद्धाऽऽनुमानिकेश्वरमतमाह। तथेति। विमतं सकर्तृकं कार्यत्वात् घटवदिति वैशेषिकाः कर्तारमीश्वरं साधयन्ति, कर्मफलं सपरिकराभिज्ञदातृकं कालान्तरभावि फलत्वात् सेवाफलवदिति गौतमा दिगम्बराश्च। ज्ञानैश्वर्ये स्वर्वे काष्ठाविश्रान्तः सातिशयत्वात् परिमाणवदिति साङ्ख्ययोगपातञ्जला इति मत्वोक्तं केचित् कथञ्चिदिति। हिरा-

ञ्जस्यात्। किं पुनरसामञ्जस्यम्। हीनमध्यमोत्तमभावेन हि प्राणिभेदान् विदधत ईश्वरस्य रागद्वेषादिदोषप्रसक्तेरस्मदादिवदनीश्वरत्वं प्रसज्येत। प्राणिकर्मापेक्षित्वाददोष इति चेत्, न, कर्मेश्वरयोः प्रवर्त्यप्रवर्तयितृत्वे इतरेतराश्रयदोषप्रसङ्गात्। अनादित्वादिति चेत्, न, वर्तमानकालवदतीतेष्वपि कालेष्वितरेतराश्रयदोषाविशेषादन्धपरम्परा-

---

न्यर्थः। अत इति। आगमादिना निरीश्वरसिद्धेः कथं दोषवत्त्वसिद्धिश्च। किमिति। न तावत् स्वस्वागमादीश्वरनिर्णयः, आगमानां निर्मूलत्वेनाप्रामाण्यात्। न च सर्वज्ञज्ञानं मूलं तत्र मानाभावात्। न चागम एव मानं, आगममानत्वनिश्चये मूलनिश्चयस्तन्निश्चये तन्निश्चय इत्यन्योऽन्याश्रयात्। न च पुरुषवचसां स्वतो मानत्वं युक्तं, मिथो विरोधेन तत्त्वाव्यवस्थानाच्च, नाप्यनुमानादीश्वरः सर्वज्ञः कर्ता वेति निर्णयः सम्भवति, अनुमानस्य दृष्टानुसारित्वेन दृष्टविपरीतार्थासाधकत्वात्। तथा च लोके यादृशाः कर्तारो दृष्टास्तादृशा एव जगत्कर्तारो रागद्वेषादिमन्तः सिध्येयुः। यदि लोके चित्रप्रासादादिकर्तुरेकत्वादर्शनेऽपि जगत्कर्तरि लाघवादेकत्वं नित्यज्ञानं निर्दोषत्वञ्च कल्प्येत, तर्हि द्रव्योपादानत्वमपि कल्प्यतां, कर्तुरेवोपादानत्वेन लाघवात्, अन्यथा सत प्रधानपरमाण्वाद्युपादानकल्पनागौरवात्, अदृष्टत्वाच्चेत् कर्तुर्द्रव्योपादानत्वासिद्धिरेकत्वादिकमपि न सिध्येत्। अथाकल्प्यपौरुषेयतया स्वतः सिद्धप्रामाण्यश्रुत्या स्वप्रमेयबोधने दृष्टान्तानपेक्षया अयमेव लौकिककर्तृविपरीताद्वितीयकर्त्रुपादानमसंसारीश्वरनिर्णयः। निर्णीते च तस्मिन् धर्मिग्राहकमानाबाधान्न रागादिदोषापादानावकाशः दृष्टानुमानिकेश्वरादिभ्यो वैषम्यं, तदनपेक्षश्रौतेश्वरस्यासामञ्जस्याच्च। हीनेति। यदि कर्तुरुपादानत्वमदृष्टत्वान्न कल्प्यते तर्हि निर्दोषत्वस्याप्यदृष्टत्वात् यो विषमकारी स दोषवानिति व्याप्तिदृष्टेश्च जगत्कर्ता दोषवान् स्यात्। न चात्र धर्मिग्राहकानुमानबाधः कार्यत्वलिङ्गस्य कर्तृमात्रसाधकत्वेन निर्दोषत्वाद्यनुदासीनत्वात्। न चोत्कर्षसमा जातिर्या-

न्यायापत्तेः। अपि च प्रवर्तनालक्षणा दोषा इति न्यायविदां समयः। न हि कश्चिददोषप्रयुक्तः स्वार्थे परार्थे वा प्रवर्तमानो दृश्यते। स्वार्थप्रयुक्त एव च सर्वो जनः परार्थेऽपि प्रवर्तत इत्येवमप्यसामञ्जस्यं, स्वार्थवत्त्वादीश्वरस्यानीश्वरत्वप्रसङ्गात्। पुरुषविशेषत्वाभ्युपगमाच्चेश्वरस्य पुरुषस्य चौदासीन्याभ्युपगमादसामञ्जस्यम्॥

पक्षधर्मो रागादीनां दोषाभावे तद्व्याप्यविषमकर्तृत्वायोगाच्च, दृष्टान्तस्था- व्यापकधर्मस्य पक्षे आपादनं उत्कर्षसमा जातिर्यथा शब्दो यदि कृत- कत्वेन हेतुना घटवदनित्यः स्यात् तर्हि तेनैव हेतुना सावयवोऽपि स्या- दिति। न कृतकत्वस्य व्यापकं सावयवत्वं गन्धादौ व्यभिचारादिति भावः। ननु प्राणिकर्मप्रेरित ईश्वरो विषमफलान् प्राणिनः करोति न स्वेच्छयेति शङ्कते। प्राणीति। जडस्य कर्मणः प्रेरकत्वायोगान्नेति परि- हरति(?)। नेति। न चेश्वरप्रेरितं कर्मेश्वरस्य प्रेरकमिति वाच्यमित्याह। कर्मेति। अतीतकर्मणा प्रेरित ईश्वरो वर्तमानं कर्म तत्फलाय प्रेरयती- त्यनादित्वात् प्रेर्यप्रेरकभावस्य नानुपपत्तिरिति शङ्कते। अनादित्वा- दिति। अतीतकर्मणोऽपि जडत्वादीश्वरप्रेरकता न च तदपीश्वरेण प्रेरितं सदीश्वरं प्रेरयति अन्योन्याश्रयात्ततोऽप्यतीतकर्मप्रेरितेश्वर- प्रेरितं तदीश्वरं वर्तमाने कर्मणि फलदानाय प्रेरयतीति चेन्न अन्ध- परम्परायां मूलक्षयकारिण्या अनवस्थायाः प्रसङ्गादतः कर्मनिरपेक्ष एवेश्वरो विषमकर्तृत्वादसामञ्जस्यं दुर्वारमित्यर्थः। ननु फलदानं ईश्वरस्य कर्मनि- मित्तमात्रं न प्रेरकमिति कोऽत्र दोष इति, तत्र, विषमकर्म कारयितु- रीश्वरस्य दोषवत्त्वानपायात्, पूर्वकर्मापेक्षया कर्मकारयितृत्वे कोऽत्र प्रा- माणिकानवस्थानात्, एष ह्येव साधु कर्म कारयतीति निरङ्कु- शमिति च श्रुतिमूलं पूर्वकर्मापेक्षया कल्पनमिति वैषम्यम्। किञ्च पर- पक्षानुसारेणापीश्वरस्य रागादिमत्त्वं प्राप्नोतीत्याह। अपि चेति। प्रवर्तकलक्षणा दोषा इति तार्किकाणां स्थितिः, तथा चेश्वरः स्वार्थरा-

सम्बन्धानुपपत्तेश्च ॥ ३८ ॥

पुनरप्यसामञ्जस्यमेव, नहि प्रधानपुरुषव्यतिरिक्त ईश्वरोऽन्तरेण सम्बन्धं प्रधानपुरुषयोरीशिता। न तावत् संयोगलक्षणः सम्बन्धः सम्भवति, प्रधानपुरुषेश्वराणां सर्वगतत्वान्निरवयवत्वाच्च। नापि समवायलक्षणः आश्रयाश्रयिभावानिरूपणात्। नाप्यन्यः कश्चित् कार्य्यगम्यः सम्बन्धः शक्यते कल्पयितुं, कार्य्यकारणभावस्यैवाद्याप्यसिद्धत्वात्। ब्रह्मवादिनः कथमिति चेत्, न, तस्य तादात्म्यलक्षणसम्बन्धोपपत्तेः। अपि चागमबलेन ब्रह्मवादी कारणादिस्वरूपं निरूपयति नावश्यं तस्य यथादृष्टमेव सर्वमभ्युपगन्तव्यम्। परस्य तु दृष्टान्तबलेन कारणादिस्वरूपं निरूपयतो यथादृष्टमेव सर्वमभ्युपगन्तव्यमित्ययमस्त्यतिशयः। परस्यापि सर्वज्ञप्रणीतागमसद्भावात् समानमागमबलमिति चेत्, न, इतरेतराश्रयप्रसङ्गात् आगमप्रत्ययात् सर्वज्ञत्वसिद्धिः सर्वज्ञ-

---

नादित्वात् प्रवर्त्तकत्वात् सम्मतवत्। न च कार्यत्वे व्यभिचारः परदुःखप्रयुक्तदुःखनिवृत्त्यर्थित्वात्सर्वेत्यर्थः। उदासीनः प्रवर्त्तक इति च व्याहतमिति दोषान् प्रत्याह। पुनरिति॥

प्रधानवादे दोषान्तरमाह सूत्रकारः। सम्बन्धेति। ईश्वरेणासम्बद्धस्य प्रधानादेः प्रेर्यत्वायोगात् सम्बन्धो वाच्यः स च संयोगः समवायो वाऽयोगीत्यर्थः। कार्यबलात् प्रेरणयोग्यतारूपः सम्बन्धः कल्प्यतामित्यत आह। नाप्यन्य इति। ईश्वरप्रेरितप्रधानकार्यं जगदिति सिद्धे हि सम्बन्धकल्पना स्यात् तच्चाद्याप्यसिद्धमित्यर्थः। मायाब्रह्मणोस्तादात्म्यमाह। अभ्यध्यक्षः देवात्मशक्तिमिति श्रुतेः। किञ्च वेदस्यापौरुषेयत्वात् लौकिकवत्कारणसम्बन्धो यदि दृष्टेनानुकर्तव्यः। अनुमानेनैव तदनुकर्तव्यः इति

त्त्वं तत्तथा तथागमसिद्धिरिति, तस्मादनुपपन्ना साङ्ख्ययोग-वादिनामीश्वरकल्पना। एवमन्यास्वपि वेदबाह्यास्वीश्वरक-ल्पनासु यथासम्भवमसामञ्जस्यं योजयितव्यम्॥

अधिष्ठानानुपपत्तेश्च॥ ३९॥

इतश्चानुपपत्तिस्तार्किकपरिकल्पितस्येश्वरस्य। स हि परिकल्प्यमानः कुम्भकार इव मृदादीनि प्रधानादीन्यधिष्ठाय प्रवर्त्तेत। न चैवमुपपद्यते। न ह्यप्रत्यक्षं रूपादिहीनञ्च प्रधानमीश्वरस्याधिष्ठेयं सम्भवति, मृदादिविलक्षणत्वात्॥

करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः॥ ४०॥

स्यादेतत्, यथा करणग्रामं चक्षुरादिकमप्रत्यक्षं रूपा-दिहीनञ्च पुरुषोऽधितिष्ठति, एवं प्रधानमीश्वरोऽधिष्ठास्य-तीति, तथापि नोपपद्यते। भोगादिदर्शनाद्धि करणग्राम-स्याधिष्ठितत्वं गम्यते, न चात्र भोगादयो दृश्यन्ते। करण-

---

विशेषणात्। अपि चेति। सर्वज्ञस्यागमप्रामाण्यस्य च अन्योन्याश्रयः अनुमानात् सर्वज्ञसिद्धेर्निरस्तत्वात्, न ह्यमनस्कस्य ज्ञानं मनोजन्यमिति कार्यविरोधादित्यसमानकल्पनाऽनवकाशादिति भावः। प्रधानवत् परमाणु-ष्वपि निरवयवेश्वरेण संयोगाद्यसम्भवात् प्रेर्यत्वायोगः, प्रेरकत्वे चेश्व-रस्य दोषवत्त्वमित्याह। एवमन्यास्वपीति॥

ईश्वरस्य प्रधानादिप्रेरणानुपपत्तेश्च सामञ्जस्यमित्याह सूत्रकारः। अधिष्ठानेति। प्रधानादिकं चेतनस्यानधिष्ठेयं प्रत्यक्षत्वादीश्वरव्यतिरे-केण मृदादिवदित्यर्थः।

चक्षुरादौ व्यभिचारमाशङ्क्य निषेधति। करणवदिति। रूपवन्तं नालोकप्रत्यक्षं चक्षुरित्याह। रूपेति। भोगाधेयत्वे सतीति विशेष-णान्न व्यभिचार इत्याह। तथापीति। भोगः सुखदुःखानुभवः, आदिप-

ग्रामस्वामिव चाभ्युपगम्यमाने संसारिणामिवेश्वरस्यापि भोगादयः प्रसज्येरन्। अन्यथा वा सूत्रद्वयं व्याख्यायते। अधिष्ठानानुपपत्तेश्च। इतश्चानुपपत्तिस्तार्किकपरिकल्पितस्येश्वरस्य। साधिष्ठानो हि लोके सशरीरो राजा राष्ट्रस्येश्वरो दृश्यते न निरधिष्ठानः, अतश्च तद्दृष्टान्तवशेनादृष्टमीश्वरं कल्पयितुमिच्छत ईश्वरस्यापि किञ्चिच्छरीरं करणायतनं वर्णयितव्यं स्यात्, न च तद्वर्णयितुं शक्यते। सृष्ट्युत्तरकालभावित्वाच्छरीरस्य प्राक् सृष्टेस्तदनुपपत्तेः निरधिष्ठानत्वे चेश्वरस्य प्रवर्त्तकत्वानुपपत्तिः, एवं लोके दृष्टत्वात्। करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः। अथ लोकदर्शनानुसारेणेश्वरस्या-

---

दात् विपर्यासप्रसङ्गः। न च यत् येनाधिष्ठितं तत्तदीयभोगहेतुत्वेऽसति प्रवर्त्तमिति व्यतिरेकव्याप्तौ करणेषु व्यभिचारतादवस्थ्यमिति वाच्यं, भोगहेतुत्वविशिष्टाप्रतन्त्रत्वस्य हेतुत्वात्, करणेषु च विशेषणाभावेन विशिष्टस्य हेतोरभावात्। न च विशेष्यवैयर्थ्यं परार्थप्रवर्त्तकाधिष्ठकादौ व्यभिचारात्। न च प्रधानादेरीश्वरप्रत्यक्षत्वाद्विशेष्यासिद्धिः, असौ अत्यक्षप्रत्यक्षत्वस्य सत्त्वादित्यभिप्रायः। जीवे करणवत्ता भोगा दृष्टाः, ईश्वरे तु प्रधानवत्तास्ते न दृष्टान्त इत्यक्षरार्थः। विपक्षे दोष वदन् अप्रयोजकत्वं हेतोर्निरस्यति। करणेति। प्रधानादेः प्रेर्यत्वा-ङ्गीकारे प्रेरकभोगहेतुत्वं स्यादतीन्द्रियस्य प्रेर्यस्य भोगहेतुत्वनियमा-दित्यर्थः। सूत्रद्वयस्यार्थान्तरमाह। अन्यथा वेति। यः प्रवर्त्तकचेत-नः स शरीरीति लोके व्याप्तिर्दृष्टा। ईश्वरस्य च शरीरानुपपत्तेर्न प्रवर्त्तकत्वमिति सूत्रार्थमाह। इतश्चेति। विमतं सेश्वरं कार्यत्वा-द्राष्ट्रवदिति वदतो राजवत् सशरीर एवेश्वरः स्यादित्युक्तं, तस्य तापम निरस्यति। न च तद्वर्णयितुमिति। न च नित्यं शरीरं सृष्टेः प्रागपि कल्प्यतीति वाच्यं, शरीरस्य भौतिकत्वनियमादित्यर्थः। अतश्चाशरीर एवेश्वर इत्याह। निरधिष्ठानत्वे चेति। जीवस्येव शरीरं भौतिकं

पि किंचित् करणानामायतनं शरीरं कामेन कल्प्येत, एवमपि नोपपद्यते। सशरीरत्वे हि सति संसारिवद्भोगादिप्रसङ्गादीश्वरस्याप्यनीश्वरत्वं प्रसज्येत॥

अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ ४१ ॥

इतश्चानुपपत्तिस्तार्किकपरिकल्पितस्येश्वरस्य। स हि सर्वज्ञस्तैरभ्युपगम्यते अनन्तश्च, अनन्तं च प्रधानं अनन्ताश्च पुरुषा मिथो भिन्ना अभ्युपगम्यन्ते। तत्र सर्वज्ञेनेश्वरेण प्रधानस्य पुरुषाणामात्मनश्चेयत्ता परिच्छिद्येत वा न वा परिच्छिद्येत, उभयथापि दोषोऽनुषक्त एव। कथं पूर्वस्मिंस्तावद्विकल्पे इयत्तापरिच्छिन्नत्वात् प्रधानपुरुषेश्वराणामन्तवत्त्वमवश्यंभावि, एवं लोके दृष्टत्वात्। यद्धि लोके इयत्तापरिच्छिन्नं वस्तु घटादि तदन्तवद्दृष्टं, तथा प्रधानपुरुषेश्वरत्रयमपीयत्तापरिच्छिन्नत्वादन्तवत्स्यात्। संख्या परिमाणं तावत् प्रधानपुरुषेश्वरत्रयरूपेण परिच्छिन्नं, स्व-

---

ईश्वरस्य तु स्वेच्छानिर्मितं प्रागपि स्यादित्याशङ्क्य निरस्यति। करणवदिति। करणान्यस्य सन्तीति करणवच्छरीरं, इच्छामयशरीरकल्पनैवानुपपन्ना मानाभावात् दृष्टभौतिकत्वनियमविरोधाच्च इति मन्तव्यम्॥

एवमीश्वरस्य शुष्कतर्केण कर्तृत्वनिर्णयो नेत्युपपाद्य नित्यत्वसर्वज्ञत्वनिर्णयोऽपि न सम्भवतीत्याह सूत्रकारः। अन्तवत्त्वमिति। प्रधानपुरुषेश्वरत्रयमनित्यं इयत्तापरिच्छिन्नत्वात्। घटवदित्यर्थः। पूर्वस्मिन्निति। संख्या वा परिमाणं वेयत्ता। तथा च निश्चितसंख्यापरिच्छिन्नपरिमाणवत्त्वमिति हेतुदलम्। यद्यपि संख्यावत्त्वमात्रं हेतुः सम्भवति तथापि सर्वज्ञत्वनिश्चयेन हेत्वसिद्धिनिरासं द्योतयितुं निश्चितपदं, तत्राद्य। हेतोरसिद्धिर्नास्तीत्याह। संख्यापरिमाणमिति। संख्यारूपमित्यर्थः।

रूपपरिमाणमपि तद्गतमीश्वरेण परिच्छिद्येतेति। पुरु-
षगता च महासङ्ख्या, ततश्च इयत्तापरिच्छिन्नानां मध्ये
ये संसारान्मुच्यन्ते तेषां संसारोऽन्तवान् संसारित्वं च
तेषामन्तवत्, एवमितरेष्वपि क्रमेण मुच्यमानेषु संसारस्य
संसारिणां चान्तवत्त्वं स्यात्। प्रधानञ्च सविकारं पुरु-
षार्थमीश्वरस्याधिष्ठेयं संसारवत्त्वेनाभिमतं तच्छून्यता-
यामीश्वरः किमधितिष्ठेत्, किं विषये वा सर्वज्ञतेश्वरते
स्याताम्। प्रधानपुरुषेश्वराणां चैवमन्तवत्त्वे सत्यादिम-
त्त्वप्रसङ्गः, आद्यन्तवत्त्वे च शून्यवादप्रसङ्गः। अथ मा
भूदेष दोष इत्युत्तरो विकल्पोऽभ्युपगम्येत न प्रधानस्य
पुरुषाणामात्मनश्चेयत्तेश्वरेण परिच्छिद्यत इति। तत
ईश्वरस्य सर्वज्ञताभ्युपगमहानिरपरो दोषः प्रसज्येत,
तस्मादप्यसङ्गतस्तार्किकपरिगृहीत ईश्वरकारणवादः॥

द्वितीयं हेतुं साधयति। स्वरूपेति। प्रधानादयो निश्चितपरिमाणाः वस्तुतोऽभिन्नत्वात् घटवदित्यर्थः। ननु प्रधानपुरुषेश्वरास्त्रय इति ख्यातेऽपि जीवानामानन्त्यात् कथं सङ्ख्यानिश्चयस्तत्राह। पुरुषेति। जीवसङ्ख्यापीश्वरेण निश्चीयेत अनिश्चये सर्वज्ञत्वायोगादित्यर्थः। हेतुसिद्धेः फलमाह। ततश्चेति। माषराशिवत् केषाञ्चिज्जीवानां मुक्तस्य मुक्त्या मध्ये दिनेषु सर्वमुक्तौ इदानीं शून्यं जगत् स्यादित्यर्थः। नित्यसामग्र्यभावादिति भावः। ननु ईश्वराधिष्ठेयतामिति चेन्न तस्यापि भिन्नत्वेनान्तवत्त्वात्। विषयित्वाभावादीश्वराभावः स्यादित्याह। प्रधानेति। दोषान्तरमाह। प्रधानेति। इयत्तानिश्चयाभावात् शून्यतेति द्वितीयं शङ्कते। अथेति। इयत्ता नास्ति न निश्चीयते चेत्यर्थः। प्रधानादयः सङ्ख्यापरिमाणवन्तः द्रव्यत्वाद्घटादिवदित्यनुमानादस्तीयत्ता, तदज्ञाने स्यादसर्वज्ञता, इयत्तायां

उत्पत्त्यसम्भवात्॥ ४२॥

येषामप्रकृतिरधिष्ठाता केवलनिमित्तकारणमीश्वरोऽभिमतस्तेषां पक्षः प्रत्याख्यातः, येषां पुनः प्रकृतिश्चाधिष्ठाता चोभयात्मकं कारणमीश्वरोऽभिमतस्तेषां पक्षः प्रत्याख्यायते। ननु श्रुतिसमाश्रयणेनाप्येवंरूप एवेश्वरः प्राक् निर्द्धारितः प्रकृतिश्चाधिष्ठाता चेति, श्रुत्यनुसारिणी च स्मृतिः प्रमाणमिति स्थितिः, तत् कस्य हेतोरेष पक्षः प्रत्याचिख्यासित इति। उच्यते। यद्यप्येवंजातीयकोऽंशः समानत्वान्न विसंवादगोचरो भवत्यस्ति त्वंशान्तरं विसंवादस्थानमिति, अतस्तत्प्रत्याख्यानायारम्भः। तत्र भागवता मन्यन्ते भगवानेवैको वासुदेवः निरञ्जनज्ञानस्वरूपः परमार्थतत्त्वं, स चतुर्धाऽऽत्मानं प्रविभज्य प्रतिष्ठितो वासुदेवव्यूहरूपेण सङ्कर्षणव्यूहरूपेण प्रद्युम्नव्यूहरूपेण अनिरुद्धव्यूहरूपेण च वासुदेवो नाम परमात्मोच्यते, सङ्कर्षणो नाम जीवः, प्रद्युम्नो नाम मनः, अनिरुद्धो

चात्मवत्त्वमप्ययुक्तमिति परिहरति। तत इति तस्मात् केवलकर्त्रीश्वरवादस्य निर्मूलत्वाच्च कर्त्रुपादानात्मकेश्वरसमन्वयविरोध इति सिद्धम्॥

पशुपदार्थवादिमाहेश्वरमतनिरासानन्तरं चतुर्व्यूहवादं बुद्धिस्थं निरस्यति। उत्पत्त्यसम्भवात्। अधिकरणतात्पर्यमाह। येषामिति। अधिकरणारम्भमाक्षिपति। नन्विति। वेदाविरुद्धांशमङ्गीकृत्य वेदविरुद्धं जीवोत्पत्त्यंशं निराकर्त्तुमधिकरणारम्भ इत्याह। उच्यत इति। अत्र भागवतपञ्चरात्रागमो विषयः; स किं जीवोत्पत्त्यंशे मानं नवेति सन्देहे बाधानुपलम्भान्मानमिति पूर्वपक्षयति। तत्रेति। पूर्वपक्षे तदागमविरोधाज्जीवाभिन्नब्रह्मसमन्वयासिद्धिः, सिद्धान्ते तदंशे तस्याऽमानत्वादविरोधात् सिद्धिरिति फलभेदः। भागवतमतं निरस्यति। निरञ्जनेति। कथं तदु-

नामाहङ्कारः, तेषां वासुदेवः परा प्रकृतिः, इतरे सङ्कर्षणादयः कार्यं, तमित्थम्भूतं भगवन्तमभिगमनोपादानेज्यास्वाध्याययोगैर्वर्षशतमिष्ट्वा क्षीणक्लेशो भगवन्तमेव प्रतिपद्यत इति। तत्र यत्तावदुच्यते योऽसौ नारायणः परोऽव्यक्तात् प्रसिद्धः परमात्मा सर्वात्मा स आत्मनाऽऽत्मानमनेकधा व्यूह्यावस्थित इति, तन्न निराक्रियते, "स एकधा भवति त्रिधा भवति" इत्यादिश्रुतिभ्यः परमात्मनोऽनेकधा भवस्याधिगतत्वात्। यदपि तस्य भगवतोऽभिगमनादिलक्षणमाराधनं अजस्रमनन्यचित्ततयाऽभिप्रेयते तदपि न प्रतिषिध्यते श्रुतिस्मृत्योरीश्वरप्रणिधानस्य प्रसिद्धत्वात्। यत् पुनरिदमुच्यते वासुदेवात् सङ्कर्षण उत्पद्यते सङ्कर्षणाच्च प्रद्युम्नः प्रद्युम्नाच्चानिरुद्ध इति। अत्र ब्रूमः, न वासुदेवसंज्ञकात् परमात्मनः सङ्कर्षणसंज्ञस्य जीवस्योत्पत्तिः सम्भवति, अनित्यत्वादिदोषप्रसङ्गात्। उत्पत्तिमत्त्वे हि जीवस्यानित्यत्वादयो दोषाः प्रसज्येरन्,

---

द्वितीये वासुदेवे मूर्त्तिभेदस्तत्त्वाह। स इति व्यूहा मूर्त्तयः। कल्पितेषु शास्त्रार्थमुक्त्वा सर्वेषु पुरुषार्थमाह। तमित्थम्भूतमिति। यथोक्तव्यूहवन्तं सर्वप्रकृतिं निरञ्जनं विज्ञानरूपं परमात्मानमिति यावत्। वाक्कायचेतसामवधानपूर्वकं देवतागृहगमनमभिगमनं, पूजाद्रव्याणामर्जनमुपादानं, इज्या पूजा, स्वाध्यायोऽष्टाक्षरादिजपः, योगो ध्यानम्। तत्राविरुद्धांशमुपादत्ते। तत्रेति। समाहितः अनन्यचित्तो भूत्वेति 'तं यथा यथोपासते' इत्याद्या च श्रुतिः। 'मत्कर्मकृन्मत्परमः' इत्याद्या स्मृतिः। विरुद्धांशमनूद्य दूषयति। यत् पुनरिति। अकृताभ्यागमादिदोष आदिपदार्थः। न्यायोपेतया 'अज आत्मा' इत्यादिश्रुत्या प्रत्यगात्मा-

ततश्च नैषां भगवत्प्राप्तिर्मोक्षः स्यात्, कारणप्राप्तौ कार्यस्य प्रविलयप्रसङ्गात्। प्रतिषेधिष्यति चाचार्यो जीवस्योत्पत्तिं 'नात्माश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः' [अ० २।पा० ३।सू० १७] इति। तस्मादसङ्गतैषा कल्पना॥

न च कर्तुः करणम्॥ ४३॥

इतश्चासङ्गतैषा कल्पना, यस्मान्न हि लोके कर्तुर्देवदत्तादेः करणं परश्वाद्युत्पद्यमानं दृश्यते। वर्णयन्ति च भागवताः 'कर्तुर्जीवात् सङ्कर्षणसंज्ञकात् करणं मनः प्रद्युम्नसंज्ञकमुत्पद्यते कर्तृजाच्च तस्मादनिरुद्धसंज्ञकोऽहङ्कार उत्पद्यते' इति। न चैतद्दृष्टान्तमन्तरेणाध्यवसातुं शक्नुमः। न चैवम्भूतां श्रुतिमुपलभामहे॥

विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः॥ ४४॥

अथापि स्यान्न चैते सङ्कर्षणादयो जीवादिभावेनाभिप्रेयन्ते किं तर्हि ईश्वरा एवैते सर्वे ज्ञानैश्वर्यशक्तिबलवीर्यतेजोभिरैश्वर्यधर्मैरन्विता अभ्युपगम्यन्ते वासुदेवा एवैते सर्वे निर्दोषा निर-

---

अस्योत्पत्त्यंशे मानत्वाभावश्चित्त्वाज्जीवाभिन्नब्रह्मसमन्वयस्यैवेति भावः। जीवस्योत्पत्तिं निरस्य जीवान्मनस उत्पत्तिं निरस्यति। न च कर्तुरिति। यस्मात् कर्तुः करणोत्पत्तिर्न दृश्यते तस्मादसङ्गता कल्पनेत्यन्वयः॥

सिद्धानां करणानां प्रयोक्ता कर्तेति प्रसिद्धार्थो हिशब्दः। वर्णनं निर्मूलमित्याह। न चेति। ननु लोके कश्चिच्छिल्पिवरः कुठारं निर्माय तेन वृक्षं छिनत्तीति दृष्टमिति चेन्न, शिल्पिनो दण्डादिकरणान्तरसत्त्वात् कुठारकर्तृत्वं युक्तं, जीवस्य तु करणान्तराभावान्न मनसः कर्तृत्वं विनैव करणं कर्तृत्वे वा मनोऽनर्थकमिति भावः॥

सङ्कर्षणादीनामुत्पत्त्यभावेऽपि व्यूहचतुष्टयं स्यादिति सूत्रं व्याचष्टे-

धिष्ठाना निरवद्या एवेति, तस्मादयं यथावर्णित उत्पत्त्यसम्भवो दोषः प्राप्नोतीति । अत्रोच्यते, एवमपि तदप्रतिषेध उत्पत्त्यसम्भवस्याप्रतिषेधः प्राप्नोत्येव, अयमुत्पत्त्यसम्भवो दोषः प्रकारान्तरेणेत्यभिप्रायः, कथं यदि तावदयमभिप्रायः परस्परभिन्ना एवैते वासुदेवादयश्चत्वार ईश्वरास्तुल्यधर्माणो नैषामेकात्मकत्वमस्तीति, ततोऽनेकेश्वरकल्पनानर्थक्यं, एकेनैवेश्वरेणेश्वरकार्यसिद्धेः । सिद्धान्तहानिश्च भगवानेवैको वासुदेवः परमार्थतत्त्वमित्यभ्युपगमात् । अथायमभिप्रायः एकस्यैव भगवत एते चत्वारो व्यूहास्तुल्यधर्माण इति, तथापि तदवस्थ एवोत्पत्त्यसम्भवः । न हि वासुदेवात् सङ्कर्षणस्योत्पत्तिः सम्भवति सङ्कर्षणाच्च प्रद्युम्नस्य, प्रद्युम्नाच्चानिरुद्धस्य, अतिशयाभावात् । भवितव्यं हि कार्यकारणयोरतिशयेन यथा मृद्घटयोः । न ह्यसत्यतिशये कार्यं कारणमित्यवकल्पते । न च पञ्चरात्रसिद्धान्तिभिर्वासुदेवादिषु एकैकस्मिन् सर्वे

माप्नुते । अथापि स्यादिति । ऐश्वर्यं [illegible] नियन्तृत्वं सामर्थ्यं बलं शरीरसामर्थ्यं वीर्यं शौर्यं तेजः प्रागल्भ्यं [illegible] यस्मात् सङ्कर्षणादयः तस्मादीश्वरा एवेत्यर्थः । सर्वं प्राप्नोत्वीश्वरत्वे [illegible] अभिमानाच्च । वासुदेवा एवेति । निर्दोषा रागादिशून्याः निरधि[illegible] निरवद्या बाधादिरहिता इत्यर्थः । ईश्वरत्वा[illegible] एवेत्याह । तस्मादिति । दूषणं सिद्धान्तयति । अत्रेति । [illegible] णामीश्वरत्वेन विनाशसंभवादिभावेऽपीत्यर्थः । प्रकारान्तर [illegible] दर्शयति । किं चत्वारः स्वतन्त्रा भिन्ना एव उतैकस्य विभागं [illegible] आशङ्क्य दूषयति । यदीत्यादिना । द्वितीये विकारा [illegible] तुल्या वा न्यूना वा

ज्ञानैश्वर्यादितारतम्यकृतः कश्चिद्भेदोऽभ्युपगम्यते, वासुदेवा एव हि सर्वे व्यूहा निर्विशेषा इष्यन्ते। न चैते भगवद्व्यूहाश्चतुःसङ्ख्यायामेवावतिष्ठेरन्, ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तस्य समस्तस्यैव जगतो भगवद्व्यूहत्वावगमात्॥

विप्रतिषेधाच्च ॥ ४५ ॥

विप्रतिषेधश्चास्मिन् शास्त्रे बहुविध उपलभ्यते गुणगुणित्वकल्पनादिलक्षणः। ज्ञानैश्वर्यशक्तिबलवीर्यतेजांसि गुणाः आत्मान एवैते भगवन्तो वासुदेवा इत्यादिदर्शनात्। वेदविप्रतिषेधश्च भवति, चतुर्षु वेदेषु परं श्रेयोऽलब्ध्वा शाण्डिल्य इदं शास्त्रं अधिगतवान् इत्यादिवेदनिन्दादर्शनात्, तस्मादसङ्गतैषा कल्पनेति सिद्धं॥

इति श्रीशारीरकमीमांसाभाष्ये शङ्करभगवत्पादकृतौ द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥ ०॥

आद्यहेतुत्वाभावं निषेधति। यथेत्यादिना। न्यूनत्वपक्षेऽपसिद्धान्तमाह। न चेति। यदि न्यूना अपि भगवतो व्यूहास्तदा चतुर्षु व्याघात इत्याह। नचैत इति॥

इतश्च जीवोत्पत्तिवाद उपेक्ष्य इत्याह सूत्रकारः। विप्रतिषेधाच्चेति। सर्वेषु गुणत्वं गुणित्वञ्च विरुद्धं आदिपदात् प्रद्युम्नानिरुद्धौ भिन्नात्मन इत्युक्त्वा आत्मान एवैते इति विरुद्धोक्तिग्रहः। पूर्वापरविरोधाद्वासुदेवादिनि- ति शास्त्रार्थं शास्त्रार्थानिरस्तमाह। वेदेति। एकस्यापि तन्मात्रवाक्याद्वेता चतुर्वेदिभ्योऽधिक इति निन्दाऽऽदिपदार्थः, तथा श्रियो विरुद्धाभिः पौरुषेयकल्पनाभिर्नायौ वेदान्तसमन्वयविरोध इति सिद्धं॥

इति श्रीपरमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीगोविन्दानन्दभगवत्पादकृतौ शारीरकमीमांसाव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥

विवक्षितगुणोपपत्तेश्च ॥ २ ॥

वक्तुमिष्टा विवक्षिताः। यद्यप्यपौरुषेये वेदे वक्तुरभावान्नेच्छार्थः सम्भवति, तथाप्युपादानेन फलेनोपचर्यते। लोके हि यच्छब्दाभिहितमुपादेयं भवति, तद्विवक्षितमित्युच्यते, यदनुपादेयं तदविवक्षितमिति, तद्वद्वेदेऽप्युपादेयत्वेनाभिहितं विवक्षितं भवतीतरदविवक्षितम्। उपादानानुपादाने तु वेदवाक्यतात्पर्यातात्पर्याभ्यामवगम्येते। तदिह ये विवक्षिता गुणा उपासनायामुपादेयत्वेनोपदिष्टाः सत्यसङ्कल्पप्रभृतयः, ते परस्मिन् ब्रह्मण्युपपद्यन्ते। सत्यसङ्कल्पत्वं हि सृष्टिस्थितिसंहारेष्वप्रतिबन्धशक्तित्वात्, परमात्मनोऽवकल्पते। परमात्मगुणत्वेन च 'य आत्माऽपहतपाप्मा" इत्यत्र "सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः" इति श्रुतम्, "आकाशात्मा" इत्यादिनाऽऽकाशवदात्माऽस्येत्यर्थः। सर्वगतत्वादिभिर्धर्मैः सम्भवत्याकाशेन साम्यं ब्रह्मणः। "ज्यायान् पृथिव्याः" इत्यादिना चैतदेव दर्शयति। यदाप्याकाश आत्माऽस्य इति व्याख्यायते, तदपि सम्भवति, सर्वजगत्कारणस्य सर्वात्मनो ब्रह्मण आकाशात्मत्वम् अत एव सर्वकर्मेत्यादि। एवमिहोपास्यतया विवक्षिता गुणा ब्रह्मण्युपपद्यन्ते। यत्तूक्तं "मनो-

---

ब्रह्मण्युक्तं भवत् प्रकरणं विफलमित्याशङ्क्य इति सूत्रार्थः। वक्तुर्विवक्षायाः फलमुपादानं लोकादौ, न च प्रकृते पुंवक्त्रीति विवक्षोपचार इत्याह। तथाप्युपादानेनेति। नन्विदं ग्राह्यमिदं त्याज्यमितिधीर्विवक्षाधीना वेदे कुतः स्यादित्यत आह। उपादानानुपादाने इति। तात्पर्यं नाम फलवदर्थप्रतीत्यनुकूलत्वं शब्दस्य। उपक्रमा-

मयः प्राणशरीर" इति जीवलिङ्गं, न तद्ब्रह्मण्युपपद्यत इति, तदपि ब्रह्मण्युपपद्यत इति ब्रूमः। सर्वात्मत्वाद्धि ब्रह्मणो जीवसम्बन्धीनि मनोमयत्वादीनि ब्रह्मसम्बन्धीनि भवन्ति। तथा च ब्रह्मविषये श्रुतिस्मृती भवतः "त्वं स्त्री त्वं पुमानसि त्वं कुमार उत वा कुमारी त्वं जीर्णो दण्डेन वञ्चसि त्वं जातो भवसि विश्वतोमुखः" इति। "सर्वतःपाणिपादन्तत् सर्वतोऽक्षिशिरोमुखं। सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति" इति च। "अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः" इति च श्रुतिः शुद्धब्रह्मविषया। इयन्तु श्रुतिः मनोमयः प्राणशरीर इति सगुणब्रह्मविषयेति विशेषः। अतो विवक्षितगुणोपपत्तेः परमेव ब्रह्मेहोपास्यत्वेनोपदिष्टमिति गम्यते।

अनुपपत्तेस्तु न शारीरः ॥ ३ ॥

पूर्वेण सूत्रेण ब्रह्मणि विवक्षितानां गुणानामुपपत्तिरुक्ता अनेन शारीरे तेषामनुपपत्तिरुच्यते। तुशब्दोऽवधारणार्थः। ब्रह्मैवोक्तेन न्यायेन मनोमयत्वादिगुणं, न तु शारीरो जीवो

दिना तस्य प्राणशरीरत्वम इत्यर्थः। तदपीति। तत् मनआदि तत्-पर्यवसत्त्वादित्यर्थः। सर्वात्मत्वे प्रमाणमाह। तथा चेति। जीर्णः स्थविरो यो दण्डेन वञ्चति गच्छति सोऽपि त्वमेव यो जातो बालः स त्वमेव सर्वतः सर्वासु दिक्षु मुखम् सोऽयमात्मेति सर्वतः श्रुतिमत् सर्व-जन्तूनां प्रसिद्धाः पाण्यादयस्तस्येति सर्वात्मत्वोक्तिः। ननु जीवधर्मा-येनापि ब्रह्मणि योज्यन्ते तर्हि ब्रह्मधर्मा एव जीवे किमिति न योज्यन्ते। तत्राह। अनुपपत्तेरिति। सूत्रं व्याचष्टे। पूर्वेणेति। सर्वात्मत्वादि-व्याख्यानात्। कल्पितस्य धर्मा अधिष्ठाने सम्भवन्ति, न अधिष्ठानधर्माः कल्पित इति भावः, अधिष्ठानस्याकल्पितत्वे कल्पितधर्मोपपत्तेः। वागेव वाकः सोऽस्यास्तीति वाकी। न वाकी अवाकी वागिन्द्रिय इत्यर्थः।

मनोमयत्वादिगुणः, यत्त्वारम्यं सत्यसंकल्प आकाशात्माऽवाक्यनादरो ज्यायान् पृथिव्या इति चैवंजातीयका गुणा न शारीरे आञ्जस्येनोपपद्यन्ते। शारीर इति शरीरे भव इत्यर्थः। नन्वीश्वरोऽपि शरीरे भवति। सत्यं शरीरे भवति, न तु शरीर एव भवति। ज्यायान् पृथिव्या ज्यायानन्तरिक्षादाकाशवत् सर्वगतश्च नित्य इति च व्यापित्वश्रवणात्। जीवस्तु शरीर एव भवति। तस्य भोगाधिष्ठानाच्छरीरादन्यत्र वृत्त्यभावात्।

कर्मकर्तृव्यपदेशाच्च ॥ ४ ॥

इतश्च न शारीरो मनोमयत्वादिगुणः, यस्मात् कर्मकर्तृव्यपदेशो भवति "एतमितः प्रेत्याभिसम्भवितास्मि" इति। एतमिति प्रकृतं मनोमयत्वादिगुणमुपास्यमात्मानं कर्मत्वेन प्राप्यत्वेन व्यपदिशति। अभिसम्भवितास्मीति शारीरमुपासकं कर्तृत्वेन प्रापकत्वेन। अभिसम्भवितास्मीति प्राप्तास्मीत्यर्थः। न च सत्यां गतावेकस्य कर्मकर्तृव्यपदेशो युक्तः, तथोपास्योपासकभावोऽपि भेदाधिष्ठान एव, तस्मादपि न शारीरो मनोमयत्वादिविशिष्टः।

कुतश्चिदादरः कामोऽस्य नास्तीत्यनादरः नित्यतृप्त इत्यर्थः। ज्यायस्त्वाद्यनुपपत्तौ शारीर इति परिच्छेदो हेतुः उक्तोऽत्र। न तु जीवस्यैव नेश्वरस्येत्याह॥ सर्वगतत्वादिना॥ प्रापकत्वेन व्यपदिशतीति सम्बन्धः। कर्मकर्तृव्यपदेशपदस्यार्थान्तरमाह॥ तथोपास्येति॥ एकार्थत्वे प्रकरणस्य प्रमाणत्वम्। अन्तरात्मन्निति विभक्तिभेदोऽन्यत्राप्यस्ति: शब्दयोर्विशेषो विभक्तिभेदः। तथाप्यर्थयोर्भेद इति भावार्थः। ननु कुतश्चित् जीवाद्भेदोऽस्त्येव तथापि कुतश्चित् मनोमय ईश्वर इत्याह॥ शब्देति।

शब्दविशेषात् ॥ ५ ॥

इतश्च शारीरादन्यो मनोमयत्वादिगुणः, यस्माच्छब्दविशेषो भवति, समानप्रकरणे श्रुत्यन्तरे "यथा व्रीहिर्वा यवो वा श्यामाको वा श्यामाकतण्डुलो वैवमयमन्तरात्मन् पुरुषो हिरण्मयः" इति शारीरस्यात्मनोऽन्यः शब्दोऽभिधायकः सप्तम्यन्तोऽन्तरात्मन्निति। तस्माद्विशिष्टोऽन्यः प्रथमान्तः पुरुषशब्दो मनोमयत्वादिविशिष्टस्यात्मनोऽभिधायकः, तस्मात्तयोर्भेदोऽधिगम्यते।

स्मृतेश्च ॥ ६ ॥

स्मृतिश्च शारीरपरमात्मनोर्भेदं दर्शयति "ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति। भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया" इत्याद्या। अत्राह। कः पुनरयं शारीरो नाम परमात्मनोऽन्यो यः प्रतिषिध्यते, अनुपपत्तेस्तु न शारीर इत्यादिना। श्रुतिस्तु "नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा नान्योऽतोऽस्ति श्रोता" इत्येवंजातीयका परमात्मनोऽन्यमात्मानं वारयति। तथा स्मृतिरपि "क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत" इत्येवंजातीयकेति। अत्रोच्यते। सत्यमेवैतत्, पर एवात्मा देहेन्द्रियमनोबुद्ध्युपाधिभिः परिच्छिद्यमानो बालैः शारीर इत्युपचर्यते। यथा घटकरकाद्युपाधिवशादपरिच्छिन्नमपि नभः परिच्छिन्नवदवभासते, तद्वत्। तदपेक्षया च कर्मत्वकर्तृत्वादिभेदव्यवहारो न विरुध्यते, प्राक् 'तत्त्वमसि' इत्यात्मैकत्वोपदेशग्रहणात्।

भूतानि जीवान् यन्त्रं शरीरम्। अत्र [illegible] भेद उक्त इति भ्रान्तिसिद्धजीवभेदेनाभिधाने [illegible] निरस्यति॥ नान्योऽतोऽस्तीत्यादिना॥ [illegible] वस्तुत एकत्वेऽपि भेदस्तु कल्पितः, [illegible]-

गृह्णीते त्वात्मैकत्वमर्भकौकस्त्वादिरूपं-अल्पत्वादि-परिच्छिन्नमिवैव स्यात् ॥

अर्भकौकस्त्वात्तद्व्यपदेशाच्च नेति चेन्न निचाय्यत्वादेवं व्योमवच्च ॥ ७ ॥

अर्भकमल्पमोको नीडम्, एष म आत्मान्तर्हृदय इति परिच्छिन्नायतनत्वात्। स्वशब्देन चाणीयान् व्रीहेर्वा यवाद्वेत्यणीयस्त्वव्यपदेशात्, शारीर एवाराग्रमात्रो जीव इहोपदिश्यते न सर्वगतः परमात्मेति यदुक्तं, तत्परिहर्त्तव्यं, अत्रोच्यते। नायं दोषः। न तावत् परिच्छिन्नदेशस्य सर्वगतत्वव्यपदेशः कथमप्युपपद्यते, सर्वगतस्य तु सर्वदेशेषु विद्यमानत्वात् परिच्छिन्नदेशत्वव्यपदेशोऽपि कयाचिदपेक्षया सम्भवति, यथा समस्तवसुधाधिपतिरपि हि सन्नयोध्याधिपतिरिति व्यपदिश्यते। कया पुनरपेक्षया सर्वगतः सन्नीश्वरोऽर्भकौका अणीयांश्च व्यपदिश्यत इति। निचाय्यत्वादेवमिति ब्रूमः। स एवमणीयस्त्वादिगुणगणोपेत ईश्वरस्तत्र हृदयपुण्डरीके निचाय्यो द्रष्टव्य उपदिश्यते, यथा शालग्रामे हरिस्तत्रास्य बुद्धिविज्ञानं ग्राहकम्।

अनूद्य दूषयति ॥ अल्पमिति ॥ अर्भकमोको यस्य सोऽर्भकौकाः तस्य भावस्तत्त्वं तस्मादार्थिकमल्पत्वम् अणीयानित्यल्पत्वं शाब्दमुभयत्रापि परिच्छि-न्नत्वाद ॥ स्वशब्देनेति ॥ नायं दोष इत्युक्तं विवृणोति ॥ न ताव-दिति ॥ कथमपि सङ्कोचापेक्षयाऽपीत्यर्थः। परिच्छेदस्य विना सङ्कोचासम्भवात् तत्त्यागे च सङ्कोच एवोपाध्यभावादिति भावः। विभोः परिच्छिन्नदेशत्वे दृष्टान्तमाह ॥ यथा समस्तेति ॥ सर्वेश्वरस्यार्भकौकस्त्वा-दिकमपेक्षामपरिच्छिन्नदेशोऽस्मदादिहृदि ध्यानेन दर्शनार्हः परिच्छिन्नः। ननु किमिति हृदयमेव स्थानं ध्येयत्वेन तत्राह ॥ तत्रेति ॥ हृदये परमात्मनो

सर्वगतोऽपीश्वर उपास्यमानः प्रसीदति। व्योमवच्चैतद् द्रष्टव्यं। यथा सर्वगतमपि सद् व्योम सूचीपाशाद्यपेक्षयाऽर्भकौकोऽणीयश्च व्यपदिश्यते एवं ब्रह्मापि। तदेवं निचाय्यत्वापेक्षं ब्रह्मणोऽर्भकौकस्त्वमणीयस्त्वञ्च न पारमार्थिकं। तत्र यदाशङ्क्यते, हृदयायतनत्वाद् ब्रह्मणो हृदयायतनानाञ्च प्रतिशरीरं भिन्नत्वाद्, भिन्नायतनानाञ्च शुकादीनामनेकत्वसावयवत्वाऽनित्यत्वादिदोषदर्शनाद् ब्रह्मणोऽपि तद्वत् प्रसङ्ग इति, तदपि परिहृतं भवति।

सम्भोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशेष्यात् ॥ ८ ॥

व्योमवत् सर्वगतस्य ब्रह्मणः सर्वप्राणिहृदयसम्बन्धाच्चिद्रूपतया च शारीरेणाविशिष्टत्वात् सुखदुःखादिसम्भोगोऽप्यविशिष्टः प्रसज्येत। एकत्वाच्च। न हि परस्मादात्मनोऽन्यः कश्चिदात्मा संसारी विद्यते "नान्योऽतोऽस्ति विज्ञाता" इत्यादिश्रुतिभ्यः। तस्मात् परस्यैव संसारसम्भोगप्राप्तिरिति चेत्—न। वैशेष्यात्। न तावत् सर्वप्राणिहृदयसम्बन्धाच्छारीरवद् ब्रह्मणः

बुद्धिरभिव्यञ्जिका भवति। अत ईश्वराभिव्यक्तिस्थानत्वादुक्तिरित्यर्थः। व्योमदृष्टान्तादिना सर्वगततापि ब्रह्मणो विवक्षिता। तत्र यदाशङ्क्यत इत्यादिना॥ भिन्नायतनत्वेऽपि व्योम्नः स्वभेदाद्यभावादिति भावः। ब्रह्मणो हार्दत्वेऽनिष्टसम्भोगापत्तेर्जीव एव हार्द उपास्य इति शङ्कां व्याचष्टे॥ व्योमवदिति। ब्रह्म भोक्तृ स्यात् हार्दत्वे सति चेतनत्वाज्जीवाभिन्नत्वाच्च जीववदित्युक्तं निरस्यति॥ न वैशेष्यादिति॥ धर्माधर्मवत्त्वमुपाधिरित्यर्थः। [illegible] विधेयो वैशेष्यं [illegible]

संभोगप्रसङ्गो वैशेष्यात्। विशेषो हि भवति शारीरपरमेश्वरयोः। एकः कर्ता भोक्ता धर्माधर्मसाधनः सुखदुःखादिमांश्च, एकस्तद्विपरीतोऽपहतपाप्मत्वादिगुणः। एतस्मादनयोर्विशेषादेकस्य भोगो, नेतरस्य। यदि च सन्निधानमात्रेण वस्तुशक्तिमनाश्रित्य कार्यसम्बन्धोऽभ्युपगम्येत, आकाशादीनामपि दाहादिप्रसङ्गः। सर्वगतानेकात्मवादिनामपि समावेतौ चोद्यपरिहारौ। यदप्येकत्वात् ब्रह्मण आत्मान्तराभावात् शारीरस्य भोगेन ब्रह्मणो भोगप्रसङ्ग इति अत्र वदामः इदं तावद्देवानांप्रियः प्रष्टव्यः, कथमयं त्वया आत्मान्तराभावोऽध्यवसित इति। "तत्त्वमस्यहं ब्रह्मास्मि नान्योऽतोऽस्ति विज्ञातेत्यादि शास्त्रेभ्य इति चेत्, यथाशास्त्रं तर्हि शास्त्रीयोऽर्थः प्रतिपत्तव्यो न तत्रार्द्धजरतीयं लभ्यम्। शास्त्रञ्च तत्त्वमसीत्यपहतपाप्मत्वादिविशेषणं ब्रह्मशारीरस्यात्मत्वेनोपदिशत् शारीरस्यैव तावदुपभोक्तृत्वं वारयति। कुतः तदुपभोगेन ब्रह्मण उपभोगप्रसङ्गः। अथागृहीतं शारीरस्य ब्रह्मणैकत्वं, तदा मिथ्याज्ञाननिमित्तः शारीरस्योपभोगो न तेन परमार्थरूपस्य ब्रह्मणः संस्पर्शः। न हि बालैस्तलमलिनतादिभिर्व्योम्नि विकल्प्यमाने तलमलिनता-

---

विशेषस्तातिशयार्थो वा धर्म्मादिः स्वाश्रये फलहेतुत्वनियमः, तस्मादिति सूत्रार्थः। किञ्च विभवो बहव आत्मान इतिवादिनामेकस्मिन् देहे सर्वात्मनां भोक्तृत्वप्रसङ्गः स्वकर्मार्जित एव देहे भोग इति परिहारश्च तुल्य इति न वयं पर्य्यनुयोज्या इत्याह॥ सर्वगतेति॥ वस्तुतस्त्वेवमेव भोगप्रसङ्गमिमपि वदति। ब्रह्मणो जीवाभिन्नत्वं त्वया निश्चितं तेन भोक्तृत्वाद्भाने उपजीव्यश्रुतिबाधमाह॥ यथाशास्त्रमिति॥ अर्द्धं मुख-मात्रं जरत्या इच्छायाः कामयते नाङ्गानीति सोऽयमर्द्धजरतीयन्यायः स चात्र न युक्तः। न ह्यभेदश्रुतिसिद्धाभोक्तृत्वं त्यक्तुं युक्तं स्वजीवाभेद-

द्विचन्द्रदर्शनवदेव परमार्थतो व्योम भवति। तदाह "न वैशेष्यात्" इति। नैकत्वेऽपि शारीरस्योपभोगेन ब्रह्मण उपभोगप्रसङ्गो वैशेष्यात्। विशेषो हि भवति मिथ्याज्ञानसम्यग्ज्ञानयोः। मिथ्याज्ञानकल्पित उपभोगः, सम्यग्ज्ञानदृष्टमेकत्वम्। न च मिथ्याज्ञानकल्पितेनोपभोगेन सम्यग्ज्ञानदृष्टं वस्तु संस्पृश्यते, तस्मान्नोपभोगगन्धोऽपि शक्य ईश्वरस्य कल्पयितुं। १।२।८।

अत्ता चराचरग्रहणात् ॥ ९ ॥

कठवल्लीषु पठ्यते "यस्य ब्रह्म च क्षत्रं चोभे भवत ओदनः मृत्युर्यस्योपसेचनं, क इत्था वेद यत्र सः" इति। अत्र कश्चिदोदनोपसेचनसूचितोऽत्ता प्रतीयते। तत्र किमग्निरत्ता स्यादुत जीवोऽथवा परमात्मेति संशयः, विशेषानवधारणात्, त्रयाणां चाग्निजीवपरमात्मनामस्मिन् ग्रन्थे प्रश्नोपन्यासोपलब्धेः।

विशेषं भोक्तृत्वाराहित्यादिमाह। शास्त्रेति॥ नन्वेकत्वं यदा स्वीकृतं तदा न स्वीकृतं येनोपजीव्यबाधः स्यात्। किन्तु तदुक्त्वा स्वीकृतमित्याशङ्क्य बिम्बप्रतिबिम्बयोः कल्पितभेदेन भोक्तृत्वाभोक्तृत्वव्यवस्थोपपत्तेरप्रयोजको हेतुरित्याह। अथ स्वीकृतमित्यादिना॥ कल्पितावच्छिन्नत्वमधिष्ठानस्य वैशेष्यमित्यभिप्रेत्यैवेदमपि सूत्रं पातयति। तदाहेति॥ ब्रह्मणो ह्यर्दीये बाधकाभावाच्चाविरुद्धमविद्याव्यं ब्रह्माद्युपास्ये समन्वितमिति सिद्धम्। अत्ता चराचरग्रहणात्। यस्य ब्रह्मक्षत्रादिजगदोदनो मृत्युः सर्वप्राणिमारकोऽपि यस्योपसेचनमोदनसंस्कारकघृतप्रायः सोऽत्ता यत्र यद्रूपे चिन्मात्रेऽभेदलक्षणया वर्तते तत्स्वरूपं ब्रह्म इत्था इत्थम् ईश्वरत्वाद्यभिज्ञानभूतं को वेद, चित्तशुद्ध्याद्युपायं विना कोऽपि न जानातीत्यर्थः। नचिकेतसमाह। विशेषेति। स त्वमग्निं प्रब्रूहीत्यग्नेः, येयं प्रेते विचिकित्सेति जीवस्य, अन्यत्र धर्मादिति ब्रह्मणः प्रश्नः। लोकादिमग्निं तमुवाचेत्यग्नेः, हन्त त इदं प्रवक्ष्यामीतीतरयोः प्रतिवचनमुपलभ्यत

इत्यनवधारणात् प्राप्तं, अग्निरत्तेति । कुतः । "अग्निरन्नादः" इति श्रुतिप्रसिद्धिभ्यां । जीवो वाऽत्ता स्यात् "तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति" इति दर्शनात् । न परमात्मा "अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति" इति दर्शनादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः, अत्तात्र परमात्मा भवितुमर्हति । कुतः । चराचरग्रहणात् । चराचरं हि स्थावरजङ्गमं मृत्यूपसेचनमिहाद्यत्वेन प्रतीयते । तादृशस्य चाद्यस्य न परमात्मनोऽन्यः कार्त्स्न्येनात्ता सम्भवति, परमात्मा तु विकारजातं संहरन् सर्व्वमत्तीत्युपपद्यते । नन्विह चराचरग्रहणं नोपलभ्यते, तत् कथं सिद्धवच्चराचरग्रहणं हेतुत्वेनोपादीयते । नैष दोषः । मृत्यूपसेचनत्वेन सर्व्वस्य प्राणिनिकायस्य प्रतीयमानत्वाद् ब्रह्मक्षत्रयोश्च प्राधान्यात् प्रदर्शनार्थत्वोपपत्तेः । यत्तु परमात्मनोऽपि नात्तृत्वं सम्भवति "अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति" इतिदर्शनादिति, अत्रोच्यते, कर्मफलभोगस्य प्रतिषेधकमेतद्दर्शनं तस्य सन्निहितत्वात्, न विकारसंहारस्य प्रतिषेधकं, वेदान्तेषु सृष्टिस्थितिसंहारकारणत्वेन ब्रह्मणः प्रसिद्धत्वात्, सर्व्वतस्मात् परमात्मैवेहात्ता भवितुमर्हति ।

इत्यर्थः । पूर्व्वत्र ब्रह्मणो भोक्तृत्वं नास्तीत्युक्तं तदुपजीव्य पूर्व्वपक्षयति ॥ किं तावदिति ॥ अग्निप्रकरणमतोऽग्निरत्तेत्याह ॥ जीवो वेति ॥ पूर्व्वपक्षे जीवोपास्तिः सिद्धान्ते निर्विशेषब्रह्मज्ञानमिति फलभेदः । ओदनवदत्तो भोग्यत्वादिति पूर्व्वपक्षः, सिद्धान्तस्तु ब्रह्मक्षत्रमद्वैतवस्त्वभि-व्यञ्जनार्थं नौदनवदत्तः । गुणवान् मृत्यूपसेचनपदेन सर्वविनाशित्वं प्रविष्टौदनवद् विनाश्यत्वं लक्ष्यते नौदनवदत्तस्य सर्वविनाशकत्वाभावात् । तथा च सर्व्वस्य विनाश्यत्वेन भाग्यत्वादीश्वरोऽत्तेत्याह ॥ नैष दोष

प्रकरणाच्च ॥१०॥

इतश्च परमात्मैवात्ता भवितुमर्हति, यत्कारणं प्रकरणमिदं परमात्मनः "न जायते म्रियते वा विपश्चित्" इत्यादि। प्रकृतग्रहणं च न्याय्यम्। "क इत्था वेद यत्र सः" इति च दुर्विज्ञानत्वं परमात्मलिङ्गम्।

गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि तद्दर्शनात् ॥११॥

कठवल्लीष्वेव पठ्यते

"ऋतं पिबन्तौ सुकृतस्य लोके गुहां प्रविष्टौ परमे परार्धे।
छायातपौ ब्रह्मविदो वदन्ति पञ्चाग्नयो ये च त्रिणाचिकेताः"॥

इति। तत्र संशयः। किमिह बुद्धिजीवौ निर्दिष्टौ, उत जीवपरमात्मानाविति। यदि बुद्धिजीवौ ततो बुद्धिप्रधानात् कार्यकारणसङ्घाताद् विलक्षणो जीवः प्रतिपादितो भवति, तदपीह प्रतिपादयितव्यम्। "येयं प्रेते विचिकित्सा मनुष्येऽस्तीत्येके नायमस्तीति चैके। एतद्विद्यामनुशिष्टस्त्वयाहं वरा-

---

इति॥ अत्र चराचरग्रहणादिति पिप्पलं स्वाद्वत्तीति भोगस्य पूर्वोक्तत्वादित्यर्थः। अनुवाक्यानन्तरवाक्यान्यपि ज्ञेयात्मनि समन्वयमाह॥ गुहामिति॥ ऋतमवश्यम्भावि कर्मफलं पिबन्तौ भुञ्जानौ सुकृतस्य कर्मणो लोके कार्ये देहे परस्य ब्रह्मणोऽर्धं स्थानमर्हतीति परार्धं हृदयं परमं श्रेष्ठं तस्मिन् या गुहा नभोरूपा बुद्धिरूपा वा तां प्रविश्य स्थितौ छायातपवत् मिथो विरुद्धौ तौ च ब्रह्मविदः कर्मिणश्च वदन्ति। त्रिणाचिकेतोऽग्निश्चितो यैस्ते त्रिणाचिकेताः तेऽपि वदन्तीत्यर्थः। नाचिकेतवाक्यानामध्ययनं तद्वैराग्य तत्तुज्ञानमद्वेति लिङ्गं बोध्यम्। बुद्ध्यपेक्षया जीवस्य परमात्मनश्च प्रकरणात् संशयमाह॥ यदीति॥ [illegible] स्वयमेवाह॥ यदीत्यादिना॥ तदपि जीवस्य बुद्ध्यादिव्यतिरेकोऽर्थः। मनुष्ये प्रेते मृते सति येयं विचिकित्सा संशयः परलोकभोक्ताऽस्तीत्येके

णामेष वरस्तृतीयः" इति दर्शनात्। अथ जीवपरमात्मानौ, ततो जीवाद्विलक्षणः परमात्मा प्रतिपादितो भवति, तदपीह प्रतिपादयितव्यम्। "अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात् कृताकृतादन्यत्र भूताच्च भव्याच्च यत्तत्पश्यसि तद्वद" इति प्रश्नात्। अत्राह आक्षेप्ता उभावप्येतौ पक्षौ न सम्भवतः। कस्मात्। ऋतपानं कर्मफलोपभोगः सुकृतस्य लोक इति लिङ्गात्। तच्च चेतनस्य क्षेत्रज्ञस्य सम्भवति नाचेतनाया बुद्धेः। पिबन्ताविति च द्विवचनेन द्वयोः पानं दर्शयति श्रुतिः। अतो बुद्धिक्षेत्रज्ञपक्षस्तावन्न सम्भवति। अत एव क्षेत्रज्ञपरमात्मपक्षोऽपि न सम्भवति चेतनेऽपि परमात्मनि ऋतपानासम्भवात् "अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति" इति मन्त्रवर्णादिति। अत्रोच्यते। नैष दोषः। छत्रिणो गच्छन्तीत्येकेनापि छत्रिणा बहूनां छत्रित्वोपचारदर्शनात् एवमेकेनापि पिबता द्वौ पिबन्तावुच्येयाताम्। यद्वा जीवस्तावत्पिबति, ईश्वरस्तु पाययति, पाययन्नपि पिबतीत्युच्यते। पाचयितर्यपि पक्तृत्वप्रसिद्धिदर्शनात्। बुद्धिक्षेत्रज्ञपरिग्रहोऽपि सम्भवति, करणे कर्तृत्वोपचा-

---

नात्रीत्यन्ये, अतस्तत्रोपदिष्टोऽप्येतद् तत्त्वं जानीयामित्यर्थः। तद-पीति परमात्मस्वरूपपरोऽयम्। उभयोर्भोक्तृत्वायोगेन शङ्कयाक्षिपति॥ अत्राहेति॥ छत्रिपदेन गन्तार इव पिबच्छब्देनापिबन्तावपि प्रविष्टावु-च्येते इत्याह॥ अत्रोच्यत इति॥ पानकर्तृवाचिपदेन पानानुकूलो वा लक्ष्यत इत्याह॥ यद्वेति। निवृत्तपूर्वव्यापारविरतिप्रयोजकत्वरूपं कर्तृत्वं प्रयो-जकप्रयोज्ययोः साधारणं यः कारयति स करोत्येवेति न्यायादिति भावः। अत्र पक्षद्वितीयार्थी प्रश्ने अयमभिप्रायः इति: प्रश्नार्थो ज्ञेयः। प्रश्नस्य जीवब्रह्मविषयत्वं लक्ष्यमित्याह। पूर्वपक्षे पिबन्ताविति कर्तृवाचिपदलक्षणया बुद्धिजीवसाधारणं कारकत्वं लक्ष्यमित्याह।

रात्, एधांसि पचन्तीति प्रयोगदर्शनात्। न चात्रात्माधिकारेऽन्यौ कौचिद्द्वावृतं पिबन्तौ संभवतः, तस्माद्बुद्धिजीवौ स्यातां जीवपरमात्मानौ वेति संशयः। किं तावत्प्राप्तं बुद्धिक्षेत्रज्ञाविति। कुतः। गुहां प्रविष्टाविति विशेषणात्। यदि शरीरं गुहा यदि वा हृदयमुभयथापि बुद्धिक्षेत्रज्ञौ गुहां प्रविष्टावुपपद्येते। न च सति संभवे सर्वगतस्य ब्रह्मणो विशिष्टदेशत्वं युक्तं कल्पयितुम्। 'सुकृतस्य लोके' इति च कर्मगोचरानतिक्रमं दर्शयति। परमात्मा तु न सुकृतस्य दुष्कृतस्य वा गोचरे वर्तते। "न कर्मणा वर्द्धते नो कनीयान्" इति श्रुतेः। छायातपाविति च चेतनाचेतनयोर्निर्देश उपपद्यते छायातपवत् परस्परविलक्षणत्वात्। तस्माद्बुद्धिक्षेत्रज्ञाविहोच्येयातामित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। विज्ञानात्मपरमात्मानाविहोच्येयाताम्। कस्मात्। आत्मानौ हि तावुभावपि चेतनौ समानस्वभावौ, संख्याश्रवणे च समानस्वभावेष्वेव लोके प्रतीतिर्दृश्यते, यस्य

दृष्टेति॥ एधांसि काष्ठानि पचन्तीत्याख्यातेन कारकत्वं स्वस्य प्रकटितम् छत्रन्यायेनेति भावः। जलपातारौ प्रसिद्धपक्षिणौ पात्राविह वाच्य॥ न चेति॥ ब्रह्मप्रकरणस्य सन्निहितत्वात् पदादभिन्नवस्तुपरत्वसंदेहोऽपि निर्णयस्य सन्निहितगुहापदाद् बुद्धिजीवपरत्वेति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति॥ किं तावदिति॥ गोचरं फलम्। एकत्वेन वाचिनापि कुम्भे समानजातीयेनैव द्वितीयं प्राप्तम्। अतिप्रसक्तपरे वाक्यात्तु विजातीयं कारकत्वसमानजातीयत्वात्। न चैवं कारकत्वेन समानजातीया बुद्धिरेव जीवस्य द्वितीयेति वाच्यं, चेतनत्वस्य जीवस्वभावस्य कारकत्वादन्तरङ्गत्वात्। यथा च लोके द्वितीयमानयेत्युक्तेऽचेतनदर्शनात्तज्जीवस्य द्वितीयश्चेतन एवेति सूत्रार्थः॥ संख्याश्रवणे चेति॥ सजातीयानां

गोर्द्वितीयोऽन्वेष्टव्य इति उक्ते गौरेव द्वितीयोऽन्विष्यते नाश्वः पुरुषो वा, तदिह ऋतपानेन लिङ्गेन निश्चिते विज्ञानात्मनि द्वितीयान्वेषणायां समानस्वभावश्चेतनः परमात्मैव प्रतीयते। ननूक्तं गुहाहितत्वदर्शनात् न परमात्मा प्रत्येतव्य इति। अत्र वदामः। गुहाहितत्वन्तु श्रुतिस्मृतिष्वसकृत् परमात्मन एव दृश्यते। "गुहाहितं गह्वरेष्ठं पुराणं", "यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्", "आत्मानमन्विच्छ गुहां प्रविष्टम्" इत्याद्यासु। सर्वगतस्यापि ब्रह्मण उपलब्ध्यर्थो देशविशेषोपदेशो न विरुध्यत इत्येतदप्युक्तमेव। सुकृतलोकवर्त्तित्वन्तु छत्रित्ववदेकस्मिन्नपि वर्त्तमानमुभयोरविरुद्धम्। छायातपावित्यप्यविरुद्धम्। छायातपवत् परस्परविलक्षणत्वात् संसारित्वासंसारित्वयोः। अविद्याकृतत्वात् संसारित्वस्य पारमार्थिकत्वाच्चासंसारित्वस्य, तस्माद्विज्ञानात्मपरमात्मानौ गुहां प्रविष्टौ गृह्येते। कुतश्च विज्ञानात्मपरमात्मानौ गृह्येते।

विशेषणाच्च ॥ १२ ॥

विशेषणञ्च विज्ञानात्मपरमात्मनोरेव सम्भवति "आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव च" इत्यादिना परेण ग्रन्थेन

गुहायां स्थितं गह्वरे अनेकानर्थसङ्कुले देहे स्थितं पुराणमनादिमुक्तं वि-दित्वा हर्षशोकौ जहाति परमे व्योमन्, हृदाकाशे वा गुहा बुद्धिः तस्यां निहितं ब्रह्म यो वेद सोऽश्नुते सर्वान् कामानित्यर्थः, आत्मान-मिच्छ विचारयेत्यर्थः। विशेषणं गन्तृगन्तव्यत्वादिकं विवृणोति। विशेषणा-च्चेति॥ स जीवोऽध्वनः संसारमार्गस्य परमं पारं किं तत्, विष्णो-र्व्यापनशीलस्य परमात्मनः पदं स्वरूपमाप्नोतीत्यर्थः। इन्द्रियाणि हयान्

रथिरथादिरूपककल्पनया विज्ञानात्मानं रथिनं संसारमोक्ष-योगित्वात् कल्पयति । "सोऽध्वनः पारमाप्नोति" "तद्विष्णोः परमं पदम्" इति परमात्मानं गन्तव्यं कल्पयति । तथा "तं दुर्दर्शं गूढमनुप्रविष्टं गुहाहितं गह्वरेष्ठं पुराणम् । अध्यात्म-योगाधिगमेन देवं मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहाति" इति पूर्वस्मिन्नपि मन्त्रे मन्तृमन्तव्यत्वेनैतावेव विशेषितौ । प्रकरण-ञ्चेदं परमात्मनः । ब्रह्मविदो वदन्तीति च वक्तृविशेषोपादानं परमात्मपरिग्रहे घटते, तस्मादिह जीवपरमात्मानावुच्येया-ताम् । एष एव न्यायो "द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया" इत्येव-मादिष्वपि । तत्रापि ह्यध्यात्माधिकारात् न प्राकृतौ सुपर्णावु-च्येते, "तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति" इति अदनलिङ्गाद्विज्ञा-नात्मा भवति । 'अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति' इत्यनशनचेतन-त्वाभ्यां परमात्मा । अनन्तरे च मन्त्रे तावेव द्रष्टृद्रष्टव्यभावेन विशिनष्टि "समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नोऽनीशया शोचति मुह्यमानः । जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य महिमानमेति वीत-

---

तत्र देवमीश्वरमावावृत्तं मायानुप्रविष्टं यथाहुः "गुहाभिहितं गुहाहारा गह्वरेष्ठम्, एवं बहिरागतमात्मानमध्यात्मयोगः स्थूलसूक्ष्मकारणदेह-त्रयात्मकेभ्य प्रत्यगात्मनि चित्तसमाधानं तेनाधिगमो ब्रह्मात्मना दृष्टिः तया विदित्वेत्यर्थः ॥ जलपानमन्त्रे जीवानुवादेन वाक्यार्थज्ञानाय तत्पदार्थो-ऽत्र प्रतिपाद्यत इति उपसंहरति ॥ तस्मादिहेति ॥ उक्तन्यायमति-दिशति ॥ एष इति । द्वा द्वौ शब्दौ द्विवचनस्याकारः । सुपर्णाविव सहैव युज्येते नियम्य नियामकभावेनेति । सयुजौ सखायौ चेतनत्वेन तुल्यस्वभावौ । समानमेकं वृक्षच्छेदनयोग्यं शरीरमाश्रित्य स्थितावि-

श्लोकः" इति । अपर आह । द्वा सुपर्णेति नेयमृगस्याधिकरणस्य सिद्धान्तं भजते, पैङ्गिरहस्यब्राह्मणेनान्यथा व्याख्यातत्वात्, 'तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्तीति सत्त्वम् । अनश्नन्नन्योऽभिचाक-शीतीत्यनश्नन्नन्योऽभिपश्यति ज्ञस्तावेतौ सत्त्वक्षेत्रज्ञाविति" सत्त्वशब्दो जीवः क्षेत्रज्ञशब्दः परमात्मेति यदुच्यते, तन्न । सत्त्वक्षेत्रज्ञशब्दयोरन्तःकरणशारीरपरतया प्रसिद्धत्वात् तत्रैव च व्याख्यातत्वात्, "तदेतत् सत्त्वं येन स्वप्नं पश्यति अथ योऽयं शारीर उपद्रष्टा स क्षेत्रज्ञस्तावेतौ सत्त्वक्षेत्रज्ञौ" इति । नाप्य-स्याधिकरणस्य पूर्वपक्षं भजते । न ह्यत्र शारीरः क्षेत्रज्ञः कर्तृत्वभोक्तृत्वादिसंसारधर्मोपेतो विवक्ष्यते, कथं तर्हि, सर्व-संसारधर्मातीतो ब्रह्मस्वभावश्चैतन्यमात्रस्वरूपः, "अनश्नन्नन्यो-

---

न्यर्थः । गुहां प्रविष्टाविति यावत् । एतावात्मानौ । तद्विशेषणमाह । तयोरन्य इति । विशेषणान्तरमाह । अनश्नन्निति । अनी-शया स्वस्येश्वरत्वाप्रतीत्या देहनिमग्नः पुरुषो जीवः शोचति । नि-मग्नपदार्थमाह । मुह्यमान इति । नष्टोऽहमिति भ्रान्त्या इत्यर्थः । स एवं ध्यानादिना सेवितं यदा ध्यानपरिपाकदशायामीशमन्यं विलक्षणरूपा-त्मीयं जीवाभिन्नमात्मत्वेन पश्यति तदाऽस्य महिमानं स्वरूप-मेति प्राप्नोतीव ततो वीतशोको भवतीत्यर्थः । द्वा सुपर्णेतिवाक्यं जीवे-श्वरपरमिति कृत्वा चिन्तितम् । अधुना तदीयं व्याख्यान्तरं दर्शयति । अपर इति । अन्यथा बुद्धिजीवपरत्वं पैङ्गिरहस्ये नेत्यर्थः । सत्त्वं बुद्धिरिति गृह्यते । सत्त्वशब्द इति । बुद्धिजीवौ चेत् पूर्वपक्षार्थः स्यादित्यत आह । नापीति । पूर्वपक्षार्थकथा स्यात् यदात्र बुद्धिभिन्नः संसारी प्रतिपाद्यते, न त्वत्र संसारी विवक्ष्यते । किन्तु जीवस्वरूपं ब्रह्मे-त्यर्थः । बुद्धिजीवस्थितौ यावन्तौ गुहा इति भेदः । तावता अन्य-व्याख्यानात्तु च । एवमेव जीवस्य ब्रह्मत्वेनाभिप्रायेण । न हि जीवो बुद्धि-

ऽभिपश्यति ज्ञः" इति प्रवचनात्। "तत्त्वमसि", "क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि" इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यश्च। तावता च विद्योपसंहारदर्शनमेवमेवावकल्पते, "तावेतौ सत्त्वक्षेत्रज्ञौ", "न ह वा एवंविदि किंचन रज आध्वंसते" इत्यादि। कथं पुनरस्मिन् पक्षे "तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति" इति सत्त्वम्, इत्यचेतने सत्त्वे भोक्तृत्ववचनमिति। उच्यते। नेयं श्रुतिरचेतनस्य सत्त्वस्य भोक्तृत्वं वक्ष्यामीति प्रवृत्ता। किं तर्हि चेतनस्य क्षेत्रज्ञस्याभोक्तृत्वं ब्रह्मस्वभावतां वक्ष्यामीति। तदर्थं सुखादिविक्रियावति सत्त्वे भोक्तृत्वमध्यारोपयति॥ इदं हि कर्तृत्वं भोक्तृत्वं सत्त्वक्षेत्रज्ञयोरितरेतरस्वभावाविवेककृतं कल्प्यते, परमार्थतस्तु नान्यतरस्यापि सम्भवति, अचेतनत्वात् सत्त्वस्य, अविक्रियत्वाच्च क्षेत्रज्ञस्य, अविद्याप्रत्युपस्थापितस्वभावत्वाच्च सत्त्वस्य सुतरां न सम्भवति। तथा च श्रुतिः "यत्र वा अन्यदिव स्यात्, तत्रान्योऽन्यत्पश्येत्" इत्यादिना स्वप्नदृष्टहस्त्यादिव्यवहारवदविद्याविषय एव कर्तृत्वादिव्यवहारं दर्शयति। "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत् केन कं पश्येत्" इत्यादिना च विवेकिनः कर्तृत्वादिव्यवहारं वारयति।

विद्य इति विवेकज्ञानस्योपसंहारो युक्तः। भेदज्ञानस्य भ्रान्तित्वादै-
क्यज्ञानमिति भावः। अविद्या विदुषि किमपि [illegible] नाध्वंसते न
सम्बध्नाति, ज्ञानाग्निना दग्धा एव [illegible]। अविद्या नाग-
च्छतीति वाक्यार्थः। जीवस्य ब्रह्मत्वपर्यवसानं [illegible] पक्षे [illegible]॥
कथमिति। [illegible]। [illegible] श्रुतिविषया मनः खेद-
बोधकत्वात्॥ उच्यत इति॥ तदर्थं ब्रह्मत्वबोधनार्थं भोक्तृत्वमधि-

अन्तर उपपत्तेः ॥ १३ ॥

"य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत एष आत्मेति होवाचैतदमृतमभयमेतद्ब्रह्म" इति, "तद्यद्यप्यस्मिन् सर्पिर्वोदकं वा सिञ्चति, वर्त्मनी एव गच्छति" इत्यादि श्रूयते। तत्र संशयः। किमयं प्रतिबिम्बात्माऽक्ष्यधिकरणो निर्दिश्यते, अथ विज्ञानात्मा, उत देवतात्मेन्द्रियस्याधिष्ठाताऽथवेश्वर इति। किं तावत्प्राप्तं, छायात्मा पुरुषप्रतिरूप इति। कुतः। तस्य दृश्यमानत्वप्रसिद्धेः "य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते" इति च प्रसिद्धवदुपदेशात्। विज्ञानात्मनो वाऽयं निर्देश इति युक्तम्। स हि चक्षुषा रूपं पश्यन् चक्षुषि सन्निहितो भवति, आत्म-

---

सत्त्वे निक्षिपतीत्यर्थः। वस्तुतो जीवस्याभोक्तृत्वे भोक्तृत्वश्रुतेः कथमित्यत आह। इदं हीति॥ चित्तादात्म्येन कल्पिता बुद्धिः सुखादिरूपेण परिणमते बुद्ध्यविवेकाच्चिदात्मनः सुखादिरूपपरिणामवत्त्वमिव चैतन्यवत्त्वं भोक्तृत्वं भातीत्यर्थः। भोक्तृत्वमाविद्यकं न वस्तुत इत्यत्र मानमाह। तथा चेति॥ यत्राविद्याकाले चैतन्यं भिन्नमिव भवति तदा द्रष्टृ, इदं न वस्तुनि भावत इत्यर्थः। तस्मादृतं पिबन्ताविति वाक्यमेव गुहाधिकरणविषय इति स्थितम्। अन्तर उपपत्तेः। उपकोसलविद्यावाक्यमुदाहरति। य इति॥ तदक्षिस्थानमसङ्गत्वेन ब्रह्मणोऽनुरूपं यतोऽस्मिन् सिक्तं सर्पिरादि पक्ष्मणी एव गच्छतीत्यर्थः। दर्शनस्य लौकिकत्वा-मात्मीयत्वाभ्यां संशयमाह। तत्रेति॥ पूर्वं पिबन्ताविति प्रथमश्रुत-चेतनत्वानुसारेण चरमश्रुता गुहाप्रवेशादयो नीताः, तद्वदिहापि दृश्यत इति चाक्षुषत्वानुसारेणात्मत्वादयो ध्यानार्थं कल्पितत्वेनाल्पा इति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति॥ छायात्मेति। पूर्वपक्षे प्रतिबिम्बोपास्तिः सिद्धान्ते ब्रह्मोपास्तिरिति फलम्॥ प्रसिद्धवदिति। चाक्षुषत्वेनेत्यर्थः। सन्निधानमात्रेणैव पक्षान्तरमाह। विज्ञानात्मेत्यादिना॥ मनो ब्रह्मेतिवत्, एतद्ब्रह्मेति इति वाक्यशेषेति पदचिरस्ततानूद्य जायंपर-

शब्दश्चास्मिन् पक्षेऽनुकूलो भवति। आदित्यपुरुषो वा चक्षुषो-ऽनुग्राहकः प्रतीयते "रश्मिभिरेषोऽस्मिन् प्रतिष्ठितः" इति श्रुतेः। अमृतत्वादीनाञ्च देवतात्मन्यपि कथञ्चित् सम्भवात्, नेश्वरः, स्थानविशेषनिर्देशादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। परमेश्वर एवाक्षिण्यभ्यन्तरः पुरुष इहोपदिष्ट इति। कस्मात्। उपपत्तेः। उपपद्यते हि परमेश्वरे गुणजातमिहोपदिश्यमानम्। आत्मत्वं तावन्मुख्यया वृत्त्या परमेश्वर उपपद्यते "स आत्मा", "तत्त्वमसि" इति श्रुतेः। अमृतत्वाभयत्वे च तस्मिन्नसकृत् श्रूयेते। तथा परमेश्वरानुरूपमेतदक्षिस्थानम्। यथा हि परमेश्वरः सर्वदोषैरलिप्तोऽपहतपाप्मत्वादिश्रवणात्, तथाक्षिस्थानं सर्वलेपरहितमुपदिष्टं "तद्यद्यप्यस्मिन् सर्पिर्वोदकं वा सिञ्चति वर्त्मनी एव गच्छति" इति श्रुतेः। संयद्वामत्वादिगुणोपदेशश्च तस्मिन्नवकल्पते "एतं संयद्वाम इत्याचक्षते एतं हि सर्वाणि वामान्यभिसंयन्ति। एष उ एव वामनीरेष हि सर्वाणि वामानि नयति। एष उ एव भामनीरेष हि सर्वेषु लोकेषु भाति" इति च। अत उपपत्तेरन्तरः परमेश्वरः॥

त्वमिति पूर्वपक्षः। यतो ब्रह्मत्वमुपासीतेत्यत इति पदस्य प्रमाणपरत्वात्। इह च ब्रह्मत्वावच्छेदेन इतिपदस्योक्तिश्रवणेऽपि संयद्वामपरत्वादैश्वर्यमिति सिद्धान्तयति॥ परमेश्वर एवेति। चक्षुःप्रकाशकत्वादस्यादित्योऽनुग्राहक इति व्याख्यानुसारेणाधिदैवतमुक्तम् तस्यां इत्यस्य लिङ्गं बाधितं च॥ संयद्वामेति। वामानि कर्मफलानि एनमेव फलपुरुषमभिलक्ष्य संयन्ति उपयान्ति यत्कर्मफलोदयैर्हितैः। लोकानां फलदातायमेवेत्यर्थः॥ भामनीरिति॥ नयति सर्वाणि लोकानां प्रापयतीत्यर्थः। भामानि भामानि नयत्यवभासयतीत्यर्थः॥ भामनीरिति॥ सर्वेषु-

स्थानादिव्यपदेशाच्च ॥ १४ ॥

कथं पुनराकाशवत्सर्वगतस्य ब्रह्मणोऽक्ष्यल्पं स्थानमुपपद्यते इति । अत्रोच्यते । भवेदेषाऽनवक्लृप्तिः यद्येतदेवैकं स्थानमस्य निर्दिष्टं भवेत् । सन्ति ह्यन्यान्यपि पृथिव्यादीनि स्थानान्यस्य निर्दिष्टानि "यः पृथिव्यां तिष्ठन्" इत्यादिना । तेषु हि चक्षुरपि निर्दिष्टं यश्चक्षुषि तिष्ठन्निति । स्थानादिव्यपदेशादित्यादिग्रहणेनैतद्दर्शयति । न केवलं स्थानमेवैकमनुचितं ब्रह्मणो निर्दिश्यते, किं तर्हि नामरूपमित्येवंजातीयकमप्यनामरूपस्य ब्रह्मणोऽनुचितं निर्दिश्यमानं दृश्यते, "तस्योदिति नाम हिरण्यश्मश्रुरित्यादि । निर्गुणमपि सद्ब्रह्म नामरूपगतैर्गुणैः सगुणमुपासनार्थं तत्र तत्रोपदिश्यते इत्येतदप्युक्तमेव । सर्वगतस्यापि ब्रह्मण उपलब्ध्यर्थं स्थानविशेषो न विरुध्यते शालग्राम इव विष्णोरित्येतदप्युक्तमेव ।

सुखविशिष्टाभिधानादेव च ॥ १५ ॥

अपि च, नैवात्र विवदितव्यं, किं ब्रह्मास्मिन् वाक्येऽभिधीयते न वेति । सुखविशिष्टाभिधानादेव ब्रह्मत्वं सिद्धम् । सुखविशिष्टं हि ब्रह्म यद्वाक्योपक्रमे प्रक्रान्तं "प्राणो ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्म" इति, तदेवेहाभिहितं, प्रकृतपरिग्रहस्य न्याय्य-

---

प्रकाशक इत्यर्थः । एवं नामरूपाभ्यां ध्यानार्थं ब्रह्मणोऽनुवादेऽपि स्थानोक्तिरपि न दोष इति सूत्रयोजना । अनवक्लृप्तिः अयुक्तत्वं तदा अक्ष्येवैकं निर्दिष्टं भवेदित्यन्वयः । ननु हिरण्यश्मश्रुत्वोक्तिरप्रमाणविरुद्धा युक्तिविरुद्धा च । निर्गुणमपीति । प्रकरणादपि ब्रह्मधीरु-चिताः ॥ सुखविशिष्टेति । ध्यानार्थं भेदकथनया सगुणविशिष्टस्य

त्वात्. "आचार्यस्तु ते गतिं वक्ता" इति च गतिमात्राभिधान-प्रतिज्ञानात्। कथं पुनर्वाक्योपक्रमे सुखविशिष्टं ब्रह्म विज्ञायत इति। उच्यते। "प्राणो ब्रह्म, कं ब्रह्म खं ब्रह्म" इत्येतदग्नीनां वचनं श्रुत्वोपकोसल उवाच। "विजानाम्यहं यत्प्राणो ब्रह्म, कञ्च खञ्च तु न विजानामि" इति। तत्रेदं प्रतिवचनम्। "यद्वाव कं, तदेव खं, यदेव खं तदेव कं" इति। तत्र खं शब्दो भूताकाशे निरूढो लोके। यदि तस्य विशेषणत्वेन कंशब्दः सुखवाची नोपादीयेत, तथा सति केवले भूताकाशे ब्रह्मशब्दो नामादिष्विव प्रतीकाभिप्रायेण प्रयुक्त इति प्रतीतिः स्यात्। तथा कंशब्दस्य विषयेन्द्रियसम्पर्कजनिते सामये सुखे प्रसिद्धत्वात्, यदि तस्य खंशब्दो विशेषणत्वेन नोपादीयेत, लौकिकं सुखं ब्रह्मेति प्रतीतिः स्यात्। इतरेतरविशेषितौ तु कंखंशब्दौ

ब्रह्मणः प्रकृतस्य च एष इति सर्वनाम्नाभिधानादन्तरः परमात्मैव स्यादिति सूत्रार्थः। ननु प्रकरणात् प्रबलेन छायात्मलिङ्गेनोपस्थापितः छायात्मा सर्वनामार्थ इत्यत आह। आचार्यस्त्विति। उपकोसलो नाम कश्चिद् ब्रह्मचारी सत्यकामस्याचार्यस्याग्नीन् द्वादश वत्सरान् परिचचार। तमनुपदिश्यैव देशान्तरगते आचार्ये गार्हपत्याद्यग्निभिर्दयया प्राणो ब्रह्मेत्यात्मविद्यामुपदिश्योक्तम्। आचार्यस्त्विति। तथा च विद्याफला-यार्थे मार्गमर्चिरादिकं वदिष्यतीत्यर्थः। पश्चादाचार्येणागत्य च एषोऽक्षिणि पुरुषोऽर्चिरादिका गतिरुक्ता। तथा चाग्निभिरुक्ताया ब्रह्मविद्या-याश्च गतिवाक्येनैकवाक्यता वाच्या, सा च सर्वनाम्ना प्रकृतपरामर्शे निर्वहतीति [illegible] प्रकरणं वाक्यभेदकारि [illegible] इति भावः। श्रुतिं व्याचष्टे। उच्यत इति। प्राणश्च कमाकाशश्च [illegible] इति यत् तच्छ्रवणादि [illegible] भूताकाशं ब्रह्मत्वेन [illegible] न घटते-त्यर्थः। खं कथम्भूतं यत् कं तदेव [illegible] सुखेन विशेषितम् [illegible] भूत-त्वनिरासः। तथा कं कथम्भूतं यत् खं तदेव [illegible] विभुत्वेन विशेषि-

सुखात्मकं ब्रह्म गमयतः। तत्र द्वितीये ब्रह्मशब्देऽनुपादीयमाने कं खं ब्रह्मेत्येवोच्यमाने कंशब्दस्य विशेषणत्वेनैवोपयुक्तत्वात् सुखस्य गुणस्याध्येयत्वं स्यात्, तन्मा भूदित्युभयोः कंखशब्दयोः ब्रह्मशब्दशिरस्त्वं कं ब्रह्म खं ब्रह्मेति। इष्टं हि सुखस्यापि गुणस्य गुणिवद्ध्येयत्वम्। तदेवं वाक्योपक्रमे सुखविशिष्टं ब्रह्मोपदिष्टम्। प्रत्येकञ्च गार्हपत्यादयोऽग्नयः स्वं स्वं महिमानमुपदिश्य "एषा सोम्य तेऽस्मद्विद्याऽऽत्मविद्या च" इत्युपसंहरन्तः पूर्वत्र ब्रह्म निर्दिष्टमिति ज्ञापयन्ति। "आचार्यस्तु ते गतिं वक्ता" इति च गतिमात्राभिधानप्रतिज्ञानमर्थान्तरविवक्षां वारयति। "यथा पुष्करपलाशे आपो न श्लिष्यन्ते, एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते" इति चाक्षिस्थानं पुरुषं

तस्य कस्य जन्यत्वनिरास इति व्यतिरेकमुखेनाह। तत्र चाग्निवाक्यादिना॥ आत्मविद्येतिश्रुतिविरोधात् प्रतीकध्यानमात्राभिप्रायमिति भावः। का-मय इति। आमयो दोषः। साधनपारतन्त्र्याभिव्यक्त्यादिः तद्रहित इत्यर्थः। प्रत्येकपदद्वये दोषमुक्त्वा द्वयोः पदद्वये फलितमाह। द्वयोरिति॥ विशेषितार्थलाभार्थः। नन्वेकं ब्रह्मपदमस्तु ध्येयं चेद् ब्रह्मपदद्वयं किमर्थमित्यत आह। तत्रेति॥ विशेषणत्वेन कस्य भूतत्वद्वारकत्वेनेत्यर्थः। ब्रह्मशब्दः शिरो ययोस्तयोर्भावस्तत्त्वमिति विग्रहः। अध्येयत्वे को दोषस्तत्राह। इष्टं हीति॥ नामैक्या सगुणविद्यात्वावगमादिति भावः। आत्मविद्यापदेनोपसंहारादपि प्रकृतं ब्रह्मेत्याह। प्रत्येकमिति। पृथिव्यग्निरन्नमादित्य इति मम चतस्रस्तनवो विभूतिरिति गार्हपत्य उपादिदेश। आपो दिशो नक्षत्राणि चन्द्रमा इति अन्वाहार्यपचन उवाच। प्राण आकाशो द्यौर्विद्युदिति आहवनीयोऽग्निरुवाचेति भावः। इयमस्मदग्नीनां विद्या प्रत्येकमुक्ता आत्मविद्या तु पूर्वमग्निभिर्मिलित्वा प्राणो ब्रह्मेत्युक्ता। उभयत्राप्यग्निविद्याभ्यां ब्रह्मविद्यायाः भेदादिति तत्राह॥ आचार्यस्त्विति। एकवाक्यता

विज्ञानतः पाणिनामुपचारात् अक्षिस्थानस्य पुरुषस्य ब्रह्मत्वं दर्शयति। तस्मात्सुखतमं ब्रह्मणोऽक्षिस्थानतां संयद्वामत्वादि-गुणतां च उक्त्वा अर्चिरादिकां तद्विदो गतिं वक्ष्यामीति उपक्रमते "य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत एष आत्मेति होवाच" इति॥

श्रुतोपनिषत्कगत्यभिधानाच्च॥ १६॥

इतश्चाक्षिस्थानः पुरुषः परमेश्वरो यस्मात् श्रुतोपनिषत्कस्य श्रुतरहस्यस्य विज्ञानस्य ब्रह्मविदो या गतिर्देवयानाख्या प्रसिद्धा श्रुतौ, "अथोत्तरेण तपसा ब्रह्मचर्येण श्रद्धया विद्ययात्मानमन्विष्यादित्यमभिजायन्ते, एतद्वै प्राणानामायतनमेतदमृतमभयमेतत्परायणमेतस्मान्न पुनरावर्त्तन्ते" इति श्रुतौ। स्मृतावपि।

निश्चयाद्ब्रह्मभेदेऽपि नाधभेद इत्यर्थः। श्रुता अनुष्ठिता उपनिषद्रहस्यं सगुणब्रह्मोपासनं येन तस्य या गतिः श्रुतौ स्मृतौ च प्रसिद्धा तस्या अत्राभिधानात् लिङ्गादिति सूत्रार्थमाह॥ इतश्चेति॥ यस्माद् इत्यस्य तस्मादित्यन्वयः। श्रुतिमाह॥ अथेति॥ देहपातानन्तरमित्यर्थः। स्वधर्मस्थः सन् तपोब्रह्मचर्यश्रद्धाविद्याभिः आत्मानं ध्यात्वा तया ध्यान-विद्ययोत्तरं देवयानमार्गं प्राप्नुवन्ति नोत्तरेण पथा। आदित्यद्वारा सगुण-ब्रह्मस्थानं गच्छन्ति एतद्वै ब्रह्म प्राणानां व्यष्टिसमष्टिरूपाणामायतनं लिङ्गात्मकं हिरण्यगर्भरूपं वस्तुतश्च तदमृतादिरूपं निर्गुणं ब्रह्माधि-ष्ठानं। अतः कार्यब्रह्म प्राप्य तत् स्वरूपं निर्गुणं ज्ञात्वा मुच्यन्त इत्यर्थः। अग्निरेव ज्योतिर्देवता एवमहरादा देवता एव अत्रोक्ताः॥ अस्मिन्नु-पासके मृते अपि यदि पुत्रादयः शव्यं शवसंस्कारादिकं कुर्वन्ति यदि च न कुर्वन्ति उभयथाप्यप्रतिबद्धा अर्चिरादिदेवताः क्रमेण गच्छन्ति। अर्चिषमर्चिः ततोऽहरहः शुक्लपक्षं ततः उत्तरायणं संवत्सरं ततो देवलोकं ततो वायुं वायोरादित्यं ततश्चन्द्रं चन्द्राद्विद्युतं गत्वा तत्र विद्यु-

"अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम्।
तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः॥"

इति। सैवेहाप्यक्षिपुरुषविदोऽभिधीयमाना दृश्यते। "अथ यदु चैवास्मिन् शव्यं कुर्वन्ति यदु च नार्चिषमेवाभिसम्भवन्ति" इत्युपक्रम्य "आदित्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो विद्युतं तत्पुरुषोऽमानवः स एतान् ब्रह्म गमयत्येष देवपथो ब्रह्मपथ, एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्त्तं नावर्त्तन्ते" इति। तदिह ब्रह्मविद्विषयया प्रसिद्धया गत्याऽक्षिस्थानस्य ब्रह्मत्वं निश्चीयते॥

अनवस्थितेरसम्भवाच्च नेतरः॥ १७॥

यत्पुनरुक्तं "छायात्मा विज्ञानात्मा देवतात्मा वा स्यादक्षिस्थानः" इति। अत्रोच्यते, न छायात्मादिरितर इह ग्रहणमर्हति। कस्मात्। अनवस्थितेः। न तावत् छायात्मनश्चक्षुषि नित्यमवस्थानं सम्भवति। यदैव हि कश्चित् पुरुषश्चक्षुरासीदति तदा चक्षुषि पुरुषच्छाया दृश्यतेऽपगते तस्मिन्न दृश्यते. "य एषोऽक्षिणि पुरुषः" इति च श्रुतिः सन्निधानात् स्वे चक्षुषि दृश्यमानं पुरुषमुपास्यत्वेनोपदिशति। न चोपासनकाले स छायाकरं कञ्चित्पुरुषं चक्षुःसमीपे सन्निधाप्योपास्त इति युक्तं कल्पयितुम्। "अस्यैव शरीरस्य नाशमन्वेष नश्यति" इति

लोके स्थितानुपासकान् मानवः पुरुषो ब्रह्मलोकादागत्य कार्यब्रह्मलोकं प्रापयति। एषोऽर्चिरादिभिर्देवैर्विशिष्टो देवपथो ब्रह्मसम्बन्धेन ब्रह्मपथोऽयमित्युच्यते। एतेन मार्गेण ब्रह्म प्रतिपद्यमाना उपासका इमं मानवं मनोः सर्गं आवर्त्तं जन्ममरणावर्त्तयुक्तं नावर्त्तन्ते नागच्छन्तीत्यर्थः।

श्रुतिश्छायात्मनोऽनवस्थितत्वं दर्शयति। असम्भवाच्च। तस्मिन्नमृतत्वादीनां गुणानां न च्छायात्मनि प्रतीतिः। तथा विज्ञानात्मनोऽपि साधारणे कृत्स्नशरीरेन्द्रियसम्बन्धे सति न चक्षुष्येवावस्थितत्वं वक्तुं शक्यम्। ब्रह्मणस्तु सर्वव्यापिनोऽपि दृष्ट उपलब्ध्यर्थो हृदयादिदेशविशेषसम्बन्धः। समानश्च विज्ञानात्मन्यप्यमृतत्वादीनां गुणानामसम्भवः। यद्यपि विज्ञानात्मा परमात्मनोऽनन्य एव तथाप्यविद्याकामकर्मकृतं तस्मिन्मर्त्यत्वमध्यारोपितमित्यमृतत्वाभयत्वे नोपपद्येते। संयद्वामत्वादयश्चैतस्मिन्ननैश्वर्यादनुपपन्ना एव। देवतात्मनस्तु "रश्मिभिरेषोऽस्मिन् प्रतिष्ठितः" इति श्रुतेः यद्यपि चक्षुष्यवस्थानं स्यात् तथाप्यात्मत्वं तावन्न सम्भवति, पराग्रूपत्वात्। अमृतत्वादयोऽपि न सम्भवन्ति, उत्पत्तिप्रलयश्रवणात्। अमरत्वमपि देवानां चिरकालावस्थानापेक्षम्। ऐश्वर्यमपि परमेश्वरायत्तं न स्वाभाविकं, "भीषास्माद्वातःपवते, भीषोदेति सूर्यः, भीषास्मादग्निश्चेन्द्रश्च मृत्युर्धावति पञ्चमः" इति मन्त्रवर्णात्। तस्मात्

चक्षुराधीदमीति उपगच्छतीत्यर्थः। अनवस्थितस्योपास्यत्वं सदा न सिध्यतीति भावः। विज्ञाव्यवधानात् साक्षित्वस्य उपास्यः। न च तस्य चक्षुषा दर्शनं सम्भवतीत्याह॥ य एष इति॥ अस्तु तर्हि परेश इत्यस्मात्स्योपाधिरित्यत आह॥ न चेति॥ अमृतत्वादिरित्यर्थः। बुद्धिविज्ञानवस्थितत्वे श्रुतिमाह॥ अस्येति॥ छायाकरस्य बिम्बस्य नाशदर्शनमनुसृत्यैव छायात्मा नश्यतीत्यर्थः। जीवं निरस्यति॥ तथेति॥ आत्मन्यध्यासाद्दृश्यविशेषेण जीवस्याभिव्यक्तेश्चक्षुरेव स्थानमित्ययुक्तमित्यर्थः॥ दृष्ट इति॥ श्रुत्यादिसिद्ध इति शेषः। ननु "चक्षोः सूर्योऽजायत सूर्योऽजनयेति" इति वाक्यं अमरा देवा इति प्रसिद्धिबाधितमित्याशङ्क्याह॥ अमरत्वमपीति॥ भीषा भयेन च दोषरोहानुवर्तति। अग्निश्चेन्द्रश्च स्वस्वकार्यं

परमेश्वर एवायमक्षिस्थानः मन्तव्यः। अक्षिस्थ पक्षे इष्यत इति मसिद्धवदुपादानं शास्त्रापेक्षं विद्वद्विषयं प्ररोचनार्थमिति व्याख्येयम्॥

अन्तर्याम्यधिदैवादिषु, तद्धर्मव्यपदेशात् ॥१८॥

"य इमञ्च लोकं परञ्च लोकं सर्वाणि च भूतान्यन्तरो यमयति" इत्युपक्रम्य श्रूयते "यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या अन्तरो यं पृथिवी न वेद, यस्य पृथिवी शरीरं, यः पृथिवीमन्तरो यमयत्येष त आत्मान्तर्याम्यमृतः" इत्यादि। अत्र अधिदैवतमधिलोकमधिवेदमधियज्ञमधिभूतमध्यात्मञ्च कश्चिदन्तरवस्थितो यमयितान्तर्यामी इति श्रूयते। स किमधिदैवाद्यभिमानी देवतात्मा कश्चित्, किंवा प्राप्ताणिमाद्यैश्वर्यः कश्चिद्योगी, किंवा परमात्मा, किंवाऽर्थान्तरं किञ्चिदित्यपूर्वसंज्ञादर्शनात्

कुतः। उक्तापेक्षया पञ्चमो कल्पः समाप्तायुषां निष्कृ भावनीत्यर्थः। ईश्वरपक्षे इष्यत इत्ययुक्तं तत्राह। अक्षिस्थितिमिति॥ [illegible]। तस्य शास्त्रे श्रुतस्य शास्त्रमेव करणं कल्प्यं सन्निधानात्। तच्च शास्त्रकरणको विद्वत्त्वमेव उपास्यता सुखस्य उच्यत इत्यर्थः। तस्मादुपकोसलविद्यावाक्यस्थपाद्ये गङ्गाऽपि समन्वितमिति सिद्धम्, अन्तर्याम्यधिदैवादिषु तद्धर्मव्यपदेशात्। बृहदारण्यकवाक्यमुदाहरति॥ य इति॥ अन्तर्याम्यब्राह्मणे प्रतीयमानमाह॥ अत्रेति॥ यः पृथिव्यामित्यादिना देवताः पृथिव्याद्या अधिकृत्य यमयिता श्रूयते। तथा यः सर्वेषु लोकेषु न अधिलोकं। यः सर्वेषु वेदेष्वित्यधिवेदं। यः सर्वेषु यज्ञेष्वित्यधियज्ञम्। यः सर्वेषु भूतेष्वित्यधिभूतम्। यः प्राणे तिष्ठन्नित्यादि अध्यात्ममित्यन्तमध्यात्मञ्चेति विभागः। अन्तरोऽस्य [illegible] वाच्यो [illegible]। पूर्वं लोकस्थानित्यानन्तविद्धे पृथिव्यादिस्थानभिदेशो [illegible] [illegible] [illegible]

संशयः। किं तावत् प्रतिभाति, संज्ञाया अप्रसिद्धत्वात् संज्ञि-नाप्यप्रसिद्धेनार्थान्तरेण केनचित् भवितव्यमिति, अथ वा नानिरूपितरूपमर्थान्तरं शक्यमस्तीत्यभ्युपगन्तुम्। अन्तर्या-मिशब्दश्चान्तर्यमनयोगेन प्रवृत्तो नात्यन्तमप्रसिद्धः। तस्मात् पृथिव्याद्यभिमानी कश्चिद्देवोऽन्तर्यामी स्यात्। तथा च श्रूयते "पृथिव्येव यस्यायतनमग्निर्लोको मनो ज्योतिः" इत्यादि। स च कार्यकरणवत्त्वात् पृथिव्यादीनन्तस्तिष्ठन् यमयतीति युक्तं देवतात्मनो यमयितृत्वम्। योगिनो वा कस्यचित् सिद्धस्य सर्वानुप्रवेशेन यमयितृत्वं स्यात्। न तु परमात्मा प्रतीयेत, अकार्यकरणत्वादित्येवं प्राप्त इदमुच्यते। योऽन्तर्याम्यधि-दैवादिषु श्रूयते, स परमात्मैव स्यान्नान्य इति। कुतः। त-द्धर्मव्यपदेशात्। तस्य हि परमात्मनो धर्मा इह निर्दिश्यमाना दृश्यन्ते। पृथिव्यादि तावदधिदैवादिभेदभिन्नं समस्तं विकार-जातमन्तस्तिष्ठन् यमयतीति परमात्मनो यमयितृत्वं धर्म उप-पद्यते, सर्वविकारकारणत्वे सति सर्वशक्त्युपपत्तेः। "एष त

इत्याद्येषा श्रुतिः, अतः पूर्व्वफलेनास्य फलवत्त्वम्। अवान्तरफलन्तु पूर्वपक्षे अनीश्वरोपास्तिः सिद्धान्ते प्रत्यग् ब्रह्मज्ञानमिति मन्तव्यम्। सत्यमेवाद्यर्थं वदन् पक्षान्तरमाह॥ अथ वेति॥ अनिश्चितार्थे फलाभावेनाफलस्य वेदार्थ-त्वायोगादिति भावः। तथा च श्रूयते यस्य देवस्य सतन शरीरं लोक्यते-ऽनेनेति लोकश्चक्षुर्ज्योतिः सर्वार्थप्रकाशकं मन इत्यर्थः। उपपत्त्यादिभिःऽन्त-र्याम्यैक्यनिश्चयादनेकदेवपक्षो न युक्त इत्यरुचेराह॥ योगिनो वेति॥ आगन्तुकसिद्धस्य सार्वात्म्ये सिद्धसाधनकल्पनागौरवानुचितमिति यथा-न्यायोऽपि सिद्धान्तयति॥ एवं प्राप्त इति॥ देवतादिपदार्थे हेत्वन्तरमाह॥ यं पृथिवीति॥ ईश्वरो न नियन्ता अशरीरत्वात् घटवदित्युक्तं निरस्यति॥

यात्मान्तर्यम्यमृतः" इति यात्मत्वामृतत्वे मुख्ये परमात्मन उपपद्येते। "यं पृथिवी न वेद" इति च पृथिवीदेवताया अविज्ञेयमन्तर्यामिणं ब्रुवन् देवतात्मनोऽन्तर्यामित्वं दर्शयति, पृथिवीदेवता ह्यहमस्मि पृथिवीत्यात्मानं विजानीयात्। तथा "अदृष्टोऽश्रुतः" इत्यादिव्यपदेशो रूपादिविहीनत्वात् परमात्मन उपपद्यत इति। यत्तु कार्यकरणहीनस्य परमात्मनो यमयितृत्वं नोपपद्यत इति, नैष दोषः, यान्नियच्छति तत्कार्यकरणैरेव तस्य कार्यकरणवत्त्वोपपत्तेः। तस्याप्यन्यो नियन्तेत्यनवस्थादोषश्च न सम्भवति भेदाभावात्। भेदे हि सत्यनवस्थादोषोपपत्तिः। तस्मात् परमात्मैवान्तर्यामी॥

न च स्मार्त्तमतद्धर्माभिलापात्॥१९॥

स्मार्तमदृष्टत्वादयो धर्माः साङ्ख्यस्मृतिकल्पितस्य प्रधानस्याप्युपपद्यन्ते, रूपादिहीनतया तस्य तैरभ्युपगमात्। "अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः" इति हि स्मरन्ति। तस्यापि

नैष दोष इति॥ नियन्तृत्वातिरिक्तशरीरवत्त्वं वा हेतुः शरीराद्यधिष्ठातृत्वं वा। आद्ये स्वदेहनियन्तरि जीवे व्यभिचारः द्वितीयस्त्वसिद्धः। ईश्वरस्याविद्योपाधिकतत्कार्यमधिष्ठातृत्वादित्याह॥ यान्नियच्छतीति॥ अशरीरो नियन्तेति लोकदृष्टिमनुसृत्यैवोक्तम्। वस्तुतस्तु चेतनसान्निध्यात् तस्य व्यापारो नियमनं तच्छ्रितवत्त्वं नियन्तृत्वं। तच्चाविकृतमायायामस्तीति न क्वचित् शरीरं विनैवोपपन्नं। कार्यकरणवत्त्वाभावाद्ववो देहो प्राप्तः नैष विरुद्धदेहस्य व्याप्तिः। ननु देहनियन्तुर्जीवस्यान्यो नियन्ता चेत् तस्याप्यन्यः, अत आह॥ इत्यनवस्थेति॥ निरङ्कुशं सर्वनियन्तृत्वं ईश्वरस्य स्वं। तस्यानियन्तृत्वपराङ्मुखाले यविवाद इति भावस्यासम्भवः। यत्र ईश्वरात्मैकत्वानवा जीवस्य नियन्तृत्वोक्तिः। तत्र भेदाभावात् नानवस्थेत्यर्थः।

नियन्तृत्वं सर्वविकारकारणत्वादुपपद्यते । तस्मात्प्रधानमन्तर्यामिशब्दं स्यात्, ईक्षतेर्नाशब्दमित्यत्र निराकृतमपि सत् प्रधानमिहादृष्टत्वादिव्यपदेशसम्भवेन पुनराशङ्क्यते । अत उत्तरमुच्यते । न च स्मार्तं प्रधानमन्तर्यामिशब्दं भवितुमर्हति । कस्मात् । अतद्धर्माभिलापात् । यद्यप्यदृष्टत्वादिव्यपदेशः प्रधानस्य सम्भवति, तथापि न द्रष्टृत्वादिव्यपदेशः सम्भवति, प्रधानस्याचेतनत्वेन तैरभ्युपगमात् । "अदृष्टो द्रष्टा अश्रुतः श्रोता अमतो मन्ता अविज्ञातो विज्ञाता" इति हि वाक्यशेष इह भवति । आत्मत्वमपि न प्रधानस्योपपद्यते । यदि प्रधानमात्मत्वद्रष्टृत्वाद्यसम्भवान्नान्तर्याम्यभ्युपगम्यते, शारीरस्तर्ह्यन्तर्यामी भवतु । शारीरो हि चेतनत्वाद् द्रष्टा श्रोता मन्ता विज्ञाता च भवत्यात्मा च प्रत्यक्त्वात्, अमृतश्च धर्माधर्मफलोपभोगोपपत्तेः । अदृष्टत्वादयश्च धर्माः शारीरे सुप्रसिद्धाः, दर्शनादिक्रियायाः कर्तरि प्रवृत्तिविरोधात् । "न दृष्टेर्द्रष्टारं पश्येः" इत्यादिश्रुतिभ्यश्च । तस्य च कार्यकरणसङ्घातमन्तर्यमितुं शीलं भोक्तृत्वात् । तस्माच्छारीरोऽन्तर्यामीति अत उत्तरं पठति ।

प्रधानं महदादिरूपेणैव कथं प्रवर्तेत इति तर्कस्याविषय इत्यर्थः ॥ अप्रतर्क्यमिति ॥ रूपादिहीनत्वादविषयं सर्वतो दिक्षु प्रसुप्तमिव तिष्ठति जडत्वादित्यर्थः । अस्तु, अप्रधानं चेतनं तत्र धर्मोपायविज्ञानादिति हेत्वर्थः । अनात्मत्वं निरस्याह ॥ यदि प्रधानमित्यादिना ॥ अमृतश्चेति ॥ नित्यानित्यो देहान्तरभोगादुपपत्तेरित्यर्थः । यथा देवदत्तकर्तृकगमनक्रियायाः ग्रामः कर्म न देवदत्तस्तथात्मनोऽपि दर्शनादिक्रियाया अनात्मा विषयः न त्वात्मा क्रियायाः कर्तृविषयत्वायोगादित्यर्थः ।

शारीरश्चोभयेऽपि हि भेदेनैनमधीयते ॥ २० ॥

नेति पूर्वसूत्रादनुवर्तते, शारीरश्च नान्तर्यामी स्यात् यद्यपि द्रष्टृत्वादयो धर्मास्तस्य संभवन्ति तथापि घटाकाशवदुपाधिपरिच्छिन्नत्वान्न स कार्त्स्न्येन पृथिव्यादिष्वन्तरवस्थातुं नियन्तुं च शक्नोति। अपि च। उभयेऽपि हि शाखिनः काण्वा माध्यन्दिनाश्चान्तर्यामिणो भेदेनैनं शारीरं पृथिव्यादिवदधिष्ठानत्वेन नियम्यत्वेन चाधीयते। "यो विज्ञाने तिष्ठन्" इति काण्वाः। "य आत्मनि तिष्ठन्" इति माध्यन्दिनाः। य आत्मनि तिष्ठन्नित्यस्मिंस्तावत् पाठे भवत्यात्मशब्दः शारीरस्य वाचकः। यो विज्ञाने तिष्ठन्नित्यस्मिन्नपि पाठे विज्ञानशब्देन शारीर उच्यते, विज्ञानमयो हि शारीर इति। तस्माच्छारीरादन्य ईश्वरोऽन्तर्यामीति सिद्धम्। कथं पुनरेकस्मिन्देहे द्वौ द्रष्टारावुपपद्येते। यश्चायमीश्वरोऽन्तर्यामी यश्चायमितरः शारीरः। का पुनरिहानुपपत्तिः। "नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा"

कर्त्तरीति ॥ क्रियायां गुणः कर्ता प्रधानं कर्म तत्रैकस्य [illegible] गुणत्वप्रधानत्वयोर्विरोधात् न कर्तुः कर्मत्वमित्यर्थः। दृष्टेर्द्रष्टारमात्मानं तया दृष्ट्या द्रष्टा न विषयीकुर्य्या इत्यादिना तेषामद्रष्टृत्वादिधर्माः शारीरस्येत्याह ॥ नेति ॥ अपिशब्दसूचितहेतुमुक्त्वा चशब्दोक्तं हेतुमाह ॥ अपि चोभयेऽपीति ॥ भेदेनेति सूत्रात् तात्त्विकभेदे प्राप्ते निरसितुं पृच्छति ॥ कथमिति ॥ नन्वन्यो भोक्ता जीवः ईश्वरश्चाभोक्तेति न विरोध इति पृच्छति ॥ का पुनरिति ॥ सर्वो भेदः श्रुतिविरुद्ध इति पूर्ववाद्याह ॥ नान्य इति ॥ स एव च ह्यर्थमाह ॥ अन्तर्यामि च नेत्युक्ति [illegible] निषेधति ॥ नियन्तृत्वादिना [illegible] विशेषेण द्रष्टृ [illegible] ॥ तस्मात् [illegible] आत्मनि तिष्ठन्निति [illegible] द्रष्टृभेदोक्तिरयुक्ता । नान्य

इत्यादिश्रुतिवचनं विरुध्येत। यत्र हि प्रकृतादन्तर्यामिणोऽन्यं द्रष्टारं श्रोतारं मन्तारं विज्ञातारं चात्मानं प्रतिषेधति। नियन्त्रन्तरप्रतिषेधार्थमेतद्वचनमिति चेत्, न, नियन्त्रन्तराप्रसङ्गात्, अविशेषश्रवणाच्च। अत्रोच्यते। अविद्याप्रत्युपस्थापितकार्यकरणोपाधिनिमित्तोऽयं शारीरान्तर्यामिणोर्भेदव्यपदेशो न पारमार्थिकः। एको हि प्रत्यगात्मा भवति, न द्वौ प्रत्यगात्मानौ सम्भवतः। एकस्यैव तु भेदव्यवहार उपाधिकृतः, यथा घटाकाशो महाकाश इति। ततश्च ज्ञातृज्ञेयादिभेदश्रुतयः प्रत्यक्षादीनि च प्रमाणानि संसारानुभवो विधिप्रतिषेधशास्त्रञ्चेति सर्वमेतदुपपद्यते। तथा च श्रुतिः "यत्र हि द्वैतमिव भवति, तदितर इतरं पश्यति" इत्यविद्याविषये सर्वव्यवहारं दर्शयति। "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत् केन कं पश्येत्" इति विद्याविषये सर्वव्यवहारं वारयति।

इति वाक्यद्वये भेदनिरासादिति प्राप्ते भेद उपाधिकल्पितः श्रुतिस्त्वा-त्मभूम्न इति समाधत्ते॥ अत्रोच्यत इति॥ भेदः सत्यः किं न स्यादित्यत आह॥ एको हीति॥ गौरवेण द्वयोरन्तर्यामित्वासम्भवादेक एव तद्धीश्वरः तदन्तर्यामिणो घटवदनात्मत्वात्मभेदः सत्य इत्यर्थः॥ ततश्चेति॥ कल्पितभेदाङ्गीकाराद्भेदापेक्षं सर्वं युज्यत इत्यर्थः। तत्र इत्यत्रापि ब्राह्मणं चेदैः सर्वानपि यजेतेति विधिः। इत्यादिकुशलो धर्मों-र्थः। एवमन्यत्राप्युदाहरति॥ तथेति॥ सर्वविद्याकृतपारदर्शिद्यो-त्यानन्तरं यथा निद्रां च प्राप्नोति परां बोध्यते तथैव विद्वोक्ता निर्दि-शति॥ वर्णादीति॥ चाक्षुषत्वमपि कर्मेन्द्रियैः स्पर्शाद्यं कर्मेन्द्रियैरेव। गोत्रं वंशः। वर्णो ब्राह्मणत्वादि जातिः। चक्षुःश्रोत्रयुक्तं चक्षुःश्रोत्रम्।

अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेः ॥ २१ ॥

"अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते, यत्तदद्रेश्यमग्राह्यमगोत्रमवर्णमचक्षुःश्रोत्रं तदपाणिपादं नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं तदव्ययं यद् भूतयोनिं परिपश्यन्ति धीराः" इति श्रूयते। तत्र संशयः। किमयमदृश्यत्वादिगुणको भूतयोनिः प्रधानं स्यात्, उत शारीरः, आहोस्वित् परमेश्वर इति। तत्र प्रधानमचेतनं भूतयोनिरिति युक्तम् अचेतनानामेव तस्य दृष्टान्तत्वेनोपादानात् "यथोर्णनाभिः सृजते गृह्णते च, यथा पृथिव्यामोषधयः सम्भवन्ति। यथा सतः पुरुषात् केशलोमानि तथाऽक्षरात् सम्भवतीह विश्वम्" इति। नन्वूर्णनाभिः पुरुषश्चेतनाविह दृष्टान्तत्वेनोपात्तौ, नेति ब्रूमः, न हि केवलस्य चेतनस्य तत्र सूत्रयोनित्वं केशलोमयोनित्वं चास्ति। चेतनाधिष्ठितं ह्यचेतनमूर्णनाभिशरीरं सूत्रस्य योनिः पुरुषशरीरं च केशलोमानामिति प्रसिद्धम्। अपि च पूर्वत्राद्रष्टृत्वाद्यभिलापसम्भवेऽपि द्रष्टृत्वाद्यभिलापासम्भवान्न प्रधानमभ्युपगतम्। इह त्वदृश्य-

---

पाणिपादमित्यत्रापाणिपादं ज्ञानकर्मेन्द्रियविवर्जितम्। विभुं प्रभुं सुसूक्ष्मं दुर्ज्ञेयत्वात्। नित्याव्ययपदाभ्यां नाशापक्षययोर्निरासः। भूतानां योनिं प्रकृतिं यत् पश्यन्ति धीराः पण्डितास्तदक्षरं ब्रह्मविद्यावेद्यमित्यन्वयः॥ अदृश्यत्वादिगुणानां ब्रह्मप्रधानसाधारण्यात् संशयः। पूर्ववद् द्रष्टृत्वादीनां चेतनधर्माणामश्रुतेः। अस्तु प्रधानमिति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षयति॥ तत्रेति॥ पूर्वपक्षे प्रधानाद्युपास्तिः सिद्धान्ते निर्गुणधीरिति फलं। ऊर्णनाभिर्लूताकीटः तन्तून् शरीरात् सृजति उपसंहरति चेत्यर्थः। सतो जीवतः। ननु पूर्वं निरस्तं प्रधानं कथमुत्थाप्यते तत्राह॥

त्वादयो धर्माः प्रधाने संभवन्ति, न चात्र विरुध्यमानो धर्मः कश्चिदभिलप्यते। ननु "यः सर्वज्ञः सर्ववित्" इत्ययं वाक्यशेषोऽचेतने प्रधाने न संभवति, कथं प्रधानं भूतयोनिः प्रतिज्ञायत इति। अत्रोच्यते। "यया तदक्षरमधिगम्यते यत्तदद्रेश्यम्" इत्यक्षरशब्देनादृश्यत्वादिगुणकं भूतयोनिं श्रावयित्वा पुनः श्रावयिष्यति "अक्षरात्परतः परः" इति। तत्र यः परोऽक्षरात् श्रुतः, स सर्वज्ञः सर्ववित् संभविष्यति, प्रधानमेव त्वक्षरशब्दनिर्दिष्टं भूतयोनिः। यदा तु योनिशब्दो निमित्तवाची, तदा शारीरोऽपि भूतयोनिः स्यात्, धर्माधर्माभ्यां भूतजातस्योपार्जनादिति। एवं प्राप्तेऽभिधीयते, योऽयमदृश्यत्वादिगुणको भूतयोनिः, स परमेश्वर एव स्यान्नान्य इति। कथमेतदवगम्यते। धर्मोक्तेः। परमेश्वरस्य हि धर्म इहोच्यमानो दृश्यते "यः सर्वज्ञः सर्ववित्" इति। न हि प्रधानस्याचेतनस्य शारीरस्य वोपाधिपरिच्छिन्नदृष्टेः सर्वज्ञत्वं सर्ववित्त्वं वा संभवति। नन्वक्षरशब्दनिर्दिष्टाद् भूतयोनेः परस्यैवैतत् सर्वज्ञत्वं सर्ववित्त्वञ्च न-

---

अपि चेति॥ अत्र प्रधाने विरुध्यमानोऽनभ्यावितो वाक्यशेषः श्रुत इति शङ्कते॥ ननु य इति॥ पञ्चम्यन्ताक्षरश्रुत्या मूलप्रकृतेः प्रत्यभिज्ञानात् प्रधानात्परस्योक्तस्य जगन्निमित्तेश्वरस्य सर्वज्ञत्वादिकमित्याह। अत्रोच्यत इति। सन्दिग्धे तु वाक्यशेषादिति न्यायेन सिद्धान्तयति॥ एवं प्राप्त इति॥ चेतनाचेतनत्वेन सन्दिग्धे भूतयोनौ यः सर्वज्ञ इति वाक्यशेषादीश्वरत्वनिर्णय इत्ययुक्तं वाक्यभेदे भूतयोनेः प्रत्यभिज्ञापकाभावादिति शङ्कते॥ नन्विति। जनिकर्तुः प्रकृतिरिति सूत्रेण प्रकृतेरपादान-संज्ञायां पञ्चमी अरूपादक्षरात् सम्भवतीति प्रकृतित्वेनोक्ताक्षरस्य भूत-

भूतयोनिविषयमित्युक्तम्। अत्रोच्यते। "नैवं सम्भवति यत्कारणम् अक्षरात् सम्भवतीह विश्वम्" इति प्रकृतं, भूतयोनिमिह जायमानप्रकृतित्वेन निर्दिश्यानन्तरमपि जायमानप्रकृतित्वेनैव सर्वज्ञं निर्दिशति।

"यः सर्वज्ञः सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपः।
तस्मादेतद्ब्रह्म नामरूपमन्नञ्च जायते" ॥ इति ॥

तस्मान्निर्देशसाम्येन प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् प्रकृतस्यैवाक्षरस्य भूतयोनेः सर्वज्ञत्वं सर्ववित्त्वञ्च धर्म उच्यत इति गम्यते। "अक्षरात्परतः परः" इत्यत्रापि न प्रकृतात् भूतयोनेरक्षरात् परः कश्चिदभिधीयते। कथमेतदवगम्यते। "येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यं, प्रोवाच तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्याम्" इति प्रकृतस्यैवाक्षरस्य भूतयोनेरदृश्यत्वादिगुणकस्य वक्तव्यत्वेन प्रतिज्ञातत्वात्। कथं तर्ह्यक्षरात्परतः पर इति व्यपदिश्यत इत्युत्तरसूत्रे वक्ष्यामः।

योनेर्वाक्यशेषे तस्मादिति प्रकृतित्वलिङ्गेन प्रत्यभिज्ञानमस्तीति समाधत्ते अत्रोच्यत इति॥ एतत् कार्यं ब्रह्म हिरण्यगर्भात्मकं नामरूपं सूक्ष्मं ततोऽन्नं व्रीह्यादीत्यर्थः। यदुक्तं पञ्चम्यन्ताक्षरश्रुत्या भूतयोनेः प्रत्यभिज्ञानादचेतनत्वमिति तत्राह॥ अक्षरात् पर इति। नायमक्षरशब्दो भूतयोनिं परामृशति परविद्याधिगम्यत्वेनोक्तस्याक्षरस्य भूतयोनेरक्षरं पुरुषं वेदेत्यक्षरश्रुत्या वेद्यत्वाभिधानात् पूर्वमेव ब्रह्मत्वेन परामर्शादित्याह॥ येनेति॥ येन ज्ञानेनाक्षरं भूतयोनिं सर्वज्ञं पुरुषं वेद तां ब्रह्मविद्यां योग्यशिष्याय प्रोवाचेति। अमूर्तादिरूपकस्य अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः अक्षरात् परतः पर इति वक्ष्यमाणः परो भूतयोनिरिति गम्यत इत्यर्थः। तर्हि पञ्चम्यन्ताक्षरशब्दार्थः क इत्याशङ्क्याव्याकृतमिति वक्ष्यत इत्याह॥ कथमिति॥ सर्वज्ञेति वक्ता-ख्ययाऽपि लिङ्गेनास्य ब्रह्मत्वमित्याह॥ अपि चेति॥ ननु प्रधानविद्या-

अपि चात्र "द्वे विद्ये वेदितव्ये उक्ते परा चैवापरा च" इति। तत्रापरामृग्वेदादिलक्षणां विद्यामुक्त्वा ब्रवीति "अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते" इत्यादि। तत्र परस्या विद्याया विषयत्वेनाक्षरं श्रुतम्। यदि पुनः परमेश्वरादन्यदहृश्यत्वादिगुणकमक्षरं परिकल्प्येत, नेयं परा विद्या स्यात्। परापरविभागो ह्ययं विद्ययोरभ्युदयनिःश्रेयसफलतया परिकल्प्यते। न च प्रधानविद्या निःश्रेयसफला केनचिदभ्युपगम्यते। तिस्रश्च विद्याः प्रतिज्ञायेरन् त्वत्पक्षेऽक्षराद् भूतयोनेः परस्य परमात्मनः प्रतिपाद्यमानत्वात्। द्वे एव तु विद्ये वेदितव्ये इह निर्दिष्टे। "कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति" इति चैकविज्ञानेन सर्वविज्ञानापेक्षणं सर्वात्मके ब्रह्मणि विवक्ष्यमाणेऽवकल्पते, नाचेतनमात्रैकायतने प्रधाने, भोग्यव्यतिरिक्ते वा भो-

---

ऽपि कारणविषयत्वात् परेत्यत आह॥ परापरविभागो हीति॥ अनित्यफलत्वेनापरविद्यां निन्दित्वा मुमुक्षवे ब्रह्मविद्यां प्रोवाचेति वाक्यशेषोक्तेरित्यर्थः। अस्तु प्रधानविद्याऽपि मुक्तिफलत्वेन परेत्यत आह॥ न चेति॥ ननु यः सर्वज्ञ इत्यग्रे परविद्याविषय उच्यते, अद्रेश्यवाक्येन तु प्रधानविद्योच्यत इत्यत आह॥ तिस्रश्चेति॥ इतश्च भूतयोनेर्ब्रह्मत्वमित्याह॥ कस्मिन्निति॥ अचेतनमात्रस्यैकायनमुपादानं तज्ज्ञानात् कार्यज्ञानेऽपि तदकार्याणामात्मनां ज्ञानं न भवति। एवं जीवे ज्ञाते तदकार्यस्य भोग्यस्य ज्ञानं न भवतीत्यर्थः। ब्रह्मविद्याप्रदानाच्च भूतयोनिर्ब्रह्मेत्याह॥ अपि चेति॥ स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्यानां प्रतिष्ठां यथाग्निभूमिं ब्रह्मविद्यात्मकाय। ब्रह्मापि सर्ववेद्यानां विद्याकलानां चात्मत्वाद् ब्रह्मविद्या सर्वविद्याप्रतिष्ठा। अक्षरपरविद्याप्रकरणत्वे लिङ्गान्तरमाह॥ अपरेति॥ इयते न कर्मोति यथा निर्णायकः। अदृढा निन्द-

करोति। अपि च "स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्याप्रतिष्ठामथर्वाय ज्येष्ठपुत्राय प्राह" इति। ब्रह्मविद्यां प्राधान्येनोपक्रम्य परापरविभागेन परां विद्यामक्षराधिगमनीं दर्शयंस्तस्या ब्रह्मविद्यात्वं दर्शयति। सा च ब्रह्मविद्यासमाख्या तदधिगम्यस्याक्षरस्याब्रह्मत्वे बाधिता स्यात्। अपरा ऋग्वेदादिलक्षणा कर्मविद्या ब्रह्मविद्योपक्रम उपन्यस्यते ब्रह्मविद्याप्रशंसायै, प्लवा ह्येते अदृढा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्म। एतच्छ्रेयो येऽभिनन्दन्ति मूढा जरां मृत्युं ते पुनरेवापि यन्ति" इत्येवमादिनिन्दावचनात्। निन्दित्वा चापरां विद्यां ततो विरक्तस्य परविद्याधिकारं दर्शयति "परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान् ब्राह्मणोऽपि निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेन, तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत् समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम्" इति। यत्तूक्तमचेतनानां पृथिव्यादीनां दृष्टान्तत्वेनोपादानाद् दार्ष्टान्तिकेनाप्यचेतनेनैव भूतयोनिना भवितव्यमिति, तदयुक्तम्। न हि दृष्टान्तदार्ष्टा-

---

फलवत्त्वादनावृत्ताः षोडशर्त्विजः पत्नी यजमानश्चेत्यष्टादश। अत्रैव नाशनिमित्तेन निकृष्टमिति यज्ञरूपाः। तथा हि [illegible] यत्र [illegible], यजत इति यजमानः, मन्त्रैर्[illegible] इति [illegible] नकारान्तादेशो [illegible] इति पत्नी), एव- [illegible] इति यज्ञरूपा [illegible] कर्म [illegible], एतदेव कर्म श्रेयो [illegible] ते [illegible]। तद्विज्ञानार्थं ब्रह्मज्ञानार्थं गुरुमभि- गच्छेदेवेति नियमः। ब्रह्मनिष्ठ[illegible] गुरुं धारयति।

न्तिकयोरत्यन्तसाधर्म्येण भवितव्यमिति नियमोऽस्ति । अपि च स्थूलाः पृथिव्यादयो दृष्टान्तत्वेनोपात्ता इति न स्थूल एव दार्ष्टान्तिको भूतयोनिरभ्युपगम्यते, तस्माददृश्यत्वादिगुणको भूतयोनिः परमेश्वर एव ।

विशेषणभेदव्यपदेशाभ्याञ्च नेतरौ ॥२२॥

इतश्च परमेश्वर एव भूतयोनिः, नेतरौ शारीरः प्रधानं वा । कस्मात् । विशेषणभेदव्यपदेशाभ्याम् । विशिनष्टि हि प्रकृतं भूतयोनिं शारीराद्विलक्षणत्वेन "दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः स बाह्याभ्यन्तरो ह्यजोऽप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः" इति । न ह्येतद्दिव्यत्वादिविशेषणमविद्याप्रत्युपस्थापितनामरूपपरिच्छेदाभिमानिनः तद्धर्मांश्च स्वात्मनि कल्पयतः शारीरस्योपपद्यते । तस्मात् साक्षादौपनिषदः पुरुष इहोच्यते । तथा प्रधानादपि प्रकृतं भूतयोनिं भेदेन व्यपदिशति "अक्षरात्परतः परः" इति ।

योनिर्यमिति ॥ कार्यस्योपादानाभिन्नत्वमित्यंशे दृष्टान्तः । सर्वांशत्वे तदा-ऽनिष्टापत्तेरित्याह ॥ अपि च स्थूला इति ॥ विशेषणाच्च जीवो भेदो-क्तेर्न प्रधानमिति हेतुद्वयं विभज्य व्याचष्टे ॥ विशिनष्टि हीत्यादिना ॥ दिव्यो द्योतनात्मकः स्वयं ज्योतिरमूर्तः पूर्णः पुरुषः पुरिशयः [illegible] बाह्यं स्थूलमभ्यन्तरं कारणं सूक्ष्मं ताभ्यां सहाधिष्ठानत्वेन तिष्ठति स बाह्याभ्यन्तरः, नहि तथा श्रुतिषु प्रसिद्ध इत्यर्थः । अविद्याकृतं नामरूपा-त्मकं शरीरं तेन परिच्छेदोऽस्यास्तु । तस्य शारीरस्य दिव्यत्वाद्यनुप-पत्तिरित्यर्थः । अक्षरशब्देन प्रधानोक्तावक्षरस्य [illegible] प्रसिद्धानं वाच्येन । तमाह । अक्षरमव्याकृतमिति ॥ [illegible] व्याप्नोति अविकार-

अक्षरमव्याकृतं नामरूपबीजशक्तिरूपं भूतसूक्ष्ममीश्वराश्रयं तस्यैवोपाधिभूतं, सर्वस्माद्विकारात्परो योऽविकारः, तस्मात् परतः पर इति भेदेन व्यपदेशात् परमात्मानमिह विवक्षितं दर्शयति । नात्र प्रधानं नाम किंचित्स्वतन्त्रं तत्त्वमभ्युपगम्य तस्माद्भेदव्यपदेश उच्यते । किं तर्हि यदि प्रधानमपि कल्प्य-

---

जातमित्यक्षरं । अव्याकृतमक्षरं यदस्तीति यावत् । नामरूपयोर्बीजं ईश्वरः तस्य शक्तिरूपं परतन्त्रत्वादुपादानमपि शक्तिरित्युक्तम् । भूतानां सूक्ष्माः संस्कारा यत्र तद्भूतसूक्ष्मम् । ईश्वरचिन्मात्र आश्रयो यस्य तत्तथा । तस्यैव चिन्मात्रस्य जीवेश्वरभेदोपाधिभूतं यस्य ईश्वर आश्रयो विषयो यस्येति नानाजीववादिनां व्याख्यानं भाष्याद्बहिर्भूतं । एतस्मिन्नु खल्वक्षरे आकाश ओतश्च प्रोतश्चेत्योतप्रोतभावेनाव्याकृतस्य चिदाश्रयत्वश्रुतेः, आश्रयपदस्य षष्ठ्या निर्मूलत्वात् । न हि भूतप्रकृतेर्भेदे किंचिन्मानमस्ति । न च "इन्द्रो मायाभिः" इति श्रुतिर्मानं । "अजामेकां" इत्याद्यनेकश्रुतिबलेन लाघवतर्कसहायेन तस्याः श्रुतेर्बुद्धिभेदेन मायाभेदानुवादित्वात् । तदुक्तं सुरेश्वराचार्यैः "सत्त्वविद्याभेदेऽप्य [illegible] विद्यव" इति । सांख्ययोगाचार्याः प्रकृतिश्चामकर्तारं भूतप्रकृतिमेकां वदन्ति । नन्वविद्यैक्ये बन्धमुक्तिव्यवस्था कथं । न च व्यवस्था नास्तीति वाच्यं श्रवणे मुक्तस्यादर्शनादिति चेत् । उच्यते । ये त्वविद्या-नानात्वमिच्छन्ति तैरपि परिणामित्वेन सांशत्वमविद्याया अङ्गीकार्यं, तथा चाज्ञानांशः जीवस्वरूपतामापन्ना परिणता विद्यांशोपाधिभेदाद्भेदा-व्यवस्था सिध्यति । यस्य ज्ञानमन्तःकरणे जायते तस्यान्तःकरणपरिणामज्ञानांशनाशी शक्तिरिति । एवञ्च मोक्षः स्वरूपानन्दप्राप्तिः मायादौ मर्यादिविद्यद्वमवो जीवन्मुक्तिपाक्षवेति सर्वंसमाधिरं भवति । न चैवं नानाजीववादविशेषः मूलप्रकृतिनानात्वाभावादिदम् वरुते भेदः । अविकार इति । ननु प्रकृता मती प्राधान्य हि व्यपदेश तस्मात् कथमप्रधानाद्भेदोऽभिधीयतामित्यत आह । नात्रेति । कार्यं तत्त्वतः प्रधी-

मानं [illegible] परिक्षेपेण, [illegible] । [illegible] इति, परमेश्वरो भूतयोनिरित्येतदेव [illegible] । [illegible] परमेश्वरो भूतयोनिः ॥

रूपोपन्यासाच्च ॥ २३ ॥

अपि च "अक्षरात्परतः परः" इत्यस्यानन्तरम् "एतस्माज्जायते प्राणः" इति प्राणप्रभृतीनां पृथिवीपर्य्यन्तानां तत्त्वानां सर्गमुक्त्वा तस्यैव भूतयोनेः सर्वविकारात्मकं रूपमुपन्यस्यमानं पश्यामः। "अग्निर्मूर्द्धा चक्षुषी चन्द्रसूर्य्यौ दिशः श्रोत्रे वाग्विवृताश्च वेदाः। वायुः प्राणो हृदयं विश्वमस्य पद्भ्यां पृथिवी ह्येष सर्वभूतान्तरात्मा" इति। तच्च परमेश्वरस्यैवोचितं सर्वविकारकारणत्वात्, न शारीरस्य तनुमहिम्नो, नापि प्रधानस्यायं रूपोपन्यासः सम्भवति सर्वभूतान्तरात्मत्वासम्भवात्, तस्मात् परमेश्वर एव भूतयोनिर्नेतराविति गम्यते। कथं पुनर्भूतयोनेरयं रूपोपन्यास इति गम्यते। प्रकरणात्। "एष" इति च प्रकृतानुकर्षणाद्, भूतयोनिं हि प्रकृत्य "एतस्माज्जायते प्राण एष सर्वभूतान्तरात्मा" इत्यादि वचनं भूतयोनिविषयमेव भवति। यथोपाध्यायं प्रकृत्य "एतस्मादधीष्व एष वेदवेदाङ्गपारगः" इति वचनम् उपाध्यायविषयं भवति तद्वत्।

यत इति प्रधानपरामर्शेव। ततोऽन्यस्याप्रामाणिकत्वादित्यर्थः। अतोऽप्रधानमेव भूतयोनिरिति पूर्वपक्षं कृत्वा निरस्यते। अविरोधेनार्थात् शाङ्करवर्णितप्रधाननिरास इति मन्तव्यं। इत्यक्षरतैनाद्दौ सूत्रं व्याचष्टे। अपि चेत्यादिना। "प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च खं वायुर्ज्योति-

कथं पुनरद्रेश्यत्वादिगुणकस्य भूतयोनेर्विग्रहवद्रूपं संभवति। सर्वात्मत्वविवक्षयेदमुच्यते, न तु विग्रहवत्त्वविवक्षयेति। "अहमन्नमहमन्नमहमन्नम्" इत्यादिवत्। अन्ये पुनर्मन्यन्ते, नायं भूतयोनेरूपोपन्यासः जायमानत्वोपन्यासात् "एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च। खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी" इति हि पूर्वत्र प्राणादेः पृथिव्यन्तस्य तत्त्वजातं जायमानत्वेन निर्दिष्टत्। उत्तरत्रापि च "तस्मादग्निः समिधो यस्य सूर्यः" इत्येवमादि, अतश्च "सर्वा ओषधयो रसाश्चे"त्येवमन्तं जायमानत्वेनैव निर्देक्ष्यति। इहैव कथमकस्मादन्तराले भूतयोनेरूपमुपन्यस्येत। सर्वात्मत्वमपि सृष्टिं परिसमाप्योपदेक्ष्यति "पुरुष एवेदं विश्वं कर्म" इत्यादिना। श्रुतिस्मृत्योश्च त्रैलोक्यशरीरस्य प्रजापतेर्जन्म निर्दिश्यमानमुपलभामहे "हिरण्यगर्भः समवर्त्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत्, स दधार पृथिवीं द्यामुतेमां, कस्मै देवाय हविषा विधेम:" इति समवर्त्ततेत्यजायतेत्यर्थः। तथा स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते,

---

रापः पृथिवी" इति श्रुतिः। "अग्निर्द्युलोकः, असौ वाव लोको गौतमाग्निः" इति श्रुतेः। विवृताः वेदाः वागित्यन्वयः। पद्भ्यां पादावित्यर्थः। यस्येदं रूपं स एव सर्वप्राणिनामन्तरात्मेत्यर्थः। सर्वात्मत्व इति व्यस्तसृष्टेरित्यर्थः। यथा कश्चित् सामवित् स्वस्य सर्वात्मत्वमहमन्नाद-महमिति साम गायति न स्वस्यान्नादित्वानात्मनो विवक्षति। एवमत्रापि, तथेहापीत्याह॥ अहमन्नमिति॥ इतिश्रुत्युक्तवाक्यान्तरं दर्शयति॥ अन्ये पुनरिति॥ एष सर्वभूतान्तरात्मा इत्यादि इति श्रुत्यन्वयेन हिरण्यगर्भस्य जायमानत्वेनोपन्यासादित्यर्थः। निर्दिश-

आदिकर्ता स भूतानां ब्रह्माग्रे समवर्तत” इति।

विकारपुरुषस्यापि सर्वभूतान्तरात्मत्वं सम्भवति, प्राणात्मना सर्वभूतानामध्यात्ममवस्थानात्। अस्मिन् पक्षे “पुरुष एवेदं विश्वं कर्म” इत्यादिरूपोपन्यासः परमेश्वरप्रतिपत्तिहेतुरिति व्याख्येयम्॥

वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात् ॥ २४ ॥

“को न आत्मा किं ब्रह्मेति आत्मानमेवेमं वैश्वानरं सम्प्रत्य-

टयोपादित्यर्थः। अग्निर्द्युलोको यस्य समिद्रूपः सूर्यः सोऽपि द्युलोकाग्नि-समिधः इन्धनानीत्यर्थः। “तस्यादित्य एव समित्” इति श्रुत्यन्तरात्। अतो मध्येऽपि वृष्टिरेव वायव्या न रूपमिति भावः। यद्वाऽग्निर्मूर्धेत्यत्र मूर्ध-योगेः सर्वात्मत्वं विवक्षितमिति तत्रेत्याह॥ सर्वात्मत्वमपीति॥ ननु हिरण्यगर्भस्य जन्माश्रवणात् कथमत्र ग्रहणं तत्राह॥ श्रुतीति॥ अग्रे समवर्तत जातः सन् भूतस्यासीदेकः पतिरीश्वरः सोऽधारादभवत् स सूत्रात्मा द्यामिमां पृथिवीं च स्थूलं सर्वमधारयत् कशब्दस्य प्रजापतिसंज्ञात्वे सर्व-नामत्वाभावेन वा इत्ययोगः एकारलोपेनैकस्मै देवाय प्राणात्मने हविषा विधेम परिचरेमेति व्याख्येयं। “कतमः स एको देव इति प्राणः” इति श्रुतेः। यद्वा यस्मादयं जातस्तस्मा एकस्मै देवायेत्यर्थः। “एको देवः सर्वभूतेषु गूढः” इति श्रुत्यन्तरात्। ननु तस्य भूतान्तरात्मत्वं कथं। तत्राह॥ विकारेति॥ पूर्वकल्पे प्रकृष्टोपासनाकर्मवशादस्मिन् कल्पे सर्वप्राणिसमष्टिलिङ्गानां व्यापकं सर्वप्राणान्तर्गतं ज्ञानकर्मेन्द्रियप्रा-णात्मकसमष्टिलिङ्गशरीरं जायते तद्रूपस्य सूत्रात्मनः सर्वभूतान्तरात्मत्वं युक्तमित्यर्थः। रूपस्य सूत्रार्थमाह॥ अस्मिन् पक्ष इति॥ कर्म वचनं सर्वं मैत्रकार्यादिकं तपश्च ब्रह्म एवेति सर्वात्मत्वरूपोपन्यासात् भूत-योनौ वेदे वाक्यं समन्वितमित्यर्थः॥ वैश्वानरः॥ छान्दोग्यमुदाहरति॥ को न इति॥ प्राचीनशालादयः पञ्च ऋषयः मिलिता मीमां-सांचक्रुः को न आत्मा किं ब्रह्मेति। आत्मैव ब्रह्मेति आत्मार्थं पद-

ध्येषि तमेव नो ब्रूहीति" इति चोपक्रम्य द्युसूर्यवाय्वाकाशवारि-पृथिवीनां सुतेजस्त्वादिगुणयोगमेकैकोपासननिन्दया च वैश्वानरं प्रत्येषां मूर्धादिभावमुपदिश्याम्नायते "यस्त्वेतमेवं प्रादेशमात्रमभिविमानमात्मानं वैश्वानरमुपास्ते, स सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वेष्वात्मस्वन्नमत्ति, तस्य ह वा एतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्धैव सुतेजाश्चक्षुर्विश्वरूपः प्राणः पृथग्वर्त्मात्मा

इयं। ते पञ्चापि निश्चयार्थमुद्दालकमाजग्मुः। सोऽपि सम्यङ् न वेदेति तेनोद्दालकेन सह षडप्यश्वपतिं कैकेयं राजानमागत्योचुः आत्मानमिति अध्येषि स्मरसि तमेव नो ब्रूहीति। राजा तु तेषां भ्रान्तिनिरासाय तान् प्रत्येकमपृच्छत्। कं त्वमात्मानमुपास्से इति। ते च प्राचीनशाला-दयः क्रमेण तं प्रत्येकमूचुः। दिवमेवाहं वैश्वानरं वेद्मि। आदित्यमेवाहं वेद्मि। वायुमेव। आकाशमेव। अप एव पृथिवीमेवाहं वेद्मीति। ततो राजा द्युसूर्यादीनां दशानां यथाक्रमेण सुतेजस्त्वविश्वरूपत्वपृथग्वर्त्मात्मत्व-बहुलत्वरयित्वप्रतिष्ठात्वगुणान् विधाय भवन्तो यदि मामपृष्ट्वा द्युसूर्या-दिषु भगवतो वैश्वानरस्याङ्गेष्वेव प्रत्येकं वैश्वानरत्वदृष्टयो भवेयुस्तदा क्रमेण मूर्धपाताक्ष्यन्धप्राणोत्क्रमणदेहविशीर्णत्ववस्तिभेदपादशोषा भवतां स्युरिति प्रत्येकोपासनं निन्दित्वा सुतेजस्त्वगुणको द्युलोकोऽस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्धा विश्वरूपत्वगुणकः सूर्यो यस्य चक्षुरित्येवं द्युसूर्यादीनां मूर्धादि-भावमुपदिश्य समस्तवैश्वानरध्यानविधिराम्नायते॥ यस्त्वेतमिति॥ अभि-मुखेनापरोक्षतया विश्वं विमिमीते जानातीत्यभिविमानः। तं सर्वात्मत्वे-न तदुपासकः सर्वत्र भोज्यं भुङ्क्त इत्यर्थः। लोका भूरादयो भूतानि शरी-राण्यात्मानो जीवा इति भेदः। सु तेजः कान्तिर्यस्य द्युलोकस्य स सुतेजाः विश्वानि रूपाणि यस्य सूर्यस्य। "एष शुक्र एष नील" इति श्रुतेः। पृथङ्नानाविधं वर्त्मगमनं आत्मा स्वभावो यस्य वायोः स नाना-गतिस्वभावोऽस्य प्राणः बहुलत्वं व्यापित्वं तद्गुण आकाशोऽस्य सन्देहो देहमध्यवर्तित्वं मध्यं तत्स्था आपो रयिः वस्तिर्मूत्रस्थानं प्रतिष्ठापृथ्वी

सन्देहो बहुलो बस्तिरेव रयिः, पृथिव्येव पादावुर एव वेदि-र्लोमानि बर्हिर्हृदयं गार्हपत्यो मनोऽन्वाहार्यपचन, आस्यमा-हवनीयः" इत्यादि। तत्र संशयः। किं वैश्वानरशब्देन जाठ-रोऽग्निरुपदिश्यत, उत भूताग्निरथ तदभिमानिनी देवता, अथ वा शारीर आहोस्वित् परमेश्वर इति। किं पुनरत्र संशयकारणम्। वैश्वानर इति जाठरभूताग्निदेवतानां साधा-रणशब्दप्रयोगादात्मेति च शारीरपरमेश्वरयोः। तत्र कस्योपा-दानं न्याय्यं, कस्य वा हानमिति भवति संशयः। किन्तावत् प्राप्तं जाठरोऽग्निरिति। कुतः। तत्र हि विशेषेण क्वचित्प्र-योगो दृश्यते "अयमग्निर्वैश्वानरो योऽयमन्तःपुरुषे, येनेदमन्नं पच्यते यदिदमद्यते" इत्यादौ। अग्निमात्रं वा स्यात्, सामा-न्येनापि प्रयोगदर्शनात् "विश्वस्मा अग्निं भुवनाय देवा वैश्वा-नरं केतुमह्नामकृण्वन्" इत्यादौ। अग्निशरीरा वा देवता स्यात्, तस्यामपि प्रयोगदर्शनात् "वैश्वानरस्य सुमतौ स्याम,

---

पृथिवी तस्य पादौ तस्य ह्याधारत्वं सम्पादयति ॥ उर एवेत्यादिना ॥ पूर्वपक्षमस्याह शब्दादिसाधारणधर्मस्य वाक्यशेषस्यार्थमुक्त्वा लिङ्गेन अग्निहोत्रसम्बन्धं, तदुपक्रमस्य साधारणवैश्वानरशब्दस्य वाक्यशेषस्थ-कोष्ठाधारत्वलिङ्गेन जाठरनिश्चयमिति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति ॥ किं ताव-दित्यादिना ॥ पूर्वोत्तरपक्षयोर्जाठरब्रह्मणोर्ध्यानं फलम्। अद्यते तदन्नं येन पच्यते सोऽयं पुरुषे शरीरेऽन्तरग्निरित्यर्थः। पक्षान्तरमाह ॥ अग्निमात्रं वेति ॥ विश्वस्मै भुवनाय वैश्वानरमग्निमह्नां केतुं चिह्नं सूर्यं देवा अकृ-ण्वन् कृतवन्तः। सूर्योदये दिनव्यवहारादित्यर्थः। वैश्वानरस्य सु-मतौ। हि यस्मात् स भुवनानां राजा वैश्वानरोऽभिमुखा श्रीरत्नमभिश्रीरीश्वरः। तस्मात् तस्य वैश्वानरस्य सुमतौ वयं स्याम तस्मा-

राजा हि कं भुवनानामभिश्रीः" इत्येवमाद्यायाः श्रुतेर्देवता-यामैश्वर्याद्युपेतायां सम्भवात् । अथात्मशब्दसामानाधिकरण्यादुपक्रमे च "को न आत्मा किं ब्रह्म" इति केवलात्मशब्दप्रयोगादात्मशब्दवशेन वैश्वानरशब्दः परिणेय इत्युच्यते । तथापि शारीर आत्मा स्यात् तस्य भोक्तृत्वेन वैश्वानरसन्निकर्षात् प्रादेशमात्रमिति च विशेषणस्य तस्मिन्नुपाधिपरिच्छिन्ने सम्भवात् । तस्मादीश्वरो वैश्वानर इत्येवं प्राप्ते । तत इदमुच्यते वैश्वानरः परमात्मा भवितुमर्हति । कुतः । साधारणशब्दविशेषात् । साधारणशब्दयोर्विशेषः साधारणशब्दविशेषः । यद्यप्येतावुभावप्यात्मवैश्वानरशब्दौ साधारणशब्दौ, वैश्वानरशब्दस्तु त्रयाणां साधारणः, आत्मशब्दश्च द्वयोः, तथापि विशेषो दृश्यते येन परमेश्वरपरत्वं तयोरभ्युपगम्यते "तस्य ह वा एतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्धैव सुतेजाः" इत्यादि । अत्र हि

[illegible]र्हितया द्युमत्तिर्भवत्वित्यर्थः । पक्षत्रयेऽप्यरुचिं वदन् पक्षान्तरमाह ॥ अथेत्यादिना ॥ आत्मा वैश्वानर इति श्रुतेरित्यर्थः । केवलं वैश्वानरशब्द-न्यूनत्वं । अत्र जाठरो वैश्वानर इति मुख्यः पूर्वपक्षः प्राणाग्निहोत्र-होमाधारत्वलिङ्गात् । तत्र देहव्यापित्वादात्मत्वं । द्युमूर्धत्वादि-कल्पनया [illegible]त्वमिति ध्येयं । सिद्धान्तयति ॥ तत इदमिति ॥ साधारणशब्दयोरुपक्रमस्थयोर्विशेषात् प्रथमश्रुतद्युमूर्धत्वादिलिङ्गा-त्तात् । [illegible]ईश्वरपरत्वं युक्तं न चरमश्रुतकल्पितहोमाधारत्वलिङ्गेन जाठरपरत्वमित्यर्थः । ननु निर्विशेषस्य कुतो विशेष इत्यत आह ॥ अत एवेति ॥ [illegible] [illegible] [illegible] । जाठरस्यापि ध्यानार्थं [illegible] चेत् । न । [illegible] । ईश्वरस्य उपादानत्वादिविशेषः [illegible] ध्यानार्थं [illegible] । कारणत्वादिति ॥

परमेश्वर एव मूर्धादिविशिष्टोऽवस्थान्तरगतः प्रत्यगात्मत्वेनाध्येय आध्यात्मावेति गम्यते कारणत्वात् । कारणस्य हि सर्वाभिः कार्यगताभिरवस्थाभिरवस्थावत्त्वाद् द्युलोकाद्यवयवत्वमुपपद्यते । "स सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वेष्वात्मस्वन्नमत्ति" इति च सर्वलोकाद्याश्रयं फलं श्रूयमाणं परमकारणपरिग्रहे सम्भवति । "एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते" इति च तद्विदः सर्वपापप्रदाहश्रवणम् । "को न आत्मा किं ब्रह्म" इति चात्मब्रह्मशब्दाभ्यामुपक्रम इत्येवमेतानि ब्रह्मलिङ्गानि परमेश्वरमेव गमयन्ति । तस्मात् परमेश्वर एव वैश्वानरः ॥

स्मर्यमाणमनुमानं स्यादिति ॥ २५ ॥

इतश्च परमेश्वर एव वैश्वानरः, यस्मात् परमेश्वरस्यैवाग्निरास्यं द्यौर्मूर्धेतीदृशं त्रैलोक्यात्मकं रूपं स्मर्यते, "यस्याग्निरास्यं द्यौर्मूर्धा खं नाभिश्चरणौ क्षितिः । सूर्यश्चक्षुर्दिशः श्रोत्रे तस्मै लोकात्मने नमः" इति तत् स्मर्यमाणं रूपं मूलभूतां श्रुतिमनुमापयदस्य वैश्वानरशब्दस्य परमेश्वरपरत्वेऽनुमानं लिङ्गं गमकं स्यादित्यर्थः । इतिशब्दो हेत्वर्थो, यस्मादिदं गमकं, तस्मादपि वैश्वानरः परमात्मैवेत्यर्थः । यद्यपि स्तुतिरियं

विकारान्तरत्वात् ॥ स सर्वेष्वित्यादिना ॥ यथाग्नौ विविधविस्फुलिङ्गत्वं दृश्यते एवं ब्रह्म विज्ञेय इत्यर्थः । गमयन्तीत्यादि स्मृतिवाक्यात् मूलश्रुत्यपेक्षात्वात् ॥ यद्यपि स्तुतिरिति ॥ तथापि विषयत्वेन भवति ॥ स्तुतिलक्षणेति ॥ मूर्धत्वादिरूपेण स्तुतिर्नैरात्म्येन वक्तुं-

तस्मै लोकात्मने नम इति, स्मृतिरूपमपि मानमिति मूलभूते वेद-वाक्ये सत्यमीदृशेन रूपेण गमयतीति ।

"द्यां मूर्द्धानं यस्य विप्रा वदन्ति
खं वै नाभिं चन्द्रसूर्यौ च नेत्रे ।
दिशः श्रोत्रे विद्धि पादौ क्षितिञ्च
सोऽचिन्त्यात्मा सर्व्वभूतप्रणेता" ॥

इत्येवं जातीयका च स्मृतिरत्रोदाहर्त्तव्या ॥

शब्दादिभ्योऽन्तःप्रतिष्ठानाच्चेति चेन्न, तथा दृष्ट्युपदेशादसम्भवात् पुरुषमपि चैनमधीयते ॥२६॥

अत्राह न परमेश्वरो वैश्वानरो भवितुमर्हति । कुतः । शब्दादिभ्योऽन्तःप्रतिष्ठानात् च । शब्दस्तावद्वैश्वानरशब्दो न परमेश्वरे सम्भवति, अर्थान्तरे रूढत्वात् । तथाऽग्निशब्दः "स एषोऽग्निर्वैश्वानरः" इति । आदिशब्दाद् हृदयं गार्हपत्या-द्यग्नित्रेताप्रकल्पनम् । तद्यद्भक्तं प्रथममागच्छेत् तद्धोमीय-मित्यादिना च प्राणाहुत्यधिकरणतासङ्कीर्त्तनम् । एतेभ्यो हेतुभ्यो जाठरो वैश्वानरः प्रत्येतव्यः । तथान्तःप्रतिष्ठान-मपि श्रूयते "पुरुषेऽन्तःप्रतिष्ठितं वेद" इति तच्च जाठरे

मयमथा विना स्मृतिर्निर्मूलत्वः । अतो रूपेण स्मृतिवचनं वाक्यदारोप इति भावः । शब्दादीनां गतिं वक्तुं सूत्रविभागमाशङ्क्य व्याचष्टे । शब्दा-दिभ्य इति ॥ स एषोऽग्निर्वैश्वानर इत्यग्निरहस्ये वैश्वानरविद्यायां च तोऽग्निशब्द ईश्वरे न सम्भवतीत्यन्वयः । [illegible] ॥ [illegible] ॥ अग्न्यन्तं होमीयं होमसाधनं तेन प्राणाग्निहोत्र-कार्यमित्यर्थः । वाजसनेयिनामग्निरहस्ये सम्पन्नां वैश्वानरविद्यामाह "स यो हैतमेवमग्निं वैश्वानरं पुरुषविधं पुरुषेऽन्तःप्रतिष्ठितं वेद च सर्वत्रा-

सम्भवति। यदप्युक्तं "मूर्द्धैव सुतेजाः" इत्यादेर्विशेषात् कारणात्मा वैश्वानर [illegible] ब्रूमः। कुतोऽयं निर्णयो यदुभयथापि विशेषप्रतिभाने सति परमेश्वरविषय एव विशेषोऽभ्युपगन्तव्यो, न जाठरविषय इति। अथ वा भूताग्नेरन्तर्बहिश्चावतिष्ठमानस्यैष निर्देशो भविष्यति। तस्यापि हि द्युलोकादिसम्बन्धो मन्त्रवर्णादवगम्यते "यो भानुना पृथिवीं द्यामुतेमामाततान रोदसी अन्तरीक्षम्" इत्यादौ। अथ वा तच्छरीराया देवताया ऐश्वर्ययोगाद् द्युलोकाद्यवयवत्वं सम्भवति। तस्मान्न परमेश्वरो वैश्वानर इति। अत्रोच्यते। न तथा दृष्ट्युपदेशादिति। न शब्दादिभ्यः कारणेभ्यः परमेश्वरस्य प्रत्याख्यानं युक्तम्। कुतः। तथा जाठरापरित्यागेन दृष्ट्युपदेशात्। परमेश्वरदृष्टिर्हि जाठरे वैश्वानर इहोपदिश्यते "मनो ब्रह्मेत्युपासीत" इत्यादिवत्। अथ वा जाठरवैश्वानरोपाधिः परमेश्वर इह द्रष्टव्यत्वेनोपदिश्यते "मनोमयः प्राणशरीरो

[illegible]" इत्युक्तं देशान्तरस्थत्वं जाठरे सम्भवति नवेदित्याह। नवेति। अत्र हेतो चादिपदेनैवान्तःप्रतिष्ठानस्य पक्षे सम्भवति इत्यनुक्तिः। बाधा-[illegible] शब्दादिवदादिदर्शपि जाठर गमकत्वमनुत्सवः। यद्यपि मूर्द्धत्वादिविशेष ईश्वरपक्षपाती, लोकाधारत्वादिर्जाठरपक्षपातीति प्र.समानं बलं तथापि पारमेश्वरो विशेषो जाठरे न सम्भवतीति [illegible] आह। अथ वेति। एव मूर्द्धत्वादिनिर्देशस्यार्थः। इमां पृथिवीं द्यामपि ते एव द्यावापृथिव्यौ रोदसी तयोर्मध्यमन्तरिक्षम् यो भूताग्निर्[illegible] आततान व्याप्तवान् [illegible] इत्यर्थः। [illegible] न जीवत्वनिश्चय आह। अथ वेति। परमेश्वरस्यापि जाठराग्निप्रतीकत्वा[illegible] मूर्द्धत्वादिपारमेश्वरो [illegible]

मात्रक:” इत्यादिना। यदि चैष सर्वात्मा न विवक्ष्येत, केवल एव जाठरोऽग्निर्विवक्ष्येत, ततो मूर्धैव सुतेजा इत्यादेर्विशेषस्यासम्भव एव स्यात्। यथा तु देवता भूताग्निव्यपाश्रयेणा-प्ययं विशेष उपपादयितुं न शक्यते, तथोत्तरसूत्रे वक्ष्यामः। यदि च केवल एव जाठरो विवक्ष्येत, पुरुषेऽन्तः प्रतिष्ठितत्वं केवलं तस्य स्यात्, न तु पुरुषत्वं; पुरुषमपि चैनमधीयते वाजसनेयिन: “स एषोऽग्निर्वैश्वानरो यत् पुरुष:, स यो हैत-मेव मग्निं वैश्वानरं पुरुषं पुरुषविधं पुरुषेऽन्त:प्रतिष्ठितं वेद” इति। परमेश्वरस्य तु सर्वात्मत्वात् पुरुषत्वं पुरुषेऽन्त:प्रति-ष्ठितत्वञ्चोभयमुपपद्यते। ये तु पुरुषविधमपि चैनमधीयते इति सूत्रावयवं पठन्ति तेषामेषोऽर्थ:। केवलजाठरपरिग्रहे पुरुषेऽन्त:प्रतिष्ठितत्वं केवलं स्यात्, न तु पुरुषविधत्वम्। पुरुषविधमपि चैनमधीयते वाजसनेयिन: “पुरुषविधं पुरुषे-ऽन्त:प्रतिष्ठितं वेद” इति। पुरुषविधत्वञ्च प्रकरणाद् यदधि-दैवतं द्युमूर्धत्वादि पृथिवीप्रतिष्ठितत्वान्तं, यच्चाध्यात्मं प्रसिद्धं मूर्धत्वादि चिबुकप्रतिष्ठितत्वान्तं, तत्परिगृह्यते॥

अत एव न देवता भूतञ्च॥ २७॥

यत् पुनरुक्तं भूताग्नेरपि मन्त्रवर्णे द्युलोकादिसम्बन्धदर्श-

इत्यत्र्या वक्ष:स्थलमाह।* पाद वा जाठर इति। [illegible] माया-ध्येनेषु [illegible] मूर्धेव पुरुषेति भेद:। [illegible] [illegible]-[illegible] [illegible]। [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible] पुरुषमधीयते [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible] इति। [illegible]-[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। यथा: पुरुष: मूर्धा,

नात् मूर्धैव सुतेजा इत्याद्यवयवकल्पना तथैव भविष्यतीति तस्या देवताया ऐश्वर्ययोगादिति, तत्परिहर्तव्य- मभिधीयते । अत एवोक्तेभ्यो हेतुभ्यो न देवता वैश्वानरः, तथा भूताग्निरपि न वैश्वानरः । न हि भूताग्नेरौष्ण्यप्रकाशमात्रा- त्मकस्य द्युमूर्धत्वादिकल्पनोपपद्यते विकारस्य विकारान्तरा- त्मत्वासम्भवात् । तथा देवतायाः सत्यप्यैश्वर्ययोगे न द्युमूर्ध- त्वादिकल्पना सम्भवति, अकारणत्वात् परमेश्वराधीनैश्वर्य- त्वाच्च । आत्मशब्दासम्भवश्च सर्वेषु पक्षेषु स्थित एव ॥

साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः ॥ २८ ॥

पूर्वं जाठराग्निप्रतीको जाठराग्न्युपाधिको वा परमेश्वर उपास्य इत्युक्तमन्तःप्रतिष्ठितत्वाद्यनुरोधेन, इदानीं तु विनैव

स एषोऽग्निर्वैश्वानरशब्दितजाठरोपाधिक इति सूत्रार्थः । यो वेद सर्वान्नभुक् इत्यर्थः । पुरुषत्वं पूर्णत्वमचेतनस्य जाठरस्य नेत्युक्त्वा पाठा- न्तरे पुरुषविधत्वं देहाकारत्वं तस्य नेत्याह ॥ पे त्वपि ॥ ननु जाठर- स्यापि देहव्यापित्वात् तद्विधत्वं स्यादित्यत आह ॥ पुरुषविधत्वस्य प्रकर- णादिति ॥ न देहव्यापित्वं पुरुषविधत्वं किन्तु विराड्देहाकारत्वमधि- दैवं पुरुषविधत्वमध्यात्मोपासकमूर्धादिचिबुकान्तेष्वङ्गेषु सम्पादनमेव पुरुष- पुरुषविधत्वमित्यर्थः । इदं पुरुषाङ्गेषु सम्पादनं दृश्यते । एवं जाठरं निरस्य पक्षद्वयं निरस्यति ॥ अत एवेति ॥ सूत्रं व्याचष्टे । यत् पुनरित्यादिना ॥ द्युमूर्धत्वादि, सर्वलोकः, सर्वभाक्, सर्वपाप्मदाहः, इति वाक्यशेषश्रवण्यो- पपत्त्या हेतवः । तानेव स्मारयति ॥ न हि भूताग्नेरित्यादिना ॥ यो यादृशेति प्रत्येकं वैश्वानरस्य नाकृतेत्य इति भावः । पूर्वं जाठरवैश्वानर- शब्दाभ्यां प्रतीकोपाधिविरुद्धम्, अधुना प्रतीकोपाधिपरित्यागेन विराट्पुरु- षाकारस्य ध्यातव्यत्वे वैश्वानरशब्दार्थत्वेन मूर्धादिचिबुकान्तेषु कल्पाद्युपासकत्वा- दीनामपि न शब्दादिविरोधः शब्दाभावे ह्यूर्ध्वे उपासकत्वादन्तःप्र-

प्रतीकोपाधिकल्पनाभ्यां साक्षादपि परमेश्वरोपासनपरिग्रहे न कश्चिद्विरोध इति जैमिनिराचार्यो मन्यते। ननु जाठराग्न्यपरिग्रहेऽन्तःप्रतिष्ठितत्ववचनं शब्दादीनि च कारणानि विरुध्येरन्निति। अत्रोच्यते। अन्तःप्रतिष्ठितत्ववचनं तावन्न विरुध्यते। न हीह पुरुषविधं पुरुषेऽन्तःप्रतिष्ठितं वेदेति जाठराग्न्यभिप्रायेणेदमुच्यते तस्याप्रकृतत्वादसंशब्दितत्वाच्च। कथं तर्हि, यत्प्रकृतं मूर्धादिषु चिबुकान्तेषु पुरुषावयवेषु पुरुषविधत्वं कल्पितं तदभिप्रायेणेदमुच्यते पुरुषविधं पुरुषेऽन्तःप्रतिष्ठितं वेदेति, यथा वृक्षे शाखां प्रतिष्ठितां पश्यतीति तद्वत्। अथवा यः प्रकृतः परमात्माऽध्यात्ममधिदैवतञ्च, पुरुषविधत्वोपाधिः, तस्य यत् केवलं साक्षिरूपं, तदभिप्रायेणेदमुच्यते पुरुषविधं पुरुषेऽन्तःप्रतिष्ठितं वेदेति। निश्चिते च पूर्वापरालोचनवशेन परमात्मपरिग्रहे तद्विषय एव वैश्वानरशब्दः केनचिद्योगेन

त्वादीनाम् [illegible] वचनवादित्वात्॥ साक्षादपीति॥ न चात्मदृष्टार्थत्वात्॥ विनैवेति॥ जाठराग्निसम्बन्धं विनेश्वरस्योपाधित्वेऽपि न कश्चिद्विरोध जैमिनिमतम् इत्यर्थः। इदमन्तःस्थत्वमुदरस्थत्वेन नोच्यते किन्तु मूर्धादि-चिबुकान्तावयवसन्दोहात्मकपुरुषशरीरे मूर्धादिचिबुकान्ताङ्गानि वृक्षे शाखावत् प्रतिष्ठितानि सन्ति, तेषु समष्टो वैश्वानरः पुरुषेऽन्तःप्रतिष्ठित इत्युच्यते। [illegible] यथा शाखासमूह [illegible] वृक्षे [illegible] पुरुषावयवात्मकत्वात्॥ न कोऽपि पुरुषविधविशेषविरोध॥ [illegible] [illegible] जाठराग्नेरसंशब्दितत्वात्॥ [illegible] पुरुषावयवेषु [illegible] पुरुषविधत्व [illegible]॥ [illegible]॥ [illegible]॥

र्वक्ष्यते, विश्वश्चायं नरश्चेति, विश्वेषां वाऽयं नरः, विश्वे वा नरा अस्येति विश्वानरः परमात्मा सर्वात्मत्वात्, विश्वानर एव वैश्वानरः, तद्धितोऽनन्यार्थो, राक्षसवायसादिवत्। अग्नि-शब्दोऽप्यग्रणीत्वादियोगाश्रयणेन परमात्मविषय एव भविष्यति। गार्हपत्यादिकल्पनं प्राणाहुत्यधिकरणत्वञ्च परमात्मनोऽपि सर्वात्मत्वादुपपद्यते। कथं पुनः परमेश्वरपरिग्रहे प्रादेशमात्र-श्रुतिरुपपद्यते, इति तां व्याख्यातुमारभ्यते॥

अभिव्यक्तेरित्याश्मरथ्यः ॥ २९ ॥

अतिमात्रस्यापि परमेश्वरस्य प्रादेशमात्रत्वमभिव्यक्तिनिमित्तं स्यात्। अभिव्यज्यते किल प्रादेशमात्रपरिमाणः परमेश्वर उपासकानां कृते। प्रदेशविशेषेषु हृदयादिषु उपलब्धिस्थानेषु विशेषेणाभिव्यज्यते। अतः परमेश्वरेऽपि प्रादेशमात्रश्रुति-रभिव्यक्तेरुपपद्यत इत्याश्मरथ्य आचार्यो मन्यते॥

हृदयविकल्पं पूर्ववत्। अन्तःस्थत्वं प्राग्वत् साक्षित्वमित्यर्थः। एवमन्तःस्थ-त्वमोऽपि व्याख्याय शब्दादीनि व्याचष्टे। निर्वक्ष्यते चेति। विश्वश्चायं नरो जीवश्च सर्वात्मत्वात्। विश्वेषां विकाराणां वा नरः कर्ता। विश्वे सर्वे नरा जीवा अंशात्मत्वेन नियम्यत्वेन वा यस्येति विश्वानरः, स एव राक्षस इतिवत् स्वार्थे तद्धितप्रत्ययः। नरे संज्ञायामिति पूर्वपदस्य दीर्घः। अग्नि:[illegible] विशेषणानाम् उपपत्तिरिति। [illegible] [illegible] मात्रमिति अग्निरग्रणीः। अग्रिनोऽग्र-णीरिति वा अग्निः [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] विशेषणानि [illegible] [illegible]-[illegible]। [illegible]। [illegible] [illegible]

अनुस्मृतेर्बादरिः॥३०॥

प्रादेशमात्रहृदयप्रतिष्ठितेन वायं मनसानुस्मर्यते तेन प्रादेशमात्र इत्युच्यते। यथा [१]प्रस्थमिता यवाः प्रस्था इत्युच्यन्ते तद्वत्। [२]यद्यपि च यवेषु स्वगतमेव परिमाणं [३]प्रस्थसम्बन्धाद्व्यज्यते, न चेह परमेश्वरगतं किञ्चित्परिमाणमस्ति, यद्धृदयसम्बन्धाद्व्यज्येत, तथापि प्रयुक्तायाः प्रादेशमात्रश्रुतेः सम्भवति यथा कथञ्चिदनुस्मरणमालम्बनमित्युच्यते। प्रादेशमात्रत्वेन वाऽयमप्रादेशमात्रोऽनुस्मरणीयः प्रादेशमात्रश्रुत्यर्थवत्तायै। एवमनुस्मृतिनिमित्ता परमेश्वरे प्रादेशमात्रश्रुतिरिति बादरिराचार्यो मन्यते॥

सम्पत्तेरिति जैमिनिस्तथा हि दर्शयति॥३१॥

सम्पत्तिनिमित्ता वा स्यात् प्रादेशमात्रश्रुतिः। कुतः। तथा हि समानप्रकरणं वाजसनेयिब्राह्मणं द्युप्रभृतीन् पृथिवीप-

---

विभोरित्यर्थः। उपासकानां मतेऽनुग्रहाय प्रादेशमात्रोऽभिव्यज्यते प्रादेशेषु वा मीयतेऽभिव्यज्यत इति प्रादेशमात्रः। मतान्तरमाह॥ अनुस्मृतेरिति। प्रादेशेन मनसा मितः प्रादेशमात्र इत्यर्थः। यथा कथञ्चिदिति॥ मनसः प्रादेशमात्रत्वं वृत्तिद्वारा [illegible] कल्पितं श्रुतेरालम्बनमित्यर्थः। स्वमतमाचार्यान्तरेणाह। प्रादेशेति। इत्यपि [illegible] प्रादेशमात्र[illegible]-ताह॥ सम्पत्तेरिति। ब्राह्मणं पठति। प्रादेशमात्रमिवेति। मूर्धादि-चिबुकपर्यन्तं प्रादेशमात्रत्वेन सम्पत्त्या कल्पितं [illegible] [illegible] [illegible] प्राणपतो ह वै पूर्वकाले [illegible] तथा द्युप्रभृ[illegible] अध्यात्मं [illegible] तथा प्रादेशमात्रं [illegible] [illegible] [illegible]

न्तान् त्रैलोक्यात्मनो वैश्वानरस्यावयवानध्यात्ममूर्धप्रभृतिषु चिबुकपर्यन्तेषु देहावयवेषु सम्पादयत् प्रादेशमात्रसम्पत्तिं परमेश्वरस्य दर्शयति। "प्रादेशमात्रमिव ह वै देवाः सुविदिता अभिसम्पन्नाः, तथा तु व एतान् वक्ष्यामि यथा प्रादेशमात्रमेवाभिसम्पादयिष्यामीति स होवाच, मूर्धानमुपदिशन्नुवाच, एष वा अतिष्ठा वैश्वानरः, इति। चक्षुषी उपदिशन्नुवाच, एष वै सुतेजा वैश्वानरः, इति। नासिके उपदिशन्नुवाच, एष वै पृथग्वर्त्मात्मा वैश्वानरः, इति। मुख्यमाकाशमुपदिशन्नुवाच, एष वै बहुलो वैश्वानरः, इति। मुख्या अप उपदिशन्नुवाच, एष वै रयिर्वैश्वानरः, इति। चिबुकमुपदिशन्नुवाच, एष वै प्रतिष्ठा वैश्वानरः" इति। चिबुकमित्यधरं मुखफलकमुच्यते। यद्यपि वाजसनेयके द्यौरतिष्ठात्वगुणा समाम्नायते, आदित्यश्च सुतेजस्त्वगुणः, छान्दोग्ये पुनर्द्यौः सुतेजस्त्वगुणा समा-

---

दीन् प्रति राजा प्रतिज्ञाय स्वकीयमूर्धानमुपदिशन् करेण दर्शयन्नुवाच। एष वै वै मूर्धा भूरादीन् लोकानतीत्य उपरि तिष्ठन् अतिष्ठाऽतो द्युलोको वैश्वानरः। तस्य मूर्धेति यावत्। अध्यात्ममूर्धाभेदेनाधिदैवमूर्धा सम्पाद्य ध्येय इत्यर्थः। एवमुत्तरोदाहरणेषु। स्वकीयचक्षुषी दर्शयन् एष वै सुतेजाः सूर्यो वैश्वानरस्य चक्षुरित्युवाच। नासिकापदेन तद्गतः प्राणो लक्ष्यते [illegible] वायोर्दृष्टिमाह। नासिके इति। तत्र [illegible] वैश्वानरस्य [illegible]। [illegible] दं [illegible] चिबुके [illegible] पृथिवी [illegible]। [illegible] विद्यो [illegible] कथं [illegible]। [illegible]

ध्यायते, यद्यपि [illegible], तथापि नैतावता विशेषेण किञ्चिद्धीयते प्रादेशमात्रश्रुतेरविशेषात्, सर्वशाखाप्रत्ययत्वाच्च । सम्पत्तिनिमित्तां प्रादेशमात्रश्रुतिं युक्ततरां जैमिनिराचार्यो मन्यते ॥

आमनन्ति चैनमस्मिन् ॥ ३२ ॥

आमनन्ति चैनं परमेश्वरमस्मिन् मूर्द्धचिबुकान्तराले जाबालाः । "य एषोऽनन्तोऽव्यक्त, आत्मा सोऽविमुक्ते प्रतिष्ठितः" इति, सोऽविमुक्तः कस्मिन् प्रतिष्ठितः इति "वरणायां नास्याञ्च मध्ये प्रतिष्ठित" इति कतमा वरणा कतमा नासीति । तत्र चैमामेव वरणां नासिकाञ्चेति निरुच्य "सर्व्वाणीन्द्रियकृतानि पापानि वारयति सा वरणा सर्व्वाणीन्द्रियकृतानि पापानि वारयति सा वरणा सर्व्वाणीन्द्रियकृतानि पापानि नाशयति चेति सा नासीति वरणा नासीति" निरुच्य पुन-

---

प्रत्यभिज्ञाविद्यैक्यं न हीयते च वाक्यभेदेऽपि सर्व्वशाखासु [illegible] वैश्वानराद्युपासनं एकमिति न्यायस्य वक्ष्यमाणत्वात् । [illegible]-[illegible] उपसंहर्त्तव्यः । [illegible] । तथा च [illegible] सम्पत्तिरविरुद्धेति [illegible] । यद्वा प्रादेशेन [illegible] न विद्याभेद इति भावः । [illegible] सूत्रान्तरं व्याचष्टे । आमनन्तीति । य एषोऽनन्तोऽपरिच्छिन्नः [illegible]ऽव्यक्तो दुर्विवेकत्वं [illegible]: [illegible] । स ईश्वरो अविमुक्ते नामादिभिर्बद्धो जीवो [illegible] प्रतिष्ठित [illegible]: [illegible] च [illegible] । [illegible] कथेऽपि [illegible] । तत्र च [illegible] पूर्वद्विजो नासिका निरुच्येति [illegible]-

रयामनन्ति। 'कतमच्चास्य स्थानं भवतीति भ्रुवोर्घ्राणस्य च यः सन्धिः। स एष द्युलोकस्य परस्य च सन्धिर्भवति' इति। तस्मादुपपन्ना परमेश्वरे प्रादेशमात्रश्रुतिः। अभिविमानश्रुतिः प्रत्यगात्मताभिप्राया। प्रत्यगात्मतया सर्वैः प्राणिभिरभिविमीयत इत्यभिविमानः। अभिगतो वाऽयं प्रत्यगात्मत्वात्। विमानश्च मानवियोगादित्यभिविमानोऽभिविमिमीते वा सर्वं जगत्कारणत्वादित्यभिविमानः, तस्मात् परमेश्वरो वैश्वानर इति सिद्धम्॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये शङ्करभगवत्पूज्यपादकृतौ प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादः॥

अना। सर्वानिन्द्रियकृतान् दोषान् वारयतीति वरणा भ्रूः। सर्वान् दोषान् नाशयतीति नासी नासिकेति निर्वचनं श्रुतं। नासाभ्रुवोरविमुक्तेश्वरस्थानत्वध्यानात् पापवारकत्वमिति मन्तव्यं। तयोर्मध्येऽपि विशिष्य कोऽस्य स्थानं पृच्छति कतमदिति भ्रुवोरित्युत्तरं। घ्राणस्येति पाठेऽपि घ्राणस्येत्यर्थः। स एष सन्धिर्द्युलोकस्य स्वर्गस्य परस्य च अध्यात्मलोकस्य सन्धित्वेन ध्येय इत्याह। स एष इति। आभिमुख्येनाहं ब्रह्मेति विमिमीयते ज्ञायते इत्यभिविमानः प्रत्यगात्मा। अभिगतत्वाद्वा विमानः सर्वस्वरूपत्वे सत्यानन्त्यात् मानमत्र परिमाणं। अभिविमिमीते इति निर्मिमीते। तस्माद्वैश्वानरवाक्यसमुपास्ये ब्रह्मणि समन्वितमिति सिद्धम्॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य-श्रीमोविन्दानन्दभगवत्पादकृतौ श्रीमच्छारीरकमीमांसाव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां प्रथमाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥

परमात्मपरिग्रहे स्वशब्द उपपद्यते नान्यपरिग्रहे। क्वचिच्च स्वशब्देनैव ब्रह्मण आयतनत्वं श्रूयते "सन्मूलाः सोम्येमाः सर्वाः प्रजाः सदायतनाः सत्प्रतिष्ठाः" इति। स्वशब्देनैव चेह पुरस्तादुपरिष्टाच्च ब्रह्म सङ्कीर्त्यते "पुरुष एवेदं विश्वं कर्म तपो ब्रह्म परामृतम्" इति, "ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्ताद् ब्रह्म पश्चाद् ब्रह्म दक्षिणतश्चोत्तरेण" इति च। तत्र त्वायतनायतनवद्भावश्रवणात् "सर्वं ब्रह्म" इति च सामानाधिकरण्यात्। यथानेकात्मको वृक्षः शाखास्कन्धो मूलश्चेत्येवं नानारसो विचित्र आत्मेत्याशङ्का सम्भवति। तां निवर्त्तयितुं सावधारणमाह "तमेवैकं जानथ आत्मानम्" इति। एतदुक्तं भवति न कार्य्यप्रपञ्चविशिष्टो विचित्र आत्मा विज्ञेयः। किं तर्हि। अविद्याकृतं कार्य्यप्रपञ्चं "विद्यया प्रविलापयन्तस्तमेवैकमायतनभूतमात्मानं जानथैक-

---

भिन्नत्वाच्च॥ नारोप्ये चेति। अधिष्ठानत्वेन चैतन्यस्योपपत्तेरित्यर्थः। नन्वात्मशब्दो जीवे प्रसिद्ध इत्यत आह। आत्मशब्दश्चेति। उपाधिपरिच्छिन्नस्य जीवस्य सर्वस्वरूपत्वं स्वत्वं नास्तीत्यर्थः। [illegible] रत्वायतनत्व[illegible] जीवेश्वरत्वविरहात् [illegible] ब्रह्मलिङ्गम् इति भावः। [illegible] क्वचिच्चेति। [illegible] वृक्ष इव मूलं स्थितावायतनम् सत्प्रतिष्ठेति ब्रह्मणाभिन्नमेव [illegible] ब्रह्मण आयतनत्वम् [illegible] इत्यर्थः। [illegible] यच्चिन् द्यौरिति वाक्यात् पूर्वोत्तरवाक्ययोः [illegible] ब्रह्मशब्दोक्तमात्रार्थे अपि ब्रह्म [illegible]। पुरुष एवेति पूर्वं वाक्यं, ब्रह्मैवेत्युत्तरवाक्यं, [illegible] विश्वं कर्म [illegible]। [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] स्यादिति। [illegible]। सामानाधिकरण्याद्विचित्र आत्मेति [illegible]।

रसम्" इति। यथा चाविद्याकृते द्वैतस्य तदायतनत्वेनोक्तमात्म-मेवानयति च द्वैतस्य तदायतनभूतस्यैवैकरसस्यात्मनो वि-ज्ञेयत्वमुपदिश्यते विकारानृताभिसन्धस्य चापवादः श्रूयते "मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति" इति। सर्वं ब्रह्मेति तु सामानाधिकरण्यं प्रपञ्चविलापनार्थं नानेकरसता-प्रतिपादनार्थं "स यथा सैन्धवघनोऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नो रस-घन एवैवं वा अरेऽयमात्माऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव" इत्येकरसताश्रवणात्। तस्माद्द्युभ्वाद्यायतनं परं ब्रह्म। यत्तूक्तं सेतुश्रुतेः सेतोश्च पारवत्त्वोपपत्तेर्ब्रह्मणोऽर्थान्तरेण द्युभ्वाद्यायतनेन भवितव्यमिति, अत्रोच्यते। विधारणत्वमात्र-मत्र सेतुश्रुत्या विवक्ष्यते न पारवत्त्वादि। न हि मृद्दारुमयो लोके सेतुर्दृष्ट इत्यत्रापि मृद्दारुमय एव सेतुरभ्युपगम्यते। सेतु-

---

यस्मिन् सर्वमोतमतमेवैकमित्येवकारैकशब्दाभ्यां निर्विशेषं ज्ञेयमित्युक्त्वा हेत्वन्तरमाह॥ विकारानृतेति॥ विकारे अनृते कल्पिते अभिसन्धोऽभिमानो यस्य तस्यानर्थभाक्त्वेन निन्दाश्रुतेश्च कूटस्थमेव ज्ञेयमित्यर्थः। कथं तर्हि सामानाधिकरण्यं तत्राह॥ सर्वं ब्रह्मेति॥ सर्पो रज्जुरितिवद् यत् सर्वं तद्ब्रह्मेति सर्वोद्देशेन ब्रह्मत्वविधानं तु बाधार्थं, न तु यद्ब्रह्म तत्सर्वमिति नानारसत्वार्थमित्यर्थः। तत्र निदर्शनमाह॥ स यथेति॥ अवयवपिण्डोऽन्तर्बहिश्च रसान्तरशून्यः सर्वो लवणैकरसो यथा, एवमात्मा चैतन्यैकरसो निर्विशेष इत्यर्थः। यद्यपि पारवत्त्वबन्धकत्वादिकं मुख्यसेतुत्वाभिव्यापि तथापि सेतोर्जलादिविधारकत्वं मुख्यकारणं तदेव व्यभिचारित्वेऽपि सेतुपदार्थैकदेशत्वानुगमेन ग्राह्यं न तु दृष्टार्थवदिष्टभूतं पारवत्त्वादिकमित्याह॥ अत्रोच्यत इति॥ दृष्टान्तानुपपत्तिमपत्त्-माह॥ न हीति॥ अत्र मृद्दारुमयेति शेषः। विधारणस्य मुख्या-

शब्दार्थोऽपि विधरणत्वमात्रमेव न पारवत्त्वादि सिञो बन्धनकर्मणः सेतुशब्दव्युत्पत्तेः । अपर आह तमेवैकं जानथ आत्मानमिति । यदेतत् सङ्कीर्तितमात्मज्ञानं यच्चैतदन्या वाचो विमुञ्चथेति वाग्विमोचनं तदत्रामृतत्वसाधनत्वादमृतस्यैष सेतुरिति सेतुश्रुत्या सङ्कीर्त्यते न तु द्युभ्वाद्यायतनम् । तत्र यदुक्तं सेतुश्रुतेर्ब्रह्मणोऽर्थान्तरेण द्युभ्वाद्यायतनेन भवितव्यमित्येतदयुक्तम् ॥

मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् ॥ २ ॥

इतश्च परमेव ब्रह्म द्युभ्वाद्यायतनं यस्मान्मुक्तोपसृप्यताऽस्य व्यपदिश्यमाना दृश्यते । मुक्तैरुपसृप्यं मुक्तोपसृप्यम् । देहादिष्वनात्मस्वहमस्मीत्यात्मबुद्धिरविद्या, ततस्तत्पूजनादौ रागस्तत्परिभवादौ च द्वेषः, तदुच्छेददर्शनाद्भयं मोहश्चेत्येवमयमनन्तभेदोऽनर्थव्रातः सन्ततः सर्वेषां नः प्रत्यक्षः, तद्विपर्ययेणाविद्यारागद्वेषादिदोषमुक्तैरुपसृप्यं गम्यमेतदिति द्युभ्वाद्यायतनं प्रकृत्य व्यपदेशो भवति । कथम् ।

र्थत्वं स्फुटयति । सिञ इति । सिनोति बध्नातीति सेतुपदार्थैकदेशो विधारणमित्यर्थः । तथा चामृतपदस्य भावप्रधानत्वादमृतत्वस्य सेतुर्विधारकं ब्रह्मात्मैवामृतत्वं नान्यदित्यर्थः । यद्वा द्युभ्वाद्याधारो ब्रह्म न सेतुशब्दार्थः किन्त्ववधृतं ज्ञानमित्याह ॥ अपर इति ॥ कथितमाह । तत्र यदुक्तमिति ॥ वाचे वैती कुर्वीते इत्यर्थः । [illegible] न प्राप्य [illegible] ब्रह्म [illegible] इति सूत्रार्थः । [illegible] यति । देहादिष्विति ॥ तद्विपर्ययेणेति [illegible]ऽऽत्मना स्थितिरित्यर्थः । यथा नद्यो गङ्गाद्या नामरूपे विहाय समुद्रात्मना तिष्ठन्ति तथा मुक्ता अपि [illegible] विहाय [illegible]

"भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे"॥

इत्युक्त्वा ब्रवीति "तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम्" इति ब्रह्मणश्च मुक्तोपसृप्यत्वं प्रसिद्धं शास्त्रे।

"यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि स्थिताः॥

अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते"॥

इत्येवमादौ। प्रधानादीनान्तु न क्वचिन्मुक्तोपसृप्यत्वं प्रसिद्धमस्ति। अपि च "तमेवैकं जानथ आत्मानमन्या वाचो विमुञ्चथ" इति वाग्विमोकपूर्वकं विज्ञेयत्वमिह द्युभ्वाद्यायतनस्योच्यते। तच्च श्रुत्यन्तरे ब्रह्मणो दृष्टम्।

"तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः।

नानुध्यायाद्बहूञ्छब्दान् वाचो विग्लापनं हि तत्"॥ इति।

ज्ञात् परं पूर्णं स्वयं ज्योतिरानन्दं प्रत्यक्त्वेन प्राप्य तिष्ठतीत्याह॥ तथा विद्वानिति॥ इदं प्रधानादेः किं न स्यादत आह॥ ब्रह्मणश्चेति॥ अस्य मुमुक्षोः हृदीति पदेनात्मधर्मत्वं कामानां निरस्तं यदा कामनिवृत्तिस्तदाऽमृतो भवति मरणहेत्वभावात् [illegible] तिष्ठन्नेव ब्रह्मानन्दमश्नुत इत्यर्थः। लिङ्गान्तरमाह॥ अपि चेति॥ धीरो विवेकी तमेवात्मानं विज्ञाय विशुद्धं [illegible] ज्ञात्वा वाक्यार्थज्ञानं कुर्यात्। [illegible]॥ चेति॥ बहूनि [illegible] ।

"[illegible] ।

[illegible]"॥ इति।

तस्मादपि द्युभ्वाद्यायतनं परं ब्रह्म ॥

नानुमानमतच्छब्दात् ॥ ३ ॥

यथा ब्रह्मणः प्रतिपादको वैशेषिको हेतुरुक्तो नैवमर्थान्तरस्य वैशेषिको हेतुः प्रतिपादकोऽस्तीत्याह । नानुमानं सांख्यस्मृतिपरिकल्पितं प्रधानमिह द्युभ्वाद्यायतनत्वेन प्रतिपत्तव्यम् । कस्मात् । अतच्छब्दात् । तस्याचेतनस्य प्रधानस्य प्रतिपादकः शब्दस्तच्छब्दो न तच्छब्दोऽतच्छब्दः । न ह्यत्राचेतनस्य प्रधानस्य प्रतिपादकः कश्चिच्छब्दोऽस्ति येनाचेतनं प्रधानं कारणत्वेनायतनत्वेन वाऽवगम्येत । तद्विपरीतस्य चेतनस्य प्रतिपादकशब्दोऽत्रास्ति "यः सर्वज्ञः सर्ववित्" इत्यादिः । अत एव न वायुरपीह द्युभ्वाद्यायतनत्वेनाश्रीयते ॥

प्राणभृच्च ॥ ४ ॥

यद्यपि प्राणभृतो विज्ञानात्मन आत्मत्वं चेतनत्वं च सम्भ-

एतानि वागिन्द्रियस्थानत्वाद् वाक्शब्देनोच्यन्ते तेषां ग्रीवात्मनाऽऽत्मशब्दोच्चारणफलं तद्धानात्मनो ग्लानिकारणमित्यर्थः ॥ वैशेषिक इति ॥ असाधारण आत्मशब्दादिरित्यर्थः । अतच्छब्दादित्यस्यार्थमाह ॥ तद्विपरीतस्येति ॥ अतएवातच्छब्दादेव प्राणभृच्चेति सूत्रे चकारः पूर्वसूत्रस्थनञोऽनुकर्षार्थः । सर्वज्ञपदसमानाधिकरण आत्मशब्दो न जीववाचीत्यतच्छब्दत्वादित्यर्थः । ननु नानुमानमतच्छब्दादित्यतच्छब्दादिहेतुनैव सूत्रं किमर्थं न कृतं, उभयनिराकरणेऽपि हेत्वादिसाम्यात् ॥ इतिचेत् । सत्यं सूत्रं, उत्तरसूत्रस्थहेतूनां जीवमात्रनिराकरणार्थत्वेऽपि सूत्रभेदोऽयं प्राणभृच्चेति पृथक् सूत्रकरणमित्यर्थः । नानेन हेतुनाकाशादयो व्यावर्त्यन्ते । इत्यत्र वेदान्तिनाम् । यद्यपि विभुः प्रत्य-

भवति तथाऽप्युपाधिपरिच्छिन्नज्ञानत्वात् सर्वज्ञत्वाद्यसम्भवे सत्यश-ब्दत्वादेव हेतोः प्राणभृदपि न द्युभ्वाद्यायतनत्वेनाश्रयितव्यः। न चोपाधिपरिच्छिन्नस्याविभोः प्राणभृतो द्युभ्वाद्यायतनत्व-मपि सम्यक् सम्भवति। पृथग्योगकरणमुत्तरार्थम्। कुतश्च न प्राणभृद् द्युभ्वाद्यायतनत्वेनाश्रयितव्यः॥

भेदव्यपदेशात् ॥ ५ ॥

भेदव्यपदेशश्चेह भवति "तमेवैकं जानथ आत्मानम्" इति ज्ञेयज्ञातृभावेन। तत्र प्राणभृत् तावत् मुमुक्षुत्वाज्ज्ञाता परि-शेषादात्मशब्दवाच्यं ब्रह्म ज्ञेयं द्युभ्वाद्यायतनमिति गम्यते। कुतश्च न प्राणभृद् द्युभ्वाद्यायतनत्वेनाश्रयितव्यः॥

प्रकरणात् ॥ ६ ॥

प्रकरणञ्चेदं परमात्मनः "कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति" इत्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञानापेक्षणात्। परमा-त्मनि हि सर्वात्मके विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं स्यात्, न केवले प्राणभृति। कुतश्च न प्राणभृद् द्युभ्वाद्यायतनत्वेनाश्रयितव्यः॥

स्थित्यदनाभ्याञ्च ॥ ७ ॥

द्युभ्वाद्यायतनञ्च प्रकृत्य "द्वा सुपर्णा सयुजा सखायौ"

मात्मैवात्र ज्ञेयः यद्यपि जीवत्वाकारेण [illegible] [illegible] जीवत्वविशिष्टत्वेन [illegible] द्युभ्वाद्यायतनत्वं निरस्त-मेव [illegible]। [illegible]। यदि

इत्यत्र स्थित्यदने निर्दिश्येते, "तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति" इति कर्मफलाशनम्, "अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति" इत्यौदासीन्येनावस्थानं, ताभ्यां च स्थित्यदनाभ्यामीश्वरक्षेत्रज्ञौ तत्र गृह्येते। यदि चेश्वरो द्युभ्वाद्यायतनत्वेन विवक्षितस्तस्य प्रकृतस्येश्वरस्य क्षेत्रज्ञात् पृथग्वचनमवकल्पते, अन्यथा ह्यप्रकृतवचनमाकस्मिकमसम्बद्धं स्यात्। ननु तवापि क्षेत्रज्ञस्येश्वरात् पृथग्वचनमाकस्मिकमेव प्रसज्येत न तस्याविवक्षितत्वात्। क्षेत्रज्ञो हि कर्तृत्वेन भोक्तृत्वेन च प्रतिशरीरं बुद्ध्युपाधिक-सम्बन्धो लोकत एव प्रसिद्धो नासौ श्रुत्या तात्पर्येण विवक्ष्यते। ईश्वरस्तु लोकतोऽप्रसिद्धत्वात् श्रुत्या तात्पर्येण विवक्षित इति न तस्याकस्मिकवचनं युक्तम्। "गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि" इत्यत्राप्येतद्दर्शितम्। द्वा सुपर्णेत्यस्यामृचीश्वरक्षेत्रज्ञावुच्येते इति। यदाऽपि पैङ्ग्युपनिषत्कृतेन व्याख्यानेनास्यामृचि सत्त्वक्षेत्रज्ञावुच्येते तदाऽपि न विरोधः कश्चित्। कथं प्राणभृदिह घटादिच्छिद्र-

---

चेश्वर इति ॥ यत्र चेश्वरः पूर्वनिर्दिष्टो मन्त्रः। न सर्वमन्त्राद्विवि-क्षितः तस्यात्मप्रतिपाद्यत्वात्। तथा चात्मप्रतिपादकार्थस्य कस्य तृतीये वच-नावकाशात्। अन्यथाऽक्षेत्र पञ्चमं कार्यमिदं निर्वापितः। तस्माद्वाऽऽ-यहते ॥ ननु तवापीति ॥ ब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनार्थमकस्मात्त्वज्ञवचनस्यापि लोकप्रसिद्धस्य जीवस्यानुवाद इत्याह इति परिहरति ॥ नेति ॥ ननु कात-र्ह्येतस्य बुद्धिजीवयोरुक्तेः कथमिदं सूत्रमित्यत आह ॥ गुहामिति ॥ स्थित्यदनाभ्यां जीवपरयोस्तत्रोपपादनेनैक्यं दर्शितम् इत्यर्थः ॥ ननु जीवेश्वरौ नाङ्गमात्रौ पैङ्ग्युपनिषदि विरोधात् इत्यत आह ॥ यदा-पीति ॥ प्रकृतमिति कृत्स्नकार्यविनिर्मितिः ॥ सत्त्वशब्देन बुद्धिरुच्यते

यत् सर्वास्ववस्थाभिमानित्वेन प्रतिशरीरं वर्तमानो द्युभ्वाद्या-
यतनं न भवतीति प्रतिषिध्यते। यद्यपि सर्वशरीरेषूपाधिभिर्वि-
नोपलभ्यते पर एव स भवति। यथा घटादिच्छिद्राणि घटा-
दिभिरुपाधिभिर्विनोपलभ्यमानानि महाकाश एव भवन्ति
तद्वत्प्राज्ञत:, परस्मादन्यत्वानुपपत्तेः प्रतिषेधो नोपपद्यते,
तस्माद् यदुपाध्यभिमानिन एव द्युभ्वाद्यायतनत्वप्रतिषेधः तस्मा-
त्परमेव ब्रह्म द्युभ्वाद्यायतनम्। तदेतत् "अदृश्यत्वादिगुणको
धर्मोक्तेः" इत्यनेनैव सिद्धं, तस्यैव हि भूतयोनिवाक्यस्य मध्य
इदं पठितं "यस्मिन् द्यौः पृथिवी चान्तरिक्षम्" इति। प्रप-
ञ्चार्थन्तु पुनरुपन्यस्तम्।

भूमा सम्प्रसादादध्युपदेशात् ॥ ८ ॥

इदं समामनन्ति "भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्यः" इति, 'भू-
मानं भगवो विजिज्ञासे" इति, 'यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृ-
णोति नान्यद्विजानाति स भूमा, अथ यत्रान्यत्पश्यत्यन्यच्छृ-

स्थितिवाक्येन बुद्ध्यादिविशिष्टस्य सम्यग्ज्ञानस्य ध्येयत्वोक्तेर्द्युभ्वादिवाक्ये तदेव ग्राह्यं न बुद्ध्यवच्छिन्नो जीव इति सूत्रकृतिमाह। कथमि-त्यादिना। अन्यथा बुद्ध्यवच्छिन्नो जीव उक्तो न परं ब्रह्मेत्यत आह॥ यद्यपीति। पौनरुक्त्यं शङ्कते॥ तदेतदिति। द्युभ्वादिवाक्यस्य ब्रह्मपर-त्वनिर्णयः। तत्र हेतुः। प्रपञ्चार्थमिति। सिद्धस्यैव व्याख्यानेन भूतयोनेः प्रत्यगात्मस्फुटीकरणार्थत्वम्। तस्मात् पूर्वोक्तमविरुद्धं, ब्रह्मापि सम-न्वितमिति सिद्धम्। भूमा॥ छान्दोग्यमुदाहरति। इदमिति। नाल्पे सुखमस्ति भूमैव सुखं तस्माद्विशेषतः सुखार्थिना भूमैव विचार्य इति नारदं प्रति सनत्कुमारेणोक्ते प्रति नारदो ब्रूते। भूमान-मिति। भूम्नो बहुपदार्थत्वात्। यत्रेति॥ भूमवाक्यं परि-

योऽन्यद्विजानाति तदल्पम्" इत्यादि। तत्र संशयः किं प्राणो भूमा स्यादाहोस्वित् परमात्मेति। कुतः संशयः। भूमेति तावद् बहुत्वमभिधीयते। 'बहोर्लोपो भू च बहोः' (पा०६।४।१५८) इति भूमशब्दस्य भावप्रत्ययान्ततास्मरणात्। किमात्मकं पुनस्तद्बहुत्वमिति विशेषाकाङ्क्षायां "प्राणो वा आशाया भूयान्" इति सन्निधानात् प्राणो भूमेति प्रतिभाति। तथा श्रुतं "ह्येव मे भगवद्दृशेभ्यस्तरति शोकमात्मवित्" इति, "सोऽहं भगवः शोचामि तं मा भगवान् शोकस्य पारं तारयतु" इति प्रकरणोत्थानात् परमात्मा भूमा इत्यपि प्रतिभाति। तत्र कस्योपादानं न्याय्यं कस्य वा हानमिति भवति संशयः। किन्तावत्प्राप्तं प्राणो भूमेति। कस्मात्। भूयः प्रश्नप्रतिवचन-

---

न्विषयत्वयोक्त्वा स्फुटयति॥ यत्रेति॥ अत्र संशयबीजं प्रश्नपूर्वकमाह॥ कुत इत्यादिना॥ बहोर्भाव इति विग्रहे पृथ्वादिभ्य इमनिजिति इमनिच्प्रत्यये कृते बहोर्लोपो भू च बहोरिति सूत्रेण बहोः परस्येमनिच्प्रत्ययस्यादेरिकारस्य लोपः स्यात् बहोः स्थाने भूरित्यादेशश्च स्यादित्युक्ते भूमन्निति शब्दो निष्पन्नः, तस्य भावार्थकेमनिच्प्रत्ययान्तत्वा-द्बहुत्वं वाच्यम्। तत् किं धर्म्यात्मकमित्याकाङ्क्षायां सन्निहितप्रकरणस्थः प्राणो धर्मी भाति। वाक्योपक्रमस्य आत्मनोऽपि सम्प्रतिपादनापेक्षो धर्मित्वेन भातीति सन्निहितश्रुतिप्रकरणाभ्यां संशय इत्यर्थः। पूर्वं नामादिवद्धाद्युपास्त्याद्यायतनं ब्रह्मोक्तं, तरति शोकमात्मविदित्यत्र प्रश्न-व्यवहारात् प्राणस्यापि योगादित्याक्षेपसङ्गत्या पूर्वपक्षयति॥ प्राणो भूमेति॥ धर्मधर्मिणोरभेदात् सामानाधिकरण्यं द्रष्टव्यं। पूर्वोत्तरपक्षयोः प्राणोपास्तिः, ब्रह्मज्ञानञ्च फलं क्रमेण मन्तव्यम्। यथाभ्यासे भूयः प्रश्नोत्तर-भेदादर्थभेदो ज्ञायते। भूमा तु प्राणात् परं भूयः प्रश्न विशेषोक्तिविरहेण प्राणादभिन्न इत्याह॥ भूयःप्रश्नेत्यादिना॥ प्राणाद्भूय इति न पृष्टम् इति पूर्वेण सम्बन्धः। नन्वेष तु वा अतिवदतीति तुशब्देन प्राणप्रकरण-

परम्परादर्शनात्। यथा हि "अस्ति भगवो नाम्नो भूयः" इति, "वाग्वाव नाम्नो भूयसी" इति, तथा "अस्ति भगवो वाचो भूयः" इति, "मनो वाव वाचो भूयः" इति च नामादिभ्य आ प्राणात् भूयःप्रश्नप्रतिवचनप्रवाहः प्रवृत्तः, नैवं प्राणात्परं भूयःप्रश्नप्रतिवचनं दृश्यते। "अस्ति भगवः प्राणाद्भूयः" इति, "अदो वाव प्राणाद्भूयः" इति, "प्राणमेव तु नामादिभ्य आशान्तेभ्यो भूयांसं प्राणो वाव आशाया भूयान्" इत्यादिना सप्रपञ्चमुक्त्वा प्राणदर्शिनश्चातिवादित्वम् "अतिवाद्यसि" इति, "अतिवाद्यस्मीति ब्रूयान्नापह्नुवीत" इत्यभ्यनुज्ञाय, "एष तु वा अतिवदति यः सत्येनातिवदति" इति प्राणव्रतमतिवादित्वमनुकृष्यापरित्यज्यैव प्राणं सत्यादिपरम्परया भूमानं समवतारयन्, "प्राणमेव भूमानं मन्यते" इति गम्यते। कथं पुनः प्राणे भूमेति व्याख्यायमाने यत्र नान्यत्पश्यतीत्येतद्भूम्नो लक्षणपरं वचनं व्याख्येयमिति। उच्यते। सुषुप्त्यवस्थायां प्राणग्रस्तेषु करणेषु दर्शनादिव्यवहारनिवृत्तिदर्शनात् सम्भवति

विच्छेदात् न प्राणो भूमेत्यत आह॥ प्राणमेवेति॥ नामाद्याशान्तानुपास्यानतीत्य प्राणं वेद वदतीत्यतिवादी प्राणवित् तं प्रति अतिवाद्यसीति केनचित् प्रश्ने कृते अस्मीति ब्रूयात्, नाहमतिवादीत्यपह्नवं न कुर्यादित्युक्त्वा प्राणविदम्, एष इति परामृश्य सत्यवचनश्रवणमननश्रद्धादिधर्मपरम्परां विधाय भूमोपदेशान्न प्रकरणविच्छेदः। तुशब्दो नामाद्युपासकातिवादित्वनिरासार्थ इत्यर्थः। भूम्नो लक्षणवचनं सुषुप्त्यवस्थस्य प्राणे सम्पूर्णं योजयति॥ कथं पुनरित्यादिना॥ प्राणग्रस्तेषु प्राणे लीनेषु न पश्यतीति सुषुप्तवदेव द्वैतं नेतः। "गार्हपत्यो ह वा एषो ऽपानो व्यानोऽन्वाहार्यपचनः आहवनीयः प्राणः" इति श्रुतेः, प्राणा

प्राणस्यापि च [illegible]श्रवणात्। तथा च श्रुतिः "न शृणोति न पश्यति" इत्यादिना सर्वकरणव्यापारप्रत्यस्तमयरूपां सुषुप्तावस्थामुक्त्वा "प्राणाग्नय एवैतस्मिन् पुरे जाग्रति" इति तस्यामेवावस्थायां पञ्चरूपस्य प्राणस्य जागरणं ब्रुवती प्राणप्रधानां सुषुप्तावस्थां दर्शयति। यच्चैतद्भूम्नः सुखत्वं श्रुतं "यो वै भूमा तत् सुखम्" इति तदप्यविरुद्धम्, "अत्रैष देवः स्वप्नान्न पश्यत्यथ यदेतस्मिञ्छरीरे सुखं भवति" इति सुषुप्तावस्थायामेव सुखश्रवणात्। यच्च "यो वै भूमा तदमृतम्" इति, तदपि प्राणस्याविरुद्धं, "प्राणो वा अमृतम्" इति श्रुतेः। कथं पुनः प्राणं भूमानं मन्यमानस्य "तरति शोकमात्मवित्" इत्यात्मविविदिषया प्रकरणस्योत्थानमुपपद्यते, प्राण एवेहात्मा विवक्षित इति ब्रूमः। तथा हि "प्राणो ह पिता प्राणो माता प्राणो भ्राता प्राणः स्वसा प्राण आचार्यः प्राणो ब्राह्मणः" इति प्राणमेव सर्वात्मानं करोति। "यथा वा अरा नाभौ समर्पिता एवमस्मिन् प्राणे सर्वं समर्पितम्" इति च सर्वात्मत्वारनाभिनिदर्शनाभ्याञ्च सम्भवति वैपुल्यात्मिका भूमरूपता प्राणस्य। तस्मात्प्राणो भूमेत्येवं प्राप्तम्। तत इदमुच्यते। परमात्मैवेह भूमा भवितुमर्हति, न प्राणः।

अस्मिन् इह पुरे शरीरे जाग्रति स्वव्यापारा एव तिष्ठन्तीत्यर्थः। देवो जीवः, अथ तदा स्वप्नदर्शनकाले सुखश्रवणात् प्राणस्य सुखरूपत्वमविरुद्धमित्यर्थः। आत्मपदेनोपक्रमविरोधं परिहरति॥ प्राण एवेति॥ प्राणस्यात्मत्वं सर्वात्मत्वञ्च संवादित्वात्। तथा हीति। सर्वं समर्पितमिति च सर्वाधिष्ठानं प्राणं लोकदृष्ट्या च निरतिशयः। तत आत्मत्वं प्राणेऽपि सम्भवतीति भावः। भूमरूपत्वं दर्शयति॥ तस्मादिति॥

कस्मात्। सम्प्रसादादध्युपदेशात्। सम्प्रसाद इति सुषुप्तं स्थानमुच्यते सम्यक्प्रसीदत्यस्मिन्निति निर्वचनात्। बृहदारण्यके च स्वप्नजागरितस्थानाभ्यां सह पाठात्, तस्यां च सम्प्रसादावस्थायां प्राणो जागर्तीति प्राणोऽत्र सम्प्रसादोऽभिप्रेयते प्राणादूर्ध्वं भूम्न उपदिश्यमानत्वादित्यर्थः। प्राण एव चेद्भूमा स्यात् स एव तस्मादूर्ध्वमुपदिश्येतेत्यश्लिष्टमेतत् स्यात्। न हि नाम्नैव नाम्नो भूय इति नाम्न ऊर्ध्वमुपदिष्टम्। किं तर्हि। नाम्नोऽन्यदर्थान्तरमुपदिष्टं वागाख्यं वाग्वाव नाम्नो भूयसीति, तथा वागादिभ्योऽप्या प्राणादर्थान्तरमेव तत्र तत्रोर्ध्वमुपदिष्टं तद्वत् प्राणादूर्ध्वमुपदिश्यमानो भूमा प्राणादर्थान्तरभूतो भवितुमर्हति। नन्विह नास्ति प्रश्नः, अस्ति भगवः प्राणाद्भूय इति। नापि प्रतिवचनमस्ति प्राणाद्वाव भूयोऽस्तीति। कथं प्राणादधि भूमोपदिश्यत इत्युच्यते प्राणविषयमेव चातिवादित्वमनुकृष्यमाणं पश्यामः। "एष तु वा अतिवदति यः

सम्प्रसादशब्देन प्राणं कथयितुं सूत्रार्थं दर्शयति। सम्प्रसाद इति॥ स वा एष एतस्मिन् सम्प्रसादे स्थित्वा पुनराद्रवतीति प्रयोगाच्च। तत् पदं सुषुप्तिवाचकमित्याह॥ बृहदिति॥ वाक्यार्थसम्बन्धात् प्राणो लक्ष्य इत्याह। तस्याञ्चेति॥ अत्र सूत्र इत्यर्थः। भूमा प्राणाद्भिन्नः, तदध्याये। तस्मादूर्ध्वमुपदिष्टत्वान्नामादेरूर्ध्वमुपदिष्टवागादिवदित्यर्थः। विपक्षे हेतूच्छेदं बाधकमाह॥ प्राण एव चेदिति॥ स्वस्यैव स्वस्मादूर्ध्वमुपदिष्टत्वमयुक्तं नामादिषु अदृष्टत्वादित्यर्थः॥ हेत्वसिद्धिं शङ्कते। नन्विहेति। प्रश्नप्रतिवचनयोः प्रतनमेव एव सन्धो न भवति तत्र अवच्छेदपरत्वमत्रैव नामादिवाक्यादिवाक्यानुमानात्। अतः प्राणप्रकरणं विच्छिन्नमिति हेत्वसिद्धि-

[illegible] सत्येनातिवदति' इति, [illegible] इति ।
उच्यते । न [illegible]
मिति [illegible] विशेषणादन्यः सत्येनातिवदतीति । ननु
विशेषणाद्योऽप्ययं प्राणविद एव अतिवादित्वं [illegible] । यथैषो-
ऽग्निहोत्री यः सत्यं वदतीत्युक्ते न सत्यवदनेनाग्निहोत्रित्वं,
केन तर्हि, अग्निहोत्रेणैव, सत्यवदनन्त्वग्निहोत्रिणो विशेष
उच्यते, तथैष तु वा अतिवदति यः सत्येनातिवदतीत्युक्ते न
सत्यवदनेनातिवादित्वं, केन तर्हि, प्रकृतेन प्राणविज्ञानेनैव,
सत्यवदनन्तु प्राणविदो विशेषो विवक्ष्यत इति, नेति ब्रूमः,
श्रुत्यर्थपरित्यागप्रसङ्गात्, श्रुत्या ह्यत्र सत्यवदनेनातिवादित्वं
प्रतीयते यः सत्येनातिवदति सोऽतिवदतीति । नात्र प्राणवि-
ज्ञानस्य सङ्कीर्तनमस्ति । प्रकरणात् तु प्राणविज्ञानं सम्बध्येत ।
तत्र प्रकरणानुरोधेन श्रुतिः परित्यक्ता स्यात् । प्रकृतव्या-
वृत्त्यर्थश्च तुशब्दो न सङ्गच्छेत । एष तु वा अतिवदतीति ।
सत्यन्त्वेव विजिज्ञासितव्यमिति च प्रयत्नान्तरकरणमर्थान्तर-

रित्याह ॥ उच्यत इति ॥ सत्येनातिवादित्वं विधेयं तद्युक्तो य एव
इत्युक्ते न पूर्वानुकर्ष इत्यर्थः । य एव प्राणविदतिवदति [illegible]
स सत्यं वदेदिति विधानात् न प्राणप्रकरणविच्छेदः इति [illegible]
[illegible] ॥ अग्नीति ॥ [illegible] [illegible] [illegible] । वद-
[illegible] मिथ्यात्वात् । सत्यवचने स्वाभिलाषसत्त्वा [illegible] इति
नात्र [illegible] ॥ नेति ब्रूमः इति ॥ [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ,
[illegible] प्रकरणात् प्राणो न [illegible] इत्याह ॥ [illegible] ॥ नात्रेति
[illegible] इत्यर्थः एवं सत्येनेति [illegible] प्रकरणं प्राणविज्ञानं

विवक्षां सूचयति। यथा चैकवेदिप्रशंसायां प्रकृतायामेव तु महान्खलु वा एष यश्चतुरो वेदानधीत इत्येकवेदिभ्योऽर्थान्तरभूतश्चतुर्वेदः प्रशस्यते तादृगेतद्द्रष्टव्यम्। न च प्रश्नप्रतिवचनरूपयैवार्थान्तरविवक्षया भवितव्यमिति नियमोऽस्ति, प्रकृतसम्बन्धासम्भवकारितत्वादर्थान्तरविवक्षायाः। तत्र प्राणान्तमनुशासनं श्रुत्वा तूष्णीं भूतं नारदं स्वयमेव सनत्कुमारो व्युत्पादयति। यत्प्राणविज्ञानेन विकारानृतविषयेणातिवादित्वमनतिवादित्वमेव तदेष तु वा अतिवदति यः सत्येनातिवदतीति। तत्र सत्यमिति परं ब्रह्मोच्यते परमार्थरूपत्वात् “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म” इति च श्रुत्यन्तरात्। तथा व्युत्पादिताय नारदाय “सोऽहं भगवः सत्येनातिवदानि” इत्येवं प्रवृत्ताय विज्ञानादिसाधनपरम्परया भूमानमुपदिशति। तत्र यत्प्राणादधि-

---

तुशब्देनापि बाधमाह॥ प्रकृतेति॥ विजिज्ञासितव्यविज्ञानाय पूर्वोक्ताद्भिन्नमित्याह॥ यश्चतुरेति॥ प्रकरणविच्छेदे दृष्टान्तमाह। तथादिति॥ श्रुति तुशब्दादेतत् सत्यं प्रकृतात् प्राणात् प्राधान्येन भिन्नं द्रष्टव्यमित्यर्थः। एवमतिवादित्वस्य प्रश्नसम्बन्धोपेक्षा प्राणलिङ्गत्वं निरस्तम्। ननु प्रश्नं विनोक्तत्वलिङ्गाद् भूमा प्राण इति तत्र, तत्राप्रश्नोत्तरत्वादित्यादि॥ न चेति॥ प्रश्नभेदादर्थभेद इति न नियमः, एकस्यात्मनो वैलक्षण्या वक्तुः प्रवृत्तत्वात् प्रश्नं विनोक्तचतुर्वेदस्य प्रकृतैकवेदाद्भिन्नत्वदर्शनादित्यर्थः। तत्र यथा चतुर्वेदत्वस्य प्रकृतापेक्षयार्थभेदः, एवमिहापीति द्रष्टव्यम्॥ तत्रेत्यादिना॥ सत्यपदेन प्राणोऽभिप्रेत इति चेत्तत्राह। तत्र सत्यमिति॥ विज्ञानं निदिध्यासनम्, आदिपदान्मननश्रद्धानिष्ठाकृतिसुखान्यपि [illegible] उच्यन्ते। इमान्यपि मननादीनि [illegible] ब्रह्मणे [illegible]। एवं श्रुतिलिङ्गैः प्राणप्रकरणान्तरमकरणं बाधित्वा प्रस्तुतं सत्यं ब्रह्म भूमपदोक्तमुक्तमर्थो-

सत्यं वक्तव्यं प्रतिज्ञातं तदेवेह भूमेत्युच्यत इति गम्यते। तस्मादस्ति प्राणादधि भूम्न उपदेश इत्यतः प्राणादन्यः परमात्मा भूमा भवितुमर्हति। एवं चेहात्मविविदिषया प्रकरणस्योत्थानमुपपन्नं भविष्यति। प्राण एवेहात्मा विवक्षित इत्येतदपि नोपपद्यते। न हि प्राणस्य मुख्यया वृत्त्याऽऽत्मत्वमस्ति। न चान्यत्र परमात्मज्ञानाच्छोकविनिवृत्तिरस्ति, "नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय" इति श्रुत्यन्तरात्। "तं मा भगवाञ्छोकस्य पारं तारयतु" इति चोपक्रम्योपसंहरति "तस्मै मृदितकषायाय तमसः पारं दर्शयति भगवान् सनत्कुमारः" इति। तम इति शोकादिकारणमविद्योच्यते। प्राणान्ते चानुशासनेन प्राणस्यान्यायत्ततोच्येत। आत्मतः प्राण इति च ब्राह्मणम्। प्रकरणान्ते च परमात्मविवक्षा भविष्यति, भूमा तु प्राण एवेति चेत्। "स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठित इति स्वे महिम्नि" इत्यादिना भूम्न एवाप्रकरणसमाप्तेरनुकर्षात्। वैपुल्यात्मिका च भूमरूपता सर्वकारणत्वात् परमात्मनः सुतरामुपपद्यते॥

त्याह॥ तत्र वदतीति॥ किञ्च सविशेषितादपि व्यवहितं साकाङ्क्षं ग्रहणीय इति न्यायेन अविशेषितं निराकाङ्क्षं प्राणं हित्वा वाक्योपक्रमस्थ आत्मा स्वप्रतिपादनाय भूमवाक्यापेक्ष इह भूमा ग्राह्य इत्याह॥ एवञ्चेति॥ किञ्च शोकस्य पारमित्युपक्रम्य तमसः पारमित्युपसंहारात् शोकस्य मूलच्छेदं विना तरणायोगाच्च। शोकपदेन मूलमपि लक्ष्यते तन्निवर्तकज्ञानगम्यत्वलिङ्गात्, अतः आत्मा ग्राह्य इत्याह॥ न चान्यत्रेति॥ आत्मपदात्मा वक्तव्यः प्राणस्य वदतीति सम्बन्धः। भक्तिरं परत्वं ब्राह्मणं ब्रह्मपरमस्तु ततः प्राणोक्तो भूमा प्राण इति प्रकृती॥ प्रकरणान्त इति॥ तच्छब्देन भूमानकर्षात् नैवमित्याह॥ नेति॥ भूम्नो ब्रह्मत्वे लिङ्गा-

धर्मोपपत्तेश्च ॥ ८ ॥

अपि च ये भूम्नि श्रूयन्ते धर्मास्ते परमात्मन्युपपद्यन्ते। यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमेति दर्शनादिव्यवहाराभावं भूम्न्यवगमयति परमात्मनि चायं दर्शनादिव्यवहाराभावोऽवगतः, यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् केन कं पश्येदिति श्रुत्यन्तरात्। योऽप्यसौ सुषुप्तावस्थायां दर्शनादिव्यवहाराभाव उक्तः सोऽप्यात्मन एवासङ्गत्वविवक्षया उक्तो न प्राणस्वभावविवक्षया, परमात्मप्रकरणात्। यदपि तस्यामवस्थायां सुखमुक्तं तदप्यात्मन एव सुखरूपत्वविवक्षयोक्तम्। यत आह एषोऽस्य परम आनन्द एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्तीति। इहापि यो वै भूमा तत् सुखं नाल्पे सुखमस्ति भूमैव सुखमिति सामयसुखनिराकरणेन ब्रह्मैव सुखं भूमानं दर्शयति "यो वै भूमा तदमृतमिति"। अमृतत्वमपीह श्रूयमाणं परमकारणं गमयति, विकाराणाममृतत्वस्यापेक्षिकत्वात्, अतोऽन्यदार्तमिति च श्रुत्यन्तरात्। तथा च सत्यत्वं स्वमहिमप्रतिष्ठितत्वं सर्वगतत्वं सर्वात्मत्वमिति चैते

न्तरत्वाच्च। धर्मेति। सूत्रे यदुक्तं भूम्नो धर्मा सुखत्वममृतत्वञ्च प्राणेषु नोक्तमिति, तदनूद्य विघटयति। योऽप्यसावित्यादिना। सति बुद्ध्याद्युपाधावात्मनो द्रष्टृत्वादि तदभावे सुषुप्तौ तदभाव इत्यसङ्गत्वज्ञापनार्थं प्रश्नोपनिषदि न शृणोति न पश्यतीति परमात्मानं प्रकृत्योक्तम्। तथा तत्रैवात्मनः सुखत्वमुक्तं न प्राणस्य। अतः सुखमात्र आत्मन एव सुखत्वकथनादित्यर्थः। आमयो बाधादिदोषः तत्सहितं सामयम्। आर्तं

धर्माः श्रूयमाणाः परमात्मन्येवोपपद्यन्ते नान्यत्र तस्मात् भूमा परमात्मेति सिद्धम्॥

अक्षरमम्बरान्तधृतेः॥ १०॥

कस्मिन्नु खल्वाकाश ओतश्च प्रोतश्चेति स होवाचैतद्वै तदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूलमनण्वित्यादि श्रूयते। तत्र संशयः किमक्षरशब्देन वर्ण उच्यते किं वा पर एवेश्वर इति। तत्राक्षरसमाम्नाय इत्यादावक्षरशब्दस्य वर्णे प्रसिद्धत्वात् प्रसिद्ध्यतिक्रमस्य चायुक्तत्वात्, ओंकार एवेदं सर्वमित्यादौ च श्रुत्यन्तरे वर्णस्याप्युपास्यत्वेन सर्वात्मकत्वावधारणात् वर्ण एवाक्षरशब्द इति, एवं प्राप्ते उच्यते। पर एवात्माक्षरशब्दवाच्यः, कस्मादम्बरान्तधृतेः पृथिव्यादेराकाशान्तस्य विकारजातस्य धारणात्। तत्र हि पृथिव्यादेः समस्तस्य विकारजातस्य कालत्रयविभक्तस्याकाश एव तदोतञ्च प्रोतञ्चेत्याकाशे प्रतिष्ठितत्वमुक्त्वा कस्मिन्नु खल्वाकाश ओतश्च प्रोतश्चेत्यनेन प्रश्नेनेदमक्षर-

---

न्तरम्। स एवाधस्तात् स उपरिष्टादिति सर्वगतत्वं, स एवेदं सर्वमिति सर्वात्मत्वञ्च श्रुतं, तस्माद्भूमाध्यायो निर्गुणे समन्वित इति सिद्धम्॥

अक्षरम्। बृहदारण्यकं पठति। कस्मिन्निति। यदूर्ध्वं भवच्च भविष्यच्च तत्सर्वं कस्मिन्नोतमिति गार्ग्या पृष्टेन मुनिना याज्ञवल्क्येनाव्याकृताकाशः कार्याणामाश्रय उक्तः। आकाशः कस्मिन्नोत इति द्वितीयप्रश्ने च मुनिरुवाच। तत् अव्याकृताकाशाधिकरणमेतदक्षरम् अस्थूलादिरूपमित्यर्थः। अक्षरशब्दप्रयोगात् संशयः। यथा मण्डपशब्दो मण्डपे रूढ इति न तु योगेनार्थं तथाक्षरशब्दो वर्णे रूढ इति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षः, तस्योङ्कारोपास्तिः फलम्। सिद्धान्ते निर्गुणब्रह्मधीरिति विवेकः। ननु न क्षरतीत्यवयवार्थाश्रयणात् ब्रह्मण्यक्षरशब्दो

मवतारितं, तथा चोपसंहृतमेतस्मिन्नु खल्वक्षरे गार्ग्याकाश ओतश्च प्रोतश्चेति। न चेयमम्बरान्तधृतिर्ब्रह्मणोऽन्यत्र सम्भवति। यदप्योङ्कार एवेदं सर्वमिति तदपि ब्रह्मप्रतिपत्तिसाधनत्वात् स्तुत्यर्थं द्रष्टव्यम्। तस्मान्न क्षरत्यश्नुते चेति नित्यत्वव्यापित्वाभ्यामक्षरं परमेव ब्रह्म। स्यादेतत् कार्यस्य चेत् कारणाधीनत्वमम्बरान्तधृतिरभ्युपगम्यते प्रधानकारणवादिनोऽपीयमुपपद्यते कथमम्बरान्तधृतेर्ब्रह्मत्वप्रतिपत्तिरिति, अत उत्तरं पठति ॥

सा च प्रशासनात् ॥ ११ ॥

सा चाम्बरान्तधृतिः परमेश्वरस्यैव कर्म, कस्मात् प्रशासनात्। प्रशासनं हीह श्रूयते एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठत इत्यादि। प्रशासनञ्च पारमेश्वरं कर्म नाचेतनस्य प्रशासनं सम्भवति। न ह्यचेतनानां घटादिकारणानां मृदादीनां घटादिविषयं प्रशासनमस्ति ॥

सूत्रस्य [illegible] आह। प्रशिषि व्यतिक्रमस्येति। [illegible] न्यायादित्यर्थः। सर्वस्योङ्कारस्य सर्वात्मत्वं कथमित्याशङ्क्य ध्यानार्थमिदं यथा सुवर्णकारे सर्वात्मत्वमित्याह। ओङ्कार इति। प्रश्नप्रतिवचनाभ्याम् आकाशान्तजगदाधारत्वे तात्पर्यनिश्चयात् ध्यानार्थता, अतस्तत्प्रकरणादूर्ध्वं बाधित्वा [illegible] विवक्षयति एवमित्यादिना। व्याख्यापूर्तं कृत्वा यज्ञते। स्यादेतदिति। चेतनकर्तृकमित्यर्थः। धर्म स्मृतेरपि चेत्याह ॥

सा चेति ॥ सूत्रं व्याचष्टे। सा चेति ॥ चकार [illegible] विरोधार्थः। भूताकाशस्य कार्यत्वेऽपि तस्य अव्याकृताकाशः प्रधानमस्त्विति शङ्कानिरासार्थमक्षरं न प्रधानमित्यर्थः। विधृतौ नियतत्वेन धृतौ।

अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ १२ ॥

अन्यभावव्यावृत्तेश्च कारणात् ब्रह्मैवाक्षरशब्दवाच्यं, तस्यैवाम्बरान्तधृतिः कर्म नान्यस्य कस्यचित् । किमिदमन्यभावव्यावृत्तेरिति । अन्यस्य भावोऽन्यभावस्तस्माद्व्यावृत्तिरन्यभावव्यावृत्तिरिति । एतदुक्तं भवति यदन्यद्ब्रह्मणोऽक्षरशब्दवाच्यमिहाशङ्क्यते तद्भावादिदमम्बरान्तविधरणमक्षरं व्यावर्तयति श्रुतिः,"तद्वा एतदक्षरं गार्ग्यदृष्टं द्रष्टृ अश्रुतं श्रोतृ अमतं मन्तृ अविज्ञातं विज्ञातृ इति"। तत्रादृष्टत्वादिव्यपदेशः प्रधानस्यापि सम्भवति, द्रष्टृत्वादिव्यपदेशस्तु न तस्य सम्भवत्यचेतनत्वात्, तथा नान्यदतोऽस्ति द्रष्टृ नान्यदतोऽस्ति श्रोतृ नान्यदतोऽस्ति मन्तृ नान्यदतोऽस्ति विज्ञात्रित्यात्मभेदप्रतिषेधात् न शारीरस्याप्युपाधिमतोऽक्षरशब्दवाच्यत्वम्, अचक्षुष्कमश्रोत्रमवागमन इत्युपाधिमत्ताप्रतिषेधात् । न हि निरुपाधिकः शारीरो नाम भवति । तस्मात्परमेव ब्रह्माक्षरमिति निश्चयः ॥

ईक्षतिकर्मव्यपदेशात् ॥ १३ ॥

एतद्वै सत्यकाम परञ्चापरञ्च ब्रह्म यदोङ्कारस्तस्माद्विद्वा-

प्रश्नपूर्वकं सूत्रं व्याकरोति । किमिदमिति । तस्मात् व्यावृत्तिरिति व्याप्तिं निरस्यति । एतदिति । 'अम्बरान्ताधारमक्षरं श्रुतिरचेतन-त्वाद्व्यावर्तयतीत्यर्थः । जीवनिरासपरत्वेनापि सूत्रं योजयति । तथेति । आत्मभावो भेदः तन्निषेधादिति सूत्रार्थः । तर्हि श्रोत्रियो जीव एवाक्षरं न परं ब्रह्म स्यात् । न हीति । श्रोत्रियो जीवत्वं नास्तीत्यर्थः । तथा-ह्यक्षरं ब्रह्मैव निर्गुणमक्षरं व्यवस्थितमिति सिद्धम् ॥

ईक्षतिकर्मव्यपदेशात् सः । प्रश्नोपनिषद्वाक्यमाह । एतद्वेति ।

नेतेनैवायतनेनैकतरमन्वेतीति प्रकृत्य श्रूयते। यः पुनरेतं त्रिमात्रेणोमित्येतेनैवाक्षरेण परं पुरुषमभिध्यायीतेति। किमस्मिन् वाक्ये परं ब्रह्माभिध्यातव्यमुपदिश्यते आहोस्विदपरमित्येतेनैवायतनेन परमपरं वैकतरमन्वेतीति प्रकृतत्वात् संशयः। तत्रापरमिदं ब्रह्मेति प्राप्तं, कस्मात् स तेजसि सूर्ये तावत् सम्पन्नः, स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोकमिति च तद्विदो देशपरिच्छिन्नस्य फलस्योच्यमानत्वात्। न हि परब्रह्मविद्देशपरिच्छिन्नं फलमश्नुवीतेति युक्तं, सर्वगतत्वात् परस्य ब्रह्मणः। नन्वपरब्रह्मपरिग्रहे परं पुरुषमिति विशेषणं नोपपद्यते, नैष दोषः, पिण्डापेक्षया प्राणस्य परत्वोपपत्तेः, इत्येवं प्राप्तेऽभिधीयते। परमेव ब्रह्मेहाभिध्यातव्यमुपदिश्यते, कस्मात् ईक्षतिकर्मव्यप-

---

पिप्पलादो गुरुः सत्यकामेन पृष्टो ब्रूते, हे सत्यकाम! परं निर्गुणमपरं सगुणं ब्रह्मैतदेव योऽयमोङ्कारः, स हि प्रतिमेव विष्णोस्तस्य प्रतीकत्वात् प्रणवं ब्रह्मात्मना विद्वानेतेनैवोङ्काराध्यानेनायतनेन प्राप्तिसाधनेन यथाध्यानं परमपरं चान्वेति प्राप्नोतीति प्रकृत्य मध्ये एकमात्रद्विमात्रोङ्कारयोर्ध्यानफलमुक्त्वा ब्रवीति। यः पुनरिति। एतस्मादेव ह्यनयो ब्रह्मोङ्कारयोरभेदोपक्रमात्। यो ह्यकारादिमात्रात्मके एकस्या मात्राया अकारस्य ऋग्वेदादिकं जाग्रदादिविभूतिं च जानाति तेन सम्यक् ध्याता एकमात्रा ओङ्कारस्य च एकमात्रः। एवं मात्राद्वयस्य सम्यग्विभूतिध्याने द्विमात्रस्तथा त्रिमात्रः। तमोङ्कारं पुरुषं योऽभिध्यायीत स ओङ्कारविभूतित्वेन ध्यातैः सामभिः सूर्यद्वारा ब्रह्मलोकं नीत्वा परमात्मानं पुरुषमीक्षत इत्यर्थः। संशयं तद्बीजमाह। किमित्यादिना। अस्मिन् त्रिमात्रवाक्य इत्यर्थः। पूर्वत्र पूर्वपक्षेऽप्योङ्कारे बुद्धिस्थं ध्यानस्य निर्णीयत इति प्रत्युदाहृतिः। यद्वा पूर्वत्र सर्वे ब्रह्माक्षरमन्यत्र निर्णीतं ब्रह्मापि दर्शितं तद्वदत्रापि ब्रह्मलोकप्राप्तिलिङ्गात्

देशात्। ईक्षतिर्दर्शनं दर्शनव्याप्यमीक्षतिकर्म, ईक्षतिकर्मत्वे नाभिध्यातव्यस्य पुरुषस्य वाक्यशेषे व्यपदेशो भवति, स एतस्माज्जीवघनात् परात्परं पुरुषं पुरिशयम् ईक्षते इति। तत्राभिध्यायतेरतथाभूतमपि वस्तु कर्म भवति मनोरथकल्पितस्यापि अभिध्यायतिकर्मत्वात्। ईक्षतेस्तु तथाभूतमेव वस्तु लोके कर्म दृष्टमित्यतः परमात्मैवायं सम्यग्दर्शनविषयभूत ईक्षतिकर्मत्वेन व्यपदिष्ट इति गम्यते। स एव चेह परपुरुषशब्देनाभिध्यातव्यः प्रत्यभिज्ञायते। नन्वभिध्याने परपुरुष उक्तः ईक्षणे तु परात्परः कथमितर इतरत्र प्रत्यभिज्ञायते इति, अत्रोच्यते। परपुरुषशब्दौ तावदुभयत्र साधारणौ। न चात्र जीवघनशब्देन प्रकृतोऽभिध्यातव्यः परपुरुषः परामृश्यते येन तस्मात् परात्परोऽयमीक्षितव्यः पुरुषोऽन्यः स्यात्। कस्तर्हि जीवघन इत्युच्यते घनो मूर्त्तिर्जीवलक्षणो घनो जीवघनः

परशब्दस्य हिरण्यगर्भे वृत्तिरिति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति। तस्मादपर-मिति। कार्यब्रह्मलोकप्राप्तिरभयस्य फलम्। स उपासकः। सूर्ये सम्पन्नः प्रविष्टः। ननु ब्रह्मलोक ईश्वर इति भाष्यात् [illegible] वहि-[illegible]मपि फलं ब्रह्मोपासकस्य श्रुतिभिरुक्तम् [illegible]। न [illegible]॥ [illegible] तथात्वेऽपि [illegible] परवित् परमपरविदपरमन्वेतीत्यपरविदोऽपरप्राप्ति-रयुक्ता उपक्रमविरोधात् न चात्र परप्राप्तिरेवोक्तेति वाच्यं, परस्य सर्वगतत्वात्। [illegible] प्राप्तिव्यवधानेन सूर्यद्वारा गतिवैयर्थ्यात् उपक्रमानु-सारेणापरप्राप्तिरूपाधिकारात् परं पुरुषमिति परत्वविशेषणं [illegible]। पर-न्त्वेतेनेति [illegible]। [illegible]। [illegible] विराट् [illegible] स्थूलस्य परत्वमिति [illegible] सूत्रं [illegible] ईश्वरपरं इति प्रतिज्ञातत्वेन [illegible]। परमेवेति। स उपासक एतस्माद्धिरण्यगर्भात् परं पुरुषं

सैन्धवखिल्यवत् यः परमात्मनो जीवरूपः खिल्यभाव उपाधिकृतः परश्च विषयेन्द्रियेभ्यः सोऽत्र जीवघन इति। अपर आह स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोकमिति, अतीतानन्तरवाक्यनिर्दिष्टो यो ब्रह्मलोकः परश्च लोकान्तरेभ्यः सोऽत्र जीवघन इत्युच्यते। जीवानां हि सर्वेषां करणपरिवृतानां सर्वकरणात्मनि हिरण्यगर्भे ब्रह्मलोकनिवासिनि सङ्घातोपपत्तेर्भवति ब्रह्मलोको जीवघनः, तस्मात् परो यः परमात्मेक्षणकर्मभूतः स एवाभिध्यानेऽपि कर्मभूत इति गम्यते। परं पुरुषमिति च विशेषणं परमात्मपरिग्रह एवावकल्पते। परो हि पुरुषः परमात्मैव भवति यस्मात्परं किञ्चिदन्यन्नास्ति, पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिरिति च श्रुत्यन्तरात्। परञ्चापरञ्च ब्रह्म

ब्रह्माऽभिध्यायीत इत्यर्थः। नन्वीक्षणविषयोऽप्यपरोऽस्तु तत्राह। तस्माभिध्यायतेरिति। नन्वीक्षणं प्रमात्वाद्दृश्यस्य सत्यतामपेक्षत इति भवतु सत्यः पर ईक्षणविषयः ध्यानविषयस्त्वपरः किं न स्यादित्यत आह। स एवेति। श्रुतिस्थात् प्रत्यभिज्ञानात् स एवायमिति सौत्रः सशब्दो व्याख्यातः। अस्मिन्नेव सूत्रयोजना, ओंकारेण यो ध्येयः स पर एवात्मा वाक्यशेषे ईक्षणीयत्वोक्तेः, अत्र च श्रुतिस्थप्रत्यभिज्ञानात् स एवायमिति। ननु धर्मभेदान्न प्रत्यभिज्ञेति शङ्कते। नन्विति। परात्पर इति धर्मभेदम् अङ्गीकृत्य श्रुतिस्थधर्मप्रत्यभिज्ञाया अविरोधमाह। अत्रेति। स एतस्माज्जीवघनात् परादित्येतत्पदेनोपक्रान्तध्यातव्यपरामर्शाद् ध्येयः परात्मा ध्येयादन्य इत्यत आह। न चात्मेति। ध्यानस्य तत्फलेक्षणस्य च लोके समानविषयत्वादेव एवैक्यबोधः। एकत्रोपक्रमोपसंहारयोरेकवाक्यता भवतीति भावः। स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोकं स एतस्माज्जीवघनादित्येतत्पदेन संक्षिप्ततरो ब्रह्मलोकवासी परा-

यदोङ्कार इति च विभज्यानन्तरमोङ्कारेण परं पुरुषमभिध्यातव्यं ब्रुवन् परमेव ब्रह्म परं पुरुषं गमयति। यथा पादोदरस्त्वचा विनिर्मुच्यत एवं ह वै स पाप्मना विनिर्मुक्त इति पाप्मविनिर्मोकफलवचनं परमात्मानमिहाभिध्यातव्यं सूचयति। अथ यदुक्तं परमात्माभिध्यायिनो न देशपरिच्छिन्नं फलं युज्यत इति; अत्रोच्यते। त्रिमात्रेणोङ्कारेणालम्बनेन परमात्मानमभिध्यायतः फलं ब्रह्मलोकप्राप्तिः क्रमेण च सम्यग्दर्शनोत्पत्तिरिति क्रममुक्त्यभिप्रायमेतद्भविष्यतीत्यदोषः॥

कथमत इति प्रश्नपूर्वकं व्याचष्टे। कस्मादित्यादिना। मूर्त्तो घन इति सूत्रादिति भावः। सैन्धवखिल्यो लवणपिण्डः खिल्यवद्यो भावः परिच्छेदो यस्य स खिल्यभावः। एतत्पदेन ब्रह्मलोको वा परामृश्यते इत्याह। अपर इति। जीवघनशब्दस्य ब्रह्मलोके वृत्तिं दर्शयति। जीवानां घनेति। व्यष्टिकरणाभिमानिनां जीवानां घनः सङ्घातो यस्मिन् सर्वकरणाभिमानिनि स जीवघनः तदात्मिकत्वात् परम्परासम्बन्धेन लोको लक्ष्य इत्यर्थः। तस्मात्परः सर्वलोकातीतः शुद्ध इत्यर्थः। परपुरुषशब्दस्य परमात्मनि मुख्यत्वात् स एव ध्येय इत्याह। परमिति। यस्मात्परत्वादपरमस्ति किञ्चित् स एव मुख्यः परः न तु पिण्डात्परः सूत्रात्मेत्यर्थः। किञ्च परशब्देनोपक्रमे निश्चितं परं ब्रह्मैवात्र वाक्यशेषे ध्यातव्यमित्याह। परञ्चापरञ्चेति। पापनिर्मोकफलाच्चेत्याह। यथेति। पादोदरः सर्पः। ओङ्कारे परब्रह्मोपासकस्तु सूर्यद्वारा ब्रह्मलोकं गत्वा परब्रह्मोक्त्वा तत्रैव आत्मज्ञानं प्राप्नोतीत्यविरोधमाह। अत्रोच्यत इति। एवमेकवाक्यतासमर्पकप्रकरणानुगृहीतपरपुरुषश्रुतिभ्यां परब्रह्मणोऽभिध्यया ब्रह्मलोकप्राप्तिलिङ्गं बाधित्वा न कं प्रपञ्चध्येये ब्रह्मणि समन्वितमिति सिद्धम्॥

दहर उत्तरेभ्यः ॥ १४ ॥

अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशस्तस्मिन् यदन्तस्तदन्वेष्टव्यं, तद्वाव विजिज्ञासितव्यम् इत्यादि वाक्यं समाम्नायते। तत्र योऽयं दहरे हृदयपुण्डरीके दहर आकाशः श्रुतः स किम्भूताकाशोऽथ विज्ञानात्माथवा परमात्मेति संशय्यते। कुतः संशयः, आकाशब्रह्मपुरशब्दाभ्याम्। आकाशशब्दो ह्ययं भूताकाशे परस्मिंश्च ब्रह्मणि प्रयुज्यमानो दृश्यते। तत्र किम्भूताकाश एव दहरः स्यात् किं वा पर इति संशयः। तथा ब्रह्मपुरमिति किं जीवोऽत्र ब्रह्मनामा तस्येदं पुरं शरीरं ब्रह्मपुरमथ वा परस्यैव ब्रह्मणः पुरं ब्रह्मपुरमिति। तत्र जीवस्य परस्य वान्यतरस्य पुरस्वामिनो दहराकाशत्वे संशयः। तत्राकाशशब्दस्य भूताकाशे रूढत्वाद्भूताकाश एव दहर इति प्राप्तं, तस्य च दहरायतनापेक्षया

दहर उत्तरेभ्यः। छान्दोग्यमुदाहरति। अथेति। भूमविद्यानन्तरं दहरविद्यारम्भार्थोऽथशब्दः। ब्रह्मणोऽभिव्यक्तिस्थानत्वात् ब्रह्मपुरं शरीरम् तस्मिन् यदिदं दहरमल्पं हृत्पद्मं तस्मिन् हृदये यदन्तराकाशस्थितं ब्रह्म तदन्वेष्टव्यं विचार्य ज्ञेयमित्यर्थः। अन्तराकाशं जिज्ञास्यं तदन्तःस्थं वेति प्रथमं संशयः कल्प्यः। तत्र दहराकाशस्य संशयद्वयम्। तत्राकाशशब्दादेकं संशयमुक्त्वा ब्रह्मपुरशब्दात् संशयान्तरमाह। तथा ब्रह्मपुरमितीति। अत्र शब्दे जीवस्य ब्रह्मणो वा पुरमिति संशयः। तत्र तस्मिन् संशये [illegible] योजना। परपुरुषशब्दस्य ब्रह्मणि [illegible] ब्रह्म ध्येयमित्युक्तम्। [illegible] आकाशपदस्य भूताकाशे रूढत्वात् भूताकाशो ध्येय इति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति। तत्राकाशेत्यादिना। दहरवाक्यस्थानन्तरप्रजापतिवाक्यस्य च [illegible]

दहरत्वं, यावान् वा अयमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाश इति च बाह्याभ्यन्तरभावकृतभेदस्योपमानोपमेयभावो द्यावापृथिव्यादि च तस्मिन्नन्तःसमाहितमवकाशात्मनाप्याकाशस्यैकत्वात्। अथ वा जीवो दहर इति प्राप्तं ब्रह्मपुरशब्दात्, जीवस्य हीदं पुरं सच्छरीरं ब्रह्मपुरमित्युच्यते। तस्य स्वकर्मणोपार्जितत्वात्। भक्त्या च तस्य ब्रह्मशब्दवाच्यत्वम्। न हि परस्य ब्रह्मणः शरीरेण स्वस्वामिभावः सम्बन्धोऽस्ति। तत्र पुरस्वामिनः पुरैकदेशेऽवस्थानं दृष्टं यथा राज्ञः, मनउपाधिकश्च जीवो मनश्च प्रायेण हृदये प्रतिष्ठितमित्यतो जीवस्यैवेदं हृदयान्तरवस्थानं स्यात्। दहरत्वमपि तस्यैवाराग्रोपमितत्वादवकल्पते। आकाशोपमितत्वादि च ब्रह्माभेदविवक्षया भविष्यति। न चात्र दहरस्यान्वेष्टव्यत्वं विजिज्ञासितव्यत्वञ्च श्रूयते, तस्मिन् यदन्तरिति परविशेषणत्वेनोपादानादिति. अत

निर्गुणे च समन्वयोक्तेः श्रुत्यादिसङ्गतयः। पूर्वपक्षे भूताकाशाद्युपास्तिः सिद्धान्ते ब्रह्मज्ञानोपास्त्या निर्गुणधीरिति फलभेदः। न चाकाश-श्रुतिविरुद्धादिवचनेनास्य पुनरुक्तता शङ्कनीया। अत्र तस्मिन् यदन्तस्तदन्वे-ष्टव्यमित्याकाशान्तःस्थस्यान्वेष्टव्यत्वादिविशेषश्रवणेन दहराकाशस्य ब्रह्मत्वे सन्देहसम्भवात्। ननु भूताकाशस्याल्पत्वं कथमेकस्योपमानत्वमुपमेय-त्वञ्च कथम् उभे अस्मिन् द्यावापृथिवी अन्तरेव समाहिते कथमस्मिन् वायुरित्यादिना च सर्वाश्रयत्वञ्च कथमित्याशङ्क्य भाष्येण परिहरति। यावानित्यादिना। हृदयापेक्षया अल्पत्वं आकाशस्य बाह्यभेदात् बाह्यत्वं, अत एकस्मात् सर्वाधारत्वमित्यर्थः। अन्येन दहराकाशवाक्ये भूते न युक्त इत्याह। जीव इति। भक्त्येति। जीवत्वाद्ब्रह्मशब्दोपपत्तिरित्यर्थः। इदं ब्रह्म ब्रह्मशब्दाभिधेयं न भवतीति। ननु पुरस्वामी जीवो

उत्तरं ब्रूमः। परमेश्वर एव दहराकाशो भवितुमर्हति न भूताकाशो जीवो वा। कस्मात्? उत्तरेभ्यो वाक्यशेषगतेभ्यो हेतुभ्यः। तथा हि अन्वेष्टव्यतया विहितस्य दहराकाशस्य तं चेद्ब्रूयुरित्युपक्रम्य किं तदत्र विद्यते यदन्वेष्टव्यं यद्वा विजिज्ञासितव्यम् इत्येवमाक्षेपपूर्वकं प्रतिसमाधानवचनं भवति स ब्रूयाद् यावान् वा अयमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाश उभे अस्मिन् द्यावापृथिवी अन्तरेव समाहिते इत्यादि। तत्र पुण्डरीकदहरत्वेन प्राप्तदहरत्वस्याकाशस्य प्रसिद्धाकाशौपम्येन दहरत्वं निवर्तयन् भूताकाशत्वं दहरस्याकाशस्य निवर्तयतीति गम्यते। यद्यप्याकाशशब्दो भूताकाशे रूढस्तथापि तेनैव तस्योपमा नोपपद्यत इति भूताकाशशङ्का निवर्तिता भवति। नन्वेकस्याप्याकाशस्य बाह्याभ्यन्तरत्वकल्पितेन भेदेनोपमानोप-

हृदयस्याकाशस्तु प्रसिद्धत आह। तत्रेति। पुण्डरीकस्य एव तदन्तःस्थत्वसम्भवात् नाल्पत्वमित्यर्थः। व्यापिनोऽन्तःस्थत्वं कथमित्यत आह। नन्विति। आकाशपदेन दहरमनुकृष्योक्तोपमादिकं भ्रमाभेदविवक्षया भविष्यतीत्याह। आकाशेति। ननु जीवस्याकाशपदार्थत्वमयुक्तमित्या- शङ्क्य तर्हि भूताकाश एव दहरोऽस्तु तस्यान्तःस्थं किञ्चिदन्वेष्टव्यमिति पक्षान्तरमाह। न चाल्पेति। परमन्तःस्थं वस्तु, तद्विशेषणत्वेनाधारत्वेन दहराकाशस्य तत्सम्बन्धेनोपादानादित्यर्थः। यद्वा धर्मेभ्यः सत्यादिलिङ्गात् दहरस्य निरवद्याद्याकाशलिङ्गादित्यनेन गतार्थत्वमिति शङ्काया निरसनीया धर्मेभ्यः सत्यादेः परविशेषणत्वेन पक्षपातात् दहरस्य ब्रह्मत्वे लिङ्गं नास्तीत्यर्थः। अपहतपाप्मत्वादिलिङ्गोक्तैस्तस्मात् केवलाकाशश्रुतिर्बाध्येति विशेषतया। परमेश्वर इत्यादिना। आकाशस्याक्षेपपूर्वकमिति सम्बन्धः। समाधानं प्रति यदि ब्रूयुः हृदयमेव तावदल्पं तत्स्थाकाशोऽ-

मेयभावः सम्भवतीत्युक्तम् । नैवं सम्भवति । [illegible] गतिर्यत् [illegible]भेदाभावात् । यदि च कल्पितो भे-मुपमानोपमेयभावं ब्रूयात् ततः परिच्छिन्न[illegible] वाह्याकाशपरिमाणत्वमुपपद्यते। ननु परमेश्वरस्यापि ज्याया-नाकाशादिति श्रुत्यन्तरान्नैवाकाशपरिमाणत्वमुपपद्यते, नैष दोषः, पुण्डरीकवेष्टनप्राप्तदहरत्वनिवृत्तिपरत्वाद्वाक्यस्य न ता-वत्त्वप्रतिपादनपरत्वम् । उभयप्रतिपादनेऽपि वाक्यं भिद्येत न च कल्पितभेदे पुण्डरीकवेष्टित आकाशैकदेशे द्यावापृथि-व्यादीनामन्तःसमाधानमुपपद्यते । एष आत्मापहतपाप्मा वि-जरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः सत्यस-ङ्कल्प इति चात्मत्वापहतपाप्मत्वादयश्च गुणा न भूताकाशे सम्भवन्ति। यद्यप्यात्मशब्दो जीवे सम्भवति तथापीतरेभ्यः कार-

---

न्तरः किं तदत्रास्ति विद्यते यदन्वेष्टव्यं ध्येयमिति, तदा [illegible] आचार्यो ब्रूयादाकाशस्यान्तर्निहितमित्यर्थः । वाक्यस्य तात्पर्यमाह । बाह्येति । निवर्त्तयति आचार्य इति शेषः । नन्वाकाशशब्देन कुतो भूताकाशस्य भानात् कथं तन्निवृत्तिरित्याशङ्क्याह । यद्यपीति । ननु रामरावणयो-र्युद्धं रामरावणयोरिवेत्यभेदेऽप्युपमा दृष्टेति चेत् न, अभेदे सादृश्या-सम्भवेन युद्धस्य निरुपमत्वे तात्पर्यात् अनन्वयालङ्कार इति काव्यविदः । पूर्वोक्तमनूद्य निरस्यति । नन्वित्यादिना । [illegible] को-दण्डसम्भवा युत इत्यादौ [illegible] मेकस्यैव [illegible]रोपमानोपमेयभावविवक्षया [illegible] दृष्टत्वात् [illegible] युक्तम् वाक्यस्य [illegible] निवृत्तिपरत्वेन [illegible] । किञ्च [illegible] न युक्तमित्याह । अपि चेति । [illegible] तु [illegible]

भेदो जीवाद्ब्रह्मणि निवर्त्तितो भवति। न क्षुधादिपरिच्छिन्नस्याकाशोपमितस्य पुण्डरीकवेष्टनकृतं दहरत्वं शक्यं निवर्त्तयितुं ब्रह्माभेदविवक्षया जीवस्य सर्वगतत्वादि विवक्ष्यत इति चेत् यदात्मतया जीवस्य सर्व्वगतत्वादि विवक्ष्यते तस्यैव ब्रह्मणः साक्षात् सर्व्वगतत्वादि विवक्ष्यतामिति युक्तम्। यदप्युक्तं ब्रह्मपुरमिति जीवेन पुरस्योपलक्षितत्वाद्राज्ञ इव जीवस्यैवेदं पुरस्वामिनः पुरैकदेशवर्त्तित्वमस्त्विति अत्र ब्रूमः। परस्यैवेदं ब्रह्मणः पुरं सच्छरीरं ब्रह्मपुरमित्युच्यते ब्रह्मशब्दस्य तस्मिन् मुख्यत्वात्। तस्याप्यस्ति पुरेणानेन सम्बन्ध उपलब्ध्यधिष्ठानत्वात्। स एतस्माज्जीवघनात् परात्परं पुरिशयं पुरुषमीक्षते, स वा अयं पुरुषः सर्व्वासु पूर्षु पुरिशय इत्यादिश्रुतिभ्यः। अथ वा जीवपुरे एवास्मिन् ब्रह्म सन्निहितमुपलभ्यते। यथा सालग्रामे

मिति भावः। ननु हार्दाकाशस्याल्पत्वनिवृत्तौ तावत्त्वे च तात्पर्य्यं किं न स्यादित्यत आह। उभयेति। अतोऽल्पत्वनिवृत्तावेव तात्पर्य्यमिति भावः॥ एवमाकाशोपमितत्वाद्दहराकाशो न भूतमित्युक्तम् सर्व्वात्मत्वादिलिङ्गस्य तथैवाह। न चेत्यादिना। विगता जिघत्सा बुभुक्षा यस्य सोऽयं विजिघत्सः बुभुक्षाशून्य इत्यर्थः। यथमन्तुमब्रह्मशब्देन तत्स्वामेयपरमात्मवद्धीविभक्त्यर्थः सम्बन्धो भेदः न तु ब्रह्मणः पुरमिति षष्ठ्यर्थः स्वस्वामिभावो ग्राह्यः। निरपेक्षेण तत्स्वामित्वं बाध्यमिति व्याख्यादित्याह। अत्र ब्रूम इति। शरीरस्य ब्रह्मणा तदुपलब्धिस्थानत्वरूपे सम्बन्धे मानमाह। स इति। पूर्षु शरीरेषु, पुरि हृदये शय इति पुरुष इत्यर्थः। ननु ब्रह्मशब्दस्य जीवेऽप्यर्थादिना शरीरस्वामित्वे तुल्यत्वात् मुख्यार्थः कथमित्यत आह। अथ वेति। इन्धक इति दैवमिति ब्रह्म जीवः तदुपाधिके पुरे, हृदयं ब्रह्मगृहं यद्वत् राजपुरे चैत्रगृहमित्यर्थः।

विष्णुः सन्निहित इति तद्वत्। तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयत इति च कर्मणामन्तवत्फलत्वमुक्त्वाथ य इहात्मानमनुविद्य व्रजन्त्येतांश्च सत्यान् कामान् तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीति प्रकृतदहराकाशविज्ञानस्यानन्तफलत्वं वदन् परमात्मत्वमस्य सूचयति। यदप्येतदुक्तं न दहरस्याकाशस्यान्वेष्टव्यत्वं विजिज्ञासितव्यत्वञ्च श्रुतं परविशेषणत्वेनोपादानादित्यत्र ब्रूमः। यद्याकाशो नान्वेष्टव्यत्वेनोक्तः स्यात् यावान् वा अयमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाश इत्याद्याकाशस्वरूपप्रदर्शनं नोपयुज्येत। नन्वेतदप्यन्तर्वर्त्तिवस्तुसद्भावदर्शनायैव प्रदर्श्यते तं चेद्ब्रूयुः, यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशः किं तत्र विद्यते यदन्वेष्टव्यं यद्वाव विजिज्ञासितव्यमित्याक्षिप्य परिहारावसरे आकाशौपम्योपक्रमेण द्यावापृथिव्यादीनामन्तःसमाहितत्वदर्शनात् नैतदेवम्। एवं हि

अनन्तफललिङ्गादपि दहरः परमात्मेत्याह। तद्यथेति। अथ कर्मफलाद्वैराग्यानन्तरमिह जीवदशायामात्मानं दहरं तदाश्रितांश्च सत्यकामादिगुणान् आचार्योपदेशमनुविद्य ध्यानेनानुभूय परलोकं गच्छन्ति तेषां सर्वलोकेष्वनन्तमैश्वर्यं स्वेच्छया सञ्चरणादिकं भवतीत्यर्थः। दहरे उक्तलिङ्गान्यन्यथासिद्धानि तेषां तदन्तःस्थगुणत्वादित्युक्तं स्मारयित्वा दूषयति। यदपीत्यादिना। उक्तमाकाशस्वरूपप्रतिपादनमन्यथानुपपन्नं पूर्वं तस्यान्वेष्यत्वादिकमित्यताप्यन्यथोपपत्तिं शङ्कते। नन्विति। एतदाकाशस्वरूपं आधेयवीक्षणाकाशस्याल्पत्वरूपमत्या निरस्तानाःस्वरूपैः तदन्तःस्थमेव ध्येयमित्यर्थः। तर्हि जगदेव ध्येयं स्यादित्याह। नैतदेवमिति। अस्तु को दोषस्तत्राह। तत्रेति। सर्वनामश्रुत्या दहराकाशमाकृष्याक-

इति यदन्तःसमाहितं द्यावापृथिव्यादि तदन्वेष्टव्यं विजिज्ञासितव्यञ्चोक्तं स्यात्। तत्र वाक्यशेषो नोपपद्येत। अस्मिन् कामाः समाहिता एष आत्माऽपहतपाप्मा इति हि प्रकृतं तत् द्यावापृथिव्यादिसमाधानाधारमात्मानमाकाशमाख्याय च इहात्मानमनुविद्य व्रजन्त्येतांश्च सत्यान् कामानिति समुच्चयार्थेन चशब्देनात्मानश्च कामाधारमाश्रितांश्च कामान् विज्ञेयान् वाक्यशेषो दर्शयति। तस्मादाद्योपक्रमेऽपि दहर एवाकाशो हृदयपुण्डरीकाधिष्ठानः सहान्तःस्थैः समाहितैः पृथिव्यादिभिः सत्यैः कामैः विज्ञेय उक्त इति गम्यते। स चोक्तेभ्यो हेतुभ्यः परमेश्वर इति॥

गतिशब्दाभ्यां तथा हि दृष्टं लिङ्गञ्च ॥ १५ ॥

दहरः परमेश्वर उत्तरेभ्यो हेतुभ्य इत्युक्तम्। त एवोत्तरे हेतव इदानीं प्रपञ्च्यन्ते। इतश्च परमेश्वर एव दहरो यस्मात् दहरवाक्यशेषे परमेश्वरस्यैव प्रतिपादकौ गतिशब्दौ

त्वादिगुणाश्रुत्या गुणैः सह तस्यैव ध्येयत्वं वाक्यशेषो ब्रूते, तद्विरोध इत्यर्थः। तस्मिन् यदन्तरिति सप्तम्या व्यवहितमपि हृदयं योग्यतया परामृशति। तस्मादिति। यद्वा आकाशपदोक्तमस्मिन् यदन्तस्तदुभयमन्वेष्टव्यमिति योजनां सूचयति। सहान्तःस्थैरिति॥

दहराकाशस्य ब्रह्मत्वे हेत्वन्तरमाह। गतीति। प्रजा जीवा एतं हृदयस्थं दहरं ब्रह्मरूपं लोकमहरहः सुषुप्ते गच्छन्त्यः सदात्मना स्थिता अनृताच्छादनेनावृतास्तं न जानन्ति अतः दुरधिगम्य ईश्वरः। नन्वेतद्रूपदपराकृष्टदहरस्य स्वापे जीवगम्यत्वेऽपि ब्रह्मत्वे किमायात-

गच्छतः । इमाः सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एतं ब्रह्मलोकं न विन्दन्तीति, तत्र प्रकृतं दहरं ब्रह्मलोकशब्देनाभिधाय तद्विषया गतिः प्रजाशब्दवाच्यानां जीवानाम् अभिधीयमाना दहरस्य ब्रह्मतां गमयति । तथा ह्यहरहर्जीवानां सुषुप्तावस्थायां ब्रह्मविषयं गमनं दृष्टं श्रुत्यन्तरे सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवतीत्येवमादौ । लोकेऽपि किल गाढं सुषुप्तमाचक्षते ब्रह्मीभूतो ब्रह्मतां गत इति । तथा ब्रह्मलोकशब्दोऽपि प्रकृते दहरे प्रयुज्यमानो जीवभूताकाशाशङ्कां निवर्तयन् ब्रह्मतामस्य गमयति । ननु कमलासनलोकमपि ब्रह्मलोकशब्दो गमयेत्, गमयेद्यदि ब्रह्मणो लोक इति षष्ठीसमासवृत्त्या व्युत्पाद्येत । सामानाधिकरण्यवृत्त्या तु व्युत्पाद्यमानो ब्रह्मैव लोको ब्रह्मलोक इति परमेव ब्रह्म गमयिष्यति । एतदेव चाहरहर्ब्रह्मलोक-

---

लिङ्गमाशङ्क्य तथा हि दृष्टमिति व्याचष्टे । तथा हीति । लोकेऽपि दृष्ट-मित्यर्थान्तरमाह । लोकेऽपीति । गतिलिङ्गं व्याख्याय शब्दं व्याचष्टे । तथेति । जीवभूताकाशयोर्ब्रह्मलोकशब्दस्याप्रसिद्धेरिति भावः । ब्रह्म-ण्यपि तदप्रसिद्धिं शङ्कते । नन्विति । निषादस्थपतिन्यायेन समाधत्ते गमयेदिति । षष्ठे चिन्तितं स्थपतिर्निषादः शब्दसामर्थ्यात् । रौद्रीमिष्टिं विधाय एतया निषादस्थपतिं याजयेदित्याम्नायते । तत्र निषादानां स्थपतिः स्वामीति षष्ठीसमासेन त्रैवर्णिको ग्राह्यः अग्निविद्यादिसाम-र्थ्यात् न तु निषादश्चासौ स्थपतिरिति कर्मधारयेण निषादो याज्यो-ऽग्न्यभावादिति प्राप्ते सिद्धान्तः । निषाद एव स्थपतिः स्यात् निषाद-शब्दस्य निषादे मुख्यत्वात्, षष्ठ्यां तु सम्बन्धलक्षणाप्रसङ्गात् श्रुतद्वितीयाविभक्तेः पूर्वपदसम्बन्धलक्षणायां बाधः स्यात् अतो निषादस्यै-विद्यापर्यन्तं कल्प्यमिति तद्वदिह ब्रह्मलोकशब्दे कर्मधारय इत्यर्थः ।

गमनं दृष्टं ब्रह्मलोकशब्दस्य सामानाधिकरण्यवृत्तिपरिग्रहे लिङ्गम्। न त्वहरहरिमाः प्रजाः कार्यब्रह्मलोकं सत्यलोकाख्यं गच्छन्तीति शक्यं कल्पयितुम्।

धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १६ ॥

धृतेश्च हेतोः परमेश्वर एवायं दहरः कथं दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश इति हि प्रकृत्याकाशौपम्यपूर्वकं तस्मिन् सर्वसमाधानमुक्त्वा तस्मिन्नेव चात्मशब्दं प्रयुज्यापहतपाप्मत्वादिगुणयोगमुपदिश्य तमेवानतिवृत्तप्रकरणं निर्दिशत्यथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिरेषां लोकानामसम्भेदायेति। तत्र विधृतिरित्यात्मशब्दसामानाधिकरण्याद्विधारयितोच्यते, क्तिचः कर्तरि स्मरणात्। यथोदकसन्तानस्य विधारयिता लोके सेतुः क्षेत्रसम्पदामसम्भेदायैवमयमात्मा एषामध्यात्मादिभेदभिन्नानां लोकानां

कर्मधारये लिङ्गमस्तीति व्याचष्टे। एतदेवेति। सूत्रे चकार उक्तन्यायसमुच्चयार्थः।

[illegible] दहरः पर इत्याह। धृतेरिति। [illegible] दहरप्रकरणं विच्छिद्य मध्ये धृतिं दहरलिङ्गमिति मनुते। कथमिति। य आत्मेति प्रकरणमबुध्वा अथशब्दो दहरस्य [illegible] प्रारभ्यार्थमाह दहरोऽस्मिन्नित्यादिना। न तु विधृतिशब्दः [illegible] क्तिनन्तः [illegible] क्तिनन्तो विधारणे वृत्ते, क्तिनो क्तिजिति भावे क्तिनो विधानादिति विभागः। सेतुरपद्वृष्टेष्टः, विधृतिस्तु स्थितिहेतुरिति पौनरुक्त्यमाह। यथोदकेति।

वर्णाश्रमादीनां च विधारयिता सेतुरसम्भेदायासङ्करायेति एवमिहात्मनि दहरे विधरणलक्षणं महिमानं दर्शयति अयं च महिमा परमेश्वर एव श्रुत्यन्तरादुपलभ्यते एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठत इत्यादेः तथान्यत्रापि निश्चिते परमेश्वरवाक्ये श्रूयते एष सर्वेश्वर एष भूताधिपतिरेष भूतपाल एष सेतुर्विधरण एषां लोकानामसम्भेदायेति । एवं धृतेश्च हेतोः परमेश्वर एवायं दहरः ॥

प्रसिद्धेश्च ॥ १७ ॥

इतश्च परमेश्वर एव दहरोऽन्तराकाश इत्युच्यते यत्कारणमाकाशशब्दः परमेश्वरे प्रसिद्धः । आकाशो वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिता, सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्त इत्यादिप्रयोगदर्शनात् । जीवे तु न क्वचिदाकाशशब्दः प्रयुज्यमानो दृश्यते । भूताकाशस्तु सत्यप्याकाशशब्दप्रसिद्धौ उपमानोपमेयभावाद्यसम्भवान्न ग्रहीतव्य इत्युक्तम् ॥

सूत्रं योजयति । एवमिहेति । धृतेश्च दहरः परः [illegible] निय-मनस्य च महिम्नोऽस्मिन् परमात्मन्येव श्रुत्यन्तर उपलब्धेरिति सूत्रार्थः । धृतेश्चेति चकारात् सेतुपदोक्तनिदानलक्षणलिङ्गं ग्राह्यम् तत्र नियमने श्रुत्यन्तरोक्तमाह । एतस्येति । [illegible] । [illegible] । आकाशनात् काशते दीप्यते इति काशं ज्योतिरपि [illegible] विभुत्वगुणतो वा प्रसिद्धिः प्रयोगप्राचुर्यम् ॥

इतरपरामर्शात् स इति चेन्नासम्भवात् ॥१८॥

यदि वाक्यशेषबलेन दहर इति परमेश्वरः परिगृह्येतास्तीतरस्यापि जीवस्य वाक्यशेषे परामर्शः। अथ य एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते एष आत्मेति होवाचेति। अत्र हि सम्प्रसादशब्दः श्रुत्यन्तरे सुषुप्तावस्थायां दृष्टत्वात्तदवस्थावन्तं जीवं शक्नोत्युपस्थापयितुं नार्थान्तरम्। तथा शरीरव्यपाश्रयस्यैव जीवस्य शरीरात् समुत्थानं सम्भवति। यथाकाशव्यपाश्रयाणां वाय्वादीनामाकाशात् समुत्थानं तद्वत्। यथा चादृष्टोऽपि लोके परमेश्वरविषय आकाशशब्दः परमेश्वरधर्मसमभिव्याहारादाकाशो वै नाम नामरूपयोर्निर्वहितेत्येवमादौ परमेश्वरविषयोऽभ्युपगतः, एवं जीवविषयोऽपि भविष्यति। तस्मादितरपरामर्शात् दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश इत्यत्र स एव जीव उच्यते इति चेत्,

---

यदि य आत्मापहतपाप्मेत्यादिवाक्यशेषबलेन दहरः परस्तर्हि जीवोऽपीत्याशङ्क्य निषेधति। इतरेति। जीवस्य वाक्यशेषस्थत्वात्। अथेति। दहरोक्त्यनन्तरं ब्रह्मोपलक्ष्यं एवं श्रुत्योच्यते, य एष सम्प्रसादो जीवोऽस्मात् कार्यकारणसङ्घात् समुत्थाय आत्मानं तस्माद्भिन्नं विविक्तं आत्मानं स्वेन ब्रह्मरूपेणाभिनिष्पद्य साक्षात्कृत्य तदैव प्रत्यक् परं ज्योतिरुपसम्पद्यते प्राप्नोतीति व्याख्येयम्। यथा मुखं व्यादाय स्वपितीति वाक्ये सुप्त्वा मुखं व्याददाति इति व्याख्यायते तद्वत्। ज्योतिषोऽनात्मत्वं निरस्यति। एष इति। सम्प्रसादादेरेव स्यादात्मेति श्रुत्यन्तरम्। शरीरात्समुत्थानमपि जीवस्य लिङ्गमित्याह। तथेति। तदाश्रितस्य तस्मात् पृथक्त्वे दृष्टान्तः। यथेति। ननु आकाशशब्दो जीवेन दृष्ट इत्याकाशकोशावस्थानविरुद्धत्वात् कथमत्र इत्यत आह। यथा चेति। निरवयवत्वाकाशाज्जीवो दहरः किं

नैतदेवं स्यात्, कस्मादसम्भवात्। न हि जीवो बुद्ध्याद्युपाधिपरिच्छिन्नाभिमानी सन्नाकाशेनोपमीयते। न चोपाधिधर्माननभिमन्यमानस्यापहतपाप्मत्वादयो धर्माः सम्भवन्ति। प्रपञ्चितञ्चैतत् प्रथमे सूत्रे, अतिरेकाशङ्कापरिहाराय तु पुनरुपन्यस्तम्। पठिष्यति चोपरिष्टादन्यार्थश्च परामर्श इति [सू०१।३।२०] ॥

उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ १९ ॥

इतरपरामर्शाद्या जीवाशङ्का जाता सा असम्भवान्निराकृता। अथेदानीं मृतस्यैवामृतसेकात् पुनः समुत्थानं जीवाशङ्कायाः क्रियते उत्तरस्मात् प्राजापत्याद्वाक्यात्। तत्र हि य आत्मापहतपाप्मेत्यपहतपाप्मत्वादिगुणकम् आत्मानमन्वेष्टव्यं

न स्यादिति प्राप्ते नियामकमाह। नैतदित्यादिना। दहरे श्रुतधर्माणामसम्भवात् न जीवो दहर इत्यर्थः तर्हि पुनरुक्तिरित्यत आह। अतिरेकेति। उत्तराच्चेत्यधिकाशङ्कानिरासार्थमित्यर्थः। का तर्हि जीवपरामर्शस्य गतिरित्यत आह। पठिष्यतीति। जीवस्य स्वापस्थानभूतब्रह्माभाकार्थोऽयं परामर्श इति वक्ष्यते ॥

असम्भवादिति हेतोरसिद्धिमाशङ्क्य परिहरति। उत्तराच्चेत्यादि सूत्रम्। निराकृताया जीवाशङ्कायाः प्रजापतिवाक्यबलात् पुनः समुत्थानं क्रियते जीवस्यैवापहतपाप्मत्वादिरूपेणाभ्यासाविशेषादित्यर्थः, अतस्तत्र जीवोऽस्तीत्यत आह। तत्रेत्यादिना। यद्यपि प्रक्रमे जीवशब्दो नास्ति तथाप्यपहतपाप्मत्वादिगुणकमात्मानमुपक्रम्य तस्य स्वप्रदा-

विजिज्ञासितव्यश्च प्रतिज्ञाय य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते एष आत्मेति ब्रुवन्नक्षिस्थं द्रष्टारं जीवमात्मानं निर्दिशति एतन्त्वेव ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामीति च तमेव पुनः पुनः परामृश्य, य एष स्वप्ने महीयमानश्चरत्येष आत्मेति। तद्यत्रैतत् सुप्तः समस्तः सम्प्रसन्नः स्वप्नं न विजानात्येष आत्मेति च जीवमेवावस्थान्तरगतं व्याचष्टे। तस्यैव चापहतपाप्मत्वादि दर्शयत्येतदमृतमभयमेतत् ब्रह्मेति। नाह खल्वयमेवं सम्प्रत्यात्मानं जानात्ययमहमस्मीति नो एवेमानि भूतानीति च सुषुप्तावस्थायां दोषमुपलभ्य एतन्त्वेव ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामि इति नो एवा-

---

द्यवस्थात्रयोपन्यासादवस्थात्रिकेन जीवनिश्चयात्तस्यैव ते गुणाः सम्भवन्तीति समुदायार्थः। इन्द्रं प्रजापतिर्ब्रूते। य एष इति। प्राधान्यादक्षिग्रहणं सर्वैरिन्द्रियैर्विषयदर्शनरूपजाग्रदवस्थापन्नमित्याह। द्रष्टारमिति। महीयमानः वासनामयैर्विषयैः पूज्यमान इति स्वप्नपर्याये, तद्यत्रेति, सुषुप्तिपर्याये च जीवमेव प्रजापतिर्व्याचष्टे इत्यन्वयः। यत्र काले तदेतत् स्वप्नं यथा स्यात् तथा सुप्तः सम्यक् अस्तो निरस्तः करणग्रामो यस्य स समस्तः, अत एवोपहृतकरणत्वात्तत्कृतकालुष्यहीनः सम्प्रसन्नः, स्वप्नं प्रपञ्चमज्ञानमात्रत्वेन विलापयति अतोऽज्ञानरूपत्वात् सुखाद्विलक्षणः प्राज्ञः एष सचैतन्येन कारणशरीरसाक्षी तस्य साक्ष्यस्य सत्तास्फूर्तिप्रदत्वादित्यर्थः। चतुर्थपर्याये ब्रह्मोक्तेः तस्यैवापहतपाप्मत्वादिगुणा इत्या-मस्य सत्स्वपि पर्यायेष्वस्य जीवत्वमाह। नाहेति। अहेति विषादः खेदार्थे। विचारयन्निन्द्रः उवाच खलु सुप्तः प्रत्यक्षमात्मानं सुषुप्तावस्थायामयं देवदत्तोऽहमस्मीत्येवमात्मानं न जानाति। नो एव नैवेमानि भूतानि जानाति किन्तु विनाश एव प्राप्तो भवति। नाहमत्र भोग्यं पश्यामि इति दोषमुपलभ्य पुनः प्रजापतिमुपससार। तं दोषं श्रुत्वा प्रजा-

रात्वाभिमानात् समुत्तिष्ठन् स एष कूटस्थनित्यदृक्स्वरूप आत्मा भवति, स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवतीत्यादिश्रुतिभ्यः। तदेव चास्य पारमार्थिकं स्वरूपं, येन शरीरात् समुत्थाय स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते। कथं पुनः स्वं च रूपं स्वेनैव च निष्पद्यत इति सम्भवति कूटस्थनित्यस्य। सुवर्णादीनां तु द्रव्यान्तरसम्पर्कादभिभूतस्वरूपाणामनभिव्यक्तासाधारणविशेषाणां क्षारप्रक्षेपादिभिः शोध्यमानानां स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिः स्यात्तथा नक्षत्रादीनामहन्यभिभूतप्रकाशानामभिभावकवियोगे रात्रौ स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिः स्यात्। न तु तथा चैतन्यज्योतिषो नित्यस्य केनचिदभिभवः सर्वासंसर्गित्वात् व्योम्न इव दृष्टविरोधाच्च। दृष्टिश्रुतिमतिविज्ञातयो हि जीवस्य स्वरूपं, तच्च शरीरादसमुत्थितस्यापि जीवस्य सदा

समुत्थाय स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति श्रुतिं व्याचष्टे तदेवेति। कथं पुनरित्यादिना। कूटस्थनित्यस्य स्वरूपमित्यन्वयः। मनःसंसर्गिणो हि क्रियया मलनाशादभिव्यक्तिर्न तु कूटस्थस्यात्मन इत्याह। सुवर्णेति। द्रव्यान्तरं पार्थिवो मलः। अभिभूतेत्यस्य व्याख्यानमनभिव्यक्तेति। असाधारणभास्वरत्वादिः अभिभावकः सौरालोकः। जीवस्वरूपस्याभिभवबाधकमाह। दृष्टीति। विज्ञानघन एवेति श्रुत्या चिन्मात्रत्वावगमात् तदैक्यं चक्षुरादिजन्यवृत्तिव्यक्तं दृष्ट्यादिपदवाच्यं यद् व्यवहाराङ्गं जीवरूपं भवतीति तस्याभिभूतत्वे दृष्टेः व्यवहारो विरुध्येत चैतन्यमात्रव्यवहारो न स्यादित्यर्थः। यस्यापि स्वरूपं दृष्ट्यादि तस्य विषयीभूतं व्यवहारदर्शनाविरोधाद्। तदेति। अव्यवेक्ष्य चक्षुरादि। तदेति। स्वरूपत्वे तु सर्वत्र एव व्यक्तेन प्रमाणात्पूर्वं व्यवहारो विरोधिरित्यर्थः। अतः।

निष्पन्नमेव दृश्यते । सर्वो हि जीवः पश्यन् शृण्वन् मन्वानो विजानन् अथ स्वरूपेणैव व्यवहारायोपपन्नः । तस्य च शरीरात् समुत्थितस्य निष्पत्त्येव स्वरूपलाभात् दृष्टो व्यवहारो विरुध्येत । अतः किमात्मकमिदं शरीरात् समुत्थानं किमात्मिका च स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिरिति, अत्रोच्यते, प्राक् विवेकविज्ञानोत्पत्तेः शरीरेन्द्रियमनोबुद्धिविषयवेदनोपाधिभिरविविक्तमिव जीवस्य दृगादि ज्योतिःस्वरूपं भवति । यथा शुद्धस्य स्फटिकस्य स्वाच्छ्यं शौक्ल्यं च स्वरूपं प्राक् विवेकग्रहणाद्रक्तनीलाद्युपाधिभिरविविक्तमिव भवति प्रमाणजनितविवेकग्रहणात्तु उत्तरकालवर्त्ती पराधीनस्फटिकः स्वाच्छ्येन शौक्ल्येन च स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इत्युच्यते प्रागपि तथैव सन् तथा देहाद्युपाधिविविक्तस्यैव सतो जीवस्य श्रुतिकृतं विवेकज्ञानं शरीरात् समु-

---

सदैव व्यक्तस्वरूपत्वादित्यर्थः । यद्यपि तु व्यक्तस्य वस्तुनोऽभिव्यक्त्यात्मनः आविद्यकदेहाद्यविवेकरूपस्य ममत्वकृतस्य बन्धात्तद्विवेकापेक्षया समुत्थानादिश्रुतिरित्याह । अतेति । वेदना हर्षशोकादिः । अविविक्तमिवेति तादात्म्यस्य बन्धस्य कल्पितत्वमुक्तम् । अत्र कल्पितत्वे दृष्टान्तो यथेति । श्रुतिकृतमिति । त्वंपदार्थशुद्ध्या सोऽयं विज्ञानमयः प्राणेष्वित्याद्यया सिद्धमित्यर्थः । प्राणादिभिरसङ्गत्वंपदार्थज्ञानस्य वाक्यार्थसाक्षात्कारः फलमित्याह । सैवेति । अशरीरत्वस्य सत्यत्वात् समुत्थानसम्पत्तिरिति आपेक्षिकं न निजं इत्याह । तथा विवेकेति । उक्तश्रुत्यनुसारेणेत्यर्थः । शरीरेष्वशरीरमनवस्थितमिति श्रुतेः अविवेकमात्रकल्पितं सशरीरत्वं अतो विवेक एव समुत्थानमित्यर्थः । ननु सकलोर्मिमति शरीरे भोगस्यापरिहार्यत्वात् कथं जीवस्य एव स्वरूपाविर्भाव इत्यत

ज्ञानं विवेकविज्ञानफलं स्वरूपेणाभिनिष्पद्यत इति केवलात्मस्वरूपावगतिः। तथा विवेकाविवेकमात्रेणैवात्मनोऽशरीरत्वं सशरीरत्वञ्च मन्त्रवर्णात्, अशरीरं शरीरेष्विति, शरीरस्थोऽपि कौन्तेय! न करोति न लिप्यत इति च सशरीरत्वाशरीरत्वविशेषाभावस्मरणात्। तस्माद्विवेकाविज्ञानाभावादनाविर्भूतस्वरूपः सन् विवेकविज्ञानादाविर्भूतस्वरूप इत्युच्यते, न त्वन्यादृशावाविर्भावानाविर्भावौ स्वरूपस्य सम्भवतः स्वरूपत्वादेव। एवं मिथ्याज्ञानकृत एव जीवपरमेश्वरयोर्भेदो न वस्तुकृतः व्योमवदसङ्गत्वाविशेषात्। कुतश्चैतदेवं प्रतिपत्तव्यम्। यतो य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत इत्युपदिश्यैतदमृतमभयमेतद् ब्रह्मेत्युपदिशति। योऽक्षिणि प्रसिद्धो द्रष्टा द्रष्टृत्वेन विभाव्यते सोऽमृताभयलक्षणाद्ब्रह्मणोऽन्यश्चेत् स्यात् ततोऽमृताभयब्रह्मसामानाधिकरण्यं न स्यात्। नापि प्रतिच्छायात्माऽयमक्षिणि निर्दिश्यते, प्रजापतेर्मृषावादित्वप्रसङ्गात्। तथा द्वितीयेऽपि पर्याये य एष स्वप्ने महीयमानश्चरतीति न प्रथमपर्यायनि-

---

आह। शरीरस्थोऽपीति। अशरीरवत् शरीरस्थस्यापि कर्माभावस्मृतेर्जीवतो मुक्तिर्युक्तेत्यर्थः। अविरुद्धे श्रुत्यर्थे स्वरूपभेदो मूढ इत्याह। तस्मादिति। अन्यादृशौ सत्यावित्यर्थः। ज्ञानाज्ञानकृताविर्भावतिरोभावाविति स्थिते भेदोऽप्यंशांशित्वकृतो निरस्त इत्याह। एवमिति। अंशादिमूलज्ञानकृतत्वं। आत्मा दृश्यत्वाघटनात् निरूप्यः विभुत्वात् व्योमवदित्यात्मकाविद्यैर्भेदो निषेध्यार्थः। प्रजापतिवाक्याद् भेदो निषेध्य इति शङ्कापूर्वकमाह। कुतश्चेत्यादिना। एतद्ब्रह्म नान्यदेव नास्तीति श्रुत इत्यन्वयः। छायायां मृषावादित्वमिदं वाक्यं नाभेदपरमित्यत आह। नापीति। यस्य ज्ञानात् तत्त्वज्ञता सर्वकामप्राप्तिरात्मज्ञानमन्विच्छाय

हितादच्छिद्रवचनात् द्रष्टुरन्यो निर्दिष्टः. एतन्त्वेव ते भूयोऽनु-व्याख्यास्यामीत्युपक्रमात्। किञ्चाहमद्य स्वप्ने हस्तिनमद्राक्षं नेदानीं तं पश्यामीति इत्येव प्रतिबुद्धः प्रत्याचष्टे, द्रष्टारन्तु तमेव प्रत्यभिजानाति य एवाहं स्वप्नमद्राक्षं स एवाहं जागरितं पश्यामीति। तथा तृतीयेऽपि पर्याये नाह खल्वयमेवं सम्प्रत्यात्मानं जानात्ययमहमस्मीति, नो एवेमानि भूतानीति सुषुप्तावस्थायां विशेषविज्ञानाभावमेव दर्शयति न विज्ञातारं प्रतिषेधति। यत्तु तत्र विनाशमेवापीतो भवतीति तदपि विशेषविज्ञानविनाशाभिप्रायमेव न विज्ञातृविनाशाभिप्रायम्। नहि विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यते अविनाशित्वादिति श्रुत्यन्तरात्। तथा चतुर्थेऽपि पर्याये एतन्त्वेव ते भूयोऽनु-व्याख्यास्यामि नो एवान्यत्रैतस्मादित्युपक्रम्य मघवन्मर्त्यं वा इदं शरीरमित्यादिना प्रपञ्चेन शरीराद्युपाधिसम्बन्धप्रत्याख्यानेन सम्प्रसादशब्दोदितं जीवं स्वेन रूपेणाभिनिष्पन्न इति

इति मघवतोरिन्द्रविरोचनयोर्वचनात्। छायां प्रजापतिर्ब्रूयात् तदा न्यायवादी स्यादित्यर्थः। प्रथमवत् द्वितीयादिपर्याये आत्मशब्दस्याद्य चक्षुर्भूतात्मा कल्पितेनोक्त इत्याह। तथेति। अवस्थाभेदेऽप्यनुभूतः। युक्तिमाह। किञ्चेति। सुषुप्तौ प्राज्ञस्याऽस्मितामप्याह। तथा तृतीय इति। सुषुप्तौ निर्विकल्पज्ञानरूप आत्मा कोऽस्मीत्यत्र इन्द्रदारवचनमित्याह। न हीति। बुद्धेः साक्षिणो नाशो नास्ति नाशकाभावादित्यर्थः। एवमवस्थाभिरवच्छिन्नेनोक्त आत्मैव तुरीयेऽपि शुद्धत्वेनोक्त इत्याह। तथेति। श्रुतेरैकार्थ्यविवक्षायां सूचयति। केचिदिति। जीवब्रह्मणोर्भेदादिति भावः। तद्विवादाभावमभिमाह। तैर्यदिति। परिनिष्पन्नो जीव एव वर्णनामात्रं

ब्रह्म स्वरूपापन्नं दर्शयन् न परस्मात् ब्रह्मणोऽमृताभयस्वरूपादन्यं जीवं दर्शयति । केचित्तु परमात्मविवक्षायाम् एतन्त्वेव ते इति जीवाकर्षणमन्याय्यं मन्यमाना एतमेव वाक्योपक्रमसूचितमपहतपाप्मत्वादिगुणकमात्मानं ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामीति कल्पयन्ति, तेषामेतमिति सन्निहितावलम्बिनी सर्वनामश्रुतिर्विप्रकृष्येत, भूयःश्रुतिश्चोपरुध्येत, पर्यायान्तराभिहितस्य पर्यायान्तरेऽनभिधीयमानत्वात्, एतन्त्वेव ते इति च प्रतिज्ञाय प्राक् चतुर्थात् पर्यायादन्यमन्यं व्याचक्षाणस्य प्रजापतेः प्रतारकत्वं प्रसज्येत, तस्मादविद्याप्रत्युपस्थापितमपारमार्थिकं जैवं रूपं कर्तृभोक्तृरागद्वेषादिदोषकलुषितमनेकानर्थयोगि तद्विलयनेन तद्विपरीतमपहतपाप्मत्वादिगुणकं पारमेश्वरं स्वरूपं विद्यया प्रतिपाद्यते । सर्पादिविलयनेनेव रज्ज्वादीन् । अपरे तु वादिनः पारमार्थिकमेव जैवं रूपमिति मन्यन्ते । अस्मदीयाश्च केचित् तेषां सर्वेषामात्मैकत्वसम्यग्दर्शनप्रतिपक्ष-

---

इत्यर्थः । उक्तस्य पुनरुक्तौ भूय इति युज्यते । भवतूपक्रान्तपरमात्मन एव तर्हि एतेनैवानुवाद इत्याह । भूय इति । कोऽपि चिज्जीवानुवादेन ब्रह्मत्वं बोध्यत इति स्वमतमुपसंहरति । तस्मादिति । व्याख्यानान्तरासम्भवादित्यर्थः । विलयनं बोधनं विद्यया महावाक्येनेति यावत् । ये तु संसारं सत्यमिच्छन्ति तेषामिदं शारीरकमेवोत्तरमित्याह । अपरे त्वित्यादिना । शारीरकस्यार्थं सङ्क्षेपेणोपदिशति । एक एवेति । अविद्यामाययोर्भेदं निरविद्य सामानाधिकरण्यं चावरणविक्षेपशक्तिद्वयरूपशक्तिविभेदात् तत्प्रयोजनः ब्रह्मैवाविद्यया संसरति न ततोऽन्यो जीव इति शारीरकार्थ इत्यर्थः । तर्हि सूत्रकारः किमिति भेदं सूते तत्राह । याव-

भूतानां प्रतिषेधायेदं शारीरकमारब्धमेक एव परमेश्वरः कूटस्थनित्यो विज्ञानधातुरविद्यया मायया मायाविवदनेकधा विभाव्यते नान्यो विज्ञानधातुरस्तीति। यत्त्विदं परमेश्वरवाक्ये जीवमाशङ्क्य प्रतिषेधति सूत्रकारः नासम्भवादित्यादिना (१।३।८।) तत्रायमभिप्रायः नित्यशुद्धबुद्धमुक्तसत्यस्वभावे कूटस्थनित्य एकस्मिन्नसङ्गे परमात्मनि तद्विपरीतं जैवं रूपं व्योम्नीव तलमलादिपरिकल्पितं तदात्मैकत्वप्रतिपादनपरवाक्यैर्न्यायोपेतैर्द्वैतवादप्रतिषेधैश्चापनेष्यामीति परमात्मनो जीवादन्यत्वं दृढयति, जीवस्य तु न परस्मादन्यत्वं प्रतिपिपादयिषति किन्त्वनुवदत्येवाविद्याकल्पितं लोकप्रसिद्धं जीवभेदम्। एवं हि स्वाभाविककर्तृत्वभोक्तृत्वानुवादेन प्रवृत्ताः कर्मविधयो न विरुध्यन्त इति मन्यते, प्रतिपाद्यन्तु शास्त्रार्थमात्मैकत्वमेव दर्शयति शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववदित्यादिना, वर्णितश्चास्माभिर्विद्वदविद्वद्भेदेन कर्मविधिविरोधपरिहारः॥

ति। परमात्मनोऽसंसारित्वसिद्ध्यर्थं जीवाद्भेदं दृढयति। तस्यासंसारित्वसिद्ध्यभावे तदभेदोक्तावपि जीवस्य संसारित्वानपायादित्यर्थः। अधिष्ठानस्य कल्पिताद्भेदेऽपि कल्पितस्याधिष्ठानान्न पृथक्त्वमित्याह। जीवस्येति। कल्पितभेदानुवादस्य फलमाह। एवं हीति। स्वतो भेदो मोक्ष इति भ्रान्तिं निरस्यति। प्रतिपाद्यमिति। शास्त्रेति। तूपक्रमोत्सा-दिसूत्राणि चादिपदार्थः। ननु द्वैतस्य शास्त्रार्थत्वे द्वैतापेक्षविधिविरोध-स्तत्राह। वर्णितश्चेति। अद्वैतमजानतः कल्पितद्वैतापेक्षया विधयो न विरुद्धा इति वर्णितपदस्यार्थः॥

अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ २० ॥

अथ यो दहरवाक्यशेषे जीवपरामर्शो दर्शितः अथ य एष सम्प्रसाद इत्यादिः स दहरे परमेश्वरे व्याख्यायमाने न जीवोपासनोपदेशो न प्रकृतविशेषोपदेश इत्यनर्थकत्वं प्राप्नोतीत्यत आह, अन्यार्थः । अयं जीवपरामर्शः न जीवस्वरूपपर्यवसायी किन्तर्हि परमेश्वरस्वरूपपर्यवसायी, कथं सम्प्रसादशब्दोदितो जीवो जागरिते व्यवहारे देहेन्द्रियपञ्जराध्यक्षो भूत्वा तद्वासनानिर्मितांश्च स्वप्नान्नाडीचरोऽनुभूय श्रान्तः शरणं प्रेप्सुरुभयरूपादपि शरीराभिमानात् समुत्थाय सुषुप्तावस्थायां परं ज्योतिराकाशशब्दितं परं ब्रह्मोपसम्पद्य विशेषविज्ञानवत्त्वं परित्यज्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते यदस्योपसम्पत्तव्यं परं ज्योतिः, येन स्वेन रूपेणायमभिनिष्पद्यते स एष आत्मापहतपाप्मत्वादिगुण उपास्य इत्येवमर्थोऽयं जीवपरामर्शः परमेश्वरवादिनोऽप्युपपद्यते ॥

अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥ २१ ॥

यदप्युक्तं दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश इत्याकाशस्याल्पत्वं श्रूयमाणं परमेश्वरे नोपपद्यते, जीवस्य त्वाराग्रोपमितस्याल्पत्व-

---

एवं प्रजापतिवाक्ये जीवानुवादेन ब्रह्मण एवापहतपाप्मत्वाद्युक्ते किं वै तद्वाक्यशेषे जीवो दहर इत्युक्तं तर्हि जीवपरामर्शस्य का गतिरित्यत आह । अन्यार्थश्चेति । सूत्रं व्याचष्टे । अथेत्यादिना । प्रकृते दहरे विशेषो गुणस्तदुपदेशोऽपि नेत्यर्थः । तत्र दहरवाक्यशेषस्थं सम्प्रसाद-वाक्यमाशङ्कापूर्वकं दहरब्रह्मपरत्वेन व्याचष्टे । कथमित्यादिना ॥

मवकल्पत इति तस्य परिहारो वक्तव्यः। उक्तो अस्य परि-हारः परमेश्वरस्यापेक्षिकमल्पत्वमवकल्पत इत्यर्भकौकस्त्वात्त-द्व्यपदेशाच्च नेति चेन्न निचाय्यत्वादेवं व्योमवच्चेत्यत्र स एव परिहारोऽनुसन्धातव्य इति सूचयति। श्रुत्यैव चेदमल्पत्वं प्रत्युक्तं प्रसिद्धेनाकाशेनोपमिमानया यावान् वा अयमाकाश-स्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाश इति॥

अनुकृतेस्तस्य च ॥ २२ ॥

न तत्र सूर्य्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः तमेव भान्तमनुभाति सर्व्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभातीति समामनन्ति। तत्र यं भान्तमनुभाति सर्व्वं यस्य च भासा सर्वमिदं विभाति स किं तेजोधातुः कश्चिदुत प्राज्ञ आत्मेति विचिकित्सायां तेजोधातुरिति तावत्प्राप्तं, कुतः तेजो-धातूनामेव सूर्य्यादीनां भानप्रतिषेधात्। तेजःस्वभावकं हि

उपास्यत्वाद्दहरमल्पमिति व्याख्याय श्रुत्या निरस्तमित्यर्थान्तरमाह। श्रुत्यैव चेदमिति। एवं दहरवाक्यं प्रजापतिवाक्यञ्च सगुणे निर्गुणे च समन्वितमिति सिद्धम्॥

अनुकृतेस्तस्य च। मुण्डकवाक्यमुदाहरति। न तत्रेति। तस्मिन् ब्रह्मण्यपि विषये न भाति तं न भासयतीति यावत्। यदा चक्षुर्भास्करादि-र्न भासयति तदा अस्मद्दृश्योऽग्निः का कथेत्याह। कुत इति। किन्तु सर्वस्य सूर्य्यादेस्तदनुभानत्वात् तद्भासकत्वमित्याह। तमेवेति। अनुगमनवदनुभान-मनुगतमिति शङ्कां निरस्यति। तस्येति। तस्येति षष्ठ्याः प्रति विषये च साधारण्यात् सन्देहमाह। तत्रेति। पूर्वमाकाशश्रुत्यादिवदाकाशशब्दस्य

चन्द्रतारकादि तेजःस्वभावके एव सूर्ये भासमानेऽहनि न भासत इति प्रसिद्धं, तथा सह सूर्येण सर्वमिदं चन्द्रतारकादि यस्मिन्न भासते सोऽपि तेजःस्वभावक एव कश्चिदित्यवगम्यते। अनुभानमपि तेजःस्वभावक एवोपपद्यते समानस्वभावकेष्वनुकारदर्शनात्, गच्छन्तमनुगच्छतीति वत्, तस्मात् तेजोधातुः कश्चिदित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। प्राज्ञ एवायमात्मा भवितुमर्हति। कस्मात् अनुकृतेः, अनुकरणमनुकृतिः यदेतत्तमेव भान्तमनुभाति सर्वमित्यनुभानं तत् प्राज्ञपरिग्रहेऽवकल्पते। भारूपः सत्यसङ्कल्प इति हि प्राज्ञमात्मानमामनन्ति, न तु तेजोधातुं कञ्चित् सूर्यादयोऽनुभान्तीति प्रसिद्धम्। समत्वाच्च तेजोधातूनां सूर्यादीनां न तेजोधातुमन्यं प्रत्यपेक्षास्ति यं भान्तमनुभायुः। न हि प्रदीपः प्रदीपान्तरमनुभाति। यदप्युक्तं समानस्वभाव-

---

हृदिस्थाकाशादीश्वरे इतिराश्रिता तत्रेहापि सति सम्भवत्वात् वर्तमानार्थ-त्यागेन यस्मिन् सति सूर्यादयो न भान्ति न तेजोविशेष उपास्य इति भविष्यदर्थे इतिराश्रयणीया न अधुना भासमाने सूर्यादौ न भातीति विरोधात् इति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति। तेजोधातुरिति। तेजोधानं निर्गुणब्रह्मोपास्तिरात्मज्ञानार्थमित्युभयत्र फलम्। तेजोधातुत्वे लिङ्गमाह। तेजोधातुत्वमिति। यत्तेजसोऽभिभावकं तत्तेज इति व्याप्तिमाह। तेजः-स्वभावकमिति। यस्मिन् सति यत्र भाति तद्वत् तद्भावोऽपि लिङ्गमित्यत्र आह। अनुभानमिति। ततो लिङ्गद्वयं विवक्षितमिति भावः। तत्र-सर्वत्रे विषयानुपपत्तेः अनुभानलिङ्गात् सर्वभासकः परमात्मा अभाव कोऽत्र प्राप्तः इति सिद्धान्तमाह। प्राज्ञ इति। प्राज्ञत्वं सर्वभासकत्वं भासकत्वार्थमुक्तम्, तत्र श्रुतिमाह। भारूप इति। साम्याभावाच्च तेजो-

तेष्वनुकारो दृश्यत इति नायमेकान्तो नियमोऽस्ति भिन्नस्वभावेष्वपि ह्यनुकारो दृश्यते, यथा सुतप्तोऽयःपिण्डोऽग्न्यनुकृतिरग्निं दहन्तमनुदहति, भौमं वा रजो वायुं वहन्तमनुवहतीति। अनुकृतेरित्यनुभानमसूत्रयत्। तस्य चेति चतुर्थपादमस्य श्लोकस्य सूचयति। तस्य भासा सर्वमिदं विभातीति च तद्धेतुकं भानं सूर्यादेरुच्यमानं प्राज्ञमात्मानं गमयति। तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिरायुर्होपासतेऽमृतमिति हि प्राज्ञमात्मानमामनन्ति। तेजोऽन्तरेण तु सूर्यादितेजो विभातीत्यप्रसिद्धं विरुद्धं च, तेजोऽन्तरेण तेजोऽन्तरस्य प्रतिघातात्। अथ वा न सूर्यादीनामेव श्लोकपरिपठितानामिदं तद्धेतुकं विभानमुच्यते, किं तर्हि सर्वमिदमित्यविशेषश्रुतेः सर्वस्यैवास्य नामरूपक्रियाकारकफलजातस्य याभिव्यक्तिः सा ब्रह्मज्योतिःसत्तानिमित्ता। यथा सूर्यज्योतिःसत्तानिमित्ता सर्वस्य रूपजातस्याभिव्यक्तिस्तद्वत्। न तत्र सूर्यो भातीति च तत्र शब्द-

---

चतुर्थं पादं व्याचष्टे। न त्विति। किञ्च सूर्यादयस्तेजोऽन्तरभानमनु न भान्ति तैजसत्वात् प्रदीपवदित्याह। अमृतमिति। योऽयमनुकरोति स तज्जातीय इति नियमो नास्तीत्याह। नायमेकान्त इति। पौनरुक्त्य-मीयश्लोकानुवादपूर्वकं सूत्रोक्तं हेत्वन्तरं व्याचष्टे। अनुकृतेरिति। तमेव भान्तमित्येवकारोक्तं तद्भानं विना सर्वस्य पृथग्भानाभावरूपं अनुभानमनुकृतेरित्यनेनोक्तं। तस्य चेति। सर्वभासकत्वलक्षणम् इत्यचैत-न्यमित्यर्थः। आत्मनः सूर्यादिभासकत्वं श्रुत्यन्तरप्रसिद्धमित्याह। तद्देवा इति। सर्वशब्दः प्रकृतसूर्यादिवाचकत्वेन व्याख्यातः। सम्प्रति

भाहरन् प्रकृतग्रहणं दर्शयति प्रकृतञ्च ब्रह्म यस्मिन् द्यौः पृथिवी चान्तरिक्षमोतमित्यादिना । अनन्तरञ्च, हिरण्मये परे कोषे विरजं ब्रह्म निष्कलम् । तच्छुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिस्तद्यदात्मविदो विदुरिति । कथं तज्ज्योतिषां ज्योतिरित्यत इदमुक्तं न तत्र सूर्यो भातीति । यदप्युक्तं सूर्यादीनां तेजसां भानप्रतिषेधस्तेजोधातावेवान्यस्मिन्नवकल्पते सूर्य इवेतरेषां ज्योतिषाम् इति, तत्रानुभानं स एव तेजोधातुरन्यो न सम्भवतीत्युपपादितम् । ब्रह्मण्यपि चैषां भानप्रतिषेधोऽवकल्पते, यतो यदुपलभ्यते तत् सर्वं ब्रह्मणैव ज्योतिषोपलभ्यते, ब्रह्म तु नान्येन ज्योतिषोपलभ्यते, स्वयं ज्योतिःस्वरूपत्वात्, येन

तस्याधिकृतवदनुकृतिं मत्वाऽर्थान्तरमाह । अपि चेति । तद्वेति सर्वनामश्रुतेः प्रकृतं ब्रह्म ग्राह्यमित्याह । न तत्र सूर्य इति । किञ्च अध्यात्मपरपूर्वमन्त्राकाङ्क्षादर्शनादयं मन्त्रो ब्रह्मपर इत्याह । अनन्तरश्चेति । हिरण्मये ज्योतिर्मये अन्नमयाद्यपेक्षया परे कोषे आनन्दमयाख्ये पुच्छशब्दितं ब्रह्म विरजं आगन्तुकमलशून्यं निष्कलं निरवयवं शुभ्रं नैसर्गिकमलशून्यं सूर्यादिप्रकाशाभिभूतं ब्रह्मवित्प्रसिद्धमित्यर्थः । यदि अप्रमीयत्वमुच्यते । यदपीति । सूर्याद्यभिभावकतेजोधातौ मानाभावे तत्त्वेन पञ्चमहाभूतात् न तत्र प्रमाणमस्तीत्याह । तमेवेति । सिद्धान्ते तमेवेति वाक्यार्थः कथमित्याशङ्क्याह । ब्रह्मण्यपीति । यदि अप्रमीयत्वे न भातीति चेत् तं वर्तमानत्वं ब्रह्म तस्मिन् यदि न भासन्तीत्यत्र तथाविधत्वं कल्पनीयं प्रत्यक्षविरोधनिरासाय, विषयाप्रमीयत्वे तु न भासयन्तीत्यत्र तथाविधभास्करप्रकाशकत्वं न तु तत्राप इति वाच्यं, यतो ब्रह्मणि विषये सूर्यादे-

सूर्यादिष्वपि भातुः । ब्रह्म त्वन्यद् व्यनक्ति न तु ब्रह्मान्येन व्यज्यते, 'आत्मनैवायं ज्योतिषास्ते' 'अगृह्यो न हि गृह्यते' इत्यादिश्रुतिभ्यः ॥

अपि च स्मर्यते ॥ २३ ॥

अपि चेदृशं रूपं प्राज्ञस्यैवात्मनः स्मर्यते भगवद्गीतासु ।

"न तद्भासयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः ।
यद्गत्वा न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम" ॥ इति ।
"यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम् ।
यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम्" ॥ इति च ।

शब्दादेव प्रमितः ॥ २४ ॥

अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो मध्य आत्मनि तिष्ठति इति श्रूयते, तथा अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो ज्योतिरिवाधूमकः ईशानो भूतभ-

---

भासकत्वनिषेधेन ब्रह्मभास्यत्वमुच्यत इत्यर्थः । येनान्यभास्यत्वेन हेतुना सूर्यादयस्तस्मिन् ब्रह्मणि विषये भासकाः स्युः तथा तु ब्रह्मान्येन नोपलभ्यते स्वप्रकाशत्वादिति योजना । उक्तमेव श्रुत्यन्तरेण दृढयति । ब्रह्मेति । स्वप्रकाशत्वेऽन्याभास्यत्वे च श्रुतिद्वयं यथायोग्यत्वादन्वेतु इत्यर्थः ॥

लिङ्गव्याहारपदे स्मृतिबलमप्यस्तीत्याह । अपि चेति । सूत्रं व्याचष्टे । अपि चेति । स्वभास्यत्वे सर्वभासकत्वे च श्लोकद्वयं द्रष्टव्यं तस्मादनुभान-मयो ब्रह्मैव ज्योतिरिति सिद्धम् ॥

शब्दादेव प्रमितः । काठकवाक्यं पठति । अङ्गुष्ठेति । पुरुषः पूर्णोऽप्यात्मनि देहमध्ये अङ्गुष्ठमात्रे हृदये तिष्ठतीत्यङ्गुष्ठमात्र इत्युच्यते तस्यैव परमात्मत्वादिवाक्यान्तरमाह । तथेति । अधूमकमिति पठनीयम् । योऽङ्गुष्ठमात्रो जीवः स वस्तुतो निधूमज्योतिर्वैचिदेकरसमात्मस्वरूप इति तस्यैव अंशोऽस्य ब्रह्मत्वमाह । ईशान इति । तस्याद्वितीयत्वमाह ।

व्यस्य स एवाद्य स उ श्व एतद्वै तत् इति च। तत्र योऽयमङ्गुष्ठमात्रः पुरुषः श्रूयते, स किं विज्ञानात्मा किं वा परमात्मेति संशयः। तत्र परिमाणोपदेशाद्विज्ञानात्मेति तावत्प्राप्तम्। न ह्यनन्तायामविस्तारस्य परमात्मनोऽङ्गुष्ठमात्रपरिमाणमुपदिश्येत। विज्ञानात्मनस्तूपाधिमत्त्वात् सम्भवति कयाचित्कल्पनयाङ्गुष्ठमात्रत्वं, स्मृतेश्च,

अथ सत्यवतः कायात् पाशबद्धं वशङ्गतम्।
अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो बलात्॥ इति।

नहि परमेश्वरो बलाद्यमेन निष्क्रष्टुं शक्यः, तेन तत्र संसार्यङ्गुष्ठमात्रो निश्चितः स एवेहापीत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। परमात्मैवायमङ्गुष्ठमात्रपरिमितः पुरुषो भवितुमर्हति। कस्मात् शब्दात् ईशानो भूतभव्यस्येति। न ह्यन्यः परमेश्वराद्भूतभव्यस्य निरङ्कुशमीशिता। एतद्वै तदिति च। प्रकृतं पृष्टमिहा-

---

म एवेति। कालत्रयेऽपि स एवास्ति नान्यत् नचिकेतसा पृष्टं ब्रह्म तदेतदेवेत्यर्थः। परिमाणेशानशब्दाभ्यां संशयमाह। तत्रेति। यथानुमानादिलिङ्गात् विजध्याकारेण सूर्यादिगोचरो मन्त्रस्तुतः तथा प्रथमश्रुतपरिमाणलिङ्गात् जीवप्रतीताविशानोऽस्मीति ध्यायेदिति विध्याकारेण ध्यानपरं वाक्यमिति पूर्वपक्षयति। तत्र परिमाणेति। पूर्वपक्षे ब्रह्मदृष्ट्या जीवोपास्तिः, सिद्धान्ते तु प्रत्यग्ब्रह्मैक्यज्ञानं फलमिति मन्तव्यं। आयामो दैर्घ्यं विस्तारो महत्त्वमिति भेदः। कयाचिदिति। अङ्गुष्ठमात्रहृदयस्थ विज्ञानपरिच्छिन्नवृत्तिभेदाध्यासकल्पनयेत्यर्थः। स्मृतिसंवादादङ्गुष्ठमात्रो जीव इत्याह। स्मृतेश्चेति। अथ मरणानन्तरं यमपाशैर्बद्धं कर्मवशं प्राप्तमित्यर्थः। तत्रापीश्वरः किं न स्यादित्यत आह। नहीति। प्रभवति संयमने यथापि विष्णुरिति यमस्येश्वरनियम्यत्वस्मरणादिति

नुसन्दधाति, एतद्वै तत् यत्पृष्टं ब्रह्मेत्यर्थः। पृष्टञ्चेह ब्रह्म। "अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मात् कृताकृतात्। अन्यत्र भूताच्च भव्याच्च यत्तत्पश्यसि तद्वद" इति। शब्दादेवेति अभिधानश्रुतेरेवेशान इति परमेश्वरोऽवगम्यत इत्यर्थः। कथं पुनः सर्वगतस्य परमात्मनः परिमाणोपदेश इत्यत्र ब्रूमः॥

हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात्॥ २५॥

सर्वगतस्यापि परमात्मनो हृदयेऽवस्थानमपेक्ष्याङ्गुष्ठमात्रत्वमिदमुच्यते, आकाशस्येव वंशपर्वापेक्षमरत्निमात्रत्वम्। न ह्यञ्जसातिमात्रस्यैव परमात्मनोऽङ्गुष्ठमात्रत्वमुपपद्यते। न चान्यः परमात्मन इह ग्रहणमर्हति ईशानशब्दादिभ्य इत्युक्तम्। ननु प्रतिप्राणिभेदं हृदयानामनवस्थितत्वात्तदपेक्षमप्यङ्गुष्ठमात्रत्वं

भावः। भूतभव्यस्येत्युपपदाद्बाधकाभावाच्च ईशान इतीशितृशब्दाभिधेय-बोधिता भातीति कृत्वा लिङ्गं बाध्यमिति सिद्धान्तयति। परमात्मैवेति। प्रकरणाच्च ब्रह्मपरमिदं वाक्यमित्याह। एतदिति। शब्दो वाक्यं लिङ्गात् दुर्बलमित्याशङ्क्याह। शब्दादिति॥

करः सकनिष्ठः अरत्निः। मुख्याङ्गुष्ठमात्रो जीवो ब्रह्मता किं गौणपक्षेणेत्यत आह। न चान्य इति। सति सम्भवे मुख्यपक्षोऽभ्यासः कल्प तु श्रुतिविरोधादसम्भव इति गौणपक्ष इत्यर्थः। मनुष्यानेवेति त्रैवर्णिकानेवेत्यर्थः। समर्थत्वादित्यनेन पश्वादीनां देवानामृषीणां चाधिकारो बाधितः। तत्र पश्वादीनां शास्त्रश्रवणादिसामर्थ्याभावात् कर्मण्यसमर्थाः, इन्द्रादेः स्वदेवताके कर्मणि स्वोद्देशेन द्रव्यत्यागायोगादसमर्थाः, ऋषीणामार्षेयवरणे ऋष्यन्तराभावादसमर्थाः। अर्थित्वादित्यनेन निष्कामानां

नोपपद्यत इत्यत उत्तरमुच्यते, मनुष्याधिकारत्वादिति। शास्त्रं ह्यविशेषप्रवृत्तमपि मनुष्यानेवाधिकरोति शक्तत्वादर्थित्वादपर्युदस्तत्वादुपनयनादिशास्त्राच्चेति। वर्णितमेतदधिकारलक्षणे, मनुष्याणाञ्च नियतपरिमाणः कायः, औचित्येन नियतपरिमाणमेव चैषामङ्गुष्ठमात्रं हृदयम्। अतो मनुष्याधिकारत्वाच्छास्त्रस्य मनुष्यहृदयावस्थानापेक्षमङ्गुष्ठमात्रत्वमुपपन्नं परमात्मनः। यदप्युक्तं परिमाणोपदेशात् स्मृतेश्च संसार्येवायमङ्गुष्ठमात्रः प्रत्येतव्य इति तत् प्रत्युच्यते स आत्मा, तत्त्वमसी-

---

पशूनां स्थावराणाञ्चाधिकारो वारितस्तत्र पशूनां पुरुषार्थित्वे नित्यादिष्वधिकारो न काम्येषु मुमुक्षूणां मोक्षार्थित्वे श्रवणादिषु अशक्तेष्वधिकारो न कर्मस्विति मन्तव्यम्। शूद्रस्याधिकारं निरस्यति। अपर्युदस्तत्वादिति। शूद्रो यज्ञेऽनवक्लृप्त इति पर्युदासात्, उपनयीत तमध्यापयीतेति शास्त्राच्च न शूद्रस्य वैदिके कर्मण्यधिकारः। तस्यैकजातित्वोक्तेरुपनयनप्रयुक्तद्विजत्वाभावेन वेदाध्ययनाभावात्। कर्मापेक्षितो न्यायः षष्ठाध्याये वर्णित इत्याह। वर्णितमिति। स्वर्गकामो यजेतेत्यादिशास्त्रस्याविशेषेण सर्वान् फलार्थिनः प्रति प्रवृत्तत्वात् प्राणिमात्रस्य फलार्थित्वाच्च फलार्थे कर्मणि पश्वादीनामप्यधिकार इत्याशङ्क्योक्तरीत्या तेषां शक्तत्वाभावात्, स्वर्गकामपदं मनुष्यपरतया सङ्कोच्य मनुष्याधिकारत्वेऽपि चातुर्वर्ण्याधिकारमाशङ्क्य वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत ग्रीष्मे राजन्यः शरदि वैश्य इति त्रयाणामेवाग्निसम्बन्धश्रवणात् तेषामेवाधिकार इति वर्णितमित्यर्थः। प्रकृते विवक्षितं तदाह। मनुष्याणाञ्चेति। प्रायेण चतुर्वितस्तिपरिमितो मनुष्यदेह इत्यर्थः। एवमङ्गुष्ठशब्दः हृत्परिमाणवाचकः सन्नपि ब्रह्म लक्षयतीत्युक्तं भवति तमङ्गुष्ठेनाङ्गुष्ठमात्रजीवमङ्गुष्ठमात्रमीशान इति ब्रह्माभेदो बोध्य इति वक्तुं तत्त्वमसीत्यनुवदति। यदपीति। प्रतिपाद्याभेदविरोधात् अङ्गुष्ठादिशब्दार्थत्वं बाध्यं तस्य-

त्वादिवत् संसारिण एव सतोऽङ्गुष्ठमात्रस्य ब्रह्मत्वमिदमुपदिश्यत इति। द्विरूपा हि वेदान्तवाक्यानां प्रवृत्तिः, क्वचित् परमात्मस्वरूपनिरूपणपरा क्वचिद्विज्ञानात्मनः परमात्मैकत्वोपदेशपरा। तदत्र विज्ञानात्मनः परमात्मनैकत्वमुपदिश्यते नाङ्गुष्ठमात्रत्वं कस्यचित्। एतमेवार्थं परेण स्पष्टीकरिष्यति। अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽन्तरात्मा सदा जनानां हृदये संनिविष्टः। तं स्वाच्छरीरात् प्रवृहेन् मुञ्जादिवेषीकां धैर्येण तं विद्याच्छुक्रममृतमिति॥

र्थोऽस्य वचनस्यादित्याह। तदिति। क्वचिदस्थूलमित्यादौ, क्वचित्तत्त्वमसीत्यादौ। ननु परमात्मनोऽङ्गुष्ठपरिमाणत्वं न सम्भवतीति सूत्रकारेण हृदयापेक्षयाङ्गुष्ठमात्रत्वमुक्तम् द्विविधेत्यादिभाष्यात्तु जीवस्यैव ब्रह्मत्वबोधनमिति प्रतीयते इति सूत्रार्थास्पर्शित्वाद्भाष्यमनुपपन्नमिति चेत् न भाष्यतात्पर्यानभिज्ञानात्। कठवल्लीवाक्यस्यावान्तरतात्पर्यमेकं महातात्पर्यं चैकं तत्रावान्तरतात्पर्यमुपास्ये ब्रह्मणि महातात्पर्यं तु ज्ञेये ब्रह्मणि अत एव भाष्यकारैर्वाक्यद्वयोपन्यासः कृतः। अत एवोपासनाफलं कठवल्ल्यामेव शतं चैका च हृदयस्य नाड्य इत्यादिना बोधितम्। अत एव चतुर्थाध्याये द्वितीयचरणे तदोक इति सूत्रेऽर्द्धविद्यां प्रकृत्य समामनन्ति इति भाष्यकारैः प्रथमवाक्यस्य उपास्ये ब्रह्मणि तात्पर्यमिति प्रकटीकृतं। इत्थं चात्रत्यभाष्यं महातात्पर्याभिप्रायकमिति ध्येयम्। रामानुजभाष्यकृता तु पूर्वपक्षोऽप्युद्भाव्य तत्पर्यायामेनैव तत्र इत्युक्तम्। एतदर्थं वाक्यशेषमनुकूलयति। एतमिति। श्रुतिर्यमो वा वक्ता हृदयस्थः जीवं प्रवृहेत् पृथक् कुर्यात् धैर्येण बलवदिन्द्रियनिग्रहादिना तं विविक्तमात्मानं शुक्रं स्वप्रकाशममृतं कूटस्थं ब्रह्म जानीयादित्यर्थः। तस्मात् कठवाक्यं प्रत्यग्ब्रह्मणि शेषे समन्वितमिति सिद्धम्॥

तदुपर्य्यपि बादरायणः सम्भवात् ॥ २६ ॥

अङ्गुष्ठमात्रश्रुतिर्मनुष्यहृदयापेक्षा मनुष्याधिकारत्वाच्छास्त्रस्येत्युक्तं, तत्प्रसङ्गेनेदमुच्यते। बाढं, मनुष्यानधिकरोति शास्त्रं न तु मनुष्यानेवेतीह ब्रह्मज्ञाने नियमोऽस्ति, तेषां मनुष्याणामुपरिष्टाद्ये देवादयस्तानप्यधिकरोति शास्त्रमिति बादरायण आचार्य्यो मन्यते, कस्मात् सम्भवात्। सम्भवति हि तेषामप्यर्थित्वाद्यधिकारकारणम्। तत्रार्थित्वं तावन्मोक्षविषयं देवादीनामपि सम्भवति विकारविषयविभूत्यनित्यत्वालोचनादिनिमित्तम्। तथा सामर्थ्यमपि तेषां सम्भवति मन्त्रार्थवादेतिहास-

---

शास्त्रस्य मनुष्याधिकारत्वे देवादीनां ब्रह्मविद्यायामप्यनधिकारः स्यादित्याशङ्क्याह। तदुपर्य्यपि सम्भवात्। ननु समन्वयाध्यायेऽधिकारचिन्ता न सङ्गतेत्यत आह। अङ्गुष्ठेति। श्रुतस्योपेक्षानर्हत्वं प्रसङ्गः अत्र मनुष्याधिकारत्वोक्त्या स्मृतानां देवादीनां वेदान्तश्रवणादावधिकारोऽस्ति नवेति सन्देहे भोगासक्तानां वैराग्याद्यसम्भवान्नेति प्राप्ते सिद्धान्तयति। बाढमिति। एवमधिकारविचारात्मकाधिकरणद्वयस्य प्रासङ्गिकी सङ्गतिः। अत्र पूर्व्वपक्षे देवादीनां ज्ञानानधिकारात् देवत्वप्राप्तिद्वारा क्रममुक्तिफलकात् दहराद्युपासनात् क्रममुक्त्यर्थिनां मनुष्याणां अप्रवृत्तिः फलं सिद्धान्ते तु प्रवृत्तिः। उपासनाभिर्देवत्वं प्राप्तानां श्रवणादिना ज्ञानान्मुक्तिसम्भवादिति सफलोऽयं विचारः। ननु भोगसक्तानां तेषां मोक्षार्थित्वाभावान्नाधिकार इत्यत आह। अर्थित्वं तावदिति। विकारस्तेनावच्छिन्नविषयसुखस्य क्षयोदयादिदोषदृष्ट्या निरतिशयसुखमोक्षार्थित्वं इन्द्रादीनां देवानां सम्भवतीत्यर्थः। नन्विन्द्राय स्वाहेत्यादौ चतुर्थ्यन्तपदव्यतिरिक्ता विग्रहवती देवता नास्ति यदस्य सामर्थ्याभावान्नाधिकार इत्यत आह। तथेति। अर्थित्ववदित्यर्थः। अशूद्रत्वमाह। न च तेषामिति। शूद्रो यज्ञे न क्लृप्त इतिवत् देवादीनां विद्याधिकारनिषेधो नास्तीत्यर्थः।

पुराणलोकेभ्यो विग्रहवत्त्वाद्यवगमात्। न च तेषां कश्चित् प्रतिषेधोऽस्ति। न चोपनयनादिशास्त्रेणैषामधिकारो निवर्त्यते। उपनयनस्य वेदाध्ययनार्थत्वात्, तेषाञ्च स्वयंप्रतिभातवेदत्वात्। अपि चैषां विद्याग्रहणार्थं ब्रह्मचर्यादि दर्शयति एकशतं ह वै वर्षाणि मघवा प्रजापतौ ब्रह्मचर्यमुवास, भृगुर्वै वारुणिर्वरुणं पितरमुपससार अधीहि भगवो ब्रह्मेत्यादि। यदपि कर्मस्वनधिकारकारणमुक्तं न देवानां देवतान्तराभावात् न ऋषीणामार्षेयान्तराभावादिति, न तद्विद्यास्वस्ति। न हीन्द्रादीनां विद्यास्वधिक्रियमाणानामिन्द्राद्युद्देशेन किञ्चित् कृत्यमस्ति, न च भृग्वादीनां भृग्वादिसगोत्रतया, तस्माद्देवा-

---

ननु विग्रहवत्त्वेन दृष्टसामर्थ्ये सत्यप्युपनयनाभावात् शास्त्रीयसामर्थ्यं नास्तीत्यत आह। न चेति। जन्मान्तराध्ययनबलात् स्वयमेव प्रतिभाताः स्मृता वेदा येषां ते तथा तद्भावादित्यर्थः। बालादिषु प्रविष्टपिशाचादीनां वेदोच्चारदर्शनात्। देवयोनीनां जन्मान्तरस्मरणमस्तीति स्मृतवेदान्तानामर्थविचारो युक्त इत्यर्थः॥ देवानामृषीणाञ्च विद्याधिकारे कारणमर्थित्वादिकमुक्त्वा लौकं गुरुकुलवासादिलिङ्गमाह॥ अपि चेति॥ ननु ब्रह्मविद्या देवादीनाधिकरोति वेदार्थत्वात् अग्निहोत्रवदित्यत आह॥ यदपीति॥ देवानां कर्मसु नाधिकारः देवतान्तरस्योद्देश्यस्याभावादिति प्रथमसूत्रार्थः, ऋषीणामनधिकारः ऋष्यन्तराभावात् ऋषियुक्ते कर्मण्यन्यस्येति द्वितीयसूत्रार्थः। तथाविधस्योपाधेरिति परिहरति। न तदिति। तथाविधरूपं कारणं इत्यर्थः, न ह्यस्ति येनायाभव्यं स्या-

दीनामपि विद्यास्वधिकारः केन वार्यते। देवाद्यधिकारेऽप्यङ्गुष्ठमात्रश्रुतिः स्वाङ्गुष्ठापेक्षया न विरुध्यते ॥

विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात्॥२७॥

स्यादेतत् यदि विग्रहवत्त्वाद्यभ्युपगमेन देवादीनां विद्यास्वधिकारो वर्ण्येत विग्रहवत्त्वात् ऋत्विगादिवत् इन्द्रादीनामपि स्वरूपसन्निधानेन कर्माङ्गभावोऽभ्युपगम्येत, तदा च विरोधः कर्मणि स्यात्, न हीन्द्रादीनां स्वरूपसन्निधानेन यागेऽङ्गभावो दृश्यते, न च सम्भवति। बहुषु यागेषु युगपदेकस्येन्द्रस्य स्वरूपसन्निधानानुपपत्तेरिति चेत्, नायमस्ति विरोधः, कस्मादनेक-

---

दिति शेषः, तद्यो यो देवानां प्रत्यबुध्यत स एव तदभवत्, तथर्षीणामिति वाक्यबाधोऽप्यनुमानस्य द्रष्टव्यः। ननु देवादीनामङ्गुष्ठमात्रश्रुतिः कथं तेषां महादेहत्वेन हृदयस्यास्मदङ्गुष्ठमात्रत्वाभावात्। अतः श्रुतिषु तेषां नाधिकार इत्यत आह। देवाद्यधिकारेऽपीति॥

ननु मन्त्रादीनां प्रतीयमानविग्रहवत्त्वे तात्पर्यं कल्पयित्वा देवादीनामधिकारः उक्तः स चायुक्तः अन्यपराणां तेषां प्रत्यक्षादिविरोधेन स्वार्थे तात्पर्यकल्पनानुपपत्तेरित्याक्षिप्य सूत्रचतुष्टयेन परिहरति। विरोधः कर्मणीत्यादिना। वर्ण्येत, तर्हीति शेषः। स्वरूपं विग्रहः, अभ्युपगमे प्रत्यक्षेण देवता दृश्येत न च दृश्यते अतो योग्यानुपलब्ध्या देवताया विग्रहवत्त्वाभावात् सम्प्रदानकारकाभावेन कर्मनिष्पत्तिर्न स्यादित्याह। तदा चेति। विग्रहस्याङ्गत्वं प्रत्यक्षबाधितं युक्त्या च न सम्भवतीत्याह। न चेति। तस्मादर्थोपहितशब्द एव देवता तस्या अचेतनत्वान्न विद्याधिकार इति शङ्कार्थं परिहरति। नायमिति। एकस्यापि देवस्य योगबलादनेकदेहप्राप्तिः श्रुतिस्मृतिदर्शनात् सम्भवति। अतो न कर्मण्यपि विरोध इति व्याचष्टे। कस्मादित्यादिना। वैश्वदेवयागे यजमानदेवाः

प्रतिपत्तेः। एकस्यापि देवतात्मनो युगपदनेकस्वरूपप्रतिपत्तिः सम्भवति। कथमेतदवगम्यते, दर्शनात्। तथा हि कति देवा इत्युपक्रम्य त्रयश्च त्री च शता त्रयश्च त्री च सहस्रेति निरुच्य कतमे ते इत्यस्यां पृच्छायां महिमान एवैषामेते त्रयस्त्रिंशत्त्वेव देवा इति ब्रुवती श्रुतिरेकैकस्य देवतात्मनो युगपदनेकरूपतां दर्शयति। तथा त्रयस्त्रिंशतोऽपि षडाद्यन्तर्भावक्रमेण कतम एको देव इति प्राण इति प्राणैकरूपतां देवानां दर्शयन्ती तस्यैवैकस्य प्राणस्य युगपदनेकरूपतां दर्शयति। तथा स्मृतिरपि

"आत्मनो वै सहस्राणि बहूनि भरतर्षभ।
कुर्य्याद् योगी बलं प्राप्य तैश्च सर्वैर्महीञ्चरेत्॥
प्राप्नुयाद्विषयान् कैश्चित् कैश्चिदुग्रन्तपश्चरेत्।
संक्षिपेच्च पुनस्तानि सूर्य्यो रश्मिगणानिव"॥

कतीति शाकल्येन पृष्टो याज्ञवल्क्यो निविदा त्रयश्चेत्यादिरूपया उत्तरं ददौ। निविन्नाम शस्यमानदेवसङ्ख्यावाचकः शब्दः॥ षडधिकानि त्रीणि शतानि त्रीणि सहस्राणीति सङ्ख्योक्ता सङ्ख्येयस्वरूपप्रश्ने महिमानो विभूतयः सर्वे देवाः, एषां त्रयस्त्रिंशद्देवानां अष्टौ वसवः एकादश रुद्रा द्वादशादित्या इन्द्रः प्रजापतिश्चेति त्रयस्त्रिंशद्देवास्तेऽपि षण्णां अग्निपृथिवीवाय्वन्तरिक्षादित्यदिवां महिमानस्तेऽपि षट्सु देवेषु अन्तर्भवन्ति॥ षट् देवास्त्रिषु लोकेषु त्रयश्च द्वयोरन्नप्राणयोः। तौ च एकस्मिन् प्राणे हिरण्यगर्भे अन्तर्भवत इति दर्शितमित्यर्थः॥ त्रयस्त्रिंशतोऽपि देवानामिति सम्बन्धः॥ दर्शनं श्रौतं व्याख्याय स्मार्तं व्याचष्टे॥ तथा स्मृतिरिति॥ बलं योगसिद्धिं॥

इत्येवं जातीयिका प्राप्त्यणिमाद्यैश्वर्याणां योगिनामपि युगपदनेकशरीरयोगं दर्शयति किमु वक्तव्यमाजानसिद्धानां देवानाम्। अनेकरूपप्रतिपत्तिसम्भवाच्चैकैका देवता बहुभी रूपैरात्मानं प्रविभज्य बहुषु यागेषु युगपदङ्गभावं गच्छति परैश्च न दृश्यतेऽन्तर्धानादिशक्तियोगादित्युपपद्यते। अनेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात् इत्यस्यापरा व्याख्या विग्रहवतामपि कर्माङ्गभावचोदनास्वनेका प्रतिपत्तिर्दृश्यते। क्वचिदेकोऽपि विग्रहवाननेकत्र युगपदङ्गभावं न गच्छति यथा बहुभिर्भोजयद्भिर्नैको ब्राह्मणो युगपद्भोज्यते। क्वचिच्चैकोऽपि विग्रहवाननेकत्र युगपदङ्गभावं गच्छति। यथा च बहुभिर्नमस्कुर्वाणैरेको ब्राह्मणो युगपन्नमस्क्रियते तद्वदिहोद्देशपरित्यागात्मकत्वाद्यागस्य विग्रहवतीमप्येकान्देवतामुद्दिश्य बहवः स्वं स्वं द्रव्यं युगपत्परित्यक्ष्यन्तीति विग्रहवत्त्वेऽपि देवानां न किञ्चित्कर्मणि विरुध्यते॥

अणिमा महिमा चैव लघिमा प्राप्तिरीशिता॥

प्राकाम्यञ्च वशित्वञ्च यत्र कामावसायिता॥

इत्यष्टैश्वर्याणि॥ अणिम्ना अणुर्भवति। लघिम्ना लघुर्भवति योगी। अङ्गुल्या चन्द्रस्पर्शः प्राप्तिः॥ ईशिता सृष्टिशक्तिः। प्राकाम्यं इच्छानभिघातः॥ वशित्वं नियमनशक्तिः। सङ्कल्पमात्रादिष्टलाभो यत्रकामावसायितेति भेदः॥ आजानसिद्धानां जन्मना सिद्धानामित्यर्थः। फलितमाह। अनेकेति॥ अनेकेषु कर्मस्वेकस्य प्रतिपत्तिरङ्गभावः। तस्य लोके दर्शनादिति वक्तुं व्यतिरेकमाह॥ क्वचिदेक इति। प्रकृतोपयुक्तमन्वयदृष्टान्तमाह। क्वचिच्चेति॥

शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥२८॥

मा नाम विग्रहवत्त्वे देवादीनामभ्युपगम्यमाने कर्म्मणि कश्चिद्विरोधः प्रासञ्जि शब्दे तु विरोधः प्रसज्येत, कथं औत्पत्तिकं हि शब्दस्यार्थेन सम्बन्धमाश्रित्यानपेक्षत्वादिति वेदस्य प्रामाण्यं स्थापितम्। इदानीन्तु विग्रहवती देवताऽभ्युपगम्यमाना यद्यप्यैश्वर्य्ययोगाद्युगपदनेककर्मसम्बन्धीनि हवींषि भुञ्जीत तथापि विग्रहयोगादस्मदादिवज्जननमरणवती सेति नित्यस्य शब्दस्यानित्येनार्थेन नित्यसम्बन्धे प्रलीयमाने यद्वैदिके शब्दे प्रामाण्यं स्थितं तस्य विरोधः स्यादिति चेन्नायमप्यस्ति विरोधःकस्मात् अतः प्रभवात्। अतएव हि वैदिकाच्छब्दाद्देवादिकञ्जगत् प्रभवति। ननु जन्माद्यस्य यत इति ब्रह्मप्रभवत्वं जगतोऽवधारितं कथमिह शब्दप्रभवत्वमुच्यते। अपि च यदि

कर्म्मणि विरोधमङ्गीकृत्य शब्दप्रामाण्यविरोधमाशङ्क्य परिहरति। शब्द इति चेदिति। मा प्रासञ्जि प्रसक्तो माभून्नामेत्यर्थः। औत्पत्तिकसूत्रे शब्दार्थयोरनाद्योः सम्बन्धस्यानादित्वाद्वेदस्य मानान्तरानपेक्षत्वेन प्रामाण्यमुक्तं, इदानीं अनित्यविग्रहवत्त्वाभ्युपगमे तत्सम्बन्धस्याप्यनित्यत्वात् मानान्तरेण व्यक्तिं ज्ञात्वा शब्दस्य सङ्केतः पुंसा कर्त्तव्यः इति मानान्तरापेक्षत्वात् प्रामाण्यस्य विरोधः स्यादित्याह। कथमित्यादिना। किं शब्दानामनित्यतया सम्बन्धस्य कार्य्यत्वमापाद्यते उतार्थानामनित्यतया, नाद्य इत्याह। नायमपीति। कर्म्मणीव विरोधवदित्यपेरर्थः। देवादिव्यक्तिहेतुत्वेन प्रागेव शब्दानां सत्त्वात् नानित्यत्वमिति भावः। अत्र पूर्व्वापरविरोधं शङ्कते। नन्विति। शब्दस्य निमित्तत्वेन ब्रह्मसहकारित्वादविरोध इत्याशङ्क्य द्वितीयं कल्पमुत्थापयति। अपि चेति। अनित्यत्वं

नाम वैदिकाच्छब्दादेव प्रभवोऽभ्युपगम्यते: कथं तावता विरोधः शब्दे परिहृतः यावता वसवो रुद्रा आदित्या विश्वेदेवा मरुत इत्येतेऽर्था अनित्या एवोत्पत्तिमत्त्वात् तदनित्यत्वे च तद्वाचिनां वैदिकानां वस्वादिशब्दानामनित्यत्वं केन निवार्यते । प्रसिद्धं हि लोके देवदत्तस्य पुत्र उत्पन्ने यज्ञदत्त इति तस्य नाम क्रियत इति । तस्माद्विरोध एव शब्द इति चेन्न गवादिशब्दार्थसम्बन्धनित्यत्वदर्शनात् । नहि गवादिव्यक्तीनामुत्पत्तिमत्त्वे तदाकृतीनामप्युत्पत्तिमत्त्वं स्यात्, द्रव्यगुणकर्मणां हि व्यक्तय एवोत्पद्यन्ते नाकृतयः । आकृतिभिश्च शब्दानां सम्बन्धो न व्यक्तिभिः । व्यक्तीनामानन्त्यात् सम्बन्धग्रहणानुपपत्तेः । व्यक्तिषूत्पद्यमानास्वप्याकृतीनां नित्यत्वाच्च गवादिशब्देषु कश्चिद्वि-

---

स्यादित्थं व्यक्तिरूपार्थानामनित्यतया शब्दानां सम्बन्धस्यानित्यत्वं दुर्वारं, तस्मात् पौरुषेयसम्बन्धसापेक्षत्वात् प्रामाण्यविरोध इत्यर्थः । न च व्यक्तीनामनित्यत्वे घटत्वादिजातिसमवायवत् शब्दसम्बन्धोऽपि नित्यः स्यादिति वाच्यं, सम्बन्धाश्रितसम्बन्ध्यन्यतराभावे स्थित्ययोगेन सम्बन्धासिद्धेरिति भावः । यथा गोत्वादयो गवादिशब्दवाच्याः तथा वसुत्वाद्याकृतयो वस्वादिशब्दार्थाः न व्यक्तय इति परिहरति । नेत्यादिना । शब्दानां तदर्थानां जातीनाञ्च नित्यत्वात्सम्बन्धोऽपि नित्य इति प्रतिपादयति । न हीत्यादिना । व्यक्तीनामानन्त्यादिति । न च गोत्वावच्छेदेन व्यक्तिषु शक्तिः सुग्रहेति वाच्यम्, वाक्यादिवत्प्रमाणान्तरसिद्धत्वेन सर्वव्यक्त्युपस्थित्यभावात् गोत्वं शक्यतावच्छेदकमिति पक्षापेक्षया गोत्वं शक्यमिति लाघवात् निरूढलक्षणया व्यक्तिबोधेनान्यथानुपपत्त्यभावाच्चेति भावः । यद्वा प्रत्येकव्यक्तिषु शक्तिग्रह नियतसंकेतादर्शनात् विनैव व्यक्तेः शब्दप्रयोगपदार्थविज्ञान-

रोधो दृश्यते। तथा देवादिव्यक्तिप्रभवाभ्युपगमेऽपि आकृतिनित्यत्वान्न कश्चिदस्मादिशब्देषु विरोध इति द्रष्टव्यम्। आकृतिविशेषस्तु देवादीनां मन्त्रार्थवादादिभ्यो विग्रहवत्त्वाद्यवगमादवगन्तव्यः। स्थानविशेषसम्बन्धनिमित्ताश्चेन्द्रादिशब्दाः सेनापत्यादिशब्दवत्। ततश्च यो यस्तत्स्थानमधितिष्ठति स स इन्द्रादिशब्दैरभिधीयत इति न दोषो भवति। न चेदं शब्दप्रभवत्वं ब्रह्मप्रभवत्ववदुपादानकारणत्वाभिप्रायेणोच्यते कथं तर्हि स्थितिवाचकात्मना नित्ये शब्दे नित्यार्थसम्बन्धिनि शब्दव्यवहारयोग्यार्थव्यक्तिनिष्पत्तिरतः प्रभव इत्युच्यते। कथं पुनरवगम्यते शब्दात् प्रभवति जगदिति प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्। प्रत्यक्षं हि श्रुतिः प्रामाण्यं प्रत्यनपेक्षत्वात्। अनुमानं स्मृतिः प्रामाण्यं प्रतिसापेक्षत्वात्। ते हि शब्दपूर्वां सृष्टिं दर्शयतः।

विषयत्वेन उभयशक्तेरावश्यकत्वात्। तथा च नित्यजातितादात्म्येन व्यक्तेरनादित्वात्सम्बन्धोऽप्यनादिः सत्कार्यवादात् अतएव वाक्यवृत्तौ तत्त्वमस्यादिवाक्ये भागलक्षणोक्ता युज्यते केवलसामान्यस्यावाच्यत्वे लक्ष्यांशस्य वाच्यैकदेशत्वाभावात्। अतः प्रभवादिति सूत्रस्वारस्याय केवलव्यक्तिनिरास इति गम्यते। केवलव्यक्तिवचनाः खलु डित्थादिशब्दाः अर्थान्तरभाविनः साङ्केतिकाः गवादिशब्दास्तु व्यक्तिप्रभवहेतुत्वेन प्रागेव सन्तीति न व्यक्तिमात्रवचनाः साङ्केतिकाः किन्तु स्थूलसूक्ष्मभावेनानुस्यूतव्यक्त्यविनाभूतसामान्यवचना इति मन्तव्यं। न चेन्द्रादिव्यक्तेरेकत्वेन जात्यभावादाकाशशब्दवत् इन्द्रचन्द्रादिशब्दाः केवलव्यक्तिवचना इति साम्प्रतं अतीतानागतव्यक्तिभेदेन जात्युपपत्तेरित्यलं प्रपञ्चेन, दृष्टान्तमुपसंहृत्य दार्ष्टान्तिकमाह। व्यक्तिमित्यादिना। आकृतिर्जातिः। ननु का सा व्यक्तिः यदनुगतेन्द्रत्वादिजातिः शब्दार्थः स्यादित्यत आह। आकृतिवि-

एत इति वै प्रजापतिर्देवानसृजतासृग्रमिति मनुष्यानिन्दव इति पितॄंस्तिरःपवित्रमिति ग्रहानाशव इति स्तोत्रं विश्वानीति शस्त्रमभिसौभगेत्यन्याः प्रजा इति श्रुतिः। तथान्यत्रापि स मनसा वाचं मिथुनं समभवदित्यादिना तत्र तत्र शब्दपूर्विका सृष्टिः श्राव्यते। स्मृतिरपि।

अनादिनिधना नित्या वागुत्सृष्टा स्वयम्भुवा।
आदौ वेदमयी दिव्या यतः सर्वाः प्रवृत्तयः॥ इति।

उत्सर्गोऽप्ययं वाचः सम्प्रदायप्रवर्त्तनात्मको द्रष्टव्यः अनादिनिधनाया अन्यादृशस्योत्सर्गस्यासम्भवात्। तथा।

नामरूपे च भूतानां कर्म्मणाञ्च प्रवर्त्तनम्।
वेदशब्देभ्य एवादौ निर्ममे स महेश्वरः॥ इति॥

शेषयिष्यति। वज्रहस्तः पुरन्दर इत्यादिश्च इत्यर्थः। इन्द्रादिशब्दानां जातिः इन्द्रादिषु प्रवृत्तिनिमित्तमित्युक्त्वा उपाधिनिमित्तत्वमाह स्थानेति। व्यक्तिप्रलयेऽपि स्थानस्य स्थायित्वात् शब्दार्थसम्बन्धनित्यता इत्यत आह॥ ततश्चेति॥ उक्तं पूर्वापरविरोधं परिहरति॥ न चेति॥ शब्दो निमित्तमित्यविरोधं मत्वा सूत्रशेषमवतारयति। कथं पुनरिति। स्मृत्या स्वप्रामाण्यार्थं मूलश्रुतिरनुमीयत इत्यनुमानं स्मृतिः। एतैः असृग्रमिन्दवस्तिरःपवित्रमाशवः विश्वान्यभिसौभगेत्येतन्मन्त्रस्थैः पदैः स्मृत्वा ब्रह्मा देवादीनसृजत। एत इति पदं सर्वनामत्वात् देवानां स्मारकं, असृ-ग्रुधिरं तत्प्रधाने देहे रमन्त इति असृग्रा मनुष्याः। चन्द्रस्थानां पितॄणां इन्दुशब्दः स्मारकः। पवित्रं सोमस्थानं तिरस्कुर्वतां ग्रहाणां तिरःप-वित्रशब्दः। ऋचो स्तुवतां स्तोत्राणां गीतिरूपाणामाशुशब्दः। ऋच्य-ध्यूढं सामेति श्रुतेः। स्तोत्रानन्तरं प्रयोगं विशतां शस्त्राणां विश्व-शब्दः। सर्वत्र सौभाग्ययुक्तानामभिसौभगशब्दः स्मारक इति स्मृत्यो-

सर्वेषां तु स नामानि कर्माणि च पृथक् पृथक् ।
वेदशब्देभ्य एवादौ पृथक् संस्थाश्च निर्ममे ॥ इति च ॥

अपि च चिकीर्षितमर्थमनुतिष्ठन् तस्य वाचकं शब्दं पूर्वं स्मृत्वा पश्चात्तमर्थमनुतिष्ठतीति सर्वेषां नः प्रत्यक्षमेतत् । तथा प्रजापतेरपि स्रष्टुः सृष्टेः पूर्वं वैदिकाः शब्दा मनसि प्रादुर्बभूवुः पश्चात्तदनुगतानर्थान् ससर्जेति गम्यते । तथा च श्रुतिः स भूरिति व्याहरन् स भूमिमसृजतेत्येवमादिका भूरादिशब्देभ्य एव मनसि प्रादुर्भूतेभ्यो भूरादीन् लोकान् प्रादुर्भूतान् सृष्टान् दर्शयति । किमात्मकं पुनः शब्दमभिप्रेत्येदं शब्दप्रभवत्वमुच्यते । स्फोटमित्याह । वर्णपक्षे हि तेषामुत्पन्नप्रध्वंसित्वान्नित्येभ्यः शब्देभ्यो देवादिव्यक्तीनां प्रभव इत्यनुपपन्नं स्यात् । उत्पन्नप्रध्वंसिनश्च वर्णाः प्रत्युच्चारणमन्यथा चान्यथा च प्रतीयमान-

---

गर्भाङ्कुरवाक्यार्थः । स प्रजापतिः मनसा वाचं त्रयीमिथुनं समभवत् । मनो वाग्रूपं मिथुनं सम्भावितवान् मनसा त्रयीप्रकाशितां सृष्टिमालोचित वानित्यर्थः । एभिरिति देवानसृजतेत्यादिः श्रुतिरादिशब्दार्थः । सम्प्रदायो गुरुशिष्यपरम्पराध्ययनं । संस्था व्यवस्थाः ॥ प्रजापतिसृष्टिः शब्दपूर्विका सृष्टित्वात् मत्सृष्टघटादिवदिति प्रत्यक्षानुमानाभ्यामविलक्षणा-र्थान्तरमाह । अपि चेति । अतः प्रभवत्वप्रसङ्गात् शब्दस्वरूपं वस्तुतत्त्व-माक्षिपति । किमात्मकमिति । वर्णरूपं तदतिरिक्तस्फोटरूपं चेति किंशब्दार्थः । तत्र वर्णानामनित्यत्वात् स्फोटस्य चावश्यात् न जगद्धेतुत्वं इत्याक्षेपे द्वितीयपक्षं वैयाकरणो गृह्णाति । स्फोटमिति । स्फुटते व्यज्यते इति स्फोटो वर्णव्यङ्ग्योऽर्थस्य व्यञ्जको गवादिशब्दो नित्यता-

त्वात्। तथा श्रूयमाणोऽपि पुरुषविशेषोऽध्ययनध्वनिश्रवणादेव विशेषतो निर्धार्यते देवदत्तोऽयमधीते यज्ञदत्तोऽयमधीते इति। नचायं वर्णविषयोऽन्यथात्वप्रत्ययो मिथ्याज्ञानं बाधकप्रत्ययाभावात्। न च वर्णेभ्योऽर्थावगतिर्युक्ता, न ह्येकैको वर्णोऽर्थं प्रत्याययेत् व्यभिचारात्। न च वर्णसमुदायप्रत्ययोऽस्ति क्रमवत्त्वाद्वर्णानाम्। पूर्वपूर्ववर्णानुभवजनितसंस्कारसहितोऽन्त्यो वर्णोऽर्थं प्रत्याययिष्यतीति यद्युच्येत, तन्न, सम्बन्धग्रहणापेक्षो हि शब्दः स्वयं प्रतीयमानोऽर्थं प्रत्याययेत् धूमादिवत्, न च पूर्वपूर्ववर्णानुभवजनितसंस्कारसहितस्यान्त्यवर्णस्य प्रतीतिरस्त्यप्रत्यक्षत्वात् संस्काराणाम्। कार्यप्रत्यायितैः संस्कारैः सहितोऽन्त्यवर्णोऽर्थं प्रत्याययिष्यतीति चेन्न संस्कारकार्यस्यापि स्मरणस्य क्रमवर्तित्वात्, तस्मात् स्फोट एव शब्दः, स

मभिप्रेत्येति पूर्वेणान्वयः, स एवाद्यपक्षं दूषयति। वर्णेति। सोऽयं गकार इति प्रत्यभिज्ञया वर्णनित्यत्वसिद्धेर्नानुपपत्तिरित्यत आह। उत्पन्नेति। तारत्वमन्दत्वादिविरुद्धधर्मवत्त्वेन तारो गकारो मन्दो गकार इति प्रतीयमानगकारस्य भेदानुमानात् प्रत्यभिज्ञा गत्वजातिविषयेत्यर्थः। ननु विरुद्धधर्मज्ञानं ध्वन्युपाधिकं भ्रम इत्यत आह। न चेति। तथा च वर्णानामनित्यत्वात् न जगद्धेतुत्वमिति भावः। किञ्च तेषामर्थबोधकत्वायोगात् स्फोटोऽङ्गीकार्य इत्याह। न च वर्णेभ्य इत्यादिना। व्यभिचारात् एकस्माद्वर्णादर्थप्रतीत्यदर्शनात् वर्णान्तरवैयर्थ्यप्रसङ्गाच्चेत्यर्थः। तर्हि वर्णानां समुदायो बोधक इत्याशङ्क्य क्षणिकानां स नास्तीत्याह। न चेति। वर्णानां स्वतः साहित्याभावेऽपि संस्कारलक्षणापूर्वद्वारा साहित्यमाग्नेयादिवाक्यानामिवेति शङ्कते। पूर्वेति। किमयं संस्कारो वर्णजनितो-

चैकैकवर्णप्रत्ययाहितसंस्कारबीजेऽन्त्यवर्णप्रत्ययजनितपरिपाके प्रत्ययिन्येकप्रत्ययविषयतया झटिति प्रत्यवभासते । न चायमेकप्रत्ययो वर्णविषया स्मृतिः, वर्णानामनेकत्वादेकप्रत्ययविषयत्वानुपपत्तेः। तस्य च प्रत्युच्चारणं प्रत्यभिज्ञायमानत्वान्नित्यत्वं, भेदप्रत्ययस्य वर्णविषयत्वात् । तस्मान्नित्याच्छब्दात् स्फोटरूपात् अभिधायकात् क्रियाकारकफललक्षणं जगदभिधेयभूतं प्रभवतीति । वर्णा एव तु शब्द इति भगवानुपवर्षः । ननूत्पन्नप्रध्वंसित्वं वर्णानामुक्तं, तन्न, त एवेति प्रत्यभिज्ञानात् । सादृश्यात् प्रत्यभिज्ञानं केशादिष्विवेति चेन्न प्रत्यभिज्ञानस्य प्रमाणान्तरेण बाधानुपपत्तेः । प्रत्यभिज्ञानमाकृतिनिमित्तमिति चेत् न, व्यक्तिप्रत्यभिज्ञानात् । यदि हि प्रत्युच्चारणं गवादि

ऽपूर्वाख्यः कश्चित् उत वर्णानुभवजनितो भावनाख्यः । नाद्यो मानाभावात् । किञ्चायमज्ञातो ज्ञातो वाऽर्थधीहेतुः नाद्य इत्याह । तन्नेति ॥ संस्कारसहितः शब्दो ज्ञात एवार्थधीहेतुः सम्बन्धग्रहणमपेक्ष्य बोधकत्वात् धूमादिवदित्यर्थः । द्वितीये किं प्रत्यक्षेण ज्ञात उत कार्य्यलिङ्गेन नाद्य इत्याह । न चेति । द्वितीयं शङ्कते ॥ कार्य्येति ॥ कार्य्यमर्थधीस्तस्यां जातायां संस्कारप्रत्ययः तस्मिन् ज्ञाते सति परस्पराश्रयेण दूषयति ॥ नेति ॥ पदार्थस्मरणस्यापि पदज्ञानानन्तरभावित्वात् तेन संस्कारसहितान्त्यवर्णात्मकपदस्य ज्ञानं न युक्तमित्यक्षरार्थः । अपिशब्दः परस्पराश्रयद्योतनार्थः । एतेन भावनासंस्कारपक्षोऽपि निरस्तः ॥ तस्य वर्णस्मृतिमात्रहेतुत्वेनार्थधीहेतुत्वायोगात् ॥ न चान्त्यवर्णसाहित्यादर्थधीहेतुत्वं केवलसंस्कारस्य तु वर्णस्मृतिहेतुत्वमिति वाच्यं अर्थधीपूर्व्वकाले भावनाया ज्ञानाभावेनार्थधीहेतुत्वायोगात् ॥ न च वर्णस्मरणेनानुमिता सा अन्त्यवर्णसहिता अर्थधीहेतुरिति वाच्यम्, तत्कार्य्यस्य क्रमिकस्य वर्णस्मरणस्या-

व्यक्तिवदन्या अन्या वर्णव्यक्तयः प्रतीयेरंस्तत आकृतिनिमित्तं प्रत्यभिज्ञानं स्यात्। न त्वेतदस्ति। वर्णव्यक्तय एव हि प्रत्युच्चारणं प्रत्यभिज्ञायन्ते। द्विर्गोशब्द उच्चारित इति हि प्रतिपत्तिः न तु द्वौ गोशब्दाविति। ननु वर्णा अप्युच्चारणभेदेन भिन्नाः प्रतीयन्ते देवदत्तयज्ञदत्तयोरध्ययनध्वनिश्रवणादेव भेदप्रतीतेरित्युक्तम्। अत्राभिधीयते। सति वर्णविषये निश्चिते प्रत्यभिज्ञाने संयोगविभागव्यङ्ग्यत्वाद्वर्णानामभिव्यञ्जकवैचित्र्यनिमित्तोऽयं वर्णविषयो विचित्रः प्रत्ययो न स्वरूपनिमित्तः। अपि च वर्णव्यक्तिभेदवादिनापि प्रत्यभिज्ञानसिद्धये वर्णाकृतयः कल्पयितव्याः। तासु च परोपाधिको भेदप्रत्यय इत्य

अन्त्यवर्णानुभवानन्तरभावित्वेन तेनाननुमितभावनानामन्त्यवर्णसाहित्याभावादिति भावः॥ वर्णानामर्थबोधकत्वासम्भवे फलमाह॥ तस्मादिति॥ स्फोटेऽपि किं मानमित्याशङ्क्यैकं पदमिति प्रत्यक्षप्रमाणमित्याह॥ स चेति॥ यथा रत्नतत्त्वं बहुभिः परीक्षाप्रत्ययैः स्फुटं भासते तथा गवादिपदस्फोटो गकाराद्येकैकवर्णाहितप्रत्ययैः स्फोटविषयैः आहिताः संस्कारा बीजं यस्मिन् चित्ते तस्मिन्नन्त्यवर्णकृतप्रत्ययेन जनितः परिपाकोऽन्त्यः संस्कारो यस्मिन् तस्मिन् प्रत्ययिनि चित्ते एकं गौरिति पदमिति प्रत्ययः प्रत्यक्षस्तद्विषयतया स्फुटं अवभासत इत्यर्थः॥ अनेन वर्णान्वयव्यतिरेकयोः स्फोटज्ञानेऽन्यथासिद्धिः॥ न चैकस्माद्वर्णात् सम्यक् स्फोटाभिव्यक्तिः येन वर्णान्तरवैयर्थ्यं किन्तु रत्नवद्बहुप्रत्ययसंस्कृते चित्ते सम्यक् स्फोटाभिव्यक्तिरित्युक्तं भवति॥ नन्वेकपदमेकं वाक्यमिति प्रत्ययः पदवाक्यस्फोटयोर्न प्रमाणं तस्य वर्णसमूहालम्बनकल्पितत्वादित्याशङ्क्य निषेधति॥ न चेति॥ स्फोटस्य जगद्धेतुत्वार्थं नित्यत्वमाह॥ तस्य चेति॥ ननु तदेवेदं पदमिति प्रत्यभिज्ञा भ्रमः उदात्तादिभेदप्रत्ययादित्यत आह। भेदेति॥ आचार्य-

भ्युपगन्तव्यं तद्वरं वर्णव्यक्तिष्वेव परोपाधिको भेदप्रत्ययः, स्वरूपनिमित्तश्च प्रत्यभिज्ञानमिति कल्पनालाघवम्। एष एव च वर्णविषयस्य भेदप्रत्ययस्य बाधकः प्रत्ययो यत्प्रत्यभिज्ञानम्। कथं तर्ह्येकस्मिन् काले बहूनामुच्चारयतामेक एव सन् गकारो युगपदनेकरूपः स्यात् उदात्तश्चानुदात्तश्च स्वरितश्च सानुनासिकश्च निरनुनासिकश्च इति। अथवा ध्वनिकृतोऽयं प्रत्ययभेदो न वर्णकृत इत्यदोषः। कः पुनरिदं ध्वनिर्नाम यो दूरादाकर्णयतो वर्णविवेकमप्रतिपद्यमानस्य कर्णपथमवतरति प्रत्यासीदतश्च मन्दत्वपटुत्वादिभेदं वर्णेष्वासञ्जयति तन्निबन्धनाश्चोदात्तादयो विशेषा न वर्णस्वरूपनिबन्धनाः। वर्णानां

सम्प्रदायोक्तिपूर्वकं सिद्धान्तयति॥ वर्णा एवेति॥ वर्णातिरिक्तस्फोटात्मकशब्दस्यानुभवानारोहादित्यर्थः॥ सादृश्यदोषादियं भ्रान्तिरिति शङ्कते॥ सादृश्यादिति॥ वपनानन्तरं त एवेमे केशा इति धीर्भ्रान्तिरिति युक्तं भेदधीविरोधात्, स एवायं वर्ण इति धीस्तु प्रमैव बाधकाभावादित्याह॥ नेति। गोत्वादिप्रत्यभिज्ञावत् वर्णेषु प्रत्यभिज्ञा गत्वादिविषयेति शङ्कते। प्रत्यभिज्ञानमिति। व्यक्तिभेदे सिद्धे प्रत्यभिज्ञाया जातिविषयत्वं स्यात्, यत् त्वया पीतं जलं तदेव मया पीतमित्यादौ न तथेह व्यक्तिभेदः सिद्ध इति परिहरति। न व्यक्तीति॥ न त्वेतदिति॥ व्यक्त्यन्यत्वज्ञानमित्यर्थः॥ उदात्तत्वादिविरुद्धधर्मत्वात् व्यक्तिभेदोऽनुमानसिद्ध इत्यनुवदति॥ नन्विति॥ भेदप्रत्ययस्य कुम्भकूपाकाशभेदप्रत्ययवदौपाधिकभेदविषयत्वादन्यथासिद्धेः॥ अनन्यथासिद्धव्यक्त्यैक्यप्रत्यभिज्ञया निरपेक्षस्वरूपालम्बनया बाध इत्युत्तरमाह॥ अत्रेति॥ ताल्वादिदेशैः कोष्ठ्यवायुसंयोगविभागाभ्यां विचित्राभ्यां व्यङ्ग्यत्वात् वर्णेषु वैचित्र्यधीरित्यर्थः।

प्रत्युच्चारणं प्रत्यभिज्ञायमानत्वात्। एवञ्च सति सालम्बना उदात्तादिप्रत्यया भविष्यन्ति, इतरथा हि वर्णानां प्रत्यभिज्ञायमानानां निर्भेदत्वात् संयोगविभागकृता उदात्तादिभेदाः कल्प्येरन्। संयोगविभागानाञ्चाप्रत्यक्षत्वात् न तदाश्रया विशेषाः वर्णेष्वध्यवसितुं शक्यन्त इत्यतो निरालम्बना एवैते उदात्तादिप्रत्ययाः स्युः। अपि च नैवैतदभिनिवेष्टव्यमुदात्तादिभेदेन वर्णानां प्रत्यभिज्ञायमानानां भेदो भवेदिति। न ह्यन्यस्य भेदेनान्यस्याभिद्यमानस्य भेदो भवितुमर्हति। नहि व्यक्तिभेदेन जातिं भिन्नां मन्यन्ते। वर्णेभ्यश्चार्थप्रतीतेः सम्भवात् स्फोटकल्पनानर्थिका। न कल्पयाम्यहं स्फोटं प्रत्यक्षमेव त्वेनमवगच्छामि। एकैकवर्णग्रहणाहितसंस्कारायां बुद्धौ झ-

---

कल्पनागौरवाच्च वर्णेषु स्वतो भेदो नास्तीत्याह। अपि चेति। अनन्ताः गकारादिव्यक्तयस्तासु प्रत्यभिज्ञानार्थं गत्वादिजातयस्तासु चोदात्तत्वादिभेदस्यौपाधिकत्वमिति कल्पनान्तरं वर्णव्यक्तिभेदमात्रस्यौपाधिकत्वकल्पनमिति व्यक्त्यानन्त्यस्य जातीनाञ्च कल्पनमयुक्तमित्यर्थः। ननु भेदस्य बाधकाभावात् नौपाधिकत्वमित्यत आह। एष इति। अस्तु तर्हि प्रत्ययद्वयप्रामाण्याय भेदाभेदयोः सत्यत्वं तत्राह। कथं तर्हीति। उभयोरेकत्वविरोधात् भेद औपाधिक एवेत्यर्थः। ननु वायुसंयोगादेरतीन्द्रियत्वात् न तत्कृतवैचित्र्यस्योदात्तत्वादेर्वर्णेषु प्रत्यक्षारोपः सम्भवतीत्यरुचिं वदिष्यन् स्वमतमाह। अथ वेति। ध्वनिधर्मा उदात्तत्वादयो ध्वन्यभेदाध्यासाद्वर्णेषु भान्तीत्यर्थः। प्रश्नपूर्वकं ध्वनिस्वरूपमाह। क इति। अवतरति, स ध्वनिरिति शेषः। वर्णातिरिक्तः शब्दो ध्वनिरित्यर्थः। समीपं गतस्य पुंसस्तारत्वमन्दत्वादिधर्मान् स्वगतान् वर्णेषु स एष एवारोपयतीत्याह।

टिति प्रत्ययावभासनादिति चेत्, न, अस्या अपि बुद्धेर्वर्णविषयत्वात्, एकैकवर्णग्रहणोत्तरकालीना ह्येयमेका बुद्धिर्गौरिति समस्तवर्णविषया नार्थान्तरविषया। कथमेतदवगम्यते, यतोऽस्यामपि बुद्धौ गकारादयो वर्णा अनुवर्त्तन्ते न तु दकारादयः। यदि ह्यस्या बुद्धेर्गकारादिभ्योऽर्थान्तरं स्फोटो विषयः स्यात् ततो दकारादय इव गकारादयोऽप्यस्या बुद्धेर्व्यावर्त्तेरन्, न तु तथास्ति, तस्मादियमेकबुद्धिर्वर्णविषयैव स्मृतिः। नन्वनेकत्वाद्वर्णानां नैकबुद्धिविषयतोपपद्यत इत्युक्तं तां प्रति ब्रूमः। सम्भवत्यनेकस्याप्येकबुद्धिविषयत्वम्। पङ्क्तिर्वनं सेना दश शतं सहस्रमित्यादिदर्शनात्। या तु गौरित्येकोऽयं शब्द इति बुद्धिः सा बहुष्वेव वर्णेषु एकार्थावच्छेदनिबन्धनौपचारिकी वनसेनादिबुद्धिवदेव। अत्राह, यदि वर्णा एव सामस्त्येनैक-

---

प्रत्यासीदतश्चेति। आदिपदं विवृणोति। तदिति। नन्वभिव्यक्तवर्ण एव ध्वनिर्नातिरिक्त इत्यत आह। वर्णानामिति। प्रत्युच्चारणं वर्णा अनुवर्त्तन्ते ध्वनिर्व्यावर्त्तत इति भेद इत्यर्थः। अन्यथा वाचिकेषु अप्यवर्णेषु अव्यक्तेषु ध्वनिबुद्धिः स्यात् दुन्दुभ्यादिध्वनौ शब्दत्वमात्रेण व्यक्त्यमात्रे अयमव्यक्तो वर्ण इति धीः स्यादिति मन्तव्यम्। एवं ध्वन्युपाधिकत्वे सम्मते गुणं वदन् वायूपाधिकत्वे पूर्वोक्तामवस्थां दर्शयति। एवं चेत्यादिना। अस्तु को दोषस्तत्राह। संयोगेति। वायुसंयोगादेरन्यावधारणत्वादित्यर्थः। तस्मात् स्वाभाविकध्वनिरेवोदात्तत्वाद्यारोपोपाधिरिति भावः। एवं विलक्षणानेकध्वनीनां भेदेऽपि न तदनुगता वर्णा भिद्यन्त इति उक्तं, तदेव दृष्टान्तेन द्रढयति। अपि चेति। यथा खण्डमुण्डादिविलक्षणानेकव्यक्तिष्वभिन्नं गोत्वं तथा ध्वनिषु वर्णा अभिन्ना एवेत्यर्थः। उदात्तादिध्वनिभेदेन चेतना वर्णानामपीति योजना प्रत्यभिज्ञावि-

बुद्धिविषयतामापद्यमानाः पदं स्युः ततो जारा राजा कपिः पिक इत्यादिषु पदविशेषप्रतिपत्तिर्न स्यात्, त एव हि वर्णा इतरत्र चेतर एव प्रत्यवभासन्त इति। अत्र वदामः। सत्यपि समस्तवर्णप्रत्यवमर्शे यथा क्रमानुरोधिन्य एव पिपीलिकाः पङ्क्तिबुद्धिमारोहन्त्येवं क्रमानुरोधिन एव वर्णाः पदबुद्धिमारोक्ष्यन्ति, तत्र वर्णानामविशेषेऽपि क्रमविशेषकृता पदविशेषप्रतिपत्तिर्न विरुध्यते। वृद्धव्यवहारे चेमे वर्णाः क्रमाद्यनुगृहीता गृहीतार्थविशेषसम्बन्धाः सन्तः स्वव्यवहारेऽप्येकैकवर्णग्रहणानन्तरं समस्तप्रत्यवमर्शिन्यां बुद्धौ तादृशा एव

रोधादित्यक्षरार्थः। यद्वा उदात्तादिभेदविशिष्टतया प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् वर्णानां भेद इत्याशङ्कां दृष्टान्तेन निरस्यति। अपि चेति। वर्णानां स्थायित्वं प्रसाध्य तेषामेव वाचकत्वं वक्तुं स्फोटं विघटयति। वर्णेभ्यश्चेति। कल्पनामसहमान आशङ्कते। नेति। चक्षुषा दृश्यमानायां बुद्धौ कुसुमवत् श्रोत्रेण श्रूयमाणायां बुद्धौ विनैव हेत्वन्तरं स्फोटः भातीत्याह। झटितीति। यस्यां संविदि योऽर्थो भासते सा तत्र प्रमाणम् एकं पदमिति बुद्धौ वर्णा एव स्फुरन्ति नातिरिक्तः स्फोट इति प्रमाणाभावमाह। नास्या अपीत्यादिना। ननु गोपदबुद्धेः स्फोटो विषयो गकारादीनां तु व्यञ्जकत्वादनुवृत्तिरित्यत आह। यदि चेति। व्यङ्ग्यवह्निबुद्धौ व्यञ्जकधूमानुवृत्तेरदर्शनादित्यर्थः। वर्णसमूहालम्बनत्वोपपत्तेर्न स्फोटः कल्पनीयः पदार्थान्तरकल्पनागौरवादित्याह। तस्मादिति। अनेकस्याप्यौपाधिकमेकत्वं युक्तमित्याह। अवगतीति। ननु तत्रैकदेशादिरुपाधिरस्ति प्रकृते क उपाधिरित्यत आह। या त्विति। एकार्थे प्रयुक्तमेकं पदं प्रधानार्थे एकस्मिन् तात्पर्यवदेकं वाक्यमित्येकार्थसम्बन्धादेकत्वोपचार इत्यर्थः। न चैकपदत्वे ज्ञाते एकार्थज्ञानम्, अस्मिन् ज्ञाते तदित्यन्योन्याश्रय इति वाच्यम्। उत्तमवृद्धानां क्रमेणाव्यवहितार्थव-

प्रत्यवभासमानास्तं तमर्थमव्यभिचारेण प्रत्याययिष्यन्तीति वर्णवादिनो लघीयसी कल्पना। स्फोटवादिनस्तु दृष्टहानिरदृष्टकल्पना च। वर्णाश्चेमे क्रमेण गृह्यमाणाः स्फोटं व्यञ्जयन्ति, स स्फोटोऽर्थं व्यनक्तीति गरीयसी कल्पना स्यात्। अथापि नाम प्रत्युच्चारणमन्येऽन्ये च वर्णाः स्युस्तथापि प्रत्यभिज्ञालम्बनभावेन वर्णसामान्यानामवश्याभ्युपगन्तव्यत्वात् या वर्णेष्वर्थप्रतिपादनप्रक्रिया रचिता सा सामान्येषु सञ्चारयितव्या, ततश्च नित्येभ्यः शब्देभ्यो देवादिव्यक्तीनां प्रभव इत्यविरुद्धम्॥

अत एव च नित्यत्वम्॥ २९॥

स्वतन्त्रस्य कर्तुः स्मरणादेव हि स्थिते वेदस्य नित्यत्वे देवादिव्यक्तिप्रभवाभ्युपगमेन तस्य विरोधमाशङ्क्य, अतः प्रभ-

---

णानन्तरं बालस्यैकवृद्धव्याहृतानां मध्यमवृद्धस्फूर्तिप्रवृत्त्यादिलिङ्गानुमितैकार्थधीहेतुत्वनिश्चये तस्यैकपदवाक्यत्वनिश्चयात्। वर्णसाम्येऽपि पदभेददृष्टेर्वर्णातिरिक्तं पदं स्फोटाख्यमङ्गीकार्यमिति शङ्कते। क्रमाद्धेति। क्रमभेदाद्वर्णेष्वेव पदभेददृष्टिरिति परिहरति। अन्येति। ननु नित्यविभूनां वर्णानां कथं क्रमः कथं वा पदत्वशालिनेनार्थधीहेतुत्वं तत्राह। वृद्धेति। व्युत्पत्तिदशायामुच्चारणक्रमेण उपलब्धक्रमवदुपलभ्यमानवर्णेष्वारोपितैते वर्णा एतत्क्रमैतत्सङ्ख्यावन्त एतदर्थप्रत्यायका इति गृहीताः सन्तः श्रोतुः प्रयोगकाले तथैव व्याहृताः स्वस्वार्थं बोधयन्तीत्यर्थः। स्थायिन्याद्वर्णानुपसंहरति। इष्टं वर्णानामर्थबोधकत्वम्, अदृष्टः स्फोटः। सम्प्रति वर्णानामस्थिरत्वमङ्गीकृत्य प्रौढिवादेन स्फोटं घटयति। अथापीति। स्थिराणि गत्वादिसामान्यानि क्रमविशेषवन्ति गृहीतसङ्गति-

वादिति परिहृत्येदानीं तदेव वेदस्य नित्यत्वं स्थितं द्रढय-
अत एव च नित्यत्वमिति। अत एव च नियताकृतेर्देवादेर्जगतो वेदशब्दप्रभवत्वाद्वेदशब्दनित्यत्वमपि प्रत्येतव्यम्। तथा च मन्त्रवर्णः, यज्ञेन वाचः पदवीयमायंस्तामन्वविन्दन्नृषिषु प्रविष्टामिति स्थितामेव वाचमनुविन्नां दर्शयति। वेदव्यासश्चैवमेव स्मरति,

युगान्तेऽन्तर्हितान् वेदान् सेतिहासान्महर्षयः।
लेभिरे तपसा पूर्वमनुज्ञाताः स्वयम्भुवा॥ इति।

समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात् स्मृतेश्च॥ ३०॥

अथापि स्यात् यदि पश्वादिव्यक्तिवत् देवादिव्यक्तयोऽपि सन्तत्यैवोत्पद्येरन् निरुध्येरंश्च ततोऽभिधानाभिधेयाभिधातृव्यवहाराविच्छेदात् सम्बन्धनित्यत्वेन विरोधः शब्दे परिह्रियेत। यदा तु खलु सकलं त्रैलोक्यं परित्यक्तनामरूपं निर्लेपं प्रलीयते प्रभवति चाभिनवमिति श्रुतिस्मृतिवादा वदन्ति तदा

कान्यर्थबोधकानीति क्लृप्तेषु सामर्थ्येषु प्रक्रिया सन्धारयितव्या न त्वक्लृप्तः स्फोटः कल्पनीय इत्यर्थः। वर्णानां स्थायित्ववाचकत्वयोः सिद्धौ फलितमाह। ततश्चेति।

पूर्वतन्त्रदृष्टानुवादपर्यवसितं सूत्रं व्याचष्टे। कर्तुरित्यादिना। पूर्वतन्त्रसिद्धमेव वेदस्य नित्यत्वं देवादिव्यक्तिसृष्टौ तद्वाचकशब्दस्यापि सृष्टेरसिद्धमित्याशङ्क्य नित्याकृतिवाचकाच्छब्दात् व्यक्तिजन्मोक्त्या चाकृतिनित्यत्वं निरस्य वेदोऽवान्तरप्रलयावस्थायां जगद्धेतुत्वादीश्वरवदित्यनुमानेन द्रढयतीत्यर्थः। यज्ञेन पूर्वसुकृतेन, वाचो वेदस्य, पदवीं योग्यतां प्राप्ताः सन्तो याज्ञिकास्तामृषिषु स्थितां लब्धवन्त इति मन्त्रार्थः। अनुविन्नामुपलब्धाम्। पूर्वमवान्तरप्रलयादौ॥

कथमविरोध इति। तत्रेदमभिधीयते समाननामरूपत्वादिति। तदापि संसारस्यानादित्वं तावदभ्युपगन्तव्यम्। प्रतिपादयिष्यति चाचार्यः संसारस्यानादित्वमुपपद्यते चाप्युपलभ्यते चेति। अनादौ च संसारे यथा स्वापप्रबोधयोः प्रलयप्रभवश्रवणेऽपि पूर्वप्रबोधवदुत्तरप्रबोधेऽपि व्यवहारान्न कश्चिद्विरोधः। एवं कल्पान्तरप्रभवप्रलययोरपीति द्रष्टव्यं। स्वापप्रबोधयोश्च प्रलयप्रभवौ श्रूयेते। "यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन पश्यत्यथास्मिन् प्राण एवैकधा भवति तदैनं वाक् सर्वैर्नामभिः सहाप्येति, चक्षुः सर्वैः रूपैः सहाप्येति, श्रोत्रं सर्वैः शब्दैः सहाप्येति, मनः सर्वैर्ध्यानैः सहाप्येति, स यदा प्रतिबुध्यते यथाग्नेर्ज्वलतः सर्वा दिशो विस्फुलिङ्गा विप्रतिष्ठेरन्नेवमेवैतस्मादात्मनः सर्वे प्राणा यथायतनं विप्रतिष्ठन्ते प्राणेभ्यो देवा देवेभ्यो लोकाः" (कौ० ब्रा० उ० अ०३। ख०३) इति। स्यादेतत् स्वापे पुरुषान्तरव्यवहाराविच्छेदात् स्वयञ्च सुप्तप्रबुद्धस्य पूर्वप्रबोधव्यवहारानुसन्धानसम्भवादविरुद्धम्। महाप्रलये तु

ननु महाप्रलये जातेरप्यभावात् शब्दार्थसम्बन्धानित्यत्वम् इत्याशङ्क्याह। समानेति। सूत्रं निरस्याशङ्कामाह। तदापीति। व्यक्तिसत्त्वाज्जातीनाम् कल्पान्तरप्रलये सत्त्वात् सम्बन्धस्थितिरपि व्यवहाराविच्छेदात्, स्वापेन चेति वेदस्यानपेक्षत्वेन प्रामाण्येन कश्चिद्विरोधः स्यात्। निर्लेपलये तु सम्बन्धस्याभावात् पुनः सृष्टौ केनचित् पुंसा सङ्केतः कर्त्तव्य इति पुरुषबुद्धिसापेक्षत्वेन वेदस्याप्रामाण्यम् अध्यापकसम्प्रदायस्य नाशादाश्रितस्यानित्यत्वञ्च प्राप्तमित्यर्थः। महाप्रलयेऽपि निर्लेपलयोऽसिद्धः सत्कार्यवादात्। तथा च संस्कारात्मना शब्दार्थतत्सम्बन्धानां सतामेव

सर्वव्यवहारोच्छेदाज्जन्मान्तरव्यवहारवत् कल्पान्तरव्यवहार-स्यानुसन्धातुमशक्यत्वात् वैषम्यं इति । नैष दोषः, सत्यपि सर्वव्यवहारोच्छेदिनि महाप्रलये परमेश्वरानुग्रहादीश्वराणां हिरण्यगर्भादीनां कल्पान्तरव्यवहारानुसन्धानोपपत्तेः । यद्यपि प्राकृताः प्राणिनो न जन्मान्तरव्यवहारमनुसन्दधाना दृश्यन्त इति, न तत् प्राकृतवदीश्वराणां भवितव्यम् । यथा हि प्राणित्वाविशेषेऽपि मनुष्यादिस्तम्बपर्यन्तेषु ज्ञानैश्वर्यादिप्रतिबन्धः परेण परेण भूयान् भवन् दृश्यते, तथा मनुष्यादिष्वेव हिरण्यगर्भपर्यन्तेषु ज्ञानैश्वर्याद्यभिव्यक्तिरपि परेण परेण भूयसी भवतीत्येतत् श्रुतिस्मृतिवादेष्वसकृदेवानुकल्पादौ प्रादुर्भवतां पारमैश्वर्यं श्रूयमाणं न शक्यं नास्तीति वदितुं ।

पुनः सृष्टावभिव्यक्तेर्नानित्यत्वम् । अभिव्यक्तानां पूर्वकल्पीयस्वरूप-समानत्वात् न सङ्केतः केनचित् कार्यः, विषमसृष्टौ हि सङ्केतापेक्षा न तुल्यसृष्टाविति परिहरति । तदेदमित्यादिना । नन्वाद्यसृष्टौ सङ्केतः कार्य इत्यत आह । तदापीति । महासर्गप्रलयप्रसङ्गेऽपीत्यर्थः । नन्वस्त्वनादिसंसारे सम्बन्धस्यानादित्वं तथापि महाप्रलयव्यवधानाद्वक्तॄणां कथं वेदार्थव्यवहार इत्यत आह । अनादौ चेति । न कश्चिद्विरोधः, शब्दार्थसम्बन्धव्यवहारस्यादेरिति शेषः । स्वापप्रबोधयोर्लयसर्गौ निदर्शनायाशङ्क्य श्रुतिमाह । स्वापेति । अथ तदा सुषुप्तौ प्राणे परमात्मनि जीव एकीभवति एवं प्राणं स जीवन्नदैतीति शेषः । एतस्मात् प्रत्यगात्मनः आयतनं गोलकम् । आनन्तर्ये पञ्चमी प्राणेभ्य इत्यादौ द्रष्टव्या । स्वप्नवत् कल्पितस्य भासमानस्याभावात् दर्शनं सृष्टिः अदर्शनं लयः इति दृष्टिसृष्टिपक्षः सूत्रस्याभिप्रेत इति भावः । दृष्टान्तवैषम्यमाशङ्क्य परिहरति ।

ततश्चातीतकल्पानुष्ठितप्रकृष्टज्ञानकर्म्मणामीश्वराणां हिरण्यगर्भादीनां वर्त्तमानकल्पादौ प्रादुर्भवतां परमेश्वरानुगृहीतानां सुप्तप्रतिबुद्धवत् कल्पान्तरव्यवहारानुसन्धानोपपत्तिः। तथा च श्रुतिः। "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै तं ह देवमात्मबुद्धिप्रकाशं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये" इति। स्मरन्ति च शौनकादयो मधुच्छन्दःप्रभृतिभिर्ऋषिभिर्दाशतय्यो दृष्टा इति। प्रतिवेदञ्चैवमेव काण्डर्ष्यादयः स्मर्य्यन्ते। श्रुतिरप्यृषिज्ञानपूर्वकमेव मन्त्रेणानुष्ठानं दर्शयति "यो ह वा अविदितार्षेयच्छन्दोदैवतब्राह्मणेन मन्त्रेण याजयति वाध्यापयति वा स्थाणुं वर्च्छति गर्त्तं वा प्रपद्यते इत्यु-

---

स्यादित्यादिना। अविरुद्धमनुसन्धानादिकमिति शेषः। हिरण्यगर्भादयः पूर्वकल्पानुसन्धानशून्याः संसारित्वादस्मदादिवदित्याशङ्क्याह। यद्यपीति। इति यद्यपि तथापि न प्राकृतवदिति योजना। ज्ञानादेर्निकर्षवदुत्कर्षोऽप्यङ्गीकार्यः बाधाभावादिति न्यायानुगृहीतेन श्रुत्यादिभिः सामान्यतो दृष्टानुमानं बाध्यमित्याह। यथा हीत्यादिना। ननु तथापि पूर्वकल्पेश्वराणां मुक्तत्वादस्मिन् कल्पे कोऽनुसन्धातेत्यत आह। ततश्चेति। ज्ञानाद्युत्कर्षादित्यर्थः। मुक्तेभ्योऽन्येऽनुसन्धातारः परमेश्वरानुगृहीतानां ज्ञानातिशये पूर्वोक्तश्रुतिस्मृतिवादानाह। तथा चेति। पूर्वं कल्पादौ सृजति तस्मै च ब्रह्मणे प्रहिणोति गमयति तस्य बुद्धौ वेदानाविर्भावयति यस्तं देवं स्वात्माकारं महावाक्योत्थबुद्धौ प्रकाशमानं शरणं परममभयस्थानं निःश्रेयसरूपमहं प्रपद्ये इत्यर्थः। न केवलमेकस्यैव ज्ञानातिशयः किन्तु बहूनां शाखाद्रष्टॄणामिति विवक्षायामाह। स्मरन्तीति। ऋग्वेदो दशमण्डलावयवान् तत्र भवा ऋचो दाशतय्यः। वेदान्तरेऽपि काण्डस्थमन्त्राणां द्रष्टारो बोधायनादिभिः स्मृता इत्याह। प्रतीति। किञ्च मन्त्राणाम् ऋष्यादिज्ञानावश्यकत्वज्ञापिका श्रुतिर्मन्त्रद्रष्टॄणां ज्ञानातिशयं दर्शयतीत्याह। श्रुतिरपीति। आर्षेय ऋषि-

पश्यन्ति तस्मादेतानि मन्त्रे मन्त्रे विद्यादिति। प्राणिनां च सुखप्राप्तये धर्मो विधीयते दुःखपरिहाराय चाधर्मः प्रतिषिध्यते। दृष्टानुश्रविकसुखदुःखविषयौ च रागद्वेषौ भवतो न विलक्षणविषयावित्यतो धर्माधर्मफलभूतोत्तरोत्तरा सृष्टिर्निष्पद्यमाना पूर्वसृष्टिसदृश्येव निष्पद्यते। स्मृतिश्च भवति,

"तेषां ये यानि कर्माणि प्राक्सृष्ट्यां प्रतिपेदिरे।
तान्येव ते प्रपद्यन्ते सृज्यमानाः पुनः पुनः॥
हिंस्राहिंस्रे मृदुक्रूरे धर्माधर्मावृतानृते।
तद्भाविताः प्रपद्यन्ते तस्मात्तत्तस्य रोचते"॥ इति॥

योगः, छन्दो गायत्र्यादि, दैवतमग्न्यादि, ब्राह्मणं विनियोगः, एतान्यविदित्वा य[illegible]न्ते तेनेत्यर्थः। स्थाणुं स्थावरं, गर्तं नरकं, तथा च सामाधिपैः कल्पान्तरितं वेदं स्मृत्वा व्यवहारस्य प्रदर्शितत्वात् वेदस्यानादित्वमनपेक्षत्वञ्चाविरुद्धमिति भावः। अधुना समाननामरूपत्वं प्रपञ्चयति। प्राणिनां चेति। ततः किं तत्राह। दृष्टेति। ऐहिकामुष्मिकविषयसुखरागकृतधर्मस्य फलं पश्वादिकं दृष्टपश्वादिसदृशमिति युक्तं विसदृशे कामाभावेन हेत्वभावात्। तथा दृष्टदुःखद्वेषकृताधर्मफलं दृष्टसदृशदुःखमेव न सुखं कृतहान्यादिदोषापत्तेरित्यर्थः। तर्कितेऽर्थे प्रमाणमाह। स्मृतिश्चेति। उत्तरसृष्टिः पूर्वसृष्टिसजातीयका कर्मफलत्वात् पूर्वसृष्टिवदनुमानस्य स्पष्टार्थः। तेषां प्राणिनां मध्ये तान्येव तत्सजातीयान्येव। तानि दर्शयन् तत्प्राप्तौ हेतुमाह। हिंस्रेति। कर्माणि विहितनिषिद्धव्यापारेणापूर्वं क्रियात्वेन संस्कारञ्च जनयन्ति। तत्रापूर्वात् फलं भुङ्क्ते संस्कारस्याविनाशात् पुनस्तज्जातीयानि करोतीत्यर्थः। संस्कारे लिङ्गमाह। तस्मादिति। संस्कारवशादेव पुण्यं पापं वा रोचते। अतोऽभिरुचिलिङ्गात् पुण्यापुण्यसंस्कारोऽनुमेयः स एव

प्रलीयमानमपि चेदं जगच्छक्त्यवशेषमेव प्रलीयते शक्तिमूलमेव च प्रभवतीतरथा आकस्मिकत्वप्रसङ्गात् । न चानेकाकाराः शक्तयः शक्याः कल्पयितुम् । ततश्च विच्छिद्य विच्छिद्याप्युद्भवतां भूरादिलोकप्रवाहाणां देवतिर्य्यङ्मनुष्यलक्षणानाञ्च प्राणिनिकायप्रवाहाणां वर्णाश्रमधर्म्मफलव्यवस्थानाञ्चानादौ संसारे नियतत्वमिन्द्रियविषयसम्बन्धनियतत्ववत् प्रत्येतव्यं । न हीन्द्रियविषयसम्बन्धादेर्व्यवहारस्य प्रति सर्गमन्यथात्वं षष्ठेन्द्रियविषयकल्पं शक्यमुत्प्रेक्षितुं । अतश्च सर्वकल्पानां तुल्यव्यवहारत्वात् कल्पान्तरव्यवहारानुसन्धानक्षमत्वाच्चेश्वराणां समाननामरूपा एव प्रतिसर्गं विशेषाः प्रादुर्भवन्ति

स्वभावः प्रकृतिर्व्वासनेति च गीयते। एवं कर्म्मणां वृष्ट्याद्यनुकूला स्वोपादाने लीनकार्य्यसंस्काररूपशक्तिवदपि भाष्यमाह। प्रलीयमानमिति । इतरथा संस्कारप्रलये जगद्वैचित्र्यस्याकस्मिकत्वं स्यादित्यर्थः। ननु जगद्वैचित्र्यकारिण्योऽन्याः शक्तयः कल्प्यन्तां तत्राह। न चेति। अविद्यायां लीनकार्य्यात्मकसंस्कारादन्याः शक्तयो न कल्प्याः मानाभावाद्गौरवाच्च, स्वोपादाने लीनकार्य्यरूपा शक्तिस्तु महान् न्यग्रोधस्तिष्ठति श्रद्धत्स्व सोम्येति श्रुतिसिद्धा, अतोऽविद्यातत्कार्य्यादन्याः शक्तयो न सन्ति आत्माविद्यैव तच्छक्तिरिति सिद्धान्त इत्यर्थः। निमित्तेष्वप्युपादानस्यकार्य्यमेवाविद्याघटनया शक्तिरन्या नेत्यनपायः। उपादाने कार्य्यसंस्कारसिद्धे फलमाह। ततश्चेति। यथा सुप्तोत्थितस्य पूर्व्वचक्षुर्जातीयमेव चक्षुर्जायते तच्च रूपजातीयमेव गृह्णाति न रसादिकं, भूर्लोका भोगाश्रयाः प्राणिनिकायश्च भोगहेतुकर्म्माणि संस्कारवशात् पूर्व्वलोकादितुल्या एवेति नियम इत्यर्थः। निकायाः समूहाः। दृष्टान्तासिद्धिमाशङ्क्याह। न हीति। यथा षष्ठेन्द्रियस्य मनसोऽसाधारणविषये नास्ति रूपादेः

समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावपि महासर्गमहाप्रलयलक्षणायां जगतोऽभ्युपगम्यमानायां न कश्चिच्छब्दप्रामाण्यादिविरोधः। समाननामरूपतां च श्रुतिस्मृती दर्शयतः।

"सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथा पूर्वमकल्पयत्।
दिवं च पृथिवीं चान्तरीक्षमथो स्वः" ॥ इति ॥

यथा पूर्वस्मिन् कल्पे सूर्याचन्द्रमःप्रभृति जगत् क्लृप्तं तथास्मिन्नपि कल्पे परमेश्वरोऽकल्पयदित्यर्थः। तथा "अग्निर्वा अकामयत अन्नादो देवानां स्यामिति, स एतमग्नये कृत्तिकाभ्यः पुरोडाशमष्टाकपालं निरवपदिति", नक्षत्रेष्टिविधौ योऽग्निर्निरवपत् यस्मै वाग्नये निरवपत् तयोः समाननामरूपतां दर्शयतीत्येवं जातीयका श्रुतिरिहोदाहर्त्तव्या। स्मृतिरपि,

"ऋषीणां नामधेयानि याश्च वेदेषु दृष्टयः।
शर्वर्यन्ते प्रसूतानां तान्येवैभ्यो ददात्यजः ॥

साक्षिवेद्यत्वात्, तथा व्यवहारान्यथात्वमभूदित्यर्थः। घटमिन्द्रियं तद्व-यथार्थमिति वार्थः। उक्तार्थं संक्षिपति। अतश्चेति। व्यवहारसा-म्यात् सम्भवाच्च व्यवह्रियमाणा व्यक्तयः समाना एवेत्यर्थः। श्रुतौ योज-यति। समानेत्यादिना। भाविकल्पे यजमानोऽग्निः, अन्नादोऽग्निरहं स्यामिति कामयित्वा कृत्तिकानक्षत्राभिमानिदेवायाग्नये अष्टसु कपालेषु पचनीयं हविर्निरुप्तवानित्यर्थः। नक्षत्रव्यक्तिबहुत्वादुक्तवचनम्। ननु यजमानोऽग्निर्भावी उद्देश्याग्निना समाननामरूपः कल्पान्तरे भवतीत्येवं रुद्रो वा अकामयत विष्णुर्वा अकामयतेत्यत्रापि तथा वक्तव्यं, तदयुक्तम्। न ह्यग्नेरिव विष्णुरुद्रयोरधिकारिपुरुषत्वं तयोर्जगत्कारणत्वश्रवणात् एक एव रुद्रो नेति एको विष्णुरित्यादि श्रुतिस्मृतिविरोधादिति।

यथर्त्तावृतुलिङ्गानि नानारूपाणि पर्य्यये।
दृश्यन्ते तानि तान्येव तथा भावा युगादिषु॥
यथाभिमानिनोऽतीतास्तुल्यास्ते साम्प्रतैरिह।
देवा देवैरतीतैर्हि रूपैर्नामभिरेव च"॥

इत्येवं जातीयका द्रष्टव्या॥

मध्वादिष्वसम्भवादनधिकारं जैमिनिः॥३१॥

इह देवादीनामपि ब्रह्मविद्यायामस्त्यधिकार इति यत्प्रतिज्ञातं तत्पर्य्यावर्त्त्यते। देवादीनामनधिकारं जैमिनिराचार्य्यो मन्यते। कस्मात् मध्वादिष्वसम्भवात्। ब्रह्मविद्याधिकाराभ्युपगमे हि विद्यात्वाविशेषान्मध्वादिविद्यास्वप्यधिकारोऽभ्युपगम्येत। न चैव सम्भवति, कथमसौ वा आदित्यो देवमध्वित्यत्र मनुष्या आदित्यं मध्वध्यासेनोपासीरन्, देवादिषु ह्युपासकेष्वभ्युपगम्यमानेषु आदित्यः कथमन्यमादित्यमुपा-

---

ऋतौ, वेदेष्विति विषयसप्तमी, पर्य्ययन्ते प्रवर्त्तन्ते। ऋतूनां वसन्तादीनां, लिङ्गानि नवपल्लवादीनि। पर्य्यये पटीयस्त्ववदावृत्तौ, भावाः पदार्थाः, तुल्या इति शेषः॥

तदेवाज्जन्मनाशवद्विग्रहाद्यङ्गीकारेऽपि कर्म्मणि शब्दे च विरोधाभावात् देवानामस्ति विद्याधिकार इति स्थितमाक्षिपति। मध्वादिष्विति। ब्रह्मविद्या देवादीन् नाधिकरोति विद्यात्वात् मध्वादिविद्यावदित्यर्थः। दृष्टान्तं विवृणोति। कथमित्यादिना। द्युलोकाख्यवंशदण्डे अन्तरिक्षरूपे मधुपूपे स्थित आदित्यो देवानां मोदनान्मध्वित्यारोप्य ध्यानं

मीत । पुनश्चादित्यव्यपाश्रयाणि पञ्च रोहितादीन्यमृतान्युपक्रम्य वसवो रुद्रा आदित्या मरुतः साध्याश्च पञ्च देवगणाः क्रमेण तत्तदमृतमुपजीवन्तीत्युपदिश्य स य एतदेवममृतं वेद वसूनामेवैको भूत्वाग्निनैव मुखेनैतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यतीत्यादिना वस्वाद्युपजीव्यान्यमृतानि विजानतां वस्वादिमहिमप्राप्तिं दर्शयति । वस्वादयस्तु कानन्यान् वस्वादीन् अमृतोपजीविनो विजानीयुः, कं वान्यं वस्वादिमहिमानं प्रेप्सेयुः । तथाग्निः पादो वायुः पाद आदित्यः पादो दिशः पादो वायुर्वाव संवर्गः आदित्यो ब्रह्मेत्यादेश इत्यादिषु देवतात्मोपासनेषु न तेषामेव देवतात्मनामधिकारः संभवति । तथेमावेव गोतमभरद्वाजावयमेव गोतमोऽयं भरद्वाज इत्यादिष्वृषिसम्ब-

---

कार्यम् । तत्रादित्यस्याधिकारो न युक्तः ध्यातृध्येयभेदाभावात् इत्याह । देवादिष्विति । अस्तु वस्वादीनां तत्राधिकार इति आशङ्क्य तेषामपि च ध्येयत्वात् प्राप्यत्वाच्च न ध्यातृत्वमित्याह । पुनश्चेति चतुर्वेदोक्तकर्माणि प्रणवश्चेति पञ्च कुसुमानि तेभ्यः सोमाज्यादिद्रव्याणि हुतानि लोहितशुक्लकृष्णपरकृष्णगोप्याख्यानि पञ्चामृतानि तत्तद्रश्मिमार्गैः प्रागाद्यूर्ध्वान्तपञ्चदिगवस्थिताभिरादित्यरश्मिनाडीभिर्मध्यपूर्वादिरूपाभिरादित्यमण्डलमानीतानि यशस्तेजइन्द्रियवीर्यान्नाद्यात्मना परिणतानि पञ्चदिक्षु स्थितैर्वस्वादिभिरुपजीव्यानीति ध्यायतां वस्वादिप्राप्तिरुक्तेत्यर्थः । सूत्रस्य द्वितीयपदार्थमाह । तथाग्निरिति । आकाशब्रह्मणश्चत्वारः पादाः द्वौ कर्णौ द्वे नेत्रे द्वे नासिके एका वागिति सप्तच्छिद्रेषु शिरश्चमसतोयस्थेषु ऋषिध्यानं कार्यमित्याह । तथेमावेवेति । अयं दक्षिणः कर्णः गोतमो वामो भारद्वाज एवं दक्षिणनेत्रनासिके विश्वामित्रवसिष्ठौ वामे जमदग्निकश्यपौ वागत्रिरित्यर्थः ॥

ष्वेषु उपासनेषु न तेषामेव वर्णानामधिकारः सम्भवति। कृतश्च देवादीनामनधिकारः॥

ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३२ ॥

यदिदं ज्योतिर्मण्डलं द्युस्थानमहोरात्राभ्यां बम्भ्रमज्जगदवभासयति तस्मिन्नादित्यादयो देवतावचनाः शब्दाः प्रयुज्यन्ते लोकप्रसिद्धेर्वाक्यशेषप्रसिद्धेश्च। न च ज्योतिर्मण्डलस्य हृदयादिना विग्रहेण चेतनतयाऽर्थित्वादिना वा योगोऽवगन्तुं शक्यते, मृदादिवदचेतनत्वावगमात्। एतेनाग्न्यादयो व्याख्याताः। स्यादेतत्, मन्त्रार्थवादेतिहासपुराणलोकेभ्यो देवादीनां विग्रहवत्त्वाद्यवगमादयमदोषः इति चेत् नेत्युच्यते, न तावल्लोको नाम किञ्चित् स्वतन्त्रं प्रमाणमस्ति, प्रत्यक्षादिभ्य एव ह्यविचारितविशेषेभ्यः प्रमाणेभ्यः प्रसिद्ध एवार्थो लोकात् प्र-

---

अत्र वर्णानां ध्येयत्वान्नाधिकारः। किञ्च विग्रहाभावात् देवादीनां न क्वाप्यधिकार इत्याह। ज्योतिषि भावाच्चेति। आदित्यः सूर्यश्चन्द्रः शुक्रोऽङ्गारक इत्यादिशब्दानां ज्योतिःपिण्डेषु प्रयोगस्य भावात् सत्यं न विग्रहवान् देवः कश्चिदस्तीत्यर्थः। आदित्यः पुरस्तादुदेता पश्चादस्तमेतेति मधुविद्यावाक्यशेषे ज्योतिष्येवादित्यशब्दः प्रसिद्धः। तर्हि ज्योतिःपिण्डानामेवाधिकारोऽस्तु तत्राह। न चेति। अग्न्यादीनामधिकारमाशङ्क्याह। एतेनेति। अग्निर्वायुर्भूमिः इत्यादिशब्दानाम् अचेतनवाचित्वेनेत्यर्थः। विवादी शङ्कते। स्यादेतदित्यादिना। वज्रहस्तः पुरन्दरः इत्यादयो मन्त्राः। सोऽरोदीदित्यादयोऽर्थवादाः।

"इष्टान् भोगान् हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः।
ते तृप्तास्तर्पयन्त्येनं सर्वकामफलैः शुभैः" ॥

सिद्ध इत्युच्यते, न चात्र प्रत्यक्षादीनामन्यतमं प्रमाणमस्ति। इतिहासपुराणमपि पौरुषेयत्वात् प्रमाणान्तरमूलतामाकाङ्क्षति। अर्थवादा अपि विधिनैकवाक्यत्वात् स्तुत्यर्थाः सन्तो न पार्थगर्थ्येन देवादीनां विग्रहादिसद्भावे कारणभावं प्रतिपद्यन्ते। मन्त्रा अपि श्रुत्यादिविनियुक्ताः प्रयोगसमवायिनोऽभिधानार्था न कस्यचिदर्थस्य प्रमाणमित्याचक्षते। तस्मादभावो देवादीनामधिकारस्य॥

भावन्तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ ३३ ॥

तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्त्तयति। बादरायणस्त्वाचार्यो भावमधिकारस्य देवादीनामपि मन्यते। यद्यपि मध्वादिविद्यासु देवतादिव्यामिश्रास्वसम्भवोऽधिकारस्य तथाप्यस्ति हि शुद्धा-

---

इत्यादीतिहासपुराणानि। लोकेऽपि यमं दण्डहस्तं लिखन्ति, इन्द्रं वज्रहस्तमिति विग्रहादिपञ्चकस्याभावात् अनधिकारदोषो न स्यादित्यर्थः।

"विग्रहो हविषां भोग ऐश्वर्यञ्च प्रसन्नता।
फलप्रदानमित्येतत् पञ्चकं विग्रहादिकम्"॥

मानाभावादेतन्नास्तीति दूषयति। नेत्यादिना। न चात्रेति, विग्रहादावित्यर्थः। अर्थवादा मन्त्रा वा मूलमित्यत आह। अर्थवादा इत्यादिना। व्रीह्यादिवत् प्रयोगविधिस्पृष्टा मन्त्राः प्रयोगसमवेतार्थाभिधानार्थाः नाज्ञातविग्रहादिपरा इति मीमांसका आचक्षत इत्यर्थः। तस्माद्विग्रहाभावादित्यर्थः॥

सूत्राभ्यां प्राप्तं पूर्वपक्षं निरस्यति। तुशब्द इत्यादिना। ब्रह्मविद्या देवादीनधिकरोति विद्यात्वात् मध्वादिविद्यावत् इति। उक्तहेतुरप्रयोजक इत्याह। यद्यपीति। दर्शादिकं न ब्राह्मणमधिकरोति कर्मत्वात् राजसूयादिवदिति आभाससाम्यं विद्यात्वहेतोराह। न

यां ब्रह्मविद्यायां सम्भवोऽर्थित्वसामर्थ्याप्रतिषेधाद्यपेक्षत्वादधिकारस्य। न च क्वचिदसम्भव इत्येतावता यत्र सम्भवस्तत्राप्यधिकारोऽपोद्येत, मनुष्याणामपि न सर्वेषां ब्राह्मणादीनां सर्वेषु राजसूयादिष्वधिकारः सम्भवति, तत्र योऽन्यायः सोऽत्रापि भविष्यति। ब्रह्मविद्याश्च प्रकृत्य भवति लिङ्गदर्शनं श्रौतं देवाद्यधिकारस्य सूचकं, तद्यो यो देवानां प्रत्यबुध्यत स एव तदभवत्तथर्षीणां तथा मनुष्याणामिति, ते होचुर्हन्त तमात्मानमन्विच्छामो यमात्मानमन्विष्य सर्वांश्च लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामानिति, इन्द्रो ह वै देवानामभि प्रवव्राज विरोचनोऽसुराणामित्यादि च। स्मार्त्तमपि च गन्धर्वयाज्ञवल्क्यसंवादादि। यदप्युक्तं ज्योतिषि भावाच्चेति, अत्र ब्रूमः, ज्योतिरादिविषया अपि आदित्यादयो देवतावचनाः शब्दाश्चेतनावन्तमैश्वर्याद्युपेतं तं तं देवतात्मानं समर्पयन्ति, मन्त्रार्थवादेषु

चेति। यत्र यस्याधिकारः सम्भवति स तत्राधिकारीति न्यायस्तुल्य इत्यर्थः। यतः सर्वेषां सर्वत्राधिकारो न सम्भवति ततो न चापोद्येतेत्यन्वयः। तत् ब्रह्म यो यो देवादीनां मध्ये प्रत्यक्त्वेनाबुध्यत स तत् ब्रह्माभवदित्यर्थः। ते ह देवा असुराश्चोऽम्यं, तत्र इन्द्रविरोचनौ सुरासुरराजौ प्रजापतिं ब्रह्मविद्याप्रदं जग्मतुरिति च लिङ्गमस्तीत्यर्थः। किमत्र ब्रह्मामृतमिति गन्धर्वप्रश्ने याज्ञवल्क्य उवाच तमिति मोक्षधर्मेषु स्मृतं देवादीनामधिकारलिङ्गमित्याह। स्मार्त्तमिति। यथा बालानां गोलकेषु चक्षुरादिपदप्रयोगेऽपि शास्त्रज्ञैर्गोलकातिरिक्तेन्द्रियाणि स्वीक्रियन्ते, तथा ज्योतिरादौ सूर्यादिशब्दप्रयोगेऽपि विग्रहवद्देवता स्वी-

तथा व्यवहारात्। अस्ति ह्यैश्वर्ययोगाद्देवतानां ज्योतिरा-द्यात्मभिश्चावस्थातुं यथेष्टं च तं तं विग्रहं ग्रहीतुं सामर्थ्यं। तथा हि श्रूयते। सुब्रह्मण्यार्थवादे मेधातिथेर्मेषेति, मेधातिथिं ह काण्वायनं इन्द्रो मेषो भूत्वा जहारेति। स्मर्यते च, आ-दित्यः पुरुषो भूत्वा कुन्तीमुपजगामेति। मृदादिष्वपि चे-तनाधिष्ठातारोऽभ्युपगम्यन्ते मृदब्रवीदापोऽब्रुवन्नित्यादिदर्श-नात्। ज्योतिरादेस्तु भूतधातोरादित्यादिष्वप्यचेतनत्वमभ्यु-पगम्यते, चेतनास्त्वधिष्ठातारो देवतात्मानो मन्त्रार्थवादादिषु व्यवहारादित्युक्तं। यदप्युक्तं मन्त्रार्थवादयोरन्यार्थत्वान्न देव-ताविग्रहादिप्रकाशनसामर्थ्यमिति, अत्र ब्रूमः। प्रत्ययाप्र-त्ययौ हि सद्भावासद्भावयोः कारणं नान्यार्थत्वमनन्यार्थत्वं वा। तथा ह्यन्यार्थमपि प्रस्थितः पथि पतितं तृणपर्णादि

कार्या इत्याह। ज्योतिरादीति। तथा चेतनत्वेन व्यवहारादित्यर्थः। एकस्य जड़चेतनोभयरूपत्वं कथं तत्राह। अस्तीति। तथा हि विग्र-हवत्तया देवव्यवहारः श्रूयते। सुब्रह्मण्यस्य उद्गातृगणस्य ऋत्विक् तत्-सम्बन्धी योऽर्थवाद इन्द्रागच्छेत्यादि तत्र मेधातिथेर्मेषेतीन्द्रसम्बोधनं श्रुतं तद्व्याचष्टे। मेषेति। मुनिं मेषो भूत्वा जहारेति ज्ञापनार्थं मेषेतीन्द्र-सम्बोधनमित्यर्थः। ननु मुख्यादित्यादयो मृदादिवदचेतना एवेति तत्र सर्वत्र जड़ाजड़ांशद्वयरूपत्वमित्याह। मृदादीति। आदित्यादौ को जड़भागः कश्चेतनांश इति तत्राह। ज्योतिरादेस्त्विति। मन्त्रादिकं पदार्था-भावमानविषयकादौ स्वार्थे न प्रमाणं अन्यपरत्वात्, विषं भुङ्क्ष्वेति वाक्यवत् इत्याह। यदपीति। अन्यपरादपि वाक्यात् बाधाभावे स्वार्थो ग्राह्य इत्याह। अत्र ब्रूम इति। तात्पर्यमन्यत्रेऽप्यर्थे प्रत्यय-मात्रेणास्तित्वमुदाहरति। तथा हीति। तृणादौ प्रत्ययोऽस्ति विप-

अस्तीत्येवं प्रतिपद्यते। अत्राह विषम उपन्यासः तत्र हि हृष्या-पर्शादिविषयं प्रत्यक्षं प्रवृत्तमस्ति येन तदस्तित्वं प्रतिपद्यते। अत्र पुनर्विध्युद्देशैकवाक्यभावेन स्तुत्यर्थेऽर्थवादेन पार्थगर्थ्येन वृत्तान्तविषया प्रवृत्तिः शक्याध्यवसाययितुं। न हि महावाक्ये प्रत्यायके ऽवान्तरवाक्यस्य पृथक् प्रत्यायकत्वमस्ति, यथा न सुरां पिबेदिति नञ्वति वाक्ये पदत्रयसम्बन्धात् सुरापानप्रतिषेध एवैकोऽर्थो गम्यते न पुनः सुरां पिबेदिति पदद्वयसम्बन्धात् सुरापानविधिरपीति। अत्रोच्यते। विषम उपन्यासः, युक्तं यत् सुरापानप्रतिषेधे पदान्वयस्यैकत्वादवान्तरवाक्यार्थस्याग्रहणम्, विध्युद्देशार्थवादयोस्त्वर्थवादस्थानि पदानि पृथगन्वयं वृत्तान्तविषयं प्रतिपद्यानन्तरं कैमर्थ्यवशेन विधिस्तावकत्वम् प्रतिपद्यन्ते। यथा हि 'वायव्यं श्वेतमालभेत भूतिकामः' इत्यत्र विध्युद्देशवर्त्तिनां वायव्यादिपदानां विधिना सम्बन्धः,

---

हादौ स नास्तीति वैषम्यं शङ्कते। अत्राहेति। विध्युद्देशो वाक्यं तदेकवाक्यतया प्रशस्तो विधिरित्येवार्थवादेषु प्रत्ययः। वृत्तान्तौ भूतार्थौ, विषस्पर्शादिः तद्विषयः प्रत्ययो नास्तीत्यर्थः। नन्ववान्तरवाक्येन विषस्पर्शादिप्रत्ययोऽस्त्वित्यत आह। न हीति। सुरापानप्रत्ययोऽपि स्यादिति भावः। पदैकवाक्यत्ववाक्यैकवाक्यत्ववैषम्यात्मैवमित्याह। अत्रोच्यत इति। नञ्पदमेकं यदा सुरां पिबेदिति पदाभ्यामन्वेति तदा पदैकवाक्यम् एकमेवार्थानुभवं करोति न तु पदद्वयं पृथक् सुरापानं बोधयति तस्य विधौ निषेधानुपपत्तेः वाक्यार्थानुभवं प्रत्यद्वारत्वात्, अर्थवादस्तु भूतार्थसंसर्गस्तुतिद्वारं बोधयन् विधिना वाक्यैकवाक्यतां भजत इत्यस्ति विपक्षाद्यनुभव इत्यर्थः। नन्वर्थवादस्थपदानामवान्तरसंसर्गबोधकत्वं विना

नैवं वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता वायुमेव स्वेन भागधेयेनोपधावति स एवैनं भूतिं गमयति इत्येषामर्थवादगतानां पदानां न हि भवति वायुर्वा आलभेत क्षेपिष्ठा देवता वा आलभेतेत्यादि वायुस्वभावसङ्कीर्त्तनेन त्ववान्तरमन्वयं प्रतिपद्य एवं विशिष्ट-दैवत्यमिदं कर्मेति विधिं स्तुवन्ति। तद्यत्र योऽवान्तरवाक्यार्थः प्रमाणान्तरगोचरो भवति तत्र तदनुवादेनार्थवादः प्रवर्त्तते। यत्र प्रमाणान्तरविरुद्धस्तत्र गुणवादेन। यत्र तु तदुभयं नास्ति तत्र किं प्रमाणान्तराभावाद्गुणवादः स्यादाहोस्वित् प्रमाणा-न्तराविरोधाद्विद्यमानार्थवाद इति प्रतीतिशरणैर्विद्यमानार्थ-वाद आश्रयणीयो न गुणानुवादः। एतेन मन्त्रो व्याख्यातः। अपि च, विधिभिरेवेन्द्रादिदैवत्यानि हवींषि चोदयद्भिरपे-क्षितमिन्द्रादीनां स्वरूपं, न हि स्वरूपरहिता इन्द्रादयश्चेत-

मानादेव विध्यन्वयोऽस्तु तत्राह। यथा हीति। साक्षादन्वयायोगं दर्श-यति। न हीति। अर्थवादात् सर्वत्र पञ्चधा... विभ-ज्यते। तद्यत्रेति। तत्रार्थवादेषु यत्राग्निर्हिमस्य भेषजमित्यादावि-त्यर्थः। आदित्यो यूप इत्यभेदो बाधित इति तेजस्वित्वगुणवादः, यत्र वज्रहस्तः पुरन्दर इत्यादौ मानान्तरसंवादविसंवादौ न स्तः तत्र भूतार्थ-वाद इत्यर्थः, इति विभागेऽस्याभिप्रायः। विग्रहार्थवादः स्वार्थेऽपि तात्पर्य्यवान् अन्यपरत्वे सत्यबाधिताबाधितार्थकशब्दत्वात् प्रयाजादिवाक्य-वत् इति न्यायं मन्त्रेष्वतिदिशति। एतेनेति। वेदान्तानुवादगुण-वादानां निराकाङ्क्ष इत्येतौ पदानि न चोभयपरत्वे न च भेदोऽवान्तरार्थस्य मङ्गावाक्यार्थत्वादिति भावः। विध्यनुपपत्त्यापि स्वर्गवद्देवताविग्रहो-ऽङ्गीकार्य्य इत्याह। अपि चेति। ननु कथं तत्र कर्म्मणि विधिःफलं

स्यारोपयितुं शक्यन्ते। न च चेतस्यनारूढायै तस्यै तस्यै देवतायै हविः प्रदातुं शक्यते। श्रावयति च, यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं स्यात्तां ध्यायेद्वषट्करिष्यन्निति। न च शब्दमात्रमर्थस्वरूपं सम्भवति शब्दार्थयोर्भेदात्. तत्र यादृशं मन्त्रार्थवादयोरिन्द्रादीनां स्वरूपमवगतं न तत्तादृशं शब्दप्रमाणकेन प्रत्याख्यातुं युक्तं। इतिहासपुराणमपि व्याख्यातेन मार्गेण सम्भवन्मन्त्रार्थवादमूलत्वात् प्रभवति देवताविग्रहादि प्रपञ्चयितुं। प्रत्यक्षमूलमपि सम्भवति। भवति ह्यस्माकमप्रत्यक्षमपि चिरन्तनानां प्रत्यक्षं। तथा च व्यासादयो देवादिभिः प्रत्यक्षं व्यवहरन्तीति स्मर्य्यते। यस्तु ब्रूयादिदानीन्तनानामिव पूर्वेषामपि नास्ति देवादिभिः व्यवहर्तुं सामर्थ्यमिति स

विना अनुपपन्न इति भवतु यस्य दुःखेन असम्भिन्नमित्यर्थवादसिद्धः स्वर्गो विधिप्रमाणकः विग्रहं विना विधेः कानुपपत्तिस्तत्राह। न हीति। उद्दिश्य त्यागानुपपत्त्या चेतस्यारोपोऽङ्गीकार्य्य इत्यत्र स्मृतिमप्याह। यस्या इति। अतश्चेतस्यारोपार्थं विग्रहो द्रष्टव्यः। किञ्च कर्मप्रकरणपाठात् विग्रहप्रमितिः प्रयाजवत् कर्माङ्गत्वेनाङ्गीकार्य्येतां, विना कर्मापूर्वासिद्धेः। किञ्च सुप्रसन्नविग्रहवद्देवतां त्यक्त्वा शब्दमात्रं देवतेति भक्तिरयुक्तेत्याह। न च शब्देति। न चाकृतिमात्रं शब्दशक्यमस्तु किं विग्रहेणेति वाच्यं, निर्व्यक्तिकाकृत्ययोगात्, अतः शब्दस्यार्थाकाङ्क्षायां मन्त्रादिप्रमितविग्रहोऽङ्गीकार्य्य इत्याह। तत्रेति। एवं मन्त्रार्थवादमूलकमितिहासादिकमपि विग्रहे मानमित्याह। इतिहासेति। प्रमाणत्वेन सम्भवदित्यर्थः। व्यासादीनां योगिनां देवतादिप्रत्यक्षमपीतिहासादेर्मूलमित्याह। प्रत्यक्षेति। व्यासादयो देवादिप्रत्यक्षशून्याः प्राणित्वादस्मदादिवदनुमानप्रतिपक्षेण दूषयति। यस्त्वित्यादिना। सर्वं चरा-

जगद्वैचित्र्यं प्रतिषेधेत्। इदानीमिव च नान्यदापि सार्वभौमः क्षत्रियोऽस्तीति ब्रूयात्, ततश्च राजसूयादिचोदना उपरुन्ध्यात्। इदानीमिव च कालान्तरेऽप्यव्यवस्थितप्रायान् वर्णाश्रमधर्मान् प्रतिजानीत ततश्च व्यवस्थाविधायि शास्त्रमनर्थकं कुर्यात्। तस्माद्धर्मोत्कर्षवशाच्चिरन्तना देवादिभिः प्रत्यक्षं व्यवजह्रुरिति श्लिष्यते। अपि च स्मरन्ति स्वाध्यायादिष्टदेवतासम्प्रयोग इत्यादि। योगोऽप्यणिमाद्यैश्वर्यप्राप्तिफलकः स्मर्यमाणो न शक्यते साहसमात्रेण प्रत्याख्यातुं। श्रुतिश्च योगमाहात्म्यं प्रत्याख्यापयति॥

"पृथ्व्यप्तेजोऽनिलखे समुत्थिते
पञ्चात्मके योगगुणे प्रवृत्ते।
न तस्य रोगो न जरा न मृत्युः
प्राप्तस्य योगाग्निमयं शरीरं" इति॥

ऋषीणामपि मन्त्रब्राह्मणदर्शिनां सामर्थ्यं नास्मदीयेन

भिन्नं वस्तुत्वात् घटवदिति जगद्वैचित्र्यं नास्तीत्यपि स ब्रूयात्। तथा क्षत्रियाभावं वर्णाश्रमाभावं वर्णाश्रमाद्यव्यवस्थां च ब्रूयात् निरङ्कुशबुद्धित्वात्। तथा च राजसूयादिशास्त्रस्य कृतादियुगधर्मव्यवस्थाशास्त्रस्य बाध इत्यर्थः। योगसूत्रार्थादपि देवादिप्रत्यक्षसिद्धिरित्याह। अपि चेति। मन्त्रजपात् देवतासान्निध्यं तत्सम्भाषणं चेति सूत्रार्थः। योगमाहात्म्यस्य श्रुतिस्मृतिसिद्धत्वात् योगिनामस्ति देवादिप्रत्यक्षमित्याह। योग इति। पादतलादाजानोराजानोरानाभेर्नाभेराग्रीवं ग्रीवाया आकेशपरोक्षं तत्त्वारब्धं पृथिव्यादिपञ्चके समुत्थिते धारणजाते योगगुणे चाणिमादिके प्रवृत्ते योगाग्निव्याप्तं तेजोमयं शरीरं प्राप्तस्य योगिनो न रोगादिकमित्यर्थः। चित्रकारादिप्रसिद्धैरपि विप्रकृष्टे सामर्थ्यमित्याह। लोकेति। अधिकरणार्थमुपसंहरति। तस्मादिति। चिन्तायाः फलमाह।

सामर्थ्येनोपमातुं युक्तम्, तस्मात् समूलमितिहासपुराणम्। लोकप्रसिद्धिरपि न सति सम्भवे निरालम्बनाध्यवसातुं युक्ता, तस्मादुपपन्नो मन्त्रादिभ्यो देवादीनां विग्रहवत्त्वाद्यवगमः। ततश्चार्थित्वादिसम्भवादुपपन्नो देवादीनामपि ब्रह्मविद्यायामधिकारः। क्रममुक्तिदर्शनान्यप्येवमेवोपपद्यन्ते॥

शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात् सूच्यते हि॥ ३४॥

यथा मनुष्याधिकारनियममपोद्य देवादीनामपि विद्यास्वधिकार उक्तस्तथैव द्विजात्यधिकारनियमापवादेन शूद्रस्याप्यधिकारः स्यादित्येतामाशङ्कां निवर्तयितुमिदमधिकरणमारभ्यते। तत्र शूद्रस्याप्यधिकारः स्यादिति तावत् प्राप्तं, अर्थित्वसामर्थ्ययोः सम्भवात्, तस्माच्छूद्रो यज्ञेऽनवक्लृप्त इति-

---

क्रमेति। एवमेव देवादीनां ब्रह्मविद्याधिकारे सत्येव देवत्वप्राप्तिद्वारा मुक्तिफलान्युपासनानि युज्यन्ते देवानामनधिकारे ज्ञानाभावात् क्रममुक्त्यर्थिनामुपासनेषु प्रवृत्तिर्न स्यात्, अतोऽधिकारनिर्णयात् प्रवृत्तिसिद्धिरिति भावः॥

शुगस्य सूच्यते हि। पूर्वेणास्य दृष्टान्तसङ्गतिमाह। यथेति। पूर्वत्र देवादीनाम् अधिकारसिद्ध्यर्थं मन्त्रादीनां भूतार्थे विग्रहादौ समन्वयोक्त्या वेदान्तानामपि भूतार्थे ब्रह्मणि समन्वयो दृढीकृतः, अत्रापि शूद्रपदस्य श्रौतस्य क्षत्रिये समन्वयोक्त्या च दृढीकृत इत्यधिकरणद्वयस्य प्रासङ्गिकस्याप्यस्मिन् समन्वयाध्यायेऽन्तर्भाव इति मन्तव्यम्। पूर्वपक्षे शूद्रस्यापि द्विजवद्वेदान्तश्रवणे प्रवृत्तिः, सिद्धान्ते तदभाव इति फलम्, अत्र वेदान्तविचारो विषयः, स किं शूद्रमधिकरोति न वेति सम्भवासम्भवाभ्यां सन्देहे पूर्वपक्षमाह। तत्र शूद्रस्यापीत्यादिना। तस्मादनग्नित्वादनवक्लृप्तोऽसमर्थः। विद्यार्थिनि शूद्रयज्ञप्रयोगाभिप्रायादपि

वत् शूद्रो विद्यायामनवक्लृप्त इति निषेधाश्रवणात् । यच्च कर्मस्वनधिकारकारणं शूद्रस्यानग्नित्वं न तद्विद्यास्वधिकारस्यापवादकं । न ह्याहवनीयादिरहितेन विद्या वेदितुं न शक्यते । भवति च लिङ्गं शूद्राधिकारस्योपोद्बलकं, संवर्गविद्यायां हि जानश्रुतिं पौत्रायणं शुश्रूषुं शूद्रशब्देन परामृशति 'अह हारेत्वा शूद्र तवैव सह गोभिरस्तु' इति । विदुरप्रभृतयश्च शूद्रयोनिप्रभवा अपि विशिष्टविज्ञानसम्पन्नाः स्मर्यन्ते, तस्मादधिक्रियते शूद्रो विद्यास्वित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । न शूद्रस्याधिकारो वेदाध्ययनाभावात् । अधीतवेदो हि विदितवेदार्थो वेदा

शूद्रस्याधिकार इत्याह । भवति चेति । जानश्रुतिः किल षट् शतानि गवां रथञ्च रैक्वाय गुरवे निवेद्य मां शिक्षयेत्युवाच, ततो रैक्वो विधुरः कल्यार्थी सन् इदमुवाच । अहेति निपातः खेदार्थः । हारेण निष्केन युक्त इत्वा गन्ता रथो हारेत्वा स च गोभिः सह हे शूद्र । तवैवास्तु किं त्वनेनानेन मम गार्हस्थ्यानुपयोगिनेति भावः । अर्थित्वादिसम्पन्नस्य श्रेयःसाधने प्रवृत्तिरुचिता स्वाभाविकत्वादिति न्यायोपेताल्लिङ्गादित्याह । तस्मादिति । सूत्रमुदाहरन्नेव सिद्धान्तयति । न शूद्रस्याधिकार इत्यादिना । आपाततो विदितो वेदार्थो येन तस्येत्यर्थः । अध्ययनविधिना संस्कृतो वेदस्तदुत्थमापातज्ञानञ्च वेदार्थविचारेषु शास्त्रीयं सामर्थ्यं तदभावात् शूद्रस्यार्थित्वादिसम्भवेऽप्यापातसिद्धेर्नास्ति वेदान्तविचाराधिकार इत्यर्थः । यद्वाध्ययनसंस्कृतेन वेदेन विदितो निश्चितो वेदार्थो येन तस्य वेदार्थेषु विधिष्वधिकारो नान्यस्य अनधीतवेदस्यापि, वेदार्थानुष्ठानाधिकारेऽध्ययनविधिवैयर्थ्यापातात् । अतः फलपर्यन्तब्रह्मविद्यासाधनेषु श्रवणादिविधिषु शूद्रस्यानधिकार इत्यर्थः । अधीतवेदार्थज्ञानवत्त्वरूपस्याध्ययनविधिनाऽऽप्तस्य सामर्थ्यस्याभावादिति न्यायस्य तुल्यत्वात् यच्चपदं

र्थेष्वधिक्रियते, न च शूद्रस्य वेदाध्ययनमस्ति, उपनयनपूर्वकत्वाद्वेदाध्ययनस्य, उपनयनस्य च वर्णत्रयविषयत्वात्। यत्त्वर्थित्वं न तदसति सामर्थ्येऽधिकारकारणं भवति। सामर्थ्यमपि न लौकिकं केवलमधिकारकारणं भवति। शास्त्रीयेऽर्थे शास्त्रीयस्य सामर्थ्यस्यापेक्षितत्वात्। शास्त्रीयस्य च सामर्थ्यस्याध्ययननिराकरणेन निराकृतत्वात्। यच्चेदं शूद्रो यज्ञेऽनवक्लृप्त इति तत् न्यायपूर्वकत्वाद्विद्यायामप्यनवक्लृप्तत्वं द्योतयति न्यायस्य साधारणत्वात्। यत् पुनः संवर्गविद्यायां शूद्रशब्दश्रवणं लिङ्गं मन्यसे न तल्लिङ्गम्, न्यायाभावात्। न्यायोक्ते हि लिङ्गदर्शनं द्योतकं भवति, न चात्र न्यायोऽस्ति। कामञ्चायं

वेदार्थोपलक्षणार्थमाह। न्यायस्य साधारणत्वादिति। तस्माच्छूद्र इत्येतच्छब्दपराकृष्टन्यायस्य यज्ञब्रह्मविद्ययोस्तुल्यत्वादित्यर्थः। पूर्वोक्तं लिङ्गं दूषयति। यदिति। असामर्थ्यन्यायेनार्थित्वादिसम्भवन्यायस्य निरस्तत्वादित्यर्थः। ननु निषादः स्थपतिं याजयेदित्यत्राध्ययनाभावेऽपि निषादशब्दात् निषादस्येष्टाविव शूद्रशब्दात् शूद्रस्य विद्यायामधिकारोऽस्त्वित्याशङ्क्य संवर्गविद्यायामधिकारमङ्गीकरोति। काममिति। तद्विषयत्वात् तत्र श्रुतत्वादित्यर्थः। वस्तुतस्तु विधिवाक्यस्थत्वान्निषादशब्दोऽप्यधिकारिसमर्पकः, शूद्रशब्दस्तु विद्याविधिपरार्थवादस्थो नाधिकारिणं बोधयति, असामर्थ्यन्यायविरोधेनान्यपरशब्दस्य स्वार्थबोधित्वासम्भवात् इति मत्वाङ्गीकारं त्यजति। अर्थवादेति। तर्हि शूद्रशब्दस्यात्र श्रुतस्य कोऽर्थ इत्याशङ्क्य सूत्रेणार्थमाह। शक्यते चेत्यादिना। जानश्रुतिर्नाम राजा निदाघसमये रात्रौ प्रासादतले सुष्वाप, तदा तदीयान्नदानादिगुणगणतोषिता ऋषयोऽस्य हितार्थं हंसा भूत्वा मनोक्षमेण तस्योपरि आजग्मुः, तेषु पाश्चात्यो हंसोऽग्रेसरं हंसम् उवाच, भो भो भद्राक्ष! किं न पश्यसि जानश्रुतेरस्य तेजः स्वर्गं व्याप्य स्थितं तत् त्वां

शूद्रशब्दः संवर्गविद्यायामेवैकस्यां शूद्रमधिकुर्यात् तद्विषयत्वात् न सर्वासु विद्यासु, अर्थवादस्थत्वात् न तु क्वचिदप्ययं शूद्रमधिकर्तुमुत्सहते। शक्यते चायं शूद्रशब्दोऽधिकृतविषये योजयितुं। कथमित्युच्यते। कं वर एनमेतत् सन्तं सयुग्वानमिव रैक्वमात्थेत्यस्माद्धंसवाक्यादात्मनोऽनादरं श्रुतवतो जानश्रुतेः पौत्रायणस्य शुगुत्पेदे तामृषी रैक्वः शूद्रशब्देनानेन सूचयाम्बभूवात्मनः परोक्षज्ञानस्य ख्यापनायेति गम्यते, जातिशूद्रस्यानधिकारात्। कथं पुनः शूद्रशब्देन शुगुत्पन्ना सूच्यते इति, उच्यते, तदा द्रवणाच्छुचमभिदुद्राव शुचा वाभिदुद्रुवे शुचा वा रैक्वमभिदुद्रावेति शूद्रावयवार्थसम्भवात् रूढार्थस्य चासम्भवात्। दृश्यते चायमर्थोऽस्यामाख्यायिकायाम्॥

धक्ष्यति न गच्छेति, तमन्येतर उवाच, कमप्येनं वराकं विद्याहीनं सन्तम् अरे सयुग्वानं युग्वा गन्त्री शकटी तया सह स्थितं रैक्वमिवैतद्वचनमात्थ। रैक्वस्य हि ब्रह्मिष्ठस्य तेजो दुरतिक्रमं नास्यानात्मज्ञस्येत्यर्थः। अस्मद्वचनात् असौ राजा शकटिकेन रैक्वं प्राप्य विद्यावान् भविष्यतीति हंसानामभिप्रायः। कं उ अरे इति पदच्छेदः। उशब्दोऽप्यर्थः। तेषां हंसानामनादरवाक्यश्रवणात् अस्य राज्ञः शुगुत्पन्ना, सा शूद्रशब्देन रैक्वेन सूच्यते, हीति सूत्रान्वयः। श्रुतयौगिकार्थलाभे सति अनन्वितरूढ्यर्थस्याग्रह इति न्यायद्योतनार्थो हिशब्दः। तदाद्रवणात्तया शुचा आद्रवणात्। शूद्रः शोकं प्राप्तवान्। शुचा वा कर्त्री राजा अभिद्रुवे प्राप्तः। शुचा वा करणेन रैक्वं गतवानित्यर्थः॥

क्षत्रियत्वगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ ३५ ॥

इतश्च न जातिशूद्रो जानश्रुतिः, यत्कारणं प्रकरणनिरूपणेन क्षत्रियत्वमस्योत्तरत्र चैत्ररथेनाभिप्रतारिणा क्षत्रियेण समभिव्याहारात् लिङ्गात् गम्यते । उत्तरत्र हि संवर्गविद्यावाक्यशेषे चैत्ररथिरभिप्रतारी क्षत्रियः सङ्कीर्त्यते । अथ ह शौनकञ्च कापेयमभिप्रतारिणञ्च काक्षसेनिं सूदेन परिविश्यमानौ ब्रह्मचारी बिभिक्ष इति । चैत्ररथित्वं चाभिप्रतारिणः कापेययोगादवगन्तव्यम्, कापेययोगो हि चैत्ररथस्यावगतः । एतेन वै चैत्ररथं कापेया अयाजयन्निति । समानान्वययाजिनाञ्च प्रायेण समानान्वया याजका भवन्ति । तस्माच्चैत्ररथिर्नामैकः क्षत्रपतिरजायत इति च क्षत्रजातित्वावगमात् क्षत्रियत्वमस्यावगन्तव्यं । तेन क्षत्रियेणाभिप्रतारिणा सह समा-

---

शूद्रशब्दस्य यौगिकत्वे लिङ्गमाह । क्षत्रियत्वेति । संवर्गविद्याविध्यनन्तरमर्थवाद आरभ्यते । शुनकस्यापत्यं कपिगोत्रं पुरोहितमभिप्रतारिनामकं राजानं च कक्षसेनस्यापत्यं सूदेन परिविश्यमानौ तौ भोक्तुमुपविष्टौ बटुर्भिक्षितवानित्यर्थः । नन्वस्य चैत्ररथित्वं न श्रुतमित्यत आह । चैत्ररथित्वञ्चेति । एतेन द्विरात्रेणेति छान्दोग्यश्रुत्यैव पूर्वं चित्ररथस्य कापेययोग उक्तः । अभिप्रतारिणोऽपि तद्योगात् चित्ररथवंश्यत्वं निश्चीयते । राजवंश्यानां हि प्रायेण पुरोहितवंश्या याजका भवन्तीत्यर्थः । नन्वस्त्वभिप्रतारिणः चैत्ररथित्वं तावता कथं क्षत्रियत्वं त-

नायां विद्यायां सङ्कीर्त्तनं जानश्रुतेरपि क्षत्रियत्वं सूचयति । समानानामेव हि प्रायेण समभिव्याहारा भवन्ति । क्षत्तृप्रेषणाद्यैश्वर्ययोगाच्च जानश्रुतेः क्षत्रियत्वावगतिः । अतो न शूद्रस्याधिकारः ॥

संस्कारपरामर्शात् तदभावाभिलापाच्च ॥ ३६ ॥

इतश्च न शूद्रस्याधिकारो यद्विद्याप्रदेशेषूपनयनादयः संस्काराः परामृश्यन्ते, तं होपनिन्ये अधीहि भगव इति होपससाद ब्रह्मपरा ब्रह्मनिष्ठाः परं ब्रह्मान्वेषमाणा एष ह वै तत्सर्वं वक्ष्यतीति ते ह समित्पाणयो भगवन्तं पिप्पलादमुप-

---

त्वाह । तस्मादिति । चित्ररथादित्यर्थः । क्षत्ता सूतः तस्य रैक्वान्वेषणाय प्रेषणम्, अश्वगोदानादिकञ्च जानश्रुतेः क्षत्रियत्वे लिङ्गम् । अत शूद्रशब्दो यौगिक एवेति न शूद्रस्याधिकार इति स्थितम् ॥

तत्र लिङ्गान्तरमाह । संस्कारेति । उपनयनं वेदग्रहणाङ्गं शूद्रस्य नास्तीति पूर्वमुक्तम् इह विद्याग्रहणाङ्गस्योपनयनसंस्कारस्य सर्वत्र परामर्शात् शूद्रस्य तदभावान्न विद्याधिकार इत्युच्यते । भाष्ये आदिपदेनाध्ययनगुरुशुश्रूषादयो गृह्यन्ते । तं शिष्यमाचार्य्य उपनीतवानित्यर्थः । नारदोऽपि विद्यार्थी मन्त्रमुच्चारयन् सनत्कुमारमुपगत इत्याह । अधीति । उपदिशेति यावत् । ब्रह्मपरा वेदपारगाः, सगुणब्रह्मनिष्ठाः, परं निर्गुणं ब्रह्मान्वेषमाणाः, एष पिप्पलादः तज्जिज्ञासितं सर्वं वक्ष्यतीति निश्चित्य ते भरद्वाजादयः षड् ऋषयः तमुपगता इत्यर्थः । ननु वैश्वानरविद्यायाम् ऋषीन् राजा अनुपनीयैव विद्यामुवाचेति श्रुतेरनुपनीतस्याप्यस्ति विद्याधिकार इत्यत आह । तानिति । ते ह समित्पाणयः पूर्वाह्णे प्रतिचक्रमिर इति पूर्ववाक्ये ब्राह्मणा उपनयनार्थमा-

मन्ना इति च तान् ह्यनुपनीयैवेत्यपि प्रदर्शितैवोपनयनप्राप्तिर्भवति। शूद्रस्य च संस्काराभावोऽभिलप्यते, शूद्रश्चतुर्थो वर्ण एकजातिरित्येकजातित्वस्मरणेन, न शूद्रे पातकं किञ्चिन्न च संस्कारमर्हतीत्यादिभिश्च॥

तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः॥ ३७॥

इतश्च न शूद्रस्याधिकारो यत् सत्यवचनेन शूद्रत्वाभावे निर्द्धारिते जाबालं गौतम उपनेतुमनुशासितुञ्च प्रवव्रते, नैतदब्राह्मणो विवक्तुमर्हति समिधं सोम्याहरोप त्वा नेष्ये न सत्यादगा इति श्रुतिलिङ्गात्॥

गता इति उपनयनप्राप्तिं दर्शयित्वा निषिध्यते। हीनवर्णेनोत्तमवर्णा अनुपनीयैवोपदेष्टव्या इत्याचारस्थापनार्थमित्यर्थः। एकजातिः अनुपनीतः। पातकम् अभक्ष्यभक्षणकृतम्। सत्यकामः किल मृतपितृको जाबालां मातरमपृच्छत् किंगोत्रोऽहमिति, तं मातोवाच भर्तृसेवाव्यापृतयाहमपि तव पितुर्गोत्रं न जानामि जाबाला तु नामाहमस्मि सत्यकामो नाम त्वमसीति एतावज्जानामीति, ततः स जाबालो गौतममागत्य तेन किंगोत्रोऽसीति पृष्ट उवाच नाहं गोत्रं वेद्मि न माता वेत्ति परन्तु मे मात्रा कथितम् उपनयनार्थमाचार्यं गत्वा सत्यकामो जाबालोऽस्मीति ब्रूहीति। अनेन सत्यवचनेन तस्य शूद्रत्वाभावो निर्धारितः। अब्राह्मण एतत्सत्यं विविच्य वक्तुं नार्हतीति निर्धार्य, हे सौम्य! सत्यात् त्वन्नागाः सत्यं न त्यक्तवानसि, अतस्त्वामुपनेष्ये तदर्थं समिधमाहरेति॥

गौतमस्य प्रवृत्तेश्च लिङ्गात् न शूद्रस्याधिकार इत्याह। तदभावेति॥

श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात् स्मृतेश्च ॥ ३८ ॥

इतश्च न शूद्रस्याधिकारो यदस्य स्मृतेः श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधो भवति वेदश्रवणप्रतिषेधो वेदाध्ययनप्रतिषेधः तदर्थज्ञानानुष्ठानयोश्च प्रतिषेधः शूद्रस्य स्मर्यते । श्रवणप्रतिषेधस्तावदथास्य वेदमुपशृण्वतस्त्रपुजतुभ्यां श्रोत्रप्रतिपूरणमिति, पद्यु ह वा एतत् श्मशानं यच्छूद्रस्तस्मात् शूद्रसमीपे नाध्येतव्यमिति च । अत एवाध्ययनप्रतिषेधो यस्य हि समीपेऽपि नाध्येतव्यं भवति स कथं श्रुतिमधीयीत । भवति चोच्चारणे जिह्वाच्छेदो धारणे शरीरभेद इति । अत एव चार्थादर्थज्ञानानुष्ठानयोः प्रतिषेधो भवति । न शूद्राय मतिं दद्यादिति द्विजातीनामध्ययनमिज्या दानमिति च । येषां पुनः पूर्वकृतसंस्कारवशात् विदुरधर्मव्याधप्रभृतीनां ज्ञानोत्पत्तिस्तेषां न शक्यते फलप्राप्तिः प्रतिबद्धुं, ज्ञानस्यैकान्तिकफलत्वात् । श्रावयेच्चतुरो वर्णानिति चेतिहासपुराणाधिगमे

स्मृत्या श्रवणादिनिषेधाच्च नाधिकार इत्याह । श्रवणेति । अस्य शूद्रस्य द्विजैः पठ्यमानं वेदं प्रमादाच्छृण्वतः सीसकाद्याभ्यां तप्ताभ्यां श्रोत्रद्वयपूरणं प्रायश्चित्तं कार्यमित्यर्थः । पद्यु पादयुक्तं सञ्चरिष्णु श्मशानमिति यावत् । भवति च स्मृतिरिति शेषः । मतिं वेदार्थज्ञानम् । दानं नित्यं निषिध्यते शूद्रस्य नैमित्तिकन्तु दानमस्त्येव । यदुक्तं विदुरादीनां ज्ञानित्वं दृष्टमिति तत्राह । येषामिति । सिद्धानां सिद्धे-

चातुर्वर्ण्याधिकारस्मरणात्। वेदपूर्वकस्तु नास्त्यधिकारः शूद्राणामिति स्थितं॥

कम्पनात्॥ ३९॥

अवसितः प्रासङ्गिकोऽधिकारविचारः, प्रकृतामेव इदानीं वाक्यार्थविचारणां वर्त्तयिष्यामः। यदिदं किञ्च जगत् सर्वं प्राण एजति निःसृतं महद्भयं वज्रमुद्यतं य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्तीति। एतद्वाक्यं एजृ कम्पन इति धात्वर्थानुगमात् लक्षितं। अस्मिन् वाक्ये सर्वमिदं जगत् प्राणाश्रयं स्पन्दते। महच्च किञ्चिद्भयकारणं वज्रशब्दितं उद्यतं, तद्विज्ञानाच्चामृतत्वप्राप्तिरिति श्रूयते। तत्र कोऽसौ प्राणः किञ्च तद्भयानकं वज्रमित्यप्रतिपत्ते विचारे क्रियमाणे प्राप्तं तावत् प्रसिद्धेः पञ्चवृत्तिर्वायुः प्राण इति, प्रसिद्धेरेव चाशनिर्वज्रं स्याद्वायोश्चेदं माहात्म्यं सङ्कीर्त्त्यते। कथं सर्वमिदं जगत् पञ्चवृत्तौ वायौ

दुरपहरत्वेऽपि साधकैः शूद्रैः कथं ज्ञानं लब्धव्यमित्यत आह। श्रावयेदिति॥

कम्पनात्। अस्यापि प्रासङ्गिकत्वमाशङ्क्याह। अवसित इति। समाप्त इत्यर्थः। काठकं पठति। यदिदमिति। सर्वं जगत् प्राणात् निःसृतं उत्पन्नं प्राणे चिदात्मनि प्रेरके सति एजति चेष्टते, तच्च प्राणाख्यं कारणं महद्भयं बिभेत्यस्मादिति भयम्। तस्मिन् भयहेतुत्वे दृष्टान्तमाह। वज्रमिति। यथोद्यतं वज्रं भयं तथेत्यर्थः। अत्र तत्प्राणाख्यं ब्रह्म निर्विशेषं विदुस्ते मुक्ता भवन्तीत्याह। य इति। नन्वस्मिन् सूत्रे कथमिदं वाक्यमुदाहृतमित्यत आह। एतदिति। एजत्यर्थस्य सूचितत्वात् एजतिपदयुक्तं वाक्यं उदाहृतमित्यर्थः। प्रासङ्गिकाधिकारचिन्तयास्य सङ्गतिर्नापेक्षितेति शब्दादेरप्रमित इत्यनेनोच्यते। ननु कठवाक्ये जीवात्मवादो ब्रह्मैक्यज्ञानार्थ इत्युक्तं, न तथेह प्राणा-

प्राणशब्दिते प्रतिष्ठायैजति वायुनिमित्तमेव च भयङ्करत्वं वज्रमुद्यतमिति। वायौ हि पर्जन्यभावेन विवर्त्तमाने विद्युत्स्तनयित्नुवृष्ट्यशनयो विवर्त्तन्त इत्याचक्षते। वायुविज्ञानादेव चेदममृतत्वम्। तथा हि श्रुत्यन्तरम् वायुरेव व्यष्टिर्वायुः समष्टिरप पुनर्मृत्युं जयति य एवं वेदेति, तस्माद्वायुरयमिह प्रतिपत्तव्य इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः। ब्रह्मैवेदमिह प्रतिपत्तव्यं, कुतः पूर्वोत्तरालोचनात्। पूर्वोत्तरयोर्हि ग्रन्थभागयोर्ब्रह्मैव निर्दिश्यमानमुपलभामहे, इहैव कथमकस्मादन्तराले वायुं निर्दिश्यमानं प्रतिपद्येमहि। पूर्वत्र तावत्

"तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते।

तस्मिँल्लोकाः श्रिताः सर्वे तदु नात्येति कश्चन"॥ इति।

ब्रह्म निर्दिष्टं तदेवेहापि सन्निधानात् जगत् सर्वं प्राण एजतीति च लोकाश्रयत्वप्रत्यभिज्ञानान्निर्दिष्टमिति गम्यते। प्राणशब्दोऽप्ययं परमात्मन्येव प्रयुक्तः, प्राणस्य प्राणमिति दर्शनात्,

---

तुवाद ऐक्यज्ञानार्थः सम्भवति, प्राणस्वरूपेण कल्पितस्यैक्यायोगात्, अतः प्राणोपास्तिपरं वाक्यमिति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षयति। प्रसिद्धेः पञ्चवृत्तेरिति। नन्वत एव प्राण इत्यादौ ब्रह्मणि लिङ्गात् प्राणश्रुतिर्नीता, अत्रापि सर्वचेष्टाभयहेतुत्वं ब्रह्मलिङ्गमस्तीति नास्ति पूर्वपक्षावसरो गतार्थत्वादित्यत आह। वायौ चेति। प्रतिष्ठाय स्थितिं कृत्वा प्राणे वायौ निमित्ते जगत्कम्पत इति प्रसिद्धं, अतः स्पष्टं ब्रह्मलिङ्गं नास्तीति भावः। वज्रलिङ्गाच्च वायुरित्याह। वायौ हीति। व्यष्टिर्विशेषः समष्टिः सामान्यम्। तस्माद्धिरेव सिद्धान्तं प्रतिजानीते। ब्रह्मैवेति। पूर्वोत्तरवाक्यैकवाक्यतानुगृहीतं सर्वाश्रयत्वं लिङ्गं वाक्यभेदकप्राण-

एजयितृत्वमपीदं परमात्मन एवोपपद्यते न वायुमात्रस्य, तथा-
चोक्तम्,

"न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन।
इतरेण तु जीवन्ति यस्मिन्नेतावुपाश्रितौ" ॥ इति ।

उत्तरत्रापि,

"भयादस्याग्निस्तपति भयात्तपति सूर्य्यः।
भयादिन्द्रश्च वायुश्च मृत्युर्धावति पञ्चमः" ॥ इति ।

ब्रह्मैव निर्दिश्यते न वायुः, सवायुकस्य जगतो भयहेतुत्वाभिधानात् तदेवेहापि सन्निधानात् महद्भयं वज्रमुद्यतमिति च भयहेतुत्वप्रत्यभिज्ञानान्निर्दिष्टमिति गम्यते। वज्रशब्दोऽप्ययम्भयहेतुत्वसामान्यात् प्रयुक्तः, यथा हि वज्रमुद्यतं ममैव शिरसि निपतेत् यद्यहमस्य शासनं न कुर्य्यामित्यनेन भयेन जनो नियमेन राजादिशासने प्रवर्त्तते। एवमिदमग्निवायुसूर्य्यादिकं जगदस्मादेव ब्रह्मणो बिभ्यन्नियमेन स्वव्यापारे प्रवर्त्तते इति भयानकं वज्रोपमितं ब्रह्म। तथा च ब्रह्मविषयं श्रुत्यन्तरम्,

"भीषास्माद्वातः पवते भीषोदेति सूर्य्यः।
भीषास्मादग्निश्चेन्द्रश्च मृत्युर्धावति पञ्चमः" ॥

श्रुतेर्बाधकमित्याह। पूर्वत्वेत्यादिना। युक्तं स्वप्रकाशम्। तदु नात्येति ब्रह्मानान्वितः कोऽपि लोको नास्त्येवेत्युकारार्थः। लौकिकं व्याचष्टे। एजयितृत्वमिति। सवायुकस्य सर्वस्य कम्पनश्रवणादपि प्राणः परात्मैवेत्यर्थः। ब्रह्मणि वज्रशब्दः कथमित्याशङ्क्य गौणमित्याह। वज्रशब्द इति। वृहदारण्यके वायुरेव व्यष्टिरित्यारभ्यापुनर्मृत्युमिति अपमृत्युजयरूपफलापेक्षितमपहृतत्वमुच्यते न मुख्यामृतत्वम्। तत्रैव वायूपासि-

इत्यमृतत्वफलश्रवणादपि ब्रह्मैवेदमिति गम्यते। ब्रह्मज्ञानाद्धमृतत्वप्राप्तिः, तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनायेति मन्त्रवर्णात्। यत्तु वायुविज्ञानात् क्वचिदमृतत्वमभिहितम् तदापेक्षिकम् तत्रैव प्रकरणान्तरकरणेन परमात्मानमभिधाय अतोऽन्यदार्तमिति वाय्वादेरार्तत्वाभिधानात्। प्रकरणादप्यत्र परमात्मनिश्चयः।

"अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात् कृताकृतात्।
अन्यत्र भूताद्भ भव्याच्च यत् तत्पश्यसि तद्वद" ॥

इति परमात्मनः पृष्टत्वात्॥

ज्योतिर्दर्शनात्॥ ४०॥

एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति श्रूयते, तत्र संशय्यते किं ज्योतिःशब्दं चक्षुर्विषयं तमोऽपहं तेजः किं वा परं ब्रह्मेति,

---

प्रकरणं समाप्याथ हैनमुषस्तः पपच्छेति पृष्टे यात्मानमनुक्त्वा वाय्वादेर्नाधिस्तीर्क्षेरित्याह। यत्तु वायुरित्यादिना। तस्मात् काठकवाक्यं ज्ञेये समन्वितमिति सिद्धम्॥

ज्योतिर्दर्शनात्। छान्दोग्ये प्रजापतिविद्यावाक्यमाह। एष इति परं ज्योतिःश्रुतिभ्यां संशयमाह। तत्रेति। घटादिविषयावरकतमोनाशकं सौरमित्यर्थः। पूर्वत्र ब्रह्मप्रकरणस्यानुग्राहकः सर्वशब्दसङ्कोचाद्ययोगोऽस्तीति। प्राणश्रुतिश्च क्वापि नीता, न तथात्र ज्योतिःश्रुतिरन्यथा नेतुं शक्येति प्रकरणस्यानुग्राहकं पश्याम इति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षतामाह। प्रसिद्धमेवेत्यादिना। पूर्वपक्षे सूर्योपास्तिः सिद्धान्ते ब्रह्मज्ञानान्मुक्तिरिति फलम्। ननु ज्योतिरधिकरणे ज्योतिःशब्दस्य ब्रह्मपिरत्वस्योक्तत्वात् कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह। ज्योतिरिति। तत्र गायत्री-

किं तावत् प्राप्तम्, प्रसिद्धमेव तेजो ज्योतिःशब्दमिति, कुतः तत्र ज्योतिःशब्दस्य रूढत्वात्। ज्योतिश्चरणाभिधानादित्यत्र हि प्रकरणात् ज्योतिःशब्दः स्वार्थं परित्यज्य ब्रह्मणि वर्तते। न चेह तद्वत् किञ्चित् स्वार्थपरित्यागे कारणं दृश्यते। तथा च नाडीखण्डे, अथ यत्रैतदस्मात् शरीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरूर्द्ध्वमाक्रमत इति मुमुक्षोरादित्यप्राप्तिरभिहिता, तस्मात् प्रसिद्धमेव तेजो ज्योतिःशब्दवाच्यमिति, एवं प्राप्ते ब्रूमः। परमेव ब्रह्म ज्योतिःशब्दम्, कस्माद्दर्शनात्। तस्य हीह प्रकरणे वक्तव्यत्वेनानुवृत्तिर्दृश्यते। य आत्मापहतपाप्मेत्यपहतपाप्मत्वादिगुणकस्यात्मनः प्रकरणादावन्वेष्टव्यत्वेन विजिज्ञा-

---

वाक्ये प्रकृतब्रह्मपरामर्शकयच्छब्दसामानाधिकरण्यात् स्वार्थत्यागः कृतः, तथात्र स्वार्थत्यागे हेत्वदर्शनात् पूर्वपक्ष इत्यर्थः। ज्योतिःश्रुतेरनुग्राहकत्वेनार्चिरादिमार्गस्थलिङ्गमाह। तथा चेति। ता वा एता हृदयस्य नाड्यः कण्ठकपालादीनां रश्मीनाञ्च मिथःसंश्लेषमुक्त्वा अथ संज्ञालोपानन्तरं यत्र काले एतन्मरणं यथा स्यात्तथोत्क्रामति अथ तदा एतैर्नाडीसंश्लिष्टरश्मिभिरूर्ध्वं स उपरि गच्छति, गत्वादित्यं ब्रह्मलोकद्वारभूतं गच्छति इत्यभिहितं, तथैवात्मापि शरीरात् समुत्थाय गत्वा परं ज्योतिरादित्याख्यमुपसम्पद्य तद्द्वारा ब्रह्मलोकं गत्वा स्वस्वरूपेणाभिनिष्पद्यत इति वक्तव्यम्। समुत्थायोपसम्पद्येति क्त्वाश्रुतिभ्यां ज्योतिषोऽर्चिरादिमार्गस्थत्वभानादित्यर्थः। अतो मार्गस्थसूर्योपास्त्या क्रममुक्तिपरं वाक्यमिति प्राप्ते सिद्धान्तयति। एवमिति। व्याख्येयत्वेनोपक्रान्त आत्मैवात्र ज्योतिःशब्देन व्याख्येय इति ज्योतिर्वाक्येनैकवाक्यता प्रयोजकप्रकरणानुगृहीता, उपक्रमविरुद्धश्रुत्या वाक्यभेदैक-

ष्टितव्यत्वेन च प्रतिज्ञानादेतमेव ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामीति चानुसन्धानात्, अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशत इति च अशरीरतायै ज्योतिःसम्पत्तेरसाभिधानात् ब्रह्मभावाचा-न्यत्राशरीरतानुपपत्तेः, परं ज्योतिः स उत्तमः पुरुष इति च विशेषणात्। यत्तूक्तं मुमुक्षोरादित्यप्राप्तिरभिहितेति, न सा-सावात्यन्तिको मोक्षो गत्युत्क्रान्तिसम्बन्धात्। न हि आत्य-न्तिके मोक्षे गत्युत्क्रान्ती स्त इति वक्ष्यामः॥

आकाशोऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात्॥ ४१॥

आकाशो ह वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिता ते यदन्तरा तत् ब्रह्म तदमृतं स आत्मेति श्रूयते। तत् किमाकाशशब्दं परं ब्रह्म किं वा प्रसिद्धमेव भूताकाशमिति विचारे भूतपरिग्रहो युक्तः,

---

ज्योतिःश्रुतिर्बाध्येति भावः। अशरीरत्वफललिङ्गात् ब्रह्मैव ज्योतिर्न सूर्य इत्याह। अशरीरमिति। न च सूर्यप्राप्त्या क्रमेणाशरीरत्वं स्यादिति वाच्यं, परत्वेन विशेषितस्य ज्योतिष एव स उत्तम इति परामर्शेनाशरीरत्वनिश्चयादित्याह। परमिति। पूर्वोक्तलिङ्गं दूष-यति। यत्त्विति। नाडीखण्डे दहरोपासकस्य या सूर्यप्राप्तिरुक्ता स नात्यन्तर इति युक्ता सूर्योक्तिः अत्र तु प्रजापतिवाक्ये निर्गुणविद्याया-मर्चिरादिगतिस्थसूर्यस्थानन्वयादनर्थकत्वात् श्रुतिस्थज्ज्योतिस्स्वरूपं साक्षात्कृत्य परं ज्योतिस्तदेवोपसम्पद्यत इति व्याख्येयमितिभावः॥

आकाशो व्यपदेशात्। दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश इति। आकाश इति। ज्यो-पक्रमबलात् ज्योतिःश्रुतिबाधवदाकाशोपक्रमात् ब्रह्मादिशब्दबाध इति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति। भूतेति। भूतगुणैराकाशोपास्तिर्निर्गुण-

आकाशशब्दस्य तस्मिन् रूढत्वात्, नामरूपनिर्वहणस्य चावकाशदानद्वारेण तस्मिन् योजयितुं शक्यत्वात्। स्रष्टृत्वादेश्च स्पष्टस्य ब्रह्मलिङ्गस्याश्रवणात् इत्येवं प्राप्त इदमभिधीयते। परमेव ब्रह्मेहाकाशशब्दं भवितुमर्हति, कस्मात्, अर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात्, ते यदन्तरा तद्ब्रह्मेति हि नामरूपाभ्यामर्थान्तरभूतमाकाशं व्यपदिशति। न च ब्रह्मणोऽन्यन्नामरूपाभ्यामर्थान्तरं सम्भवति, सर्वस्य विकारजातस्य नामरूपाभ्यामेव व्याकृतत्वात्। नामरूपयोरपि निर्वहणं निरङ्कुशं न ब्रह्मणोऽन्यत्र सम्भवति। अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीति ब्रह्मकर्तृत्वश्रवणात्। ननु जीवस्यापि प्रत्यक्षं नामरूपविषयं निर्वोढृत्वमस्ति। वाढमस्ति अभेदस्त्विह विवक्षितः। नामरूपनिर्वहणाभिधानादेव च स्रष्टृत्वादि ब्रह्मलिङ्गमभि-

---

ब्रह्मध्यानं चेत्युभयत्र फलम्। आकाशस्तल्लिङ्गादित्यनेन पौनरुक्त्यमाशङ्क्य तद्वदत्र स्पष्टलिङ्गाश्रवणादिति परिहरति। स्रष्टृत्वादेश्चेति। ते नामेति प्रसिद्धिलिङ्गस्याकाशश्रुतेश्च वाक्यशेषगताभ्यां ब्रह्मात्मश्रुतिभ्यामनेकलिङ्गोपेताभ्यां बाधो युक्तः। यत्र ब्रह्मप्रमाणसंवादस्तत्र वाक्यस्य तात्पर्यमिति निर्णयादिति सिद्धान्तयति। परमेवेत्यादिना। नामरूपे यस्यान्तरा, तदन्तःपातिनस्तद्भिन्नत्वं तत्कर्तृत्वं चायुक्तमित्यर्थः। नामादिकर्तृत्वं न ब्रह्मलिङ्गं जीवस्यत्वादिति शङ्कते। नन्विति। अनेन जीवेनेत्यत्र जीवस्य ब्रह्माभेदेन कर्तृत्वमुच्यते साक्षादयोगादिति परिहरति वाढमिति। यथोक्तं स्पष्टं लिङ्गं नास्तीति तत्राह। नामेति। तर्हि पुनरुक्तिरित्यत आह। आकाशेति। तस्यैव प्रपञ्चोऽयं विचारः। अत्रा-

श्रितं भवति । तत् ब्रह्म तदमृतं स आत्मेति च ब्रह्मवादस्य लिङ्गानि । आकाशस्तल्लिङ्गादित्यस्यायं प्रपञ्चः ॥

सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन ॥ ४२ ॥

व्यपदेशादित्यनुवर्तते, बृहदारण्यके षष्ठे प्रपाठके कतम आत्मेति योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुष इत्युपक्रम्य भूयानात्मविषयः प्रपञ्चः कृतः । तत् किं संसारिस्वरूपमात्रान्वाख्यानपरं वाक्यमुतासंसारिस्वरूपप्रतिपादनपरमिति विषयः, किं तावत् प्राप्तं संसारिस्वरूपमात्रविषयमेवेति । कुतः, उपक्रमोपसंहाराभ्यां । उपक्रमे योऽयं विज्ञानमयः प्राणेष्विति शारीरलिङ्गात्, उपसंहारे च स वा एष महानज आत्मा योऽयं विज्ञानमयः प्राणेष्विति तदपरित्यागान्मध्येऽपि बुद्धान्ताद्यवस्थोपन्यासेन तस्यैव प्रपञ्चनादित्येवं प्राप्ते ब्रूमः । परमेश्वरोपदेशपरमेवेदं वाक्यं न शारीरमात्रान्वाख्यानपरं,

---

काशशब्दस्य ब्रह्मणि वृत्तिः सिद्धवत्कृत्य तत्र संशयादिमुक्तेरुक्तत्वादिति न पौनरुक्त्यमिति भावः ।

सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन । अहंधीगम्येषु कतम आत्मेति जनकप्रश्ने याज्ञवल्क्य आह । योऽयमिति । विज्ञानं बुद्धिस्तन्मयस्तत्प्रायः, सप्तमी व्यतिरेकार्था प्राणबुद्धिभ्यां भिन्न इत्यर्थः । हृत्स्थानमात्रं भेदमाह । अन्तर्ज्योतिरिति । पुरुषः पूर्ण इत्यर्थः । उभयलिङ्गानां दर्शनात् संशयमाह । तत् किमिति । पूर्वत्र नामरूपाभ्यां भेदोक्तेराकाशो ब्रह्मेत्युक्तं तदयुक्तं, प्राज्ञेनात्मना सम्परिष्वक्त इति अभिन्नेऽपि जीवात्मनि भेदोक्तिवदौपचारिकभेदोक्तिसम्भवादित्याक्षेपसङ्गतिः । पूर्व-

कस्मात्, सुषुप्तावुत्क्रान्तौ च शारीरात् भेदेन परमेश्वरस्य व्यपदेशात्। सुषुप्तौ तावदयं पुरुषः प्राज्ञेनात्मना सम्परिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन वेद नान्तरमिति शारीराद्भेदेन परमेश्वरं व्यपदिशति। तत्र पुरुषः शारीरः स्यात्तस्य वेदितृत्वात् बाह्याभ्यन्तरवेदनप्रसङ्गे सति तत्प्रतिषेधसम्भवात्। प्राज्ञः परमेश्वरः, सर्वज्ञत्वलक्षणया प्रज्ञया नित्यमवियोगात् तथोत्क्रान्तावप्ययं शारीर आत्मा प्राज्ञेनात्मनान्वारूढ उत्सर्जन् यातीति जीवाद्भेदेन व्यपदेशात् परमेश्वरं व्यपदिशति, तत्रापि शारीरो जीवः स्यात् शरीरस्वामित्वात्। प्राज्ञस्तु स एव परमेश्वरः, तस्मात् सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन व्यपदेशात् परमेश्वर एवात्र विवक्षित इति गम्यते। यदुक्तमाद्यन्तमध्येषु शारीरलिङ्गात् तत्परत्वमस्य वाक्यस्येति, अत्र ब्रूमः। उपक्रमे तावत् योऽयं विज्ञानमयः प्राणेष्विति न संसारिस्वरूपं विवक्षितम्,

---

पक्षे कर्त्तृकर्म्म जीवस्तुतिः सिद्धान्ते जीवानुवादेन ततः कल्पितभेदभिन्नस्य प्राज्ञस्य परमात्मनः स्वरूपैक्यप्रमितिरिति फलं, बुद्धान्तो जाग्रदवस्था। आदिमध्यावसानेषु जीवोक्तेर्जीवस्तावकमिदं वाक्यमिति प्राप्ते सिद्धान्तयति। परमेश्वरेत्यादिना। वाक्यस्य जीवस्तावकत्वे जीवाद्भेदेन प्राज्ञस्याज्ञातस्योक्तिरयुक्ता स्यात्, अतो ज्ञाताज्ञातसन्निपाते ज्ञातानुवादेनाज्ञातं प्रतिपादनीयं अपूर्वे वाक्यतात्पर्य्यमिति न्यायादिति सिद्धान्ततात्पर्य्यम्। पुरुषः शरीरं प्राज्ञो जीव इति भ्रान्तिं वारयति। तत्र पुरुष इत्यादिना। देहस्य वेदनाप्रसक्तेर्निषेधायोगात् पुरुषो जीव एव प्राज्ञस्तु ब्रह्म पर एवेत्यर्थः। अन्वारूढोऽधिष्ठितः, उत्सर्जन् घोरान्

किं अनूद्य संसारिस्वरूपं परेण ब्रह्मणाऽस्यैकतां विवक्षति, ध्यायतीव लेलायतीवेत्येवमाद्युत्तरग्रन्थप्रवृत्तिः संसारिधर्मनिराकरणपरा लक्ष्यते। तथोपसंहारेऽपि यथोपक्रममेवोपसंहरति। स वा एष महानज आत्मा योऽयं विज्ञानमयः प्राणेष्विति। योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु संसारी लक्ष्यते स वा एष महानज आत्मा परमेश्वर एवास्माभिः प्रतिपादित इत्यर्थः। यस्तु मध्ये बुद्धान्ताद्यवस्थोपन्यासात् संसारिस्वरूपविवक्षां मन्यते स प्राचीमपि दिशं प्रस्थापितः प्रतीचीमपि दिशं प्रतिष्ठेत, यतो न बुद्धान्ताद्यवस्थोपन्यासेनावस्थावत्त्वम् संसारित्वं वा विवक्षितं, किं तर्ह्यवस्थारहितत्वमसंसारित्वञ्च विवक्षति। कथमेतदवगम्यते। यदत ऊर्द्धं विमोक्षायैव ब्रूहीति पदे पदे पृच्छति, यच्चानन्वागतस्तेन भवति असङ्गो ह्ययं पुरुष इति पदे पदे प्रतिवक्ति। अनन्वागतं पुण्येनानन्वागतं पापेन तीर्णो हि तदा सर्व्वान् शोकान् हृदयस्य भ-

---

शब्दान् कुर्वन्, बुद्धौ ध्यायन्त्यां ध्यायतीव चलन्त्यां चलतीव। वस्तुतः सर्वविक्रियाशून्य इत्युक्तेर्न संसारित्वे तात्पर्यमित्याह। यत इति। उपक्रमवत् उपसंहारवाक्येऽप्यैक्यं विवक्षितमित्याह तथेति। व्याचष्टे। योऽयमिति। अवस्थोपन्यासस्य त्वमर्थशुद्धिद्वारैक्यपरत्वात् न जीवविरुद्धत्वमित्याह। यतो न बुद्धान्तेतिप्रश्नोत्तराभ्यामसंसारित्वं गम्यत इत्याह। यदत ऊर्द्धमिति। कामादिविवेकानन्तरमित्यर्थः। प्रवतीति। चेति, यद्यत्राहक्ति तत्र तदवगम्यत इति योजना। तेनावस्थाधर्मेणानन्वागतोऽस्पृष्टो भवति असङ्गत्वात्। सुषुप्तावस्थातत्त्वं

तीति च, तस्मादसंसारिस्वरूपप्रतिपादनपरमेवैतद्वाक्यमित्यवगन्तव्यम् ॥

पत्यादिशब्देभ्यः ॥ ४३ ॥

इतश्चासंसारिस्वरूपप्रतिपादनपरमेवैतद्वाक्यमित्यवगन्तव्यं । यदस्मिन् वाक्ये पत्यादिशब्दा असंसारिस्वरूपप्रतिपादनाः संसारिस्वरूपप्रतिषेधनाश्च भवन्ति । स सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिरित्येवंजातीयका असंसारिस्वभावप्रतिपादनपराः । स न साधुना कर्मणा भूयान्नो एवासाधुना कनीयानित्येवंजातीयकाः संसारिस्वभावप्रतिषेधनपरास्तस्मादसंसारी परमेश्वर इहोक्त इति गम्यते ॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ प्रथमाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

पुण्यपापाभ्यामस्पृष्टं भवति । हि यस्मात् आत्मा सुषुप्तो सर्वशोकातीतः तस्मात् हृदयस्यैव सर्वशोका इति श्रुत्यर्थः ॥

वाक्यस्य ब्रह्मात्मैक्यपरत्वे हेत्वन्तरमाह । पत्यादीति । सूत्रं व्याचष्टे । इतश्चेति । वशी स्वतन्त्रोऽपराधीन इति यावत् । ईशानो नियमनशक्तिमान् । पतेः कार्यमाधिपत्यमिति भेदः । तस्माच्छोधितत्वमर्थैक्ये षष्ठाध्यायवत्समन्वय इति सिद्धम् ।

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां प्रथमाध्याये तृतीयः पादः समाप्तः ॥

ॐ नमः परमात्मने।

आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न, शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेर्दर्शयति च ॥ १ ॥

ब्रह्मजिज्ञासां प्रतिज्ञाय ब्रह्मणो लक्षणमुक्तं "जन्माद्यस्य यतः" इति, तल्लक्षणं प्रधानस्यापि समानमित्याशङ्क्य तदशब्दत्वेन निराकृतमीक्षतेर्नाशब्दमिति, गतिसामान्यं च वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मकारणवादं प्रति विद्यते, न प्रधानकारणवादं प्रतीति प्रपञ्चितं गतेन ग्रन्थेन। इदमिदानीमवशिष्टमाशङ्क्यते। यदुक्तं प्रधानस्याशब्दत्वं तदसिद्धम्, कासुचिच्छाखासु प्रधानसमर्पणाभासानां शब्दानां श्रूयमाणत्वात्। अतः प्रधानस्य कारणत्वं वेदसिद्धमेव महद्भिः परमर्षिभिः कपिल-

---

ओं ब्रह्मणे नमः।

अव्यक्तं यमजं पञ्चजनाधारं च कारणम्।

वेदितव्यं प्रियं वन्दे प्रकृतिं पुरुषं परम् ॥ १ ॥

अस्मिन् पादेऽधिकरणत्रयस्याव्यक्ताधिकरणेन सङ्गतिं वक्तुं वृत्तमनुवदति। ब्रह्मेति। तदशब्दत्वेन प्रधानस्य वैदिकशब्दशून्यत्वेनेत्यर्थः। ईक्षत्यधिकरणे गतिसामान्यमशब्दत्वं च प्रतिज्ञातं, तत्र ब्रह्मणि वेदान्तानां गतिसामान्यं प्रपञ्चितं, अधुना प्रधानस्याशब्दत्वमसिद्धमित्याशङ्क्य निरस्यत इत्याक्षेपसङ्गतिः। तेनाशब्दत्वनिरूपणेन ब्रह्मणि वेदान्तानां समन्वयो दृढीकृतो भवतीत्यध्यायपादसङ्गतिरस्याधिकरणत्रयस्य बोध्या। कठवल्लीस्थमव्यक्तपदं विषयः। तत् किं प्रधानपरं पूर्वोक्तशरीरपरं वेति स्मृतिप्रकरणाभ्यां संशये पूर्वमप्रसिद्धब्रह्मपरत्वं यथा तथाव्यक्तस्य दर्शितं

प्रभृतिभिः परिगृहीतमिति प्रसज्यते। तद्यावत्तेषां शब्दानामन्यपरत्वं न प्रतिपाद्यते, तावत् सर्वज्ञं ब्रह्म जगतः कारणमिति प्रतिपादितमप्याकुलीभवेत्, अतस्तेषामन्यपरत्वं दर्शयितुं परः सन्दर्भः प्रवर्तते। आनुमानिकमपि अनुमाननिरूपितमपि प्रधानमेकेषां शाखिनां शब्दवदुपलभ्यते। काठके हि पठ्यते, "महतः परमव्यक्तमव्यक्तात् पुरुषः पर" इति। तत्र य एव यन्नामानो यत्क्रमकाश्च महदव्यक्तपुरुषाः स्मृतिप्रसिद्धास्त एवेह प्रत्यभिज्ञायन्ते, तत्राव्यक्तमिति स्मृतिप्रसिद्धेः, शब्दादिहीनत्वाच्च न व्यक्तमव्यक्तमिति व्युत्पत्तिसम्भवात् स्मृतिप्रसिद्धं प्रधानमभिधीयतेऽतस्तस्य शब्दवत्त्वादशब्दत्वमनुपपन्नं, तदेव च जगतः कारणं, श्रुतिस्मृतिन्यायप्रसिद्धिभ्य इति चेत्, नैतदेवं। न ह्यत्र यादृशं स्मृतिप्रसिद्धं स्वतन्त्रं कारणं त्रिगुणं प्रधानं तादृशं प्रत्यभिज्ञायते, शब्दमात्रं ह्यत्राव्यक्तमिति प्र-

---

तद्वदव्यक्तपदमप्रसिद्धप्रधानपरमिति पूर्वपक्षयति। आनुमानिकमिति। अपिशब्दात् ब्रह्माङ्गीकारेणायमशब्दत्वाक्षेप इति सूचयति। तथा च ब्रह्मप्रधानयोर्विकल्पेन कारणत्वात् ब्रह्मण्येव वेदान्तानां समन्वय इति नियमासिद्धिः फलं सिद्धान्ते नियमसिद्धिरिति विवेकः। पदविचारत्वा-टधिकरणानामेतत्पादसङ्गतिर्बोध्या, स्मार्तक्रमरूढिभ्याम् अव्यक्तशब्दः प्रधानपरः। शब्दस्पर्शादिशून्यत्वेन योगसम्भवाच्चेत्याह। शब्दादीति। प्रधानस्य वैदिकशब्दवाच्यत्वे का क्षतिरित्यत आह। तदेवेति। अजामेकामित्याद्या श्रुतिः, हेतुः प्रकृतिरुच्यते इत्याद्या स्मृतिः, यदल्पं तज्जडप्रकृतिकमिति न्यायः, ततो ब्रह्मैव कारणमिति मतक्षतिरिति भावः। सूत्रे नञर्थं वदन् सिद्धान्तयति। नैतदिति। प्रधानं वैदिकं नेत्यत्र

त्यभिज्ञायते, स च शब्दो न व्यक्तमव्यक्तमिति यौगिकत्वादन्यस्मिन्नपि सूक्ष्मे दुर्लक्ष्ये च प्रयुज्यते, न चायं कस्मिंश्चिद्रूढः। या तु प्रधानवादिनां रूढिः, सा तेषामेव पारिभाषिकी सती न वेदार्थनिरूपणे कारणभावं प्रतिपद्यते। न च क्रममात्रसामान्यात् समानार्थप्रतिपत्तिर्भवत्यसति तद्रूपप्रत्यभिज्ञाने। न ह्यश्वस्थाने गां पश्यन्नश्वोऽयमित्यमूढोऽध्यवस्यति। प्रकरणनिरूपणायां चात्र न परपरिकल्पितं प्रधानं प्रतीयते, शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेः। शरीरं ह्यत्र रथरूपकविन्यस्तमव्यक्तशब्देन परिगृह्यते। कुतः, प्रकरणात् परिशेषाच्च। तथा

तात्पर्याभावे हेतुमाह। न हीति। ननु प्रधानस्यात्र प्रत्यभिज्ञानाद्वैदिकत्वमित्यत आह। न ह्यत्रेति। ननु शब्दप्रत्यभिज्ञयाऽर्थोऽपि प्रत्यभिज्ञायते इत्याशङ्क्य यौगिकाच्छब्दादसति नियामके नार्थविशेषधीरित्याह। स चेति। रूढ्या तद्धीरित्याशङ्क्य रूढिः किं लौकिकी स्मार्ता वा, नाद्य इत्याह। न चेति। द्वितीयं प्रत्याह। या त्विति। पुरुषसङ्केतो नानादिवेदार्थनिर्णयहेतुः, पुंमतेर्विचित्रत्वादित्यर्थः। यत्तु स्मार्तक्रमप्रत्यभिज्ञया क्रमिकार्थः स्मार्त एवेति तत्राह। न च क्रमेति। स्थानापत्तरूपप्रत्यभिज्ञानशङ्कायामसतोऽप्यनन्वयमज्ञो व्यत्यासेनातद्रूपस्य तद्रूपविरुद्धस्य प्रत्यभिज्ञाने सतीत्यर्थः। पूर्वपक्षरूपार्थस्य स्थाने तद्विरुद्धार्थज्ञाने सति तस्य धीर्नास्तीत्यत्र दृष्टान्तमाह। न हीति। प्रकृते नास्ति विरुद्धज्ञानम् इत्याशङ्क्य प्रकरणाच्छरीरज्ञानमस्तीत्याह। प्रकरणेति। शरीरमेव रूपकेण रथत्वारोपेण विन्यस्तं शरीररूपकविन्यस्तं, तस्य पूर्ववाक्ये आत्मबुद्ध्योर्मध्यस्थानपतितस्यात्रापि मध्यस्थेनाव्यक्तशब्देन ग्रहणान्न प्रधानस्य वैदिकत्वमिति सूत्रार्थः। स्मार्तक्रमः किमिति त्यक्तव्य इत्याशङ्क्य श्रौत-

ह्यनन्तरातीतो ग्रन्थ आत्मशरीरादीनां रथिरथादिरूपकक्लृप्तिं दर्शयति,

"आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु ।
बुद्धिं तु सारथिं विद्धि मनः प्रग्रहमेव च ॥
इन्द्रियाणि हयानाहुर्विषयांस्तेषु गोचरान् ।
आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः" ॥ इति ।

तैश्चेन्द्रियादिभिरसंयतैः संसारमधिगच्छति । संयतैस्त्वध्वनः पारं तद्विष्णोः परमं पदमाप्नोतीति दर्शयित्वा, किं तदध्वनः पारं विष्णोः परमं पदमित्यस्यामाकाङ्क्षायां तेभ्य एव प्रकृतेभ्य इन्द्रियादिभ्यः परत्वेन परमात्मानमध्वनः पारं तत् विष्णोः परमं पदं दर्शयति ।

"इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः ।
मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान् परः ॥
महतः परमव्यक्तमव्यक्तात् पुरुषः परः ।
पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिः" ॥ इति ।

क्रमस्य प्रकरणाद्यनुपदेशेन बलवत्त्वादित्याह । कुत इत्यादिना । तदुभय विष्णोरिति । तथा हीति । रूपकक्लृप्तिः साङ्ग्यकल्पना । प्रग्रहोऽश्वरशना । यदा बुद्धिसारथिर्विवेकी इति तदा मनसेन्द्रियहयान् विषमविषयमार्गादाकर्षति । बुद्धिरविवेकी तदा मनोरशनाबद्धांस्तान् प्रवर्तयतीति मनसः प्रग्रहत्वं युक्तम् । तेषु हयेषु, गोचरान् मार्गान् । ननु स्वतश्चिदात्मनो भोगसम्भवात् किं रथादिभिरित्यत आह । आत्मेति । आत्मा देहः, देहादिसङ्कल्पनया भोक्तृत्वं न स्वतोऽसङ्गत्वादित्यर्थः । अधुना

तत्र य एवेन्द्रियादयः पूर्वस्यां रथरूपककल्पनायामश्वादिभावेन प्रकृतास्त एवेह परिगृह्यन्ते, प्रकृतहानाप्रकृतप्रक्रियापरिहाराय। तत्रेन्द्रियमनोबुद्धयस्तावत् पूर्वत्रेह च समानशब्दा एव, अर्थास्तु ये शब्दादयो विषया इन्द्रियहयगोचरत्वेन निर्दिष्टास्तेषां चेन्द्रियेभ्यः परत्वं, इन्द्रियाणां च ग्रहत्वं विषयाणामतिग्रहत्वमिति श्रुतिप्रसिद्धेः, विषयेभ्यश्च मनसः परत्वं, मनोमूलत्वाद्विषयेन्द्रियव्यवहारस्य, मनसस्तु परा बुद्धिः, बुद्धिं ह्यारुह्य भोग्यजातं भोक्तारमुपसर्पति, बुद्धेरात्मा महान् परो यः स आत्मानं रथिनं विद्धीति रथित्वेनोपक्षिप्तः, कुतः, आत्मशब्दात् भोक्तुश्च भोगोपकरणात् परत्वोपपत्तेः। महत्त्वं चास्य स्वामित्वादुपपन्नम्। अथ वा,

"मनो महान् मतिर्ब्रह्मा पूर्बुद्धिः ख्यातिरीश्वरः।
प्रज्ञा संविच्चितिश्चैव स्मृतिश्च परिपठ्यते" ॥ इति स्मृतेः।

रथादिभिर्गन्तव्यं वदन् आकाङ्क्षापूर्वकमुत्तरवाक्यमादत्ते। तैश्चेत्यादिना। शरीरस्य प्रकृतत्वेऽपि अव्यक्तपदेन प्रधानं गृह्यतामित्यत आह। तत्र य एवेति। एवं प्रकरणं शोधयित्वा शरीरस्य परिशेषतामानयति। तत्रेन्द्रियेत्यादिना। अर्थानां पूर्वमनुक्तिशङ्कां वारयन् परत्वमुपपादयति। अर्था इति। गृह्णन्ति पुरुषपशुं बध्नन्तीति ग्रहा इन्द्रियाणि। तेषां ग्रहत्वं विषयाधीनम्। असति विषये तेषामकिञ्चित्करत्वात्, ततो ग्रहेभ्यः श्रेष्ठा अतिग्रहा विषया इति बृहदारण्यके श्रवणात्। परत्वं श्रैष्ठ्याभिप्रायं, न त्वान्तरत्वेनेति भावः। सविकल्पकं ज्ञानं मनः, निर्विकल्पकं निश्चयात्मिका बुद्धिः, आत्मशब्दात् स एव बुद्धेः परः, महानभिज्ञायत इति शेषः। हिरण्यगर्भाभेदेन ब्रह्मादिपदवेद्या समष्टिबुद्धिः महानित्याह। अथवेति। मननशक्तिव्यापिनो भाविमिद्धः ब्रह्मा

"यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं
यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै"। इति च श्रुतेः।

या प्रथमजस्य हिरण्यगर्भस्य बुद्धिः सा सर्वासां बुद्धीनां परमा प्रतिष्ठा सेह महानात्मेत्युच्यते। सा च पूर्वत्र बुद्धिग्रहणेनैव गृहीता सती हिरुक् इहोपदिश्यते, तस्या अपि अस्मदीयाभ्यो बुद्धिभ्यः परत्वोपपत्तेः। एतस्मिंस्तु पक्षे परमात्मविषयेणैव परेण पुरुषग्रहणेन रथिन आत्मनो ग्रहणं द्रष्टव्यम्, परमार्थतस्तु परमात्मविज्ञानात्मनोर्भेदाभावात्। तदेवं शरीरमेवैकं परिशिष्यते, तेषु इतराणीन्द्रियादीनि प्रकृतान्येव परमपददिदर्शयिषया समनुक्रामन् परिशिष्यमाणेनानेनाव्यक्तशब्देन परिशिष्यमाणं प्रकृतं शरीरं दर्शयतीति गम्यते। शरीरेन्द्रियमनोबुद्धिविषयवेदनासंयुक्तस्य ह्यविद्यावतो भोक्तुः शरीरादीनां रथादिरूपककल्पनया संसारमोक्षगतिनिरूपणेन प्रत्यगात्मब्रह्मावगतिरिह विवक्षिता। तथा च,

"एष सर्वेषु भूतेषु गूढात्मा न प्रकाशते।
दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः"॥ इति।

आत्मा भोग्यवर्गाश्रयः तात्कालिकनिश्चयः कीर्त्तिशक्तिः नियमनशक्तिः त्रैकालनिश्चयः संविदभिव्यञ्जिका चिदध्यस्तातीतसर्व्वार्थग्राहिणी समष्टिबुद्धिरित्यर्थः। हिरण्यगर्भस्येयं बुद्धिरस्तीत्यत्र श्रुतिमाह। य इति। नन्वप्रकृता सा कथमुच्यते तदुक्तौ च प्रधानेन किमपराद्धमित्यत आह। सा चेति। हिरुक् पृथक्। पूर्वं व्यष्टिबुद्ध्यभेदेनोक्तात्र ततो भेदेन परत्वमुच्यत इत्यर्थः। तर्हि रथरथिनौ द्वौ परिशिष्टौ स्यातां नेत्याह।

वैष्णवस्य परमपदस्य दुरवगमत्वमुक्त्वा तदवगमार्थं योगं दर्शयति।

"यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञस्तद्यच्छेज्ज्ञान आत्मनि।
ज्ञानमात्मनि नियच्छेत्तद्यच्छेच्छान्त आत्मनि" ॥ इति।

एतदुक्तं भवति वाचं मनसि संयच्छेत्। वागादिबाह्येन्द्रियव्यापारमुत्सृज्य मनोमात्रेणावतिष्ठेत्। मनोऽपि विषयविकल्पाभिमुखं विकल्पदोषदर्शनेन ज्ञानशब्दोदितायां बुद्धावध्यवसायस्वभावायां धारयेत्। तामपि बुद्धिं महत्यात्मनि भोक्तर्यग्र्यायां वा बुद्धौ सूक्ष्मतापादनेन नियच्छेत् महान्तं त्वात्मानं शान्त आत्मनि प्रकरणवति परस्मिन् पुरुषे परस्यां काष्ठायां प्रतिष्ठापयेदिति। तदेवं पूर्वापरालोचनायां नास्त्यत्र परपरिकल्पितस्य प्रधानस्यावकाशः॥

सूक्ष्मन्तु तदर्हत्वात्॥ २॥

उक्तमेतत् प्रकरणपरिशेषाभ्यां शरीरमव्यक्तशब्दं न प्रधा-

एतस्मिंस्त्विति। अतो रथ एव परिशिष्ट इत्याह। तदेवमिति। तेषु पूर्वोक्तेषु षट्पदार्थेष्वित्यर्थः। परिशेषस्य फलमाह। इतराणीति। वेदोऽयमिति शेषः। दर्शयति चेति सूत्रभागो व्याख्यातः। किञ्च ब्रह्मात्मैकत्वपरे ग्रन्थे भेदवादिनां प्रधानस्यावकाशो नास्तीत्याह। शरीरेत्यादिना। भोगो वेदना काठकग्रन्थस्यैकवाक्यतात्पर्यं गूढत्वसंयतत्वज्ञानहेतुयोगविषयः। लिङ्गानि धत्तीत्याह। तथा चैव इत्यादिना। अग्र्या समाधिपरिपाकजा। वागित्यत्र द्वितीयालोपश्छान्दसः, मनसीति दैर्घ्यं च॥

शङ्कोत्तरत्वेन सूत्रं व्याचष्टे। उक्तमेतदित्यादिना। कार्यकारण-

नमिति, इदमिदानीमाशङ्क्यते कथमव्यक्तशब्दार्हत्वं शरीरस्य यावता स्थूलत्वात् स्पष्टतरमिदं शरीरं व्यक्तशब्दार्हं अस्पष्टवचनस्त्वव्यक्तशब्द इति। अत उत्तरमुच्यते। सूक्ष्मन्त्विह कारणात्मना शरीरं विवक्ष्यते, सूक्ष्मस्याव्यक्तशब्दार्हत्वात्। यद्यपि स्थूलमिदं शरीरं न स्वयमव्यक्तशब्दमर्हति तथापि तस्य त्वारम्भकं भूतसूक्ष्ममव्यक्तशब्दमर्हति, प्रकृतिशब्दश्च विकारे दृष्टः, यथा गोभिः श्रीणीत मत्सरं इति। तथा श्रुतिश्च तद्धेदम् तर्ह्यव्याकृतमासीदिति। इदमेव व्याकृतं नामरूपविभिन्नं जगत् प्रागवस्थायां परित्यक्तव्याकृतनामरूपं बीजशक्त्यवस्थमव्यक्तशब्दयोग्यं दर्शयति॥

तदधीनत्वादर्थवत् ॥ ३ ॥

अत्राह, यदि जगदिदमनभिव्यक्तनामरूपं बीजात्मकं प्रागवस्थमव्यक्तशब्दार्हमभ्युपगम्येत, तदात्मना च शरीरस्याप्यव्यक्तशब्दार्हत्वं प्रतिज्ञायेत। स एव तर्हि प्रधानकारणवाद एवं

योरभेदान्मूलप्रकृतिवाचकाव्यक्तशब्देन विकारो लक्ष्यत इत्यर्थः। गोभिर्गोविकारैः पयोभिर्मत्सरं सोमं श्रीणीत मिश्रितं कुर्य्यादिति यावत्। श्रीञ् पाक इति धातोर्लोटि मध्यमपुरुषबहुवचनमेतत्। अव्यक्तात्मना कार्य्यस्याव्यक्तशब्दयोग्यत्वे मानमाह। श्रुतिश्चेति। तर्हि प्रागवस्थायामिदं जगदव्याकृतमासीत् ह किलेत्यर्थः। बीजरूपा शक्तिः संस्कारस्तदवस्थम्॥

अपसिद्धान्तशङ्कोत्तरत्वेन सूत्रं व्याचष्टे। अत्राहेत्यादिना। तर्हि तदा, एवं सति सूक्ष्मशब्दितप्रागवस्थाभ्युपगमे सति। ईश्वरे कल्पिता

सत्यापद्येत, अस्यैव जगतः प्रागवस्थायाः प्रधानत्वेनाभ्युपगमादिति । अत्रोच्यते, यदि वयं स्वतन्त्रां काञ्चित् प्रागवस्थां जगतः कारणत्वेनाभ्युपगच्छेम प्रसञ्जयेम तदा प्रधानकारणवादं, परमेश्वराधीना त्वियमस्माभिः प्रागवस्था जगतोऽभ्युपगम्यते न स्वतन्त्रा । सा चावश्यमभ्युपगन्तव्या अर्थवती हि सा । न हि तया विना परमेश्वरस्य स्रष्टृत्वं सिध्यति, शक्तिरहितस्य तस्य प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । मुक्तानाञ्च पुनरनुत्पत्तिः, विद्यया तस्या बीजशक्तेर्दाहात् । अविद्यात्मिका हि सा बीजशक्तिरव्यक्तशब्दनिर्देश्या परमेश्वराश्रया मायामयी महासुषुप्तिर्यस्यां स्वरूपप्रतिबोधरहिताः शेरते संसारिणो जीवाः । तदेतदव्यक्तं क्वचिदाकाशशब्दनिर्दिष्टं, एतस्मिन्नु खल्वक्षरे गार्ग्याकाश ओतश्च प्रोतश्चेति श्रुतेः । क्वचिदक्षरशब्दोदितं, अक्षरात् परतः पर इति श्रुतेः । क्वचिन्मायेति सूचितं मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनन्तु महेश्वरमिति मन्त्रवर्णात् । अव्यक्ता

तन्नियम्येत्यङ्गीकारान्नापसिद्धान्तमित्याह । अत्रोच्यत इत्यादिना । कूटस्थब्रह्मणः स्रष्टृत्वसिद्ध्यर्थम् अविद्या स्वीकार्येत्युक्तं बन्धमुक्तिव्यवस्थार्थमपि सा स्वीकार्येत्याह । मुक्तानामिति । यन्नाशान्मुक्तिः सा स्वीकार्या तां विनैव सृष्टौ मुक्तानां पुनर्बन्धापत्तिरित्यर्थः । तस्याः परकल्पितस्य स्वतन्त्रप्रधानाद्वैलक्षण्यमाह । अविद्यादिना । मायामयी प्रसिद्धमायोपमिता लोके मायाविनो मायावत् परतन्त्रेत्यर्थः । जीवभेदोपाधित्वेनापि सा स्वीकार्येत्याह । महासुषुप्तिरिति । बुद्ध्याद्युपाधिभेदाज्जीवा इति बहूक्तिः । अविद्यायां श्रुतिमप्याह । तदेतदिति । आकाशहेतुत्वादाकाशः । ज्ञानं विना नाशाभावादक्षरम् । विचित्रकारित्वान्मायेति भेदः

हि सा माया तत्त्वान्यत्वनिरूपणस्याशक्यत्वात्। तदिदं महतः परमव्यक्तमित्युक्तं अव्यक्तप्रभवत्वान्महतः यदा हैरण्यगर्भी बुद्धिर्महान्, यदा तु जीवो महांस्तदाप्यव्यक्ताधीनत्वाज्जीवभावस्य महतः परमव्यक्तमित्युक्तम्। अविद्या ह्यव्यक्तं, अविद्यावत्त्वे च जीवस्य सर्वः संव्यवहारः सन्ततो वर्तते। तच्चाव्यक्तगतं महतः परत्वमभेदोपचारात् तद्विकारे शरीरे परिकल्प्यते। सत्यपि शरीरवदिन्द्रियादीनां स्वशब्दैरेव ग्रहीतत्वात्। परिशिष्टत्वाच्च शरीरस्य। अन्ये तु वर्णयन्ति, 'द्विविधं हि शरीरं स्थूलं सूक्ष्मञ्च यदिदमुपलभ्यते। सूक्ष्मं यदुत्तरत्र वक्ष्यते तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति सम्परिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्यामिति। तच्चोभयमपि शरीरमविशेषात् पूर्वं रथत्वेन सङ्कीर्तितं, इह तु सूक्ष्ममव्यक्तशब्देन परिगृह्यते सूक्ष्मस्याव्यक्तशब्दार्हत्वात्,

---

इदानीमविद्याया ब्रह्माभेदान्यत्वाभ्यामनिर्वाच्यत्वेनाव्यक्तशब्दार्हत्वमाह। अव्यक्तेति। तस्य महत्परत्वं कथमित्यत आह। तदिदमिति। यदा बुद्धिर्महांस्तदा तद्धेतुत्वात् परत्वमित्यन्वयः। प्रतिबिम्बस्योपाधिपरतन्त्रत्वादुपाधेः प्रतिबिम्बात् परत्वमाह। यदा त्विति। हेतं स्फुटयति। अविद्येति। अव्यक्तस्य परत्वेऽपि शरीरस्य किं जातं तदाह। तच्चेति। नन्विन्द्रियादीनामप्यव्यक्ताभेदादव्यक्तत्वं परत्वञ्च किमिति नोच्यते तत्राह। सत्यपीति। सूत्रद्वयस्य वृत्तिमद्याख्यामनुत्थापयति। अन्ये त्विति। पञ्चीकृतभूतानां सूक्ष्मा अवयवाः स्थूलदेहारम्भकाः। सूक्ष्मशरीरं प्रति जीवः शिष्यत्वेन नियतमस्तीति वक्ष्यते। देहान्तरप्राप्तौ तेन युक्तो गच्छति परलोकमित्यर्थः। कथं तस्य महतो जीवात्परत्वम् इत्याशङ्क्य

तदधीनत्वाच्च बन्धमोक्षव्यवहारस्य जीवात्परत्वं यथा अर्थाधीनत्वादिन्द्रियव्यापारस्येन्द्रियेभ्यः परत्वमर्थानामिति। नन्वेतद्वक्तव्यमविशेषेण शरीरद्वयस्य पूर्वत्र रथत्वेन सङ्कीर्तितत्वात्, समानयोः प्रकृतत्वपरिशिष्टत्वयोः, कथं सूक्ष्ममेव शरीरमिह गृह्यते न पुनः स्थूलमपीति। आम्नातस्यार्थं प्रतिपत्तुं प्रभवामो नाम्नातं पर्यनुयोक्तुं, आम्नातञ्चाव्यक्तपदं सूक्ष्ममेव प्रतिपादयितुं शक्नोति नेतरद्व्यक्तत्वात् तस्येति चेत् न, एकवाक्यतामनापद्य कश्चिदर्थं प्रतिपादयतः, प्रकृतहानाप्रकृतप्रक्रियाप्रसङ्गात्। न चाकाङ्क्षामन्तरेणैकवाक्यताप्रतिपत्तिरस्ति, तत्राविशिष्टायां शरीरद्वयस्य ग्राह्यत्वाकाङ्क्षायां यथाकाङ्क्षं सम्बन्धेऽनभ्युपगम्यमाने एकवाक्यतैव बाधिता भवति, कुत

द्वितीयसूत्रं व्याचष्टे। तदधीनत्वाच्चेति। अर्थवदिति। सूक्ष्मस्य दृष्टान्तमाह। यथेति। तद्व्याख्यानं दूषयति। नन्विति। अव्यक्तपदबलात् प्रकृतमपि स्थूलं त्यज्यत इति शङ्कते। आम्नातस्येति। एकार्थबोधकानां शब्दानां मिथ आकाङ्क्षया एकस्यां बुद्धावारूढत्वमेकवाक्यता, तत्र मते तस्या अभावात् कुतोऽर्थबोध इति समाधत्ते। नेति। तां विनापि अर्थधीः किं न स्यादित्यत आह। न हीति। शरीररथत्वेन क्लृप्तं स्थूलं प्रकृतं तस्य हानिरप्रकृतस्य भूतसूक्ष्मस्याव्यक्तपदेन परिग्रहश्चायं स्यादित्यर्थः। अस्त्वेकवाक्यतेत्यत आह। न चेति। ततः किं तत्राह। तत्रेति। आकाङ्क्षया वाक्यैकवाक्यत्वे सति प्रकृतं शरीरद्वयमव्यक्तपदेन ग्राह्यम् आकाङ्क्षायास्तुल्यत्वादिति भावः। अनात्मनिश्चयः शुद्धिः तदर्थं

आम्नातस्यार्थस्य प्रतिपत्तिः। न चैवं मन्तव्यं, दुःशोधत्वात् सूक्ष्मस्यैव शरीरस्येह ग्रहणं, स्थूलस्य तु दृष्टबीभत्सतया सुशोधत्वादग्रहणमिति। यतो नैवेह शोधनं कस्यचिद्विवक्ष्यते, नात्र शोधनविधायि किञ्चिदाख्यातमस्ति, अनन्तरनिर्दिष्टत्वात्तु किं तद्विष्णोः परमं पदमिति, इदमिह विवक्ष्यते। तथा हि इदमस्मात् परमिदमस्मात् परमित्युक्त्वा पुरुषान्न परं किञ्चिदित्याह। सर्वथापि त्वानुमानिकनिराकरणोपपत्तेस्तथा नामास्तु, न नः, किञ्चिच्छिद्यते॥

ज्ञेयत्वावचनाच्च।

ज्ञेयत्वेन च साङ्ख्यैः प्रधानं स्मर्यते गुणपुरुषान्तरज्ञानात् कैवल्यमिति वदद्भिः न हि गुणस्वरूपमज्ञात्वा गुणेभ्यः पुरुष-

---

सूक्ष्ममेवाकाङ्क्षितं ग्राह्यम्। तस्य सूक्ष्मत्वेनात्माभेदेन गृहीतस्य दुःशोधत्वात्। स्थूलस्य दृष्टदौर्गन्ध्यादिना लशुनादिवत् अनात्मत्वधीवैराग्ययोः सुलभत्वादिति शङ्कते। न चेति। दृष्टा बीभत्सा घृणा यस्मिन् तस्य भावस्तत्तेत्यर्थः। दूषयति। यत इति। वैराग्याय शुद्धिरत्र न विवक्षिता विध्यभावात् किन्तु वैष्णवं परमं पदं विवक्षितमिति तदर्थमार्गं प्रकृतं स्थूलमेवाव्यक्तपदेन ग्राह्यमिति भावः। किञ्च सूक्ष्मस्य लिङ्गान्तःपातिन इन्द्रियादिग्रहणेनैव ग्रहणात् पृथक् अव्यक्तशरीरपदाभ्यां ग्रहः। अभ्युपेत्याह। सर्वथेति। स्थूलस्य सूक्ष्मस्य वा ग्रहेऽपीत्यर्थः। तथा नामेति। सूक्ष्ममेवाव्यक्तमस्त्वित्यर्थः॥

अव्यक्तं प्रधानं नेत्यत्र हेत्वन्तरार्थं सूत्रम्। ज्ञेयत्वेति। सत्त्वादिगुणरूपात् प्रधानात् पुरुषस्यान्तरं भेदस्तज्ज्ञानादित्यर्थः। न हि शक्यमिति च वदद्भिः प्रधानं ज्ञेयत्वेन स्मर्यते इति सम्बन्धः। न केवलं

स्यान्तरं ज्ञेयं ज्ञातुमिति। क्वचित् च विभूतिविशेषप्राप्तये प्रधानं ज्ञेयमिति स्मरन्ति। न चेदमिहाव्यक्तं ज्ञेयत्वेनोच्यते, पदमात्रं ह्यव्यक्तशब्दो, नेहाव्यक्तं ज्ञातव्यमुपासितव्यं चेति वाक्यमस्ति। न चानुपदिष्टं पदार्थज्ञानं पुरुषार्थमिति शक्यं प्रतिपत्तुं, तस्मादपि नाव्यक्तशब्देन प्रधानमभिधीयते। अस्माकन्तु रथरूपकक्लृप्तशरीराद्यनुसरणेन विष्णोरेव परमं पदं दर्शयितुमयमुपन्यास इत्यनवद्यम्।

वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणात् ॥५॥

अत्राह साङ्ख्यो ज्ञेयत्वावचनादित्यसिद्धम्। कथं श्रूयते ह्युत्तरत्राव्यक्तशब्दोदितस्य प्रधानस्य ज्ञेयत्ववचनम्।

"अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं
तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्च यत्।
अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवं
निचाय्य तं मृत्युमुखात् प्रमुच्यते" ॥ इति

भेदप्रतियोगित्वेन प्रधानस्य ज्ञेयत्वं नेरिदं किन्तु तस्योपासनयाऽणिमादिप्राप्तयेऽपीत्याह। क्वचिच्चेति। ज्ञानविध्यभावेऽप्यव्यक्तपदजन्यज्ञानगम्यत्वमार्थिकं ज्ञेयत्वमस्तीत्यत आह। न चानुपदिष्टमिति। उपदिष्टं हि ज्ञानं फलवदिति ज्ञातुं शक्यं निष्फलस्योपदेशायोगात् अव्यक्तस्य च ज्ञानानुपदेशात् सफलज्ञानगम्यत्वासिद्धिरित्यर्थः। फलितमाह। तस्मादिति। साङ्ख्येष्टसफलज्ञानगम्यत्वावचनाच्चेत्यर्थः। ननु शरीरस्यापि ज्ञेयत्वानुक्तेः कथमिह ग्रहणं तत्राह। अस्माकमिति। अस्मन्मते विष्ण्वाख्यपदस्यैव ज्ञेयत्वात् तद्दर्शनार्थमव्यक्तपदेन शरीरोपन्यासो युक्त इत्यर्थः॥

साधारणशब्दमात्रान्न प्रधानस्य प्रत्यभिज्ञा कापिलस्मृत्यनुमा नि-

अत हि यादृशं शब्दादिहीनं प्रधानं महतः परं स्मृतौ निरूपितं तादृशमेव निचाय्यत्वेन निर्दिष्टम्, तस्मात् प्रधानमेवेदं तदेवाव्यक्तशब्दनिर्दिष्टमिति, अत ब्रूमः। नेह प्रधानं निचाय्यत्वेन निर्दिष्टम्, प्राज्ञो हीह परमात्मा निचाय्यत्वेन निर्दिष्ट इति गम्यते। कुतः प्रकरणात्। प्राज्ञस्य हि प्रकरणं विततम् वर्तते,

"पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिः"।

इत्यादि निर्देशात्।

"एष सर्वेषु भूतेषु गूढात्मा न प्रकाशते"।

इति च दुर्ज्ञानत्ववचनेन तस्यैव ज्ञेयत्वाकाङ्क्षणात्। "यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञः" इति च तज्ज्ञानायैव रागादिसंयमस्य विहितत्वात् मृत्युमुखप्रमोक्षणफलत्वाच्च। न हि प्रधानमात्रं निचाय्य मृत्युमुखात् प्रमुच्यत इति साङ्ख्यैरिष्यते। चेतनात्मविज्ञानाद्धि मृत्युमुखात् प्रमुच्यत इति तेषामभ्युपगमः। सर्वेषु च वेदान्तेषु प्राज्ञस्यैवात्मनोऽशब्दादिधर्म्मत्वमभिलप्यते, तस्मान्न प्रधानस्यात्र ज्ञेयत्वमव्यक्तशब्दनिर्दिष्टत्वं वा॥

त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्च॥ ६॥

इतश्च न प्रधानस्याव्यक्तशब्दवाच्यत्वं ज्ञेयत्वं वा यस्मात् त्रयाणामेव पदार्थानामग्निजीवपरमात्मनामस्मिन् ग्रन्थे कठव-

---

यामकाभावादिति तात्पर्यविरोधिशङ्कां निषेधति। वदतीति। अत्र हि तादृशमेव निर्दिष्टमित्यन्वयः, स्पष्टमन्यत्।

किञ्चात्र कठवल्लां प्रधानस्य प्रश्नोत्तरयोरदर्शनाच्च यज्ञ्ज्ञयमित्याह। त्रयाणामिति। मृत्युना नचिकेतसमति त्रीन् वरान् दृणीष्वेत्युक्तः

त्रीषु वरप्रदानसामर्थ्याद्वक्तव्यतयोपन्यासो दृश्यते, तद्विषय ए
च प्रश्नः, नातोऽन्यस्य प्रश्नः उपन्यासो वास्ति । तत्र तावत्

"स त्वमग्निं स्वर्ग्यमध्येषि मृत्यो प्रब्रूहि तं श्रद्दधानाय म

इत्यग्निविषयः प्रश्नः ।

"येयं प्रेते विचिकित्सा मनुष्येऽस्तीत्येके नायमस्तीति चैके
एतद्विद्यामनुशिष्टस्त्वयाहं वराणामेष वरस्तृतीयः" ॥

इति जीवविषयः ।

"अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात् कृताकृतात् ।
अन्यत्र भूताच्च भव्याच्च यत् तत्पश्यसि तद्वद" ॥

इति परमात्मविषयः । प्रतिवचनमपि

"लोकादिमग्निं तमुवाच तस्मै या इष्टका यावतीर्वा यथा वा"

इत्यग्निविषयम् ।

"हन्त त इदं प्रवक्ष्यामि गुह्यं ब्रह्म सनातनम् ।
यथा च मरणं प्राप्यात्मा भवति गौतम" ॥

त्रयाणामेव प्रश्नो नचिकेतसा कृतः उपन्यासश्च मृत्युना कृतो नान्यस्येत्यर्थः । प्रश्नत्रयं क्रमेण पठति । तत्र तावदिति । हे मृत्यो ! स मह्यं दत्तवरस्त्वं स्वर्गहेतुमग्निं स्मरसि प्रेते मृते देहादन्योऽस्ति न वेति संशयोऽस्ति अत एतत् त्वत्तश्च सन्दिग्धं जानीयामित्यर्थः । क्रमेणोत्तरत्रयमाह । प्रतिवचनमपीति । लोकहेतुविराडात्मनोपास्यत्वाल्लोकादिश्चितोऽग्निस्तं मृत्युरुवाच । नचिकेतसे याः स्वरूपतो यावतीः संख्यातो यथा वा क्रमेणाग्निश्चीयते तत्सर्वमुवाचेत्यर्थः । हन्तेदानीं ब्रह्म वक्ष्यामीति जीवप्रश्नं व्यवहितमपि यथा च मरणं प्राप्येत्यादि वाक्यं जीवविषयमुत्तरयोग्यत्वादित्यर्थः । वाक्यार्थस्तु आत्मा मरणं प्राप्य यथा भवति तथा वक्ष्यामीति प्रतिज्ञातमाह । योनिमिति । चराचरदेहप्राप्तौ निमित्तमाह । यथेति । श्रुतमुपासनम् । श्रुते चाद्यचकारो यत इत्यर्थः । एवं त्रया-

योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः।
स्थाणुमन्येऽनुसंयन्ति यथा कर्म यथा श्रुतम्" ॥ इति।

व्यवहितं जीवविषयम्। "न जायते म्रियते वा विपश्चि-दित्यादि बहुप्रपञ्चं परमात्मविषयम्। नैवं प्रधानविषयः प्रश्नोऽस्ति अपृष्टत्वादनुपन्यसनीयत्वं तस्येति। अत्राह, योऽयमात्मविषयः प्रश्नो येयं प्रेते विचिकित्सा मनुष्य इति किं स एवाय मन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादिति पुनरनुकृष्यते, किं वा ततोऽन्योऽयमपूर्वः प्रश्नः उत्थाप्यते इति। किञ्चातः, स एवायं प्रश्नः पुनरनुकृष्यते इति यद्युच्येत तदा द्वयोरात्मविषययोः प्रश्नयोरेकतापत्तेरग्निविषय आत्मविषयश्च द्वावेव प्रश्नावित्यतो न वक्तव्यं त्रयाणां प्रश्नोपन्यासाविति। अथान्योऽयमपूर्वः प्रश्नः उत्थाप्यत इति यद्युच्येत ततो यथैव वरप्रदानव्यतिरेकेण प्रश्नकल्पनाया मदोषः, एवं प्रश्नव्यतिरेकेणापि प्रधानोपन्यासकल्पनायामदोषः स्यादिति, अत्रोच्यते। नैवं वयमिह वरप्रदानव्यतिरेकेण प्रश्नं कञ्चित् कल्पयामः, वाक्योपक्रमसामर्थ्यात्। वरप्र-

णामेवोपन्यासः प्रश्नश्च यतः अतो न प्रधानम् अव्यक्तमिति योजना। उक्तार्थे सूत्रमाक्षिपति। अत्राहेति। एकः प्रश्नः द्वौ प्रश्नौ वेति पक्षद्वये फलितं पृच्छति। किञ्चात इति। सप्तम्यर्थे तसिः। अत्र च पक्षद्वयेऽपि किमित्यर्थः। प्रश्नैक्ये सूत्रासङ्गतिः, भेदे प्रधानस्य श्रौतत्वसिद्धिरिति पूर्ववाद्याह। स एवेत्यादिना। प्रश्नैक्यपक्षमादाय सिद्धान्त्याह। अत्रोच्यत इति। येन प्रधानसिद्धिः स्यादिति शेषः। चतुर्थप्रश्नकल्पने वरत्रित्वोपक्रमविरोधः स्यादिति विवृणोति। वरेत्यादिना। वरप्रदानमुपक्रमो यस्याः सा प्रस्थिताय यमलोकं प्रति प्रेषिताय इतः पुनः मर्त्यलोकं

दानोपक्रमा हि मृत्युनचिकेतःसंवादरूपा वाक्यप्रवृत्तिरासमाप्तेः कठवल्लीनां लक्ष्यते। मृत्युः किल नचिकेतसे पित्रा प्रहिताय त्रीन् वरान् प्रददौ, नचिकेताः किल तेषां प्रथमेन वरेण पितुः सौमनस्यं वव्रे, द्वितीयेनाग्निविद्यां, तृतीयेनात्मविद्यां, येयं प्रेत इति वराणामेष वरस्तृतीय इति लिङ्गात्। तत्र यद्यन्यत्र धर्मादित्यन्योऽयमपूर्वः प्रश्न उत्थाप्येत ततो वरप्रदानव्यतिरेकेणापि प्रश्नकल्पनाद्वाक्यं बाध्येत। "ननु प्रष्टव्यभेदादपूर्वोऽयं प्रश्नो भवितुमर्हति, पूर्वो हि प्रश्नो जीवविषयः, येयं प्रेते विचिकित्सा मनुष्येऽस्ति नास्तीति विचिकित्साभिधानात्, जीवश्च धर्मादिगोचरत्वान्नान्यत्र धर्मादिति प्रश्नमर्हति, प्राज्ञस्तु धर्माद्यतीतत्वादन्यत्र धर्मादिति प्रश्नमर्हतीति, प्रश्नच्छाया च न समाना लक्ष्यते पूर्वस्यास्तित्वनास्तित्वविषयत्वादुत्तरस्य धर्माद्यतीतवस्तुविषयत्वाच्च, तस्मात् प्रत्यभिज्ञानाभावात् प्रश्नभेदः, न पूर्वस्यैवोत्तरत्रानुकर्षणमिति चेत न, जीवप्राज्ञयोरेकत्वाभ्युपगमात्। भवेत् प्रष्टव्यभेदात् प्रश्नभेदो

प्राप्तस्य स मे पिता यथा पूर्वं सुमनाः स्यादिति प्रथमं वव्रे। ननु द्वितीयवरो जीवविद्या तृतीयो ब्रह्मविद्येति प्रश्नभेदः किं न स्यादित्यत आह। येयमिति। प्रेते इत्युपक्रम्य तृतीयत्वोक्तिलिङ्गाज्जीवात्मविद्यैव तृतीयो वरः इत्यर्थः। एवं वाक्योपक्रमे सति प्रश्नान्तरं न युक्तमित्याह। तत्रेति। मरणधर्माद्यस्पर्शलिङ्गाभ्यां प्रष्टव्ययोर्जीवेश्वरयोर्भेदात् प्रश्नभेदसिद्धेर्वाक्यबाधो युक्त इति शङ्कते। नन्वित्यादिना। गोचरत्वादाश्रयत्वात्। न केवलं प्रष्टव्यभेदात् प्रश्नभेदः किन्तु प्रश्नवाक्ययोः सादृश्याभावादपीत्याह। प्रश्नच्छायेति। प्रष्टव्यभेदोऽसिद्ध इति परिहरति। नेत्यादिना। किञ्च ब्रह्मप्रश्ने जन्मादिनिषेधेन जीवस्वरूपं वदन् यम-

यद्यन्यो जीवः प्राज्ञात् स्यात्, न तत्त्वमसि तत्त्वमसीत्यादि-श्रुत्यन्तरेभ्यः । इह चान्यत्र धर्मादित्यस्य प्रश्नस्य प्रतिवचनं "न जायते म्रियते वा विपश्चिदिति" जन्ममरणप्रतिषेधेन प्रतिपाद्यमानं शारीरपरमेश्वरयोरभेदं दर्शयति । सति हि प्रसङ्गे प्रतिषेधो भागी भवति । प्रसङ्गश्च जन्ममरणयोः शरीरसंश्लेषाच्छरीरस्य भवति न परमेश्वरस्य । तथा

"स्वप्नान्तं जागरितान्तञ्च उभौ येनानुपश्यति ।
महान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति" ॥

इति स्वप्नजागरितदृशो जीवस्यैव महत्त्वविभुत्वविशेषणस्य मननेन शोकविच्छेदं दर्शयन् न प्राज्ञादन्यो जीव इति दर्शयति । प्राज्ञविज्ञानाद्धि शोकविच्छेद इति वेदान्तसिद्धान्तः । तथा,

"यदेवेह तदमुत्र यदमुत्र तदन्विह ।
मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति" ॥ इति

स्तयोरैक्यं सूचयतीत्याह । इह चान्यत्रेति । तन्निषेधवाक्ये जीवोऽङ्गीकार-सिद्ध इत्यत आह । सतीति । भागी युक्तः, तस्मादविद्यया जीवस्य प्राप्त-जन्मादिनिषेधेन स्वरूपमुक्तमित्यर्थः । किञ्च जीवो ब्रह्माभिन्नः मोक्ष-हेतुज्ञानविषयत्वात् ब्रह्मवदित्याह । तथा स्वप्नेति । अन्तोऽवस्था येन साक्षिणा प्रमाता पश्यति तमात्मानमिति सम्बन्धः । हेतोरप्रयोजकत्व-माशङ्क्य तमेव विदित्वेत्यादि श्रुतिविरोधमाह । प्राज्ञेति । किञ्चाभेद-सत्ता भेदस्य निन्दितत्वादभेद एव सत्य इत्याह । तथेति । इह देहे यच्चैतन्यं तदेवामुत्र सूर्यादौ, एवमिहामुत्रैकरसे ब्रह्मणि यो नानेव मिथ्या भेदं पश्यति स भेददर्शी मरणान्मरणं प्राप्नोति भयाच्च मुच्यत इत्यर्थः । किञ्च जीवप्रश्नानन्तरं तं दुर्दर्शमिति यदुत्तरमुवाच तेनाप्युत्त-रेणाभेदो गम्यत इति सम्बन्धः । प्रष्टृप्रश्नयोः प्रश्नस्यापि लिङ्गेन प्रष्टुः

जीवप्राज्ञभेददृष्टिमपवदति । तथा जीवविषयस्यास्तित्व-नास्तित्वप्रश्नस्यानन्तरं "अन्यं वरं नचिकेतो वृणीष्व" इत्यारभ्य मृत्युना तैस्तैः कामैः प्रलोभ्यमानोऽपि नचिकेता यदा न चचाल तदैनं मृत्युरभ्युदयनिःश्रेयसविभागप्रदर्शनेन विद्याविद्याविभागप्रदर्शनेन च विद्याभीप्सिनं नचिकेतसं "मन्ये न त्वा कामा बहवोऽलोलुपन्त" इति प्रशस्य प्रश्नमपि तदीयं प्रशंसन् यदुवाच,

"तं दुर्दर्शं गूढमनुप्रविष्टं गुहाहितं गह्वरेष्ठं पुराणम् ।
अध्यात्मयोगाधिगमेन देवं मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहाति" ॥

इति । तेनापि जीवप्राज्ञयोरभेद एवेह विवक्षित इति गम्यते । यत्प्रश्ननिमित्तां प्रशंसां महतीं मृत्योः प्रत्यपद्यत नचिकेता यदि तं विहाय प्रशंसानन्तरमन्यमेव प्रश्नमुपक्षिपेत् अस्थान एव सा सर्वा प्रशंसा प्रसारिता स्यात्, तस्मादयं प्रश्नो

दौर्लभ्यत्वद्योतनात् ब्रह्मत्वसिद्धिरित्याह । अन्यं वरमित्यादिना । पुत्रादिकं वृणीष्वेत्युक्तेऽपि विषयांस्तृणीकृत्यात्मज्ञानात् न चचाल नान्यमस्मान्नचिकेता वृणीत इति श्रवणात् । तदा मन्तुष्टो यमोऽन्यच्छ्रेयोऽन्यदुतैव प्रेय इति भोगापवर्गमार्गयोर्बलवद्प्रतिक्षोपरमे ते विपरीते विषूची अविद्या या च विद्येति दर्शितवानित्यर्थः । श्रेयः प्रियतम स्वर्गादिकं विषूची विरुद्धफले, अविद्या कर्म, विद्या तत्त्वधीः, विद्याभीप्सिन विद्यार्थिनं त्वामहं मन्ये यतः त्वा त्वां बहवोऽपि कामाः पुत्रादयो मया दीयमाना दुर्लभा अपि नालोलुपन्त लोभवन्तं न कृतवन्त इति प्रशस्य स्तुत्वा प्रश्नमपि त्वादृङ्नो भूयान्नचिकेतः प्रष्टेति स्तुतवानित्यर्थः । इयं प्रशंसा प्रश्नभेदपक्षे न घटत इत्याह । यत्प्रश्नेति । यत्प्रश्नेन स्तुतिं लब्धवान् तं प्रश्नं विहाय यद्यन्यमेवोत्थापयेत् तर्ह्यनवसरे स्तुतिः कृता

इत्यस्यैव प्रश्नस्यैतदनुकर्षणमन्यत्र धर्मादिति। यत्तु प्रश्नच्छायावैलक्षण्यमुक्तं तद्दूषणं, तदीयस्यैव विशेषस्य पुनः पृच्छ्यमानत्वात्। पूर्वत्र हि देहादिव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽस्तित्वं पृष्टं उत्तरत्र तु तस्यैवासंसारित्वं पृच्छ्यत इति। यावद्ध्यविद्या न निवर्तते तावद्धर्मादिगोचरत्वं जीवस्य, जीवत्वं च न निवर्तते। तन्निवर्तनेन तु प्राज्ञ एव तत्त्वमसीति श्रुत्या प्रत्याय्यते। न चाविद्यावत्त्वे तदपगमे च वस्तुनः कश्चिद्विशेषोऽस्ति। यथा कश्चित् सन्तमसे पतितां काञ्चिद्रज्जुमहिं मन्यमानो भीतो वेपमानः पलायेत, तञ्चापरो ब्रूयात् मा भैषीः नायमहिः रज्जुरेवेति, स च तदुपश्रुत्याहिकृतं भयमुत्सृजेद्वेपथुं पलायनञ्च न चाहिबुद्धिकाले तदपगमकाले च वस्तुतः कश्चिद्विशेषः स्यात्, तथैवैतदपि द्रष्टव्यं। ततश्च "न जायते म्रियते" वेत्येवमाद्यपि भवति अस्तित्वनास्तित्वप्रश्नस्य प्रतिवचनं, सूत्रन्त्वविद्याकल्पितजीवप्राज्ञभेदापेक्षया योजयितव्यम्। एकत्वेऽपि ह्यात्मविषयस्य प्रश्नस्य, प्रायणावस्थायां व्यतिरिक्तास्तित्वमात्रविचिकित्सनात् कर्तृत्वादिसंसारस्वभावानपोहनाच्च पू-

---

न्यादित्यर्थः। तस्मादिति प्रश्नभेदाभावादित्यर्थः। प्रश्नवाक्ययोः साद्दश्याभावात् प्रश्नभेद इत्युक्तं निरस्यति। यत्त्वित्यादिना। धर्माद्याश्रयस्य जीवस्य ब्रह्मत्वं कथमित्यत आह। यावदिति। अविद्यानाशानन्तरं ब्रह्मत्वं चेदागन्तुकमनित्यञ्च स्यादित्यत आह। न चाविद्यावत्त्व इति। जीवस्य ब्रह्मत्वे स्वाभाविके सति ब्रह्मप्रश्नस्य यदुत्तरं तज्जीवप्रश्नस्यापि भवतीति लाभं दर्शयति, ततश्च न जायत इति जीवब्रह्मैक्ये

र्वस्य पर्यायस्य जीवविषयत्वमुत्प्रेक्ष्यते, उत्तरस्य तु धर्माद्यत्ययसङ्कीर्तनात् प्राज्ञविषयत्वमिति, ततश्च युक्ताऽग्निजीवपरमात्मकल्पना । प्रधानकल्पनायां तु न वरप्रदानं न प्रश्नो न प्रतिवचनमिति वैषम्यं स्यात् ॥

महद्वच्च ॥ ७ ॥

यथा महच्छब्दः साङ्ख्यैः सत्तामात्रेऽपि प्रथमजे प्रयुक्तो न तमेव वैदिकेऽपि प्रयोगेऽभिधत्ते "बुद्धेरात्मा महान् परः" "महान्तं विभुमात्मानं" "वेदाहमेतं पुरुषं महान्तं" इत्येवमादावात्मशब्दप्रयोगादिभ्यो हेतुभ्यः, तथाव्यक्तशब्दोऽपि न वैदिके प्रयोगे प्रधानमभिधातुमर्हति । अतश्च नास्त्यानुमानिकस्य स्मार्तस्य शब्दवत्त्वं ॥

त्रयाणामिति सूत्रं कथमित्यत आह । सूत्रमिति । कल्पितभेदात् प्रश्नभेदकल्पनेत्याह । ततेति । परमात्मनः सकाशात्प्रश्नस्य वैषम्यमनात्मत्वेन तृतीयवरान्तर्भावायोगादिति भावः ॥

श्रौतोऽव्यक्तशब्दो न साङ्ख्यासाधारणतत्त्वगोचरः वैदिकशब्दत्वादाकाशशब्दवदित्याह । महद्वच्चेति । सूत्रं व्याचष्टे । यथेत्यादिना । न चाकाशादिशब्दे व्यभिचारः । आकाशादेर्मतान्तरसाधारणत्वेन साङ्ख्यासाधारणत्वासिद्धेः साध्यस्यापि सत्त्वादिति मन्तव्यम् । सत्तामात्रे इति सत्त्वप्रधानप्रकृतेराद्यपरिणामे निर्विकल्पकबुद्धावित्यर्थः । आत्मा महानित्यात्मशब्दप्रयोगात्, तं मत्वा न शोचति तमसः परस्तादित्यादिना शोकात्ययतमःपरत्वादिभ्यश्च महच्छब्दः साङ्ख्यतत्त्वं नाभिधत्त इति मन्तव्यः । अधिकरणार्थमुपसंहरति । अतश्चेति ॥

चमसवदविशेषात् ॥ ८ ॥

पुनरपि प्रधानवादी अशब्दत्वं प्रधानस्यासिद्धमित्याह, कस्मात् मन्त्रवर्णात्,

"अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां
बह्वीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः ।
अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते
जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः" ॥ इति ।

अत्र हि मन्त्रे लोहितशुक्लकृष्णशब्दैः रजःसत्त्वतमांस्यभिधीयन्ते । लोहितं रजः रञ्जनात्मकत्वात्, शुक्लं सत्त्व प्रकाशात्मकत्वात्, कृष्णं तमः आवरणात्मकत्वात् । तेषां साम्यावस्थावयवधर्मैर्व्यपदिश्यते लोहितशुक्लकृष्णेति । न जायत इति चाजा स्यात्, मूलप्रकृतिरविकृतिरित्यभ्युपगमात् । नन्वजाशब्दः छागायां रूढः । बाढं, सा तु रूढिरिह नाश्रयितुं शक्या विद्याप्रकरणात्, सा च बह्वीः प्रजास्त्रैगुण्यान्विता जनयति, तां प्रकृतिं अजो ह्येकः पुरुषः जुषमाणः प्रीयमाणः

चमसवदविशेषात् । अजाजापदं विषयः, तत् किं प्रधानपरं मायापरं वेति रूढार्थासम्भवात् संशये पूर्वत्राव्यक्तशब्दमात्रेण प्रधानस्याप्रत्यभिज्ञायामप्यत्र त्रिगुणत्वादिलिङ्गोपेतादजापदात् प्रत्यभिज्ञास्तीति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षयति । पुनरपीति । फलं पूर्वपक्षे प्रधानस्य समन्वयासिद्धिः, सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति पूर्ववद्द्रष्टव्यम् । रागद्वेषमोहादिगुणयोगात् लोहितादिशब्दैः रज आदिगुणलाभेऽपि कथं प्रधानलाभ इत्यत आह । तेषां साम्येति । अवयवाः प्रधानस्य रज आदयस्तेषां धर्मा रञ्जकत्वादयः

सेवमानो वाऽनुशेते, तामेवाविद्ययाऽऽत्मत्वेनोपगम्य सुखी दुःखी मूढोऽहमित्यविवेकितया संसरति, अन्यः पुनः अजः पुरुषः उत्पन्नविवेकज्ञानो विरक्तो जहाति एनां प्रकृतिं भुक्तभोगां कृतभोगापवर्गां परित्यजति मुच्यत इत्यर्थः, तस्मात् श्रुतिमूलैव प्रधानादिकल्पना कापिलानामित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। नानेन मन्त्रेण श्रुतिमूलत्वं साङ्ख्यवादस्य शक्यमाश्रयितुम्। न ह्ययं मन्त्रः स्वातन्त्र्येण कञ्चिदपि वादं समर्थयितुमुत्सहते। सर्वत्रापि यया कयाचित् कल्पनयाऽजात्वादिसम्पादनोपपत्तेः सांख्यवाद एवेहाभिप्रेत इति विशेषावधारणकारणाभावात् चमसवत्। यथा हि, अर्वाग्बिलश्चमस ऊर्ध्वबुध्न इत्यस्मिन्मन्त्रे स्वातन्त्र्येणायं नामासौ चमसोऽभिप्रेत इति न शक्यते नियन्तुं सर्वत्रापि यथाकथञ्चिदर्वाग्बिलत्वादिकल्पनोपपत्तेः। एवमिहाप्यविशेषोऽजामेकामित्यस्य मन्त्रस्य, नास्मिन्मन्त्रे प्रधानमे-

---

तैर्निमित्तैर्लोहितादिशब्दैः प्रधानमुच्यत इत्यर्थः। गुणाभेदात् प्रधानलाभ इति भावः। तथाजाशब्दं योजयति। नेति। रूढिर्योगमपहरतीति न्यायेन गृह्यते। नन्विति। रूढ्यसम्भवाद्योग आश्रयणीय इत्याह। बाढमिति। अजाशब्दितप्रकृतित्वपुरुषभेदलिङ्गाभ्यामपि प्रधानमत्यभिप्रेत्याह। सा चेत्यादिना। प्रजायन्त इति प्रजाः महदादयः। त्रैगुण्यं सुखदुःखमोहाः। अनुशयनं विवृणोति। तामेवाविद्ययेति। अविवेकेनेत्यर्थः। विषयधीर्भोगः गुणभिन्नात्मख्यातिरपवर्गः। सिद्धान्तयति। एवं प्राप्त इति। मन्त्रादावपि साधारणाजाशब्दाद्विशेषार्थग्रहो न युक्तः विशेषग्रहहेतोः प्रकरणादेरभावादिति हेतुं व्याख्याय दृष्टान्तं व्याचष्टे।

वाजाभिप्रेतेति शक्यते नियन्तुम्। तत्र त्विदं तच्छिर एष त्वर्वाग्बिलश्चमस ऊर्ध्वबुध्न इति वाक्यशेषाच्चमसविशेषप्रतिपत्तिर्भवति, इह पुनः केयमजा प्रतिपत्तव्येति अत्र ब्रूमः॥

ज्योतिरुपक्रमा तु तथा ह्यधीयत एके ॥ ९ ॥

परमेश्वरादुत्पन्ना ज्योतिःप्रमुखा तेजोऽबन्नलक्षणा चतुर्विधस्य भूतग्रामस्य प्रकृतिभूतेयमजा प्रतिपत्तव्या। तुशब्दोऽवधारणार्थः। भूतत्रयलक्षणैवेयमजा विज्ञेया न गुणत्रयलक्षणा। कस्मात्। तथा ह्येके शाखिनस्तेजोऽबन्नानां परमेश्वरादुत्पत्तिमाम्नाय तेषामेव रोहितादिरूपतामामनन्ति 'यदग्ने रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्य' इति। तान्येवेह तेजोऽबन्नानि प्रत्यभिज्ञायन्ते, रोहितादिशब्दसामा-

---

चमसवदिति। सर्वत्रागिरिगुहादावपि। उत्तरसूत्रं व्यावर्त्यशङ्कामाह। तत्र त्विदमिति॥

चतुर्विधस्य जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जरूपस्येत्यर्थः। ननूक्ता कुतो न ग्राह्येति शङ्क्यते। कस्मादिति। श्रुतेः श्रुत्यन्तरादर्थग्रहो युक्तः। साजात्यान्मूलानपेक्षत्वाच्चेत्याह। तथा हीति। शाखिनश्छान्दोगाः। किञ्च लोहितादिशब्दैरपि द्रव्यलक्षणा न्याय्या अव्यवधानात् न तु रञ्जनीयत्वादिगुणव्यवहिता सत्त्वादिगुणलक्षणेत्याह। लोहितादीनाञ्चेति। ननु शाखान्तरेण शाखान्तरस्थमन्त्रस्य निर्णयः कथमित्यत आह। असन्दिग्धेनेति। सर्वशाखाप्रत्ययन्यायादिति भावः। यथा शाखान्तरवाक्यात्प्रधानपक्षस्तथेहापि श्वेताश्वतरोपनिषदि माया प्रकरणाच्च तद्रूपत्व इत्याह। तथेति। श्रुत्यादौ किं कारणं ब्रह्मेति विमृश्यते, ब्रह्मवादिनो ध्यानाख्ययोगेन परमात्मानमनुप्रविष्टाः सन्तः तत्रैव देवात्मभूतामैक्येनाध्यस्तां परतन्त्रां मायां सत्त्वादिगुणवतीं ब्रह्मणः सकाशमप-

न्यात्, रोहितादीनाञ्च शब्दानां रूपविशेषेषु मुख्यत्वात्, भाक्तत्वाच्च गुणविषयत्वस्य असन्दिग्धेन च सन्दिग्धस्य निगमनं न्याय्यं मन्यन्ते, तथेहापि ब्रह्मवादिनो वदन्ति किं कारणं ब्रह्मेत्युपक्रम्य ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन् देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढामिति, पारमेश्वर्य्याश्च शक्तेः समस्तजगद्विधायिन्या वाक्योपक्रमेऽवगमात्, वाक्यशेषेऽपि

'मायान्तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनन्तु महेश्वरं'। इति।

"यो योनिं योनिमधितिष्ठत्येक" इति च तस्या एवावगमात्, न स्वतन्त्रा काचित् प्रकृतिः प्रधानं नामाजामन्त्रेणाम्नायत इति शक्यते वक्तुं। प्रकरणात् तु सैव दैवी शक्तिरव्याकृतनामरूपा नामरूपयोः प्रागवस्थानेनापि मन्त्रेणाम्नायत इत्युच्यते। तस्याश्च स्वविकारविषयेण त्रैरूप्येण त्रैरूप्यमुक्तं। कथं पुनस्तेजोऽबन्नानां त्रैरूप्येण त्रिरूपाऽजा प्रतिपत्तुं शक्यते।

श्च्यभिचारान्वयः। मायाया एकत्वेऽपि तदंशानां जीवोपाधीनां तत्तज्ज्ञानयोनीनाम् अविद्याख्यानां भेदाद्बोध्या, अव्याकृते अनभिव्यक्ते नामरूपे यस्यां सा। अनेन तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीदिति श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिरुक्ता। तस्यां शक्तौ व्यक्ताव्यक्तकार्यलिङ्गकानुमानं सूचयति। नामेति। मायया रोहितादिरूपवत्त्वं कथमित्यत आह। तस्या इति। विषयः स्वःस्वयः, एवं प्रकरणबलान्मायैव अजेति भाष्यकृन्मतम्। छान्दोग्यश्रुत्या तेजोऽबन्नलक्षणाऽवान्तरप्रकृतिरजेति सूत्रकृन्मतेनोपपन्नव्याख्यानं वक्ष्यते। कथमिति। किं तेजोऽबन्नेष्वजाशब्दो रूढः न जायत इति यौगिको वा नाद्यस्तेष्वजात्वजातेरभावादित्याह। यावतेति। नत

यावता न तावत्तेजोऽबन्नेष्वजाकृतिरस्ति, न च तेजोऽबन्नानां जातिश्रवणादजातिनिमित्तोऽप्यजाशब्दः सम्भवतीति अत उत्तरं पठति॥

कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवदविरोधः॥ १०॥

नायमजाकृतिनिमित्तोऽजाशब्दो नापि यौगिकः किं तर्हि कल्पनोपदेशोऽयं अजारूपकॢप्तिस्तेजोऽबन्नलक्षणायाश्चराचरयोनेरुपदिश्यते। यथा हि लोके यदृच्छया काचिदजा रोहितशुक्लकृष्णवर्णा स्यात् बहुबर्करा सरूपबर्करा च तां च कश्चिदजो जुषमाणोऽनुशयीत कश्चिच्चैनां भुक्तभोगां जह्यादेवमियमपि तेजोऽबन्नलक्षणा भूतप्रकृतिस्त्रिवर्णा बहु सरूपं चराचरलक्षणं विकारजातं जनयति, अविदुषा च क्षेत्रज्ञेनोपभुज्यते, विदुषा च परित्यज्यते इति। न च इदमाशङ्कितव्यमेकः क्षेत्रज्ञोऽनुशेतेऽन्यो जहातीति, अतः क्षेत्रज्ञभेदः पारमार्थिकः परेषामिष्टः प्राप्नोतीति। न हीयं क्षेत्रज्ञभेदप्रति-

---

इत्यर्थः। अतो न रूढ इति शेषः। न द्वितीय इत्याह। न चेति। जातिर्जन्म तदनिरूपणम्॥

लौकिक्या अजायाः सादृश्यकल्पनया तेजोऽबन्नानामजात्वोपदेशाद्गौणोऽयं शब्द इति परिहरति। कल्पनेति। आकृतिर्यदृच्छा। बर्करो बालपशुः। ननु जीवभेदेन प्रधानवादप्रत्यभिज्ञेति तत्राह। न चेदमिति। अनुशयानो [illegible] इत्याह। अविद्वानिति। अज्ञ एव प्रविश्य कृतम् आह। भेदश्रुतिमिति। कल्पनोपदेशे दृष्टान्तं व्याचष्टे। मध्विति। न च लोकस्य सुवर्णत्वाभावेन प्रधानपक्षो न्याय्य इति वाच्यं रूढ्यभिधेयायोगात् तदाश्रित्य [illegible]-

पिपादयिषा किन्तु बन्धमोक्षव्यवस्थाप्रतिपादनविवक्षयैव । प्रसिद्धन्तु भेदं अनूद्य बन्धमोक्षव्यवस्था प्रतिपाद्यते, भेदस्तु उपाधिनिमित्तो मिथ्याज्ञानकल्पितो न पारमार्थिकः,

"एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा"

इत्यादिश्रुतिभ्यः । मध्वादिवत् यथादित्यस्यामधुनो मधुत्वं वाचश्चाधेनोर्धेनुत्वं द्युलोकादीनां चानग्नीनामग्नित्वं इत्येवं जातीयकं कल्प्यते, एवमिदमनजाया अजात्वं कल्प्यत इत्यर्थः, तस्मादविरोधस्तेजोऽबन्नेष्वजाशब्दप्रयोगस्य ॥

न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावादतिरेकाच्च ॥ ११ ॥

एवं परिहृतेऽप्यजामन्त्रे पुनरप्यन्यस्मान्मन्त्रात् साङ्ख्यः प्रत्यवतिष्ठते, यस्मिन् पञ्च पञ्च जना आकाशश्च प्रतिष्ठितः तमेव मन्य आत्मानं विद्वान् ब्रह्मामृतोऽमृतमिति, अस्मिन्मन्त्रे पञ्चपञ्चजना इति पञ्चसंख्याविषयाऽपरा पञ्चसंख्या श्रूयते, पञ्चशब्दद्वयदर्श-

---

त्वाद्गुणश्रुतौ हि वृत्तिराश्रिता भवति। तथा च रोहितादिशब्द-समभिव्याहारानुगृहीतया रूढ्याश्रितया गुणश्रुत्या प्रधाने योगं बाधित्वाऽवान्तरप्रकृतिरजाशब्देन ग्राह्या यथा मध्वादिशब्दैः प्रसिद्धमध्वाद्याश्रितगुणशब्दतया आदित्यादयो गृह्यन्ते तद्वत्, तस्मादजाशब्दं प्रधानमिति सिद्धम् ॥

न संख्योपसंग्रहात्। पञ्चजनशब्दः सांख्यतत्त्वपरोऽन्यपरो वेति योगरूढ्योरनिश्चयात् संशये यथा तत्त्वविद्याधिकारे अजायां तात्पर्याभावादजापदे रूढित्यागस्तथा पञ्चजनेषु तात्पर्याभावाज्जनशब्देन रूढिं त्यक्त्वा तत्त्वानि ग्राह्याणीति हठात्कृतिं सूचयन् सन्नाह

नात् त एते पञ्च पञ्चकाः पञ्चविंशतिः सम्पद्यन्ते। तया च पञ्चविंशतिसंख्यया यावन्तः सङ्ख्येया आकाङ्क्षन्ते तावन्त्येव च तत्त्वानि साङ्ख्यैः सङ्ख्यायन्ते।

"मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृतिविकृतयः सप्त।
षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः॥" इति।

तया श्रुतिप्रसिद्धया पञ्चविंशतिसङ्ख्यया तेषां स्मृतिप्रसिद्धानां पञ्चविंशतितत्त्वानामुपसंग्रहात् प्राप्तं तावत् श्रुतिमत्त्वमेव प्रधानादीनां, ततो ब्रूमः। "न सङ्ख्योपसङ्ग्रहादपि" प्रधा-

---

दाहृत्य पूर्वपक्षयति। एवमित्यादिना। फलं पूर्ववत्, प्राणचक्षुःश्रोत्रान्नमनांसि वाक्यशेषस्थाः पञ्चजनाः पञ्च, तत्र चत्वारः सूत्रम् अन्नं विराट् तयोः कारणमव्याकृतमाकाशश्च यस्मिन्नध्यस्तमेवात्मानममृतं ब्रह्म मन्ये तस्यात्मनो ज्ञानात् विद्वानहममृतोऽस्मीति मन्त्रदृशो वचनम्। नन्वस्तु पञ्चत्वविशिष्टेषु पञ्चजनेषु पुनः पञ्चत्वान्वयात् पञ्चविंशतिसंख्याप्रतीतिस्तावता कथं सांख्यतत्त्वप्राप्तिरित्याशङ्क्य संख्याया धर्म्याकाङ्क्षायां तत्त्वानि प्राप्नुवन्तीत्याह। तयेति। जगतो मूलभूता प्रकृतिस्त्रिगुणात्मकं प्रधानमनादित्वादविकृतिः कस्यचित् कार्य्यं न भवतीत्यर्थः। महदहङ्कारपञ्चतन्मात्राणि इति सप्त प्रकृतयो विकृतयश्च, तत्र महान् प्रधानस्य विकृतिरहङ्कारस्य प्रकृतिः अहङ्कारः तामसः पञ्चतन्मात्राणां शब्दादीनां प्रकृतिः सात्त्विक एकादशेन्द्रियाणां, पञ्च तन्मात्राश्च पञ्चानां स्थूलभूतानामाकाशादीनां प्रकृतयः, पञ्च स्थूलभूतान्येकादशेन्द्रियाणि चेति षोडशसंख्याको गणो विकार एव न प्रकृतिः, तत्त्वान्तरोपादानत्वाभावात्, पुरुषस्तूदासीन इति सांख्यकारिकार्थः। संख्यया तत्त्वानामुपसंग्रहात् श्रुतिमत्त्वमिति प्राप्ते सिद्धान्तयति। नेति। नानात्वविवक्षितमाह। नैषामिति। पञ्चसु पञ्चसु साधारणस्येतरपञ्चकाद्व्यावर्त्तकस्य धर्मस्याभावो नानात्वं विवक्षितमित्यर्थः। यद्यपि ज्ञानकर्मेन्द्रियेषु दशसु ज्ञानकर-

नादीनां श्रुतिमन्त्रप्रतिबाधा कर्त्तव्या, स्यात्, नानाभावात् । नाना ह्येतानि पञ्चविंशतितत्त्वानि, नैषां पञ्चशः पञ्चशः साधारणो धर्मोऽस्ति, येन पञ्चविंशतेरन्तरालेऽपराः पञ्च पञ्च सङ्ख्या निविशेरन्, न ह्येकनिबन्धनमन्तरेण नानाभूतेषु द्वित्वादिकाः सङ्ख्या निविशन्ते । अथोच्येत पञ्चविंशतिसङ्ख्यैवेयमवयवद्वारेणोपलक्ष्यते । यथा,

"पञ्च सप्त च वर्षाणि न ववर्ष शतक्रतुः" । इति ।

द्वादशवार्षिकीमनावृष्टिं कथयन्ति तद्वदिति, तदपि नोपपद्यते । अयमेवास्मिन् पक्षे दोषो यल्लक्षणाऽऽश्रयणीया स्यात् । परश्चात्र पञ्चशब्दो जनशब्देन समस्तः पञ्चजना इति, भाषिकेण स्वरेणैकपदत्वनिश्चयात् । प्रयोगान्तरे च पञ्चानां

णत्वं कर्मधारयत्वञ्च पञ्चकद्वयेऽस्ति पञ्चतन्मात्राणि पञ्च स्थूलभूतानि च तथापि यस्मिन् नित्यात्मन आकाशस्य च पृथगुक्तेः सत्त्वरजस्तमोमहदहङ्काराः पञ्च कर्त्तव्याः मनश्चत्वारि भूतानि च पञ्चान्यस्मिन् पञ्चकद्वये मिथोऽनुवृत्तेतरपञ्चकव्यावृत्तधर्मो नास्तीत्यभिप्रायः । स किमस्य आह । येनेति, धर्मेणेत्यर्थः । तदेव स्फुटयति । न हीति । महासङ्ख्यायामवा-न्तरसङ्ख्याः प्रविशन्ति, यथा द्वावश्विनौ सप्त सप्तर्षयोऽष्टौ वसवश्चेति प्रजा-पतिः सप्तदशेत्यत्राश्विनादिकमादाय द्वित्वादयः प्रविशन्ति नान्यथेत्यर्थः । पञ्चशब्दद्वयेन स्ववाच्यस्य न्यूनसङ्ख्याहारेण सङ्ख्या महासङ्ख्यैव लक्ष्यत इति शङ्कते । अथेति । मुख्यार्थस्य बाधाभावाल्लक्षणा न युक्तेति परिहरति । तदपि नेति । पञ्चजनशब्दयोरसमासमङ्गीकृत्य पञ्चविंशतिसङ्ख्याप्रतीतिर्निरस्ता सम्प्रति समासनिश्चयान्न तत्प्रतीति-रित्याह । परश्चेति । समासहेतुमाह । भाषिकेणेति । अयमर्थः । असमासपक्षे प्रथमः पञ्चशब्द आद्युदात्तः । द्वितीयः सर्वानुदात्तः । सम-

त्वापञ्चजनानामित्येकपदत्वैकस्वरत्वैकविभक्तिकत्वावगमात्, समस्तत्वाच्च न वीप्सा पञ्च पञ्चेति। तेन च पञ्चकद्वयग्रहणं पञ्च पञ्चेति, न च पञ्चसंख्याया एकस्याः पञ्चसंख्ययाऽपरया विशेषणं पञ्चपञ्चका इति, उपसर्जनस्य विशेषणेनासंयोगात्। नन्वापन्नपञ्चसंख्याका जना एव पुनः पञ्चसंख्यया विशेष्यमाणाः पञ्चविंशतिः प्रत्येष्यन्ते। यथा पञ्चपञ्चपूल्य इति पञ्चविंशतिः

शब्दस्यान्तोदात्तः। तथा च न हि तेषु पञ्चजनशब्दयोः समासं विना न्यस्याकारस्योदात्तत्वं पूर्वेषामनुदात्तत्वञ्च घटते। "समासस्य" [पा०६।१।२२३] इति सूत्रेण समासस्यान्तोदात्तविधानात् "अनुदात्तं पदमेकवर्ज्जम्" [पा०६।१।१५८] इति च सूत्रेण यस्मिन् पदे उदात्तः स्वरितो वा यस्य वर्णस्य विधीयते तमेकं वर्ज्जयित्वावशिष्टं तत्पदम् अनुदात्तं भवतीति विधानादेव मान्त्रिकान्तोदात्तस्वरेणैकपदत्वनिश्चयः। भाषिकाख्ये तु शतपथब्राह्मणस्वरविधायकग्रन्थे "स्वरितोऽनुदात्तो वा" इति सूत्रेण यो मन्त्रदशायाम् अनुदात्तः स्वरितो वा स ब्राह्मणदशायामुदात्तो भवतीति अपवाद आश्रितः, तथा चान्त्यादाकारात् पूर्व्वेषामनुदात्तानामुदात्तत्वं ब्राह्मणावस्थायां प्राप्तम्, "उदात्तमनुदात्तमन्त्यम्" इति सूत्रेण मन्त्रदशायाम् उदात्तस्यान्त्यस्य परतन्त्रतयोच्चार्यमाणस्यानुदात्तत्वं विहितं, तथा चात्र नकारादुपरितन आकार आकाशेत्यनेन श्लिष्टतया पठ्यमानोऽनुदात्तो भवति, अयं अन्त्यानुदात्तस्वरः भाषिकत्वेन ब्राह्मणस्वरेणैकपदत्वं निश्चीयत इति। प्रकटार्थकारैस्तु पाठक्रमसिद्धान्तोदात्तस्वरो भाषिक इति व्याख्यातं, तद्व्याख्यानं कल्पतरुकारैर्दूषितम्। अन्त्यानुदात्तं हि समाम्नातारः पञ्चजनशब्दमधीयत इति पाठक्रमसिद्धिरसिद्धेति। तथा पञ्चपञ्चजना इति मान्त्रिकान्तोदात्तः स्वरः अस्मिन् पञ्चपञ्चजना इत्यन्त्यानुदात्तो ब्राह्मणस्वर इति विभागः, उभयथापि ऐकपद्यात् समाससिद्धिरिति। तैत्तिरीयकप्रयोगादप्येकपदत्वमित्याह। प्रयोगान्तरे

पूला प्रतीयन्ते तद्वत्, नेति ब्रूमः, युक्तं यत् पञ्चपूलीशब्दस्य समाहाराभिप्रायत्वात् कतीति सत्यां भेदाकाङ्क्षायां पञ्चपञ्चपूल्य इति विशेषणं, इह तु पञ्चजना इत्यादित एव भेदोपादानात् कतीति असत्यां भेदाकाङ्क्षायां न पञ्च पञ्चजना इति विशेषणं भवेत्, भवदपीदं विशेषणं पञ्चसङ्ख्याया एव भवेत्, तत्र चोक्तो दोषः, तस्मात् पञ्च पञ्चजना इति न पञ्चविंशतितत्त्वाभिप्रायं अतिरेकाच्च न पञ्चविंशतितत्त्वाभिप्रायं, अतिरेको हि भवत्यात्माकाशाभ्यां पञ्चविंशतिसङ्ख्यायाः। आत्मा

चेति। आज्य त्वा त्वां पञ्चानां पञ्चजनानां देवविशेषाणां सम्बन्धि धर्त्राय गृह्णामि इत्यध्याहृत्य मन्त्रशेषः। देवत्रा कर्मणि सम्यग्वद्व्यवस्थितं शरीरं तदेव धर्त्रम् इन्द्रादिसम्भोगाधारत्वात्, तस्मा वै कर्मण्यमिति यजमानोक्तिः, अस्तु समासस्ततः किमत आह। समस्तत्वाच्चेति। आवृत्तिर्वीप्सा तदभावे पञ्चकद्वयाग्रहणात् पञ्चविंशतिसङ्ख्याप्रतीतिरपि नेति भावः। जनपञ्चकमेकं पञ्चकानां पञ्चकं द्वितीयमिति पञ्चपञ्चजना पञ्चपञ्चेति पञ्चकद्वयं नेत्यर्थः। किञ्चासमस्तपक्षेऽपि किं पञ्चपदद्वयोक्तयोः पञ्चत्वयोः परस्परान्वयः किं वा तयोः पृथग्जनैरन्वयः अथवा पञ्चत्वविशिष्टैर्जनैरपरपञ्चत्वस्यान्वयः। नाद्य इत्याह। न च पञ्चसङ्ख्याया इति। विशेषणानन्वयः। अनन्वये हेतुमाह। उपसर्जनत्वेति। अप्रधानानां सर्वेषां प्रधानेन विशेष्येणैवान्वयो वाच्यः, गुणानां परस्परान्वये वाक्यभेदापातादित्यर्थः। द्वितीये दशसङ्ख्याप्रतीतिः स्यात् न पञ्चविंशतिसङ्ख्याप्रतीतिः। तृतीयमुत्थापयति। नन्विति। पञ्चत्वविशिष्टेषु पञ्चत्वान्तरान्वये विशेषणीभूतपञ्चत्वेऽपि पञ्चत्वान्वयात् पञ्चविंशतित्वप्रतीतिरित्यर्थः। दृष्टान्तवैषम्येण परिहरति। नेति ब्रूम इति। पञ्चानां पूलानां समाहार इत्यत्र संख्यापूर्वो द्विगुरिति समासो विहितः। ततो "द्विगोः" [पा०४।१।२१] इति सूत्रेण ङीपो विधानात् तु समाहार-

तावदिह प्रतिष्ठां प्रत्याधारत्वेन निर्दिष्टः, यस्मिन्निति सप्तमीसूचितस्य "तमेव मन्य आत्मानं" इत्यात्मत्वेनानुकर्षणात्। आत्मा च चेतनः पुरुषः, स च पञ्चविंशतावन्तर्गत एवेति न तस्यैवाधारत्वमाधेयत्वं च युज्येत, अर्थान्तरपरिग्रहे वा तत्त्वसङ्ख्यातिरेकः सिद्धान्तविरुद्धः प्रसज्येत। तथा "आकाशश्च प्रतिष्ठितः" इत्याकाशस्यापि पञ्चविंशतावन्तर्गतस्य न पृथगुपादानं न्याय्यं, अर्थान्तरपरिग्रहे चोक्तं दूषणं। कथञ्च सङ्ख्यामात्रश्रवणे सत्यश्रुतानां पञ्चविंशतितत्त्वानामुपसङ्ग्रहः प्रतीयेत, जनशब्दस्य तत्त्वेष्वरूढत्वात्, अर्थान्तरोपसङ्ग्रहेऽपि सङ्ख्योपपत्तेः। कथं तर्हि 'पञ्च पञ्चजना इति, उच्यते, दिक्सङ्ख्ये

प्रतीतौ समाहारः कर्तव्याकाङ्क्षायां सत्यां पञ्चेतिपदान्तरान्वयो युक्तः, पञ्चजना इत्यत्र तु ङीबन्तत्वाभावेन समाहारस्याप्रतीतेः जनानामाकाङ्क्षादित एव पञ्चत्वोपादानात् संख्याकाङ्क्षया अन्वयात् पञ्चेति पदान्तरं नान्वेति आकाङ्क्षाधीनत्वादन्वयस्येत्यर्थः। भेदो विशेषणम्। ननु जनानां निराकाङ्क्षत्वेऽपि सांख्यप्रसिद्धभूतपञ्चत्वानि कर्तव्याकाङ्क्षायां पञ्चत्वान्तरं विशेषणं भवत्विति आशङ्क्य न। भवदपीति। नोपसर्जनस्योपसर्जनान्तरेणान्वयः किन्तु प्रधानेनैवेति नोपसर्जनन्यायविरोध उक्त इतिपरिहरति। तत्त्व चेति। एवं नानाभावादिति व्याख्यातिरेकाच्चेति व्याचष्टे। अतिरेकाच्चेत्यादिना। अतिरेकः आधिक्यं जनशब्दितपञ्चविंशतितत्त्वेषु आत्मान्तर्भूतो न वा नाद्य इत्युक्त्वा द्वितीये दोषमाह। अर्थान्तरेति। तथाकाशं विकल्प्य दूषयति। तथेति। उक्तो दोषः सङ्ख्याधिक्यम्। पञ्चविंशतिजना आत्माकाशौ चेति सप्तविंशतिसङ्ख्या स्यादित्यर्थः। न च कूटस्थजडस्य पृथगाधारतया सेति वाच्यम्, आकाशस्य पृथगुक्तिवैयर्थ्यात् यस्मिन्निति चात्मनि तत्त्वानां प्रतिष्ठोक्तिविरोधाच्च मते स्वतन्त्रप्रधानस्यैवानाधार-

संज्ञायामिति विशेषस्मरणात् संज्ञायामेव पञ्चशब्दस्य जनशब्देन समासः, ततश्च रूढ्यभिप्रायेणैव केचित् पञ्चजना नाम विवक्ष्यन्ते, न सांख्यतत्त्वाभिप्रायेण, ते कतीत्यस्यामाकाङ्क्षायां पुनः पञ्चेति प्रयुज्यते, पञ्चजना नाम केचित्, ते च पञ्चेत्यर्थः सप्तर्षयः सप्तेति यथा। के पुनस्ते पञ्चजना नामेति तदुच्यते॥

प्राणादयो वाक्यशेषात्॥ १२॥

यस्मिन् पञ्च पञ्चजना इत्यत उत्तरस्मिन्मन्त्रे ब्रह्मस्वरूपनिरूपणाय प्राणादयः पञ्च निर्दिष्टाः 'प्राणस्य प्राणमुत चक्षु-

त्वादेव नानास्तीति वाक्यशेषविरोधाच्च नव सत्यहृतवदित्याह। किञ्च पञ्चविंशतिसङ्ख्याप्रतीतावपि न सांख्यतत्त्वानां ग्रहणमित्याह। कथ-मिति। किं जनशब्दात्तत्त्वग्रहः उत पञ्चशब्देनेति कथंशब्दार्थः। नाद्य इत्याह। जनेति। न द्वितीय इत्याह। अर्थान्तरेति। किमन्तःशब्दार्थान्तर-यदर्थकमिदं वाक्यमिति पृच्छति। कथमिति। पञ्च च ते जनाश्चेति कर्म-धारयादिसमासान्तरात् संज्ञासमासस्य प्रौढ्या बलवत्त्वं तावदाह। उच्यत इति। दिग्वाचिनः संख्यावाचिनश्च शब्दाः संज्ञायां गम्यमानायां सुबन्तेनोत्तरपदेन समस्यन्ते यथा दक्षिणाग्निः सप्तर्षय इत्यादि। अयन्तु समासकृतस्वरभेदः पञ्चजनशब्दस्य संज्ञात्वमुक्त्वा संज्ञिकथनार्थं सूत्र-मवतारयति। के पुनस्त इति॥

श्रुतौ उतशब्दोऽप्यर्थः। ये प्राणादिप्रेरकं तत्त्वाधिष्ठानमात्मानं विदुस्ते ब्रह्मविद इत्यर्थः। पञ्चजनशब्दस्य प्राणादिषु कया वृत्त्या प्रयोग इति पृच्छति। कथं पुनरिति। यथा तव तत्त्वेषु जनशब्दस्य लक्षणया प्रयोग-स्तथा मम प्राणादिषु पञ्चजनशब्दस्य लक्षणयेत्याह। तत्त्वमिति। तर्हि कपिलतन्त्रव्याख्यातत्त्वान्येव ग्राह्याणीत्यत आह। समाने त्विति। सन्निहितसजातीयसमानश्रुतिस्था एव ग्राह्याः न तु व्यवहितविजा-

प्राणस्य प्राणमुत चक्षुषश्चक्षुरुत श्रोत्रस्य श्रोत्रमन्नस्यान्नं मनसो ये मनो विदुः” इति तेऽत्र वाक्यशेषगताः सन्निधानात् पञ्चजना विवक्ष्यन्ते। कथं पुनः प्राणादिषु जनशब्दप्रयोगः तत्त्वेषु वा कथं जनशब्दप्रयोगः समाने तु प्रसिद्ध्यतिक्रमे वाक्यशेषवशात् प्राणादय एव गृहीतव्या भवन्ति जनसम्बन्धाच्च प्राणादयो जनशब्दभाजो भवन्ति। जनवचनश्च पुरुषशब्दः प्राणेषु प्रयुक्तः, “ते वा एते पञ्च ब्रह्मपुरुषाः” इति, अत्र “प्राणो ह पिता प्राणो ह माता” इत्यादि च ब्राह्मणं। समासबलाच्च समुदायस्य रूढत्वमविरुद्धं। कथं पुनरसति प्रथमप्रयोगे रूढिः शक्याश्रयितुं शक्या उद्भिदादिवदित्याह। प्रसिद्धार्थसन्निधानेन ह्यप्रसिद्धार्थः शब्दः

तात्पर्यापेक्षसन्निधेः इत्यर्थः। लक्षणाबीजसम्बन्धमाह। जनेति। जनः पञ्चजन इति पर्यायः, पुरुषमित्रादिशब्दवच्च पञ्चजनशब्दस्य प्राणादिलक्षकत्वं युक्तमित्याह। जनवचनश्चेति। ननु जायन्त इति जनाः महदादयः जनकत्वाज्जनः प्रधानमिति। योगसम्भवे किमिति रूढिमाश्रित्य लक्षणप्रयास इत्यत आह। समासेति। यथा अश्वकर्णशब्दस्य वर्णसमुदायस्य वृक्षे रूढिरेवं पञ्चजनशब्दस्य रूढिरेव नावयवशक्त्या योग इत्यर्थः। पूर्वकालिकप्रयोगाभावान्न रूढिरित्याशङ्कते। कथमिति। स्युः पुमांसः पञ्चजना इत्यमरकोषादौ प्रयोगेऽस्त्येव, तद्भावमङ्गीकृत्याह। शक्येति। जनसम्बन्धाच्चेति पूर्वभाष्ये नरेषु पञ्चजनशब्दस्य रूढिमाश्रित्य प्राणादिषु लक्षणोक्ता इह तु भेदवादेन प्राणादिषु रूढिरुच्यत इति मन्तव्यम्। संगृहीतं विवृणोति। प्रसिद्धेत्यादिना। उद्भिदा यजेत पशुकाम इत्यत्रोद्भिच्छब्दः किं गुणविधायकः कर्मनामधेयं वेति संशये खनित्रादावुद्भिच्छब्दस्य प्रसिद्धेर्यागनामत्वे प्रसिद्धिविरोधात् ज्योतिष्टोमे गुणविधिरिति प्राप्ते राद्धान्तः। यजेत

प्रयुज्यमानः समभिव्याहारात् तद्विषयो नियम्यते यथोद्भिदा यजेत, यूपं छिनत्ति, वेदिं करोतीति, तथाऽयमपि पञ्चजन-शब्दः समासान्वाख्यानादवगतसंज्ञाभावः संज्ञाकाङ्क्षी वाक्य-शेषसमभिव्याहृतेषु प्राणादिषु वर्तिष्यते। कैश्चित् देवाः पितरो गन्धर्वा असुरा रक्षांसि च पञ्च जना व्याख्याताः। अन्यैश्चत्वारो वर्णा निषादपञ्चमाः परिगृहीताः। क्वचिच्च यत् पाञ्चजन्यया विशेति प्रजापरः प्रयोगः पञ्चजनशब्दस्य दृश्यते, तत्परिग्रहेऽपीह न कश्चिद्विरोधः। आचार्यस्तु न पञ्चविंशतेस्तत्त्वानामिह प्रतीतिरस्तीत्येवंपरतया प्राणादयो वाक्यशेषादिति जगाद। भवेयुस्तावत् प्राणादयः पञ्च जनाः

यागेनेष्टं भावयेदित्यर्थः। तत्रोद्भिच्छब्दस्य प्रसिद्धस्य तृतीयान्तस्य यागेनेत्य-नेन प्रसिद्धार्थकेन सामानाधिकरण्येन तन्नामत्वं निर्णीयते, उद्भिनत्ति पशून् साधयतीति प्रसिद्धेरविरोधादप्रकृतज्योतिष्टोमे गुणविध्यसम्भवात् तद्वतो गुणवता यागेनेति मत्वर्थसम्बन्धलक्षणाप्रसङ्गाच्चेति कर्मनामै-वोद्भिदित्यर्थः। तथा छिनत्तीति प्रसिद्धार्थच्छेदनयोग्यार्थकशब्दसमभि-व्याहाराद्दारुविशेषो यूपशब्दार्थः। करोतीति समभिव्याहाराद्वेदि-शब्दार्थः संस्कार्योऽस्थण्डिलविशेष इति गम्यते, तथा प्रसिद्धार्थक-प्राणादिशब्दसमभिव्याहारात् पञ्चजनशब्दः प्राणाद्यर्थक इति निर्णय इत्यर्थः। एकदेशिनां मतानिहत्याह। कैश्चिदित्यादिना। शूद्रायां ब्राह्मणाज्जातो निषादः। अन्यां पञ्चजनशब्दस्यार्थान्तरमाह। क्वचि-च्चेति। पाञ्चजन्यया प्रजया विशतीति विट् तया विशा पुरन्दरमिन्द्र-माह्वानार्थं होतारः सृष्टा इति वक्तव्यं जीवातिरिक्तेष्वेषु प्राणादयो वाक्यशे-षादिति सूत्रानुसारेण प्रजायाः परिग्रहेऽपि न विरोध इत्यर्थः। सूत्र-विरोधमाशङ्क्याह। आचार्यस्त्विति। अतः सांख्यतत्त्वातिरिक्तयत्

माध्यन्दिनानां येऽन्नं प्राणादिष्वामनन्ति, काण्वानान्तु कथं प्राणादयः पञ्चजना भवेयुः येऽन्नं प्राणादिषु नामनन्तीति अत उत्तरं पठति॥

ज्योतिषैकेषामसत्यन्ने ॥ १३ ॥

असत्यपि काण्वानामन्ने ज्योतिषा तेषां पञ्चसङ्ख्या पूर्यते। तेऽपि हि 'यस्मिन् पञ्च पञ्चजना' इत्यतः पूर्वस्मिन्मन्त्रे ब्रह्मस्वरूपनिरूपणायैव ज्योतिरधीयते "तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिः" इति। कथं पुनरुभयेषामपि तुल्यवदिदं ज्योतिः पठ्यमानं समानमन्त्रगतया पञ्चसङ्ख्यया केषाञ्चिद्गृह्यते केषाञ्चिन्नेति, अपेक्षाभेदादित्याह। माध्यन्दिनानां हि समानमन्त्रपठितप्राणादिपञ्चजनलाभात् नास्मिन्मन्त्रान्तरपठिते ज्योतिषि अपेक्षा भवति तदलाभात्तु काण्वानां भवत्यपेक्षा, अपेक्षाभेदाच्च

किञ्चिन्मात्रतया पञ्चजनशब्दव्याख्यायामविरोध इति भावः। मन्त्रोत्तरत्वेन सूत्रं गृह्णाति। भवेयुरिति॥

ज्योतिषां सूर्यादीनां ज्योतिस्तद्ब्रह्म देवा उपासत इत्यर्थः। नन्विदं पञ्चमज्योतिःपदोक्तं सूर्यादिकं ज्योतिः माध्यन्दिनेऽप्यस्ति तत्काण्वानां पञ्चत्वपूरणाय गृह्यते नान्येषामिति विकल्पो न युक्त इति शङ्कते। कथं पुनरिति। आकाङ्क्षाविशेषाद्विकल्पो युक्त इत्याह विद्यमाने अपेक्षेति। यथा अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति न गृह्णातीति वाक्यभेदाद्विकल्पस्तद्वदपेक्षाभेदेनाह, न पाठापाठाभ्यां ज्योतिषो विकल्प इत्यर्थः। ननु क्रियायां विकल्पो युक्तः न वस्तुनीति चेत्, सत्यम्, तत्रापि शाखाभेदेन षष्ठा ज्योतिःसहिता वा पञ्च प्राणादयो ब्रह्म प्रतिष्ठिता-

समानेऽपि मन्त्रे ज्योतिषो ग्रहणाग्रहणे, यथा समानेऽप्यतिरात्रे वचनभेदात् षोडशिनो ग्रहणाग्रहणे तद्वत्। तदेवं न तावत् श्रुतिप्रसिद्धिः काचित् प्रधानविषयास्ति, स्मृतिन्यायप्रसिद्धी तु परिहरिष्येते॥

कारणत्वेन चाकाशादिषु यथाव्यपदिष्टोक्तेः॥१४॥

प्रतिपादितं ब्रह्मणो लक्षणं, प्रतिपादितं ब्रह्मविषयं गतिसामान्यं वेदान्तवाक्यानां, प्रतिपादितञ्च प्रधानस्याशब्दत्वम्। तत्रेदमपरमाशङ्क्यते। न जन्मादिकारणत्वं ब्रह्मणो ब्रह्मविषयं वा गतिसामान्यं वेदान्तवाक्यानां प्रतिपादयितुं शक्यं, कस्मात् विगानदर्शनात्, प्रतिवेदान्तं ह्यन्यान्या सृष्टिरुपलभ्यते क्रमादिवैचित्र्यात्, तथा हि क्वचिदात्मन आकाशः सम्भूतः इत्याकाशादिका सृष्टिराम्नायते, क्वचित्तेजआदिका तत्तेजोऽसृज

स मनसाऽनुद्रष्टव्यमिति ध्यानक्रियायां विकल्पोपपत्तिरिति भावः। उक्तं प्रधानस्याशब्दत्वमुपसंहरति। तदेवमिति। तर्हि स्मृतियुक्तिभ्यां प्रधानमेव जगत्कारणमित्यत आह। स्मृतीति॥

कारणत्वेन चाकाशादिषु यथा व्यपदिष्टोक्तेः। पूर्वपक्षेणास्य सङ्गतिं वक्तुं वृत्तमनुवदति। प्रतिपादितमिति। अधिकरणत्रयेण प्रधानस्याशब्दत्वोक्त्या जगत्कारणत्वलक्षणेन ब्रह्मण एव बुद्धिस्थता, तस्मिन्नेव बुद्धिस्थे निर्विशेषे ब्रह्मणि वेदान्तानां समन्वय इति साधितं पूर्वसूत्रसन्दर्भेण। तत्र लक्षणसमन्वययोरसिद्धिरेव श्रुतीनां विरोधदर्शनादित्याक्षेपरूपां सङ्गतिमाह। तत्रेति। न चाविरो-

तेति, क्वचित्प्राणादिका स प्राणमसृजत प्राणाच्छ्रद्धामिति, क्वचिदक्रमेणैव लोकानामुत्पत्तिराम्नायते "स इमाँल्लोकानसृजत। अम्भो मरीचीर्मरमापः" इति, तथा क्वचिदसत्पूर्विका सृष्टिः पठ्यते, "असद्वा इदमग्र आसीत् ततो वै सदजायतेति," "असदेवेदमग्र आसीत् तत्सदासीत् तत्समभवदिति" च, क्वचिदसद्वादनिराकरणेन सत्पूर्विका प्रक्रिया प्रतिज्ञायते "तद्धैक आहुरसदेवेदमग्र आसी" दित्युपक्रम्य, "कुतस्तु खलु सोम्यैवं स्यादिति होवाच कथमसतः सज्जायेतेति, सदेव सोम्येदमग्र आसीदिति," क्वचित् स्वयं कर्तृकैव व्याक्रिया जगतो निग-

अचिन्तायाः द्वितीयाध्याये प्रकृतत्वादिहानध्याये इति वाच्यं, सिद्धे समन्वये स्मृत्यादिमानान्तरविरोधनिरासस्य द्वितीयाध्यायार्थत्वात् तत्पदवाच्यजगत्कारणवादिश्रुतीनां मिथो विरोधाद्वाक्यार्थानिश्चयेन समन्वयासिद्धौ प्राप्तायां तद्बाधकाविरोधचिन्ताया अत्रैव प्रकृतत्वात्। न चैवं सृष्टिश्रुतीनामप्यविरोधोऽत्रैव चिन्तनीय इति वाच्यं, स्वप्नवत् कल्पितसृष्टौ विरोधस्यैवाभावात्। किमर्थं तर्हि द्वितीये तच्चिन्तनं, स्थूलबुद्धिसमाधानार्थं इति ब्रूमः। इह तु सूक्ष्मदृशां वाक्यार्थे समन्वयज्ञानाय तत्पदार्थश्रुतिविरोधः परिह्रियते। यद्यपि त्वं पदार्थश्रुतिविरोधोऽत्र परिहर्तव्यः तथापि प्रथमसूत्रेण वर्णकव्याख्यानसूत्रसारविरोधः परिहृतः, प्रपञ्चस्तु स्थूलबुद्धिसमाधानप्रसङ्गेन करिष्यतीति मन्यते सूत्रकारः। अत्र जगत्कारणश्रुतयो विषयः। ताः किं ब्रह्मणि मानं न वेति संशये सृष्ट्यादिविगानोक्तेः क्रमादिक्रियायां विगानेऽपि कारणे वस्तुन्यविगाना यथा कारणविषयकादिविगानमध्यवसायादप्रामाण्यमिति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षमनुक्त्वा सिद्धान्तयति। अतिवेदान्तविगानादिना। वेदान्तानां समन्वयबाधकाभावादध्यायसङ्गतिः। असदादिपदानां सत्कारणे समन्वयोक्तेः पादसङ्गतिः, पूर्वपक्षे समन्वयासिद्धिः फलं, सिद्धान्ते तत्सिद्धि-

इति, "तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत् तन्नामरूपाभ्यामेव व्याक्रियत इति। एवमनेकधा विप्रतिपत्तेर्वस्तुनि च विकल्पस्यानुपपत्तेर्न वेदान्तवाक्यानां जगत्कारणावधारणपरता न्याय्या, स्मृतिन्यायप्रसिद्धिभ्यां तु कारणान्तरपरिग्रहो न्याय्य इति। एवं प्राप्ते ब्रूमः। सत्यपि प्रतिवेदान्तं सृज्यमानेष्वाकाशादिषु क्रमादिद्वारके विगाने न स्रष्टरि किञ्चिद्विगानमस्ति, कुतः यथाव्यपदिष्टोक्तेः। यथाभूतो ह्येकस्मिन् वेदान्ते सर्वज्ञः सर्वेश्वरः सर्वात्मकोऽद्वितीयः कारणत्वेन व्यपदिष्टः, तथाभूत एव वेदान्तान्तरेष्वपि व्यपदिश्यते, तद्यथा, "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेति" अत्र तावज्ज्ञानशब्देन परेण च तद्विषयेण कामयितृत्ववचनेन चेतनं ब्रह्म

रिति विवेकः। क्रमाक्रमाभ्यां सृष्टिविरोधं तावद्दर्शयति। तथा हि क्वचिदित्यादिना। स परमात्मा लोकानसृजत अम्भ[illegible] द्युलोकोऽम्भःशब्दार्थः। सूर्यरश्मिव्याप्तोऽन्तरीक्षलोको मरीचयः। मरो मर्त्यलोकः। अधस्तनाः पातालकोकाः आप इति श्रुत्यर्थः। सृष्टिविरोधमुक्त्वा कारणविरोधमाह। तथेति। असदनभिव्यक्तनामरूपात्मकं कारणं, ततः कारणात् सदभिव्यक्तम्। एतत्तुल्यार्थं छान्दोग्यवाक्यमाह। असदेवेति। शून्यमेव नेत्याह। तद्धेति। अव्याकृतं ब्रह्मैवासीदित्यर्थः। तद्ब्रह्मात्मना स्थितं जगत् सृष्टिकाले व्यक्तमभिव्यक्तमभवत्। प्रक्रिया सृष्टिः। तथा च कारणे एकवाक्यताभावः। स्मृतिरेव दूषयति। कुत इति। कुतःशब्दयोरर्थमाह। सर्वमिति। अव्यक्तमाह। असदिति। तदिदं जगत् किल तर्हि प्रागासीदसत्कारणात्मकमासीत्। श्रुतीनां विरोधमुपसंहरति। एवमिति। विमत न्यायनिबन्धनं ज्ञानान्तरविद्धप्रधानकारणकत्वं वेदान्तानां न्याय्यमित्याह। ब्रूमीति। तत्र सृष्टौ, विरोधमङ्गीकृत्य स्रष्टरि विरोधं परिहरति।

न्यरूपयदपरप्रयोज्यमीश्वरं कारणमब्रवीत्। तद्विषयेणैव परेणात्मशब्देन शरीरादिकोशपरम्परया चान्तरनुप्रवेशनेन सर्वेषां नः प्रत्यगात्मानं निरधारयत् "बहु स्यां प्रजायेयेति" चात्मविषयेण बहुभवनानुशंसनेन सृज्यमानानां विकाराणां स्रष्टुरभेदमभाषत, तथे"दं सर्वमसृजत यदिदं किञ्चने"ति समस्तजगत्सृष्टिनिर्देशेन प्राक् सृष्टेरद्वितीयं स्रष्टारमाचष्टे, तदत्र यल्लक्षणं ब्रह्म कारणत्वेन विज्ञातं तल्लक्षणमेवान्यत्रापि विज्ञायते। "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्, एकमेवाद्वितीयम्, तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति." "तत्तेजोऽसृजतेति," तथा "आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीन्नान्यत् किञ्चन मिषत् स ऐक्षत लोकान्नु सृजा इति च, एवं जातीयकस्य कारणस्वरूपनिरूपणपरस्य वाक्यजातस्य प्रतिवेदान्तमविगीतार्थत्वात्। कार्यविषयन्तु विगानं दृश्यते क्वचिदाकाशादिका सृष्टिः क्वचित्तेजआदिके-

---

सत्यपीति। आकाशादिषु ब्रह्मणः कारणत्वे विरोधो नैवास्तीति प्रतिज्ञायां हेतुमाह। कुत इति। यथाभूतत्वमेवाह। सर्वज्ञ इति। कारणस्य सर्वज्ञत्वादिकं प्रतिवेदान्तं दृश्यत इत्याह। तद्यथेत्यादिना। तद्विषयेण ब्रह्मविषयेण, चेतनं सर्वज्ञं, तदात्मानं स्वयमकुरुतेति श्रुतेरपरप्रयोज्यत्वम्। तस्माद्वा एतस्मादात्मन इति प्रत्यगात्मत्वं स्वस्य बहुरूपत्वकामनया निमित्तत्वेऽप्यद्वितीयत्वम्। यथा तैत्तिरीयके सर्वज्ञत्वादिकं कारणस्य तथा छान्दोग्यादावपि दृश्यत इत्याह। तदत्र यल्लक्षणमिति, निरवद्यव्यापारम् अविगीतार्थत्वादविरुद्धार्थत्वात् कारणे नास्ति विप्रतिपत्तिरिति शेषः, तथापि कार्ये विरोधात्कारणेऽपि विरोधः स्यादित्यत्र शङ्कां निषेधति। कार्यविषयमित्यादिना। [illegible] प्रमाण-

त्वेवंजातीयकम्। न च कार्यविषयेण विगानेन कारणमपि ब्रह्म सर्ववेदान्तेष्वविगीतमधिगम्यमानमविवक्षितं भवितुमर्हतीति शक्यते वक्तुं, अतिप्रसङ्गात्। समाधास्यति चाचार्यः कार्यविषयं विगानं 'न वियदश्रुते'रित्यारभ्य। भवेदपि कार्यस्य विगीतत्वं अप्रतिपाद्यमानत्वात्, न ह्ययं सृष्ट्यादिप्रपञ्चः प्रतिपिपादयिषितः। न हि तत् प्रतिबद्धः कश्चित् पुरुषार्थो दृश्यते श्रूयते वा, न च कल्पयितुं शक्यते। उपक्रमोपसंहाराभ्यां तत्र तत्र ब्रह्मविषयैर्वाक्यैः साकमेकवाक्यताया गम्यमानत्वात्। दर्शयति च सृष्ट्यादिप्रपञ्चस्य ब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थतां, "अन्नेन सोम्य शुङ्गेनापोमूलमन्विच्छाद्भिः सोम्य शुङ्गेन तेजोमूलमन्विच्छ तेजसा सोम्य शुङ्गेन सन्मूलमन्विच्छेति। मृदा-

---

अन्यथात्वेन सोऽहमिति प्रत्यभिज्ञायमाने दृश्यार्थेऽपि नानात्वं प्रसज्येतेत्याह अतिप्रसङ्गादिति। सृष्टिविरोधमङ्गीकृत्य कारणे न विरोध इत्युक्तम्, अधुनाङ्गीकारं त्यजति समाधास्यति चेति। किमर्थं तर्हि श्रुतयः सृष्टिमन्यथान्यथा वदन्तीत्यत आह सृष्टावतात्पर्यमापादयत्याह। भवेदित्यादिना। अतात्पर्यार्थविरोधो न दोषायेत्यतात्पर्यं साधयति। न हीति। फलवद्ब्रह्मवाक्यशेषत्वेन सृष्टिवाक्यानामर्थवत्त्वसम्भवात् न तेषां पृथक् फलं कल्प्यं वाक्यभेदापत्तेरित्याह। न च कल्पयितुमिति। न्यायादेकवाक्यत्वं सिद्धं श्रुतिरपि दर्शयतीत्याह। दर्शयति चेति। शुङ्गेन कार्येण लिङ्गेन कारणब्रह्मज्ञानार्थत्वं सृष्टिश्रुतेर्गम्यते। कारणस्याद्वयत्वज्ञानं फलान्तरमाह। मृदादीति। एवं निष्फलायामन्यार्थायां सृष्टौ तात्पर्याभावाद्विरोधो न दोष इत्युक्त्वा दृष्टान्तमाह। तथा चेति।

दिदृष्टान्तैश्च कार्यस्य कारणेनाभेदं वदितुं सृष्ट्यादिप्रपञ्चः श्राव्यत इति गम्यते। तथा च सम्प्रदायविदो वदन्ति,

"मृल्लोहविस्फुलिङ्गाद्यैः सृष्टिर्या चोदिताऽन्यथा।
उपायः सोऽवताराय नास्ति भेदः कथञ्चन"॥ इति।

ब्रह्मप्रतिपत्तिसम्बद्धं तु फलं श्रूयते "ब्रह्मविदाप्नोति परं" "तरति शोकमात्मवित्" "तमेव विदित्वा अतिमृत्युमेति" इति च प्रत्यक्षावगमं चेदं फलं "तत्त्वमसि" इत्यसंसार्यात्मत्वप्रतिपत्तौ सत्यां संसार्यात्मत्वव्यावृत्तेः। यत् पुनः कारणविषयं विगानं दर्शितं "असद्वा इदमग्र आसीत्" इत्यादि तत् परिहर्तव्यम्। अत्रोच्यते।

समाकर्षात् ॥ १५ ॥

असद्वा इदमग्र आसीदिति नात्रासन्निरात्मकं कारणत्वेन श्राव्यते। यतोऽसन्नेव स भवत्यसत् ब्रह्मेति वेद चेदस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदुरित्यसद्वादापवादेनास्तित्वल-

---

अन्यथाऽन्यथेति वीप्सा द्रष्टव्या। अवताराय ब्रह्मधीजन्मने, अतस्तदन्यथात्वेऽपि ब्रह्मणि न भेदः येनेन विगानमित्यर्थः। ब्रह्मज्ञानस्य सृष्टिशेषित्वशङ्कां निरस्य तस्य फलमाह। ब्रह्मेति। श्रूयते-त्यन्वयः। एवं सृष्टिद्वारकं विरोधमपनुद्य समाधाय कारणस्य सद्-रूपत्वादिना वाक्यश्रुतिविरोधनिरासार्थं सूत्रमादत्ते। यत् पुनरिति। यतोऽस्तित्वलक्षणं ब्रह्म निर्धार्य तस्मिन्नेव श्लोकमुदाहरति अतोऽत्र श्लोके निरात्मकमसद्वा श्राव्यत इति योजना। तद्वत् तत्र सदात्मनि श्लोको सम्बद्धो भवति॥

सदात्मप्रकरणादतीन्द्रियार्थवाचकपदेन ब्रह्म उच्यत इत्याह।

यथा ब्रह्मान्नमयादिकोशपरम्परया प्रत्यगात्मानं निर्धार्य "सोऽकामयतेति" तमेव प्रकृतं समाकृष्य सप्रपञ्चां सृष्टिं तस्मात् श्रावयित्वा "तत् सत्यमित्याचक्षत" इति चोपसंहृत्य "तदप्येष श्लोको भवति" इति तस्मिन्नेव प्रकृतेऽर्थे श्लोकमिममुदाहरत्य "असद्वा इदमग्र आसीदिति।" यदि त्वसन्निरात्मकमसदभिप्रेयेत ततोऽन्यसमाकर्षणेऽन्यस्योदाहरणादसम्बद्धं वाक्यमापद्येत। तस्मान्नामरूपव्याकृतवस्तुविषयः प्रायेण सच्छब्दः प्रसिद्ध इति तद्व्याकरणाभावापेक्षया प्रागुत्पत्तेः सदेव ब्रह्मासदिवासीदित्युपचर्यते। एषैवासदेवेदमग्र आसीदित्यत्रापि योजना, "तत् सदासीदिति" समाकर्षणात्। अत्यन्ताभावाभ्युपगमे हि तत् सदासीदिति किं समाकृष्येत। "तद्धैक आहुरसदेवेदमग्र आसी"दित्यत्रापि न श्रुत्यन्तराभिप्रायेणायमेकीयमतोपन्यासः क्रियायामिव वस्तुनि विकल्पस्यासम्भवात्। तस्माच्छ्रुतिपरिगृहीतसत्पक्षदार्ढ्यायैवायं मन्दमतिपरिकल्पितस्यासत्पक्षस्योपन्यस्य निरास इति द्रष्टव्यम्। "तद्धेदं तर्ह्य-

---

तस्मादिति। न च प्रधानमेव लक्ष्यतामिति वाच्यम्। चेतनार्थकब्रह्मादिशब्दानामनेकेषां लक्षणागौरवादिति भावः। निर्णीतश्रुतौ सूत्रं योजयित्वा छान्दोग्यादौ योजयति। एषैवेति। सदेकार्थकतत्पदेन पूर्वोक्तासतः समाकर्षान्न शून्यत्वमसत्त्वम्(?)। नन्वसदवस्था न युक्ता श्रुतिभेदे च शाखाभेदेनोदितानुदितहोमवद्विकल्पस्य दर्शितत्वादित्यत आह। तद्धैक इति। एके शाखिन इत्यर्थो न भवति, किन्त्वनादिसंसारचक्रस्था वेदबाह्या इत्यर्थः। शून्यनिरासेन श्रुतिभिः सदाद्वैतवेदान्तानां विरोधस्फूर्तिनिरासाय चर्चा युक्तेति भावः। यदुक्तं कश्चिदकर्त्तृका सृष्टिः कथितेति तत्राह। तद्धेदमिति। अव्यक्तः

व्याकृतमासी”दित्यत्रापि न निरध्यक्षस्य जगतो व्याकरणं कथ्यते। “स एष इह प्रविष्ट आनखाग्रेभ्य” इत्यध्यक्षस्य व्याकृतकार्यानुप्रवेशित्वेन समाकर्षात्, निरध्यक्षे व्याकरणाभ्युपगमे ह्यनन्तरेण प्रकृतावलम्बिना स इत्यनेन सर्वनाम्ना कः कार्यानुप्रवेशित्वेन समाकृष्येत। चेतनस्य चायमात्मनः शरीरेऽनुप्रवेशः श्रूयते, अनुप्रविष्टस्य चेतनत्वश्रवणात्, “पश्यंश्चक्षुः शृण्वन् श्रोत्रं मन्वानो मनः” इति। अपि च यादृशमिदमद्यत्वे नामरूपाभ्यां व्याक्रियमाणं जगत् साध्यक्षं व्याक्रियते, एवमादिसर्गेऽपीति गम्यते, दृष्टविपरीतकल्पनानुपपत्तेः। श्रुत्यन्तरमपि “अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीति” साध्यक्षामेव जगतो व्याक्रियां दर्शयति। व्याक्रियतेत्यपि कर्मकर्तरि लकारः सत्येव परमेश्वरे कर्त्तरि सौकर्यमपेक्ष्य द्रष्टव्यः। यथा लूयते केदारः स्वयमेवेति सत्येव पूर्णके लवितरि। यद्वा कर्म्मण्येवैष लकारः अर्थाक्षिप्तं कर्त्तारमपेक्ष्य द्रष्टव्यः, यथा गम्यते ग्राम इति॥

कर्त्ता। ननु कर्त्तभाव एव पराकृष्यते इत्यत आह। चेतनस्य चायमिति। चक्षुर्द्रष्टा श्रोत्रं श्रोता मनो मन्तेत्युच्यते इत्यर्थः। अ व्याकृतार्थं सकर्त्तृकं कार्यत्वात् घटवदित्याह। अपि चेति। अद्यत्वे इदानीम्। ननु कर्म्मकारकादन्यस्य कर्त्तुः इत्थं कर्त्तृत्व एव कर्त्तृवाचिलकारो विरुद्ध इत्यत आह। व्याक्रियत इति। अनायासेन सिद्धिमपेक्ष्य कर्म्मणः कर्त्तृत्वमुपचर्य्यते इत्यर्थः। व्याक्रियते जगत् स्वयमेव निष्पन्नमिति व्याख्याय केनचिद्व्याकृतमिति व्याचष्टे। यद्वेति। अतः श्रुतीनामविरोधात् कारणद्वारा समन्वय इति सिद्धम्॥

जगद्वाचित्वात् ॥ १६ ॥

कौषीतकिब्राह्मणे बालाक्यजातशत्रुसंवादे श्रूयते, “यो वै बालाक एतेषां पुरुषाणां कर्ता, यस्य वै तत् कर्म्म, स वै वेदितव्यः” इति [कौ०ब्रा० अ०४। कं०१८।]। तत्र किं जीवो वेदितव्यत्वेनोपदिश्यते, उत मुख्यः प्राणः, उत परमात्मेति विषयः, किं तावत् प्राप्तं प्राण इति कुतः “यस्य वै तत् कर्मेति” श्रवणात्, परिस्पन्दलक्षणस्य च कर्मणः प्राणाश्रयत्वात्, वाक्यशेषे चा“स्मिन् प्राण एवैकधा भवतीति” प्राणशब्दश्रवणात् प्राणशब्दस्य च मुख्ये प्राणे प्रसिद्धत्वात्, ये चैते पुरस्ताद्बालाकिना“ऽऽदित्ये पुरुषश्चन्द्रमसि पुरुष” इत्येवमादयः पुरुषा निर्दिष्टाः तेषामपि भवति प्राणः कर्ता प्राणावस्थाविशेषत्वादादित्यादिदेवतात्मनां ‘कतम एको देव इति प्राण इति स

जगद्वाचित्वात् विषयमाह। कौषीतकीति। बलाकाया अपत्यं बालाकिर्ब्राह्मणस्तं प्रति राजोवाच। यो वा इति। न केवलमादित्यादीनां कर्त्ता किन्तु सर्व्वस्य जगत इत्याह। यस्येति। एतज्जगद्यस्य कर्म्म क्रियते इति व्युत्पत्त्या कार्य्यमित्यर्थः। कर्म्मेतिशब्दस्य योगरूढिभ्यां संशयमाह। तत्रेति। पूर्व्वत्रैकवाक्यत्वस्य घटादिशब्दवादसच्छब्दो नीतः, इह तु वाक्यभेदात् ब्रह्म ते ब्रवाणीति बालाकिवाक्यस्थब्रह्मशब्देन प्राणादिशब्दो ब्रह्मपरत्वेन नेतुमशक्य इति प्रत्युदाहरणेन पूर्व्वपक्षमाह। किं तावदिति। पूर्व्वपक्षे वाक्यस्य प्राणाद्युपास्तिपरत्वाद्ब्रह्मणि समन्वयासिद्धिः सिद्धान्ते ब्रह्मणि समन्वयसिद्धिरिति फलम्। क्व पुरुषौ इतीति-शेषः। श्रुतं पुरुषकर्तृत्वं प्राणस्य कर्तव्यतया आह। ये चैत इति। प्राणात्मकप्राणस्य विकाराः सूर्य्यादय इत्यत्र मानमाह। कतम इति। यस्य महिमानः सर्व्वे देवा इति पूर्व्ववाक्ये दर्शितं यतः सर्व्वदेवात्मकत्वात्

ब्रह्मेत्याचक्षते” इति श्रुत्यन्तरप्रसिद्धेः। जीवो वा अयमिह वेदितव्यतयोपदिश्यते तस्यापि धर्माधर्मलक्षणं कर्म शक्यते श्रावयितुं यस्य वै तत् कर्मेति सोऽपि भोक्तृत्वाद्भोगोपकरणभूतानामेतेषां पुरुषाणां कर्तोपपद्यते, वाक्यशेषे च जीवलिङ्गमवगम्यते। यत्कारणं, वेदितव्यतयोपन्यस्तस्य पुरुषाणां कर्तुर्वेदनायोपेतं बालाकिं प्रतिबुबोधयिषुरजातशत्रुः सुप्तं पुरुषमामन्त्र्यामन्त्रणशब्दाश्रवणात् प्राणादीनामभोक्तृत्वं प्रतिबोध्य यष्टिघातोत्थापनात् प्राणादिव्यतिरिक्तं जीवं भोक्तारं प्रतिबोधयति। तथा परस्तादपि जीवलिङ्गमवगम्यते। तद्यथा “श्रेष्ठी स्वैर्भुङ्क्ते यथा वा स्वाः श्रेष्ठिनं भुञ्जन्त्येवमेवैष प्रज्ञात्मैतैरात्मभिर्भुङ्क्ते एवमेवैत आत्मान एतमात्मानं भुञ्जन्ति” इति

स प्राणो ब्रह्म यत्परीक्ष्यं शास्त्रैकवेद्यत्वादित्यर्थः। पूर्वपक्षान्तरमाह। जीवो वेति। यत्कारणं यस्माज्जीवं बोधयति तस्मादस्ति सुप्तोत्थापनं जीवलिङ्गमिति योजना। तौ ह पुरुषं सुप्तमाजग्मतुः तं राजाह बृहन्पाण्डरवासः सोम राजन्नित्यामन्त्र्य सम्बोध्य सम्बोधनानभिज्ञत्वेन तु प्राणादेरनात्मत्वमुक्त्वा यष्टिघातेनोत्थाप्य जीवं बोधितवानित्यर्थः। श्रेष्ठी प्रधानः स्वैर्भृत्यैर्ज्ञातिभिरुपकृतं भुङ्क्ते स्वाः ज्ञातयश्च तमुपजीवन्ति। एवं जीवोऽपि वागादिभिः प्रकाशादिना भोगोपकरणैर्भुङ्क्ते ते च हविर्भक्षणादिना जीवमुपजीवन्तीत्युक्तं भोक्तृत्वं जीवलिङ्गम्। ननु प्राण एवैकधा भवतीति श्रुतः प्राणशब्दो जीवे कथमित्यत आह। प्राणभृत्त्वाद्वेति। सूत्राक्षरैरेव सिद्धान्तयति। एवमिति। यच्च बालाकिर्ब्रह्मत्वेन मया अदितिलिङ्गरूपान् पुरुषानुक्त्वा राज्ञा निरस्तस्तूष्णीं स्थितः, त्वयुक्तं ब्रह्म वक्ष्यामीत्युक्त्वा राज्ञोऽप्यमानं ब्रह्मोक्तिं वक्तृत्वमन्यथा राज्ञोऽपि मृषावादित्वप्रसङ्गादित्याह। यदि वेऽपीति। वेदितव्यो-

[कौ० ब्रा० अ०४। कं०२०।] प्राणभृत्त्वाच्च जीवस्योपपन्नं प्राणभृत्त्वम्। तस्माज्जीवमुख्यप्राणयोरन्यतर इह वेदितव्यो न परमेश्वरः, तल्लिङ्गानवगमादिति एवं प्राप्ते ब्रूमः। परमेश्वर एवायमेतेषां पुरुषाणां कर्ता स्यात्, कस्मात्, उपक्रमसामर्थ्यात्, इह हि बालाकिरजातशत्रुणा सह ब्रह्म ते ब्रवाणि इति सम्वदितुमुपचक्रमे, स च कतिचिदादित्याद्यधिकरणान् पुरुषान् मुख्यब्रह्मदृष्टिभाज उक्त्वा तूष्णीं बभूव, तमजातशत्रुः मृषा वै खलु मा सम्वदिष्ठा, ब्रह्म ते ब्रवाणीत्यमुख्यब्रह्मवादितयापोद्य तत्कर्तारमन्यं वेदितव्यतयोपचिक्षेप। यदि सोऽप्यमुख्यब्रह्मदृष्टिभाक् स्यादुपक्रमो बाध्येत, तस्मात् परमेश्वर एवायं भवितुमर्हति। कर्तृत्वञ्चैतेषां पुरुषाणां न परमेश्वरादन्यस्य स्वातन्त्र्येणावकल्पते। यस्य वै तत् कर्मेत्यपि नायं परिस्पन्दलक्षणस्य धर्माधर्मलक्षणस्य वा कर्मणो निर्देशः, तयो

ऽपीत्यर्थः। मुख्यं पुरुषकर्तृत्वं ब्रह्मण एव लिङ्गं प्राणजीवयोर्लिङ्गमन्यत्वेनास्य तत्त्वादित्याह। कर्तृत्वञ्चेति। यदुक्तं चलनादृष्टयोर्वाचकः कर्मशब्दः प्राणजीवयोरुपस्थापक इति तत्राह। यस्येति। अनेकार्थकात् कर्मशब्दादन्यतरार्थस्य प्रकरणादुपपदाद्वा ग्रहणं न्याय्यम्। अत्र प्रकरणोपपदयोरसत्त्वात् कस्य ग्रहणमिति संशये पुरुषकर्तृपदसान्निध्यात् क्रियत इति योगाज्जगद्ग्रहणमित्यर्थः। एतत्कर्मेति सन्निहितपरामर्शात् पुरुषाः पूर्वोक्ताः कर्मशब्देन निर्दिश्यन्तामित्यत आह। नापीति। पौनरुक्त्यापातात् पुरुषाणां नपुंसकैकवचनेन परामर्शायोगाच्चेत्यर्थः। ननु पुरुषोत्पादकस्य कर्तुर्व्यापारः करोत्यर्थः उत्पादनं तस्य फलं पुरुषजन्म तदन्यतराभिधायी कर्मशब्दोऽस्त्वित्यत आह। नापीति। कर्तृशब्देनेति क्रिया-

रन्यतरस्याप्रकृतत्वात् असंशब्दितत्वाच्च। नापि पुरुषाणामयं निर्देशः, एतेषां पुरुषाणां कर्तेत्येव तेषां निर्दिष्टत्वात्, लिङ्गवचनविगानाच्च। नापि पुरुषविषयस्य करोत्यर्थस्य क्रियाफलस्य वायं निर्देशः, कर्तृशब्देनैव तयोरुपात्तत्वात्। परिशेषात् प्रत्यक्षसन्निहितं जगत् सर्वनाम्नैतच्छब्देन निर्दिश्यते, क्रियत इति च तदेव जगत्कर्म। ननु जगदप्यप्रकृतमसंशब्दितञ्च, सत्यमेतत्, तथाप्यसति विशेषोपादाने साधारणेनार्थेन, सन्निधानेन सन्निहितवस्तुमात्रस्यायं निर्देश इति गम्यते न विशिष्टस्य कस्यचित्, विशेषसन्निधानाभावात्। पूर्वत्र च जगदेकदेशभूतानां पुरुषाणां विशेषोपादानादविशेषितं जगदेवेहोपादीयत इति गम्यते। एतदुक्तं भवति, य एतेषां पुरुषाणां जगदेकदेशभूतानां कर्ता, किमनेन विशेषेण, यस्य वा कृत्स्नमेव जगदविशेषितम् कर्मेति। वाशब्द एकदेशावच्छिन्नकर्तृत्वव्यावृत्त्यर्थः। ये बालाकिना ब्रह्मत्वाभिमताः

फलाभ्यां विना कर्तृत्वायोगात् कर्तृशब्देनैव तयोर्ग्रहणसिद्धेः। जगतोऽपि प्रकरणोपपदे न स्त इत्युक्तमङ्गीकरोति। सत्यमिति। प्रकरणादिकं हि सर्वनाम्नः संकोचकं तदसति सामान्येन बुद्धिस्थं सर्वमेव गृह्यते, अत एव संकोचकाभावात् सर्वार्थकेन सर्वनाम्ना बुद्धिस्थकार्यमात्रस्य कर्मशब्दो वाचक इत्याह। तथापीति। किञ्च जगदेकदेशोक्त्या जगत्कर्तृत्वमित्याह। पूर्वत्रेति। जगदुपादाने पुरुषाणामपि पश्चात् पृथगुक्तिर्व्यर्थेत्याह। एतदुक्तमिति। य वेदितव्य इति सम्बन्धः। कृत्स्नजगन्निष्ठफलं कर्तृत्वमिति भाष्यविशिष्टार्थो वाशब्दः। आदित्यादिभोक्तृत्वात्मनः परिच्छिन्नकार्यकर्तृत्वम् यथा मात्रापदः परि-

पुरुषाः कीर्तितास्तेषामब्रह्मत्वख्यापनाय विशेषोपादानम्, एवं ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेन सामान्यविशेषाभ्यां जगतः कर्ता वेदितव्यत्वेनोपदिश्यते, परमेश्वरश्च सर्वजगतः कर्ता सर्ववेदान्तेष्ववधारितः॥

जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेत्तद्व्याख्यातं॥१७॥

अथ यदुक्तं वाक्यशेषगतात् जीवलिङ्गात् मुख्यप्राणलिङ्गाच्च तयोरेवान्यतरस्येह ग्रहणं न्याय्यं न परमेश्वरस्येति तत्परिहर्तव्यम्। अत्रोच्यते, परिहृतं चैतत् नोपासात्रैविध्यादाश्रितत्वादिह तद्योगादित्यत्र। त्रिविधं ह्युपासनमेवं सति प्रसज्येत, जीवोपासनं मुख्यप्राणोपासनं ब्रह्मोपासनं चेति। न चैतत् न्याय्यं, उपक्रमोपसंहाराभ्यां हि ब्रह्मविषयत्वमस्य वाक्यस्यावगम्यते। तत्रोपक्रमस्य तावत् ब्रह्मविषयत्वं दर्शितं। उपसंहारस्यापि निरतिशयफलश्रवणात् ब्रह्मविषयत्वं दृश्यते "सर्वान् पाप्मनोऽपहत्य सर्वेषां च भूतानां श्रैष्ठ्यं स्वाराज्यमा-

---

व्राजकान्यविषयः तथात्र कर्मपदः पुरुषान्यजगद्वाचीत्याह। एव-मिति। अस्तु जगत्कर्ता वेदितव्यः परमेश्वरस्य किमायातमित्यत आह। परमेश्वरेति।

सिद्धान्तसूत्रं पूर्वपक्षबीजमनूद्य दूषयति। जीवमुख्यप्राण-लिङ्गान्नेति चेत्तद्व्याख्यातमिति। उक्तमेव स्मारयति। त्रिविधमिति। [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] भेदः प्रसजति। एकवाक्यत्वे वाक्यभेदो हि [illegible] [illegible], चेद्

धिपत्यं पर्येति य एवं वेद" इति। नन्वेवं सति प्रतर्दनवाक्यनिर्णयेनैवेदमपि वाक्यं निर्णीयेत, न निर्णीयते "यस्य वैतत् कर्मेत्यस्य ब्रह्मविषयत्वेन तत्रानिर्धारितत्वात्, तस्मादत्र जीवमुख्यप्राणशङ्का पुनरुत्पद्यमाना निवर्त्त्यते। प्राणशब्दोऽपि ब्रह्मविषयो दृष्टः "प्राणबन्धनं हि सोम्य मनः" इत्यत्र, जीवलिङ्गमप्युपक्रमोपसंहारयोर्ब्रह्मविषयत्वादभेदाभिप्रायेण योजयितव्यम्॥

अन्यार्थन्तु जैमिनिः प्रश्नव्याख्यानाभ्यामपि चैवमेके॥ १८॥

अपि च नैवात्र विवदितव्यं, जीवप्रधानं वा इदं वाक्यं स्यात् ब्रह्मप्रधानं वेति, यतोऽन्यार्थं (जीवपरामर्शं) ब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थं अस्मिन् वाक्ये जैमिनिराचार्यो मन्यते, कस्मात्, प्रश्नव्याख्यानाभ्यां, प्रश्नस्तावत् सुप्तपुरुषबोधनेन प्राणादिव्यतिरिक्ते जीवे प्रतिबोधिते पुनर्जीवव्यतिरिक्तविषयो दृश्यते, "क्वैष एतद्बालाके पुरुषोऽशयिष्ट, क्व वा एतदभूत्, कुत एतदागादिति। [कौ० ब्रा० अ०४। कं०१९] प्रतिवचनमपि "यदा सुप्तः

पुनरुक्तिः स्यादिति शङ्कते। नन्वेवमिति। कर्मशब्दस्य कृत्या पूर्वपक्षप्राप्तौ तन्निरासार्थमस्यारम्भो युक्त इत्याह। नेत्यादिना। प्राणशब्द-जीवलिङ्गयोर्गतिमाह। प्राणशब्दोऽपि॥

ननु जीवः जीवलिङ्गेन ब्रह्मैव लक्ष्यते इत्युक्तम्, इदानीं तल्लिङ्गेन जीवोक्तिद्वारा ब्रह्म ग्राह्यमित्याह। अन्यार्थमिति। जीवपरामर्शस्य जीवाधिकरणब्रह्मज्ञानार्थत्वे प्रश्नमाह। क्वैष इति। हे बालाके! एष कथमं विशेषविज्ञानाभावरूपं यथा स्यात्तथैव पुरुषः क्वाशयिष्ट कस्मि-न्नधिकरणे शयनं तत्त्वाभिमर्शः। एकीभावावस्थानार्थं पृच्छति।

स्वप्नं न कंचन पश्यत्यथास्मिन् प्राण एवैकधा भवति' इत्यादि, 'एतस्मादात्मनः सर्वे प्राणा यथायतनं विप्रतिष्ठन्ते, प्राणेभ्यो देवा देवेभ्यो लोका इति च [कौ० ब्रा० अ०४ कं०१९ । २०] सुषुप्तिकाले च परेण ब्रह्मणा जीव एकतां गच्छति, परस्माच्च ब्रह्मणः प्राणादिकं जगज्जायत इति वेदान्तमर्यादा । तस्माद्यत्रास्य जीवस्य निःसम्बोध-स्वच्छतारूपः स्वापः, उपाधिजनितविशेषविज्ञानरहितं स्वरूपं यतस्तद्भ्रंशरूपमागमनं सोऽत्र परमात्मा वेदितव्यतया श्रावित इति गम्यते । अपि चैवमेके शाखिनो वाजसनेयिनोऽस्मिन्नेव बालाक्यजातशत्रुसंवादे स्पष्टं विज्ञानमयशब्देन जीवमाम्नाय तद्व्यतिरिक्तं परमात्मानमामनन्ति, य एष विज्ञानमयः पुरुषः क्व वै तदभूत् कुत एतदागादिति प्रश्ने

क्व वा इति । एतद्भवनमेकीभावरूपं यथा स्यात्तथा एष पुरुषः क्वाभूत्सुप्तः, केनैक्यं प्राप्नोतीति यावत् । उत्थानापादानं पृच्छति । कुत इति । एतदागमनमैक्यभ्रंशरूपं यथा स्यात्तथा पुरुषः कुत आगत इत्यर्थः । प्रश्नमुक्त्वा व्याख्यानमाह । प्रतिवचनमिति । स्वपनभवनयोराधारः उत्थानापादानञ्च प्राणशब्दितं ब्रह्मैवेत्यर्थः । उत्तरे प्राणोक्तेः प्रश्नोऽपि प्राणविषय इत्यत आह । सुषुप्तिकाले चेति । जगद्धेतुत्वजीवैक्याभ्यां प्राणोऽत्र ब्रह्मेत्यर्थः । जीवोक्तेरन्यार्थत्वमुपसंहरति । तस्मादिति । निःसम्बोधता विशेषधीशून्यता, स्वच्छता विक्षेपकशून्यता । भेदभ्रान्तिशून्यतास्वरूपमैक्यमाह । उपाधीति । प्रश्नव्याख्यानयोर्ब्रह्मविषयत्वे शाखान्तरसंवादमाह । अपि चैवमेके शाखिन इति । ननु श्रुतार्थः सुषुप्त्यागमनयुक्तं न प्रश्नेऽत आह । आकाशेति । उपाधिद्वारा प्रमात्मावच्छेद्यत्वादाकाशो ब्रह्मेत्याह । सर्व इति । एवं जीवनिरा-[illegible] वाक्यं व्याख्याय प्राणनिरासपरत्वेनापि व्याचष्टे । प्राणेति ।

प्रतिवचनेऽपि "य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिञ्छेते" इति, आकाशशब्दस्य परमात्मनि प्रयुक्तो "दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश" इति, "सर्व एत आत्मानो व्युच्चरन्ती"ति चोपाधिमतामात्मनामन्यतो व्युच्चरणमामनन्तः परमात्मानमेव कारणत्वेनामनन्तीति गम्यते। प्राणनिराकरणस्यापि सुषुप्तपुरुषोत्थापनेन प्राणादिव्यतिरिक्तोपदेशोऽभ्युच्चयः॥

वाक्यान्वयात् ॥ १९ ॥

बृहदारण्यके मैत्रेयीब्राह्मणेऽभिधीयते "न वा अरे पत्युः कामाय" इत्युपक्रम्य "न वा अरे सर्वस्य कामाय सर्वं प्रियं भवत्यात्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति, "आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यो मैत्रेय्यात्मनो वा अरे दर्शनेन श्रवणेन मत्या विज्ञानेनेदं सर्वं विदितं" इति। तत्रैतद्विचिकित्स्यते किं विज्ञानात्मैवायं द्रष्टव्यत्वादिरूपेणोपदिश्यते आहोस्वित् परमात्मेति। कुतः पुनरेषा विचिकित्सा,

---

अस्मिन् वाक्ये प्राणोपदेशं ब्रह्मध्यानार्थं मन्यते जैमिनिः, प्रश्नव्याख्यानाभ्यां वाक्यस्य ब्रह्मपरत्वात्। अपि चैके शाखिनः एवमेव प्राणातिरिक्तं जीवात्मानमामनन्तः प्राणस्य वाक्यार्थत्वं वारयन्तीति सूत्रयोजना। अतिरिक्तजीवोपदेशः प्राणनिराकरणमभ्युच्चयो [illegible] इति भाष्यार्थः, तस्मादिदं वाक्यं ब्रह्मणि समन्वितमिति सिद्धम्॥

वाक्यान्वयात्। विषयवाक्यमाह। [illegible]। [illegible] प्रियत्वादात्मैव सर्वेभ्यो प्रियतमः, अतोऽन्यत्परित्यज्य स एव द्रष्टव्यः, दर्शनार्थं श्रवणादिकं कार्यमित्यर्थः। प्रियसंसूचितेनेति पतिजायादिभिः

प्रियसंसूचितेनात्मना भोक्त्रोपक्रमाद्विज्ञानात्मोपदेश इति प्रतिभाति, तथात्मविज्ञानेन सर्वविज्ञानोपदेशात् परमात्मोपदेश इति । किं तावत् प्राप्तं विज्ञानात्मोपदेश इति । कस्मात्, उपक्रमसामर्थ्यात् । पतिजायापुत्रवित्तादिकं हि भोग्यभूतं सर्वं जगदात्मार्थतया प्रियं भवतीति प्रियसंसूचितं भोक्तारमात्मानमुपक्रम्यानन्तरमिदमात्मनो दर्शनाद्युपदिश्यमानं कस्यान्यस्यात्मनः स्यात् । मध्येऽपीदं महद्भूतमनन्तमपारं विज्ञानघन एवैतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यति, न प्रेत्य संज्ञास्तीति प्रकृतस्यैव महतो भूतस्य द्रष्टव्यस्य भूतेभ्यः समुत्थानं विज्ञानात्मभावेन ब्रुवन् विज्ञानात्मन एवेदं द्रष्टव्यत्वं दर्शयति । तथा "विज्ञातारमरे केन विजानीयात्" इति कर्तृवचनेन शब्देनोपसंहरन् विज्ञानात्मानमेवेहोपदिष्टं दर्शयति, तस्मादात्मविज्ञानेन सर्वविज्ञानवचनं भोक्त्रर्थत्वात् भोग्यजातस्यौपचारिकं द्रष्टव्यमिति एवं प्राप्ते ब्रूमः । परमात्मोपदेश एवायं, कस्मात् वाक्यान्वयात् । वाक्यं हीदं पौर्वापर्येणावेक्ष्य-

---

प्रियैर्भोग्यैर्जीवस्य सूचितेनेत्यर्थः । यथा मध्ये ते ब्रह्मणोपक्रमवशाद्वाक्यस्य ब्रह्मपरत्वं तथात्र जीवोपक्रमादस्य वाक्यस्य जीवपरत्वमिति दृष्टान्तेन पूर्वपक्षयति । किं तावदिति । पूर्वपक्षे वाक्यस्य जीवोपास्तिपरत्वं सिद्धान्ते ब्रह्मणि समन्वय इति फलम् । इदं महद् अपरिच्छिन्नं भूतं सत्यमनन्तं नित्यमपारं सर्वगतमेकरसम् एतेभ्यः कार्यकारणात्मना जायमानेभ्यो भूतेभ्यः सामान्येनोत्थाय भूतोपाधिक जन्मानुभूय तान्येव भूतानि नश्यमानान्यनु स्वयं विनश्यति । औपाधिक-

मात्मानं परमात्मानं प्रतिपिपादयिषितं लक्ष्यते, कथमिति, तदुपपाद्यते, "अमृतत्वस्य तु नाशास्ति वित्तेन" इति याज्ञवल्क्यादुपश्रुत्य "येनाहं नामृता स्यां किमहं तेन कुर्यां, यदेव भगवान् वेद तदेव मे ब्रूहि" इति अमृतत्वमाशंसमानायै मैत्रेय्यै याज्ञवल्क्य आत्मविज्ञानमुपदिशति, न चान्यत्र परमात्मविज्ञानादमृतत्वमस्तीति श्रुतिस्मृतिवादा वदन्ति। तथा चात्मविज्ञानेन सर्वविज्ञानमुच्यमानं नान्यत्र परमकारणविज्ञानान्मुख्यमवकल्पते, न चैतदौपचारिकमाश्रयितुम् शक्यम्, यत्कारणमात्मविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञायानन्तरेण ग्रन्थेन तदेवोपपादयति "ब्रह्म तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनो ब्रह्म वेद" इत्यादिना, यो हि ब्रह्मक्षत्रादिकं जगदात्मनोऽन्यत्र स्वातन्त्र्येण लब्धसद्भावं पश्यति तं मिथ्यादर्शिनं तदेव मिथ्यादृष्टं ब्रह्मक्षत्रादिकं जगत् पराकरोति इति भेददृष्टिमपोह्येदं सर्वं यदयमात्मेति सर्वस्य वस्तुजातस्यात्माव्यतिरेकमवतारयति। दुन्दुभ्यादिदृष्टान्तैश्च तमेवाव्यतिरेकं द्रढयति। "अस्य महतो भूतस्य

मरणान्तरं विशेषधीर्नास्तीति श्रुत्यर्थः। विज्ञातारं विज्ञानकर्तारं, भोक्तारं चात्र भोक्तृत्वं ज्ञानमित्युपचारः। मोक्षसाधनज्ञानगम्यत्वादिलिङ्गैर्वाक्यस्यान्वयाद्ब्रह्मण्येव तात्पर्यावगमात् ब्रह्मप्रमापकत्वमिति सिद्धान्तयति। एवमिति। वित्तेन तत्साध्येन कर्मणेत्यर्थः। भेदनिन्दापूर्वकमभेदसाधनेनैकविज्ञानात् सर्वविज्ञानस्य समर्थनादौपचारिकत्वं न युक्तमित्याह। न चैतदौपचारिकमित्यादिना। पराकरोति मोक्षमार्गाद्भ्रंशयति। यथा दुन्दुभिशङ्खवीणावाद्यानामवयवेनैव ग्रहणमात्रात्तदवान्तरविशेषाः [illegible]

निःश्वसितमेतदृग्वेदः" इत्यादिना च प्रकृतस्यात्मनो नामरूपकर्मप्रपञ्चकारणतां व्याचक्षाणः परमात्मानमेवैनं गमयति । तथैवैकायनप्रक्रियायामपि सविषयस्य सेन्द्रियस्य सान्तःकरणस्य प्रपञ्चस्यैकायनमनन्तरमबाह्यं कृत्स्नं प्रज्ञानघनं व्याचक्षाणः परमात्मानमेवैनं गमयति, तस्मात् परमात्मन एवायं दर्शनाद्युपदेश इति गम्यते । यत्पुनरुक्तं प्रियसंसूचनोपक्रमाद्विज्ञानात्मन एवायं दर्शनाद्युपदेश इत्यत्र ब्रूमः ॥

प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गमाश्मरथ्यः ॥ २० ॥

अस्त्यत्र प्रतिज्ञा "आत्मनि विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवतीदं सर्वं यदयमात्मा" इति च तस्याः प्रतिज्ञायाः सिद्धिं सूचयत्येतल्लिङ्गं यत्प्रियसंसूचितस्यात्मनो द्रष्टव्यत्वादिसंकीर्तनम् । यदि हि विज्ञानात्मा परमात्मनोऽन्यः स्यात्, ततः परमात्मविज्ञानेऽपि विज्ञानात्मा न विज्ञात इत्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं यत्प्रतिज्ञातं तद्धीयेत, तस्मात् प्रतिज्ञासिद्ध्यर्थं विज्ञानात्मपरमात्मनोरभेदांशेनोपक्रमणमित्याश्मरथ्य आचार्यो मन्यते ॥

ग्रहणे, एवमात्मभानमात्रं सर्वमात्ममात्रमिति निश्चितमित्यर्थः । दुन्दुभ्यादीति । एवमेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञया उपक्रान्तात्मनिश्चयः । सर्वस्य दृश्यविकारादपोह्यत्वात् । अस्य महत इति । ऋग्वेदादिकं नाम, इदं कुर्विति कर्म, अयञ्च लोकः परश्च लोक इति रूपम् । लिङ्गं च यथा सर्वासामपां समुद्र एकायनमिति वाक्यतया सर्वप्रपञ्चस्य लयस्थानत्वात्परमात्मनो ब्रह्मत्वे लिङ्गमित्यर्थः । तथैवैकायनेति ॥

जीवब्रह्मणोर्भेदाभेदवत्त्वादभेदांशेनेदं जीवोपक्रमणं प्रतिज्ञार्थमित्याश्मरथ्यमतम् ॥

उत्क्रमिष्यत एवंभावादित्यौडुलोमिः ॥ २१ ॥

विज्ञानात्मन एव देहेन्द्रियमनोबुद्धिसङ्घातोपाधिसम्पर्कात् कलुषीभूतस्य ज्ञानध्यानादिसाधनानुष्ठानात् सम्प्रसन्नस्य देहादिसङ्घातादुत्क्रमिष्यतः परमात्मनैक्योपपत्तेरिदमभेदेनोपक्रमणमित्यौडुलोमिराचार्यो मन्यते। श्रुतिश्चैवं भवति "एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" इति। क्वचिच्च जीवाश्रयमपि नामरूपं नदीनिदर्शनेन ज्ञापयते,

"यथा नद्यः स्यन्दमानाः समुद्रे-
ऽस्तं गच्छन्ति नामरूपे विहाय।
तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः
परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम्" ॥ इति ॥

यथा लोके नद्यः स्वाश्रयमेव नामरूपं विहाय समुद्रमुपयन्ति एवं जीवोऽपि स्वाश्रयमेव नामरूपं विहाय परं पुरुषमुपैति इति हि तत्रार्थः प्रतीयते दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोस्तुल्यतायै ॥

सत्संसारदशायां भेद एव मुक्तावेवाभेद इत्यौडुलोमिमतम्। तत्र मानमाह। श्रुतिश्चेति। उत्क्रमणमुत्क्रान्तिः। ननु संसारस्यौपाधिकत्वात् सर्वदैवाभेद इत्याशङ्क्य दृष्टान्तबलेन संसारस्य स्वाभाविकत्वमित्याह। क्वचिच्चेति। यथा नद्यः स्यन्दमानाः समुद्रेऽस्तं गच्छन्ति नामरूपे विहायेति नदीनिदर्शनं व्याचष्टे। यथा लोक इति।

अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः ॥ २२ ॥

अस्यैव परमात्मनोऽनेनापि विज्ञानात्मभावेनावस्थानादुपपन्नमिदमभेदेनोपक्रमणमिति काशकृत्स्न आचार्यो मन्यते । तथा च ब्राह्मणं "अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीत्येवंजातीयकम् परस्यैवात्मनो जीवभावेनावस्थानं दर्शयति । मन्त्रवर्णश्च "सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरो नामानि कृत्वाभिवदन् यदास्ते" इत्येवंजातीयकः । न च तेजःप्रभृतीनां सृष्टौ जीवस्य पृथक् सृष्टिः श्रुता येन परस्मादात्मनोऽन्यस्तद्विकारो जीवः स्यात् । काशकृत्स्नस्याचार्यस्याविकृतः पर एवेश्वरो जीवो नान्य इति मतम् । आश्मरथ्यस्य तु यद्यपि जीवस्य परस्मादनन्यत्वमभिप्रेतं तथापि प्रतिज्ञासिद्धेरिति सापेक्षत्वाभिधानात् कार्यकारणभावः कियानप्यभिप्रेत इति गम्यते । औडुलोमिपक्षे पुनः स्पष्टमेवावस्थान्तरापेक्षौ भेदाभेदौ गम्येते । तत्र काशकृत्स्नीयं मतं श्रुत्यनुसारीति गम्यते प्रतिपिपादयिषितार्थानुसारात् तत्त्वमसीत्यादिश्रुतिभ्यः, एवञ्च सति तज्ज्ञानादमृतत्वमवकल्पते, विकारात्मकत्वे

सिद्धान्तमाह । अवस्थितेरिति । अत्यन्ताभेदज्ञापनार्थं जीवस्योपक्रम्य द्रष्टव्यत्वादयो ब्रह्मधर्मा उक्ता इत्यर्थः । एतेन जीवविज्ञानं ब्रह्मपरत्वकथनार्थमिदमधिकरणं न भवति, प्रतर्दनाधिकरणे कथितत्वात्तथापि जीवानुवादेन ब्रह्मप्रतिपादनार्थं [illegible] गतत्वात्, अतो व्यर्थमिदमधिकरणमिति निरस्तं जीवोद्देशेन ब्रह्मत्वप्रतिपादने भेदोऽप्यावश्यक इति भेदाभेदवादप्राप्तौ कल्पितभेदेनोद्देश्यत्वादिकं वस्तुतोऽत्यन्ताभेद इति ज्ञापनार्थम् [illegible] विरुद्धः [illegible] जीवस्य धर्मिणो ब्रह्मणो धर्मान्तरस्य [illegible] वि-

हि जीवस्याभ्युपगम्यमाने विकारस्य प्रकृतिसम्बन्धे प्रलयप्रस-
ङ्गाच्च तद्ध्यानादमृतत्वमवकल्पेत. अतश्च स्वाश्रयस्य नामरूप-
स्यासम्भवात् उपाध्याश्रयनामरूपं जीवे उपचर्यते, अत एवो-
त्पत्तिरपि जीवस्य क्वचिदग्निविस्फुलिङ्गोदाहरणेन आम्नायमा-
णोपाध्याश्रयैव वेदितव्या। यदप्युक्तं प्रकृतस्यैव महतो भू-
तस्य द्रष्टव्यस्य भूतेभ्यः समुत्थानं विज्ञानात्मभावेन दर्शयन्
विज्ञानात्मन एवेदं द्रष्टव्यत्वं दर्शयतीति, तत्रापीयमेव विद्धटी
योजयितव्या। 'प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गमाश्मरथ्यः'। इदमत्र
प्रतिज्ञातम् "आत्मनि विदिते सर्वमिदं विदितं भवतीदं सर्वं
यदयमात्मा" इति च, उपपादितञ्च सर्वस्य नामरूपकर्मप्रपञ्च-
स्यैकप्रसवत्वादेकप्रलयत्वाच्च दुन्दुभ्यादिदृष्टान्तैश्च कार्यकारण-
योरव्यतिरेकप्रतिपादनात् तस्या एव प्रतिज्ञायाः सिद्धिं सू-
चयत्येतल्लिङ्गं यन्महतो भूतस्य भूतेभ्यः समुत्थानं विज्ञानात्म-
भावेन कथितमित्याश्मरथ्य आचार्यो मन्यते। अभेदे हि सत्ये-
कविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञातमवकल्पत इति। 'उत्क्रमि-
ष्यत एवम्भावादित्यौडुलोमिः'। उत्क्रमिष्यतो विज्ञानात्मनो

नैव ब्रह्मधर्म्मिकथनं भेदाभेदे धर्म्मिद्वयग्रहः स्यादिति भावः। धीरः
सर्वज्ञः। सर्व्वाणि रूपाणि कार्य्याणि विचित्य सृष्ट्वा तेषां नामानि च
कृत्वा तेषु वृक्षादिषु प्रविश्याभिवदनादिकं कुर्व्वन् यो वर्त्तते तं विद्वानि-
हैवामृतो भवतीति मन्त्रोऽपि जीवपरयोरैक्यं दर्शयतीत्याह। मन्त्रेति।
जीवस्य ब्रह्मविकारत्वाद्वैक्यमित्यत आह। न च तेज इति। तत्त्वयं
विभज्य दर्शयति। यथेत्यादिना। विघटयतीति। अभेदवद्भेदो-
ऽपीत्यर्थः। तत्राभ्यस्य मतस्योपादेयत्वमाह। तत्र चायेति। योऽयं

ज्ञानध्यानादिसामर्थ्यात् सम्प्रसन्नस्य परेणात्मनैक्यसम्भवादि-दमभेदाभिधानमित्यौडुलोमिराचार्यो मन्यते। 'अवस्थिते-रिति काशकृत्स्नः'। अस्यैव परमात्मनोऽनेनापि विज्ञाना-त्मभावेनावस्थानादुपपन्नमिदमभेदाभिधानमिति काशकृत्स्न आचार्यो मन्यते। ननूच्छेदाभिधानमेतत् 'एतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यति, न प्रेत्य संज्ञास्ति' इति, कथमेत-दभेदाभिधानं। नैष दोषः विशेषविज्ञानविनाशाभिप्रायमे-तद्विनाशाभिधानं नात्मोच्छेदाभिप्रायं, अत्रैव मा भगवान् मूमुहत् न प्रेत्य संज्ञास्तीति पर्यनुयुज्य स्वयमेव श्रुत्याऽर्थान्तरस्य दर्शितत्वात् "न वा अरेऽहं मोहं ब्रवीम्यविनाशी वा अरेऽय-मात्मानुच्छित्तिधर्मा मात्रासंसर्गस्त्वस्य भवति" इति एतदुक्तं भवति कूटस्थनित्य एवायं विज्ञानघन आत्मा, नास्योच्छेदप्र-सङ्गोऽस्ति, मात्राभिस्त्वस्य भूतेन्द्रियलक्षणाभिरविद्याकृताभि-रसंसर्गो विद्यया भवति, संसर्गाभावे च तत्कृतस्य विशेषवि-ज्ञानस्याभावान्न प्रेत्य संज्ञास्तीत्युक्तमिति। यदप्युक्तं "विज्ञा-

---

देवदत्त इतिवत्तत्त्वमस्यादिवाक्येभ्यः परापरयोरत्यन्ताभेदः प्रतिपादयितु-मिष्टोऽर्थः, तदनुसारित्वादित्यर्थः। ज्ञानानुष्ठानसम्पन्नस्य सुप्रसन्नस्याप्य-भेद एव भावेष्य इत्याह। एवमिति। अत्यन्ताभेदे मतोऽर्थः। कल्पि-तस्य भेदस्य च नास्ति दृष्टिः सम्भवति न तत्त्वतोऽपि कूटस्थम्। मुक्त-तदभेदाभावात् प्रकारः स्वाभाविक इति मतेनाह। अवस्थितेरिति। अनाद-रूपतत्त्वप्रकाशस्वभावसत्त्वेनार्थः। उत्पत्तिमत्त्वा जीवस्य भङ्गुरा भेदाभेद-विकल्प आह। अत एवेति। उभयोः स्वाभाविकत्वे कल्पनायाः दैवमर्थः। अत्र पूर्वपक्षे जीवस्यात्मनो जीवेनोत्क्रमणः परस्यैव स्वस्वरूपज्ञाना जीवा-भेदाभिधानं विज्ञानघनदृष्टेति। तथाऽप्युक्तं जीवं विज्ञाय निरस्तं, अस्मिन्

तारमरे केन विजानीयात्" इति कर्तृवचनेन शब्देनोपसंहाराद्विज्ञानात्मन एवेदं द्रष्टव्यत्वमिति, तदपि काशकृत्स्नीयेनैव दर्शनेन परिहरणीयम्। अपि च "यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति" इत्यारभ्याविद्याविषये तस्यैव दर्शनादिलक्षणं विशेषविज्ञानं प्रपञ्च्य "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्, तत् केन कं पश्येत्" इत्यादिनाविद्याविषये तस्यैव दर्शनादिलक्षणस्य विशेषविज्ञानस्याभावमभिदधाति। पुनश्च विषयाभावेऽप्यात्मानं विजानीयादित्याशङ्क्य "विज्ञातारमरे केन विजानीयात्" इत्याह। ततश्च विशेषविज्ञानाभावोपपादनपरत्वाद्वाक्यस्य, विज्ञानधातुरेव केवलः सन् भूतपूर्वगत्या कर्तृवचनेन तृचा निर्दिष्ट इति गम्यते। दर्शितन्तु पुरस्तात् काशकृत्स्नीयस्य मतस्य श्रुतिमत्त्वं, अतश्च विज्ञाना-

---

वृत्तीयमनूद्य तत्रैव निराचष्टे। यदप्युक्तमित्यादिना। आत्मज्ञानात् सर्वज्ञानं यत्प्रतिज्ञातं तत्र हेतुरिदं सर्वं यदयमात्मेत्यव्यतिरेक उक्तस्तस्य प्रतिपादनात्तदेव प्रतिज्ञातमुपपादितमिति योजना। एकत्वाश्रयो यस्य एकस्मिन् प्रत्ययो यस्य तद्भावादित्यर्थः। समुत्थानमभेदाभिधानमिति यावत्। अन्यथायायुक्तौ नाभेद इत्याक्षिप्य परिहरति। अत्र इत्यादिना। मतस्य संज्ञा नास्तीति वाक्येनात्रैव मां मोहितवानसि ज्ञानस्वरूपात्मनो ज्ञानाभावे नाशमशङ्क्यादिति मैत्रेय्योक्तो मुनिराह। न वा अरे इति। मोहं मोहकरं वाक्यम्, अविनाशी नाशहेतुशून्यः, [illegible] नाशधर्म भवतीति [illegible]र्थः। [illegible] हतीयेन मते-नैव निरवयवीविवक्षाह। यद्यपीत्यादिना। [illegible] भेदाङ्गी-कारात् [illegible] न युक्तः [illegible] भेदाभिधान-कारत्वाभावात् स युक्त इति [illegible] विज्ञानत्वं

अपरमात्मनोरविद्याप्रत्युपस्थापितनामरूपरचितदेहाद्युपाधिनिमित्तो भेदो न पारमार्थिक इत्येषोऽर्थः सर्वैर्वेदान्तवादिभिरभ्युपगन्तव्यः, "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्, 'एकमेवाद्वितीयं' आत्मैवेदं सर्वं, ब्रह्मैवेदं सर्वं" "इदम् सर्वं यदयमात्मा, नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टृ" इत्येवंरूपाभ्यः श्रुतिभ्यः, स्मृतिभ्यश्च "वासुदेवः सर्वमिदम्" "क्षेत्रज्ञञ्चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत!। समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरम्"। इत्येवंरूपाभ्यः। भेददर्शनापवादाच्च "अन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' इत्येवंजातीयकात्। "स वा एष महानज आत्माऽजरोऽमरो-

---

सन्ने ब्रह्मात्मनि भूतपूर्वगत्योक्तमिति परिहरणीयमित्यर्थः। किञ्च पूर्वापरपर्यालोचनया वाक्यस्य ब्रह्मात्मपरत्वावगमात् विज्ञानात्मकल्पितभेदानूद्यत इति न तल्लिङ्गेन जीवपरत्वमित्याह। अपि चेति। मतेषु मध्ये काशकृत्स्नपक्षस्यैवादेयत्वे किं बीजं तदाह। दर्शितमिति। अतश्च, स्मृतिभ्यश्च। पुनरपि श्रुतिस्मृतिमध्यमाह। सर्वैरित्यादिना। देहिनां भेदो न पारमार्थिक इति प्रतिज्ञया सम्बन्धः। भेदाभेदपक्षे जीवस्य जन्मादिविकारवत्त्वात्तन्निषेधो न स्यादित्याह। स वा एष इति। भेदस्य सत्त्वे तत्त्वमसा बाधादहं ब्रह्मेति निर्बाधं ज्ञानं न स्यादित्याह। अन्यथा चेति। अभेदस्यापि सत्त्वात्प्रमेयत्वापत्त्या भेदाभेदयोर्विरोधात् संशयः स्यादित्याह। सुनिश्चितेति। मास्तु निर्बाधज्ञानमित्यत आह। निरपवादमिति। अहं ब्रह्मेत्यबाधितनिश्चयस्यैव शोकादिनिवर्तकत्वाभिधान स्वरूपमाह। स्थिते चात्मन्येकत्वे किं यथा प्रतिज्ञा भवति न

ऽमृतोऽभयो ब्रह्मेति" आत्मनि सर्वविक्रियाप्रतिषेधात्, अन्यथा च मुमुक्षूणां निरपवादविज्ञानानुपपत्तेः, सुनिश्चितार्थत्वानुपपत्तेश्च। निरपवादं हि विज्ञानं सर्वाकाङ्क्षानिवर्तकमात्मविषयं इष्यते, "वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः" इति च श्रुतेः, "तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः" इति च स्थितप्रज्ञलक्षणस्मृतेश्च। स्थिते च क्षेत्रज्ञपरमात्मैकत्वविषये सम्यग्दर्शने क्षेत्रज्ञः परमात्मेति नाममात्रभेदात् क्षेत्रज्ञोऽयं परमात्मनो भिन्नः परमात्मायं क्षेत्रज्ञाद्भिन्न इत्येवंजातीयक आत्मभेदविषयोऽयं निर्बन्धो निरर्थकः। एको ह्ययमात्मा नाममात्रभेदेन बहुधाभिधीयत इति, न हि "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो

भेदाभेदयोरिति भावः। ननु जीवपरमात्मानौ स्वतो भिन्नौ अपर्यायनामवत्त्वात् घटकुम्भवदित्यत आह। स्थिते चेति। कथं तर्ह्यपर्यायनामभेद इत्यत आह जीवत्वेश्वरत्वादिनिमित्तभेदादित्याह। एको हीति। किञ्च विद्यातत्कार्यबुद्धिरूपायां गुहायां स्थितो जीवो भवति तस्यामेव ब्रह्म निहितमिति श्रुतेः। स्थानैक्याज्जीव एव ब्रह्मेत्याह न हीति। कश्चिद्देवैकाकिनीति जीवस्थानादन्यामित्यर्थः। नन्वेकस्यां गुहायां द्वौ किं न स्यातामित्यत आह। न चेति। स्रष्टुरेव प्रवेशेन जीवत्वान्न भेदः। अन्यत्वाभेदे जीवस्य अल्पभावात् ब्रह्मापि अल्पं स्यादतः अल्पत्वानल्पत्वाभ्यां तयोर्भेद इति चेन्न दर्पणे प्रतिबिम्बस्य स्फुटत्वेऽपि बिम्बस्याकुटत्ववत् कल्पितभेदेन विरुद्धधर्मव्यवस्थोपपत्तेः। तत्त्वभेदे वेदान्तार्थप्रकोपं दोषमाह। ये त्विति। योऽयमिति बन्धमोक्षयोरेकार्थकारकत्वादिनानाधिकरण्यादभ्यामभेदो वेदान्तार्थबाधक एव नित्यमवबाधनं तत्र बाधो न पुनः पुनरिति। किञ्च भेदाभेदवादिनो ब्रह्मणि मोक्षं कल्पयन्ति, तत्रानिवार्यं दोषः। ननु तत्रापि नित्यमिति तत्र तत्

वेद निहितं गुहायाम्'' इति चाविशेषेणैवं प्रज्ञानविज्ञानमेवोक्तं, न च ब्रह्मणोऽन्यो गुहायां निहितोऽस्ति "तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्'' इति स्रष्टुरेव प्रवेशश्रवणात्, ये तु निर्बन्धं कुर्वन्ति ते वेदान्तार्थं बाधमानाः श्रेयोद्वारं सम्यग्दर्शनमेव बाधन्ते कृतकमनित्यञ्च मोक्षं कल्पयन्ति न्यायेन च न सङ्गच्छन्त इति।

प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात् ॥ २३ ॥

यथाभ्युदयहेतुत्वात् धर्मो जिज्ञास्य एवं निःश्रेयसहेतुत्वाद्ब्रह्मापि जिज्ञास्यमित्युक्तं, ब्रह्म च जन्माद्यस्य यत इति लक्षितम्। तच्च लक्षणं घटरुचकादीनां मृत्सुवर्णादिवत् प्रकृतित्वे कुलालसुवर्णकारादिवन्निमित्तत्वे च समानमित्यतो

क्रियासाध्यं तदनित्यमिति न्यायबाधितम्। [illegible]-साध्यत्वाभिव्यञ्जकाभावान्नानित्यत्वदोष इति भावः, [illegible]-[illegible] सङ्गच्छतमिति सिद्धम् ॥

प्रकृतिश्च प्रतिज्ञा। [illegible] प्रकृतिं ब्रह्म इत्थं स्मारयति। यथेति। तत्र हि ब्रह्मणो बुद्धिस्थत्वार्थं सामान्यतो जगत्कारणत्वं लक्षणमुक्तं तेन बुद्धिस्थे ब्रह्मणि [illegible] प्रतिपाद्य [illegible] [illegible] प्रकृतित्वकर्तृत्वोभयरूपमिति विशेषजिज्ञासायामिद-मारभ्यते, तथा च सामान्यज्ञानस्य विशेषजिज्ञासाहेतुत्वात् सङ्गतिः। यद्यपि [illegible] युक्तं तथापि निमित्तकारणमेवेश्वरं [illegible] [illegible] इति समन्वयाक्षेपः [illegible]। [illegible]-[illegible]। पूर्वत्र [illegible]-[illegible] [illegible] जीवपरत्वं निरस्तं [illegible]

भवति विमर्शः किमात्मकं पुनर्ब्रह्मणः कारणत्वं स्यादिति । तत्र निमित्तकारणमेव तावत् केवलं स्यादिति प्रतिभाति, कस्मात्, ईक्षापूर्वककर्तृत्वश्रवणात् । ईक्षापूर्वकं हि ब्रह्मणः कर्तृत्वमवगम्यते "स ईक्षाञ्चक्रे," "स प्राणमसृजत" इत्यादिश्रुतिभ्यः । ईक्षापूर्वकञ्च कर्तृत्वं निमित्तकारणेष्वेव कुलालादिषु दृष्टं, अनेककारकपूर्विका च क्रियाफलसिद्धिर्लोके दृष्टा । स च न्याय आदिकर्तर्यपि युक्तः संक्रामयितुम् । ईश्वरत्वप्रसिद्धेश्च ईश्वराणां हि राजवैवस्वतादीनां निमित्तकारणत्वमेव केवलं प्रतीयते तद्वत् परमेश्वरस्यापि निमित्तकारणत्वमेव युक्तं प्रतिपत्तुम् । कार्यञ्चेदं जगत्सावयवमचेतनमशुद्धञ्च दृश्यते, कारणेनापि तस्य तादृशेनैव भवितव्यम् । कार्यकारणयोः सारूप्यदर्शनात्, ब्रह्म च नैवंलक्षणमवगम्यते । "निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनं" इत्यादिश्रुतिभ्यः । पारिशेष्याद्ब्रह्मणोऽन्यदुपादानकारणमशुद्ध्यादिगुणकं

प्रतिज्ञाया गौणत्वादित्याक्षिपति । तत्र निमित्तेत्यादिना । पूर्वोत्तरपक्षयोर्ब्रह्माद्वैतसिद्धिः फलम् । ईक्षापूर्वकेति । ईक्षणं बुद्ध्वा कर्तृत्वं निमित्तं, तस्माच्च ब्रह्म न प्रकृतिः कर्तृत्वात्, यो यत्कर्ता स तत्प्रकृतिर्न यथा घटकर्ता कुलाल इत्यर्थः । जगत् भिन्नकर्तृपादानकं कार्यत्वात् घटवदित्याह । अनेकेति । ब्रह्म नोपादानमीश्वरात् राजादिवदित्याह । ईश्वरत्वेति । जगत् न ब्रह्मप्रकृतिकं तद्विलक्षणत्वात्, यदित्थं तत्तथा कुलालविलक्षणघटवदित्याह । कार्यञ्चेति । निष्कलं निरवयवं, निष्क्रियं अचलं, शान्तमपरिणामि, निरवद्यं निरस्तसमस्तदोषं, तत्र हेतुः निरञ्जनमिति । अञ्जनमज्ञानतमःशून्यमित्यर्थः, तर्हि जगतः कश्चोपादानं

कृतिमत्त्वमभ्युपगन्तव्यं ब्रह्मकारणत्वश्रुतेर्निमित्तत्वमात्रे पर्यवसानादिति, एवं प्राप्ते ब्रूमः— प्रकृतिश्च उपादानकारणं च ब्रह्माभ्युपगन्तव्यं निमित्तकारणं च न केवलं निमित्तकारणमेव, कस्मात्, प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात्, एवं हि प्रतिज्ञादृष्टान्तौ श्रौतौ नोपरुध्येते। प्रतिज्ञा तावत् "उत तमादेशमप्राक्ष्यो येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञातम्" इति, तत्र चैकेन विज्ञातेन सर्वमन्यदविज्ञातमपि विज्ञातं भवतीति प्रतीयते, तच्चोपादानकारणविज्ञाने सर्वविज्ञानं सम्भवति उपादानकारणाव्यतिरेकात् कार्यस्य, निमित्तकारणाव्यतिरेकस्तु कार्यस्य नास्ति, लोके तक्ष्णः प्रासादव्यतिरेकदर्शनात्। दृष्टान्तोऽपि "यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृन्मयं विज्ञातं स्याद्वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्" इत्युपादानकारणगोचर एवाम्नायते, तथैकेन लोहमणिना सर्वं लोहमयं विज्ञातं स्यादेकेन नखनिकृन्तनेन सर्वं कार्ष्णायसम्

किमित्यत आह। पारिशेष्यादिति। ब्रह्मनिषेधे प्रधानं परिशिष्यत इत्यभिमन्यमानः सिद्धान्तयति। प्रकृतिश्चेति। चकारो निमित्तपरः। एकस्यैवोभयरूपे कारणत्वे तयोरबाधो भवतीत्याह। एवं हीति। कर्तृज्ञानादपि सर्वकार्यज्ञानं किं न स्यादित्यत आह। निमित्तकारणाव्यतिरेकश्चेति। घटादीनामुपादानानां दृष्टान्तत्वाद्दार्ष्टान्तिकस्य ब्रह्मण उपादानत्वं वाच्यमित्याह। दृष्टान्तोऽपीति। वाचारभ्यं नाममात्रं विकारो न वस्तुतोऽस्तीति सत्यकारणज्ञानाद्विकाराणां बुद्धिसिद्धिः।

विज्ञातं स्यादिति च । तथान्यत्रापि "कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति" इति प्रतिज्ञा, यथा "पृथिव्यामोषधयः सम्भवन्ती"ति दृष्टान्तः, तथा "आत्मनि खल्वरे दृष्टे श्रुते मते विज्ञाते इदं सर्वं विदितम्" इति प्रतिज्ञा, "स यथा दुन्दुभेर्हन्यमानस्य न बाह्यान् शब्दान् शक्नुयात् ग्रहणाय दुन्दुभेस्तु ग्रहणेन दुन्दुभ्याघातस्य वा शब्दो गृहीत" इति दृष्टान्तः । एवं यथासम्भवं प्रतिवेदान्तं प्रतिज्ञादृष्टान्तौ प्रकृतित्वसाधनौ प्रत्येतव्यौ । 'यतः' इतीयमपि पञ्चमी "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" इत्यत्र जनिकर्तुः प्रकृतिरिति विशेषस्मरणात् प्रकृतिलक्षण एवापादाने द्रष्टव्या, निमित्तत्वन्त्वधिष्ठात्रन्तराभावादधिगन्तव्यम् । यथा हि लोके मृत्सुवर्णादिकमुपादानकारणं कुलालसुवर्णकारादीनधिष्ठातॄनपेक्ष्य

गतिसामान्यार्थं मुण्डकेऽपि प्रतिज्ञादृष्टान्तावाह । तथान्यत्रापीति । बृहदारण्यकेऽपि तावाह । तथात्मनीति । घटः स्फुरतीत्यनुगतस्फुरणं प्रकृतिस्तदतिरेकेण विकारो न चकास्तीति सोऽयमर्थो यथा स्फुटः स्यात् तथा दृष्टान्तः स उच्यते । हन्यमानदुन्दुभिजन्याच्छब्दसामान्याद् बाह्यान् विशेषशब्दान् सामान्यग्रहणातिरेकेण पृथक् ग्रहीतुं श्रोता न शक्नुयात्, सामान्यस्य तु ग्रहणेन दुन्दुभ्याघातः शब्दविशेषो गृहीतो भवति, तस्य वा ग्रहणेन तद्वान्तरविशेषशब्दो गृहीतो भवति, अतः शब्दसामान्यग्रहणग्राह्या विशेषाः सामान्ये कल्पिताः तद्वदात्मभानभास्यघटादय आत्मनि कल्पिता इत्यर्थः । प्रतिज्ञादृष्टान्तानुरोधाद्ब्रह्मणः प्रकृतित्वमुक्त्वा पञ्चमी-श्रुत्याप्याह । यत इति । यतो वा इत्यत्र श्रुतौ यत इति पञ्चमी प्रकृतौ

प्रवर्तते, नैवं ब्रह्मण उपादानकारणस्य सतोऽन्योऽधिष्ठातापेक्ष्योऽस्ति, प्रागुत्पत्तेरेकमेवाद्वितीयमित्यवधारणात्, अधिष्ठात्रन्तराभावोऽपि प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधादेवोदितो वेदितव्यः । अधिष्ठातरि ह्युपादानादन्यस्मिन्नभ्युपगम्यमाने पुनरप्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञानस्यासम्भवात् प्रतिज्ञादृष्टान्तोपरोध एव स्यात्, तस्मादधिष्ठात्रन्तराभावादात्मनः कर्तृत्वमुपादानान्तराभावाच्च प्रकृतित्वम्। कुतश्चात्मनः कर्तृत्वप्रकृतित्वे ॥

अभिध्योपदेशाच्च ॥ २४ ॥

अभिध्योपदेशश्चात्मनः कर्तृत्वप्रकृतित्वे गमयति "सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेय" इति "तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय" इति च । तत्राभिध्यानपूर्विकायाः स्वातन्त्र्यप्रवृत्तेः कर्तेति गम्यते । बहु स्यामिति प्रत्यगात्मविषयत्वात् बहुभवनाभिध्यानस्य, प्रकृतिरित्यपि गम्यते ॥

दृष्टान्तेत्यन्वयः । जनिकर्तुः जायमानस्य कार्यस्य प्रकृतिरुपादानसं-ज्ञका भवतीति सूत्रार्थः । संज्ञायाः फलम् "अपादाने पञ्चमी" [पा०२।३।२८] इति सूत्रात्प्रकृतौ पञ्चमीलाभः । एवं ब्रह्मणः प्रकृतित्वं प्रसाध्य कर्तृत्वं साधयति । निमित्तत्वमिति । ब्रह्मव्यतिरिक्तकर्तृनिषेधं प्रकृति-त्वानुपपत्त्यादिदृष्टान्तानुपपत्त्यादिबाधमाह । प्रागुत्पत्तेरिति । अन-न्तरं ब्रह्मणैवाधिष्ठातृत्वं योजयति । अधिष्ठात्रन्तरेति ॥

स्वतन्त्रोभयब्रह्मकारणत्वमविवक्षितमिति सूत्रखण्डेन साधयति । कुत-श्चेत्यादिना । अभिध्या सङ्कल्पः ॥

साक्षाच्चोभयाम्नानात्॥ २५॥

प्रकृतिश्चायमभ्युच्चयः, इतश्च प्रकृतिर्ब्रह्म, यत्कारणं साक्षाद्ब्रह्मैव कारणमुपादायोभौ प्रलयप्रभवावाम्नायेते "सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्ते आकाशं प्रत्यस्तं यन्ति" इति। यद्धि यस्मात् प्रभवति यस्मिंश्च प्रलीयते तत् तस्योपादानं प्रसिद्धं, यथा व्रीहियवादीनां पृथिवी। साक्षादिति चोपादानान्तरानुपादानं सूचयत्याकाशादेवेति। प्रत्यस्तमयश्च नोपादानादन्यत्र कार्यस्य दृष्टः॥

आत्मकृतेः परिणामात्॥ २६॥

इतश्च प्रकृतिर्ब्रह्म, यत्कारणं ब्रह्मप्रक्रियायां "तदात्मानं स्वयमकुरुत" इति आत्मनः कर्मत्वं कर्तृत्वं च दर्शयति, "आत्मानमिति कर्मत्वं स्वयमकुरुतेति कर्तृत्वम्। कथं पुनः पूर्वसिद्धस्य सतः कर्तृत्वेन व्यवस्थितस्य क्रियमाणत्वं शक्यं सम्पा-

---

अभ्युच्चयो हेत्वन्तरम्। आकाशादेवेत्येवकारसूचितमुपादानान्तरानुपादानमप्यर्थं साक्षादितिपदेन सूत्रकारो दर्शयतीति योजना॥

आत्मकर्म्मिका कृतिः आत्मकृतिः, तस्याञ्चात्मनः कृतिं प्रति विषयत्वमाश्रयत्वञ्च। ननु कृतेराश्रयः सिद्धो भवति विषयस्तु साध्यः। एकस्योभयं विरुद्धमित्याशङ्कते। कथं पुनरिति। यथा मृदः साध्यपरिणामाभेदेन कृतिविषयत्वं तद्वदात्मन इत्याह। परिणामादिति। आत्मानमित्यविरोध इति शेषः। सिद्धस्यापि साध्यत्वे दृष्टान्तमाह। विकारात्मनेति। ननु ब्रह्मण आत्मानमिति द्वितीयया कार्यात्मना साध्यत्वमुक्तमस्तु प्रकृतित्वं कर्त्ता त्वन्योऽस्त्वित्यत आह। स्वयमिति चेति।

दर्शयितुं, परिणामादिति ब्रूमः, पूर्वसिद्धोऽपि हि सन्नात्मा विशेषेण विकारात्मना परिणमयामासात्मानमिति । विकारात्मना च परिणामो मृदाद्यासु प्रकृतिषूपलब्धः, स्वयमिति च विशेषणात् निमित्तान्तरानपेक्षत्वमपि प्रतीयते । परिणामादिति वा पृथक्सूत्रं, तस्यैषोऽर्थः । इतश्च प्रकृतिर्ब्रह्म यत्कारणं ब्रह्मण एव विकारात्मनायं परिणामः सामानाधिकरण्येनाम्नायते "सच्च त्यच्चाभवन्निरुक्तञ्चानिरुक्तं च" इत्यादिनेति ॥

योनिश्च हि गीयते ॥ २७ ॥

इतश्च प्रकृतिर्ब्रह्म यत्कारणं ब्रह्मयोनिरित्यपि पठ्यते, वेदान्तेषु "कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिं" इति "यद्भूतयोनिं परिपश्यन्ति धीराः" इति च । योनिशब्दश्च प्रकृतिवचनः समधिगतो लोके पृथिवी योनिरोषधिवनस्पतीनामिति ।

ब्रह्मणः प्रकृतित्वोपपादनार्थं परिणामादिति पदं व्याख्याय सूत्रतयापि व्याचष्टे । पृथक् सूत्रमिति । सदिति तच्च त्यच्चेति परिणामसामानाधिकरण्यश्रुतेः ब्रह्मणः प्रकृतित्वमित्यर्थः । सत्प्रत्यक्षं भूतत्रयं त्यत्परोक्षं भूतद्वयं, निरुक्तं वक्तुं शक्यं घटादि, अनिरुक्तं वक्तुमशक्यं कपोलकूपादिकं च ब्रह्मैवाभवदित्यर्थः ॥

अत्र सूत्रे परिणामशब्दः कार्यमात्रपरः न तु सत्यकार्यात्मपरिणामपरः तदनन्यत्वमिति विवर्त्तवादस्य वक्ष्यमाणत्वात् योनिशब्दाच्च प्रकृतित्वमित्याह । योनिश्चेति । कर्तारं क्रियाशक्तिमन्तम्, ईशं नियन्तारं, पुरुषं महान्तं, ब्रह्म पूर्णं, योनिं प्रकृतिं, धीरा ध्यानेन पश्यन्तीत्यर्थः । नन्वनुपादानेऽपि स्त्रीयोनौ योनिशब्दो दृष्ट इत्यत आह । स्त्रीयोनेरपि । शोणितमयावयवद्वारार्थः । योनिशब्दस्य स्थानमप्यर्थो भ-

स्त्रीयोनेरप्यस्त्येवावयवद्वारेण गर्भं प्रत्युपादानकारणत्वम्। क्वचित् स्थानवचनोऽपि योनिशब्दो दृष्टः, "योनिष्ट इन्द्र निषदे अकारि" इति। वाक्यशेषात्, तत्र प्रकृतिवचनता परिगृह्यते "यथोर्णनाभिः सृजते गृह्णते च" इत्येवंजातीयकात्। तदेवं प्रकृतित्वं ब्रह्मणः प्रसिद्धम्। यत्पुनरिदमुक्तं ईक्षापूर्वकं कर्तृत्वं निमित्तकारणेष्वेव कुलालादिषु लोके दृष्टं नोपादानेष्वित्यादि तत्प्रत्युच्यते, न लोकवदिह भवितव्यं, न ह्ययमनुमानगम्योऽर्थः शब्दगम्यत्वात्त्वस्यार्थस्य यथाशब्दमिह भवितव्यं, शब्दश्चेक्षितुरीश्वरस्य प्रकृतित्वं प्रतिपादयतीत्यवोचाम पुनश्चैतत्सर्वं विस्तरेण प्रतिवक्ष्यामः॥

एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः॥ २८॥

ईक्षतेर्नाशब्दमित्यारभ्य प्रधानकारणवादः सूत्रैरेव पुनः

वति सोऽत्र भूतयोन्यादिशब्दैर्न ग्राह्यः, ऊर्णनाभ्यादिप्रकृतदृष्टान्त-वाक्यशेषविरोधादित्याह। क्वचिदिति। हे इन्द्र! ते तव निषदे उप-वेशनाय योनिः स्थानं मया अकारि कृतमित्यर्थः। पूर्वपक्षोक्तानुमानानि अनूद्यागमबाधमाह। यत्पुनरित्यादिना। नन्वनुमानस्य श्रुत्यपेक्षत्वात् तया बाध इत्यत आह। न हीति। जगत्कर्त्ता पक्षः श्रुत्यैव सिद्ध्यति, या कृतिः सा शरीरजन्येति व्याप्तिविरोधेन नित्यकृतिमतोऽनुमाना-सम्भवादतः श्रौतमीश्वरं पक्षीकृत्यानुपादानत्वसाधने श्रुत्यैवोपजीव्यया प्रकृतित्वबोधकश्रुत्या बाध इत्यर्थः। यदुक्तं विलक्षणत्वाद्ब्रह्मणो न जग-दुपादानत्वमिति तत्राह। पुनश्चेति। न विलक्षणत्वादित्यारभ्येत्यर्थः। अत उभयरूपं कारणत्वं ब्रह्मणो लक्षणमिति सिद्धम्॥

एतेन सर्वे व्याख्याताः। अस्याधिकरणस्य तात्पर्यं वक्तुं वृत्तमनु-

पुनराशङ्का निराकृता, तस्य हि पक्षस्योपोद्बलकानि कानिचि-ल्लिङ्गाभासानि वेदान्तेष्वापातेन मन्दमतीन् प्रतिभान्तीति। स च कार्यकारणानन्यत्वाभ्युपगमात् प्रत्यासन्नो वेदान्तवादस्य देवलप्रभृतिभिश्च कैश्चिद्धर्मसूत्रकारैः स्वग्रन्थेष्वाश्रितः, तेन तत्-प्रतिषेधे एव यत्नोऽतीव कृतो नाण्वादिकारणवादप्रतिषेधे। तेऽपि तु ब्रह्मकारणवादपक्षस्य प्रतिपक्षत्वात् प्रतिषेद्धव्याः ते-षामप्युपोद्बलकं वैदिकं किञ्चिल्लिङ्गमापातेन मन्दमतीन् प्रति-भायादिति, अतः प्रधानमल्लनिबर्हणन्यायेनातिदिशति. एतेन प्रधानकारणवादप्रतिषेधन्यायकलापेन सर्वेऽण्वादिकारणवादा अपि प्रतिषिद्धतया व्याख्याता वेदितव्याः। तेषामपि प्रधान-

---

वदति। ईक्षतेरिति। प्रधानवादस्य प्राधान्येन निराकरणे हेतुमाह। तस्येत्यादिना। तर्ह्यण्वादिवादा उपेक्षणीया दुर्बलत्वादित्यत आह। तेऽपीति। निर्मूलास्ते कथं प्रतिपक्षा इत्यत आह। तेषामिति। तथा हि छान्दोग्ये जगत्कारणत्वज्ञापनार्थं पिता पुत्रमुवाच। अस्मां वटधानानां मध्ये एकां भिन्धीति भिन्ना भगव इत्युवाच पुत्रः, पुनः पिता किमत्र पश्यसीत्युक्ते न किञ्चन भगव इत्याह। तत्र पित्राऽणिमानं न पश्यसीत्युक्तं, तथा च न किञ्चनपदाभिलप्यस्याभाववादो प्रतीयते अ-शब्दात्परमाणुवाद इति, एवमसदेवेदमग्र आसीदणोरणीयानित्यादि लिङ्गं द्रष्टव्यम्। अण्वाद्यादिवादाः श्रौता न वेति संशये असत्पद इत्यादि-शब्दवत्त्वाच्छ्रौता इति प्राप्तेऽतिदिशति। एतेनेति। अण्वादिदेवत्वान् पृथक् सूत्राद्यपेक्षा न किञ्चनाणुशब्दयोः प्रकरणाद्योग्यवस्तुपरत्वादणु-शब्दस्य सूक्ष्माभिप्रायत्वादशब्दत्वं, तेषां वादानां प्रधानवादवदश्रौतत्वं,

वदशब्दत्वाच्छब्दविरोधित्वाच्चेति। व्याख्याता व्याख्याता इति पदाभ्यासोऽध्यायपरिसमाप्तिं द्योतयति।

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमद्गोविन्दपूज्यपादशिष्यश्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः समाप्तः॥०॥

इति प्रथमोऽध्यायः समाप्तः॥०॥

ब्रह्मकारणश्रुतिबाधितत्वञ्च, तस्माद्ब्रह्मैव परमकारणं, तस्मिन्नेव सर्वेषां वेदान्तानां समन्वय इति सिद्धम्।

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य्य श्रीगोविन्दानन्द-भगवत्पादकृतौ शारीरकमीमांसाव्याख्यायां भाष्यरत्नप्रभायां प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः॥

॥ अध्यायश्च समाप्तः॥

वैयासिकन्यायमाला

भारतीतीर्थकृता।

प्रथमाध्याये प्रथमपादः—अनुक्रमणिका।

प्रणम्य परमात्मानं श्रीविद्यातीर्थरूपिणम्।
वैयासिकन्यायमाला श्लोकैः संगृह्यते स्फुटम्॥ १॥

॥ श्रीः ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे।
यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम्॥

प्रारिप्सितस्य ग्रन्थस्याविघ्नेन परिसमाप्तये, प्रचयगमनाय शिष्टाचारपरिपालनाय च विशिष्टदेवतातत्त्वं गुरुमूर्त्युपाधियुक्तं नमस्कृत्य ग्रन्थं प्रतिजानीते, प्रणम्येत्यादिना। व्यासेनोक्ता वैयासिकी, वेदान्तवाक्यार्थनिर्णायकान्यधिकरणानि न्यायाः, तेषामनुक्रमेण ग्रथनं माला। यद्यप्येषा सूत्रभाष्यकारादिभिः प्रपञ्चिता तथापि सूत्रादीनामतिप्रसृतविषयत्वात् मन्दबुद्ध्यनुग्रहाय श्लोकैरेषा माला स्फुटं संगृह्यते। एकैकमधिकरणं पञ्चावयवं, विषयः सन्देहः सङ्गतिः पूर्वपक्षः सिद्धान्तश्चेति पञ्चावयवाः॥ १॥

एको विषयसन्देहपूर्वपक्षावभासकः।
श्लोकोऽपरस्तु सिद्धान्तवादी, सङ्गतयः स्फुटाः॥ २॥

तेषामवयवानां संग्रहप्रकारं दर्शयति, एक इति। एकस्याधिकरणस्य संग्राहकौ द्वौ श्लोकौ, तयोराद्यश्लोकस्य पूर्वार्द्धेन द्वाववयवौ संगृह्येते, उत्तरार्द्धेनैकः, द्वितीयश्लोकेन चैकः। यद्यपि सङ्गत्याख्य एकोऽवयवः शिष्यते तथापि प्रत्यधिकरणं न पृथक् संग्रहीतव्यो भवति, सङ्गतेरुद्बुद्धपुरुषस्य स्वयमेवोहितुं शक्यत्वात्॥ २॥

शास्त्रेऽध्याये तथा पादे न्यायसङ्गतयस्त्रिधा।
शास्त्रादिविषये ज्ञाते तत्तत्सङ्गतिरुच्यताम् ॥

सङ्गतिं विभज्य व्युत्पादयति, शास्त्र इति। शा
अध्यायप्रतिपाद्यं पादप्रतिपाद्यञ्चार्थमवगम्य शास्त्रसङ्गतिर
पादसङ्गतिश्चेति तिस्रः सङ्गतयः क्रमेण वक्ष्यन्ते ॥ ३ ॥

शास्त्रं ब्रह्मविचाराख्यमध्यायाः स्युश्चतुर्विधाः।
समन्वयाविरोधौ द्वौ साधनञ्च फलं तथा ॥ ४

शास्त्रप्रतिपाद्यं अध्यायप्रतिपाद्यञ्च दर्शयति, शास्त्रमि
वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि तात्पर्येण पर्यवसानं प्रथमेनाध्यायेन प्र
द्वितीयेन सम्भावितविरोधः परिह्रियते, तृतीयेन विद्यासाध
चतुर्थेन विद्याफलनिर्णय इत्येते अध्यायानामर्था इति ॥ ४ ।

समन्वये स्पष्टलिङ्गमस्पष्टत्वेऽप्युपास्यगम्।
ज्ञेयगं पदमात्रञ्च चिन्त्यं पादेष्वनुक्रमात् ॥ ५

तत्र प्रथमाध्यायगतपादार्थान् विभजते, समन्वय इति।
लिङ्गयुक्तं वाक्यजातं प्रथमपादे चिन्त्यं, तद्यथा "अन्तस्तद्ध
इत्यत्र सार्वज्ञ्यसार्वात्म्यसर्वपापक्षयत्वादिकं ब्रह्मणो ... आरभ्य
लिङ्गम्। अस्पष्टब्रह्मलिङ्गत्वे सति उपास्यविषयं वाक्यजातं
पादे चिन्त्यं, तद्यथा प्रथमाधिकरणविषयशाण्डिल्योपास्तिवा
मनत्वप्राणशरीरत्वादिकं सोपाधिकं ब्रह्मणो जीवस्य च सा
दस्पष्टं ब्रह्मलिङ्गम्। तृतीयपादे तु अस्पष्टलिङ्गत्वे सति ज्ञेय
वाक्यजातं चिन्त्यं तद्यथा प्रथमाधिकरणे मुण्डकगतब्रह्मा
द्युपृथिव्यन्तरीक्षाद्योतत्वं सूत्रात्मनः परब्रह्मणश्च साधारण
ब्रह्मलिङ्गम्। यद्यपि द्वितीयपादे कठवल्ल्यादिगतब्रह्मत
विचारितानि, तृतीयपादे तु दहरोपासनावाक्यं विचारित
प्रयान्तरसङ्गतिलाभेन तद्विचारस्य प्रासङ्गिकत्वात् न ।
साङ्कर्यापत्तिः, इत्थं पादत्रयेण वाक्यविचारः समापितः। च
न व्यक्तपदमज्ञापदञ्चेत्येवमादि सन्दिग्धं पदं चिन्त्यम् ॥ ५ ॥

द्वितीये स्मृतितर्काभ्यामविरोधोऽन्यदुष्टता ।
भूतभोक्तृश्रुतेर्लिङ्गश्रुतेरप्यविरुद्धता ॥ ६ ॥

द्वितीयाध्यायगतपादार्थान् विभजते, द्वितीय इति । प्रथमपादे साङ्ख्ययोगकाणादादिस्मृतिभिः साङ्ख्यादिप्रयुक्ततर्कैश्च विरोधो वेदान्तसमन्वयस्य परिहृतः । द्वितीयपादे साङ्ख्यादिमतानां दुष्टत्वं दर्शितम् । तृतीयपादे पूर्वभागेण पञ्चमहाभूतश्रुतीनां परस्परविरोधः परिहृतः, उत्तरभागेण जीवश्रुतीनाम् । चतुर्थपादे लिङ्गशरीरश्रुतीनां विरोधपरिहारः ॥ ६ ॥

तृतीये विरतिस्तत्त्वम्पदार्थपरिशोधनम् ।
गुणोपसंहृतिर्ज्ञाने बहिरङ्गादिसाधनम् ॥ ७ ॥

तृतीयाध्यायगतपादार्थान् विभजते, तृतीय इति । प्रथमपादे जीवस्य परलोकगमनागमने विचार्य वैराग्यं निरूपितम् । द्वितीयपादे पूर्वभागेण त्वंपदार्थः शोधितः, उत्तरभागेण तु तत्पदार्थः । तृतीयपादे सगुणविद्यासु गुणोपसंहारो निरूपितः, निर्गुणे ब्रह्मणि अपुनरुक्तपदोपसंहारश्च । चतुर्थपादे च निर्गुणज्ञानस्य बहिरङ्गसाधनभूतान्याश्रमयज्ञादीनि अन्तरङ्गसाधनभूतानि शमदमश्रवणमननिदिध्यासनादीनि च निरूपितानि ॥ ७ ॥

चतुर्थे जीवतो मुक्तिरुत्क्रान्तिर्गतिरुत्तरा ।
ब्रह्मप्राप्तिब्रह्मलोकाविति पादार्थसंग्रहः ॥ ८ ॥

चतुर्थाध्यायगतपादार्थान् विभजते, चतुर्थ इति । प्रथमपादे श्रवणाद्यावृत्त्या निर्गुणं उपासनया सगुणं वा ब्रह्म साक्षात्कृत्य जीवतः पापपुण्यलेपविनाशलक्षणा मुक्तिरभिहिता । द्वितीयपादे म्रियमाणस्योत्क्रान्तिप्रकारो दर्शितः । तृतीयपादे सगुणब्रह्मविदो मृतस्योत्तरमार्गोऽभिहितः । चतुर्थपादे पूर्वभागेण निर्गुणब्रह्मविदो विदेहकैवल्यप्राप्तिरभिहिता, उत्तरभागेण सगुणब्रह्मविदो ब्रह्मलोकस्थितिर्निरूपिता । एवं पादार्थः संगृहीतः ॥ ८ ॥

ऊहित्वा सङ्गतीस्तिस्रस्तथाऽवान्तरसङ्गतिम् ।
ऊहेदाक्षेपदृष्टान्तप्रत्युदाहरणादिकाम् ॥ ९ ॥

एवमेवं शास्त्राध्यायपादप्रतिपाद्या अर्थाः, किं तत्र इत्यत आह, ऊहित्वेति । तद्यथा ईक्षत्यधिकरणे 'तदैक्षत' इति वाक्यं प्रधानपरं ब्रह्मपरं वेति विचार्यते, तस्य विचारस्य ब्रह्मसम्बन्धित्वात् ब्रह्मविचारशास्त्रसङ्गतिः । वाक्यं ब्रह्मणि तात्पर्यवदिति निर्णयात् समन्वयाध्यायसङ्गतिः । ईक्षणस्य चेतनब्रह्मणोऽसाधारणत्वेन स्पष्टलिङ्गत्वात् प्रथमपादे सङ्गतिः, एवं सर्वेष्वधिकरणेषु यथायोग्यं सङ्गतित्रयमूहनीयम् । अवान्तरसङ्गतिस्तु अनेकधा विभज्यते, आक्षेपसङ्गतिः दृष्टान्तसङ्गतिः प्रत्युदाहरणसङ्गतिः प्रासङ्गिकी सङ्गतिरित्येवमादिः । सेयं अवान्तरसङ्गतिः व्युत्पन्नेनोहितुं शक्यते ॥ ९ ॥

पूर्वन्यायस्य सिद्धान्तयुक्तिं वीक्ष्य परे नये ।
पूर्वपक्षस्य युक्तिञ्च तत्राक्षेपादि योजयेत् ॥ १० ॥

ताः व्युत्पादयति, पूर्वन्यायस्येति । तद्यथा प्रथमाधिकरणे ब्रह्मविचारशास्त्रमारम्भणीयमिति सिद्धान्तः, तत्र युक्तिः ब्रह्मणः सन्दिग्धत्वादिति । द्वितीयाधिकरणस्य जगज्जन्मादि ब्रह्मलक्षणं न भवतीति पूर्वपक्षः, तत्र युक्तिः जन्मादेर्जगन्निष्ठत्वादिति । तदुभयं वीक्ष्य तयोराक्षेपसङ्गतिं योजयेत् । सन्दिग्धत्वात् ब्रह्म विचार्यमित्युक्तं, जन्मादेरन्यनिष्ठत्वेन ब्रह्मणो लक्षणाभावे सति ब्रह्मैव नास्ति कुतस्तस्य सन्दिग्धत्वं विचार्यत्वञ्चेत्याक्षेपसङ्गतिः । दृष्टान्तप्रत्युदाहरणसङ्गती चात्र योजयितुं शक्येते, यथा सन्दिग्धत्वेन हेतुना ब्रह्मणो विचार्यत्वं तथा जन्मादेरन्यनिष्ठत्वेन हेतुना ब्रह्मणो लक्षणं नास्तीति दृष्टान्तसङ्गतिः । यथा विचार्यत्वे हेतुरस्ति न तथा लक्षणसद्भावे हेतुं पश्यामः इति प्रत्युदाहरणसङ्गतिः । ते एते दृष्टान्तप्रत्युदाहरणसङ्गती सर्वत्र सुलभे, पूर्वाधिकरणसिद्धान्ते तदुत्तराधिकरणपूर्वपक्षहेतुमत्त्वसाम्यस्योत्तराधिकरणसिद्धान्ते हेतुशून्यत्ववैलक्षण्यस्य च मन्दैरप्युत्प्रेक्षितुं शक्यत्वात् ।

आक्षेपसङ्गतिर्यथायोग्यमूह्या । प्रासङ्गिकी सङ्गतिरुदाह्रियते, देवताधिकरणस्याधिकारविचारपरत्वात् समन्वयाध्याये ज्ञेयब्रह्मवाक्यविषये तृतीयपादे तु सङ्गत्यभावेऽपि बुद्धिस्थावान्तरसङ्गतिरेवास्ति, तथाहि पूर्वाधिकरणे अङ्गुष्ठमात्रवाक्यस्य ब्रह्मपरवाक्यत्वात् अङ्गुष्ठमात्रत्वं ब्रह्मणो मनुष्यहृदयापेक्षं मनुष्याधिकारत्वात् शास्त्रस्य इत्युक्तं, तत्प्रसङ्गेन देवताधिकारो बुद्धिस्थः, सेयं प्रासङ्गिकी सङ्गतिः । तदेवं न्यायसङ्गतिर्व्युत्पादिता, इदानीं प्रत्यधिकरणमवयवचतुष्टयं श्लोकाभ्यां संगृह्यते॥१०॥

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ १ ॥ ब्रह्मसूत्रं ।
प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति ।

अविचार्यं विचार्यं वा ब्रह्माऽध्यासानिरूपणात् ?
असन्देहाफलत्वाभ्यां न विचारं तदर्हति ॥
अध्यासोऽहंबुद्धिसिद्धोऽसङ्गं ब्रह्म श्रुतीरितम् ।
सन्देहान्मुक्तिभावाच्च विचार्यं ब्रह्म वेदतः ॥ १ ॥

जन्माद्यस्य यतः ॥ २ ॥ सूत्रं ।
प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

लक्षणं ब्रह्मणो नास्ति किं वास्ति ? नहि विद्यते ।
जन्मादेरन्यनिष्ठत्वात्, सत्यादेश्चाप्रसिद्धितः ॥
ब्रह्मनिष्ठं कारणत्वं स्याल्लक्ष्म स्रग्भुजङ्गवत् ।
लौकिकानीव सत्यादीन्यखण्डं लक्षयन्ति हि ॥ २ ॥

शास्त्रयोनित्वात् ॥ ३ ॥ सूत्रं ।
प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
तृतीयाधिकरणस्य प्रथमवर्णकमारचयति ।

न कर्तृ ब्रह्म वेदस्य किं वा कर्तृ ? न कर्तृ तत् ।
"विरूपनित्यया वाचे"त्येवं नित्यत्वकीर्तनात् ॥
कर्तृ, निश्वसितात् युक्तं नित्यत्वं पूर्वसाम्यतः ।
सर्वावभासि वेदस्य कर्तृत्वात् सर्ववित्भवेत् ॥ ३ ॥

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
तृतीयाधिकरणस्य द्वितीयं वर्णकमाह ।

अस्त्यन्यमेयताऽप्यस्य किं वा वेदैकमेयता ? ।
घटवत्सिद्धवस्तुत्वात् ब्रह्मान्येनापि मीयते ॥
रूपलिङ्गादिराहित्यान्नास्य मानान्तरयोग्यता ।
'तन्त्वौपनिषदे'त्यादौ प्रोक्ता वेदैकमेयता ॥ ३ ॥

तत्तु समन्वयात् ॥ ४ ॥ सूत्रं ।
प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
चतुर्थाधिकरणस्य प्रथमवर्णकमाह ।

वेदान्ताः कर्तृदेवादिपरा ब्रह्मपरा उत ? ।
अनुष्ठानोपयोगित्वात् कर्त्रादिप्रतिपादिकाः ॥
भिन्नप्रकरणाल्लिङ्गषट्काच्च ब्रह्मबोधकाः ।
सति प्रयोजनेऽनर्थहानेऽनुष्ठानतोऽत्र किम् ॥ ४ ॥

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
चतुर्थाधिकरणस्य द्वितीयं वर्णकमाह ।

प्रतिपत्तिं विधित्सन्ति ब्रह्मण्यवसिता उत ? ।
शास्त्रत्वात् ते विधातारो मननादेश्च कीर्तनात् ॥

नाकाङ्क्षितो ऽस्ति विधिः, शास्त्रत्वं श्रवणादपि ।
मननादेः पुराबोधात् ब्रह्मण्यवसितास्ततः ॥ ४ ॥

ईक्षतेर्नाशब्दम् ॥ ५ ॥ गौणश्चेन्नात्मशब्दात् ॥ ६ ॥ तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ॥ ७ ॥ हेयत्वावचनाच्च ॥ ८ ॥ स्वाप्ययात् ॥ ९ ॥ गतिसामान्यात् ॥ १० ॥ श्रुतत्वाच्च ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

'तदैक्षतेति' वाक्येन प्रधानं ब्रह्म वोच्यते ? ।
ज्ञानक्रियाशक्तिमत्त्वात् प्रधानं सर्वकारणम् ॥
ईक्षणाच्चेतनं ब्रह्म, क्रियाज्ञाने तु मायया ।
आत्मशब्दात्मतादात्म्ये प्रधानस्य विरोधिनी ॥ ५ ॥

आनन्दमयोऽभ्यासात् ॥ १२ ॥ विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात् ॥ १३ ॥ तद्धेतुव्यपदेशाच्च ॥ १४ ॥ नेतरोऽनुपपत्तेः ॥ १५ ॥ मान्त्रवर्णिकमेव च गीयते ॥ १६ ॥ भेदव्यपदेशाच्च ॥ १७ ॥ कामाच्च नानुमानापेक्षा ॥ १८ ॥ अस्मिन्नस्य च तद्योगं शास्ति ॥ १९ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
षष्ठाधिकरणमेकदेशिमतमारचयति ।

संसारी ब्रह्म वाऽऽनन्दमयः ? संसार्ययं भवेत् ।
विकारार्थमयट्शब्दात्, प्रियाद्यवयवोक्तितः ॥
अभ्यासोपक्रमादिभ्यो ब्रह्माऽऽनन्दमयो भवेत् ।
प्राचुर्यार्थो मयट्शब्दः, प्रियाद्याः स्युरुपाधिगाः ॥ ६ ॥

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
स्वमतानुसारेण षष्ठाधिकरणमारचयति ।

अन्याङ्गं स्वप्रधानं वा ? 'ब्रह्मपुच्छमिति' श्रुतम् ।
स्यादानन्दमयस्याङ्गं पुच्छेऽङ्गत्वमभिधित्सया ॥
लाङ्गूलासम्भवादत्र पुच्छे नाधारलक्षणा ।
आनन्दमयजीवोऽस्मिन्नाश्रितोऽतः प्रधानता ॥ ६ ॥

अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् ॥ २० ॥ भेदव्यपदेशाच्चान्यः ॥ २१ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
सप्तमाधिकरणमारचयति ।

हिरण्मयो देवतात्मा किं वाऽसौ परमेश्वरः ? ।
मर्यादाधाररूपोक्तेर्देवतात्मैव, नेश्वरः ॥
सार्वात्म्यात् सर्वदुरितराहित्याच्चेश्वरो मतः ।
मर्यादाद्या उपास्त्यर्थमीशेऽपि स्युरुपाधिगाः ॥ ७ ॥

आकाशस्तल्लिङ्गात् ॥ २२ ॥ सूत्रं ।
प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
अष्टमाधिकरणमारचयति ।

'आकाश इति होवाचे'त्यत्र खं ब्रह्म वा ? ऽत्र खम् ।
शब्दस्य तत्र रूढत्वात्, वाय्वादेः सर्जनादपि ॥
माकाशजगदुत्पत्तिहेतुत्वाच्छ्रौतरूढितः ।
एवकारादिना चात्र ब्रह्मैवाकाशशब्दितम् ॥ ८ ॥

अतएव प्राणः ॥ २३ ॥ सूत्रं ।
प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
नवमाधिकरणमारचयति ।

मुखस्थो वायुरीशो वा प्राणः प्रस्तावदेवता ? ।
वायुर्भवेत्, तत्र सुप्तौ भूतसारेन्द्रियक्षयात् ॥

सङ्कोचोऽस्यपरत्वे स्यात् सर्वभूतलयश्रुतेः।
आकाशशब्दवत् प्राणशब्दस्तेनेशवाचकः॥ ९॥

ज्योतिश्चरणाभिधानात् ॥ २४ ॥ छन्दोऽभिधानान्नेति चेन्न तथा चेतोऽर्पणनिगदात्तथाहि दर्शनम् ॥ २५ ॥ भूतादिपादव्यपदेशोपपत्तेश्चैवं ॥ २६ ॥ उपदेशभेदान्नेति चेन्नोभयस्मिन्नप्यविरोधात् ॥ २७ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे

दशमाधिकरणमारचयति ।

कार्यं ज्योतिरुत ब्रह्म 'ज्योतिर्दीप्यत' इत्यदः ?।
ब्रह्मणोऽसन्निधेः कार्यं, तेजोलिङ्गबलादपि ॥
चतुष्पात् प्रकृतं ब्रह्म यच्छब्देनानुवर्त्तते।
ज्योतिः स्यात् भासकं ब्रह्म, लिङ्गन्तूपाधियोगतः ॥१०॥

प्राणस्तथानुगमात् ॥ २८ ॥ न वक्तुरात्मोपदेशादिति चेदध्यात्मसम्बन्धभूमा ह्यस्मिन् ॥ २९ ॥ शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत् ॥ ३० ॥ जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेन्नोपासात्रैविध्यादाश्रितत्वादिह तद्योगात् ॥३१॥ सूत्रम् ।

इति प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादः ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे

एकादशाधिकरणमारचयति ।

'प्राणोऽस्मी'त्यत्र वाय्विन्द्रजीवब्रह्मसु संशयः ।
चतुर्णां लिङ्गसद्भावात् पूर्वपक्षस्त्वनिर्णयः ॥
ब्रह्मणोऽनेकलिङ्गानि तानि सिद्धान्यनन्यथा ।
अन्येषामन्यथासिद्धेरुपास्यं ब्रह्म, नेतरत् ॥ ११ ॥

इति प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ॥ १ ॥ विवक्षितगुणोपपत्तेश्च ॥ २ ॥ अनुपपत्तेस्तु न शारीरः ॥ ३ ॥ कर्मकर्तृव्यपदेशाच्च ॥ ४ ॥ शब्दविशेषात् ॥ ५ ॥ स्मृतेश्च ॥ ६ ॥ अर्भकौकस्त्वात्तद्व्यपदेशाच्च नेति चेन्न निचाय्यत्वादेवं व्योमवच्च ॥ ७ ॥ सम्भोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशेष्यात् ॥ ८ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे

प्रथमाधिकरणमारचयति ।

मनोमयोऽयं शारीर ईशो वा ? प्राणमानसे ।
हृदयस्थित्यणीयस्त्वे जीवे स्तस्तेन जीवगाः ॥
समवाक्यगतं ब्रह्म तद्धितादिरपेक्षते ।
प्राणादियोगश्चिन्तार्थश्चिन्त्यं ब्रह्म प्रसिद्धितः ॥ १ ॥

अत्ता चराचरग्रहणात् ॥ ९ ॥ प्रकरणाच्च ॥ १० ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे

द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

जीवोऽग्निरीशो वाऽत्तास्याद् ? ओदने जीव इष्यतां ।
'स्वाद्वत्तीति' श्रुतेर्वह्निर्वाग्निरन्नाद [illegible]दः ॥
ब्रह्मक्षत्रादिजगतो भोज्यत्वात् स्यादिहेश्वरः ।
ईशप्रश्नोत्तरत्वाच्च संहारस्तस्य चात्तृता ॥ २ ॥

गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि तद्दर्शनात् ॥ ११ ॥ विशेषणाच्च ॥ १२ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे

तृतीयाधिकरणमारचयति ।

गुहाम्प्रविष्टौ धीजीवौ जीवेशौ वा हृदिस्थितौ ? ।
छायातपाख्यदृष्टान्तात् धीजीवौ स्तो विलक्षणौ ॥

'पिबन्ताविति' चेतन्यद्वयं जीवेश्वरौ ततः।
हृत्स्थानमुपलब्धौ स्याद्वैलक्षण्यमुपाधितः ॥ ३ ॥

अन्तर उपपत्तेः ॥ १३ ॥ स्थानादिव्यपदेशाच्च ॥ १४ ॥ सुखविशिष्टाभिधानादेव च ॥ १५ ॥ श्रुतोपनिषत्कगत्यभिधानाच्च ॥ १६ ॥ अनवस्थितेरसम्भवाच्च नेतरः ॥ १७ ॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति।

छायाजीवौ, देवतेशौ वा? 'ऽसौ योऽक्षिणि दृश्यते'।
आधारदृश्यतोक्तीशाद्येषु त्रिषु कथन ॥
कं खं ब्रह्म यदुक्तं प्राक् तदेवाक्षिण्युपास्यते।
वामनीत्वादिनाऽन्येषु नामृतत्वादिसम्भवः ॥ ४ ॥

अन्तर्याम्यधिदैवादिषु तद्धर्मव्यपदेशात् ॥ १८ ॥ न च स्मार्तमतद्धर्माभिलापात् ॥ १९ ॥ शारीरश्चोभयेऽपि हि भेदेनैनमधीयते ॥ २० ॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति।

प्रधानं जीव ईशो वा कोऽन्तर्यामी जगत् प्रति ?।
कारणत्वात् प्रधानं स्याज्जीवो वा कर्मणो मुखात्।
जीवैकत्वामृतत्वादेरन्तर्यामी स ईश्वरः।
द्रष्टृत्वादेर्न प्रधानं न जीवोऽपि नियम्यतः ॥ ५ ॥

अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेः ॥ २१ ॥ विशेषणभेदव्यपदेशाभ्यां च नेतरौ ॥ २२ ॥ रूपोपन्यासाच्च ॥ २३ ॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे

षष्ठाधिकरणमारचयति ।

भूतयोनिः प्रधानं वा जीवो वा यदि वेश्वरः ? ।
आद्यौ पक्षावुपादाननिमित्तत्वाभिधानतः ॥
ईश्वरो भूतयोनिः स्यात्, सर्वज्ञत्वादिकीर्तनात्
दिव्याद्युक्तेर्न जीवः स्यात्, न प्रधानं भिदोक्तितः ॥६॥

वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात् ॥ २४ ॥ स्मर्यमाणमनुमानं स्यादिति ॥ २५ ॥ शब्दादिभ्योऽन्तःप्रतिष्ठानाच्च नेति चेन्न तथा दृष्ट्युपदेशादसम्भवात् पुरुषमपि चैनमधीयते ॥ २६ ॥ अत एव न देवता भूतं च ॥२७॥ साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः ॥ २८ ॥ अभिव्यक्तेरित्याश्मरथ्यः ॥ २९ ॥ अनुस्मृतेर्बादरिः ॥ ३० ॥ सम्पत्तेरिति जैमिनिस्तथा हि दर्शयति ॥३१॥ आमनन्ति चैनमस्मिन् ॥ ३२ ॥ सूत्रम् ।

इति प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादः ।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे

सप्तमाधिकरणमारचयति ।

वैश्वानरः कोऽग्निभूतदेवजीवेश्वरेषु कः ? ।
वैश्वानरात्मशब्दाभ्यामीश्वरान्येषु कश्चन ॥
मूर्द्धत्वादिश्रवात् ब्रह्मशब्दाच्चेश्वर इष्यते ।
वैश्वानरात्मशब्दौ तावीश्वरस्याऽपि वाचकौ ॥ ७ ॥

इति प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादः ॥

द्युभ्वाद्यायतनं स्वशब्दात् ॥ १ ॥ मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् ॥ २ ॥ नानुमानमतच्छब्दात् ॥ ३ ॥ प्राणभृच्च ॥ ४ ॥ भेदव्यपदेशात् ॥ ५ ॥ प्रकरणात् ॥ ६ ॥ स्थित्यदनाभ्यां च ॥ ७ ॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति।

सूत्रं प्रधानं भोक्तेशो द्युभ्वाद्यायतनं भवेत्।
श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिभ्यां भोक्तृत्वाच्चेश्वरेतरः॥
नाद्यौ पत्त्यात्मशब्दात् न भोक्ता मुक्तगम्यतः।
ब्रह्मप्रकरणादीशः सर्वज्ञत्वादितस्तथा ॥ १ ॥

भूमा सम्प्रसादादध्युपदेशात् ॥ ८ ॥ धर्मोपपत्तेश्च ॥ ९ ॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति।

भूमा प्राणः परेशो वा ? प्रश्नप्रत्युक्तिवर्जनात्।
अनुवर्त्यातिवादित्वं भूमोक्तेर्वायुरेव सः॥
विच्छिद्यैष त्विति प्राणं सत्यस्योपक्रमात्तथा।
महोपक्रम आम्नोक्तेरीशोऽयं, द्वैतवारणात् ॥ २ ॥

अक्षरमम्बरान्तधृतेः ॥ १० ॥ सा च प्रशासनात् ॥ ११ ॥ अन्यभावव्यावृत्तेश्च ॥ १२ ॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे
तृतीयाधिकरणमारचयति।

अक्षरं प्रणवः किं वा ब्रह्म ? लोकेऽक्षराभिधा।
वर्णे प्रसिद्धा, तेनात्र प्रणवः स्यादुपास्तये॥

अव्याकृताधारतोक्तेः सर्वधर्मनिषेधतः ।
शासनात् द्रष्टृतादेश्च ब्रह्मैवाक्षरमुच्यते ॥ ३ ॥

ईक्षतिकर्म्मव्यपदेशात् सः ॥ १३ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

त्रिमात्रप्रणवे ध्येयमपरं ब्रह्म वा परम् ? ।
ब्रह्मलोकफलाभादेरपरं ब्रह्म गम्यते ॥
ईक्षितव्यो जीवघनात् परस्तत्प्रत्यभिज्ञया ।
भवेत् ध्येयं परं ब्रह्म, क्रममुक्तिः फलिष्यति ॥ ४ ॥

दहर उत्तरेभ्यः ॥ १४ ॥ गतिशब्दाभ्यां तथा हि दृष्टं लिङ्गञ्च ॥ १५ ॥ धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १६ ॥ प्रसिद्धेश्च ॥ १७ ॥ इतरपरामर्शात् स इति चेन्नासम्भवात् ॥ १८ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

दहरः को वियज्जीवो ब्रह्म वा ? ऽस्माद्ब्रह्मशब्दतः ।
वियत् स्यादथवाल्पत्वश्रुतेर्ज्जीवो भविष्यति ॥
बाह्याकाशोपमानेन द्युभूम्यादिसमाहितेः ।
आत्मा;पहतपाप्मत्वात् सेतुत्वाच्च परेश्वरः ॥ ५ ॥

उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ १९ ॥ अन्यार्थश्च परामर्शः ॥२०॥ अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥ २१ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे
षष्ठाधिकरणमारचयति ।

य: प्रजापतिविद्यायां स किं जीवोऽथवेश्वर: ?।
जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तोक्तेस्तद्वान् जीव इहोचित: ॥
'आत्मापहतपाप्मेति' प्रक्रम्यान्ते स उत्तम: ।
पुमानित्युक्त ईशोऽत्र जाग्रदाद्यवबुद्धये ॥ ६ ॥

अनुकृतेस्तस्य च ॥ २२ ॥ अपि च स्मर्यते ॥ २३ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे
सप्तमाधिकरणमारचयति ।

'न तत्र सूर्यो भातीति' तेजोऽन्तरमुतापि चित् ?।
तेजोऽभिभावकत्वेन तेजोऽन्तरमिदं भवेत् ॥
चित् स्यात्, सूर्याद्यभास्यत्वात् तादृक्तेजोऽप्रसिद्धित: ।
सर्वस्मात् पुरतोभानात् तद्भासा चान्यभासनात् ॥७॥

शब्दादेव प्रमित: ॥ २४ ॥ हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात् ॥२५॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे
अष्टमाधिकरणमारचयति ।

'अङ्गुष्ठमात्रो' जीव: स्यादीशो वा ? ऽल्पप्रमा
देहमध्ये स्थितेश्चैव जीवो भवितुमर्हति ॥
भूतभव्येशता जीवे नास्त्यतोऽसाविहेश्वर: ।
स्थितिप्रमाणे ईशेऽपि स्तो हृदयस्योपलब्धित: ॥ ८ ॥

तदुपर्यपि बादरायण: सम्भवात् ॥ २६ ॥ विरोध: कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात् ॥ २७ ॥ शब्द इति चेन्नात: प्रभवात् प्रत्यक्षानु-

मानाभ्याम् ॥ २८ ॥ अत एव च नित्यत्वम् ॥२९॥ समाननामरूपत्वाच्चा-वृत्तावप्यविरोधो दर्शनात् स्मृतेश्च ॥ ३० ॥ मध्वादिष्वसम्भवादनधिकारं जैमिनिः ॥३१॥ ज्योतिषि भावाच्च ॥३२॥ भावं तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ ३३ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे

नवमाधिकरणमारचयति ।

नाधिक्रियन्ते विद्यायां देवाः किंवाऽधिकारिणः ?।
विदेहत्वेन सामर्थ्यहानेर्नैषामधिक्रिया ॥
अविरुद्धार्थवादादिमन्त्रादेर्देहसत्त्वतः।
अर्थित्वादेश्च सौलभ्याद्देवाद्या अधिकारिणः ॥ ९ ॥

शुगस्य तदनादरश्रवणात् तदाद्रवणात् सूच्यते हि ॥ ३४ ॥ क्षत्रियत्वगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ॥ ३५ ॥ संस्कारपरामर्शात् तदभावाभिलापाच्च ॥ ३६ ॥ तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ ३७ ॥ श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात् स्मृतेश्च ॥ ३८ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे

दशमाधिकरणमारचयति ।

शूद्रोऽधिक्रियते वेदविद्यायामथवा न हि ?।
अत्रैवर्णिकदेवाद्या इव शूद्रोऽधिकारवान् ॥
देवाः स्वयंभातवेदाः, शूद्रोऽध्ययनवर्जनात्।
नाधिकारी श्रुतौ, स्मार्ते त्वधिकारो न वार्यते ॥ १० ॥

कम्पनात् ॥ ३९ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे

एकादशाधिकरणमारचयति ।

जगत्कम्पनकृत् प्राणोऽग्निर्वायुरुतेश्वरः ? ।
अग्निर्भयहेतुत्वात्, वायुर्वा देहचालनात् ॥
वेदनादमृतत्वोक्तेरीशोऽन्तर्यामिरूपतः ।
भयहेतुश्चालनन्तु सर्वशक्तियुतत्वतः ॥ ११ ॥

ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४० ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे
द्वादशाधिकरणमारचयति ।

"परं ज्योतिस्तु सूर्य्यस्य मण्डलं ब्रह्म वा भवेत् ? ।
'समुत्थायोपसम्पद्ये'त्युक्त्या स्याद्रविमण्डलम् ॥
समुत्थानं त्वम्पदार्थशुद्धिर्वाक्यार्थबोधनम् ।
सम्पत्तिरुत्तमत्वोक्तेर्ब्रह्म स्यादक्षिसाक्षितः ॥ १२ ॥

आकाशोऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् ॥ ४१ ॥ सूत्रम्

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे
त्रयोदशाधिकरणमारचयति ।

वियद्वा ब्रह्म वा 'ऽऽकाशो वै नामेति' श्रुतं, वियत् ।
अवकाशप्रधानेन सर्वनिर्वाहकत्वतः ॥
निर्वोढृत्वं नियन्तृत्वं चैतन्यस्यैव तत् ततः ।
ब्रह्म स्याद्वाक्यशेषे च 'ब्रह्मात्मे'त्यादि'शब्दतः ॥ १३ ॥

सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन ॥ ४२ ॥ पत्यादिशब्देभ्यः ॥ ४३ ॥ सूत्रम् ।

इति प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादः ॥ ० ॥

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे

चतुर्दशाधिकरणमारचयति ।

स्याद्विज्ञानमयो जीवो ब्रह्म वा ? जीव उच्यते ।

आदिमध्यावसानेषु संसारप्रतिपादनात् ॥

विविच्य लोकसंसिद्धं जीवं प्राणाद्युपाधितः ।

ब्रह्मत्वमन्यतोऽप्राप्तं बोध्यते ब्रह्म नेतरत् ॥ १४ ॥

इति प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादः ॥ ०॥

आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेर्दर्शयति ॥ १ ॥ सूक्ष्मन्तु तदर्हत्वात् ॥ २ ॥ तदधीनत्वादर्थवत् ॥ ३ ॥ ज्ञेयत्वा-वचनाच्च ॥ ४ ॥ वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणात् ॥ ५ ॥ त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्च ॥ ६ ॥ महद्वच्च ॥ ७ ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे

प्रथमाधिकरणमारचयति ।

'महतः परमव्यक्तं' प्रधानमथवा वपुः

प्रधानं साङ्ख्यशास्त्रोक्ततत्त्वानां प्रत्यभिज्ञया ॥

श्रुतार्थप्रत्यभिज्ञानात् परिशेषाच्च तद्वपुः ।

सूक्ष्मत्वात् कारणावस्थामव्यक्ताख्यां तदर्हति ॥ १ ॥

चमसवदविशेषात् ॥ ८ ॥ ज्योतिरुपक्रमा तु तथा ह्यधीयत एके ॥ ९ ॥ कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवदविरोधः ॥ १० ॥ सूत्रम् ।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे

द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

अजा हि साङ्ख्यप्रकृतिस्तेजोऽबन्नात्मिकाऽथवा ?।
रजआदौ लोहितादिलक्ष्ये ऽसौ साङ्ख्यमागमा ॥
लोहितादिश्रुत्यभिज्ञा तेजोऽबन्नात्मलक्षणाम्।
प्रकृतिं गमयेत् श्रौतीमजाक्लृप्तिर्मधुत्ववत् ॥ २ ॥

न सङ्ख्योपसंग्रहादपि नानाभावादतिरेकाच्च ॥ ११ ॥ प्राणादयो वाक्यशेषात् ॥ १२ ॥ ज्योतिषैकेषामसत्यन्ने ॥ १३ ॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे

तृतीयाधिकरणमारचयति।

पञ्च पञ्चजनाः साङ्ख्यतत्त्वान्याहो श्रुतीरिताः।
प्राणाद्याः ? साङ्ख्यतत्त्वानि, पञ्चविंशतिभासनात् ॥
न पञ्चविंशतेर्भानमात्माकाशातिरेकतः।
संज्ञा 'पञ्चजने'त्येषा प्राणाद्याः संमिनः श्रुताः ॥ ३ ॥

कारणत्वेन चाकाशादिषु यथाव्यपदिष्टोक्तेः ॥ १४ ॥ समाकर्षात् ॥ १५ ॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे

चतुर्थाधिकरणमारचयति।

समन्वयो जगद्योनौ न युक्तो युज्यतेऽथवा ?।
न युक्तो, वेदवाक्येषु परस्परविरोधतः ॥
सर्गक्रमविवादेऽपि नासौ स्रष्टरि विद्यते।
अव्याकृतमसत् प्रोक्तं युक्तोऽसौ कारणे ततः ॥ ४ ॥

जगद्वाचित्वात् ॥ १६ ॥ जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेत्तद्व्याख्यातम् ॥ १७ ॥ अन्यार्थं तु जैमिनिः प्रश्नव्याख्यानाभ्यामपि चैवमेके ॥ १८ ॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे

पञ्चमाधिकरणमारचयति।

पुरुषाणान्तु कः कर्त्ता प्राणजीवपरात्मसु ?।
'कर्मेति' चलने प्राणी, जीवोऽपूर्वे विवक्षिते॥
जगद्वाची कर्मशब्दः पुंमात्रविनिवृत्तये।
तत्कर्त्ता परमात्मैव न मृषावादिता ततः॥ ५॥

वाक्यान्वयात्॥ १९॥ प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गमाश्मरथ्यः॥ २०॥ उत्क्रमिष्यत एवम्भावादित्यौडुलोमिः॥ २१॥ अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः॥ २२॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे

षष्ठाधिकरणमारचयति।

'आत्मा द्रष्टव्य' इत्युक्तः संसारी वा परेश्वरः ?।
संसारी, पतिजायादिभोगप्रीत्याऽस्य सूचनात्॥
अमृतत्वमुपक्रम्य तदन्तेऽप्युपसंहृतम्।
संसारिणमनूद्यातः परेशत्वं विधीयते॥ ६॥

प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुरोधात्॥ २३॥ अभिध्योपदेशाच्च॥ २४॥ साक्षाच्चोभयाम्नानात्॥ २५॥ आत्मकृतेः परिणामात्॥ २६॥ योनिश्च हि गीयते॥ २७॥ सूत्रम्।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे

सप्तमाधिकरणमारचयति।

निमित्तमेव ब्रह्म स्यादुपादानञ्च वेक्षणात् ?।
कुलालवन्निमित्तं तत्, नोपादानं मृदादिवत्॥

'बहु स्याम्' इत्युपादानभावोऽपि श्रुत ईशितुः।
एकबुद्ध्या सर्वधीश्च तस्मात् ब्रह्मोभयात्मकम्॥ ७॥

एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः॥ २८॥ सूत्रम्।

इति प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः॥०॥

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे
अष्टमाधिकरणमारचयति।

अण्वादेरपि हेतुत्वं श्रुतं ब्रह्मण एव वा?।
वटधानादिदृष्टान्तादण्वादेरपि तत् श्रुतम्॥
शून्याण्वादिष्वेकबुद्ध्या सर्वबुद्धिर्न युज्यते।
स्युर्ब्रह्मण्यपि धानाद्यास्ततो ब्रह्मैव कारणम्॥ ८॥

इति प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः॥०॥

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात्॥ १॥
इतरेषां चानुपलब्धेः॥ २॥ सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति।

सांख्यस्मृत्याऽस्ति सङ्कोचो न वा वेदसमन्वये?।
धर्मे वेदः सावकाशः सङ्कोचोऽनवकाशया॥
प्रत्यक्षश्रुतिमूलाभिर्मन्वादिस्मृतिभिः स्मृतिः।
अमूला कापिली बाध्या न सङ्कोचोऽनया ततः॥ १॥

एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

योगस्मृत्याऽस्ति सङ्कोचो न वा ? योगो हि वैदिकः ।
तत्त्वज्ञानोपयुक्तश्च ततः सङ्कुच्यते तया ॥
प्रमाऽपि योगे तात्पर्यादतात्पर्यान्न सा प्रमा ।
अवैदिके प्रधानादावसङ्कोचस्तयाऽप्यतः ॥ २ ॥

न विलक्षणत्वादस्य तथात्वञ्च शब्दात् ॥ ४ ॥ अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥ ५ ॥ दृश्यते तु ॥ ६ ॥ असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥ अपीतौ तद्वत् प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥ न तु दृष्टान्तभावात् ॥ ९ ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥ तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति ।

वैलक्षण्याख्यतर्केण बाध्यतेऽथ न बाध्यते ? ।
बाध्यते, साम्यनियमात् कार्यकारणवस्तुनोः ॥
मृद्घटादौ समत्वेऽपि दृष्टं वृश्चिककेशयोः ।
स्वकारणेन वैषम्यं तर्काभासो न बाधकः ॥ ३ ॥

एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १२ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

बाधोऽस्ति परमाण्वादिमतैर्नो वा ? यतः पटः ।
तन्तुभिरारब्धो दृष्टोऽतो बाध्यते मतैः ॥

शिष्टेष्टाऽपि स्मृतिस्त्यक्ता शिष्टत्यक्तमतं किमु ।
नातो बाधो विवक्षा तु न्यूनत्वनियमो न हि ॥ ४ ॥

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत् स्याल्लोकवत् ॥ १३ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

अद्वैतं बाध्यते नो वा ? भोक्तृभोग्यविभेदतः ।
प्रत्यक्षादिप्रमासिद्धो भेदोऽमाजन्यबाधकः ॥
तरङ्गफेनभेदेऽपि समुद्रोऽभेद इष्यते ।
भोक्तृभोग्यविभेदेऽपि ब्रह्माद्वैतं तथाऽस्तु मत् ॥ ५ ॥

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १४ ॥ भावे चोपलब्धेः ॥ १५ ॥ सत्त्वाच्चावरस्य ॥ १६ ॥ असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् ॥ १७ ॥ युक्तेः शब्दान्तराच्च ॥ १८ ॥ पटवच्च ॥ १९ ॥ यथा च प्राणादि ॥ २० ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
षष्ठाधिकरणमारचयति ।

भेदाभेदौ तात्त्विकौ स्तो यदि वा व्यावहारिकौ ? ।
समुद्रादाविव तयोर्बाधाभावेन तात्त्विकौ ॥
बाधितौ श्रुतियुक्तिभ्यां तावेतौ व्यावहारिकौ ।
कार्य्यस्य कारणाभेदादद्वैतं ब्रह्म तात्त्विकम् ॥ ६ ॥

इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥ अधिकन्तु भेदनिर्देशात् ॥ २२ ॥ अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः ॥ २३ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
सप्तमाधिकरणमारचयति ।

हिताक्रियादिः स्यान्नो वा ? जीवाभेदं प्रपश्यतः ।
जैवाहितक्रिया स्वार्था स्यादेषा नहि युज्यते ॥
अवस्तुजीवसंसारस्तेन नास्ति मम क्षतिः ।
इति पश्यत ईशस्य न हिताहितभागिता ॥ ७ ॥

उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि ॥ २४ ॥ देवादिवदपि लोके ॥ २५ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
अष्टमाधिकरणमारचयति ।

न सम्भवेत् सम्भवेद्वा सृष्टिरेका द्वितीयतः ? ।
नानाजातीयकार्याणां क्रमाज्जन्म न सम्भवि ॥
अद्वैतं तत्त्वतो ब्रह्म, तच्चाविद्यासहायवत् ।
नानाकार्यकरं, कार्यक्रमोऽविद्यास्वशक्तिभिः ॥ ८ ॥

कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥ श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् ॥ २७ ॥ आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि ॥ २८ ॥ स्वपक्षदोषाच्च ॥२९॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
नवमाधिकरणमारचयति ।

न युक्तो युज्यते वास्य परिणामो ? न युज्यते ।
कार्त्स्न्याद्ब्रह्मानित्यतांशात् सावयवं भवेत् ॥
मायाभिर्बहुरूपत्वं न कार्त्स्न्यान्नापि भागतः ।
युक्तोऽनवयवस्यापि परिणामोऽत्र मायिकः ॥ ९ ॥

सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ॥३१॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
दशमाधिकरणमारचयति ।

नाशरीरस्य मायाऽस्ति यदिवाऽस्ति? न विद्यते ।
ये हि मायाविनो लोके ते सर्वेऽपि शरीरिणः ॥
बाह्यहेतुमृते यद्वन् मायया कार्यकारिता ।
ऋतेऽपि देहं मायैवं ब्रह्मणस्तु प्रमाणतः ॥ १० ॥

प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥ लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ३३ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
एकादशाधिकरणमारचयति ।

ब्रह्मोऽस्रष्टाऽथवा स्रष्टा? न स्रष्टा, फलवाञ्छने ।
अतृप्तः स्याद्, ऽवाञ्छायामुन्मत्तनरतुल्यता ॥
लीलाश्वासवद्यथा चेष्टा अनुद्दिश्य फलं यतः ।
अनुन्मत्तैर्विरच्यन्ते, तस्मात् ब्रह्मस्तथा सृजेत् ॥ ११ ॥

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् तथा हि दर्शयति ॥ ३४ ॥ न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् ॥ ३५ ॥ उपपद्यते चाप्युपलभ्यते च ॥ ३६ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे
द्वादशाधिकरणमारचयति ।

वैषम्याद्यापतेन्नो वा? सुखदुःखे नृभेदतः ।
सृजन् विषम ईशः स्यान् निर्घृणश्चोपसंहरन् ॥
प्राण्यनुष्ठितधर्मादिमपेक्ष्येशः प्रवर्तते ।
नातो वैषम्यनैर्घृण्ये, संसारस्तु न चादिमान् ॥ १२ ॥

सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥ सूत्रम् ।

इति द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादः ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे

त्रयोदशाधिकरणमारचयति ।

नास्ति प्रकृतिता यद्वा निर्गुणस्यास्ति ? नास्ति सा ।
मृदादेः सगुणस्यैव प्रकृतित्वोपलम्भनात् ॥
भ्रमाधिष्ठानताऽस्माभिः प्रकृतित्वमुपेयते ।
निर्गुणेऽप्यस्ति जात्यादौ स्याद्ब्रह्म प्रकृतिस्ततः ॥ २३

इति द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादः ।

रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ॥१॥ प्रवृत्तेश्च ॥२॥ पयोऽम्बुवच्चेत्तत्रापि ॥ ३ ॥ व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात् ॥ ४ ॥ अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ॥ ५ ॥ अभ्युपगमेऽप्यर्थाभावात् ॥ ६ ॥ पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ॥ ७ ॥ अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ॥८॥ अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ॥ ९ ॥ विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् ॥ १ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे

प्रथमाधिकरणमारचयति ।

प्रधानं जगतो हेतुर्न वा ? सर्वे घटादयः ।
अन्विताः सुखदुःखाद्यैस्ततो हेतुरतो भवेत् ॥
न हेतुर, योग्यरचनाप्रवृत्त्यादेरसम्भवात् ।
सुखाद्या आन्तरा बाह्या घटाद्यास्तु, कुतोऽन्वयः ॥ १

महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

नास्ति कार्याद्दृष्टान्तः किं वास्त्यसदृशोद्भवे ? ।
नास्ति, शुक्लः पटः शुक्लात् तन्तोरेव हि जायते ॥
अणु द्व्यणुकमुत्पन्नमनयोः परिमण्डलात् ।
अदीर्घात् द्व्यणुकाद्दीर्घं त्र्यणुकं तन्निदर्शनम् ॥ २ ॥

उभयथापि न कर्मातस्तदभावः ॥ १२ ॥ समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः ॥ १३ ॥ नित्यमेव च भावात् ॥ १४ ॥ रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो दर्शनात् ॥ १५ ॥ उभयथा च दोषात् ॥ १६ ॥ अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा ॥ १७ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे
तृतीयाधिकरणमारचयति ।

जनयन्ति जगन्नो वा संयुक्ताः परमाणवः ।
आद्यकर्मजसंयोगात् द्व्यणुकादिक्रमाज्जनिः ॥
सनिमित्तानिमित्तादिविकल्पे ह्याद्यकर्मणः ।
असम्भवादसंयोगे जनयन्ति न ते जगत् ॥ ३ ॥

समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १८ ॥ इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् ॥ १९ ॥ उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् ॥ २० ॥ असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा ॥ २१ ॥ प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् ॥ २२ ॥ उभयथा च दोषात् ॥ २३ ॥ आकाशे चाविशेषात् ॥ २४ ॥ अनुस्मृतेश्च ॥ २५ ॥ नासतोऽदृष्टत्वात् ॥ २६ ॥ उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २७ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे

चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

समुदायावुभौ युक्तावयुक्तौ वा ? ऽणुहेतुकः ।
एकोऽपरः स्कन्धहेतुरित्येवं युज्यते द्वयम् ॥
स्थिरचेतनराहित्यात् क्षणिकाचेतनत्वतः ।
न स्कन्धानामणूनां वा समुदायोऽत्र युज्यते ॥ ४ ॥

नाभाव उपलब्धेः ॥२८॥ वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् ॥ २९ ॥ न भावोऽनुपलब्धेः ॥ ३० ॥ क्षणिकत्वाच्च ॥ ३१ ॥ सर्वथानुपपत्तेश्च ॥ ३२ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे

पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

विज्ञानस्कन्धमात्रत्वं युज्यते वा न युज्यते ।
युज्यते, स्वप्नदृष्टान्तात्, बुद्धैरेव व्यवहारतः ॥
अबाधात् स्वप्नवैषम्यं बाह्यार्थस्तूपलभ्यते ।
'बहिर्वद्' इति तेऽप्युक्तिर्नाऽतो धीः रूपभाक् ॥ ५ ॥

नैकस्मिन्नसम्भवात् ॥३३॥ एवं चात्माकार्त्स्न्यम् ॥३४॥ न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ॥ ३५ ॥ अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ॥ ३६ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे

षष्ठाधिकरणमारचयति ।

सिद्धिः सप्तपदार्थानां सप्तभङ्गीनयान्नवा ? ।
साधकन्यायसद्भावात् तेषां सिद्धौ किमद्भुतम् ॥

एकस्मिन् सदसत्त्वादिविरुद्धप्रतिपादनात्।
अपन्यायः सप्तभङ्गी, न च जीवस्य साम्यता ॥ ६ ॥

पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ ३७ ॥ सम्बन्धानुपपत्तेश्च ॥ ३८ ॥ अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ॥ ३९ ॥ करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ॥ ४० ॥ अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ॥ ४१ ॥ सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे

सप्तमाधिकरणमारचयति।

तटस्थेश्वरवादो यः स युक्तोऽथ न युज्यते?।
युक्तः, कुलालदृष्टान्तान् नियन्तृत्वस्य सम्भवात् ॥
न युक्तो, विषमत्वादिदोषाद्देहिक ईश्वरे।
अभ्युपेतं तटस्थत्वं त्याज्यं श्रुतिविरोधतः ॥ ७ ॥

उत्पत्त्यसम्भवात् ॥ ४२ ॥ न च कर्त्तुः करणम् ॥ ४३ ॥ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ॥ ४४ ॥ विप्रतिषेधाच्च ॥ ४५ ॥ सूत्रम्।

इति द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादः।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे

अष्टमाधिकरणमारचयति।

जीवोत्पत्त्यादिकं पाञ्चरात्रोक्तं युज्यते न वा?।
युक्तं, नारायणव्यूहतत्समाराधनादिवत् ॥
युज्यतामविरुद्धोऽंशो जीवोत्पत्तिर्न युज्यते।
उत्पन्नस्य विनाशित्वे कृतनाशादिदोषतः ॥ ८ ॥

इति द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादः ॥

न वियदश्रुतेः ॥ १ ॥ अस्ति तु ॥ २ ॥ गौण्यसम्भवात् ॥३॥ शब्दाच्च ॥ ४ ॥ स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ॥ ५ ॥ प्रतिज्ञाहानिरव्यतिरेकाच्छब्देभ्यः ॥ ६ ॥ यावद्विकारन्तु विभागो लोकवत् ॥ ७ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति ।

व्योम नित्यं जायते वा ? हेतुत्रयविवर्जनात् ।
जनिश्रुतेश्च गौणत्वात् नित्यं व्योम, न जायते ॥
एकज्ञानात् सर्वबुद्धेर्विभक्तत्वाज्जनिश्रुतेः ।
विवर्तकारणैकत्वात् ब्रह्मणो व्योम जायते ॥ १॥

एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ ८ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

वायुर्नित्यो जायते वा ? छान्दोग्येऽजन्मकीर्तनात् ।
सैषाऽनस्तमिता देवतेत्युक्तेर्न च जायते ॥
श्रुत्यन्तरोपसंहारात् गौण्यनस्तमयश्रुतिः ।
वियज्जायते वायुः, स्वरूपं ब्रह्म कारणम् ॥ २ ॥

असम्भवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥ सूत्रम्

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
तृतीयाधिकरणमारचयति ।

सद्ब्रह्म जायते नो वा ? कारणत्वेन जायते ।
यत्कारणं जायते तत् वियद्वाय्वादयो यथा ॥
असतोऽकारणत्वेन खादीनां सत उद्भवात् ।
व्योमेरजादिवाक्येन बाधात् सन्नैव जायते ॥ ३ ॥

तेजोऽतस्तथाह्याह ॥ १० ॥ सूत्रम्।
द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति।

ब्रह्मणो जायते वह्निर्वायोर्वा ब्रह्मसंभुतात्।
'तत्तेजोऽसृजत' इत्युक्तेर्ब्रह्मणो जायतेऽनलः॥
'वायोरग्निः' इति श्रुत्या पूर्वश्रुत्येकवाक्यतः।
ब्रह्मणो वायुरूपत्वमापन्नादग्निसम्भवः॥ ४॥

आपः ॥ ११ ॥ सूत्रम्।
द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति।

ब्रह्मणोऽपां जन्म किं वा वह्नेर्? नाग्नेर्जलोद्भवः।
विरुद्धत्वात्, नीरजन्म ब्रह्मणः सर्वकारणात्॥
'अग्नेराप' इति श्रुत्या ब्रह्मणो वह्न्युपाधिकात्।
अपां जनिर्विरोधस्तु सूक्ष्मयोर्नाग्निनीरयोः॥ ५॥

पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ १२ ॥ सूत्रम्।
द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
षष्ठाधिकरणमारचयति।

ता अन्नमसृजन्ते'ति श्रुतमन्नं यवादिकम्।
पृथिवी वा? यवाद्येव, लोकेऽन्नत्वप्रसिद्धितः॥
भूताधिकारात् कृष्णस्य रूपस्य श्रवणादपि।
तथा'ऽद्भ्यः पृथिवी'त्युक्तेरन्नं पृथ्व्याऽन्नहेतुतः॥ ६॥

तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात् सः ॥ १३ ॥ सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
सप्तमाधिकरणमारचयति।

व्योमाद्याः कार्यकर्तारो ब्रह्म वा तदुपाधिकम्?
'व्योम्नो वायुर्वायुतोऽग्निर्' इत्युक्तेः खादिकर्तृता ॥
'ईश्वरोऽन्तर्यमयतो'त्युक्तेर्व्योमाद्युपाधिकम्।
ब्रह्म वाय्वादिहेतुः स्यात् तेज आदीक्षणादपि ॥ ७ ॥

विपर्ययेण तु क्रमोऽत उपपद्यते च ॥ १४ ॥ सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
अष्टमाधिकरणमारचयति।

सृष्टिक्रमो लये ज्ञेयो विपरीतक्रमोऽथ वा?।
क्रमं कल्पयाहरं तेन लये सृष्टिक्रमो भवेत् ॥
हेतावसति कार्यस्य न सत्त्वं युज्यते ततः।
'पृथिव्यप्स्विति' चोक्तत्वात् विपरीतक्रमो लये ॥ ८ ॥

अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥ १५ ॥
सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
नवमाधिकरणमारचयति।

किमुक्तक्रमभङ्गोऽस्ति प्राणाद्यैर्नास्ति वा? ऽस्ति हि।
प्राणात्ममनसां ब्रह्मवियतोर्मध्य ईरणात् ॥
प्राणाद्या भौतिका भूतेष्वन्तर्भूताः पृथक् क्रमम्।
नेच्छन्त्यतो नभङ्गोऽस्ति, प्राणादौ न क्रमः श्रुतः ॥ ९ ॥

चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावभावित्वात् ॥ १६ ॥ सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
दशमाधिकरणमारचयति।

जीवस्य जन्ममरणे वपुषो वा? ऽऽत्मनो हि ते।
'जातो मे पुत्र' इत्युक्तेर्जातकर्मादितस्तथा ॥
मुख्ये ते वपुषो, भाक्ते जीवस्यैते अपेक्ष्य हि।
'जातकर्म च लोकोक्तिर्जीवापेतेति' शास्त्रतः ॥ १० ॥

नात्माऽश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ १७ ॥ सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
एकादशाधिकरणमारचयति।

कल्पादौ ब्रह्मणो जीवो वियद्वत् जायते न वा?।
सृष्टेः प्रागद्वयत्वोक्तेर्जायते विस्फुलिङ्गवत् ॥
ब्रह्माद्वयं जातबुद्धौ जीवत्वे न विशेत् स्वयम्।
औपाधिकं जीवजन्म, नित्यत्वं वस्तुतः श्रुतम् ॥ ११ ॥

ज्ञोऽत एव ॥ १८ ॥ सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
द्वादशाधिकरणमारचयति।

अचिद्रूपोऽथ चिद्रूपो जीवो? ऽचिद्रूप इष्यते।
चिदभावात् सुषुप्त्यादौ जाग्रच्चिन्मनसा कृता ॥
ब्रह्मत्वादेव चिद्रूपश्चित् सुषुप्तौ न लुप्यते
द्वैतादृष्टिर्द्वैतलोपात् 'न हि द्रष्टुः' इति श्रुतेः ॥ १२ ॥

उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥ १९ ॥ स्वात्मना चोत्तरयोः ॥ २०॥ नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् ॥ २१ ॥ स्वशब्दोन्मानाभ्यां च ॥ २२ ॥ अविरोधश्चन्दनवत् ॥ २३ ॥ अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि हि ॥ २४ ॥ गुणाद्वा लोकवत् ॥ २५ ॥ व्यतिरेको गन्धवत् ॥ २६॥ तथा च दर्शयति ॥ २७ ॥ पृथगुपदेशात् ॥ २८ ॥ तद्गुणसारत्वात् तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् ॥ २९ ॥ यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥ पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् ॥ ३१ ॥ नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गोऽन्यतरनियमो वाऽन्यथा ॥ ३२ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
त्रयोदशाधिकरणमारचयति ।

जीवोऽणुः सर्वगो वा स्याद्, ? 'एषोऽणुर्' इति वाक्यतः
उत्क्रान्तिगत्यागमनश्रवणाच्चाणुरेव सः ।
साभासबुद्ध्यणुत्वेन तदुपाधित्वतोऽणुता ।
जीवस्य सर्वगत्वन्तु स्वतो ब्रह्मत्वतः श्रुतम् ॥ १३ ॥

कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥ विहारोपदेशात् ॥ ३४ ॥ उपादानात् ॥ ३५ ॥ व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ॥ ३६ ॥ उपलब्धिवदनियमः ॥ ३७ ॥ शक्तिविपर्ययात् ॥ ३८ ॥ समाध्यभावाच्च ॥ ३९ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
चतुर्दशाधिकरणमारचयति ।

जीवोऽकर्ताऽथवा कर्ता ? 'धियः कर्तृत्वसम्भवात् ।
जीवकर्तृतया किं स्याद्' इत्याहुः साङ्ख्यमानिनः ॥
करणत्वाद्धि धीः कर्त्री, यागश्रवणलौकिकाः ।
व्या[illegible] न विना कर्त्रा, तस्मात् जीवस्य कर्तृता ॥१४

यथा च तक्षोभयथा ॥ ४० ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे

पञ्चदशाधिकरणमारचयति ।

कर्तृत्वं वास्तवं किं वा कल्पितं ? वास्तवं भवेत् ।
'यजेते'त्यादिशास्त्रेण सिद्धस्याबाधितत्वतः ।
'असङ्गो ह्यी'ति तद्बाधात् स्फटिके रक्ततेव तत् ।
अध्यस्तं धीचक्षुरादिकरणोपाधिसन्निधेः ॥ १५ ॥

परात्तु तच्छ्रुतेः ॥ ४१ ॥ कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्या-
दिभ्यः ॥ ४२ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे

षोडशाधिकरणमारचयति ।

प्रवर्त्तकोऽस्य रागादिरीशो वा ? रागतः कृषौ ।
दृष्टा प्रवृत्तिर्, वैषम्यमीशस्य प्रेरणे भवेत् ॥
शास्त्रेषु दृष्टिवज्जीवेष्वीशस्याविषमत्वतः ।
रागोऽन्तर्याम्यधीनोऽत ईश्वरोऽस्य प्रवर्त्तकः ॥ १६ ॥

अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके ॥४३॥
मन्त्रवर्णाच्च ॥४४॥ अपि च स्मर्यते ॥४५॥ प्रकाशादिवन्नैवं परः ॥४६॥
स्मरन्ति च ॥४७॥ अनुज्ञापरिहारौ देहसम्बन्धाज्ज्योतिरादिवत् ॥४८॥
असन्ततेश्चाव्यतिकरः ॥ ४९ ॥ आभास एव च ॥ ५० ॥ अदृष्टानिय-
मात् ॥ ५१ ॥ अभिसन्ध्यादिष्वपि चैवम् ॥ ५२ ॥ प्रदेशादिति चेन्नान्त-
र्भावात् ॥ ५३ ॥ सूत्रम् ।

इति द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादः ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे
सप्तदशाधिकरणमारचयति ।

किं जीवेश्वरसाङ्कर्यं व्यवस्था वा ? श्रुतिद्वयात् ।
अभेदभेदविषयात् साङ्कर्यं न निवार्यते ॥
'अंशोऽवच्छिन्न आभास' इत्यौपाधिककल्पनैः ।
जीवेशयोर्व्यवस्था स्यात् जीवानाञ्च परस्परम् ॥ १७ ॥

इति द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादः ।

तथा प्राणाः ॥ १ ॥ गौण्यसम्भवात् ॥ २ ॥ तत्प्राक्श्रुतेश्च ॥३॥ तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ॥ ४ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति ।

किमिन्द्रियाण्यनादीनि सृज्यन्ते वा परात्मना ? ।
सृष्टेः प्रागृषिनाम्नैषां सद्भावोक्तेरनादिता ॥
एकबुद्ध्या सर्वबुद्धेर्भौतिकत्वाज्जनिश्रुतेः ।
उत्पद्यते, ऽथ सद्भावः प्रागवान्तरसृष्टितः ॥ १ ॥

सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च ॥५॥ हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम् ॥६॥ सूत्रम्

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

सप्तैकादश वा प्राणाः 'सप्त प्राणा' इति श्रुतेः ।
सप्त स्युर्मूर्धनिष्ठेषु छिद्रेषु च विशेषणात् ॥

अशीर्षण्यस्य हस्तादेरपि वेदे समीरणात् ।
ज्ञेयान्येकादशाक्षाणि तत्तत्कार्यानुसारतः ॥ २ ॥

अणवश्च ॥ ७ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
तृतीयाधिकरणमारचयति ।

व्यापीन्यणूनि वाक्षाणि ? सांख्या व्यापित्वमूचिरे ।
वृत्तिलाभस्तत्र तत्र देहे कर्मवशाद्भवेत् ॥
देहस्थवृत्तिमद्भागेष्वेवाक्षत्वं समाप्यताम् ।
उत्क्रान्त्यादिश्रुतेस्तानि ह्यणूनि स्वरदर्शनात् ॥ ३ ॥

श्रेष्ठश्च ॥ ८ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

मुख्यः प्राणः स्यादनादिर्जायते वा ? न जायते ।
'आनीद्' इति प्राणचेष्टा प्राक् सृष्टेः श्रूयते यतः ॥
आनीदिति ब्रह्मसत्त्वं प्रोक्तं वातनिषेधनात् ।
'एतस्माज्जायते प्राण' इत्युक्तेरेष जायते ॥ ४ ॥

न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ९ ॥ चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः ॥ १० ॥ अकरणत्वाच्च न दोषस्तथाहि दर्शयति ॥ ११ ॥ पञ्चवृत्तिर्मनोवद् व्यपदिश्यते ॥ १२ ॥ सूत्रम् ।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

वायुर्वाऽक्षक्रिया वाऽन्यो वा प्राणः ? श्रुतितोऽनिलः ।
सामान्येन्द्रियवृत्तिर्वा सांख्यैरेवमुदीरणात् ॥

'भाति प्राणो वायुने'ति भेदोक्तेरेकताश्रुतिः।
वायुतत्त्वेन सामान्यवृत्तिर्बाह्येष्वतोऽन्यता ॥ ५ ॥

अणुश्च ॥ १३ ॥ सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
षष्ठाधिकरणमारचयति।

प्राणोऽयं विभुरल्पो वा ? विभुः स्यात्, श्रुत्युपक्रमे।
हिरण्यगर्भपर्यन्ते सर्वदेहे समीक्षितः।
समष्टिव्यष्टिरूपेण विभुतैवाधिदैविकी।
आध्यात्मिकोऽल्पः प्राणः स्याददृश्यश्च यथेन्द्रियम् ॥ ६ ॥

ज्योतिराद्यधिष्ठानन्तु तदामननात् ॥ १४ ॥ प्राणवता शब्दात् ॥ १५ ॥ तस्य च नित्यत्वात् ॥ १६ ॥ सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
सप्तमाधिकरणमारचयति।

'स्वतन्त्रा देवतन्त्रा वागाद्याः स्युः ? स्वतन्त्रता।
नो चेद्वागादिजो भोगो देवानां स्यान्न चात्मनः ॥
श्रुतमग्न्यादितन्त्रत्वं भोगोऽग्न्यादेस्तु नोचितः।
देवदेहेषु सिद्धत्वात् जीवो भुङ्क्ते स्वकर्म्मणा ॥ ७ ॥

त इन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ १७ ॥ भेदश्रुतेः ॥ १८ ॥ वैलक्षण्यात् ॥ १९ ॥ सूत्रम्।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
अष्टमाधिकरणमारचयति।

प्राणस्य वृत्तयोऽप्याहो प्राणात् तत्त्वान्तराणि वा ?।
तद्रूपत्वश्रुतेः प्राणनाम्नोक्तत्वाच्च वृत्तयः॥
अमाद्यमादिभेदोक्तेर्गौणे तद्रूपनामनी।
आलोचकत्वे नान्यानि प्राणो नेताऽक्षदेहयोः॥ ८॥

संज्ञामूर्त्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात्॥ २०॥ मांसादि भौमं यथाशब्दमितरयोश्च॥ २१॥ वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः॥ २२॥ सूत्रम्।

इति द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादः।

द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
नवमाधिकरणमारचयति।

नामरूपव्याकरणे जीवः कर्त्ताऽथवेश्वरः ?।
'अनेन जीवेने'त्युक्तेर्व्याकर्त्ता जीव इष्यते॥
जीवान्वयः प्रवेशेन सन्निधिः सर्वसर्ज्जने।
जीवोऽशक्तः, शक्त ईशः, उत्तमोक्तिस्त्ववेक्षितुः॥ ९॥

इति द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादः।

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति सम्परिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम्॥ १॥ त्र्यात्मकत्वात् तु भूयस्त्वात्॥ २॥ प्राणगतेश्च॥ ३॥ अग्न्यादिगतिश्रुतेरिति चेन्न भाक्तत्वात्॥ ४॥ प्रथमेऽश्रवणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः॥ ५॥ अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादिकारिणां प्रतीतेः॥ ६॥ भाक्तं वाऽनात्मवित्त्वात् तथा हि दर्शयति॥ ७॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति।

अवेष्टितो वेष्टितो वा भूतसूक्ष्मैः पुमान् व्रजेत् ? ।
भूतानां सुलभत्वेन यात्यवेष्टित एव सः ॥
बीजानां दुर्लभत्वेन निराधारेन्द्रियागतेः ।
पञ्चमाहुतियुक्तेश्च जीवस्तैर्याति वेष्टितः ॥ १ ॥

कृतात्ययेऽनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां यथेतमनेवं च ॥ ८ ॥ चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कार्ष्णाजिनिः ॥ ९ ॥ आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात् ॥ १० ॥ सुकृतदुष्कृते एवेति तु बादरिः ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

स्वर्गावरोही क्षीणानुशयः सानुशयोऽथवा ? ।
'यावत्सम्पात'वचनात् क्षीणानुशय इष्यते ॥
जातमात्रस्य भोगित्वादेकभवो विरोधतः ।
चरणश्रुतितः सानुशयः कर्मान्तरैरयम् ॥ २ ॥

अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम् ॥ १२ ॥ संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोहावरोहौ तद्गतिदर्शनात् ॥ १३ ॥ स्मरन्ति च ॥ १४ ॥ अपि च सप्त ॥ १५ ॥ तत्रापि च तद्व्यापारादविरोधः ॥ १६ ॥ विद्याकर्मणोरिति तु प्रकृतत्वात् ॥ १७ ॥ न तृतीये तथोपलब्धेः ॥ १८ ॥ स्मर्यतेऽपि च लोके ॥ १९ ॥ दर्शनाच्च ॥ २० ॥ तृतीयशब्दावरोधः संशोकजस्य ॥ २१ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे
तृतीयाधिकरणमारचयति ।

चन्द्रं याति नवा पापी ? 'ते सर्व' इति वाक्यतः ।
पञ्चमाहुतिलाभार्थं भोगाभावेऽपि यात्यसौ ॥
भोगार्थमेव गमनमाहुतिर्व्यभिचारिणी ।
सर्वश्रुतिः सुकृतिनां याम्ये पापिगतिः श्रुता ॥ ३ ॥

आभाव्यापत्तिरुपपत्तेः । २२ । सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे

चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

वियदादिस्वरूपत्वं तत्साम्यं वा ? ऽवरोहिणः ।
वायुर्भूत्वे'त्यादिवाक्यात्तद्भावं प्रपद्यते ॥
खवत् सूक्ष्मो वायुवशो युक्तो धूमादिभिर्भवेत् ।
अन्यस्यान्यस्वरूपत्वं न मुख्यमुपपद्यते ॥४॥

नातिचिरेण विशेषात् । २३ । सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे

पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

व्रीह्यादेः प्राग्विलम्बेन त्वरया वा ? ऽवरोहति ।
तत्रानियम एव स्यात्, नियामकविवर्जनात् ॥
दुःखं व्रीह्यादिनिर्याणमिति तत्र विशेषितम् ।
विलम्बस्तेन पूर्वं च त्वरार्थादवसीयते ॥ ५ ॥

अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात् ॥ २४ ॥ अशुद्धमिति चेन्न शब्दात् ॥ २५ ॥ रेतःसिग्योगोऽथ ॥ २६ ॥ योनेः शरीरम् ॥ २७ ॥ सूत्रम् ।

इति तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे

षष्ठाधिकरणमारचयति ।

व्रीह्यादौ जन्म तेषां स्यात् संश्लेषो वा ? जनिर्भवेत् ।
'जायन्त' इति मुख्यत्वात् पशुहिंसादिपापतः ॥

वैधाच्च पापसंश्लेषः, कर्म वशाप्त्यनुमितः ।
ब्रविप्रादौ मुख्यजन्मी चरणवशाप्तितः ... । ६ ।

इति तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

सन्ध्ये सृष्टिराह हि ॥ १ ॥ निर्मातारं ... पुत्रादयश्च ॥ २ ॥ मायामात्रन्तु कार्त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् ॥ ३ ॥ सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः ॥ ४ ॥ पराभिध्यानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ ॥ ५ ॥ देहयोगाद्वा सोऽपि ॥ ६ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति ।

सत्या मिथ्याऽथवा स्वप्नसृष्टिः ? सत्या, श्रुतीरणात् ।
जाग्रद्देशाविशिष्टत्वादीश्वरेणैव निर्मिता ॥
देशकालाद्यनौचित्यात् बाधितत्वाच्च सा मृषा ।
अभावोक्तेर्द्वैतमात्रमाभ्याज्जीवानुवादतः । ...

तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ॥ ७ ॥ अतः प्रबोधोऽस्मात् ॥ ८ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

नाडीपुरीतद्ब्रह्माणि विकल्पान्ते सुषुप्तये ।
समुच्चितानि वैकार्थ्यात् विकल्पन्ते यवादिवत् ॥
समुच्चितानि नाडीभिरुपसृप्य पुरीतति ।
हृत्स्थब्रह्मणि यात्यैक्यं, विकल्पे त्वष्टदोषता ॥ २ ॥

स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ॥ ९ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे

तृतीयाधिकरणमारचयति ।

यः कोऽप्यनियमेनात्र बुध्यते सुप्त एव वा ? ।
उदबिन्दुरिवाशक्तेर्नियन्तुं कोऽपि बुध्यते ॥
कर्माविद्यापरिच्छेदादुदबिन्दुविलक्षणः ।
'स एव बुध्यते' शास्त्रात्तदुपाधेः पुनर्भवात् ॥ ३ ॥

मुग्धेऽर्धसम्पत्तिः परिशेषात् ॥ १० ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे

चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

किं मूर्छैका जाग्रदादौ किं वाऽवस्थान्तरं भवेत् ? ।
अन्यावस्था न प्रसिद्धा तेनैका जाग्रदादिषु ॥
न जाग्रत्स्वप्नयोरैक्यं, द्वैताभानान्न सुप्तता ।
मुखादिविकृतेस्तेनावस्थाऽन्या लोकसम्मता ॥ ४ ॥

न स्थानतोऽपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि ॥ ११ ॥ न भेदादिति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् ॥ १२ ॥ अपि चैवमेके ॥ १३ ॥ अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात् ॥ १४ ॥ प्रकाशवच्चावैयर्थ्यात् ॥ १५ ॥ आह च तन्मात्रम् ॥ १६ ॥ दर्शयति चाथो अपि स्मर्यते ॥ १७ ॥ अत एव चोपमा सूर्यकादिवत् ॥ १८ ॥ अम्बुवदग्रहणात्तु न तथात्वम् ॥ १९ ॥ वृद्धिह्रासभाक्त्वमन्तर्भावादुभयसामञ्जस्यादेवम् ॥ २० ॥ दर्शनाच्च ॥ २१ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे

पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

ब्रह्म किंरूपि वाऽरूपि भवेन्नीरूपमेव वा ? ।
द्विविधश्रुतिसद्भावाद्ब्रह्म स्यादुभयात्मकम् ॥

नीरूपमेव वेदान्तैः प्रतिपाद्यमपूर्वतः ।
रूपं त्वनूद्यते भ्रान्तमुभयत्वं विरुध्यते ॥ ५ ॥

प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः ॥ २२ ॥ तदव्यक्तमाह हि ॥ २३ ॥ अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् ॥ २४ ॥ प्रकाशादिवच्चावैशेष्यं प्रकाशश्च कर्मण्यभ्यासात् ॥ २५ ॥ अतोऽनन्तेन तथा हि लिङ्गम् ॥ २६ ॥ उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत् ॥ २७ ॥ प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् ॥ २८ ॥ पूर्ववद्वा ॥ २९ ॥ प्रतिषेधाच्च ॥ ३० ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे
षष्ठमधिकरणमारचयति ।

ब्रह्माऽपि 'नेति नेती'ति निषिद्धमथवा नहि ? ।
द्विरुक्तेर्ब्रह्मजगती निषिध्येते उभे अपि ॥
वीप्सेयमितिशब्दोक्ता सर्वदृश्यनिषिद्धये ।
अनिदं सत्यसत्यस्य ब्रह्मैकं शिष्यतेऽवधिः ॥ ६ ॥

परमतः सेतून्मानसम्बन्धभेदव्यपदेशेभ्यः ॥ ३१ ॥ सामान्यात्तु ॥ ३२ ॥ बुद्ध्यर्थः पादवत् ॥ ३३ ॥ स्थानविशेषात् प्रकाशादिवत् ॥ ३४ ॥ उपपत्तेश्च ॥ ३५ ॥ तथान्यप्रतिषेधात् ॥ ३६ ॥ अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः ॥ ३७ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे
सप्तमाधिकरणमारचयति ।

अस्त्यन्यद्ब्रह्मणो नो वा विद्यते ? ब्रह्मणोऽधिकम् ।
सेतुत्वोन्मानवत्त्वाच्च सम्बन्धाद्भेदवत्त्वतः ॥
धारणात् सेतुतोन्मानमुपास्त्यै भेदसङ्गती ।
उपाध्युद्भवनाशाभ्यां नान्यदस्त्यनिषेधतः ॥ ७ ॥

फलमत उपपत्तेः ॥ ३८ ॥ श्रुतत्वाच्च ॥ ३९ ॥ धर्मं जैमिनिरत एव ॥ ४० ॥ पूर्वं तु बादरायणो हेतुव्यपदेशात् ॥ ४१ ॥ सूत्रम्।

इति तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादः।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे
अष्टमाधिकरणमारचयति।

कर्मैव फलदं यद्वा कर्माराधित ईश्वरः।
अपूर्वावान्तरद्वारा कर्मणः फलदातृता ॥
अचेतनात् फलासूतेः शास्त्रीयात् पूजितेश्वरात्।
कालान्तरे फलोत्पत्तेर्नापूर्वपरिकल्पना ॥ ८ ॥

इति तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादः।

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥ भेदान्नेति चेन्नैकस्यामपि ॥ २ ॥ स्वाध्यायस्य तथात्वेन हि समाचारेऽधिकाराच्च सववच्च तन्नियमः ॥ ३ ॥ दर्शयति च ॥ ४ ॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति।

सर्ववेदेष्वनेकत्वमुपास्तेरथवैकता ?।
अनेकत्वं, कौथुमादिनामधर्मविभेदतः ॥
विधिरूपफलैकत्वादेकत्वं नाम न श्रुतम्।
शिरोव्रताख्यधर्मस्तु स्वाध्याये स्यान्न वेदने ॥ १ ॥

उपसंहारोऽर्थाभेदाद्विधिशेषवत् समाने च ॥ ५ ॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति।

एकोपास्तावनाहार्या आहार्या वा गुणाः श्रुतौ।
अनुक्तत्वादनाहार्या उपकारः श्रुतेर्गुणैः॥
श्रुतत्वादन्यशाखायामाहार्या अग्निहोत्रवत्।
विशिष्टविद्योपकारः स्वशाखोक्तगुणैः समः॥ २॥

अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशेषात्॥ ६॥ न वा प्रकरणभेदात् परोवरीयस्त्वादिवत्॥ ७॥ संज्ञातश्चेत् तदुक्तमस्ति तु तदपि॥ ८॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
तृतीयाधिकरणमारचयति।

एका भिन्नाऽथवोद्गीथविद्या छन्दोग्यकाण्वयोः?।
एका स्यान्नामसामान्यात् संग्रामादिसमत्वतः॥
उद्गीथावयवोङ्कार उद्गातृत्युभयोर्भिदा।
वेद्यभेदेऽर्थवादादिसाम्यमात्रामप्रयोजकम्॥ ३॥

व्याप्तेश्च समञ्जसम्॥ ९॥ सूत्रम्।
तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति।

किमध्यासोऽथवा बाधः ऐक्यं वाऽथ विशेष्यता?।
अन्यस्यात्र नास्त्यैक्यं नियतं हेत्वभावतः॥
वेदेषु व्याप्त ओङ्कार उद्गीथेन विशिष्यते।
अध्यासादौ फलं कल्प्यं सन्निकृष्टार्थलक्षणा॥ ४॥

सर्वाभेदादन्यत्रेमे॥ १०॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

वशिष्ठत्वाद्यनाहार्यमाहार्यं वैवमिष्यतः ।
उक्तस्यैव परामर्शादनाहार्यमनुक्तितः ॥
प्राणद्वारेण बुद्धिस्थं वशिष्ठत्वादि नेतरत् ॥
एवं शब्दपरामर्शयोग्यमाहार्यमिष्यते ॥ ५ ॥

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥ प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरुपचयापचयौ हि भेदे ॥ १२ ॥ इतरे त्वर्थसामान्यात् ॥ १३ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
षष्ठाधिकरणमारचयति ।

नाऽऽहार्या उत वा हार्या आनन्दाद्या अनाहृतिः ।
वामनीमत्वकामादेरिवैतेषां व्यवस्थितिः ॥
विभोगमानधर्माणां व्यवस्था स्याद्द यथाविधि ।
प्रतिपत्तिफलानान्तु सर्वशाखासु संहृतिः ॥ ६ ॥

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ १४ ॥ आत्मशब्दाच्च ॥ १५ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
सप्तमाधिकरणमारचयति ।

सर्वा परम्पराऽर्थादिर्ज्ञेया पुरुष एव वा ।
ज्ञेया, सर्वाश्रुतत्वेन वाक्यानि स्युर्बहूनि हि ॥
पुमर्थः पुरुषज्ञानं तत्प्रयत्नः श्रुतौ महान् ।
तद्बोधाय श्रुतोऽर्थादिर्वेद्य एकः पुमांस्ततः ॥ ७ ॥

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥ अन्वयादिति चेत् स्यादवधारणात् ॥ १७ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
अष्टमाधिकरणमारचयति ।

'आत्मा वा इदम्' इत्यत्र विराट् स्यादथवेश्वरः ? ।
भूतास्रष्टेर्नेश्वरः स्यात् गवाद्यानयनाद्विराट् ॥
भूतोपसंहृतेरीशः स्यादद्वैतावधारणात् ।
अर्थवादो गवाद्युक्तिर्ब्रह्मात्मत्वं विवक्षितम् ॥ ८ ॥

कार्याख्यानादपूर्वं ॥ १८ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
नवमाधिकरणमारचयति ।

द्वयोर्वस्त्वन्यदेकं वा काण्वच्छान्दोग्यषष्ठयोः ? ।
उभयत्र पृथग्वस्तु, मदात्मभ्यामुपक्रमात् ॥
साधारणोऽयं सच्छब्दः 'स आत्मा तत्वम्' इत्यतः ।
वाक्यशेषादात्मवाची तस्मादवस्त्वेकमेतयोः ॥ ९ ॥

समान एवञ्चाभेदात् ॥ १९ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
दशमाधिकरणमारचयति ।

अनग्नबुद्ध्याचमने विधेये शुद्धिरेव वा ? ।
उभे अपि विधेयेते, द्वयोरत्र श्रुतत्वतः ॥
स्मृतेराचमनं प्राप्तं, प्रायत्यर्थमनूद्य तत् ।
अनग्नतामतिः प्राणविदोऽपूर्वा विधीयते ॥ १० ॥

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि ॥ २० ॥ न वा विशेषात् ॥ २१ ॥ दर्शयति च ॥ २२ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
एकादशाधिकरणमारचयति ।

शाण्डिल्यविद्याकाण्डानां द्विविधैकविधाऽथवा ? ।
द्विरुक्तेरेकशाखायां द्वैविध्यमिति गम्यते ॥
एका मनोमयत्वादिप्रत्यभिज्ञानतो भवेत् ।
विद्याया विधिरेकत्र स्यादन्यत्र गुणे विधिः ॥ ११ ॥

सम्भृतिद्युव्याप्त्यपि चातः ॥ २३ ॥ सूत्रम् ।
तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
द्वादशाधिकरणमारचयति ।

संहारः स्याद्रहस्या वा नाम्नोरहरहस्त्विति ? ।
विद्यैकत्वेन संहारः स्याद,ऽध्यात्माधिदैवयोः ॥
'तस्योपनिषद्' इत्येवं भिन्नस्थानत्वकीर्त्तनात् ।
स्थितामौनगुरूपास्त्योरिव नाम्नोर्व्यवस्थितिः ॥ १२ ॥

पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्नानात् ॥ २४ ॥ सूत्रम् ।
तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
त्रयोदशाधिकरणमारचयति ।

आहार्या वा नवा तत्र संभृत्यादिविभूतयः ? ।
आहार्या, ब्रह्मधर्मत्वात् शाण्डिल्यादाववारणात् ॥
असाधारणधर्माणां प्रत्यभिज्ञाऽत्र नास्त्यतः ।
अनाहार्या ब्रह्ममात्रसम्बन्धोऽतिप्रसङ्गकः ॥ १३ ॥

वेधाद्यर्थभेदात् ॥ २५ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
चतुर्दशाधिकरणमारचयति।

पुंविद्यैका भिन्ना वा तैत्तिरीयकताण्डिनोः ?।
मरणावभृथत्वादिसाम्यादैकेति मन्यते॥
बहुना रूपभेदेन किञ्चित् साम्यस्य बाधनात्।
न विद्यैक्यं, तैत्तिरीये ब्रह्मविद्याप्रशंसनात्॥ १४॥

हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात् कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवत् तदुक्तम् ॥ २६॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
पञ्चदशाधिकरणमारचयति।

वेध्यमन्त्रप्रवर्ग्यादि विद्याङ्गमथवा न तु ?।
विद्यासन्निधिपाठेन विद्याङ्गे मन्त्रकर्मणी॥
लिङ्गेनान्यत्र मन्त्राणां वाक्येनापि च कर्मणाम्।
विनियोगात् सन्निधिस्तु बाध्योऽतो नाङ्गता तयोः॥ १५॥

साम्पराये तर्तव्याभावात् तथा ह्यन्ये ॥ २७॥ छन्दत उभयाविरोधात् ॥ २८॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
षोडशाधिकरणमारचयति।

उपायनमनाहार्यं हानाद् आद्रियतेऽथवा ?।
अश्रुतत्वादनाक्षेपाद्विद्याभेदाच्च नाहृतिः॥
विद्याभेदेऽप्यर्थवाद आहार्यः स्तुतिसाम्यतः।
हानस्य प्रत्यभिज्ञानादेकविंशादिवादवत्॥ १६॥

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
षोडशाधिकरणस्य द्वितीयवर्णकमाह।

विधूननं चालनं स्याद्धानं वा चालनं भवेत्?।
'रोमाणि धून्वन्' इत्यस्मिन्नुक्तेरधूननदर्शनात्॥
हानमेव भवेद्यस्माद् धुनोतेर्धातोरन्यथाऽनवधानात्।
कर्त्ता न ह्यपरित्यक्तमन्यं स्वीकर्त्तुमर्हति॥ १६॥

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
षोडशाधिकरणस्य तृतीयवर्णकमाह।

कर्मत्यागो मार्गमध्ये यदि वा मरणात्पुरा।
उत्तीर्य विरजां त्यागस्? तथा कौषीतकिश्रुतेः॥
कर्मप्राप्यफलाभावात् मध्ये साधनवर्जनात्।
ताण्डिश्रुतेः पुरा त्यागो, बाध्यः कौषीतकिक्रमः॥१६॥

गतेरर्थवत्त्वमुभयथाऽन्यथा हि विरोधः॥ २९॥ उपपन्नस्तल्लक्षणार्थोपलब्धेर्लोकवत्॥ ३०॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
सप्तदशाधिकरणमारचयति—

उपास्तिबोधयोर्मार्गः समो यद्वा व्यवस्थितः?।
सम एवोत्तरो मार्ग एतयोः कर्मज्ञानवत्॥
देशान्तरफलप्राप्त्यै युक्तो मार्ग उपास्तिषु।
आरोग्यवद्बोधफलं तेन मार्गो व्यवस्थितः॥ १७॥

अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम्॥ ३१॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
अष्टाविंशाधिकरणमारचयति ।

मार्गः श्रुतस्थलेष्वेव सर्वोपास्तिषु वा भवेत् ?।
श्रुतेष्वेव प्रकरणात्, द्विःपाठोऽस्य वृथाऽन्यथा ॥
प्रोक्तो विद्यान्तरे मार्गो 'ये चेमे' इति वाक्यतः ।
तेन बाध्यं प्रकरणं, द्विपाठश्चिन्तनाय हि ॥ १८ ॥

यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम् ॥ ३२ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
ऊनत्रिंशाधिकरणमारचयति ।

ब्रह्मतत्त्वविदां मुक्तिः पाक्षिकी नियताऽथवा ?।
पाक्षिक्य,ऽपान्तरतमप्रभृतेर्जन्मकीर्तनात् ॥
नानादेहोपभोक्तव्यभोगोपास्तिफलं बुधाः ।
मुक्ताधिकारपुरुषा मुच्यन्ते नियता ततः ॥ १९ ॥

अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्भावाभ्यामौपसदवत्तदुक्तम् ॥ ३३ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
त्रिंशाधिकरणमारचयति ।

निषेधानामसंहारः संहारो वा ? न संहृतिः ।
आनन्दादिवदात्मत्वं नैषां सम्भाव्यते यतः ॥
श्रुतानामश्रुतानाञ्च निषेधानां समा यतः ।
आत्मलक्षणता तस्मात् दार्ढ्यायास्तूपसंहृतिः ॥ २० ॥

इयदामननात् ॥ ३४ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
एकविंशाधिकरणमारचयति।

'पिबन्तौ द्वा सुपर्णे'ति द्वे विद्ये अथवैकधीः ?।
भोक्तारौ, भोक्त्रभोक्ताराविति विद्ये उभे इमे॥
पिबन्तौ भोक्त्रभोक्तारावित्युक्तं हि समन्वये।
इयता प्रत्यभिज्ञानात् विद्यैका मन्त्रयोर्द्वयोः॥ २१॥

अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः॥ ३५॥ अन्यथा भेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशान्तरवत्॥ ३६॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
द्वाविंशाधिकरणमारचयति।

विद्याभेदोऽथ विद्यैक्यं स्यादुषस्तकहोलयोः ?।
समानस्य द्विराम्नानाद्विद्याभेदः प्रतीयते।
सर्वान्तरत्वमुभयोर्नास्ति विद्यैकता ततः।
प्रश्नाविशेषनुत्त्यै हि:पाठस् 'तत्त्वमसी'तिवत्॥ २२॥

व्यतिहारो विशिंषन्ति हीतरवत्॥ ३७॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
त्रयोविंशाधिकरणमारचयति।

व्यतिहारे स्वात्मरव्योरेकधा धीरुत द्विधा।
व्यक्त्वैक्यादेकधैक्यस्य दार्ढ्याय व्यतिहारगीः॥
एकोऽपि व्यतिहारोक्त्या धीर्द्विधेशस्य जीवता।
मुक्तोपास्त्यै वाचनिको मूर्तिवद्वाक्यमार्थिकम्॥ २३॥

सैव हि सत्यादयः ॥ ३८ ॥ सूत्रम् ।
तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
चतुर्विंशाधिकरणमारचयति ।

द्वे सत्यविद्ये एका वा यत्तरव्यादिवाक्ययोः ? ।
फलभेदादुभे लोकजयात् पापहतेः पृथक् ॥
प्रकृताकर्षणादेका पापघातोऽङ्गधीफलम् ।
अर्थवादोऽथवा मुख्यो युक्तोऽधिकृतिकल्पकः ॥ २४ ॥

कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ॥ ३९ ॥ सूत्रम् ।
तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
पञ्चविंशाधिकरणमारचयति ।

असंहृतिः संहृतिर्वा व्योम्नोर्दहरहार्दयोः ? ।
उपास्यज्ञेयभेदेन तद्गुणानामसंहृतिः ॥
उपास्ये क्वचिदन्यत्र स्तुतये वाऽस्तु संहृतिः ।
दहराकाश आत्मैव हृदाकाशोऽपि नेतरः ॥ २५ ॥

आदरादलोपः ॥ ४०॥ उपस्थितेऽतस्तद्वचनात् ॥ ४१॥ सूत्रम् ।
तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
षड्विंशाधिकरणमारचयति ।

न लुप्यते लुप्यते वा प्राणाहुतिरभोजने ।
न लुप्यतेऽतिथेः पूर्वं भुञ्जीतेत्यादरोक्तितः ॥
भुज्यर्थद्रव्योपजीवित्वात्तल्लोपे लोप इष्यते ।
भुक्तिपक्षे पूर्वभुक्तावादरोऽप्युपपद्यते ॥ २६ ॥

र्निर्धारणानियमस्तद्दृष्टेः पृथग्ध्यप्रतिबन्धः फलम् ॥ ४२ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे

षड्विंशाधिकरणमारचयति ।

नित्या अङ्गावबद्धाः स्युः कर्मस्वनियता उत ? ।
पर्णवत् क्रतुसम्बन्धी वाक्यान्नित्यास्ततो मताः ॥
पृथक्फलश्रुतेर्नैता नित्या गोदोहनादिवत् ।
'उभौ कुरुत' इत्युक्तं कर्मोपास्त्यनुपासिनोः ॥ २७ ॥

प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ ४३ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे

अष्टाविंशाधिकरणमारचयति ।

एकीकृत्य पृथग् वा स्याद् वायुप्राणानुचिन्तनम् ? ।
तत्त्वाभेदात्तयोरेकीकरणेनानुचिन्तनम् ॥
अवस्थाभेदतोऽध्यात्ममधिदैवं पृथक् श्रुतेः ।
प्रयोगभेदो राजादिगुणकेन्द्रप्रदानवत् ॥ २८ ॥

लिङ्गभूयस्त्वात् तद्धि बलीयस्तदपि ॥ ४४ ॥ पूर्वविकल्पः प्रकरणात् स्यात् क्रिया मानसवत् ॥ ४५ ॥ अतिदेशाच्च ॥ ४६ ॥ विद्यैव तु निर्धारणात् ॥ ४७ ॥ दर्शनाच्च ॥ ४८ ॥ श्रुत्यादिबलीयस्त्वाच्च न बाधः ॥४९॥ अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत् दृष्टश्च तदुक्तम् ॥ ५० ॥ न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवत् न हि लोकापत्तिः ॥ ५१ ॥ परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वात्त्वनुबन्धः । ५२ । सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे

एकोनत्रिंशाधिकरणमारचयति ।

कर्मशेषाः स्वतन्त्रा वा मनश्चित्प्रमुखाग्नयः ।
कर्मशेषाः, प्रकरणात् लिङ्गन्त्वन्याय्यदर्शनम् ॥

उक्तेयं विधिगालिङ्गादेव श्रुत्या च वाक्यतः।
वाध्यं प्रकरणं तस्मात् स्वतन्त्रं वह्निचिन्तनं ॥ २८ ॥

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥ व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वान्न तूपलब्धिवत् ॥ ५४ ॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
लिङ्गाधिकरणमारचयति।

आत्मा देहस्तदन्यो वा ? चैतन्यं मदशक्तिवत्।
भूतमेलनजं देहे नान्यस्तात्मा वपुस्ततः॥
भूतोपलब्धिर्भूतेभ्यो विभिन्ना विषयित्वतः।
सैवात्मा भौतिकाद्देहादन्योऽसौ परलोकभाक् ॥ ३० ॥

अङ्गावबद्धास्तु न शाखासु हि प्रतिवेदम् ॥ ५५ ॥ मन्त्रादिवद्वाऽविरोधः ॥ ५६ ॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
एकत्रिंशाधिकरणमारचयति।

उक्थादिधीः स्वशाखास्वेवान्यत्रापि वा भवेत् ?।
सान्निध्यात् स्वस्वशाखास्वेवासौ व्यवतिष्ठते।
उक्थोद्गीथादिसामान्यं तत्तच्छब्दैः प्रतीयते।
श्रुत्या च सन्निधेर्बाधस्ततोऽन्यत्रापि यात्यसौ ॥ ३१ ॥

भूम्नः क्रतुवत् ज्यायस्त्वं तथा हि दर्शयति ॥ ५७ ॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
द्वात्रिंशाधिकरणमारचयति।

ध्येयो वैश्वानरांशोऽपि ध्यातव्यः कृत्स्न एव वा ?।
अङ्गेषूपास्तिफलयोर्वक्तेरस्यं शयोरपि॥
उपक्रमावसानाभ्यां समस्तस्यैव चिन्तनम्।
अङ्गोपास्तिफले मुख्ये प्रत्येकोपास्तिनिन्दनात्॥ ३२॥

नानाशब्दादिभेदात्॥ ५८॥ सूत्रम्।
तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
अयस्त्रिंशाधिकरणमारचयति।

न भिन्ना उत भिद्यन्ते शाण्डिल्यदहरादयः ?।
समस्तोपासनश्रेष्ठ्यात् ब्रह्मैक्यादप्यभिन्नता॥
कृत्स्नोपास्तेरशक्यत्वाद् गुणैर्ब्रह्म पृथक्त्वतः।
दहरादीनि भिद्यन्ते पृथक् पृथगुपक्रमात्॥ ३३॥

विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात्॥ ५९॥ सूत्रम्।
तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
चतुस्त्रिंशाधिकरणमारचयति।

अहंग्रहेष्वनियमो विकल्पे नियमोऽथवा ।
नियामकस्याभावेन याथाकाम्यं प्रतीयताम्॥
ईशसाक्षात्कृतेरेकविद्ययैव प्रसिद्धितः।
अन्यानर्थक्यविक्षेपौ विकल्पस्य नियामकौ॥ ३४॥

काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा पूर्वहेत्वभावात्॥ ६०॥ सूत्रम्।
तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
पञ्चत्रिंशाधिकरणमारचयति।

प्रतीकेषु विकल्पः स्याद् याथाकाम्येन वा मितिः ? ।
अङ्गस्वेष्वेषितेषु साक्षात्कृत्यै विकल्पनम् ॥
'देवो भूत्वे'ति वचनात् काचित् साक्षात्कृती मितिः ।
याथाकाम्यमतोऽमीषां समुच्चयविकल्पयोः ॥ ३५ ॥

अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥ ६१ ॥ शिष्टेश्च ॥ ६२ ॥ समाहारात् ॥ ६३ ॥ गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ६४ ॥ न वा तत्सहभावाश्रुतेः ॥ ६५ ॥ दर्शनाच्च ॥ ६६ ॥ ॥ समाप्तम् ।

इति तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादः ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे
षट्त्रिंशदधिकरणमारचयति ।

समुच्चयोऽङ्गबद्धेषु याथाकाम्येन वा मितिः ? ।
समुच्चितत्वादङ्गानां तद्बद्धेषु समुच्चयः ॥
'ग्रहं गृहीत्वा स्तोत्रस्यारम्भ' इत्यादिवत् नहि ।
श्रूयते सहभावोऽत्र याथाकाम्यं ततो भवेत् ॥ ३६ ॥
इति तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादः ॥ ० ॥

पुरुषार्थोऽतः शब्दादिति बादरायणः ॥ १ ॥ शेषत्वात् पुरुषार्थवादो यथाऽन्येष्विति जैमिनिः ॥ २ ॥ आचारदर्शनात् ॥ ३ ॥ तच्छ्रुतेः ॥ ४ ॥ समन्वारम्भणात् ॥ ५ ॥ तद्वतो विधानात् ॥ ६ ॥ नियमाच्च ॥ ७ ॥ अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं तद्दर्शनात् ॥ ८ ॥ तुल्यन्तु दर्शनम् ॥ ९ ॥ असार्वत्रिकी ॥ १० ॥ विभागः शतवत् ॥ ११ ॥ अध्ययनमात्रवतः ॥ १२ ॥ नाविशेषात् ॥ १३ ॥ स्तुतयेऽनुमतिर्वा ॥ १४ ॥

कामकारेण चैके ॥ १५ ॥ उपमर्दं च ॥ १६ ॥ ऊर्द्ध्वरेतःसु च शब्दे हि ॥ १७ ॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति।

क्रत्वर्थमात्मविज्ञानं स्वतन्त्रं वाऽऽत्मनो यतः।
देहातिरेकमज्ञात्वा न कुर्यात् क्रतुगं ततः॥
नाद्वैतधीः कर्महेतुर्हन्ति प्रत्युत कर्म सा।
अत्याचारो लोकसंग्राही स्वतन्त्रा ब्रह्मधीस्ततः॥ १॥

परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि ॥ १८ ॥ अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेः ॥ १९ ॥ विधिर्वा धारणवत् ॥ २० ॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति।

नास्त्यूर्द्ध्वरेताः किं वास्ति ? नास्त्यसावविधानतः।
वीरघाते विधेः कृत्स्नावस्थपाम्वादिगा स्मृतिः॥
अस्त्यपूर्वविधेः कृप्तिर्वीरहाऽनग्निको गृही।
अन्धादेः पृथगुक्तत्वात् स्वस्थानां श्रूयते विधिः॥ २॥

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
द्वितीयाधिकरणस्य द्वितीयं वर्णकमारचयति।

लोककाम्याश्रमी ब्रह्मनिष्ठामर्हति वा नवा ?।
यथावकाशं ब्रह्मैव ज्ञातुमर्हत्यवारणात्॥
अनन्यचित्तता ब्रह्मनिष्ठाऽसौ कर्मठे कथम्।
कर्मत्यागी ततो ब्रह्मनिष्ठामर्हति नेतरः॥ २॥

स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् ॥ २१ ॥ भावशब्दाच्च ॥ २२ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
तृतीयाधिकरणमारचयति ।

स्तोत्रं रसतमत्वादि ध्येयं वा गुणवर्णनात् ? ।
'जुहूरादित्य' इत्यादाविव कर्माङ्गसंस्तुतिः ॥
भिन्नप्रकरणस्थत्वान्नाङ्गविध्येकवाक्यता ।
'उपासीतेति' विध्युक्तेर्ध्येयं रसतमादिकम् ॥ ३ ॥

पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषितत्वात् ॥ २३ ॥ तथा चैकवाक्यतोपबन्धात् ॥ २४ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति ।

पारिप्लवार्थमाख्यानं किं वा विद्यास्तुतिः ? स्तुतेः ।
ज्यायोऽनुष्ठानशेषत्वं तेन पारिप्लवार्थता ॥
'मनुर्वैवस्वतो राजे'त्येवं तत्र विशेषणात् ।
अत्र विद्यैकवाक्यत्वभावाद्विद्यास्तुतिर्भवेत् ॥ ४ ॥

अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा ॥ २५ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति ।

आत्मबोधः फले कर्मापेक्षो नो वा ह्यपेक्षते ? ।
अङ्गिनोऽङ्गव्यपेक्षायाः प्रयाजादिषु दर्शनात् ॥
अविद्यातमसोर्ध्वस्तौ दृष्टं हि ज्ञानदीपयोः ।
नैरपेक्ष्यं ततोऽत्रापि विद्या कर्मानपेक्षिणी ॥ ५ ॥

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् ॥ २६ ॥ शमदमाद्युपेतः स्यात्-तथापि तु तद्विधेस्तदङ्गतया तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात् ॥ २७ ॥

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे

षष्ठाधिकरणमारचयति ।

उत्पन्नावनपेक्षेयमुत कर्माण्यपेक्षते ? ।

फले यथाऽनपेक्षैवमुत्पत्तावनपेक्षता ॥

यज्ञशान्त्यादिसापेक्षं विद्याजन्म श्रुतिद्वयात् ।

फलेऽनपेक्षितोऽप्यश्वो रथे यद्वदपेक्ष्यते ॥ ६ ॥

सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात् ॥ २८ ॥ अबाधाच्च ॥ २९ ॥ अपि च स्मर्यते ॥ ३० ॥ शब्दश्चातोऽकामकारे ॥ ३१ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे

सप्तमाधिकरणमारचयति

सर्वान्नविधिः प्राणविदोऽनुज्ञाऽथवाऽऽपदि ? ।

अपूर्वत्वेन सर्वान्नभुक्तिर्ध्यातुर्विधीयते ॥

श्वाद्यन्नभोजनाशक्तेः शास्त्राच्च भोज्यवारणम् ।

आपदि प्राणरक्षार्थमेवानुज्ञायतेऽखिलम् ॥ ७ ॥

विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि ॥ ३२ ॥ सहकारित्वेन च ॥ ३३ ॥ सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात् ॥ ३४ ॥ अनभिभवं च दर्शयति ॥ ३५ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे ।

अष्टमाधिकरणमारचयति ।

विद्यार्थमाश्रमार्थं च द्विःप्रयोगोऽथवा सकृत् ? ।

प्रयोजनविभेदेन प्रयोगोऽपि विभिद्यते ॥

आज्ञानभुक्त्या तृप्तिः स्याद्विद्यार्थेनाश्रमस्तथा ।
अनित्यनित्यसंयोग उक्तिभ्यां खादिरे मतः ॥ ८ ॥

अन्तरा चापि तु तद्दृष्टेः ॥ ३६ ॥ अपि च स्मर्यते ॥ ४७ ॥ विशेषानुग्रहश्च ॥ ३८ ॥ अतस्त्वितरज्ज्यायो लिङ्गाच्च ॥ ३९ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे

नवमाधिकरणमारचयति ।

नास्त्यनाश्रमिणो ज्ञानमस्ति वा ? नैव विद्यते ।
धीशुद्ध्यर्थाश्रमित्वस्य ज्ञानहेतोरभावतः ॥
अस्त्येव, सर्वसम्बन्धिजपादेश्चित्तशुद्धितः ।
श्रुता हि विद्या रैक्वादेराश्रमे त्वतिशुद्धता ॥ ९ ॥

तद्भूतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमात्तद्रूपाभावेभ्यः ॥ ४० ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे

दशमाधिकरणमारचयति ।

अवरोहोऽस्त्याश्रमिणां नवा ? रागात्, स विद्यते ।
पूर्वधर्मश्रद्धया वा यथारोहस्तथैच्छिकः ॥
रागस्यातिनिषिद्धत्वाद्विहितस्यैव धर्मतः ।
आरोहनियमोक्त्यादेर्नावरोहोऽस्त्यशास्त्रतः ॥ १० ॥

न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तदयोगात् ॥ ४१ ॥ उपपूर्वमपि त्वेके भावमशनवत्तदुक्तम् ॥ ४२ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे

एकादशाधिकरणमारचयति ।

भ्रष्टोर्ध्वरेतसो नास्ति प्रायश्चित्तमथास्ति वा ? ।
अदर्शनोक्तेर्नास्त्येव व्रतिनो गर्दभः पशुः ॥
उपपातकमेवैतत् व्रतिनो मधुमांसवत् ।
प्रायश्चित्ताच्च संस्कारात् शुद्धिर्यत्नपरं वचः ॥ ११ ॥

बहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ॥ ४३ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थे पादे
द्वादशाधिकरणमारचयति ।

शुद्धः शिष्टैरुपादेयस्त्याज्यो वा दोषहानितः ? ।
उपादेयोऽन्यथा शुद्धिः प्रायश्चित्तकृता वृथा ॥
आमुष्मिके च शुद्धिः स्यात्ततः शिष्टास्त्यजन्ति तम् ।
प्रायश्चित्तादिशास्त्राद्धि शुद्धिरन्यैर्हि कीर्त्यते ॥ १२ ॥

स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ॥ ४४ ॥ आर्त्विज्यमित्यौडुलोमिस्तस्मै हि परिक्रीयते ॥ ४५ ॥ श्रुतेश्च ॥ ४६ ॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थे पादे
त्रयोदशाधिकरणमारचयति ।

अङ्गध्यानं याजमानमार्त्विज्यं वा ? यतः फलम् ।
ध्यातुरेव श्रुतं, तस्माद् याजमानमुपासनम् ॥
'ब्रूयादेवंविदुद्गाते'त्यार्त्विज्यत्वं स्फुटं श्रुतम् ।
क्रीतत्वादृत्विजस्तेन कृतं स्वामिकृतं भवेत् ॥ १३ ॥

सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो विध्यादिवत् ॥ ४७ ॥ कृत्स्नभावात्तु गृहिणोपसंहारः ॥ ४८ ॥ मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ॥ ४९ ॥ सूत्रम् ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थे पादे
चतुर्दशाधिकरणमारचयति।

अविधेयं विधेयं वा मौनम्? तत्र विधीयते।
प्राप्तं पाण्डित्यतो मौनं, ज्ञानवाच्युभयं यतः॥
निरन्तरज्ञाननिष्ठा मौनं पाण्डित्यतः पृथक्।
विधेयं तद्भेददृष्टिप्राबल्ये तन्निवृत्तये॥ १४॥

अनाविष्कुर्वन्नन्वयात्॥ ५०॥ सूत्रम्।
तृतीयाध्यायस्य चतुर्थे पादे
पञ्चदशाधिकरणमारचयति।

बाल्यं वयः कामचारो भोऽशुद्धिर्वा? प्रसिद्धितः।
वयस्त्वस्याविधेयत्वे कामचारोऽस्तु नेतरत्॥
मननस्योपयुक्तत्वाद्भावशुद्धिर्विवक्षिता।
अत्यन्तानुपयोगित्वाद्विरुद्धत्वाच्च न द्वयम्॥ १५॥

ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात्॥ ५१॥ सूत्रम्।
तृतीयाध्यायस्य चतुर्थे पादे
षोडशाधिकरणमारचयति।

इहैव नियतं ज्ञानं पाक्षिकं वा? नियम्यते।
तथाभिसन्धेर्यज्ञादिः क्षीणो विविदिषाजनौ॥
असति प्रतिबन्धेऽत्र ज्ञानं जन्मान्तरेऽन्यथा।
'श्रवणाये'त्यादिशास्त्राद्वामदेवोद्भवादपि॥ १६॥

एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेः॥ ५२॥ सूत्रम्।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे
सप्तदशाधिकरणमारचयति।

मुक्तिः सातिशया नो वा? फलत्वाद्ब्रह्मलोकवत्।
स्वर्गवत् फलभेदेन मुक्तिः सातिशयैव हि॥
ब्रह्मैव मुक्तिर्न ब्रह्म क्वचित् सातिशयं श्रुतम्।
अत एकविधा मुक्तिर्वेधसो मनुजस्य वा॥ १७॥

इति तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादः।

आवृत्तिरसकृदुपदेशात्॥ १॥ लिङ्गाच्च॥ २॥ सूत्रम्।
चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति।

श्रवणाद्याः सकृत्कार्या आवर्त्या वा? सकृद्, यतः।
शास्त्रार्थस्तावता सिध्येत् प्रयाजादौ सकृत्कृते॥
आवर्त्या दर्शनान्तास्ते तण्डुलान्तावघातवत्।
दृष्टेऽत्र सम्भवत्यर्थे नादृष्टं कल्प्यते बुधैः॥ १॥

आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च॥ ३॥ सूत्रम्।
चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति।

ज्ञाता स्वात्मतया ब्रह्म ग्राह्यमात्मतयाऽथवा?।
अन्यत्वेन विजानीयाद्दुःखदुःखिविरोधतः॥
औपाधिको विरोधोऽत आत्मत्वेनैव गृह्यताम्।
गृह्णन्त्येव महावाक्यैः स्वशिष्यान् ग्राहयन्ति च॥ २॥

न प्रतीके न हि सः ॥ ४ ॥ सूत्रम्।
चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे
तृतीयाधिकरणमारचयति।

प्रतीकेऽहन्दृष्टिरस्ति न वा ? ब्रह्माविभेदतः।
जीवप्रतीकयोर्ब्रह्मद्वाराहन्दृष्टिरिष्यते॥
प्रतीकत्वोपासकत्वहानिर्ब्रह्मैक्यवीक्षणे।
अवीक्षणे तु भिन्नत्वान्नास्त्याहन्दृष्टियोग्यता॥ ३॥

ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ॥ ५ ॥ सूत्रम्।
चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति।

किमन्यधीर्ब्रह्मणि स्यादन्यस्मिन् ब्रह्मधीरुत ?।
अन्यदृष्ट्योपासनीयं ब्रह्मात्र फलदत्वतः॥
उत्कर्षनिपरत्वाभ्यां ब्रह्मदृष्ट्याऽन्यचिन्तनम्।
अन्योपास्त्या फलं दत्ते ब्रह्म तिथ्याद्युपास्तिवत् ॥ ४॥

आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ॥ ६ ॥ सूत्रम्।
चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति।

आदित्यादावङ्गदृष्टिरङ्गे रव्यादिधीरुत ?।
नोत्कर्षो ब्रह्मजत्वेन द्वयोरस्त्यैच्छिकी मतिः॥
आदित्यादिधियाऽङ्गानां संस्कारे कर्मणः फले।
युज्यतेऽतिशयस्तस्मादङ्गेष्वर्कादिदृष्टयः॥ ५॥

आसीनः सम्भवात् ॥ ७ ॥ ध्यानाच्च ॥ ८ ॥ अचलत्वञ्चापेक्ष्य ॥ ९ ॥ स्मरन्ति च ॥ १० ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे

षष्ठाधिकरणमारचयति ।

नास्त्यासनस्य नियम उपास्तावुत विद्यते ? ।
न देहस्थितिसापेक्षं मनोऽतो नियमो न हि ॥
शयनोत्थानगमनैर्विक्षेपस्यानिवारणात् ।
धीसमाधानहेतुत्वात् परिशिष्यत आसनम् ॥ ६ ॥

यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ॥ ११ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे

सप्तमाधिकरणमारचयति ।

दिग्देशकालनियमो विद्यते ऽथ न विद्यते ? ।
विद्यते, वैदिकत्वेन कर्मस्वेतस्य दर्शनात् ॥
एकाग्र्यस्याविशेषेण दिगादिर्न नियम्यते ।
'मनोऽनुकूल' इत्युक्तेर्दृष्टार्थं देशभाषणम् ॥ ७ ॥

आप्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम् ॥ १२ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे

अष्टमाधिकरणमारचयति ।

उपास्तीनां यावदिच्छमावृत्तिः स्यादुताऽऽमृतिः ? ।
उपास्त्यर्थाभिनिष्पत्तेर्यावदिच्छं न तूपरि ॥
अन्त्यप्रत्ययतो जन्म भाव्यतस्तत्प्रसिद्धये ।
आमृत्यावर्त्तनं न्याय्यं सदा तद्भाववाक्यतः ॥ ८ ॥

तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात् ॥ १३ ॥ सूत्रम्

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे

नवमाधिकरणमारचयति ।

ज्ञानिनः पापलेपोऽस्ति नास्ति वाऽनुपभोगतः ? ।
'नानाश' इति शास्त्रेषु लेपाशेषोऽस्य विद्यते ॥
अकर्त्रात्मधिया वस्तुमहिम्नैव न लिप्यते ।
अश्लेषनाशावप्युक्तावघ्रे लेपस्तु सार्थकः ॥ ९ ॥

इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ॥ १४ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे

दशमाधिकरणमारचयति ।

पुण्येन लिप्यते नो वा ? लिप्यते, ऽस्य श्रुतत्वतः ।
न हि श्रौतेन पुण्येन श्रौतं ज्ञानं विरुध्यते ॥
अलेपो वस्तुसामर्थ्यात् समानः पुण्यपापयोः ।
श्रुतं पुण्यं पापतया तरणञ्च समं श्रुतम् ॥ १० ॥

अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः ॥ १५ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे

एकादशाधिकरणमारचयति ।

आरब्धे नश्यतो नो वा ? सञ्चिते इव नश्यतः ।
उभयत्राप्यकर्तृत्वतद्बोधो सदृशो खलु ॥
आदेहपातं संसारश्रुतेरनुभवादपि ।
इषुचक्रादिदृष्टान्तात् नैवारब्धे विनश्यतः ॥ ११ ॥

अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात् ॥ १६ ॥ अतोऽन्यापि ह्येकेषामुभयोः ॥ १७ ॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे
द्वादशाधिकरणमारचयति।

नश्येन्नोवाऽग्निहोत्रादि नित्यं कर्म ? विनश्यति,
यतोऽयं वस्तुमहिमा न क्वचित् प्रतिहन्यते ॥
अनुपक्तफलांशस्य नाशोऽप्यन्यो न नश्यति।
विद्यायामुपयुक्तत्वाद्वाव्यशेषस्तु काम्यवत् ॥ १२ ॥

यदेव विद्ययेति हि ॥ १८ ॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे
त्रयोदशाधिकरणमारचयति।

किमङ्गोपास्तिसंयुक्तमेव विद्योपयोग्युत ?।
केवलञ्च प्रशस्तत्वात् सोपास्त्येवोपयुज्यते ॥
'केवलं वीर्य्यवद्विद्यासंयुक्तं वीर्य्यवत्तरम्'।
इति श्रुतेस्तारतम्यादुभयं ज्ञानसाधनम् ॥ १३ ॥

भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा सम्पद्यते ॥ १९ ॥ सूत्रम्।

इति चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादः।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
चतुर्दशाधिकरणमारचयति।

बहुजन्मप्रदारब्धयुक्तानां नास्त्युतास्ति मुक् ?।
विद्यालोपे कृतं कर्म फलदं, तेन नास्ति मुक् ॥

आरब्धं भोजयेदेव न तु विद्या विलोपयेत्।
सुप्तबुद्धवदज्ञेषत्वादवस्थ्यात् कुतो न मुक्॥ १४॥

इति चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादः॥ ०॥

वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च॥ १॥ अतएव च सर्वाण्यनु॥२॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति।

वागादीनां स्वरूपेण वृत्त्या वा मानसे लयः।
श्रुतिर्वाङ्मनसीत्यान्न स्वरूपे विलयस्ततः॥
न लीयते ऽनुपादाने कार्यं वृत्तिस्तु लीयते।
वह्निवृत्तेर्जले शान्तेर्वाक्शब्दो वृत्तिलक्षकः॥ १॥

तन्मनः प्राण उत्तरात्॥ ३॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
द्वितीयाधिकरणमारचयति।

मनः प्राणे स्वयं वृत्त्या वा लीयेत स्वयं ततः?।
कारणात्मोदकद्वारा प्राणो हेतुर्मनः प्रति॥
साक्षात् स्वहेतौ लीयेत कार्यं प्राणादिके न तु।
गौणः प्राणादिको हेतुस्ततो वृत्तिलयो धियः॥ २॥

सोऽध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः॥ ४॥ भूतेषु तच्छ्रुतेः॥ ५॥ नैकस्मिन्
दर्शयतो हि॥ ६॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
तृतीयाधिकरणमारचयति।

असौ भूतेषु जीवे वा लयो ? भूतेषु, तच्छ्रुतेः।
'स प्राणस्तेजसी'त्याह न तु जीव इति क्वचित्॥
'एवमेवेममात्मानं प्राणा' यन्ती'ति, च श्रुतेः।
जीवे लीत्वा सहैतेन पुनर्भूतेषु लीयते॥ ३॥

समाना चासृत्युपक्रमादमृतत्वञ्चानुपोष्य॥ ७॥ सूत्रम्।
चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति।

ज्ञान्यज्ञोत्क्रान्तिरसमा समा वा ? नहि सा समा।
मोक्षसंसाररूपस्य फलस्य विषमत्वतः॥
आसृत्युपक्रमं जन्म वर्त्तमानमतः समा।
पश्चात्तु फलवैषम्यादसमोत्क्रान्तिरेतयोः॥ ४॥

तदापीतेः संसारव्यपदेशात्॥ ८॥ सूक्ष्मं प्रमाणञ्च तथोपलब्धेः॥९॥ नोपमर्द्देनातः॥ १०॥ अस्यैव चोपपत्तेरेष ऊष्मा॥ ११॥ सूत्रम्।
चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
पञ्चदशाधिकरणमारचयति।

स्वरूपेणाथ वृत्त्या वा भूतानां विलयः परे ?।
स्वरूपेण लयो युक्तः स्वोपादाने परात्मनि॥
आत्मज्ञस्य तथात्वेऽपि वृत्त्यैवान्यस्य तल्लयः।
न चेत् कस्यापि जीवस्य न स्याज्जन्मान्तरं क्वचित्॥५॥

प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात्॥१२॥ स्पष्टो ह्येकेषाम्॥१३॥ स्मर्य्यते॥ १४॥ सूत्रम्।
चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
षष्ठाधिकरणमारचयति।

किं जीवादथवा देहात् प्राणोत्क्रान्तिर्निवार्य्यते ? ।
जीवान्निवारणं युक्तं, जीवेद्देहोऽन्यथा सदा ।
तप्ताश्मजलवद्देहे प्राणानां विलयः श्रुतः ॥
उच्छ्वयत्यत्र देहोऽतो देहात् सा विनिवार्य्यते ॥ ६ ॥

तानि परे तथा ह्याह ॥ १५ ॥ सूत्रम् ।
चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
सप्तमाधिकरणमारचयति ।

अस्य वागादयः स्वस्वहेतौ लीनाः परेऽथवा ? ।
'गताः कला' इति श्रुत्या स्वस्वहेतुषु तल्लयः ॥
नद्यब्धिलयसाम्योक्तेर्विद्वद्दृष्ट्या लयः परे ।
अन्यदृष्टिपरं शास्त्रं गता इत्याद्युदाहृतम् ॥ ७ ॥

अविभागो वचनात् ॥ १६ ॥ सूत्रम् ।
चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
अष्टमाधिकरणमारचयति ।

तल्लयः शक्तिशेषेण निःशेषेणाथवाऽऽत्मनि ? ।
शक्तिशेषेण युक्तोऽसावज्ञानिष्वेतदीक्षणात् ॥
नामरूपविभेदोक्तेर्निःशेषेणैव संलयः ।
अज्ञे जन्मान्तरार्थन्तु शक्तिशेषत्वमिष्यते ॥ ८ ॥

तदोकोऽग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्यात् तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतः शताधिकया ॥ १७ ॥ सूत्रम् ।
चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
नवमाधिकरणमारचयति ।

अविशेषो विशेषो वा स्यादुत्क्रान्तेरुपासितुः ? ।
हृत्प्रद्योतनसाम्योक्तेरविशेषोऽन्यनिर्गमात् ॥
मूर्द्धन्ययैव नाड्याऽसौ अर्चिराद्यैश्च्च्ज्ञानतः ।
विद्यासामर्थ्यतश्चापि विशेषोऽस्त्यन्यदर्शनात् ॥ ९ ॥

रश्म्यनुसारी ॥ १८ ॥ निशि नेति चेन्न सम्बन्धस्य यावद्देह-भावित्वात् दर्शयति च ॥ १९ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
दशमाधिकरणमारचयति ।

अहन्येव मृतो रश्मिं याति निश्यपिवा निशि ? ।
सूर्यरश्मेरभावेन मृतोऽहन्येव याति तम् ।
यावद्देहं रश्मिनाड्योर्युक्तो ग्रीष्मे क्षपास्वपि ।
देहदाहात् मृतत्वाच्च रश्मीन्निश्यपि यात्यसौ ॥१० ॥

अतश्चायनेऽपि दक्षिणे ॥ २० ॥ योगिनः प्रति च स्मर्यते स्मार्ते चैते ॥ २१ ॥

इति चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादः ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे
एकादशाधिकरणमारचयति ।

अयने दक्षिणे मृत्वा धीफलं नैत्यथैति वा ? ।
नैत्युत्तरायणाधीक्तेर्भीष्मस्यापि प्रतीक्षणात् ॥
आतिवाहिकदेवोक्तेर्वरव्यात्यै प्रतीक्षणात् ।
फलैकान्त्याच्च विद्यायाः फलं प्राप्नोत्युपासकः ॥ ११

इति चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ ० ॥

अर्चिरादिना तत्प्रथितेः ॥ १ ॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे

प्रथमाधिकरणमारचयति।

नानाविधो ब्रह्मलोकमार्गो यद्वार्चिरादिकः?
नानाविधः स्याद्विद्यासु वर्णनादन्यथान्यथा ॥
एक एवार्चिरादिः स्यान्नानाश्रुत्युक्तपूर्वकः।
यतः पञ्चाग्निविद्यायां विद्यान्तरवतां श्रुतः ॥ १ ॥

वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ॥ २ ॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे

द्वितीयाधिकरणमारचयति।

सन्निवेशयितुं वायुरलाशक्योऽथ शक्यते?।
न शक्यो वायुर्लोकस्य श्रुतक्रमविवर्जनात् ॥
वायुश्छिद्राद्विनिष्क्रम्य स आदित्यं व्रजेदिति।
श्रुतेरर्वाग्रवेर्वायुर्देवलोकस्ततोऽपरः ॥ २ ॥

तडितोऽधिवरुणः सम्बन्धात् ॥ ३ ॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे

तृतीयाधिकरणमारचयति।

वरुणादेः सन्निवेशो नास्ति तत्राथ विद्यते?।
नास्ति, वायोरिवैतस्य व्यवस्थाश्रुत्यभावतः ॥
विद्युत्सम्बन्धिवृष्टिस्थनीरस्याधिपतित्वतः।
वरुणो विद्युतस्तूर्ध्वं तत इन्द्रप्रजापती ॥ ३ ॥

आतिवाहिकस्तल्लिङ्गात् ॥ ४ ॥ उभयव्यामोहात् तत्सिद्धेः ॥ ५ ॥
वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ॥ ६ ॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति।

मार्गचिह्नं भोगभुवो नेतारो वार्चिरादयः ?।
आद्यौ स्यातां, मार्गचिह्नसारूप्याल्लोकशब्दतः॥
'अन्ते गमयतो'त्युक्तेर्नेतारस्तेषु चेष्टयः।
निर्देशोऽस्यत्र लोकाख्या तन्निवासिजनान् प्रति॥४॥

कार्यं वादरिरस्य गत्युपपत्तेः॥ ७॥ विशेषितत्वाच्च॥८॥ सामीप्यात्तु तद्व्यपदेशः॥ ९॥ कार्यात्यये तदध्यक्षेण सहातःपरमभिधानात्॥ १०॥ स्मृतेश्च॥ ११॥ परं जैमिनिर्मुख्यत्वात्॥ १२॥ दर्शनाच्च॥ न च कार्ये प्रतिपत्त्यभिसन्धिः॥ १४॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति।

परं ब्रह्माथ वा कार्यमुदङ्मार्गेण गम्यते।
मुख्यत्वादमृतत्वोक्तेर्गम्यते परमेव तत्॥
कार्यं स्यात्, गतियोग्यत्वात् परस्मिंस्तदसम्भवात्।
सामीप्याद्ब्रह्मशब्दोक्तिरमृतत्वं क्रमाद्भवेत्॥ ५॥

अप्रतीकालम्बनान्नयतीति वादरायण उभयथाऽदोषात् तत्क्रतुश्च॥ १५॥ विशेषञ्च दर्शयति॥ १६॥ सूत्रम्।

इति चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे
षष्ठाधिकरणमारचयति।

प्रतीकोपासकान् ब्रह्मलोकं नयति वा नवा।
अविशेषश्रुतेरेतान् ब्रह्मोपासकवन्नयेत्॥

ब्रह्मकर्तुरभावेन प्रतीकार्हफलश्रवात् ।
न तन्नयति पञ्चाग्निविदो नयति तत्कृतेः ॥ ६ ॥

इति चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादः ॥ ० ॥

सम्पद्याविर्भावः स्वेनशब्दात् ॥ १ ॥ मुक्तः प्रतिज्ञानात् ॥ २ आत्मा प्रकरणात् ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे
प्रथमाधिकरणमारचयति ।

नाकवन्नूतनं मुक्तिरूपं यद्वा पुरातनम् ? ।
अभिनिष्पत्तिवचनात् फलत्वादपि नूतनम् ॥
'स्वेन रूपेणेति' वाक्ये स्वशब्दात्तत् पुरातनम् ।
आविर्भावो ऽभिनिष्पत्तिः फलत्वाज्ञानहानितः ॥ १ ॥

अविभागेन दृष्टत्वात् ॥ ४ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे ।
द्वितीयाधिकरणमारचयति ।

मुक्तरूपाद्ब्रह्म भिन्नमभिन्नं वाऽथ भिद्यते ? ।
'सम्पद्य ज्योतिरि'त्येवं कर्मकर्तृभिदोक्तितः ॥
अभिनिष्पन्नरूपस्य 'स उत्तमः पुमानिति' ।
ब्रह्मत्वोक्तेरभिन्नं तद् भेदोक्तिरुपचारतः ॥ २ ॥

ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः ॥ ५ ॥ चितितन्मात्रेण तदात्मकत्वादित्यौडुलोमिः ॥ ६ ॥ एवमप्युपन्यासात् पूर्वभावादविरोधं बादरायणः ॥ ७ ॥ सूत्रम् ।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे
तृतीयाधिकरणमारचयति।

क्रमेण युगपद्वाऽस्य सविशेषाविशेषकौ ?।
विरुद्धत्वात् कालभेदाद्व्यवस्था श्रुतयोस्तयोः॥
मुक्तामुक्तदृशोर्भेदाद्व्यवस्था सम्भवे सति।
अविरुद्धं यौगपद्यमश्रुतं क्रमकल्पनम्॥ ३॥

सङ्कल्पादेव तु तच्छ्रुतेः॥ ८॥ अत एव चानन्याधिपतिः॥ ९॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे
चतुर्थाधिकरणमारचयति।

भोग्यसृष्टावस्ति बाह्यो हेतुः सङ्कल्प एव वा ?
आगामिदर्कवपस्यादिहेतुर्बाह्योऽस्ति लोकवत्॥
'सङ्कल्पादेव पितर' इति श्रुत्यावधारणात्।
सङ्कल्प एव हेतुः स्याद्वैयस्याप्यानुचिन्तनात्॥ ४॥

अभावं बादरिराह ह्येवम्॥ १०॥ भावं जैमिनिर्विकल्पामननात्॥ ११॥ द्वादशाहवदुभयविधं बादरायणोऽतः॥ १२॥ तन्वभावे सन्ध्यवदुपपद्यते॥ १३॥ भावे जाग्रद्वत्॥ १४॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे
पञ्चमाधिकरणमारचयति।

व्यवस्थितावैच्छिकौ वा भावाभावौ तनोर्यतः ?।
विरुद्धौ तेन पुंभेदादुभौ स्यातां व्यवस्थितौ॥
एकस्मिन्नपि पुंस्येतावैच्छिकौ कालभेदतः।
अविरोधात् स्वप्नजाग्रद्भोगवद् युज्यते द्विधा॥ ५॥

प्रदीपवदावेशस्तथा हि दर्शयति ॥ १५ ॥ स्वाप्ययसम्पत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हि ॥ १६ ॥ सूत्रम्।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे

षष्ठाधिकरणमारचयति।

निरात्मनोऽनेकदेहाः सात्मका वा? निरात्मकाः।
अभेदादात्ममनसोरेकस्मिन्नेव वर्त्तनात् ॥
एकस्मादात्मनसोऽन्यानि मनांसि स्युः प्रदीपवत्।
आत्मभिस्तदवच्छिन्नैः सात्मकाः स्युर्विधित्सिताः ॥ ६ ॥

जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च ॥ १७ ॥ प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिकमण्डलस्थोक्तेः ॥ १८ ॥ विकारावर्त्ति च तथा हि स्थितिमाह ॥ १९ ॥ दर्शयतश्चैवं प्रत्यक्षानुमाने ॥ २० ॥ भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ॥ २१ ॥ अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ॥ २२ ॥ सूत्रम्।

इति चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादः।

चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे

सप्तमाधिकरणमारचयति।

जगत्स्रष्टृत्वमस्त्येषां योगिनामथ नास्ति वा?
'अस्ति स्वाराज्यमाप्नोति' त्युक्तैश्वर्यानवग्रहात् ॥
स्रष्टावप्रकृतत्वेन स्रष्टृता नास्ति योगिनाम्।
स्वाराज्यभोगो भोगाय दद्दे मुक्तिस्तु विद्यया ॥ ७ ॥

इति चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थपादे।

चतुर्थोऽध्यायः समाप्तः।

समाप्तश्चायं ग्रन्थः।

वेदान्तदर्शनम् ।

यमिह कारुणिकं शरणं गतोऽप्यरिसहोदर आप महत् पदम् ।
तमहमाशु हरिं परमाश्रये जनकजावरमनन्तसुखाकृतिम् ॥ १ ॥

योगीन्द्रं सकलार्थदं निजपदाम्भोजेन मुक्तिप्रदं
प्रौढं त्रिभुवनं हरन्तमनघं श्रीदं विश्वतुलाविभा ।
वन्दे चर्मकपालिकोपकरणैर्वैराग्यसौख्यात् परं
नास्तीति प्रतियन्तमन्नविधुरं श्रीकाशिकेशं शिवम् ॥ २ ॥

यत्कृपालवमात्रेण मूको भवति पण्डितः ।
तदपाङ्गशरीराणां वाणीं वीणाकरां भजे ॥ ३ ॥

कामाक्षीदत्तदुग्धप्रचुरसुरनुतप्राज्ञभोज्याधिपश्च-
श्रीगौरीनायकाभित्प्रकटमशिवरामार्यलब्धात्मबोधैः ।
श्रीमद्गोपालगीर्भिः प्रकटितपरमाद्वैतभावाश्रितोऽस्मि
श्रीमद्गोविन्दवाणीचरणकमलयोर्निर्हतोऽहं ययाभिः ॥ ४ ॥

श्रीशङ्करं भाष्यकृतं प्रणम्य व्यासं हरिं सूत्रकृतं च वच्मि ।
श्रीभाष्यतीर्थे परहंसतुष्ट्यै [illegible] ॥ ५ ॥

विरक्तं तत्त्वबोधायामलं यस्य मानसम् ।
व्याख्या तदर्थमारब्धा भाष्यरत्नप्रभाभिधा ॥ ६ ॥

श्रीमच्छारीरकं भाष्यं प्राप्य वाक् शुद्धिमाप्नुयात् ।
इति श्रमो मे सफलो गङ्गां रथ्योदकं यथा ॥ ७ ॥

यदज्ञानसमुद्भूतमिन्द्रजालमिदं जगत् ।
सत्यज्ञानसुखानन्दं तदहं ब्रह्म निर्भयम् ॥ ८ ॥

इह खलु "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इति नित्याध्ययनविधिनाऽधीतसाङ्गस्वाध्याये "तद्विजिज्ञासस्व" "सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः" "आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्य" इति श्रवणविधिरुपलभ्यते । तस्यार्थः । अमृत-

त्वकामेनाद्वैतात्मविचार एव वेदान्तवाक्यैः कर्त्तव्यः इति । तेन काण्वेन नियमविधिनाऽर्थादेवात्मश्रवणप्रवृत्तिः वैदिकानां पुराणादिप्राधान्यं वा निरस्यत इति वस्तुगतिः । तत्र कश्चिदिह जन्मनि जन्मान्तरे वानुष्ठितयज्ञादिनिर्मितान्तं निर्मलस्वान्तोऽस्य श्रवणविधेः को विषयः ? किं फलं ? कोऽधिकारी ? कः सम्बन्धः ? इति जिज्ञासते । तं जिज्ञासुमुपलभमानो भगवान् बादरायणस्तदनुबन्धचतुष्टयं श्रवणात्मकशास्त्रारम्भप्रयोजकं न्यायेन निर्णेतुमिदं सूत्रं रचयाञ्चकार "अथातो ब्रह्मजिज्ञासा" इति ।

नन्वनुबन्धजातं विधिसन्निहितार्थवादवाक्यैरेव ज्ञातुं शक्यम् । तद्यथा "तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयत एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते" इति श्रुत्या "यत् कृतकं तदनित्यं" इति न्यायवत्या "न जायते म्रियते वा विपश्चित्" "यो वै भूमा तदमृतमन्यदार्त्तं" इत्यादिश्रुत्या च भूमात्मा नित्यस्ततोऽन्यदनित्यमिति विवेको लभ्यते । कर्मणा कृष्यादिना चितः सम्पादितः स्वर्गादिर्लोको भोग्य इत्यर्थः । विपश्चित् नित्यज्ञानस्वरूपः । "परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान् ब्राह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेन" "आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति" इत्यादिश्रुत्या अनात्ममात्रे वैराग्यं लभ्यते । परीक्षा नित्यत्वेन निश्चित्य । अकृतो मोक्षः कृतेन कर्मणा नास्तीति । कर्मतत्फलेभ्यः वैराग्यं प्राप्नुयादित्यर्थः । "शान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः समाहितः श्रद्धावित्तो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येत्" इति श्रुत्या शमादिषट्कं लभ्यते । "समाहितो भूत्वा" इति काण्वपाठः । उपरतिः सन्न्यासः । "न च पुनरावर्त्तते" इति स्वयंज्योतिरानन्दात्मकमोक्षस्य नित्यत्वश्रुत्या मुमुक्षा लभ्यते । तथा च विवेकादिविशेषणवानधिकारीति ज्ञातुं शक्यम् । यथा "एता रात्रीरुपयन्तीति" रात्रिसत्रविधौ प्रतितिष्ठन्तीत्यर्थवादस्थप्रतिष्ठा कामस्तद्वत् । तथा "श्रोतव्य" इत्यत्र प्रत्ययार्थस्य नियोगस्य प्रकृत्यर्थो विचारो विषयः । विचारस्य वेदान्ता विषय इति शक्यं ज्ञातुम् । "आत्मा द्रष्टव्य" इत्यद्वैतात्मदर्शनमुद्दिश्य "श्रोतव्य" इति विचारविधानात् । न हि विचारः साक्षाद्दर्शनहेतुः अप्रमाणत्वात् अपि तु प्रमाणविषयत्वेन ।

प्रमाणञ्चाद्वैतात्मनि वेदान्ता एव। "तन्त्वौपनिषदं पुरुषं" "वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः" इति श्रुतेः। वेदान्तानाञ्च प्रत्यग्ब्रह्मैक्यं विषयः "तत्त्वमसि" "अहं ब्रह्मास्मि" इति श्रुतेः। एवं विचारविधेः फलमपि ज्ञानद्वारा मुक्तिः "तरति शोकमात्मवित्" "ब्रह्मविद् ब्रह्मैव भवति" इत्यादि श्रुतेः। तथा सम्बन्धोऽप्यधिकारिणा विचारस्य कर्त्तव्यतारूपः फलस्य प्राप्यतारूप इति यथायोगं सुबोधः। तस्मादिदं सूत्रं व्यर्थमिति चेत्। न। तासामधिकार्य्यादिश्रुतीनां स्वार्थे तात्पर्यनिर्णायकन्यायसूत्राभावे किं विवेकादिविशेषणवानधिकारी उतान्यः? किं वेदान्ताः पूर्वतन्त्रेण गतार्था अगतार्था वा? किं ब्रह्म प्रत्यगभिन्नं न वा? किं मुक्तिः स्वर्गादिवत् लोकान्तरभोग्यस्वरूपा नेति संशयानिवृत्तेः। तस्मादागमवाक्यैरापाततः प्रतिपन्नाधिकार्य्यादिनिर्णयार्थमिदं सूत्रमावश्यकम्। तदुक्तं प्रकाशात्मश्रीचरणैः। "अधिकार्य्यादीनामागमिकत्वेऽपि न्यायेन निर्णयार्थमिदं सूत्रं" इति। येषां मते श्रवणे विधिर्नास्ति तेषामविहितश्रवणाऽधिकार्य्यादिनिर्णयानपेक्षणात् सूत्रं व्यर्थमित्यापतति इत्यलं प्रसङ्गेन।

तथा चास्य सूत्रस्य श्रवणविध्यपेक्षिताधिकार्य्यादिश्रुतिभिः स्वार्थनिर्णयायोत्थापितत्वात् हेतुहेतुमद्भावश्रुतिसङ्गतिः। शास्त्रारम्भहेतुत्वनिर्णायकत्वेनोपोद्घातत्वाच्छास्त्रादौ सङ्गतिः। अधिकार्य्यादिश्रुतीनां स्वार्थे समन्वयोक्तेः समन्वयाध्यायसङ्गतिः। "ऐतदात्म्यमिदं सर्वं" "तत् सत्यं" "स आत्मा" "तत्त्वमसि" इत्यादिश्रुतीनां सर्वात्मत्वादिस्पष्टब्रह्मलिङ्गानां विषयादौ समन्वयोक्तेः पादसङ्गतिः। एवं सर्वसूत्राणां श्रुत्यर्थनिर्णायकत्वात् श्रुतिसङ्गतिः। तत्तदध्याये तत्तत्पादे च समानप्रमेयत्वेन सङ्गतिरूहनीया। प्रमेयञ्च कृत्स्नशास्त्रस्य ब्रह्म, अध्यायानां तु समन्वयाविरोधसाधनफलानि। तत्र प्रथमपादस्य स्पष्टब्रह्मलिङ्गानां समन्वयः प्रमेयः। द्वितीयतृतीययोरस्पष्टब्रह्मलिङ्गानाम्। चतुर्थपादस्य पदमात्रसमन्वय इति भेदः। अस्याधिकरणस्य प्राथम्यादधिकरणसङ्गतिरपेक्षिता।

अथाधिकरणमारभ्यते। "श्रोतव्य" इति विहितश्रवणात्मकं वेदान्तमीमांसाशास्त्रं विषयः। तत् किमारब्धव्यं न वेति विषयप्रयोजनसम्ब-

वासम्भवाभ्यां संशयः। तत्र "नाहं ब्रह्म" इति भेदग्राहिप्रत्यक्षेण कर्तृत्वाकर्तृत्वादिविरुद्धधर्मवत्त्वलिङ्गकानुमानेन च विरोधेन ब्रह्मात्मनोरेकत्वस्य विषयस्यासम्भवात्, सत्यबन्धस्य ज्ञानान्निवृत्त्ययोगात् फलासम्भवाच्चानारम्भणीयमिति प्राप्ते सिद्धान्तः "अथातो ब्रह्मजिज्ञासा" इति। अत्र श्रवणविधिसमानार्थत्वाय "कर्तव्या" इति पदमध्याहर्तव्यम्। अध्याहृतञ्च भाष्यकृता "ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्या" इति। तत्र प्रकृतिप्रत्ययार्थयोर्ज्ञानेच्छयोः कर्तव्यत्वानन्वयात् प्रकृत्या फलीभूतं ज्ञानमजहल्लक्षणयोच्यते। प्रत्ययेनेच्छासाध्यो विचारो जहल्लक्षणया। तथा च "ब्रह्मज्ञानाय विचारः कर्तव्य" इति सूत्रस्य श्रौतार्थः सम्पद्यते। तत्र ज्ञानस्य स्वतः फलत्वायोगात् प्रमातृत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वात्मकानर्थनिवर्तकत्वेनैव फलत्वं वक्तव्यम्। तत्रानर्थस्य सत्यत्वे ज्ञानमात्रान्निवृत्त्ययोगादध्यस्तत्वं वक्तव्यमिति बन्धस्याध्यस्तत्वमर्थात् सूचितम्। तच्च शास्त्रस्य विषयप्रयोजनवत्त्वसिद्धिहेतुः। तथा हि शास्त्रमारब्धव्यं विषयप्रयोजनवत्त्वाद् भोजनादिवत्। शास्त्रं प्रयोजनवद् बन्धनिवर्तकज्ञानहेतुत्वात् "रज्जुरियं" इत्यादिवाक्यवत्। बन्धो ज्ञाननिवर्त्योऽध्यस्तत्वात् रज्जुसर्पवत्, इति प्रयोजनसिद्धिः। एवमर्थाद् ब्रह्मज्ञानाज्जीवगतानर्थनिवृत्तिं फलं सूचयत् जीवब्रह्मणोरैक्यं विषयमर्थात् सूचयति। अन्यज्ञानादन्यत्र भ्रमानिवृत्तेः। जीवो ब्रह्माभिन्नः तज्ज्ञाननिवर्त्याध्यासाश्रयत्वात्, यदित्थं तत्तथा यथा शुक्त्यभिन्न इदमंश इति। विषयसिद्धिहेतुरध्यास इत्येवं विषयप्रयोजनवत्त्वाच्छास्त्रमारम्भणीयमिति। अत्र पूर्वपक्षे बन्धस्य सत्यत्वेन ज्ञानादनिवृत्तेरुपायान्तरसाध्या मुक्तिरिति फलम्। सिद्धान्ते ज्ञानादेव मुक्तिरिति विवेकः। इति सर्वं मनसि निधाय ब्रह्मसूत्राणि व्याख्यातुकामो भगवान् भाष्यकारः सूत्रेण विचारकर्तव्यतारूपश्रौतार्थान्यथानुपपत्त्याऽर्थात् सूचितं विषयप्रयोजनवत्त्वमुपोद्घातत्वात् तत्सिद्धिहेत्वध्यासाक्षेपसमाधानभाष्याभ्यां प्रथमं वर्णयति "युष्मदस्मत्प्रत्ययगोचरयोः" इति। एतेन सूत्रार्थास्पर्शित्वादध्यासग्रन्थो न भाष्यमिति निरस्तम्। आर्थिकार्थस्पर्शित्वात्।

ओं नमो भगवते वासुदेवाय ।

युष्मदस्मत्प्रत्ययगोचरयोर्विषयविषयिणोस्तमः प्रकाशवद्वि-

यत्तु मङ्गलाचरणाभावादव्याख्येयमिदं भाष्यमिति । तन्न । सुतरामित-रेतरभावानुपपत्तिरित्यन्तभाष्यरचनार्थं तदर्थस्य सम्यग्ज्ञानरहितस्य विज्ञा-नघनप्रत्यगर्थस्य मङ्गलत्वात् । अतो निर्दोषत्वादिदं भाष्यं व्याख्येयम् ॥

लोके शुक्तादिदं रजतमिति भ्रमः सत्यरजते इदं रजतमित्यधिष्ठान-सामान्यारोप्यविशेषयोरैक्यप्रमाहितसंस्कारजन्यो दृष्ट इति । अत्राध्यात्म-स्यानात्मन्यहङ्काराध्यासे पूर्वं प्रमा वाच्या, सा चात्मानात्मनोर्वास्तवैक्यमपेक्षते, न हि तदस्ति । तथा हि आत्मानात्मानावैक्यशून्यौ परस्परैक्यायोग्यत्वात् तमःप्रकाशवदिति मत्वा हेतुभूतं विरोधं वस्तुतः प्रतीतितो व्यवहारतश्च सा-धयति ॥ युष्मदस्मत्प्रत्ययगोचरयोरिति ॥ न च "प्रत्ययोत्तरपदयोश्च" इति [पा० ७।२।९८] सूत्रेण "प्रत्यये चोत्तरपदे च परतो युष्मदस्मदोर्मपर्यन्तस्य त्वमादेशौ स्तः" इति विधानात् "त्वदीयं मदीयं त्वत्पुत्रो मत्पुत्र" इतिवत् "त्वन्मत्प्रत्ययगोचरयोः" इति स्यादिति वाच्यं । "त्वमावेकवचने" [पा० ७।२।९७] इत्येकवचनाधिकारात् । अत्र च युष्मदस्मदोरेकार्थवाचित्वाभा-वाद्बहुनामात्मनां युष्मदर्थानां बहुत्वादस्मदर्थचैतन्यस्याप्युपाधितो बहुत्वात् ।

नन्वेवं कथमत्र भाष्ये विग्रहः ? न च "यूयमिति प्रत्ययो युष्मत्प्रत्ययः वयमिति प्रत्ययोऽस्मत्प्रत्ययस्तद्गोचरयोरिति विग्रहः" इति वाच्यं । शब्द-साधुत्वेऽप्यर्थासाधुत्वात् । न ह्यहङ्कारादेरनात्मनो यूयमिति प्रत्ययविषयत्व-मस्तीति चेत् न, गोचरपदस्य योग्यतापरत्वात् । चिदात्मा तावदस्मत्प्रत्य-ययोग्यः। तत्प्रयुक्तसंशयादिनिवृत्तिफलभाक्त्वात्, न तावदयमेकान्तेनाविषयः अस्मत्प्रत्ययविषयत्वादिति भाष्योक्तेश्च । यद्यप्यहङ्कारादिरपि तद्योग्यस्तथापि चिदात्मनः सकाशादत्यन्तभेदसिद्ध्यर्थं युष्मत्प्रत्यययोग्य इत्युच्यते ।

भाष्यमन्त्रोचरणास्तु टीकायोजनायामेवमाहुः ।"सम्बोध्यचेतनो युष्म-त्पदवाच्यः, अहङ्कारादिविशिष्टचेतनोऽस्मत्पदवाच्यः, तथा च युष्मदस्मदो-र्वाच्यार्थे प्रयुज्यमानयोरेव त्वमादेशनियमो न लाक्षणिकयोः "युष्मदस्मदोः षष्ठी-चतुर्थीद्वितीयास्थयोर्वान्नावाविति" [पा० ८।१।२०] सूत्रात् आकाङ्क्ष्यप्रसङ्गात्

…रुद्धस्वभावयोरितरेतरभावानुपपत्तौ सिद्धायां तद्धर्माणाम्

अत्र युष्मदस्मत्कयोरिव त्वमात्मकमहमात्मकयोरपि न त्यदादेशो भवत्यविशेषादिति"। यदि तयोः शब्दबोधकत्वे सति न त्यदादेशाभाव इत्यासूत्रेण ज्ञापितं तदाऽस्मिन् भाष्ये युष्मत्पदेन युष्मच्छब्दजन्यप्रत्ययोः परागर्थो लक्ष्यते, अस्मच्छब्दजन्यप्रत्ययोग्यः प्रत्यगात्मा। तथा च न तावच्छेदकतया शब्दोऽपि बोध्यत इति न त्यदादेशः। न च पराक्त्वप्रत्यक्त्वयोरेव लक्ष्यतावच्छेदकत्वं न शब्दयोग्यत्वयोर्गौरवादिति वाच्यं पराक्प्रत्यक्त्वयोर्विरोधस्फुरणार्थं विरुद्धशब्दयोग्यत्वस्यापि वक्तव्यत्वात्। एतेनैतदस्मत्प्रत्ययगोचरयोरिति वक्तव्येऽपीदंशब्दोऽस्मदर्थे लोके वेदे बहुशः "इमे वयमास्महे" "इमे विदेहाः" "अयमहमस्मि" इति च प्रयोगदर्शनात् नास्मच्छब्दविरोधीति मत्वा युष्मच्छब्दः प्रयुक्तः। इदंशब्दप्रयोगे विरोधास्फूर्तेः। एतेन चेतनवाचित्वादस्मच्छब्दः पूर्वं प्रयोक्तव्यः "अभ्यर्हितं पूर्वमिति न्यायात्" "त्यदादीनि सर्वैर्नित्यम्" [पा० १।२।७२] सूत्रेण विहित एकशेषश्च स्यादिति निरस्तं। "युष्मदस्मदोरिति" समासेऽपि पूर्वनिपातैकशेषयोरप्राप्तेः, एकशेषे विवक्षितविरोधास्फूर्तेश्च इत्यास्तु "युष्मदर्थादनात्मनो निष्कृष्य शुद्धस्य विज्ञातोऽपरोक्षापपादकत्वायास्मद्ग्रहणं द्योतयितुमादौ युष्मदुपन्यासः" इत्याहुः। तत्र युष्मदस्मत्पदाभ्यां पराक्प्रत्यक्त्वेनात्मानात्मनोः स्वतो विरोध उक्तः॥

प्रत्ययपदेन प्रतीतितो विरोध उक्तः। प्रतीयत इति प्रत्ययोऽहङ्कारादिरनात्मा दृश्यतया भाति, आत्मा तु प्रतीतित्वात् प्रत्ययः स्वप्रकाशतया भाति। गोचरपदेन व्यवहारतो विरोध उक्तः। युष्मदर्थः प्रत्यगात्मतिरस्कारेण कर्ताऽहमित्यादिव्यवहारगोचरः, अस्मदर्थस्त्वनात्मप्रविलापेन "अहं ब्रह्मेति" व्यवहारगोचर इति त्रेधा विरोधः स्फुटीकृतः। युष्मच्चास्मच्च युष्मदस्मदी, ते एव प्रत्ययौ च तौ गोचरौ चेति युष्मदस्मत्प्रत्ययगोचरौ तयोरित्यर्थः। विरुद्धस्वभावयोरितरेतरभावोऽन्योन्याभेदस्तादात्म्यं वा तदनुपपत्तौ सिद्धायामित्यन्वयः, ऐक्यासम्भवेऽपि शुक्लो घट इतिवत्तादात्म्यं किं न स्यादित्यत आह॥ विषयविषयिणोरिति॥ चिज्जडयोर्विषयविषयित्वाद्दीपघटयोरि

सुतरामितरेतरभावानुपपत्तिरित्यतोऽस्मत्प्रत्ययगोचरे विषय-

तादात्म्यमिति भावः। युष्मदस्मदी पराक्प्रत्यग्वस्तुनी, ते एव प्रत्ययस्य गोचरश्चेति विग्रहः। अत्र प्रत्ययगोचरपदाभ्यां आत्मानात्मनोः प्रत्यक्-पराग्भावे चिदचित्त्वे हेतू उक्तौ, तत्र हेतुमाह विषयविषयिणोरिति। अनात्मनो ग्राह्यत्वादचित्त्वं आत्मनस्तु ग्राहकत्वाच्चित्त्वं वाच्यम्। अचित्त्वे स्वस्य स्वेन ग्रहस्य कर्मकर्तृत्वविरोधेनासम्भवादप्रकाशत्वापत्तेरित्यर्थः। यद्वेदं वा हेतुहेतुमद्भावः। नन्वेवमात्मानात्मनोः पराक्प्रत्यक्त्वेन चिदचित्त्वेन ग्राह्यग्राहकत्वेन च विरोधात् तमःप्रकाशवदैक्यस्य तादात्म्यस्य वानुपपत्तौ सत्यां तत्तादात्म्याभावेनाध्यासाभावेऽपि तद्धर्माणां चैतन्यसुखजाड्यदुःखादीनां विनिमयेनाध्यासोऽस्त्वित्यत आह। तद्धर्माणामपीति। तयोरात्मानात्मनोर्धर्मास्तद्धर्मास्तेषामपि इतरेतरभावानुपपत्तिः॥ इतरत्र धर्मिणि इतरेषां धर्माणां भावः संसर्गस्तस्यानुपपत्तिरित्यर्थः। न हि धर्मिणोः संसर्गं विना धर्माणां विनिमयोऽस्ति। स्फटिके लोहितवस्तुसान्निध्यात् लौहित्यधर्मसंसर्गः। असङ्गात्मधर्मिणः केनाप्यसंसर्गाद्धर्मिसंसर्गपूर्वको धर्मसंसर्गः कुतस्त्य इत्यभिप्रेत्योक्तम्। सुतरामिति। नन्वात्मानात्मनोस्तादात्म्यस्य तद्धर्मसंसर्गस्य चाभावेऽप्यध्यासः किं न स्यादित्यत आह। इत्यत इति॥ इत्युक्तरीत्या तादात्म्याद्यसम्भवेन तत्प्रमाया अभावादतः प्रमाजन्यसंस्काराख्याध्यासहेतोरभावादध्यासो मिथ्येति भवितुं युक्तमित्यन्वयः। मिथ्याशब्दो द्व्यर्थः, अपह्नववचनः अनिर्वचनीयतावचनश्चेति। अत्र चापह्नवार्थः। ननु कुत्र कस्याध्यासोऽपह्नूयते इत्याशङ्क्य आत्मन्यनात्मतद्धर्माणां अनात्मन्यात्मतद्धर्माणामध्यासो निरस्यत इत्याह। अस्मत्प्रत्ययगोचर इत्यादिना॥ अहमितिप्रत्यययोग्यत्वं बुद्ध्यादेरप्यस्तीति मत्वा तत आत्मानं विवेचयति। विषयिणीति। बुद्ध्यादिसाक्षिणीत्यर्थः। साक्षित्वे हेतुः। चिदात्मक इति। अहमिति भासमाने चिदात्मनीत्यर्थः॥ युष्मत्प्रत्ययगोचरस्येति। त्वंकारयोग्यस्य इदमर्थस्येति यावत्। नन्वहमिति भासमानबुद्ध्यादेः कथमिदमर्थत्वमित्यत आह। विषयस्येति॥ साक्षिभास्यस्येत्यर्थः। साक्षिभास्यत्वम्

विषयिणि चिदा[illegible] [illegible]प्रत्ययगोचरस्य विषयस्य तद्धर्म[illegible]

चाध्यास[illegible]

[illegible]न्तयोगात् [illegible] न [illegible] इति भावः । [illegible] ना चिदात्मनो [illegible] प्रत्यक्त्व[illegible] प्रतीतिरस्य [illegible] व्यवहारगोचरत्वं [illegible] अहमिति प्रतीयमानत्वात् अहङ्कार-दिवदित्याशङ्क्याह ॥ अस्मत्प्रत्ययगोचर इति [illegible] प्रत्ययस्यास्मत्प्रत्ययगोचरश्च तद्विपरीत[illegible] । [illegible]स्फुरण[illegible] विषयत्वं वा हेतुराद्ये दृष्टान्ते हेत्वसिद्धिः । द्वितीये तु पक्षे तदसिद्धि[illegible] आत्मनो युष्मत्प्रत्ययगोच[illegible]कादि युक्तमिति भावः । ननु चिदात्मनो निर्विषय[illegible] तदसिद्धं, "[illegible]ऽहं[illegible]" इति शब्दे [illegible] अहङ्कारादिवत् [illegible] । निर्विषयमिति । [illegible] वा हेतुः । [illegible] । पक्षे तदसिद्धिः । [illegible] । दृष्टान्ते [illegible]त्वादिति भावः । "[illegible]" इति [illegible]अहङ्कार[illegible] विषयत्वमपि [illegible] अपि मनुष्यो[illegible] अहङ्कारयो[illegible]ध्यासः [illegible] चिदात्मक इति ॥ [illegible] चिदात्म[illegible] [illegible] जडात्माहङ्कार[illegible]ध्यास इति भावः । "[illegible]" इति [illegible] [illegible]त्वादात्मवदहङ्कारस्यापि [illegible]कादिकं मुख्यमेव, ततः [illegible]आत्मपरा[illegible] [illegible]रित्याशङ्क्याह । [illegible] । अहं[illegible] नास्त्यनहङ्कारं नास्ति [illegible]मित्यविरोधात् चित्त्वं [illegible] चिदात्मनि न [illegible] इति हेत्वसिद्धिः । [illegible] [illegible] प्रतिभासतः [illegible] प्रत्यक्त्वादिकं मुख्यमेवेति भावः । [illegible] तथाऽसौ प्रतीयत इति प्रत्ययदा[illegible] [illegible]त्वादिव्यवहारगोचरश्च तस्येति [illegible] [illegible] । तस्य [illegible] । विषयस्येति । षिञ् बन्धने । विषिणोति बध्नाति इति विषयस्तस्येत्यर्थः । [illegible]त्मान्यनात्मतद्धर्माध्यासो मिथ्या भवतु, अनात्मन्यात्मतद्धर्माध्यासः किं न स्यात् ? "अहं स्फुरामि" "सुखी" इत्याद्यनुभवादित्याशङ्क्याह ॥ तद्विपर्ययेणेति । तस्मात् [illegible]आत्मनो विपर्ययो विरुद्धस्वभावश्चैतन्यं, इत्थम्भावे तृतीया । चैतन्यात्मना विपर्ययिणस्तद्धर्माणाञ्च योऽहङ्कारादौ विषयेऽध्यासः स मिथ्येति नास्तीति भवितुं युक्तं अध्या-सकारणाभावात् । न ह्यत्र पूर्वप्रमाहितसंस्कारः सादृश्यमज्ञानं वास्ति ।

तद्विपर्ययेण विषयिणस्तद्धर्माणाञ्च विषयेऽध्यासो मिथ्येति भवितुं युक्तम्। तथाप्यन्योन्यस्मिन्नन्योन्यात्मकतामन्योन्यधर्मांश्चाध्यस्येतरेतराविवेकेनात्यन्तविविक्तयोर्धर्मधर्मिणोर्मि-

---

निरवयवनिर्गुणस्वप्रकाशात्मनः सगुणावयवसादृश्यस्य चाध्यासस्य चायोगात्।

अथात्मनो निर्गुणत्वे तद्धर्माणामिति भाष्यं कथमिति चेत्। उच्यते, बुद्ध्यादिष्वभिव्यक्तं चैतन्यं ज्ञानं विषयाभेदेनाभिव्यक्तं स्फुरणम्। शुभ-कर्मजन्यवृत्तिव्यक्तमानन्द इत्येवं हस्त्युपाधिकृतभेदात् ज्ञानादीनामात्म-धर्मत्वव्यपदेशः। तदुक्तं टीकायां "आनन्दो विषयानुभवो नित्यत्वञ्चेति सन्ति धर्मा अपृथक्त्वेऽपि चैतन्यात् पृथगिवावभासन्त" इति। अतो निर्गुणब्रह्मात्मत्वमते "अहङ्करोमि" इति प्रतीतेर्धर्मस्य चाध्यासत्वायोगात् प्रमात्वम् "अहं नर इति सामानाधिकरण्यस्य गौणत्वमिति" मतमा-स्थेयम्। तथा च बन्धस्य सत्यतया ज्ञानान्निवृत्तिरूपफलासम्भवात् ब्रह्म-जीवयोरैक्यायोगेन विषयासम्भवात् शास्त्रं नारम्भणीयमिति पूर्वपक्षभाष्यतात्पर्यम्। युक्तिपक्षपातात् पूर्वपक्षस्य दुर्बलत्वं सूचयन्। तथा हि, किमध्यासस्य नास्तित्वमयुक्तत्वादभानाद्वा कारणाभावाद्वा? आद्य इष्ट इत्याह। तथापीति॥ एतद्दुरोषादादौ यद्यपीति पठि-तव्यम्। अध्यासस्यातर्क्यप्रकाशात्मयुक्तत्वमलङ्कार इति भावः। न द्वि-तीय इत्याह। अयमिति॥ "अहः कर्ता मनुष्योऽहं" इति प्रत्यक्षानु-भवादध्यासस्याभानमसिद्धमित्यर्थः। ननु चेदं प्रत्यक्षं कर्तृत्वादौ प्रमेति वाच्यम्। अपौरुषेयतया निर्दोषेणोपक्रमादिलिङ्गावधृततात्पर्येण च "तत्त्वमस्यादि" वाक्येनाकर्तृब्रह्मबोधनेनास्य भ्रमत्वनिश्चयात्। न च ज्येष्ठप्रत्यक्षविरोधादागमस्यानन्तरैः बाध इति वाच्यं देहात्मवादप्रसङ्गात्। "मनुष्योऽहं" इति प्रत्यक्षविरोधेन "अयायमशरीर" इत्यादिश्रुत्या देहान्यात्मासिद्धेः। "नत्वादिदं रजतं" इति वत् सामानाधिकरण्यप्र-त्यक्षस्य भ्रमत्वशङ्काकलङ्कितस्य नागमात् प्राबल्यमित्यास्थेयम्। किञ्च ज्येष्ठत्वं पूर्वभावित्वं वा? आगमज्ञानं प्रत्युपजीव्यत्वं वा? नाद्ये न प्राबल्यम्। ज्येष्ठस्यापि रजतभ्रमस्य पश्चाद्भाविना शुक्तिज्ञानेन बाधदर्श-

ध्याज्ञाननिमित्तः सत्यानृते मिथुनीकृत्याहमिदं ममेदमिति

नात्। न द्वितीयः, आगमज्ञानोत्पत्तौ प्रत्यक्षादिमूलव्यवहारे च संगतिग्रहद्वारा शब्दोपलब्धिद्वारा च प्रत्यक्षादेर्व्यावहारिकप्रामाण्यस्योपजीव्यत्वेऽपि तात्त्विकप्रामाण्यस्यानपेक्षितत्वादनपेक्षितांशस्यागमेन बाधसम्भवादिति।

यत्तु क्षणिकयागस्य श्रुतिबलात् कालान्तरभाविफलहेतुत्ववत् "तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः" इति श्रुतिबलात् सत्यस्यापि ज्ञानान्निवृत्तिसम्भवादध्यासवर्णनं व्यर्थमिति तन्न। ज्ञानमात्रनिवर्त्यस्य क्वापि सत्यत्वादर्शनात्, सत्यस्य चात्मनो निवृत्त्यदर्शनाच्च, अयोग्यतानिश्चये सति सत्यबन्धस्य ज्ञानान्निवृत्तिश्रुतेर्बोधकत्वायोगात्। न च सेतुदर्शनात् पापस्य नाशदर्शनाद्योग्यतानिश्चय इति वाच्यम्। तस्य स्नाननियमादिसापेक्षज्ञाननाश्यत्वात्, बन्धस्य च "नान्यः पन्था" इति श्रुत्या ज्ञानमात्रान्निवृत्तिप्रतीतेः। अतः श्रुतज्ञाननिवर्त्यत्वनिर्वाहार्थं मिथ्यात्वं वर्णनीयम्। किञ्च ज्ञानैकनिवर्त्यस्य किं नाम सत्यत्वं? न तावदज्ञानाजन्यत्वम्। "मायां तु प्रकृतिं" इति श्रुतिविरोधात् मायाविद्ययोरैक्यात्। नापि स्वाधिष्ठाने स्वाभावशून्यत्वम्। "अस्थूलं" इत्यादि निषेधश्रुतिविरोधात्। नापि ब्रह्मवद्बाधायोग्यत्वं ज्ञानान्निवृत्तिश्रुतिविरोधात्। व्यवहारकाले बाधशून्यत्वम्। तर्हि व्यावहारिकमेव सत्यत्वमित्यागतं मिथ्यात्वम्। तच्च श्रुत्यर्थयोग्यताज्ञानार्थं वर्णनीयमेव यागस्यापूर्वद्वारत्ववत्। न च तदनन्याधिकरणे तस्य वर्णनात् पौनरुक्त्यम्। तत्रोक्ताध्यासस्यैव प्रकृतसूत्रविषयादिसिद्ध्यर्थमादौ भाष्ये वर्णनादिति दिक्।

अध्यासं द्विधा दर्शयति॥ लोकव्यवहार इति॥ लोक्यते मनुष्योऽहमित्यभिमन्यत इति लोकोऽर्थाध्यासः तद्विषयो व्यवहारोऽभिमान इति ज्ञानाध्यासो दर्शितः। द्विविधाध्यासस्वरूपलक्षणमाह॥ अन्योन्यस्मिन्नित्यादिना धर्मधर्मिणोरित्यन्तेन। आत्मचैतन्यादिधर्माणां धर्मिणावहङ्कारात्मानौ तयोरत्यन्तं भिन्नयोरितरेतरभेदाग्रहेणान्योन्यस्मिन् अन्योन्यतादात्म्यं अन्योन्यधर्मांश्च अध्यस्याध्यासो लोकव्यवहार इति योजना। अतः "सोऽयं" इति प्रमाया नाध्यासत्वं तदिदमर्थयोः

कालभेदेन कल्पितभेदेऽपि अत्यन्तभेदाभावात्; इति वक्तुमत्यन्तेतरकम् ।
न च धर्म्मितादात्म्याध्यासे धर्म्माध्यासनिबद्धे; "धर्म्मांश्चेति" अयुक्तमिति
वाच्यम् । अन्धत्वादीनामिन्द्रियधर्म्माणां धर्म्म्याध्यासास्फुटत्वेऽप्यन्धोऽह-
मिति स्फुटोऽध्यास इति ज्ञापनार्थत्वात् । नन्वात्मानात्मनोः परस्पराध्यस्तत्वे
शून्यवादः स्यादित्याशङ्क्याह ॥ सत्यानृते मिथुनीकृत्येति, सत्यमनिदं चैतन्यं
तस्यानात्मनि संसर्गमात्रेणाध्यासो न स्वरूपस्य अनृतं युष्मदर्थः तस्य स्वरू-
पतोऽप्यध्यासात् तयोर्मिथुनीकरणमध्यास इति न शून्यतेत्यर्थः ।

नन्वध्यासमिथुनीकरणलोकव्यवहारशब्दानामेकार्थत्वेऽध्यस्य मिथुनीकृ-
त्येति पूर्वकालत्ववाचि "क्त्वा" प्रत्ययादेशस्य ल्यपः कथं प्रयोग इति
चेन्न अध्यासव्यक्तिभेदात् । तत्र पूर्वपूर्वाध्यासस्योत्तरोत्तराध्यासं प्रति-
संस्कारद्वारा पूर्वकालत्वेन हेतुत्वद्योतनार्थं ल्यपः प्रयोगः । तदेव
स्पष्टयति । नैसर्गिक इति ॥ प्रत्यगात्मनि हेतुहेतुमद्भावेनाध्यासप्रवाहोऽ-
नादिरित्यर्थः । ननु प्रवाहस्यावस्तुत्वादध्यासव्यक्तीनां सादित्वात् कथ-
मनादित्वमिति चेत्? उच्यते । अध्यासत्वावच्छिन्नव्यक्तीनां मध्येऽन्यतमया
व्यक्त्या विनाऽनादिकालस्यावर्त्तनं कार्यानादित्वमिति, अङ्गीकारात् ।
एतेन कारणाभावादिति कल्पो निरस्तः संस्कारस्य निमित्तस्य नैसर्गि-
कपदेनोक्तत्वात् । न च पूर्वप्रमाजन्य एव संस्कारो हेतुरिति वाच्यं ला-
घवेन पूर्वानुभवजन्यसंस्कारस्य हेतुत्वात् । अतः पूर्वाध्यासजन्यसंस्का-
रोऽस्तीति सिद्धम् । अध्यासस्योपादानमाह । मिथ्याज्ञाननिमित्त इति ।
मिथ्या च तदज्ञानञ्च मिथ्याज्ञानं तन्निमित्तमुपादानं यस्य स तन्निमि-
त्तस्तदुपादान इत्यर्थः । अज्ञानस्योपादानत्वेऽपि संस्कारदात्म तत्त्वाव-
रकतया दोषत्वेनाहङ्काराध्यासकर्त्तुरीश्वरस्योपाधित्वेन संस्कारकालक-
र्मादिनिमित्तपरिणामित्वेन च निमित्तत्वमिति द्योतयितुं निमित्तपदम् ।
स्वप्रकाशात्मन्यसङ्गे कथमविद्यासङ्गः संस्कारादिसामग्र्यभावात्, इति
शङ्कानिरासार्थं मिथ्यापदम् । प्रचण्डमार्त्तण्डमण्डले पेचकानुभवसिद्धा-
न्धकारवत् "अहमज्ञ" इत्यनुभवसिद्धमज्ञानं दुरपह्नवं कल्पितस्याधिष्ठा-
नासंस्पर्शित्वात् नित्यस्वरूपज्ञानस्याविरोधित्वाच्चेति । यद्वा अज्ञानं ज्ञा-

नैसर्गिकोऽयं लोकव्यवहारः। आह कोऽयमध्यासो नामेति

नाभाव इति शङ्कानिरासार्थं मिथ्यापदम्। मिथ्यात्वे सति साक्षात्कारानिवर्त्यत्वमसत्त्वस्य लक्षणं मिथ्याशब्दार्थेनोक्तम्। एतेनैव प्रागभावमात्रान्निवर्त्यत इति वदन्तं प्रति मिथ्यात्वे सतीत्युक्तम्। ज्ञानान्निवृत्तिद्वारा ज्ञाननिवर्त्यत्वं ध्वंसेऽतिव्याप्तिनिरासाय साक्षादिति। अनाद्युपादानत्वे सति मिथ्यात्वं वा लक्षणम्। ब्रह्मनिरासार्थं मिथ्यात्वमिति। ध्वंसादिनिरासार्थमनादीति। अविद्यात्मनोः सम्बन्धनिरासार्थमुपादानत्वे सतीति। संप्रति अध्यासं दर्शयितुमभिनयति॥ अहमिदं ममेदमिति। आध्यात्मिककार्याध्यासेष्वहमिति प्रथमोऽध्यासः। न चाधिष्ठानारोप्यांशद्वयानुपलम्भात् नायमध्यास इति वाच्यम्। “अहेदमिति” इतिवत् “अहमुपलभे” इति दृग्दृश्यांशयोरुपलम्भात्। इदं पदेन योग्यः सम्बन्ध उच्यते। “अत्राहमिदं” इत्यनेन “मनुष्योऽहं” इति तादात्म्याध्यासो दर्शितः। “ममेदं शरीरं” इति संसर्गाध्यासः।

ननु देहात्मनोस्तादात्म्यमेव संसर्ग इति चेत्। सत्यम्। सत्यैक्ये सति मिथोऽभेदस्तादात्म्यम्। तत्र “मनुष्योऽहम्” इत्यैक्यांशभानं “ममेदमिति” भेदांशरूपसंसर्गभानमिति भेदः। एवं साक्ष्यध्यासानुभवसत्त्वादध्यासोऽस्त्यतो ब्रह्मात्मैक्ये विरोधाभावेन विषयप्रयोजनयोः सत्त्वात् शास्त्रमारम्भणीयमिति सिद्धान्तभाष्यतात्पर्यम्। एवञ्च सूत्रेणार्थात् सूचिते विषयप्रयोजने प्रतिपाद्य तद्धेतुमध्यासं लक्षणसम्भावनाप्रमाणैः साधयितुं लक्षणं पृच्छति। आहेति। किं लक्षणकोऽध्यास इत्याह पूर्ववादीत्यर्थः। अस्य शास्त्रस्य तत्त्वनिर्णयप्रधानत्वेन वादकथात्वद्योतनार्थं आहेति परोक्तिः। “आहेत्यादि” “कथं पुनः प्रत्यगात्मनीत्यन्तम्” प्रागध्यासलक्षणपरं भाष्यं तदारभ्य सम्भावनापरम्। “तमेतमविद्याख्यम्” इत्यारभ्य “सर्वलोकप्रत्यक्ष” इत्यन्तं प्रमाणपरमिति विभागः। लक्षणमाह। उच्यते स्मृतिरूप इति। अध्यास इत्यनुषङ्गः। अत्र परत्रावभास इत्येव लक्षणम्। शिष्टं पदद्वयं तदुपपादनार्थम्। तथाहि अवभास्यत इत्यवभासो रजताद्यर्थः तस्यायोग्यमधिकरणं परत्रपदार्थः।

उच्यते स्मृतिरूपः परत्र पूर्वदृष्टावभासः । तं केचिद् 'अन्य-

स्वाधिकरणस्यायोग्यत्वमारोप्यात्यन्ताभावत्वं तद्रूपत्वं वा ? तथा चैकावच्छेदेन स्वसंसृज्यमाने स्वात्यन्ताभाववति स्वावभासत्वमध्यासत्वमित्यर्थः । इदञ्च सामान्यं यामसाधारणं लक्षणम् । संयोगेऽतिव्याप्तिनिरासाय एकावच्छेदेनेति । संयोगस्य स्वसंसृज्यमाने वृक्षे स्वात्यन्ताभाववत्त्वावभासकत्वेऽपि स्वस्वात्यन्ताभावयोर्भिन्नावच्छेदकभेदान्नातिव्याप्तिः। पूर्वं घटाभाववति भूतले पश्चादानीतो घटो भातीति घटेऽतिव्याप्तिनिरासाय स्वसंसृज्यमान इति पदम् । तेनावभासकाले प्रतियोगिसंसर्गस्य विद्यमानत्वमुच्यते इति नातिव्याप्तिः । भूतलावच्छेदेनावभासमानघटेऽतिव्याप्तिवारणाय स्वात्यन्ताभाववतीति पदम् । शुक्त्यवच्छेदेन रजतसंसर्गकालेऽत्यन्ताभावोऽस्तीति नाव्याप्तिः । नन्वस्य लक्षणस्यासम्भवः शुक्तौ रजतस्य तादात्म्यभावेन संसर्गाभावात् । न च स्वसंभावसत्त्वरजतस्यैव परत्र शुक्त्यवभासत्वे लक्षणोक्तिरिति वाच्यं, अन्यथाख्यातिप्रसङ्गादित्यत आह ॥ स्मृतिरूप इति ॥ स्मर्यते इति स्मृतिः स्मरणादिः तस्य रूपमिव रूपमस्येति स्मृतिरूपः स्मर्यमाणसदृश इत्यर्थः । सादृश्योक्त्या स्मर्यमाणादारोप्यस्य भेदादन्यथाख्यातिरितरत्र भवति । सादृश्यमुपपादयति ॥ पूर्वदृष्टेति ॥ दृष्टं दर्शनं संस्कारद्वारा पूर्वदर्शनादवभास्यत इति पूर्वदृष्टावभासः । तेन संस्कारजन्यज्ञानविषयत्वं स्मर्यमाणारोप्ययोः सादृश्यमुक्तं भवति स्मृत्यारोपयोः संस्कारजन्यत्वात् । न च संस्कारजन्यत्वादारोपस्य स्मृतित्वापत्तिरिति वाच्यं दोषसंप्रयोगजन्यत्वस्यापि विवक्षितत्वेन संस्कारमात्रजन्यत्वाभावात् । अत्र संप्रयोगशब्देन अधिष्ठानसामान्यज्ञानमुच्यते । अहङ्काराध्यासे इन्द्रियसंप्रयोगाभावात् । एवञ्च दोषसंप्रयोगसंस्कारबलाच्छुक्त्यादौ रजतमुत्पन्नमस्तीति परत्र परावभासत्वलक्षणमुपपन्नमिति स्मृतिरूपपूर्वदृष्टपदाभ्यामुपपादितम् । अन्ये तु 'ताभ्यां दोषादिमयजन्यत्वं कार्याध्यासलक्षणमुक्तम्' इत्याहुः । अपरे तु "स्मृतिरूपः स्मर्यमाणसदृशः" सादृश्यञ्च प्रमाणाजन्यज्ञानविषयत्वं, स्मृत्यारोपयोः प्रमाणाजन्यत्वात् पूर्वदृष्टपदं तज्जातीयपरं, अभिनवरजतादेः पूर्वदृष्टत्वाभावात् ; तथा च प्रमाणाजन्य-

त्वान्यधर्माध्यास" इति वदन्ति । केचित्तु "यत्र यदध्यासस्तद्विवेकाग्रहनिबन्धनो भ्रम" इति । अन्ये तु "यत्र यदध्यासस्तस्यैव विपरीतधर्मत्वकल्पनामाचक्षते" इति । सर्वथापि त्वन्यस्यान्यधर्मावभासतां न व्यभिचरति । तथा च लोकेऽनु-

ज्ञानविषयत्वे सति पूर्वदृष्टजातीयत्वं प्रातीतिकाध्यासलक्षणं ताध्यासक्तं ; परत्रावभासशब्दाभ्यामध्यासमात्रलक्षणं व्याख्यातमेव ; तत्र स्वप्न-मागमङ्खादावतिनवघटे चातिव्याप्तिनिरासाय प्रमाणेत्यादिपदद्वयम्" इत्याहुः । तत्रार्थाध्यासे स्मर्यमाणसदृशः परत्र पूर्वदर्शनादवभासत इति योजना । ज्ञानाध्यासे तु स्मृतिसदृशः परत्र पूर्वदर्शनादवभासत इति वाक्यं योजनीयं इति सङ्क्षेपः । ननु अध्यासे वादिविप्रतिपत्तेः कथमुक्तलक्षणसिद्धिरित्याशङ्क्याधिष्ठानारोप्यस्वरूपविवादेऽपि "परत्र परावभास" इति लक्षणे संवादादित्युक्तिभिः सत्याधिष्ठाने मिथ्यार्थावभासनिष्ठ-सदसत्त्वसिद्धान्त इदं लक्षणमिति मत्वा अन्यथाख्यातिवादिनोऽपि तमाह तं केचिदिति ॥ केचिदन्यथाख्यातिवादिनोऽन्यत्र शुक्त्यादावन्यधर्मस्य स्वावयवधर्मस्य देशान्तरस्थरूप्यादेरध्यास इति वदन्ति । आत्मख्यातिवादिनस्तु बाह्यशुक्त्यादौ बुद्धिरूपात्मनो धर्मस्य रजतस्याध्यास आन्तरस्य रजतस्य बहिर्वदवभास इति वदन्तीत्यर्थः ॥ अख्यातिमतमाह ॥ केचिदिति ॥ यत्राध्यासो लोकसिद्धस्तयोरर्थयोस्तद्धियोश्च भेदाग्रहे सति तन्मूलो भ्रम इदं रूप्यमिति विशिष्टव्यवहार इति वदन्तीत्यर्थः । तैरपि विशिष्टव्यवहारान्यथानुपपत्त्या विशिष्टभ्रान्तेः स्वीकार्यत्वात् परत्र परावभासस्मृतिरिति भावः । शून्यमतमाह ॥ अन्ये त्विति ॥ तस्यैवाधिष्ठानस्य शुक्त्यादेर्विपरीतधर्मत्वकल्पनां विपरीतो विरुद्धो धर्मो यस्य तद्भावस्तस्य रजतादेरत्यन्तासतः कल्पनामाचक्षत इत्यर्थः । एतेषु मतेषु परत्र परावभासत्वलक्षणसंवादमाह ॥ सर्वथापि त्विति ॥ अन्यथाख्यातित्वादिप्रकारविवादेऽप्यध्यासः परत्र परावभासत्वलक्षणं न जहातीत्यर्थः । शुक्तिपरोक्षस्य रजतस्य देशान्तरे बुद्धौ वा सत्त्वायोगात् शून्यत्वं प्रत्यक्ष

भवः "शुक्तिका हि रजतवदवभासते एकश्चन्द्रः सद्वितीयवत्" इति । कथं पुनः प्रत्यगात्मन्यविषयेऽध्यासो विषयधर्माणां ? सर्वो हि पुरोऽवस्थिते विषये विषयान्तरमध्यस्यति । युष्मत्प्रत्ययापेतस्य च प्रत्यगात्मनो विषयत्वं ब्रवीषि । उच्यते । न

योग तु शुक्तौ सत्त्वे बाधायोगान्मिथ्यात्वमेवेति भावः । आरोप्यं मिथ्यात्वेन शुक्त्यपेक्षा तथाऽनुभवसिद्धत्वादित्याह ॥ तथा चेति ॥ बाधानन्तरकालीनोऽयमनुभवः । तत्पूर्वं शुक्तिकात्वज्ञानायोगात् रजतस्य बाधप्रत्यक्षसिद्धं मिथ्यात्वं च स्वशब्देनोच्यते । आत्मनि निरुपाधिकोऽहङ्काराध्यासे दृष्टान्तमुक्त्वा ब्रह्मजीवान्तरभेदस्याविद्याद्युपाधिकस्याध्यासे दृष्टान्तमाह ॥ एक इति ॥ द्वितीयचन्द्रसहितवदेक एवाङ्गुल्या द्विधा भातीत्यर्थः । लक्षणप्रकरणोपसंहारार्थ इतिशब्दः । भवत्वध्यासः शुक्त्यादौ, आत्मनि तु न सम्भवतीत्याक्षिपति ॥ कथं पुनरिति ॥ यत्रापरोक्षाध्यासस्तत्राधिष्ठानत्वं तत्रेन्द्रियसंयुक्तत्वं विषयत्वञ्चेति व्याप्तिः शुक्त्यादौ दृष्टा । तत्र व्यापकाभावादात्मनोऽधिष्ठानत्वं न सम्भवतीत्यभिप्रेत्याह ॥ प्रत्यगात्मनीति ॥ प्रतीचि पूर्णे इन्द्रियाग्राह्ये विषयस्याहङ्कारादेस्तद्धर्माणाञ्चाध्यासः कथमित्यर्थः । उक्तव्याप्तिमाह ॥ सर्वो हीति । पुरोऽवस्थितत्वमिन्द्रियसंयुक्तत्वम् । नन्वात्मनोऽप्यधिष्ठानत्वार्थं विषयत्वादिकमस्त्वित्यत आह ॥ युष्मदिति ॥ इदं प्रत्ययानर्हस्य प्रत्यगात्मनो "न चक्षुषा गृह्यते" इत्यादिश्रुतिमनुसृत्य त्वमविषयत्वं ब्रवीषि । सम्प्रत्यध्यासलोभेन विषयत्वाङ्गीकारे श्रुतिसिद्धान्तयोर्बाधः स्यादित्यर्थः । आत्मन्यध्यासमसम्भावनां प्रतिजानीते ॥ उच्यत इति ॥ अधिष्ठानारोप्ययोरेकज्ञाने भासमानत्वमात्रमध्यासव्यापकं, तच्च भानप्रयुक्तसंशयनिवृत्त्यादिफलभाक्त्वं, तदेव भानभिन्नत्वघटितं विषयत्वं, तन्न व्यापकं गौरवादिति मत्वाह ॥ न तावदिति ॥ अयमात्मा नियमेनाविषयो न भवति तत्र हेतुमाह ॥ अस्मदिति ॥ अस्मत्प्रत्ययोऽहमित्यध्यासस्तत्र भासमानत्वादित्यर्थः । अस्मदर्थश्चिदात्मा प्रतिबिम्बितत्वेन यत्र प्रतीयते सोऽस्मत्प्रत्ययोऽह-

तावदयमेकान्तेनाविषयः। अस्मत्प्रत्ययविषयत्वात्, अपरोक्षत्वाच्च प्रत्यगात्मप्रसिद्धेः। न चायमस्ति नियमः "पुरोऽवस्थित एव विषये विषयान्तरमध्यसितव्यमिति"। अप्रत्यक्षेऽपि ह्याकाशे बालास्तलमलिनताद्यध्यस्यन्ति। एवमविरुद्धः प्रत्यगात्मन्यप्यनात्माध्यासः। तमेतमेवं लक्षणमध्यासं प-

---

ङ्कारत्वेन भासमानत्वादिति वाच्यम्। न चाध्यासे सति भासमानत्वं, तस्मिंश्च सति स इति परस्पराश्रय इति वाच्यम् अनादित्वात्। पूर्वाध्यासे भासमानात्मन उत्तराध्यासाधिष्ठानत्वसम्भवात्।

नन्वहमित्यहङ्कारविषयकभानरूपस्यात्मनो भासमानत्वं कथं? तद्विषयत्वं विना तत्फलभाक्त्वायोगादित्यत आह॥ अपरोक्षत्वाच्चेति॥ चकारः शङ्कानिरासार्थः॥ स्वप्रकाशत्वादित्यर्थः। स्वप्रकाशत्वं साधयति। प्रत्यगिति॥ आबालपण्डितमात्मनः संशयादिशून्यत्वेन प्रसिद्धेः स्वप्रकाशत्वमित्यर्थः। अतः स्वप्रकाशत्वेन भासमानत्वादात्मनोऽध्यासाधिष्ठानत्वं सम्भवतीति भावः। यदुक्तमपरोक्षाध्यासाधिष्ठानत्वस्येन्द्रियसंयुक्तत्वं वा प्रत्यक्षत्वं व्यापकमिति तत्राह॥ न चायमिति॥ तत्र हेतुमाह॥ अप्रत्यक्षेऽपीति। इन्द्रियाग्राह्येऽपीत्यर्थः। बाला अविवेकिनः तलमिन्द्रनीलकटाहकल्पं नभो मलिनं पीतमित्येवमपरोक्षमध्यस्यन्ति। तत्रेन्द्रियग्राह्यत्वं नास्तीति व्यभिचारान्न व्याप्तिः। एतेनात्मानात्मनोः सादृश्याभावान्नाध्यास इत्यपास्तम्। नीलनभसोस्तदभावेऽप्यध्यासदर्शनात्। सिद्धान्ते आलोकाकारचाक्षुषवृत्तिव्यक्तसाक्षिवेद्यत्वं नभस इति ज्ञेयम्। सम्भावनां निगमयति॥ एवमिति॥ ननु ब्रह्मज्ञाननाश्यत्वेन सूचितामविद्यां हित्वा अध्यासः किमिति वर्ण्यत इत्यत आह॥ तमेतमिति॥ उक्तलक्षणलक्षितमध्यासमविद्याकार्यत्वादविद्येति मन्यन्त इत्यर्थः। विद्यानिवर्त्यत्वाच्चास्याविद्यात्वमित्याह॥ तद्विवेकेनेति॥ अध्यस्तनिषेधेनाधिष्ठानस्वरूपनिर्धारणं विद्यामध्यासनिवर्तिकामाहुरित्यर्थः। तथापि कारणाविद्यां त्यक्त्वा कार्याविद्या किमिति वर्ण्यते तत्राह॥ तत्रेति॥ तस्मिन्नध्यासे उक्तन्यायेनाविद्यात्मके

ण्डिता "अविद्या" इति मन्यन्ते, तद्विवेकेन च वस्तुस्वरूपावधारणं "विद्याम्" आहुः। तत्रैवं सति यत्र यदध्यासस्तत्कृतेन दोषेण गुणेन वाऽणुमात्रेणापि स न सम्बध्यते। तमेतमविद्याख्यमात्मानात्मनोरितरेतराध्यासं पुरस्कृत्य सर्वे प्रमाणप्रमेयव्यवहारा लौकिका वैदिकाश्च प्रवृत्ताः। सर्वाणि च शास्त्राणि विधिप्रतिषेधमोक्षपराणि। कथं पुनरविद्यावद्विषयाणि प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि शास्त्राणि चेति? उच्यते। देहेन्द्रियादिष्वहंममाभिमानरहितस्य प्रमातृत्वानुपपत्तौ प्रमाणप्रवृत्त्यनुपपत्तेः। न हीन्द्रियाण्यनुपादाय

मन्तीत्यर्थः। मूलाविद्यायाः सुषुप्तावनर्थत्वादर्शनात् कार्यात्मना तस्या अनर्थत्वसमर्थनार्थं तद्दर्शनमिति भावः। अध्यस्तकृतगुणदोषाभ्याम् अधिष्ठानं न लिप्यत इत्यक्षरार्थः। एवमध्यासस्य लक्षणसम्भावने उक्त्वा प्रमाणमाह॥ तमेतमिति॥ तं वर्णितम् एतं साक्षिप्रत्यक्षसिद्धं पुरस्कृत्य हेतुं कृत्वा लौकिकः कर्मशास्त्रीयो मोक्षशास्त्रीयश्चेति त्रिविधो व्यवहारः प्रवर्तत इत्यर्थः। तत्र विधिनिषेधपराणि कर्मशास्त्राण्यृग्वेदादीनि, विधिनिषेधशून्यप्रत्यग्ब्रह्मपराणि मोक्षपराणि वेदान्तवाक्यानीति विभागः। एवं व्यवहारहेतुत्वेनाध्यासे प्रत्यक्षसिद्धेऽपि प्रमाणान्तरं पृच्छति॥ कथं पुनरिति॥ अविद्यावानहमित्यध्यासवानात्मा प्रमाता स विषय आश्रयो येषां तानि अविद्यावद्विषयाणीति विग्रहः। तत्तत्प्रमेयव्यवहारहेतुभूतायाः प्रमाया अध्यासात्मकप्रमात्राश्रितत्वात् प्रमाणानामविद्यावद्विषयत्वं यद्यपि प्रत्यक्षं तथापि पुनरपि कतमेन प्रमाणेनाविद्यावद्विषयत्वमिति योजना। यद्वाऽविद्यावद्विषयाणि कथं प्रमाणानि स्युः? आश्रयदोषादप्रामाण्यापत्तेरित्याक्षेपः। तत्र प्रमाणप्रश्नं व्यवहारार्थापत्तिं तल्लिङ्गकानुमानञ्चाह॥ "उच्यते" इत्यादिना "तस्मात्" इत्यन्तेन॥ देवदत्तकर्तृको व्यवहारस्तदीयदेहादिष्वहंममाध्यासमूलस्तदन्वयव्यतिरेकानुसारित्वात्, यदित्थं तत्तथा। यथा मृन्मूलो घट इति प्रयोगः। तत्र व्यतिरेकं दर्शयति॥ देहेति॥ देवदत्तस्य सुषुप्तावध्यासाभावे व्यवहाराभावो दृष्टः, जाग्रत्स्वप्नयोरध्यासे सति व्यवहार इत्यन्वयः स्फुटत्वान्नोक्तः। अनेन

प्रत्यक्षादिव्यवहारः सम्भवति। न चाधिष्ठानमन्तरेणेन्द्रियाणां व्यापारः सम्भवति। न चानध्यस्तात्मभावेन देहेन कश्चिद् व्याप्रियते। न चैतस्मिन् सर्वस्मिन्नसत्यसङ्गस्यात्मनः प्रमातृत्वमुपपद्यते। न च प्रमातृत्वमन्तरेण प्रमाणप्रवृत्तिरस्ति तस्मादविद्यावद्विषयाण्येव प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि शा-

---

लिङ्गेन कारणतयाध्यासः सिध्यति, व्यवहाररूपकार्यानुपपत्त्या वेति भावः। ननु मनुष्यत्वादिजातिमति देहेऽहमित्यभिमानमात्राद्व्यवहारः सिध्यतु किमिन्द्रियादिषु ममाभिमानेनेत्याशङ्क्याह ॥ न हीति ॥ इन्द्रियपदं लिङ्गादेरप्युपलक्षणं प्रत्यक्षादीत्यादिपदप्रयोगात्। तथा च प्रत्यक्षलिङ्गादिप्रयुक्तो यो व्यवहारो द्रष्टा अनुमाता श्रोताऽहमित्यादिरूपः स इन्द्रियादीनि ममतास्पदान्यगृहीत्वा न सम्भवतीत्यर्थः। यद्वा तानि ममत्वेनानुपादाय यो व्यवहारः स नेति योजना। 'पूर्वकालानुपादानसम्भवक्रिययोरेको व्यवहारः कर्ता इति क्त्वाप्रत्ययः साधुः। [उपादानव्यवहारयोरेककर्तृ]कत्वात् तत्साधुत्वमिति भेदः। इन्द्रियादिषु ममेत्यध्यासाभावेऽप्यादेरिव द्रष्टृत्वादिव्यवहारो न स्यादिति भावः। इन्द्रियाध्यासेनैव व्यवहारेऽलं देहाध्यासेनेत्यत आह ॥ न चेति ॥ इन्द्रियाणामधिष्ठानमाश्रयः शरीरमित्यर्थः। नन्वस्त्वात्मना संयुक्तं शरीरं तेषामाश्रयः किमध्यासेनेत्यत आह ॥ न चानध्यस्तात्मभावेनेति ॥ अनध्यस्त आत्मभाव आत्मतादात्म्यं यस्मिन् तेनेत्यर्थः। "असङ्गो हि" इति श्रुतेराध्यासिक एव देहात्मनोः सम्बन्धो न संयोगादिरिति भावः। नन्वात्मनो देहादिभिराध्यासिकसम्बन्धोऽपि मास्तु। स्वतश्चेतनतया प्रमातृत्वोपपत्तेः, न च सुषुप्तौ प्रमातृत्वापत्तिः करणोपरमादिति तत्राह ॥ न चैतस्मिन्निति ॥ प्रमाश्रयत्वं हि प्रमातृत्वम्। प्रमा यदि नित्यचिन्मात्रं तदाश्रयत्वायोगः, कारणवैयर्थ्यं च। यदि वृत्तिमात्रं, जगदान्ध्यप्रसङ्गः वृत्तेर्जडत्वात्, अतो वृत्तीद्धो बोधः प्रमा, तदाश्रयत्वमसङ्गस्यात्मनो वृत्तिमदन्तःकरणतादात्म्याध्यासं विना न सम्भवतीति भावः। देहाध्यासे, तद्धर्माध्यासे चासतीत्य-

णानि चेति । पश्वादिभिश्चाविशेषात् यथा हि पश्वादयः शब्दादिभिः श्रोत्रादीनां सम्बन्धे सति शब्दादिविज्ञाने प्रतिकूले जाते ततो निवर्त्तन्ते अनुकूले च प्रवर्त्तन्ते, यथा दण्डोद्यतकरं पुरुषमभिमुखमुपलभ्य मां हन्तुमयमिच्छतीति पलायितुमारभन्ते, हरिततृणपूर्णपाणिमुपलभ्य तं प्रत्यभिमुखीभवन्ति, एवं पुरुषा अपि व्युत्पन्नचित्ताः क्रूरदृष्टीनाक्रोशतः खड्गोद्यतकरान् बलवत उपलभ्य ततो नि

निरासार्थः, तर्ह्यात्मनः प्रमातृत्वं मास्तु इति वदन्तं प्रत्याह ॥ न चेति ॥ तस्मादात्मनः प्रमातृत्वादिव्यवहारार्थमध्यासोऽङ्गीकर्त्तव्य इत्यनुमानार्थापत्त्योः फलमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ प्रमाणवत्त्वादित्यर्थः । यद्वा प्रमाणप्रश्नं समाधायान्त्यं परिहरति ॥ तस्मादिति ॥ कुड्यमिवाध्यासस्य प्रमातृत्वान्तर्गतत्वेनादोषत्वादविद्यावदाश्रयाण्यपि प्रमाणान्येवेति योजना । सति प्रमातरि पश्चाद्भवन्दोष इत्युच्यते यथा काचादि, अविद्या तु प्रमातृत्वान्तर्गतत्वान्न दोषः, येन प्रत्यक्षादीनामप्रामाण्यं भवेदिति भावः । ननु यदुक्तमन्वयव्यतिरेकाभ्यां व्यवहारोऽध्यासकार्य इति तदयुक्तं विदुषामध्यासाभावेऽपि व्यवहारदृष्टेरित्यत आह ॥ पश्वादिभिश्चेति ॥ "च" शब्दः शङ्कानिरासार्थः । किं विद्वत्त्वं 'ब्रह्मास्मीति" साक्षात्कारः ? उत यौक्तिकमात्मानात्मभेदज्ञानं ? आद्ये "बाधिताध्यासानुवृत्त्या व्यवहार" इति समन्वयसूत्रे वक्ष्यते । द्वितीये परोक्षज्ञानस्यापरोक्षभ्रान्त्यनिवर्त्तकत्वात् विवेकिनामपि व्यवहारकाले पश्वादिभिरविशेषादध्यासवत्त्वेन तुल्यत्वाद्व्यवहारोऽध्यासकार्य्य इति युक्तमित्यर्थः । अत्रायं प्रयोगः विवेकिनोऽध्यासवन्तो व्यवहारवत्त्वात् पश्वादिवदिति । तत्र संग्रहवाक्यं व्याकुर्वन् दृष्टान्ते हेतुं स्फुटयति ॥ यथा हीति ॥ विज्ञानस्यानुकूलत्वं प्रतिकूलत्वं चेष्टानिष्टसाधनगोचरत्वं, तदेवोदाहरति ॥ यथेति ॥ अयं दण्डो मदनिष्टसाधनं दण्डत्वात् अनुभूतदण्डवत् । इदं तृणं इष्टसाधनं अनुभूतजातीयत्वात् अनुभूततृणवत् इत्यनुमाय व्यवहरन्तीत्यर्थः । अधुना

वर्त्तन्ते, तद्विपरीतान् प्रति अभिमुखीभवन्ति। अतः समानः पश्वादिभिः पुरुषाणां प्रमाणप्रमेयव्यवहारः। पश्वादीनां च प्रसिद्ध एवाविवेकपूर्वकः प्रत्यक्षादिव्यवहारः तत्सामान्यदर्शनाद्व्युत्पत्तिमतामपि पुरुषाणां प्रत्यक्षादिव्यवहारस्तत्कालः समान इति निश्चीयते। शास्त्रीये तु व्यवहारे यद्यपि बुद्धिपूर्वकारी नाविदित्वात्मनः परलोकसम्बन्धमधिक्रियते, तथापि न वेदान्तवेद्यमशनायाद्यतीतमपेतब्रह्मक्षत्रादिभेदमसंसार्यात्मतत्त्वमधिकारेऽपेक्ष्यते। अनुपयोगादधिकारविरो

हेतोः पक्षधर्मतामाह ॥ एवमिति ॥ व्युत्पन्नचित्ता अपीत्यन्वयः। विवेकिनोऽपीत्यर्थः। फलितमाह ॥ अत इति ॥ अनुभवबलादित्यर्थः ॥ समान इति ॥ अध्यासकार्यत्वेन तुल्य इत्यर्थः। नन्वस्माकं प्रवृत्तिरध्यासादिति न पश्वादयो ब्रुवन्ति, नापि परेषामेतत् प्रत्यक्षं; अतः साध्यविकलो दृष्टान्त इति नेत्याह ॥ पश्वादीनां चेति ॥ तेषामात्मानात्मनोर्ज्ञानमात्रमस्ति न विवेकः, उपदेशाभावात्, अतः सामग्रीसत्त्वादध्यासस्तेषां प्रसिद्ध इत्यर्थः। निगमयति ॥ तत्सामान्येति ॥ तैः पश्वादिभिः सामान्यं व्यवहारवत्त्वं तस्य दर्शनाद्विवेकिनामप्ययं व्यवहारः समान इति निश्चीयत इति सम्बन्धः। समानत्वं व्यवहारस्याध्यासकार्यत्वेनेत्युक्तं पुरस्तात्। तत्रोक्तान्वयव्यतिरेकौ स्मारयति ॥ तत्काल इति ॥ तस्याध्यासस्य काल एव कालो यस्य स तत्कालः। यदा अध्यासस्तदा व्यवहारः। तदभावे सुषुप्तौ तदभाव इत्युक्तान्वयादिमानिति यावत्। अतो व्यवहारलिङ्गाद्विवेकिनामपि देहादिष्वहंममाभिमानोऽस्तीत्यनुमानम्। ननु लौकिकस्य व्यवहारस्याध्यासिकत्वेऽपि ज्योतिष्टोमादिव्यवहारस्य नाध्यासजन्यत्वं, तस्य देहातिरिक्तात्मज्ञानपूर्वकत्वादित्याशङ्क्य हेतुमङ्गीकरोति ॥ शास्त्रीये त्विति ॥ तर्हि कथं वैदिककर्मणोऽध्यासजन्यत्वसिद्धिरित्याशङ्क्य किमस्य देहान्यात्मधीमात्रमपेक्षितं उत आत्मतत्त्वज्ञानं? आद्ये तस्याध्यासा—

धात् । प्राक् च तथाभूतात्मविज्ञानात् प्रवर्त्तमानं शास्त्रमविद्यावद्विषयत्वं नातिवर्त्तते । तथा हि ब्राह्मणो यजेतेत्यादीनि शास्त्राणि आत्मनि वर्णाश्रमवयोऽवस्थादिविशेषाध्यासमाश्रित्य प्रवर्त्तन्ते । अध्यासो नाम "अतस्मिंस्तद्बुद्धिरिति" अवोचाम । तद्यथा पुत्रभार्यादिषु विकलेषु सकलेषु वा अहमेव विकलः सकलो वेति बाह्यधर्मानात्मन्यध्यस्यति तथा देहधर्मान् स्थूलोऽहं कृशोऽहं तिष्ठामि गच्छामि लङ्घयामि चेति । तथेन्द्रियधर्मान् मूकः क्लीबो बधिरः काणोऽन्धोऽहमिति । तथान्तःकरणधर्मान् कामसङ्कल्पविचिकित्साध्यवसायादीन्, एवमहम्प्रत्ययिनमशेषस्वप्रचारसाक्षिणि प्रत्य-

---

बाधकत्वात् तन्निवृत्तिरित्याह ॥ तथापीति ॥ न द्वितीय इत्याह ॥ न वेदान्त इति ॥ क्षुत्पिपासादिमतो जातिविशेषवानहं संसारीति ज्ञानं कर्मण्यपेक्षितं न तद्विपरीतात्मतत्त्वज्ञानं, अनुपयोगात् प्रवृत्तिबाधाच्चेत्यर्थः । शास्त्रीयकर्मणोऽध्यासजन्यत्वं निगमयति ॥ प्राक् चेति ॥ अध्यासे आगमं प्रमाणयति ॥ तथा हीति ॥ यथा प्रत्यक्षानुमानाभ्यामज्ञातोऽध्यासे प्रमाणं तथागमोऽपीत्यर्थः । "ब्राह्मणो यजेत" "न ह वै स्नात्वा भिक्षेत" "अष्टवर्षमुपनयीत" "कृष्णकेशोऽग्नीनादधीत" इत्यागमो ब्राह्मणादिपदैरधिकारिणं वर्णाद्यभिमानिनमनुवदन् अध्यासं गमयतीति भावः । एवमध्यासे प्रमाणसिद्धेऽपि कस्य कुत्राध्यास इति जिज्ञासायां तमुदाहर्तुं लक्षणं स्मारयति ॥ अध्यासो नामेति ॥ उदाहरति ॥ तद्यथेति ॥ लक्षणं यथा स्फुटं भवति तथोदाह्रियत इत्यर्थः । स्वदेहाद्भेदेन प्रत्यक्षाः पुत्रादयो बाह्याः, तद्धर्मान् साकल्यादीन् देहविशिष्टात्मन्यध्यस्यति, तद्धर्मज्ञानात् स्वस्मिंस्तद्धर्मानध्यस्यतीत्यर्थः । भेदापरोक्षज्ञाने तद्धर्माध्यासायोगात् [illegible] इति द्रष्टव्यम् । देहेन्द्रियधर्मानात्मनो विविच्याध्यस्यतीत्याह ॥ तथेति ॥ कृशत्वादिध-

गात्मन्यध्यस्य तं च प्रत्यगात्मानं सर्वसाक्षिणं तद्विपर्ययेणा करणादिष्वध्यस्यति। एवमयमनादिरनन्तो नैसर्गिकोऽध्या

र्मिणो देहादेरात्मनि तादात्म्येन कल्पितत्वात्तद्धर्माः भासन्त इत्यध्या इति मन्तव्यम्। अज्ञातत्वरूपे साक्षिणि अन्तःकरणाध्यासमाह॥ तथान्तःकरणेति॥ धर्माध्यासमुक्त्वा तद्वद्धर्म्यध्यासमाह॥ धर्मिणीति॥

अन्तःकरणाविवेकेनाध्यस्य तद्धर्मान् कामादीन् अध्यस्यतीति मन्तव्यम्। स्वप्रकाशा मनोवृत्तयः प्रातिलोम्येनाहङ्काराध्यासकाहङ्कारादिविषयतया सञ्चितसुखात्मकत्वेनाभाति प्रकाशत इति प्रत्यक्। एवमात्मन्यनात्मतद्धर्माध्यासमुक्त्वानात्मन्यात्मनोऽपि संसृष्टत्वेनाध्यासमाह॥ तञ्चेति॥ अहमित्यध्यासे चिदात्मनो भानं वाच्यम्, अन्यथा जगदान्ध्यापत्तेः। न चान्यथाध्यासे भानमस्ति। तस्मादनाद्यविद्यया इवात्मनः संसर्गाध्यास एष्टव्यः। 'तद्विपर्ययेणेति' तस्याध्यस्तस्य जडस्य विपर्ययोऽधिष्ठानत्वं चैतन्यं तदात्मना स्थितमिति यावत्। तत्रात्मनि अनात्मनः संसर्गः, अनात्मनस्तु ज्ञानोपहितस्य देहादौ अनवच्छिन्नस्येति विशेषः। एवमात्मनि बुद्ध्याद्यध्यासात् कर्तृत्वादिलाभः। बुद्ध्यादौ चात्माध्यासाच्चैतन्यलाभ इति भावः। वर्णिताध्यासमुपसंहरति॥ एवमयमिति॥ अनाद्यविद्यात्मकतया कार्याध्यासस्यानादित्वं अध्यासात् संस्कारस्ततोऽध्यास इति प्रवाहतो नैसर्गिकत्वम्॥ एवमुपादानं निमित्तञ्चोक्तं भवति ज्ञानं विना ध्वंसाभावादानन्त्यम्। तदुक्तं भगवद्गीतासु। "न रूपमस्येह तथोपलभ्यते नान्तो न चादिर्न च संप्रतिष्ठेति"। हेतुगर्भं स्वरूपमाह॥ मिथ्येति॥ मिथ्या माया तया प्रतीयत इति प्रत्ययः कार्यप्रपञ्चः, तत्प्रतीतिरेवैतस्य स्वरूपमित्यर्थः। तस्य कार्यमाह॥ कर्तृत्वेति॥ प्रमाणं निगमयति॥ सर्वेति॥ साक्षिप्रत्यक्षमेवाध्यासधर्मिग्राहकं मानं, अनुमानादिकन्तु सम्भावनार्थमित्यभिप्रेत्य प्रत्यक्षोपसंहारः कृतः। एवमध्यासं वर्णयित्वा तस्यार्थं विषयप्रयोजने दर्शयति॥ अस्येति॥ कर्तृत्वाद्यनर्थहेतोरध्यासस्य समूलस्यात्यन्तिकनाशो मोक्षः स कथमेतत्राह॥ आत्मेति॥ तस्यात्मैक्यसाक्षात्कारस्य प्रतिपत्तिः श्रवणादिभिरप्रतिबद्धेन ज्ञा

मिथ्याप्रत्ययरूपः कर्तृत्वभोक्तृत्वप्रवर्तकः सर्वलोकप्रत्यक्षः। अस्यानर्थहेतोः प्रहाणाय आत्मैकत्वविद्याप्रतिपत्तये सर्वे वेदान्ता आरभ्यन्ते। यथा चायमर्थः सर्वेषां वेदान्तानां तथा वयमस्यां शारीरकमीमांसायां प्रदर्शयिष्यामः। वेदान्तमीमांसाशास्त्रस्य व्याचिख्यासितस्येदमादिमं सूत्रम्।

त्तव्या इत्यर्थः॥ विद्यायां कारणमाह॥ सर्वे इति॥ आरभ्यन्ते अधीताः विचार्यन्ते इत्यर्थः। विचारितवेदान्तानां ब्रह्मात्मैक्यं विषयो मोक्षः फलमित्युक्तं भवति। अर्थात्तद्विचारात्मकशास्त्रस्यापि ते एव विषयप्रयोजने इति ज्ञेयम्। ननु वेदान्तेषु प्राणाद्युपास्तीनां भानादात्मैक्यमेव तेषामर्थ इति कथमित्यत आह॥ यथा चेति॥ शरीरमेव शरीरकं कुत्सितत्वात्तन्निवासी शारीरको जीवस्तस्य ब्रह्मत्वविचारो मीमांसा तस्यामित्यर्थः। उपास्तीनां चित्तैकाग्र्यद्वारा ऐक्यज्ञानार्थत्वात्तद्वाक्यानामपि महातात्पर्यमैक्ये इति विवक्ष्यते। एवमध्यासोक्त्या ब्रह्मात्मैक्ये विरोधाभावेन विषयप्रयोजनवत्त्वाच्छास्त्रमारम्भणीयमिति दर्शितम्॥ * ॥ इति प्रथमवर्णकम्॥ * ॥ विचारस्य साक्षाद्विषया वेदान्ताः, तेषां गतार्थत्वागतार्थत्वाभ्यामारम्भसन्देहे कृत्स्नस्य वेदस्य विधिपरत्वाद्विधेश्च "अथातो धर्मजिज्ञासा" इत्यादिना पूर्वतन्त्रेण विचारितत्वाद्गतार्थादुत्तरव्यवहितविषयाभावान्नारम्भ इति प्राप्ते ब्रूते॥ वेदान्तेति॥ वेदान्तविषयकपूजितविचारात्मकशास्त्रस्य व्याख्यातुमिष्टस्य सूत्रसन्दर्भस्येदं प्रथमसूत्रमित्यर्थः। यदि विधिरेव वेदार्थः स्यात्तदा सर्वज्ञो बादरायणो ब्रह्मजिज्ञासां न ब्रूयात् ब्रह्मणि मानाभावात्। अतो ब्रह्मणो जिज्ञास्यत्वोक्त्या केनापि तन्त्रेणानवगतब्रह्मपरवेदान्तविचार आरम्भणीय इति सूत्रकृद्दर्शयति। तच्च 'व्याचिख्यासितस्य" इति पदेन भाष्यकारो बभाषे॥ * ॥ इति द्वितीयवर्णकम्॥ * ॥ एवं वर्णकद्वयेन वेदान्तविचारस्य कर्तव्यतायां विषयप्रयोजनवत्त्वमगतार्थत्वञ्चेति हेतुद्वयं सूत्रस्यार्थिकार्थं व्याख्यायाक्षरव्याख्यामारभमाणः पुनरप्यधिकारिभावाभावाभ्यां शास्त्रारम्भस-

अथातो ब्रह्मजिज्ञासेति । १ ।

तत्राथशब्द आनन्तर्यार्थः परिगृह्यते नाधिकारार्थः ब्रह्मजिज्ञासाया अनधिकार्यत्वात् । मङ्गलस्य च वाक्यार्थे समन्वयाभावात् । अर्थान्तरप्रयुक्त एव ह्यथशब्दः श्रुत्या मङ्गलप्रयोजनो भवति । पूर्वप्रकृतापेक्षायाश्च फलत आनन्तर्याव्यतिरेकात् । सति चानन्तर्यार्थत्वे यथा धर्मजिज्ञासापूर्ववृत्तं वेदाध्ययनं नियमेनापेक्षते एवं ब्रह्मजिज्ञासापि यत्पूर्व-

न्देहे सति अथशब्दस्यानन्तर्यार्थकत्वोक्त्या अधिकारिणं साधयति ॥ "तत्राथशब्द" इति ॥ तत्रेत्यर्थः। "मङ्गलानन्तरारम्भप्रश्नकार्त्स्न्येष्वथो अथेति" अथशब्दस्य बहवोऽर्थाः सन्ति । तत्राथ "योगानुशासनम्" इत्यत्र सूत्रे यथा अथशब्द आरम्भार्थकः योगशास्त्रमारभ्यत इति तद्वदत्र किं न स्यादित्यत आह ॥ नाधिकारार्थ इति ॥ अयमाशयः । किं जिज्ञासापदं ज्ञानेच्छापरमुत विचारलक्षकं? आद्ये अथशब्दस्यारम्भार्थत्वे ब्रह्मज्ञानेच्छाऽऽरभ्यत इति सूत्रार्थः स्यात् स चायुक्तः । तस्या अनारभ्यत्वात् । न हि प्रत्यधिकरणं इच्छा क्रियते किन्तु तया विचारः । न द्वितीयः । कर्तव्यपदाध्याहारं विना विचारलक्षकत्वायोगात् । अध्याहृते च तेनैवारम्भोक्तेरथशब्दवैयर्थ्यात् किन्त्वधिकारिसिद्ध्यर्थमानन्तर्यार्थत्वमेव युक्तमिति । अधुना सम्भावितमर्थान्तरं दूषयति ॥ मङ्गलस्येति ॥ वाक्यार्थो विचारकर्तव्यता । न हि तत्र मङ्गलशब्दस्य ब्रह्मत्वादिनान्वयोऽस्तीत्यर्थः । ननु सूत्रकृता शास्त्रादौ मङ्गलं कार्यमिति अथशब्दः प्रयुक्त इति चेत् सत्यं । न तस्यार्थो मङ्गलं किन्तु तच्छ्रवणमुच्चारणञ्च मङ्गलकृत्यं करोति तदर्थस्त्वानन्तर्यमेवेत्याह ॥ अर्थान्तरेति ॥ अर्थान्तरं आनन्तर्यं । श्रुत्या श्रवणेन शङ्खवीणादिनादवदोङ्काराथशब्दयोः श्रवणं मङ्गलफलकं ।

"ओङ्कारश्चाथशब्दश्च द्वावेतौ ब्रह्मणः पुरा ।
कण्ठं भित्त्वा विनिर्यातौ तस्मान्माङ्गलिकावुभौ ॥"

इति स्मरणादिति भावः । ननु प्रपञ्चो मिथ्येति प्रकृते सति, अथ मतं ।

वृत्तं नियमेनापेक्षते तद्वक्तव्यम्। स्वाध्यायानन्तर्यं तु समानम्। नन्विह कर्मावबोधानन्तर्यं विशेषः। न। धर्मजिज्ञासायाः प्रागप्यधीतवेदान्तस्य ब्रह्मजिज्ञासोपपत्तेः। यथा

प्रपञ्चः नन्व इत्यत्र पूर्वप्रकृतार्थादुत्तरार्थस्यार्थान्तरत्वार्थोऽथशब्दो दृष्टः। तथात्र किं न स्यादित्यत आह ॥ पूर्वेति ॥ फलतः फलस्येत्यर्थः। ब्रह्मजिज्ञासायाः पूर्वं अर्थविशेषः प्रकृतो नास्ति यस्मात्तस्य अर्थान्तरत्वमथशब्देनोच्येत। यतः कुतश्चिदर्थान्तरं स्वकृता न वक्तव्यं, फलाभावात्। यदि फलस्य जिज्ञासापदोक्तकर्तव्यविचारस्य हेतुत्वेन यत्पूर्वं प्रकृतं तदपेक्षास्तीति अपेक्षावशात् प्रकृतहेतुभावस्य ततोऽर्थान्तरत्वमुच्येत, तदर्थान्तरत्वकमानन्तर्येऽन्तर्भवति हेतुफलभावस्यानन्तर्यसम्बन्धस्य व्याप्यत्वात्। तस्मादिदमर्थान्तरमित्युक्ते तस्य हेतुत्वाप्रतीतेः। तस्मादिदमनन्तरमित्युक्ते भवत्येव हेतुत्वप्रतीतिः। न चास्मादनन्तरो गौरित्यत्र हेतुत्वभानापत्तिरिति वाच्यं। तयोर्देशतः कालतो वा व्यवधानेनानन्तर्यस्यामुख्यत्वात्। अतः सामग्रीफलयोरेव मुख्यमानन्तर्यं, अव्यवधानात्। तस्मिन्नुक्ते सत्यर्थान्तरत्वं न वाच्यं ज्ञातत्वाद्विफलत्वाच्चेति भावः। फलस्य विचारस्य पूर्वप्रकृतहेत्वपेक्षाया बलाद्यदर्थान्तरत्वं तस्यानन्तर्याभेदात् न पृथगथशब्दार्थत्वमित्यध्याहृत्य भाष्यं योजनीयं। यद्वा पूर्वप्रकृतेऽर्थेऽपेक्षा यस्या अर्थान्तरतायास्तस्याः फलं ज्ञानं तद्द्वाराऽऽनन्तर्याव्यतिरेकात्तज्ज्ञाने तस्याः ज्ञानतोऽन्तर्भावान्नाथशब्दार्थतेत्यर्थः। नन्वानन्तर्यार्थकत्वेऽप्यानन्तर्यस्यावधिः क इत्यत्राशङ्क्याह ॥ सति चेति ॥ यन्नियमेन पूर्ववृत्तं पूर्वभावि असाधारणकारणं पुष्कलकारणमिति यावत्, तदेवावधिरिति वक्तव्यमित्यर्थः। नन्वस्तु धर्मविचार इव ब्रह्मविचारेऽपि वेदाध्ययनं पुष्कलकारणमित्यत आह ॥ स्वाध्यायेति ॥ समानं ब्रह्मविचारे साधारणकारणं न पुष्कलकारणमित्यर्थः। ननु संयोगपृथक्त्वन्यायेन "यज्ञेन दानेन" इत्यादिश्रुत्या "यज्ञादिकर्माणि ज्ञानाय विधीयन्ते" इति सर्वापेक्षाधिकरणे वक्ष्यते। तथा च पूर्वतन्त्रेण कर्मावबोधः पुष्कलकारणमिति शङ्कते ॥ नन्विति ॥

च हृदयाद्यवदानानामानन्तर्यनियमः क्रमस्य विवक्षितत्वात्, न तथेह क्रमो विवक्षितः। शेषशेषित्वेऽधिकृताधि-

इह ब्रह्मजिज्ञासायां। विशेषोऽसाधारणं कारणं। "एकस्य तूभयत्वे संयोगपृथक्त्वम्" इति जैमिनिसूत्रं। तदर्थस्तु। एकस्य कर्मण उभयत्वेऽनेकफलसम्बन्धे संयोगः, उभयसम्बन्धबोधकं वाक्यं तस्य पृथक्त्वं भेदः सहेतुः। तथा चात्रापि ज्योतिष्टोमादिकर्मणां स्वर्गादिफलकानामपि "यज्ञेन दानेन" इत्यादि वचनात् ज्ञानार्थत्वमिति परिहरति॥ नेत्यादिना॥ अयमाशयः। न तावत् पूर्वतन्त्रस्थं न्यायसहस्रं ब्रह्मज्ञाने तद्विचारे वा पुष्कलं कारणं, तस्य धर्मनिर्णयमात्रहेतुत्वात्, नापि कर्मनिर्णयः, तस्यानुष्ठानहेतुत्वात्। न हि धूमाग्न्योरिव धर्मब्रह्मणोर्व्याप्तिरस्ति, यया धर्मज्ञानाद् ब्रह्मज्ञानं भवेत्। यद्यपि शुद्धिविवेकादिद्वारा कर्माणि हेतवस्तथापि तेषां नाधिकारिविशेषणत्वं, अज्ञातानां तेषां जन्मान्तरकृतानामपि फलहेतुत्वात्। अधिकारिविशेषणं ज्ञायमानं प्रवृत्तिपुष्कलकारणमानन्तर्यावधित्वेन वक्तव्यं। अतः कर्माणि तदवबोधस्तद्विचारो वा नावधिरिति न ब्रह्मजिज्ञासाया धर्मजिज्ञासानन्तर्यमिति। ननु धर्म-ब्रह्मजिज्ञासयोः कार्यकारणत्वाभावेऽप्यानन्तर्योक्तिद्वारा क्रमज्ञानार्थोऽथशब्दः। "हृदयस्याग्रेऽवद्यत्यथ जिह्वाया अथ वक्षसः" इत्यवदानानां क्रमज्ञानार्थाथशब्दवदित्याशङ्क्याह॥ यथेति॥ अवदानानामानन्तर्यं नियमः क्रमो यथाथशब्दार्थस्तस्य विवक्षितत्वात् न तथेह धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः क्रमो विवक्षितः। एककर्तृकत्वाभावेन तयोः क्रमानपेक्षणात्। अतो न क्रमार्थोऽथशब्द इत्यर्थः। ननु तयोरेककर्तृकत्वं कुतो नास्तीत्यत आह॥ शेषेति॥ येषामेकप्रधानशेषता यथावदानानां प्रयाजादीनाञ्च, ययोश्च शेषशेषित्वं यथा प्रयाजदर्शयोः, यस्य चाधिकृताधिकारत्वं यथा अपां प्रणयनं दर्शपूर्णमासाङ्गमाश्रित्य "गोदोहनेन पशुकामस्य" इति विहितस्य गोदोहनस्य, यथा वा "दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेत" इति दर्शाद्युत्तरकाले विहितस्य सोमयागस्य दर्शाद्यधिकृताधिकारत्वं तेषामे-

कारे वा प्रमाणाभावाद्धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः, फलजिज्ञास्यभेदाच्च। अभ्युदयफलं धर्मज्ञानं, तच्चानुष्ठानापेक्षम्।

कर्तृकत्वं भवति। ततश्चैकप्रयोगवचनगृहीतानां तेषां युगपदनुष्ठानासम्भवात् क्रमाकाङ्क्षायां श्रुत्यादिभिर्हि क्रमो बोध्यते, नैवं जिज्ञासयोः शेषशेषित्वश्रुतिलिङ्गादिकं मानमस्ति। ननु "ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेद् गृहाद्वनी भूत्वा प्रव्रजेत्" इति श्रुत्या।

"अधीत्य विधिवद्वेदान् पुत्रानुत्पाद्य धर्मतः।
इष्ट्वा च शक्तितो यज्ञैर्मनो मोक्षे निवेशयेत्"॥

इति स्मृत्या चाधिकृताधिकारत्वं भातीति। तन्न।
"ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत्"।

आश्रमादाश्रमं गत्वा ... शुद्धात्मा मोक्षं वै प्रथमाश्रमे"।

इति श्रुतिस्मृतिभ्याम्। तयोदाहृतश्रुतिस्मृत्योरशुद्धचित्तविषयत्वावगमात्। एतदुक्तं भवति "यदि जन्मान्तरकृतकर्मभिः शुद्धं चित्तं तदा ब्रह्मचर्यादेव संन्यस्य ब्रह्म जिज्ञासितव्यं, यदि न शुद्धमिति रागेण ज्ञायते तदा गृही भवेत्, तत्राप्यशुद्धौ वनी भवेत्तत्राप्यशुद्धौ तथैव कालमाकलयेत् वने शुद्धौ प्रव्रजेदिति"। तथा च श्रुतिः "यदहरेव विरजेत् तदहरेव प्रव्रजेत्" इति तत्कालज्ञानयोरधिकृताधिकारत्वे किञ्चिन्मानमिति भावः। ननु मीमांसयोः शेषशेषित्वमधिकृताधिकारत्वञ्च मास्तु। एकमोक्षफलकत्वेनैककर्तृकत्वं स्यादेव। वदन्ति हि "ज्ञानकर्मभ्यां मुक्तिः" इति समुच्चयवादिनः। एवमेकवेदार्थजिज्ञास्यकत्वाच्चैककर्तृकत्वं। तथा चाग्नेयादिषड्यागानामेकस्वर्गफलकानां द्वादशाध्यायानाञ्चैकधर्मजिज्ञास्यकानां क्रमवत्तयोः क्रमो विवक्षित इति क्रमार्थोऽथशब्द इत्याशङ्क्याह॥ फलेति॥ फलभेदाज्जिज्ञास्यभेदाच्च न क्रमो विवक्षित इत्यनुषङ्गः। यथा सौर्य्यार्य्यमणप्राजापत्यचरूणां ब्रह्मवर्चसस्वर्गायुःफलभेदात्; यथा वा कामचिकित्सातन्त्रयोर्जिज्ञास्यभेदाच्च क्रमापेक्षा तद्वन्मीमांसयोर्न क्रमापेक्षेति भावः, तत्र फलभेदं विवृणोति॥

निःश्रेयसफलन्तु ब्रह्मविज्ञानं न चानुष्ठानान्तरापेक्षम् । भव्यश्च धर्मो जिज्ञास्यो न ज्ञानकालेऽस्ति, पुरुषव्यापारतन्त्रत्वात् । इह तु भूतं ब्रह्म जिज्ञास्यं नित्यवृत्तत्वात्, न पुरुषव्यापारतन्त्रं, चोदनाप्रवृत्तिभेदाच्च । या हि चोदना धर्मस्य लक्षणं सा स्वविषये नियुञ्जानैव न पुरुष

अभ्युदयेति ॥ विषयाभिमुख्येनोदेतीत्यभ्युदयो विषयाधीनं सुखं स्वर्गादिकं तच्च धर्मज्ञानहेतोर्मीमांसायाः फलमित्यर्थः । न केवलं फलस्य स्वरूपतो भेदः किन्तु हेतुतोऽपीत्याह ॥तच्चेति ॥ ब्रह्मज्ञानहेतोर्मीमांसायाः फलन्तु तद्विलक्षणमित्याह ॥ निःश्रेयसेति ॥ नित्यं निरपेक्षं श्रेयो निःश्रेयसं मोक्षस्तत् फलमित्यर्थः । ब्रह्मज्ञानञ्च स्वोत्पत्तिव्यतिरिक्तमनुष्ठानं नापेक्षत इत्याह ॥ न चेति ॥ स्वरूपतो हेतुतश्च फलभेदान्न समुच्चय इति भावः । जिज्ञास्यभेदं विवृणोति ॥ भव्यश्चेति ॥ भवतीति भव्यः साध्य इत्यर्थः । साध्यत्वे हेतुमाह ॥ नेति ॥ तर्हि तुच्छत्वं नेत्याह ॥ पुरुषेति ॥ पुरुषव्यापारः प्रयत्नस्तन्त्रं हेतुर्यस्य तत्त्वादित्यर्थः । कृतिसाध्यत्वात् ज्ञानकाले धर्मस्यासत्त्वं न तुच्छत्वादित्यर्थः । ब्रह्मणो धर्माद्वैलक्षण्यमाह ॥ इह त्विति ॥ उत्तरमीमांसायामित्यर्थः ॥ भूतमसाध्यम् । तत्र हेतुः ॥नित्येति सदा सत्त्वादित्यर्थः । साध्यासाध्यत्वेन धर्मब्रह्मणोः स्वरूपभेदमुक्त्वा हेतुतोऽप्याह॥नेति ॥ धर्मवत् कृत्यधीनं नेत्यर्थः । मानतोऽपि भेदमाह ॥ चोदनेति ॥ अज्ञातज्ञापकं वाक्यमत्र चोदना । तस्याः प्रवृत्तिर्बोधकत्वं तद्भेदाच्च जिज्ञास्यभेद इत्यर्थः । संक्षिप्तवाक्यं विवृणोति ॥ या हीति लक्षणं प्रमाणं "स्वर्गकामो यजेत" इत्यादिवाक्यं हि स्वविषये धर्मे यागादिकरणकस्वर्गादिफलकभावनारूपे फलहेतुयागादिगोचरनियोगे च स्थितसाधने यागादौ वा पुरुषं प्रवर्तयदेवावबोधयति । 'अयमात्मा ब्रह्म' इत्यादिवाक्यं तु स्वमर्थं केवलमप्रपञ्चं ब्रह्म बोधयत् तत्र न प्रवर्तयति विषयाभावादित्यर्थः । अवबोध एव विषय इत्याह ॥ न पुरुष इति

अवबोधयति। ब्रह्मचोदना तु पुरुषमवबोधयत्येव केवलं, अवबोधस्य चोदनाजन्यत्वान्न पुरुषो ऽवबोधे नियुज्यते। यथा अक्षार्थसन्निकर्षेणार्थावबोधे तद्वत्। तस्मात् किमपि वक्तव्यं यदनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासोपदिश्यत इति। उच्यते। नित्यानित्यवस्तुविवेकः, इहामुत्रार्थफलभोगविरागः, शमदमादिसाधनसम्पत्, मुमुक्षुत्वञ्च। तेषु हि सत्सु प्रागपि धर्म्मजिज्ञासाया ऊर्द्धञ्च शक्यते ब्रह्म जिज्ञासितुं ज्ञातुञ्च, न विपर्य्यये। तस्मादथशब्देन यथोक्तसाधनसम्पत्त्यानन्तर्य्यमुपदिश्यते। अतःशब्दो हेत्वर्थः। यस्माद्वेद एवाग्नि-

---

ब्रह्मचोदनया पुरुषोऽवबोधे न प्रवर्त्त्यत इत्यत्र हेतुं पूर्व्ववाक्येनाह ॥ अवबोधस्येति ॥ स्वजन्यज्ञाने स्वयं प्रमाणं न प्रवर्त्तकमित्यत्र दृष्टान्तमाह ॥ यथेति ॥ मानादेव बोधस्य जातत्वात् जाते च विध्ययोगात् न वाक्यार्थज्ञाने पुरुषप्रवृत्तिः। तथा च प्रवर्त्तकमानमेयो धर्म्मः, उदासीनमानमेयं ब्रह्म इति जिज्ञास्यभेदात् न तन्मीमांसयोः क्रमार्थोऽथशब्द इति भावः॥ एवमथशब्दस्यार्थान्तरासम्भवादानन्तर्य्यवाचित्वे सति तदवधित्वेन पुष्कलकारणं वक्तव्यमित्याह ॥ तस्मादिति ॥ उपदिश्यते सूत्रकृतेति शेषः। तत्किमित्यत्र आह ॥ उच्यत इति ॥ विवेकादीनामागमिकत्वेन प्रामाणिकत्वं पुरस्ताद्दर्शितं। लौकिकव्यापारान्मनस उपरमः शमः। वाह्यकरणानामुपरमो दमः। ज्ञानार्थं विहितनित्यादिकर्म्मसन्न्यास उपरतिः। शीतोष्णादिद्वन्द्वसहनं तितिक्षा। निद्रालस्यप्रमादत्यागेन मनःस्थितिः समाधानं। सर्व्वत्रास्तिकता श्रद्धा। एतत्षट्कप्राप्तिः शमादिसम्पत्। अत्र विवेकादीनामुत्तरोत्तरहेतुत्वेनाधिकारिविशेषणत्वं मन्तव्यं। तेषामन्वयव्यतिरेकाभ्यां ब्रह्मजिज्ञासाहेतुत्वमाह ॥ तेष्विति ॥ अत्र कथञ्चित् तद्रहिततया ब्रह्मविचारप्रवृत्तस्यापि फलपर्य्यन्तं तज्ज्ञानानुदयाद्व्यतिरेकसिद्धिः अथशब्दव्याख्यानमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ सम्पूर्णविवेका

होत्रादीनां श्रेयः साधनानामनित्यफलतां दर्शयति, "त
द्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयत एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः
क्षीयत इत्यादि" तथा ब्रह्मविज्ञानादपि परं पुरुषार्थं दर्श
यति, "ब्रह्मविदाप्नोति परमित्यादि", तस्माद्यथोक्तसा
धनसम्पत्त्यनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासा कर्त्तव्या। ब्रह्मणो जिज्ञास

दिकं न सम्भवति। "अक्षय्यं ह वै चातुर्मास्ययाजिनः सुकृतं
इत्यादिश्रुत्या कर्मफलस्य नित्यत्वेन ततो वैराग्यासिद्धेः। मोक्ष
ब्रह्मस्वरूपमोक्षस्यायुक्तः, भेदात्, मध्ये मोक्षादिवत् पुरुषार्थत्वायो
गाच्च। ततो न मुमुक्षासम्भव इत्याक्षेपपरिहारार्थोऽतःशब्दः,
व्याचष्टे॥ अतः शब्द इति॥ अथशब्देनानन्तर्यार्थकेन तदवधित्वेना
र्थाद्विवेकादिचतुष्टयस्य ब्रह्मजिज्ञासाहेतुत्वं यदुक्तं तस्यार्थिकहेतुत्वस्या
क्षेपनिरासायानुवादकोऽतः शब्द इत्यर्थः। उक्तं विवृणोति॥ यस्मा
दिति॥ तस्मादित्युत्तरेण सम्बन्धः। "यदल्पं तन्मर्त्यं यत् कृतं
तदनित्यं" इति न्यायवती "तद्यथेह" इत्याद्या श्रुतिः कर्मफल
क्षयत्वश्रुतेर्बाधिका। तस्मात् "[illegible]" इति श्रुत्या कर्मणाम
त्वस्यानित्यत्वविवेकाद्वैराग्यलाभ इति भावः। मुमुक्षां सम्भावयति
तथेति यथा वेदः कर्मफलानित्यत्वं दर्शयति तथा ब्रह्मज्ञानात् प्रशान्त
काममपारं स्वयंज्योतिरानन्दं दर्शयतीत्यर्थः। जीवत्वादेरध्यासोक्त्या
ब्रह्मत्वसम्भव उक्त एवेति भावः। एवमथातः शब्दाभ्यां पुष्कलका
रणवतोऽधिकारिणः समर्पणाच्छास्त्रमारब्धव्यमित्याह॥ तस्मादिति
सूत्रवाक्यपूरणार्थमध्याहृतकर्त्तव्यपदान्वयार्थं ब्रह्मजिज्ञासापदेन विचा
रं लक्षयितुं तस्य स्वाभिमतसमासकथनेनान्वयार्थं दर्शयति॥ ब्रह्म
इति॥ ननु "धर्माय जिज्ञासा" इतिवत् "ब्रह्मजिज्ञासा" इ
चतुर्थीसमासः किं न स्यादिति चेत्। उच्यते। जिज्ञासापदस्य
मुख्यार्थं इच्छा, तस्याः प्रथमं कर्मकारकमपेक्षितं पश्चात् फ

ब्रह्मजिज्ञासा । ब्रह्म च वक्ष्यमाणलक्षणं "जन्माद्यस्य यत इति" । अत एव न ब्रह्मशब्दस्य जात्याद्यर्थान्तरमाशङ्कितव्यम् । ब्रह्मण इति कर्मणि षष्ठी न शेषे । जिज्ञास्यापेक्षत्वाज्जिज्ञासायाः, जिज्ञास्यान्तरानिर्देशाच्च । ननु शेषषष्ठीपरिग्रहेऽपि ब्रह्मणो जिज्ञासाकर्मत्वं न विरुध्यते,

---

तत्पाठौ कर्मज्ञानार्थं षष्ठीसमासो युक्तः । कर्मण्युक्ते फलमर्थात् उक्तं भवति, इच्छायाः कर्मण एव फलत्वात् । यथा "स्वर्गेच्छा" इत्युक्ते स्वर्गस्य फलत्वं लभ्यते तद्वत् । अत एव "धर्मजिज्ञासा" इत्यत्रापि सा हि तस्य ज्ञातुमिच्छेति इच्छां प्रकृत्य षष्ठीसमासो दर्शितः । विचारलक्षणायां तु विचारस्य शेषात्मकतया प्रथमं वृत्तिविषयत्वेन प्रतिबिम्बितत्वेन च फलाकाङ्क्षत्वात् धर्माय जिज्ञासेति चतुर्थीसमास उक्तः, तथा वृत्तिकारैः "ब्रह्मणो जिज्ञासा" इत्युक्तश्चेदस्तु ज्ञानत्वेन ब्रह्मणः फलत्वादिति । अधुना ब्रह्मपदार्थमाह ॥ ब्रह्म चेति ॥ ननु "ब्रह्म क्षत्रमिदं ब्रह्म आयाति ब्रह्म स्वयम्भुर्ब्रह्म प्रजापतिर्" इति श्रुतिः लोके च ब्राह्मणत्वजातौ जीवे वेदे कमलासने च ब्रह्मशब्दः प्रयुज्यत इत्याशङ्क्याह ॥ अत एवेति ॥ जगत्कारणत्वलक्षणप्रतिपादकसूत्रबाधकत्वप्रसङ्गादेवेत्यर्थः । इत्यन्तरे शेषे षष्ठीत्युक्तं दूषयति ॥ ब्रह्मण इतीति ॥ सम्बन्धसामान्यं शेषः । जिज्ञासेत्यत्र सन्प्रत्ययवाच्याया इच्छायाः ज्ञानं कर्म । तस्य ज्ञानस्य ब्रह्म कर्म । तत्र सकर्मकक्रियायाः कर्म; ज्ञानं विना ज्ञातुमशक्यत्वात् । इच्छाया विषयज्ञानजन्यत्वाच्च प्रथमापेक्षितं कर्मैव षष्ठ्या ग्राह्यं न शेष इत्यर्थः । ननु प्रमाणादिकमन्यदेव तत् कर्मास्तु ब्रह्म तु शेषितया सम्बध्यतां तत्राह ॥ जिज्ञास्यान्तरेति ॥ श्रुतं कर्म त्यक्त्वाऽश्रुतं कल्पयन् "पिण्डमुत्सृज्य करं लेढि" इति न्यायमनुसरतीति भावः । गूढाभिसन्धिः शङ्कते ॥ नन्विति ॥ षष्ठी शेषे [पा० २।३।५०]

सम्बन्धसामान्यस्य विशेषनिष्ठत्वात्, एवमपि प्रत्यक्षं ब्रह्मणः कर्मत्वमुत्सृज्य सामान्यद्वारेण परोक्षं कर्मत्वं कल्पयतो व्यर्थः प्रयासः स्यात्, न व्यर्थो ब्रह्माश्रिताशेषविचार-प्रतिज्ञानार्थत्वादिति चेत् ॥ न ॥ प्रधानपरिग्रहे तदपेक्षिता-नामप्यर्थाक्षिप्तत्वात् । ब्रह्म हि ज्ञानेनाप्तुमिष्टतमत्वात् प्र-धानं । तस्मिन् प्रधाने जिज्ञासाकर्मणि परिगृहीते यै-र्जिज्ञासितैर्विना ब्रह्म जिज्ञासितं न भवति तान्यर्थाक्षि-प्तान्येवेति न पृथक् सूत्रयितव्यानि यथा "राजासौ गच्छति" इत्युक्ते सपरिवारस्य राज्ञो गमनमुक्तं भवति तद्वत् । श्रु-त्यनुगमाच्च । "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" इत्याद्याः

इति विधानात् षष्ठ्याः सम्बन्धमात्रं प्रतीतमपि विशेषाकाङ्क्षायां सकर्मकक्रियासन्निधानात् कर्मत्वे पर्यवस्यतीत्यर्थः । कर्मभि-न्नसम्बन्धविशेषास्मरणाच्च ॥ एवमपीति ॥ कर्मलाभेऽपि प्रत्यक्षं कर्तृकर्मणोः कृतीति [पा० २ । ३ । ६५] सूत्रेण जिज्ञासा-पदस्थप्रत्ययान्तत्वेन कृदन्तस्य योगे विहितं प्रथमापेक्षितं च कर्मत्वं त्यक्त्वा परोक्षमप्रत्यक्षं कल्पयत इत्यर्थः । शेषवादी स्वाभिप्रायमुद्घाटयति ॥ न व्यर्थ इति ॥ शेषषष्ठ्यां ब्रह्मसम्बन्धिनी जिज्ञासा प्रतिज्ञाता भवति । तत्र यानि ब्रह्माश्रितानि लक्षणप्रमाणयुक्तिज्ञानसाधन फलानि तेषामपि विचारः प्रतिज्ञातो भवति । तज्जिज्ञासाया अपि ब्रह्मज्ञानार्थत्वेन ब्रह्मसम्बन्धित्वात् । कर्मणि षष्ठ्यां तु ब्रह्मकर्मक एव विचारः प्रतिज्ञातो भवतीत्यन्यसम्बन्धिनां शेषषष्ठ्यामुच्यते । अतो मत्प्रयासो न व्यर्थः । ब्रह्मतत्सम्बन्धिनां सर्वेषां विचारप्रतिज्ञानमर्थः । फलं यस्य तत्त्वादित्यर्थः । तत्प्रयासस्येदं फलं न युक्तम् । कर्मणि च मुख्यतः प्रधानस्य ब्रह्मणो विचारे प्रतिज्ञाते सति तदुपकरणानां विचारस्यार्थिकप्रतिज्ञाया उदितत्वादित्याह सिद्धान्ती ॥ न प्रधानेति ॥ सकृदेकमर्थं सद्दाम

श्रुतयः, "तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्म" इति प्रत्यक्षमेव ब्रह्मणो जिज्ञासाकर्मत्वं दर्शयन्ति। तच्च कर्मणि षष्ठीपरिग्रहे सूत्रेणानुगतं भवति । तस्माद्ब्रह्मण इति कर्मणि षष्ठी । ज्ञातुमिच्छा जिज्ञासा । अवगतिपर्यन्तं ज्ञानं सन्वाच्याया इच्छायाः कर्म, फलविषयत्वादिच्छायाः । ज्ञानेन हि प्रमाणेनावगन्तुमिष्टं ब्रह्म । ब्रह्मावगतिर्हि पुरुषार्थः । निःशेषसं-

---

व्याकरोति ॥ ब्रह्म हीत्यादिना ॥ "तद्विजिज्ञासस्व" इति मूलश्रुत्यनुसाराच्च कर्मणि षष्ठीत्याह ॥ श्रुत्यनुगमाच्चेति ॥ श्रुतिसूत्रयोरेकार्थत्वलाभाच्चेत्यर्थः । जिज्ञासापदस्यावयवार्थमाह ॥ ज्ञातुमिति ॥ नन्ववगते वस्तुनीच्छाया अदर्शनात्तस्या मूलं विषयज्ञानं वक्तव्यं, ब्रह्मज्ञानन्तु जिज्ञासायाः फलं, तदेव मूलं कथमित्याशङ्क्याह ॥ अवगतीति ॥ आवरणनिवृत्तिरूपाभिव्यक्तिमच्चैतन्यमवगतिः पर्यन्तोऽवधिर्यस्याखण्डसाक्षात्कारवृत्तिज्ञानस्य तदेव जिज्ञासायाः कर्म, तदेव फलं । मूलन्त्वापातज्ञानमित्यधुना वक्ष्यत इति फलमूलज्ञानयोर्भेदान्न जिज्ञासानुपपत्तिरित्यर्थः । ननु गमनस्य ग्रामः कर्म, तत्प्राप्तिः फलमिति भेदात् कर्मैव फलमित्ययुक्तमत आह ॥ फलेति ॥ क्रियान्तरे तयोर्भेदेऽपि इच्छायाः फलविषयत्वात् कर्मैव फलमित्यर्थः । ननु ज्ञानावगत्योरैक्याद्भेदोक्तिरयुक्तेत्यत आह ॥ ज्ञानेनेति ॥ ज्ञानं वृत्तिः अवगतिस्तत्फलम् इति भेद इति भावः । अवगन्तुमभिव्यञ्जयितुं । अवगतेः फलत्वं स्फुटयति ॥ ब्रह्मेति ॥ इष्टत्वोक्तौ हेतुमाह ॥ निःशेषेति ॥ बीजमविद्या आदिर्यस्यानर्थस्य तन्नाशकत्वादित्यर्थः । अवयवार्थमुक्त्वा सूत्रवाक्यार्थमाह ॥ तस्मादिति ॥ अत्र सन्प्रत्ययस्य विचारलक्षकत्वं तव्यप्रत्ययेन सूचयति । अथातःशब्दाभ्यामधिकारिणः साधितत्वात् तेन ब्रह्मज्ञानाय विचारः कर्तव्य इत्यर्थः ॥ इति तृतीयवर्णकं

प्रथमवर्णके बन्धस्याध्यासत्वोक्त्या विषयादिसिद्धावपि ब्रह्मप्रसिद्ध्यप्रसिद्ध्यो-

सर्वबीजाविद्यानर्थनिबर्हणात् तस्माद्ब्रह्म जिज्ञासितव्यम्॥ तत् पुनर्ब्रह्म प्रसिद्धमप्रसिद्धं वा स्यात्? यदि प्रसिद्धं, न जिज्ञासितव्यं, अथाप्रसिद्धं, नैव शक्यं जिज्ञासितुमिति।

उच्यते। अस्ति तावन्नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावं सर्व्वज्ञं सर्व्वशक्तिसमन्वितं ब्रह्म। ब्रह्मशब्दस्य हि व्युत्पाद्यमानस्य नित्यशुद्धत्वादयोऽर्थाः प्रतीयन्ते, बृहतेर्धातोरर्थानुग-

---

विषयादिसम्भवासम्भवाभ्यां शास्त्रारम्भसन्देहे पूर्व्वपक्षमाह ॥ 'तत् पुनरि'ति ॥ पुनःशब्दो पक्षान्तरद्योतनार्थः ॥ यदि वेदान्तविचारात् प्रागेव ब्रह्मज्ञानं तर्हि ज्ञातत्वेन विषयत्वं नास्ति। अज्ञानाभावेन तन्निवृत्तिरूपफलमपि नास्तीति न विचारयितव्यं। अथाज्ञातं केनापि तर्हि तदुद्देशेन विचारः कर्त्तुं न शक्यते, अज्ञातस्योद्देशायोगात्। तथा च सद्भावनारूढस्य विचारात्मकशास्त्रेण वेदान्तैश्च प्रतिपादनायोगात्। तत् प्रतिपाद्यत्वरूपः सम्बन्धो नास्तीति ज्ञानानुत्पत्तेः फलमपि नास्तीति नारभ्यं शास्त्रमित्यर्थः॥

अज्ञातप्रतिज्ञायां विषयादिलाभादारम्भणीयमिति सिद्धान्तयति ॥ उच्यत इत्यादिना ॥ प्रसिद्धं तावदित्यर्थः। अस्तीत्यस्याप्रकृतत्वेनास्तिपदस्य प्रसिद्धिपरत्वात्। ननु केन मानेन ब्रह्मणः प्रसिद्धिः। न च "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" इति श्रुत्या सेति वाच्यम्। ब्रह्मपदस्य लोके सङ्गतिग्रहाभावेन तद्घटितवाक्यस्याबोधकत्वादित्याशङ्क्य ब्रह्मपदव्युत्पत्त्या प्रथमं तस्य निर्गुणस्य सगुणस्य च प्रसिद्धिरित्याह ॥ ब्रह्मशब्दस्य हीति ॥ अयमर्थः। श्रुतौ स्मृतौ ब्रह्मशब्दस्य प्रयोगान्यथानुपपत्त्या कश्चिदर्थोऽस्तीति ज्ञायते, प्रमाणवाक्ये निरर्थकशब्दप्रयोगादर्शनात्। स चार्थो "महत्त्वरूप" इति व्याकरणादवधीयते, "बृहि वृद्धावि"ति स्मरणात्। सा च वृद्धिर्निरवधिकमहत्त्वमिति सङ्कोचकाभावात् श्रुतावनन्तपदेन सह प्रयोगाच्च ज्ञायते। निरवधिकमहत्त्वञ्चान्तवत्त्वादिदोषवत्त्वे सर्व्वज्ञत्वादि-

मात्, सर्व्वस्यात्मत्वाच्च ब्रह्मास्तित्वप्रसिद्धिः। सर्व्वो हि आत्मास्तित्वं प्रत्येति, न नाहमस्मीति। यदि हि नात्मास्तित्वप्रसिद्धिः स्यात् सर्व्वो लोको नाहमस्मीति प्रतीयात्। आत्मा च ब्रह्म। यदि लोके ब्रह्मात्मत्वेन प्रसिद्धमस्ति ततो ज्ञातमेवेत्यजिज्ञास्यत्वं पुनरापन्नम्। न। तद्विशेषं प्रति विप्रतिपत्तेः। "देहमात्रं चैतन्यविशिष्टमात्मा।" इति प्राकृता जना लोकायतिकाश्च प्रतिपन्नाः। "इन्द्रियाण्येव

गुणहीनत्वे च न सम्भवति। लोके गुणहीनदोषवतोरल्पत्वप्रसिद्धेः। अतो बृंहणाद् ब्रह्मेति व्युत्पत्त्या देशकालवस्तुतः परिच्छेदाभावरूपं नित्यत्वं प्रतीयते। अविद्यादिदोषशून्यत्वं शुद्धत्वम्। जाड्यराहित्यं बुद्धत्वम्। बन्धकालेऽपि स्वतो बन्धाभावो मुक्तत्वञ्च प्रतीयते। एवं सकलदोषशून्यं निर्गुणं प्रसिद्धम्। तथा सर्व्वज्ञत्वादिगुणकञ्च तत्पदवाच्यं प्रसिद्धम्। स्वोयस्य कार्य्यस्य चापरिशेषेऽल्पत्वप्रसङ्गेन सर्व्वज्ञत्वस्य सर्व्वकार्य्यशक्तिमत्त्वस्य च लाभादिति। एवं "तत्पदाप्रसिद्धेरप्रमाणत्वेनापातत्याऽज्ञानानिवर्त्तकत्वाज्जिज्ञासोपपत्तिः" इति उक्ता त्वंपदार्थात्मनापि ब्रह्मणः प्रसिद्ध्या तदुपपत्तिरित्याह॥ सर्व्वस्येति॥ सर्व्वस्य लोकस्य योऽयमात्मा तदभेदाद् ब्रह्मणः प्रसिद्धिरित्यर्थः। आत्मनः प्रसिद्धिः केत्यत आह॥ सर्व्वो हीति॥ "अहमस्मीति" न "प्रत्येति" इति, न किन्तु "प्रत्येत्येव" सैव सच्चिदात्मनः प्रसिद्धिरित्यर्थः।

आत्मनः कुतः सत्त्वेति शून्यमतमाशङ्क्याह॥ यदि हीति॥ आत्मनः शून्यस्य प्रतीतौ "अहं नास्मि" इति लोको जानीयात्। लोकस्तु "अहमस्मि" इति जानाति, तस्मादात्मनोऽस्तित्वप्रसिद्धिरित्यर्थः। आत्मप्रसिद्धावपि ब्रह्मणः किमायातं तत्राह॥ आत्मा चेति॥ "अयमात्मा ब्रह्म" इत्यादि श्रुतेरिति भावः। प्रसिद्धिपक्षोक्तं दोषं पूर्व्वपक्षेण स्मारयति॥ यदीति॥ अज्ञातत्वाभावे न विषयाद्यभावादविचार्य्यत्वं प्राप्तमित्यर्थः। यथा "इदं रजतं" इति वस्तुतः शुक्तिप्रसिद्धिस्तद्

चेतनान्यात्मा,” इत्यपरे । “मन” इत्यन्ये । “विज्ञानमात्रं क्षणिकं” इत्येके । “शून्य” इत्यपरे । “अस्ति देहादिव्यतिरिक्तः संसारी कर्त्ता भोक्ता,” इत्यपरे । “भोक्तैव केवलं न कर्त्ता” इत्येके । “अस्ति तद्व्यतिरिक्त ईश्वरः सर्व्वज्ञः सर्व्वशक्ति” इति केचित् ।

आत्मा स भोक्तु,” इत्यपरे । एवं बहवो विप्रतिपन्ना युक्तिवाक्यतदाभाससमाश्रयाः सन्तः । तत्राविचार्य्य यत्

“अहमस्मि” इति सा चैतन्यरूपात्मसामान्येन वस्तुतो ब्रह्मणः प्रसिद्धिः, नेयं प्रत्यगानन्दब्रह्मत्वरूपविशेषगोचरा, वादिनां विवादाभावप्रसङ्गात् । न हि शुक्तित्वविशेषदर्शिनो शुक्तिं रजतं रजतमित्यन्यद्” इति विप्रतिपत्तिरस्ति । अतो विप्रतिपत्त्यन्यथानुपपत्त्या सामान्यतः प्रसिद्धावपि विशेषस्याज्ञातत्वाद्विषयादिसिद्धिरिति सूचयति ॥ नेत्यादिना ॥ सामान्यविशेषभावः स्वात्मनि सच्चिदानन्दादिपदवाच्यभेदात् कल्पित इति मन्तव्यं । तत्र स्थूलसूक्ष्मक्रमेण विप्रतिपत्तिं कथयन्नाह । देहमात्रमित्यादिना ॥ प्राकृतजना नग्नाः प्राकृताः । वेदप्रमाणानुसारितार्किकादिमतमाह ॥ अस्तीति ॥ साङ्ख्यमतमाह । भोक्तेति ॥ किमात्मा देहादिरूप उत तद्भिन्न इति विप्रतिपत्तिकोटित्वेन देहेन्द्रियमनोबुद्धिशून्यान्युक्तानि तद्भिन्नोऽपि कर्तृत्वादिमान्न वेति विप्रतिपत्तिकोटित्वेन तार्किकाद्युपन्यासः । कर्तापीश्वराद्भिन्नो न वेति विवादकोटित्वेन योगिमतमाह ॥ अस्ति तद्व्यतिरिक्त ईश्वर इति ॥ निरतिशयसत्त्वं स्वजोत्या ईश्वरः सर्व्वज्ञत्वादिसम्पन्न इति योगिनो वदन्ति ।

भेदकोटिमुक्त्वा सिद्धान्तकोटिमाह ॥ आत्मा स भोक्तुरिति ॥ भोक्तुर्जीवस्याकर्तुः साक्षिणः स ईश्वर आत्मा स्वरूपमिति वेदान्तिनो वदन्तीत्यर्थः ॥ विप्रतिपत्तीरुपसंहरति ॥ एवं बहव इति ॥ विप्रतिपत्तीनां प्रपञ्चो निरासाय विस्तरेणोपन्यासेन दर्शितः सुखबोधायेत्युपरम्यते, तत्र

किञ्चित् प्रतिपद्यमानो निःश्रेयसात् प्रतिहन्येतानर्थं चेयात्। तस्माद् ब्रह्मजिज्ञासोपन्यासमुखेन वेदान्तवाक्यमीमांसा तदविरोधितर्कोपकरणा निःश्रेयसप्रयोजना प्रस्तूयते ॥ १ ॥

"ब्रह्म जिज्ञासितव्यम्" इत्युक्तम्। किंलक्षणकं पुनस्तद्ब्रह्म? इत्यत आह भगवान् सूत्रकारः।

युक्तिवाक्याभासाः सिद्धान्तिनो "जीवो ब्रह्मैव आत्मत्वाद् ब्रह्मवत्" इत्यादि युक्तेः, "तत्त्वमसि" इत्यादि श्रुतेश्चाबाधितायाः सत्त्वात्। अन्ये तु-देहादिरात्माऽहंप्रत्ययगोचरत्वाद्व्यतिरेकेण घटादिवदित्यादियुक्त्याभासं, "स वा एष पुरुषोऽन्नरसमयः" इन्द्रियसंवादे "चक्षुरादयः ते ह वाचमूचुः" "अन्य उवाच, योऽयं विज्ञानमयः", "असदेवेदमग्र आसीत्", कर्त्ता बोद्धा, "अन्योऽन्तर आत्मानमन्तरोऽयमय" इति वाक्याभासञ्चाश्रिता इति विभागः। "देहादिरनात्मा भौतिकत्वाद् घटवत्" इत्यादिन्यायैः "आनन्दमयोऽभ्यासात्" इत्यादिसूत्रैश्चाभासत्वं वक्ष्यते। ननु सन्तु विप्रतिपन्नास्तथापि यस्य यन्मते श्रद्धा तदाश्रयणात्तस्य स्वार्थः सेत्स्यतीति किं ब्रह्मविचारारम्भेणेत्यत आह ॥ तत्राविचार्येति ॥ ब्रह्मात्मैक्यज्ञानादेव मुक्तिरिति वस्तुगतिः। मतान्तराश्रयणे तदभावान्मोक्षाभावः। किञ्चात्मानमन्यथा ज्ञात्वा तत्पापेन संसारान्धकूपे पतेत् ॥

"अन्धं तमः प्रविशन्ति ये के चात्महनो जनाः" इति श्रुतेः।

"योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते।
किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा" ॥

इति वचनाच्चेत्यर्थः। अतः सर्वेषां मुमुक्षूणां निःश्रेयसफलाय वेदान्तविचारः कर्त्तव्य इति सूत्रार्थमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ बन्धस्याध्यस्तत्वेन विषयादिसद्भावादगतार्थत्वादधिकारिलाभादापातप्रसिद्ध्या विषयादिसम्भवाच्च वेदान्तविषया मीमांसापूजिता विचारणा वेदान्ताविरोधिनो तर्का न्यायास्तदन्तरङ्गाण्युपकरणानि यस्याः सा निःश्रेयसायारभ्यत इत्यर्थः। ननु सूत्रे विचारवाचिपदाभावात्तदारम्भः कथं सूत्रार्थ इत्यत आह ॥

जन्माद्यस्य यत इति॥ २॥

जन्मोत्पत्तिरादिरस्येति तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः। जन्मस्थितिभङ्गं समासार्थः। जन्मनश्चादित्वं श्रुतिनिर्देशापेक्षं वस्तुवृत्तापेक्षं च। श्रुतिनिर्देशस्तावत् "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" इति। अस्मिन् वाक्ये जन्मस्थितिप्रलयानां क्रमदर्शनात्। वस्तुवृत्तमपि, जन्मना लब्धसत्ता-

ब्रह्मेति। ब्रह्मज्ञानेच्छोत्कटतया विचारं कारयित्वा तत्कर्तव्यतां ब्रवीतीति भावः। एवं प्रथमसूत्रस्य चत्वारोऽर्था व्याख्यानचतुष्टयेन दर्शिताः। सूत्रस्य चानेकार्थत्वं भूषणम्। ननु इदं सूत्रं शास्त्राद्बहिः स्थित्वा शास्त्रमारम्भयति अन्तर्भूत्वा वा? आद्ये तस्य हेयता, शास्त्रासम्बन्धात्। द्वितीये तस्यारम्भकं वाच्यम्। न च स्वयमेवारम्भकं स्वस्य स्वोत्पत्तिविरोधात्, न चारम्भकान्तरं पश्याम इति। उच्यते। अ-[illegible]विना आरब्धमिदं शास्त्रं शास्त्रान्तर्गतमेव शास्त्रारम्भं प्रतिपादयति यथाऽध्ययनविधिर्वेदान्तर्गत एव कृत्स्नवेदस्याध्ययने प्रवर्तकस्तद्वदित्यनवद्यम्॥ १॥ प्रथमसूत्रं समाप्तम्॥

प्रथमसूत्रेण शास्त्रारम्भमुपपाद्य शास्त्रमारभमाणः पूर्वोत्तराधिकरणयोः सङ्गतिं वक्तुं वृत्तं कीर्तयति॥ अथेति॥ मुमुक्षुणा ब्रह्मज्ञानाय वेदान्तविचारः कर्तव्य इत्युक्तम्। ब्रह्मणो विचार्यत्वोक्त्या च प्रमाणादिविचाराणां प्रतिज्ञातत्वेऽपि ब्रह्मप्रमाणं ब्रह्मयुक्तिरित्यादिविशिष्टविचाराणां विशेष्यब्रह्मज्ञानं विना कर्तुमशक्यत्वात्तत्स्वरूपप्रमाणादौ लक्षणं वक्तव्यं तत्र सम्भवतीत्याक्षिप्य सूत्रकृत् पूरयन्नेव लक्षणसूत्रमवतारयति॥ किंलक्षणकमिति॥ किमाक्षेपे, नास्त्येव लक्षणमित्यर्थः आक्षेपस्याक्षेप्यत्वात्तदाक्षेपसङ्गतिः। अस्य ज्योतिर्वेदान्तानां स्पष्टब्रह्मलिङ्गानां ब्रह्मणि समन्वयोक्तेः श्रुतिशास्त्राध्यायपादसङ्गतयः। तथा हि। "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" इत्यादिवाक्यं विषयः। तत्किं ब्रह्मणो लक्षणं न वेति सन्देहः। तत्र पूर्वपक्षे ब्रह्मस्वरूप

अस्य धर्मिणः स्थितिप्रलयसम्भवात्। "अस्य" इति प्रत्यक्षादिसन्निधापितस्य धर्मिण इदमा निर्देशः। षष्ठी ज-

ज्ञा मुमुक्षुर्धीः फलं सिद्धान्ते तद्धीरिति भेदः। यद्यप्याक्षेपसङ्गतौ पूर्वाधिकरणफलमेव फलमिति कृत्वा पृथक् न वक्तव्यम्। तदुक्तं,

"आक्षेपे चापवादे च प्राप्त्यां लक्षणकर्मणि।
प्रयोजनं न वक्तव्यं यच्च कृत्वा प्रवर्त्तते इति" ॥

तथापि स्पष्टार्थमुक्तमिति मन्तव्यं, यत्र पूर्वाधिकरणसिद्धान्तेन पूर्वपक्षः तत्राक्षेपिकी सङ्गतिः। प्राप्तिस्तयोश्चिन्ता। न वक्तीति प्राप्तम्। जन्मादेर्जगद्धर्मत्वेन ब्रह्मलक्षणत्वायोगात्। न च जगदुपादानत्वे सति कर्तृत्वं लक्षणमिति वाच्यम्। कर्त्रुपादानत्वे दृष्टान्ताभावेनानुमानाप्रवृत्तेः। न च श्रौतस्य ब्रह्मणः श्रुत्यैव लक्षणसिद्धेः किमनुमानेनेति वाच्यम्। अनुमानस्य श्रुत्यनुग्राहकत्वेन तदभावे तद्विरोधे वा श्रुत्यर्थासिद्धेः। न च जगत्कर्तृत्वमुपादानत्वं वा प्रत्येकं लक्षणमस्त्विति वाच्यम् कर्तृमात्रस्योपादानाद्भिन्नस्य ब्रह्मत्वायोगात्। वस्तुतः परिच्छेदादिति प्राप्ते श्रुत्याख्यप्रमाणस्यानुमानस्याप्रतिष्ठितस्यातीन्द्रियार्थे स्वातन्त्र्यायोगात्। अपौरुषेयतया निर्दोषश्रुत्युक्तोभयकारणत्वस्य युक्त्याविरुद्धत्वेन सम्भावयितुं शक्यत्वात्। तदेव लक्षणमिति सिद्धान्तयति। जन्माद्यस्य यत इतीति। अत्र यद्यपि जगज्जन्मस्थितिलयकारणत्वं लक्षणं प्रतिपाद्यते तथापि "प्रकृतिश्च" इत्यधिकरणे तत्कारणत्वं न कर्तृत्वमात्रं किन्तु कर्तृत्वोपादानत्वोभयरूपत्वमिति वक्ष्यमाणं सिद्धवत् कृत्वोभयकारणत्वं लक्षणमित्युच्यत इति न पौनरुक्त्यम्। ननु निर्गुणस्य ब्रह्मणः कारणत्वं कथं लक्षणमिति चेत्। उच्यते। यथा रजतं शुक्तेर्लक्षणं यद्रजतं सा शुक्तिरिति, तथा यज्जगत्कारणं तद्ब्रह्मेति कल्पितकारणत्वं तटस्थं सदेव ब्रह्मणो लक्षणमित्यनवद्यम्। सूत्रं व्याचष्टे। जन्मेत्यादिना॥ बहुव्रीहौ पदार्थाः सर्वे वाक्यार्थस्यान्यपदार्थस्य विशेषणानि। यथा चित्रगोर्देवदत्तस्य चित्रा गावः तद्वदत्रापि जन्मादीति नपुंसकैकवचनद्योतितस्य समाहारस्य जन्मस्थितिभङ्गस्य जन्मविशेषणत्वं,

न्मादिधर्मसम्बन्धार्था। "यत इति" कारणनिर्देशः। अस्य जगतो नामरूपाभ्यां व्याकृतस्यानेककर्तृभोक्तृसंयुक्तस्य प्रतिनियतदेशकालनिमित्तक्रियाफलाश्रयस्य मनसाप्यचिन्त्यरचनारूपस्य जन्मस्थितिभङ्गं यतः सर्वज्ञात् सर्वशक्तेः कारणाद्भवति तद्ब्रह्मेति वाक्यशेषः। अन्येषामपि भावविकाराणां त्रिष्वेवान्तर्भाव इति जन्मस्थितिनाशानामिह ग्रहणम्। यास्कपरिपठितानान्तु "जायते

तथा च जन्मनः समासार्थैकदेशस्य गुणत्वेन संविज्ञानं यस्मिन् बहुव्रीहौ स तद्गुणसंविज्ञान इत्यर्थः। तत्र यज्जन्मकारणं तद्ब्रह्मेति ब्रह्मत्ववि-धानमयुक्तं, स्थितिलयकारणाद्भिन्नत्वे न ज्ञाते ब्रह्मत्वस्य ज्ञातुमशक्यत्वात् अतो जन्मस्थितिभङ्गं निरूपितानि त्रीणि कारणत्वानि मिलितान्येव लक्ष-णमिति मत्वा सूत्रे समाहारो द्योतित इति ध्येयम्। जन्मादित्वं ज-न्मनः कथं ज्ञातव्यं संसारस्यानादित्वादित्यत आह॥ जन्मनश्चेति॥ श्रुत्या वस्तुगत्या चादित्वं ज्ञात्वा तदपेक्षया जन्मन आदि-त्वमुक्तमित्यर्थः। इदमः प्रत्यक्षार्थमात्रवाचित्वम् ॥ सोपस्थितसर्वका-र्यवाचित्वमाह। अस्येति॥ वियदादिजगतो भिन्नत्वात् जन्मादिसम्बन्ध इत्यत आह॥ षष्ठीति॥ वियदादेर्महाभूतानां जन्मादिसम्बन्धो वाच्यत इति भावः। ननु जगतो जन्मादेर्ब्रह्मसम्बन्धाभावात् लक्षणत्वमित्या-शङ्क्य तत्कारणत्वं लक्षणमिति पञ्चम्यर्थमाह॥ यत इतीति॥ ब्रह्मशब्देन सत्यं ज्ञानमनन्तं आनन्दरूपं वस्तूच्यते। "आनन्दाद्ध्येवेति" निर्णीत-त्वात्। तथा च स्वरूपलक्षणसिद्धिरिति मन्तव्यम्। पदार्थमुक्त्वा पूर्व-सूत्रस्थब्रह्मपदानुषङ्गेण तच्छब्दाध्याहारेण च सूत्रवाक्यार्थमाह। अस्ये-त्यादिना॥ कारणस्य सर्वज्ञत्वादिसम्भावनार्थानि जगतो विशेषणानि। यथा कुम्भकारः प्रथमं कुम्भशब्दाभेदेन विकल्पितं पृथुबुध्नोदराकारस्वरूपं बुद्धावालिख्य तदात्मना कुम्भं व्याकरोति बहिः प्रकटयति, तथा परम-कारणमपि स्वेक्षितनामरूपात्मना व्याकरोति इत्यनुमीयत इति मत्वाह

अस्ति इत्यादीनां ग्रहणे तेषां जगतः स्थितिकाले सम्भाव्यमानत्वात् मूलकारणादुत्पत्तिस्थितिनाशा जगतो न गृह्येरन् इत्याशङ्क्येत तन्मा शङ्कीति योत्पत्तिर्ब्रह्मणस्तत्रैव स्थितिः प्रलयश्च ते गृह्यन्ते। न यथोक्तविशेषणस्य जगतो यथोक्तविशेषणमीश्वरं मुक्त्वा ऽन्यतः प्रधानादचेतनादणुभ्यो वाभावाद्वा संसारिणो वोत्पत्त्यादि सम्भावयितुं शक्यं, न च स्वभावतः। विशिष्टदेशकालनिमित्तानामि-

---

नामरूपाभ्यामिति॥ इत्थम्भावे तृतीया। आद्यकार्यं चेतनजन्यं कार्यत्वात् कुम्भवदिति प्रधानस्य ययोर्निरासः। हिरण्यगर्भादिजीवजन्यत्वं निरस्यति॥ अनेकेति॥ श्राद्धवैश्वानरेष्ट्यादौ पितापुत्रयोः कर्तृभोक्त्रोर्भेदात् पृथगुक्तिः। "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं सर्व एत आत्मनो व्युच्चरन्ति" इति श्रुत्या स्थूलसूक्ष्मदेहोपाधिद्वारा जीवानां कार्यत्वेन जगदन्तःपातित्वान्न जगत्कारणत्वमित्यर्थः। कारणस्य सर्वज्ञत्वं सम्भावयति प्रतिनियतेति॥ प्रतिनियतानि व्यवस्थितानि देशकालनिमित्तानि येषां क्रियाफलानां तदाश्रयस्येत्यर्थः। स्वर्गस्य क्रियाफलस्य मेरुपृष्ठं देशः। देहपातादूर्ध्वं काल उत्तरायणमरणादिनिमित्तं प्रतिनियतम्। एवं राजसेवाफले ग्रामादेर्देशादिव्यवस्था ज्ञेया। तथा च यथा सेवाफलं देशाद्यभिज्ञदातृकं तथा कर्मफलं फलत्वादिति सर्वज्ञत्वसिद्धिरिति भावः। सर्वशक्तित्वं सम्भावयति॥ मनसापीति॥ नन्वन्येऽपि विपरिणामादयो भावविकाराः सन्तीति किमिति जन्मादीत्यादिपदेन न गृह्यन्ते तत्राह। अन्येषामिति॥ वृद्धिपरिणामयोर्जन्मनि अपक्षयस्य नाशेऽन्तर्भाव इति भावः॥ "देहो जायते अस्ति वर्द्धते परिणमते अपक्षीयते नश्यति" इति यास्कमुनिवाक्यं एतत्सूत्रमूलं किं न स्यादत आह॥ यास्केति॥ यास्कमुनिः किल महाभूतानामुत्पन्नानां स्थितिकाले भौतिकेषु प्रत्यक्षेण जन्मादिषट्कमुपलभ्य निरुक्तवाक्यं चकार तन्मूलीकृत्य जन्मादिषट्कं कारणत्वं लक्षणं सूत्रार्थ इति पक्षे सूत्रकृता ब्रह्मलक्षणं न गृहीतं किन्तु महाभूतानां लक्षणमुक्तमिति शङ्का स्यात् सा मा भूदिति

शरीरोपादानात्। एतदेवानुमानं संसारिव्यतिरिक्तेश्वरास्तित्वादिसाधनं मन्यन्त ईश्वरकारणिनः। नन्विहापि तदेवोपन्यस्तं जन्मादिसूत्रे। न। वेदान्तवाक्यकुसुमग्रथनार्थत्वात् सूत्राणाम्। वेदान्तवाक्यानि हि सूत्रैरुदाहृत्य विचार्यन्ते। वाक्यार्थविचारणाध्यवसाननि

ये श्रुत्युक्ता जन्मादयस्त एवात्रोदाहृता इत्यर्थः। यदि निर्णयार्थापि श्रुति र्मूलमिति वक्तव्यम् जन्मादिकमर्थमाह सा श्रुतिरेव सूत्रस्य मूलवस्तु वि-मर्शयुक्त्या निरूप्यत इति भावः। यदि जगतो ब्रह्मातिरिक्तं कारणं स्यात् तदा ब्रह्मलक्षणस्य तस्यातिव्याप्त्यादिदोषः स्यात्, अतस्तन्निरासाय सर्वज्ञ-त्वादिगुणं ब्रह्म विना जगज्जन्मादिकं न सम्भवति कारणान्तरासम्भवादिति युक्तिः सूचिताः, सा तर्कपादे विस्तरेण वक्ष्यते; अधुना सङ्क्षेपेण तां दर्शयति ॥ न यथोक्तविशेषणस्येत्यादिना ॥ नामरूपाभ्यां व्याकृतस्येत्यादी-नाञ्च चतुर्णां जगद्विशेषणानां व्याख्यावसरे प्रधानशून्ययोः संसारि-णश्च निरासो दर्शितः। परमाणूनामचेतनानां स्वतः प्रवृत्त्ययोगाज्जीवा-नाञ्च ज्ञानशून्यत्वविषयमेवानुमानात् सर्वज्ञेश्वरादृते प्रेरकाभावात् जगदारम्भकत्वासम्भव इति भावः। स्वभावादेव विचित्रं जगदिति लोकायतमतं प्रत्याह ॥ न चेति ॥ जगत उत्पत्त्यादि स्वभावनिबद्धं न सम्भवतीत्यन्वयः। किं स्वयमेव स्वस्य हेतुरिति स्वभाव उत कारणानपेक्षत्वं? नाद्यः, आत्माश्रयात्। न द्वितीयं इत्याह ॥ विशिष्टेति ॥ विशिष्टान्यसाधारणानि देशकालनिमित्तानि तेषां कार्यार्थिभिरुपादीयमानत्वात् कार्यस्य कारणानपेक्षत्वं न युक्तमित्यर्थः। अनपेक्षत्वे धान्यार्थिनां भूविशेषे वर्षादिकाले बीजा-दिनिमित्ते च प्रवृत्तिर्न स्यादिति भावः। पूर्वोक्तसर्वज्ञत्वादिविशेषणकमी-श्वरं मुक्त्वा जगत उत्पत्त्यादिकं न सम्भवतीति भाष्ये च कर्तारं विना कार्यं नास्तीति व्यतिरेक उक्तः। तेन "यत् कार्यं तत् सकर्तृकमिति" व्याप्ति-र्ज्ञायते। एतदेव व्याप्तिज्ञानं जगति पक्षे कर्तारं साधयत् सर्वज्ञेश्वरं

वृत्ता हि ब्रह्मावगतिर्नानुमानादिप्रमाणान्तरनिर्वृत्ता। सत्सु तु वेदान्तवाक्येषु जगतो जन्मादिकारणवादिषु तदर्थग्रहणदार्ढ्यायानुमानमपि वेदान्तवाक्याविरोधि प्रमाणं भवन्न निवार्यते। श्रुत्यैव च तर्कस्याप्यभ्युपेतत्वात्। तथाहि "श्रोतव्यो मन्तव्य" इति, श्रुतिः "पण्डितो मेधावी गन्धारानेवोपसम्पद्येत एवमेवेहाचार्य्यवान् पुरुषो वेद" इति

साधयति किं सूत्रेणेति तार्किकाणां भ्रान्तिमपनयति ॥ एतदेवेति ॥ एतदेवानुमानमेव साधनं न श्रुतिरिति कल्प्यं न इति योजना। अथवा एतद्व्याप्तिज्ञानमेव श्रुत्यनपेक्षयुक्तिमात्रत्वेनाभ्युपगतं यदनुमानं स्वतन्त्रमिति कल्प्यं न इत्यर्थः। सर्वज्ञत्वादिप्रसङ्गार्थः। यद्वा व्याप्तिज्ञानसहकृतमेतल्लक्षणमेवानुमानं मन्यन्त इत्यर्थः। तत्रायं विभागः। व्याप्तिज्ञानात् जगतः कर्त्रजन्यत्वासिद्धिः, पश्चात् स कर्ता सर्वज्ञः जगत्कारणत्वाद्व्यतिरेकेण कुलालादिवदिति सर्वज्ञत्वसिद्धिः, "जन्माद्य" इत्यत्र "मन्यन्त" इत्यनुमानस्याभासत्वं सूचितम्। तथाहि। अङ्कुरादौ तावज्जीवः कर्ता न भवति जीवादभिन्नस्य घटवदचेतनत्वनियमादन्यः कर्ता नास्त्येवेति व्यतिरेकनिश्चयात्, "यत् कार्यं तत् सकर्तृकं" इति व्याप्तिज्ञानासिद्धिः। सर्वज्ञलिङ्गकानुमाने तु बाधः, अशरीरस्य जन्यज्ञानायोगात्, "यज्ज्ञानं तन्मनोजन्यं" इति व्याप्तिविरोधेन नित्यज्ञानासिद्धेर्ज्ञानाभावनिश्चयात्, तस्मादतीन्द्रियार्थे श्रुतिरेव शरणम्। श्रुत्यर्थसम्भावनार्थत्वेनानुमानं युक्तिमात्रं न स्वतन्त्रमिति भावः। नन्विदमयुक्तं, श्रुतेरनुमानान्तर्भावमभिप्रेत्य भट्टीयस्वतन्त्रताऽनुमानस्यैवोपन्यस्तत्वादिति वैशेषिकः शङ्कते ॥ नन्विति ॥ अतो "मन्यन्त" इत्यनुमानस्याभासोक्तिरयुक्तेति भावः। यदि श्रुतीनां स्वतन्त्रमानत्वं न स्यात्तर्हि "तत्तु समन्वयात्" इत्यादिना तासां तात्पर्यं सूत्रकारो विचारयेत्, तस्मादुत्तरसूत्राणां श्रुतिविचारार्थत्वाज्जन्मादिसूत्रेऽपि श्रुतिरेव स्वातन्त्र्येण विचार्यते नानुमानमिति परिहरति ॥ नेति ॥ किञ्च सत्स्वर्थेषु ब्रह्मावगतिरभीष्टा यदर्थमस्य शास्त्रस्यारम्भः, सा च नानुमानात्,

च पुरुषबुद्धिसाहाय्यमात्मनो दर्शयति । न धर्मजिज्ञासायामिव श्रुत्यादय एव प्रमाणं ब्रह्मजिज्ञासायां किन्तु श्रुत्यादयोऽनुभवादयश्च यथासम्भवमिह प्रमाणं, अनुभवावसानत्वात् भूतवस्तुविषयत्वाच्च ब्रह्मविज्ञानस्य । कर्त्तव्ये हि विषये नानुभवापेक्षास्तीति श्रुत्यादीनामिव प्रामाण्यं स्यात्, पुरुषाधीनात्मलाभत्वाच्च कर्त्तव्यस्य । कर्त्तुमकर्त्तुमन्यथा वा कर्त्तुं शक्यं लौकिकं वैदिकञ्च कर्म । यथा अश्वेन गच्छति पद्भ्यामन्यथा वा न गच्छतीति,

---

“तन्त्वौपनिषदम्” इति श्रुतेः, अतो नानुमानं विचार्यमित्याह ॥ वाक्यार्थेति ॥ वाक्यस्य तदर्थस्य च विचाराद्यदध्यवसानं तात्पर्यनिश्चयः प्रमेयसम्भवनिश्चयश्च तेन जाता ब्रह्मावगतिर्मुक्तये भवतीत्यर्थः । सम्भवो बाधाभावः । ननु किमनुमानमनपेक्षितमेव नेत्याह ॥ सत्सुत्विति ॥ विमतमभिन्ननिमित्तोपादानकं विमतं चेतनप्रकृतिकं कार्यत्वात् सुखादिवदित्यनुमानं श्रुत्यर्थदार्ढ्यायापेक्षितमित्यर्थः । दार्ढ्यं संशयविपर्यासनिवृत्तिः । “मन्तव्य” इति श्रुत्यर्थतर्कस्य सम्भावनीय इत्यर्थः, यथा कश्चिद् गन्धारदेशेभ्यश्चोरैरन्यत्रारण्ये बद्धनेत्र एव त्यक्तः केनचित्कृपयस्य-स्तदुक्तमार्गग्रहणसमर्थः पण्डितः स्वयं तर्ककुशलो मेधावी स्वदेशमेव प्राप्नुयात्, एवमेवेहाविद्याकामादिभिः स्वरूपानन्दात् प्रच्याव्याज्ञानारण्ये संसारे क्षिप्तः केनचिद्दयापरवशेनाचार्येण “नासि त्वं संसारी” किन्तु “तत्त्वमसि” इत्युपदिष्टस्वरूपः स्वयं तर्ककुशलश्चेत् “स्वरूपं जानीयान्नान्यथा” इति श्रुतेः स्वस्य पुरुषमतिरूपतर्कापेक्षां दर्शयतीत्याह ॥ पण्डित इति ॥ आत्मनः श्रुतेरित्यर्थः । ननु ब्रह्मणो मननाद्यपेक्षा न युक्ता वेदार्थत्वाद्धर्मवत् किन्तु श्रुतिलिङ्गवाक्यादय एवापेक्षिता इत्यत आह ॥ नेति ॥ जिज्ञास्ये धर्म इव जिज्ञास्ये ब्रह्मणि इति व्याख्येयम् । अनुभवो ब्रह्मसाक्षात्काराख्यो विद्वदनुभवः । आदिपदान्मननिदिध्यासनयोर्ग्रहः । तत्र हेतुमाह ॥ अनुभवेति ॥ मुक्त्यर्थं ब्रह्मज्ञानस्य-

तथा "अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति नातिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति" "उदिते जुहोति अनुदिते जुहोति" इति। विधिप्रतिषेधाश्चात्रार्थवन्तः स्युः विकल्पोत्सर्गापवादाश्च। न तु वस्त्वेवं नैवमस्ति नास्तीति वा विकल्प्यते। विकल्पनास्तु पुरुषबुद्ध्यपेक्षा, न वस्तुयाथात्म्यज्ञानं पुरुषबु-

---

शाब्दस्य साक्षात्कारावसानत्वापेक्षणात् प्रत्यग्भूतसिद्धब्रह्मगोचरत्वेन सा-क्षात्कारफलकत्वसम्भवात्तदर्थं मननाद्यपेक्षा युक्ता। धर्मे तु नित्यपरोक्षे साध्ये साक्षात्कारस्यानपेक्षितत्वादसम्भवाच्च श्रुत्या निर्णयमात्रमनुष्ठाना-यापेक्षितम्। लिङ्गादयस्तु श्रुत्यन्तर्भूता एव श्रुतिद्वारा निर्णयोपयोगित्वे-नापेक्ष्यन्ते न मननादयः, अनुपयोगादित्यर्थः। निरपेक्षः शब्दः श्रुतिः। शब्दस्यार्थप्रकाशनसामर्थ्यं लिङ्गं पदम्। योग्येतरपदाकाङ्क्षं वाक्यम्। अङ्गवाक्यसापेक्षं प्रधानवाक्यं प्रकरणम्। क्रमपठितानामर्थानां क्रमपठि-तैर्यथाक्रमं सम्बन्धः स्थानम्। यथा ऐन्द्राग्नादय इष्टयो दश क्रमेण पठिताः, दश मन्त्राश्च "इन्द्राग्नी रोचना दिवि" इत्याद्याः; तत्र प्रथमेष्टौ प्रथममन्त्रस्य विनियोग इत्याद्यूहनीयम्। संज्ञासाम्यं समाख्या। आध्व-र्यवसञ्ज्ञकानां मन्त्राणामाध्वर्यवसञ्ज्ञके कर्मणि विनियोग इति वि-वेकः, एवं तावद्ब्रह्म मननाद्यपेक्षं वेदार्थत्वात् धर्मवदित्यनुमाने साध्यत्वेन धर्मस्यानुभवायोग्यत्वं, अनपेक्षितानुभवत्वञ्चोपाधिरित्युक्तं, उपाधिव्य-तिरेकाद् ब्रह्मणि मननाद्यपेक्षत्वञ्चोक्तम्। तत्र यदि वेदार्थत्वमात्रेण ब्रह्मणो धर्मेण साम्यमनयोरुच्येत तर्हि कृतिसाध्यत्वं विधिनिषेधविकल्पोत्स-र्गापवादाश्च ब्रह्मणि धर्मवत् स्युरिति। विपक्षे बाधकमाह॥ पुरुषेत्या-दिना॥ पुरुषकृत्यधीना आत्मलाभ उत्पत्तिर्यस्य तद्भावाच्च धर्मे श्रुत्यादीना-मेव प्रामाण्यमित्यन्वयः। धर्मस्य साध्यत्वं लौकिककर्मदृष्टान्तेन स्फुट-यति॥ कर्त्तुमिति॥ लौकिकवदित्यर्थः। दृष्टान्तं स्फुटयति॥ यथेति॥ दार्ष्टान्तिकमाह॥तथेति॥ तद्धर्मस्य कर्त्तुमकर्त्तुं शक्यत्वमुक्त्वा अन्यथा कर्त्तुं, शक्यत्वमाह॥उदित इति॥ धर्मस्य साध्यत्वमुपपाद्य तत्र विध्यादियोग्यता-माह॥ विधीति॥ विधिप्रतिषेधाश्च विकल्पादयश्च धर्मे साध्ये येऽर्थवन्तः

षापेक्षं, किन्तर्हि वस्तुतन्त्रमेव तत्। नहि स्थाणावेकस्मिन् स्थाणुर्वा पुरुषोऽन्यो वेति तत्त्वज्ञानं भवति। तत्र पुरुषोऽन्यो वेति मिथ्याज्ञानं स्थाणुरेवेति तत्त्वज्ञानं वस्तुतन्त्रत्वात्। एवं भूतवस्तुविषयाणां प्रामाण्यं वस्तुतन्त्रम्। तत्रैवं सति ब्रह्मज्ञानमपि वस्तुतन्त्रमेव भूतवस्तुविषयत्वात्। ननु भूतवस्तुविषयत्वे ब्रह्मणः प्रमाणान्तरविषयत्वमेवेति वेदान्तवाक्यविचारणाऽनर्थिकैव प्राप्ता, न, इन्द्रियाविषयत्वे सम्बन्धाग्रहणात्। स्वभावतो विषयविषय

साधकाणां भवन्ति ते ब्रह्मण्यपि स्युरित्यर्थः। "यजेत न सुरां पिबेत्" इत्यादयो विधिनिषेधाः। व्रीहिभिर्यवैर्वा यजेतेति सम्भावितो विकल्पः। षोडशिग्रहणाग्रहणयोरैच्छिकः उदितानुदितहोमयोर्व्यवस्थितविकल्पः। "न हिंस्यात्" इत्युत्सर्गः। "अग्नीषोमीयं पशुमालभेत" इत्यपवादः। तथा "आहवनीये जुहोति" इत्युत्सर्गः, "अश्वस्य पदे पदे जुहोति" इत्यपवाद इति विवेकः। एते ब्रह्मण्यपि स्युरित्याशङ्कां वारयति॥ न त्वित्यादिना भूतवस्तुविषयत्वादित्यन्तेन॥ इदं वस्तु एवं नैवं घटः पटो वेति प्रकारविकल्पः। अस्ति नास्ति वेति सत्तास्वरूपविकल्पः। ननु वस्तुन्यपि स्थाण्वादौ स्थाणुर्वा पुरुषो वेत्यादिविकल्पा दृश्यन्ते तत्राह॥ विकल्पनास्विति॥ अस्तित्वादिकोटिस्मरणं पुरुषबुद्धिस्तदपेक्षा या कल्पनास्तदात्मकाः संशयविपर्ययविकल्पा न प्रमारूपा इत्यक्षरार्थः। अयं भावः, "बुद्धौ हि यथा यथा ज्ञायते तथा तथा कर्तुं शक्यते" इति यथायथं पुरुषबुद्ध्यपेक्षा विकल्पाः सर्वे प्रमारूपा एव भवन्ति, तत्त्वान्वये ब्रह्मण्यपि सर्वे विकल्पा यथार्थाः स्युरिति। तत्राप्येवमिति चेत्तत्राह नेति॥ यदि सिद्धवस्तुज्ञानमपि साध्यज्ञानवत् पुरुषबुद्धिमपेक्ष्य जायेत तदा सिद्धविकल्पा यथार्थाः स्युः, न सिद्धवस्तुज्ञानं पौरुषं किन्तर्हि प्रमाणवस्तुजन्यं, तथा च वस्तुन एकरूपत्वादेकमेव ज्ञानं प्रमा, अन्ये विकल्पा अयथार्था एवेत्यर्थः। तत्र दृष्टान्तमाह॥ न हि स्थाणाविति॥ स्थाणुरेवेत्यवधारणात् सिद्धे सर्वे विकल्पा यथार्था न भवन्तीत्यर्थः। तत्र यद्वस्तुतन्त्रं ज्ञानं तद्यथार्थं यत् पुरुषतन्त्रं तन्मिथ्येति विभजते॥ तत्रेति॥

विषयाणि इन्द्रियाणि न ब्रह्मविषयाणि। सति हीन्द्रियविषयत्वे ब्रह्मण इदं ब्रह्मणा सम्बद्धं कार्य्यमिति गृह्येत। कार्यमात्रमेव गृह्यमाणं किं ब्रह्मणा सम्बद्धं किमन्येन केनचिद्वा सम्बद्धमिति न शक्यं निश्चेतुम्। तस्माज्जन्मादिसूत्रं नानुमानोपन्यासार्थं। किन्तर्हि वेदान्तवाक्यप्रदर्शनार्थम्। किं पुनस्तद्वेदान्तवाक्यं यत् सूत्रेणेह लिलक्षयिषितम्। "भृगुर्वै वारुणिर्वरुणं पितरमुपससार अधीहि भगवो ब्रह्मेति" इत्युपक्रम्याह "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्म" इति। तस्य च

स्थाणावित्यर्थः। स्थाणावुक्तन्यायं घटादिष्वतिदिशति॥ एवमिति॥ प्रकृतमाह॥ तत्रैवं सतीति॥ सिद्धेऽर्थे ज्ञानप्रमाण्यस्य वस्त्वधीनत्वे सति ब्रह्मज्ञानमपि वस्तुजन्यमेव यथार्थं न पुरुषतन्त्रं भूतार्थविषयत्वात् स्थाणुज्ञानवदित्यर्थः। अतः साध्येऽर्थे सर्वे विकल्पाः पुरुषतन्त्रा न सिद्धार्थ इति वैलक्षण्यात् न धर्मसाम्यं ब्रह्मण इति मननाद्यपेक्षा सिद्धेति भावः। ननु तर्हि ब्रह्म प्रत्यक्षादिगोचरं धर्मविलक्षणत्वाद् घटादिवत्। तथा च जन्मादिसूत्रे जगत्कारणानुमानं विचार्यं सिद्धार्थे तस्य मानत्वात् न श्रुतिः, सिद्धार्थे तस्या अमानत्वेन तद्विचारस्य निष्फलत्वादिति शङ्कते॥ नन्विति॥ प्रमाणान्तरविषयत्वमेव प्राप्तमिति कृत्वा प्रमाणान्तरस्यैव विचारप्राप्ताविति शेषः। अत्र पूर्वपक्षी प्रष्टव्यः, किं यत् कार्यं तद्ब्रह्मजमित्यनुमानं ब्रह्मसाधकं किं वा यत् कार्यं तत् सकारणमिति? नाद्यः, व्याप्त्यसिद्धेरित्याह॥ नेति॥ ब्रह्मण इन्द्रियाग्राह्यत्वात् प्रत्यक्षेण व्याप्तिग्रहायोगान्न प्रमाणान्तरविषयत्वमित्यर्थः। इन्द्रियाग्राह्यत्वं कुत इत्यत आह॥ स्वभावत इति॥ "पराञ्चि खानि व्यतृणत् स्वयम्भूः" इति श्रुतेः, ब्रह्मणो रूपादिहीनत्वाच्चेत्यर्थः। इन्द्रियाग्राह्यत्वेऽपि व्याप्तिग्रहः किं न स्यादत आह सति हीति॥ गृह्येतेति शेषः। इदं कार्यं ब्रह्मजमिति व्याप्तिग्रहणं ब्रह्मणोऽतीन्द्रियत्वान्न सम्भवतीत्यर्थः। द्वितीये कारणसिद्धावपि कारणस्य ब्रह्मत्वं श्रुतिं विना ज्ञातुमश-

निर्णयवाक्यं "आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते आनन्देन जातानि जीवन्ति आनन्दं प्रयन्त्यभिसंविशन्ति" इति। अन्यान्यप्येवंजातीयकानि वाक्यानि नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावसर्वज्ञस्वरूपकारणविषयाण्युदाहर्त्तव्यानि ॥ २॥

जगत्कारणत्वप्रदर्शनेन सर्वज्ञं ब्रह्मेत्युपक्षिप्तं तदेव द्रढयन्नाह॥

कथमित्याह ॥ कार्य्यमात्रमिति ॥ सूत्रं कृतं यस्मात्, श्रुतिमन्तरेण जगत्कारणं ब्रह्मेति निश्चयलाभस्तस्मात् तल्लाभाय श्रुतिरेव प्राधान्येन विचारणीया, अनुमानं तूपादानत्वादिसाधकान्यद्वारा मृदादिवद् ब्रह्मणः स्वकार्य्याभिन्नत्वादिश्रौतार्थसम्भावनार्थं गुणतया विचार्य्यमित्युपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ एतत्सूत्रस्य विषयवाक्यं पृच्छति ॥ किं पुनरिति ॥ इह ब्रह्मणि लक्षणार्थत्वेन विचारयितुमिष्टं वाक्यं किमित्यर्थः । अत्र हि प्रथमसूत्रे विशिष्टाधिकारिणो ब्रह्मविचारं प्रतिज्ञाय ब्रह्म ज्ञातुकामस्य द्वितीयसूत्रे लक्षणमुच्यते, तथैव श्रुतावपि मुमुक्षोर्ब्रह्म ज्ञातुकामस्य जगत्कारणत्वोपलक्षणानुवादेन ब्रह्म ज्ञाप्यत इति श्रौतार्थक्रमानुसारित्वं सूत्रस्य दर्शयितुं सोपक्रमवाक्यं पठति ॥ भृगुरिति ॥ अधीहि स्मारय उपदिशेत्यर्थः । अत्र येनेत्यकरणं विवक्षितं, नामात्मेति ब्रह्मविभागयोगात् । 'यज्जगत्कारणं तदेकमित्यवान्तरवाक्यं, यदेकं कारणं तद् ब्रह्मेति वा यत्कारणं तदेकं ब्रह्मेति वा महावाक्यमिति भेदः किंलक्षणमित्यपेक्षायां वाक्यशेषोऽपि लक्षणमिति यतःशब्दार्थः सत्यज्ञानानन्द इत्याह॥ तस्य चेति ॥ "यः सर्वज्ञः" "तस्मादेतद् ब्रह्म नामरूपमन्नं च जायते" "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" इत्यादि शाखान्तरीयवाक्यान्यप्यस्य विषय इत्याह अन्यान्यपीति॥ एवंजातीयकत्वमेवाह ॥ नित्येति ॥ तदेवं सर्वासु शाखासु लक्षणद्वयवाक्यानि ज्ञेये ब्रह्मणि समन्वितानि तद्विचारः सूत्रि-रिति सिद्धम् ॥ २ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदाः सर्वार्थज्ञानराशयः ।
आरामं सर्ववेत्तारं वेदकर्तारमहं भजे ॥

इत्यनुवादेन वक्ष्यति वदन्सूत्रमवतारयति ॥ जगदिति ॥

शास्त्रयोनित्वादिति ॥ ३ ॥

महत ऋग्वेदादेः शास्त्रस्यानेकविद्यास्थानोपबृंहितस्य प्रदीपवत् सर्व्वार्थावद्योतिनः सर्व्वज्ञकल्पस्य योनिः कारणं ब्रह्म। न हीदृशस्य शास्त्रस्य ऋग्वेदादिलक्षणस्य सर्व्वज्ञगुणान्वितस्य

चैतन्यस्य ब्रह्मणो जगत्कारणत्वोक्त्या सर्व्वज्ञत्वमर्थात् प्रतिज्ञातं स्रष्टृकता चेतनस्य ज्ञानपूर्व्वकत्वात्। तथा च ब्रह्म सर्व्वज्ञं सर्व्वकारणत्वात्, यो यत्कर्त्ता स तज्ज्ञः यथा कुलाल इति स्थितं; तदेवार्थिकं सर्व्वज्ञत्वं प्रधानादिनिरासाय वेदकर्तृत्वहेतुना दृढ़यतीत्यर्थः। हेतुद्वयस्यैकार्थसाधनत्वादेकविषयत्वमवान्तरसङ्गतिः। यद्वा वेदस्य नित्यत्वाद् ब्रह्मणः सर्व्वहेतुता नास्तीत्याक्षेपसङ्गत्या वेदहेतुत्वमुच्यते "अस्य महतो भूतस्य निश्वसितमेतदृग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्व्वाङ्गिरसः" इति वाक्यं विषयः। तत् किं वेदहेतुत्वेन ब्रह्मणः सर्वज्ञत्वं साधयति उत न साधयति इति सन्देहः; तत्र व्याकरणादिवद्वेदस्य पौरुषेयत्वे मूलप्रमाणसापेक्षत्वेनाप्रामाण्यापाताच्च साधयतीति पूर्व्वपक्षे जगद्धेतोश्चेतनत्वासिद्धिः फलम्। सिद्धान्ते तत्सिद्धिः। अत्र वेदान्तवाक्यस्य स्पष्टब्रह्मलिङ्गस्य वेदकर्त्तरि समन्वयोक्तेः श्रुतिशास्त्राध्यायसङ्गतयः। एवमाद्यसूत्रादिसङ्गतय ऊह्याः। वेदे हि सर्व्वार्थप्रकाशनशक्तिरुपलभ्यते, सा तदुपादानब्रह्मगतशक्तिपूर्व्विका न वा? प्रकाशनशक्तित्वात् कार्य्यगतशक्तित्वाद्वा प्रदीपशक्तिवदिति वेदोपादानत्वेन ब्रह्मणः समस्तज्ञेयार्थप्रकाशनसामर्थ्यरूपं सर्व्वसाक्षित्वं सिध्यति। यद्वा यथा अध्येतारः पूर्व्वक्रमं स्मृत्वा वेदं कुर्व्वन्ति, तथा विचित्रगुणमायासहायोऽनावृतानन्तस्वप्रकाशचिन्मात्रः परमेश्वरः स्वं कृतपूर्व्वकल्पीयक्रमसजातीयक्रमवन्तं वेदराशिं तदर्थांश्च युगपज्जानन्नेव करोतीति न वेदस्य पौरुषेयता। यत्र ह्यर्थज्ञानपूर्व्वकं वाक्यज्ञानं वाक्यरचनाकारणं तत्र पौरुषेयता, अत्र च यौगपद्यान्न सा; अतो वेदकर्त्ता वेदमिव तदर्थमपि स्वप्रत्यक्षं नान्तरीयकतया जानातीति सर्व्वज्ञ इति सिद्धान्तयति।

प्रत्येति॥ शास्त्रं प्रति चैतन्यस्य ब्रह्म सर्व्वज्ञं [illegible]

सर्वज्ञादन्यतः सम्भवोऽस्ति । यद्यद्विस्तरार्थं शास्त्रं यस्मात् पुरुषविशेषात् सम्भवति, यथा व्याकरणादि पाणिन्यादेः ज्ञेयैकदेशार्थमपि, स ततोऽप्यधिकतरविज्ञान इति प्रसिद्धं लोके, किमु वक्तव्यमनेकशाखाभेदभिन्नस्य देवतिर्यङ्मनुष्यवर्णाश्रमादिप्रविभागहेतोः ऋग्वेदाद्याख्यस्य सर्वज्ञानाकरस्याप्रयत्नेनैव लीलान्यायेन पुरुषनिश्वासवद्यस्मान्महतो भूताद्योनेः सम्भवः "अस्य महतो भूतस्य निश्वसितमेतद्यदृग्वेदः" इत्यादिश्रुतेः तस्य महतो भूतस्य निरतिशयं सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तिमत्त्वञ्चेति ।

सङ्गतिद्वयानुसारेण सूत्रयोजनामभिप्रेत्य पदानि व्याचष्टे ॥ महत इति ॥ हेतोः सर्वज्ञत्वसिद्धये वेदस्य विशेषणानि । तत्र पञ्चमोऽर्थतः महत्त्वं, हितशासनात् शास्त्रत्वम् । 'शास्त्रशब्दः शब्दमात्रोपलक्षणार्थः' इति मत्वाह ॥ अनेकेति ॥ "पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राणि शिक्षाकल्पव्याकरणनिरुक्तच्छन्दोज्योतिषाणि षडङ्गानि" इति दशविद्यास्थानानि वेदार्थज्ञानहेतवः तैरुपकृतस्येत्यर्थः । अनेन मन्वादिभिः परिगृहीतत्वेन वेदस्य प्रामाण्यं सूचितम् । अबोधकत्वाभावादपि प्रामाण्यमित्याह ॥ प्रदीपवदिति ॥ सर्वार्थप्रकाशनशक्तिमत्त्वेऽप्यचेतनत्वात् सर्वज्ञकल्पत्वं योनिरुपादानं कर्ता च । ननु सर्वज्ञस्य यो गुणः सर्वविषयज्ञानशक्तिमत्त्वं वेदस्य तदन्वितत्वेऽपि तद्योनेः सर्वज्ञत्वं कुत इत्यत आह ॥ न हीति ॥ उपादाने तच्छक्तिं विना कार्ये तदयोगाद्वेदोपादानस्य सर्वज्ञत्वम् । अनुमानन्तु पूर्वं दर्शितम् । न चाविद्यायास्तदापत्तिः । शक्तिमत्त्वेऽप्यचेतनत्वादिति भावः । वेदः स्वविषयादधिकार्थज्ञानवज्जन्यः, प्रमाणवाक्यत्वात्, व्याकरणादिवदित्यनुमानान्तरं ; तत्र व्याप्तिमाह ॥ यद्यदिति ॥ विस्तरः शब्दाधिक्यम्, अनेनार्थतोऽल्पत्वं वदन् कर्तृज्ञानस्याधिक्यं सूचयति ; इष्टं तु चार्थवादाधिक्यं वेदे । अत्रैषा योजना यद्यच्छास्त्रं यस्मादाप्तात् सम्भवति स ततः शास्त्रादधिकार्थज्ञान इति प्रसिद्धं यथा शब्दसाधुत्वादिरेकदेशोऽर्थो यस्य तदपि व्याकरणादि पाणिन्यादेरधिकार्थज्ञानात् सम्भवति । यद्यल्पार्थमपि शास्त्रमधि-

अथवा यथोक्तमृग्वेदादिशास्त्रं योनिः कारणं प्रमाणमस्य ब्रह्मणो यथावत् स्वरूपाधिगमे। शास्त्रादेव प्रमाणात् जगतो जन्मादिकारणं ब्रह्माधिगम्यत इत्यभिप्रायः। तच्छास्त्रमुदाहृतं पूर्वसूत्रे "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" इत्यादि।

कार्थज्ञात् सम्भवति तदा "अस्य महतः" इत्यादिश्रुतेर्यस्मान्महतोऽपरिच्छिन्नाद्भूतात् सत्याद्योनेः सकाशादनेकशाखेत्यादिविशिष्टस्य वेदस्य पुरुषनिश्वासवदप्रयत्नेनैव सम्भवः तस्य सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तिमत्त्वञ्चेति किमु वक्तव्यमिति, तत्र वेदस्य पौरुषेयत्वशङ्कानिरासार्थं श्रुतिस्थनिश्वसितपदार्थमाह ॥ अप्रयत्नेनेति ॥ प्रमाणान्तरेणार्थज्ञानप्रयासं विना निमेषादिन्यायेनेत्यर्थः। अत्रानुमानेन "यः सर्वज्ञ" इति श्रुत्युक्तसर्वज्ञत्वदार्ढ्याय पाणिन्यादिवद्वेदकर्त्तरि अधिकार्थज्ञानवत्त्वमात्रं साध्यते न सर्वज्ञानस्य वेदहेतुत्वं, निश्वसितश्रुतिविरोधात्, वेदज्ञानमात्रेणाध्येतृवद्वेदकर्तृत्वोपपत्तेश्च। इयान् विशेषः, अध्येता परापेक्षः, ईश्वरस्तु स्वकृतवेदानुपूर्वीं स्वयमेव स्मृत्वा तथैव कल्पादौ ब्रह्मादिभ्य आविर्भावयन्ननावृतज्ञानत्वात्तदर्थमत्यवर्जनीयतया जानातीति सर्वज्ञ इत्यनवद्यम्। अधुना ब्रह्मणो लक्षणान्तरं प्रमाणजिज्ञासायां वर्णकान्तरमाह ॥ अथ वेति ॥ लक्षणप्रमाणयोर्ब्रह्मनिर्णयार्थत्वादेकफलकत्वं सङ्गतिः ॥ "तन्त्वौपनिषदं पुरुषं" इति श्रुतिर्ब्रह्मणो वेदैकवेद्यत्वं ब्रूते न वेति संशये, कार्य्यलिङ्गेनैव लाघवात् कर्त्तुरेकस्य सर्वज्ञस्य ब्रह्मणः सिद्धेर्न ब्रूते इति प्राप्ते वेदप्रमाणकत्वात् ब्रह्मणो न प्रमाणान्तरवेद्यत्वमिति सिद्धान्तयति ॥ शास्त्रयोनित्वादिति ॥ तद्व्याचष्टे ॥ यथोक्तमिति ॥ सर्वत्र पूर्वोत्तरपक्षयुक्तिद्वयं संशयबीजं द्रष्टव्यम्। अत्र पूर्वपक्षे अनुमानस्यैव विषयतासिद्धिः फलं सिद्धान्ते वेदान्तानामिति भेदः। अनुमानादिना ब्रह्मसिद्धिः पूर्वसूत्रे प्रसङ्गान्निरस्ता। किञ्च विचित्रप्रपञ्चस्य प्रासादादिवदेककर्त्तृकताबाधान्न लाघवावतारः। न च सर्वज्ञत्वात् कर्त्तुरेकत्वसम्भवः, एकत्वज्ञानात् सर्वज्ञत्वज्ञानं ततस्तदित्यन्योन्याश्रयमभिप्रेत्याह ॥ शास्त्रादेवेति ॥ किं तच्छास्त्रमिति तत्राह ॥ शास्त्रमिति ॥ पृथगारम्भमाक्षिपति ॥ किमर्थमिति ॥

किमर्थं तर्हि इदं सूत्रं यावता पूर्वसूत्र एवैवंजातीयकं शास्त्रमुदाहरता शास्त्रयोनित्वं ब्रह्मणो दर्शितम् ? उच्यते। तत्र सूत्राक्षरेण स्पष्टं शास्त्रस्यानुपादानात् जगतो जन्मादि केवलमनुमानमुपन्यस्तमित्याशङ्क्येत, तामाशङ्कां निवर्तयितुमिदं सूत्रं प्रववृते ॥ "शास्त्रयोनित्वादिति" ॥ कथं पुनर्ब्रह्मणः शास्त्रप्रमाणकत्वमुच्यते ? यावता "आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थ-

---

येन हेतुना दर्शितं ततः किमर्थमित्यर्थः । जन्मादिसूत्रेऽनुमानस्य स्वातन्त्र्येणोपन्यासशङ्कानिरासार्थं पृथक्सूत्रमित्याह ॥ उच्यत इति ॥ वेदान्ताः सिद्धब्रह्मपरा उत कार्यपरा इति सिद्धकार्यत्वपेक्षत्वयोः प्रव-ृत्त्यप्रसङ्गाभ्यां संशये पूर्वसूत्रे द्वितीयवर्णकेन सङ्गत्या पूर्वपक्षमाह ॥ कथं पुनरित्यादिना ॥ 'सदेव सोम्य' इत्यादीनां सर्वज्ञत्वादिमद्-ब्रह्मलिङ्गानां ब्रह्मणि समन्वयोक्तेः श्रुत्यादिसङ्गतयः पूर्वपक्षे वेदान्तेषु मुमुक्षुप्रवृत्त्यसिद्धिः सिद्धान्ते तत्सिद्धिरिति विवेकः । कथमित्याक्षेपे हेतुः ॥ यावतेति ॥ यतो जैमिनिसूत्रेण शास्त्रस्य वेदस्य क्रियापरत्वं दर्शितमतो-ऽक्रियार्थत्वाद्वेदान्तानामानर्थक्यं फलवदर्थशून्यत्वं प्रसिद्धमित्यर्थः । सूत्र-स्यायमर्थः । प्रथमसूत्रे तावद्वेदस्याध्ययनकारणकभावनाविधिभाव्यस्य फलवदर्थपरत्वमुक्तम् । "चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः" इति द्वितीयसूत्रे धर्मे कार्ये चोदना प्रमाणमिति वेदप्रामाण्यव्यापकं कार्यपरत्वमवसितम् । तत्र "वायुर्वै क्षेपिष्ठा" इत्याद्यर्थवादानां धर्मे प्रामाण्यमस्ति न वेति संशये आम्नायप्रामाण्यस्य क्रियार्थत्वेन व्याप्तत्वादर्थवादेषु धर्मस्याप्रतीते-रक्रियार्थानां तेषामानर्थक्यं निष्फलार्थत्वं, न चाध्ययनविध्युपात्तानां निष्फले सिद्धेऽर्थे प्रामाण्यं युक्तं, तस्मादनित्यमेषां प्रामाण्यमुच्यते । व्यापकाभावाद्व्याप्यं प्रामाण्यं नास्त्येवेति यावत् । एवं पूर्वपक्षेऽपि "विधिना त्वेकवाक्यत्वात् स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः" इति सूत्रेण सिद्धान्त-माह ॥ क्रियापरत्वमिति ॥ अनित्यमिति प्राप्ते दर्शनमित्यर्थः । "वायुर्वै

मतदर्थानां" इति क्रियापरत्वं शास्त्रस्य प्रदर्शितं, अतो वेदान्तानामानर्थक्यं, अक्रियार्थत्वात्; कर्तृदेवतादिप्रकाशनार्थत्वेन वा क्रियाविधिशेषत्वमुपासनादिक्रियान्तरविधानार्थत्वं वा न हि परिनिष्ठितवस्तुस्वरूपप्रतिपादनं सम्भवति प्रत्यक्षादिविषयत्वात् परिनिष्ठितवस्तुनः। तत्प्रतिपादने च हेयोपादेयरहिते पुरुषार्थाभावात्। अत एव "सोऽरोदीत्"

क्षिप्रतमगामिनी देवता तद्देवताकं कर्म क्षिप्रमेव फलं दास्यति" इत्येवं विधेयार्थानां स्तुतिरूपार्थेन द्वारेण "वायव्यं श्वेतमालभेत" इत्यादि विधिवाक्यैकवाक्यत्वादर्थवादाः सफलाः स्युः। स्तुतिलक्षणया सफलकार्यपरत्वात् प्रमाणमर्थवादा इति यावत्। स्वाध्यायविधिगृहीतानां वेदान्तानामानर्थक्यं न युक्तमित्यत आह॥ कर्त्रिति॥ न वयं वेदान्तानामानर्थक्यं साधयामः किन्तु लोके सिद्धस्य मानान्तरवेद्यत्वान्निष्फलत्वाच्च सिद्धब्रह्मपरत्वे तेषां मानान्तरसापेक्षत्वनिष्फलत्वयोः प्रसङ्गादप्रामाण्यापातात् कार्यशेषकर्तृदेवताफलानां प्रकाशनद्वारा कार्यपरत्वं वक्तव्यमिति ब्रूमः। तत्त्वं तत्पदार्थवाक्यानां कर्तृदेवतावाचकत्वं विविदिषादिवाक्यानां फलवाचकत्वम्। ननु कर्मविशेषमनारभ्य प्रकरणान्तराधीतानां वेदान्तानां कथं तच्छेषत्वम्? मानाभावादित्यरुच्या पक्षान्तरमाह॥ उपासनेति॥ मोक्षकामोऽसद्ब्रह्माभेदमारोप्य "अहं ब्रह्मास्मि" इत्युपासीत इत्युपासनाविधिः। आदिशब्दाच्छ्रवणादयः तत्कार्यपरत्वं वा वक्तव्यमित्यर्थः। ननु श्रुतब्रह्मविषयाश्रुतकार्यपरत्वं किमर्थं वक्तव्यमिति तत्राह॥ न हीति॥ परितः समन्तान्निश्चयेन स्थितं परिनिष्ठितं क्रियानपेक्षं सिद्धमिति यावत्। तस्य प्रतिपादनमज्ञातस्य वेदेन ज्ञापनं तन्न सम्भवति, मानान्तरयोग्येऽर्थे वाक्यस्य संवादे अनुवादकत्वाद् "अग्निर्हिमस्य भेषजं" इतिवाक्यवत् विसंवादे च बोधकत्वाद् "आदित्यो यूप" इति वाक्यवदित्यर्थः। सिद्धो न वेदार्थः। मानान्तरयोग्यत्वाद् घटवदित्युक्त्वा निष्फलत्वाच्च तथेत्याह॥ तदिति॥ सिद्धज्ञापने

इत्यादीनामानर्थक्यं माभूदिति "विधिना त्वेकवाक्यत्वात् स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः" इति स्तावकत्वेनार्थवत्त्वमुक्तम्। मन्त्राणाञ्च "इषे त्वा" इत्यादीनां क्रियातत्साधनाभिधायित्वेन कर्मसमवायित्वमुक्तम्। न क्वचिदपि वेदवाक्यानां विधिसंस्पर्शमन्तरेणार्थ-

---

हेयोपादेयागोचरे फलाभावाच्च तत्र समन्वय इत्यर्थः। फलं हि सुखावाप्तिर्दुःखहानञ्च। तच्च प्रवृत्तिनिवृत्तिभ्यां साध्यम्। ते चोपादेयस्य प्रवृत्तिप्रयत्नकार्यस्य हेयस्य निवृत्तिप्रयत्नकार्यस्य ज्ञानाभ्यां जायेते, न सिद्धज्ञानादिति भावः। तर्हि सिद्धबोधिवेदवादानां साफल्यं कथमित्याशङ्क्य "आम्नायस्य" इत्यादिसङ्ग्रहवाक्यं विवृणोति॥ य एवेति॥ "देवैर्निरुद्धः सोऽग्निररोदीद्" इति वाक्यस्य स्तुतत्वेन रजतस्य निन्दाद्वारा "बर्हिषि न देयं" इति सफलनिषेधशेषत्ववद्वेदान्तानां विध्यादिशेषत्वं वाच्यमित्यर्थः। ननु तेषां मन्त्रवत् स्वातन्त्र्यमस्तु नार्थवादवद्विध्येकवाक्यत्वमित्याशङ्क्य दृष्टान्तासिद्धिमाह॥ मन्त्राणाञ्चेति॥ प्रमाणलक्षणेऽर्थवादलक्षणचिन्तानन्तरं मन्त्रेषु चिन्ता न कृता "इषे त्वा" इति मन्त्रे "छिनद्मि" इत्यध्याहाराच्छाखाच्छेदनक्रियाप्रतीतेः "अग्निर्मूर्धा" इत्यादौ च क्रियासाधनदेवतादिप्रतीतेर्मन्त्राः श्रुत्यादिभिः क्रतौ विनियुक्ताः, ते किमुच्चारणमात्रेणादृष्टं कुर्वन्तः क्रतावुपकुर्वन्ति उत दृष्टेनैवार्थस्मरणेनेति सन्देहे विन्त्यादिनाप्यध्ययनकालावगतमन्त्रार्थस्य स्मृतिसम्भवाददृष्टार्था मन्त्रा इति प्राप्ते सिद्धान्तः। "अविशिष्टस्तु वाक्यार्थः" इति लोकवेदयोर्वाक्यार्थस्याविशेषान्मन्त्रवाक्यानां दृष्टेनैव स्वार्थप्रकाशनेन क्रतूपकारकत्वसम्भवात् दृष्टे सम्भवति अदृष्टकल्पनानुपपत्तेः फलवदनुष्ठानापेक्षितेन क्रियातत्साधनस्मरणेन द्वारेण मन्त्राणां कर्माङ्गत्वम्। "मन्त्रैरेवार्थः स्मर्तव्य" इति नियमस्त्वदृष्टार्थ इति। तथा चार्थवादानां स्तुतिपदार्थद्वारा पदैकवाक्यत्वं विधिभिर्मन्त्राणान्तु वाक्यार्थज्ञानद्वारा तैर्वाक्यैरेकवाक्यत्वमिति विभागः। अन्यस्तु कर्मप्रकरणस्थवाक्यानां विध्येकवाक्यत्वे *वेदान्तानान्तु सिद्धे प्रामाण्यं किं न स्यादिति तत्राह॥ न क्वचिदिति॥ वे-

वस्ता दृष्टा उपपन्ना वा। न च परिनिष्ठिते वस्तुस्वरूपे विधिः सम्भवति, क्रियाविषयत्वाद्विधेः। तस्मात् कर्म्मापेक्षितकर्तृदेवतादिस्वरूपप्रकाशनेन क्रियाविधिशेषत्वं वेदान्तानाम्। अथ प्रकरणान्तरभयान्नैतदभ्युपगम्यते, तथापि स्ववाक्यगतोपासनादिकर्मपरत्वम्। तस्मान्न ब्रह्मणः शास्त्रयोनित्वमिति प्राप्ते उच्यते॥

तत्तु समन्वयात्॥ ४॥

तुशब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्त्यर्थः। तद् ब्रह्म सर्वज्ञं सर्वशक्ति जगदुत्पत्तिस्थितिलयकारणं वेदान्तशास्त्रादवगम्यते। कथम्? समन्वयात्। सर्वेषु हि वेदान्तेषु वाक्यानि तात्पर्य्येणैतस्यार्थस्य प्रतिपादकत्वेन समनुगतानि "सदेव सौम्येदमग्र आ-

---

दान्ता विध्येकवाक्यत्वेनैवार्थवन्तः सिद्धार्थकवेदत्वान्मन्त्रार्थवादादिवदित्यर्थः, अन्यतो दृष्टापि वेदान्तेषु कल्प्यतामिति तत्राह॥ उपपन्ना वेति॥ नेत्यनुषङ्गः। सिद्धे फलाभावस्योक्तत्वादिति भावः। तर्हि ब्रह्मण्येव स्वार्थो विधिः कल्प्यतां कृत वेदान्तानां विध्यन्तरशेषत्वेनेत्यत आह॥ न चेति॥ ननु "दध्ना जुहोति" इति सिद्धे दधनि विधिर्दृष्टस्तत्राह॥ क्रियेति॥ दध्नः क्रियासाधनस्य प्रयुज्यमानतया साध्यत्वाद्विधेयता, निष्क्रियब्रह्मणः कथमप्यसाध्यत्वान्न विधेयत्वमित्यर्थः। भाष्यमुपसंहरति॥ तस्मादिति॥ स्वयमेवारुचिं वदन् पक्षान्तरमाह॥ अथेति॥ सिद्धान्तसूत्रं व्याचष्टे॥ तु शब्द इति॥ तद् ब्रह्म वेदान्तप्रमाणकं इति प्रतिज्ञातेऽर्थे हेतुं पृच्छति॥ कथमिति॥ हेतुमाह॥ समिति॥ अन्वयस्तात्पर्य्यविषयत्वं, तस्मादित्येव हेतुः तात्पर्य्यस्य सम्यक्त्वं अबाधितार्थविषयकत्वं सूचयितुं सम्पदं प्रतिज्ञान्तर्गतमेव, तथा चाबाधकं ब्रह्म वेदान्तजप्रमाविषयः, वेदान्ततात्पर्य्यविषयत्वात्। यो यद्वाक्यतात्पर्य्यविषयः स तद्वाक्यप्रमेयः, यथा कर्मवाक्यप्रमेयो धर्म इति प्रयोगः। वाक्यार्थस्याबाधकत्वं असंदिग्धत्वं, वाक्यस्य

सीत्", "एकमेवाद्वितीयम्"। "आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्"। "तदेतद् ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यमयमात्मा ब्रह्म सर्वानुभूः"। "ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तात्" इत्यादीनि। न च

चाखण्डार्थकत्वं, स्वपदोपस्थिता ये पदार्थास्तेषां यः संसर्गः तद्गोचरप्रमाजनकत्वम्। न चेदमप्रसिद्धम्। प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इत्यादिलक्षणवाक्यानां लोके लक्षणया चन्द्रादिव्यक्तिमात्रप्रमाहेतुत्वात् सर्वपदलक्षणा चाविरुद्धा। सर्वैरर्थवादपदैरेकस्याः स्तुतेर्लक्ष्यत्वाङ्गीकारात्। तथा सत्यज्ञानादिपदैरखण्डं ब्रह्म भातीति न पक्षासिद्धिः। नापि हेत्वसिद्धिः। उपक्रमादिलिङ्गैर्वेदान्तानामद्वितीयाखण्डब्रह्मणि तात्पर्यनिर्णयात् तत्र छान्दोग्यषष्ठे उपक्रमं दर्शयति॥ सदेवेति॥ उद्दालकः पुत्रमुवाच, हे सौम्य प्रियदर्शन इदं सर्वं जगद् अग्रे उत्पत्तेः प्राक्काले सदबाधितं ब्रह्मैवासीत्। एवकारेण जगतः पृथक्सत्ता निषिध्यते। सजातीयविजातीयस्वगतभेदनिरासार्थम् "एकमेवाद्वितीयम्" इति पदत्रयम्। एवमद्वितीयं ब्रह्मोपक्रम्य "ऐतदात्म्यमिदं सर्वम्" इत्युपसंहरति। इदमुपक्रमोपसंहारैकरूप्यं तात्पर्यलिङ्गं, तथा "तत्त्वमसि" इति नवकृत्वोऽभ्यासः। रूपादिहीनाद्वितीयब्रह्मणो मानान्तरायोग्यत्वात् अपूर्वत्वमुक्तम् "अत्र वाव किल सत् सौम्य न निभालयसे" इति। सङ्घाते स्थितं प्रत्यग्ब्रह्म न जानासीत्यर्थः। तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये अथ सम्पत्स्ये" इति ब्रह्मज्ञानात् फलमुक्तं विदुषस्तस्य यावत् कालं देहो न विमोक्ष्यते तावदेव देहपातपर्यन्तो विलम्बः। अथ देहपातानन्तरं विद्वान् ब्रह्म सम्पत्स्यते विदेहकैवल्यमनुभवतीत्यर्थः। "अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य" इत्याद्यद्वितीयज्ञानार्थोऽर्थवादः। मृदादिदृष्टान्तैः प्रकृत्यतिरेकेण विकारो नास्तीत्युपपत्तिरुक्ता। एवं षड्विधानि तात्पर्यलिङ्गानि व्यस्तानि समस्तानि वा प्रतिवेदान्तं द्रष्टव्यानि इत्यैतरेयोपक्रमवाक्यं पठति॥ "आत्मा वै" इति॥ बृहदारण्यकमधुकाण्डोपसंहारवाक्यं सदात्मनो निर्विशेषत्वार्थमाह॥ तदेतदिति॥ मायाभि-

तद्गतानां पदानां ब्रह्मस्वरूपविषये निश्चिते समन्वयेऽवगम्यमाने ऽर्थान्तरकल्पना युक्ता, श्रुतहान्यश्रुतकल्पनाप्रसङ्गात्। न च तेषां कर्तृदेवतादिस्वरूपप्रतिपादनपरतावसीयते। "तत् केन कं पश्येत्" इत्यादिक्रियाकारकफलनिराकरणश्रुतेः। न च परिनिष्ठितवस्तुस्वरूपत्वेऽपि प्रत्यक्षादिविषयत्वम्। "तत्त्वमसि" इति ब्रह्मात्मभावस्य शास्त्रमन्तरेणानवगम्यमानत्वात्। यत्तु हेयोपादेयरहितत्वादुपदेशानर्थक्यमिति। नैष दोषः। हेयोपादेयशून्यब्रह्मात्मावगमादेव सर्वक्लेशप्रहाणात् पुरुषार्थसिद्धेः। देवतादिप्रतिपादनस्य तु स्ववाक्यगतोपासनार्थत्वेऽपि

वंस्वरूपं तद्ब्रह्म। एतदपरोक्षम्। अपूर्वं कारणशून्यम्। अनपरं कार्यरहितम्। अनन्तरं जात्यन्तरम् अस्य नास्तीत्यनन्तरम्, एकरसमित्यर्थः। अबाह्यम् अद्वितीयम्। तस्यापरोक्षत्वमुपपादयति॥ अयमिति॥ सर्वमनुभवतीति सर्वानुभूः, चिन्मात्रमित्यर्थः। यजुःसामवाक्यान्युक्त्वा आथर्वणवाक्यमाह॥ ब्रह्मैवेदमिति॥ यत् पुरस्तात् पूर्वदिग्वस्तुजातमिदं ब्रह्मैवाविदुषां भाति तदमृतं ब्रह्मैव वस्त्वित्यर्थः। आदिपदेन "सत्यं ज्ञानम्" इत्यादिवाक्यानि गृह्यन्ते। ननु तु ब्रह्मणस्तात्पर्यविषयत्वे वेदान्तानां कार्यमेवार्थः किं न स्यादिति तत्राह॥ न चेति॥ वेदान्तानां ब्रह्मणि तात्पर्ये निर्णीयमाने कार्यार्थत्वं न युक्तं "यत् परः शब्दः स शब्दार्थः" इति न्यायादित्यर्थः। यदुक्तमर्थवादन्यायेन वेदान्तानां कर्त्रादिस्तावकत्वमिति तत्राह॥ न च तेषामिति॥ तेषां कर्मशेषस्तावकत्वं न भाति किन्तु ज्ञानद्वारा कर्मतत्साधननाशकमेव, तत्त्व विद्याकाले "कः कर्ता केन करणेन कं विषयं पश्येत्" इति श्रुतेरित्यर्थः, अर्थवादानान्तु स्वार्थे फलाभावात् स्तुतिलक्षणेति भावः। यदुक्तं सिद्धत्वेन मानान्तरवेद्यं ब्रह्म न वेदार्थ इति तत्राह॥ न च परीति॥ "तत्त्वमसि" इति शास्त्रमन्तरेणेति सम्बन्धः। धर्मो न वेदार्थः साध्यत्वेन पाकवन्मानान्तरवेद्यत्वात्। यदि वेदं विना धर्मस्यानिर्णयात्र माना-

न कश्चिद्विरोधः। ननु तथा ब्रह्मण उपासनाविधिशेषत्वं सम्भवति। एकत्वे हेयोपादेयशून्यतया क्रियाकारकादिद्वैतविज्ञानोपमर्दोपपत्तेः। न हि ब्रह्मैकत्वविज्ञानेनोन्मथितस्य द्वैतविज्ञानस्य पुनः सम्भवोऽस्ति येनोपासनाविधिशेषत्वं ब्रह्मणः प्रतिपाद्येत। यद्यप्यन्यत्र वेदवाक्यानां विधिसंस्पर्शमन्तरेण प्रमा-

---

न्तरवेद्यता तदा ब्रह्मण्यपि तुल्यम्। यच्चोक्तं निष्फलत्वादिति न वेदार्थ इति तदनूद्य परिहरति॥ यत्त्वित्यादिना॥ रहितत्वाद्धितत्वाद् ब्रह्मण इति शेषः। यदप्युक्तम् "उपासनापरत्वं वेदान्तानाम्" इति तत्र किं प्राणपञ्चाग्न्यादिवाक्यानामुत सर्वेषामिति? तत्राद्यमङ्गीकरोति॥ देवतादीति॥ 'अ'त्वादिगुणफलश्चादिशब्दार्थः। न द्वितीयः, विधिशून्यानां "सत्यं ज्ञानम्" इत्यादीनां स्वार्थे फलवतामुपासनापरत्वकल्पनायोगात्। किञ्च तदर्थस्य ब्रह्मण उपास्यत्वं ज्ञानात्प्रागूर्ध्वं वा? आद्ये, अध्यस्तगुणवतस्तस्य तच्छेषत्वेऽपि न द्वितीय इत्याह॥ ननु तथेति॥ प्राणादिदेवतावदित्यर्थः। "अहं ब्रह्मास्मि" इत्येकत्वे ज्ञाते सति हेयोपादेयशून्यतया ब्रह्मात्मनः फलाभावादुपास्योपासकज्ञानस्य कारणस्य नाशाच्च नोपासनाशेषत्वमित्याह॥ एकत्व इति। द्वैतज्ञानस्य संस्कारबलात् पुनरुदये विधानमिति नेत्याह॥ न हीति॥ उदय इति शेषः। भ्रान्तित्वनिश्चयोत्तरं, संस्कारोत्थस्तु भ्रान्तित्वेन निश्चितो न विधिनिमित्तम्। "येनेति"; उपासनायां कारणस्य सत्त्वेनेत्यर्थः। वेदप्रामाण्यस्य व्यापकं क्रियार्थकत्वमनुवदति॥ यद्यपीति॥ कर्मकाण्डेऽर्थवादादीनामित्यर्थः। तथा च व्यापकाभावाद्वेदान्तेषु व्याप्याभावानुमानमिति भावः। वेदान्ता न स्वार्थे मानम् अक्रियार्थत्वात्, "सोऽरोदीत्" इत्यादिवदित्यनुमाने निष्फलार्थकत्वमुपाधिरित्याह॥ तथापीति॥ अर्थवादानां निष्फले स्वार्थेऽमानत्वेऽपीत्यर्थः। तद्विपयस्य तत्करणस्य स्वार्थे ब्रह्मात्मनीति शेषः। सफलज्ञानकरणत्वेन वेदान्तानां स्वार्थे मानत्वसिद्धेर्न क्रियार्थकत्वं तद्व्यापकमिति भावः। ननु माभूद्वेदप्रामाण्यस्य-

णत्वं न दृष्टं, तथाप्यात्मविज्ञानस्य फलपर्य्यन्तत्वान्न तद्विषयस्य शास्त्रस्य प्रामाण्यं शक्यं प्रत्याख्यातुम्। न चानुमानगम्यं शास्त्रप्रामाण्यं येनान्यत्र दृष्टं निदर्शनमपेक्षेत। तस्मात् सिद्धं ब्रह्मणः शास्त्रप्रमाणकत्वम्।

अत्रापरे प्रत्यवतिष्ठन्ते "यद्यपि शास्त्रप्रमाणकं ब्रह्म तथापि प्रतिपत्तिविधिविषयतयैव शास्त्रेण ब्रह्म समर्प्यते, यथा यूपाहवनीयादीन्यलौकिकान्यपि विधिशेषतया शास्त्रेण समर्प्यन्ते

स्याव्यापकं क्रियार्थकत्वं व्याप्यन्तु भविष्यति तदभावात् वेदान्तानां प्रामाण्यं दुर्ज्ञानमिति नेत्याह॥ न चेति॥ येन वेदप्रामाण्यं स्वस्यानुमानगम्यत्वेनान्यत्र कञ्चिद् दृष्टान्तमपेक्षेत तदेव नास्तीत्यर्थः। चक्षुरादिवद्वेदस्य स्वतःप्रामाण्यसामान्यात् तद्व्याप्तिविज्ञानाद्यपेक्षा। प्रामाण्यसंशये तु फलवदज्ञाताबाधितार्थतासामर्थ्यात् प्रामाण्यनिश्चयो न क्रियार्थत्वेन 'न कूपे पतेद्' इति वाक्ये व्यभिचारादिति भावः॥ वर्णकार्थमुपसंहरति॥ तस्मादिति॥ समन्वयादित्यर्थः। विधिवाक्यानामपि फलवदज्ञातार्थत्वेन प्रामाण्यं तत्तुल्यं वेदान्तानामपीति स्थितम्। एवं पदानां सिद्धेऽर्थे व्युत्पत्तिमिच्छतां ब्रह्मनास्तिकानां मतं ब्रह्मणो मानान्तरायोग्यत्वात् सफलत्वाच्च वेदान्तैकमेयत्वमित्युक्त्या निरस्तम्। सम्प्रति सर्वेषां पदानां कार्य्यान्वितार्थे शक्तिमिच्छतां विधिशेषत्वेन प्रत्यग्ब्रह्म वेदान्तैर्बोध्यते न स्वातन्त्र्येणेति वदतां वृत्तिकाराणां मतनिरासाय सूत्रस्य वर्णकान्तरमारभ्यते। तत्र वेदान्ताः किमुपासनाविधिशेषत्वेन ब्रह्म बोधयन्ति उत स्वातन्त्र्येण? इति सिद्धे व्युत्पत्त्यभावभावाभ्यां संशये पूर्वपक्षमाह॥ अत्रापर इति॥ ब्रह्मणो वेदान्तवेद्यत्वेऽपि वृत्तिकाराः पूर्वपक्षयन्तीत्यर्थः। उपासनातो मुक्तिः पूर्वपक्षे तत्त्वज्ञानादेवेति सिद्धान्ते फलं विधिर्नियोगः तस्य विषयः प्रतिपत्तिरुपासना। अस्याः को विषयः, इत्याकाङ्क्षायां सत्यादिवाक्यैर्विधिपरैरेव ब्रह्म समर्प्यत इत्याह॥ प्रतिपत्तीति॥ विधिविषयप्रतिपत्तिविषयतयेत्यर्थः। विधिपरवाक्यानां सम्बन्धलाभे दृष्टान्त-

तद्वत्। कुत एतत्? प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रयोजनत्वाच्छास्त्रस्य; तथा हि शास्त्रतात्पर्यविद आहुः, "दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मावबोधनं नाम" इति चोदनेति "क्रियायाः प्रवर्तकं वचनम्"। "तस्य ज्ञानमुपदेशः"। 'तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायः" "आम्नायस्य

माह॥ यथेति॥ "यूपे पशुं बध्नाति" "आहवनीये जुहोति" "इन्द्रं यजेत" इति विधिषु ये यूपादयः, त आकाङ्क्षायां "यूपं तक्षत्यष्टाश्रीकरोति" इति तक्षणादिसंस्कृतं दारु यूपः। "अग्नीनादधीत" इत्याधानसंस्कृतोऽग्निराहवनीयः। "वज्रहस्तः पुरन्दरः" इति विधिपरैरेव वाक्यैः समर्प्यते तद्वद् ब्रह्मेत्यर्थः। विधिपरवाक्यस्यापि स्वार्थबोधित्वे वाक्यभेदः स्यादिति शङ्कानिरासार्थमपिशब्दः। मानान्तराज्ञातान्यपि शेषतयोच्यन्ते न प्रधानत्वेनेति न वाक्यभेदः, प्रधानार्थभेदस्यैव वाक्यभेदकत्वादिति भावः। ननु कृत्स्नविधितात्पर्यविषयस्य ब्रह्मणः कुतो विधिविशेषत्वमिति शङ्कते॥ कुत इति॥ वृद्धव्यवहारेण हि शास्त्रतात्पर्यनिश्चयः। वृद्धव्यवहारे च श्रोतुः प्रवृत्तिनिवृत्ती उद्दिश्य प्रयोगो दृश्यते। अतः शास्त्रस्यापि ते एव प्रयोजने, ते च कार्यज्ञानजन्ये इति कार्यपरत्वं शास्त्रस्य ततः कार्यशेषत्वं ब्रह्मण इत्याह॥ प्रवृत्तीति॥ शास्त्रस्य नियोगपरत्वे वृद्धसम्मतिमाह॥ तथा हीत्यादिना॥ क्रिया कार्यं, नियोगो विधिः, धर्मोऽपूर्वमित्यनर्थान्तरम्। को वेदार्थः, इत्याकाङ्क्षायां भाष्यकृतोक्तम्॥ दृष्टो हीति॥ तस्य वेदस्य कार्यं वेदार्थः इत्यत्र चोदनासूत्रस्थं भाष्यमाह॥ चोदनेति॥ क्रियाया नियोगस्य ज्ञानद्वारा प्रवर्तकं वाक्यं चोदनेत्युच्यत इत्यर्थः। शबरस्वामिसम्मतिमुक्त्वा जैमिनिसम्मतिमाह॥ तस्य ज्ञानमिति॥ तस्य धर्मस्य ज्ञापकम् अपौरुषेयविधिवाक्यमुपदेशः, तस्य धर्मेणाव्यतिरेकादित्यर्थः। पदानां कार्यान्वितार्थे शक्तिरित्यत्र सूत्रं पठति॥ तद्भूतानामिति॥ तत्र वेदे भूतानां सिद्धार्थानां पदानां क्रियार्थेन कार्यवाचिना लिङादिपदेन समाम्नायः सहोच्चारणं कर्तव्यम्। पदार्थज्ञानस्य वाक्यार्थरूपकार्यधीनिमित्तत्वादित्यर्थः। कार्यान्वितार्थे शक्तानि पदानि कार्य-

क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्थानामिति" च। अतः पुरुषं क्वचि-
द्विषयविशेषे प्रवर्त्तयत् कुतश्चिद्विषयविशेषान्निवर्त्तयच्चार्थव-
च्छास्त्रं, तच्छेषतया चान्यदुपयुक्तं, तत्सामान्याद्वेदान्तानामपि
तथैवार्थवत्त्वं स्यात्। सति च विधिपरत्वे यथा स्वर्गादिकाम-
स्याग्निहोत्रादि साधनं विधीयते, एवममृतत्वकामस्य ब्रह्म-
ज्ञानं विधीयते इति युक्तम्। नन्विह जिज्ञास्यवैलक्षण्यमुक्तम्।
कर्मकाण्डे भव्यो धर्मो जिज्ञास्यः, इह तु भूतं नित्यनिर्वृत्तं
ब्रह्म जिज्ञास्यमिति। तत्र धर्मज्ञानफलादनुष्ठानापेक्षाद्विल-
क्षणं ब्रह्मज्ञानफलं भवितुमर्हति। नार्हत्येवं भवितुम्। कार्य्य-
विधिप्रयुक्तस्यैव ब्रह्मणः प्रतिपाद्यमानत्वात्। "आत्मा वा अरे

द्यंशेन सह पदार्थस्मृतिद्वारा कार्य्यमेव वाक्यार्थं बोधयन्तीति
भावः। फलितमाह॥ अत इति॥ यतो वृद्धा एवमाहुः, अतो विधि-
निषेधवाक्यमेव शास्त्रम्, अर्थवादादिकं तु तच्छेषतयोपक्षीणं, तेन कर्म्म-
शास्त्रेण सामान्यं शास्त्रत्वं, तस्माद्वेदान्तानां कार्य्यपरत्वेनैव अर्थवत्त्वं
स्यादित्यर्थः। ननु वेदान्तेषु नियोगस्य विधेयस्यादर्शनात् कथं कार्य्य-
धीरिति तत्राह॥ सति चेति॥ ननु धर्म्मब्रह्मजिज्ञासासूत्रकाराभ्या-
मिह काण्डद्वयोरर्थभेद उक्तः, एककार्य्यार्थत्वे शास्त्रभेदानुपपत्तेः। तत्र
काण्डद्वये जिज्ञास्यभेदे सति फलवैलक्षण्यं वाच्यम्। तथा च न मुक्ति-
फलाय ज्ञानस्य विधेयता, मुक्तेर्विधेयक्रियाजन्यत्वे कर्म्मफलादविशेषप्रस-
ङ्गादविशेषे जिज्ञास्यभेदासिद्धेः। अतः कर्म्मफलविलक्षणत्वान्नित्यसिद्ध-
मुक्तेस्तद्व्यञ्जकज्ञानविधिरयुक्त इत्याशङ्कते॥ नन्विहेति॥ मुक्तेः कर्म्म-
फलाद्वैलक्षण्यमसिद्धमिति तदर्थं ज्ञानं विधेयम्। न च तर्हि सफलं
कार्य्यमेव वेदान्तेष्वपि जिज्ञास्यमिति तद्भेदासिद्धेरिति वाच्यम्, इष्ट-
त्वात्। न च ब्रह्मणो जिज्ञास्यत्वसूत्रविरोधः, ज्ञानविधिशेषत्वेन सूत्र-

द्रष्टव्यः" "य आत्माऽपहतपाप्मा सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः" "आत्मेत्येवोपासीत" "आत्मानमेव लोकमुपासीत" "ब्रह्मविद् ब्रह्मैव भवति" इत्यादिषु हि विधानेषु सत्सु "कोऽसावात्मा ब्रह्म" इत्याकाङ्क्षायां तत्स्वरूपसमर्पणेन सर्व्वे वेदान्ता उपयुक्ताः, "नित्यः सर्व्वज्ञः सर्व्वगतो नित्यतृप्तो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावो विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" इत्येवमादयः। तदुपासनाच्च शास्त्रदृष्टोऽदृष्टो मोक्षः फलं भविष्यति। कर्त्तव्यविध्यननुप्रवेशे तु वस्तुमात्रकथने हानोपादानासम्भवात् "सप्तद्वीपा वसुमती" "राजासौ गच्छति" इत्यादि वाक्यवद्वेदान्तवाक्यानामानर्थक्यमेव स्यात्। ननु वस्तुमात्रकथनेऽपि "रज्जुरियं नायं सर्पः" इत्यादौ भ्रान्तिजनितभीतिनिवर्त्तनेनार्थवत्त्वं दृष्टम्। तथेहाप्यसंसार्यात्मवस्तुकथनेन संसारित्वभ्रान्तिनिवर्त्तनेनार्थवत्त्वं स्यात्। स्यादेतदेवं यदि रज्जुस्वरूपश्रवण इव सर्पभ्रान्तिः संसारित्वभ्रान्तिर्ब्रह्मस्वरूपश्रवणमात्रेण

कृता ब्रह्मप्रतिपादनादिति परिहरति ॥ नेति । ब्रह्मणो विधिप्रयुक्तत्वं स्फुटयति ॥ आत्मा वा इति ॥ "ब्रह्म वेद" इत्यत्र ब्रह्मभावकामो ब्रह्मवेदनं कुर्य्यादिति विधिः परिणम्यत इति द्रष्टव्यम्। लोकं ज्ञानस्वरूपं वेदान्तानेवार्थतो दर्शयति ॥ नित्य इति ॥ ननु किं विधिफलमिति तदाह ॥ तदुपासनादिति ॥ प्रत्यग्ब्रह्मोपासनात् "ब्रह्मविदाप्नोति परम्" इति शास्त्रोक्तो मोक्षः स्वर्गवल्लोकाप्रसिद्धः फलमित्यर्थः। ब्रह्मणः कर्त्तव्योपासनाविषयकविधिशेषत्वानङ्गीकारे बाधकमाह ॥ कर्त्तव्येति ॥ विध्यसम्बद्धवस्तुबोधे प्रवृत्त्यादिफलाभावाद्वेदान्तानां वैफल्यं स्यादित्यर्थः। नन्विति शङ्का स्पष्टार्था। दृष्टान्तवैषम्येण परिहरति ॥ स्यादिति ॥ एतदर्थवत्त्वमेवं चेत् स्यादित्यर्थः। एवं शङ्कार्थमाह ॥

निवर्त्तेत न तु निवर्त्तते। श्रुतब्रह्मणोऽपि यथापूर्वं सुखदुःखादिसंसारित्वधर्मदर्शनात्। "श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः" इति च श्रवणोत्तरकालयोर्मनननिदिध्यासनयोर्दर्शनात्। तस्मात् प्रतिपत्तिविधिविषयतयैव शास्त्रप्रमाणकं ब्रह्माभ्युपगन्तव्यमिति"।

अत्राभिधीयते, न कर्मब्रह्मविद्याफलयोर्वैलक्षण्यात्। शारीरं वाचिकं मानसञ्च कर्म श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धं धर्माख्यं यद्विषया जिज्ञासा, "अथातो धर्मजिज्ञासा" इति सूत्रिता। अधर्मोऽपि हिंसादिः प्रतिषेधचोदनालक्षणत्वात् जिज्ञास्यः परिहाराय। तयोश्चोदनालक्षणयोरर्थानर्थयोर्धर्माधर्मयोः फले प्रत्यक्षे सुखदुःखे शरीरवाङ्मनोभिरेवोपभुज्यमाने विषयेन्द्रियसंयोगजन्ये ब्रह्मादिस्थावरान्ते प्रसिद्धे। मनुष्यत्वादारभ्य ब्रह्मा-

---

यतीति॥ किञ्च यदि ज्ञानादेव मुक्तिस्तदा श्रवणजन्यज्ञानानन्तरं मननादिविधिर्न स्यात्, तद्विधेश्च कार्य्यसाध्या मुक्तिरित्याह॥ श्रोतव्य इति॥ शब्दानां कार्य्यान्वितशक्तेः प्रवृत्त्यादिफलस्यैव शास्त्रत्वात् सिद्धे फलाभावाच्च मननादिविधेश्च कार्य्यपरा वेदान्ता इति पूर्वपक्षमुपसंहरति॥ तस्मादिति॥ वेदान्ता न विधिपराः स्वार्थे फलवत्त्वे सति नियोज्यविधुरत्वात्, "नायं सर्पः" इति वाक्यवत् "सोऽरोदीत्" "स्वर्गकामो यजेत" इति वाक्ययोर्निरासाय हेतौ विशेषणद्वयमिति सिद्धान्तयति॥ अत्रेति॥ यदुक्तं मोक्षकामस्य नियोज्यस्य ज्ञानं विधेयमिति तत्रेत्याह॥ नेति॥ मोक्षो न विधिजन्यः कर्म्मफलविलक्षणत्वादात्मवदित्यर्थः। उक्तहेतुज्ञानाय कर्म्म तत्फले प्रपञ्चयति॥ शारीरमित्यादिना वर्णितं संसाररूपम् अनुवदतीत्यन्तेन॥ अथ वेदाध्ययनानन्तरम्। अतो वेदस्य फलवदर्थपरत्वात् धर्म्मनिर्णयाय कर्म्मवाक्यविचारः कर्त्तव्य इति सूत्रार्थः। न केवलं धर्म्माख्यं कर्म्म किन्तु अधर्म्मोऽपीत्याह॥ अधर्म्मोऽपीति॥ निषेधवाक्यप्रमाणत्वादित्यर्थः। कर्म्मोक्त्वा फलमाह॥ तयोरिति॥ मोक्षस्तु अती-

न्तेषु देहवत्सु सुखतारतम्यमनुश्रूयते। ततश्च तद्धेतोर्धर्मस्य तारतम्यं गम्यते। धर्मतारतम्यादधिकारितारतम्यम्। प्रसिद्धं चार्थित्वसामर्थ्यादिकृतमधिकारितारतम्यम्। तथा च यागाद्यनुष्ठायिनामेव विद्यासमाधिविशेषादुत्तरेण पथा गमनम्। केवलैरिष्टापूर्त्तदत्तसाधनैर्धूमादिक्रमेण दक्षिणेन पथा गमनम्। तत्रापि सुखतारतम्यं तत्साधनतारतम्यञ्च शास्त्राद् "यावत् सम्पातमुषित्वा" इत्यस्माद् गम्यते। तथा मनुष्यादिषु

न्द्रियो विशोकः शरीराद्यभोग्यो विषयाद्यजन्योऽनात्मवित् स्वप्रसिद्ध इति वैलक्षण्यस्फुटनाय प्रत्यक्त्वादीनि विशेषणानि। सामान्येन कर्मफलमुक्त्वा धर्मफलं पृथक् प्रपञ्चयति। मनुष्यत्वादीति॥ स एको मानुष आनन्दस्ततः शतगुणो गन्धर्वादीनाम्" इति श्रुतेरनुभवानुसारित्वमनुशब्दार्थः। ततश्च सुखतारतम्यादित्यर्थः। मोक्षस्तु निरतिशयस्तत्साधनञ्च तत्त्वज्ञानमेकरूपमिति वैलक्षण्यम्। किञ्च साधनचतुष्टयसम्पन्न एकरूप एव मोक्षविद्याधिकारी। कर्मणि तु नानाविध इति वैलक्षण्यमाह॥ धर्मेति॥ गम्यते न केवलं किन्तु प्रसिद्धश्चेत्यर्थः। अर्थित्वं [illegible]कामित्वम्। सामर्थ्यं लौकिकं पुत्रादि। आदिपदाद्विद्वत्त्व शास्त्रानिन्दितत्वञ्च। किञ्च, कर्मफलं मार्गप्राप्यं, मोक्षस्तु नित्याप्त इति भेदमाह॥ तथेति॥ उपासनायां चित्तस्थैर्य्यं प्रकर्षोऽर्चिरादिमार्गेण ब्रह्मलोकगमनं "तेऽर्चिषम्" इत्यादिना श्रूयत इत्यर्थः॥

"अग्निहोत्रं तपः सत्यं वेदानाञ्चानुपालनम्।
आतिथ्यं वैश्वदेवञ्च इष्टमित्यभिधीयते"॥
"वापीकूपतडागादि देवतायतनानि च।
अन्नप्रदानमारामः पूर्त्तमित्यभिधीयते"॥
"शरणागतसन्त्राणं भूतानाञ्चाप्यहिंसनम्।
बहिर्वेदि च यद्दानं दत्तमित्यभिधीयते"॥

तत्रापि। चन्द्रलोकेऽपीत्यर्थः। सम्पतति गच्छति अस्माल्लोकादमुं लोकमनेनेति सम्पातः कर्म, यावत् कर्म भोक्तव्यं तावत् स्थित्वा पुन-

नारकस्थावरान्तेषु सुखलवश्चोदनालक्षणधर्मसाध्य एवेति गम्यते तारतम्येन वर्त्तमानः। तथोर्द्ध्वगतेष्वधोगतेषु च देहवत्सु दुःखतारतम्यदर्शनात्तद्धेतोरधर्मस्य प्रतिषेधचोदनालक्षणस्य तदनुष्ठायिनाञ्च तारतम्यं गम्यते। एवमविद्यादिदोषवतां धर्माधर्मतारतम्यनिमित्तं शरीरोपादानपूर्व्वकं सुखदुःखतारतम्यमनित्यं संसाररूपं श्रुतिस्मृतिन्यायप्रसिद्धम्। तथा च श्रुतिः "न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति" इति यथा वर्णितं संसाररूपमनुवदति। "अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः" इति प्रियाप्रियस्पर्शनप्रतिषेधाच्चोदनालक्षणधर्मकार्यत्वं मोक्षाख्यस्याशरीरत्वस्य प्रतिषिध्यत इति गम्यते। धर्मकार्य्यत्वे हि प्रियाप्रियस्पर्शनप्रतिषेधो नोपपद्यते। अशरीरत्वमेव धर्मकार्य्यमिति चेन्न, तस्य स्वाभा-

---

रायामित्यर्थः। मनुष्यत्वादूर्द्ध्वगतेषु सुखस्य तारतम्यमुक्त्वा अधोगतेषु तदाह॥ तथेति॥ इदानीं दुःखतद्धेतुतदनुष्ठायिनां तारतम्यं वदन् अधर्म्मफलं प्रपञ्चयति॥ तथोर्द्ध्वमिति॥ द्विविधं कर्म्मफलं मोक्षस्य तद्वैलक्षण्यज्ञानाय प्रपञ्चितमुपसंहरति॥ एवमिति॥ अस्मिताकामक्रोधभयान्यादिशब्दार्थः। "ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालम्" इत्याद्या स्मृतिः काष्ठोपचयात् ज्वालोपचयदर्शनात् फलतारतम्येन साधनतारतम्यानुमानं न्यायः। श्रुतिमाह॥ तथा चेति॥ मोक्षो न कर्म्मफलं कर्म्मफलविरुद्धातीन्द्रियत्वविशोकत्वशरीराद्यभोग्यत्वादिधर्म्मवत्त्वात् व्यतिरेकेण स्वर्गादिवदिति न्यायानुग्राह्यां श्रुतिमाह॥ अशरीरमिति॥ वावेत्यवधारणे। तत्त्वतो विदेहं सन्तमात्मानं वैषयिके सुखदुःखे नैव स्पृशत इत्यर्थः। मोक्षश्चेदुपासनारूपधर्म्मफलं तदेव प्रियमस्तीति तन्निषेधायोग इत्याह॥ धर्म्मकार्य्यत्वे हीति॥ ननु प्रियं नाम वैषयिकं सुखं तन्निषिध्यते, मोक्षस्तु धर्म्मफलमेव कर्म्मणां विचित्रदानसामर्थ्यादिति शङ्कते॥

विकृतत्वात्। "अशरीरं शरीरेषु अनवस्थेष्ववस्थितम्। महान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति"। "अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रोऽसङ्गो ह्ययं पुरुषः" इत्यादि श्रुतिभ्यः। अत एवानुष्ठेयफल-विलक्षणं मोक्षाख्यमशरीरत्वं नित्यमिति सिद्धम्। तत्र कि-ञ्चित्परिणामिनित्यं स्याद्यथा यस्मिन् विक्रियमाणेऽपि तदेवेद-मिति बुद्धिर्न विहन्यते। यथा पृथिव्यादि जगन्नित्यत्ववादिनां, यथा च साङ्ख्यानां गुणाः। इदन्तु पारमार्थिकं कूटस्थं नित्यं व्योमवत् सर्वव्यापि सर्वविक्रियारहितं नित्यतृप्तं निरवयवं स्वयंज्योतिः स्वभावम्। यत्र धर्माधर्मौ सह कार्य्येण कालत्रयञ्च नोपावर्त्तेते तदशरीरं मोक्षाख्यम्। "अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्माद-न्यत्रास्मात् कृताकृतात् अन्यत्र भूताच्च भव्याच्च" इत्यादिश्रुतिभ्यः।

अशरीरत्वमेवेति। आत्मनो देहासङ्गित्वमशरीरत्वं तस्यानादित्वान्न कर्म्मसाध्यतेत्याह॥ नेति॥ अशरीरं स्थूलदेहशून्यं देहेष्वनेकेषु अनि-त्येषु एकं नित्यमवस्थितं महान्तं व्यापिनम्, आपेक्षिकमहत्त्वं वारयति॥ विभुमिति॥ तमात्मानं ज्ञात्वा धीरः सन् शोकोपलक्षितं संसारं नानु-भवतीत्यर्थः। सूक्ष्मदेहाभावे श्रुतिमाह॥ अप्राण इति॥ प्राणमनसोः क्रियाज्ञानशक्त्योर्निषेधात्, तदधीनानां कर्म्मज्ञानेन्द्रियाणां निषेधो हि यतः, अतः शुद्ध इत्यर्थः। देहद्वयाभावे श्रुतिः "असङ्गो हि" इति, निर्देहात्मस्वरूपमोक्षस्यानादिभावत्वे सिद्धे फलितमाह॥ अत एवेति॥ नित्यत्वेऽपि परिणामितया धर्म्मकार्य्यत्वं मोक्षस्येत्याशङ्क्य नित्यं द्वेधा विभजते॥ तत्र किञ्चिदिति॥ नित्यवस्त्वपीत्यर्थः। परिणामि च तन्नित्यञ्चेति परिणामिनित्यम्, आत्मा तु कूटस्थनित्य इति न कर्मसाध्य इत्याह॥ इदन्त्विति॥ परिणामिनो नित्यत्वं प्रत्यभिज्ञाकल्पितं मि-थ्यैव, कूटस्थस्य तु नाशकाभावान्नित्यत्वं पारमार्थिकं कूटस्थमित्यर्थं

अतस्तद्ब्रह्म यस्येयं जिज्ञासा प्रस्तुता। तद्यदि कर्त्तव्यशेषत्वेनोपदिश्येत तेन च कर्त्तव्येन साध्यश्चेन्मोक्षोऽभ्युपगम्येत अनित्य एव स्यात्। तत्रैवं सति यथोक्तकर्मफलेष्वेव तारतम्यावस्थितेष्वनित्येषु कश्चिदतिशयो मोक्ष इति प्रसज्येत। नित्यश्च मोक्षः सर्वैर्मोक्षवादिभिरभ्युपगम्यते। अतो न कर्त्तव्यशेषत्वेन

परिस्पन्दाभावमाह॥ व्योमवदिति॥ परिणामाभावमाह॥ सर्वक्रियारहितमिति॥ फलानपेक्षत्वाच्च फलार्थापि क्रियेत्याह॥ नित्यतृप्तमिति॥ तृप्तिरनपेक्षत्वं विशोक दुःखं वा निरवयवत्वाच्च क्रिया तस्य भागार्थमपि न क्रिया स्वयं ज्योतिष्ट्वात्, अतः कूटस्थत्वाच्च कर्मसाध्यो मोक्ष इत्युक्तम्। कर्म्मतत्कार्य्यासङ्गित्वाच्च तथेत्याह॥ यत्रेति॥ कालानवच्छिन्नत्वाच्चेत्याह॥ कालेति॥ कालत्रयञ्च नोपावर्त्तत इति योग्यतया सम्बन्धनीयम्। धर्म्माद्यनवच्छेदे मानमाह॥ अन्यत्रेति॥ अन्यदित्यर्थः। कृतात् कार्य्यात्। अकृताच्च कारणात्। भूताद्भव्याच्च। चकाराद्वर्त्तमानाच्च अन्यद्यत् पश्यसि तद्वदेत्यर्थः। ननु उक्ताः श्रुतयोः ब्रह्मणः कूटस्थासङ्गित्वं वदन्तु मोक्षस्य नियोगफलत्वं किं न स्यादिति तत्राह॥ अत इति॥ तत् कैवल्यं ब्रह्मैव, कर्म्मफलविलक्षणत्वादित्यर्थः। ब्रह्माभेदान्मोक्षस्य कूटस्थत्वं धर्म्माद्यसङ्गित्वञ्चेति भावः। यस्येयं जिज्ञास्यं तद्ब्रह्म अतः पृथग्जिज्ञास्यत्वात् धर्म्माद्यस्पृष्टमित्यर्थः। अतःशब्दाभावपाठेऽप्ययमेवार्थः ब्रह्मणो विधिस्पर्शे शास्त्रपृथक्त्वं न स्यात्, कार्य्यविलक्षणानधिगतविषयालाभात्। न हि ब्रह्मात्मैक्यं भेदप्रमाणे जाग्रति विधिपरवाक्यात् लब्धुं शक्यं न वा तद्विना विधेरनुपपत्तिः योषिदग्न्यैक्योपास्तिविधिदर्शनादिति भावः। अथवा मोक्षस्य नियोगासाध्यत्वे फलितं सूत्रार्थमाह॥ अत इति॥ यदत्र जिज्ञास्यं ब्रह्म तत् स्वतन्त्रमेव वेदान्तैरुपदिश्यते समन्वयादित्यर्थः॥ विपक्षे दण्डं पातयति॥ तद्यदीति॥ तत्रैवं सतीति मोक्षे साध्यत्वेनानित्ये सतीत्यर्थः॥ अत इति॥ मुक्तेर्नियोगासाध्यत्वेन नियोज्यालाभात् कर्त्तव्यनियोगाभावादित्यर्थः। प्रदीपात् तमोनिवृत्तिवज्ज्ञानादज्ञाननिवृत्तिरूपमोक्षस्य दृष्टफलत्वाच्च न नियोगसाध्य-

ब्रह्मोपदेशो युक्तः। अपि च "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" "क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे" "आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्न बिभेति कुतश्चन" "अभयं वै जनक प्राप्तोऽसि" "तदात्मानमेवावेदहं ब्रह्मास्मीति" "तस्मात्तत्सर्वमभवत्" "तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः" इत्येवमाद्याः श्रुतयो ब्रह्मविद्यानन्तरं मोक्षं दर्शयन्त्यो मध्ये कार्यान्तरं वारयन्ति। तथा "तद्धैतत् पश्यन्नृषिर्वामदेवः प्रतिपेदेऽहं मनुरभवं सूर्यश्च" इति ब्रह्मदर्शनसर्वात्मभावयोर्मध्ये कर्त्तव्यान्तरवारणायोदाहार्यम्। यथा तिष्ठन् गायतीति तिष्ठतिगायत्यो-

---

र्त्वमित्याह ॥ अपि चेति ॥ "यो ब्रह्माहम्" इति वेद स ब्रह्मैव भवति। परं कारणमवरं कार्यं तद्रूपे तदधिष्ठाने तस्मिन् दृष्टे सति अस्य द्रष्टुरनारब्धफलानि कर्माणि नश्यन्ति। ब्रह्मणः स्वरूपमानन्दं विद्वान् निर्भयो भवति द्वितीयाभावात्। "अभयं ब्रह्म प्राप्तोऽसि"। अग्रे ज्ञानात् तच्छ-वाच्यं ब्रह्म गुरूपदेशादात्मानमेव "अहं ब्रह्मास्मि" इत्यवेत् विदितवत्। तस्माद्दर्शनात्तद्ब्रह्म पूर्णमभवत् परिच्छेदभ्रान्तिहानादेकत्वम् "अहं ब्रह्म" इत्यनुभवः तत्त्वानुभवकाले मोहशोकौ न स्त इति श्रुतीनामर्थः, तासां तात्पर्यमाह ॥ ब्रह्मेति ॥ विद्यातत्फलयोर्मध्य इत्यर्थः। मोक्षस्य विधिफलत्वे स्वर्गादिवत् कालान्तरभावित्वं स्यात्। तथा च श्रुतिबाध इति भावः। इतश्च मोक्षो वैधो नेत्याह ॥ तथेति ॥ तद्ब्रह्मैतत् प्रत्यगस्मीति पश्यन् तस्मात् ज्ञानात् वामदेवो मुनीन्द्रः शुद्धं ब्रह्म प्रतिपेदे ह तत्र ज्ञाने तिष्ठन् दृष्टवानात्ममन्त्रान् स्वस्य सर्वात्मत्वप्रकाशकान् "अहं मनुः" इत्यादीन् ददर्शेत्यर्थः। यद्यपि स्थितिर्गानक्रियाया लक्षणं, ब्रह्मदर्शनन्तु ब्रह्मप्रतिपत्तिक्रियाया हेतुरिति वैषम्यमस्ति, तथापि "लक्षणहेत्वोः क्रियायाः" इति [पा० ३।२।१२६] सूत्रेण क्रियां प्रति लक्षणहेत्वोरर्थयोर्वर्त्तमानाद्धातोः परस्य लटः। शतृशानचावादेशौ भवत इति विहित-शतृप्रत्ययसामर्थ्यात् तिष्ठन् गायति इत्युक्ते तत्कर्तृकं कार्यान्तरं मध्ये न

र्मध्ये तत्कालकं कार्य्यान्तरं नास्तीति गम्यते। "त्वं हि नः पिता योऽस्माकमविद्याया: परं पारं तारयसि, श्रुतं ह्येव मे भगवद्दृशेभ्य: तरति शोकमात्मविद्" इति। "सोऽहं भगव: शोचामि तन्मा भगवाञ्छोकस्य पारं तारयतु" इति "तस्मै मृदितकषायाय तमस: पारं दर्शयति भगवान् सनत्कुमार:" इति चैवमाद्या: श्रुतयो मोक्षप्रतिबन्धनिवृत्तिमात्रमेवात्मज्ञानस्य फलं दर्शयन्ति। तथा चाचार्य्यप्रणीतं न्यायोपबृंहितं सूत्रं "दु:खजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये त

भातीत्येतावता पश्यन् प्रतिपेदे इत्यत्र दृष्टान्तमाह॥ यथेति॥ किञ्च, ज्ञानादज्ञाननिवृत्ति: श्रूयते, ज्ञानस्य विधेयत्वे कर्म्मत्वादविद्यानिवर्त्तकत्वं न युक्तम्, अतो बोधका एव वेदान्ता न विधायका इत्याह॥ त्वं हीति॥ भारद्वाजादय: षडृषय: पिप्पलादं गुरुं पादयो: प्रणम्य ऊचिरे त्वं खल्वस्माकं पिता यस्त्वमविद्यामहोदधे: परं पुनरावृत्तिशून्यं पारं ब्रह्मविद्याप्लवेनास्मांस्तारयसि प्रापयसि ज्ञानेनाज्ञानं नाशयसीति यावत्। प्रश्नवाक्यमुक्त्वा छान्दोग्यमाह॥ श्रुतमिति॥ अत्र तारयत्विन्त्युपक्रमस्थं, शेषमुपसंहारस्थमिति भेद:। "आत्मविच्छोकं तरति" इति भगवत्तुल्येभ्यो मया श्रुतमेव हि न दृष्टं, "सोऽहमज्ञत्वात् हे भगव! शोचामि तं शोचन्तं मां भगवानेव ज्ञानप्लवेन शोकसागरस्य परं पारं प्रापयतु" इति नारदेनोक्त: सनत्कुमारस्तस्मै तपसा दग्धकिल्बिषाय नारदाय तमस: शोकनिदानाज्ञानस्य ज्ञानेन निष्कम्पं पारं ब्रह्म दर्शितवानित्यर्थ: "एतद्यो वेद सो विद्याग्रन्थिं विकिरति" इति वाक्यमादिशब्दार्थ:। एवं श्रुतेस्तत्त्वनिवृत्तिप्रमा मुक्तिहेतुर्न कर्मेत्युक्तम्। तत्राक्षपादगौतममुनिसम्मतिमाह॥ तथा चेति॥ "गौरोऽहम्" इति मिथ्याज्ञानस्यापाये रागद्वेषमोहादिदोषाणां नाश:, दोषापायाद्धर्माधर्मात्मकप्रवृत्तेरपाय:, प्रवृत्त्यपायात् पुनर्देहप्राप्तिरूपजन्मापाय:, एवं पाठक्रमेणोत्तरोत्तरस्य हेतुनाशान्नाशे सति तस्य प्रवृत्तिरूपहेतोरनन्तरस्य कार्यस्य जन्मनोऽपायात् दु:खध्वंसरूपापवर्गो भवतीत्यर्थ:। ननु पूर्वसूत्रे "तत्त्वज्ञानान्नि:श्रेयसाधिगम" इत्युक्ते सतीतरपदार्थभिन्नात्मतत्त्वज्ञानं

दनन्तरापायादपवर्गः" इति। मिथ्याज्ञानापायश्च ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानाद्भवति। न चेदं ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानं सम्पद्रूपं, "यथाऽनन्तं वै मनोऽनन्ता विश्वे देवा अनन्तमेव स तेन लोकं जयति" इति। नचाध्यासरूपं यथा "मनो ब्रह्म" इत्युपासीत, "आदित्यो ब्रह्म" इत्यादेश इति च मन आदित्यादिषु ब्रह्मदृष्ट्यध्यासो, नापि विशिष्टक्रियायोगनिमित्तं "वायुर्वाव संवर्गः प्राणो वाव संवर्गः" इतिवत्। नाप्याज्यावेक्षणादिकर्मवत् कर्माङ्गसंस्काररूपम्। सम्पदादिरूपे हि ब्रह्मात्मैकत्ववि-

---

कथं मोक्षं साधयतीत्याकाङ्क्षायां मिथ्याज्ञाननिवृत्तिद्वारेणेति वक्तुमिदं सूत्रं प्रवृत्तम्। तथा च भिन्नात्मज्ञानान्मुक्तिं वदत् सूत्रं सम्मतञ्चेत् परमतानुज्ञा स्यादित्यत आह॥ मिथ्येति॥ "तत्त्वज्ञानान्मुक्तिः" इत्यंशे सम्मतिरुक्ता, भेदज्ञानन्तु "यत्र हि द्वैतमिव भवति" इति श्रुत्या भ्रान्तित्वात् "मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति" इति श्रुत्या अनर्थहेतुत्वाच्च न मुक्तिहेतुरिति भावः। ननु ब्रह्मात्मैकत्वज्ञानमपि भेदज्ञानवद् भ्रमा, सम्पदादिरूपत्वेन भ्रान्तित्वादित्यत आह। न चेदमित्यादिना॥ अल्पालम्बनतिरस्कारेणोत्कृष्टवस्त्वभेदध्यानं सम्पत्, यथा मनः स्ववृत्त्यानन्त्यादनन्तं तत उत्कृष्टा विश्वेदेवा अप्यनन्ता इत्यनन्तत्वसाम्याद् "विश्वेदेवा एव मनः" इति सम्पत्तयाऽनन्तफलप्राप्तिर्भवति तथा चेतनत्वसाम्याज्जीवे ब्रह्माभेदः सम्पदिति न चेत्यर्थः। अधिष्ठानस्य प्राधान्येन ध्यानं, प्रतीकोपास्तिरध्यासः। यथा ब्रह्मदृष्ट्या मनस आदित्यस्य वा। तथा "अहं ब्रह्म" इति ज्ञानमध्यासो नेत्याह॥ न चेति॥ आदेशः उपदेशः क्रिया विशेषो विशिष्टक्रिया तया योगो निमित्तं यस्य ध्यानस्य तत्तथा। यथा प्रलयकाले वायुरग्न्यादीन् संवृणोति संहरतीति संवर्गः, स्वापकाले प्राणो वागादीन् संहरतीति संहारक्रियायोगात् संवर्गः इति ध्यानं छान्दोग्ये विहितं तथा बृंहणक्रियायोगाज्जीवो ब्रह्मेति ज्ञानमिति नेत्याह॥ नापीति॥ यथा "पत्न्यवेक्षितमाज्यं भवति" इति

[illegible]

ज्ञानेऽभ्युपगम्यमाने "तत्त्वमसि" "अहं ब्रह्मास्मि" "अयमात्मा ब्रह्म" इत्येवमादीनां वाक्यानां ब्रह्मात्मैकत्ववस्तुप्रतिपादनपरः पदसमन्वयः पीड्येत। "भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्व्वसंशयाः" इति चैवमादीन्यविद्यानिवृत्तिफलश्रवणान्युपरुध्येरन्। "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" इति चैवमादीनि तद्भावापत्तिवचनानि सम्पदादिपक्षे न सामञ्जस्येनोपपद्येरन्। तस्माञ्च सम्पदादिरूपं ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानम्। अतो न पुरुषव्यापारतन्त्रा ब्रह्मविद्या किं तर्हि प्रत्यक्षादिप्रमाणविषयवस्तुज्ञानवद्वस्तुतन्त्रैव। एवम्भूतस्य ब्रह्मणस्तज्ज्ञानस्य वा न कयाचिद्युक्त्या शक्यः कार्य्यानुप्रवेशः कल्पयितुम्। न च विदिक्रिया-

---

त्वेनाङ्गस्यात्मनः संस्कारार्थं ब्रह्मज्ञानं नेत्याह॥ नाप्याज्येति॥ प्रतिज्ञा-चतुष्टये हेतुमाह॥ सम्पदादीति॥ उपक्रमादिलिङ्गैर्ब्रह्मात्मैकत्ववस्तुनि प्रमितिहेतुर्यः समानाधिकरणवाक्यानां पदनिष्ठः समन्वयः तात्पर्यं निश्चितं तत्पीड्येत। किञ्च। एकत्वज्ञानादज्ञानिकहृदयस्यान्तःकरणस्य यो रागादिग्रन्थिश्चिज्जडतादात्म्यरूपाहङ्कारग्रन्थिर्वा नश्यतीत्यज्ञाननि-वृत्तिफलवाक्यबाधः स्यात् सम्पदादिज्ञानस्याप्रमात्वेनाज्ञानानिवर्त्तकत्वात्। किञ्च। जीवस्य ब्रह्मत्वसम्पदा कथं तद्भावः। पूर्वरूपे स्थिते नष्टे वान्यस्यान्यात्मतायोगात्। तस्मान्न सम्पदादिरूपमित्यर्थः। सम्पदादि-रूपत्वाभावे फलितमाह॥ अत इति॥ प्रमात्वान्न कृतिसाध्या किं तर्हि नित्यैव न प्रमाणसाध्येत्यर्थः। उक्तरीत्या सिद्धब्रह्मरूपमोक्षस्य कार्य्य-साध्यत्वं तज्ज्ञानस्य नियोगविषयत्वञ्च कल्पयितुमशक्यं कृतिसाध्यत्वादि-त्याह॥ एवम्भूतस्येति॥ ननु ब्रह्म कार्य्याङ्गं कारकत्वात् पत्न्यवेक्षणकर्म-कारकाज्यवदिति चेत्, किं ज्ञाने ब्रह्मणः कर्म्मकारकत्वम् उतोपास-नायां? नाद्य इत्याह॥ न चेति॥ ज्ञानं विदिक्रियाशब्दार्थः, विदितं कार्य्यम् अविदितं कारणं तस्मादधि अन्यदित्यर्थः। येनात्मना इदं सर्वं दृश्यं लोको जानाति तं केन करणेन जानीयात्, तस्मादविषय

कर्मत्वेन कार्य्यानुप्रवेशो ब्रह्मणः। "अन्यदेव तद्विदितादथोऽविदितादधि" इति विदिक्रियाकर्मत्वप्रतिषेधात्। "येनेदं सर्व्वं विजानाति तं केन विजानीयात्" इति च। तथोपास्तिक्रियाकर्मत्वप्रतिषेधोऽपि भवति। "यद्वाचानभ्युदितं येन वागभ्युद्यते" इत्याद्यविषयत्वं ब्रह्मण उपन्यस्य, "तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते" इति। अविषयत्वे ब्रह्मणः शास्त्रयोनित्वानुपपत्तिरिति चेन्न, अविद्याकल्पितभेदनिवृत्तिपरत्वाच्छास्त्रस्य। न हि शास्त्रमिदन्तया विषयभूतं ब्रह्म प्रतिपिपादयिषति किं तर्हि प्रत्यगात्मत्वेनाविषयतया प्रतिपादयदविद्याकल्पितं वेद्यवेदितृवेदनादिभेदमपनयति। तथा च शास्त्रं "यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः"। "अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानतां" "न

आत्मेत्यर्थः। न द्वितीय इत्याह॥ तथेति॥ "यन्मनसा न मनुते" इति श्रुत्या लोको मनसा यत् ब्रह्म न जानाति तदविषयत्वमुक्त्वा "तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि" यदुपाधिविशिष्टं देवतादिकमिममुपासते जनाः नेदं ब्रह्मेत्यर्थः। ब्रह्मणः शास्त्रबोधाविषयत्वे प्रतिज्ञाहानिरिति शङ्कते॥ अविषयत्व इति॥ वेदान्तजन्यवृत्तिकृताविद्यानिवृत्तिफलशालितया शास्त्रप्रमाणकत्वं वृत्तिविषयत्वेऽपि स्वप्रकाशब्रह्मणो वृत्त्यभिव्यक्तस्फुरणाविषयत्वादप्रमेयत्वमिति परिहरति॥ नेति॥ परत्वात् फलत्वादित्यर्थः। निवृत्तिरूपब्रह्मतात्पर्यादिति वार्थः। उक्तं विवृणोति॥ न हीति॥ चिद्विषयत्वमिदन्त्वम्। अविषयतया अनिदन्तया। अत्र श्रुतिमाह॥ तथा चेति॥ यस्य ब्रह्म अमतं चैतन्याविषय इति निश्चयस्तेन सम्यगवगतम्। यस्य त्वहस्य ब्रह्म चैतन्यविषय इति मतं स न वेद। उक्तमेव दार्ढ्यार्थमनुवदति॥ अविज्ञातमिति॥ अविषयतया ब्रह्म विजानतामविज्ञातमदृश्यमिति पक्षः। अजानतां तु ब्रह्म विज्ञातं दृश्यमिति पक्ष इत्यर्थः।

"न दृष्टेर्द्रष्टारं पश्येर्न श्रुतेः श्रोतारं शृणुया न विज्ञातेर्विज्ञातारं विजानीयाः" इति चैवमादि। अतोऽविद्याकल्पितसंसारित्वनिवर्त्तनेन नित्यमुक्तात्मस्वरूपसमर्पणान्न मोक्षस्यानित्यत्वदोषः। यस्य तूत्पाद्यो मोक्षस्तस्य मानसं वाचिकं कायिकं वा कार्य्यमपेक्षत इति युक्तम्। तथा विकार्य्यत्वे च। तयोः पक्षयोर्मोक्षस्य ध्रुवमनित्यत्वम्। न हि दध्यादि विकार्य्यमुत्पाद्यं वा घटादि नित्यं दृष्टं लोके। न चाप्यत्वेनापि कार्य्यापेक्षा, स्वात्मस्वरूपत्वे सत्यनाप्यत्वात्। स्वरूपव्यतिरिक्तत्वेऽपि ब्रह्मणो नाप्यत्वम्। सर्वगतत्वेन नित्याप्तस्वरूपत्वात् सर्वेण ब्रह्मण आकाशस्येव। नापि संस्कार्य्यो मोक्षो येन व्यापारमपेक्षेत। संस्कारो हि नाम संस्कार्य्यस्य गुणाधानेन वा स्याद्दोषापनयनेन वा? न तावद्गुणाधानेन सम्भवति, अनाधेया-

---

दृष्टेर्द्रष्टारं चाक्षुषमनोवृत्तेः साक्षिणम् अनया दृश्यया दृष्ट्या न पश्येः विज्ञातेर्बुद्धिवृत्तेर्निश्चयरूपायाः साक्षिणं तथा न विषयीकुर्य्यात् इत्याह॥ नेति॥ नन्वविद्यादिनिवर्त्तकत्वेन शास्त्रस्य प्रामाण्येऽपि निवृत्तेरागन्तुकत्वात् मोक्षस्यानित्यत्वं स्यादिति नेत्याह॥ अत इति॥ तत्त्वज्ञानादित्यर्थः। ध्वंसस्य नित्यत्वादात्मरूपत्वाच्च नानित्यत्वप्रसङ्गः इत्यर्थः। उत्पत्तिविकाराप्तिसंस्काररूपं चतुर्विधमेव क्रियाफलं तद्भिन्नत्वान्मोक्षस्य नोपासनासाध्यत्वमित्याह॥ यस्य त्वित्यादिना तस्मात् ज्ञानमेकं मुक्त्वेत्यनेन॥ उत्पाद्यत्ववद्विकार्य्यत्वे चापेक्षत इति युक्तमित्यन्वयं दूषयति॥ तयोरिति॥ स्थितस्यावस्थान्तरं विकारः। नन्वनित्यत्वनिरासाय क्रियया स्थितस्यैव ब्रह्मणो ग्रामवदाप्तिरस्तु नेत्याह॥ न चेति॥ ब्रह्म जीवाभिन्नं न वा? उभयथाप्याप्तत्वात् न क्रियापेक्षेत्याह॥ स्वात्मेत्यादिना॥ यथा व्रीहीणां संस्कार्य्यत्वेन प्रोक्षणापेक्षा तथा मोक्षस्य नेत्याह॥ नापीत्यादिना॥ गुणाधानं व्रीहिषु प्रोक्षणादिना.

तिशयब्रह्मस्वरूपत्वान्मोक्षस्य। नापि दोषापनयेन, नित्यशुद्धब्रह्मस्वरूपत्वान्मोक्षस्य। स्वात्मधर्म एव संस्तिरोभूतो मोक्षः क्रिययात्मनि संस्क्रियमाणेऽभिव्यज्यते। यथाऽऽदर्शे निघर्षणक्रियया संस्क्रियमाणे भास्वरत्वं धर्म इति चेन्न, क्रियाश्रयत्वानुपपत्तेरात्मनः। यदाश्रया हि क्रिया तमविकुर्वती नैवात्मानं लभते। यद्यात्मा क्रियया विक्रियेतानित्यत्वमात्मनः प्रसज्येत। "अविकार्योऽयमुच्यते" इति चैवमादीनि वाक्यानि बाध्येरन्। तच्चानिष्टम्। तस्मान्न स्वाश्रया क्रियाऽऽत्मनः सम्भवति। अन्याश्रयायास्तु क्रियाया अविषयत्वान्न तयात्मा संस्क्रियते। ननु देहाश्रयया स्नानाचमनयज्ञोपवीतधारणादिकया क्रियया देही संस्क्रियमाणो दृष्टः। न देहादिसंहतस्यैवाविद्यागृहीतस्यात्मनः संस्क्रियमाणत्वात्। प्रत्यक्षं हि स्नानाचमनादेर्देहसमवायित्वम्। तया देहाश्रयया तत्संहत एव कश्चिदविद्ययात्मत्वेन

मार्जनादिना वस्त्रादौ मलापनयः। शङ्कते॥ स्वात्मधर्म इति॥ ब्रह्मात्मस्वरूप एव मोक्षोऽनाद्यविद्यामलावृतः उपासनया मले नष्टेऽभिव्यज्यते इत्यत्र दृष्टान्तः॥ यथेति॥ संस्कारो मलनाशः, किमात्मनि सत्यः उत कल्पितो वा? द्वितीये ज्ञानादेव तन्नाशो न क्रियया, आद्ये क्रिया किमात्मनिष्ठा अन्यनिष्ठा वा? नाद्य इत्याह॥ न क्रियेति॥ अनुपपत्तिं स्फुटयति॥ यदेति॥ क्रिया हि स्वाश्रये संयोगादिविकारमकुर्वती न जायत इत्यर्थः। तच्च वाक्यबाधनं न द्वितीय इत्याह॥ अन्येति॥ अविषयत्वात् क्रियाश्रयद्रव्यासंयोगादिति यावत्। दर्पणस्तु स्वावयवक्रियाश्रयेष्टकाचूर्णादिद्रव्यसंयोगित्वात् संस्क्रियत इति भावः॥ अन्यक्रियया अन्यो न संस्क्रियत इत्यत्र व्यभिचारं शङ्कते॥ नन्विति॥ आत्मनो मूलाविद्याप्रतिबिम्बितत्वेन स्फुरितस्य नरोऽहमिति भ्रान्त्या

परिगृहीतः संस्क्रियत इति युक्तम्। यथा देहाश्रयचिकित्सानिमित्तेन धातुसाम्येन तत्संहतस्य तदभिमानिन आरोग्यफलं "अहमरोगः" इति यत्र बुद्धिरुत्पद्यते, एवं स्नानाचमनयज्ञोपवीतादिधारणकया क्रियया "अहं शुद्धः संस्कृतः" इति यत्र बुद्धिरुत्पद्यते स संस्क्रियते, स च देहेन संहत एव। तेनैव ह्यहंकर्त्राहंप्रत्ययविषयेण प्रत्ययिना सर्व्वाः क्रिया निर्वर्त्त्यन्ते तत्फलं च स एवाश्नाति। "तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति" इति मन्त्रवर्णात् "आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः" इति च। तथा "एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा। कर्म्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च" इति। "स

देहतादात्म्यमापन्नस्य क्रियाश्रयत्वभ्रान्त्या संस्कार्य्यत्वभ्रमान्न व्यभिचार इत्याह॥ नेति॥ कश्चिदिति॥ अनिश्चितब्रह्मस्वरूप इत्यर्थः। यस्मात्मनि विषये आरोग्यबुद्धिरुत्पद्यते तस्य देहसंहतस्यैवारोग्यफलमित्यन्वयः। ननु देहाभिन्नस्य कथं संस्कारः? तस्यामुष्मिकफलभोक्तृत्वायोगादित्यत आह॥ तेनेति॥ देहसंहतेनैवान्तःकरणप्रतिबिम्बात्मना कर्त्ताहमिति भासमानेन प्रत्ययाः कामादयो मनस्तादात्म्यादस्य सन्तीति प्रत्ययिना क्रियाफलं भुज्यत इत्यर्थः, मनोविशिष्टस्यामुष्मिकभोक्तुः संस्कारो युक्त इति भावः। विशिष्टस्य भोक्तृत्वं न केवलस्य साक्षिण इत्यत्र मानमाह॥ तयोरिति॥ प्रमातृसाक्षिणोर्मध्ये सत्त्वसर्गमात्रेण कल्पितकर्त्तृत्वादिमान् प्रमाता पिप्पलं कर्म्मफलं भुङ्क्ते, स एव शोधितत्वेनान्यः साक्षितया प्रकाशत इत्यर्थः। आत्मा देहः, देहादियुक्तं प्रमात्रात्मानमित्यर्थः। एवं सोपाधिकस्य विज्ञातोर्मिथ्यासंस्कार्य्यत्वमुक्त्वा निरुपाधिकस्यासंस्कार्य्यत्वे मानमाह॥ एक इति॥ सर्वभूतेष्वद्वितीय एको देवः स्वप्रकाशः, तथापि मायावृतत्वान्न प्रकाशत इत्याह॥ गूढ इति॥ ननु जीवेनाध्यक्षत्वाद्भिन्नत्वाद्वा देवस्याभानं न तु मायागूहनादिति नेत्याह॥

पर्यगात् शुक्रमकायमव्रणमस्नाविरं शुद्धमपापविद्धम्" इति चैते मन्त्रा अनाधेयातिशयतां नित्यशुद्धतां च ब्रह्मणो दर्शयन्ति। ब्रह्मभावश्च मोक्षः। तस्मान्न संस्कार्योऽपि मोक्षः। अतोऽन्यन्मोक्षं प्रति क्रियानुप्रवेशद्वारं न शक्यं केनचिद्दर्शयितुम्। तस्माज्ज्ञानमेकं मुक्त्वा क्रियाया गन्धमात्रस्याप्यनुप्रवेश इह नोपपद्यते। ननु ज्ञानं नाम मानसी क्रिया, न, वैलक्षण्यात्। क्रिया हि नाम सा यत्र वस्तुस्वरूपनिरपेक्षैव चोद्यते पुरुषचित्तव्यापाराधीना च। यथा "यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं

सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मेति॥ देवस्य विभुत्वात् सर्वसाक्षित्वज्ञानावरणाद्देवाभानमित्यर्थः। ब्रह्मणः कर्तृत्वं स्यादिति चेत्। न। कर्माध्यक्षः क्रियासाक्षीत्यर्थः। तर्हि साक्ष्यमस्तीति द्वैतापत्तिः। न। सर्वभूतानामधिष्ठानं भूत्वा साक्षी भवति, साक्ष्यमधिष्ठाने साक्षिणि कल्पितमिति भावः। साक्षिशब्दार्थमाह॥ चेता केवल इति॥ बोद्धृत्वे सति, अकर्ता साक्षीति लोकप्रसिद्धम्। चकारो दोषाभावसमुच्चयार्थः, निर्गुणत्वान्निर्दोषश्च। गुणो दोषनाशो वा संस्कारो नेत्यर्थः। स इत्युपक्रमात्। शुक्रादिशब्दाः पुंस्त्वेन वाच्याः, स आत्मा परि सर्वमगात् व्याप्तः, शुक्रो दीप्तिमान्, अकायो लिङ्गशून्यः, अव्रणोऽक्षतः, अस्नाविरः शिराविधुरः, अनश्वर इति वा। आभ्यां पदाभ्यां स्थूलदेहशून्यत्वमुक्तम्। शुद्धो रागादिमलशून्यः, अपापविद्धः पुण्यपापाभ्यामसंस्पृष्ट इत्यर्थः। अत इति। उत्पत्त्याप्तिविकारसंस्कारेभ्योऽन्यत् पञ्चमं क्रियाफलं नास्ति यन्मोक्षस्य क्रियासाध्यत्वे द्वारं भवेदित्यर्थः। ननु मोक्षस्यासाध्यत्वे शास्त्रारम्भो वृथा, न, ज्ञानार्थत्वादित्याह॥ तस्मादिति॥ द्वाराभावादित्यर्थः। व्याघातं शङ्कते॥ नन्विति॥ तथा च मोक्षे क्रियानुप्रवेशो नास्तीति व्याहतमिति भावः। मानसमपि ज्ञानं न विधियोग्या क्रिया वस्तुतन्त्रत्वात् कृत्यसाध्यत्वाच्चेत्याह॥ नेति॥ वैलक्षण्यं प्रपञ्चयति॥ क्रिया हीति॥ यत्र विषये तदनपेक्षैव या चोद्यते तत्र सा हि क्रियेति योजना विषयस्वरूपानपेक्षा, कृतिसाध्या च क्रियेत्यत्र दृष्टान्तमाह॥

स्यात् तां ध्यायेद्वषट्करिष्यन्" इति "सन्ध्यां मनसा ध्यायेत्" इति चैवमादिषु। ध्यानं चिन्तनं यद्यपि मानसं तथापि पुरुषेण कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुं पुरुषतन्त्रत्वात्। ज्ञानन्तु प्रमाणजन्यं प्रमाणञ्च यथाभूतवस्तुविषयं, अतो ज्ञानं कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुमशक्यं केवलं वस्तुतन्त्रमेव, तत् न चोदनातन्त्रं नापि पुरुषतन्त्रं, तस्मात् मानसत्वेऽपि ज्ञानस्य महद्वैलक्षण्यम्। यथा च "पुरुषो वाव गौतमाग्निर्योषा वाव गौतमाग्निः," इत्यत्र योषित्पुरुषयोरग्निबुद्धिर्मानसी भवति केवलचोदनाजन्यत्वात्तु क्रियैव सा पुरुषतन्त्रा च। या तु प्रसिद्धेऽग्नावग्निबुद्धिः न सा चोदनातन्त्रा, नापि पुरुषतन्त्रा, किं तर्हि, प्रत्यक्षविषयवस्तुतन्त्रैवेति ज्ञानमेव तन्न क्रिया। एवं सर्वप्रमाणविषयवस्तुषु वेदितव्यम्। तत्रैवं सति यथाभूत-

---

यस्येति॥ होतुर्गृहीतमध्वर्युणेति शेषः। "वषट् करिष्यन् होता सन्ध्या" देवतां इति चैवमादिवाक्येषु यथा यादृशी ध्यानक्रिया वस्त्वनपेक्षा पुंतन्त्रा च चोद्यते तादृशी क्रियेत्यर्थः। ध्यानमपि मानसत्वात् ज्ञानवत् क्रियेत्यत आह॥ ध्यानमित्यादिना॥ तथापि क्रियैवेति शेषः। कृत्यसाध्यत्वमुपाधिरिति भावः। ध्यानक्रियामुक्त्वा ततो वैलक्षण्यं ज्ञानस्य स्फुटयति॥ ज्ञानन्त्विति॥ अतः प्रमात्वान्न चोदनातन्त्रं न विधिविषयः। पुरुषः कृतिद्वारा तन्त्रं हेतुर्यस्य तत्पुरुषतन्त्रं, तस्माद्वस्त्वव्यभिचारादपुंतन्त्रत्वाच्च ध्यानात् ज्ञानस्य महान् भेद इत्यर्थः। भेदमेव दृष्टान्तान्तरेणाह॥ यथा चेति॥ अभेदसत्त्वेऽपि विधितो ध्यानं कर्तुं शक्यं न ज्ञानमित्यर्थः। ननु प्रत्यक्षज्ञानस्य विषयजन्यतया तत्तन्त्रत्वेऽपि शाब्दबोधस्य तदभावाद्विधेयक्रियात्वमिति नेत्याह॥ एवं सर्वेऽपि॥ शब्दानुमानाद्यर्थेऽपि ज्ञानमविधेयक्रियात्वेन ज्ञातव्यम्। तत्रापि मानादेव ज्ञानस्य प्राप्तेर्विध्ययोगादित्यर्थः। तत्रैवं सति लोके ज्ञानस्याविधेयस्य सतो-

ब्रह्मात्मविषयमपि ज्ञानं न चोदनातन्त्रम्। अतस्तद्विषये लिङादयः श्रूयमाणा अपि अनियोज्यविषयत्वात् कुण्ठीभवन्ति उपलादिषु प्रयुक्तक्षुरतैक्ष्ण्यादिवत्, अहेयानुपादेयवस्तुविषयत्वात्। किमर्थानि तर्हि "आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यः" इत्यादीनि विधिच्छायानि वचनानि? स्वाभाविकप्रवृत्तिविषयविमुखीकरणार्थानि इति ब्रूमः। यो हि बहिर्मुखः प्रवर्तते पुरुषः "इष्टं मे भूयादनिष्टं मे मा भूत्" इति, न तत्रात्यन्तिकं पुरुषार्थं लभते, तमात्यन्तिकपुरुषार्थवाञ्छिनं स्वाभाविककार्यकरणसङ्घातप्रवृत्तिगोचराद्विमुखीकृत्य प्रत्यगात्म-

---

त्यर्थः। यथाभूतत्वमबाधितत्वम्। ननु "आत्मानं पश्येत्" "ब्रह्म त्वं विद्धि" "आत्मा द्रष्टव्यः" इति विज्ञाने लिङ्लोट्तव्यप्रत्यया विधायकाः श्रूयन्ते, अतो ज्ञानं विधेयमित्यत आह॥ तद्विषय इति॥ तस्मिन् ज्ञानरूपविषये विधयः पुरुषं प्रवर्तयितुम् अशक्ता भवन्ति। अनियोज्यं ब्रह्म साध्यं नियोज्यशून्यं वा ज्ञानं तद्विषयकत्वादित्यर्थः। "ममायं नियोगः" इति बोद्धा नियोज्यो विषयस्य विधेर्नास्तीति भावः। तर्हि ध्येयं ब्रह्म विधीयतां नेत्याह॥ अहेयेति॥ वस्तुस्वरूपो विषयत्वात् ब्रह्मणो निरतिशयस्यासाध्यत्वान्न विधेयत्वमित्यर्थः। उदासीनवस्तुविषयकत्वात् ज्ञानस्य न विधेयं, प्रवृत्त्यादिफलाभावादित्यर्थः। विधिपदानां गतिं पृच्छति॥ किमर्थानीति॥ विधिच्छायानि प्रसिद्धयागादिविधितुल्यानीत्यर्थः। विधिप्रत्ययैरात्मज्ञानं परमपुरुषार्थसाधनमिति स्तूयते स्तुत्या अनात्यन्तिकेष्टहेतुत्वभ्रान्त्या या विषयेषु प्रवृत्तिः आत्मश्रवणादिप्रतिबन्धिका तन्निवृत्तिफलानि विधिपदानीत्याह॥ स्वाभाविकेति॥ विवृणोति॥ यो हीत्यादिना॥ तत्र विषयेषु सङ्घातस्य या प्रवृत्तिः तद्गोचरात् शब्दादेरित्यर्थः। स्रोतस्विलक्षितप्रवाहः। प्रवर्तयन्ति ज्ञानसाधनश्रवणादाविति शेषः। श्रवणस्वरूपमाह॥ तस्येति॥ अन्वेषणम् ज्ञानम्। यदिदं जगत्तत् सर्वम् आत्मैवात्मनात्मबाधेनात्मा बोध्यते।

नि प्रतीचस्तथा प्रवर्त्तयन्ति "आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः" इत्यादीनि। तस्यात्मान्वेषणाय प्रवृत्तस्याहेयमनुपादेयं चात्मतत्त्वमुपदिश्यते "इदं सर्वं यदयमात्मा" 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कम्पश्येत् केन कं विजानीयात्'' "विज्ञातारमरे केन विजानीयादयमात्मा ब्रह्म' इत्येवमादिभिः। यदप्यकर्त्तव्यप्रधानमात्मज्ञानं हानायोपादानाय वा न भवतीति तत्तथैवेत्यभ्युपगम्यते। अलङ्कारो ह्ययमस्माकं यद्ब्रह्मात्मावगतौ सत्यां सर्वकर्त्तव्यताहानिः कृतकृत्यता चेति। तथा च श्रुतिः।

"आत्मानं चेद्विजानीयादयमस्मीति पूरुषः।
किमिच्छन् कस्य कामाय शरीरमनुसंज्वरेत्" ॥ इति ॥

"एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान् स्यात् कृतकृत्यश्च भारत" इति च स्मृतिः। तस्मान्न प्रतिपत्तिविधिविषयतया ब्रह्मणः समर्पणम्। यदपि केचिदाहुः "प्रवृत्तिनिवृत्तिविधितच्छेषव्यतिरेकेण केवलवस्तुवादी वेदभागो नास्ति" इति। तन्न। औपनिषदस्य पुरुषस्या-

---

अद्वितीयब्रह्मात्मबोधे क्व विधिः तपस्वी द्वैतवनोपजीवनः क्व स्यादस्तीति भावः। आत्मज्ञानिनः कर्त्तव्याभावे मानमाह॥ तथा चेति॥ "अयं कथं परमानन्दः परमात्माहमस्मि" इति। यदि कश्चित् पुरुष आत्मानं जानीयात्तदा किं फलमिच्छन् कस्य वा भोक्तुः प्रीतये शरीरं तप्यमानमनुसंज्वरेत् तप्येत, भोक्तृभोग्यद्वैताभावात्॥ कृतकृत्य स्यात् विदित्वेत्यभिप्रायः। ज्ञानदौर्लभ्यार्थश्चशब्दः। एतद् गुह्यतमं तत्त्वं वृत्तिकारमतनिरासमुपसंहरति॥ तस्मादिति॥ प्राभाकरोक्तमुपन्यस्यति॥ यदपि केचिदिति॥ कर्त्तात्मा लोकसिद्धत्वान्न वेदान्तार्थः।

अन्यशेषत्वात् । योऽसावुपनिषत्स्वेवाधिगतः पुरुषोऽसंसारी ब्रह्मोत्पाद्यादिचतुर्विधद्रव्यविलक्षणः स्वप्रकरणस्थोऽनन्यशेषः नासौ नास्ति नाधिगम्यत इति वा शक्यं वदितुं "स एष नेति नेत्यात्मा" इत्यात्मशब्दात्, आत्मनश्च प्रत्याख्यातुमशक्यत्वात् । नन्वात्माऽहंप्रत्ययविषयत्वादुपनिषत्स्वेव विज्ञायत इत्यनुपपन्नम् । न, तत्साक्षित्वेन प्रत्युक्तत्वात् । न ह्यहंप्रत्ययविषयकर्तृव्यतिरेकेण तत्साक्षी सर्वभूतस्थः सम एकः कूटस्थनित्यः पुरुषो विधिकाण्डे तर्कसमये वा केनचिदधिगतः सर्वस्यात्मा, अतः स

तदन्यत् ब्रह्म नास्त्येव वेदस्य कार्यपरत्वेन मानाभावादित्यर्थः । मानाभावोऽसिद्ध इत्याह ॥ नेति ॥ अज्ञातस्य फलवद्रूपस्यात्मन उपनिषदेकवेद्यस्याकार्यशेषत्वात् कृत्स्नवेदस्य कार्यपरत्वमसिद्धम् । न च प्रवृत्तिनिवृत्तिलिङ्गाभ्यां श्रोतुरुक्तहेतुकार्यबोधमनुमाय वक्तृवाक्यस्य कार्यपरत्वं निश्चित्य वाक्यस्थपदानां कार्यान्विते शक्तिग्रहात् सिद्धस्य पदार्थस्य वाक्यार्थत्वमिति वाच्यम् "पुत्रस्ते जातः" इति वाक्यश्रोतुः पितुर्हर्षलिङ्गेन पुत्रजन्मानुमाय पुत्रादिपदानां सिद्धे शक्तिग्रहात् कार्यान्विते स्वार्थान्वितार्थे शक्तिरित्यङ्गीकारे लाघवात् सिद्धस्यापि वाक्यार्थत्वादित्यलम् । किञ्च ब्रह्मणो नास्तित्वादेव कृत्स्नवेदस्य कार्यपरत्वम् उत वेदान्तेषु तस्याभानात् अथ वा कार्यशेषत्वात् किं वा लोकसिद्धत्वादाहोस्वित् मानान्तरविरोधात् ? तत्राद्यं पक्षद्वयं निराचष्टे ॥ योऽसाविति ॥ अनन्यशेषत्वार्थमसंसारि इत्यादि विशेषणं नास्तित्वाभावे हेतुं वेदान्तमानसिद्धत्वमुक्त्वा हेत्वन्तरमात्मत्वमाह ॥ स एष इति ॥ इतिरिदमर्थे "इदं न इदं न" इति सर्वदृश्यनिषेधेन य आत्मा उपदिष्टः स एष इत्यर्थः । चतुर्थं शङ्कते ॥ नन्वात्माहमिति ॥ आत्मनोऽहङ्कारादिसाक्षित्वेनाहंधीविषयत्वस्य निरस्तत्वान्न लोकसिद्धतेत्याह ॥ नेति ॥ यं तार्किका अपि न जानन्ति तस्यालौकिकत्वं किमु वाच्यमित्याह ॥ न हीति ॥ समस्तारतम्यवर्जितः, तत्सङ्गते आत्मानधिगतिद्योतकानि विशेषणानि । पञ्चमं निरस्यति ॥ अत इति ॥ केनचिद्वादिना प्रमाणेन

न केनचित् प्रत्याख्यातुं शक्यो विधिशेषत्वं वा नेतुं य एव निराकर्त्ता तस्यैवात्मत्वात्। आत्मत्वादेव च सर्वेषां न हेयो नाप्युपादेयः। सर्वं हि विनश्यद्विकारजातं पुरुषान्तं विनश्यति। पुरुषो हि विनाशहेत्वभावादविनाशी विक्रियाहेत्वभावाच्च कूटस्थनित्योऽत एव नित्यशुद्धमुक्तस्वभावः। तस्मात् "पुरुषात् न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिः" "तन्त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि" इति चौपनिषदत्वविशेषणं पुरुषस्योपनिषत्सु प्राधान्येन प्रकाश्यमानत्वे उपपद्यते। अतो भूतवस्तुपरो वेदभागो नास्तीति वचनं साहसमात्रम्। यदपि शास्त्रतात्पर्यविदामनुक्रमणम्। दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मावबोधनमित्येवमादिः

चेत्यर्थः। अगम्यत्वाच्च मानान्तरविरोध इति भावः॥ साक्षी कर्माङ्गं चेतनत्वात् कर्तृवदिति तत्राह॥ विधीति॥ अज्ञातस्याभिधानेऽनुपयोगात् ज्ञातस्य व्याघातकत्वाच्च कर्मशेषत्वमित्यर्थः। साक्षिणः सर्वशेषित्वाद्धेयानुपादेयत्वाच्च न कर्मशेषत्वमित्याह॥ आत्मत्वादिति॥ अनित्यत्वेनात्मनो हेयत्वमाशङ्क्याह॥ सर्वं हीति॥ परिणामित्वेन हेयतां निराचष्टे॥ विक्रियेति॥ उपादेयत्वं निराचष्टे॥ अत एवेति॥ निर्विकारित्वादित्यर्थः। उपादेयत्वं हि साध्यस्य न त्वात्मनः नित्यसिद्धत्वादित्यर्थः। परमाप्यर्थम् आत्मा ज्ञेय इत्यत आह॥ तस्मात् पुरुषान्न परं किञ्चिदिति॥ काष्ठा सर्वस्यावधिः। एवमात्मनोऽनन्यशेषत्वादबाध्यत्वादपूर्वत्वाद्वेदान्तेषु स्फुटभानाच्च वेदान्तैकवेद्यत्वमुक्तम्। तत्र श्रुतिमाह॥ तन्त्वेति॥ तं प्रकारचतुष्टयस्याधिष्ठानं पुरुषं पृथं हेयाकल्पस्त्वां पृच्छामीत्यर्थः। अत इति। उक्तलिङ्गैः श्रुत्या च वेदान्तानामात्मवस्तुपरत्वनिश्चयादित्यर्थः। पूर्वोक्तमनुवदति॥ यदपीति॥ वेदस्य नैरर्थक्ये प्राप्ते तस्यार्थवत्तापरमिदं भाष्यम्॥ दृष्टो हीति॥ तत्र फलवदर्थावबोधनमिति वक्तव्ये धर्मविचारप्रक्रमात् कर्मावबोधनमित्युक्तं नैतावता वेदान्तानां ब्रह्मपरत्व-

तद्धर्मजिज्ञासाविषयत्वाद्विधिप्रतिषेधशास्त्राभिप्रायं द्रष्टव्यम् । अपि च "आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्थानाम्" इत्येतदेकान्तेनाभ्युपगच्छतां भूतोपदेशानर्थक्यप्रसङ्गः प्रवृत्तिनिवृत्तिविधितच्छेष व्यतिरेकेण भूतञ्चेद्वस्तूपदिशति भव्यार्थ-

---

निराशः। अत एवानुपलब्धेऽर्थे "तत्प्रमाणमिति" सूत्रकारो धर्मस्य फलवदज्ञातत्वेनैव वेदार्थतां दर्शयति। "तस्मात्सिद्धं प्रमाणः" इति वृद्धवाक्यैर्विरोध इत्याह ॥ तद्धर्मेति ॥ निषेधशास्त्रस्यापि निवृत्तिकार्यपरत्वमस्ति, तत् सूत्रभाष्यवाक्यजातं कर्मकाण्डस्य कार्यपरत्वाभिप्रायमित्यर्थः। वस्तुतस्तु सिद्धार्थे कर्मकाण्डस्य तात्पर्यं, सिद्धार्थस्य लोके प्रत्यक्षादिमानगोचरत्वेन क्षिप्रं यागादिक्रियागतमिष्टसाधनत्वमेव न क्रियातोऽतिरिक्तं कार्यं तस्य कूर्मरोमवदप्रसिद्धत्वादिति तस्यापि पराभिमतकार्यविलक्षणे सिद्धे प्रामाण्यं किमुत ज्ञानकाण्डस्येति मन्तव्यम्। किञ्च। वेदान्ताः सिद्धवस्तुपराः फलवत्तथ्यत्वाद्दध्यादिशब्दवदित्याह ॥ अपि चेति ॥ किमक्रियार्थकशब्दानामानर्थक्यमभिधेयाभावः फलाभावो वा? आद्य आह ॥ आम्नायस्येति ॥ इति न्यायेन एतदभिधेयराहित्यं [illegible]ना- ङ्गीकुर्वतां "सोमेन यजेत" "दध्ना जुहोति" इत्यादिवाक्येषु दधिसोमादिशब्दानामनर्थक्यं स्यादित्यर्थः। ननु केनोक्तमभिधेयराहित्यमित्याशङ्क्याह ॥ प्रवृत्तीति ॥ कार्यातिरेकेण भव्यार्थत्वेन कार्यशेषत्वेन दध्यादिशब्दो भूतं वक्ति चेत्, तर्हि सत्यादिशब्दः कूटस्थं न वक्तीत्यत्र को हेतुः किं कूटस्थस्याक्रियात्वादुताक्रियाशेषत्वादिति प्रश्नः। ननु दध्यादेः कार्यान्वयित्वेन कार्यत्वादुपदेशः, न कूटस्थस्याकार्यत्वादित्याद्यमाशङ्क्य निरस्यति ॥ न हीति ॥ दध्यादेः कार्यत्वे कार्याभेदे शेषत्वहानिः। अतो भूतस्य कार्याद्भिन्नस्य शब्दार्थत्वं वाच्यमिति भावः। द्वितीयं शङ्कते ॥ अक्रियात्वेऽपीति ॥ क्रियार्थः कार्यशेषपरः कूटस्थस्य त्वकार्यशेषत्वान्नोपदेश इति भावः। भूतस्य कार्यशेषत्वं शब्दार्थत्वाय फलाय वा? नाद्य इत्याह। नैष दोष इति ॥ दध्यादेः कार्यशेषत्वे सत्यपि शब्देन वस्तुमात्रमेवोपदिष्टं न कार्यान्वयो शब्दार्थः। अन्वितार्थमात्रे शब्दानां

त्वेन कूटस्थनित्यत्वं भूतं नोपदिश्यत इति को हेतुः। न हि भूतमुपदिश्यमानं क्रिया भवति। अक्रियात्वेऽपि भूतस्य क्रियासाधनत्वात् क्रियार्थ एव भूतोपदेश इति चेत्, नैष दोषः। क्रियार्थत्वेऽपि क्रियानिर्वर्तनशक्तिमद्वस्तूपदिष्टमेव। क्रियार्थत्वन्तु प्रयोजनं तस्य। न चैतावता वस्त्वनुपदिष्टं भवति। यदि नामोपदिष्टं किं तव तेन स्यादिति। उच्यते, अनवगतात्मवस्तूपदेशश्च तथैव भवितुमर्हति, तदवगत्या मिथ्याज्ञानस्य संसारहेतोर्निवृत्तिः प्रयोजनं क्रियत इत्यविशिष्टमर्थवत्त्वं क्रियासाधनवस्तूपदेशेन। अपि च "ब्राह्मणो न हन्तव्यः" इति चैवमाद्या निवृत्तिरुपदिश्यते। न च सा क्रिया नापि क्रियासाध-

---

शक्तिमद्रूपादित्यर्थः। द्वितीयमङ्गीकरोति॥ क्रियार्थत्वमिति॥ तस्य भूतविशेषस्य दध्यादेः क्रियाशेषत्वं फलसिद्ध्यर्थमङ्गीक्रियत इत्यर्थः, न तु शब्दार्थ इति तु शब्दार्थः। ननु भूतस्य कार्यशेषत्वाङ्गीकारे स्वातन्त्र्येण कथं शब्दार्थतेति तत्राह॥ न चेति॥ फलार्थं शेषत्वाङ्गीकारमात्रेण शब्दार्थत्वभङ्गो नास्तीत्यर्थः। आनर्थक्यं फलाभाव इति पक्षं शङ्कते॥ यदीति॥ यद्यपि दध्यादि स्वतो निष्फलमपि क्रियाद्वारा सफलत्वादुपदिष्टं तथापि कूटस्थब्रह्मवादिनः क्रियाद्वाराभावात् तेन दृष्टान्तेन किं फलं स्यादित्यर्थः। भूतस्य साफल्ये क्रियैव द्वारमिति न नियमः, रज्जुज्ञानमात्रेण साफल्यदर्शनादित्याह॥ उच्यते इति॥ तथैव दध्यादिवदेवेत्यर्थः। दध्यादेः क्रियाद्वारा साफल्यं, ब्रह्मणस्तु स्वत इति विशेषे सत्यपि वेदान्तानां सफलभूतार्थकत्वमात्रेण दध्याद्युपदेशसाम्यमित्यनवद्यम्। इदानीं वेदान्तानां निषेधवाक्यवत् सिद्धार्थपरत्वमित्याह॥ अपि चेति॥ नञः प्रकृत्यर्थेन सम्बन्धात् हननाभावो नञर्थः इष्टसाधनत्वं कृत्यादिप्रत्ययार्थः, इष्टञ्च नरकदुःखाभावः, तत्परिपालको हननाभाव इति निषेधवाक्यार्थः, हननाभावो दुःखाभावहेतुरित्युक्तावबोद्धुर्हननस्य दुःखसाधनत्वधिया पुरुषो निवर्तते, नात्र नियोगः कश्चिदस्ति, तस्य क्रिया तत्साधन-

नम्। अक्रियार्थानामुपदेशोऽनर्थकश्चेत् "ब्राह्मणो न हन्तव्यः" इत्यादिनिवृत्त्युपदेशानामानर्थक्यं प्राप्तं, तच्चानिष्टम्। न च स्वभावप्राप्तहन्त्यर्थानुरागेण नञः शक्यमप्राप्तक्रियार्थत्वं कल्पयितुं हननक्रियानिवृत्त्यौदासीन्यव्यतिरेकेण। नञश्चैव स्वभावो

दृष्ट्यादिविषयत्वात्। न च हननाभावरूपा नञ्वाच्या निवृत्तिः क्रिया। अभावत्वान्नापि क्रियासाधनम्। अभावस्य भावार्थहेतुत्वाद्भावार्थाहत्वाच्चेत्यर्थः। अतो निषेधवाक्यस्य सिद्धार्थे प्रामाण्यमिति भावः। विपक्षे दण्डमाह॥ अक्रियेति॥ ननु स्वभावतो रागतः प्राप्तेन हन्त्यर्थेनानुरागेण नञ्सम्बन्धेन हेतुना हननविरोधिनी सङ्कल्पक्रिया बोध्यते, सा च नञर्थरूपा तस्याप्राप्तत्वाद्विधीयते "अहननं कुर्यात्" इति। तथा च 'कार्यार्थमिदं वाक्यम्' इत्याशङ्क्य निषेधति॥ न चेति॥ औदासीन्यं पुरुषस्य स्वरूपं, तच्च हननक्रियानिवृत्त्युपलक्षितं निवृत्त्यौदासीन्यं हननाभाव इति यावत् तद्व्यतिरेकेण नञः क्रियार्थत्वं कल्पयितुं न च शक्यमिति योजना, मुख्यार्थस्याभावस्य नञर्थत्वसम्भवे तद्विरोधिक्रियालक्षणाया अन्याय्यत्वात् निषेधवाक्यस्यापि कार्यार्थत्वे विधिनिषेधभेदविप्लवापत्तेश्चेति भावः। ननु तदभाववत्तदन्यतद्विरुद्धयोरपि नञः शक्तिः किं न स्यात् "अब्राह्मणः अधर्मः" इति प्रयोगदर्शनादिति चेत्। न अनेकार्थत्वस्यान्याय्यत्वादित्याह॥ नञश्चेति॥ गवादिपदानां तु अगत्या नानार्थत्वं, स्वर्गेषु वाग्वज्रादीनां शक्यपशुसम्बन्धाभावेन लक्षणानवतारात्। अन्यविरुद्धयोस्तु लक्षणं युक्तं शक्यसम्बन्धात्। ब्राह्मणादन्यस्मिन् क्षत्रियादौ धर्मविरुद्धे वा पापे ब्राह्मणाद्यभावस्य नञ्शक्यस्य सम्बन्धात्, प्रकृते च आख्यातयोगात् नञ् प्रसज्यप्रतिषेध एव न पर्युदासलक्षक इति मन्तव्यम्। यद्वा नञः प्रकृत्या न सम्बन्धः। प्रकृतेः प्रत्ययार्थोपसर्जनत्वात् प्रधानसम्बन्धाच्चाप्रधानानां किन्तु प्रकृत्यर्थनिष्ठेन प्रत्ययार्थेनेष्टसाधनत्वेन सम्बन्धो नञः। इष्टस्य स्वापेक्षया बलवदनिष्टाननुबन्धि यत्तदेव न तात्कालिकसुखमात्रं विषयसंयुक्तत्वाच्च भोगस्यापि इष्टत्वापत्तेः, तथा च "न हन्तव्यः" हननं बलवदनिष्टासाधनत्वे सति इष्टसाधनं न भवतीत्यर्थः। अत्र "हन्तव्यः" इति

यत् स्वसम्बन्धिनोऽभावं बोधयति, अभावबुद्धिश्चौदासीन्यकारणं, सा च दग्धेन्धनाग्निवत् स्वयमेवोपशाम्यति, तस्मात् प्रसक्तक्रियानिवृत्त्यौदासीन्यमेव "ब्राह्मणो न हन्तव्यः" इत्यादिषु प्रतिषेधार्थं मन्यामहे अन्यत्र प्रजापतिव्रतादिभ्यः, तस्मात् पुरुषा-

---

हनने विशिष्टेष्टसाधनत्वं भ्रान्तिप्राप्तमनूद्य नञ् तदभावबोधने बलवदनिष्टसाधनं हननमिति बुद्धिर्भवति, हनने तात्त्विकेष्टसाधनत्वरूपविशेष्यसत्त्वेन विशिष्टाभावबुद्धेर्विशेषणाभावपर्यवसानात्। विशेषणं बलवदनिष्टासाधनत्वमिति तदभावो बलवदनिष्टसाधनत्वं नञर्थ इति पर्यवसन्नं तद्बुद्धिरौदासीन्यपरिपालिकेत्याह॥ अभावेति॥ चोऽप्यर्थः पक्षान्तरद्योती प्रकृत्यर्थाभावबुद्धिवत् प्रत्ययार्थाभावबुद्धिरपीत्यर्थः। बुद्धेः क्षणिकत्वात्तदभावे सत्यौदासीन्यात् प्रच्युतिरूपा हननादौ प्रवृत्तिः स्यात् इति तत्राह॥ सा चेति॥ यथाग्निरिन्धनं दग्ध्वा शाम्यति एवं सा नञर्थाभावबुद्धिः हननादाविष्टसाधनत्वभ्रान्तिमूलं रागेन्धनं दग्ध्वैव शाम्यतीत्यक्षरार्थः, रागनाशे कृते प्रच्युतिरिति भावः। यद्वा रागतः प्राप्ता या क्रिया रागनाशे स्वयमेव शाम्यतीत्यर्थः। परपक्षे तु हननविरोधिक्रिया कार्येत्युक्तेऽपि हननस्येष्टसाधनत्वभ्रान्त्यनिरासात् प्रच्युतिर्दुर्वारा। तस्मात्तदभाव एव नञर्थ इत्युपसंहरति। तस्मादिति॥ भावार्थाभावेन तद्विषयकृत्यभावात् कार्याभावस्य लब्धार्थः। यद्वेत्युक्तपक्षे निवृत्त्युपलक्षितमौदासीन्यं यत्नाद्विशिष्टाभावापन्नमेवेति व्याख्येयं स्वतः सिद्धौदासीन्यस्य नञर्थसाध्यत्वोपादानार्थं निवृत्त्युपलक्षितत्वमिति ध्येयम्। तस्य व्रतमित्यनुष्ठेयक्रियावाचिव्रतशब्देन कार्यमुपक्रम्य "नेक्षेतोद्यन्तमादित्यम्" इति प्रजापतिव्रतमुक्तम्; अत उपक्रमबलात्तत्र नञ् ईक्षणविरोधिसङ्कल्पक्रियालक्षणा। एवमपौरुषेया अधर्म्यादौ नाम धात्वर्थयुक्तस्य नञः प्रतिषेधवाचित्वायोगात् अन्यविरुद्धलक्षकत्वम्। एभ्यः प्रजापतिव्रतादिभ्योऽन्यत्राभावमेव नञर्थं मन्यामहे इत्यर्थः। दुःखाभावफलके नञर्थे सिद्धे निषेधशास्त्राणामपि सिद्धार्थानामपि मानत्वमिति भावः, तर्हि क्रियार्थानामानर्थक्यमिति सूत्रं किं विषयमिति

र्थानुपयोग्युपाख्यानादिभूतार्थवादविषयमानर्थक्याभिधानं द्रष्टव्यम्। यदप्युक्तं कर्त्तव्यविध्यनुप्रवेशमन्तरेण वस्तुमात्रमुच्यमानमनर्थकं स्यात् सप्तद्वीपा वसुमतीत्यादिवदिति तत् परिहृतं, रज्जुरियं नायं सर्प इति वस्तुमात्रकथनेऽपि प्रयोजनस्य दृष्टत्वात्। ननु श्रुतब्रह्मणोऽपि यथापूर्व्वं संसारित्वदर्शनात् न रज्जुस्वरूपकथनवदर्थवत्त्वमित्युक्तम्। अत्रोच्यते। नावगतब्रह्मात्मभावस्य यथापूर्व्वं संसारित्वं शक्यं दर्शयितुं ब्रह्मात्मभावविरोधात्। न हि, शरीराद्यात्माभिमानिनो दुःखभयादिमत्त्वं दृष्टमिति, तस्यैव वेदप्रमाणजनितब्रह्मात्मावगमे तदभिमाननिवृत्तौ तदेव मिथ्याज्ञाननिमित्तं दुःखभयादिमत्त्वं भवतीति शक्यं कल्पयितुम्। न हि; धनिनो गृहस्थस्य धनाभिमानिनो धनापहारनिमित्तं दुःखं दृष्टमिति, तस्यैव प्रव्रजितस्य धनाभिमानरहितस्य तदेव धनापहारनिमित्तं दुःखं भवति। न च कुण्डलिनः कुण्डलित्वाभिमाननिमित्तं सुखं दृष्टमिति तस्यैव कुण्डलवियुक्तस्य कुण्डलित्वाभिमानरहितस्य तदेव कुण्डलित्वनिमित्तं सुखं भवति। तदुक्तं श्रुत्या "अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशत" इति। शरीरे

तत्राह॥ तस्मादिति॥ वेदान्तानां स्वार्थे फलवत्त्वात्प्रामाण्यं तदितरार्थः। यदपीत्यादिभाष्यार्थं श्रवणज्ञानमात्रात् संसारानिवृत्तावपि साक्षात्काराज्जीवत एव सन्निवृत्तप्रपञ्चे सति वेदान्तमानं॥ अत्रोच्यत इत्यादिना॥ ब्रह्माहमिति साक्षात्कारे विरोधादित्यर्थः। तत्त्वविदो जीवन्मुक्तौ मानमाह॥ तदुक्तं श्रुत्येति॥ जीवतोऽशरीरत्वं विरुद्ध-

पतिते अशरीरत्वं स्यात् न जीवत इति चेत्, न, सशरीरत्वस्य मिथ्याज्ञाननिमित्तत्वात्। न ह्यात्मनः शरीरात्माभिमानलक्षणं मिथ्याज्ञानं मुक्त्वा अन्यतः सशरीरत्वं शक्यं कल्पयितुम्। नित्यमशरीरत्वमकर्मनिमित्तत्वादित्यवोचाम। तत्कृतधर्माधर्मनिमित्तं सशरीरत्वमिति चेत् न, शरीरसम्बन्धस्यासिद्धत्वाद्धर्माधर्मयोरात्मकृतत्वासिद्धेः। शरीरसम्बन्धस्य धर्माधर्मयोस्तत्कृतत्वस्य चेतरेतराश्रयत्वप्रसङ्गादन्धपरम्परैषा अनादित्वकल्पना क्रियासमवायाभावाच्चात्मनः कर्तृत्वानुपपत्तेः। सन्निधानमात्रेण राजप्रभृतीनां दृष्टं कर्तृत्वमिति चेन्न। धन-

---

मिति शङ्कते। शरीर इति॥ आत्मनो देहसम्बन्धस्य भ्रान्तिप्रयुक्तत्वात् तत्त्वधिया तन्नाशरूपमशरीरत्वं जीवतो युक्तमित्याह॥ नेत्यादिना॥ असङ्गात्मरूपमशरीरत्वं तत्त्वधिया जीवतो व्यज्यत इत्याह॥ नित्य-मिति॥ देहात्मनोः सम्बन्धः सत्य इति शङ्कते॥ तत्कृतेति॥ तत्रा-शरीरं कार्य्यापेक्षेति भावः। आत्मनः शरीरसम्बन्धे जाते धर्म्माधर्म्मोत्पत्तिः, तस्यां सत्यां सम्बन्धजन्मेत्यन्योन्याश्रयादेकस्यासिद्धा द्वितीयस्यासिद्धिः स्यादिति परिहरति॥ नेत्यादिना॥ नन्वेतद्देहजन्यधर्म्माधर्म्मकर्म्मण एतद्देहसम्बन्धहेतुत्वे स्यादन्योन्याश्रयः, पूर्व्वदेहकर्म्मणा एतद्देहसम्बन्धोत्पत्तिः, पूर्व्वदेहस्य तत्पूर्व्वदेहकर्म्मणा एतद्देहसम्बन्धोत्पत्तिः, पूर्व्वदेहस्य पूर्व्वदेहकृतकर्म्मणा इति बीजाङ्कुरवदनादित्वान्नायं दोष इत्यत आह॥ अन्धेति॥ अप्रामाणिकीत्यर्थः। न हि बीजादङ्कुरः ततो बीजान्तरञ्च यथा प्रत्यक्षेण दृश्यते तद्वदात्मनो देहसम्बन्धः पूर्व्वकर्म्मकृतः प्रत्यक्षः, नाप्यस्ति कश्चिदागमः प्रत्युतासङ्गो हीत्यादिः श्रुतिः सर्व्वकर्तृत्वं वारयतीति भावः। तत्र युक्तिमाह॥ क्रियेति॥ कूटस्थस्य क्रियायोगान्न कर्तृत्वमित्यर्थः। ननु निष्क्रियस्यापि कारकसन्निधिना कर्तृत्वमिति शङ्कां दृष्टान्तवैषम्येण निरस्यति॥ नेति॥ राजादीनां स्व-क्रीतभृत्यकार्य्ये कर्तृत्वं युक्तं नात्मन इत्यर्थः। देहकर्म्मणोरविद्याभूमौ

दानाद्युपार्जितभृत्यसम्बन्धित्वात्मनो वा कर्तृत्वोपपत्तेर्न स्वात्मन
धनदानादिवच्छरीरादिभिः स्वस्वामिसम्बन्धनिमित्तं किं-चित्कृत्यं कल्पयितुम्। मिथ्याभिमानस्तु प्रत्ययः सम्बन्धहेतुः। एतेन यजमानस्यात्मनो व्याख्यातम्। अत्राहुः, देहादिव्यतिरिक्तस्यात्मन आत्मीये देहादावभिमानो गौणो न मिथ्येति न। प्रसिद्धवस्तुभेदस्य गौणत्वमुख्यत्वप्रसिद्धेः। यस्य हि प्रसिद्धो वस्तुभेदो यथा केसरादिमानाकृतिविशेषोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां सिंहशब्दप्रत्ययभाङ्मुख्योऽन्यः प्रसिद्धस्ततश्चान्यः पुरुषः प्रायिकैः क्रौर्यशौर्यादिभिः सिंहगुणैः सम्पन्नः सिद्धः, तस्य पुरुषे सिंह-शब्दप्रत्ययौ गौणौ भवतः नाप्रसिद्धवस्तुभेदस्य तस्य त्वन्यत्रा-न्यशब्दप्रत्ययौ भ्रान्तिनिमित्तावेव भवतः, न गौणौ। यथा मन्दान्धकारे "स्थाणुरयं" इत्यगृह्यमाणविशेषे पुरुषशब्दप्र-त्ययौ स्थाणुविषयौ। यथा वा, शुक्तिकायामकस्मात् "रजत-

---

बीजाङ्कुरवद्दायवर्तमानयोरात्मना सम्बन्धो भ्रान्तिकृत एवे[illegible]॥ कि-च्येति॥ ननु "अजेन" इति विध्यनुपपत्त्यात्मनः कर्तृत्वमेष्टव्यमिति तत्राह॥ एतेनेति॥ भ्रान्तिकृतेन देहादिसम्बन्धेन यागादिकर्तृत्व-माभ्युपगमो व्याख्यातमित्यर्थः॥ अत्राहुः॥ प्राभाकरा इत्यर्थः॥ भ्रान्त्य-भावाद्देहसम्बन्धादिकं सत्यमिति भावः भेदज्ञानाभावात् गौण इत्याह॥ नेति॥ प्रसिद्धो ज्ञातो वस्तुनोर्भेदो येन तस्य गौणमुख्यज्ञानाश्रयत्वप्र-सिद्धेरित्यर्थः। यस्य तस्य पुरुषे गौणौ भवत इत्यन्वयः। शौर्यादि-गुणविषयावित्यर्थः॥ तस्य त्विति॥ भेदज्ञानशून्यस्य पुंस इत्यर्थः शब्द-प्रत्ययाविति॥ शब्दः शब्दबोधश्चेत्यर्थः संशयमूलौ तावुदाहरति॥ यथा मन्देति॥ यदा संशयमूलयोर्न गौणत्वं तदा भ्रान्तिमूलयोः किं वाच्य-मित्याह॥ यथा वेति॥ अकस्मादिति॥ अतर्कितादृष्टादिना संस्का-रोद्बोधे सतीत्यर्थः। निरूपणव्यापारेण पुरुषाणां विनेत्यर्थः। देहादिव्यति-

मिदं” इति निश्चितशब्दप्रत्ययौ तद्देहादिसङ्घातेऽहमिति निरुपचारेण शब्दप्रत्ययावात्मानात्मविवेकेनोत्पद्यमानौ कथं गौणौ शक्यौ वदितुम्। आत्मानात्मविवेकिनामपि पण्डितानामजाविपालानामिवाविविक्तौ शब्दप्रत्ययौ भवतः। तस्माद्देहादिव्यतिरिक्तात्मास्तित्ववादिनां देहादावहंप्रत्ययो मिथ्यैव न गौणः, तस्मान्मिथ्याप्रत्ययनिमित्तत्वात् सशरीरत्वस्य सिद्धं जीवतोऽपि विदुषोऽशरीरत्वम्। तथा च ब्रह्मविद्विषया श्रुतिस्तद्यथा “अहिनिर्लयनी वल्मीके मृतप्रत्यस्ता शयीतैवमेवेदं शरीरं शेते अथायमशरीरोऽमृतः प्राणो ब्रह्मैव तेज एव” इति। “सचक्षुरचक्षुरिव सकर्णोऽकर्ण इव सवागवागिव समना अमना इव सप्राणोऽप्राण इव” इति च। स्मृतिरपि च “स्थितप्रज्ञस्य का भाषा” इत्याद्या स्थितप्रज्ञलक्षणान्याचक्षाणा विदुषः सर्वप्रवृत्त्यसम्बन्धं दर्शयति। तस्मान्नावगतब्रह्मात्मभावस्य यथापूर्वं संसारित्वम्। यस्य तु यथापूर्वं संसारित्वं नासाववगत

रिक्तात्मास्तित्ववादिनामिति, देहात्मवादिनान्तु नैवाभिमान इति भावः। जीवन्मुक्तौ प्रमाणमाह॥ तथा चेति॥ तत्र जीवन्मुक्तस्य देहे यथा दृष्टान्तः। अहिनिर्लयनी सर्पत्वक् वल्मीकादौ प्रत्यस्ता निक्षिप्ता मृतसर्पवत् त्यक्ताभिमाना वर्त्तते, एवमिदं विदुषा त्यक्ताभिमानं शरीरं तिष्ठति। अथ तथा त्वचा निर्मुक्तसर्पवदेवायं देहस्थोऽशरीरः, विदुषो देहसर्पस्य त्वचीवाभिमानाभावादशरीरत्वादमृतः प्राणितीति प्राणो जीवन्नपि ब्रह्मैव किं तद्ब्रह्म तेजः स्वयं ज्योतिरानन्दरूपैकरसः, वस्तुतोऽचक्षुरपि बाधितचक्षुराद्यनुवृत्त्या सचक्षुरिवेत्यादि योज्यम्॥ इत्यनवद्यमिति॥ ब्रह्मात्मज्ञानान्मुक्तिलाभात् सिद्धं वेदान्तानां प्रामाण्यं

ब्रह्मात्मभाव इत्यनवद्यम्। यत्तु पुनरुक्तं श्रवणात् पराचीनयोर्मनननिदिध्यासनयोर्दर्शनाद्विधिशेषत्वं ब्रह्मणो न स्वरूपपर्यवसायित्वमिति, न, अवगत्यर्थत्वात् मनननिदिध्यासनयोः। यदि ह्यवगतं ब्रह्मान्यत्र विनियुज्येत भवेत् तदा विधिशेषत्वम्। न तु तदस्ति, मनननिदिध्यासनयोरपि श्रवणवदवगत्यर्थत्वात्। तस्मान्न प्रतिपत्तिविधिविषयतया शास्त्रप्रमाणकत्वं ब्रह्मणः सम्भवतीत्यतः स्वतन्त्रमेव ब्रह्म शास्त्रप्रमाणकं वेदान्त-

---

हितशासनाच्छास्त्रत्वञ्च निर्दोषतया स्थितमित्यर्थः। ब्रह्मज्ञानमुद्दिश्य श्रवणवन्मनननिदिध्यासनयोरप्यवान्तरवाक्यभेदेन विध्यङ्गीकाराद् ब्रह्मणो विधिशेषत्वमुद्दिश्य ज्ञानलभ्यतया प्राधान्यादित्याह॥ नेति॥ श्रवणं ज्ञानकरणवेदान्तगोचरत्वात् प्रधानं मनननिदिध्यासनयोः प्रमेयगोचरत्वात्तदङ्गत्वं नियमादृष्टस्य ज्ञाने उपयोगः सर्वापेक्षान्यायादिति मन्तव्यम्। तर्हि ज्ञाने विधिः किमिति त्यक्तस्तत्राह॥ यदि हीति॥ यदि ज्ञाने विधिमङ्गीकृत्य वेदान्तैरवगतं ब्रह्म विधेय सत्यादिवाक्यैर्ज्ञानेनाज्ञाननिवृत्तिरूपफललाभे सतीत्यर्थः ज्ञाने कर्म कारकत्वेन विनियुज्येत तदा विधिशेषत्वं स्यात्। न त्ववगतस्य विनियुक्तत्वमस्ति, ज्ञानावगत्या फललाभे विध्ययोगादित्यर्थः॥ तस्माद्विध्यसम्भवात्। अतः शेषत्वासम्भवात्॥ सूत्रं योजयति॥ स्वतन्त्रमिति॥ एवञ्च सतीति। रावधारणे उक्तरीत्या ब्रह्मणः स्वातन्त्र्ये सत्येव भगवतो व्यासस्य पृथक्शास्त्रकृतिर्युक्ता, धर्मविलक्षणप्रमेयलाभात् वेदान्तानां कार्यपरत्वे तु प्रमेयाभेदान्न युक्तेत्यर्थः। ननु मानसधर्मविचारार्थं पृथगारम्भ इत्याशङ्क्याह॥ आरभ्यमाणञ्चेति॥ अथ बाह्यसाधनधर्मविचारानन्तरम् अतो बाह्यधर्मस्य शुद्धिद्वारा मानसोपासना धर्महेतुत्वात् परिशिष्टो मानसधर्मो जिज्ञास्य इति सूत्रं स्यादित्यत्र दृष्टान्तमाह॥ यथेति॥ तृतीयाध्याये श्रुत्यादिभिः शेषशेषित्वनिर्णयानन्तरं शेषिणा शेषस्य प्रयोगसम्भवात् कः क्रतुशेषः को वा पुरुषशेष इति जिज्ञास्यत इत्यर्थः। एवमारब्धेन नेत्यारब्धं तस्मादवान्तरधर्मार्थमारब्धं इत्ययुक्तमिति भावः। स्वमते सूत्रानु-

वाक्यसमन्वयादिति सिद्धम्। एवञ्च सत्यथातो ब्रह्मजिज्ञासेति शास्त्रारम्भ उपपद्यते। प्रतिपत्तिविधिपरत्वे हि अथातो धर्मजिज्ञासेत्येवारब्धत्वान्न पृथक्शास्त्रमारभ्येत, आरभ्यमाणं चैवं आरभ्येत अथातः परिशिष्टधर्मजिज्ञासेत्यथातः क्रत्वर्थपुरुषार्थयोर्जिज्ञासेतिवत्। ब्रह्मात्मैक्यावगतिस्त्वप्रतिज्ञातेति, तदर्थो युक्तः शास्त्रारम्भोऽथातो ब्रह्मजिज्ञासेति। तस्मादहं ब्रह्मास्मीत्येतदवसाना एव सर्व्वे विधयः सर्व्वाणि चेतराणि प्रमाणानि। न ह्यहेयानुपादेयाद्वैतात्मावगतौ निर्विषयाण्यप्रमातृकाणि प्रमाणानि भवितुमर्हन्तीति। अपि चाहुः।

"गौणमिथ्यात्मनोऽसत्त्वे पुत्रदेहादिबाधनात्।
सत् ब्रह्माहमित्येवंबोधे कार्य्यं कथं भवेत्॥
अन्वेष्टव्यात्मविज्ञानात् प्राक् प्रमातृत्वमात्मनः।
अन्विष्टः स्यात् प्रमातैव पाप्मदोषादिवर्जितः॥
देहात्मप्रत्ययो यद्वत् प्रमाणत्वेन कल्पितः।
लौकिकं तद्वदेवेदं प्रमाणं त्वात्मनिश्चयात्" इति॥

चतुःसूत्री समाप्ता॥

गुणत्वमस्तीत्याह॥ अप्रतीति॥ जैमिनिना ब्रह्म न विचारितमिति तज्ज्ञानाय पृथक्सूत्रणं युक्तमित्यर्थः। वेदान्तैर्यद्यद्वैतं तर्हि द्वैतसापेक्षविध्यादीनां का गतिरित्याशङ्क्य ज्ञानात् प्रागेव तेषां प्रामाण्यं न पश्चादित्याह॥ तस्मादिति॥ ज्ञानस्य प्रमेयप्रमातृत्वबाधकत्वादित्यर्थः। ब्रह्म न कार्य्यशेषः तद्बोधात् प्रागेव सर्व्वव्यवहार इत्यत्र ब्रह्मविदां गाथामुदाहरति॥ अपि चेति॥ सदबाधितं ब्रह्म पूर्णमात्मा विषयाभावादसत् इति सर्वेषाम-

एवं तावद्वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मात्मावगतिप्रयोजनानां ब्रह्मात्मनि तात्पर्येण समन्वितानामन्तरेणापि कार्यानुप्रवेशं ब्रह्मणि पर्यवसानमुक्तम्। ब्रह्म च सर्वज्ञं सर्वशक्ति जगदुत्पत्तिस्थितिनाशकारणमित्युक्तम्। सांख्यादयस्तु परिनिष्ठितं वस्तु प्रमा

हमित्यात्मबोधे जाते सति पुत्रदेहादेः स्वत्वबाधनात् कर्तृत्वाभावनिश्चयात् पुत्रदारादिभिरहमिति स्वीयदुःखसुखाभ्यामहमिति गौणात्माभिमानस्य "नरोऽहं कर्त्ता मूढः" इति मिथ्यात्माभिमानस्य च सर्वव्यवहारहेतोरसत्त्वे कार्यं विधिनिषेधादिव्यवहारः कथं भवेत्, हेत्वभावान्न कथञ्चिद्भवेदित्यर्थः। नन्वहं ब्रह्मेति बोधो बाधितः, कर्तृत्वस्य प्रमातुः ब्रह्मत्वायोगादित्याशङ्क्य, प्रमातृत्वस्यात्मज्ञानात् प्राक् कल्पितत्वात् अत्यन्ताबाध इत्याह॥ अन्वेष्टव्य इति॥ "य आत्मापहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोकः सोऽन्वेष्टव्यः" इति श्रुतेः ज्ञातव्यपरमात्मविज्ञानात् प्रागेवात्मनोऽविद्यावतो प्रमातृत्वं, प्रमातैव ज्ञातः सन् पाप्मरागद्वेषमरणादिवर्जितः परमात्मा स्यादित्यर्थः। प्रमातृत्वस्य कल्पितत्वे तदाश्रितानां प्रमाणानां प्रामाण्यं कथमित्यत आह॥ देहेति॥ यथा देहात्मप्रत्ययः कल्पितो भ्रमोऽपि व्यवहाराङ्गतया मानत्वेनेष्यते वैदिकैः, लौकिकप्रत्यक्षादिकमात्मबोधावधि व्यवहारकाले बाधाभावात् व्यावहारिकप्रामाण्यमिष्यतां, वेदान्तानां तु कालत्रयाबाध्यबोधितत्वात् तत्त्वावेदकप्रामाण्यमिति तु शब्दार्थः॥ आत्मनिश्चयात्॥ आत्मनिश्चयादित्याद्युपादायाम्। प्रमातृत्वस्य कल्पितत्वेऽपि विषयाबाधात् प्रामाण्यमिति भावः।

"रामनाम्नि परे धाम्नि कृत्स्नाम्नाय समन्वयः।
कार्य्यतात्पर्यबाधेन साधितः गुरुसद्गुरवे" ॥

समन्वयाधिकरणमवान्तरपादसमाप्तिश्च ॥ ४ ॥ सांख्यादयस्त्विति ॥ भवतु सिद्धे वेदान्तानां समन्वयः, तथापि प्रधानादावपि ब्रह्मणि शक्तिप्रयोगात् कूटस्थत्वेन अविकारिणः कारणत्वायोगाच्च न समन्वयः, किन्तु सर्गाद्यं कार्यं जडप्रकृतिकं कार्यत्वात् घटवत् इत्यनुमानगम्ये त्रिगुणे

णान्तरगम्यमेवेति मन्यमानाः प्रधानादीनि कारणान्तराण्यनुमिमानास्तत्परतयैव वेदान्तवाक्यानि योजयन्ति । सर्वेष्वेव तु वेदान्तवाक्येषु सृष्टिविषयेष्वनुमानेनैव कार्येण कारणं लिलक्षयिषितम् । प्रधानपुरुषसंयोगा नित्यानुमेया इति साङ्ख्या मन्यन्ते । काणादास्त्वेतेभ्य एव वाक्येभ्य ईश्वरं निमित्तकारणमनुमिमते, अणूंश्च समवायिकारणम् । एवमन्येऽपि तार्किका वाक्याभासयुक्त्याभासावष्टम्भाः पूर्वपक्षवादिन इहोत्तिष्ठन्ते । तत्र पदवाक्यप्रमाणज्ञेनाचार्येण वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मावगतिपरत्वप्रदर्शनाय वाक्याभासयुक्त्याभासप्रतिपत्तयः पूर्वपक्षीकृत्य निराक्रियन्ते । तत्र साङ्ख्याः प्रधानं त्रिगुणमचेतनं जगतः

प्रधाने समन्वय इत्याक्षिपन्तीत्यर्थः । सिद्धं मानान्तरगम्यमेवेत्यत्र हेतुः शक्तिग्रहार्थः, अत एव प्रधानादावनुमानोपस्थिते शक्तिग्रहसम्भवात् तत्परतया वाक्यानि योजयन्तीत्युक्तम् । किञ्च "तेजसा सोम्य शुङ्गेन सन्मूलमन्विच्छ" इत्याद्याः श्रुतयः । शुङ्गेन लिङ्गेन कारणस्य सतो-ऽन्वेषणं दर्शयन्तो मानान्तरसिद्धमेव जगत्कारणं वदन्तीत्याह॥ सर्वे-ष्विति ॥ नन्वतीन्द्रियत्वेन प्रधानादेर्व्याप्तिग्रहायोगात् कथमनुमानं तत्राह ॥ प्रधानेति ॥ यत्कार्यं तत्सगुणप्रकृतिकं यथा घटः, यच्चाङ्गं तच्चे-तनसंबद्धं यथा रथादिरिति सामान्यतो दृष्टानुमानगम्याः प्रधानपुरुष-संयोगा इत्यर्थः । [illegible] कारणत्वविरोधिमतान्तरमाह ॥ काणादास्त्विति ॥ सृष्टिवाक्येभ्य एव परार्थानुमानरूपेभ्यो यत्कार्यं तत् सकर्तृकमिति । ईश्वरं कर्तारं परमाणूंश्च यत्कार्यद्रव्यं तत् स्वन्यूनपरिमाणद्रव्यारब्धमित्यनुमिमत इत्यर्थः । अन्येऽपि बौद्धादयः 'असद्वा इदमग्र आसीत्" इत्यादिवाक्याभासः । यद्वस्तु तत्क्षणावसानं यथा दीप इति युक्त्याभासः । एवं वादिविप्रतिपत्तिशङ्कायां तन्निरासायो-त्तरग्रन्थसन्दर्भमवतारयति ॥ तत्रेति । वादिविवादे सतीत्यर्थः ॥ व्याक-रणमीमांसान्यायनिपुणत्वात् पदवाक्यप्रमाणज्ञत्वं ब्रह्म जगत्कारणं तच्चेतन-

कारणमिति मन्यमाना आहुः "यानि वेदान्तवाक्यानि सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेर्ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं प्रदर्शयन्ति, इत्यवोचस्तानि प्रधानकारणपक्षेऽपि योजयितुं शक्यन्ते । सर्वशक्तित्वं तावत् प्रधानस्यापि स्वविकारविषयमुपपद्यते, एवं सर्वज्ञत्वमुपपद्यते । कथम् । यत्तु ज्ञानं मन्यसे स सत्त्वधर्मः "सत्त्वात् सञ्जायते ज्ञानम्" इति स्मृतेः । तेन च सत्त्वधर्मेण ज्ञानेन कार्यकारणवन्तः पुरुषाः सर्वज्ञा योगिनः प्रसिद्धाः, सत्त्वस्य हि निरतिशयोत्कर्षे सर्वज्ञत्वं प्रसिद्धम् । न च केवलस्याकार्यकारणस्य पुरुषस्योपलब्धिमात्रस्य सर्वज्ञत्वं किञ्चिज्ज्ञत्वं वा कल्पयितुं शक्यं, त्रिगुणत्वात्तु प्रधानस्य सर्वज्ञानकारणभूतं सत्त्वं प्रधानावस्थायामपि विद्यते, इति प्रधानस्याचेतनस्यैव सतः सर्वज्ञत्वमुपचर्यते वेदान्तवाक्येषु । अवश्यञ्च त्वयापि सर्वज्ञं ब्रह्माभ्युपगच्छता सर्वज्ञानशक्तिमत्त्वेनैव सर्वज्ञत्वमभ्युपगन्तव्यम् । न हि सर्वविषयं ज्ञानं कुर्वदेव ब्रह्म वर्त्तते । तथा हि

अचेतनं चेति ईक्षणस्य मुख्यगौणत्वाभ्यां संशये पूर्वपक्षमाह ॥ तत्र साङ्ख्या इति ॥ अपिशब्दावेवकारार्थौ च देवेत्यादिसच्छब्दलिङ्गवाक्यानां प्रधानपरत्वनिरासेन ब्रह्मपरत्वोक्तेः श्रुत्यादिसङ्गतयः । पूर्वपक्षे जीवस्य प्रधानैक्योपास्तिः सिद्धान्ते ब्रह्मैक्यज्ञानमिति विवेकः । अचेतनसत्त्वस्यैव सर्वज्ञत्वं, न चेतनस्येत्याह ॥ तेन च सत्त्वधर्मेणेति ॥ न केवलस्येति ज्ञानस्य सत्त्वधर्मत्वात् निर्लेपपुरुषस्याकार्यत्वाच्चिन्मात्रस्य न सर्वज्ञानकर्तृत्वमित्यर्थः । ननु गुणानां साम्यावस्थायां सत्त्वस्योत्कर्षाभावात् कथं सर्वज्ञतेत्याह ॥ त्रिगुणत्वादिति ॥ अतो गुणा एव प्रधानं तस्य साम्यावस्था तदभेदात् प्रधानमित्युच्यते ॥ तदवस्थायामपि ॥ प्रलये सर्वज्ञानशक्तिमत्त्वरूपं सर्वज्ञत्वमक्षतमित्यर्थः । ननु मया किमिति शक्तिमत्त्वरूपं गौणं सर्वज्ञत्वमङ्गीकार्यमिति तत्राह ॥ न हीति ॥ अनित्य-

ज्ञानस्य नित्यत्वे ज्ञानक्रियां प्रति स्वातन्त्र्यं ब्रह्मणो हीयेत। अथानित्यं तदिति ज्ञानक्रियाया उपरमे उपरमेतापि ब्रह्म। तदा सर्वज्ञानशक्तिमत्त्वेनैव सर्वज्ञत्वमापतति। अपि च प्रागुत्पत्तेः सर्वकारकशून्यं ब्रह्मेष्यते त्वया। न च ज्ञानसाधनानां शरीरेन्द्रियादीनामभावे ज्ञानोत्पत्तिः कस्यचिदुपपन्ना। अपि च प्रधानस्यानेकात्मकस्य परिणामसम्भवात् कारणत्वोपपत्तिः मृदादिवत् नासंहतस्यैकात्मकस्य ब्रह्मणः" इत्येवं प्राप्ते इदं सूत्रमारभते॥

ईक्षतेर्नाशब्दम्॥ ५॥

न साङ्ख्यपरिकल्पितमचेतनं प्रधानं जगतः कारणं शक्यं वेदान्तेष्वाश्रयितुम्। अशब्दं हि तत्। कथमशब्दम्। ईक्षतेः ईक्षितृत्वश्रवणात् कारणस्य। कथम्। एवं हि श्रूयते "सदेव सौम्येदमग्र आसीत्" "एकमेवाद्वितीयं" इत्युपक्रम्य "तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय" इति "तत्तेजोऽसृजत" इति तत्रेदं शब्दवाच्यं नामरूपव्याकृतं जगत् प्रागुत्पत्तेः सदात्मनावधार्य तस्यैव प्रकृतस्य सच्छब्दवाच्यस्येक्षणपूर्वकं तेजःप्रभृतेः स्रष्टृत्वं दर्शयति। तथा चान्यत्र "आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसी-

---

ज्ञानस्य प्रलये नाशात् शक्तिरूपं वाच्यं कारकाभावाच्चेत्याह। अपि चेति॥ ब्रह्मणः कारणत्वं श्रुतिपादे समर्थ्यते प्रधानादेः कारणत्वं तर्कपादे युक्तिभिर्निरस्यति। अधुना तु श्रुत्या निरस्यति॥ ईक्षतेर्नाशब्दमिति॥ ईक्षणश्रवणात् वेदशब्दावाच्यमशब्दं प्रधानम्। अशब्दत्वाच्च कारणमिति सूत्रयोजना। तत् सच्छब्दवाच्यं कारणमेवात ईक्षणमेवाह॥ बह्विति॥ बहुप्रपञ्चरूपेण स्थित्यर्थमहमेवोपादानतया कार्या-

थान्यत् क्वचिच्च तमिषत् स ऐक्षत लोकान्नु सृजा इति" "स इमाँल्लोकानसृजत" इति ईक्षापूर्विकामेव सृष्टिमाचष्टे। क्वचिच्च षोडशकलं पुरुषं प्रस्तुत्याह "स ईक्षाञ्चक्रे स प्राणमसृजत" इति। ईक्षतेरिति च धात्वर्थनिर्देशोऽभिप्रेतः यजतेरितिवत् न धातुनिर्देशः। तेन "यः सर्वज्ञः सर्ववित् यस्य ज्ञानमयं तपः तस्मादेतद्ब्रह्म नामरूपमन्नञ्च जायते" इत्येवमादीन्यपि सर्वज्ञेश्वरकारणपराणि वाक्यानि उदाहर्त्तव्यानि। यत्तु उक्तं सत्त्वधर्मेण ज्ञानेन सर्वज्ञं प्रधानं भविष्यतीति, तन्नोपपद्यते। न हि प्रधानावस्थायां गुणसाम्यात् सत्त्वधर्मो ज्ञानं सम्भवति। ननूक्तं सर्वज्ञानशक्तिमत्त्वेन सर्वज्ञं भविष्यतीति। तदपि नोपपद्यते। यदि गुणसाम्ये सति सत्त्वव्यपाश्रयां ज्ञानशक्तिमाश्रित्य सर्वज्ञं प्रधानमुच्येत कामं

भेदाज्जनिष्यामीत्याह॥ प्रेति। एवं तत् ईक्षित्वा आकाशं वायुञ्च सृष्ट्वा तेजः सृष्टवदित्याह॥ तदिति॥ षोडशकलं पुरुषं प्रस्तुत्येति यावत्। "स जीवाभिन्नः परमात्मा" "प्राणमसृजत प्राणाच्छ्रद्धां खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवीन्द्रियं मनोऽन्नमन्नाद्वीर्यं तपो मन्त्राः कर्म लोकाः लोकेषु नाम च" इत्युक्ताः षोडशकलाः, ननु इक्श्तिपौ धातुनिर्देशे इति कात्यायनस्मरणादीक्षतेरिति पदेन श्तिबन्तेन धातुरुच्यते। तेन धात्वर्थ ईक्षणं कथं व्याख्यायत इत्याशङ्क्य लक्षणयेत्याह॥ ईक्षतेरिति चेति॥ इति कर्त्तव्यताविधेर्यजतेः पूर्वत्वमिति जैमिनिसूत्रे यथा यजतिपदेन लक्षणया धात्वर्थो याग उच्यते तद्वदिहापीत्यर्थः। सौर्यादि-विकृतियागस्याङ्गानामविधानात् पूर्ववत्त्वं दर्शादिप्रकृतिवदङ्गवत्त्वमिति सूत्रार्थः। धात्वर्थनिर्देशेन साधनमाह॥ तेनेति॥ सामान्यतः सर्वज्ञो विशेषतः सर्वविदिति भेदः। ज्ञानमीक्षणमेव तपः। तपस्विनः फलमाह॥ तस्मादिति॥ एतत्कार्यं हिरण्याख्यं ब्रह्म। केवलसत्त्वधर्मज्ञान-त्वमङ्गीकृत्य प्रधानस्य सर्वज्ञत्वं निरस्तम्। सम्प्रति न केवलसत्त्व-

रजस्तमोव्यपाश्रयामपि ज्ञानप्रतिबन्धकशक्तिमाश्रित्य किञ्चिज्ज्ञ-मुच्यते। अपि च नासाक्षिका सत्त्ववृत्तिर्जानातिनाभि-धीयते। न चाचेतनस्य प्रधानस्य साक्षित्वमस्ति। तस्मादनुप-पन्नं प्रधानस्य सर्वज्ञत्वम्। योगिनान्तु चेतनत्वात् सत्त्वोत्कर्ष-निमित्तं सर्वज्ञत्वमुपपन्नमित्यनुदाहरणम्। अथ पुनः साक्षि-निमित्तमीक्षितृत्वं प्रधानस्य कल्प्येत यथाग्निनिमित्तमयःपि-ण्डादेर्दग्धृत्वम्। तथा सति यन्निमित्तमीक्षितृत्वं प्रधानस्य तदेव सर्वज्ञं मुख्यं ब्रह्म जगतः कारणमिति युक्तम्। यत्पुनरुक्तं ब्रह्मणोऽपि न मुख्यं सर्वज्ञत्वमुपपद्यते, नित्यज्ञानक्रियत्वे ज्ञा-नक्रियां प्रति स्वातन्त्र्यासम्भवादित्यत्रोच्यते। इदं तावद्भवान् प्रष्टव्यः कथं नित्यज्ञानक्रियत्वे सर्वज्ञत्वहानिरिति, यस्य हि सर्वविषयावभासनक्षमं ज्ञानं नित्यमस्ति सोऽसर्वज्ञ इति विप्र-तिषिद्धं, अनित्यत्वे हि ज्ञानस्य कदाचित् जानाति कदाचिन्न जानाति, इत्यसर्वज्ञत्वमपि स्यात्, नासौ ज्ञाननित्यत्वे दोषो-ऽस्ति। ज्ञाननित्यत्वे ज्ञानविषयः स्वातन्त्र्यव्यपदेशो नोपपद्यत इति चेत्, न प्रततौष्ण्यप्रकाशेऽपि सवितरि दहति प्रकाशयति, इति स्वातन्त्र्यव्यपदेशदर्शनात्। ननु सवितुर्दाह्यप्रकाश्यसंयोगे सति दहति प्रकाशयतीति व्यपदेशः स्यात्, न तु ब्रह्मणः प्रागु-

---

ज्ञानशब्दार्थः किन्तु साक्षिबोधविषया वृत्तिर्विषयबोधो वा ज्ञानम्। तदाश्रयस्य प्रधानस्य नास्तीत्याह। अपि चेति॥ साक्षित्वमपि तेनोक्त-ज्ञानकर्तृत्वं स्यादिति चेत्। ननु सत्त्वप्रकर्षसमावेशेन योगिनां सर्वज्ञत्वदृष्ट-त्वात् आह। योगिनामिति॥ ईश्वरस्याप्यनुमतमाह। अथेति॥ सर्वज्ञत्वं नाम सर्वविषयज्ञानवत्त्वं न ज्ञानकर्तृत्वं ज्ञानस्य कृतकत्वाभावा-दिति बुद्धिं कृत्वा पृच्छति॥ इदं तावदिति॥ यस्य ज्ञानमिति यस्य-

त्पत्तेर्ज्ञानकर्मसंयोगोऽस्तीति विषमो दृष्टान्तः। नासत्यपि कर्मणि सविता प्रकाशते इति कर्तृत्वव्यपदेशदर्शनादेवमसत्यपि ज्ञानकर्मणि ब्रह्मणस्तदैक्षतेति कर्तृत्वव्यपदेशोपपत्तेर्न वैषम्यं कर्मापेक्षायां तु ब्रह्मणि ईक्षितृत्वश्रुतयः सुतरामुपपन्नाः, किं पुनस्तत्कर्म यत् प्रागुत्पत्तेरीश्वरज्ञानस्य विषयीभवति इति। तत्त्वान्यत्वाभ्यामनिर्वचनीये नामरूपे अव्याकृते व्याचिकीर्षिते इति ब्रूमः यत् प्रसादाद्धि योगिनामप्यतीतानागतविषयं प्रत्यक्षं ज्ञानमिच्छन्ति योगशास्त्रविदः किमु वक्तव्यं तस्य नित्यसिद्धस्येश्वरस्य सृष्टिस्थितिसंहृतिविषयं नित्यज्ञानं भवतीति। यदप्युक्तं प्रागुत्पत्तेर्ब्रह्मणः शरीरादिसम्बन्धमन्तरेणेक्षितृत्वमनुपपन्नमिति, न तच्चोद्यमवतरति सवितृप्रकाशवद्ब्रह्मणो

साधुत्वं सूचयते। ज्ञानमित्यत्र इति॥ नित्यस्यापि ज्ञानस्य तत्तद्विषयावच्छिन्नत्वेन जन्यत्वरूपाभेदं कल्पयित्वा कार्यत्वोपचारात्तदाश्रयत्वकर्तृत्वव्यपदेशः साधुरिति। दृष्टान्तमाह॥ न प्रततेति॥ असत्यपीति;। कर्मण्यपि अविवक्षितेऽपि, ननु प्रकाशतेरकर्मकत्वात् सविता प्रकाशते इति प्रतियोगेऽपि जानातेः सकर्मकत्वात् कर्माभावे तदैक्षतेत्ययुक्तम् इति तत्राह॥ कर्मापेक्षायामिति॥ कर्माविवक्षायामपि प्रकाशरूपे सवितरि प्रकाशत इति कथञ्चित् प्रकाशक्रियाश्रयत्वेन कर्तृत्वोपचारवदिहात्मन्यपि चिद्रूपेण कर्तृत्वोपचारान्न वैषम्यमित्युक्तं पूर्वम्। अधुना तु कुम्भकारस्य स्वोपाध्यन्तःकरणवृत्तिरूपेक्षणवदीश्वरस्यापि स्वोपाध्यविद्यायाः विविधसृष्टिसंस्कारायाः प्रलयावसानेऽभ्युद्भूतसंस्कारायाः सर्गोन्मुखः कश्चित् परिणामः तस्यां सूक्ष्मरूपेण निलीनसर्वकार्यविषयकम् ईक्षणं तस्य कार्यत्वात् कर्मसद्भावाच्च तत्कर्तृत्वं मुख्यमिति द्योतयति। सुतरामिति॥ ननु मायोपाधिकनित्यचिन्मात्रस्येश्वरस्य ज्ञानं प्रति मुख्यं कर्तृत्वं तत्स्वभावादिति चेत्। न। कार्याश्रयत्वमात्रत एव कर्तृत्वादीश्वरस्यापि

ज्ञानस्वरूपनित्यत्वेन ज्ञानसाधनापेक्षानुपपत्तेः। अपि चाविद्यादिमतः संसारिणः शरीराद्यपेक्षा ज्ञानोत्पत्तिः स्यात् न ज्ञानप्रतिबन्धकारणरहितस्येश्वरस्य। मन्त्रौ चेमावीश्वरस्य शरीराद्यनपेक्षतामनावरणज्ञानतां च दर्शयतः।

"न तस्य कार्यं करणञ्च विद्यते
न तत् समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते।
पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते
स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च" ॥ इति ॥
"अपाणिपादो जवनो ग्रहीता
पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः।
स वेत्ति वेद्यं न च तस्य वेत्ता
तमाहुरग्र्यं पुरुषं महान्तम्" ॥ इति च ॥

ईश्वरस्यानुकूलनित्यज्ञानवत्त्वात्। न च नित्यज्ञानेनैव कर्तृत्वनिर्वाहात् किमीक्षणेनेति वाच्यम्। वाक्यादेरेव शब्दव्यवहारवत्त्वात् किमाकारेणे-क्षतिप्रसङ्गात्, अतः श्रुतस्रष्टृत्वादिकारणत्वेनाकाशादेर्दृष्टेर्नित्यज्ञानत्व-त्वेन श्रुतमीक्षणमाकाशादिहेतुत्वेनाङ्गीकार्यमित्यर्थः। अव्याकृते सू-क्ष्मात्मना स्थिते व्याकर्तुं स्थूलीकर्तुमिष्टे इत्यर्थः। अस्यात्मका-र्योपरम्भे चैतन्यरूपेक्षणस्य कारकानपेक्षत्वेऽपि वृत्तिरूपेक्षणस्य कारकं वाच्यमित्याशङ्क्याह॥ अपि चाविद्यादिमत इति। अवैकस्य ज्ञानं तथा-प्यप्राप्तौ निमित्ताभावादावरणहीनोऽशरीरस्यापि ज्ञानकारकत्वमिति भावः। ननु यत् अव्ययज्ञानं तत् शरीरसाध्यमिति व्याप्तिरत्रोक्तासङ्गा श्रुतिविरोधमाह॥ मन्त्रौ चेति॥ कार्यं शरीरम्। करणमिन्द्रियम्। परमेश्वरस्य शक्तिर्माया सर्वकार्योपयोगा परा, विचित्रकार्यकारित्वाद्वि-विधा या सैतदुपादानमिथ्या न प्रमाणविरुद्धेत्याह॥ श्रूयत इति॥ ज्ञान-

ननु नास्ति तावज्ज्ञानप्रतिबन्धकारणवानीश्वरादन्यः संसारी "नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा नान्योऽतोऽस्ति विज्ञाता" इति श्रुतेः। तत्र किमिदमुच्यते संसारिणः शरीराद्यपेक्षा ज्ञानोत्पत्तिर्नेश्वरस्येति? अत्रोच्यते। सत्यं नेश्वरादन्यः संसारी, तथापि देहादिसङ्घातोपाधिसम्बन्ध इष्यत एव घटकरकगिरिगुहाद्युपाधिसम्बन्ध इव व्योम्नः तत्कृतश्च शब्दप्रत्ययव्यवहारो लोकस्य दृष्टो घटच्छिद्रं करकादिच्छिद्रमित्यादिराकाशाव्यतिरेकेऽपि, तत्कृता चाकाशे घटाकाशादिभेदमिथ्याबुद्धिर्दृष्टा ; तथेहापि देहादिसङ्घातोपाधिसम्बन्धाविवेककृतेश्वरसंसारिभेदमिथ्याबुद्धिः। दृश्यते चात्मन एव सतो देहादिसङ्घातेऽनात्मन्यात्मत्वा-

---

रूपेण बलेन या सृष्टिक्रिया सा स्वाभाविकी अनादिमायात्मकत्वादित्यर्थः। ज्ञानस्य चैतन्यस्य बलं मायाशक्तिप्रतिबिम्बितत्वेन स्फुटत्वं तस्य क्रियायामविम्बत्वेन ब्रह्मणो जनकता ज्ञातृतापि स्वाभाविकीति भावः॥ अपाणिरपि ग्रहीता। अपादोऽपि जवनः॥ ईश्वरस्य [illegible] लौकिकहेत्वपेक्षा नास्तीति भावः। अप्रमेयादि पूर्णम् अनन्तं महान्तं विभुमित्यर्थः। अपरिच्छिन्नं महते॥ नन्विति॥ ज्ञाने प्रतिबन्धककारणान्यविद्यारागादीनि तद्वान् ईश्वरादन्यो नास्तीत्यन्वयः। औपाधिकस्य जीवेश्वरभेदस्य मयोक्तत्वादप्रसिद्धान्त इत्याह॥ अत्रोच्यत इति॥ तत्कृत उपाधिसम्बन्धकृतः शब्दतज्जन्यप्रत्ययरूपो व्यवहारः, घटच्छिद्रं इति शेषः। अव्यतिरेके कथमसङ्करस्तत्राह॥ तत्कृता चेति॥ उपाधिसम्बन्धकृतेत्यर्थः, देहादिसम्बन्धस्य हेतुरविवेकोऽनाद्यविद्या तया कृत इत्यर्थः। अविद्यायां हि प्रतिबिम्बो जीवः, बिम्बचैतन्यमीश्वर इति भेदोऽविद्याधीनवस्तुकः। अनादिभेदस्य कार्यत्वायोगात्। कार्यबुद्ध्यादिगतप्रमात्रादिभेदस्तु कार्य एवेति विवेकः। अन्यथा ज्ञानप्रकाशात्मनि कथमविवेकः तत्राह॥ दृश्यते चेति॥ वस्तुतो देहादिभिन्नस्य प्रकाशस्यैव सत आत्मनो नरोऽहमिति

भिविवेको मिथ्याबुद्धिमात्रेण पूर्वपूर्वेण, सति चैवं संसारित्वे देहाद्यपेक्षमीक्षितृत्वमुपपन्नं संसारिणः। यदप्युक्तं प्रधानस्यानेकात्मकत्वात् मृदादिवत् कारणत्वोपपत्तिर्नासंहतस्य ब्रह्मण इति, तत् प्रधानस्याशब्दत्वेनैव प्रत्युक्तम्। यथा तु तर्केणापि ब्रह्मण एव कारणत्वं निर्वोढुं शक्यते न प्रधानादीनां तथा प्रपञ्चयिष्यति न विलक्षणत्वादस्य इत्येवमादिना। अत्राह। यदुक्तं, नाचेतनं प्रधानं जगत्कारणमीक्षितृत्वश्रवणादिति, तदन्यथाप्युपपद्यते। अचेतनेऽपि चेतनवदुपचारदर्शनात् प्रत्यासन्नपतनतां कूलस्यालक्ष्य कूलं पिपतिषतीत्यचेतनेऽपि कूले चेतनवदुपचारो दृष्टस्तद्वदचेतनेऽपि प्रधाने प्रत्यासन्नसर्गे चेतनवदुपचारो भविष्यति तदैक्षतेति। यथा लोके कश्चिच्चेतनः स्नात्वा भुक्त्वा चापराह्णे ग्रामं रथेन गमिष्यामीतीक्षित्वा अनन्तरं तथैव नियमेन प्रवर्त्तते, तथा प्रधानमपि महदाद्या-

---

अथो दृष्टान्त इत्यर्थः। स च मिथ्याबुद्ध्या मीयत इति मिथ्याबुद्धिमात्रेण भ्रान्तिसिद्धाध्यासेन कल्पित इति चकारार्थः। यद्वोक्तमिथ्याबुद्धौ लोकानुभवमाह, दृश्यते चेति दृश्यं भावे तृतीया। आत्मात्मना दृश्यत इत्यर्थः। पूर्वपूर्वभ्रान्तिमात्रेण दृश्यते न च प्रमेयतयेति वार्थः। कूटस्थस्यापि मायिकं कारणत्वं युक्तमित्याह॥ यथा त्विति॥ यच्चैतद्यदन्यशक्तिपदा-योग इति तन्न। सत्त्वादिपदानामबाधितार्थेषु लोकावगतशक्तिकानां शाब्दैकदेशत्वेनोपस्थितानामन्वयबोधकत्वादिति स्थितम्। सम्प्रत्युत्तर-सूत्रे शङ्कां निरसितुमाह। अत्राहेति॥ अन्यथापि अचेतनत्वेऽपि। ननु प्रधानस्य चेतनेन किं साम्यं येन गौणत्वमुपपन्नमिति। तत्राह॥ यथेति॥ नियतक्रमवत् कार्यकारित्वं साम्यमित्यर्थः। उपचारप्राये वच-नादिति गौणार्थप्रचुरे प्रकरणे तदाम्नानादित्यर्थः। अग्नेजसोरिवा-चेतने सति गौणी दृष्टिरिति चेत्, न, आत्मशब्दात् सतश्चेतनत्वनिश्च-

कारेण नियमेन प्रवर्त्तते तस्माच्चेतनवदुपचर्य्यते। कस्मात् पुनः कारणात् विहाय मुख्यमीक्षितृत्वमौपचारिकं कल्प्यते? "तत्तेज ऐक्षत" "ता आप ऐक्षन्त" इति चाचेतनयोरप्यप्तेजसोश्चेतनवदुपचारदर्शनात्। तस्मात् सत्कर्तृकमपीक्षणमौपचारिकमिति गम्यते। उपचारप्राये वचनादित्येवं प्राप्ते इदं सूत्रमारभ्यते॥

गौणश्चेन्नात्मशब्दात्॥ ६॥

यदुक्तं प्रधानमचेतनं सच्छब्दवाच्यं तस्मिन्नौपचारिकी ईक्षतिः अप्तेजसोरिवेति तदसत्। कस्मात्। आत्मशब्दात्। "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्" इत्युपक्रम्य "तदैक्षत" "तत्तेजोऽसृजत" इति च तेजोऽबन्नानां सृष्टिमुक्त्वा तदेव प्रकृतं सदीक्षितृ तानि च तेजोऽबन्नानि देवताशब्देन परामृश्याह। "सेयं देवतैक्षत" "हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि" इति। तत्र यदि प्रधानमचेतनं गुणवृत्त्येक्षितृ कल्प्येत तदेव प्रकृतत्वात् सेयं देवतेति परामृश्येत, न तदा देवता जीवमात्मशब्देनाभिदध्यात्। जीवो हि नाम चेतनः शरीराध्यक्षः प्राणानां धारयिता प्रसिद्धेर्निर्वचनाच्च। स कथमचेतनस्य प्रधानस्य आत्मा भवेत्? आत्मा हि नाम स्वरूपं, नाचेतन-

---

यादिति सूत्रार्थमाह॥ यदुक्तमित्यादिना॥ या प्रकृता सच्छब्दवाच्या ईक्षित्री देवता परोक्षा सैव इदानीं भूतसृष्ट्यनन्तरम् इमाः सृष्टा-

तस्य प्रधानस्य चेतनो जीवः स्वरूपं भवितुमर्हति, यदि तु चेतनं ब्रह्म मुख्यमीक्षितृ परिगृह्यते, तस्य जीवविषय आत्मशब्दप्रयोग उपपद्यते। तथा "स य एषोऽणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो" इत्यत्र स आत्मेति प्रकृतं सदणिमानमात्मानमात्मशब्देनोपदिश्य तत्त्वमसि श्वेतकेतो इति चेतनस्य श्वेतकेतोरात्मत्वेनोपदिशति। अप्तेजसोस्तु विषयत्वात् अचेतनत्वं नामरूपव्याकरणादौ च प्रयोज्यत्वेनैव निर्देशात्, न चात्मशब्दवत् किञ्चिन्मुख्यत्वे कारणमस्तीति युक्तं कूलवत् गौणत्वमीक्षितृत्वस्य। तयोरपि च सदधिष्ठितत्वापेक्षमेवेक्षितृत्वम्। सतस्त्वात्मशब्दात् न गौणमीक्षितृत्वमित्युक्तम्। अथोच्यतेऽचेतनेऽपि प्रधाने भवत्यात्मशब्दः आत्मनः

त्रिवृत्करणेऽव्याकृताः, परोक्षत्वाद्देवता इति द्वितीया बहुवचनम्, अनेन पूर्वकल्पानुभूतेन जीवेनात्मना मम स्वरूपेण ता अनुप्रविश्य तासां भोग्यत्वाय नाम च रूपञ्च स्पष्टं करिष्यामीत्यैक्षतेत्यन्वयः। लौकिकप्रसिद्धेर्जीव प्राणधारणे इति धातोर्जीवति प्राणान् धारयतीति निर्वचनाच्च स्वार्थः। अत्र त्विति॥ स्वपक्षे तु बिम्बप्रतिबिम्बयोर्लोके भेदस्य कल्पितत्वदर्शनात् जीवो ब्रह्मणः स्व आत्मेति युक्तमित्यर्थः। जीवस्य स्वशब्दार्थं प्रत्यात्मशब्दात् सत् प्रधानमित्युक्ता अतो जीवं प्रत्यात्मशब्दान्न प्रधानमिति विधान्तरेण हेतुं व्याचष्टे॥ तथेति॥ स यः सदाख्य एषोऽणिमा परमसूक्ष्मः एतदात्मकमिदं सर्वं जगत् तत्सदेव सत्यं विकारस्य मिथ्यात्वात्, सत्पदार्थः सर्वस्यात्मा हे श्वेतकेतो, त्वञ्च नासि संसारी, किन्तु तदेव सदबाधितं सच्चिदात्मकं ब्रह्मासीति श्रुत्यर्थः॥ इत्यात्मत्वेनोपदिशति॥ अतश्चेतनात्मकत्वात् सच्चेतनमेवेति वाक्यशेषः। यदुक्तमप्तेजसोरिव सत ईक्षणं गौणमिति तत्राह॥ अप्तेजसोस्त्विति॥ नामरूपयोर्व्याकरणं सृष्टिः। आदिपदात्त्रिवृत्करणम्। अप्तेजसोर्विषयत्वात् सृज्यत्वाभिधेयत्वाच्चाचेतनत्वमीक्षणस्य मुख्यत्वे बाधकमस्ति साधकञ्च नास्तीति हेतोर्मुख्यमीक्षणस्य गौणत्वमिति योजना; चेतनवत् कार्यकारित्वं गुणः तेज ऐक्षत चेतनवत्

सर्व्वार्थकारित्वात् यथा राज्ञः सर्व्वार्थकारिणि भृत्ये भवत्यात्मशब्दो ममात्मा भद्रसेन इति ; प्रधानं हि पुरुषस्यात्मनो भोगापवर्गौ कुर्वदुपकरोति राज्ञ इव भृत्यः सन्धिविग्रहादिषु वर्त्तमानः। अथवैक एवात्मशब्दश्चेतनाचेतनविषयो भविष्यति भूतात्मेन्द्रियात्मेति च प्रयोगदर्शनात्, यथैक एव ज्योतिःशब्दः क्रतुज्वलनविषयः। तत्र कुत एतदात्मशब्दादीक्षतेरगौणत्वम् इत्यत उत्तरं पठति।

तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ॥ ७ ॥

न प्रधानमचेतनमात्मशब्दालम्बनं भवितुमर्हति "स आत्मा" इति प्रकृतं सदणिमानमादाय "तत्त्वमसि श्वेतकेतो" इति चेतनस्य श्वेतकेतोर्मोक्षयितव्यस्य तन्निष्ठामुपदिश्य "आचार्य्यवान् पुरुषो वेद" "तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये अथ सम्पत्स्ये" इति मोक्षोपदेशात्। यदि ह्यचेतनं प्रधानं सच्छब्दवाच्यं तदसीति ग्राहयेत् मुमुक्षुं चेतनं सन्तमचेतनो-

---

कार्यकारीत्यर्थः। यद्वा तेजःपदेन तदधिष्ठानं चक्षुरुच्यते तथा च मुख्यमीक्षणमित्याह ॥ तयोरिति ॥ स्यादेतत् यदि सत ईक्षणं मुख्यं स्यात्तदेव कुत इत्यत आह ॥ अतश्चेति ॥ गौणमुख्ययोरत्यन्तयोः संशयाभावेन गौणप्रायपाठस्यानिश्चायकत्वादात्मशब्दाच्च सत ईक्षणं मुख्यमित्यर्थः। आत्महितकारित्वगुणयोगादात्मशब्दोऽपि प्रधाने गौण इति शङ्कते ॥ कथमित्यादिना ॥ आत्मशब्दः प्रधानेऽपि मुख्यो नानार्थत्वादित्याह ॥ अथ वेति ॥ नानार्थत्वे दृष्टान्तः ॥ यथेति ॥ अथैष ज्योतिरिति श्रुत्या प्रकृतदर्शपाके क्रतौ ज्योतिष्टोमे लोकप्रयोगादग्नौ च ज्योतिःशब्दो यथा मुख्यस्तद्वदित्यर्थः। तस्मिन् सत्पदार्थे निष्ठा अभेदज्ञानं यस्य स तन्निष्ठस्तस्य मुक्तिश्रवणादिति सूत्रार्थमाह ॥ नेत्यादिना ॥ श्रुतिः समन्वयसूत्रे व्याख्याता। अनर्थायित्वमुक्तं प्रपञ्चयति ॥ यदि ह्यचेतनेति ॥ कथितमिव

ऽसीति तदा विपरीतवादिशास्त्रं पुरुषस्यानर्थायेत्यप्रमाणं स्यात्; न तु निर्दोषं शास्त्रम् अप्रमाणं कल्पयितुं युक्तम्। यदि चाज्ञस्य सतो मुमुक्षोरचेतनमनात्मानमात्मेत्युपदिशेत् प्रमाणभूतं शास्त्रं, स श्रद्दधानतयान्धगोलाङ्गूलन्यायेन तदात्मदृष्टिं न परित्यजेत्, तद्व्यतिरिक्तञ्चात्मानं न प्रतिपद्येत, तथा सति पुरुषार्थाद्विहन्येतानर्थञ्च ऋच्छेत्। तस्माद्यथा स्वर्गाद्यर्थिनोऽग्निहोत्रादिसाधनं यथाभूतमुपदिशति तथा मुमुक्षोरपि "स आत्मा" "तत्त्वमसि श्वेतकेतो" इति यथाभूतमेवात्मानमुपदिशतीति युक्तम्। एवञ्च सति तप्तपरशुग्रहणमोक्षदृष्टान्तेन सत्याभिसन्धस्य मोक्षोपदेश उपपद्यते। अन्यथा ह्यमुख्ये सदात्मतत्त्वोपदेशे अहमुक्थमस्मीति विद्यादितिवत् सम्पन्मात्रमिदमनित्यफलं स्यात्। तत्र मोक्षोपदेशो नोपपद्येत; तस्मान्न सदणिमन्यात्मशब्दस्य गौणत्वं, भृत्ये तु स्वामिभृत्यभेदस्य प्रत्यक्षत्वादुपपन्नो गौण आत्मशब्दो ममात्मा भद्रसेन, इति। अपि च क्वचिद्गौणः शब्दो दृष्ट इति नैता-

---

दुष्टात्मा कश्चिदरण्यमार्गे पतितमन्धं स्वबन्धुनगरं जिगमिषुं बभाषे किम-त्रावृता दुःखितेन स्थीयत इति। स चान्धः तद्वचनमाकर्ण्य तमप्र-मत्तोवाच। अहो मद्भागधेयं यदत्र भवान् मां दीनं स्वाभीष्टनगरप्राप-णार्थं भाषत इति। स च विप्रलिप्सुः दुष्टगोयुवानमानीय तदीयला-ङ्गूलम् अन्धं ग्राहयामास, उपदिदेश च एनमन्धम् एष गोयुवा त्वां नगरं नेष्यति, मा त्यज लाङ्गूलमिति। स चान्धः श्रद्धालुतया तदत्यजन् स्वाभीष्टनगरप्राप्त्यनर्थपरम्परां प्राप्तः, तेन न्यायेनेत्यर्थः॥ तथा सतीति॥ आत्मज्ञानाभावे सति विहन्येत मोक्षं न प्राप्नुयात् प्रत्युतानर्थसंसारञ्च प्राप्नुयादित्यर्थः। ननु जीवस्य प्रधानैक्यध्यानमनुपासनार्थमिदं वाक्यम-स्त्विति तत्राह॥ एवञ्च सतीति॥ अबाधितात्मप्रमाणां सत्याभिसन्धः।

वता शब्दप्रमाणकेऽर्थे गौणीकल्पनाऽन्याय्या, सर्वस्याप्रामाण्य-प्रसङ्गात्। यत्तूक्तं चेतनाचेतनयोः साधारण आत्मशब्दः क्रतुज्वलनयोरिव ज्योतिःशब्द इति, तन्न, अनेकार्थत्वस्या-न्याय्यत्वात्। तस्माच्चेतनविषय एव मुख्य आत्मशब्दश्चेतन-त्वोपचाराद्भूतादिषु प्रयुज्यते भूतात्मेन्द्रियात्मेति च, साधा-रणत्वेऽप्यात्मशब्दस्य न प्रकरणमुपपदं वा किञ्चिन्निश्चायक-मन्तरेणान्यतरवृत्तिता निर्धारयितुं शक्यते। न चात्राचेत-नस्य निश्चायकं किञ्चित् कारणमस्ति प्रकृतन्तु सदीक्षितृ सन्निहितश्च चेतनः श्वेतकेतुः न हि चेतनस्य श्वेतकेतोरचे-तन आत्मा सम्भवतीत्यवोचाम। तस्माच्चेतनविषय इहात्म-शब्द इति निश्चीयते, ज्योतिःशब्दोऽपि लौकिकेन प्रयोगेण ज्वलन एव रूढः अर्थवादकल्पितेन तु ज्वलनसादृश्येन क्रतौ प्रवृत्त इत्यदृष्टान्तः। अथवा पूर्वसूत्र एवात्मशब्दं निरस्तसमस्त-

---

कस्यचिदारोपितचोरत्वस्य सत्येन तप्तं परशुं स्पृशतो मोक्षो दृष्टः तद्दृष्टा-न्तेन सत्ये ब्रह्मणि स्वरूपमित्यभिसन्धिमतः मोक्षो यथा सत्याभिसन्धः तप्तं परशुं स्पृशति स न दह्यते अथ मुच्यत इति श्रुत्योपदिष्टः स उपदेशः सम्पत्तये न युक्त इत्याह ॥ अन्यथेति ॥ देहसत्यापयतोऽस्य प्राप्त-सत्यात्मोपदेशानुसरणं सम्भवति गौणत्वस्यान्याय्यत्वादात्मशब्दः चेति मुख्य इत्याह ॥ अपि चेति ॥ क्वचिद्दुष्टत्वादौ सर्वत्राप्रमाणत्वमपि मुख्य आत्मशब्दो न स्यादित्यर्थः। चेतनत्वोपचारात् भूतादिषु सर्वत्र चैतन्यवादत्वादित्यर्थः आत्मशब्दश्चेतनस्यैवासाधारण इत्युक्तम्। अस्तु वा द्वयोः अपि वस्तूनां साधारणः तथापि तस्यात्र वृत्तौ प्रधानपरत्वेऽपि निश्चायकाभावात् प्रधानस्यासिद्धिरित्याह ॥ साधारणत्वेऽपीति ॥ चेतन-वाचित्वे तु प्रकरणं श्वेतकेतूपपदञ्च निश्चायकमस्तीत्याह ॥ प्रकृतमिति ॥ उपपदस्य निश्चायकत्वं स्फुटयति ॥ न हीति ॥ ततः निगमयति ॥

गौणत्वसाधारणत्वाशङ्कतया व्याख्याय ततः स्वतन्त्र एव प्रधानकारणनिराकरणहेतुर्व्याख्येयः, तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशादिति । तस्मान्नाचेतनं प्रधानं सच्छब्दवाच्यम् । कुतश्च न प्रधानं सच्छब्दवाच्यम् ।

हेयत्वावचनाच्च ॥ ८ ॥

यदि त्वनात्मैव प्रधानं सच्छब्दवाच्यं "स आत्मा" "तत्त्वमसि" इति चोपदिष्टं स्यात् स तदुपदेशश्रवणादनात्मज्ञतया तन्निष्ठो मा भूदिति मुख्यमात्मानमुपदिदिक्षुस्तस्य हेयत्वं ब्रूयात् । यथारुन्धतीं दिदर्शयिषुस्तत्समीपस्थां स्थूलां ताराममुख्यां प्रथममरुन्धतीति ग्राहयित्वा तां प्रत्याख्याय पश्चादरुन्धतीमेव ग्राहयति तद्वन्नायमात्मेति ब्रूयात् । न चैव-

---

तत्त्वादिति ॥ आत्मशब्दो ज्योतिःशब्दवन्नानार्थक इत्युक्तं दृष्टान्तं विवरति ॥ ज्योतिरिति ॥ कथं तर्हि ज्योतिषा यजेतेति ज्योतिष्टोमे प्रयोगस्तत्राह ॥ अर्थवादेति ॥ "एतानि वाव तानि ज्योतींषि य एतस्य स्तोमाः" इत्यर्थवादेन कल्पितं लक्षणेन वाक्यं, "त्रिवृत्पञ्चदशसप्तदशैकविंशस्तोमाः" तत्सदृशप्रकाशकत्वेन गुणेन ज्योतिष्टोमा लक्षिताः, तथा च ज्योतींषि स्तोमा अस्येति ज्योतिष्टोम इत्यत्र ज्योतिःशब्दो गौण इत्यर्थः । नात्मशब्दादिति पूर्वसूत्र एवात्मशब्दस्य प्रधाने गौणत्वसाधारणत्वशङ्कानिरासः कर्तुमुचितः सूत्रार्थस्य बाधे-भोक्तृत्वे गौणत्वनानार्थकत्वशङ्कया दुर्बलत्वेन तन्निरासार्थं पृथक्सूत्र-व्याख्यानमपेक्षणात् । इत्थं च षष्ठोत्सूत्रत्वेन सूत्रव्याख्यानं नातीव शोभते, इत्यरुचेराह ॥ अथवेति ॥ निरस्ता सम्यक्ता गौणत्वनानार्थत्वशङ्का यस्यात्मशब्दस्य च तच्छब्दस्य भावस्तत्ता तया इत्यर्थः ॥ तत इति ॥ सत आत्मशब्देन बोधाभिधानादिति हेत्वपेक्षया मोक्षोपदेशः स्वतन्त्र एव प्रधानकारणनिरासे हेतुरित्यर्थः । ननु यथा कश्चिदरुन्धतीं दर्शयितुं निकटस्थां स्थूलां ताराम् अरुन्धतीत्वेनोपदिशति तद्वदात्मत्वेन एव प्रधा-

मवोचत्। तस्मादात्मज्ञानावगतिनिष्ठैव हि षष्ठप्रपाठके परिस-माप्तिर्दृश्यते। चशब्दः प्रतिज्ञाविरोधाभ्युच्चयप्रदर्शनार्थः। सत्यपि हेयत्ववचने प्रतिज्ञाविरोधः प्रसज्येत, कारणविज्ञा-नाद्धि सर्वं विज्ञातमिति प्रतिज्ञातम्। "उत तमादेशमप्राक्ष्यः, येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञातम्" इति "कथं नु भगवः स आदेशो भवति" इति। "यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृन्मयं विज्ञातं स्यात्, वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्, एवं सोम्य स आदेशो भवति"

नन्वसदर्थस्यात्मत्वोपदेशः इति शङ्कते ॥ कुतश्चेति ॥ प्रधानं यच्छब्द-वाच्यं नेति कुत इत्यर्थः। श्वेतकेतोऽनुपात्तसदर्थमित्याह ॥ यस्य इति ॥ विद्येति ॥ उत्तमेति ॥ अपिशब्दात्साक्षाद्वेति सूच-यति। वेदानधीत्यागतं स्तब्धं पुत्रं पितोवाच, हे पुत्र ! उत तमपि आदि-श्यत इत्यादेशः उपदेशैकलभ्यः सदात्मा तमप्राक्षः गुरुनिकटे पृष्टवानसि यस्य श्रवणेन मननेन विज्ञानेनान्यस्य श्रवणादिकं भवतीत्यन्वयः। अन्य-स्मिन् ज्ञातेन कथमन्यदज्ञातमपि ज्ञातं स्यादिति पुत्रः शङ्कते ॥ कथमिति ॥ हे भगवः ! कथं नु खलु स भवतीत्यर्थः, कार्यस्य कारणाभेदं वक्तुं दृष्टान्त-माह ॥ यथेति ॥ पिण्डः स्वरूपं तेन विज्ञातेनेति शेषः। तत्र युक्ति-माह ॥ वाचेति ॥ वाचा वागिन्द्रियेणारभ्यत इति विकारो वाचार-म्भणम्। ननु वाचा नामैवारभ्यते, न घटादिरित्यत आह नाममात्रमेव विकार इत्याह ॥ नामधेयमिति ॥ नामधेयं विकारोऽयं वाचा केवल-मुच्यते वस्तुतः कारणाद्भिन्नो नास्ति तत्त्वतो मृदेव स इति भावः। विका-रस्य मिथ्यात्वे तदभिन्नकारणस्यापि मिथ्यात्वमिति नेत्याह ॥ मृत्तिकेति ॥ कारणं कार्याद्भिन्नसत्ताकं न कार्यं कारणाद्भिन्नम्, अतः कारणाति-रिक्तस्य कार्यस्वरूपस्याभावात् कारणज्ञानेन तज्ज्ञानं भवतीति स्थिते दार्ष्टान्तिकमाह ॥ एवमिति ॥ सद्ब्रह्मैव सत्यं वियदादिविकारो मृषेति तज्ज्ञाने सति शेषं विज्ञातं भवतीत्यर्थः। यद्यपि प्रधाने ज्ञाते तादात्म्याद्विकाराणां ज्ञानं भवति न पुरुषाणां, तेषां प्रधानकारण-

इति आत्मोपक्रमे श्रवणात्। न च स्वच्छन्दवाच्ये प्रधाने भोग्य वर्गकारणे हेयत्वेन वाच्येयत्वेन वा विज्ञाते भोक्तृवर्गो विज्ञातो भवति अप्रधानविकारत्वाद्भोक्तृवर्गस्य, तस्मान्न प्रधानं सच्छब्द-वाच्यं। कुतश्च न प्रधानं सच्छब्दवाच्यं॥

स्वाप्ययात्॥ ९॥

तदेव सच्छब्दवाच्यं कारणं प्रकृत्य श्रूयते "यत्रैतत्पुरुषः स्वपिति नाम सता सोम्य तदा सम्पन्नो भवति स्वमपीतो भवति तस्मादेनं स्वपितीत्याचक्षते स्वं ह्यपीतो भवति" इति एषा श्रुतिः स्वपितीत्येतत्पुरुषस्य लोकप्रसिद्धं नाम निर्व्वक्ति। स्वशब्देनेहात्मोच्यते यः प्रकृतः सच्छब्दवाच्यस्तमपीतो भवत्यपि गतो भवतीत्यर्थः अपि पूर्व्वस्य एतेर्लयार्थत्वं प्रसिद्धं, प्रभवा-प्ययावित्युत्पत्तिप्रलययोः प्रयोगदर्शनात्। मनःप्रचारोपाधि-

---

त्वादित्याह॥ न चेति॥ अस्माकं जीवानां सद्रूपत्वात्तज्ज्ञाने ज्ञातमिति भावः॥ कुतश्चेति॥ पुनरपि कस्माद्धेतोरित्यर्थः, सुषुप्तौ जीवस्य सदा-त्मनि स्वाप्ययश्रवणात् सन्नैतन्मयेति सूत्रयोजना। एतत्स्वपनं यथा स्यात्तथा यत्र सुषुप्तौ स्वपितीति नाम भवति तदा पुरुषः सता सम्पन्न एको भवति सुप्तेऽपि नामप्रवृत्तिः कथं तत्राह॥ स्वमिति॥ तत्र लोकप्रसिद्धिमाह॥ तस्मादिति॥ हि यस्मात् स्वं सदात्मानमपीतो भव-तीति तस्मादित्यर्थः॥ स्वमेवात्मत्वमाह॥ एषा इत्यादिना॥ इतेर्धातो-र्लयार्थस्यापि पूर्वस्य लयार्थत्वेऽपि कथं नित्यस्य जीवस्य लय इत्याशङ्क्य उपाधिलयादित्युक्तं जागरस्वप्नयोरुपाधिमाह॥ मन इति॥ ऐन्द्रि-यकमनोऽहंकार उपाधयः, तैर्घटादिशब्दाद्यर्थविशेषाणां ज्ञाता सम्प्र-दाता तानिन्द्रियार्थान् पश्यन् स्थूलविशेषैर्देहैर्नैव भासितमात्मा विष-यो ज्ञानविज्ञानमयमनोविषयः सर्वे विषय-

विशेषसम्बन्धादिन्द्रियार्थान् गृह्णंस्तद्विशेषापन्नो जीवो जागर्ति, तद्वासनाविशिष्टः स्वप्नान् पश्यन् मनःशब्दवाच्यो भवति, स उपाधिद्वयोपरमे सुषुप्तावस्थायां उपाधिकृतविशेषाभावात् स्वात्मनि प्रलीन इवेति स्वं ह्यपीतो भवतीत्युच्यते। यथा हृदयशब्दनिर्वचनं श्रुत्या दर्शितं "स वा एष आत्मा हृदि तस्यैतदेव निरुक्तं हृद्ययं" इति, तस्माद्धृदयमिति, यथा वा अशनायोदन्याशब्दप्रवृत्तिमूलं दर्शयति श्रुतिः 'आप एव तदशितं नयन्ते तेज एव तत्पीतं नयते" इति च, एवं "स्वमात्मानं सम्पद्य स्वमपीतो भवति" इति इममर्थं स्वपितिनामनिर्वचनेन दर्शयति। न च चेतन आत्मा अचेतनं प्रधानं स्वरूपत्वेन प्रतिपद्यते। यदि पुनः प्रधानमेवात्मीयत्वात् स्वशब्देनैवोच्येतैवमपि चेतनोऽचेतनमप्येतीति विरुद्धमापद्येत, श्रुत्यन्तरञ्च "प्राज्ञेनात्मना सम्परिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन वेदान्तरं" इति सुषुप्त-

---

वासनाजन्यज्ञानाकारपरिणामान् पश्यन् "सोऽस्य तन्मनः" इति श्रुतिप्रयुक्तमनःशब्दवाच्यो भवति, स आत्मा स्थूलसूक्ष्मोपाधिद्वयोपरमेऽहं नरः कर्तेति विशेषाभिमानाभावाल्लीन इत्युपचर्यत इत्यर्थः। ननु स्वपितीति नामनिरुक्तेरर्थवादत्वान्न यथार्थतेत्यत आह॥ यथेति॥ तत्र हृदयशब्दस्यैतन्निर्वचनं "तदशितमन्नं द्रवीकृत्य नयन्ते जरयन्तीत्याप एवाशनाया पदार्थः तत्पीतमुदकं नयते शोषयति" इति "तेज एवोदन्यम्" अत्र दीर्घश्छान्दसः। एवमिदमपि निर्वचनं यथार्थमित्याह। एवमिति॥ इदञ्च प्रधानपक्षे न युक्तमित्याह॥ न चेति॥ स्वशब्दस्यात्मीयवाचित्वेऽपि चितिरचेतनेऽप्ययायोगादाह॥ यदीति॥ प्राज्ञेन चिदात्मनेश्वरेण सम्परिष्वक्तो भेदभ्रमाभावेनाभेद इत्यर्थः। तस्माद्वेदान्तवाक्यानामवगतेर्न चेतनकारणविषयकत्वेन सामान्याच्चाचेतनं जगतः कारणमिति सूत्रार्थं

ख्यायां चेतनेऽप्ययं दर्शयति, अतो यस्मिन्नप्ययः सर्व्वेषां चेतनानां तच्चेतनं सच्छब्दवाच्यं जगतः कारणं, न प्रधानं। कुतश्च न प्रधानं जगतः कारणं ॥

गतिसामान्यात् ॥ १० ॥

यदि तार्किकसमय इव वेदान्तेष्वपि भिन्ना कारणावगतिरभविष्यत् क्वचिच्चेतनं ब्रह्म जगतः कारणं क्वचिदचेतनं प्रधानं क्वचिदन्यदेवेति ततः कदाचित् प्रधानकारणवादानुरोधेनापीक्षत्यादिश्रवणमकल्पयिष्यत्, न त्वेतदस्ति, समानैव हि सर्व्वेषु वेदान्तेषु चेतनकारणावगतिः, "यथाग्नेर्ज्वलतः सर्व्वा दिशो विस्फुलिङ्गा विप्रतिष्ठेरन्, एवमेवैतस्मादात्मनः सर्व्वे प्राणा यथायतनं" विप्रतिष्ठन्ते। "प्राणेभ्यो देवा देवेभ्यो लोकाः" इति "तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः", इति "आत्मत एवेदं सर्व्वं" इति "आत्मन एष प्राणो जायते" इति चात्मनः कारणत्वं दर्शयन्ति सर्व्वे वेदान्ताः। आत्मशब्दश्च चेतनवचन इत्यवोचाम। महच्च प्रामाण्यकारणमेतद्यद्वेदान्तवाक्यानां चेतनकारणत्वे समानगतित्वं चक्षुरादीनामिव रूपादिषु, अतो

व्यतिरेकमुखेनाह ॥ यदि तार्किकेत्यादिना ॥ अन्यत् परमाण्वादिकम् ॥ न त्वेतदिति। अवगतिवैषम्यमित्यर्थः। विप्रतिष्ठेरन् विविधं नानादिशः प्रतिष्ठेयुः प्राणाश्चक्षुरादयो यथा गोलकं प्रादुर्भवन्ति प्राणेभ्योऽनन्तरं देवाः सूर्य्यादयस्तदनुग्राहकाः, तदनन्तरं लोकास्तत इति लोकविषया इत्यर्थः। ननु वेदान्तानां स्वतः प्रामाण्यत्वेन प्रत्येकं स्वार्थनिश्चायकत्वसम्भवात् किं गतिसामान्येनेत्याह ॥ महच्चेति ॥ एकरूपावगतिहेतुत्वं वेदान्तानां प्रामाण्यं पूर्व्वापरविरोधरहितत्वं दृष्टान्तमाह ॥ चक्षुरिति ॥ यथा सर्वेषां

गतिसामान्यात् सर्व्वज्ञं ब्रह्म जगतः कारणं । अतश्च सर्व्वज्ञं ब्रह्म जगतः कारणं ॥

श्रुतत्वाच्च ॥ ११ ॥

स्वशब्देनैव च सर्व्वज्ञ ईश्वरो जगतः कारणमिति श्रूयते श्वेताश्वतराणां मन्त्रोपनिषदि सर्व्वज्ञमीश्वरं प्रकृत्य "स कारणं करणाधिपाधिपो न चास्य कश्चिज्जनिता न चाधिपः" इति, तस्मात् सर्व्वज्ञं ब्रह्म जगतः कारणं, नाचेतनं प्रधानमन्यद्वेति सिद्धं । जन्माद्यस्य यत इत्यारभ्य श्रुतत्वाच्चेत्येवमन्तैः सूत्रैर्यान्युदाहृतानि वेदान्तवाक्यानि, तेषां सर्व्वज्ञः सर्व्वशक्तिरीश्वरो जगतो जन्मस्थितिलयकारणमित्येतस्यार्थस्य

चक्षुषां रूपावगतिहेतुत्वं श्रवणानां शब्दावगतिहेतुत्वं घ्राणादीनां गन्धादिषु, एवं ब्रह्मणि वेदान्तानां गतिसामान्यं प्रमाणत्वादावेव हि तात्पर्यं । एवमीक्षत्यादिलिङ्गैरचेतने वेदान्तानां समन्वयं निरस्य चेतनवाचकशब्देनापि निरस्यति । श्रुतत्वाच्चेति ॥ सूत्रं व्याचष्टे । स्वशब्देनेति ॥ स्वस्य चेतनस्य वाचकः "सर्वविज्ज्ञः कालकालो गुणी सर्वविद्यः" इति सर्वज्ञं परमेश्वरं प्रकृत्य "स सर्ववित् कारणम्" इति श्रुतत्वाच्च चेतनं कारणमिति सूत्रार्थः । करणाधिपा जीवास्तेषामधिपः, अधिकरणार्थमुपसंहरति । तस्मादिति ॥ द्व्यणुकादिकं परमाण्वाद्यचेतनकर्तृकमिति मतान्तरं ॥ अन्यद्वेति ॥ इत्यनुवादेनोत्तरसन्दर्भमाक्षिपति ॥ जन्मादीति ॥ प्रथमसूत्रस्य शास्त्रोपोद्घातत्वात् जन्मादिसूत्रमारभ्य श्रुतत्वान्तैः सर्ववेदान्तानां कार्ये प्रधानाद्यचेतने च समन्वयनिरासेन ब्रह्मपरत्वं व्याख्यातम्, अतः प्रथमाध्यायार्थस्य समाप्तत्वादुत्तरग्रन्थारम्भे किं कारणमित्यर्थः, वेदान्तेषु सगुणनिर्गुणब्रह्मवाक्यानां बहुत्वप्रतीतेः । तत्र कस्य च कस्य सगुणोपासनाविधिद्वारा निर्गुणे समन्वयः कस्य वा गुणविवक्षां विना साक्षादेव ब्रह्मणि समन्वय इत्याकाङ्क्षैव कारणमित्याह ॥ उच्यत इति ॥

प्रतिपादकत्वं न्यायपूर्वकं प्रतिपादितं। गतिसामान्योपन्यासेन च सर्वे वेदान्तास्तत्कारणवादिन इति व्याख्यातं, अतः परस्य ग्रन्थस्य किमुत्थानमिति उच्यते, द्विरूपं हि ब्रह्मावगम्यते नामरूपविकारभेदोपाधिविशिष्टं, तद्विपरीतञ्च सर्व्वोपाधिविवर्जितं। "यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति, यत्र त्वस्य सर्व्वमात्मैवाभूत्तत् केन कं पश्येत्, यत्र नान्यत् पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा, अथ यत्रान्यत् पश्यत्यन्यच्छृणोत्यन्यद्विजानाति, तदल्पं, यो वै भूमा, तदमृतं, अथ यदल्पं, तन्मर्त्यं," "सर्व्वाणि रूपाणि विचित्य धीरः, नामानि कृत्वाभिवदन् यदास्ते, निष्कलं" "निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनं, अमृतस्य परं सेतुं दग्धेन्धनमिवानलं" "नेति नेति,"

सगुणनिर्गुणवाक्यार्थमाह। द्विरूपं हीति। नामरूपात्मको विकारः सर्वं जगत् तद्भेदो हिरण्यश्मश्रुत्वादिविशेष इति वाक्यार्थः। वाक्यान्युदाहरति॥ यत्र हीत्यादिना। यस्यां अज्ञानावस्थायां द्वैतमिव कल्पितं भवति तत्तदितरः अन्यमितरं पश्यतीति द्वयोपाधिकं वस्तु भाति। यत्र ज्ञानकाले विदुषः सर्वं जगदात्ममात्रमभूत्तदा तु केन कं पश्येदित्याक्षेपादिरुपाधिकं तत्त्वं भाति, यत्र भूम्नि स्थितो विद्वान् द्वितीयं किमपि न वेत्ति सोऽद्वितीयो भूमा परमात्मा, निर्गुणः। अथ निर्गुणोक्त्यनन्तरं सगुणमुच्यते, यत्र सगुणे स्थितो द्वितीयं वेत्ति तदल्पं परिच्छिन्नं, यस्तु भूमा तदमृतं नित्यम्॥ सर्वेति। पूर्ववत् व्याख्येयम्। धीरः परमात्मैव सर्व्वाणि रूपाणि विचित्य सृष्ट्वा नामानि च कृत्वा बुद्ध्यादौ प्रविश्य जीवरूपो व्यवहरन् यो वर्त्तते सगुणत्वं निर्गुणत्वेन विज्ञानमात्रतो भवति, निर्गताः कलाः अंशा अवयवा यस्मात्तन्निष्कलम्, अतो निरंशत्वाद् निष्क्रियम्, अतः शान्तं परिणामि निरवद्यं रागादिदोषशून्यम्, अञ्जनं मूलतमः अव्यक्तो धर्म्मादिकं वा तच्छून्यं निरञ्जनं, विज्ञानस्य बोधस्य सत्वमेव वाक्योत्थ-

"अस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घं" इति "न्यूनमन्यत्स्थानं, सम्पूर्णमन्यत्" इति च, एवं सहस्रशो विद्याविद्याविषयभेदेन ब्रह्मणो द्विरूपतां दर्शयन्ति वाक्यानि। तत्राविद्यावस्थायां ब्रह्मण उपास्योपासकादिलक्षणः सर्वो व्यवहारः। तत्र कानिचित् ब्रह्मण उपासनान्यभ्युदयार्थानि, कानिचित् क्रममुक्त्यर्थानि, कानिचित् कर्मसमृद्ध्यर्थानि, तेषां गुणविशेषोपाधिभेदेन भेदः। एक एव तु परमात्मेश्वरस्तैस्तैर्गुणविशेषैर्विशिष्ट उपास्यो यद्यपि भवति, तथापि यथा गुणोपासनमेव फलानि भिद्यन्ते "तं यथा यथोपासते तदेव भवति" इति श्रुतेः "यथाक्रतुरस्मिन् लोके पुरुषो भवति, तथेतःप्रेत्य भवति" इति च। स्मृतेश्च।

यं यं वापि स्मरन् भावं त्यजत्यन्ते कलेवरं।
तं तमेवैति कौन्तेय! सदा तद्भावभावित इति॥

दृष्टिसत्त्वेन परतरकरं सेतुं लौकिकसेतुवत् प्रापकं यथा दग्धेन्धनोऽनलः शाम्यति तथैवाविद्या तत्कार्यं दग्ध्वा प्रशान्तं निर्गुणमात्मानं विद्यादित्यर्थः॥ नेति नेतीति॥ व्याख्यातम्। स्थूलादिद्वैतशून्यम्। रूपद्वये श्रुतिमाह॥ न्यूनमिति॥ द्वैतस्थानं न्यूनम् अल्पं सगुणरूपं निर्गुणादन्यत् तथा सम्पूर्णं निर्गुणं सगुणादन्यदित्यर्थः, एकस्य द्विरूपत्वं विरुद्धमित्यत आह॥ विद्येति॥ विद्याविषयो ज्ञेयं निर्गुणत्वं रूपम्, अविद्याविषय उपास्यं सगुणत्वं कल्पितमित्यविरोधः। तत्राविद्याविषयं विवृणोति॥ तत्रेति॥ निर्गुणब्रह्मण्यारोपितप्रपञ्चमाश्रित्य बाधात् प्राक्काले अधिकारिविशेषानुग्रहार्थेन तत्तत्फलार्थान्युपासनानि विधीयन्ते तेषां विशेषोपाधिद्वारा ध्यानं सर्वं फलमिति तद्व्याख्यानामपि ब्रह्मतादात्म्यं ब्रह्मणोति वक्तव्यं, नाम ब्रह्मेत्या-द्युपासीनां कामचारादिरभ्युदयः फलं, दहराद्युपासीनां क्रममुक्तिः उद्गीथादिध्यानस्य कर्मसमृद्धिः फलमिति भेदः, ध्यानानां नानात्वात्,

यद्यप्येक एव आत्मा सर्वभूतेषु स्थावरजङ्गमेषु गूढस्तथापि चित्तोपाधिविशेषतारतम्यात् आत्मनः कूटस्थनित्यैकरूपस्याप्युत्तरोत्तरमाविष्कृतस्य तारतम्येनैश्वर्यशक्तिविशेषाः श्रूयन्ते 'तस्य य आत्मानमाविस्तरां वेद" इति । स्मृतावपि ।

यद्यद्विभूतिमत् सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।

तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंऽशसम्भवम् । इति ॥

यत्र यत्र विभूत्याद्यतिशयः स ईश्वर इत्युपास्यतया चोद्यते, एवमिहापि आदित्यमण्डले हिरण्मयः पुरुषः सर्वपाप्मोदय-

---

स्थानान्तरकल्पनात्, ध्यानकाले विधानमिति भावः ॥ ननूपास्यब्रह्मण एकत्वात् कथमुपासनानां भेदः स्यादित्याह ॥ भेदाच्चेति ॥ गुणविशेषाः सत्यकामत्वादयो हृदयादिरुपाधिः । अत्र स्वयमेवाशङ्क्य परिहरति ॥ एक इति ॥ परमात्मस्वरूपाभेदेऽप्युपाधिभेदेनोपहितोपास्यरूपभेदादुपासनानां भेदे सति फलभेद इति भावः । तं परमात्मानं यद्गुणत्वेन लोका राजानमिवोपासते तत्तद्गुणवत्त्वमेव तेषां फलं भवति, क्रतुः सङ्कल्पो ध्यानम् इह यादृग्ध्यानवान् भवति मृत्वा तादृशोपास्यरूपो भवतीत्यत्रैव भगवद्वाक्य-माह ॥ स्मृतेश्चेति ॥ ननु सर्वभूतेषु निरतिशयात्मन एकत्वादुपास्योपास्यकयोस्तारतम्यं कुतः कथमित्याशङ्क्य परिहरति ॥ यद्यप्येक इति ॥ उपाधीनामुपाधीनां शुद्धितारतम्यादैश्वर्यज्ञानसुखस्वरूपशक्तीनां तारतम्य-रूपा विशेषा भवन्ति तैरेकरूपस्यात्मन उत्तरोत्तरं मनुष्यादिहिरण्यगर्भा-न्तेष्वाविर्भावतारतम्यं श्रूयते । तस्यात्मन आत्मानं स्वरूपमाविस्तरां प्रकटतरं यो वेद उपास्ते सोऽश्नुते ऋद्धिमिति तरप्प्रत्ययादिरर्थः । तथा च निकृष्टोपाधिरात्मोपासकः उत्कृष्टोपाधिरीश्वर उपास्य इत्यौपाधिकं तारतम्यमविरुद्धमिति भावः । उक्तार्थे भगवद्गीतामुदाहरति ॥ स्मृता-विति ॥ अत्र सूर्यादेरपि न जीवत्वेनोपास्यता किन्त्वीश्वरत्वेनेत्युक्तं भवति । तत्र सूत्रकारसम्मतिमाह ॥ एवमिति ॥ उदयः अप्ययः एवं यस्मिन् वाक्ये उपाधिर्विवक्षितः तद्वाक्यमुपासनापरमिति वस्तुतत्त्वम-

लिङ्गात् पर एवेति भवति, एवमाकाशप्राणादिष्व द्रष्टव्यं, एवं सद्योमुक्तिकारणमप्यात्मज्ञानमुपाधिविशेषद्वारेणोपदिश्यमानमप्यविवक्षितोपाधिसम्बन्धविशेषं परापरविषय परापरविषयत्वेन सन्दिह्यमानं वाक्यगतिपर्यालोचनया निर्णेतव्यं भवति। यथेहैव तावदानन्दमयोऽभ्यासादिति, एवमेकमपि ब्रह्मापेक्षितोपाधिसम्बन्धं निरस्तोपाधिसम्बन्धं चोपास्यत्वेन ज्ञेयत्वेन च वेदान्तेषु उपदिश्यत इति प्रदर्शयितुं परो ग्रन्थ आरभ्यते। यच्च गतिसामान्यादित्यचेतनकारणनिराकरणमुक्तं तदपि वाक्यान्तराणि ब्रह्मविषयाणि व्याचक्षाणेन ब्रह्मविपरीतकारणनिषेधेन प्रपञ्च्यते॥

आनन्दमयोऽभ्यासात्॥ १२॥

तैत्तिरीयके "अन्नमयं" "प्राणमयं" "मनोमयं" "विज्ञानमयञ्च" अनुक्रम्याम्नायते "तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयादन्योऽन्तर आत्मानन्दमयः" इति। तत्र संशयः। किमिह आनन्द-

---

सन्दर्भस्यारम्भ इत्युक्तमत्र न विवक्षितं तत्कथं ज्ञेयब्रह्मपरमिति निर्णयार्थमारम्भ इत्याह॥ एवं च इति॥ अन्नमयादिकोशा उपाधिविशेषाः, वाक्यगतिस्तात्पर्यम्। आरभ्यमाणग्रन्थमनुपसंहरति॥ एवमेकमपीति॥ चिदर्थमुक्तगतिसामान्यस्य साधनान्तरमुत्तरारम्भ इत्याह॥ यच्चेति॥ अत्र प्रविष्टं प्राणमनोबुद्धयः हिरण्यगर्भरूपाः, विज्ञानमयोऽन्तर आनन्दः "तेषां पञ्चानां विकारा आध्यात्मिका देहप्राणमनोबुद्धिजीवा अन्नमयादयः पञ्चकोशाः" इति श्रुतेः परमार्थः। पूर्वाधिकरणे गौणमुख्ययोरेतत्सम्बन्धेन मध्यपाठाद्गौणत्वमात्रपाठो न निर्णायक इत्युक्त

मयमनेन पदेन प्रोच्यते यत् प्रकृतं सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म इति, किं वा अन्नमयादिवत् ब्रह्मणोऽर्थान्तरमिति किं तावत् प्राप्तं ब्रह्मणोऽर्थान्तरममुख्य आत्मा आनन्दमयः स्यात्। कस्मात्, अन्नमयाद्यमुख्यात्मप्रवाहपतितत्वात्। अथापि स्यात् सर्वान्तरत्वादानन्दमयो मुख्य एवात्मेति न स्यात् प्रियाद्यवयवयोगात्, शारीरत्वश्रवणाच्च। मुख्यश्चेदात्मा स्यान्न प्रियादिसंस्पर्शः स्यात्, इह तु "तस्य प्रियमेव शिरः" इत्यादि श्रूयते, शारीरत्वञ्च श्रूयते "तस्यैष एव शारीर आत्मा यः पूर्वस्य" इति तस्य पूर्वस्य विज्ञानमयस्यैष एव शारीर आत्मा यः एष आनन्दमय इत्यर्थः। न च शारीरस्य सतः प्रियाप्रियसंस्पर्शो वारयितुं शक्यः, तस्मात् संसार्येवानन्दमय आत्मा इत्येवं प्राप्ते इदमुच्यते, आनन्दमयोऽभ्यासात्, परमात्मानन्दमयो भवितुमर्हति। कुतोऽभ्यासात्। परस्मिन्नेव ह्यात्मन्यानन्दशब्दो

यद्वि मयटो विकारे प्राचुर्ये च तुल्यत्वात् संशये विकारप्रायपाठादानन्दविकारो जीव आनन्दमय इति सिद्धवोऽस्तीति प्रत्युदाहरणसङ्गत्या पूर्वपक्षमाह ॥ कस्मादिति ॥ आकाङ्क्षापूर्वकम् अन्नमयादीति श्रुत्यादिसङ्गतयः स्फुटा एव, पूर्वपक्षे हर्षिकारणजीवोपास्त्या प्रियादिप्राप्तिः फलं, सिद्धान्ते तु ब्रह्मोपास्तीति भेदः, शङ्कते ॥ अथापीति ॥ परिहरति ॥ न स्यादिति ॥ संस्कृतं विवृणोति ॥ मुख्य इति ॥ परमात्मेत्यर्थः, शरीरत्वेऽपीश्वरत्वं किं न स्यादित्यत आह ॥ न चेति ॥ जीवत्वं दुर्वारमित्यर्थः। अन्यानन्दपदाभ्यासेऽप्यानन्दमयस्य ब्रह्मत्वं कथमित्यत आह ज्योतिष्टोमाधिकारे ज्योतिः पदस्य ज्योतिष्टोमपरत्ववदानन्दमयप्रकरणस्थानन्दमयपदस्यानन्दमयपरत्वात् तदभ्यासस्तत्र ब्रह्मत्वसाधक इत्यभिप्रेत्याह ॥ आनन्दमयं प्रस्तुत्येति ॥ रसः सार आनन्द इत्यर्थः। खं लोकः यत् यदि एष आकाशः पू॰। आनन्दः स्याचिमेरको

बहुकृत्वोऽभ्यस्यते आनन्दमयं प्रस्तुत्य "रसो वै सः" इति तस्यैव रसत्वमुक्त्वोच्यते। "रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवतीति को ह्येवान्यात् कः प्राण्याद्यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्, एष ह्येवानन्दयति, सैषानन्दस्य मीमांसा भवति" "एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति"। "आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्न बिभेति कुतश्चन" इति। "आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्" इति च। श्रुत्यन्तरे च "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" इति ब्रह्मण्येव आनन्दशब्दो दृष्टः, एवमानन्दशब्दस्य बहुकृत्वो ब्रह्मण्यभ्यासात् आनन्दमय आत्मा ब्रह्मेति गम्यते। यत्तूक्तं अन्नमयाद्यमुख्यात्मप्रवाहपतितत्वादानन्दमयस्याप्यमुख्यात्मत्वमिति, नासौ दोषः, आनन्दमयस्य सर्व्वान्तरत्वात्। मुख्यमेव ह्यात्मानं उपदिदिक्षु शास्त्रं लोकबुद्धिमनुसरत् अन्नमयं शरीरमनात्मानमत्यन्तमूढानामात्मत्वेन प्रसिद्धमनूद्य मूषानिषिक्तद्रुतताम्रादिप्रतिमावत् ततोऽन्तरं ततोऽन्तरमित्येवं पूर्व्वेण पूर्व्वेण समानमुत्तरमुत्तरमनात्मानमात्मा इति ग्राहयत् प्रतिपत्तिसौकर्य्यापेक्षया

न स्यात् तदा को वान्याच्चेष्टेत् को वा विशिष्य प्राण्याज्जीवेत् तस्मादेष एवानन्दयाति, आनन्दयतीत्यर्थः। "युवा स्यात् साधुयुवा" इत्यादिना वक्ष्यमाणा मनुष्ययुवानन्दमारभ्य ब्रह्मानन्दावसाना एषा संकलिता आनन्दस्य तारतम्यमीमांसा भवति, उपसंक्रामति "विद्वान् प्राप्नोति" इत्येकदेशिनामर्थः। तत्र सिद्धान्ते तूपसंक्रमणं विदुषः कोशानां प्रत्यगात्मत्वेन विलापनमिति ज्ञेयं पिण्डितार्थम्। आनन्दशब्दाद्ब्रह्मावगतिः सर्वत्र समानेति मत्वाभ्यासार्थमाह। श्रुत्यन्तरे चेति। विज्ञानादन्-यस्याकर्षविधेर्बाध इति मत्वाह। नासाविति। सर्व्वान्तरत्वं न श्रुत-मित्याशङ्क्य तदोऽन्यस्मादन्तरस्य सर्व्वान्तरत्वमिति विवृणोति। मुख्य-मिति। लोकबुद्धिमिति। तस्याः स्थूलपक्षपातितामनुसरदित्यर्थः। अन्नस्य

सर्वान्तरं मुख्यमानन्दमयमात्मानमुपदिदेशेति श्लिष्टतरम्। यथारुन्धतीनिदर्शने बह्वीष्वपि तारास्वमुख्यास्वरुन्धतीषु दर्शितासु या अन्त्या प्रदर्श्यते सा मुख्यैवारुन्धती भवति, एवमिहाप्यानन्दमयस्य सर्वान्तरत्वान्मुख्यमात्मत्वं। यत्तु ब्रूषे प्रियादीनां शिरस्त्वादिकल्पना अनुपपन्ना मुख्यस्यात्मनः इत्यतीतानन्तरोपाधिजनिता सा न स्वाभाविकीत्यदोषः। शारीरत्वमप्यानन्दमयस्यान्नमयादिशरीरपरम्परया प्रदर्श्यमानत्वात् न पुनः साक्षादेव शारीरत्वं संसारिवत्, तस्मादानन्दमयः पर एवात्मा॥

विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात्॥ १३॥

अत्राह नानन्दमयः परमात्मा भवितुमर्हति। कस्मात्। विकारशब्दात्, प्रकृतवचनादयमन्यः शब्दो विकारवचनः समधिगत आनन्दमय इति मयटो विकारार्थत्वात्, तस्मादन्नमयादिशब्दवत् विकारविषय एवायमानन्दमयशब्द इति चेत्, न, प्राचुर्यार्थेऽपि मयटः स्मरणात्तत्प्रकृतवचने मयडिति हि प्रचु-

---

मृषाकारत्ववत् प्राणस्य देहाकारत्वं हेतेन सामान्यं यथा मनः प्राणाकारं तेन समभिव्याहृ॥ पूर्वैवेति॥ अतीतो योऽनन्तर उपाधिर्विज्ञानकोशस्तत्कृता सावयवत्वकल्पना शरीरेण संयत्वाच्छारीरत्वमिति विज्ञ-हय दुर्बलम्, अतः सहायाभावादभ्याससर्वान्तरत्वाभ्यां विकारत्वनिषेधाध इति भावः। विकारार्थकमयट्श्रुतिमङ्गीकृत्य इत्याशङ्क्य मयटः प्राचुर्येऽपि विधानात्तद्विवक्षितम्॥ विकारेत्यादिना॥ तत्प्रकृतवचने मयडिति त-दिति प्रथमासमर्थोक्तत्वात् प्राचुर्यविशिष्टस्य प्रस्तुतस्य वचनेऽभिधाने गम्यमाने मयट्प्रत्ययो भवतीति सूत्रार्थः। अत्र वचनग्रहणात् प्रकृतस्य प्राचुर्यवैशिष्ट्यसिद्धिः तादृशस्य बोधे मयटोऽभिधानाद्यथा अन्नमयो यज्ञ

रताणामपि मयट् स्मर्यते, यथान्नमयो यज्ञ इति अन्नप्रचुर उच्यते, एवमानन्दप्रचुरं ब्रह्मानन्दमय उच्यते। आनन्दप्रचुरत्वञ्च ब्रह्मणो मनुष्यत्वादारभ्योत्तरस्मिन्नुत्तरस्मिन् स्थाने शतगुण आनन्द इत्युक्त्वा ब्रह्मानन्दस्य निरतिशयत्वावधारणात्, तस्मात् प्राचुर्यार्थे मयट्॥

तद्धेतुव्यपदेशाच्च॥ १४॥

इतश्च प्राचुर्यार्थे मयट् यस्मादानन्दहेतुत्वं ब्रह्मणो व्यपदिशति श्रुतिः "एष ह्येवानन्दयाति" इति आनन्दयतीत्यर्थः, यो ह्यन्यानानन्दयति स प्रचुरानन्द इति प्रसिद्धं भवति। यथा लोके योऽन्येषां धनिकत्वमापादयति स प्रचुरधन इति गम्यते तद्वत्, तस्मात् प्राचुर्यार्थेऽपि मयटः सम्भवादानन्दमयः पर एवात्मा॥

मान्त्रवर्णिकमेव च गीयते॥ १५॥

इतश्चानन्दमयः पर एवात्मा यस्मात् "ब्रह्मविदाप्नोति परं" इत्युपक्रम्य "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" इति अस्मिन्मन्त्रे यत् ब्रह्म प्रकृतं सत्यज्ञानानन्तविशेषणैर्निर्धारितं, यस्मादाकाशादिक्रमेण स्थावरजङ्गमानि भूतान्यजायन्त, यच्च भूतानि सृष्ट्वा

इति, यत्र स्तोकं प्रचुरमविद्यमानमन्नः प्रचुराविधर्मकमन्नमान-मद् [illegible] प्राचुर्यं वापि दृश्यते न सुखप्रचुरत्वम् इति भेदम्। [illegible] इति भाष्ये आह। इतश्चेति। यथा-युक्तं ब्रह्मानन्दस्य निरतिशयत्वावधारणं पूर्वमुक्तम्। आनन्दयतस्य

तावद्गुहानिहितं गुहाशयस्थितं यमान्तरं, यश्च विज्ञानमयादन्यो-ऽन्तर आत्मेति प्रकृतं तमेवान्तर्यिकमेव ब्रह्मेह गीयते योऽन्यो-ऽन्तर आत्मानन्दमय इति। मन्त्रब्राह्मणयोश्चैकार्थत्वं युक्तं अवि-रोधात्, अन्यथा हि प्रकृतहानाप्रकृतप्रक्रिये स्याताम्, न चान्नम-यादिभ्य इवानन्दमयादन्योऽन्तर आत्माऽभिधीयते। "एतन्नि-ष्ठैव च सैषा भार्गवी वारुणीविद्या। आनन्दो ब्रह्मेति व्यजा-नात्" इति तस्मादानन्दमयः पर एवात्मा॥

नेतरोऽनुपपत्तेः॥ १६॥

इतश्चानन्दमयः पर एवात्मा नेतरः। इतर ईश्वरादन्यः संसारी जीव इत्यर्थः। न जीव आनन्दमयशब्देनाभिधीयते। कस्मात्, अनुपपत्तेः। आनन्दमयं हि प्रकृत्य श्रूयते "सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेय" इति "स तपोऽतप्यत स तपस्तप्त्वा इदं सर्वमसृजत यदिदं किञ्च" इति। तत्र प्राक् शरीराद्युत्प-

---

ब्रह्मत्वे लिङ्गमुक्त्वा प्रकरणमाह॥ मान्त्रेति॥ यस्मादेवं कृतं तस्मादान्त-र्यिकमेव ब्रह्मानन्दमय इति वाक्ये गीयत इति योजना। ननु मन्त्रोक्त-मेवात्र प्राप्तमिति को निर्बन्धस्तत्राह॥ मन्त्रेति॥ ब्राह्मणस्य मन्त्र-व्याख्यानत्वादुपजीव्यमपि मन्त्रस्थेयः तदिदमुक्तम्॥ अविरोधादिति॥ तयोरुपजीव्योपजीवकभावादित्यर्थः। तर्ह्यन्नमयादीनामपि आन्तर्यिकब्रह्मत्वं स्यादित्यत आह॥ न चेति॥ भृगवे प्रोक्ता वरुणेनोपदिष्टा अन्नमयादि-पञ्चमपञ्चमकोश्यानन्दे प्रतिष्ठिता तत्र स्यानन्दादिना तदेकार्थब्रह्मत्वा आ-नन्दमये सिद्धमाह॥ इतश्चेति॥ स ईश्वरः तपः कृत्वा सोऽयम-भवत ज्ञानान्निर्विकल्पः, अभिध्यानं कामना, बहु स्यामित्यव्यतिरेकाधि-कारे च प्रकरणे आनन्दमयो ईशः॥ ननु जीवब्रह्मणोरभावेऽप्यभेदः किं न स्यादत आह॥ न हि जन्मेति॥ ननु जन्मभ्ययोर्भेदस्यावश्यकत्वे श्रुति-व्याकोपः स्यादित्याशङ्क्य॥ कथमिति॥ कामना यतस्तथेत्युक्तम् अतः

ष्टेरभिध्यानं सृज्यमानानां विकाराणां स्रष्टृव्यतिरेकः सर्व-विकारस्रष्टिश्च न परस्मादात्मनोऽन्यस्योपपद्यते ॥

भेदव्यपदेशाच्च ॥ १७ ॥

इतश्च नानन्दमयः संसारी यस्मादानन्दमयाधिकारे "रसो वै सः, रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति" इति जीवमानन्दमयं भेदेन व्यपदिशति। न हि लब्धैव लब्धव्यो भवति। कथं तर्ह्यात्मान्वेष्टव्यः "आत्मलाभान्न परं विद्यते" इति च श्रुतिस्मृती यावता न लब्धैव लब्धव्यो भवतीत्युक्तम्॥ बाढं॥ तथाप्यात्मनोऽप्रच्युतात्मभावस्यैव सतस्तत्त्वानवबोधनिमित्तो देहादिष्वनात्मस्वात्मत्वनिश्चयो लौकिको दृष्टः, तेन देहादिभूतस्यात्मनोऽप्यात्माऽनन्विष्टोऽन्वेष्टव्योऽलब्धो लब्धव्योऽश्रुतः श्रोतव्योऽमतो मन्तव्योऽविज्ञातो विज्ञातव्य इत्यादिभेदव्यपदेश उपपद्यते। प्रतिषिध्यत एव तु परमार्थतः सर्वज्ञात् परमेश्वरादन्यो द्रष्टा श्रोता वा "नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा" इत्यादिना परमेश्वरस्त्वविद्याकल्पिताच्छारीरात् कर्तुर्भोक्तुर्विज्ञानात्माख्यादन्यः, यथा मायाविनश्चर्मखड्गधरात् सूत्रेणाकाशमधिरोहतः स एव मा-

---

श्रुतिस्मृती कथमित्यन्वयः। उक्तां शङ्कामङ्गीकरोति। बाढमिति॥ तर्ह्यात्मन एवात्मना लब्धव्यत्वोक्तिर्बाधः अभेदादित्याशङ्क्य कल्पितभेदान्न बाध इत्याह॥ तथापीति। अभेदेऽपीत्यर्थः। लौकिकभ्रमः आत्मनः स्वात्मानमलभमानस्य देहाद्यभिमानस्य भेदभ्रान्त्या परमात्मनो [illegible]। अन्वेष्टव्यो देहादिव्यतिरिक्ततया ध्येयः विवेकध्यानेन लब्धव्यः साक्षात्कर्तव्यः तदर्थं श्रोतव्यः [illegible] निदिध्यासनं साक्षात्कारो वा श्रवणमनन-स्यापि [illegible] पौनरुक्त्यम्। ननु भेदः सत्य एवास्तु नेत्याह॥ प्रतिषिध्यत

यावी परमार्थरूपो भूमिष्ठोऽन्यः। यथा वा घटाकाशादुपाधिपरिच्छिन्नादनुपाधिपरिच्छिन्न आकाशोऽन्यः। ईदृशं च विज्ञानात्मपरमात्मभेदमाश्रित्य नेतरोऽनुपपत्तेर्भेदव्यपदेशाच्चेत्युक्तं ॥

कामाच्च नानुमानापेक्षा ॥ १८ ॥

आनन्दमयाधिकारे च "सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेय" इति कामयितृत्वनिर्देशान्नानुमानिकमपि सांख्यपरिकल्पितमचेतनं प्रधानमानन्दमयत्वेन कारणत्वेन वापेक्षितव्यं। ईक्षतेर्नाशब्दमिति निराकृतमपि प्रधानं पूर्वसूत्रोदाहृतां कामयितृत्वश्रुतिमाश्रित्य प्रसङ्गात् पुनर्निराक्रियते गतिसामान्यप्रपञ्चनाय ॥

अस्मिन्नस्य च तद्योगं शास्ति ॥ १९ ॥

इतश्च न प्रधाने जीवे वाऽऽनन्दमयशब्दः, यस्मादस्मिन्नानन्दमये प्रकृते आत्मनि प्रतिबुद्धस्यास्य जीवस्य तद्योगं शास्ति

इति ॥ अत ईश्वरात् द्रष्टा जीवोऽन्यो नास्तीति चेत् जीवाभेदादीश्वरस्यापि मिथ्यात्वं स्यादत आह ॥ परमेश्वर इति ॥ अविद्याप्रतिबिम्बत्वेन कल्पिताज्जीवाद्बिम्बात्म ईश्वरः पृथगस्तीति न मिथ्यात्वम्। कल्पितस्याधिष्ठानाभेदेऽप्यधिष्ठानस्य ततो भेद इत्यत्र दृष्टान्तमाह ॥ यथेति ॥ सूत्रारूढः सतोऽपि मिथ्या न जीव इत्यत्रान्यथा भेदमात्रमिथ्यात्वे दृष्टान्तमाह ॥ यथा वेति ॥ ननु सूत्रकाराद्भेदः कथं इत्यत आह ॥ ईदृशं चेति ॥ कल्पितमेवेत्यर्थः। सत्यो भेदः कस्य इति यद्यभावात्तदनन्यत्वादिसूत्रव्याकुलत्वापत्तेरिति भावः। अथानन्दात्मकत्वप्रचुरं प्रधानमानन्दमयमस्तु। तत्राह ॥ कामाच्चेति। अनुमानगम्यमानुमानिकम्। पुनरुक्तिपरिहारार्थं ॥ ईक्षतेरिति ॥ अस्मिन्निति ॥ विषयसप्तमी, आनन्दमयविषयप्रबोधवतो जीवस्य तद्योगं यस्माच्छास्ति तस्मान्न प्रधानमिति

तदात्मना योगस्तद्योगस्तद्भावापत्तिः, मुक्तिरित्यर्थः। तद्योगं शास्ति शास्त्रम्। "यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्ते-ऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते, अथ सोऽभयं गतो भवति, यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते, अथ तस्य भयं भवति" इति। एतदुक्तं भवति यदि तस्मिन्नानन्दमयेऽल्पमप्यन्तरमतादात्म्यरूपं पश्यति तदा संसारभयान्न निवर्तते। यदा त्वेतस्मिन्नानन्दमये निरन्तरं तादात्म्येन प्रतितिष्ठति तदा संसारभयान्निवर्तते इति, तच्च परमात्मपरिग्रहे घटते न प्रधानपरिग्रहे जीवपरिग्रहे वा, तस्मादानन्दमयः परमात्मेति सिद्धम्। इदन्त्विह वक्तव्यं "स वा एष पुरुषोऽन्नरसमयः", "तस्माद्वा एतस्मादन्नरसमयात्, अन्योऽन्तर आत्मा प्राणमयः", "तस्मादन्योऽन्तर आत्मा मनोमयः", "तस्मादन्योऽन्तर आत्मा विज्ञानमयः" इति च विकारार्थे मयट्प्रवाहे सत्यानन्दमय एवाकस्मादर्धजरतीयन्यायेन कथमिव मयटः प्राचुर्यार्थत्वं ब्रह्मविषयत्वं वा आश्रीयते इति। मान्त्रवर्णिकब्रह्माधिकारादिति चेत्, न, अन्नमयादीनामपि

योजना। जीवस्य प्रधानयोगोऽप्यस्तीत्यत आह। तदात्मेति। जीवस्य ब्रह्माभेदोऽस्तीत्यत आह॥ मुक्तिरिति। अदृश्ये स्थूलप्रपञ्चशून्ये अनात्म्ये आत्म्यं लिङ्गशरीरं तद्रहिते। निरुक्तं शब्दवाच्यं तद्भिन्ने। निःशब्दस्थानं निलयनं छाया तच्छून्ये। ब्रह्मस्वरूपं यथा स्यात्तथा यदैव प्रतिष्ठां लभते हस्तेनैव विद्वान् भवेत् अथ तदैवाभयं ब्रह्म प्राप्नोतीत्यर्थः। यत् अपि परमात्मन्यल्पमन्तरं भेदं यदैव नरः पश्यति अथ तदा तस्य भयमिति योजना इति। इत्थिकारान्तं दूषयति॥ इदमिति। इह परमात्मायां विकारार्थके मयटि वृत्तिके सत्यकस्मात् कारणं विना एकमयटप्रत्ययस्य अर्थः पूर्वं विकारार्थकत्वम्, अन्ते प्राचुर्यार्थकत्वमित्यर्धजरतीयं कथमिव केन दृष्टान्तेन आश्रीयत इति दृढं

तदपि ब्रह्मप्रकरणम्। यत्र च प्राणमयादीनामब्रह्मत्वं तथा-न्नमयादिष्वन्तरस्यान्तरस्यात्मन उच्यमानत्वात्, आनन्द-मयात्तु न कश्चिदन्योऽन्तर आत्मोच्यते। तेनानन्दमयस्य ब्रह्मत्वम्, अन्यथा प्रकृतहानाऽप्रकृतप्रक्रियाप्रसङ्गादिति। अत्रोच्यते, यद्य-प्यन्नमयादिभ्य इवानन्दमयादन्योऽन्तर आत्मेति न श्रूयते त-थापि नानन्दमयस्य ब्रह्मत्वम्, यत आनन्दमयं प्रकृत्य श्रूयते "तस्य प्रियमेव शिरः, मोदो दक्षिणः पक्षः, प्रमोद उत्तरः पक्षः, आनन्द आत्मा, ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा" इति। तत्र यद्ब्रह्म मन्त्रवर्णे प्रकृतं "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" इति तदिह ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेत्युच्यते तद्विजिज्ञापयिषयैवान्नमयादय आनन्दमयपर्य-न्ताः पञ्चकोशाः कल्प्यन्ते, तत्र कुतः प्रकृतहानाऽप्रकृतप्रक्रिया-प्रसङ्गः। नन्वानन्दमयस्यावयवत्वेन ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेत्यु-

---

ब्रह्मविदित्यन्वयः। अन्यं प्रत्याचष्टे। नान्योऽस्तीति। स्फुटतरम्। किमा-न्तर इति न श्रूयते किं वा वस्तुतोऽप्यान्तरं ब्रह्म न श्रूयत इति विकल्प्य आद्यमङ्गीकरोति। अत्रोच्यते यद्यपीति। विकारप्राचुर्यपाठादनुक्तेऽपि तन्मयट्श्रुतेः सावयवविकारत्वाच्चेत्याह। तथापीति। इष्टार्थदर्शनजं सुखं प्रियं, लब्धाऽऽमोदः, स चाभ्यासात् प्रकृष्टः प्रमोदः, आनन्दस्तु कारणम्। बिम्बचैतन्यमात्मा, शिरःपुच्छयोर्मध्यकायः ब्रह्म शुद्धमिति सूत्रार्थः। द्वितीयं प्रत्याह। तत्र यदिति। यन्मन्त्रे प्रकृतं गुहाहितत्वेन प्रत्यगात्मब्रह्म तदिह पुच्छवाक्ये ब्रह्मशब्दात् प्रत्यभिज्ञायते तस्यैव विज्ञापयिषया पञ्चकोशकल्पना गुहा प्रपञ्चिता, तत्र तात्पर्यं नास्तीति प्रकृतहानादि दूषणम्। एवं पुच्छवाक्ये प्रकृतप्रधानब्रह्मपरे सति न प्रकृतहान्यादिदोष इत्यर्थः। ब्रह्मणः प्रधानत्वं पुच्छश्रुतिविरुद्धमिति शङ्कते। नन्विति। अत्र ब्रह्मशब्दात् प्रकृतप्रधानब्रह्मप्रत्यभिज्ञाने सति पुच्छशब्दश्रुतेरप्रामाण्यमिति वाक्ये प्रथमचरमश्रुतपदयोराद्य-

च्यते। प्रियमादीनामिवेव पुच्छं प्रतिष्ठेत्यादि, तत्र कथं ब्रह्मणः स्वप्रधानत्वं शक्यं विज्ञातुं, प्रकृतत्वादिति ब्रूमः। नन्वानन्दमयावयवत्वेनापि ब्रह्मणि विज्ञायमाने न प्रकृतत्वं हीयते आनन्दमयस्य ब्रह्मत्वादिति। अत्रोच्यते तथा सति तदेव ब्रह्मानन्दमय आत्मावयवी तदेव च ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठावयव इत्यसामञ्जस्यं स्यात्। अन्यतरपरिग्रहे तु युक्तं ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेत्यत्रैव ब्रह्मनिर्देश आश्रयितुं ब्रह्मशब्दसंयोगान्नानन्दमयवाक्ये ब्रह्मशब्दसंयोगाभावादिति। अपि च ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति उक्त्वेदमुच्यते “तदप्येष श्लोको भवति, असन्नेव स भवति, असद्ब्रह्मेति वेद चेत्, अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद, सन्तमेनन्ततो विदुः” इति। अस्मिंश्च श्लोकेऽननुकृष्यानन्दमयं ब्रह्मण एव भावाभाववेदनयोर्गुणदोषाभिधानाद्गम्यते ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेत्यत्र ब्रह्मण एव स्वप्रधानत्वमिति। न चानन्दमयस्यात्मनो भावाभावशङ्का युक्ता प्रियमोदादिविशिष्टस्यानन्दमयस्य सर्वलोकप्रसिद्धत्वात् कथं पुनः स्वप्रधानं सद्ब्रह्मानन्दमयस्य

ष्टं तु पदद्वयातविरोधिनो वर्णानस्मात् पुच्छपदेन प्राधान्यस्य बाध इति मत्वाह॥ प्रकृतत्वादिति॥ प्रकरणस्यान्यथा सिद्धिमाह॥ नन्विति॥ एकस्यैव पुच्छत्वं प्रधानत्वञ्च विरुद्धमित्याह॥ अत्रोच्यत इति॥ तत्र विशेषणविरामादन्यतरस्मिन् वाक्ये ब्रह्मस्वीकारे पुच्छवाक्ये ब्रह्म स्वीकार्यमित्याह॥ अन्यतरेति॥ वाक्यशेषार्थबलमित्याह॥ अपि चेति॥ तत्र ब्रह्मण्येव श्लोकोऽयमित्यर्थः। पुच्छशब्दस्य गतिं पृच्छति॥ कथं पुनरिति॥ स्वस्यापि पुच्छशब्दस्य लक्षणार्थौ ब्रह्मवचनः ब्रह्मण आनन्दमयलाङ्गूलाभावात् पुच्छमिवाधारत्वसाम्यात् युक्ता प्रतिष्ठापदयोगात्, ब्रह्मशब्दस्य लक्ष्यार्थलाभाच्च। अथवा ब्रह्मपदस्यावयववाचकत्वादित्याह॥ नैष दोष इति॥ पुच्छमित्याधारत्वमात्रमुक्तं प्रतिष्ठेत्यन-

पुच्छत्वेन निर्दिश्यते ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति। नैष दोषः, पुच्छवत् पुच्छं प्रतिष्ठापरायणमेकनीडं लौकिकस्यानन्दजातस्य ब्रह्मानन्द इत्येतदनेन विवक्ष्यते नावयवत्वं। "एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति" इति श्रुत्यन्तरात्। अपि चानन्दमयत्वे ब्रह्मणि प्रियाद्यवयवत्वेन सविशेषं ब्रह्माभ्युपगन्तव्यं। निर्विशेषन्तु ब्रह्म वाक्यशेषे श्रूयते वाङ्मनसयोरगोचरत्वाभिधानात्, "यतो वाचो निवर्त्तन्ते, अप्राप्य मनसा सह", "आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न बिभेति कुतश्चन" इति। अपि चानन्दप्रचुर इत्युक्ते दुःखास्तित्वमपि गम्यते प्राचुर्य्यस्य लोके प्रतियोग्यल्पत्वापेक्षत्वात्। तथाच सति "यत्र नान्यत् पश्यति, नान्यच्छृणोति, नान्यद्विजानाति, स भूमा" इति भूम्नि ब्रह्मणि तद्व्यतिरिक्ताभावश्रुतिरुपरुध्येत। प्रतिशरीरञ्च प्रियादिभेदा-

---

नीडत्वम् एकं मुख्यं नीडम् अधिष्ठानं सोपादानस्य जगत इत्यर्थः। ननु श्रुतिस्वरसैरपि तैत्तिरीयवाक्यं ब्रह्मणि समन्वितम् इष्टं, तत्र किमु-दाहरणभेदेनेत्यत आह। अपि चेति॥ तत्र सविशेषत्वं तत्र वाङ्मनसागोचरत्वमिति व्याप्तेरत्र व्यापकाभावोक्त्या निर्विशेषत्वमत इत्याह॥ निर्विशेषमिति॥ निवर्त्तन्ते अप्राप्य इत्यर्थः। सविशेषस्य तत्वादप्रव-श्यानुमानम्. अतो निर्विशेषप्रमाणार्थं पुच्छवाक्यमेवोदाहरणमिति भावः। प्राचुर्य्यार्थकमयटा सविशेषोक्तौ निर्विशेषश्रुतिबाध उक्तः। दोषान्तरमाह॥ अपि चेति॥ प्रकृतार्थत्वेन प्रधानस्य प्राचुर्य्यस्य तत्प्रत्ययौ विशेषणं, विशेषणस्य च प्रतियोगी विरोधीति तदभावस्तदपेक्षते यथा विप्रमयो ग्राम इति शूद्राल्पत्वम्। अस्तु को दोष इत्यत आह॥ तथा चेति। प्रकृत्यर्थप्रधाने तर्हि दोषो नास्ति, प्रचुरप्रकाशः सवितेत्यत्र तमसोऽल्पस्याप्यभावात् परमात्मानन्दमयपदस्य प्रचुरानन्दे तदपादोषः स्यादिति

दानन्दमयस्यापि भिन्नत्वं, ब्रह्म तु न प्रतिशरीरं भिद्यते "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" इत्यानन्त्यश्रुतेः, "एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा" इति च श्रुत्यन्तरात्। न चानन्दमयाभ्यासः श्रूयते, प्रातिपदिकार्थमात्रमेव हि सर्वत्राभ्यस्यते "रसो वै सः, रसं ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति, को ह्येवान्यात्कः प्राण्यात्, यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्, एष ह्येवानन्दयाति, सैषानन्दस्य मीमांसा भवति" "आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्न बिभेति कुतश्चन", "आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्" इति च। यदि चानन्दमयशब्दस्य ब्रह्मविषयत्वं निश्चितं भवेत् तत उत्तरेष्वानन्दमात्रप्रयोगेष्वप्यानन्दमयाभ्यासः कल्प्येत, न त्वानन्दमयस्य ब्रह्मत्वमस्ति प्रियशिरस्त्वादिभिर्हेतुभिरित्यवोचाम। तस्माच्छ्रुत्यन्तरे "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" इति आनन्दप्रातिपदिकस्य ब्रह्मणि प्रयोगदर्शनात् "यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्" इत्यादि ब्रह्मविषयः प्रयोगो न त्वानन्दमयाभ्यास इत्यवगन्तव्यं। यस्त्वयं मयडन्तस्यैवानन्दशब्दस्याभ्यास एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामतीति न तस्य ब्रह्मविषयत्वमस्ति विकारात्मनामेवा-

---

मन्तव्यम्। किञ्च भिन्नत्वाद्दृष्टवत् ब्रह्मतेत्याह। प्रतिशरीरमिति॥ नन्वभ्यस्यमानानन्दं ब्रह्मवानन्दमयपरम् इत्यत आह॥ यदि चेति। आनन्दमयस्य ब्रह्मत्वे निर्णीते तत्रानन्दपदस्य मयट्त्यागादभ्यासबुद्धिः, तन्निर्णयो न निर्णीत इति परस्पराश्रय इति भावः। अवगन्तव्यः पुच्छब्रह्मण इत्याह। तस्मादिति। उपसंक्रमणं बाधः॥ ननु य एवं विदिति ब्रह्मविद् आनन्दमयोपसंक्रमणवाक्ये कथं निर्दिश्यते तस्यानन्दमयत्वेन भिद्यतीति वदति। नन्विति। उपसंक्रमणं प्राप्तिरित्येवी- तस्य विविदिषामापूर्व्य [illegible]। नैव इति। आनेनाकाशादीनां बाधनादिति सिद्धान्ते बाधावधित्वेनानन्दवाचोऽपि-

न्नमयादीनामनात्मनामप्युपसंक्रमितव्यानां प्रवाहे पतितत्वात्। नन्वानन्दमयस्योपसंक्रमितव्यत्वादन्नमयादिवदब्रह्मत्वे सति नैव विदुषो ब्रह्मप्राप्तिफलं निर्दिष्टं भवेत्। नैष दोषः। आनन्दमयोपसंक्रमणनिर्देशेनैव विदुषः पुच्छप्रतिष्ठाभूतब्रह्मप्राप्तेः फलस्य निर्दिष्टत्वात् "तदप्येष श्लोको भवति, यतो वाचो निवर्त्तन्ते" इत्यादिना प्रपञ्च्यमानत्वात्। यत्त्वानन्दमयसन्निधाने "सोऽकामयत, बहु स्यां प्रजायेय" इतीयं श्रुतिरुदाहृता सा "ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा" इत्यनेन सन्निहिततरेण ब्रह्मणा सम्बध्यमाना-नन्दमयस्य ब्रह्मतां प्रतिबोधयति, तदपेक्षत्वाच्चोत्तरस्य ग्रन्थस्य "रसो वै सः" इत्यादेर्नानन्दमयविषयता। ननु सोऽकामयत इति ब्रह्मणि पुंलिङ्गनिर्देशो नोपपद्यते। नायं दोषः। "तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः" इत्यत्र पुंलिङ्गेनाप्यात्मशब्देन ब्रह्मणः प्रकृतत्वात्। या तु भार्गवी वारुणी विद्या "आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्" इति तस्यां मयडश्रवणात् प्रियशिरस्त्वाद्यश्रवणाच्च युक्तमानन्दस्य ब्रह्मत्वं। तस्मादणुमात्रमपि विशेषमनाश्रित्य न स्वत एव प्रियशिरस्त्वादि ब्रह्मण उपपद्यते, न चेह

इयं उत्तरश्लोकेन स्फुटीकृत इत्याह। तदपीति। तदपेक्षत्वादिति कामयितव्यब्रह्मविषयत्वादित्यर्थः। यदुक्तं पञ्चमस्य [illegible] आनन्दमये ब्रह्मणो [illegible] इत्यत आह। अन्विति। [illegible] [illegible] [illegible] न [illegible] [illegible] इति भावः। नोप-पत्तिः [illegible] [illegible]। पूर्वमीमांसा [illegible] इति [illegible] [illegible] न [illegible] इत्युक्तम्। तर्हि [illegible] [illegible]-

सविशेषं ब्रह्म प्रतिपिपादयिषितं वाङ्मनसगोचरातिक्रमश्रुतेः। तस्मादन्नमयादिष्विवानन्दमयेऽपि विकारार्थ एव मयट्प्रविभक्तियो न प्राचुर्यार्थः। सूत्राणि त्वेवं व्याख्येयानि ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेत्यत्र किमानन्दमयस्यावयवत्वेनेति प्राप्त उच्यते। आनन्दमयोऽभ्यासात्। आनन्दमय आत्मेत्यत्र ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति स्वप्रधानमेव ब्रह्मोपदिश्यतेऽभ्यासात्। असन्नेव स भवति, इत्यस्मिन्निगमनश्लोके ब्रह्मण एव केवलस्याभ्यस्यमानत्वात्। विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात्। विकारशब्दोऽवयवशब्दोऽभिप्रेतः, पुच्छमित्यवयवशब्दान्न स्वप्रधानत्वं ब्रह्मण इति यदुक्तं तस्य परिहारो वक्तव्यः। अत्रोच्यते नायं दोषः प्राचुर्यादप्यवयवशब्दोपपत्तेः। प्राचुर्यं प्रायापत्तिरवयवप्रायवचनमित्यर्थः। अन्नमयादीनां हि शिर आदिषु अवयवेषूक्तेष्वानन्दमयस्यापि शिर आद्यवयवान्तराण्युक्त्वावयवप्रायापत्त्या ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेत्याह नावयवविवक्षया यत्कारणमभ्यासादिति स्वप्रधानत्वं ब्रह्मणः समर्थितं। तद्धेतुव्यपदेशाच्च। सर्व्वस्य विकारजातस्य

लक्षणाश्रयणात् संशयोऽस्तीत्यवयवप्रायपाठो नियामक इति पूर्वाधिकरणसिद्धान्तयुक्त्याभावेन पूर्वपक्षयति॥ पुच्छशब्दादिति॥ तथा च प्रत्युदाहरणसङ्गतिः पूर्वपक्षे अनुक्तोपास्तिः सिद्धान्ते निर्गुणप्रमितिः फलं वेदान्तवाक्यसमन्वयोक्तेः श्रुत्यादिसङ्गतयः स्फुटा एव सूत्रस्यानन्दमयपदेन तद्वाक्यस्थं ब्रह्मपदं लक्ष्यते। विक्रियतेऽनेनेति विकारोऽवयवः प्रायापत्तिरिति अवयवक्रमस्य बुद्धौ प्राप्तिरित्यर्थः। अत्र हि पञ्चस्य ब्रह्मणो ज्ञानार्थं कोशाः प्रक्रियन्ते कल्प्यन्ते न तत्र तात्पर्यमस्ति, तत्रानन्दमयस्यापि अवयवान्तरोक्त्यनन्तरं कस्मिंश्चित् पुच्छे वक्तव्ये प्रकृतं ब्रह्म पुच्छपदेनोक्तं तस्यानन्दमयाधारत्वेनावयवत्वं वक्तव्यमभ्यासादित्यर्थः॥ तद्धेतु व्यपदेशाच्च॥ तस्य ब्रह्मणः सर्वकार्यहेतुत्वव्यपदेशात् प्रियादिविशिष्टाकारेणानन्द-

सानन्दमयस्य कारणत्वेन ब्रह्म व्यपदिश्यते "इदं सर्वमसृजत यदिदं किञ्च" इति, न च कारणं सद्ब्रह्म स्वविकारस्यानन्दमयस्य मुख्यया वृत्त्याऽवयव उपपद्यते। अपराण्यपि सूत्राणि यथासम्भवं पुच्छवाक्यनिर्दिष्टस्यैव ब्रह्मण उपपादकानि द्रष्टव्यानि॥

अन्तस्तद्धर्मोपदेशात्॥ २०॥

इदमाम्नायते "अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रुर्हिरण्यकेश आप्रणखात् सर्व एव सुवर्णः। तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी, तस्योदिति

मयस्य जीवस्य कार्यत्वात् तं प्रति शेषत्वं ब्रह्मणो न युक्तमित्यर्थः। आन्तर्यिकमेव च गीयते ब्रह्मविदाप्नोति परमिति, यस्य प्राणाद्युक्तिरुक्ता यत् सत्यं ज्ञानमिति मन्त्रोक्तं ब्रह्म तदस्यैव पुच्छवाक्ये गीयते ब्रह्मपदसंयोगात्, नानन्दमयवाक्य इत्यर्थः। नेतरोऽनुपपत्तेः। इतर आनन्दमयो जीवोऽत्र न प्रतिपाद्यः सर्वस्रष्टृत्वाद्यनुपपत्तेरित्यर्थः। भेदव्यपदेशाच्च। अयमानन्दमयो ब्रह्मरसं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवतीति, भेदोक्तेश्च तस्याप्रतिपाद्यतेत्यर्थः। आनन्दमयो ब्रह्म तैत्तिरीयकपञ्चमस्थानस्थत्वात्। आनन्दवदित्याशङ्क्याह। कामाच्च नानुमानापेक्षा कामयत इति काम आनन्दः तस्य श्रुतत्वात् पञ्चमस्य ब्रह्मत्वदृष्टेरानन्दमयस्यापि ब्रह्मत्वानुमानापेक्षा न कार्या, विकारार्थकमयड्विरोधादित्यर्थः। भेदव्यपदेशात्तु पुच्छब्रह्मणो भेदं स्यादित्याशङ्क्याह। अस्मिन्नस्य च तद्योगं शास्ति। पुच्छनिर्दिष्टत्वेन प्रतीचि ब्रह्मण एव इत्युपसंहृते पुच्छवाक्योक्ते ब्रह्मण्येकमेव परं ब्रह्मेति यदोऽभेदम् आनन्दमयस्य यदा ह्येति शास्ते ब्रह्मभावं शास्ति, अतो निर्गुणब्रह्मैक्यज्ञानार्थं जीवभेदानुवाद इत्यभिप्रेत्याह॥ अपराण्यपीति॥ अन्तस्तद्धर्मोपदेशात्। छान्दोग्यवाक्यमुदाहरति॥ अथ य इति॥ अथेत्युपास्तिप्रारम्भार्थः। हिरण्मयो ज्योतिर्विकारः, इतः पूर्वोऽपि 'दृष्टिकालानुपातैर्दृश्यते'। मूर्तिमाह॥ हिरण्येति॥ प्रणखो नखाग्रं तेन सहेत्यभिविधावाङ्। नेत्रयोर्विशेष-

नाम, स एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्य उदित, उदेति ह वै सर्वेभ्यः पाप्मभ्यो य एवं वेद" इत्यधिदैवतं। अथाध्यात्मम् "अथ य एषोऽन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते" इत्यादि। तत्र संशयः। किं विद्याकर्मातिशयवशात् प्राप्तोत्कर्षः कश्चित् संसारी सूर्यमण्डले चक्षुषि चोपास्यत्वेन श्रूयते, किं वा नित्यसिद्धः परमेश्वर इति। किन्तावत् प्राप्तं संसारीति, कुतः, रूपवत्त्वश्रवणात्। आदित्यपुरुषे तावद्धिरण्यश्मश्रुरित्यादि रूपमुदाहृतं, अक्षिपुरुषेऽपि तदेवातिदेशेन प्राप्यते तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुष्य रूपमिति न च परमेश्वरस्य रूपवत्त्वं युक्तं "अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं" इति श्रुतेः। आधारश्रवणाच्च "य एषोऽन्तरादित्ये य एषोऽन्तरक्षिणि" इति। न ह्यनाधारस्य स्वमहिमप्रतिष्ठस्य सर्वव्यापिनः परमेश्वरस्याधार उपदिश्येत "स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठित इति स्वे महिम्नि" इति "आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः" इति च श्रुती भवतः। ऐश्वर्यमर्यादाश्रुतेश्च "स एष ये

भाह॥ तस्येति॥ कपेर्मर्कटस्य आसः पुच्छभागोऽत्यन्ततेजस्वी तद्वत् पुण्डरीकं यथा, दीप्तिमदेवं तस्य पुरुषस्याक्षिणी अत्यन्तविकसितरक्ताम्भोजनयन इत्यर्थः। उपासनार्थमादित्यमण्डलस्थं स्वाभं रूपमीश्वरो नाम करोति॥ तस्योदिति॥ उन्नाम निर्वक्ति॥ स इति॥ उदित उद्गतः सर्वपाप्मास्पृष्ट इत्यर्थः। नामज्ञानफलमाह॥ उदेतीति॥ देवतास्थानम् आदित्यमधिकृत्योपास्यमन्तरमाकाशं देहमधिकृत्यापि तदुक्तिरित्याह॥ अथेति॥ पूर्वत्र ब्रह्मपदमानन्दमयपदमानन्दपदाभ्यासश्चेति उपक्रमितवादिब्रह्मप्रमापकवशान्निर्गुणनिर्णयवद्रूपवत्त्वादुपक्रममात्रवशाज्जीवो हिरण्मय इति पूर्वपक्षमाक्षेपसङ्गत्या पूर्वोक्तसिद्धान्तः सिद्धनिर्गुणब्रह्मावगमनादार्ढ्यं पूर्वपक्षयति॥ संसारीति॥ अत्र पूर्वोत्तरपक्षयोर्जीवब्रह्मोपास्तिः फलम्, अधिष्ठानाधारश्रवणाच्च संसारीति सम्बन्धः। श्रुतिमाह॥ स एष इति॥ आदित्यस्थः पुरुषः,

चामुष्मात् पराञ्चो लोकास्तेषां चेष्टे देवकामानाञ्च" इत्यादित्यपुरुषस्यैश्वर्य्यं श्रूयते "स एष वै तेनैतस्मादर्व्वाञ्चो लोकास्तेषां चेष्टे मनुष्यकामानाञ्च" इत्यक्षिपुरुषस्य। न च परमेश्वरस्य मर्य्यादावदैश्वर्य्यं युक्तं "एष सर्व्वेश्वर एष भूताधिपतिरेष भूतपाल एष सेतुर्विधरण एषां लोकानामसम्भेदाय" इत्यविशेषश्रुतेः। तस्मान्नाक्ष्यादित्ययोरन्तः परमेश्वर इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, अन्तस्तद्धर्म्मोपदेशात्, इति "य एषोऽन्तरादित्ये य एषोऽन्तरक्षिणि" इति च श्रूयमाणः पुरुषः परमेश्वर एव न संसारी। कुतः। तद्धर्म्मोपदेशात्। तस्य हि परमेश्वरस्य धर्म्मा इहोपदिष्टास्तद्यथा "तस्योदिति नाम" इति श्रावयित्वा "अस्यादित्यपुरुषस्य नाम स एष सर्व्वेभ्यः पाप्मभ्य उदितः" इति सर्व्वपाप्मापगमेन निर्व्वक्ति, तदेव च कृतनिर्व्वचनं नामाक्षिपुरुषस्याप्यतिदिशति "यन्नाम तन्नाम" इति। सर्व्वपाप्मापगमश्च परमात्मन एव श्रूयते "य आत्मा अपहतपाप्मा" इत्यादौ।

अमुष्मादादित्यादूर्द्ध्वगा ये केचन लोकास्तेषामीश्वरो देवभोगानाञ्चेत्यर्थः। य एषोऽक्षिस्थः पुरुष एतस्मादक्ष्णोऽधस्तना ये लोका ये च मनुष्यकामा भोगा- स्तेषामीश्वर इति मर्य्यादा श्रूयते। अतः श्रुतेश्च संसारीत्यर्थः। एष सर्व्वेश्वर इत्यविशेषश्रुतेरिति सम्बन्धः। भूताधिपतिर्यमः, भूतपाल इन्द्रादिश्च एष एव। किञ्च जलानामसङ्कराय लोके विधारको यथा सेतुरेवमेषां लोकानां वर्णाश्रमादीनां मर्य्यादाच्छेदत्वात् सेतुरेष एव, अतः सर्व्वेश्वर इत्यर्थः। सूत्रं व्याचष्टे। य एष इति। यद्यप्येकस्मिन् वाक्ये प्रथम- श्रुतानुसारेण चरमं नेयं, तथाप्यत्र प्रथमं श्रुतं रूपवत्त्वं निरवकाशं ध्यानार्थ- मीश्वरे नेयं सर्व्वपापासंश्लिष्टत्वं सर्व्वात्मकत्वञ्च प्रथमं लोके नेत्- [illegible] इति प्रथमं न च "न ह वै देवान् पापं गच्छति" इति श्रुतेरा- दित्यजीवस्यापि पापासंश्लिष्टत्वमिति वाच्यम्। श्रुतेरधुना कर्म्माधि- कारिणां देवानां क्रियमाणपापाभावमात्रे तत्फलाभावे वा तात्पर्य्यात् तेषां

तथा "चाक्षुषे पुरुषे एव ऋक् तत् साम तदुक्थं तद्यजुस्तद्ब्रह्म" इत्यृक्सामाद्यात्मकतां निर्धारयति, सा च परमेश्वरस्योपपद्यते सर्वकारणत्वात् सर्वात्मकत्वोपपत्तेः। पृथिव्यग्न्याद्यात्मके चाधिदैवतमृक्सामे वाक्प्राणाद्यात्मके चाध्यात्ममनुक्रम्याह त-स्यर्क् च साम च गेष्णौ इत्यधिदैवतं तथाध्यात्ममपि "यावमुष्य गेष्णौ तौ गेष्णौ" इति। तच्च सर्वात्मकत्वे सत्येवोपपद्यते "तद्य इमे वीणायां गायन्त्येतं ते गायन्ति तस्मात्ते धन-सनयः" इति च लौकिकेष्वपि गानेष्वस्यैव गीयमानत्वं दर्श-यति। तच्च परमेश्वरपरिग्रहे घटते॥

यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा।
तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंऽशसम्भवम्॥

वञ्चितपापाभावे चोक्ते पुरुषे मर्त्यलोकं विजयतीति चरोमादित्यवि-रत्याह॥ सर्वपाप्मापगमश्च परमात्मन एवेति। सर्वात्मकत्वाच्च। तथेति अत्र तच्छब्देन चाक्षुषः पुरुष उच्यते कर्माद्यपेक्षया विकल्पस्तवः॥ उक्थं शास्त्रविशेषः। तत्साहचर्यात् सामस्तोत्रम्, उक्थादन्यच्छस्त्रमृगुच्यते, यजुर्वेदो यजुः, ब्रह्म त्रयो वेदा इत्यर्थः॥ पृथिव्यग्न्याद्यात्मक इति॥ अधिदैवतमृक् पृथिव्यन्तरिक्षद्युनक्षत्रादित्यगतशुक्लभा रूपा पञ्चविधा उक्ता, साम अग्निवाय्वादित्यचन्द्रादित्यगतातिकृष्णरूपतया पञ्च-विधम्। अध्यात्मं तु ऋक् वाक् चक्षुः श्रोत्राक्षिस्थशुक्लभा रूपा चतु-र्विधा, साम च प्राणच्छायात्ममनोऽक्षिगतातिनीलरूपं चतुर्विधकम्। एवं क्रमेण ऋक्सामे अनुक्रम्याह श्रुतिः॥ यावेति। यौ अमुष्य ऋक् सामात्मकौ गेष्णौ पर्वादित्यस्य तावेवाक्षिस्थस्य गेष्णौ पर्वणीत्यर्थः॥ तस्येति। ऋक् साम्नोः पर्वत्वमित्यर्थः। पर्वगानमेवाह |सिद्धान्तरमाह॥ तद्य इति॥ तस्मात् लोके धनस्य सनितारो दातारो ये ते धनसनयो विभूति-मन्त इत्यर्थः। तत्र लोके राजानो गीयन्ते ईश्वर इत्यत आह॥ यद्य-दिति। यद्यद्वित्तादिर्विभूतिः, श्रीः कान्तिः। ऊर्जितत्वं बलं, तद्युक्तं सत्त्वं

इति भगवद्गीतादर्शनात् लोककामेशितृत्वमपि निरङ्कुशं श्रूयमाणं परमेश्वरं गमयति । यत्तु हिरण्यश्मश्रुत्वादिरूपवत्त्वं परमेश्वरे नोपपद्यत इत्यत्र ब्रूमः, स्यात् परमेश्वरस्यापीच्छावशान्मायामयं रूपं साधकानुग्रहार्थं ।

माया ह्येषा मया सृष्टा यन्मां पश्यसि नारद ।
सर्वभूतगुणैर्युक्तं न त्वं मां द्रष्टुमर्हसि ॥

इति स्मरणात् । अपि च यत्र निरस्तसर्वविशेषं पारमेश्वरं रूपमुपदिश्यते भवति तत्र शास्त्रं "अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं" इत्यादि । सर्वकारणत्वात्तु विकारधर्मैरपि कैश्चिद्विशिष्टः परमेश्वर उपास्यत्वेन निर्दिश्यते "सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धः सर्वरसः" इत्यादिना, तथा हिरण्यश्मश्रुत्वादिनिर्देशोऽपि भविष्यति । यदप्याधारश्रवणान्न परमेश्वर इत्यत्रोच्यते स्वमहिमप्रतिष्ठस्याप्याधारविशेषोपदेश उपासनार्थो भविष्यति सर्वगतत्वाद्ब्रह्मणो व्योमवत् सर्वान्तरत्वोपपत्तेः । ऐश्वर्यमर्यादाश्रवणमप्यध्यात्माधिदैवतविभागापेक्षमुपासनार्थमेव, तस्मात्परमेश्वर एवाक्ष्यादित्ययोरन्तरुपदिश्यते ॥

रागादिकं यद्य एवेति तदुगानमोचरत्वैवेत्यर्थः । निरङ्कुशमनन्याधीनम्, एषा विचित्ररूपा मूर्त्तिर्माया विकृतित्वान्नाथा यथा घटेत्यर्थः । यदुक्त-मशब्दमित्यादिशास्त्रं तत् शेषपरमित्याह ॥ अपि चेति ॥ तर्हि रूपं कुत-स्तत्राह ॥ सर्वेति ॥ यत तदुपास्यत्वेनोच्यते तत्सर्वाख्याकृत्य सर्वकारण-त्वात् प्राप्तरूपत्वं सर्वकर्मत्वादिश्रुत्या निर्दिश्यत इति योजना । मर्या-दावद्रूपत्वमीश्वरस्य नेत्युक्तं निराकरोति ॥ ऐश्वर्येति ॥ अध्यात्माधि-दैवतयोर्विभागः पृथक्प्रयोगः, तदपेक्षयैव न स्वैश्वर्यस्य परिच्छेदार्थं-

भेदव्यपदेशाच्चान्यः ॥ २१ ॥

अस्ति चादित्यादिशरीराभिमानिभ्यो जीवेभ्योऽन्य ईश्वरोऽन्तर्यामी "य आदित्ये तिष्ठन्नादित्यादन्तरो यमादित्यो न वेद यस्यादित्यः शरीरं य आदित्यमन्तरो यमयत्येष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः" इति श्रुत्यन्तरे भेदव्यपदेशात्। तत्र ह्यादित्यादन्तरोऽयं आदित्यो न वेदेति वेदितुरादित्यात् विज्ञानात्मनोऽन्योऽन्तर्यामीति स्पष्टं निर्दिश्यते स एवेहाप्यन्तरादित्ये पुरुषो भवितुमर्हति श्रुतिसामान्यात्। तस्मात् परमेश्वर एवेहोपदिश्यत इति सिद्धम्॥

आकाशस्तल्लिङ्गात् ॥ २२ ॥

छान्दोग्ये इदमामनन्ति "अस्य लोकस्य का गतिरित्याकाश इति होवाच सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्प-

---

मित्यर्थः। ननु उपास्तेर्हेयेनोपात्तविधेर्विधेयांशयावत्कार्यो आ-दिवदन्यतः सिद्धिर्वाच्येत्याशङ्क्याह॥ भेदेति॥ आदित्यजीवादीश्वरस्य भेदोक्तेः श्रुत्यन्तरे जीवादन्य ईश्वरः सिद्ध इति सूत्रार्थमाह॥ अस्तीति॥ आदित्ये स्थितरश्मिनिरासार्थमादित्यादन्तर इति जीवं निरस्यति॥ यमिति॥ अशरीरस्य कथं नियन्तृत्वं तत्राह॥ यस्येति॥ अन्तर्यामि-पदार्थमाह॥ य इति॥ तत्रान्तरात्मनिरासार्थमाह॥ एष त इति॥ ते तव साक्षदर्शिकर्ता:। आदित्यान्तरत्वश्रुतेः समानत्वादित्यर्थः। तस्मात् पर एवादित्याद्यात्मक उद्गीथे उपास्य इति सिद्धम्। तदत्र रूपव-त्त्वादिबहुलिङ्गानां पापासंश्लेषादव्यभिचारि अत्युलिङ्गैरव्ययानय-नम्, एव आकाशपदश्रुतिः लिङ्गाद्बलीयसीति प्रत्युदाहरणेन प्राप्ते सूत्राह॥ आकाशस्तल्लिङ्गादिति॥ छान्दोग्यस्थमुदाहरति॥ इद-मिति॥ शालावत्यो ब्राह्मणो जैवलिं राजानं पृच्छति, अस्य लो-

यन्ति इत्याकाशं प्रत्यस्तं यन्त्याकाशो ह्येवैभ्यो ज्यायानाकाशः परायणम्” इति। तत्र संशयः। किमाकाशशब्देन परं ब्रह्माभिधीयते, उत भूताकाशमिति। कुतः संशयः। उभयत्र प्रयोगदर्शनात्। भूतविशेषे तावत् सुप्रसिद्धो लोकवेदयोराकाशशब्दो ब्रह्मण्यपि क्वचित् प्रयुज्यमानो दृश्यते, यत्र वाक्यशेषवशादसाधारणगुणश्रवणाद्वा निर्द्धारितं ब्रह्म भवति यथा “यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्” इति, “आकाशो वै नामरूपयोर्निर्व्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म” इति चैवमादौ, अतः संशयः। किं पुनरत्र युक्तं भूताकाशमिति, कुतः, तद्धि प्रसिद्धतरेण प्रयोगेण शीघ्रं बुद्धिमारोहति। न चायमाकाशशब्द उभयोः साधारणः शक्यो विज्ञातुं, अनेकार्थत्वप्रसङ्गात्। तस्माद्ब्रह्मणि गौण आकाशशब्दो भवितुमर्हति। विभुत्वादिभिर्हि बहुभिर्धर्म्मैः सदृशमाकाशेन ब्रह्म भवति, न च मुख्यसम्भवे गौणार्थग्रहणमर्हति, सम्भवति चेह मुख्यस्यैवाकाशस्य ग्रहणं। ननु भूताकाशपरिग्रहे वाक्यशेषो नोपपद्यते “सर्व्वाणि ह वा इमानि भूतानि आकाशादेव समुत्पद्यन्ते” इत्यादिः। नैष दोषो भूताकाशस्यापि वाय्वादिक्रमेण कारणत्वोपपत्तेः। विज्ञायते हि “तस्माद्वा एत-

---

लोकस्यास्य च क आधार इति। राजा ब्रूते आकाश इति हेति॥ यद्येष आकाश इत्यानन्दत्वस्यासाधारणस्य श्रवणादाकाशो ब्रह्मत्वेनावधा-रितम्। आकाशो वै नामेत्यत्र तद्ब्रह्मेति वाक्यशेषादिति विभागः। निर्व्वहिता उत्पत्तिस्थितिविधेतः, ते नामरूपे, यदन्तरा यस्याभिन्ने तत्र कल्पितत्वेन मध्ये स्त इति भावः। अत्र पूर्व्वपक्षे भूताकाशात्मकोद्गीथो-पास्तिः, सिद्धान्ते ब्रह्मात्मना इति फलम्। उपास्ते सत्यब्रह्मविद्ध-

स्मादात्मन आकाशः सम्भूतः आकाशाद्वायुः वायोरग्निः इत्या-
दिः । ज्यायस्त्वपरायणत्वेऽपि भूताकाशापेक्षयोपपद्यते भूता-
काशस्यापि, तस्मादाकाशशब्देन भूताकाशस्य ग्रहणमित्येवं
प्राप्ते ब्रूमः, आकाशस्तल्लिङ्गात्। आकाशशब्देनेह ब्रह्मणो ग्रहणं
युक्तं। कुतः। तल्लिङ्गात्। परस्य हि ब्रह्मण इदं लिङ्गं "सर्वाणि
ह वा इमानि भूतानि आकाशादेव समुत्पद्यन्ते" इति । पर-
स्माद्धि ब्रह्मणो भूतानामुत्पत्तिरिति वेदान्तेषु मर्य्यादा । ननु
भूताकाशस्यापि वाय्वादिक्रमेण कारणत्वं दर्शितं । सत्यं द-
र्शितं । तथापि मूलकारणस्य ब्रह्मणोऽपरिग्रहादाकाशादेवेत्यव-
धारणं सर्वाणीति च भूतविशेषणं नानुकूलं स्यात् । तथा
'आकाशं प्रत्यस्तं यन्ति" इति ब्रह्मलिङ्गं 'आकाशो ह्येवैभ्यो
ज्यायानाकाशः परायणं" इति च ज्यायस्त्वं ह्यनापेक्षिकं पर-
मात्मन्येवैकस्मिन्नाम्नातं 'ज्यायान् पृथिव्या ज्यायानन्तरिक्षात्
ज्यायान् दिवो ज्यायानेभ्यो लोकेभ्यः" इति, तथा परायणत्व-
मपि परमकारणत्वात् परमात्मन्येवोपपन्नतरं। श्रुतिश्च भवति
"विज्ञानमानन्दं ब्रह्म रातेर्दातुः परायणं' इति । अपि चान्त-
वत्त्वदोषेण शालावत्यस्य पक्षं निन्दित्वानन्तं किञ्चिद्वक्तुका-

---

वाक्यसमन्वयोक्तेरापाद श्रुत्यादिसङ्गतयः । स्पष्टमन्यत् भाष्यम् । तेजः-
प्रभृतिषु वाय्वादेरपि कारणत्वात् एवकारश्रुतिबाधः । सर्वश्रुतेश्चाका-
शातिरिक्तविषयत्वेन सङ्कोचः स्यादित्याह ॥ सत्यं दर्शितमिति । ब्रह्म-
वस्तु सर्वात्मकत्वादाकाशादेव सर्वमिति श्रुतिर्युक्तेति भावः । तथा सर्व-
लयाधारत्वं निरतिशयमहत्त्वं स्थितावपि परायणत्वमित्येतानि सर्वाणि
ब्रह्मलिङ्गानीत्याह ॥ तथा आकाशमित्यादिना ॥ रातेर्धनस्य दातुः ।
रातिर्दातेति पाठे बन्धुरित्यर्थः । विज्ञानरूपमाह ॥ अपि चेति ॥ शालव्य-

मेन चैकविनाऽकाशः परिगृहीतः, तथाकाशवाक्यशेषे चब्रह्मो-पसंहरति "स एष परो वरीयानुद्गीथः स एषोऽनन्तः" इति, तथानन्त्यं ब्रह्मलिङ्गं। यत् पुनरुक्तं भूताकाशं प्रसिद्धिबलेन प्रथमतरं प्रतीयत इति, अत्र ब्रूमः, प्रथमतरं प्रतीतमपि सद्वा-क्योपक्रमगतान् ब्रह्मगुणान् दृष्ट्वा न परिगृह्यते। दर्शितश्च ब्रह्म-ण्याकाशशब्दः "आकाशो वै नामरूपयोर्निर्वहिता" इत्यादौ। तथाकाशपर्य्यायवाचिनामपि ब्रह्मणि प्रयोगो दृश्यते "ऋचोऽ-

---

शालावत्यो ब्राह्मणो राजा चेति त्रय उद्गीथविद्याकुशला विचारया-मासुः किमुद्गीथस्य परायणमिति। तत्र स्वर्गादागताभिरद्भिर्जीवितेन प्राणेन जीवनायोद्गीथस्य स्वर्ग एव परायणमिति दाल्भ्यपक्षमप्रतिष्ठा-दोषेण शालावत्यो निन्दित्वा स्वर्गस्यापि कर्माधारां पृथ्वीं लोकः प्रति-ष्ठेत्युवाच। तं शालावत्यस्य पक्षमन्तवद्वैते किल शालावत्येति राजा निन्दित्वानन्तमेवाकाशं ब्रह्म भूताकाशोक्तावन्तवत्त्वदोषतादवस्थ्यादित्यर्थः। अन्याकाशोऽनन्त इति न श्रुतम् इत्यत आह॥ तदेति॥ उद्गीथ आ-काश एवेति वक्ष्यादनात् उद्गीथस्यानन्त्यादिकं न स्वत इति भावः। स उद्गीथावयव ओंकार एव आकाशात्मकः। परः रसतमत्वादिगुणै-रुत्कृष्टः अतोऽवरान्तरेभ्यो वरीयान् श्रेष्ठ इत्यर्थः। पर इति अव्ययं सकारान्तं वा, परः सहस्रमिति प्रयोगात्। परश्चासौ वरेभ्योऽतिशयेन वरः परो वरीयान् इत्यर्थः। प्राथम्यात् श्रुतित्वाच्चाकाशशब्दो बलीया-नित्युक्तं स्मारयति॥ यत् पुनरिति॥ एवकारश्रवणाद्बहुत्वजीवन-न्यादिवज्जलिङ्गानामनुपपत्त्या "अजेदेकं पुरस्तात्" इति न्यायेनैकस्याः श्रुतेर्बाधो युक्त इत्याह॥ अत्र ब्रूम इति॥ आकाशपदाद्भूतस्यैव प्रथमप्रतीतिरिति नियमो नास्तीत्यपिशब्देन द्योतितम्। तत्र युक्ति-माह॥ दर्शितश्चेति॥ आकाशपदाद्दीर्घार्णस्य ब्रह्मणोऽपि प्रथमप्रतो-तिरस्ति तथा तत्पर्य्यायाणां ब्रह्मणि प्रयोगप्राचुर्य्यादिति भावः। अक्षरे कूटस्थे व्योमन् व्योम्नि ऋचो वेदाः सन्ति प्रमाणत्वेन यस्मिन्नक्षरे विश्वे देवा अधिश्रिता इत्यर्थः। ओंकारः खं पूर्णं ब्रह्म खं व्यापकमित्यु-

उदरे परमे व्योमन् यस्मिन् देवा अधि विश्वे निषेदुः" "सैषा भार्गवी वारुणी विद्या परमे व्योमन् प्रतिष्ठिता" "ॐ कं ब्रह्म खं ब्रह्म खं पुराणं" इति चैवमादौ। वाक्योपक्रमेऽपि वर्तमानस्याकाशशब्दस्य वाक्यशेषवशाद् युक्ता ब्रह्मविषयत्वावधारणा। "अग्निरधीतेऽनुवाकं" इति हि वाक्योपक्रमगतोऽप्यग्निशब्दो माणवकविषयो दृश्यते। तस्मादाकाशशब्दं ब्रह्मेति सिद्धम्॥

अतएव प्राणः ॥ २३ ॥

"उद्गीथे प्रस्तोतर्या देवता प्रस्तावमन्वायत्ता" इत्युपक्रम्य श्रूयते "कतमा सा देवतेति प्राण इति होवाच सर्वाणि ह वा इमानि भूतानि प्राणमेवाभिसंविशन्ति प्राणमभ्युज्जिहते सैषा देवता प्रस्तावमन्वायत्ता" इति। तत्र संशयनिर्णयौ पूर्ववदेव द्रष्टव्यौ, "प्राणबन्धनं हि सोम्य मनः" "प्राणस्य प्राणम्" इति चैव-

---

पाठेन पुनरुक्तप्रयोगमाह॥ कं पुराणमिति। आकाशमादिः ब्रह्मेत्यर्थः। कं ब्रह्म खं ब्रह्मेति छान्दोग्यम्, ॐ खं ब्रह्म खं पुराणमिति बृहदारण्यकमिति भेदः। किञ्च तत्रैव प्रथमानुवाकेऽग्नेरुत्तरं नेयं यत्र तत्रैव पठ्यं यत्र स्वधन्यं तत्रोत्तरानुवाकेऽग्नेः प्रथमं ज्ञेयमित्याह॥ वाक्येति॥ तस्मादुपास्ये ब्रह्मणि वाक्यं समन्वितमित्युपसंहरति॥ तस्मादिति॥ आकाशवाक्योक्तन्यायं तदुत्तरवाक्येऽतिदिशति॥ अत एव प्राण इति॥ उद्गीथप्रकरणगतमिति ज्ञापनार्थमुद्गीथ इति भाष्यपदम् उद्गीथप्रकरणे श्रूयते इत्यन्वयः। कश्चिदुषस्तिश्चाक्रायणः प्रस्तोतारमुवाच, हे प्रस्तोतः! या देवता प्रस्तावं साममक्तिमनुगताऽऽयत्ता तां देवतामज्ञात्वा मम विदुषो निकटे प्रस्तोष्यसि मूर्धा ते पतिष्यतीति। ततो भीतः सन् पप्रच्छ कतमा सा देवतेति उषस्तम्॥ प्राण इति॥ प्राणमभिलक्ष्य सर्वाणि विशन्ति लीयन्ते तस्मादभ्युज्जिहते उत्पद्यन्त इत्यर्थः। अतिदेशत्वात् पूर्ववत् संशयादि द्रष्टव्यमित्युक्तं विवृणोति॥ प्राणेति॥ मन उपाधिको जीवः,

मादौ ब्रह्मविषयः प्राणशब्दो दृश्यते, वायुविकारे तु प्रसिद्धतरो लोकवेदयोरत इह प्राणशब्देन कतरस्योपादानं युक्तमिति भवति संशयः। किं पुनरत्र युक्तं वायुविकारस्य पञ्चवृत्तेः प्राणस्योपादानं युक्तं। तत्र हि प्रसिद्धतरः प्राणशब्द इत्यवोचाम। ननु पूर्ववदिहापि तल्लिङ्गात् ब्रह्मण एव ग्रहणं युक्तमिहापि हि वाक्यशेषे भूतानां संवेशनोद्गमनं पारमेश्वरं कर्म्म प्रतीयते। न मुख्येऽपि प्राणे भूतसंवेशनोद्गमनस्य दर्शनात्। एवं ह्याम्नायते "यदा वै पुरुषः स्वपिति प्राणं तर्हि वागप्येति प्राणं चक्षुः प्राणं श्रोत्रं प्राणं मनः स यदा प्रबुध्यते प्राणादेवाधि पुनर्जायन्ते" इति। प्रत्यक्षञ्च तत् स्वापकाले प्राणवृत्तावपरिलुप्यमानायामिन्द्रियवृत्तयः परिलुप्यन्ते, प्रबोधकाले च पुनः प्रादुर्भवन्तीति। इन्द्रियसारत्वाच्च भूतानामविरोधो मुख्ये प्राणेऽपि भूतसंवेशनोद्गमनवादी वाक्यशेषः। अपि चादित्योऽन्नञ्चोद्गीथ-

---

प्राणेन ब्रह्मणा बध्यते सुषुप्तावेकीभवति प्राणस्य वायोः प्राणं प्रेरकं तस्य चक्षुरादिभिः सहात्मानं ये विदुस्ते ब्रह्मविद इत्यर्थः। पूर्वेण गतार्थत्वात् पुनरुक्तमनर्थकमिति प्राप्ते॥ ननु पूर्ववदिति। अधिकाशङ्का-निरासार्थमतिदेशसूत्रमिति मत्वा शङ्कामाह॥ न मुख्येऽपीति॥ तर्हि यदा चक्षुरप्येति इति एवम्प्रकारेण वर्त्तन इत्यन्वयः। नन्वेतेन्द्रियाणां प्राणे लयोदयौ स्तः, तावता सर्वभूतलयादिमतिवाक्यशेषोपपत्तिः कथमित्यत आह॥ इन्द्रियसारत्वादिति॥ अस्य ह्येष रसः इति श्रुतेः इन्द्रियाणि विषयादिरूपाणि प्रत्यक्षीकृतभूतानां साराणि तेषां लया-द्युक्त्या भूतानामपि प्राणे लयादिसिद्धेः वाक्यशेषोपपत्तिरित्यर्थः। अत उद्गीथपाठान्न प्राणो न ब्रह्मेत्याह॥ अपि चेति॥ प्रस्तावप्रतिहर्त्-भ्यामुद्गीथे प्रतिहारे च का देवतेति पृष्टे यथाक्रममन्नादित्यावन्नं निर्दि-श्यते आदित्य इति होवाच अन्नमिति होवाचेति श्रुत्यर्थः। वा-

प्रतिहारोद्गीथयोर्देवते प्रस्तावदेवतायाः प्राणस्यानन्तरं निर्दिश्येते, न च तयोर्ब्रह्मत्वमस्ति, तत्सामान्याच्च प्राणस्यापि न ब्रह्मत्व-मित्येवं प्राप्ते सूत्रकार आह। अत एव प्राण इति। तल्लिङ्गा-दिति पूर्वसूत्रे निर्दिष्टमत एव तल्लिङ्गात् प्राणशब्दमपि परं ब्रह्म भवितुमर्हति, प्राणस्यापि हि ब्रह्मलिङ्गसम्बन्धः श्रूयते “सर्वाणि ह वा इमानि भूतानि प्राणमेवाभिसंविशन्ति प्राण-मभ्युज्जिहते” इति प्राणनिमित्तौ सर्वेषां भूतानामुत्पत्तिप्रल-यावुच्यमानौ प्राणस्य ब्रह्मतां गमयतः। नन्वुक्तं मुख्यप्राणपरि-ग्रहेऽपि संवेशोद्गमनमविरुद्धं स्वापप्रबोधयोर्दर्शनादिति। अत्रो-च्यते। स्वापप्रबोधयोरिन्द्रियाणामेव केवलानां प्राणाश्रयं संवेशनोद्गमनं दृश्यते, न सर्वेषां भूतानां, इह तु सेन्द्रियाणां सशरीराणां जीवाविष्टानां भूतानां “सर्वाणि ह वा इमानि भूतानि” इति श्रुतेः। यदापि भूतश्रुतिः महाभूतविषया परि-गृह्यते तदापि ब्रह्मलिङ्गत्वमविरुद्धम्। ननु सहापि विषयैरि-न्द्रियाणां स्वापप्रबोधयोः प्राणेऽप्ययं प्राणाच्च प्रभवं शृणुमः

साम्यं सन्निधानम्। [illegible] मुख्यप्राण-निर्णये तत् दृष्ट्वा प्रस्तावोद्गीथादिति पूर्वपक्षफलं, सिद्धान्ते ब्रह्मदृष्टि-रूपोपास्तिः। [illegible] पूर्वेण [illegible] विभागः भवन्तीति भूतानीति व्युत्पत्त्या [illegible] तत्र ... [illegible] वायुविकारे [illegible] ... ऽपि [illegible]॥ यदापीति॥ [illegible] भूतयोनित्वाद्योगादिलिङ्गैः। तत्र [illegible]। ननु [illegible]॥ अथ यदा सुप्तो जीवः प्राणे [illegible] भवति तदा एवं प्राणं सविषय-वागादयोऽपि यन्ति [illegible]। तत्र जीवाभिव्यक्ति [illegible]

"यदा सुप्तः स्वप्नं न कंचन पश्यत्यथास्मिन् प्राण एवैकधा भवति तदैनं वाक् सर्वैर्नामभिः सहाप्येति" इत्यत्र तत्रापि तल्लिङ्गात् प्राणशब्दं ब्रह्मैव। यत् पुनरन्नादित्यसंनिधानात् प्राणस्याब्रह्मत्वमिति तदयुक्तं वाक्यशेषबलेन प्राणशब्दस्य ब्रह्मविषयतायां प्रतीयमानायां संनिधानस्याकिंचित्करत्वात्। यत् पुनः प्राणशब्दस्य पञ्चवृत्तौ प्रसिद्धतरत्वं तदाकाशशब्दस्येव प्रतिविधेयम्। तस्मात् सिद्धं प्रस्तावदेवतायाः प्राणस्य ब्रह्मत्वम्। अत्र केचिदुदाहरन्ति "प्राणस्य प्राणं प्राणबन्धनं हि सोम्य मन" इति च तदप्ययुक्तं शब्दभेदात् प्रकरणाच्च संशयानुपपत्तेः। यथा पितुःपितेति प्रयोगे अन्यः षष्ठीनिर्दिष्टोऽन्यः प्रथमानिर्दिष्टं पितुः पितेति गम्यते, तद्वत् प्राणस्य प्राणमिति शब्दभेदात् प्रसिद्धात् प्राणादन्यः प्राणस्य प्राण इति निश्चीयते। न हि स एव तस्येति भेदनिर्देशार्हो भवति। यस्य च प्रकरणे यो निर्दिश्यते नामान्तरेणापि स एव तत्र प्रकरणि इष्ट इति गम्यते। यथा ज्योतिष्टोमाधिकारे "वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत" इत्यत्र ज्योतिःशब्दो ज्योतिष्टोमविषयो भवति तथा परस्य ब्रह्मणः प्रकरणे "प्राणब-

---

सुप्तः प्राण इत्याह। तत्रापीति॥ वाक्यान्तरसंनिध्यपेक्षया स्ववाक्यगतं लिङ्गं बलीय इत्याह। तदयुक्तमिति। एकवाक्यत्वं वाक्यशेषः तस्य बलं महत् लिङ्गं तेनेत्यर्थः। प्राणमेवैकमवधारणेन सर्वभूतप्रलयलिङ्गेन च प्रस्तावदेव जगत्कारणं ब्रह्मत्वावगमात्। तदाकाशशब्दस्येवेति। प्रसिद्धप्राणादन्यत्वं शब्दभेदेनावगमितत्वात्। चकारेणादिना। शब्दभेदवत् प्रकरणं उपपादयति। यस्य चेति॥ ज्योति-

न्धनं हि सोम्य मन" इति श्रुतेः प्राणशब्दो वायुविकारमात्रं कथमवगमयेदतः संशयाविषयत्वान्नैतदुदाहरणं युक्तम्। प्रस्तावदेवतायान्तु प्राणे संशयपूर्वपक्षनिर्णया उपपादिताः॥

ज्योतिश्चरणाभिधानात् ॥ २४ ॥

इदमामनन्ति "अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते विश्वतः पृष्ठेषु सर्वतः पृष्ठेष्वनुत्तमेषूत्तमेषु लोकेष्विदं वाव तद्यदिदमस्मिन्नन्तःपुरुषे ज्योतिः" इति। तत्र संशयः। किमिह ज्योतिःशब्देनादित्यादिकं ज्योतिरभिधीयते किं वा परमात्मेति अर्थान्तरविषयस्यापि शब्दस्य तल्लिङ्गाद्ब्रह्मविषयत्वमुक्तम्, इह तल्लिङ्गमेवास्ति नास्तीति विचार्यते। किं तावत् प्राप्तम्। आदित्यादिकमेव ज्योतिःशब्देन परिगृह्यत इति। कुतः। प्रसिद्धेः। तमो ज्योतिरिति हीमौ शब्दौ परस्परप्रतिद्वन्द्विविषयौ प्रसिद्धौ चक्षुर्वृत्तेर्निरोधकं शार्वरादिकं तम उच्यते तस्या एवानुग्राहकमा-

---

ज्योतिश्चरणाभिधानात्। छान्दोग्यमेवोदाहरति॥ इदमिति॥ गायत्र्युपाधिकब्रह्मोपाख्यानानन्तर्यार्थोऽथशब्दः। अतो दिवो द्युलोकात् परः परस्तात् ज्योतिर्दीप्यते यदिदमिति जाठराग्नावध्यस्यते। क्व दीप्यते तत्राह। विश्वत इति॥ विश्वस्मात् प्राणिवर्गादुपरि सर्वस्मात् भूरादिलोकादुपरि ये लोकास्तेषूत्तमेषु न विद्यन्ते उत्तमा येभ्य इत्यनुत्तमेषु सर्वसंसारमण्डलातीतं परं ज्योतिरिदमेव यदुक्तलिङ्गम्। अत्र पूर्वत्रागतार्थत्वं वदन् प्रत्युदाहरणसङ्गतिमाह॥ अर्थान्तरेति॥ अत्र सर्वात्मत्वश्रवणाभावेऽपि पादोऽस्येति पूर्ववाक्ये भूतपादत्वलिङ्गमस्तीति पादसङ्गतिः। पूर्वोत्तरपक्षयोर्लौकिकब्रह्मज्योतिषोरुपास्तिः फलमिति भेदः। तमस्तामसयोर्विरोधित्वात् प्रसिद्धमपि ज्योतिः पदमपर्यायतया प्रसिद्धमिति भेदमाह॥ चक्षुरिति॥ शर्वर्यां रात्रौ भवं शार्वरमौल-

मादित्यादिकं ज्योतिरत्र गृह्यते, इतीयमपि श्रुतिरादित्या-दिविषया वर्णिता। न हि रूपादिहीनं ब्रह्म दीप्यत इति मुख्या श्रुतिर्भवति। किञ्च द्युमर्यादत्वश्रुतेश्च। न हि चरा-चरबीजस्य ब्रह्मणः सर्वात्मकस्य द्यौर्मर्यादा युक्ता, कार्यस्य तु ज्योतिषः परिच्छिन्नस्य द्यौर्मर्यादा स्यात् परो दिवो ज्योति-रिति च ब्राह्मणं। ननु कार्यस्यापि ज्योतिषः सर्वत्र गम्यमा-नत्वात् द्युमर्यादावत्त्वमसमञ्जसं, अस्तु तर्ह्यत्रिवृत्कृतं तेजः प्रथमजं। न। अत्रिवृत्कृतस्य तेजसः प्रयोजनाभावादिति। इदमेव प्रयोजनं यदुपास्यत्वमिति चेत्, न, प्रयोजनान्तरप्रयु-क्तस्यैवादित्यादेरुपास्यत्वदर्शनात्। "तासां त्रिवृतं त्रिवृतमे-कैकां करवाणि" इति चाविशेषश्रुतेः। न चात्रिवृत्कृतस्यापि

र्भाति यावत्, अनेनावरकत्वाद्रूपवत्त्वाच्च तुच्छत्वप्रसक्तिः तथ इत्यर्थादुक्तं भवति। ज्योतिः चक्षुरनुग्राहकलिङ्गमित्याह। तथेत्यादिना। भास्वर-रूपात्मका दीप्तिस्तेजस एव लिङ्गमित्याह॥ न हीति॥ मास्तु मर्या-देत्याशङ्क्य श्रुत्यन्तरमित्याह॥ परो दिव इति॥ मर्यादां ब्रूत इति शेषः। ब्रह्मवत् कार्यस्यापि मर्यादायोगान्निरर्थकं ब्राह्मणमिति कश्चिदाक्षिपति॥ नन्विति॥ एकदेशी ब्रूते॥ अस्त्विति॥ सर्गादौ जातं त्रिवृत्करणात् पूर्वं तेजो दिवः परस्तादस्ति श्रुतिप्रामाण्यादित्यर्थः। अध्य-यनविध्युपात्तश्रुतेर्निष्फलत्वं वक्तुं तेऽर्थ इत्याशङ्क्य ब्रूते॥ नेति॥ ध्यानं फलमित्याशङ्क्य निष्फलस्य क्वापि ध्यानं नास्तीत्याह॥ इदमेवेत्यादिना॥ प्रयोजनान्तरं वर्षोत्पादादिकं। अत्रिवृत्कृतं तेजोऽङ्गीकृत्याफलत्वमुक्त्वा तदेव नास्तीत्याह॥ तासामिति॥ तेजोऽबन्नानां देवतानामेकैकां द्विधा विभज्य पुनरेकैकमर्धं द्वेधा कृत्वा स्वभागादितरभागयोर्निक्षिप्य तन्नि-गुणत्रयवत्त्रिवृत्कृतं करवाणीत्यविशेषोक्तेर्नास्त्यत्रिवृत्कृतं किञ्चिदित्यर्थः। त्रिवृत्कृत इतः पर इति अस्मदीयं वाक्यं प्रसिद्धं द्युमर्यादत्वं ध्याना-यानूद्यते। न चात्रिवृत्कृतस्य वस्तु क्वचित् प्रसिद्धमित्याह॥ न चेति॥

तेजसो द्युमर्यादत्वं प्रसिद्धं अस्तु तर्हि त्रिवृत्कृतमेव तेजो ज्योतिःशब्दम्। ननूक्तमर्वागपि दिवोऽवगम्यतेऽग्न्यादिकं ज्योतिरिति, नैष दोषः सर्वत्रापि गम्यमानस्य ज्योतिषः परो दिव इति उपासनार्थः प्रदेशविशेषपरिग्रहो न विरुध्यते, न तु निष्प्रदेशस्यापि ब्रह्मणः प्रदेशविशेषकल्पना भागिनी। "सर्वतः पृष्ठेष्वनुत्तमेषूत्तमेषु लोकेषु" इति चाधारबहुत्वश्रुतिः कार्ये ज्योतिषि उपपद्यततरां "इदं वाव तद्यदिदमस्मिन्नन्तःपुरुषे ज्योतिः" इति च कौक्षेये ज्योतिषि परं ज्योतिरध्यस्यमानं दृश्यते। सारूप्यनिमित्ताश्चाध्यासा भवन्ति यथा "तस्य भूरिति शिर एकं शिर एकमेतदक्षर" इति। कौक्षेयस्य तु ज्योतिषः प्रसिद्धमब्रह्मत्वं "तस्यैषा दृष्टिस्तस्यैषा श्रुतिः" इति चौष्ण्यघोष-विशिष्टत्वश्रवणात् "तदेतत् दृष्टञ्च श्रुतञ्चेत्युपासीत" इति च श्रुतेश्चक्षुष्यः श्रुतो भवतीति य एवं वेदेति चाल्पफलश्रवणाद-ब्रह्मत्वं महते हि फलाय ब्रह्मोपासनमिष्यते। न चान्यदपि किञ्चित् स्ववाक्ये प्राणाकाशवज्ज्योतिषोऽस्ति ब्रह्मलिङ्गं। न च पूर्वस्मिन्नपि वाक्ये ब्रह्मनिर्दिष्टमस्ति "गायत्री वा इदं सर्वं भूतम्" इति छन्दोनिर्देशात्। अथापि कथञ्चित् पूर्वस्मिन्

एकदेशिमते निरस्ते स्वमतात् पूर्वपक्षो भूते॥ अस्तु तर्हीति॥ प्रदेश-विशेषः दिवः परस्तात् दीप्यमानः सूर्यादितेजोऽवयवविशेषः तस्य परिग्रह उपासनार्थो न विरुध्यत इत्यन्वयः। स एव कौक्षेयज्योतिषि उपास्यते तस्यापि तैजसत्वादिति भावः। ब्रह्मणोऽपि ध्यानार्थं प्रदेश-कल्पनं तत्त्वतो नेत्याह॥ न त्विति॥ निष्प्रदेशस्य निरवयवस्य विशे-षेऽपि दिवः परस्तात् दीप्यमानब्रह्मावयवकल्पना भागिनी युक्ता न इत्यन्व-यः। आकाशादिवत्सौक्ष्म्यापादकत्वादिति भावः। अतः किं तत्राह॥ सारूप्येति॥ यथा एकत्वसाम्याद्भूरिति व्याहृतौ प्रजापतेः शिरोदृष्टिः

वाक्ये ब्रह्म निर्दिष्टं स्यात्, एवमपि न तस्येह प्रत्यभिज्ञान-मस्ति, तत्र हि "त्रिपादस्यामृतं दिवि" इति द्यौरधिकरणत्वेन श्रूयते, अत्र पुनः "अतो दिवो ज्योतिः" इति द्यौर्मर्यादा-त्वेन। तस्मात् प्राकृतं ज्योतिरिह ग्राह्यमित्येवं प्राप्ते ब्रूमः ज्योतिरिह ब्रह्म ग्राह्यं। कुतः। चरणाभिधानात्, पादाभि-धानादित्यर्थः। पूर्वस्मिन् हि वाक्ये चतुष्पाद्ब्रह्म निर्दिष्टं "ता-वानस्य महिमा ततो ज्यायांश्च पुरुषः पादोऽस्य सर्वा भूतानि

श्रुता तथा जाठरज्योतिष्ट्वं चोपाधित्वमिति जडज्यो-तिरिह वाक्ये ग्राह्यमित्यर्थः। यत् स्पर्शनेनौष्ण्यग्रहणं प्रसिद्धं सैषा तस्य जाठराग्नेर्दृष्टिः, यत् कर्णपिधानेन घोषश्रवणं, सैषा तस्य श्रुतिरित्यर्थः। ज्योतिषो जडत्वे लिङ्गान्तरमाह। तदेतदिति। ज्योतिरित्यर्थः। चक्षु-ष्यश्चक्षुर्हितः सुन्दरः, श्रुतो विख्यातः। न चाल्पमपीति ब्रह्मलिङ्गमपि किञ्चिदस्तीत्यन्वयः। ननु त्रिपादस्यामृतं दिवीति पूर्ववाक्योक्तं ब्रह्मात्र ज्योतिःपदेन प्रत्यभिज्ञायतामित्याशङ्क्याह। न चेति। ननु सर्वा-धारत्वाद्यत्वाभ्यां ब्रह्मोक्तमित्यत आह। कथमपीति। कथञ्चिच्छन्दो-द्वारेणेत्यर्थः। दिवि दिव इति विभक्तिभेदाच्च प्रत्यभिज्ञेत्यर्थः। प्रकृते-ज्योतिः प्राकृतं ग्राह्यमित्यर्थः। पूर्वपक्षं निरस्यति। पादेति। गायत्री वा इदं सर्वं भूतं वाग्वै गायत्री येयं पृथिवी यदिदं शरीरं यदस्मिन् पुरुषे हृदयमिमे प्राणा इति भूतवाक्पृथिवीशरीरहृदयप्राणात्मिका षड्-विधा षड्भिरक्षरैश्चतुष्पदा गायत्रीति। तदुक्तं तावत् तस्यार्थः सर्वः प्रपञ्चोऽस्य गायत्र्युपलक्षितस्य ब्रह्मणो महिमा विभूतिः, पुरुषस्तु पूर्णब्रह्मरूपः, अतः प्रपञ्चाज्ज्यायानधिकः। आधिक्यमेवाह। पाद इति। सर्वं जगदेकः पादोऽस्य "विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्" इति स्मृतेः। अस्य पुरुषस्य दिवि स्वप्रकाशस्वरूपे त्रिपादमृतं रूपमस्ति, दिवि सूर्यमण्डले वा ध्यानार्थमस्ति, कल्पि-ताज्जगतो ब्रह्मणो रूपमनन्तमित्यर्थः। यथा लोके पादात् पादत्रय-मधिकं तथेदमधिकमिति बोधनार्थं त्रिपादमृतमित्युक्तं लोके न त्रिपात्त्व

त्रिपादस्यामृतं दिवि" इत्यनेन मन्त्रेण । तत्र चतुष्पदो ब्रह्मणस्त्रिपादमृतं द्युसम्बन्धि निर्दिष्टं तदेवेह द्युसम्बन्धात् निर्दिष्टमिति प्रत्यभिज्ञायते । तत् परित्यज्य प्राकृतं ज्योतिः कल्पयतः प्रकृतहानाप्रकृतप्रक्रिये प्रसज्येयाताम् । न केवलं ज्योतिर्वाक्य एव ब्रह्मानुवृत्तिः, परस्यामपि हि शाण्डिल्यविद्यायामनुवर्तिष्यते ब्रह्म । तस्मादिह ज्योतिरिति ब्रह्म प्रतिपत्तव्यम् । यत्तूक्तं 'ज्योतिर्दीप्यते" इति च एतौ शब्दौ कार्ये ज्योतिषि प्रसिद्धाविति, नायं दोषः, प्रकरणात् ब्रह्मावगमे सत्यनयोः शब्दयोरविशेषकत्वात् दीप्यमानकार्यज्योतिरुपलक्षिते ब्रह्मण्यपि प्रयोगसम्भवात् । "येन सूर्यस्तपति तेजसेद्धः" इति च मन्त्रवर्णात् । यद्वा नायं ज्योतिःशब्दश्चक्षुर्वृत्तेरेवानुग्राहके तेजसि वर्त्तते । अन्यत्रापि प्रयोगदर्शनात् "वाचैवायं ज्योतिषास्ते मनोज्योतिर्जुषताम्" इति च । तस्माद्यत् कस्य-

---

विवक्षितमिति मन्तव्यम् । यदतः पर इति यच्छब्दस्य प्रसिद्धार्थवाचित्वात् पूर्ववाक्यप्रसिद्धं ब्रह्म ग्राह्यमित्याह ॥ तदेवेति ॥ ननु यदाग्नेयो-ऽष्टाकपाल इत्यत्र यच्छब्दस्याप्रकृतार्थकत्वं दृष्टमित्यत आह ॥ तत्परित्यज्येति ॥ तत्र यागस्यान्यतः प्रसिद्धेरभावेनापूर्वत्वाद्यच्छब्दोऽप्रसिद्धार्थत्वमाश्रितम्, इह तु पूर्ववाक्यप्रसिद्धस्य ब्रह्मणो द्युसम्बन्धेन प्रत्यभिज्ञानात्तस्य यदर्थत्वनिश्चयात्तत्प्रदेशार्थकज्योतिःपदस्यापि च तदर्थत्वम् । सन्दंशन्यायादप्येवमित्याह ॥ न केवलमिति ॥ एवं [illegible] ब्रह्मानुवृत्तेर्मध्यस्थं ज्योतिर्वाक्यं ब्रह्मपरमित्यर्थः ॥ प्रकरणादिति ॥ प्रकृतावेक्षणमपदस्थत्वा द्युसम्बन्धभूतपादत्वादिलिङ्गैरेवेत्यर्थः । अतः प्रकरणाज्ज्योतिःश्रुतिबाधो न युक्त इति निरस्तम्, अविशेषकत्वादिति ब्रह्मव्यावर्तकत्वाभावादित्यर्थः । येन तेजसा चैतन्येनेद्धः प्रकाशितः सूर्यस्तपति प्रकाशयति तं बृहन्तमवेदविन्न मनुत इत्यर्थः । ज्योतिःशब्दस्य

चिदवभासत्वं तत्र ज्योतिःशब्देनाभिधीयते। तथान्यत्रापि ब्रह्मणोऽपि चैतन्यरूपस्य समस्तजगदवभासहेतुत्वादुपपन्नो ज्योतिःशब्दः। “तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति” “तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिरायुर्होपासतेऽमृतं” इत्यादिश्रुतिभ्यश्च। यदप्युक्तं द्युमर्यादत्वं सर्वगतस्य ब्रह्मणो नोपपद्यत इति, अत्रोच्यते, सर्वगतस्यापि ब्रह्मण उपासनार्थः प्रदेशविशेषपरिग्रहो न विरुध्यते। ननूक्तं निष्प्रदेशस्य ब्रह्मणः प्रदेशविशेषकल्पना नोपपद्यत इति। नायं दोषः, निष्प्रदेशस्यापि ब्रह्मण उपाधिविशेषसम्बन्धात् प्रदेशविशेषकल्पनोपपत्तेः। तथा ह्यादित्ये चक्षुषि हृदये इति प्रदेशविशेषसम्बन्धीनि ब्रह्मण उपासनानि श्रूयन्ते एतेन विश्वतः पृष्ठेष्वित्याधारबहुत्वमुपपादितम्। यदप्येतदुक्तं औष्ण्यघोषाभ्यामनुमिते कौक्षेये कार्ये ज्योतिष्यध्यस्यमानत्वात् परमपि दिवः कार्यं ज्योतिरेवेति तदप्ययुक्तं, परस्यापि ब्रह्मणो नामादिप्रतीकत्ववत् कौक्षेयज्योतिःप्रतीकत्वोपपत्तेः। दृष्टञ्च श्रुतञ्च “इत्युपासीत” इति तु प्रतीकद्वारकं दृष्टत्वं श्रुतत्वञ्च भविष्यति। यद-

कार्यज्योतिष्येव [illegible] कारणब्रह्म[illegible] ब्रह्मण्यपि भक्तिमाह ॥ यदीति ॥ गाढान्धकारे वाचैव ज्योतिषा लोक आसनादि-व्यवहारं करोतीत्यर्थः। “वाचं शृणुतां विवरं मनोज्योतिःप्रकाशकं भवति” इत्यादिश्रुतिः। [illegible] अपि [illegible] तथा सर्वस्य [illegible] आदित्यवत् आह ॥ तथा ह्यादीति ॥ [illegible] [illegible] देवादुपासत इत्यर्थः। ज्योतिषो [illegible] ब्रह्मणो युक्त-मित्याह ॥ [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] परस्यापीति ॥ यदि-

प्यल्पफलश्रवणान्न ब्रह्मेति तदप्यनुपपन्नम्। न हि इयते फलाय ब्रह्माश्रयणीयमियते नेति नियमे हेतुरस्ति। यत्र हि निरस्तसर्वविशेषसम्बन्धं परं ब्रह्मात्मत्वेनोपदिश्यते, तत्रैकरूपमेव फलं मोक्ष इत्यवगम्यते। यत्र तु गुणविशेषसम्बन्धं प्रतीकविशेषसम्बन्धं वा ब्रह्मोपदिश्यते, तत्र संसारगोचराण्येवोच्चावचानि फलानि दृश्यन्ते "अन्नादो वसुदानो विन्दते वसु य एवं वेद" इत्याद्यासु श्रुतिषु। यद्यपि न स्ववाक्ये किञ्चिज्ज्योतिषो ब्रह्मलिङ्गमस्ति तथापि पूर्वस्मिन् वाक्ये दृश्यमानं ग्रहीतव्यं भवति। तदुक्तं सूत्रकारेण ज्योतिश्चरणाभिधानादिति। कथं पुनः वाक्यान्तरगतेन ब्रह्मसन्निधानेन ज्योतिःश्रुतिः स्वविषयात् प्रच्याव्य शक्या व्यावर्त्तयितुं। नैष दोषः। "अतःपरो दिवो ज्योतिः" इति प्रथमतरपठितेन यच्छब्देन सर्वनाम्ना द्युसम्बन्धात् प्रत्यभिज्ञायमाने पूर्ववाक्यनिर्दिष्टे ब्रह्मणि स्वसामर्थ्येन परामृष्टे सति अर्थाज्ज्योतिःशब्दस्यापि ब्रह्मविषयत्वोपपत्तेः। तस्मादिह ज्योतिरिति ब्रह्म प्रतिपत्तव्यम्॥

भाति ब्रह्म ज्योतिष इति शेषः। न यथा यथोपासते तथा फलं भवतीति श्रुतेरित्याह॥ न हीयत इति॥ ज्ञानफलवदुपास्तिफलमेकरूपं किं न स्यादत आह॥ यत्र हीति॥ ब्रह्मैकत्वादित्यर्थः। धर्मवान् नानेत्याह॥ यत्र त्विति॥ ईश्वरो जीवरूपेणान्नमत्तीत्यन्नादः, [illegible]न्नादातृत्वा। वसु हिरण्यं ददातीति वसुदान इति गुणविशेषसम्बन्धः यो वेद स धनं विन्दते दीप्ताग्निश्च भवति नाम्नो [illegible] वा प्रतीकं नाम्नो ब्रह्म इति प्रतीकविशेषसम्बन्धात् [illegible] श्रुतिर्ज्योतिषीति चहुले॥ कथं पुनरिति॥ [illegible] श्रुतिर्नैवेत्याह॥ नैष इति॥ सर्वनाम्ना स्वसामर्थ्येन स्वार्थ सर्व-

छन्दोऽभिधानान्नेति चेन्न तथा चेतोऽर्पणनिगदात्तथा हि दर्शनम् ॥ २५ ॥

अथ यदुक्तं पूर्वस्मिन्नपि वाक्ये न ब्रह्माभिहितमस्ति 'गायत्री वा इदं सर्वं भूतं यदिदं किंच" इति गायत्र्याख्यस्य छन्दसोऽभिहितत्वादिति तत् परिहर्त्तव्यम् । कथं पुनश्छन्दोऽभिधानान्न ब्रह्माभिहितमिति शक्यते वक्तुं, यावता "तावानस्य महिमा" इत्येतस्यामृचि चतुष्पाद्ब्रह्म दर्शितं । नैतदस्ति । 'गायत्री वा इदं सर्व्वं" इति गायत्रीमुपक्रम्य तामेव भूतपृथिवीशरीरहृदयवाक्प्राणप्रभेदैर्व्याख्याय "सैषा चतुष्पदा षड्विधा गायत्री" तदेतदृचाभ्यनूक्तं "तावानस्य महिमा" इति तस्यामेव व्याख्यातरूपायां गायत्र्यामुदाहृतो मन्त्रः कथमकस्माद्ब्रह्म चतुष्पादभिदध्यात् । योऽपि तत्र "यद्वै तत् ब्रह्म" इति ब्रह्मशब्दः, सोऽपि छन्दसः प्रकृतत्वात् छन्दोविषय एव । "य एतामेवं ब्रह्मोपनिषदं वेद" इत्यत्र हि वेदोपनिषदमिति व्याचक्षते । तस्माच्छन्दोऽभिधानान्न ब्रह्मणः प्रकृतत्वमिति चेत् । नैष दोषः । तथा चेतोऽर्पणनिगदात्, तथा गायत्र्याख्यच्छन्दोद्वारेण तदनुगते ब्रह्मणि चेतसोऽर्पणं चित्तसमाधानमनेन ब्राह्मणवाक्येन निगद्यते "गायत्री वा इदं सर्व्वं" इति । न

नाम्नः सामर्थ्यं [illegible] चित्तं तद्द्वारेण परामृष्टे ब्रवीति योजना । [illegible]ादित्यर्थः । छन्दोऽभिधानान्न प्रकृतं नास्तीति [illegible] दूषयति । कथमिति । यद्वा वावेति । नैतदित्यादिना । [illegible] पूर्व्वेण व्याख्यातम् । य एतामेवमिति ॥ वेदरहस्यभूतां [illegible] वेदोदय[illegible] । तथा च गायत्र्यां ब्रह्मशब्दो युक्त इति

ह्यक्षरसन्निवेशमात्रस्य गायत्र्याः सर्व्वात्मकत्वं सम्भवति। तस्मा-द्यद्गायत्र्याख्यविकारेऽनुगतं जगत्कारणं ब्रह्म निर्दिष्टं, "तदिदं सर्व्वं" इत्युच्यते। यथा "सर्व्वं खल्विदं ब्रह्म" इति। कार्य्यञ्च कारणादव्यतिरिक्तमिति वक्ष्यामः। तदनन्यत्वमारम्भणशब्दा-दिभ्य इत्यत्र तथान्यत्रापि विकारद्वारेण ब्रह्मण उपासनं दृश्यते "एतं ह्येव बह्वृचा महत्युक्थे मीमांसन्ते, एतमग्नावध्व-र्य्यव एतं महाव्रते छन्दोगाः" इति। तस्मादस्ति छन्दोऽभिधा-नेऽपि पूर्व्वस्मिन् वाक्ये ब्रह्म निर्दिष्टं तदेव ज्योतिर्वाक्येऽपि परामृश्यते, उपासनान्तरविधानाय। अपर आह साक्षादेव गायत्रीशब्देन ब्रह्म प्रतिपाद्यते संख्यासामान्यात् यथा गायत्री-चतुष्पदा षडक्षरैः पादैस्तथा ब्रह्म चतुष्पात्। तथान्यत्रापि

भावः॥ गायत्रीशब्देन तदुपादानत्वेनानुगतब्रह्मलक्षणायां बीजम्। अनुपपत्तिमाह॥ न ह्यक्षरस्येति॥ ब्रह्मणोऽपि कथं सर्व्वात्मत्वं तत्राह॥ कार्य्यञ्चेति॥ न च गायत्र्या ध्यानार्थं सर्व्वात्मत्वारोप इति वाच्यं, स्वतः सर्व्वात्मनो ध्यानसम्भवेनारोपायोगादिति भावः। तत्र लि-ङ्गदर्शनमिति सूत्रशेषं व्याचष्टे॥ तथान्यत्रेति॥ दृश्यत इति दर्शनं दृष्ट-मित्यर्थः। एतं परमात्मानं बह्वृचः ऋग्वेदिनो महदुक्थे शास्त्रे तदनुगत-मुपासते। एतमेवाग्निरहस्ये तमेतमग्निरित्यध्वर्य्यव उपासत इति श्रुतेः यजुर्वेदिनोऽग्नौ उपासते। एतमेव छान्दोगाः सामवेदिनो महाव्रते क्रतौ उपासते, इति तैत्तिरीयके दृष्टमित्यर्थः। गायत्रीशब्दो ब्रह्मलक्षक इति व्याख्याय गौणं इत्याह॥ अपर इति॥ साक्षादेव वाच्यार्थमङ्गीकृत्य विनैवेति यावत्। पूर्वं तु पाद्यतया गायत्रीपदेनानुगतब्रह्मलक्षणा गायत्री ब्रह्मणी द्वे अपि वर्ण्यते। न च गायत्री वर्णविकारत्वान्मुख्या, षडो इत्यपीति पद्यैकदेशे लक्षणा उपास्यत्वाद् गायत्रीपदार्थैकदेशे गाय-त्र्यन्तर्गते ब्रह्मणि प्रधानं सर्व्वात्मकत्वाद्युपपत्तेरिति भावः। तथा

छन्दोऽभिधायी शब्दोऽर्थान्तरे संख्यासामान्यात् प्रयुज्यमानो दृश्यते। तद्यथा "ते वा एते पञ्चान्ये पञ्चान्ये दश सन्तस्तत्कृत„ इत्युपक्रम्याह "सैषा विराडन्नाद„ इति। अस्मिन् पक्षे ब्रह्मैवाभिहितमिति न छन्दोऽभिधानं सर्वथाप्यस्ति पूर्वस्मिन् वाक्ये प्रकृतं ब्रह्मेति॥

भूतादिपादव्यपदेशोपपत्तेश्चैवं ॥ २६ ॥

इतश्चैवमभ्युपगन्तव्यमस्ति। पूर्वस्मिन् वाक्ये प्रकृतं ब्रह्मेति यतो भूतादीन् पादान् व्यपदिशति। भूतपृथिवीशरीरहृदयानि हि निर्दिश्याह "सैषा चतुष्पदा षड्विधा गायत्रीति। न हि ब्रह्मानाश्रयणे केवलस्य छन्दसो भूतादयः पादा उपपद्यन्ते अपि च ब्रह्मानाश्रयणे नेयमृक् सम्बध्येत "तावानस्य महिमा, इति। अनया हि ऋचा स्वरसेन ब्रह्मैवाभिधीयते "पादोऽस्य सर्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि" इति सर्वात्मत्वोपपत्तेः

च सूत्रे विद्यास्वभावस्यार्थः। तथा गायत्र्याश्चतुष्पात्त्वगुणसामान्यात् चेतो ब्रह्मणि समर्प्यते येन चेतोऽर्पणो गायत्रीशब्देन ब्रह्मण एव निगदात्, अभिधानात्, छन्दोऽभिधानमविरुद्धमिति। अधुना तथा हि दर्शनमिति यदुक्तं तदाचष्टे॥ तथेति॥ संवर्गविद्यायामधिदैवमग्निसूर्य-चन्द्राम्भांसि वायौ लीयन्ते। अध्यात्मं वाक्चक्षुःश्रोत्रमनांसि प्राणमपि यन्तीत्युक्त्वा ते वा एते पञ्चान्ये आधिदैविकाः, पञ्चान्ये आध्यात्मिकास्ते मिलित्वा दशसंख्याकाः सन्तः कृतमित्युच्यन्ते। सन्ति हि कृतत्रेता द्वापरकलिसंज्ञानि चत्वारि द्यूतानि क्रमेण चतुरङ्कत्र्यङ्कद्व्यङ्कैकाङ्कानि तत्र कृतं दशाङ्कं भवति चतुर्ष्वङ्केषु अन्येषां त्रिप् द्व्येकेषामन्तर्भावात्, तथा च दशसंख्येन सामान्येन कृतशब्देनोच्यन्ते। एवं कृतत्वं वाय्वादीनामुपक्रम्याह॥ सैषेति॥ विराडादिशब्दा ज्योतिरग्नि-

पुरुषसूक्तेऽपीयमृक् ब्रह्मपरतयैव समाम्नायते। स्मृतिश्च ब्रह्मण एवंरूपतां दर्शयति "विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्" इति "यद्वै तद्ब्रह्म" इति च निर्देशः। एवं सति मुख्यार्थ उपपद्यते। "ते वा एते पञ्च ब्रह्मपुरुषाः" इति च "हृदयसुषि-रेषु ब्रह्मपुरुषः" इति श्रुतिः ब्रह्मसम्बन्धितायां विवक्षितायां सम्भवति। तस्मादस्ति पूर्वस्मिन् वाक्ये प्रकृतं ब्रह्म। तदेव ब्रह्म ज्योतिर्वाक्ये द्युसम्बन्धात् प्रत्यभिज्ञायमानं परामृश्यत इति स्थितम्॥

उपदेशभेदान्नेति चेन्नोभयस्मिन्नप्यविरोधात्॥२७॥

यदप्येतदुक्तं पूर्वत्र त्रिपादस्यामृतं दिवीति सप्तम्या द्यौराधारत्वेनोपदिष्टा इह पुनरथ यदतः परो दिव इति पञ्चम्या मर्यादात्वेन तस्मादुपदेशभेदात् न तस्येह प्रत्यभिज्ञानमस्तीति

देशः, विराट्पदं छन्दोवाचकं "दशाक्षरा विराट्" इति श्रुतेः दशत्वसाम्येन वाय्वादयो विराडित्युच्यन्ते। एवञ्च दशसङ्ख्यारा वायवः कृतत्वं विराट्त्वञ्च ध्येयं, तत्र विराट्त्वध्यानात् सर्वमन्नाद्यं भवति "अन्नं विराट्" इति श्रुतेः कृतत्वध्यानादन्नादो भवति कृतचतुष्टयस्य दशत्वात्। कृतं हि चतुरङ्केषु त्र्यङ्कादिकमन्तर्भाव्य दशकमेव लभते। अत एव कृतत्रेतादिस्वरूपसमवायः श्रुत्यर्थः। कृताय विजितायाधरेयाः संयन्तीति, अयो द्यूतं कृतसंज्ञोऽयः कृतः स च विजितो येन तस्मै, अधरेयाः त्रेतादयः आयाः संयन्ति उपगच्छन्ते तेन जिता अन्तर्भवन्ति। एवञ्च सा वाय्वादिदशात्मिका एषा कृतचतुष्टया विराडन्नम् अन्नादश्चाग्निनोक्तः सर्वमाप्नोति। न गायत्रीति पदस्य छन्दस्त्वे गौणत्वेऽपि वेदार्थः। वाच्यार्थ वाचकत्वपरदेशे गौणत्वं कष्टं चेति द्योतयति। वाक्यचक्षुषारम्भे हि वाक्ये गायत्रीति वाक्यार्थं गायति च त्रायते चेति निरुक्त्या गायत्र्या उपाधित्वेनोपास्यत्वादुपपन्नतरं गौणपक्षे गायत्रीशब्दस्य तु-

तत् परिहर्तव्यम् । अत्रोच्यते, नायं दोष उभयस्मिन्नप्यविरो-
धात्, उभयस्मिन्नपि सप्तम्यन्ते पञ्चम्यन्ते चोपदेशेन प्रत्यभि-
ज्ञानं विरुध्यते । यथा लोके वृक्षाग्रेण सम्बद्धोऽपि श्येन उभ-
यथोपदिश्यमानो दृश्यते, वृक्षाग्रे श्येनो वृक्षाग्रात् परतः श्येन
इति च, एवं दिव्येव सत् ब्रह्म दिवः परमित्युपदिश्यते । अपर
आह यथा लोके वृक्षाग्रेणासम्बद्धोऽपि श्येन उभयथोपदिश्य-

अत्र वर्णोक्तकत्रुत्वमेवोपपादनीयम्, एवं गायत्रीपदस्य सार्थकत्वात्को-
ऽतिसिद्धचतुष्पात्त्वपुरुषद्वारा विप्रकृष्टवाच्यत्वं चेति बहुवचनत्वम् । ननु
गायत्री वा इदं सर्वम्, इति गायत्री श्रुतेः कथं ब्रह्मवाच्यत्वं वाक्य-
शेषगतसर्वात्मकत्वाद्यनेकवचनं प्रमाणबलेन ब्रह्मणि तात्पर्यनिगमा-
दित्याह ॥ भूतादिपादेति ॥ एवं पदार्थमाह ॥ इतश्चेति ॥ सूत्रस्थादि-
पदार्थं दर्शयति ॥ भूतपृथिवीति ॥ अत्र सूत्रभाष्यकारयोर्भूतादिभिश्चतु-
ष्पाद्व्याख्यानं विवक्षितं षट्चरैश्चतुष्पात्त्वं इतिकारोक्तमप्रसिद्धसुकार-
कल्पितम् । भूतान्तरमाह ॥ अपि चेति ॥ ब्रह्मपरत्वकोत्पत्त्यात् तथा-
त्वपरत्वमित्याह ॥ पुरुषेति ॥ ब्रह्मपदस्य छन्दोवाचित्वशङ्कां निरस्यति ॥
यद्वै तत् ब्रह्मेति ॥ पूर्वस्मात्पचि ब्रह्मोक्ताविश्लेषः । हृदयस्य यद्दि-
भूर्तस्य पञ्च सुषयः सन्ति । तेषु ब्रह्मस्थानहृदयस्य प्राणादिद्वारेषु क्रमेण
प्राणव्यानापानसमानोदानाः पञ्च द्वारपाला इति ध्यानार्थं श्रुत्या कल्पि-
तम् । तत्र हृदयच्छिद्रसमाधेषु ब्रह्मपुरुषत्वश्रुतिर्हि गायत्र्याख्य-
ब्रह्मण उपास्यत्वाभिलाषायां ब्रह्मणो द्वारपालस्य ब्रह्मपुरुषा इति वच-
नतोऽप्याह ॥ पञ्चमस्येति ॥ दिवि दिव इति विभक्तिभेदात् प्रकृतप्रत्य-
भिज्ञा नास्तीत्युक्तं शौचित्यसोवमित्याह ॥ तत्परिहर्तव्यमिति ॥ परि-
हारं प्रतिजानीते ॥ अत्रोच्यते इति ॥ वदनु परिहरति ॥ नायमिति । एवं
सर्वत्र व्याख्येयम् । पञ्चम्या निर्दिष्टस्यापि द्युसम्बन्धेन पृथक्त्वविवक्षया
विभक्तिभेदो न प्रतिबन्धकः, मर्यादावचनस्यापि मर्यादात्वबोधनात् ।
यथा वृक्षाग्रं श्येनस्य मर्यादाभिव्यक्तौ सम्बद्धाकारः श्येन स्थावरमाणव-
च्छिन्नस्य तद्वैव मर्यादा भवति, एवं दिवि सूर्ये हार्दाकाशे वा सत्त्वे

मानो दृश्यते वृक्षाग्रे श्येनो वृक्षाग्रात् परत: श्येन इति च. एवं च दिव: परमपि सत् ब्रह्म दिवीत्युपदिश्यते। तस्मादस्ति पूर्वनिर्दिष्टस्य ब्रह्मण इह प्रत्यभिज्ञानम्। अत: परमेव ब्रह्म ज्योति:शब्दमिति सिद्धम्॥

प्राणस्तथानुगमात्॥ २८॥

अस्ति कौषीतकिब्राह्मणोपनिषदीन्द्रप्रतर्दनाख्यायिका "प्रतर्दनो ह वै दैवोदासिरिन्द्रस्य प्रियं धामोपजगाम युद्धेन च पौरुषेण च" इत्यारभ्याम्नाता। तस्यां श्रूयते "स होवाच प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मा तं मामायुरमृतमित्युपास्स्व" इति, तथोत्तरत्रापि "अथ खलु प्राण एव प्रज्ञात्मा इदं शरीरं परिगृह्योत्थापयति" इति तथा "न वाचं विजिज्ञासीत वक्तारं विद्यात्" इति, अन्ते च "स एष प्राण एव प्रज्ञात्माऽऽनन्दोऽजरोऽमृत:" इत्यादि। तत्र

आधारे सप्तमी दिवो मर्यादात्वं तदवस्थाकाशावच्छिन्नं ब्रह्म प्रति कल्पयित्वा दिव: परमित्युच्यत इत्यर्थ:। यद्याकाशेन अनवच्छिन्नं ब्रह्म मुख्यं तथा पञ्चम्या दिवो मर्यादात्वमेव मुख्यं तदा गङ्गायां घोष इतिवत् सप्तम्या सामीप्यलक्षणयाऽऽधारत्वं व्याख्येयमित्याह। अपर इति॥ सप्तम्यर्थं प्रत्याधारत्वं मुख्यं पूर्वत्र दिव्येव सदिति पञ्चम्यर्थं प्रतिमर्यादात्वं मुख्यमनुनीयते। दिव: परमपीति भेद:। तथाच ज्योतिर्वाक्यस्थपदानां ब्रह्मण्येव समन्वितमिति सिद्धम्। *प्राणस्तथानुगमात्। दिवोदासस्यापत्यं दैवोदासि: प्रतर्दनो नाम राजा युद्धेन पुरुषकारेण च कारणेनेन्द्रस्य प्रेमास्पदं स्थानं जगाम। तं ह इन्द्र उवाच प्रतर्दन वरं ते ददानीति। स होवाच प्रतर्दन:, यं त्वं मनुष्याय हिततमं मन्यसे तं वरं स्वयमेव मह्यं देहीति। तत इन्द्र इदमाह प्राणोऽस्मीत्यादिवाक्यं, प्राणं निरुपितं प्रज्ञात्मानं निर्विशेषं चिदात्मानं निरस्यति। तं जानीहि। इदं प्राणस्येन्द्रदेवतात्वे सिद्धम्। सत्यप्राणस्य विज्ञानात्। जानीहि। वागादीनां देवभारपर्यवसानार्थमभिमानकत्वादिति। प्राणस्य देवतात्वारम्भकता-

संशयः, किमिह प्राणशब्देन वायुमात्रमभिधीयते, उत देवतात्मा, उत जीवः, अथवा परं ब्रह्मेति। नन्वत एव प्राण इत्यत्र वर्णितं प्राणशब्दस्य ब्रह्मपरत्वमिहापि च ब्रह्मलिङ्गमस्ति "आनन्दोऽजरोऽमृतः" इत्यादि कथमिह पुनः संशयः सम्भवति। अनेकलिङ्गदर्शनादिति ब्रूमः। न केवलमिह ब्रह्मलिङ्गमेवोपलभ्यते सन्ति हि इतरलिङ्गान्यपि। "मामेव विजानीहि" इतीन्द्रस्य वचनं देवतात्मलिङ्गमिदं शरीरं परिगृह्योत्थापयतीति प्राणलिङ्गम्। न वा विजिज्ञासीत वक्तारं विद्यादित्यादि जीवलिङ्गं, अत उपपन्नः संशयः। तत्र प्रसिद्धो वायुः प्राण इति प्राप्ते, उच्यते, प्राणशब्दवाच्यं ब्रह्म विज्ञेयं। कुतः। तथानुगमात्। तथा हि पौर्वापर्य्येण पर्य्यालोच्यमाने वाक्ये पदार्थानां समन्वयो ब्रह्मप्रतिपादनपर उपलभ्यते, उपक्रमे तावत् वरं

एकत्वस्य प्रसिद्धमिति वक्तुं अतिव्यक्तम्। प्राणस्य जीवत्वे वक्तृत्वं लिङ्गमाह॥ न वाचमिति॥ आनन्दत्वादिकं ब्रह्मलिङ्गमाह॥ अन्ते चेति॥ अनेकेषु लिङ्गेषु दृश्यमानेषु बलाबलनिर्णयार्थमिदमधिकरणमित्यसङ्गतार्थमाह॥ अनेकलिङ्गेति॥ पूर्वत्र प्रकृतब्रह्मवाचकयच्छब्दबलाज्ज्योतिःश्रुतिः ब्रह्मपरेत्युक्तं, न तथेह प्राणश्रुतिभङ्गे किञ्चिद्बलमस्ति। किन्तु विरुद्धानेकलिङ्गानामनिर्णायकत्वादिति प्रत्युदाहरणसङ्गत्या पूर्वपक्षयति॥ तत्रेति॥ पूर्वं प्रधानप्रातिपदिकार्थबलात् विभक्त्यर्थबाधमहावाक्यार्थत्वं प्रति हेतुत्वेन प्रधानानेकपदार्थबलादेकवाक्यता भङ्ग इति दृष्टान्तसङ्गतिर्बोद्धव्या। पूर्वपक्षे प्राणाद्युपास्तिः, सिद्धान्ते प्रत्यग्ब्रह्मधीरिति विवेकः। तथा ब्रह्मपरत्वेन पदानामन्वयावगमादिति हेत्वर्थमाह॥ तथा हीति॥ हिततमत्वकर्त्तव्यत्वादिपदार्थानां अन्वयो

वृणीष्वेतीन्द्रेणोक्तः । प्रतर्दनः परमं पुरुषार्थं वरमुपचिक्षेप "त्वमेव मे वृणीष्व यं त्वं मनुष्याय हिततमं मन्यसे" इति । तस्मै हिततमत्वेनोपदिश्यमानः प्राणः कथं परमात्मा न स्यात् । न ह्यन्यत्र परमात्मज्ञानात् हिततमप्राप्तिरस्ति "तमेव विदित्वा-ऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय" इत्यादिश्रुतिभ्यः । तथा "स यो मां वेद न ह वै तस्य केनचन कर्म्मणा लोको मीयते न स्तेयेन न भ्रूणहत्यया" इत्यादि च ब्रह्मपरिग्रहे घटते, ब्रह्मविज्ञाने हि सर्व्वकर्म्मक्षयः प्रसिद्धः । "क्षीयन्ते चास्य कर्म्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे" इत्याद्यासु श्रुतिषु प्रज्ञात्मत्वञ्च ब्रह्मपक्ष एवोपपद्यते । न ह्यचेतनस्य वायोः प्रज्ञात्मत्वं सम्भवति । तथोपसंहारेऽपि "आनन्दोऽजरोऽमृत" इत्यानन्दत्वादीनि न ब्रह्मणोऽन्यत्र सम्यक् सम्भवन्ति "स न साधुना कर्म्मणा भूयान् भवति न एवासाधुना कर्म्मणा कनीयानेष ह्येव साधु कर्म्म कारयति" तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते एष उ एवासाधु-कर्म्म कारयति । तं यमेभ्यो लोकेभ्योऽधोनिनीषते" इति "एष लोकपाल एष लोकाधिपतिरेष लोकेशः" इति च । सर्व्वमेतत् परस्मिन् ब्रह्मण्याश्रीयमाणे अनुगन्तुं शक्यते न मुख्ये प्राणे । तस्मात् प्राणो ब्रह्म ।

ब्रह्मणि तात्पर्यनिश्चायक उपक्रमस्थ इत्युक्तं विवृणोति ॥ उपक्रम इत्यादिना ॥ यं मन्यसे तं वरं त्वमेव प्रयच्छेत्यर्थः । स यः कश्चिद् मां ब्रह्मरूपं वेद साक्षादनुभवति तस्य विदुषो लोको मोक्षो ब्रह्महत्यादिपातकेन न ह मीयते नैव हिंस्यते न प्रतिबध्यते ज्ञानाग्निना सर्व्वपाप-रूपेन्धनस्य दग्धत्वादित्यर्थः ॥ स य इति ॥ साध्वसाधुनी पुण्यपापे तयोः अस्पृष्टत्वं तत्कारयितृत्वं निरङ्कुशैश्वर्यञ्च सर्वमेतदित्यर्थः । उपसंहारवा-

न वक्तुरात्मोपदेशादिति चेदध्यात्मसम्बन्धभूमा ह्यस्मिन्॥ २९॥

यदुक्तं प्राणो ब्रह्मेति तदाक्षिप्यते, न परं ब्रह्म प्राणशब्दं। कस्मात्, वक्तुरात्मोपदेशात्। वक्ता हीन्द्रो नाम कश्चिद्विग्रहवान् देवताविशेषः स्वमात्मानं प्रतर्दनायाचचक्षे "मामेव विजानीहि" इत्युपक्रम्य "प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मा" इत्यहङ्कारवादेन स एष वक्तुरात्मत्वेनोपदिश्यमानः प्राणः कथं ब्रह्म स्यात्। न हि ब्रह्मणो वक्तृत्वं सम्भवति "अवागमनाः" इत्यादिश्रुतिभ्यः। तथा विग्रहसम्बन्धिभिरेव ब्रह्मण्यसम्भवद्भिर्धर्मैरात्मानं तुष्टाव "त्रिशीर्षाणं त्वाष्ट्रमहनं, अरुन्मुखान् यतीन् सालावृकेभ्यः प्रायच्छं" इत्येवमादिभिः। प्राणत्वञ्चेन्द्रस्य बलवत्त्वादुपपद्यते, "प्राणो वै बलं" इति हि विज्ञायते बलस्य चेन्द्रो देवता प्रसिद्धा। या च काचित् बलकृतिरिन्द्रकर्मैव तदिति हि वदन्ति। प्रज्ञात्मत्वमप्यप्रतिहतज्ञानत्वाद्देवतात्मनः सम्भवति, अप्रतिहतज्ञाना देवता इति वदन्ति। निश्चिते चैवं देवतात्मोपदेशे हिततमत्वादिवचनानि यथासम्भवं तद्विषयाण्येव योजयि-

---

देन स्वात्मानं प्रतर्दनायाचचक्षे, उक्तवान् इत्यर्थः। वाक्यस्य इन्द्रोपासनापरत्वे लिङ्गान्तरमाह। तथा विग्रहेति॥ त्रीणि शीर्षाणि यस्येति त्रिशीर्षा त्वष्टुः पुत्रो विश्वरूपो नाम ब्राह्मणः तं हतवानस्मि। रौति यथार्थं वदतीति रुत् वेदान्तवाक्यं तन्मुखे येषां ते रुन्मुखास्तेभ्योऽन्यान् वेदान्तबहिर्मुखान् यतीन् सालावृकेभ्यो दत्तवानस्मीत्यर्थः। इन्द्रे प्राणशब्दोपपत्तिमाह। प्राणत्वञ्चेति॥ लौकिका वदन्तीत्यर्थः। बलवाचिना प्राणशब्देन बलदेवता उच्यत इति भावः। इन्द्रो हितमदातृत्वाद्धिततमः कर्माधिकाराद्द्युमाय इत्येवमाद्यप्येवार्थत्वाह॥ निश्चिते चेति॥ किमिन्द्रशब्देन विग्रहोपलक्षितं चिदात्मोच्यते उत विग्रहः। आद्ये वक्तास्म

तव्यानि । तस्माद्वक्तुरिन्द्रस्य स्वात्मोपदेशात् प्राणो ब्रह्मेत्यस्य प्रतिसमाधीयते । अध्यात्मसम्बन्धभूमा ह्यस्मिन्निति । अध्यात्म-सम्बन्धः प्रत्यगात्मसम्बन्धस्तस्य भूमा बाहुल्यमस्मिन्नध्याय उप-लभ्यते । "यावत् ह्यस्मिन् शरीरे प्राणो वसति तावदायुः" इति प्राणस्यैव प्रज्ञात्मनः प्रत्यग्भूतस्यायुषः प्रदानोपसंहारयोः स्वातन्त्र्यं दर्शयति न देवताविशेषस्य पराचीनस्य तथाऽस्तित्वे च प्राणानां निःश्रेयसमित्यध्यात्ममेवेन्द्रियाश्रयं प्राणं दर्शयति । तथा "प्राण एव प्रज्ञात्मेदं शरीरं परिगृह्योत्थापयति" इति, "न वाचं विजिज्ञासीत वक्तारं विद्यात्" इति चोपक्रम्य "तद्यथा रथस्यारेषु नेमिरर्पिता नाभावरा अर्पिताः" एवमेवैता भूतमात्राः प्रज्ञामात्रास्वर्पिताः प्रज्ञामात्राः प्राणेऽर्पिताः "स एष

ब्रह्मपरत्वं सिद्धं, न द्वितीय इत्याह ॥ अध्यात्मेति ॥ आत्मनि देहेऽधि-गत इत्यध्यात्मं प्रत्यगात्मा स सम्बध्यते यैः शरीरस्थत्वादिभिर्लिङ्गैस्त-त्सम्बन्धिभिर्धर्मैस्ते अध्यात्मसम्बन्धास्तेषां भूमेत्यर्थः । आयुरत्र देहे प्राण-वायुसञ्चारः । अस्तित्वे प्राणस्थितौ प्राणानामिन्द्रियाणां स्थितिरित्य-र्थः । श्रुतिमाह । अस्तित्व इति ॥ अथातो निःश्रेयसादानमित्याद्या श्रुतिः । इन्द्रियस्थापकत्ववद्देहोत्थापकत्वमाह ॥ तथेति ॥ वक्तृत्वकर्त्रा सर्वाधिष्ठानत्वं दर्शयितुमाह ॥ इति चोपक्रम्येति ॥ तत्र मात्रा-मपश्यन्नात्मनि कल्पनायां यथा दृष्टान्तः लोके प्रसिद्धस्य रथस्यारेषु नेमि-नाभ्योर्मध्यस्थशलाकासु चक्रोपान्तरूपा नेमिरर्पिता नाभौ चक्रपिण्डि-कायामरा अर्पिता एवम्भूतानि पञ्च पृथिव्यादीनि भोग्याः इति वाक्यः भोग्याः शब्दादयः पञ्चेति दशभूतमात्राः प्रज्ञामात्रासु दशस्वर्पिताः इन्द्रियजाः शब्दादिविषयप्रज्ञाः । श्रोत्रादिकर्मभिरिति मात्राः पञ्च-धीन्द्रियाणि नेमिवद् ग्राह्यम् । प्राकृतेषु अरेषु कल्पितमिन्द्रियजा नाभि-

प्राण एव प्रज्ञात्मानन्दोऽजरोऽमृत' इति विषयेन्द्रियव्यवहारारनाभिभूतं प्रत्यगात्मानमेवोपसंहरति "स म आत्मेति विद्यात्" इति चोपसंहारः प्रत्यगात्मपरिग्रहे साधुः न पराचीनपरिग्रहे। "अयमात्मा ब्रह्म सर्वानुभूः" इति च श्रुत्यन्तरम्। तस्मादध्यात्मसम्बन्धबाहुल्यात् ब्रह्मोपदेश एवायं न देवतात्मोपदेशः। कथं तर्हि वक्तुरात्मोपदेशः॥

शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत्॥ ३०॥

इन्द्रो नाम देवतात्मा स्वमात्मानं परमात्मत्वेनाहमेव परं ब्रह्मेत्यार्षेण दर्शनेन यथाशास्त्रं पश्यन्नुपदिशति स्म मामेव विजानीहीति। यथा तद्धैतत् पश्यन् ऋषिर्वामदेवः प्रतिपेदे, अहं मनुरभवं सूर्यश्चेति तद्वत्, "तद्यो यो देवानां प्रत्यबुध्यत स एव तदभवत्" इति श्रुतेः। यत् पुनरुक्तं "मामेव विजानीहि" इत्युक्त्वा विग्रहधर्मैरिन्द्र आत्मानं तुष्टाव त्वाष्ट्रवधादिभिरिति तत्परिहर्तव्यं। अत्रोच्यते। न त्वाष्ट्रवधादीनां विज्ञेयेन्द्रस्तुतित्वेनोपन्यासः, यस्मादेवं कर्माहं तस्मान्मां विजानीहीति, कथं तर्हि, विज्ञानस्तुत्यर्थत्वेन। यत् कारणं त्वाष्ट्रवधा-

---

स्थानीये प्राणे सर्वं कल्पितमित्याह॥ प्राणेऽर्पिता इति॥ स प्राणो मम स्वरूपमित्याह॥ स म इति॥ तर्हि प्रत्यगात्मनि समन्वयो न तु ब्रह्मणि। तत्राह॥ अयमिति। अहङ्कारवादस्य गतिं पृच्छति॥ कथमिति॥ स्वात्मत्वपरम्। शास्त्रदृष्ट्येति॥ इन्द्र इति॥ जन्मान्तरकृतश्रवणादिना अस्मिन् जन्मनि स्वतः सिद्धं दर्शनमार्षं विज्ञेयेन्द्रस्तुतित्वं उपन्यासः। न चेत् कथं तर्हि स इति पृच्छति। कथमिति॥ ब्रह्मज्ञानस्तुत्यर्थः स इत्याह॥ विज्ञानेति॥ निवारकं ब्रूते। यदिति॥ परेषु तस्य मे इत्या-

शौर्याणि साहसानि उपन्यस्य परेण विज्ञानस्तुतिमनुसन्दधाति "तस्य मे तत्र लोम च न मीयते स यो मां वेद न ह वै तस्य केनच कर्मणा लोको मीयत" इत्यादिना। एतदुक्तं भवति यस्मादीदृशान्यपि क्रूराणि कर्माणि कृतवतो मम ब्रह्मभूतस्य लोमापि न हिंस्यते स योऽन्योऽपि मां वेद न तस्य केनचिदपि कर्मणा लोको हिंस्यत इति। विज्ञेयन्तु ब्रह्मैव प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मेति वक्ष्यमाणम्। तस्मात् ब्रह्मवाक्यमेतत्॥

जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेन्नोपासात्रैविध्यादाश्रितत्वादिह तद्योगात्॥ ३१॥

यद्यप्यध्यात्मसम्बन्धभूमदर्शनान्न पराचीनस्य देवतात्मन उपदेशस्तथाऽपि न ब्रह्मवाक्यं भवितुमर्हति। कुतः। जीवलिङ्गान्मुख्यप्राणलिङ्गाच्च। जीवस्य तावदस्मिन् वाक्ये विस्पष्टं लिङ्गमुपलभ्यते "न वाचं विजिज्ञासीत वक्तारं विद्यात्"

दिना वाक्येनेत्यन्वयः। स्तुतिमाह॥ एतदुक्तमिति॥ तस्मात् प्राणं श्रेष्ठमिति शेषः। स्तुतप्राणविषय इन्द्र इत्यत आह॥ विज्ञेयन्त्विति॥ देहोत्थापनं जीवलिङ्गं किं न स्यादत आह॥ शरीरधारणञ्चेति॥ सर्वे वागादयः प्राणा अहमहं श्रेष्ठ इति विवदमानाः प्रजापतिमुपजग्मुः। स च तानुवाच यस्मिन्नुत्क्रान्ते शरीरं पापिष्ठतरं पतिष्यति स वः श्रेष्ठ इति। तथा क्रमेण वागादिषूत्क्रान्तेष्वपि मूकादिभावेन शरीरस्वास्थ्यमस्थात्। मुख्यप्राणस्य तु उत्क्रमणे यथा सर्वेषां व्याकुलत्वादेवं तान् वागादीन् वरिष्ठः प्राण उवाच। यूयं मोहमापद्यथ यतोऽहमेवैतत् करोमि। किं तत् पञ्चधा प्राणापानादिभावेनात्मानं विभज्य एतद्बाणमिति गच्छतीति बाणं सदैव चलनस्थिरं शरीरमवष्टभ्याभिन्नं धारयामीत्यर्थः। द्विवचनबहुवचनोपक्रमाभ्यामुक्तेन न ब्रह्म प्राणमित्यत आह॥

इत्यादि च रागादिभिः करणैर्व्यापृतस्य कार्यकरणाध्यक्षस्य जीवस्य लिङ्गमभिधीयते तथा मुख्यप्राणलिङ्गमपि। अथ खलु प्राण एव प्रज्ञात्मेदं शरीरं परिगृह्योत्थापयतीति। शरीरधारणञ्च मुख्यस्य एव प्राणस्य धर्मः। प्राणसंवादे वागादीन् प्राणान् प्रकृत्य "तान् वरिष्ठः प्राण उवाच मा मोहमापद्यथाऽहमेवैतत् पञ्चधाऽऽत्मानं प्रविभज्यैतद् बाणमवष्टभ्य विधारयामि" इति श्रवणात्। ये त्विमं शरीरं परिगृह्येति पठन्ति तेषामिमं जीवमिन्द्रियग्रामं वा परिगृह्य शरीरमुत्थापयतीति व्याख्येयं। प्रज्ञात्मत्वमपि जीवे तावच्चेतनत्वादुपपन्नं मुख्येऽपि प्राणे प्रज्ञासाधनप्राणान्तराश्रयत्वादुपपन्नमेव। जीवमुख्यप्राणपरिग्रहे च प्राणप्रज्ञात्मनोः सहवृत्तित्वेनाभेदनिर्देशः स्वरूपेण च भेदनिर्देश इत्युभयथानिर्देश उपपद्यते "यो वै प्राणः सा प्रज्ञा या वै प्रज्ञा स प्राणः" इति, "सह ह्येतावस्मिन् शरीरे वसतः सहोत्क्रामतः" इति। ब्रह्मपरिग्रहे तु किं कस्मात् भिद्येत तस्मादिह जीवमुख्यप्राणयोरन्यतर उभौ वा प्रतीयेयातां न ब्रह्मेति चेत्, नैतदेवं, उपासात्रैविध्यात्। एवं सति त्रिविधमुपासनं प्रसज्येत जीवोपासनं मुख्यप्राणोपासनं ब्रह्मोपासन-

---

जीवमुख्येति। अभेदनिर्देशमाह॥ यो वा इति॥ भेदमाह॥ सहेति॥ यदि जीवमुख्यप्राणयोर्लिङ्गात्तदुपास्यत्वं तर्हि ब्रह्मणोऽपि लिङ्गान्तरसत्त्वादुपास्यत्वं स्यात्, न चेष्टापत्तिः। उपक्रमादिना निश्चितैकवाक्यताभङ्गप्रसङ्ग इत्याह। नैतदेवमित्यादिना॥ न च स्वतन्त्रपदार्थभेदाद्वाक्यभेदः किं न स्यादिति वाच्यं, जीवमुख्यप्राणयोरुक्तलिङ्गानां ब्रह्मणि नेतुं शक्यतया स्वातन्त्र्यासिद्धेः, अवान्तरपदार्थानां च फलवद्वाक्यार्थैकत्वेन प्रधानवाक्यार्थानुसारेण तद्विरुद्धनयनस्योचितत्वात्। न हि प्रधानवा-

इति। न चैतदेकस्मिन् वाक्येऽभ्युपगन्तुं युक्तम्, उपक्रमोपसंहाराभ्यां हि वाक्यैकवाक्यत्वमवगम्यते। "मामेव विजानीहि" इत्युपक्रम्य "प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मा तं मामायुरमृतमित्युपास्स्व" इत्युक्त्वाऽन्ते "स एष प्राण एव प्रज्ञात्माऽऽनन्दोऽजरोऽमृतः" इत्येकरूपावुपक्रमोपसंहारौ दृश्येते। तत्रार्थैकत्वं युक्तमाश्रयितुं। न च ब्रह्मलिङ्गमन्यपरत्वं परिणेतुं शक्यं दशानां भूतमात्राणां प्रज्ञामात्राणाञ्च ब्रह्मणोऽन्यत्रार्पणानुपपत्तेः। आश्रितत्वाच्चान्यत्रापि ब्रह्मलिङ्गवशात् प्राणशब्दस्य ब्रह्मणि वृत्तेः। इहापि च हिततमोपन्यासादिब्रह्मलिङ्गयोगाद् ब्रह्मोपदेश एवायमिति गम्यते। यत्तु मुख्यप्राणलिङ्गं दर्शितं "इदं शरीरं परिगृह्योत्थापयति" इति तदसत्, प्राणव्यापारस्यापि परमात्मायत्तत्वात् परमात्मन्युपचरितुं शक्यत्वात्, "न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन, इतरेण तु जीवन्ति यस्मिन्नेतावुपाश्रितौ" इति श्रुतेः। यदपि "न वाचं विजिज्ञासीत वक्तारं विद्यात्" इत्यादि जीवलिङ्गं दर्शितं, तदपि न ब्रह्मपक्षं निवारयति, न हि जीवो नामात्यन्तभिन्नो ब्रह्मणः 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्रह्मास्मि" इत्यादिश्रुतिभ्यः। बुद्ध्याद्युपाधिकृतन्तु विशेषमाश्रित्य ब्रह्मैव सन् जीवः कर्त्ता भोक्ता चेत्युच्यते तस्योपा-

क्याद्ब्रह्मलिङ्गमन्यथा नेतुं शक्यम्। न वा तद्बाधितमित्याह। न च ब्रह्मलिङ्गमिति॥ तदेव व्याचष्टे॥ आश्रितत्वाच्चेति॥ चक्षुरादय एव प्राण इत्यादौ इतरेतराश्रितत्वादिनापि तत्र ब्रह्मलिङ्गयोगाद्ब्रह्मपर एव प्राणशब्द इत्यर्थः। प्राणादिलिङ्गानि सर्वात्मके ब्रह्मण्यन्यथासिद्धानि नेतुं शक्यानीत्याह॥ प्राणव्यापारस्येत्यादिना॥ यस्मिन्नेतौ प्राणापानौ स्थितौ तेनेतरेण ब्रह्मणा सर्वे प्राणादिव्यापारं कुर्वन्तीत्यर्थः। विषयेण परिच्छेदाभिमानरहितः। वक्तारं विद्यादिति न वक्तुरेवमुच्यते तस्य

धिगतविशेषपरित्यागेन ब्रह्मस्वरूपं प्रदर्शयितुं "न वाचं विजिज्ञासीत वक्तारं विद्यात्" इत्यादिना प्रत्यगात्माभिमुखीकरणार्थ उपदेशो न विरुध्यते। "यद्वाचाऽनभ्युदितं येन वागभ्युद्यते तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते" इत्यादि च श्रुत्यन्तरं वचनादिक्रियाव्यापृतस्यैवात्मनो ब्रह्मत्वं दर्शयति। यत् पुनरेतदुक्तं "सह ह्येतावस्मिन् शरीरे वसतः सहोत्क्रामतः" इति प्राणप्रज्ञात्मनोर्भेददर्शनं ब्रह्मवादिनो नोपपद्यत इति। नैष दोषः। ज्ञानक्रियाशक्तिद्वयाश्रययोर्बुद्धिप्राणयोः प्रत्यगात्मोपाधिभूतयोर्भेदनिर्देशोपपत्तेः। उपाधिद्वयोपहितस्य तु प्रत्यगात्मनः स्वरूपेणाभेद इत्यतः प्राण एव प्रज्ञात्मेत्येकीकरणमविरुद्धम्। अथवा नोपासात्रैविध्यादाश्रितत्वादिह तद्योगादित्यस्यायमन्योऽर्थः। न ब्रह्मवाक्येऽपि जीवमुख्यप्राणलिङ्गं विरुध्यते। कथम्। उपासात्रैविध्यात्। त्रिविधमिह ब्रह्मोपासनं विवक्षितं प्राणधर्मेण प्रज्ञाधर्मेण च। तत्र "आयुरमृतमित्युपास्स्वायुः प्राणः" इति "इदं शरीरं परिगृह्योत्थापयति" "त-

---

लोकविरुद्धत्वात्, किन्तु तस्य ब्रह्मत्वं बोध्यते तद्बोधाभिमुख्याय विज्ञाद्य इत्यत्र च तात्पर्यात्। यद्वा चेति। येन चैतन्येन वागभ्युद्यते स्वकार्याभिमुख्येन प्रेर्यते तदेव वागादेरन्यं ब्रह्मेत्यर्थः। तयोः प्रज्ञाप्राणयोः स्वरूपतो भेदस्यात्मस्वरूपाभेदादेकत्वं निर्दिश्यत इत्याह। नैष दोष इति। अन्यथा सूत्रं व्याख्याय सङ्कल्पेन व्याचष्टे। अथ वेति। उपासनात्रैविध्यादिति पूर्ववत्। अत्र त्रिप्रकारकस्यैक-ब्रह्मविषयकस्यैकस्योपासनस्य विवक्षितत्वादित्यर्थः। अतो न वाक्यभेद इति भावः। देहे चेष्टात्मकजीवनहेतुत्वं प्राणस्यायुः देहासमेचया तस्या-

स्मादेतदेवोक्थमुपासीत'' इति च प्राणधर्मः । अथ "यथास्यै प्रज्ञायै सर्वाणि भूतानि एकीभवन्ति तत् व्याख्यास्यामः" इत्युपक्रम्य "वागेवास्या एकमङ्गमदूदुहत् तस्यै नाम च परस्तात् प्रतिविहिता भूतमात्रा प्रज्ञया वाचं समारुह्य वाचा सर्वाणि नामान्याप्नोति" इत्यादि प्रज्ञाधर्मः । "ता वा एता दशैव भूतमात्रा अधिप्रज्ञं दश प्रज्ञामात्रा अधिभूतं यदि भूतमात्रा न स्युः न प्रज्ञामात्राः स्युः यद्वा प्रज्ञामात्रा न स्युः न भूतमात्राः स्युः न ह्यन्यतरतो रूपं किञ्चन सिध्येत्, नो वा एत-

---

त्युक्तेरवस्थानादमृतत्वमुत्थापयतीत्युक्थत्वमिति प्राणधर्मः । जीवधर्मानाह ॥ अथेति ॥ बुद्धिप्राणयोः सहस्थित्युत्क्रान्त्योरभेदादित्यर्थः । अत्र प्रज्ञापदेन प्रज्ञात्मा जीवाख्या बुद्धिरुच्यते । तस्याः सम्बन्धीनि इन्द्रियाणि सर्वाणि भूतानि यथैकं भवन्त्यभिन्नानि चिदात्मना तथा व्याख्यास्याम इत्युपक्रम्योक्तं वागेवेत्यादि अस्या एवास्याः एकमङ्गमदूदुहदित्यादिपर्यायाणां सङ्क्षेपार्थ उच्यते । उत्पन्नाया अमूर्त्तरूपायाः नामाद्यन्ते-र्नामप्रपञ्चविषयित्वमर्द्धशरीरम्, अर्थात्मकरूपप्रपञ्चविषयित्वमर्द्धमपर-मिति मिलित्वा विषयित्वाख्यं पूर्णं शरीरमिन्द्रियसाध्यम् । तत्र सर्वेन्द्रियेषु वागेवास्याः प्रज्ञाया एकमङ्गं देहार्द्धमदूदुहत् पूरयामास वागिन्द्रियद्वारा नामप्रपञ्चविषयित्वं बुद्धिर्लभत इत्यर्थः । अदूदुहत् अपूरयत् । तस्याः पुनर्नाम किञ्च चक्षुरादिना प्रतिविहिता स्थापिता भूतमात्रा रूपाद्यर्थरूपा परस्तादपराद्धे कार्यं भवति ज्ञानकरणद्वाराऽर्थप्रपञ्चविषयित्वं बुद्धिः प्राप्नोतीत्यर्थः । एवं बुद्धेः सर्वार्थदर्शित्वमुपपाद्य तद्विवक्षितचिद्द्वारा वाचादीनि द्रष्टृत्वाख्यायमाह ॥ प्रज्ञयेति ॥ बुद्धिद्वारा चिदात्मा वागिन्द्रियं समारुह्य तस्याः प्रेरको भूत्वा वाचा करणेन सर्वाणि नामानि वक्तव्यत्वेनाप्नोति, चक्षुषा सर्वाणि रूपाणि पश्यतीत्येवं द्रष्टा भवतीत्यर्थः । तथा च सर्वद्रष्टृत्वं चिदात्मनि द्रष्टृत्वाख्यासम्भिन्नस्य बुद्धेर्धर्मं इत्युक्तं भवति सर्वाधारत्वामृतत्वादिब्रह्मधर्म इत्याह ॥ ता वा इति ॥ दशसंख्याकं यथा इन्द्रियजाः ता

ख्याना तद्यथा रथस्यारेषु नेमिरर्पिता नाभावरा अर्पिता एवमेवैता भूतमात्राः प्रज्ञामात्रास्वर्पिताः प्रज्ञामात्राः प्राणेऽर्पिताः स एष प्राण एव प्रज्ञात्मा “इत्यादि ब्रह्मधर्मः। तस्मात् ब्रह्मण एवैतदुपाधिद्वयधर्मेण स्वधर्मेण चैकमुपासनं त्रिविधं विवक्षितम्। अन्यत्रापि मनोमयः प्राणशरीर इत्यादावुपाधिधर्मेण ब्रह्मण उपासनमाश्रितम्, इहापि तद्युज्यते वाक्यस्योपक्रमोपसंहाराभ्यामेकार्थत्वावगमात् प्राणप्रज्ञाब्रह्मलिङ्गावगमाच्च। तस्माद्ब्रह्म-

---

अधिकृत्य ग्राह्यभूतमात्रा वर्तन्ते प्रज्ञामात्रा इन्द्रियाणि ग्राह्यं भूतजातमधिकृत्य वर्तन्त इति ग्राह्यग्राहकयोर्मिथःसापेक्षत्वमुक्तं द्योतयति॥ यदिति॥ तदेव स्फुटयति॥ न हीति॥ ग्राह्येण ग्राह्यस्वरूपं न सिध्यति किन्तु ग्राहकेण। एवं ग्राहकमपि ग्राह्यमनपेक्ष्य न सिध्यति, तस्मात् सापेक्षत्वादेतद् ग्राह्यग्राहकद्वयं वस्तुतो न भिन्नं किन्तु चिद् ब्रह्मण्यारोपितमित्याह॥ नो इति॥ तद्यथेत्यादि स्पष्टव्याख्यानम्। सूत्रार्थमुपसंहरति॥ तस्मादिति॥ अन्यधर्मेणान्यस्योपासनं क्वचिद्दृष्टमाश्रितत्वादित्याह॥ अन्यत्रापीति॥ उपाधिधर्मैः। अन्यधर्मेणो-पासनमिष्टवत्कृत्वा व्याख्या, तथा हि न तावदारुण्याद्यनेकगुणविशिष्ट-ग्रहणवत्, उपास्यत्रयविशिष्टस्य ब्रह्मणो विधिः सम्भवति सिद्धस्य विध्यनर्हत्वात्, नापि ब्रह्मानुवादेनोपास्यत्रयविधिः वाक्यभेदात्, न च नामाद्यर्थविशिष्टमेकमुपासनं विधीयत इति वाच्यं, तादृशविधिवाक्यस्याश्रवणात्, न च तमायुरमृतमित्युपास्स्वेति, अत्र [illegible] जीवेनायुरिति प्राणेनामृतमिति ब्रह्मणा स्वधर्मवता त्रिविधोपासनाविधिरिति वाच्यं, सर्वेषां धर्माणामश्रवणाद् ब्रह्माश्रुतेश्च। प्राणो वा अमृतमिति प्राणस्यैवामृतत्वश्रुतेः। अत उपासनाविधित्रयेण वाक्यं भिद्यात्, एतदेवोक्तमुपासीत च न [illegible] विद्यादिति जीवप्राणब्रह्मोपास्यविधयः, अन्ये गुणविधय इति [illegible] वाक्यस्य तथात्वमुपक्रमादिभिरेकवाक्यतानिर्णयात्। तस्मात् [illegible] [illegible] [illegible]परमिदं वाक्यमित्युपसंहरति॥ तस्मादिति॥ इति श्रीमत्परमहंस-

स्मादेतदेवोक्थमुपासीत" इति च प्राणधर्मः। अथ "यथास्यै प्रज्ञायै सर्वाणि भूतानि एकीभवन्ति तद् व्याख्यास्यामः" इत्युपक्रम्य "वागेवास्या एकमङ्गमदूदुहत् तस्यै नाम च परस्तात् प्रतिविहिता भूतमात्रा प्रज्ञया वाचं समारुह्य वाचा सर्वाणि नामान्याप्नोति" इत्यादि प्रज्ञाधर्मः। "ता वा एता दशैव भूतमात्रा अधिप्रज्ञं दश प्रज्ञामात्रा अधिभूतं यद्धि भूतमात्रा न स्युः न प्रज्ञामात्राः स्युः यद्वा प्रज्ञामात्रा न स्युः न भूतमात्राः स्युः न ह्यन्यतरतो रूपं किञ्चन सिध्येत्, नो वा एत-

---

मुक्तेरवस्थानादमृतत्वमुत्थापयतीत्युक्थत्वमिति प्राणधर्माः। जीवधर्मानाह॥ अथेति॥ बुद्धिप्राणयोः सहस्थित्युत्क्रान्त्याऽन्यतरनिर्णयः। अत्र प्रज्ञापदेन साभासा जीवाख्या बुद्धिरुच्यते। तस्याः सम्बन्धीनि इष्टानि सर्वाणि भूतानि यथैकं भवन्त्यधिष्ठानचिदात्मना तथा व्याख्यास्याम इत्युपक्रम्योक्तं वागेवेत्यादि वाचैवास्या एकमङ्गमदूदुहदित्यादिपर्यायाणां सङ्क्षिप्तार्थ उच्यते। उक्तप्रज्ञाया अखण्डायाः शाभावङ्गे-नामप्रपञ्चविषयित्वमङ्गं शरीरम्, चक्षुरादिरूपप्रपञ्चविषयित्वमङ्गं शरीरमिति मिलित्वा विषयित्वाख्यं पूर्णं शरीरमिन्द्रियसाध्यम्। तत्र कर्मेन्द्रियेषु वागेवास्याः प्रज्ञाया एकमङ्गं देहार्धमदूदुहत् पूरयामास वागिन्द्रियद्वारा नामप्रपञ्चविषयित्वं बुद्धिर्लभत इत्यर्थः। चतुर्थी षष्ठ्यर्था। तस्याः पुनर्नाम किल चक्षुरादिना प्रतिविहिता स्थापिता भूतमात्रा रूपाद्यर्थरूपा परस्तादपरार्धं कारणं भवति प्रज्ञानकारणद्वाराऽर्धप्रपञ्चविषयित्वं बुद्धिः प्राप्नोतीत्यर्थः। एवं बुद्धेः सर्वार्थप्रदत्वमुपपाद्य तत्प्रवच्छिन्नप्रतिबिम्बद्वारा साक्षिणि द्रष्टृत्वाध्यासमाह॥ प्रज्ञयेति॥ बुद्धिद्वारा चिदात्मा वागिन्द्रियं समारुह्य तस्याः प्रेरको भूत्वा वाचा करणेन सर्वाणि नामानि वक्तृत्वेनाप्नोति, चक्षुषा सर्वाणि रूपाणि पश्यतीत्येवं द्रष्टा भवतीत्यर्थः। तथा च सर्वद्रष्टृत्वं चिदात्मनि द्रष्टृत्वाध्यासनिमित्तस्य बुद्धेर्धर्म्यं इत्युक्तं भवति सर्वाधारत्वानन्दत्वादिब्रह्मधर्मं इत्याह॥ ता वा इति॥ दशानां व्याख्यातं प्रज्ञा इन्द्रियजाः ता

ज्ञाना तद्यथा रथस्यारेषु नेमिरर्पिता नाभावरा अर्पिता एव-मेवैता भूतमात्राः प्रज्ञामात्रास्वर्पिताः प्रज्ञामात्राः प्राणेऽर्पिताः स एष प्राण एव प्रज्ञात्मा "इत्यादि ब्रह्मधर्मः । तस्मात् ब्रह्मण एवैतदुपाधिद्वयधर्मेण स्वधर्मेण चैकमुपासनं त्रिविधं विवक्षितम् । अन्यत्रापि मनोमयः प्राणशरीर इत्यादावुपाधिधर्मेण ब्रह्मण उपासनमाश्रितम्, इहापि तद्युज्यते वाक्यस्योपक्रमोपसंहारा-भ्यामेकार्थत्वावगमात् प्राणप्रज्ञाब्रह्मलिङ्गावगमाच्च । तस्माद्ब्रह्म-

---

अधिकृत्य ग्राह्यभूतमात्रा वर्त्तन्ते प्रज्ञामात्रा इन्द्रियाणि ग्राह्यं भूत-जातमधिकृत्य वर्त्तन्त इति ग्राह्यग्राहकयोर्मिथःसापेक्षत्वमुक्तं भाव-यति ॥ यदिति ॥ तदेव स्फुटयति ॥ न हीति ॥ ग्राह्येण ग्राह्यरूपं न सिध्यति किन्तु ग्राहकेण । एवं ग्राहकमपि ग्राह्यमनपेक्ष्य न सि-ध्यति, तस्मात् सापेक्षत्वादेतद् ग्राह्यग्राहकद्वयं वस्तुतो न भिन्नं किन्तु चितः अध्यारोपितमित्याह ॥ सो इति ॥ तद्ब्रह्मेत्यादि तत्व्याख्यानम् । सूत्रार्थमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ अन्यधर्मेण अन्योपासनं कथमित्या-शङ्क्याऽन्यत्रादित्याह ॥ अन्यत्रापीति ॥ उपाधिधर्मैः । अन्यधर्मेणो-पासनमित्यसङ्गता व्याख्या, तथा हि न तावदारुण्याद्यनेकगुणविशिष्ट-क्रयणवत्, उपासनार्थविशिष्टस्य ब्रह्मणो विधिः सम्भवति सिद्धस्य विध्यनर्हत्वात्, नापि ब्रह्मानुवादेनोपासनार्थविधिः वाक्यभेदात्, न च नानाधर्मविशिष्टैकमुपासनं विधीयत इति वाच्यं, तादृशविधि-वाक्यस्यात्राश्रवणात्, न च तमायुरमृतमित्युपास्वेति, अत्र वाकिति जीवेनायुरिति प्राणेनामृतमिति ब्रह्मणा स्वधर्मवता विशिष्टोपा-सनाविधिरिति वाच्यं, जीवेन धर्मोपादानश्रवणात् ब्रह्मान्तरेण । प्राणो वा अमृतमिति प्राणस्यैवामृतत्वश्रुतेः । अत उपासनाविधित्रयेण त्रयाणां विधानात्, एतदेवोक्तमुपासीत च च ब्रवीति विद्यादिति जीव-प्राणब्रह्मोपासनविधयः, अन्ये गुणविधय इति त्रीण्येवात्र वाक्यानि तत्रायुक्तमुपक्रमादिभिरेकवाक्यतानिर्णयात् । तस्मात् सर्वं प्रत्यग्ब्रह्म-परमिदं वाक्यमित्युपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ इति श्रीमत्परमहंस-

वाक्यमेतदिति सिद्धम् ॥ इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमच्छङ्करभगवत्पूज्यपादकृतौ प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

नमः परमात्मने । प्रथमे पादे जन्माद्यस्य यत इत्याकाशादेः समस्तस्य जगतो जन्मादिकारणं ब्रह्मेत्युक्तम् । तस्य समस्तजगत्कारणस्य ब्रह्मणो व्यापित्वं नित्यत्वं सर्व्वज्ञत्वं सर्व्वात्मकत्वमित्येवंजातीयको धर्म्म उक्त एव भवति । अर्थान्तरप्रसिद्धानां केषाञ्चिच्छब्दानां ब्रह्मविषयत्वे हेतुप्रतिपादनेन कानिचिद्वाक्यानि सन्दिह्यमानानि ब्रह्मपरतया निर्णीतानि । पुनरप्यन्यानि वाक्यानि अस्पष्टब्रह्मलिङ्गानि सन्दिह्यन्ते किं परं ब्रह्म प्रतिपादयन्ति, आहोस्विदर्थान्तरं किञ्चिदिति । तन्निर्णयाय द्वितीयतृतीयौ पादावारभ्येते ।

सर्व्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ॥ १ ॥

इदमाम्नायते । "सर्व्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति" शान्त उपासीत । अथ खलु क्रतुमयः पुरुषो यथाक्रतुरस्मिँल्लोके

परिव्राजकाचार्यश्रीगोविन्दानन्दभगवत् पादकृतौ श्रीमच्छारीरकमी-
कृपा
मांसाभाष्यरत्नप्रभायां प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥
विषयित्वं बुद्धेः प्र
नमः परमात्मने ।
चित्प्रतिबिम्बद्वारा
श्रीरामं विद्वदाधारं गुणाधारमनश्वरम् ।
चिदात्मा वा यर्थि
अन्तर्यामिनमत्येव वैश्वानरमहं भजे ॥
सर्वाणि नामानि
पादयोः सङ्गतिं वक्तुं वृत्तमनुवदति ॥ प्रथम इति ॥
तीत्येवं दृष्टा भवतीत्यर्थः
आदिकमर्थात् सिद्धम् । तदुपजीव्योत्तरं पादद्वय
अनिमित्तस्य दुर्लक्ष्यं इत्यत्र
सङ्गतिः । अत्र पादभेदेन इत्यायस्य पादानां
इत्याह । सा वा इति ॥ द
आकाशादिशब्दानां स्पष्टब्रह्मलिङ्गैर्निर्ण-

पुरुषो भवति, तथेतः प्रेत्य भवति, स क्रतुं कुर्वीत। मनोमयः प्राणशरीरः" इत्यादि। तत्र संशयः। किमिह मनोमयत्वादिभिर्धर्मैः शारीर आत्मोपास्यत्वेनोपदिश्यते, आहोस्वित् परं ब्रह्मेति। किं तावत् प्राप्तं, शारीर इति कुतः। तस्य हि कार्य्यकरणाधिपतेः प्रसिद्धो मन आदिभिः सम्बन्धो, न तु परस्य ब्रह्मणः, "अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः" इत्यादिश्रुतिभ्यः। ननु "सर्व्वं खल्विदं ब्रह्म" इति स्वशब्देनैव ब्रह्मोपात्तं, कथमिह शारीर आत्मोपास्य इत्याशङ्क्यते। नैष दोषः। नेदं वाक्यं ब्रह्मोपासनाविधिपरं। किं तर्हि। शमविधिपरं। यत् कारणं सर्व्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति शान्त उपासीतेत्याह। एतदुक्तं भवति। यस्मात् सर्व्वमिदं विकारजातं ब्रह्मैव, तज्जत्वात्तल्लत्वात्तदनत्वाच्च। न च सर्व्वस्यैकात्मत्वे रागादयः सम्भवन्ति, तस्माच्छान्त उपासीतेति। न च शमविधिपरत्वे सत्यनेन वाक्येन ब्रह्मोपासनं नियन्तुं शक्यते, उपासनन्तु स क्रतुं

श्रुति समन्वयो दर्शितः। अस्पष्टब्रह्मलिङ्गवाक्यसमन्वयः पादद्वये वक्ष्यते। प्रायेणोपास्यज्ञेयब्रह्मभेदात् पादयोरवान्तरभेद इति भावः। छान्दोग्यमुदाहरति॥ सर्व्वमिति॥ तस्माज्जायत इति तज्जं, तस्मिन् लीयत इति तल्लं, तस्मिन्ननिति चेष्टत इति तदनं तज्जञ्च तल्लञ्च तदनञ्चेति, तज्जतल्लतदनानि कर्म्मधारये, किन्तु शाकपार्थिवन्यायेन मध्यपदस्य तल्लशब्दस्य लोपः, तज्जतदनमिति वाच्ये छान्दसोऽवयवलोपः, इतिवद्दो ज्ञेयो। सर्व्वमिदं जगद्ब्रह्मैव तद्विवर्त्तत्वादित्यर्थः। ब्रह्मण्यपि भिन्नाभिन्न-भेदाभावाच्छान्तो रागादिरहितो भवेदिति गुणविधिः। स क्रतुमुपासनं कुर्वीतेति विशिष्टोपासनस्योपासीतेत्यनूदितस्य फलमाह। यथेति॥ क्रतुः [illegible] इत्यर्थः। [illegible] [illegible] कुर्व्वति॥

कुर्वीतेत्यनेन विधीयते। क्रतुः सङ्कल्पो ध्यानमित्यर्थः। तस्य च विषयत्वेन श्रूयते "मनोमयः प्राणशरीरः" इति जीवलिङ्गम्। अतो ब्रूमो जीवविषयमेतदुपासनमिति। "सर्वकर्मा सर्वकामः" इत्याद्यपि श्रूयमाणं पर्यायेण जीवविषयमुपपद्यते। "एष म आत्माऽन्तर्हृदयेऽणीयान् व्रीहेर्वा यवाद्वा" इति च हृदयायतनत्वमणीयस्त्वं चाराग्रमात्रस्य जीवस्यावकल्पते, नापरिच्छिन्नस्य ब्रह्मणः। ननु "ज्यायान् पृथिव्याः" इत्याद्यपि न परिच्छिन्नेऽवकल्पत, इति अत्र ब्रूमः, न तावदणीयस्त्वं ज्यायस्त्वञ्चोभयमेकस्मिन् समाश्रयितुं शक्यं, विरोधात् अन्यतराश्रयणे च प्रथमश्रुतत्वादणीयस्त्वं युक्तमाश्रयितुं। ज्यायस्त्वन्तु ब्रह्मभावापेक्षया भविष्यति। निश्चिते च जीवविषयत्वे यदन्ते ब्रह्मसंकीर्त्तनमेतद् ब्रह्मेति, तदपि प्रकृतपरामर्शार्थत्वाज्जीवविषयमेव। तस्मान्मनोमयत्वादिभिर्धर्मैर्जीव उपास्य इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः, परमेव ब्रह्मेह मनोमयत्वादिभिर्धर्मैरुपास्यं। कुतः। सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात्। यत्

यथेति॥ इह यथावति मत्या ध्यानमहिम्ना तथैवरूपेण जायत इत्यर्थः॥ क्रतुमयः सङ्कल्पप्रधान इति यावत्॥ क्रतोर्विषयमाह॥ मन इति॥ ब्रह्मोपक्रमान्मनोमयं प्राणशरीरं भारूपं सत्यसङ्कल्पमन्तर्हृदये ध्येयमित्यर्थः। पूर्वत्र ब्रह्मलिङ्गैरब्रह्मलिङ्गबाध उक्तः, न तथेहोपक्रमे ब्रह्मणो लिङ्गमस्ति, किन्तु प्रकरणम्। तच्च शाण्डिल्यविद्यायामेवान्यथासिद्धम्। अतो जीवलिङ्गं बलीय इति प्रत्युदाहरणेन पूर्वपक्षयति॥ शारीर इत्यादिना॥ [illegible] परिहरति॥ नैष दोष इति॥ शमविधिपरत्वे हेतुमाह॥ तत् कारणमिति॥ अत एवमाह तस्मात्सर्वमित्यादेरनिश्चयः। अन्येदंशब्दः प्रकृतब्रह्मपरामर्शार्थः, न तु जगत्परामर्शार्थः, जगद्विशेषणे प्रयोजनाभावात्। नाम प्रयोजना-

सर्वेषु वेदान्तेषु प्रसिद्धं ब्रह्मशब्दस्यालम्बनं जगत्कारणमिह च सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति वाक्योपक्रमे श्रुतं, तदेव मनोमयत्वादि-धर्मैर्विशिष्टमुपदिश्यत इति युक्तम्। एवञ्च प्रकृतहानाप्रकृत-प्रक्रिये न भविष्यतः। ननु वाक्योपक्रमे शमविधिविवक्षया ब्रह्म निर्दिष्टं, न स्वविवक्षया, इत्युक्तम्। अत्रोच्यते। यद्यपि शम-विधिविवक्षया ब्रह्म निर्दिष्टं, तथापि मनोमयत्वादिषूपदिश्य-मानेषु तदेव सन्निहितं भवति। जीवस्तु न सन्निहितो, न च स्वशब्देनोपात्त इति वैषम्यम्॥

भावेऽपि तत्र प्रयोजनं तत्र भवत्येव जगद्विशेषणं यथाश्वेदं सर्व्वम्। अत्र बाधायां समानाधिकरणपदार्थयोः विरोधमात्रत्यागकं तद्वाक्यस्य शेषमात्र-विषयत्वात्। अत्र तूपासनायां बाधानावश्यकत्वाद् विषयाभेदेन ब्रह्मैव उपास्यत्वात्॥ न चेति॥ शमध्यानयोर्विधौ वाक्यभेदापत्तेरित्यर्थः। अन्यपरत्वात् जीवस्यापि सर्व्वकर्म्मत्वादिसम्भवमाह॥ सर्व्वकर्म्मेति। सर्व्वाणि कर्म्माणि यस्य सर्व्वे कामा भोग्या यस्य सर्व्वगन्धः सर्व्वरस इत्यादि शब्दार्थः॥ आराध्यमानस्येति॥ नैतत्प्रोतशब्दकारणपरिणामत्वेनार्थः॥ सर्व्वत्र प्रसिद्धमुपास्य एवात्मोपास्यत्वोपदेशात् जीव उपास्य इति सूत्रार्थ-माह॥ सर्व्वत्रेति॥ यत्र फलं नोच्यते तत्र पूर्व्वोत्तरपक्षसिद्धिः फल-मिति मन्तव्यम्। यद्यपि निराकाङ्क्षं ब्रह्म तथापि मनःप्रचुरस्तुपाधि-रस्य प्राणः शरीरमस्येति वृत्तार्थावबोधक वाक्यान्तर्गत सर्व्वनाम्न इत्यर्थः। समासान्तर्गत सर्व्वनाम्नः सन्निहितविशेष्याकाङ्क्षत्वाद् ब्रह्म सम्बध्यते। "सोऽनन्ते यदनं करोमि" इति संस्कारार्थयदनस्य निराकाङ्क्षस्यापि तस्मिन् व्रीहीतिसाकाङ्क्षतच्छब्देन परामर्शदर्शनादित्याह॥ अत्रोच्यत इति॥ सोमं पात्रं तं पुरोडाशस्येति सूत्रार्थः। जीवोऽपि विभुत्वात् सन्निहित इत्यत आह॥ जीवस्त्विति॥ इदं विशुद्धं शोकार्त्तं जीवं न सन्धापयति। दुःखिन उपास्ययोग्यत्वात् फलाभावाच्च, अतो विश-र्जिज्ञासेन सर्व्वाभिषविषयानन्दरूपं ब्रह्मैवोपास्यमिमाह सूत्रमिति भावः, किञ्च ब्रह्मपदतुल्या विभुत्वाद् इत्याह॥ न चेति॥ अन्यतराका-